

روایت

TECHNICAL

منتقدی اقرأ الثقافي

للكتب (کوردی - عربی - فارسی)

www.iqra.ahlamontada.com

کہشتیہ فریشٹہ کان بہ اختیار عملی

ناوهندی روشنبیری و هونه‌ری نه‌ندیشه
به‌پنوه‌بری چاپ و بڼوکرده‌وه: دانا مه‌لا حه‌سه‌ن
به‌پنوه‌بری هونه‌ری: باسم ره‌سام

ناوی کتیب: که‌شتی فریشته‌گان (کتیبی یه‌که‌م)

ناوی نووسه‌ر: به‌ختیار عه‌لی

بابه‌ت: پښمان

نۆبه‌تی چاپ: نووهم ۲۰۱۴

چاپخانه: رجایی/ تاران

تیراژ: (۱۰۰۰) دانه

نرخ: (۲۵۰۰۰) دینار

ژماره‌ی سپاردن: له به‌پنوه به‌رایه‌تی گشتی کتیبخانه گشتیه‌گان

ژماره (۱۳۹۶) سی سالی (۲۰۱۲) سی پندراوه.

ISBN: 978-1-63068-954-4

ماهی نهم به‌ره‌مه پاریزراوه. به‌بنی رزمه‌ندی نووسه‌ر، هیج که‌س و کتیبخانه و چاپخانه یه‌که‌ له ناوه‌وی ولات و دهرمه‌یدا ماهی کۆپیکردن یان له چاپدانه‌وه نهم کتیبی نییه. هه‌روه‌ها که‌س ماهی نه‌وی نییه‌ بی رزمه‌ندی نووسه‌ر نهم به‌ره‌مه یان به‌شیکسی بغاته سه‌ر تۆری نیسته‌رنیت یان له شیوی CD و کتیبی خوینراوه‌دا بۆ مه‌به‌ستی بازگانی تۆماریکات. به‌ پیچه‌وانه‌شه‌وه بوو به‌ بووی به‌رپر سیارنیتی یاسایی ده‌بیته‌وه.

ناوه‌ندی روشنبیری و هونه‌ری نه‌ندیشه/ نه‌ندیشه بۆ چاپ و بڼوکرده‌وه

سلیمانی-شه‌قامی مه‌وله‌وی-ته‌لاری سیروانی نوی-نه‌ومی چواره‌م

www.endeshe.org ● andesha.library@yahoo.com

<http://www.facebook.com/Andeshacenter>

07501026400

ئەگەر مەن تارمايمىم ياخود سەراب، يان ھەر خۇدى خۇم، دىجار ھىچ
نېم جگە لە بەرھەمى خەيالى خۇت، خەيالى جۇشدار و شېرزەكەى خۇت،
بەلام ئەو ماناى ئەو نىيە كە مەن نېم، ھەر كات مەن لە خەيالى تۇدا بوونم
ھەيىت، وە گەر جگە لە خەيالى تۇ لە ھىچ جىگاہەكى دىكەشدا نەبم ، ئەو
ماناى مەن لە سىرۇشتدا بوونم ھەيە و دەژىم، چۈنكە خەيالى تۇ دىجار بەشەكە
لە سىرۇشت.

لە پۇمانى «قەشەى پەش» ى تىخۇفەو

ئەو كەسەى فرىشتەكە لە ناوہوہرا پۇشنىدەكانەو، مەرج نىيە بزانىت
فرىشتەكە پۇشنىكردۇتەو.

تۇماى ئەكۈنى

ھەمووان خەون بە ژيانى ئەبەدىيەو دەبىنن، بەلام زۇربەى خەلك ئەو
ژيانە ئەبەدىيەيان لە سەر زەوى دەوۋىت، نەوہك لە ئاسمان.

تىنسى ولىامز

پىمامان

چىرۆكى يەكترناسىنى «نزار ئىدرىس» لەگەل «لىفىتانت ھۆمەر بۆتانى» مېژوويەكى درىژى ھەيە . يەكەمىن يەكترىنىنيان دەگەپتەو بۆ چەند سالىك بەر لە دەرکەوتنى «نەغەدە ماردىنى» لە ژيانى ھەردووكياندا، ئەو دەرکەوتنى شىتېكى بنەپەتى لە ژيانى كەسيان ناگۆرپت، لە بەرئەوئەى تا ئەو جىگايەى من لە پۆخى ھەردووكيان شارەزابم، كەسيان لەو مەرفانە نىن بگۆرپت ئاسان بگۆرپت . فرىشتەگەلىك كە لە گۆرپنى ھەست و بىرکردنەوئەى مەرفى بەرپەرسن، رېگايان نەكەوتتە سەر ەرشى دلى ئەوان . رەنگە خانمى ماردىنىش تەنيا لەبەر ئەو خۆشيوستبن، چونكە زانىوئىتى لەو مەرفانە نىن ئەفەين بيانگۆرپت . ھەر كەس ئەو دوو پياوئەى لە سەرەتاوئە ناسى بېت، تىدەگات ھەردووكيان ھەموو ھۆ و بەھانەيەكيان ھەيە پەريان لە يەكتر بېت . من كە سالانىكى درىژ ھەندىجار بەشدار و ھەندىجار چاودېر و ھەندىجار ناوېژىوانى ئەو شەپە دوورودرژەبووم كە لە نىوان ئەواندا بوو، دەبېت بلىم، بەپىي تىبىنىيە سەرەتاييەكانم لە سەر مەرفى، وادەبىنم ئەم بوونەوئەرە بەدبەختەى ناوى مەرفى، ھەردەم بەھانەيەكى زۆر و ھۆگەلىكى فرەى بۆ كىنە و جەنگ ھەيە، دەتوانىت لەو سۆنگە و پالئەرانەى ناشىت وەك بەھانەى جەنگ تەماشابكرېن، شەپ بەرپابكات، زۆرجارىش بۆ پقى درىژ و مەملانىيى بىكۆتا ھۆيەكى پىويست نىيە . لەزەتبردنىشى لە ھەوای سەرکەوتن و

بىننىنى شىكىستى ئەوانىدى، ھۆكەي تەنيا ترسى دېرىنى مروف نىيە لە مروف، بەلگو سووربوونىكى ترسناكە لە سەر بىننىنى گەورەيى و بلندىي خوى لە سەر حىسابى نزمىتى و بچوكى ئەوانى تر. مروف دەتوانىت بېيىچ بەھانەيەك، بېيىچ ھۆكاريك بېيتە جەنگى گەورەو. سەرەتا مەن يارىدەدەرى «لىفىتانت ھۆمەر» بووم لە بەندىخانەي «پىسمامان». مەن لە مانگى ۵ ى سالى ۱۹۷۴ دا بۆ يەكەمجار لىفىتانتەم ناسى، ئەو كات مەن ھەك ھەزاران قوتابى كوردى دى دەستم لە خويندى زانكو ھەلگرت و چوومە پىزى شۆپشەو... بىركى زۆرى خويندكارانى ھاوپىم چوونە دىوى ئىران و لە ئوردوگاكانى سەر سنوور نىشتەجىبون، مەن ئىوارەيەكى باراناويى و توف لە بىكەيەكى پىشمەرگە ناوى خوم نوسى و داوامكرد بىمىن بۆ جەنگ. ئەو پىاھى كە لە سەر مېزەكە دانىشتبوو، كەسىكى كەتەي بەخووە بوو، گەرچى ھىشتا ھەوا ساردبوو، بەلام پانكوچوگەيەكى شالى خۆلەمىشى لەبەردابوو، جامانەيەكى سوورى قوتى بەستبوو، يەك لە سەر يەك چاى توخى بە قەندى ئىرانىيەو دەخواردەو، سەيرىكى مەنى كرد، ئەو كات جورمىكى لاوام بوو، لەپ و بېھىيەت دەردەكەوتم. كابرا چاويلەكەيەكى پىزىشكى پانى لە چاودا بوو، چاوە كزەكانى بە پوونى لە پشت شوشەكانەو دەبىنران، بىئەوھى زۆر بىرىكاتەو گوتى «ھا پىم بلى، تۆ عەرەبى دەزانىت... عەرەبى دەزانىت يان نا؟ تۆ بە كەلكى شەپ نايەيت، يان بىرۆ بۆ ئىران، ياخود دەتتىرم بۆ بەندىخانەي پىسمامان، لەوئ لىفىتانت ھۆمەر كەسىكى دەوئ خويندەواريەكى باشى ھەبىت و عەرەبى بزانىت. بەوھدا تا سىي دانىشگات خويندەو دەبىت عەرەبىيەكى باش بزانىت... وانىيە، دەيزانىت يان نا؟». دەنگى كابرا بە ناو شىرخە و چەماخەي پىزىك ھەورەگرمەدا گەشتە گوئى مەن. ئەو يەكەمجارم بوو ناوى لىفىتانت ھۆمەر بىيستم. مەن بە دەنگى بەرز بە كابراي شالپۆشم گووت «بەلئ قورىان... بەلئ... عەرەبى دەزانم».

كابرە قومىنىكى لە دىشلەمەكەى دا، بەلام ئەمجارە بە چەشنىك گەرم بوو، ھەستەمكرد زبانى داغانكرد. بەتوپەيەو چاكەى تفكردەو ھە زەويەكەى بەردەمى و دەستىكرد بە جنىو و زىقەزىق، كەسەك لە دەروە بە پەرداخىك ناوى ساردەو ھات و كابرە دواى چەند ھاوار ھاوارىكى درىژ بە منى گووت «بەرۆ... بەرۆ لە دەروە چاوەپوان بە. سەعاتىكى تر جىبەكەى پىسامان دىت. ئىستا بەرۆ، ھەر ئىستا پىشمەرگەيەك پەيدا دەكەم لەگەلت بىت». پۆژىكى بىتەندازە تارىك و تۆف بوو، لەو پۆژە باراناويانەى بەھار، كە تىشكىك نىيە جوانىيەكمەن بۆ پۆشەنگاتەو، پۆشەنىيەك لە ئاسماندا نىيە مەرۆف لە پىگايەو ھەست بە ئومىد بگات، زەويش بە چەشنىكى ترسناك نەرم دەينواند. ھىند باران بارىبوو وام ھەستەكرد گەر چەند پۆژىكى دى بەوجۆرە بىبارىت سەرتاپاى دونيا ھەك ئىسغەنجىكى پزىوى لىدەيت و چىتر ناكەيت بە سەر زەويدا بەرۆين. مەن لە رۆژانى بارانى درىژدا ئەو ھەستە ترسناكەم ھەبوو كە بىشەت چىپاكان ھەك كەلۆ خويەكى پەشە بىتەنەو ھە ئىمە لە ناو لىتەياندا بخەنكىين. ئەو پۆژە ئاسمان بىوستان توپەيى بە سەرمەندا پۆدەكرد. پىگايەنەكان زۆرەيان خالى و چۆل بوون. پىشتەر ناوى گوندى پىسامانم نەبىستبوو. كە گەشتىنە ئەوئى جگە لە ژمارەيەك مالى پەرتەوازە، ھىچى دىم نەبىنى. ھەندەك سەگ بە كەساسى پىمان ھەرىن... دىلنابووم لە بەر بارانى وا بىوچان و لە ژىر ئەو ھەموو چەخماخەيەدا غەريزەى سەگەكان تىن و تاوى پۆژانى ئاسايان نەمايوو. پىسامان ھەك زۆرەى گوندەكانى تىرى ولات لە جىگايەكى عاسىدا بوو، ئاشكرا ئەو ھەى پىسامانى لەويدا دروستكردبوو كەسەك بوو ترساو لە ھەموو دونيا. گوندەكە بىنگەيەكى بچوكى پىشمەرگە و زىندانىكى گەورەى شۆپشى تىدابوو. بىناى بەندىخانەكە كۆنە مەخفەرىكى پۆلىس بوو كە پىدەچوو چەند جارىك لە قەوارەى پىشوى خۆى گەورەتر كرابەيت. تاكە بىنايەك بوو لە بەردى

سېي و چىمەنتۆ بىت، ھەتا مزگەوتى بچوكى گوندەكە لە بلۆك و دارەرا
 و چىنگۆ بوو. بىناي زىندانەكە لە و پۆژەدا گەلەك غەمگىن دەىنواند... دوو
 پاسەوانى خەوالوو پېشوازىيان لىكرەم و يەكتىيان بە ھەنگاوكەلەكى خاو
 بەرەو ژوورى ليفىتانت پېشمەكەوت. كە چومە ژوور، ئەو لە فانیلەيەكى
 بېقۆلى سېیدا، لە نزىك سۆبايەكى گەرە خەوتبوو، ھەموو گىيانى نىشتبوو
 سەر عارەق. ژوورەكەى بە جۆرىكى ترسناك كونېر بوو. ژوورەكە تاكە
 پەنجەرەيەكى بچوكى تىدابوو، ئەويش ھەوابر بە دەلقەيكى تەلغ گىرابوو.
 كە لە سەر سەرى وەستام، گەنجىكى كەلەگەت و سەمىل پەش و بارىكم
 بىنى، قزى بە جۆرىكى سەیر بۆ دواو ھەلدرابووو ھە. كاتىك لە ژور
 سەرى بووم، ھەك جۆرە ھۆشەيكى نەپنى و نەزانراو كە لە خەوتنىشدا
 بە ئاگايە راپوھەشاندبىت، بە جولەي پياوئىكى دۆزەندار پاپەرى و دەم
 و دەست پەلامارى چەكەكەى دا و پويكرەدە من. بىئەوھى بترسم يان
 بچولمەو ھەماشامكرد و گوتم «ئىوارەتان باش، جەنابى ليفىتانت».
 ھەك شەرم لەو پەرچە كردارە خىرايەى خۆى بكات، دەمانچەكەى دانا
 و دەستىكى قوولەى بە قزە پەشە پەرەكەيدا ھىتا و بىئەوھى سەيرى من
 بكات، دەستىكى خستە سەر ناوچاوانى و گوتم «ئىوارەت باش»...
 ھەستەمكرد خەونىكى ناخۆشى دىبىت، بەلام بە دەنگىك وەلامىدەو
 ھەك لە مېژبىت بەناسىت. گوتم «لە بنكەى سەرەكەيەو نارەديانم تا
 لىرە بىم بە يارىدەدەرى تۆ». ئەو ھىشتا خەيالەى لای ئەو داخوړپان
 و پاچەكەينە لە ناكاو ھەك دەركەوتنى كتوپرى من لە ژوورەكەدا
 خولقاندبووى. بە دەنگىكى گر و خەوالوو گوتم «ئە يارىدەدەر...
 يارىدەدەر. يارىدەدەرىكى ترمان كەمبوو. واھەستەدەكن ھەموو كەس
 پىويستى بە يارىدەدەرە. گەر يارىدەدەرى وەرە ئەسپە نەخۆشەكان
 بكوژىن». وام ھەستەكرد بەشىكى ھۆشى ھىشتا لە خەودايە. گوتم
 «من لىرەم بۆ ئەوھى كاروبارى زىندانەكەتان لەگەلدا ھەلسوپىتم... ھەر

شتیک که ده‌شیت بنوسریت، من بینوسم، له وه‌رگرتنی شه‌هاده‌تی
 زیندانه عه‌ره‌به‌کاندا کۆمه‌کتابکه‌م». به‌ سه‌رسامیه‌وه‌ گووتی «زیندانی
 عه‌ره‌ب؟ زیندانی عه‌ره‌بمان لا نییه». که هه‌ستا پیاویکی که له‌گه‌تم
 بینی، نۆرئیکی بیته‌ندازه‌ جوان، که سئیکی باریک به‌ قۆئیکی ره‌شی چر و
 دوو چاوی گه‌وره‌وه‌ . هه‌شتا عاره‌قه‌ی خه‌وی پتۆه‌بوو. به‌ ده‌سته‌سپۆکی
 سپی که له‌ ژیر سه‌رینه‌که‌ی ده‌ریه‌نا، پشتلی سپی و به‌ ده‌نگیکی
 بیزار، وه‌ک ده‌نگی شه‌و پاسه‌وانانه‌ی به‌یانیان زوو له‌ خاله‌کانی پشکنیندا
 ده‌وه‌ستن، گووتی «تۆ ناوت چیه‌، کئ تۆی ناردوه‌ بۆ لای من؟». وه‌ک
 شه‌وه‌ی دیل بم و له‌ تۆماری زیندانداندا خۆم ناووسبکه‌م، گووتم «ناوم
 وه‌فا په‌فعه‌ته‌... به‌ وه‌فای په‌فعه‌ت به‌گ بانگمه‌که‌ن. خۆینه‌کاری پۆلی
 سیه‌همی دانیشگای به‌غداد، کۆلێژی شه‌ه‌بیات، به‌شی عه‌ره‌بی بووم. که
 شوپش ده‌ستی پیکرده‌وه‌ بریارمدا ده‌ست له‌ خۆینه‌دن هه‌لبگر و بیمه
 ریزی پێشمه‌رگه‌وه‌ . له‌ بنکه‌ی حاجی باهیر، پیاویکی شال له‌به‌ر ناردمی
 بۆ لای تۆ، شالێکی خۆله‌میشی له‌به‌ردا بوو، شالێکی خۆله‌میشی...
 ئیتر له‌وه‌ زیاتر هه‌چی تر نازانم». له‌به‌رخۆیه‌وه‌ گووتی «ئێستا زۆربه‌ی
 شه‌وه‌ی قه‌حبانه‌ به‌ هاوین و زستان شالی خۆله‌میشی له‌به‌رده‌که‌ن...
 سه‌یر نییه‌ ئه‌ویش ئێستا شالی خۆله‌میشی له‌به‌ریکات، ها سه‌یر نییه‌». .
 به‌ په‌له‌ خۆی گۆپی، شه‌پوال و مراخانییه‌کی ره‌شی له‌به‌رکرد و گووتی
 «باشه‌ به‌خیریت. تۆ ئیشیکێ زۆرت نییه‌. کاری سه‌ره‌کیت شه‌وه‌یه
 گۆی له‌ من بگریت... گۆیگره‌ وه‌فا... وانیه‌، ناوت وه‌فا نییه‌؟ گه‌ر
 یه‌کێک له‌وه‌ کۆپی قه‌حبانه‌ تۆی ناردوه‌ تا بزانییت من لیتره‌ چی ده‌که‌م،
 پێمبێت. من ناتوانم بیه‌و ده‌رتبه‌که‌م، به‌لام گه‌ر هاتوویت بۆ شه‌وه‌ی
 بزانییت بارودۆخی زیندانییه‌کان له‌ چیدایه‌، قسه‌به‌که‌... بۆ شه‌وه‌ی له‌گه‌ل
 یه‌ک پێکه‌وین». من به‌ ده‌نگی به‌رز گووتم «هه‌یج کۆپی قه‌حبیه‌ک
 منی نه‌ناردوه‌ بۆ ئیتره‌. پیاویکی شال له‌ به‌ر ناردمی بۆ ئیتره‌، نازانم

گەر كوپى قەحبە بىت يان نا ... هېچ كەس بە چاويدا ديار نىيە كوپى قەحبە يە يان نا». ئەو ۋەلامە لە سەرەتاۋە جۈرە پىزىكى قوۋلى لە نىوان مەن ۋەئودا دوستكرد، پىزىك سالائىكى دورودرىژ زىا ۋە بەرگەي چەندىن گۆرپانكارى گەرە گەرەي دونىاي گرت. دواي بىدەنگىيەكى كەمىك سەنگىن ۋە درىژ، پشتىنەكەي بەست ۋە بە ئەسپايى گووتى «باۋەرت پىدەكەم ... بە راستى باۋەرت پىدەكەم».

دوايى چوۋىن بۆ ئەۋەي ئەسپەكان بكوژىن.

لە كادانىكى گەرەدا پىنچ ئەسپ ۋە ھىستىرىكى نەخۇشمان بىنى، پىكرا بە جۆرىكى سەير لەر بوۋىۋىۋىن، دىمەنىكى ترسناكيان بوۋ، پىدەچوۋ بە دەست دەردىكى ناۋازەۋە بنالەين، زگيان بە شىۋەيەكى ترسناك ھەۋىكردىۋىۋ، چاۋيان ۋەك چاۋى ئەۋ كەسانەي دەبرىن بۆ تىرباران دەرىۋىۋىۋ. لىفىتانت بە خۆي ۋە تەنگىكەۋە پىش مەن كەوت ۋە گووتى «دەردىكى ترسناك لە ناۋ پەشەۋلاغاندا بلالۋىۋتەۋە ... گەر نەۋەستىت زىانى زۆر لە شۆرپە دەدات، زۆرىەي كۆمەك ۋە ھىمدادى ئىمە بۆ سەنگەرەكانى پىشەۋەي شەپ، بە ھىستىر ۋە گويدىرژ ۋە ئەسپ دەچىتەرىۋە ... دەبىت ھەمىۋ ئەسپ ۋە ھىستىرىكى نەخۇش بكوژىن. ئازەلى نەخۇش ۋەك مەۋفى نەخۇش سوۋدىكى ئەۋتۋى نىيە. ئىمە لە شۆرپەداين، دەبىت شەۋ سوۋدەخشەكان ھەلگىن». دوايى ماۋەيەك بىدەنگ بوۋ ۋە بىتەۋەي سەيرمىكات، گووتى «مەۋفى لاۋاز ناتوانىت لىرە بىزى ... كەسى زەئىف ناتوانىت لەگەل مىندا كاربكات، زىندانى پىسمان ناۋبانگى خۆي ھەيە ۋە دەبىت ئەۋ ناۋبانگەي بىمىتت. كە مىنان نارد بۆ ئىرە، بۆ ئەۋەبوۋ ناۋبانگى زىندانەكە پىزگارىكەم. بەلام ئىستا كۆمەلىك بىشەرەف، كەسانىك كە نازانن ۋاجىبى ئىمە چىيە، دەيانەۋىت بە ناۋى ئىنسانىيەتەۋە لىرە دەرمانپەرىنن. بەلام سەرەتا دەبىت ئەم ئەسپە نەخۇشانە بكوژىن، بۆ ئەۋەي دەرەكەيان بلالۋەبىتەۋە ... دەبىت ھەمىۋ

ئەم ئەسپە نەخۆشانه بکوژین».

بێئەوه‌ی بوه‌ستت، چووه‌ سەر بە‌کێک لە ئەسپەکان و کلاشینکۆفە‌کە‌ی خسته‌ سەر پێ و دەستی پێادا نا و تەنیا یەک فیشە‌کی تەقاند. گولە‌کە‌ لە نیۆچاوانە‌وه‌ ئەسپە‌کە‌ی سە‌می و خوێنێکی کە‌می لێهات. مە‌ن بێئە‌وه‌ی بە‌زە‌ییم بە‌ ئەسپە‌کە‌دا بێتە‌وه‌، سە‌یری ئە‌و جۆلە‌ لاواز و ناوێندە‌ی چوارپە‌لیم کرد کە‌ کە‌مێک بە‌ریزکردنە‌وه‌ و وە‌ک لە‌ نازاریکی گە‌وره‌ پزگاری بووبێت، خاوە‌نایانێه‌وه‌ سەر زە‌وی. لیفیتانت کلاشینکۆفە‌کە‌ی بۆ درێژ کردم و گووتی «بە‌وجۆره‌، هە‌موویان بکوژە‌... بە‌وجۆره‌، ترس و دوودلی ناویّت».

مە‌ن کە‌سێکی پۆمانسی نە‌بووم، لە‌و پۆشنبیرانە‌ نە‌بووم کە‌ دە‌چنە‌ شۆپشە‌وه‌ بۆ ئە‌وه‌ی خۆیان لە‌ نازاریکی گە‌وره‌ی وێژدان پزگاریکە‌ن، لە‌وانە‌ی ئە‌ودە‌م بە‌ لێشاو دە‌هاتنە‌ پیزی شۆپشە‌وه‌ تا خۆیان لە‌ گوناھێکی نادیار پاکبکە‌نە‌وه‌، تا بێسە‌لمێن کۆپی میلە‌ تن. لە‌وانە‌ش نە‌بووم لە‌ شۆپشدا خۆیان لە‌ دە‌زگاکانی پراگە‌ یاندندا دە‌شاردە‌وه‌، دە‌یانە‌ویست لە‌ دوورە‌وه‌ ژیا‌نی شۆپش بژین... مە‌ن لێرە‌بووم بۆ جە‌نگ، بۆ کوشتن، بۆ تە‌قە‌کردن. شۆپش لای مە‌ن بە‌ مانای یە‌کە‌م ئامادە‌گی بوو بۆ خوێنپشتن. بە‌ هە‌ستی جە‌نگاوە‌ریکە‌وه‌ کە‌ لە‌ خوێن ناترسیت، بێئە‌وه‌ی هێچ بۆلێم تە‌قە‌نگە‌م وەرگرت و بە‌ شێوازی ئە‌و، بێئە‌وه‌ی ترسێک نیشانبدە‌م یان دە‌ستم بە‌رزیت، یە‌ک دوا‌ی یە‌ک، بە‌ ئارامی و سە‌برێکی وە‌ستایانە‌وه‌ ئە‌سپە‌کانم کوشت. پێدە‌چوو لیفیتانت چاوە‌پرا‌نی ئە‌وه‌ی لە‌ مە‌ن نە‌کردبێت، وە‌ک مە‌ندالێکی شاری مە‌نی بینیبێت لە‌وانە‌ی شۆپش دوور بە‌ دوور شە‌یدایان‌دە‌کات، بە‌ هێمنی و بە‌ خە‌ندە‌یە‌کە‌وه‌ گووتی «بە‌وجۆره‌ بە‌ دڵمیت... بە‌ دڵمیت... گەر دە‌تە‌ویّت تە‌ماشای ئە‌سپە‌ کۆژاوە‌کان بکە‌یت و ببینیت مە‌خلوقاتە‌ بێکە‌لکە‌کانی خودا چۆن گیان دە‌سپێن، کە‌مێک لێرە‌ بێتە‌ره‌وه‌. مە‌ن ئارە‌زووبێه‌کی زۆرم هە‌یە،

سه‌یری هه‌موو شتیکی مردوو بکه‌م ... مه‌خلوقات له کاتی ئازار چه‌شتن و مردندا پوخساریکی تریان هه‌یه، زۆر چه‌زده‌که‌م سه‌یری چاویان بکه‌م ... به‌لام من کارم هه‌یه ... کارم هه‌یه و ده‌بیت برپۆم».

وه‌ک ئه‌وه‌ی ئیشیکی گرنه‌م جێبه‌جێکردبیت، به‌شانازییه‌وه به‌لیفیتانتم گووت «منیش دیمه‌ ده‌ری ... دیمه‌ ده‌ری ... نامه‌وێت لێره به‌مێنمه‌وه». لیفیتانت به‌خیرایی پیشمه‌کوت و گووتی «ئه‌وه‌ی له‌مردووه‌کاندا رقم لێهتی ئه‌وه‌یه، هه‌ندیکیان زۆر به‌یاده‌وه‌رییه‌وه ده‌نووسین، یاده‌وه‌ری تاکه‌ جلیکی پیسی ئینسانه ناتوانیت زوو زوو بیشوات، به‌لام من له‌ خه‌یالدا سندوقیکی په‌ش و داخراوم هه‌یه، هه‌موو مردووه‌کان فرێده‌ده‌مه‌ ئه‌و سندوقه‌وه».

ئه‌وه سه‌ربوردی سه‌عاتی یه‌که‌مم بوو له‌گه‌ڵ لیفیتاندا. ئه‌وکات نه‌مه‌زانی ئه‌و په‌یوه‌ندییه‌ی له‌م پۆژه تۆفانه‌دا دروستبووه، ژیانیکی دووردرێژ له‌گه‌ڵدا ده‌ژی ... سه‌ربوردی ئه‌ویش وه‌ک چیرۆکی نه‌وه‌یه‌کی لیدیت هه‌رگیز ئه‌وه‌نده هێمن ناژین، بتوانن بێ ئازاری پۆژانه، شه‌وان به‌ ئارامی بخه‌ون.

ده‌رباره‌ی مندالی نزار ئیدریس

ئاخۆ مندالان له‌ سه‌ر سروشتی باوانیان دروستده‌بنه‌وه؟ هه‌ر که‌س بیه‌وێت چیرۆکی سه‌رده‌میکی درێژ بگێڕێته‌وه، ده‌بیت که‌م تا زۆر وه‌لامی جۆره‌ پرسیاریکی وه‌ها بداته‌وه ... نا من له‌وانه نیم که‌ هه‌ر شتیگ له‌ ژيانێ گه‌وره‌کاندا پووبدات، بیگێرمه‌وه بۆ کاریگه‌ری په‌روه‌رده‌ی سه‌ره‌تایی و دوا‌ی ئه‌و خورافه‌ته‌ گه‌مژانه‌یه‌ بکه‌وم که‌ ده‌لێت هه‌ر چی به‌لایه‌ک مڕۆف له‌ نه‌وه‌د سالیشدا به‌ سه‌ر خۆی و ئه‌وانی دیدا ده‌یهێنیت، پیشه‌که‌ی له‌

یه‌که‌م سالانی سه‌ره‌تای ژیانیدایه . گهر بتوانن ئه‌م چیرۆکه تا کۆتایی بخوێنه‌وه، په‌نگه پوونت‌ر بزانی باس له‌ چی ده‌که‌م . مرۆف بوونه‌وه‌ریکی له‌وه ئالۆزتره، بکریت بۆ وه‌ها ره‌وت و کلێشه‌یه‌ک کورت‌بکریته‌وه . دیاره ئالۆزییه‌که‌ی له‌وه‌وه نه‌هاتوه که ماشینیکی بێخه‌وش و سه‌نه‌تییکی سروشتی بێگه‌رده، نا .. ته‌واو به‌ پێچه‌وانه‌وه . من وه‌فای په‌فعت به‌گه‌، که ئیستا له‌و په‌ڕی ناو‌می‌دییه‌وه ئه‌م چیرۆکه ده‌گێڕمه‌وه، واده‌بینم که مرۆف بوونه‌وه‌ریکی نات‌ه‌واوه، ماشینیکه له‌ کارخانه‌یه‌کی ساخته‌کار ده‌رچوو، دروست‌که‌ریکی هه‌یه به‌ مه‌به‌ست یان بێ مه‌به‌ست پڕیکردوه له‌ که‌موکورتی ترسناک، به‌ جۆریک گهر ورد به‌روانی‌ن ده‌بینین توانا و هه‌یزی مرۆف به‌راورد به‌ سه‌ختی ئه‌و دونیایه‌ی تێیکه‌وتوه، شایه‌نی پێکه‌ینه . نا من زۆر گالته‌م به‌وانه دیت که نه‌گه‌ر منداڵ له‌ ژینگه‌یه‌کی به‌ددا گه‌وره‌بوو، له‌ بابییکی سه‌رخۆش و چه‌قۆکی‌ش، به‌لام دواتر بلیعه‌ت ده‌رچوو، ده‌لێن بلیعه‌تییه‌که‌ی ده‌گه‌ڕێته‌وه بۆ ئه‌و منداڵیه‌ سه‌خته‌ی، بۆ ئه‌و ژنیگه‌ دل‌په‌قه که توانا و ئیراده‌ی تیدا خه‌ڕۆشاندوه، به‌لام هه‌مان منداڵ گهر ببیته‌ پیاو‌کوژ، هه‌مان تیوره‌ساز و هه‌مان ده‌سته له‌ پزیشکانی عه‌قل و ده‌رون ده‌لێن، ئه‌وه ده‌ره‌نجامیکی سروشتیه‌، که‌سیک له‌ دایک و بابییکی وه‌ها بووبیت، هه‌ر ده‌بیت جۆره‌ پیاو‌کوژیکی وای لێده‌رچیت . نزار ئیدریس نمونه‌ی ئه‌وجۆره‌ مرۆفه‌ بوو که شتیکی لێده‌رچوو ته‌واو جیاواز له‌ دایک و باوکی .

مندالیی نزار له‌و منداڵیه‌ سارد و غه‌مگینانه‌بوو، که گێڕانه‌وه‌ی ده‌توانیت دلی هه‌موومان ته‌نگبکات . مندالیی نزار، دابه‌شبوونیکی قوول و گه‌وره‌یه له‌ نیوان باوکیکی مه‌لادا که له‌ بلن‌دگۆی مزگه‌وتی گه‌په‌که‌وه به‌رده‌وام پڕ به‌ ناسمان هاوارد‌ه‌کات، شه‌ڕ به‌ کۆلان و هه‌ور و ئاده‌میزادان ده‌فروشی‌ت، ده‌قیرپێنیت، که‌ف ده‌رده‌دات، له‌ سه‌ر مینبه‌ر ده‌بوورێته‌وه، فه‌توا ده‌رده‌کات، خه‌لک ده‌خاته‌ گریان . ئه‌م دونیایه له‌گه‌ڵ دونیای دایکیدا

کە بەردەوام بە ناسکی گۆرانی دەلێت و لە سەرەخۆ لە ناو مالهەدا
 سەمادەکات، هیچ شتێک کۆیان ناکاتەو. باوکی پیاویکی بۆینەبوو
 لە بالابەرزى و کەتەییەدا، لەو جۆرە نیو دەیانەى کاتێک بە پێگادا
 دەپۆن بە حوکمی هینى هەنگاو و سەنگی لەشیان، شتەکانی نزیکیان
 دەلەرنەو. مەلا ئیدریسی ئەستێ، لەو دیندارە پەشپەرستانەیه کە لە
 گەنجییەو دەتوانن بە نیگا و قسە و تێڕوانینە ئەخلاقگەراکانیان هەستی
 ترس و پیری لە دەورووبەری خۆیاندا بچێنن، لەوانەى بەلاغەتێکی وەها
 شەیتانیان هەیه دەتوانن وابکەن بۆ ئەوێ کارێکی بەدیشمان کردبێت،
 خۆمان بە ئەهلی دۆزەخ و بە شایستەى سزای خودا ببینین. بەردەوام
 جەیهیکی رەشى درێژى لەبەردا بوو، مێزەرێکی سپى لە شیفۆنى تەنک
 دەبەست. شیفۆنێک لە سەرى ئەودا هەموو نازکی خۆى لە دەستدابوو،
 لەبرى ئەوێ وىقارى بداتى، ترسناکتر و سامدارترى کردبوو. دەنگێکی
 وەها گر و گەورەى هەبوو، لە کاتى وتارى دینیدا نەوێک تەنیا شیشەى
 بۆندگۆکانى دەلەراندەو، بەئکو شوشەى پەنجەرەکانى گەرەک، چلچرای
 هەلواسراو بە سەقفەکاندا دەلەرنێتەو و دەیانەینێتە جۆلە. کەسێک
 بوو دەتوانى هەموو شتێک بترسێت، ژنە بچوک و بیجۆرمەکەى نەبێت
 کە بەردەوام مەلای وەک کەسێکی لاواز دەبینى کە لە ترسى شتێکی
 نادیار هاوارەکات و دەقیرپێت و بە ناوی خوداوە کینە بە بادەدا. لە
 مندالییەکی زووەو شەپێکی گەورە لە نێوان مەلا ئیدریس و پەریسا
 خاندان لە سەر شیوازی پەروەردەکردنى مندالەکە بەرپادەبێت، شەپێک
 کەم و زۆر لە هەموو خێزانێکدا هەیه، دەرەنجامەکەشى شتێکە، جیاوازترە
 لەوێ شەپکەران چاوەروانیدەکەن. دایکی دەیویست مندالەکە لە جیهانى
 مزگەوت و دونیای خوتبە ترسناکەکانى باوکی دوربختەو و بیخاتە بەر
 خۆبندنێکی ئاسایی کە تێیدا کوڕەکە هەست نەکات قەرزیکی بەرامبەر
 دونیا لە سەر. ئێستا ماف بە خۆم دەدەم، بۆیەم هەر لە بنەپەرەتەو

په‌ريسا خان ويستويټي كړپه‌كه‌ي بؤ ژيانكي ناسايي دور له هه‌موو ترسيگ ناماده‌بكات، شتيك له بويړي تيډا بچيتيت كه دواتر له ناخي نزاردا به پڼگايه‌كي چه‌وتدا تيپه‌پي بيت. په‌نگه هؤي نه‌و خواسته قووله‌ش بگه‌پته‌وه بؤ نه‌وه‌ي خانمي دايك، بيديني و ژياني ساده و ناسان وه‌كو يه‌ك ته‌ماشاده‌كات و پڼكه‌وه گزيانده‌دات. په‌ريسا خان باوه‌پي وابوو، ده‌توانيت بيته‌وه‌ي پتويستي به هيچ مه‌لايه‌ك ياخود دينيك بيت، بڙي. هه‌لبه‌ت گه‌ر دور بړوانين ده‌شيت بيديني گه‌ليك ماناي هه‌بيت، له چه‌ند پله‌يه‌ك و چه‌ند ناستيك دروست بووه. جگه له نه‌زمووني خانم من له نه‌زمووني خوشمه‌وه تيده‌گم كه بيديني ماناي بيخودايي نيبه. خانمي په‌ريسا خانميكي بيدين بوو، بيته‌وه‌ي بيخودا بيت... سه‌ير له‌وه‌دايه كه نه‌و هيچ شپوه په‌يوه‌نديه‌كي له نيوان دين و خودادا نه‌ده‌دوژيبه‌وه. ره‌نگه پيتان سه‌ير بيت گه‌ر بلّيم خانمي په‌ريسا خوداي به تاكه پشت و په‌ناش به‌رابه‌ر زولمي دينداران ده‌زاني، پيشي وابوو، به‌شي هه‌ره زوري دينداران دوزمني هه‌ره گه‌وره‌ي خودان. بؤ نه‌وه‌ي له‌و حاله‌ته‌ش تيپگه‌ين، ده‌بيت شتيك له ژياني پاسته‌قينه‌ي په‌ريسا بزائين، كه نه‌گه‌رچي خانميكي بچكولانه بوو، به‌لام ناسكي و ورديبه‌كي سيجراوي هه‌بوو، ده‌نگي موسيقايه‌كي نه‌رم و نه‌غمه‌يه‌كي هيمني وه‌هاي تيډابوو، وايد‌ه‌كرد مرف چاواني ليكنيت و ته‌نيا گويبيستي نه‌و ناوازانه بيت كه له گه‌روي دينه‌ ده‌ري. نزار بالا‌ي باوكي و ناسكي پوخساري دايكي به ئيرس بؤ ده‌مينته‌وه، وه‌ك په‌ريسا خانيش ده‌نگخوش و چه‌نه‌ي بوو. چيروكي شوو‌كردني په‌ريسا به كه‌سيكي وه‌ك مه‌لا ئيدريس به سه‌ره‌اتيكي سه‌يره. مه‌لا و په‌ريسا خان له مایسي سالي ۱۹۵۶ دا له گونديكي نزيك مه‌هاباد يه‌كتر ده‌ناسن، وه‌لي به‌لگه‌نامه‌ي زه‌ماوه‌نديان دوكوميتيكي ده‌وله‌تي پادشاهي عيراقه. چيروكه‌كه وه‌ك بيستومه به‌مجزره‌يه، مه‌لا ئيدريس كه له

باب و باپیرانییەو مەلازادەبوو، بە فرمانی بابی دەکەوتتە گەشتیکی درێژ بە تەوێی کوردستانی خۆرەلاتدا تا بۆ خۆی کێژی «خێزانیکێ ئیماندار» بخوازیست. پێدەچێت ئەو خەوینیکی دێرینی بابی بووبێت تا تاقانە کوپی ببێتە نەسیبی خێزانیکێ ئاینی و مەلازادە، بەو دا بابی پای وابوو کوردانی عێراق تاعوونی فەسادیکێ بیچارەیان لە ناودا بلأووتەو و بە سوڕیکێ شەیتانی میژووی خۆیاندا دەپۆن. بۆ ئەوێ خانەوادی خۆی لە ناگری ئەو فەساد و پیسییە بپاریزیست، ئامۆژگاری کوپەکی دەکات تیشوو هەلگری و تا کێژی خانەوادیەکی مەلازادە نەخوازیست، نەگەرێتەو بەم ولاتەدا، چونکە وەک ئەو گوتوویتی لە نیو ژنانی مەملەکەت و شاری خۆیدا داوینیک بە پاکی نەماوە و هەر کێژیک ئەو بیکاتە هاوسەر، ناتوانیت دلنایبێت کە پیشتەر دەستی دی بەرنەکەوتوو و لێوی دی نەیکەستوو. ئیدریس کە تازە بە تازە خویندنی ئاینی تەواکردووە و تەیارە بۆ وەرگرتنی کاری مەلایێ لە جێگایەکی ولاتدا، وەک بابی ئەو گومانە قوولەێ لە ژن و کچانی مەملەکەت هەیە و بە ئومیدی دۆزینەوێ خانمیکێ پاکیزە، کە پیشتەر پەنجەێ هیچ کەسێکی بەرنەکەوتبێت و لێوی کەس نەیکەستبێت، لە سنووری سەردەشتەو ئاودیوی ئێران دەبێت و دەست بە سەفەریکی درێژ و پڕ ناومیدی دەکات. مەلا ئیدریس خەوینیتی دەستی بگاتە کێژی یەکیک لە مەلا ناودارەکان، یان کێژی ئیمام جومعەێ یەکیک لە شارە گەورەکان... لە هەموو شارەکانی خۆرەلات لادەدات، دەمینێتەو، دەچێتە مزگەوتەکان، لە پشت ئیمامە ناودارەکانەو سۆزەدەبات و هەڵدەستێتەو، خۆی لە ئیمام جومعەکان نزیکدەکاتەو، بەلام قەڵەفەتیکێ هێند بلند و دەنگیکێ وەها بەرز و جووتیک چاری وەها سامناکی هەیە، هەر خانمیک دەبیینێت گەرچی بە هەببەت و بالایی سەرسام دەبێت، بەلام دەمودەست توندی و دلێرقیبەکی وەهای تێدا دەخوینێتەو، دەترسێت و خۆی ناداتە دەست

جۆره وه‌سوه‌سه‌یه‌کی وه‌ها، شوو به‌ پیاوئیکی له‌مجۆره بکات.

ئیدیریس شار دواى شار ناوَمَیْدی خۆی تاقیده‌کاته‌وه. پێده‌چیت له‌و گه‌شته‌وه رقی له‌ ژن و گومانی له‌ ئاده‌میزادان گه‌وره‌تر بوو بێت...

هیچ شتێک له‌ کینه‌ی پیاوێک ترسناکتر نییه‌ که‌ جار دواى جار ژنان ناوَمَیْدیکه‌ن. گه‌شتی مه‌لا ئیدیریس به‌ خۆره‌ه‌لاتی نیشتماندان دوو ساڵ ده‌بات، له‌و سه‌فه‌ره‌دا داواى ده‌ستی ده‌یان خانمی مه‌لازاده ده‌کات که‌ پێکرا به‌ حورمه‌ته‌وه داواى قه‌بوول ناکه‌ن و به‌هانه‌شیان نه‌وه‌یه که‌ «له‌به‌ر شوو له‌ شارى خۆیان سه‌فه‌ر ناکه‌ن». دوا‌جار له‌ گه‌شتی گه‌رانه‌وه‌دا، مه‌لا له‌ یه‌کێک له‌ گونده‌ بچوکه‌کانی ده‌ورو به‌ری مه‌هاباد لاده‌دات تا شه‌ویک پشوبدات. له‌و شه‌وه‌دا له‌ مالى مه‌لای گوند، په‌ریسا ده‌ناسیت که‌ کیژیکى ده‌نگخۆش و گورجه‌ و به‌ جلیکی شوپی خانمانی نه‌ویوه‌ له‌ مالداهه‌ لده‌سوپی. نه‌و شه‌وه‌ له‌ نێوان مه‌لا مه‌سعودی به‌سیری باوکی په‌ریسا و مه‌لا ئیدیریدا گفتوگۆیه‌کی بێۆینه و قوول داده‌مه‌زیّت، سه‌باره‌ت به‌ پرسیا ریکی گه‌لێک پێچاوی و ئالۆز «نایا ئینسان به‌بێدینی له‌ دایک ده‌بێت یاخود به‌ ئیماندارى». مه‌لا ئیدیریس رای وایه که‌ خودا هه‌موو ئاده‌میزادان به‌ ئیماندارى دروستده‌کات و دواتر به‌ کاریگه‌رى فیتنه‌ و فریوى دونیا مرۆف له‌ ئیمان وه‌رده‌گه‌رێت. مه‌لا مه‌سعودی به‌سیری به‌ پێچه‌وانه‌وه رای وایه، خودا هه‌ر له‌ نه‌زه‌له‌وه هه‌ندێ مرۆف به‌ بێدینی دروستده‌کات، به‌لگه‌شى په‌ریسای کیژی خۆیه‌تى که‌ هه‌ر له‌ مندالییه‌وه هیچ تیگه‌یشتنێکی بۆ دین و هیچ تیشکیکی په‌سه‌نی ئیمان له‌ ده‌رونیان نییه‌. مه‌لای به‌سیری به‌ پوونی ده‌لێت «ئیمان حاله‌تێکی ده‌رونییه‌، مرۆف که‌ دێته‌ دنیاوه ده‌شیت قابیلییه‌تى کوفری له‌ گه‌ل خۆیدا هێنا بێت یاخود نا». مه‌لا ئیدیریسش سووره له‌ سه‌ر نه‌وه‌ی ئیمان تووکی خوداییه‌ و له‌ ده‌رونی هه‌موو مرۆفیکدا هه‌یه، به‌لام ئاودان و خزمه‌تکردنی له‌ سه‌ر مرۆفه‌کانه. له‌و

شەویدا مەلا ئیدریس بە دەنگە زلەکەیی بە بابی پەریسا دەلێت «گەر ئێوە کێژی خۆتان بە من ببەخشن و بە مێرد قەبوڵمبکات، وادەکەم ئەو تووی ئیمانە ئەزەلییە لە دلێدا سەوزبێت و ئێوەش لە بەردەم باری تەعالادا پاک و پووسور دەریکەون». پەریسا ئەو شەو بە پێکەنینەو، وەک فریشتەیهکی پۆحسووک دەلێت «مەلا ئیدریس، شووت پێدەکەم، بۆ ئەوێ بزانیت ئێنسان دەتوانێت بێ دین بژی و هیچ عەیبیکیشی نەبێت».

هەر کەسێک لە ئێمە لەو ساتەوختەدا لەوێ بایە دەیگوت «ئەم خانمی پەریسایە گەڕەویکی دۆراو دەکات». مەلا لە هەموو پوویەکەو لەم کچە ناسک و باریکە بەهێزتر دەردەکەوت، کێژەکە شارەزاییەکی لە زانستە دینییهکاندا نەبوو، بەلام باوەڕی وابوو باوەڕمێتان بەدین بێ بناغەیهکی پیشینە لە دەروندا نازی و دەبێتە هەستیکی درۆزن. بەلام خانمی ناسک، هێزی شادیی و ژیان لە دەمارە بچوک و لە خۆینە گەرمەکیدا وەها بەجۆش بوو، لە خۆی پادەبینی رۆژێک لە رۆژان مەلا بخاتە سەر کەلگەلەکانی خۆی و جبەیی پێ فرێدات و کاریکبکات لە یەکن لە شارە گەورەکاندا پیشەیهکی نوێ بدۆزێتەو. مەلا هەر شەوی یەکەم هەستیکی تێدا دروستبوو کە ئەم ئەزموونە شتیکی نوێ و سەختە کە بە دووری نازانێت شەیتان کلکیکی لە یارییهکەدا هەبێت، تا زەفر بە ئیمانی ئەو بەرێت. بەلام پێی شەرمبوو دوای دوو سال بێ ژن بگەرێتەو بۆ لای شار و خانەوادەی خۆی... ئیستا بوونی ژنێک لە ژیایدا لە هەر شتیکی دی گرنگتر بوو، دەیتوانی بۆ لادانی ئەو شەرم و ئابڕووچوونە هەموو شتیکی بکات، هەتا ئیمانی خۆشی بنێتە بەر تاقیکردنەو. بەوجۆرە ژن و مێردایەتی ئەو جووتە لە جەنگێکی هێمنەو دەستی پێکرد، کە لەگەڵ تێپەڕینی کاتدا بوو یارییهکی ئالۆز. بەویدا مەلا هەم زل و هەم دەنگ بەرز و بێرەحم بوو، دەبوو پەریسای ناسک

له شه‌وی یه‌که‌مه‌وه چه‌که نه‌پنیه‌کانی خو‌ی بخاته کار. دلته‌زینترین چه‌کی خانمی‌کیش نه‌وه‌یه نه‌پل‌ل‌یت له شه‌وی بوکینیدا می‌رده‌که‌ی ئاسان ده‌ستی بۆ به‌ری‌ت. نه‌وه چه‌کی‌که له هه‌ره چه‌که کوشنده‌کان، گه‌ر هوشیارانه‌ش به‌کاری‌ت، نه‌نجامی بی‌پنیه‌ی لیده‌که‌و‌تیه‌وه. له جو‌ره کرداری وه‌هاوه سه‌ری سندوق‌یکی عه‌جایه‌ب هه‌ل‌ده‌دری‌ته‌وه، که ده‌ش‌یت هه‌موو شتی‌کی تیدا‌ب‌یت، هه‌موو ده‌رد‌یک و هه‌موو ده‌رمان‌یک، زۆر نه‌پنی گه‌وره‌ی پاشه‌پۆژ و زۆر پ‌یزی گه‌وره و زۆر گومانی قوول. ده‌بی‌ت بزانی‌ن که په‌ریسا له‌وه ئاگادار بووه که مه‌لا ئیدریس دوو ساله‌ شاره و شار بۆ ژن ده‌گه‌ر‌یت، نه‌و دۆخه‌ی خو‌یندۆ‌ته‌وه که چ چاوه‌پوانیه‌کی شیتانه و چ چه‌ز‌یکی نیرانه‌ی کل‌په‌کردو له ده‌ماره نه‌ستو‌وره‌کانیدا بووه، له‌و شه‌وه‌دا به‌ر له‌وه‌ی به‌پل‌ل‌یت په‌نجه‌ی بۆ‌به‌ری‌ت، سو‌پ‌ند‌یکی به‌خودا و به‌ ئیمان و به‌ ته‌لاق لی‌وه‌رده‌گر‌یت، بۆ نه‌وه‌ی بیخاته سه‌ر ئیمانی خو‌ی ناب‌یت توندوتیژی و زه‌بر به‌کاربه‌ینی‌ت، هه‌ر کاتیش ده‌ستی به‌رزکرده‌وه و نه‌زینتی نه‌ویدا ژن و می‌ردایه‌تیان به‌تال‌ بیت و کاریان به‌یه‌که‌وه نه‌مین‌یت. مه‌لا ئیدریس جگه‌ له‌وه‌ی به‌و مه‌رجه پازی بی‌ت، چاری‌کی نییه ... نه‌وه له سه‌ره‌تاوه تا کو‌تایی قه‌لغان‌یکی نه‌ستوو بۆ په‌ریسا دروسته‌دکات، بتوان‌یت دل‌خۆش، ئازاد، بی‌غم له مال‌دا گورانی بل‌یت و سه‌مابکات و پ‌یوستی به‌ هیچ ئیمان‌یک نه‌بی‌ت.

هه‌ر له سه‌ره‌تاوه خانمی ناسکی سابل‌اغی، به‌ می‌رده‌ زله‌که‌ی گووت «که خیانه‌ت ناکه‌م، له به‌ر نه‌وه نییه ئاین پ‌یمده‌ل‌یت «زینا مه‌که»، به‌ل‌کو من خۆم نامه‌وی‌ت خیانه‌تبه‌که‌م. که دزی ناکه‌م، له به‌ر نه‌وه نییه دیانه‌ت ده‌ل‌یت «دزی مه‌که»، به‌ل‌کو پ‌یوستیم به‌ دزی نییه. که که‌س ناکوژم له به‌ر نه‌وه نییه ئاین ده‌ل‌یت «پیاومه‌کوژه»، به‌ل‌کو خۆم حورمه‌تی‌کی گه‌وره‌م بۆ پۆخ‌له‌به‌ران هه‌یه».

شه‌پی در‌یژی ن‌یوان مه‌لا ئیدریس و په‌ریسا له شه‌پی ن‌یوان هه‌نگ‌یکی

بچوک و دیوێکی گەورە دەچێت. پەریسا هیچ نییه جگە لە هەنگێکی
 بزۆک و بەجۆلە کە بەردەوام بە دەوری دیوێکی گێژدا دەسوڕێتەوە...
 ئەو دەفرێت، گۆرانی دەلێت، بە دەوری خۆیدا شادی بلۆدە کاتەو، بە
 گۆرانییەکانی مەلا مەستدە کات، ئارەزووی دەجۆلێنێت، شەهوەتی دەخاتە
 جۆش، توپەیی خاودە کاتەو، وادە کات ئارامتر قسە بکات... بە جۆرێک
 مەلا هێدی هێدی مەستدە کات، هێندە قەچ قەچ دەخاتە ئەم دیوی دەرگای
 مأل و پوو لە خێزانی خۆی دەکات دەبیته مەروڤێکی دیکە، دەبیته
 کەسیکی جیاواز کە پێویستی بە وێقار و هاواری دەرەو نییه. مەلا پۆژ
 دای پۆژ دەکاتە ئەو برۆایی، ژنە کە ی ئەو تاکە مەخلوقێکی دونیایە
 پێویستی بە هیچ شەرعی و یاسایەکی نییه، چونکە ئەوێ خودا لە
 مەروڤی داوێدە کات، خودا بە جۆرێکی نەپتیی لە ئاکاری ئەم خانمەدا
 نوسیویتی، ئەو جوانییه کەسانی دی بە زەبری ئیمان و بە دەستکرد لە
 خۆیاندا دروستیدە کەن، خانمی سابلای بی زۆر لە خۆکردن، بیتهوێ
 پێویستی بە پێسا و شەرعیەت بیته، لە ئەزەلەو لە پۆحیدا نەخشراوە.
 بەلام مەلا کە دەپواتە دەری، کە دەچێتە سەر مینبەر، کە دەست بە
 خۆتەدان دەکات چ ئاگرێک ناتوانیت لە مألەو دایگرسیت، چ ئیمانێک
 ناتوانیت لە مألەو جۆشیدات، چ توپەییەک لە مألەو خامۆشیدە کات،
 لەوێ هەمووی دەرەو هەوێتە دەری و بە دەنگێکی گرکاناسا، وەک هاواری
 دلێکی بریندار دەیکات بە ئاسماندا. خۆتەکانی مەلا ئیدریس پرپەبن لە
 توپەیی گەورە، لە تۆمەتبارکردنی دنیا بە بی دینی، لە نالین و شەکو
 لە بلۆبوونەوێ کوفر، لە بانگهێشت بۆ کوشتن و وێرانکردن. بەرامبەر
 ئەم هاوار و نەپەوازییە مەلا، پەریسا لە مألەو لە کاتی چێشت
 لێنان، کاتی نانکردن، کاتی قاپشۆرین، کاتی گسکدان، هەردەم گۆرانی
 دەلێت... هەتا ئەو کاتانەش کە مەلا لە گەڵ پەریسادا دەخەوێت، ئەو لە
 جیاتی نالە و نرکە ی ژنانە بە ئاوازیکی نەرم گۆرانییەکانی خۆی دەبیژێت.

له کاتی خه‌ویشدا مه‌لا هه‌میشه له ده‌نگی گزرائی شه‌و به‌ناگادیته‌وه و ده‌بینی ژنه‌که‌ی به‌خه‌وتنه‌وه له جیگا‌که‌یدا دانیشته‌وه و گزرائی ده‌لێت، یان به‌دهم خه‌وه‌وه ژووره‌کان ده‌گه‌پێت و ئاوازه‌کانی ده‌چرپێت و هیهچ هاوارێکی شه‌و بێداری نا‌کاته‌وه .

نزار له‌و پێکدادانه سه‌یره‌دا گه‌وره ده‌بێت، له به‌ریه‌که‌وتنی ده‌نگی ناسک و نه‌فسوناوی دایکی، له‌گه‌ڵ ده‌نگی توپه و جه‌نگاوه‌رانه‌ی مه‌لا.... شه‌و به‌ره‌مه‌ی پێکدادانی دوو دونیایه ... دواتر کیمیای نه‌ینی شه‌و دوو ده‌نگه هه‌میشه به‌دوای نزاره‌وه ده‌بن.

مندالێی نزار، مندالێیه‌کی ئاسان نه‌بوو، باوکی سووربوو له سه‌ر شه‌وه‌ی بیبات بۆ مزگه‌وت و وابکات گوێی له وتاره ئاگرینه‌کانی خۆی بێت، دایکیشی سووربوو له سه‌ر شه‌وه‌ی فێری گزرائی بکات. گه‌ر به زۆری دایکی نه‌بایه مه‌لا نه‌یده‌یویست کۆپه‌که‌ی هه‌ر بجێته قوتابخانه، که زانستی کافرانی تیاده‌خوێتن، له‌وێ دۆزینه‌وه‌ی پووبه‌ری سی‌گۆشه‌یه‌ک له دۆزینه‌وه‌ی خودا به‌ گرنگتر سه‌یره‌کرێت. به‌لام په‌ریسا به‌ می‌رده‌که‌ی گووت «مردنم پێ باشتره، له‌وه‌ی دایکی مندالێک بم نه‌چۆته به‌ر مه‌درسه ... به‌ خودایه‌ک من ده‌یناسم و تۆ به‌و جیق و فیق و فیغانه‌ت دلێ عاله‌می لێده‌تۆرێنیت، ئاگر له‌ خۆم به‌رده‌م لام ئاسانتره له‌وه‌ی نزار به‌بێ فێربوونی حیساب و ئینگلیزی له‌م دونیایه‌دا بژی». به‌لام سه‌ردانی مه‌کته‌ب شه‌و ئه‌رکه‌ی له‌ کۆلی نزاری مندال نه‌کرده‌وه، پۆزانه‌ چهند سه‌عاتیک له‌ خه‌وشی مزگه‌وتدا به‌مێنێته‌وه و له‌ پاکردنه‌وه‌دا کۆمه‌کی باوکی و مه‌جوه‌ری مزگه‌وته‌که بکات و له‌ سه‌ر لیواری خه‌وزی مزگه‌وتیش، له‌ گه‌ڵ سه‌یرکردنی ماسیبه‌ گێژ و وه‌پزه‌کاندا، گوێ له‌ هه‌موو وشه‌یه‌ک بگرێت که‌ پیاوانی ئیماندار له‌ سه‌ر ئاین و زینده‌گی و گونا‌ه ده‌یگۆرنه‌وه . زانینیک دواتر کۆمه‌کیده‌کات، گه‌لێک گالته‌جارانه سه‌یری دنیا بکات. به‌ تێپه‌رینی کات، مه‌لا ئیدریس گه‌یشه‌ شه‌و به‌روایه‌ی په‌ریسا و شه‌و

مه‌خلوقی سەر یه‌ک نه‌ستێره و مڕۆفی یه‌ک دونیا نین، هەر یه‌که‌یان سەر به‌ به‌ریکی گه‌ردونن و له‌ به‌شیکی دووری دونیاوه هاتوون. هەر یه‌کیکیان نوێنه‌ری شتیکی جیاوازی ئهم سەر زه‌مینه‌ن. له‌ به‌رئوه جگه‌ له‌وه‌ی جیهانی مائه‌وه و ده‌ره‌وه‌ی خۆی به‌ ته‌واوی جیابکاته‌وه چاره‌ی نه‌بوو، له‌ مائه‌وه ته‌سلیمی ئهو ده‌نگ و موسیقا سىجراوییه‌ی خانم ده‌بوو، له‌ ده‌ریشه‌وه ده‌بووه ئهو ماشینه‌ بێره‌حمه‌ی له‌ سەر خودا گه‌وره و بچوکی ده‌خسته‌ به‌ر شکایه‌ت. مه‌لا هەر زوو وازی له‌وه هینا له‌ دلی په‌رسادا به‌ دواى پێشه‌ی ئیمانیکی نه‌یئى و خه‌وتوودا بگه‌رێت، ژيانى خانه‌واده‌گی له‌گه‌ڵ په‌رسادا له‌ زۆر رووه‌وه ئاسایی بوو، سه‌رسامبوو به‌م ژنه‌ی له‌ کاتى «جیماع» یشدا هەر گۆرانی ده‌لێت. ئه‌وه‌ی مایه‌ی نیگه‌رانی هه‌ردووکیان بوو نزار بوو، که‌ هەر یه‌که‌یان به‌ هێمنی بۆ دونیای خۆی پاده‌کێشا و زۆرجاریش ئهو پاکێشانه‌ منداڵه‌که‌ی له‌ ناخه‌وه ده‌خسته‌ به‌ر مه‌ترسی پارچه‌پارچه‌ بوون، به‌لام چما مڕۆف جگه‌ له‌ پارچه‌پارچه‌بوون ده‌روازه‌ی تری هه‌یه. ژيانى نزاریش له‌ نێوان جیهانی قوول و بێپه‌رانه‌وه‌ی ئاوازه‌کانى دایکی و هاواره‌ ترسناکه‌کانى باوکیدا دابه‌شبوو که‌ هه‌تا بانگ هه‌ڵدانه‌کانى به‌ جۆریک توند و توپه‌بوو، له‌وه نه‌ده‌چوو ئیمانداران بۆ لای خودا بانگبکات، به‌لکو وه‌ها ده‌هاته‌ گوێی وه‌ک هه‌ره‌شه‌ی په‌لاماریکی خودایی نزیک بۆ سەر ئاده‌میزادان بخوێنێته‌وه. نزاری منداڵ رۆژ دواى پۆژ هەر دوو ئهو دونیا جیاوازه‌ ده‌باته‌ ناو خۆی و دواتر به‌ جۆریکی تایبه‌تى ده‌یه‌خشێته‌وه به‌ئێمه. کاته‌کانى نزاری منداڵیش له‌ نێوان مائه‌وه و خوێندن و مزگه‌وتدا به‌ جۆریکی ئه‌ندازه‌یى وه‌ها دابه‌شده‌بن، دواتر ئهو دابه‌شبوونه‌ سه‌یره‌ی نزارمان له‌ نێوان ژن و سیاسه‌ت و بازاردا پێشاندده‌اته‌وه. له‌و منداڵیه‌ زووه‌وه هه‌سته‌هکات که‌ کۆمه‌لێک هێزی نه‌یئى له‌ ناوه‌وه داگیریانکردوه، بێنه‌وه‌ی لێیان بترسێت، یان خۆی بشارێته‌وه، یاخود بجێته‌ جه‌نگه‌وه

له گه لیاندا، ته سلیمی هه موویان ده بیټ، هه زوو نه فره تیکی نهینی و قوولی به رابه نه و سئ کوچکه کلاسیکیه ی «مال، مه کته ب، مزگه وت» تیا سه ورده بیټ، له بری نه وان سیکوچکه یه کی شهیتانی تر داده پړیټ، سیکوچکه ی «ژن، حیزب، بازار». له و ته مه نه زووه وه خو ی ده داته ده ست هه موو نه و ده نگه نادیار و به یز و نه یتیا نه ش که دواتر به ییچ هو یه که یان به هانه یه که یان سیستمیکی دیاریکراو، له ده رویدا ده دوین و درده که ون. به لام له ناو هه موو نه و جه نالییه دا، شتیک که هه میسه وه که شه پۆلی نه فسونایی ده بیات و له پۆحه وه بی شه رمیه کی روونی تیا ده جولیتیت، خونه دۆزینه وه یه تی له نیوان مؤسیقا نه فسوناییه که ی لیوی دایکی و هاواره تر سناکه کانی که رووی باوکید.

له زیندان

لیفیتانت شه وی یه که م ژووړیکی تاییه تی له زیندانه که دا بۆ جیا کرده وه و وه که بیرم بیټ به هیمنی پتیگوتم «کاک وه فا، ئیمه لی ره زیندان ده به یین به پړیوه. ئیشی به پړیوه بردنی زیندانی ش سه ختترین ئیشی دونیایه، چونکه به سه ریک نه وه ئیمه نین خه لک ده گرین و ده سته ستیان ده که یین و ده رگایان له سه ر داده خه یین... نه وانه ی ده گه نه لای ئیمه پیشوه خت گیراون، ئیمه ده سه لاتیکمان له گرتن و زیندان کردنیاندا نییه. به لام هیچ که س له ده ره وه له مه تینا گات... له ده ره وه تاوانباری که وه ئیمه یین. به لام به وه دا من و تو له هوکمی شوپشدا ده ژین. شوپشیش کاری تو له سه ندنه وه یه نه وه که عداله ت، ده بیټ بزانیین که هیچ شتیک له ژیا نی ئیمه دا به په حم و زه عیفی ناروات به پړیوه. عداله ت که ره به بیټ له م دور و دوکانی جه نگه دا به رقه رار نابیت. شوپش حاکم و دادگای

ته‌واوه‌تی خۆی نییه، به‌رپرسه‌كاني شۆپش، ئامیره‌ئیز و ئامیره‌تاليۆن و سه‌رله‌كان ده‌سه‌لاتيكي بيچه‌ندوچونيان هه‌يه ... ئه‌وانه‌ی دین كه‌س به‌ ته‌واوی نازانیت كييان تاوانباره و كييان گوناھی نییه. به‌لام من ئه‌وه‌م بۆ گرنگ نییه و ئه‌وه‌ی ده‌گاته پسمان ديلي منه. هه‌موو ئه‌وانه‌ی دین بۆ ئیره‌ خۆيان به‌ بێتاوان ده‌زانن، له‌وانه‌یه هه‌مووشيان بێتاوان بن، به‌لام ئيشی من و تۆ لیره‌ ئه‌وه‌یه هه‌یه‌یه‌تيك بده‌ین به‌م ئيشه‌ی خۆمان. ئيش له‌گه‌ڵ خه‌لكی ديل و زيندانی جوړه‌ لياقه‌تيكي تايبه‌تی ده‌ويت ... ئيشمان ئه‌وه‌یه بۆ خۆمان و بۆ سه‌ركرده‌كانمان و ئه‌وانی سه‌ره‌وه‌مان بسه‌لمينين ئه‌م زيندانه سوودی هه‌يه ... ده‌ستكه‌وتی بۆ شۆپش ئيدايه ... به‌رهم ده‌داته پيشمه‌رگه‌كانمان و گه‌ر نه‌بيت ده‌شیت شۆپش پوویه‌پووی مه‌ترسی ببيت‌ه‌وه. بيرت نه‌چیت، ئه‌وه‌ت بير نه‌چیت، بوونی زيندان باشته‌ له‌ نه‌بوونی».

من ده‌مزانی هه‌ر كه‌سيك قسه به‌ دوژمنانی ئازادی بليت يه‌كه‌م كه‌س په‌لاماريان ده‌دات، ئه‌وانه‌ن كه‌ پاسی زيندانه‌كان ده‌كه‌ن. به‌لام لای خۆمه‌وه دام نه‌نابوو تا مردن فه‌رمانبه‌ری زيندان بم، ئيشه‌كه‌ی خۆم وه‌ك كاريكي پاگوزه‌ر، بۆ سه‌رده‌ميكي دياريكراو سه‌يرده‌کرد، كه‌ شۆپش پێی سپاردوم. دواتريش له‌ هه‌ر ده‌ميكي ژيانمدا باسی ئه‌و پوژانه‌م كردييت، به‌ كه‌ميك شه‌رمه‌وه گوتووومه «كاريك بوو ئه‌و ده‌م شۆپش خستبوويه ئه‌ستۆم و نابهل جيبه‌جيمده‌کرد». ئه‌و كات هيشتا گه‌نج بووم، په‌يوه‌نديكرديم به‌ شۆپشه‌وه دواي بيركردنه‌وه‌يه‌کی وردبوو، بپوايه‌کی گه‌وره‌م به‌ شۆپش هه‌بوو، له‌و باوه‌ره‌دا نه‌بووم شۆپش كاريكي خراپ بكات ... هه‌موو ئه‌وانه‌ی له‌و سه‌رده‌مه‌دا دواي بانگه‌وازی شۆپش كه‌وتين، شۆپشمان وه‌ك هه‌لگري مه‌شخه‌لی عه‌داله‌تيكي خودايی و وه‌ك نوينه‌ری هه‌قيكي ره‌ها ته‌ماشاده‌کرد. دواي ئه‌و هه‌موو ساڵه ئيستا واده‌بينم كه‌ له‌و ده‌مه‌دا ئيمه سه‌دان هه‌زار كه‌س بووين كه‌ پيكر

ناماده بويين له پېناوې ميلله تدا بمرين. وشه ي خودا چ سيجريکي له
 سهر نيمانداران هه يه، نه وکات وشه ي ميلله تيش جوړه سيجريکي وه هاي
 له سهر نيمه هه بوو. من نه نه وکات و نه نيس تاش به دروستي نازانم
 که وشه ي ميلله ت چ واتايه کي دياریکراوې هه يه. نه وشوه که له سهر
 قهره وېله يه کي ناسن، له ژووریکي سارد و له سهر دوشه کيکي لوکي
 کوڼ پالکه وتم و ليغه يه کي نه ستوورم دا به خومدا، ميلله ت لای من نه و
 شوپشگيرانه بون که چه کيان هه لگرتبوو، نه و جووتيارانه بون که
 له گونده کاند به نيگای کز و غه مگين و نه خو شوه له ژير باراندا
 سه يريانده کردين، نه و هه مو ژن و مندا له نه خو شوه بون که هه فته يه که
 له وه و بهر له شاروچکه يه کي بچوکدا بوردومان کوشت بونو... به لام سال
 دواي سال نه و وينه يه زياتر و زياتر له خه يالمد کالبووه وه، به جوړيک
 نيس ت نه و وشه يه مانايه کي دياریکراوې نيبه له لام. ده بيت بلیم يه کيک
 له و گرفته گه ورانه ي له گه ل به ره و پيشچووني ته مه ندا تووشيبووم،
 نه وه يه که زور له وشه کان ماناي کوکريتي خويان دوراند. له راستيدا
 گه وره ترين دورانيک موفتيک له ژيانيدا تووشی بيت، نه دوراني مولک
 و مال، نه دوراني عه زيزان، نه دوراني پله وپايه، نه له ده سندانى
 عه شقه... به لکو له ده سندانى نه و وشه گه ورانه يه که له گه نجيدا
 ناماده يه بويان بمریت. نه و يه که مين شه وه ي له زيندانى پسمامان سهرم
 خسته سهر باليفه که م، باوهرم و ابوهر نيشيک له م زيندانه دا بيکه م،
 کاريکي باشه و بو شوپشى ده که م، بو نه و جووتياره هه ژارانه ي ده که م
 که به رده وام فروکه کاني ده ولت بوردومانيده کردن. گهرچي هيچ شتيکم
 له کاري حيزي نه ده زاني و پيشتر نه ندا مې پيکخواوه کاني حيزب نه بووم،
 به لام به شداريکردنم له شوپشدا به جوړه فهرمانیکي نه خلاقي ده زاني.
 نه و شه وه بيته وه ي بزانم بو چنه د جاريک خه بهرم بووه وه و ديمه ني
 نه سهپه کانم ده هاته وه پيشچاو، چاوهر ترساوه کانيان، هه ست و هه ناسه يان

لەو ساتەدا کە تەنگە کەم لە نیوچاوانیان نزیکە کردەو، ئەو هەلەمە گەرمەیی لە لەشی ماندوویان هەڵدەستا، ئەو لەرزە نادیار و کاریگەرەیی لە جولەیی دەست و پاشوووەکانیاندا بوو. دڵی خۆم بەو دەدایەو کە کوشتنی ئەسپەکان سوودیکی بۆ شۆرش هەیە، بە خۆم دەگووت «لەبەر ئەسپەکانی دی، لەبەر ئەو پێشمەرگانەیی لە پێشەو چاوەروانی کۆمەک دەکەن، دەبوو ئەسپەکان بکوژین».

گەرچی مانگی مایس بوو، کە دەبیّت خۆشتەری و جوانترین مانگەکانی ولاتی ئێمە بیّت، بەلام ئەو بارانە زۆرەیی کە چەند پوژ بوو دەباری، دونیای وەها تەزاندبوو، من لە پێخەفی شەمدا و لە ژێر لیفەیهکی ئەستوریشەو، هینشتا هەر دەلەرزیم. من لەو ساتەو ئەو پرسیارە سەیرە لە خەیاڵمدا خولقا کە بە هەموو هیزی خۆم دەمویست خەفەبیکەم و بیکوژینمەو «ناخۆ پێویست بوو ئەسپەکان بکوژین... پێویست بوو ئەسپەکان بکوژین؟». شەو چەند جارێک هەستام، بەلام ئەو هەستەیی کە شۆرشگێڕم و ئیستا چالاکیهکی دیاریکراوم هەیە لەو گەرەتربوو بەتایەت هەست بە گوناھ بکەم. ئەو کات نەمدەزانی شۆرش چۆن ئیشدەکات، چ جۆرە ماشینیکی، لە خەیاڵی ئەو دەمدا هەستیکی تەماوی و نادیارم هەبوو کە ئامادەگی من لەو زیندانە دوور دەست و چەپە کەدا، شتیکی هەموو کەس دەیزانیّت، لە سەرۆک و سەرکردە بالاکانەو تا هەموو ئەو گوندەکییە ریشەتوو و شاراییە قەنجانەیی هاتبوون شۆرش لە گوناھێکی نادیار پاکیان بکاتەو. ئەو هەستەیی کە هەموو جیهان بە جۆریک لە جۆرەکان خەبەر داری بەشداری منە لە شۆرشدا، جۆرە هەستیکی دڵنیایی پێدە بەخشیم و ئەو هیزەیی دەدامن بە ئارامی درێژ بە ژیان بەدم. بۆ پوژی دواویی بەهۆی بیخەوی شەو و بەیانی درەنگ لە خەو هەستام. من لە مندالییەو ئەو عادەتەم گرتبوو بەیانیان کە مێک زوو هەستم و یەکەم ئیشم ئەو بیّت

بچمه بهر په نجه ره و ته ماشای ناسمان بکه م. نه وه نه ریتیکي کون
 بوو که پیده چیت بگپته وه بو سهره تاکانی پگرتن و ناشنا بوونم به
 پوښتن. ناوامه زانن ناسمان جیگاهه کی ژور گرنگه له لام، په کیګ له و
 شتانه ی واده کات به یانیا ن سهری ناسمان بکه م، حه زمه له بیده نگی و
 هیچ نه کردن و هیمنی، حه زده که م ساتیکي به تال و بوش بژیم. ناسمان
 تاکه جیگاهه که کاتیک لیده پوانم ده توانم دلنیا بم هیچی تیدا نییه،
 له گه ل زه ویدا ههستی وه هام بو سوز نابیت. له کاتی ناساییدا نه و
 نیگای به یانییه هم په که م و هم دوا هه مین نیگای پوژمه له ناسمان،
 نیدی گه ر شتیکي تاییه تی نه بیت، هوپک نابینیم جاریکي دی سر
 بو بالا به رزبکه مه وه، به لام نه و پوژانه ی سهره تام له پسمان، به
 هو ی هاتو چو ی به رده وامی فپوکه کانه وه، ده بوو زیاد له جاریک سهری
 ناسمان بکه م. من بوونه وه ریکي زه وینشینم، پایوکی عه رده پرستم، تا
 نه م چیروکه زیاتر بجته پیش، پوونتر تیده گن که مه به ستم چیه .
 لای من ناسمان جگه له باران و هه تاو شتیکي دی نه وتو گرنگی
 لیوه نایه ت، هه ر سهره رزکردنه وه په کیش بو ناسمان به دوا ی خودادا بیت،
 به دوا ی نه سستیره که دا بیت، به دوا ی فپوکه که دا بیت، ماندو و مده کات.
 ناسمان بوپه له ژور سهرمانه وه، بو نه وه ی تیښه گین هیچ شتیک
 جگه له بوشایی و ته پوتوژ له ژور سهرمانه وه نییه. له و ساهه دا که
 نه سپه کانم کوشت و له دهره وه باران ده باری و بروسکان چه خماخه یان
 ده دا، ده مزانی ناسمان له گه ل من قسه ناکات، به لکو گرمه په کی بوش
 و بیمانای لیدیت، که هاواری بیزاریه تی له به تالی بیسنوری خوی.
 لیفیتانت که زانی له خه و هه ستاوم ناردی به دوا مده. به په یامنیږی
 خوی گووتبوو، حه زده کات پیکه وه به رچاییکه یین. په یامنیږی لیفیتانت
 «تانه وکاتیش نه مده زانی وشه ی لیفیتانت مانای چی» کوړنکی مندالی
 دوا زده سالانه بوو، کوړی خیزانیکي هه ژاری پسمان بوو. من له

سەرەخۇ خۆم گۆپى و لە جانتاكامدا پىشتىنىكى نويم دەرھىنا و بەستم .
 بچوبامايە بۆ ھەر جىگايەك، تەنيا يەك دەست جلم لەگەل خۆمدا
 دەبرد، بەلام گەر جلى كوردىم لە بەربايە يان ئەوروپى، ھەمىشە زياد
 لە پىشتىنىكم لەگەل خۆمدا ھەلەدەگرت. ئارەزووم ئەوئەبوو لە كاتى پۆزدا
 چەند جارېك پىشتىنەكەم بگۆرم. ئەوكات دەستېك جلى كوردى شىنباوم
 لە بەردابوو، پىشتىنىكى پەشى كودەرىم لە سەرى بەست و چووم بۆ
 لای لىفىتانت كە لە سەر مېزىكى چكۆلانە چاوەپوانىدەكردم، ھەمان
 ئەو مېزەبوو كە لە كاتى ئاساييدا نوسراوھەكانى زىندان و ماشىنى چاپ
 و فانۇسەكەى لە سەر دادەنا. لىفىتانت گوتى «كاك وەفا لەگەلەمدا
 بخۆ، لە كاتى شۆرشدا ھەنگوين و گويز و پەنيرى پىستەت بۆ بەرچايى
 ھەيىت كەم نىيە، ئەو دەست ھەموو خودايدۆيەك ناكەوئەت. دەى لە
 بەختى ئىمە شۆرش ھەزار نىيە... نا... بەسكى برىسيەو شۆرش
 ناكريت. ئەو بىروبوچوونى منە. ئىمە خۆ شىوعى نىن بەسكى برىسيەو
 شۆرش بكەين. گەر شىوعىيە ھەلەونەكان شۆرشيان كرد، كە دلىنام
 لەو ترسنۆكتىن بىر لە شتى وابكەنەو، دەتوانن پۆزى ژەمىك نان
 بخۆن و تەواو، دواى ئەو بەرد بخۆن. ئىمە شۆرشىكى كرێكارانەمان
 ھەلەنگىرساندو، لە بەرئەو پىويست ناكات بەبرىستى پۆزانى خەباتمان
 رابكېشىن، بەلى پارەيەكى زۆرمان لە ئەمرىكايەكان بۆ ھاتوو. بەختمان
 ھەيە... بەختمان ھەيە... ئەمرو ھەزمكرد پىكەو نان بخۆين و پتر يەك
 بناسين، بۆ شەويش شەرابم ھەيە. زوو زوو شەرابم بۆ دىت، دەتوانم
 ھەمىشە شەرابى باشم ھەيىت. ئىرانىيەكان شەرابى خۆش لە ئەوروپاوە
 دەھىنن... ئەلى كەيفن». لىفىتانت ھەتا گەر قسەى خۆشيشى بكردايە،
 ھەر پەويەكى گرژ و مۆنى ھەبوو. خۆى قىافەتېكى ئىجگار پىك و
 پوخسارىكى گەلەك جوانى ھەبوو، كە بە خەسارم دەزانى لە زىندانىكى
 واچەپەكدا دىلېبكات و بىشارىتەو، جوانى لىفىتانت لەوانە بوو مەروف

پېښلېت «عه‌زیزم هه‌زاران ئافره‌ت له‌ دهره‌وه‌ چاره‌پوانی ئه‌م جوانیه‌ی تۆن... تۆ بۆ لی‌ره‌دا خۆت دی‌ل‌کردوه‌، چی‌ ده‌که‌یت له‌م کونجه‌دا؟». به‌لام ئه‌و سی‌به‌ره‌ تاریکه‌ی سه‌ر پوخساری، ئه‌و هه‌سته‌ی پېده‌به‌خشیم که‌ ده‌شیت شتی ترسناکی له‌ ده‌ست بێت. ده‌نگیکێ قوول و بی‌سوژی هه‌بوو، جوانی دهره‌وه‌ی ئارامبه‌خش نه‌بوو، بێته‌وه‌ی به‌ خۆی بزانی‌ت به‌ سه‌یرکردن و بیده‌نگیه‌ درێژه‌کانی ده‌یت‌رساندیت. هه‌ستم‌کرد ده‌زانی‌ت لی‌یده‌ترسم، به‌لام خۆش‌حال بوو به‌و هه‌سته‌، نه‌یده‌ویست بی‌ره‌وینته‌وه‌، ده‌یه‌ویست گه‌وره‌تر و کاریگه‌رت‌ری بکات. چایه‌کی له‌ پیاله‌یه‌کی زه‌ر‌پایدا بۆ تی‌کردم و گووتی «پیش تۆ دوو که‌سی تریان بۆ ناردم، هه‌ردووکیانم برد و گووتم ئه‌سه‌په‌کانم بۆ بکوژن. به‌ هه‌مان ئه‌و چه‌شنه‌ی که‌ تۆم برد... که‌سیان نه‌یان‌توانی. هه‌ردووکیان ئه‌ژنۆیان وه‌ک شه‌قشه‌ ده‌له‌ری. که‌ سه‌ره‌تا تۆم بینێ گووتم: دی‌سانه‌وه‌، دی‌سانه‌وه‌ یه‌کی‌کی تر له‌م شاریه‌ ترسنۆک و خاوخلی‌چکانه‌ی ده‌بن به‌ بار به‌ سه‌ر شو‌ر‌شه‌وه‌، به‌لام تۆ باش بوویت. ئه‌و دووانه‌ی پیشووم ده‌موده‌ست گێ‌رایه‌وه‌ بۆ جی‌گای خۆیان، سه‌رو‌نامه‌م بۆ نویسن و گووتم سوپاس... ئی‌وه‌ به‌که‌لکی ئیشی زیندان نایه‌ن. هه‌ر به‌ راستی به‌ که‌لکی ئیشی زیندانی‌ش نه‌ده‌هاتن. یه‌کی‌که‌ نه‌توانی‌ت ئه‌سه‌پ‌یک یان هی‌ست‌ری‌کی نه‌خۆش بکوژیت، ناتوانی‌ت له‌ زیندانی‌کی به‌ ناویانگی وه‌ک پسمامان کاریکات.... شو‌ینه‌که‌ هه‌یه‌یه‌تی خۆی هه‌یه‌».

لی‌فیتانت سف‌ریه‌یه‌کی کۆنی دابوو به‌ سه‌ر می‌زه‌که‌دا و دوو نانی ته‌پ‌کراوی له‌ سه‌ر سینیه‌یه‌کی زۆر زۆر بچوک هه‌د‌کرد‌بوو، که‌می‌ک هه‌نگوین و گو‌یز و په‌نیری خست‌بووه‌ سه‌ر سف‌ره‌که‌. له‌گه‌ڵ دروست‌کردنی پاروویه‌کی بچوک‌دا گووتی «ها وه‌فا به‌گ پیت‌وايه‌ که‌سانی وه‌ها زه‌عیف، به‌رگه‌ی ئیشی زیندان بگرن؟... تۆ ده‌ل‌ی‌یت چی‌؟». من قوم‌یکم له‌ چاکه‌ دا و گووتم «جه‌نابی لی‌فیتانت، بل‌یم چی‌... ئه‌سه‌پ مه‌خلوق‌یکێ جوانه‌... کوشتنی

ئەسپ ۋەك كۈشتىنى كەروپشكىك يان سەرپرېنى مېرىشكىك نىيە . نىگاي
ئەسپىك كە پېدەبىت لە ترس و ئاۋمىدى، درەنگتر بېردە چىتەۋە،
ئەسپ بەۋەدا وىقار و ھەببەت و جوانىيەكى تايبەتى ھەيە، كۈشتىنى
ئاسان نىيە، زىدەپەۋىي نىيە گەر بلىم كۈشتىنى ئەسپىك ۋەك كۈشتىنى
ئىنسانىك سەختە، چۈنكە ئوۋىش ۋەك مۇۋف پەرە لە ھىز و جوانى .
لىفىتانت زەردەخەنەيەكى جوانى گرت، بە جۈلەيەكى نەرم و لىزانەۋە
پارۋىيەكى بچۈكى دىكەى دروستكرد و بەر لەۋەى ھەلىپرېت و بىيات
بۆ زارى گوۋتى « ۋەفا بەگ، تۆ لە سەر ھەقى . ئەسپ خۆشەۋىستە،
دەكرېت بىكۆزىت بىئەۋەى پقت لىبېت . بەلام خۆشەۋىستى شىتىكە
و پەحم شىتىكى ترە . شۇرپشگىر دەبېت خۆشەۋىستى ھەبېت، بەلام
پەحم... نا... پەحم ئىنسان دەگۆرېت بۆ ھەيۋاننىكى بىكار كە ھىچ
ئىشنىكى گەۋرەى بۆ ناكرىت . مەن پەم لە پەحمە، بەلام خالىى نىم لە
خۆشەۋىستى... دىارە مەبەستم خۆشەۋىستى ئىنسان نىيە . »

دەنگى ساردبۈۋ، خالىى بوۋ لە غەم . قسەكردنى، تارىكى و نىرمى
ناۋ پۆھى خۆمى بەيادا ھىتامەۋە . ئەو ساردىيەم بەيادا ھاتەۋە كە
ئەسپەكانم پى كۈشت، ئەو بىئەستى و نەبۈۋى عاتىفەيەى تەنگەكەم
پى بەرزكردەۋە و خىستە سەر سەرى ئەسپەكان، ئەو ئالىنە تۈندەى
دەنگى فېشەكە كاتىك لە نىۋ سەرى ئەو گىيانەۋەرە بەستەزمانانەدا
دەتەقىيەۋە . پىشتر تواناي وام لە خۇمدا ھەست پى نەدەكرد، شۇرپ
لاى مەن وىنەيەكى ترى ھەبۈۋ، كە ھاتمە پىزى شۇرپشەۋە و لە بىكەى
ھاجى باھىر خۇم ۋەك پىشەمەرگە ئاۋنوسكرد، پتر ئەۋەم لە خەيالىدا
بوۋ لە پىشەۋەى سەنگەرەكاندا ئىشك بگرم و لە ژىر بۆردومانى سەختدا
بە چىادا سەرىكەوم و لەگەل ھەزاران جەنگاۋەرى تردا پەلامارى پاىەگا
و بىكە گەۋرەكانى سوپا بىدەم... ئەۋەى لە خەيالىدا بوۋ كۆمەلىك
ۋىنەبوۋ كە بە كارىگەرى تەماشاكردنى ھەندى فىلمى جەنگ لە سەرمدا

سه‌وزبوو بوون. کوشتن و ئازاردان له خه‌یالی مندا هیشتا به‌شیک بوون له سه‌حنه‌ی جه‌نگ، خۆم ده‌بینی که پوویه‌پووی سه‌ربازیکی عه‌ره‌بی ترساو ده‌وه‌ستم و ده‌زانم گه‌ر نه‌یکوژم ئه‌و ده‌مکوژیت. خۆم ده‌بینی ده‌چه سه‌ر هه‌ندیک ئه‌فسه‌ری زامدار و ئه‌وه‌م بیرده‌که‌وێته‌وه که ئه‌م و هاو‌پێکانی ولاته‌که و میله‌ته‌که‌میان نه‌تک‌کردوه و نابیت به‌زه‌ییم پێیاندا بێته‌وه، به‌لام هه‌رگیز ئه‌وه‌م به‌خه‌یالدا نه‌هاتبوو بتوانم له‌یه‌که‌م پۆزی پێشمه‌رگایه‌تیمدا وا سارد، بێعافییه، بێت‌رس کۆمه‌لیک ئه‌سپی نه‌خۆش و هێستریکی له‌په‌ک‌کوژم. ئه‌و پۆزه له سه‌ر میزی به‌رچاییه‌که‌مان له لیفیتانتم پرسى «واتێده‌گه‌م په‌حم و خۆشه‌ویستی سه‌ر به‌یه‌ک خێزانن و یه‌ک پێشه‌یان هه‌یه، تێناگه‌م چۆن مرۆف ده‌توانیت خۆشه‌ویستی له‌ دلدا بیت و په‌حمی له‌ دلدا نه‌بیت؟». ئه‌و له‌ کاتى به‌رچاییدا به‌ لکی پشتێنه‌که‌ی زوو زوو ده‌می ده‌سپى، لیوانی پاک‌کرده‌وه و وه‌ک پیاویکی تێر پالیدا‌یه‌وه و گووتى «گه‌ر خۆشه‌ویستی نه‌بیت، من و تۆ چى ده‌که‌ین لێره. خۆشه‌ویستی شو‌رش، خۆشه‌ویستی سه‌رۆکه‌کانمان، عه‌شقی هێز، مو‌حبه‌تى نه‌وانه‌ی ده‌سه‌لاتمان ده‌ده‌نێ و ده‌مانپاریزن... من باس له‌ خۆشه‌ویستی ئینسان ناکه‌م، له‌ مه‌یلى پیاو بو‌ ئێن یان به‌ پێچه‌وانه‌وه، ئه‌وه‌ جو‌ریکه‌ له‌ نه‌خۆشى. باس له‌ خۆشه‌ویستی شتی‌ک ده‌که‌م که واده‌کات، شانازیم گه‌وره‌تر و گه‌وره‌تر بیت. گرنگ ئه‌وه‌یه شتی‌ک به‌مجو‌لیتیت، به‌خاته‌ ناوه‌راستی جه‌نگی ژیا‌نه‌وه، شتی‌ک له‌ پێگایه‌وه هه‌سته‌بکه‌م به‌هێزم. قسه‌م له‌ عاتیفه‌یه‌کی پڕپو‌چ نییه‌ بو‌ ژنی‌ک، به‌لکو ئه‌و شته‌م خۆشده‌وێت که ناهێلێت لاوازی‌م... ناهێلێت ته‌نها بم و بترسم. به‌لام په‌حم زه‌عیفیه... په‌حم چیه، من قێزم له‌ په‌حم دێته‌وه. په‌حم جگه‌ له‌وه‌ی ئه‌و ناگه‌ر ده‌کوژیتێته‌وه که ده‌بیت له‌ ئینساندا بسووتیت، هه‌چی تر نییه. خۆشه‌ویستی مانای دونیا بو‌ ئه‌وه وێرانبه‌کیت که ده‌ته‌وێت... دونیای بو‌ وێرانبه‌کیت. به‌لام په‌حم سۆزیکی

نزمە، سۆزی بەشەرە لاوازەکانە، سۆزی ئەوانە یە کە ژێردەستن و بە درێژایی ژانیشیان ژێر دەست دەمێننەو. شۆڕشم بۆیە حەزلییە وادەکات لاوازنەبم، گرنگ نییە مەرۆف چییە، گرنگ ئەو یە لاواز نەبێت. ئەگەر خۆشەویستی بوو مایە لاوازی ئەوکات فرێدە، خۆشەویستی ژینش هەر دەبێت درێژکراوی قودرەت بێت. من دوێنی تۆم زۆر بە دل بوو، پەحمم تێدا نەبینیت. گەر شتێک لە پەحمم لە تۆدا بایە دەمبینی... وەفا بەگ دەمبینی... لە دەستتدا، لە چاوتدا، لە هەناسەتدا. بەلام تۆ یەکیکیک لەو بەشەرانی بێپەحمم دروستبوویت».

نەمدەزانی ئەو قسانە ستایشن یان سەرزنەشت. نەمدەزانی دواي ئەو قسانە چۆن سەیری خۆم بکەم، تا ئەو دەم تووشی دۆخیکی وەها نەبوویوم بپرسم «ناخۆ چ جۆرە مەرۆفیکم... بێپەحمم یاخود بەرەحم؟». پەنگە هەندێک مەرۆف تا دەمرن تووشی هەلۆیستیک وەها نەبن، نەکەوێت بەر زوڵمی ساتیک، پرساری وەها لە خۆیان بکەن. بەلام هەستیکی نادیارم هەبوو کە ئیدی لە رەوتی ژانی داها توومدا گەلیک جاری دیکە پووبەپووی ئەم پرسیارە دەبەو. هێندە زۆر پووبەپووی ئەو پرسیارە دەبەو، کە ئیدی کردن و نەکردنی وەکو یەک وەهایە. ئەو پۆژە بەزەر دەخەنە یەکی ساردەو، بە نیگایە کەو کە هەستیکی تایبەت و مانایەکی ئەوتوی بۆ لیفتانانت نەدەگواستەو، وەک یەکیک سوپاسیکی بێدەنگی ستایشیکی هەم بەد و هەم شەپانی بکات، سەیرم کرد و هیچ نەگوت. قورس بوو لەلام دان بەو دا بنێم کە پیاویکی بێپەحمم، قورسیش بوو لەلام خۆم وەک پەحمماریکی لاواز دەر بخرم کە لە کوشتنی ئەسپەکان پەشیمانم. لیفتانانت هۆمەر چەند چایەکی خواردەو و چەند جارێک ستایشی ئەو هەنگوینە کێوییە کرد و بەچێژێکی بێوێنەو هەندێ کاکلەگۆیزی تایبەتی خستە بەردەم و دواجار گووتی «سەبی پەشید وەبیابی ئامێرەیز دێتە ئێرە. سەردانی

زىندان دەكات، چەند پۆڭ خەرىكى پىڭخستنى شتەكانىن... ۋەيىباب
 كەسىكى بىرەحمە. لە بىرەحمەرىن كەسانىگە مەن دىيىتىم... دەيەويىت
 ھەموو ئەوانەش لە سنوورى ھەرىمى ئەودا شتىكىيان بە دەستە بىرەحم
 بن، ئەو تەنبا خواستىتى... بەزەيى شىتىدەكات». مەن بىدەنگ نانم
 دەخوارد. پاش ئىستىكى درىژ پەرسىم «دەيىت چى بگەين تا پەشىد
 ۋەيىباب دلىابىت كە ئىمە بىرەحمەين؟». لىفىتانت جارىكى دى بە لكى
 پشتىنەكەى دەمى سەپى و گوتى «شتىكى تايىبەتى ناكەين، ئىمە لە
 زىندان لەو بىرەحمەرىن كە ۋەيىباب دەيەويىت».
 ھەر ئەو پۆڭ بۆ يەكەمجار «نزار ئىدرىس» مە لە بەندىخانەى
 پىسمامان بىنى.

ئەو شەۋەى بولبوليار مەنى بىنى

لە دواى پاپەرىن و لە كاتى پەو گەرەكەدا، لە ئۆردوگايەكى سەر
 سنوور، لە چادىركى شىندا، پىكەوتى «ھۆشەنگى بولبوليار» مە كرد،
 كە زىاد لە دوو ھەفتەبوو، بەدوايدا دەگەپام. ئەو پۆڭ بە پىشىكى
 درىژ ھە «سەمبولى ئەبەدى شۆپىشگىران»، لە ژىر ئەو چادەردا لە
 دەست دەردىكى نادىار دەينالاند، نىوہەيىھۆش لە سەر دۆشەكىكى سەپى
 پاكشاپو، يەكەك بە چەند بەتانبىيەكى ئەستور داپۆشەيىبوو. مەن بە
 ھەموو دەردى خۆمەو، بە غەمىكى ترسناك لە چاومدا، بە برىنىكى
 كوشندەو لە پۆحمداد، بۆ ئەو دەگەپام، جگە لە و فرىادەسىكى دىكەم
 پىن نەدەزانى. مەن لە ھەموو جىگايەك، لە بن ھەر چادىرك و لە ناو
 ھەر لۆرىيەكدا كە ھەلھاتووانى دەگواستەو، بۆ ئەو گەپابووم، ئەو
 تاكە ھىوام بوو. چەند پۆڭ بوو شارم بەدوادا دەكىلا و نەمدەدۆزىيەو،

ئىستاش كە دەھاتە بەر دەستم، بەو بېھۆشى و پوخسارە نەخۆشەو دەمبىنى. ھەردووكمان نەخۆش بووين، بەلام ھەر يەكەمان بە ھۆيەك و بە دەردىكەو دەماننالاند. من بە ناو بەرپرسى لىژنەيەكى پىڭخستن و سەرپەرشتىكىردى كاروبارى ئاوارەكان بووم، بەلام نەتوانام ھەبوو ھىچ پىڭبەخەم و نە سەرپەرشتى ھىچ شتىك بەكم. كاتىك چوومە سەر پىخەفى «بولبوليار» و دەستم لە ئاچاوانى دا، بە جۆرىك گەرم بوو ترسام لە چەند سەعاتىكى كەمدا ئەو نەخۆشىيە بىكوژىت. دەمودەست بەرپەكەوتم بۆ لای ئىترانىيەكان تا تكابكەم پەزەماندى تايبەتم بۆ بنوسن و بە زووترىن كات نەخۆشەكەم بگوزمەو بۆ بيمارستان. بەو ھەدا ھۆشەنگى بولبوليار لەوئى كەسىك يان خزمىكى نىزىكى نەبوو، دەمتوانى خۆم لەگەل ماشىنەكەدا تا دىوى ئىران بپۆم و لە بيمارستانىكى بچوكدا لە مەريوان بىخەوئىتم. بولبوليار گەر بشفرىبايە بۆ ئاسمان دواى دەكەوتم، ھەر چىيەكم كردو دەبوو نەھىلەم بمرىت، چەندىن شتى گرنگ و گەورە بەو ھەدا گرئىدرايون... نەدەبوو ئەو بمرىت. ئەوكات نەمدەزانى مانەو ھى بولبوليار لەو ھەش گرنگترە كە من دەركىدەكەم. ئەو ھەو لە بيمارستان بەدىار بولبوليارەو بووم، كاتىكى نۆرم ھەبوو، بىر لە ماھىيەتى ئەم پياو بەكمەو كە دەبوو لە چاوەپوانى مردندا ھاوپى و ھاوسەفەرى بم. نازانم بۆ ئەو ھەو لە بيمارستانى مەريوان، بىرم لەو كەردەو ئاخۆ بولبوليار، ئەم پياو ھەلەكدۆستە، دەكرىت دواى ئەو ھەموو داپرانە، ھەر بە شۆرشىگىر حىسابىبەكەين ياخود نا؟. پىدەچىت ھۆى ئەو پرسىار و خوليايە ئەو بىت كە من چىتر گومانم لە ھەموو شۆرشىگىرپانى دونيا بوو، لە مۆفدا بەدواى شتىكى تردا دەگەپام، بەلام ئەو شتە چى بوو، نەمدەتوانى ناوى بنىتم.

بەپىتى بپرواى ئەو سات و كاتەم، سى جۆر لە شۆرشىگىر ھەبوون. جۆرى يەكەمیان كەسانىن ھەمىشە بە شۆرشىگىرپى دەمىنەو، شۆرش

لاى ئەوان جۆرىكە لە تورپەيى ئەبەدى، لە ناپەزايى ئاگرين دژ بە دونيا، ھەولتيكى بېتوچانە بۆ ويرانکردنى ھەموو شتېك. ئەو بەرھەمى پۆختىكە كە ھەرگىز لەگەڵ دونيادا تەبانايت و لەگەڵ شتەكاندا ئاشت نابيتەو. ئەمجۆرە شۆرشگىرە پقيكى تايبەتى بەرامبەر ناھەقييەكى تايبەتى نيبە... بەلكو پقيكى گەرە و وزەيەكى ناوھەكى گەرەى دژ بە دونيا لە ناودايە، ھەندىجار تورپەيى خۆى ئاراستەى شتېكى تايبەتى دەكات و زۆرجارىش شتېكى تايبەتى نيبە بىكانە دوزمن و بە گشتى دەرھەق بە ھەموو وجود تورپەيە... بەلام مەبەستى ھەيت يان نەيت، وزە دژ و ناپەزابوونە گەرەكەى ھەميشە ئامادەيە. ئەمانە شۆرشگىرە ئەبەدييە تورپەكانن كە لە ھەموو ئان و زەمانىكدا شۆرشگىرەن و بە شۆرشگىرە دەمىنەو. گەرەترين سيفەتى ئەمجۆرە لە شۆرشگىرە ئەبەدىيە ئەوھە، كە شەپى براوھ لە مېژووياندا ھەيە، بەلام ساتى سەرکەوتن، ياخود دواھەمىن سەرکەوتن لە ژيانى و بىرکردنەوياندا بوونى نيبە... شۆرشگىرە ئەبەدى كەسيكە كە ھەرگىز ناگاتە كۆتايى، واتە ساتىكى نيبە ناوى ساتى تەواو بوونى شۆرش بېت.

جۆرى دووم لە شۆرشگىرە ئەوھە كە بۆ ساتىكى سەرکەوتنى ديارىكراو دەگەرېت، عەودالى كۆتايەكى تايبەتە... عەقىدە و باوھەپ لاى ئەو نرختىكان نيبە. بە دواى ئەو ساتەوھەختەدا دەگەرېت كە غەورى خۆى بەرامبەر دونيا تېرىكات. ساتىك بتوانيت سەر بەزىكاتەو و بە جىھان بليت «دەبينيت، دەبينيت ھەولسى من بە خۆرا نەپويشت... پەنجە بە ھەدەر نەچوو». شۆرشگىرە ئەبەدى ناتوانيت وھا بە جىھان بليت، ئەو چەندە شت لە دونيادا بگەرېت ھەست ناكات ھىچى گۆپوھ. بەلام شۆرشگىرە مېژوويەكان، ئەوانەى لە قۇناغىكى مېژوويى ديارىكراو شۆرشگىرەن و دواتر وەرەدەگەرېتن، تەنيا بۆ ئەو ساتەوھەختە گەرەيەى سەرکەوتن دەگەرېتن، سەرکەوتنىكى مەزن، بيسەلميت ئەوان لە سەر

شانۆى مېژوو ئامادەبوون و كارىكيان ئەنجامداوه . كاتىك دەستيانكەوت، كە زانىان بوون بە خاوهنى جەنگىكى براوه، بوون بە خاوهنى ساتىكى مېژووى كە شاھىدى شۆپشگىرتى ئىوانە، ئىدى دەبنەو بە يەككە لە منداڵە دەستەمۇ و گوپراپەلەكانى جاران و دەچنەو ژىر چىنگى ياساكان و دەكەونە ھەولئى كوشتنى ھەر غەرىزەيەكى ياخىبوون و ھەر خەيالئىكى شۆپشگىرپانە لە وانى دىشدا. بىرى ھەرە زۆرى شۆپشگىرپەكانى دونيا لەمجۆرن، ئەوئەندەى لە ھەولئى گۆرپىنى مېژووى تايبەتى خۆياندان، لە ھەولئى گۆرپىنى جىھاندا نىن. گۆرپىنى دونيا لای ئىوان لە سەرکەوتنى ئىواندا بەرجەستە دەبىت. ھاتنى ئىوان بۆ دەسلەت سەرەتا و كۆتايى گۆرپىنى جىھانە. لىرەو ھەموو شۆپشگىرپە مېژوويەكان بە چەشنىكى ئەفسانەيى ئەو ساتەوختە مېژوويەى سەرکەوتنى خۆيان دەپارىزن، دەيكەن بە جەژن، دەگىرپنەو، دەيكەنە فىلم، دەيكەنە پشوى پەسىمى...

ساتى سەرکەوتنى خۆيان ساتى لە يەكدانى شۆپش و ئەبەدىيەتە .

جۆرى سىئەم، شۆپشگىرپە ئانومىدەكانن، ئەوانەى شۆپش لە ژياناندا تەنيا لە پىگای پەيوەندى بە ئومىد و نا ئومىدىيەو لىكدەدرىتەو. شۆپش سەرەتا جۆرىكە لە ھەلھاتنى گەرە لە ئانومىدىيە تايبەتتەكان، بازىكى گەرەيە بۆ ناو ئومىدىكى گەردونى، ئومىدىك كە خودى بچوكى مەروۇف بە خودى دەستەجەمعى و كۆگەلى مەروفايەتتەو گرەدەدات...

شۆپش لىرەدا پەرچەكردارىكە دژ بە دۆراندن و نوشستە شەخسىيەكانى مەروۇف، بەلام لە پىگای خۆبەستەنەو بە ئومىدىكەو كە پىگا بۆ خۆشەختى ئەوانى دىش خوشدەكات. ئەوئەى لای من لەم شۆپشگىرپە ئانومىدانەدا جىگای سەرنجە، گەپانى ئانومىدانەيانە بە دواى ئومىد دا...

واتىدەگەم كە بزويىنى سەرەكى ئەم شۆپشگىرپانە نە ويرانكردنى جىھان، نەگۆرپىنى دونيا، نە تۆماركردنى سەرکەوتنىكى مېژوويى گەرەيە، بەلكو خۆشەويستتەيەكى بىسنوورە بۆ تەواوى شتەكان، بۆ پەرگەزى ئادەمىزاد،

بۆئە و شتانهى به شايستهى پاراستنيان دهزانن. دياره دهره نجامه كانى
 نه مجوره له شۆپشگيڤى ويرانكردنى خوده به ئوميد يان نا ئوميدى،
 به لام به ده گمان پنده كه ويٽ ئه م چه شنه له شۆپشگيڤ ئه و خود ويرانى به
 ببينن. ئه مانه تا سنوورى مه ستى و بيھۆشى باوهريان به پهيامى خويان
 ههيه، پهيوه نديان به وه وه نيه به سهر شاتۆى جيهان له سهر سه حنه
 تاريكه كانى ميژوو چى پيوه دات، ته نيا و ته نيا دواى ئوميد و يټل و
 هه ميشه يه كهى خويان ده كه ون. له بهر ئه وه، گهر چى زور نا ئوميدن،
 كه چى هيمنى و ئاراميه كهى سهريان ههيه، تيگشكاو نين، به لام نيشانهى
 سهركه و ننيان پيوه ديار نيه. زور سهيرى دور ده كه ن، به جورىك شتى
 زور تايبهت ده بينن كه ئيمه نايي بينن. له زهت له نا ئوميدى به گوره كانى
 خويان ده بينن، چونكه ئه وه پتر واده كات دواى ئه و خواسته ئه سته م و
 نه گيراو و ئه فسانه يه به كه ون، كه ناتوانن ناوى بنين. شۆپش لاي ئه وان
 به پينا سه كانى ئيمه جورىكه له خوو ويرانكردنى خوويست و خوشبه ختانه،
 ئه مانه خاوه نى هيچ نين، هيچيان ناويٽ، په لامارى شته كان نادهن، هيچ
 تيگناشكيٽن، كه س ناكورن، شۆپشگيڤى تفهنگ نين، به لام ده يانه ويٽ
 هيټده له دونيا دورين، نه توانن پيسان بكات... به خته وه ريه كهى كوشنده
 له دواكه و تنى سه را بدا ده بينن... لاي ئه م شۆپشگيڤانه پاكي و باوه رهيټان
 به جوانى مروٽ كه ره سته يه كه بۆ سزادانى خود و بار كردن و ويرانكردنى.
 گهر له من ده پرسن، هۆشهنگى بولبوليار سهر به چ جورىك له
 شۆپشگيڤان بووه، بئى بير كردنه وه يه كهى دريژ و بئى خومان دوو كردنى كهى
 گه وه ده ليم، نزيكه له چه شنى سيته م، به لام دور و نزيك هيچ شتيك
 له گه ل چه شنى دووه مدا كووى ناكاته وه، ئه و له و مروٽ دوسته ئه به ديانه يه
 كه دوا هه مين هيواي خويان ده خه نه سهر خيالى شۆپشكي تايبه تى،
 شۆپشيك له شۆپشى شۆپشگيڤه ئاسايه كانى وهك ئيمه ناچيٽ،
 شۆپشيك له پيناوى پزگار كردنى خاكي كدا نيه به كه ئيمه ده بينن، له

پێناوی نیشتمانیکدا نییه ئێمه بۆی دەمرین، له پێناوی جوړه سه‌رکرده و مروفیکدا نییه ئێمه ده‌یانناسین، به‌لکو له پێناوی رزگارکردن و پاراستنی شتیکی نه‌ینی و تاریکی ناو مروف خۆیا‌یه‌تی، له پێناوی نه‌وه‌دا‌یه ده‌ستی مروف ب‌گ‌ر‌یت و چ‌یت‌ر خۆی و‌یران نه‌کات، له پێناوی شتیکی‌دا‌یه په‌نگه بۆ هه‌موومان نا‌چ‌یز و ب‌ی‌مانا د‌یا‌ری‌یت، به‌لام لای نه‌وان زۆر گه‌وره‌یه، له پێناوی نه‌وه‌دا مروف قوول‌تر سه‌یری ناوه‌وه‌ی خۆی ب‌کات، زۆر‌تر گو‌ی له ده‌نگه دووره‌کانی ژ‌یر پۆ‌ح‌ی خۆی ب‌گ‌ر‌یت، که له کاتی ئاساییدا که‌س گو‌یی ل‌ی‌یان نییه. ناسینه‌وه‌ی نه‌وه‌ ده‌نگه بۆ که‌سانی وه‌ک بولبولیار سه‌ره‌تای سه‌ره‌ل‌دان‌ی هه‌موو دونیا‌یه‌کی تازه‌یه. نا مه‌به‌ستم له جوړه سو‌ف‌یه‌گه‌ریه‌کی ده‌رونی نییه، مه‌به‌ستم نییه ب‌ل‌یم بولبولیار له چه‌شنی نه‌وه‌ ده‌رویش و په‌به‌ن و یو‌گا‌چ‌ی‌یا‌نه‌یه که بۆ وزه‌یه‌کی نه‌ینی ناو چه‌سته و پۆ‌ح‌ی خۆیان ده‌گه‌ر‌چ‌ن. به‌لکو نه‌وه‌یه له پۆ‌ح‌ی هه‌ر یه‌کی‌که‌ماندا د‌ژ‌یک هه‌یه، به‌ب‌ی گو‌ی‌گ‌رتن له‌و د‌ژه نه‌ینی و قوول‌ه‌ی ناو خۆمان، به‌ب‌ی د‌واندن‌ی به‌ د‌ر‌ژ‌یی، به‌ب‌ی دان‌یشتن له‌گه‌ل‌یدا و قسه‌کردن، مروف ده‌بی‌ته بوونه‌وه‌ریکی پ‌و‌که‌ش‌گیر و ته‌ن‌کا‌ون‌ش‌ین. د‌یا‌ره ه‌یشتا زۆر زووه بزانه بولبولیار له چ چ‌یرۆ‌کی‌کی سه‌یره‌وه گ‌لا. بۆ نه‌وه‌ی له مروف‌یک ت‌ی‌ب‌گه‌ین به‌س نییه بزانه‌ین سه‌ر به چ ه‌ی‌ز‌کی‌کی سیاسیه، چ ک‌ت‌ی‌ب‌یک ده‌خو‌ی‌ن‌ی‌ته‌وه، به‌روای به چ د‌ی‌ن‌یک هه‌یه... ده‌کر‌یت هه‌موو نه‌وه‌ شتانه ده‌رکه‌وته‌ی پ‌و‌که‌ش و زو‌و‌گ‌وزه‌ری‌ن و شتیکی قوول له سه‌ر مروف ئاش‌کرانه‌کن. نه‌وه‌ی پ‌استی مروف پ‌و‌ون‌تر به‌یانده‌کات، په‌یوه‌ندی نه‌ینی و قوول‌ی‌تی به‌ ژ‌یا‌نی خۆیه‌وه. په‌یوه‌ندی‌یه‌ک که زۆر په‌مان با‌یه‌خ‌یکی گه‌وره‌ی پ‌ی‌نا‌ده‌ین، له بری نه‌وه‌ی قورسای گه‌وره‌مان به‌خ‌ینه سه‌ر نه‌وه‌ په‌یوه‌ندی‌یه، قورسای گه‌وره‌مان ده‌خ‌ینه سه‌ر په‌یوه‌ندی‌مان به‌ خودا، به نه‌ته‌وه، به مروفه‌کانی تره‌وه. به‌لام له هه‌ر شت گر‌نگ‌تر بۆ ت‌ی‌گه‌یشت‌نی مروف، نه‌وه‌گه‌مه‌یه‌یه که به‌ ژ‌یا‌نی خۆی ده‌یکات. ژ‌یا‌نی ناوه‌کی و

ژیانی دهره‌کی. نه‌و شه‌وه که له بیمارستان به‌دیارییه‌وه خه‌وتم، بۆ من که‌سیکی نامۆ و نه‌ناس نه‌بوو، له هه‌ندێ سهرده‌م و قوناغدا زۆریش له یه‌کدی نزیک بووین... دواچار له سهره‌تای پا‌په‌پندا یه‌کمان بینیه‌وه، پۆژنکی سه‌یربوو، توند باوه‌شمان به‌یه‌کدا کرد و گریان. من له پێشدا ده‌مانچه‌که‌م خسته‌ سهر سه‌ری بیکوژم، به‌لام نه‌متوانی... دوا‌یی نه‌و توند باوه‌شی پیا‌کردم و تی‌گه‌یشت له‌ چ حال‌یکی ده‌رونی سه‌ختدا ده‌ژیم. به‌لام بۆ نه‌وه‌ی بزانی بۆ ویستم بیکوژم، بۆ دوا‌یی باوه‌شمان به‌یه‌کدا کرد، دوا نه‌وه‌ چی روویدا و چ دوو شتیکی سه‌یر ژیا‌نی هه‌ردوو‌کمانی هه‌ژاند، هیش‌تا ده‌ریابه‌ک له‌ چیرۆک و نه‌ینی له‌ نیا‌ماندا‌یه. نه‌و پۆژه که‌ بیمار و بی‌هۆش له‌ سهر سه‌ری وه‌ستام، نه‌مه‌زانی ناخۆ‌گر به‌ نا‌گابایه، قه‌بو‌لیده‌کرد به‌و چه‌شنه‌ بیمه‌ پاسه‌وانی یاخود نا؟ به‌ خۆم و ده‌فته‌ری تی‌بینیه‌کانمه‌وه تا به‌یانی له‌ نزیکیه‌وه ئێش‌کم گرت. پێم نه‌فسوس و حه‌یف بوو، به‌م چه‌شنه‌ به‌ لای و به‌ هۆی تایه‌که‌وه «که‌ دوور نییه‌ تای نا‌ئومیدی بیت» به‌ریت، من تا نه‌و کاته‌ش ته‌واو هۆی نه‌خۆشیه‌که‌یم نه‌ده‌زانی. له‌ بیمارستانی مه‌ریوان، نه‌خۆش و بی‌سه‌ره‌په‌رستان و خه‌لکانی به‌هه‌لا‌کت چو‌و به‌ جۆری‌ک زۆر‌بوون، دکتۆر و تیمار‌پێ‌چان فریا نه‌ده‌که‌وتن به‌ هانای هه‌مو‌انه‌وه‌ بپۆن... به‌ در‌یژایی شه‌و له‌ سنو‌وره‌کانه‌وه‌ خه‌لکانی پیر و ژنانی دوو‌گیان و گه‌نجانی زام‌دار و نه‌خۆشی له‌ هۆش‌چو‌و ده‌هاتن به‌مدی‌ودا. من و هۆشه‌نگ له‌ کون‌جیکی بچو‌کی قاوش‌یکی شیدا‌ردا له‌ سهر زه‌وییه‌که‌ جی‌گایه‌کمان به‌ر‌که‌وت‌بوو. نه‌خۆشه‌که‌ی من دوو ده‌رزی دژه‌ تای وه‌رگرت و دکتۆره‌کان هه‌ندێ‌ک پش‌کنینی گشتیان بۆ کرد و گووتیان ده‌ینێرن بۆ بیمارستانی سنه. من به‌ در‌یژایی شه‌و ده‌بوو له‌ پێ‌گای قوما‌شی ته‌په‌وه‌ تای دا‌گرم و نه‌هێلم دۆخی بۆ به‌دتر وه‌رگه‌پێت. به‌ هه‌ر نر‌خی‌ک بو‌وه نه‌مه‌ده‌ویست به‌ریت.... هۆشه‌نگ به‌ در‌یژایی شه‌و جگه‌ له‌ هه‌ندێ‌ک نر‌که‌ی که‌م، ده‌نگی‌کی

وێهەکانی لێنەهات دڵنیامبەکان لە مەرگ نزیک نییه و هیشتا نازاری ژیان گینگلی پێدەدا. هەندیک جار چاوی هەڵدەبێی، بە لām پێنەدەچوو هیچ ببینیت.

ئەوێ دەمویست بژی و نەهێلیم مەرگ زەفەری پێبەریت، چیرۆکیک بوو کە بەشیکی دەگەرپایەو بۆ زنجیریک هۆکار و پووداو کە هەندیکیان گشتی و زۆریان تاییبەتی بوون، ئەو تەنیا کەس بوو دەیتوانی من لە بەربوونەوێکی کوشندە بۆ بنی خەرەندیکی تاریک بپاریزیت، یان هەندیک شتم بۆ پرگاریکات، بتوانم وەک مژووف جاریکی تر قاچ لە سەر زەوی دابنێم. ئەو سەرەتا ئەندامی گروپیکی چەپی توندپەرەبوو کە بە یاخیبوون و هەلگەرپانەو و لەتکردنی حیزب تۆمەتبارکراوون. دواتریش لە چیرۆکی شارەدەوێ نەغەدە ماردینییهو گلا و کەسانیک لە حیزبدا دەیانەویست بیکوژن. من هۆشەنگم لە سەرەتای دەستپێکردنەوێ شۆرشدا ناسی، ئەو کات قوتابی زانکۆ بوو، سەیرترین پووداو لە نێوانماندا دەگەرپێتەو بۆ ناوەرپاستی هەشتاکان، سەردەمیک هەمووان بەدوایدا دەگەرپاین، ئەو پووداو وایکرد من وەک بوونەوێکی ناوازه و گرنگ بۆ ژيانى خۆم و پەنگە بۆ دونیاش سەیریەکەم. تا ئەو کات، کەسیک بوو وەک هەر کەسیکی تر، بە لām لەو شەویدا بۆم دەرکەوت، نە من «وێهەکانی پەفەت بەگ» کەسیکەم وەک هەر کەسیکی دی، نە ئەویش «هۆشەنگی بۆلبولیار» کەسیکەم وەک هەر کەسیکی دی. من ئەو کات لەو سەرسامبووم کە چۆن گەنجیکی وا هەژار، بێبەخت و پەنا، کە لە یەكکاتدا هەم دەوڵەت و هەم شۆرش پراویدەن، دەتوانیت وا مەحکەم خۆی بشاریتەو. بە لām کە لە زیندانی حیزب لە گوندی «توتنباغی» بینیمەو، تەواو سەرسام و دەستەپاچەبووم، هۆشەنگ ئەو دەم لەگەڵ گەنجیکی دیکەى هەژاردا بەناوی حەسیب مەهەدییهو گیرابوو. حەسیب کۆرپکی لاوازی چاویلکە لە چاوی بوو، وەک زۆریهێ چەپەکان بە چەشنیکی

بیمارانه، بی‌وچان باسی ته‌زادی نه‌ساسی و شه‌رایتی موباره‌زه‌ی ته‌به‌قاتی ده‌کرد. من میوانی نه‌و هی‌زه‌بووم که هوشه‌نگ و حه‌سیبی گرتبوو... نه‌و ده‌م له‌ تخوبی باشووره‌وه له‌گه‌ل مه‌فره‌زه‌یه‌کی بچوکدا خه‌ریکی گواستنه‌وه‌ی هه‌ندئێ نامه‌ی زۆر نه‌ئینی بووم بۆ شه‌خسی سه‌رۆک، هی‌زه‌که به‌ فه‌رمانتکی سه‌ره‌وه نه‌و دوو گه‌نجه‌یان له‌ مائی پیره‌مێردیکی گونده‌کیدا گرتبوو. فه‌رمانده‌ی هی‌زه‌که پیاوی‌ک بوو له‌وانه‌ی دوگمه‌یه‌کی نه‌ئینیان هه‌یه که ته‌نیا فه‌رماندارانی سه‌روو خۆیان ده‌زانن له‌ کویادایه و ده‌توانن په‌نجه‌ی پێدا بنێن، که‌سیکی کوله‌بن و په‌شتاله و مل نه‌ستووربوو، به‌ جووتیک ده‌ستی گۆشتن و خه‌پوه، شو‌رش هه‌ر کاریکی پێ پاسپاردبایه وه‌ک مه‌کینه‌یه‌کی کۆکراو جێبه‌جێده‌کرد. له‌ کاتی ئاساییدا موقفیکی خۆشروو و زمان شیرین بوو، به‌لام گه‌ر که‌سانی سه‌روو خۆی فه‌رمانیان پێدایه‌ دایکی خۆی سه‌ربهرپێت، بێته‌وه‌ی بېرسیت بۆ، ده‌موده‌ست سه‌ریده‌بهری. هه‌میشه‌ شانازی به‌ گوێرایه‌لی و دڵسۆزی خۆیه‌وه بۆ شو‌رش و سه‌رکرده‌کان ده‌کرد. من و نه‌و له‌و خاله‌دا زۆر له‌ یه‌ک ده‌چوین، نه‌وه کردبووینی به‌ دوو دۆستی نزیک که زۆر گوتمان له‌ یه‌کتر ده‌گرت. من نه‌وکات کاریکی تایبه‌تیم به‌و زیندانه نه‌بوو، من هه‌ر پاگوزه‌ر له‌وتوه هاتبووم، نیشه‌جێ سه‌ره‌کیم ناو شار بوو، به‌ رێکه‌وتیش بولبولیارم له‌ زیندانه‌که‌ی توتنباغی بینیه‌وه. کاتیک بینیم نه‌مویست خۆم واده‌ریخه‌م ده‌یناسم و نرخیکی تایبه‌تی هه‌یه له‌لام، به‌لام تیگه‌یستم که‌سانیک له‌ بیرۆی بالای حیزب له‌ بولبولیار پهن و بپاری کوشتنیاں داوه. له‌ سه‌رده‌می ئیستاماندا کردنه‌وه‌ی کۆمپانیایه‌کی ساخته‌چهند ئاسانه، له‌سالانی هه‌شتاشدا ده‌رکردنی بپاری کوشتن بۆ که‌سیک و ئاسان بوو. نه‌وکات بولبولیار له‌ گۆفاریکی بچوک و نه‌ئینیدا کاریده‌کرد که‌ گروپیک گه‌نجی وه‌ک خۆی به‌ ناوی «کلپه‌کان» هه‌وه ده‌ریانده‌کرد، گۆفاره‌که گه‌رچی ژماره‌یه‌کی که‌می لێده‌رده‌چوو، که‌میش ده‌بینرا و

دەناسرا، بەلام دۆزمنایەتییهکی سەرسەختی خەتی شۆپشی دەکرد. دەمیگ سالا بوو حیزب بە دەست ئەم گروپە ئایدۆلۆژییە جیاوازانەوه دەینالاند کە هەموویان لە بنههنگلی شۆپش خۆی دەرچووبوون. من پێشتر پۆلی گرنگم لە سەرکوت و بێدەنگکردنیاندا بینیبوو، کەچی وەک هێزێکی نههینی بمجولێنیت، هەمیشە دەستم لەم بۆلبولیارە دەپاراست. ئەوکات من سەردەمانێکی تایبەتی ساردی و دلێرەقی دەژیام و ژیان و مردنی کەسم بۆ گرنگ نەبوو. کاتیگ لە زیندانی توتنباغی لە شەرۆال و کراسێکی کۆن و دپاودا بینیمهوه، بێباک بووم بەرامبەری و گوتم گەر دەیانهوێت بیکۆژن بابیکۆژن بە من چی. بۆلبولیار لە توتنباغی کەوتبووه داویکەوه من نەمچنبوو، بۆیه بەلامهوه گرنگ نەبوو ئازادییکەم. لە سەرەتاوه سەرنجدان ئەو دوو گەنجە بە جۆریکی تایبەتی و مەحکەم لە دیلهکانی دیکە جیاکراونەتەوه، بەلام بۆ ئەوهی ناچار نەبم هیچ شتیگ دەرپارەری راپوردوو بۆ هەفالی بەرپرس بدرکێتم، سەبارەت بەوان شتیکی ئەوتۆم نەپرسی کونجکۆلی بمجولێنیت. بەخۆم گووت گەر لە ئەنجومەنی بالۆه بیانەوێت بیکۆژن... بۆ نا... دیارە قازانجی شۆپشی تێدايه. ئێستا لە دەستیکی ئەوه مەحکەمتردا بوو من بتوانم ئاسان دەرپههێتم، بۆیه بریارمدا وەک دوو دیلی ئاسایی سەپریانیکەم، لەو دیله زۆر و زەبەندانەیی لە شۆپشدا گیرابوون و بە جۆریگ لە جۆرهکان بە سزای شۆپش گەیشتبوون. هەتا ئەوکات کە لە ئەنجومەنی بالۆه فەرمانی کوشتنی هەردووکیان گەیشت، بێباک لە دەلاقەیهکی دەرگای زیندانەکهوه سەپرمکردن و هەستم بە هیچ نەکرد... دلنایابووم هەر دووکیان دوو شۆپشگێپی راستەقینەن، سەر بە جنسیگن لە ئادەمیزاد کە من هەولمداوه و نەمتوانیوه ببمە هاوشتیوهیان. لە شۆپشدا پێشتر کوشتنی گەنجانی وهام بینیبوو، کوشتنی ناسیاو و هاوپی خۆم دیبوو. بەلام دیمەنی هۆشەنگی بۆلبولیار بەو پێشە پر و برۆ باریکانەیهوه، بەو

نیگایه‌وه که له نیگای شوپشگێره پۆمانسییه دیرینه‌کان ده‌چوو، به‌وه هه‌سته تایبه‌تییه‌وه که هه‌ژیکێ نه‌ئینی ته‌دایه له ئاده‌میزاده‌کانی ته‌دا نییه، چه‌ند ساڵ بوو ئه‌وه خواسته‌ی لادروسته‌کردبووم بپارێزم، به‌لام ئیستا تاده‌هات دلهره‌قتر ده‌بووم، له حیکایه‌تی خراپتر و له ئازاردانی زۆرتر و له بێباکی قوولته‌دا پۆده‌چووم. بۆ ئه‌وه‌ی بێباکییه‌که‌م نا‌ناسایی دیارنه‌بێت و هه‌فالی فه‌رمانده گومان له بێده‌نگیم نه‌کات، لابه‌لا و هه‌ک شتیکی راگوزه‌ر پرسیم: ده‌بێت هه‌وی کوشتنی ئه‌م جووته چی بێت؟. فه‌رمانده که‌سیکی نه‌ئینیپارێز بوو، به‌لام من گه‌ر سه‌یری چاویم بکردبايه ده‌مزانی راست یاخود درۆ ده‌کات. ئه‌وه پۆژه‌ی له کاتی پیا‌سه‌کردنێکی دوو قۆلیدا پرسیاره‌که‌م لێکرد، گووتی من جگه له‌وه‌ی فه‌رمانی له خۆم بال‌تر جێبه‌جێده‌که‌م هه‌چ‌تر نازانم، منیش باوه‌ڕم پێکرد. دلنیا‌بووم گه‌ر شتیکی بزانیبايه له له‌ره‌ی ده‌نگ و شه‌وه‌ی نیگایدا ده‌مخوێنده‌وه. به‌لام سه‌یری‌بوو له‌لام که فه‌رمانده داوای لێکردم شه‌وی تیریارانکردنی هه‌ردوو دیله‌که ئاماده‌بم و خۆم سه‌ره‌رشته‌ی ئه‌وه کاره‌ بکه‌م، بزانیام ناخۆ ژیان له لاشه‌کانیاندا ماوه یاخود نا. من میوانێک بووم وه‌ستا‌بووم تا هه‌ندیک مه‌ترسی سه‌ر پێگا ده‌ره‌وێته‌وه و ئیدی به‌ڕۆم، ئیستا بۆ ده‌بێت بۆ بینینی دیمه‌نی تیریارانکردنی دوو گه‌نجی وه‌ها ئاماده‌بم و شه‌هاده‌ت له سه‌ر مه‌رگیشیان بده‌م. ئه‌گه‌رچی بینینی کوشتنی بولبولیار بۆ من سه‌خت بوو، به‌لام بێباکیم له‌وێشدا کاری خۆی کرد و وایکرد سڵ له جۆره شه‌ویکی وانه‌که‌مه‌وه، جگه له‌وه‌ش ده‌مویست له یاداشته‌کاندا ئه‌وه کوشتنه بنوسم و بۆ ئه‌به‌د تۆماریبکه‌م. ئه‌وه‌ش بۆ خۆی به‌هانه‌یه‌کی که‌م نه‌بوو تا ئه‌وه کوشتنه نه‌مله‌رزێنێت و به‌ڕۆم و له نزیکه‌وه ببینیم. په‌شوکان و تیفکری‌ن و هاتوچۆ بێسه‌ره‌که‌ی مایه‌ی سه‌رسامی من بوو، ده‌مزانی له دۆخێکدا شته‌کان بێگرێ و که‌م کێشه‌بن شله‌زانی وه‌ها نایه‌ته‌گۆڕ. تا شه‌وه دره‌نگ داده‌هات و تاریکی

قورستر دەبوو، فرماندار نا ئارامتر دەردە کەوت. هەستەمکرد ئەو دوودلی و پاراییە لەم پیاویدا هەبە ھۆکارەکی دەرونییە و لە سۆنگەیکە سیاسی یان لە کانی ترسیکی دییەو نەهاتوو. دواجار کە کات گەیشتە وادەى خۆی، بە ھاوێتیی من و چوار پێشمەرگەى تر چووینە دەری، دوو پاچ و دوو خاکە نازمان ھەلگرت و بەرەو زیندان پۆیشتین. بولبولیار لە بەیانییەو دەیزانی کە ئەمشەو دەکوژین... فرماندار خۆی بەر لە خۆرھەلاتن بە ئاگای ھینابوون و ھەوایی تیریارانەکی پێگوتبوون. ئێمە کە چووینە زیندانە شێدار و ساردەکەو سێ فائۆسمان بە دەستەو بوو، من وەک ھەمیشە و بۆ ئەوێ ھیچ وردەکارییەک لە دەست نەدەم، بۆ ئەوێ بتوانم دواتر لە یاداشتەکاندا ھەموو شتێک بنوسم، بە ھێمنی و ساردییەو سەیری تەواوی شتەکانم کرد، بەلام جگە لە دەموچاوی سەیر و شاعیریانەى ھۆشەنگی بولبولیار ھیچ شتێک سەرنجی پانەکیشام. ھەسیب، کە پێدەچوو مندالتر و ترساوتر و کەم ئەزموونتر بیت، پەشتوویی و زەردییەکی تۆخ لە سەر پوختساری بوو، لیوی کەمیک دەلەرزى، بەشتیکی ئەو لەرزە بە کاری ترس و بەشتیکی بە کاری سەرماى شەو بوو. من تا ئەوکات گویم لە دەنگی کەسیان نەبوو، شێوھشیان لەبەرچاوم لە شێوھى گوناھبارانى گەرە نەدەچوو. بەلام ئەو ساردییە ئەبەدیەى ناو ناخم، ئەو بیلائیەنییە قوولەى لە خۆمدا ھەستم پێدەکرد، پێگربوون لە بەردەم ئەوێ شتێک بکەم یان بێم... ھەردوکیان لەوە لاوازتریوون بتوانن پابکەن، برستی و سەرماى زیندان تیکیشکاندبوون، دوو جەستەبوون ئامادە بۆ سەیرکردنی مردنی خۆیان. لە چاوی ھۆشەنگدا ئەو شانازییە دێرین و ئەبەدیەم بینیەو کە لە ھەموو دەورو زەمانیکدا لە چاوی شۆپشگێرپاندا ھەبە، جۆرە نیگاہە کە لە بەر پۆشنایی فائۆسەکەدا گەرەتر دەردەکەوت. نیگای ھەکیک کە دەزانیت بۆچی دەمریت، یان لایەنیکەم ئەو ھەستە بە

خوى ده‌دات كه ده‌زانيٽ بۆچى ده‌مرىٽ. جوړه سه‌يركردنيټكه شتيكى
 قوول له شانازى و له ناټوميديشى تيدايه، جوړه نيكايه كه بۆ دور...
 زور دور، وهك نه‌وهى بلټ له جيگايه‌كى تريهك ده‌بينينه‌وه. گرچى
 ته‌نيا چنده ساتيكي كه له ژوره‌وه بووين، كه چوينه ده‌روه
 هه‌ستمكرد دونه به‌ره و ساردر گؤراوه. هوشه‌نگى بولبوليار له و ترس و
 غه‌مگينيه‌شدا منى ناسيبه‌وه، هه‌لبه‌ت منى ده‌ناسيبه‌وه، پيشتر چنده‌ين
 جار په‌كديمان ديوو. به‌لام وهك په‌كتر ناسينمان شتيكى بينرخ و بيمانا
 بيت و هيچ شتيك له‌مشه و نه‌گورپټ وه‌ها دياربوو. نيكاكاني به‌ره و من
 شتيكى تايه‌تى تيداوو، كه نه‌و كات ده‌موده‌ست نه‌مخوينده‌وه و نه‌زمانى
 چيبه. خوى هيمنيه‌كى گوره‌ى پتوه‌دياربوو، هيمنى كه‌سيك بيه‌ويت
 به‌رامبه‌ره‌كه‌ى بترسنيٽ. له‌و چنده ساله‌ى شوپشدا هه‌نديجار ده‌رفه‌تى
 نه‌وه‌م بۆ په‌خسابوو له‌ نزيكه‌وه سه‌رنج له‌و كه‌سانه بدهم كه بۆ مردن
 ده‌برين... هيچ كه‌سيك نه‌بينيو له‌وانه چاوه‌پوانى موعجيزه‌يك نه‌بيت.
 په‌يوه‌ندى مروف و تيرباران هه‌رده‌م له‌ سه‌ر موعجيزه به‌نده. نه‌وه‌ى كه
 تيرباران ده‌كرئ تا دوا چركه، تا نه‌و ساته‌ش كه دوا هه‌ناسه ده‌دات،
 هه‌ر چاوه‌پوانى موعجيزه‌يه. هه‌تا نه‌و مروفانه‌ى كه هه‌رگيز باوه‌پيان به
 موعجيزه نه‌بووه، له‌و ساته‌دا هيچ چارتيكان نيبه جگه له‌وه‌ى باوه‌پ
 به‌ موعجيزه به‌يټن. نه‌وه‌ى جيگاي سه‌رنجى من بوو، نه‌وه‌يه زورجار
 بكورانيش چاوه‌پوانى جوړه موعجيزه‌ى وه‌هان، بكورانيش ده‌يانه‌ويت
 شتيك پوويدات و ده‌ست بگيرنه‌وه و نه‌و كار نه‌كن كه هه‌ر ده‌بيت
 بيكن. من له‌و باوه‌په‌دام هه‌موو پياوكوژيټك... هه‌موو پياوكوژيكي دونه
 له‌و ساته‌دا كه ده‌كوژيټ، چاوه‌پوانى موعجيزه‌يه كه نه‌هيټيټ نه‌وه پوويدات
 كه هه‌ر ده‌بيت پوويدات. به‌لام من وهك كه‌سيك كه ژيانم له‌و شويټه
 سه‌يرو له‌ نزيك نه‌و پووداوه عاجباتيانه‌وه به‌ سه‌ر برديوو، ده‌توانم بلټم
 شتيك نيبه ناوى موعجيزه بيت. هه‌ركات شتيك بيت په‌پيشى بكوران

دهستبگیرنه وه هۆکه ی ناگه پڕته وه بۆ موعجزه یه ک، به لکو بۆ نهێنییه ک که له و ساته دا له بهرچاوی ئیتمه به یان نییه و له به هانه و تهلیسمی پشتی تیناگه ین. ئه و پۆژه که هۆشه نگ و هاوڕیکه یمان برد بۆ مردن، له چاوی هۆشه نگدا ئه و چاره پوانیه گه وره یه ی موعجزه م نه بینى. ههستم نه کرد زۆر توند به ژيان وه نوسابیت، به لام له بری ترس و کۆیله یه تی بۆ ژیان، ئه و ناسکییه م چاوکرد که جار جار له پوخساری پیاوانی تیکشکاودا ده رده که ویت، شتیک من به ناسکی دواوه کان ناویده نیم. جۆره نیگایه که گله ییه کی نا ئومیدانه ی ده ره ق به دنیا تیدا یه، گله ییه کی نه رم به لام قوول و پڕ له هه سره ت، ناوینیه ی پۆجیکه گه رچی چیت نه ناتوانیت نازاری که س بدات، به لام تیده گات دنیا چ نازاریکی داوه. ئه و شه وه که له سه ر پوناکی فانووس و له ناو کزه ی نیوه شه ودا سه یری ئه و نیگایانه ی هۆشه نگم ده کرد، واهاته خه یالم که خۆی به مه به ست هه موو شتیک ده کات تا ئه و ناسکییه گه وره یه ش به شاریته وه و وه ک پیاویک ده رنه که ویت بیه ویت له پڕگای مه رگی خۆیه وه په یامیکی تاییه تی بۆ دنیا بنیڕیت. وه ک ئه وه ی بزانی ت گه ر په یامیکیشی هه بیت، ئه وانه ی ده وره یه ری، ئه وانه ی ده یبه ن بۆ مردن، له و په یامه تیناگه ن. له بیرمه ئه و شه وه فه رماندار وه ک جاران نه بوو. من بیستبووم که بیتاک و که مخه م خه لکانی زۆری تیریاران کردوه، له شه پدا جه نگاوه ریکی بکوژ و بیتاک بووه، به جۆریک وامده زانی کوشتن بۆ ئه و، وه ک کاریکی ساده ی لیها توه که نه هه ستی کینه ی له پشته و نه مایه ی په شیمانیشه. به لام ئه و شه وه ئه ویش وه ک ئه وانه ی ده بوو بکوژین په شیو بوو، وه ک ئه وان ده له رزی... من هه چ تینه ده گه یشتم، هه چ تینه ده گه یشتم. نزیکى کیلۆمه تریک دوور له گونده که وه، گۆرستانیکى بچوک هه بوو. هه موو به بیده نگى ده پوشتین، هه ستمکرد شتیکى قورس له هه وای شه ودا دلای هه مووانى گرتووه، شتیک ته نیا له بۆی ئه و خوینه هه لئاستیت که

که‌میکی دی له پێشده‌مماندا ده‌پێژیت، به‌لکو له کۆی مانای دنیا و له سروهی نێو تاریکی و شه‌مالی کوشنده‌ی ئهم سه‌رزه‌مینه‌وه دیت که شه‌و توند هه‌ناسه‌ی به‌ستوه ... وهک ئه‌وه نه‌بوو که ئی‌مه وهک م‌رو‌ف نه‌توانین هه‌ناسه‌به‌هین، وهک ئه‌وه‌بوو جیهانی چوارده‌ورمان، دره‌خته‌کان و پوهه‌که بچوکه‌کانیش نه‌توانن هه‌ناسه‌به‌هین. که گه‌یشتی‌نه گۆرستانه‌که، من هه‌ستم به هه‌ناسه‌توندیه‌کی ژۆر کرد. هه‌ر یه‌ک له هۆشه‌نگ و هه‌سیبی بچکۆله به هه‌مینیه‌کی گه‌وره‌وه سه‌یری ئی‌مه‌یان ده‌کرد، چاوه‌پوانی ئه‌وه بوون شتی‌ک رووبدات، دل‌نیا‌بووم ئه‌و چ‌ه‌ند ساته‌که‌مه‌ی ماویانه له سه‌ر پۆشنایی جۆله و کرداری ئی‌مه‌دا بیه‌ر له ژیان ده‌که‌نه‌وه. له‌و ساته‌دا که سه‌یری روخساری هه‌ردووکیانم ده‌کرد خه‌یاڵم لای ئه‌و راستیه سه‌یره‌بوو که م‌رو‌ف تا ساتی مردن، جاری‌کیش چیه به ته‌واوی ناتوانیت بگه‌ریت‌ه‌وه ناو خۆی و له‌ویدا دیواری‌ک دروست‌بکات و نه‌ه‌یلت ئه‌وانی دی لی‌وه‌ی دزه‌بکه‌نه ئه‌ودیه‌و. هه‌ردوو دیله‌که هه‌نده‌ی سه‌یری ئی‌مه‌یان ده‌کرد و له جۆله و نیگای ئی‌مه‌ پاده‌مان، خه‌ریکی بیه‌رکردنه‌وه له مردنی خۆیان نه‌بوون ... هه‌ستم‌کرد په‌نگه ئه‌وه جۆره به‌خته‌وه‌رییه‌ک بێت که م‌رو‌ف ده‌توانیت تا دواسات کاتی خۆی له تێپ‌امان له‌وانی دیدا بباته‌سه‌ر. م‌رو‌ف لای من هه‌میشه ئه‌و مه‌خلوقه بێ‌مانایه‌یه که هه‌موو ژیا‌نی له‌سه‌یه‌رکردن و تێپ‌امان له‌وانی دیدا به‌هه‌رده‌دات، هه‌نده‌ی له‌وانی دی ده‌پوانیت سه‌یری خۆی ناکات، گه‌ر سه‌یری خۆشی بکات، بۆ ئه‌وه سه‌یه‌رده‌کات تا ببینیت ئه‌وانی دی چۆن ده‌بیه‌ین. بۆ نمونه، من خۆم یه‌کی‌کم له‌وانه‌ی ژیا‌نم له سه‌یه‌رکردن و چاوه‌دێری ئه‌وانی دیدا بر‌دۆته سه‌ر، گه‌لی‌ک دره‌نگ، که‌وتمه سه‌ر بیه‌رکردنه‌وه و تێپ‌امان له خۆم، که‌وتمه پرسیار له خۆم: من چیم و بۆ هه‌نده له‌وانی دی پاده‌مینم، بۆ عومرم له ته‌ماشای ئه‌وانی دیدا به‌هه‌ده‌ر ده‌ده‌م؟ له راستیدا واتیده‌گه‌م، ئینسان بۆ ئه‌وه‌ی بتوانیت ته‌ماشای خۆی نه‌کات، ناچاره به‌رده‌وام

لەوانى دى بېروانىت. ئىنسان مەخلۇقىكە تەنيا بەرگەي دىتنى پوخسارى دەرهوئى خۆي دەگرىت و ھىچى تر، كە زۆر لە ناخى خۆي پوانى دەشىت شتى ترسناك بېيىت... ترسناكتر لەوئى خۆي چاوەپوانىكردوھ. بە ھەرحال بۆ ئەو دووگەنجە و لەو شەوھ تارىكەدا، كە فاسىلەي ژيان و مەرگ تەنيا مووئەكى بارىك و چركەساتىكى تەنگ بوو، بىركردەوھ لە ناخ نەشيار و ناپتويستىش بوو. فەرماندە بىئەوئى گەرمى و جونبىشى جارانى تىدابیيت، سەر پاچى دایە دوو دىلەكە و بىئەوئى خوشىيەك لە دەنگىدا بىت گووتى، «گۆرپەكانى خۆتان ھەلگەن». قسەي فەرماندار سارد و دەنگى ھەك كزەي شەو وشك بوو. ھەستەمكرد لەو ساتەدا ئەوئى كە دەبىت كارىكەكەن، شتىك لە ترسى مردنى لىتەراندن. ئەوانەي لە شۆرپىدا دەمانكروشتن، زۆريان دەبايە خۆيان گۆرپى خۆيان ھەلگەن، من سەرنجى ئەوھم دابوو كە ھەموو كوژراوھەكان بە گەرمىيەكى ئاناسايىيەوھ ئەو كارەياندەكرد، كە بىرم دەكردەوھوھ و دەمەينايە پىشچاوى خۆم، قورس بوو تىبگەم بۆ لە دواساتى ژيانى خۆياندا شان دەخەنە ژىر كارىكى وھە قورس و بىمانا. لە ئەندىشە و خەيالآتى خۆمدا دەمگوت كارى وا بۆ من نەكردەيە، ساتىك ھاتە سەر كوشتنم، با ئەوان گۆرپەكەم بۆ خوشبەكەن و خۆيان پاچكارى زەویم بۆ لە ئەستو بگرن. بەلام كە قوول تىدەفكرام، دەگەيشتمە ئەو باوھەرئى، ھەموو شانۆگەرىيەكە لە سەر سى بنەماي سەرەكى بەندە، يەككىيان درىژكردەوئى ژيانە بۆ چەند چركەساتىكى تر، دووھەيان چاوەپوانكردنى پھودانى موعجىزەيەكى خودايىيە لەو چركەساتانەدا، سىئەمىش بە جوئە و جونبوشى پاچكارى، لەش تا ئاقارىك بەرن وھە ماندوو بىت مەرگى پى سەخت نەبىت. ئەو شەوھ من ئارامىيەكى سەیرم تىدابوو، ھەك ئەوئى تەواوى وینەكان دیمەنى دووبارەي شانۆنامەيەكى دىرىن بن، كە من پىشتەر ھەموو سەحنەيەكیم چەندجار بىنيوھ و لە يادەوھرىدا ھەلمگرتوون. ھۆشەنگى

بولبوليار بهر له حهسيب گۆرپهكهي خۆي تهواوكرد، ئهوكاتهي خهريكي پاچكاري بوو، بهسهبر وهيمنى كهسيكهوه كاريدكهرد، جيگايهكي خوش بو دواهمين مالى بسارزيتيت. تا له كۆتايي نزيك ببوينايهتوه، حهسيب زياتر دهلهززي، وهك نهوهي گوئي له دهنگي مردن بيت، گوئي له چرپه و ترپهي بيت. ههردووكيان كه تهواوبوون به هيمنى پاچهكيان دانا و سهيريكي ئيمهيان كرد.

ساتيكي سهيريوو، بولبوليار له ناكاو سهيريكي قوول و دريژي مني كرد و وهك خهياالي لاي مردني خۆي نهبيت، گووتي «ههفال دهبينم چي له پشتي تويه، دهبينم». نهوه ئهوپستهيه بوو كه ههموو ژيانى منى له بنهوهرا گوپي و نهو موعجزه خوداييهش بوو كه ژيانى بولبولياري پرگاركرد. كهس تينهگهيشته بولبوليار مهبهستي چيه، بهلام من دهمزاني دهليت چي.. دهمزاني. وهك شيت فرماندهم برده ئهولاوه پيمگووت «بولبوليار نابيت بكورزيت.. نابيت به هيچ جوريك بكورزيت». فرمانده هيچ لهو گوپان و شپزهبوونه كتوپرهي من تينهگهيشته، من بهتورپهيهوه بهخيم گرت و گوتم «ههفال تيدهگهيت، ئهوكۆمهليك نهيتي دهزانيت پهيوهندي به ژيان و مردني منهوه هيه... تيدهگهيت... لهبهر نهوه نابيت بمرزيت». فرمانده سهراسيمه گووتي «ههفال نهمرى پهيكردنهكهي له مهكتهبي سياسي حيزبهوه دهرجووه. نازانم چي بكهم و چيت پييليم». ئينجا به حهپهسانهوه گووتي «باشه ههفال... باشه... ليدهگهريتم، بهلام دوايي خوت چارهبيكه». بهتورپهيهوه گوتم «خهمت نهبيت، من چارهيدهكهم... خهمت نهبيت، من خوم ههموو شتيك لهگهلهفالااني نهجومهندا دهپرينمهوه». دواي نهوه فرمانده گهرايهوه بو لاي ديلهكان و پاش كهميك بيركردنهوه چووه ناو گۆرپهكهي هوشهنگ و به وردى سهيريكرد و دهستيكي كيشا به پشتي بولبولياردا و به خندهيهكي ساردهوه گووتي «هوشهنگ ئاغا ئهم گۆرپه بو تو زۆر

باشه، ههستدهكەم بە ئەندازەي بالآت بێت، نە گەورە بێت و نە بچوک. بەلام پێدەچێت ئەمشەو شەوی مردنی تۆ نەبێت. ئەمەرم بۆ ھاتووە نەتکوژم... گەر بە دەستی من بووایە لێدەگەر پام ھەسبیبیش بژی. بەلام خۆتان پێشمەرگە بوون و دەزانن، ئەمەرم نەمرە، ببورە ھەسبیب، دەزانم مردن شتێکی ئێجگار وا سادەش نییە، بەلام ئەوێ ئەمشەو دەکوژیت تۆیت... بە تەنیا». منیش بێباکانە دەستم بە سەرما ھێنا و بێئەوێ بزائەم بۆ، بەدەر لە ویستی خۆم، دڵپەرمانە سەیری ھەسبیب کرد و بە دواي فەرمانداردا گوتمەو «تۆ بە تەنھا». وەک ئەوێ خوشحالبم کە ئەمشەو ئەو بە تەنیا دەمریت، شادییەکی نەینیی لە دڵ و دەنگمدا بوو. کە ئەو وشانە لە زارم ترازان و سەیری چاوانی ھەسبیب کرد، بۆ یەکەمجار ئەو سامە گەورەم لە چاوانیدا بینی کە سامی چرکەساتەکانی پێش مردن بوو، ئەو نەنگیەکی تاییبەییە کە تێیدا چاو بە ھەموو گەورەیی خۆی بۆ سەیرکردنی سامی مردن و مالاواییکردن لە دنیا دەکەوتەو، بە جۆریک وادەزانم کە بەو نەنگ گەورە و کراوێبە کەسی مردوو دەیەوێت بەر لە دوا مالاوایی، ھەرچی شتێک تا ئەوساتە لە دنیا دا نەبیبینیو، ببیبینیت. ھۆشەنگی بولبولیار وەک پێشتر سارد و بێدەنگ دیاریبوو، بەلام من خەندەییەکی تاریک و نەینیی و نادیارم لە پوخساریدا بینی، بزیەیک ھێندەیی خەندەیی گالئەجاری و بێباکی و غەم بوو، خەندەیی بەختەوێ نەبوو. وەک ئەوێ گالئەیی بە شتەکان بێت، سەیریکی فەرمانداری کرد و ھیچی نەگوت. دواي بێدەنگییەکی کورت، فەرماندە دوو لە پێشمەرگەکانی بانگکرد و گوتی «ھۆشەنگ بگێرئەو بۆ زیندانێ خۆی و دەرگاکی مەحکەم قفلەکەن، تادیمەو خۆتان پاسەوانی بن. ھا ھەسبیب دەبینیت یەکیک لە باشییەکانی مردن ئەوێبە، ئێتر کەس دەرگات لە سەر داناخات... کەس... تادەگەیتە ئەو دنیا کاری وات لە کۆل دەبێتەو». گالئەکی فەرماندە ھەم نابەجێ و ھەم ئازار بەخش

بوو. هه‌ستم به ئازاریکی گه‌وره کرد له دلمدا، پر به دل هه‌زمده‌کرد
به‌رۆم و نه‌و جیگایه به‌جیه‌تلم... به‌لام سه‌یرکردنی کوشتن، سیحریکی
گه‌وره‌ی له سه‌رم هه‌بوو، ده‌بوو تا کوتایی به‌یتمه‌وه.

دوا‌ی پۆیشتنی هۆشه‌نگ، نه‌ژۆکانی هه‌سیب شل بوون و وه‌ک یه‌کێک
ده‌ست له هه‌موو ئومێدێک به‌ردا، توند په‌نجه‌کانی خۆ‌ی له یه‌ک گیرکرد
و که‌وته سه‌ر نه‌ژۆ و چاوی نو‌قاند، وه‌ک نه‌وه‌ی نه‌یه‌وێت هه‌یج ببینی‌ت،
ئیت‌ر چاوی نه‌کرده‌وه، هه‌رگیز چاوی نه‌کرده‌وه... من وام ده‌زانی گه‌ر
له دوا ساتیشدا بی‌ت، ده‌میک که گولله‌کان ده‌پی‌کن بپو‌یستی خۆ‌ی
چاوده‌کاته‌وه و دوا سه‌یری دونیا ده‌کات، وامده‌زانی له دوا‌جاردا ته‌سلیمی
نه‌فسونی ئه‌م دونیا قه‌شه‌نگه ده‌بی‌ته‌وه و دوا نیگای لیده‌هاو‌یت، به‌لام
نه‌و دوا وه‌زی ناو له‌شی خۆ‌ی له‌وه‌دا سه‌رفکرد که چاوی توند‌تر و
توند‌تر دا‌بخات و نه‌هێل‌یت هه‌یج وێنه و پۆشنا‌یه‌کی نو‌ی بۆ ناوه‌وه
دزه‌بکه‌ن. نه‌و ساته‌ش که گولله‌کانی فه‌رماندار پێ‌کایان، چاوی به
هه‌مان توند‌ی نو‌قاند‌بوو، به‌ جۆرێک که له سه‌ر سه‌ری وه‌ستام و
به سه‌ر دوا ساته‌کانی ژیا‌نیدا نو‌شتامه‌وه، دل‌نیا‌بووم ئه‌م له‌شه‌ بچو‌که
هه‌موو شتی‌ک ده‌کات تا ئیراده‌ی به سه‌ر پۆ‌حکێشانی خۆ‌یدا هه‌بی‌ت.
من که ته‌ریه‌م گرت و دل‌نیا‌بووم چیت‌ر دل‌ی لێ نادات، به هێمنی
ده‌ستم خسته سه‌رچاوی و بی‌ته‌وه‌ی شتی‌کی با‌یه‌خدا‌ر بلێم، گه‌پامه‌وه بۆ
ژو‌وره‌که‌ی خۆم، یه‌ک خولیا‌م هه‌بوو هۆشه‌نگی بولبولیا‌ر ببینم و تی‌گه‌م
چۆن ده‌توانی‌ت نه‌یتی گه‌وره‌ی ژیا‌نی من ببینی‌ت، نه‌و نه‌ی‌نییه‌ی نه‌و
نه‌بی‌ت که‌س نایبینی‌ت. ساتی‌کی سه‌یری ته‌ری ژیا‌نم بوو، له‌و ساتانه‌ی
که تی‌یدا هه‌ستم به هه‌یج نه‌ده‌کرد، نه به غه‌م، نه به شادی، به‌ل‌کو
بۆشاییه‌کی گه‌وره ناخمی ده‌گرت و وا‌یده‌کرد هه‌ست به هه‌یج نه‌که‌م.

ليقيتانت چۆن لە ماناي ئەشكەنجە تىدەگەشت

دواى دوو پوژ مانەو لە زىندانى پسمامان، لە نزىكەو دله‌قى راستەقىنەى لىقيتانتەم بىنى، ئەوەى زىندانەكان لە شوئىنكى زۆر شىدار و بىجىدا دەخەوتن، چ كەرەستەيەكى خۆ گەرمكردنەويان نەبوو، بەتانی و پاخەريكى كەميان لە ژێردابوو، لە شتە سادە و لە دياردە ئاسايەكانى زىندانەكە بوو. من ئەوكات ئەو ھەلومەرجە نەيترساندەم و پىم نەنگىيەك نەبوو دىلەكان لە جۆرە جىگايەكى وەھا و لە ژێر بارودۆخىكى لەو جۆرەدا بژين. نزىكى ھەشتا ديلمان لەوێكانە ھەبوو كە پىكرا ھەموو كوردبوون ... دوايى تىگەيشتم كە سەربازە عەرەبەكان لە جىگايەكى دىكە و لە زىندانىكى تايبەتيتردا دىلدەكرين و لە ھەلومەرجىكى كەمىك باشتريشدا ژيان دەبەنەسەر. گرتووخانەى پسمامان زىندانىكى گەشتى بوو، خەلك بە ھەر تۆمەتىك بگىرابايە دەيانھيتايە ئەوئ. لە شىتى ئاسايەو تىيدا بوو تا ھەندىك لەوانەى بە تۆمەتى كۆمونيستى ياخود جاشىتى گىرابوون، بەلام زۆرەيان ئەو كەسانە بوون كە لەو دەفەراندەدا كىشەيان ھەبوو، لە خەلكانى زۆر بىخەتاو و كەسانىكى عەشايەر كە خوئش و نزىكى خويان كوشتبوو. پۆژانە دەبوو پاسەوانەكان چەند زىندانىك ببەن بۆ چياكان بۆ دارپرين و چىلكە كۆكردنەو. ھەندىك بىگارى تريش لە بەرنامەدا بوو كە بەرپرس و كەسانى حيزبى لەو دەفەرەدا داوايانەكرد. لىقيتانت بەو ھەو نەدەوستا و دوو ژورى تايبەتى بۆ سزا و ئازاردان دروستكردبوو. پۆژى دووھى كارکردنم لەوئ بردمى بۆ بينىنى ژورى ئەشكەنجە چكۆلانەكەى خوئ، لە پىگادا بەرەو ئەوئ يەكەمىن گەفتوگۆى فەلسەفیانەى من لە شۆرشدا دەستى پىكرد. لىقيتانت

به مۆنیه‌که‌وه پییگوتم «مرۆف به‌وه‌دا جه‌سته‌ی هه‌یه، لاوازه و هه‌ر واش ده‌مینتیه‌وه... خاڵی لاوازیمان وه‌ک ئینسان جه‌سته‌یه نه‌وه‌ک پۆح، هه‌ر کات ده‌ستمان به‌ سه‌ر جه‌سته‌ی که‌سی‌کدا گرت، دره‌نگ یان زوو ده‌توانین ده‌ست به‌ سه‌ر پۆحیشیدا بگیرین. هه‌ر له‌به‌ر ئه‌وه‌وه‌یه‌ش ئینسان قابیلی شکسته، چونکه ئینسان هه‌رچییه‌ک بکات ناتوانیت خۆی له‌ ترسی ئازار پزگاریکات. گه‌ر ئازار نه‌بایه‌ ده‌بوو دروستیبه‌که‌ین... ده‌بوو دایه‌یه‌تین... ئه‌گه‌ر ئازار نه‌بایه‌ ئینسان ته‌نیا جانه‌وه‌ریکی یاخی ده‌بوو، ته‌نیا ئازار ده‌توانیت ئینسان جله‌وبکات... ئه‌وه‌ ته‌نیا لغاوه‌ که‌ ده‌توانین بیه‌که‌ینه‌ ده‌می ئه‌م هیستره‌ چه‌موشه‌ی ناوی به‌نیاده‌مه‌».

له‌ سالانی دواتریشدا هه‌رکاتیک گویم له‌ قسه‌کانی ده‌گرت، ئه‌وه‌ هه‌سته‌ی لا جیده‌هیستم که‌ خۆی له‌ جنسیکی جیاوازتر و به‌هێزتر له‌ ئینسان ده‌بینیت.

من له‌ ژبانی دوورودریژی شۆپشگێرمدا ته‌نیا چه‌ند که‌سیکی که‌مم بینیه‌ که‌ هه‌رکات وشه‌ی ئینسانیان به‌کاره‌ینابیت، مه‌به‌ستیان ئه‌وانی دیکه‌ بووه‌ نه‌وه‌ک خۆیان. خۆیان هه‌میشه‌ شتیکی بالاتریبون له‌ ئینسان، گرنگتر و ئازادتر و مه‌عسومتر. لیفیتانت یه‌کێک بوو له‌وانه‌.

من ئه‌وه‌کاتیش شتیکم له‌ سه‌ر لاوازی ئینسان ده‌زانی، به‌لام له‌ لیفیتانتهم پرسی «پتوانیه‌ خۆدزینه‌وه‌ له‌ ئازار، تاکه‌ نیاز و تاکه‌ ئاره‌زووی مرۆف بیت؟». پرسیاریکی ساده‌ و تیپه‌ریبوو که‌ هه‌ر کتوپر به‌ خه‌یاڵمدا هات. له‌ راستیدا منیش وامده‌بینی که‌ ئیمه‌ هه‌موومان و هه‌میشه‌ له‌ ئازار پاده‌که‌ین... به‌لام ده‌ره‌نجامگیریه‌کانی لیفیتانت بۆ من سه‌ره‌ه‌ژین و غه‌ماوه‌ر بوون. گوتم «جه‌نابی لیفیتانت، جه‌نابی لیفیتانت... ئازار نه‌به‌دییه‌... تاکه‌ شتیکه‌ که‌ نه‌به‌دییه‌، چونکه‌ شیوه‌ و په‌نگی نییه‌». ئه‌وه‌کات گه‌نج بووم، توانای ته‌عبیرم نزم و شیوه‌ی زمانم له‌ خوارئ بوو، که‌ گوتم ئازار شیوه‌ی نییه‌، مه‌به‌ستم بوو به‌

ليفيتانت بلّيم، ئازارى لەش كوشندەترىن شىۋەي ژان و ئىش نىيە، بەلكو لەو ئىشە سامناكتەر ژانى بىرکردنەوہيە... بىرکردنەوہكان دەتوانن ئامىرىكى ترسناك بن و وەك ماشىنىكى قىمەكردن لە ناوہوہ بمانجن. ئەوسا نەمدەژانى ليفيتانت يەككە لەو پىاوہ سەير و ئالۆز و بىبارانەي لە ژياندا دەيانبينم. ئەو بى خۆماندووكردىنكى زۆر لە نىازم تىگەيشت و گووتى «وہفای پەفەت بەگ، ئەوہي ئىنسان زۆر لىي دەترسيت ئازارى لەشە... ئىمە لىرە ئىشمان وا لە زىندان، وەزىفەمان ئەوہيە بزائىن ئىنسان زۆتر لە چ ئازارىك دەترسيت. مەن ئەو ماوہيەي لىرە بردومەتە سەر، پۆز دواي پۆز زياتر تىدەگەم ئىنسان تەنيا كەمىكى پۆجە، كەمىكى تىفكرىنە، زۆرى گۆشتە، زۆرى ئىسكە، زۆرى ترس و ئارەزووہ. لە ناو ئەم شاخ و بەردەلانەدا، بىرکردنەوہ ناتوانيت ئىنسان ئازارىدات، لىرە سەروكارمان لەگەل جوتىيار و گوندەكى و خەلكى بىئىشى قەزا و ناحىيەكان و خەلكى سادەدایە... ھەتا كۆمۆنىستە خویندەوارەكان، ئەوانىش ئەوہندەي لەوہ دەترسن لەشيان بەرگە نەگريّت و زەليل بن لە ھىچى تر ناترسن... تەنيا شتىك كە ئىنسان دەستەمۆ و زەليل دەكات، لە شىتى... ھا پۆج؟ مەن گومانم ھەيە گوندەكییەكان و خەلكى ناو ئەم چىيانە پۆجيان ھەبىت... پۆج قسەيەكى پوچە، دەستكردى خویندەوارەكانە، دەستكردى ئۆوہيە».

بۆچوونى ئەو لە سەر گوندەكى و جوتىيارەكان ماىەي ئارەحەتییەكى گەورەي مەن بوو. بۆ ئەوہ ھاتبوومە چىا تا لە پىناوى ئەواندا خەباتكەم. ئەوہي ليفيتانت بەوجۆرە وەك ئازەلى بىپۆج تەماشایدەكردن بۆ مەن قەبوول نەدەكرا. بىئەوہي ھىچ بلّيم يان نىازى خۆم ئاشكراكەم، ئەو دوودلىمى خویندەوہ و گووتى «ھەموو ئەو خویندەوارانەي دىنە شۆپشەوہ، بە خەلكانى جوتىيار مەستن. بە قودسىيەتەوہ سەبرى گاوانەكان دەكەن، وادەزانن ئەم گوندەكییە پىس و چەپەلانە خەلكى موقەدەسن، دىن و

پېن له خه يالآتى خوښداكارى له پېناوى پېش و پووتاندا. هر كهستان
چك هالدهگرېت به و نيازه دېت له پېناوى په نچدر و جوتيارانى كوردا
بمرېت. من حوت ساله له گال نه م شوړشه دام، هم موو كون و كه له بهرى
ده ناسم. كونج و كه لېنېكى نيه سهرم پېدانه كړدېت... له م حوت
ساله دا، له زياد له هېژنك و له زياد له ناوچه په كدا ئېشمكړوه، هم
پېشمه رگه بووم و هم نه داسى چالاكى حېزب. هر خوښنده واريكم بينى
بېت، بؤ نه وه هاتووه خوئ نازارېدات، بؤ نه وه هاتووه خوئ فېدېاكات،
زوربه تان دېن بؤ نه وهى بمرن، ياخود لايه نيكه م نه وه تان له پېشچاوه كه
ده شېت بمرن، پېشوه خت زه عېفن و مردن تان خستوته حېسابه وه، نه وه تان
قه بوولكړدوه. به لام من، من... له جورېكى ترم... من له نيوان شار
و گوند دا گوره بووم، هم خه لكانى خانه دان و خوښنده وارم بينيوه، هم
له ناو پېش و پووتاندا زياوم. هم خوښنده وارييه كى كه م هميه و هم
ده زانم وهك نه م گونده كيانه ش زهوى بكوتم. به لام دل م سهر به هېچيان
نیه... دلى من سهر به هېچ شتيك نيه... هېچ شتيك. مړوف بؤ
نه وهى بتوانېت تا كوتايى بمېنېته وه، ده بېت نه و خيال له سهرى
خوښدا دهرېكات له پېناوى شتيكدا بمرېت. وه فای په فعات به گ، جگه له
ئيوه، جگه له م خوښنده واره بېمېشكانه ي كه خودا سهرتان لېتېكده دات و
دېنه شوړشه وه، كه س لېره نايه وېت له پېناوى هېچدا بمرېت».

من گهرچى زور سلم لېده كړدوه، به لام زورم له خوم كړد و گووتم
«كه وايه ئيمه بؤ لېره ين، بؤ هم موو هاتووينه ته پړى شوړشه وه. شوړشگېر
كه سيك نيه كه ده بېت له پېناوى ميله تدا بمرېت؟». به سهرساميه وه
سهرېكردم و به گرژيه كى كتوپړه وه گووتى «من نه هاتووم بمرم،
من بېرم لېكړدوته وه، هم موو شوړشېك به دوو جوړ له مړوف ده كړېت،
جوړى يه كه م شوړشگېر گه مژه كانن كه دېن بؤ نه وهى بمرن، بؤ نه وهى
شه هيدېكړن، بؤ نه وهى به پېسى خوښان خوښان فرېدنه هه لاکه ته وه.

ئەو ئەو شۆپشگىرپانەن كە لە دژى ئازار رانەپەريون، پتيويستيان بە ئازارە، وادەردەخەن ئامادەن بەرگەي ھەموو دەرد و ئازارتيك بگرن. ئەوانە شتيكيان پتيويستە بۆي بمرن، ھەنديكيان ئازايانە بۆي دەمرن و ھەنديكيان ترسنۆكانە... بەلام من خۆم لە ئازار پادەكەم. شۆپش ھيچ نيبە جگە لە ياخيبيوونتيكى گەورە لە ئازار، شۆپشگىرپى راستەقىنە ئەو ھەيە كە دەكوژيت بۆ ئەو ھەي بمىننيتەو، بۆ ئەو ھەي ئازار نەچىژيت، بۆ ئەو ھەي لە ريزى بەھىزەكاندا بيت، لە بەرى براوھەكاندا... شۆپش بەر لە ھەر شتيك بۆ ئەو ھەيە من دواھەمين كەس بم كە دەمرىت، دواھەمين دۆراوېم، دواھەمين بم لە پيزى ئەوانەي ئازار دەچىژن. بەلام ئازار لە ھەموو شوپىنكدايە، بچين بۆ ھەر جىگايەك پەرە لە جەلاد كە بەجلى ئاساييەو دانىشتون، ھەر كەسيك لەوانەي لەم زىندانەدا ديلە يان لەو ھەوبەر ديلكراوھ يان سبەي ديلدەكرىت دەتوانىت بيتە جىگاگەي ئىمە. ھەر كەسيك جوان بىرى لە چارەنوسى خۆي و دپ و دپندەيى ئەوانى تر كەردەوھ دەبيت بە جەلاد... سەيرمبەكە... وەفای پەفەت بەگ، من كە لەم زىندانەدا بووم بەجەلاد لە بەريەك شتە، بۆ ئەو ھەي نەھىلەم ئازارمبەدەن. من لە ترسى ئازار لىرەم... لە ترسى ئازار».

كە وايدەگووت چاوانى نىگايەكى سەيرى تىدابوو، بريسكەي ترسيكى گەورە كە كەمجار لە چاويدا دەمبىنى.

ئەو پۆژە كە پىكەوھ چووين بۆ پشكنىنى زىندان و بينىنى ئوورى بچوكى ئەشكەنجە، دلىابووم پياويكى ترسناكم ناسيوھ، شتيك لە ناوھەم پييدەگووتەم كە ليفيتانت گەرچى لىرە وەرگرتووم و گەلىك پوخۆشە لەگەلمدا، بەلام لە بىدەنگى و زىرەكىم دەترسىت، زىرەكى گەنجىكى دانىشگايى كە خالى نيبە لە ساردى و بىپرەحمى و بىدەنگى، كە لە شوپىنكي وەھادا ھەرسىكيان دەشيت چەكى كاريگەرەين و لە داھاتووى دووردا جى بە ليفيتانت لەقەكەن. من دلىابووم لە كەسى

لیفیتانتدا یه کیکم ناسیوه جیگای متمانه نییه . له نیهانی خۆمدا گوتم هەر که سێک بیهوێت دواهمین کهس بێت بمریت ترسناکه، چونکه منیش بۆ خۆم ده مهوێت دواهمین کهس بم . به لām ورد سهیری دهووبهاری خۆم و لیفیتانتهم کرد و هیچ نهگووت . ئهوه سه رهتای دا پشتنی کاراکتهری شۆرشگێڕانهی من بوو، وهک پیاویکی بێدهنگ و نهینکار و ئالۆز... که دواتر بووه هۆی ئهوهی سāl دواي سāl به پایهکانی شۆرشدا هه لزنیم و دواي پاپه رین کونجیک له حوکمدا داگیریکه م .

ژووری ئهشکهنجی لیفیتانت جیگایهکی ناچیز و بچکوله بوو، که یه کهمجار چوومه ژووره وه، شتیکی زۆر سه رنج پاکیشم تیدا نه بینی . من وامدانا بوو هیچ نه بێت هه ندئ که رهسته و ئامیتری سه رهتایی ئازاردان ببینم، به لām له راستیدا جگه له کورسی و میزێکی ئاسنی کۆن، که هه ردوکیان ژهنگ خواردبوونی هیچی تیدا نه بوو . له لیفیتانتهم پرسی «ئهی که رهستهکانی ئازاردانت له کوێیه، به چی ئهشکهنجی دیله کانت ده دهیت؟» . پێکنی و گووتی «به دهستی خۆم، له دهست زیاتر بۆ ئهشکهنجه که رهسته یهکی با شتر له دنیا دا نییه . جار جار گه ر شولکیک، قامچییهک، گۆپالێک به کار بهێنم ته نیا به هه وای تاقیکردنه وه ئه وه ده که م» . که میک بۆنی ژووره که ی کرد و گووتی «له پێگای ئهشکهنجه وه هیزی خۆم تاقیده که مه وه، ده مهوێت بزانم توانای من تا کوێ ده گات . له پێگای ئامییره وه ده توانم بۆ دوور بپۆم، ئازار بگه ینمه دوا سنووری خۆی، ئه و سنووری که چیتر گه پانه وهی تیدا نییه . به لām هه ر که رهسته یهک یان مه کینه یهک بخره کار، له زهتی ئه وه م لێزه وتده گات هه ستبه کم ئه وهی له شه پردایه منم . که ئامیر پهیدا بوو جهسته ی زیندانیه که ی ژیر ده ستیشت ده بێته مه کینه یهکی تر، ده بێته جهنگ له نێوان دوو مه کینه ی گه و ره دا، به لām من مه به ستم نییه کهس بکوژم، مه به ستم ئه وه یه تیبگه م توانای من به سه ر ئه و که سه ی له به رده ممدایه تا کوێ ده گات . په یوه ندی جه لاد

بەو کەسەوێکە ئەشکەنجە دەخوات، لە پەڕەندە دوو ژۆرانباز دەچیت... دوو ژۆرانبازی سەر سەخت. گەر ئامیژیک لە گۆپێ بیّت، ئەو ئامیژەکان دەبێت، ئەو ئامیژەکان دەبن بە سەر دیلەکاندا سەر دەکەون، بەلام من دەمەوێت دیلەکان تێگەن ئەو منم بە سەریاندا سەر دەکەوم».

ژوورە کە بۆنێکی ئاناسایی لێ نەدەهات، من هیچ ئاسەواریکی تایبەتیم نەبینی... بە ئەسپایی بە لیفتانتم گەوت «ژوورێکی گەلیک ئارامە... ژۆر هێمنە». بۆ یەکەجار دەستی خستە سەر شانم و وەک هاورپێک سەیریکردم و گووتی «ژووری ئەشکەنجە وەک قازان وایە، قازانێک بە دەست خانمێکی پاک و تەمیزووە. وەختێک کە خاڵییە، دەمێک هێچی تێدا نییە و ئاشپەزێک نەخستۆتە سەر ئاگر، بەدەگمەن شوینەواری خواردنێکی پێشینی پێوێ، لەوانە ساف و بریسکەدار و پاک بیّت. بەلام کە دەچیتە سەر ئاگر، کە پێدەبیّت لە هەلم، کە شتێک لە هەناویدا دەکولێت، ئەوسا گوێت لە هاورەکانی هەناوی، لە گردبوونەوی بوخار و گەرمی دەبیّت. ژووری ئەشکەنجەش وەهایە، لە پۆژی ئاساییدا نابێت شوینەواریکی پێوێ دیار بیّت، دەبیّت پاکبکێتەو، جوان راپیگرت، بۆ ئەوێ بۆ هەموو میوانێک وەها بیّت، وەک ئەوێ بەتایبەت بۆ ئەو دروستکراویّت. وەک ژووری ئوتیلێکی خاویژن کە هەر پۆژ بۆ میوانێکی نوێ ئامادە دەکێت، بە جۆرێک هێچ میوانێک ناتوانێت بزانیّت کێ پێش ئەو لەوێ بوو، چیا نەکردووە، چ بۆنێکیان بوو... ئەو شتێک نییە تەنیا سوودی بۆ ئەوانە هەبێ کە ئەشکەنجە دەدرێن، سوودی بۆ منیش هەیە، کە هەر جارێک ئەو کارە دەکەم وەهایە وەک نوێ بێم... وەک لە سەرەتاوە دەست پێبکەمەو».

ئەو پۆژە پێکەوێ سەرێکمان لە ناو زیندانە کەش دا، نزیکێ دوازدە ژوور بوو. زیندانێیەکان ریش و چلکەن و ماندووبوون. یەکەجار نزار ئیدریسم لە بەکێک لە ژوورانەدا بینی. پوخساریکی هەبوو لەوانە ی گەر

مرؤف جارّیک بینی نیدی هیچ کات له یادی ناکات. کورّیکی بالابه‌رز و باریک بوو، به ده‌موچاوّیکی خپری فریشته‌ناساوه، لووتّیکی قنچ و قوژّیکی زۆر کورتی بوو، به نه‌ستم پړشی هاتبوو. شتیک به‌کسر سه‌رنجی مرؤفی پاده‌کیشا، شه‌پانگیزی ناو چاوانی بوو، نه‌و چاوانه‌ی توږه‌یی و گالته‌چارپیه‌کی زۆریان له نږودا بوو. چاوی گهنجّیکی جوان به‌لام یاخی و پام نه‌کراو... له خۆباییببون و بیتاکییه‌کی سه‌یر له هه‌موو شتیکیدا بوو. که ئیمه‌ی بینی به ده‌نگی به‌رز گووتی «کابرای چه‌لاد هات». بپّریزییه‌کی نه‌به‌دی له هه‌لسوکوت و نیگایدا بوو، بپّریزییه‌ک به‌رامبه‌ر شتّیکی دیاریکراو نا، به‌لکو به‌رامبه‌ر گه‌ردون، به‌رامبه‌ر به‌کۆی شته‌کان، به‌رامبه‌ر نه‌وه‌ی ئیمه‌هین و هه‌موومان له سه‌ر نه‌م نه‌ستیره‌یه‌ن. له‌و جوړه‌ بپّریزانه‌ی واده‌کات نه‌وانی دی هه‌م لّیبترسن و هه‌م به‌گرنگ ته‌ماشاییکه‌ن. مرؤف ده‌یتوانی ببینیت نه‌و به‌جوژّیک له جوړه‌کان هه‌موومان به‌هیچ ده‌بینیت. له یه‌که‌م ساته‌وه دیاریوو هه‌ستّیکی بجوکیشی نییه سه‌باره‌ت به‌وه‌ی که له سه‌ریتّی حورمه‌ت و نه‌ده‌ب به‌رامبه‌رمان نیشانبدات. من له هه‌موو زیندانه‌که‌دا ته‌نیا دیمه‌نی نه‌و زۆر سه‌رنجی پاکیشام... دیله‌کانی تر، هه‌موو مه‌خلوقاتّی ترساو و لاوازیبون که پّیده‌چوو سه‌رماو برسیّتّی هه‌موو شانازی و غرورّیکی لّیسه‌ندیته‌وه. به‌لام نه‌و وه‌هابوو، وه‌ک نه‌وه‌ی هه‌موو وزه‌ی دنیا له چه‌سته و هه‌موو توانای زه‌مین له دلّیدا بیت. بینینی زیندانه‌که شتّیکی نه‌وتو گرنگی بو من تّیدانه‌بوو، به‌تاییه‌ت هه‌ستمکرد لیفتانت هه‌موو دیله‌کان به یه‌ک چاو ته‌ماشاده‌کات و جیاوازییه‌ک ناکات له نږوان نه‌وه‌ی له سه‌ر ده‌مه‌قالتّیه‌کی بجوک گیراوه له‌گه‌ل نه‌وانه‌دا که خه‌لکیان کوشتوو. نه‌و گووتی «من لّیره ته‌نیا پاسه‌وانم، وه‌ک نه‌فسه‌رّیکی سه‌ره‌تایی ته‌هقیق کارده‌که‌م، دوا‌ی نه‌وه‌ی که لّیپرسینه‌وه‌ی یه‌که‌م له‌گه‌ل دیله‌کاندا نه‌نجام ده‌ده‌م، دوا‌ی نه‌وه‌ی له ژیر نه‌شکه‌نچه‌دا چ زانیارییه‌ک پّیویسته ده‌بییستم، شته‌کان

دەدەمە دەست حاکم نوری نەقشەبەندی. من دواى ئەوە چیتەر سەری خۆم بەو چیرۆکە کۆنانەوە نایشینم. لێرە پۆزانی چیرۆکی تازەمان هەیە. من لەم زیندانەوە تێگەیشتم کە ئینسان تاکە نەسلیکی ناو گیاندارانە کە ناتوانیت پێکەوە بژی... هەموو ئاژەڵ و بالەندەکانی تر بە پوونی دەتوانن تەنھا بۆ خۆیان یان پێکەوە لەگەڵ هاوجنسایاندا بژین. بەلام ئینسان نا... ئینسان نەدەتوانیت تەنهایی و نەدەتوانیت پێکەوەژیان هەلبژێرت... گەر ماوێکی درێژ لێرە بمینیتەو، دەتوانیت لەو تێگەیت، بەویدا منیش ئەو دەرەدە هەموو بەنێادەمییهکانم هەیە، نە بەرگەى تەنهایی و نە بەرگەى پێکەوەژیان دەگرم، لە بەرئەو ئەم ئێشە یارمەتیمەدات نە تەواو تەنھا بم و نە زۆر نزیکیش بم لە کەس».

هێدی هێدی لە زیندانە کە هاتینە دەرێ و بەرەو بەرزاییەکی پشت پسامان سەرکەوتین، ئاسمان تەواوی هەوربوو، بەلام هێمنی زەوی دواى ئەو هەموو بارانە هەم جوان و هەم غەمگین بوو. دواى بارانی دوورودرێژ، زەمین هەمیشە غەمێکی قوولی پێوە دیارە، کە لە غەمی ئەبەدی ئینسان دەچیت دواى پێکەوەخەوتن و ویسالی عاشقانه. لە دڵمدا بوو دەربارەى «نزار ئیدریس» لە لیفیتانت شتیک بپرسم، بەلام وەک ئەوێ بێتوانیت بە وردی هەموو خەیاڵاتی من بخوینیتەو، گووتی «دڵنیام دەتەوێت دەربارەى ئەو گەنجە بێحورمەتە بپرسیت کە لە ژووری پێنجەمدا بینیمان... ئەو تاکە کە سێکە بە دەستییهو دەنالینم. ئەو دزە، ناوی نزارە، هەموو وەک دزێکی بێنامان باسیدەکن. بەر لە دوو هەفتە هێنایان بۆ ئێرە، دەمانچە و سەعاتی هاوپییهکی خۆی دزیبوو... لە کاتیکیدا ویستبووی لە یەکێک لە بازارەکانی پانیەدا بيفروشت، پێشمەرگە دیگرن و بە کەلهچەکراوی دەیهێنن بۆ ئێرە. تاکە کە سێکە لە ژێر ئەشکەنجەدا هیچ نالێت. هەتا هێنایی بۆ ئەشکەنجە ئاسان نییه. لە شێکی سەرسەخت و میشکێکی نەخۆشی هەیە. من لە شەوی یەکەمەو

له بیرى نه‌وه‌دابووم بیکوژم ... به‌لام به‌وه‌دا خه‌زورى لای به‌پرسانى شوپرش حورمه‌تى زۆره، هه‌مان شه‌و نامه‌یه‌کى ئامیربه‌تالیۆن «حه‌مدى ئاغا» م بۆ‌هات که داواده‌کات به‌هه‌موو جوړیک ژيانى بپارێزم و ئازارى نه‌دهم». من به‌گومانه‌وه سه‌یرمکرد و پرسیم «به‌لام تۆ نه‌شکه‌نجه‌ی ده‌ده‌یت یان نا؟». لیفیتانت به‌هێمنی له‌گه‌ڵ مندا هه‌نگاوی ده‌نا و قسه‌یده‌کرد، تا ده‌هات پتر به‌ده‌نگ و شیواز و جوڵه‌ی پاده‌هاتم، تا زیاتر قسه‌مان بکردبایه که‌متر سه‌رنجی ره‌خنه‌گرانه و نارازیم به‌رابه‌ری ده‌ما ... نه‌و به‌ده‌نگیکى که‌میک به‌رز و به‌تۆنیکى دُنیا گووتى «هیچ که‌سیک نییه بێته ئێره و من نه‌شکه‌نجه‌ی نه‌دهم. وه‌ک گووتم، هه‌مووی له‌یارى نێوان دوو زۆرانبا‌ز ده‌چیت، که ده‌بیت یه‌کێکیان نه‌ویدیان بخت. وه‌ک هه‌ر یارییه‌کى قورسى تر. گه‌مەى جه‌لادییش گه‌مه‌یه‌که بردنه‌وه تێیدا مسۆگه‌ر نییه. من چهند ساله‌ له‌ شوپشدام که‌سم خو‌ش نه‌ویستوه، به‌لام وه‌ک نه‌وه‌ی رقم له‌م دزه بێئابروه‌یه رقی وه‌هام له‌ که‌سیش نه‌بووه ... نه‌وه‌ک ته‌نیا له‌ به‌رئه‌وه‌ی بێحورمه‌ته ... نه‌وه‌ک له‌ به‌رئه‌وه‌ی وه‌ک پتویست نانوشتیته‌وه، به‌لکو له‌ به‌رئه‌وه‌ی توانای له‌ سه‌ر به‌رگه‌گرتنى ئازار گه‌وره‌یه ... هه‌موو نه‌وانه‌ی ده‌توانن زۆر به‌رگه‌ی ئازار بگرن ترسناکن، هه‌موویان ترسناکن، چونکه مه‌یلیکی ئۆریان بۆ ژیان و خو‌شى و که‌یف تێدايه».

دوا‌هه‌مین پرسته‌ی به‌تو‌په‌یى له‌ زار هاته‌ده‌ر. نه‌وه سه‌ره‌تای هه‌ستکردنم بوو به‌رقى گه‌وره‌ی لیفیتانت له‌ نزار ئیدریس. به‌لام لیفیتانت له‌وانه‌بوو که بۆ هه‌موو شتی‌ک به‌هانه‌پێژیه‌کى وردى ده‌کرد. نه‌یده‌ویست هه‌سته‌کانى وه‌ک هه‌ستى پووت ده‌ریکه‌ون، به‌لکو وه‌هابوو، وه‌ک نه‌وه‌ی به‌رده‌وام به‌هانه‌ی عاقلانه‌یان بۆ بدۆزێته‌وه. بێته‌وه‌ی راسته‌وخۆ سه‌یری من بکات و وه‌ک له‌ به‌رخۆیه‌وه شتی‌ک بدرکێنیت گووتى «توانای له‌ سه‌ر به‌رگه‌گرتن و ژیان، له‌ توانای من له‌ سه‌ر ئازاردان گه‌وره‌تره».

ئه و پۆژه هه‌ستمکرد له‌وه زیاتر نایه‌وێت له‌ سه‌ر نزار ئیدریس بدوێت، وه‌ک ئه‌وه‌ی بیرکردنه‌وه‌ی زۆر له‌و له‌ ناخه‌وه‌ برینداریبکات، قسه‌کانی گۆپی و گووتی «چیتر با باسی زیندان نه‌که‌ین». پێکه‌وه‌ به‌ سه‌ر به‌رزاییه‌ کدا سه‌رکه‌وتین و لیفیتانت به‌ درێژایی پێگا له‌ سه‌ر دره‌خت و جۆری گیا و جه‌شنه‌کانی گۆلی کێوی و به‌کارهێنانه‌ جیاوازه‌کانیان پوونکردنه‌وه‌ی ده‌دامی. وه‌ک که‌سیکی سروشت په‌رست بینیم که‌ به‌ عه‌شق و هیمنیه‌وه‌ ده‌توانیت له‌ سه‌ر بالنده‌ و هه‌ور و گیا قسه‌بکات، له‌و پۆژه‌دا زۆر شت له‌ سروشت و له‌ ناوی گژوگیا و بالنده‌ له‌و فێربووم، پێموايه‌ گه‌ر دواتریش له‌ ناو سروشتدا کاری بکردبايه‌، له‌وانه‌بوو که‌سیکی قه‌شه‌نگ و هیمنی له‌ خۆیدا بدۆزیایه‌ته‌وه‌، به‌لام سالانتیک دواتر که‌ به‌ پێکه‌وت باسی ئه‌و پۆژه‌م بۆ کرد، که‌ یادم هێنایه‌وه‌ چهنده‌ زانیاری زۆری له‌ سه‌ر سروشت هه‌بووه‌، شار وه‌ها بردبووی، رۆحی وه‌ها له‌م سه‌ر زه‌مینه‌ ترازابوو، نیگایه‌کی سه‌یری کردم و وه‌ها بوو وه‌ک یادی نه‌بێت که‌ پۆژیک ناو سروشتی دیوه‌. دواتر که‌ گه‌ڕایه‌وه‌ بۆ گرتووخانه‌ی پسمامان، من مۆله‌تم له‌ لیفیتانت وه‌رگرت و شه‌و بۆ پشوو گه‌ڕامه‌وه‌ ژووره‌ بجوکه‌که‌ی خۆم، هێشتا له‌ خۆباییوون و شه‌پانگیزییه‌که‌ی نزار ئیدریسم له‌ پێشچاو بوو. هه‌ستمکرد شتیک له‌ ناوه‌وه‌ پالم پێوه‌ده‌نێت ئه‌م مۆفه‌ زیاتر بناسم. وه‌ک نمونه‌ی ئاژه‌لێکی پام نه‌کراو ده‌هاته‌ پێشچاوم، که‌ ده‌توانیت زۆر شت له‌ ده‌وری خۆی وێرانبکات. من له‌ ناو جێگاکه‌دا بیرم له‌وه‌کرده‌وه‌ که‌ پۆژانی داهاوو به‌ هه‌ر بۆنه‌یه‌که‌وه‌ بووه‌ له‌ نزیکه‌وه‌ قسه‌ له‌ گه‌ل نزار و زۆر له‌ زیندانیه‌کانی تردا بکه‌م، نه‌یه‌تم له‌وه‌ هێنابوو سوودیکی زۆر له‌م ماوه‌یه‌ ببینم تا پتر له‌ ژبانی ده‌ورو به‌رم تیبگه‌م. من هێشتا خۆم وه‌ک گه‌نجیکی کالغامی دنیا نه‌دیده‌ ده‌ناسی که‌ پێویست بوو پتر خۆم بناسم. به‌رامبه‌ر به‌و ئه‌زموون و قسه‌زانییه‌ی لیفیتانت هه‌ستم به‌ لاوازی ده‌کرد، خۆم ته‌نیا وه‌ک خوێندکاریکی ناکاملی شاری ها‌ته‌ به‌رچاو که‌

کویرانه دواى خه‌ونى شوْپش که‌وتوو، بی‌ته‌وه‌ی هیچ ده‌ریاره‌ی دنیا بزانیّت. گەرچی هیشتا نازاری کوشتنی نه‌سپه‌کان هەر له دلمدا بوو، به‌لام ده‌مویست بژیم و دنیا تاقیبکه‌مه‌وه ... کوشتنی نه‌سپه‌کان ته‌نیا سه‌ره‌تایه‌ک بوو بۆ من. ده‌مویست ده‌میک که شوْپش ته‌واوده‌بیّت و سه‌رده‌که‌وین، منیش کۆمه‌لێک چیرۆکم هه‌بیّت بیگێر مه‌وه. شتی‌ک که رۆحی نه‌زموون و سه‌رکێشی گه‌جانه بوو له ناوه‌وه ده‌بیزواندم، به‌لام ده‌مزانی له دنیا‌یه‌کی وا پڕ جه‌نگ و کێشه‌دا، هیچ نه‌زموونیک پاک و ساده تینا‌په‌رێت. ئیستا دل‌نیام نه‌زموون وشه‌یه‌که به‌کاریده‌هێنین بۆ شه‌وه‌ی ئارام‌تر به‌ سه‌ر گونا‌هه‌کانماندا پابوو‌رین. نه‌زموون نه‌و تیکه‌لبوونه ترسناکه‌یه به‌ دنیا، نه‌و پێگای دۆزه‌خیه که ده‌بیّت ببیرین تا تیبگه‌ین ئیمه‌ چ جۆره‌ جانه‌وه‌ری‌کین.

هه‌له‌هاتی نزار ئیدریس له زیندان

له پۆژی دوا‌یدا نزار ئیدریس له زیندان هه‌له‌هات.

واده‌بیّت نزار و ه‌ دیلی دیکه‌ ده‌چنه‌ چیا بۆ داربرین. نزار له ده‌رفه‌تیکدا له ده‌ست پاسه‌وانه‌کان هه‌لدیّت و له ناو دۆل و دارستانه‌کاندا خۆی ونده‌کات. شه‌وه‌ گورزێکی کوشنده‌بوو بۆ لیفیتانت که ده‌سه‌لاتی خۆی به‌ په‌ها و هێزی خۆی نه‌شکسته‌ ده‌بینی. کاتی‌ک هه‌والی پ‌کردنه‌که گه‌یشه‌ شه‌وه‌، به‌ په‌له‌ ناردی به‌ دوا‌ی مندا و داوا‌ی لێ‌کردم له‌ به‌رپوه‌بردنی کاروباری زینداندا یارمه‌تی به‌رپرسی پاسه‌وانه‌کان بده‌م، که وه‌ها‌بوو له کاتی پۆشینه‌ی شه‌وه‌دا هه‌موو به‌رپرسیاریتییه‌کی له شه‌تۆ ده‌گرت. خۆی و هێزێکی بچکولانه له پاسه‌وانه‌کان به‌ره‌و سۆرا‌گردنی نزار ئیدریس که‌وته‌ پێ. لیفیتانت گه‌لێک تو‌په‌بوو، به‌ جۆرێکی هه‌ستری هاواری

بە سەر هەموواندا دەکرد، پەنگی پەش هەلگەپابوو، چاوانی گێژییه کی ترسناکیان تێدابوو کە کینه یه کی قوول و بە لێشاویان دەردەخست. من گەرچی لە هۆی توپەبوونەکی دەگەیشتم، بەلام پەشوکانی بهو چەشنە مایە ی نێگەرانیم بوو. من دانیابووم دۆزینەوه ی نزار ئاسان نییه، گەنجیکی به توانا له پۆشتندا ئاسان دەتوانیت تا کەوتنی تاریکی خۆی بشاریتەوه، دای ئەوهش هێزی ئەوهی هیه به جوړیک دووریکه ویتەوه گرتنی ئاسان نه بێت. ئەو پۆژه لیفیتانت و یاوه رەکانی تا نیوه شهو نه گەپانهوه ... وهک پێشبینیمکرد، شتیکی ئەوتویان دەست نهکەوتبوو، هیچ کەس نهیتوانیبوو زانیارییه کی سوودبه خشیان پێدات. لیفیتانت دانیابوو کە نزار شهو له ناو ئەو کێوانه دا ماوه تهوه و بۆ به دوا داچوونی، پتووستی به هێزکی گهوره ده بێت. به وه دا نزار زیندانیکی ترسناک نه بوو، من وام به باش ده زانی لێگه پێین بروات و چاوه پوانی ئەوه بین خۆی له جیگایه کی دیکه دا به زمی دروستبکات و سەر له نوێ بگیریتەوه. لیفیتانت جگه له وهی گوێ بۆ پێشنیاره کی من بگرت چاری نه بوو، به لام که له ئامیژکی بێته له وه په یوهندی به پەشید وه بیابه وه کرد، ئەو هەلەتانه کی گێرپابوو وه بۆ که مته رخمی و بیباکی لیفیتانت و پاسه وانه کان، داوا کردبوو گەر له ژێر زه ویشدا بووه بدۆزیتەوه. سه یربوو له لام پەشید وه بیاب تۆمه تی که مته رخمی بخاته پال لیفیتانت که به دهستیکی ئاسنین و سیستمی درنده شتهکانی به پتوه ده برد ... هەر ئەو شهوه هه والی پاکردنی دیلێک له پسمامان به زۆریه ناوچه کاندایه خشبووبوو، زۆریه کی که رتهکانی پێشمەرگه و هیزه کان ئاگادار کرابوونه وه. بۆ به یانی پۆژی دواتر، نوێنه ریکی وه بیاب هات و ماوه یه کی درێژ له گەل لیفیتانت کۆبووه وه، من به درێزایی پۆژ خه ریکی دروستکردنی هه ندی فایل و دۆسییه ی تایبه تبووم بۆ به ندیخانه، تا شیوه یه کی نوێ و پکییه ک بدهم به کاروباره کان، له راستیدا ئەوه له خه یالما نه بوو که من بۆ

کاری پاونان و گرتنه‌وه‌ی نزار بخریمه حیسابه‌وه، من له و کاره‌دا هم نوئ بووم، هم نه‌زموونیکی نه‌وتۆم نه‌بوو، هم شاره‌زایشم له و ده‌فهرده‌دا نه‌بوو. شه‌و له ژووره‌که‌ی خۆمدا له به‌ر قوتیله‌یه‌کی بچکۆله دانیشتبووم و خهریکی نوسینه‌وه‌ی یادداشته‌کانی شه‌و پۆژه‌بووم، که لیفیتانت هاتوو و به‌ زمانیکه‌وه که به‌شیکی تکا و به‌شیکیشی فه‌رمان و تیخوپین بوو پییگوتم، سبه‌ینێ به‌ سه‌فه‌ریک بکه‌ومه‌پێ و هیچ کاریک نه‌که‌م جگه له‌وه‌ی شوپینێ نزار هه‌لگرم و سوڤاگی بزاسم. سه‌ره‌تا داواکارییه‌که‌م به‌ گالته ده‌زانی و پیموابوو لیفیتانت جگه له‌وه‌ی ده‌یه‌وێت بمقالینێت و شپه‌زه‌مبکات، نیازی دیکه‌ی نییه. به‌لام شه‌و «که‌رچی هیشتا خه‌فت و توپه‌یی دوینێ به‌ری نه‌دابوو» به‌ زمانیکی دۆستانه‌وه گوتی «عه‌زیزم وه‌فا، جگه له‌ تۆ که‌سی ترم نییه، که‌سیکی نه‌ناسراو، وریا، بێرهم... که‌سیک بتوانیت هه‌مانه‌ بکه‌رپێت و ده‌ورو به‌ری بخوینێته‌وه». من به‌ لیفیتانت گوت «جه‌نابی لیفیتانت هۆمه‌ر، تۆ فه‌رمانده‌ی منی، من چیم پێبکرت ده‌یکه‌م، به‌لام من شاره‌زاییه‌کی زۆرم له‌م ده‌فهرده‌دا نییه، خه‌لکی ناناسم، په‌نگه هه‌ستانم به‌و کاره ده‌ره‌نجامی وه‌های نه‌بێت». لیفیتانت به‌ بیسه‌بری، وه‌ک شه‌وه‌ی کاتی نه‌بێت من تیبکه‌ینێت، یاخود ته‌واوی پوونکردنه‌وه‌کانی خۆی به‌ زیاد بزانی، گوتی «له‌ تۆ زیاترم نییه، من له‌گه‌ڵ نوینه‌ری وه‌یابادا که‌ به‌رپرسیکی گرنگی ناو ده‌زگای نه‌منیه‌تی شوپشه‌ دانیشتم، نزار ئیدریس ده‌بێت بکه‌رپێته‌وه، لێره‌دا هم هه‌یه‌تی شوپش و هم هه‌یه‌تی پسمامان له‌ گۆرپیه. هه‌ندێ نه‌ینی گه‌وره هه‌یه که‌ شوپش ده‌یزانی. هه‌زه‌که‌م پیتبلیتم شه‌و کوپه ده‌م هه‌راش و جنیو فرووشیکی خراپه و له‌ کاتی گرتندا و لێره‌ش سووکایه‌تی به‌ شوپش کردوه. ها، شه‌وه به‌س نییه؟ به‌س نییه دوی بکه‌وین و بیگرینه‌وه. هه‌تا ده‌توانیت له‌ زیندانییه‌کان بپرسیت و بزانی، چون باسی شوپشی بۆ کردون. وه‌ک شتی که‌ ده‌کرت ئینسان هه‌موو

ناویکی لیبنیت شۆپش نەبیّت. ھەموومانى بە دز و چەتە ناواناو. ھا... ئەو بەس نییە کە تێبگەیت... شتى تریش ھەبە، شتى تریش ھەبە کە ئیستا لە تاقەت و توانامدا نییە باسیانبگەم». دەمزانى لیفیتانت، دەبەویّت تاوانەکانى نزار گەورەتر و گەورەتر بکات تا من توندتر بخاتە ژێر ئەرکى جێبەجێکردنى ئەو فەرمانەو. پرسیم «بەلام چۆن و لە کوێو دەست پێیکەم؟». لیفیتانت لە کاتى پەشوکانیشدا توانای قسەى لە دەست نەدەدا. ئیستا دلنیاووم بە راستى دەبەویّت لە پسمامانم دووربخاتەو گووتى «من تۆم پێشنیارکردو بۆ ئەوێ ببیت بە بەشیک لە دەزگای ئەمنیەتى شۆپش. ئەمە یەکەم ئیشت دەبیّت، تۆ لە بنکەى پەشید وەیباب نامە و مۆلەتى تابیەت وەرەگریت، ھەر سبەى پەبوەندى دەکەیت بە مامۆستا ئەسەد ناویکەو لە بنکەى وەیباب لە گوندى ھۆمەرجان، ئەو شارەزای کاروبارى ئەمنیەتە و ھەموو شتیکت پێدەلێت. گرنگ ئەوێ نزار ئیدریس بدۆزیتەو... زانیارى لە سەر کۆیکەیتەو. ئیشى تۆ ئەو نییە بیگریت، بەلکو ئیشى تۆ ئەوێ کاتیک زانیاریت لە سەرى بوو مامۆستا ئەسەد ئاگاداریکەیتەو. ئەوئەندە ھەبە تۆ وەک ھەوالگرتیکى شاردارو ھەکار دەکەیت، بزانی بەو خزمەتیکى گەورە بە شۆپش دەگەتێت کە ھەزارجار لە کارى ئیرەت بە سوودترە... بپۆ... لە ئیستاو ئەو کارى تۆیە».

دواى چەندین سالیش لەو چرکەبە کە لە گوندى پسمامانەو بەرەو ھۆمەرجان بەرپێکەوتم، نەمەزانى ئاخۆ کاریکى دروستمکردو یان نا، کاتیک ئەو قەبوولکرد بێم بە بەشیک لە دەزگای ئەمنیەتى شۆپش و لە ھەموو قۆناغەکانى دواتریشدا بوومە چالاکوانیک و لە ھەموو دەزگاکانى کۆکردنەوێ زانیارى و پاراستنى ئاسایشدا پۆلى گرنگم بوو. زۆرکەس وەک پێویە نەپنییەکەى شۆپش ناویاندەنام، ھەم کەسێکى وریا و کونکۆل بووم، ھەم بۆ ئەوانى سەروخۆم تابلێنى دڵسۆز و بەندەئاسا

په فتارمه كړد. به لام هر چيپه ك بيت نه و گشته م له پسمامانه وه بؤ
هؤمه رجان ژيانى له بڼه وړا گوړيم، تا گه يشتمه هؤمه رجانيش خه يالم
لاى نه وه بڼو به مامؤستا نه سعه د بلّيم كه من شوپشگيړيكي ناساييم
و پيم باشه چه كيك هه لگرم و له مه يداڼه كانى جه نگدا وهك جهنگاوړ
خزمه تېكهم. به لام كه گه يشتمه هؤمه رجان و مامؤستام بينى، شته كان
په وتيكيان وه رگرت كه گه پانه وهى بؤ نه بڼو.

مامؤستا نه سعه د پياويكي سميل تاشراوى سووروسپى بڼو، نه وده م
پياوى وا بڼ سميل له شوپشدا كه م بڼو، پياوى سميل تاشراو ده بڼو
تانه و ته شوى زؤر قه بوولبكات، كه ته حمولى له تواناى هر كه سيكدا
نه بڼو. سميل لاي ناسيوناليسته كورده كان تا قه فى زلتربايه، نيشانهى
نه ستورى پياو تهى و كوردايه تى بڼو. به لام نه وهى مامؤستا توانيوتى
بيسميل جيگاي خوى له شويى وه هادا بكاته وه، شويى نافه رين و
ستايش بڼو. ناشكرا ته مهنى له سه روو چله وه بڼو، به لام به ديمه ن
گنج و به زمان شيرين و به پوخسار پوخوش بڼو. وهك زؤر بهى
به رپر سه كانى شوپش ژورى تايبه تى نه بڼو، هه موو شته نه نينييه كانى
به دهم پياسه وه، له سه ر بانى بڼكه كه ياخود به گه پان به دامينى
گونه كده دا، نزيك چؤم، له پال په له چنارانى كه ناردا پاسده كړد. نه و
سالانهى دواتريش له شوپشدا بر دمنه سر، حال هه ميشه به و چه شنه بڼو،
هه موو نه نينييه گه وړه كان له كاتى پياسه كړدندا پاسده كران، بڼكه كان
بچوك و هه ميشه ش جه نجال و پرپوون، ژوړه كانيان كه م و هه رده م پر
ميوان و بيگانه بڼوون. به رپر ساني به سته زمان ده بڼو هه ردو ده ست بخنه
پشتى قوونيان، يان پاسته و پاست ده ستيك بؤ ژير پشتين په وانه بكن
و به خومارى كه سيكي دلّسؤزه وه بؤ دايكى وه تن، به دهم هه وای
پوښتن و پياسه وه نه نينييه گه وړه كان تا وتوييكنه.

مامؤستا نه سعه د، گه رچى له به رپر سه گه وړه كانى نه منييه ت

و ئاسايشى ئەو ناوہبوو، بەلام جىگايەكى تايبەتى و سىستەمىكى پىكخراوہىيى بۆ كاروبارەكانى خۆى نەبوو. من نامەكەى لىفىتانتەم داہە و ئەو بەبايەخىكى بېۋىنەوہە خوئىندىيەوہە، وەك زۆرەي پياوہ سووركارەكان ئاسان بوو تىبگەيت ھەست بە چى دەكات. مامۇستا دواى كەمىك بىركردەوہە، گووتى «پاستە... پاستە». من نەمدەزانى مەبەستى لە وشەي «پاستە» چىيە، دواتر تىگەيشتم كە ئەو ھىچ نىيە جگە لە وشەيەكى بەردەوامى سەرزارى كە بە ھۆ و بىھۆ دووبارەيدەكاتەوہە، بە بۆنە و بىبۆنەش دەليئتەوہە، ھەتا دالنيابووم لە كاتى گووتنىدا تەواو ھۆشى لای خۆى نىيە. ھەر كەسىكىش ئەوى نەناسىبايە، بەو وشەيە دەكەوتە دوودلى و پەشۇكانەوہە، چونكە زۆرجار كە دەپەپىيە ناو پستە و قسەكان، دەبووہە مايەى لە يەكدان و ناكۆكى. ئەو پۆزە وەك ھاوپىيەكى دىريز، بە زەردەخەنەى كەسىكەوہە بزانيئت نەركىكى گەورەى لە سەرشانە، گووتى «كوپم وەفا، ئىشىكى باشتكردوہە كە بپارتداوہە لە پىناوى ئەمنىيەتى شوپشدا كاربەيت. ئىمە پىشمەرگەمان زۆرە، پىشمەرگە وەكو خۆل وەھايە، بەلام خەلكانىكى خوئىندەوار كە بە ھوشيارىيەوہە خزمەت بە ئەمنىيەتى شوپش بكەن، ئەوہەمان كەمە. گەنجانىكى شارى و ئەھلى دانىشگا كە دىنە ناو شوپش... پاستە پاستە... زۆر دلسۆزن، بەلام كەمیان ئازابى ئەوہيان ھەيە، بەم پىگايەوہە خزمەت بە شوپشبكەن... ھەندىكيان دەترسن، ھەندىكيان دەليئن جاسوسى ھەر جاسوسىيە، ھەندىكىشىيان بە كەلكى ئەو كارە نايەن، چونكە ئەمە ئىشىكە سەبر و فىلەبازى و بىپرەحمى دەويئت». من وىستەم بلىئم كە بە پاستى نامەويئت لەم بوارەدا كاربەكم، بە پاستى من لەو كەسە ترسنۆكانەم كە تۆ لە دەستيان بىزارىت. بەلام دوودلييەكى ناوہخت، ترسم لەوہى كتوپر مامۇستا ناوئەمىد بكەم، وەستاندىمى و قسەكەم گىپرايەوہە و نەمدركاند. ئەوہە ئەو چركەيە بوو كە دەكرا وەرگەرپىم و بلىئم

«سوپاس، گەر كاريكى ترتان بە من ھەيە ئامادەم، بەلام جاسوسى...
پۇشتىن بە شوين پىي خەلكدا... نا، مامۇستاي خۆشەويست بىمبوره،
من بۇ شتىكى ترھاتومەتە ناو شۆپش».

ژيان بەوجۆريە و نۆرجار چارەنوسمان ھەمووى لە يەك چركەساتدا
دەستنىشاندەبىت، چركەساتىكى بىيايەخ، چركەساتىك كە لە دەمى خۇيدا
ھىچ مانايەكى نىيە، وادەزانى شتىكە دىت و دەپوات، وادەزانى كە پىرات
لە ھەسەلەيەك دا دەتوانىت دواتر ۋەرگەرپىت و چاكىبەيتە ۋە. بەلام نا،
ئىستا دەزانم ئەۋە چەند ئەستەمە... بە پاستى ئەستەمە. مۇف گەر لە
ساتى يەكەمدا نەيتوانى بەر بەدەردىك بگرىت، ئىدى بەر پىكرىتى ئاسان
نىيە. نۆرجار ئەو ساتە وردانە فابرىسى ۋەھايان تىدايە مۇف دەبىت
دەرد و بىمارىيان تەۋاۋى تەمەن، بە دواى خۇيدا پاكىشىت. من بىئەۋەي
بە پەۋنى و ئازايى بلىم «بىبوره مامۇستا، من بىرم لىكردۆتەۋە و كارى
ۋا بە من ناكرىت». گوتم «ۋادەزانم ئىشم ئەۋەيە بە دواى نزار ئىدرىس
ناۋىكدا بگەرپم كە لە زىندانى پىسمان ھەلھات». مامۇستا ئەسەد بە
دەم خەيالەۋە گوۋى «راستە... راستە... لە دەزگاي ئەمنىيەتى شۆپش،
خەلكىكى خۇيىندەۋارمان دەۋىت كە بتوانىت دەۋرۋەرى خۇي بە وردى
بخۇيىتەۋە. تۆ تا ھەندى كار ئەنجام نەدەيت نابىتە ئەندامى دەزگا.
ئەۋەي تۆ كەسىكى نەناسراۋىت، سوۋدىكى گەۋرەي ھەيە، تۆ ۋەك
غەربەيەكى بىۋەي خۆت نىشانەدەيت، كە بە دواى خزمىكىدا دەگەرپىت
كە لەگەل نزار ئىدرىس ناۋىكدا ھاپىئ بوۋە. تۆ خۆت ۋا دەرناخەيت كە
بۆ نزار دەگەرپىت... يەكەم شتىك فەرمانبەرى ئەمنىيەت پەچاۋىبكات،
ئەۋەيە كە نەھىلىت خەلكى بزانن بۆ چى دەگەرپىت». من بە فزولتىكى
گەنجانەۋە پىرسىم «بەلام پىمبلى جەنابى مامۇستا، بۆ دەبىت لە دواى
نزار بگەرپم... ئەۋە ئىشىكى عاقلانە نىيە، من بگەۋمە پىگا و نەزانم بۆ
لە دوۋى كەسىك دەگەرپم، وانىيە، دەبىت بزانم ئەم نزارە چ دەردىتى،

چ کارێکی کردووە شایستەیی ئەم هەموو گرتن و پاوانانەیه». «پاستە... پاستە. نزار گەنجیگی سەرەپۆیه... بەلام لێره دا هەبیه تی شۆرش له گاردایه. ئەو هی من دەیزانم له سەری ئەو یه که جگه له و هی بێرێزی بهرامبەر شۆرش و سەرۆک کردو، کۆمەلێک گومان و تۆمەتی تریشی له سەرە که تا ئیستا بەلادا نەکووتوون و ساغ نەبوونەتەو، هەر و هە ساڵی پار سکی کچی مامۆستا یه کی پرکردو که له یه کیتی مامۆستا یاندا پله و پایە یه کی به رزی هیه. باوکه که پیاویکی سەر سپی به حورمه ته... پاسته که که ش به سەر و پوخسار له ئافره تیکی به حورمه ت ده چیت، بهلام هەندیجار ژێر که وا و کراس له شی وه ها حەشەرییان تێدایه که به چاو نابینرێن. شۆرش ئامۆزگاری باوکه که ی کرد که که که بکوژیت و منداڵه زۆله که زینده به چال بکات. بهلام باوکه که دلی نه هات و ئەو هی لی نه وه شایه وه. به هەر حال برام به هەر حال. پاسته، منیش به باوکه که م گووت که که بکوژه و مه سه له که کۆتایی پێبهێنیه، بهلام شته کان واده رنه چوون، من بزنام منداڵه حه رمازیه که ئیستا لای نه نکیتی، ده لێن کوپکی جوانه و منداڵیکی تا بلێی شیرینه. هەر ئەو شیرینییه وایکرد که ئەو مامۆستا به ریزه دان به خۆیدا بگریت و گوێ نه داته حه یا چوون و از له پاونان و به دوا دا چوونی جیانه تکار به ئینیت و داوا بکات نزار گەر بۆ ماوه یه کی که میش بووه کیژه که ی ماره بکات، تا منداڵه که له داهاتو دا ته زکه ره یه کی هه بیت. بهلام نزار به درێژایی ماوه ی دوو گیانی که که و دواتریش وه که که سیکی بێباک، له م شار و له و گوند و له و شارۆچکه دا ده رده که وت و له هەموو جێگایه ک به زمیکی ده نایه وه، بێئەو هی نه پۆلیسی خۆمالی و نه به رپرسانی حیزب بتوانن ده ستگیر بکه ن. دوا جار که شۆرش ده ستی پێک ده وه و خه لک به هه زاران ها تنه پرزی شۆرشه وه، نزاریش که وه که من و تو خۆی به شۆرش گێرێکی سه رسه خت ده زانیت له شاردا نه مایه وه، بهلام خۆش به ختانه له کاتی که دا له چایخانه یه کی

سەر سنوور ده‌یکات به جه‌نگ و جه‌دل، یه‌کێک ده‌یناسیته‌وه و ده‌گیریت. له‌ زیندان کێشه‌که‌ی ده‌که‌وێته‌ بن ده‌ستی حاکم باسیت، که‌ پیاوێکی به‌پێژ و خۆش‌به‌روایه‌. له‌وێ سوێند بۆ حاکم ده‌خوات که‌ هه‌موو هه‌له‌کانی خۆی چاک‌ده‌کات و ده‌بێت به‌ مۆفێکی نوێ و که‌چه‌ ده‌هێنیت و ده‌شبیت به‌ پێشمه‌رگه‌یه‌کی دڵسۆزی کوردستان. به‌وه‌دا که‌نجێکی قسه‌زان و جوان و فێلبازه‌، ئاسان حاکم له‌خشته‌ده‌بات و هه‌ر له‌وه‌فته‌یه‌دا و له‌ به‌رده‌می حاکم باسیتدا قسه‌ی خۆی ده‌باته‌سەر و که‌چه‌که‌ ماره‌ده‌کات. ئیدی هه‌موو واده‌زانن گۆپانیکی گه‌وره‌ به‌ سەر نزاردا هاتوو و له‌وانه‌شه‌ پاشه‌پۆژێکی روناک چاوه‌پوانیبه‌کات. به‌لام پێده‌چیت ته‌واویی شاتۆگه‌ریبه‌که‌ی ناو زیندانی هه‌چ نه‌بووبیت جگه‌ له‌ پیاکاری و فێلێکی گه‌وره‌ تا خۆی پزگاریکات و له‌ ته‌نگانه‌ی دیلی بیته‌ده‌ری. نه‌وه‌بوو وه‌ک بیستم هه‌ر هێنده‌ی له‌ ده‌رگای گرتووخانه‌ چوو به‌ودیدا جارێکی تر نه‌ له‌ ژنه‌ به‌سته‌زمانه‌که‌ی پرسویه‌ و نه‌ هه‌چیش له‌ قسه‌ و نه‌خلاقێ جارانی گۆپاوه‌. پاسته‌ پاسته‌... ناوی خۆی له‌ به‌تالیوێی شێخ سه‌نه‌ی باساکی ده‌نوسیت، به‌لام دوا‌ی دوو هه‌فته‌ ده‌مانچه‌ی هاوڕێیه‌کی و سه‌عاته‌که‌ی ده‌زیت و هه‌لدیت، وه‌ک ده‌لێن شه‌کریشی شکاندوو و به‌ سه‌رۆک بارزانی‌شی گوتوو «ده‌ره‌به‌گیکی گه‌وره‌... پادشای ده‌ره‌به‌گه‌کان... پیاوی شای ئێران». خۆت ده‌زانیت نه‌وه‌ بۆنی ده‌م و دووی شیوعیه‌ جاشه‌کانی لێدیت. هه‌لبه‌ت شوێش له‌وانه‌ نابوو، ده‌بێت، له‌ هه‌چ که‌س نابوو، ده‌بێت قسه‌ به‌ سه‌رۆک بلێت. به‌لام بلێم چی، په‌نگه‌ گرتنی بۆ خۆی هه‌چ نرخیکیشی نه‌بیت، هه‌ند هه‌یه‌ زیندانی پسمان ناوێکی باشی هه‌یه‌ و نابیت له‌ ده‌ستی بده‌ین. من دانیام نه‌مجاره‌ ئاسان ناگیرته‌وه‌. من پێمگوتراوه‌ بایه‌خێکی گه‌وره‌ بده‌مه‌وه‌ به‌ گرتنی، ئێمه‌ فه‌رمانمان هه‌یه‌ که‌ له‌گه‌ڵ کاری وه‌ه‌ادا ده‌ستسۆکی نه‌نوێنین».

مامۆستا هەم بە هیمنی و هەم بە پوونی و هەم بە پووخۆشی قسەیدەکرد. دواتر هەندیک ورە زانیاری تری دەربارەی نزار خستە بەردەستم و ئەو تەنها وێنەیەشی دامی کە پێدەچوو دوا وێنەی ئەو بێت و بەر لە هاتنی من لە زیندانی پسامان گیرابێت. کە وێنەکەی دایە دەستم تکایکرد بپارێزم، چونکە ئەو تەنها وێنەیە کە هەیبێت. من تەماشامکرد و بە هیمنی وێنەکەم دایەو دەستی، نیگاری نزار ئیدریس لەو پۆژەو بە جۆریک لە خەیاڵدا چەسپابوو، پتۆیستیم بە هیچ وێنەیەک نەبوو تا بیناسمەو.

چەند سەعاتیک بەوجۆرە لەگەڵ مامۆستا ئەسەددا قسەمانکرد، لە کاتی ئەو گفتوگۆیەدا هەستەدەکرد لەگەڵ دونیای شۆپشدا تیکەڵدەبم، شتیکم پێدەکرێت و دەتوانم کاریکبکەم شۆپشگێڕ ئەزمووندارەکان دڵخۆشبات. مامۆستا وەک بزانییت من بۆ جۆرە هەستیکی وادەگەڕێم، بەردەوام هەولێدەدا واپیشانیبدات ئەو کارەم شتیکێ بایەخدارە. ئەو شەو لەگەڵ ئەو مامەو و بە قسە و تییینی و ورەکارییەکانی مامۆستا خۆشحال بووم کە وێنەی پیاویکی دڵسۆز و کوردپەرورم تێدا دەبینی کە ئەمنییەتی شۆپشی لە هەر شتیکێ دی لاگرنگترە. دەبوو شەو، هەم شوناسی تایبەت و هەم مۆلەت و هەم نامەی داواکاری کۆمەکم بۆ هەموو هیز و بنکەکانی پێشمەرگە بۆ بنوسێت و ئەو روونبکاتەو کە من بە کاریکی نهێنی و گرنگی دەزگای ئەمنییەتی شۆپش بەڕێگاوم و چی کارناسانییەکم دەوێت پتۆیستە بۆم فەراھەمبکریێت. من لە دڵەو هەستییکم هەبوو کە ئەو کێشەیی نزار شتیکێ گرنگ و بایەخدار نییە، هەر لەبەر ئەوەشە گەنجیکی بێئەزموونی وەک منی دەخەنە دوا و دەیدەنە دەست کەسیک هیچ شارەزاییکی نییە، بەلام دواجار دەیانەوێت کاریک بۆ من بدۆزنەو و وەهاش دەرنەکەوێت کە شۆپش دەرەق بە زیندانیاڵانی هەڵباتوو کەمتەرخەمی دەکات. من ئەو شەو لە مامۆستا ئەسەدم

پىرسى « مامۇستام، بۇ دەبىت كەسىكى ۋەك مەن بە نەينى بچىت بە سۇراغى نزارەۋە، لە كاتىكىدا شۇپش لە زۆرىە گوندەكان بىنكە ۋە ھىزى ھەيە. چاكتىر نىيە ئەۋان بە ۋ كارە ھەستەن». مامۇستا پىگەنى ۋ گووتى «گوپىگەر، ئىستا ناپىگىيەكى گەرە زۆرىە ھىزەكانى گرتەنەۋە، شۇپش مەكىنەيەكى ئالۇز ۋ ناپىگە، تا گەرە ترىش بىت ئالۇزتر ۋ ناپىكتىر دەبىت. گەرە ترىن كىشەي ئەم ئامپىرە ئەۋەيە كە ھىچ كەس بە دروستى نازانىت دەبىت چى بكات، كەس لە ناويدا ۋەزىفەي ديارىكراوى نىيە... ھەموو دەيانەۋىت شەپىگەن، ياخود ۋاخۇيان دەرەخەن ھاتوون بەنگەن، بەلام دەمىك جەنگى قورس ۋ پاستەقىنەش دىتە پىشى، ھەموو ھەلدىن. پاستە پاستە... نزار لەۋ دىلانەيە كە بە ئاسانى ناگىرىت، دەتوانىت باش خۇي بشارىتەۋە، ئىمە مەترسى ئەۋەمان ھەيە كار بۇ شىۋىيەكان بكات، يان نيازى شتىكى تىرى ھەبىت. ئەۋ تۈنەي ئەۋەي تىدەيە كار لە پىشمەرگە سادەكان بكات ۋ سەرلىق ۋ ئامپىرەزە نەخوئىندەۋارەكان بخەلەتتىنەت... كەسىكە جىگەي گومانىكى گەرەيە، ھەم زىرەكە ۋ ھەم شەپانىيە، گەرچى مەكتەبىكى زۆرى نەخوئىندەۋە، بەلام كىتەبۇيىن ۋ دەمھار ۋ چەنەھەراشە، دەنگىكى سىحراۋىشى ھەيە كە ژنان بە جۇرىكى سەير دەننەتە ژىر كارىگەرى خۇيەۋە. ۋەك بىستۈمە، دەتوانىت ئەفسۈنىكى زۆرى لە سەر ئەۋانى تر ھەبىت. لىرەۋە ناتۈنم بەبىن چاۋدىرى بەجىيەتلىم. گەر پىگەۋتىكرد ۋ ھىزەكانى دى گرتىان مەن ئاگادارتدەكەمەۋە، ھەللدەدەم ھەمىشە ئاگادارت بىم ۋ بزانم لە كوئىت. گەر پۇژىك گەرەپايتەۋە ۋ مەن لىرە نەمابووم تۇ پەيۋەندى بە پەشىد ۋەبىباب خۇيەۋە دەكەيت، ئەۋ بە كارگىرە گەرەكانت دەناسىنەت ۋ لەۋىۋە فەرمانى تر ۋەردەگىرت. لە ھەر جىگەيەك بوۋىت، گەر ھەۋالى گىرنگە ھەبوۋ، داۋابكە بىنكەي پەشىد ۋەبىباب بە بىتەل بۇ ۋەرىگەن ۋ ئىتر چىت ھەبوۋ پىتمەلى، يان شىفرەيەكى تايەبەت دەدەمەن، بەۋ شىفرەيە ۋ بە پستەي كورت پەيۋەندىم

پېوه ده كه يـت ... مـن به رده وام پړنمايى تازه ت بۆ ده نيرم و خه لكښ كېش ده بـيـت ئه و پړنمايانه ت پـى پابگه تـنـن» .

بۆچوونه كه ي مامۇستا ئه سعه د له سه ر شوړش وه ك ئاميريكى ئالۆز، راست بوون . ئاميريك كه ده توانيـت ته نـيا هه نديك وه زيفه ي گشتى جيبه جيبكات و بۆ ئه وه نه كراوه شتى ورد و تايبه تى پابه پړنيـت . مـن له سالانى داهاتوودا وينه ي شوړش وه ك مه كينه يه كى گه وړه و جوان نه به ستر او پتر له خه يالمداد چه سپى . به لام ئه وكات شته كانم ساده تر ده بينى، خوښى گه نجيتى وايدە كرد، واتيبگه م شوړشگيرپه كان بوونه وه رى خودا كردن و هـر خوښيان به هه شتسازى سه ر زه وين . ئه و شه وه سه ره تاي ژيانتيكى تازه و دوووردريژ بوو، سه ره تا خوښم ليده بينى، به خزمه ت و له خوښوردن و نيشتيमानپه روه ريم ده زانى ... دواتريش كه دونيا گۆرا، مـن به جوړيك له ناو جه نكه له كانيدا ونبوو بووم، پړنگايه كى ئاسانم نه ده دۆزيبه وه بيمه ده رى .

نزار و باوكى

وه ك دواتر زانيم ژيانى نزار ئيدريس له وه ئالۆزتريوو كه مامۇستا ئه سعه د بۆ مـنى گـيراپه وه . پـيـده چـيـت مردنى زوو وه ختى دايكى كاريگه ريبه كى خراپى له سه رى هه بوويـت . ئه و ته مه نى دوازه سال ده بـيـت كه شه ويك بيّه يه كى دياريكراو دايكى له نيوه شه وه وه هه لده ستيـت و ده سته كات به گورانى گووتن و تا ساتى گيانبه خشينى له ده مه وه بياندا له گورانى ناوه ستيـت . دكـتـوره كان جگه له كاريگه رى سيحراوى ده نكه خوښه كه ي خۆى، هۆيه كى تايبه تى بۆ مردنه كه نادۆزنه وه، هه تا مه لاي ميرديشى كه پياويكى بيزه وق و بيسه ليقه بوو، له و باوه رده بوو ده نكى

خانمی خیزانی به جوریک خۆشبووه خانم خۆی بهرگهی نهگرتووه... دَلنیاشبوو گهر بهاتبابه و دهنگی خۆی تۆماریکردبایه و به پاستی ببوویهته گۆرانیبیژ، بهو دهنگی، خه لکانی تریشی دهکوشت. نزار هه ندیک لهو دهنگه سیهراوییهی دایکی بۆ ده مینیتیهوه، گۆرانیه کانی نهو له ناو خۆیدا هه لده گریت و له کاتی پتویستدا وهک چه کیککی گرنگ به کاریانده مینیت. ههتا ده لێن هۆیهک که حاکم باسیت و ئاسان وازی لیهیناوه نهو بهبووه، له بهردهم دادگادا گۆرانیه کی بیۆینهی چریوه، ئاوازیکی و جهنابی حاکمی خستۆته سه ر نهو بهوایهی دهنگیکی وهها ئاسمانی، ههتا گهر گوناهمی گهرهشی کردبیت، نابیت سزابدریت. له زیندانی پسمامانیش، هه ر به هۆی گۆرانیه وه پاده کات. من دواتر نهوهم زانی، چونکه پاسه وانه کان پتکه وتبوون نهینیه که له نیوان خۆیاندا گۆرپکه ن و نهیدرکیتن، واده بیت له کاتی دارپیندا نزار گۆرانیه کی خۆش ده لیت، پاسه وانه کان وهها به دهنگی مه سته دهن، لیده گه پین به بیانوی دارپین و به ده م گۆرانیه وه له چاوان ونبیت، کاتیکیش مهستی بهریانده دا، نهو به جوریک دوورکه وتۆته وه ئیتر ناگیریت.

به لام دایکی جگه له ده نگخۆشی، شتیکی دیگهشی تیا ده چینیت که تا کوتایی له ناویدا ده ژێ و ده مینیتیهوه، ئه ویش بیواوه پێ نهواوه تیه به دین. به لام نهو ئیلحاده بیسنوره لای نزار به پتچه وانهی دایکیه وه ده رکه وتهی ترسناکی ده بیت. من له گه ل پیریوون و گۆرانی ده وریزه ماندا بۆم ده رکه وت، وهک چۆن بهواداران به خودا دوو چه شنن، یه کیکیان ئیمان ده یانگۆریت بۆ مرقۆی ناسک و مرقۆ دۆست، ئه ویدیان ئیمان ده یانگاته جانه وه ری ترسناک و دۆژمن به ئینسان، مولحیده کانیش هه مان شیوه دوو به رهن، هه یانه له پتگای ئیلحاده وه ده بن به دلی گه وره و هۆشی کراوه و عاشقی به وه فا بۆ مرقۆ، هه شیانه هه ر له سه ر نهو به نه مایانهی ئیلحاد، ده بنه دپنده و خۆنخۆر.

نزار دواي مردنى داىكى دەپتە كەسكى دى... باوكى بە جۆرىكى ترسناك دەياخاتە ژىر فشارەوہ كە دەست لە خویندى ناسايى ھەلبەرگىت و بچتە بەر مەكتەبىكى دىنى و لە مزگەوتدا خزمەتبات. ئەو كۆرەكە دەگۆرپت بۆ دوژمنىكى سەرسەختى باوكى. بە جۆرىك، لەو تەمەنەوہ ھىچ شتىك نامىنیت نەيكات بۆ ئەوہى ئىدرىسى ئەستى بكات بە گالته‌جاپ و لە جوغزىكدا دايىنیت نەفرەت لە خۆى و لە ئەو و لە ژيانىش بكات. مەلا كە بەردەوام لە مینبەرەوہ شار دەھىنیتە لەرزە و قسە بە عارەقخۆر و قومارچى و فاسىدەكان دەلێت، كە چاودەكاتەوہ دەبینیت كۆرەكەى خۆى لە چواردەسالىدا ھەموو شتە خراپەكانى ئەو تەمەنە دەكات. جگەرەدەكىشیت، مەى دەنۆشیت، دزى دەكات، شەپدەكات و ھەر بە فیترەت ئوستادى ئافەرەتبازانیشە. ھەك بېستووہ كۆرەكە ھەر لەو تەمەنەوہ حالەتێكى ترسناكى لادان و خلیسكانى ئەخلاقى بووہ، زۆر خیرا بەبالا ھەلیداوہ و زۆر زوو توانایەكى گەورەى قسەكردن و خۆدەرخستنى تیدا دروستبووہ، بە جۆرىكىش جوان بووہ، ھىچ كات لە نزىكبوونەوہى یەكەمدا لە ئافەرەت كیشەى نەبووہ... ھەك دەلێن لە تەمەنى چواردەسالىدا بە تەواوى لە خویندن دەردەكۆت. وادەگێرپەوہ كە ھۆى سەرەكى دەرکردنى دەگەپتەوہ بۆ ئەوہى لە پشوو سىتھەمى پۆزىكى چوارشەممەدا، لە پێشچاوى ھەمووان مودىرى خویندنگاكەى داوہتە بەر زللە و مست و ددانىكى شكاندوہ، بە مەرجىك ئەو پیاوہ بچوك و سەرسپىيە، پێشتر تاكە زامنى بووہ تا بە ھۆى دزى و شەپەوہ لە خویندن دەرنەكۆت. ئەو پۆزەش كە دەردەكۆت بە سەرخۆشى دەچیتە سەر مینبەرى مزگەوتەكەى باوكى و بڵندگۆكان دادەگیرسینیت و دەكەوتیتە گالته‌كردن بە مامۆستاكانى خویندنگا و بە باوكى و ھەمويان بە كۆمەلێك مانگای رەش و حوشتى گەورە ناودەبات. باوكى بە سەگىك دەشوبھىنیت كە بەردەوام ھەپەى دیت و خەو لە خەلك ھەرامدەكات.

ھەر لىو پۇژدەدا و بە دەموپلىكى مەستەو، داوايىكردو ھەموو باوكەكان
 بكوژن... ھەموو باوكەكان، ھاوايىكردو با سەردەمىكى نوڭ دەست
 پىبىكات كە خوڭندى تىدانەبىت، باوكى تىدا نەبىت، خوداى تىدا نەبىت.
 كاريگەرى ئەو پووداو ھە سەر مەلا ئىدىرىسى ئەستىي نۆر گەورە
 دەبىت. لىو پۇژدەو بە دلىكى شكاو ھە واز لىو مەلايەتى دەھىنىت و بۆ
 ئەبەد مەنبەر چۆلدەكات. پىدەچىت بەرگەى ئەو ئابوچوونە گەورەيەى
 نەگرتىت كە لىو تەواوى شاردا بلۆدەبىتەو. دواى ئەو ھەياچوونە، مەلا
 لىو پىاوىكى دەنگ زلەو دەبىتە كەسىكى كزۆلەى دەنگ نوسا، ھەموو
 ھەوللىك دەدات كورەكەى بگىرتتەو سەر پىگايەكى راست و پىكەو
 بگوازىنەو بۆ شارىكى دىكە. بەلام نۆر نابات بەيانىيەك خەلكى گەرەك
 مامۇستا بە خىكاوى لىو ھەوزى مزگەوتە دىرىنەكەى خۇيدا دەدۆزىنەو،
 نىشانەكان ھەموو ھەابوون كە يەكىك لىو بەيانىيەكى نۆر زوودا، مەلا
 ئىدىرىسى بە نۆر لىو ھەوزى وسل دەركردنەكەدا خىكاندەو. لىو پەرسەكەى
 باوكىدا نزار غەمىكى ئەوتۆى پىوھەديار نابىت، بەلكو دەللىن كە بەردەوام
 خەندەيەكى گالتهجار و شەيتانى و بىباكانە لىو سەر لىوى بوو. خىزم
 و كەسانى مەلا ئىدىرىس لىو ترسى ئابوچوونىكى گەورەتر و بۆ بەرگرتن
 لىو پىشھاتى ناخۆشتر، بە دواى ھۆكارى مردنەكەدا ناچن و ھەمووى ھەك
 پىكەوتىكى خوداى تەفسىردەكەن. بەلام ئەو ھەى زانراو ئەو ھەى، نزار دواى
 مردنى باوكى، مالى مامۇستا دەكاتە شوڭنى كۆبوونەو ھەى خۆى و ھاوپى
 گەنجەكانى و ژيانىكى بىجەلەو دەست پىدەكات كە ھەر كەسىكى ئاساىي
 و بەھورمەت دەترسىنىت. ئەو ھەى سەيرە ئەو ھەى كە نزار لىو تەمەنەو
 زىرەكەيەكى گەورە لىو فىلكردن و دەستپىندا پىشانەدەت، سەركىشىيەك
 و ئارەزوويەكى گەورە بۆ ياخىبوون و بىپىزى نواندن بەرامبەر ھەموو
 دەسەلاتىك. گرۇپىكى بچوك و شىت لىو گەنجانى بىسەرپەرىشت و ياخى
 لىو دەورى خۆى كۆدەكاتەو، كە ھەموو بىشەرمانە و بە دەنگى بەرز

ئەو پادەگەینن که دروشمیان ئەو یە «باوکت بکوژە و ژیا نی خۆت بژی». توانایەکی گەورە لە سەر وتاردان و قسەکردن تیا دەردە که ویت، لە پالیشیدا مەیلیکی گەورە بو خۆیندەو، لە هەر جیگایەکی هەر کتیبیکی دەستبەگە ویت دەیدزیت. بە ئاشکرا لە هەموو شوێنێکدا دەلێت که دەخوینێتەو بو ئەو یە هەموو ئەو شتە بزانیت که مەلا ئیدریسی باوکی نەبووستەو بیانزانیت. بێباک پەیوەندی لەگەڵ کچاندا دەبەستیت و جێیان دەهێلێت، بێباک قسە لە نەبوونی خودا دەکات، هیچ وشە یەک ناگیرێتەو، هەتا چاوقایمی دەگاتە ئەو یە بانگەشی ئەو بەکات که گەنجان بچنە سەر مزگەوتەکان و بیانگۆرنە سەر شوێنی کۆبوونەو و ژوان و یەکتربینن. هەندێ لە پیاوانی ئاینی جگە لە سێبەری کافرێکی کۆمۆنیست، هیچی تری تیدا نابینن. زۆر لە کۆمۆنیستەکانیش خۆیان بە دوور دەگرن و تەنیا وەک گەنجیکی بێجەو و کەمەیا سەیری دەکەن که تا بۆی دەکریت هەڵدەدات بێشەرم و بێئابەرو دەریکە ویت. دەمێک سکی فینۆسی کچی مامۆستا سابیر پرده‌کات، هەردووکیان تەمەنیان حەفدە ساڵ دەبیت، ئیستاش کەس بەدروستی نازانیت، چۆن کچی خیزانیکی واناسراو، که کچی خۆیان بە گەلێک پەرزینی قایم دەپارێزن، کەوتۆتە باوەشی کەسێکی وابپەرێز و بێشەرمەو. هەموو ئەو یە لێدەگیرێتەو که نزار هەتا لەگەڵ ئافەرەتیشدا کەسێک نەبوو فێڵبکات یان پووی خۆی مەکیابکات. هەموو دەلێن هەر کچیک یان ئافەرەتێکی ناسیبیت، بێئەو یە خۆی شیرینبکات یان درۆیکات، گووتوویتی «جوجە گیان، گەر دەتەویت بەیەکەو دەخوین، گەر پێتخۆشە چیت حەز لێیە لە ناو جێدا بۆت دەکەم، بەلام جوجە ی مالم، من کەلکی دلداریم پێوە نییە، هەموو شتێک دەزانم ئەو نەبیت». سالانێک دواتر که فینۆسی مامۆستا سابیرم لە دەستێک جلی پەش و لەچکیکی پەشدا لە چلە ی باوکیدا بینی، پێگوتەم که نزار ئەودەم هەموو ئەو قسانە ی پێگوتوو،

به‌لام ئەم به جۆریک عاشقی بووه، بیرى له هیچ نه‌کردۆته‌وه. دواى س‌ک پرپوونى فینۆس و ئاشک‌رابوونى به‌دکاره‌که‌ى، براکانى مامۆستا سابیر و خ‌زمانى پێک‌را ب‌پیارده‌ن ک‌یزه‌که‌ش و ن‌زایش ب‌کوژن، به‌پ‌رسى ناوچه‌ى ح‌یزیش ئاگاداره‌د‌ه‌کر‌یت‌ه‌وه و په‌زنامه‌ندى خ‌ۆى له‌ سه‌ر ئەو شه‌ره‌فشۆرییه‌ ده‌رده‌ب‌ر‌یت. به‌لام مامۆستا سابیر که‌که‌ى ده‌شار‌یت‌ه‌وه و ناچ‌یت‌ه‌ ژ‌یربارى کارى وه‌هاوه، هه‌لبه‌ت له‌ سه‌ر ئەو ب‌یشه‌رم‌یه‌ى هه‌م له‌ ح‌یزب و هه‌م له‌ ن‌یو خ‌زماندا پ‌سواده‌ب‌یت، به‌لام مامۆستا پ‌ی‌ی‌وايه‌ ژ‌یان له‌ شه‌ره‌ف موقه‌ده‌ست‌ه‌، له‌ به‌رئ‌ه‌وه‌ که‌ج و که‌زاکه‌ى خ‌ۆى سه‌رسه‌ختانه‌ ده‌پ‌ار‌یز‌یت و ناه‌ی‌ل‌یت که‌س ده‌ست‌یان ب‌ۆ به‌ر‌یت. له‌و ن‌یوه‌شدا ن‌زار خ‌ۆى ونده‌کات و سه‌روسه‌دايه‌کى له‌ شاردا نام‌ین‌یت.

ئ‌ه‌و پ‌ۆژه‌ى م‌ن له‌ ه‌ۆمه‌رجانه‌وه‌ به‌ره‌و باکورى خ‌ۆره‌لات به‌پ‌یکه‌وتم، نه‌مه‌زانى چ‌ۆن به‌دواى ن‌زار ئ‌ید‌ر‌يس‌دا ب‌گه‌پ‌تم. ه‌ت‌ند هه‌بوو مامۆستا نه‌سه‌عه‌د له‌ سه‌ر کاغه‌ز‌یکى س‌پى نه‌خشه‌یه‌کى ب‌ۆ ک‌یشابووم که‌ به‌ کو‌یدا ب‌ه‌ۆم و له‌ کو‌یوه‌ ده‌ست پ‌ی‌یکه‌م و چ‌ۆن در‌یزه‌ به‌ سه‌فه‌ره‌که‌م ب‌ده‌م. نه‌خشه‌که‌ ناوى چه‌نده‌ها گ‌وند و شار‌ۆچکه‌ى ب‌جوکى ت‌ی‌دا‌بوو. ئەوه‌ یه‌که‌مین سه‌فه‌رى پ‌استه‌قینه‌ى م‌ن بوو به‌ ک‌وردستاندا. ئەوه‌ى م‌ۆله‌ت و پ‌سوڵه‌ و پ‌اره‌ى ته‌واوم پ‌ئ‌ بوو، وایده‌کرد هه‌ست به‌ دل‌ن‌یایى و شانازیکه‌م. دواى چ‌وار پ‌ۆژ پ‌ۆش‌تن ب‌ۆ یه‌که‌مجار یه‌که‌مین سه‌ره‌داوم ده‌رب‌اره‌ى ن‌زار ده‌ستکه‌وت. وه‌ها‌بوو، م‌ن ده‌گه‌یشتمه‌ هه‌ر ب‌نکه‌یه‌کى گه‌وره‌، ده‌م‌پ‌رسى ئ‌اخ‌ۆ سه‌باره‌ت به‌و کو‌په‌ دیله‌ى ز‌یندانی پ‌سمامان ه‌یچ هه‌وال‌یک هه‌یه‌. له‌ چ‌واره‌م پ‌ۆژدا له‌ یه‌ک‌یک له‌ ب‌نکه‌کانى پ‌یشه‌رگه‌، ئەو هه‌واله‌م ده‌ستکه‌وت که‌ ن‌زار ئ‌ید‌ر‌يس‌ نامه‌یه‌کى نارد‌وه ب‌ۆ «مه‌نسور ئ‌اغای ز‌ی‌پ‌ه‌وله‌ى» که‌ ئ‌ام‌یر ه‌یز‌یکى گه‌وره‌ بوو، به‌وه‌ ناس‌رابوو که‌ ن‌ۆز پ‌قى له‌ په‌شید وه‌ی‌بابه‌ و داواى یارمه‌تى ل‌یک‌رد‌وه. ئەوه‌ى هه‌واله‌که‌ى پ‌نگوتم ش‌ت‌یکى ده‌رب‌اره‌ى ناوه‌پ‌ۆکى نامه‌که‌ى ئەو

نه‌ده‌زانی، به‌لام گووتی گهر مه‌نسور ناغا بیگریته خوئی، ئیدی که‌س ناتوانیت ده‌ستی بۆ به‌ریت. زیڤوه‌لی پیاویکی به‌هیزیو، هم ناغا و هم نامیره‌یز بوو، مال و مه‌جلیسیشی شوینی کۆبوونه‌وی پۆشنفیکران و خه‌لکانی هونه‌رمه‌ند بوون، به‌وه ناسرابوو گهر به‌ دلئی نه‌بیت، فه‌رمانی سه‌رکرده‌کانی سه‌روو خوئی جیبه‌جی ناکات، بیئه‌وه‌ی که‌س بتوانیت ده‌ست بۆ خوئی یان پله‌وپایه‌ی به‌ریت. من هه‌ر ئه‌و پۆژه هه‌والم بۆ مامۆستا نه‌سه‌د نارد و به‌ ئاراسته‌ی بنکه‌ی سه‌ره‌کی مه‌نسور ناغا، له‌ گوندی سیناسکی که‌وتمه‌ پێگا. گونده‌که‌ به‌ پێ سێ پۆژیک له‌ منه‌وه دوربوو، گهر له‌ پێگاوبان ماشینم چنگ بکه‌وتایه‌ له‌وانه‌بوو پێگا که‌ بۆ دوو پۆژ یان پۆژ و نیۆیک کورتبکه‌مه‌وه، به‌لام به‌وه‌دا له‌ سه‌ر هه‌ندێ پێگا مه‌ترسی تۆپباران و له‌ سه‌ر هه‌ندیکی تر نه‌گه‌ری هیزی فیۆکه‌ و په‌لاماری سوپا هه‌بوو، تیپه‌رپین و په‌له‌کردن ئاسان نه‌بوون، من به‌ هۆی تیکچوونی ماشین و باران و پێگیرانه‌وه به‌ چوار پۆژ که‌یستمه‌ سیناسکی. که‌ که‌یستمه‌ نه‌وێ، نزار ئیدریس شه‌ش پۆژ بوو له‌ دیوه‌خانی زیڤوه‌لی هه‌م خوئی کردبووه‌ نزیکي ناغا و هه‌م له‌ دیوه‌خانا کۆمه‌کیده‌کرد و شه‌وانیش له‌ مه‌جلیسا گۆرانی ده‌چری. ئه‌و یه‌که‌مجار که‌ که‌یستبوو، بیئه‌وه‌ی خوئی به‌شاریته‌وه یان شوناس و چیرۆکی خوئی بگۆریت، له‌ به‌رده‌م مه‌نسور ناغا و ژماره‌یه‌ک له‌ خوینده‌وارانی شارد، که‌ میوانی هه‌میشه‌یی مه‌جلیسی ناغا بوون، به‌ زمانیکی کاریگه‌ر، به‌ به‌لاغه‌تیک که‌ که‌مجار له‌ که‌نجیکی وه‌ها ده‌وه‌شیته‌وه، به‌ ده‌نگیک توانایه‌کی نه‌فسوناوی تێدايه‌، چیرۆکی هه‌لهاتنی له‌ پسمامان وه‌ک خوئی و به‌دروستی گێراپه‌وه‌وه. گووتبووی «من که‌نجیکی بێ دایک و باوک بووم و هه‌ر که‌نجیکی وه‌ک من ده‌شیت هه‌له‌ بکات». گووتبووی که‌ لیفتاننت له‌ زیندانی پسمامان نازاریکی ترسناکی داوه، چه‌نده‌ها پۆژ بپه‌ۆیه‌کی دیاریکراو یا بێ داواکارییه‌کی تایبه‌ت خستۆتیه‌ ژێر لێدانی

به‌رده‌وامه‌وه . گوتوبووی که ده‌یان دیلی دیکه‌ش له‌وئ له ژیر نه‌شکه‌نجی بیهۆ و قورسدان، نه‌وه‌ی له‌و گرتووخانه‌یه‌دا پووده‌دات جیاوازییه‌کی نییه له‌وه‌ی له‌و گرتووخانه‌کانی به‌غدا یان له‌و زیندانه‌کانی محمه‌د ره‌زا شادا پووده‌ده‌ن، نازاری زیندانه‌کان و سووکایه‌تیکردن به‌ ئینسانیه‌تیاں له‌و په‌پیدایه . مه‌نسور ناغا ده‌یزانی هه‌موو نه‌و شتانه‌ی نزار ده‌یانگێرتیه‌وه دروستن... خوینده‌واره‌کانی شار له‌وئ زۆر پشتی نه‌و گه‌نجه‌یان گرتبوو. گه‌ر پشتگیری و له‌و نامیزگرتنی سه‌عید یۆنان و ئیسماعیل موسا نه‌بایه که هه‌ردووکیان نه‌وکات دوو پۆشنبیری دیاربوون، دوو نوسه‌ر بوون له‌و سه‌ره‌تای کاری نه‌ده‌بی و پێشکه‌وتنی گه‌وره‌ی خۆیاندا بوون، نه‌سته‌م بوو مه‌نسور ناغا واناسان دیلیکی هه‌له‌اتوو، له‌و گه‌وره‌ترین و ناودارترین زیندانی شۆرش بگێرتیه‌ خۆی.

کاتی‌ک گه‌یشتمه‌ سیناسکی بیه‌وه‌ی کات به‌ فێرپۆیده‌م دوو به‌ دوو قسه‌م له‌گه‌ڵ مسته‌فا ناغای، جیگری نامیره‌یزدا کرد، که هه‌ر برای مه‌نسور ناغا خۆی بوو. گووتم که شۆرش بۆ کاریکی نه‌یتی منی ناردوه‌ بۆ ئێره‌ و ده‌بی‌ت ماوه‌یه‌ک لی‌ره‌بم. هه‌لبه‌ت مه‌نسور ناغا پیاویکی زیره‌ک بوو، ده‌یزانی بنکه‌ و دیوه‌خانه‌که‌ی بووه‌ به‌ شویتنی کۆبوونه‌وه‌ی چه‌نده‌ها گه‌نج و خوینده‌واری شاری، خۆی ده‌رگای بۆ هه‌موو نه‌و نوسه‌ر و هونه‌رمه‌ندانه‌ کردبووه‌وه که له‌گه‌ڵ لی‌شاوی خه‌لکدا په‌یه‌وه‌ندیان به‌ شۆرشه‌وه‌ کردبوو، به‌لام که‌سیان جیگایه‌کی تایبه‌تی و ئیشیکی نه‌وتوایان نه‌بوو. مه‌نسور ناغا ده‌یزانی، ته‌نیا له‌ ژیریالی نه‌ودا ده‌توانن به‌ نارامی دانیشن و په‌رته‌وازه‌ و سه‌رگه‌ردان نه‌بن... خۆی که‌سیکی زانسته‌ دۆست و واقعبین بوو، ده‌یزانی سه‌رکرده‌ به‌رزه‌کان زۆر حورمه‌تی لی‌ده‌نین و تی‌گه‌یشتنیاں بۆ نه‌وه‌ هه‌یه‌ که‌ حه‌زی به‌ خزمه‌تی زانا و پۆشنبیرانی بی‌ده‌رامه‌ته‌. هه‌موو له‌وه‌ تی‌گه‌یشتبوون که زۆر به‌وه‌ به‌خته‌وه‌ره‌ ماله‌که‌ی وه‌ک جیگای کۆبوونه‌وه‌ی پۆشنبیران و

خۆي ۋەك پىشت و پەنای خويندەواران دەرېگە ویت. لە بەرنە ۋە نوسەران و منەۋەرانی ئەهلى شار، لە ھەموو جۆر و چىزەيەك پەرويان تىدەکرد. من كە چىرۆكى پەنابردنى نزار ئىدرىسم بۆ مالى مەنسور ئاغا بىست، سەرسامبووم لەو بېيارەي نزار. من وام حىسابكردبوو كە نزار دوو پىنگاي لە بەردەمدايە، يان ئەۋەيە رابكات بۆ ئىران و ھەولەدات لەوئى چارىك بۆ خۆي بدۆزىتەۋە، يان بگەپتەۋە بۆ ژىر دەسەلاتى دەولەتى عىراق و تەسلىمى بەعسىيەكان بىتەۋە. ئەۋەي ھىچيانى نەكردبوو ھەم بلىمەتى و ھەم سەركىشى و چاۋنەترسىيەكى گەۋدەي تىدابوو. كە نزار دەگاتە سىئاسكى، خۆي تا شەو ھەشاردەدات و چاۋەپئ دەبىت تا دىۋەخانى ئاغا پردەبىت لە رۆشنېيران و ئەهلى زانست، لەو كاتەدا فرسەت دەھىتت و خۆي دەكات بە ناو مەجلىسى گەرمى قسە و پىگەنندا و ۋەك كەسك كە جورنەت و چاۋايمى سنوورنىكيان بۆ نىيە، لە بەردەم ئاغادا دەۋەستت و دەلەت «من ناوم نزار ئىدرىسە، لە زىندانى پسامان ھەلھاتووم، ئىستا پەنام ھىناۋە بۆ ئىۋە و دەمەۋىت زىندانى ئىۋەبم و ئەگەر دەكوژىم، بە فرمانى ئىۋە بكورژىم». لەوئى ھەموو چىرۆكى خۆي دەگپتەۋە، زمانىكى ۋەھا كارىگەر بەكاردەھىتت كە خويندەواران بە بەلاغەت و پەوانى سەرسامدەبن. دەچىتە ناۋەپاستى مەجلىسەگەۋە و دەپرسىت «مەنسور ئاغاى بەپىز، تۆ چەند ۋەختە خەبات دەكەيت، خۆت بۆ كورد دەدەيت بە كوشت. بۆچى خەباتكردۋە، بۆچى شەھىدەت داۋە، بۆچى خوين لە سەر ئەم خاكە پزاۋە... بۆچى؟.. بۆ ئەۋە نىيە كە كورد ئازاد بىت، بۆ ئەۋە نىيە ئىنسانى ئەم مەملەكەتە ئابرويان پارىزداۋ بىت، بۆ ئەۋە نىيە بەشەرى ھەژار و كوردى پەشۋەۋوتى ۋەك ئىمە شتىك لە سەريەرزىان بۆ بمىتتەۋە. بەلام ئەۋەي لە زىندانى پسامان بە دەستى كەسكى ۋەك لىفىتانت ھۆمەر بۆتانى من بىنيومە، دوۋرە لەم ئامانجانەۋە. شۆپشك كە سووكايەتى بە شۆپشگىران بكات،

که خۆی گرتوو خانە‌ی ترسناک دابە‌ه‌ زینت، که په‌ چاوی عە‌دالە‌ت نه‌کات، شۆ‌پشیکه‌ ناگات به‌ ئامانج». ئە‌وه‌ ساتی به‌ که‌می ده‌رکه‌وتنی نزار ئیدریسه‌ له‌ سه‌ر سه‌حنه‌ی شۆ‌پش. ئە‌وه‌ به‌ که‌م وتاریتی که‌ بۆ‌نی تو‌په‌یه‌یه‌کی شۆ‌پشگێ‌پانه‌ی لێ‌دیت... ئاخۆ ئە‌وه‌ ساتیکی پاستگۆ‌پانه‌ی شۆ‌پشگێ‌پنکه‌ که‌ له‌ سه‌ره‌تای هه‌ستکردنیدا به‌ زۆ‌مه‌ گه‌وره‌کان یان نمایشی که‌ سێ‌کی دوو پوهه‌، که‌ ده‌توانیت دونه‌ی ده‌رویه‌ری خۆی به‌ زیره‌کی به‌ه‌تینیت؟. ئە‌وه‌ دواتر بۆ‌ من و دونه‌ی زیاتر روون ده‌بێ‌ته‌وه‌. له‌ پاستیدا ئە‌وه‌ پرسیاریکی گه‌وره‌ بووه‌ لای من: ئاخۆ مرۆ‌ف ده‌توانیت بگاته‌ پله‌یه‌ک له‌ زیره‌کی و وردبینی، بشیت شۆ‌پشگێ‌پنکی پاسته‌قینه‌ له‌ قۆ‌لب‌ر و نمایشبازیکی شاره‌زا جیا‌بکاته‌وه‌؟ ده‌توانیت یاخییانیک که‌ به‌راستی دژ به‌ هه‌موو ئە‌م گه‌ردونه‌ هه‌ل‌ده‌ستن له‌ لێ‌وکانیک جیا‌بکاته‌وه‌ که‌ ته‌نیا له‌ دوی شه‌پۆ‌ل ده‌پۆ‌ن و شوێ‌ن بانگه‌شه‌ی می‌گه‌له‌ گه‌وره‌کانی می‌ژوو ده‌که‌ون؟. سه‌باره‌ت به‌ خۆ‌م ده‌بیت بلێ‌م که‌ له‌ دوا‌ی هه‌ره‌سی گه‌وره‌ی شۆ‌پشه‌وه‌ له‌ ناوه‌راستی هه‌فتاکاندا، هه‌رکات به‌شدار‌ی بزوتنه‌وه‌یه‌ک بووبم، هه‌ول بووه‌ بۆ‌ تی‌گه‌یشتن له‌ درۆ و خه‌یا‌ل و جوانی ناو شۆ‌پش، بۆ‌ پوانین بووه‌ له‌ گیانفیدا پاسته‌قینه‌کان و هه‌لا‌وێ‌ردنیان له‌ که‌سانیک که‌ شۆ‌پش ته‌نیا جبه‌یه‌کی ئاوریشمینه‌ له‌ لایان و ده‌یده‌ن به‌ سه‌ر خواست و ئاره‌زووه‌ نه‌هێ‌نیه‌کانی خۆیاندا. به‌لام پۆ‌ژ دوا‌ی پۆ‌ژ و سا‌ل دوا‌ی سا‌ل ئە‌وه‌م زیاتر بۆ‌ ئاشکرا‌بوو که‌ وه‌لامی ئە‌و پرسیاره‌ تا پله‌ی مه‌حا‌ل سه‌خته‌. هه‌ستده‌که‌م له‌و شه‌وه‌وه‌ که‌ چیرۆ‌کی ئە‌و قسانه‌ی نزار ئیدریسم له‌ دیوه‌خانی مه‌نسور ئاغادا بیست، ئە‌و پرسیاره‌م لا دروستبوو، ئاخۆ شتیک به‌ ناوی شۆ‌پشگێ‌پری پاسته‌قینه‌وه‌ بوونی هه‌یه‌، ئە‌گه‌ر هه‌یه‌ ده‌بیت چی بێ‌ت و چۆ‌ن بێ‌ت؟ سا‌لانی دواتر و له‌ شۆ‌پشی نوێ‌شدا ناوه‌ ناوه‌، که‌ هۆ‌شم وه‌به‌ره‌اتۆ‌ته‌وه‌، به‌ دوا‌ی وه‌لامی ئە‌و پرسیاره‌وه‌ بووم. هه‌رچی‌یه‌ک بێ‌ت ئە‌و پۆ‌ژه‌ که‌ نزار له‌

دېوھ خانى مەنسور ئاغادا دەرەكە وېت، ئەو نەمەيشە بە زىرەكى دەبات بەرپتوھ و وادەكات ھەموو لەو ھەدا پەشتىبگرن كە سزاكان و دۆخى زىندان و عدالەت دەرھەق بە گىراوھەكان لە شۆرپىدا دەبىت پىگابەك و شىۋەبەكى تر بگىرتە بەر. ئەو شەوھە شاقۇي يەكتىرناسىنى نىۋان سەئىد يۆنان و نزارە، بەلام ئەوھى دواتر مانا و نرخی ھەبە، خودى ئەم يەكتىرناسىنە نىبە، بەلكو نىكبوونەوھى مەنە لە ھەر يەك لەو دوو رۆجە جىاوازە، كە لە ناخدا شتىكى ھاوبەشيان نىبە. نزار گەنجىكى پام نەكراوھ، شۆرپىگىرپىكە لە مەترىالىكى نەپالوتە، كەسپىك جگە لەوھى گەرداۋىكى ترسناك لە خويىنەبەتسى، شەھەتتىكى بىرپەحمى زىندەگى دەبەھەزىنىت، زمانىكى پاراۋىش لە دەمىدەبە كە ھەك با بۆي بچولتەنىت دەزانىت جوان بابىدات، سىفەتى بەرچاۋ و چەكى ئەوتۇ گىرنگى نىبە. سەئىد يۆنانىش، سالانىكى درىزە لە ئەدەبىياتى شۆرپى دۇنيادا دەخويىتەوھ، ھىشتا گەنجە، ھىشتا نەبۇتە ئەو ئائۇمىدە گەردونگەرايە شكىستى خۇي بە شان ھەلدەگىرت، كەسپىكە ھىشتا خەون بە عدالەتى سەرتاسەرى و شۆرپى گەردونىبەوھ دەبىنىت، بىر لە پىگا جىاوازەكانى گۆرپىنى دۇنيا دەكاتەوھ. ئەو شەوھى مەن و سەئىد يۆنان و نزار ئىدرىس لە دېوھ خانى مەنسور ئاغادا كۆبۇونەوھ، سەئىد تەمەنى بىست و ھەوت، نزار لە كۆتايى ھەزەدە مەن بىستودوۋ سالانم بوو... ھەر سىپىكان گەنج، ھەر سىپىكان لە سى پىگاۋە ھاتبۇۋىن، ۋەھا دىاربۇو ھىچ شتىك كۆمان ناكاتەوھ، ۋەھا دىاربۇو، ھەك ئەوھى سى كەسەن دواتر بە سى پىگادا دەپۇين كە ھەرگىز ناچنەوھ سەرىك. بەلام ھەمىشە چىۋەبەكى نەبىنراۋ ھەبە ئادەمىزادە جىاوازەكان كۆدەكاتەوھ، ھەمىشە پەرزىنىكى نەئىنى ھەبە كە شتە جىاوازەكان دەخاتەوھ ناۋ يەك جىگا و دەيانپەستىتە زىر يەك خانە و شورايەكى ئاسنىنيان بەدەوردا ھەلدەچنىت. مەرفەھەكان چەندە لە يەك دورىن ئەو زەمانە و مەژوۋە تىيدا دەزىن واپان

ليده‌کات له يه‌کدي بچن، چنده بيانه‌ويت دوور له يه‌ک برهون، هيژيک هه‌يه ده‌يانخاته‌وه ناو هه‌مان چيوه .

من دوو پوژ دواي گه‌يشتم به سينا‌سکي، به به‌کاره‌يناني نه‌و شيفره ئالوز و سه‌يره‌ي ماموستا نه‌سعه‌د فيري به‌کاره‌يناني کردم، تيکستيکي بچوکم نوسي و چيروکه‌کم گه‌يانده نه‌و، پيم راگه‌يانده له سايه‌ي مه‌نسور ئاغادا ديله هه‌له‌اتوه‌که‌مان له پشوي خوشيدا ده‌ژي و ليره وه‌ک که‌سيکي به‌حورمه‌ت قه‌بوولکراوه . وه‌لامي ماموستا نه‌سعه‌د نه‌وه بوو که من له‌وي بمينمه‌وه و نزار بنيمه ژير چاوه‌ديري به‌رده‌وامه‌وه . من دلنيا‌بووم ره‌شيد وه‌يباب و ليفيتانت پيگاي که‌نال له ره‌سميه‌کان و فشاري سه‌روکايه‌تي ده‌گرته‌به‌ر و کاریکده‌کن له پياوه زور بالا‌کانی شوپشه‌وه فه‌رمان بو گرته‌وه وه‌رگرته‌وه‌ي نزار ده‌رچيت . به‌لام وه‌ک مه‌نسور ئاغا به‌کاري مني زانيبيت، نه‌و شه‌وه له ديوه‌خاندان هيرشيکي ئاگريني کرده سه‌ر که‌ساني وه‌ک وه‌يباب و به‌مايه‌ي ناشيرينکردني پوي شوپشي له‌قه‌له‌مدان .

له‌و نيوه‌نده‌دا من سه‌رگه‌ردان هه‌رده‌بوو چاوه‌پوانی پيشه‌اته‌کان بکه‌م . گه‌رچي مه‌نسور ئاغا و مسته‌فای براي خوشيان به‌وه نه‌ده‌هات جاسوسيکي وا له مالياندا بيت، به‌لام بو نه‌وه‌ي لاسه‌نگي زورتر دروست نه‌کن و کيشه‌کان قوولتر نه‌که‌نه‌وه، به‌بيده‌نگي ئاماده‌گي منيان وه‌ک جاسوسيکي بيتوانا و شه‌رم قه‌بوولکرد . هه‌مووي چهند پوژيکي که‌مي برد تا هه‌موو زانيان من به‌مه‌به‌ستي چاوه‌ديري نزار هاتومه‌ته نه‌و ده‌فه‌ره، به‌لام که‌سانیکي به‌دبين شته‌که‌يان وا نيگاره‌ده‌کرد وه‌ک نه‌وه‌ي من چاري مه‌قامه بالا‌کانی شوپش بم و له سه‌ره‌وه‌را نارديتنيانم بو نه‌وه‌ي هه‌موو جو له‌يه‌کي مه‌نسور ئاغا و هاوکارانی بخره ژير چاوه‌ديرييه‌وه . هه‌تا ده‌نگويه‌کي بچوک بلابوووه‌وه که له داها‌تووي نزیکدا و به‌نه‌مري سه‌روک، مه‌نسور ئاغا له پوشتي ئاميره‌يزي ده‌رده‌کريت و ده‌کريته‌وه

بە پىشمەرگەيەكى ئاسايى و لەوانەشە بەریتە دادگای شۆپش.

لە راستیدا ناکۆكى نىوان مەنسور ئاغا لەگەڵ هەندىك كەسايەتى گرنگ و بە توانای ناو شۆپشدا مېژووێكى دووردرێژى هەبوو، هەندىك لە كېشەكان پىشەى زۆر كۆنيان هەبوو، دەكرێت بۆلیم پاشماوێ جەنگى دێرىنى نىوان خێلەكانى ئەم دەفەرە بوون كە بە جۆرێك لە جۆرەكان لە سەدەى نۆزەوه تا ئەو سەردەمە هاتبوون. گەرچى شۆپش ئاغاى هەموو هەرىمەكانى لە يەك سوپای گەورەدا كۆكردبوو، بەلام ئاشكرا كىنە و قىزى دێرىن وەك هەميشە لە ژێرەوه كارىاندەكرد. لە يەكەم هەفتهكانى ژيانى نىو شۆپشەوه هەستەمكرد كە چۆن جێدەستى جانەوهرێكى ئەفسانەيى لە سەر بەردىك جێدەمىنێت، ئاوا جێدەستى كىنەى كۆن لە سەر هەموو بەردىكى ولاتەكە دەبينرێت. باپىرانى وەيباب و باپىرانى مەنسور ئاغا، چەندىن سەدە لە ناكۆكى و جەنگدا ژىابوون، خوێنى زۆر لە نىوانياندا بوو، بەلام ئەو جەنگە ئەمڕۆ شىوێهەكى ژێرەوانكىتى وەرگرتبوو. هەر يەك لە پەشىد وەيباب و مەنسور ئاغا هەوليانەدا ئەوى دىيان لای سەركرده گەورەكانى شۆپش لكەدار و لاوازبەكن. وەيباب ئاغاىەكى دې بوو، پىشمەرگەكانى خۆى وەك سەپان و گاوان سەيردەكرد، بە خزمەتكار و بەردەست ناويدەنان، زۆرەى جەنگاوەرانى بەشێك بوون هەر لە خێل و پەغيبەتەكەى كە دەبوو لە كاتى جەنگ و فەرماندا گيانفەيدايى بنوێنن. ئەو غەربانەى لە ژێر دەستى ئەودا كارىاندەكرد، بۆ ئەو بوو بەو كارانە هەستەن كە پياوانى پەغيبەتە نەخوێندەوارەكەى خۆى پىيان نەدەكرا. بە پىچەوانەى وەيبابەوه، مەنسور ئاغا كەسىكى بەپەحم و مەوەر بوو، زۆر لەو خوێندەوارانەى شار كە لە هێزەكانى دىكەدا جىگايان نەدەبوو، وەك سەنەيدەويستەن، ئەو لە هێزەكەى خۆيدا وەزىفەى دەدانى و لە ديوەخانەى خۆيدا حورمەتى لىدەگرتەن. پتر وەك سياسىيەك و پۆشنبىرێك پەفتارىدەكرد، ئاغاىەتى خۆى تەنيا

بەرامبەر گروپىكى كەم لە پەعىيەت و دەستوپۆتەندانى خۆى پيشاندهدا .
 ئەو كارىكى كردبوو ئەوانەى پشتوپەناى پەشىد وەبىابن لاى سەرۆكانى
 بالا، وەك لاواز و شلۆك وىتايىكەن و بلىتن كە ئەو توندى و هيزەى
 نىيە كە دەپىت ئاميرەتيزىك لە جىگايەكى وابايەخداردا بيبىت، هەتا
 هەندىكيان تۆمەتى ئەوەيان بۆ دەتاشى كە مەنسور ئاغا لە دلددا
 كۆمۆنىستە و لە ژيريشەو وەوادارى يەكسانى هەموو خەلكە . بەرامبەر
 بەو وەبىاب كەسانى دلپەقى وەك ليفىتانتى زۆر لە دەور بوو . زۆرەى
 سەرلق و ئاميرەتاليۆنەكانى لە كەس و خويشە نزيكەكانى خۆى بوون
 كە بىزەحمەنە سزا و داركارى جووتيارەكانيان دەكرد، خەلكيان فرێدەدايە
 ناو ئاوى سارد و بەستوى مزگەوتەكانەو، سەرانی زۆريان لە پېيوار
 و كړپار و جووتيارەكان دەسەند، كچ و ژنە سەپانەكانيان بۆ شەو و
 دوو شەو داگیردەكرد و دواتر دەياندەو دەست خاوەنيان، دەستيان بۆ
 زەخیرەى خەلك دەبرد و باجيان لە سەر دپۆرە بچوكەكانيش دادەنا .
 بە جۆرىك وەك دواتر زانيم برىكى زۆرى گيراوان لە بەنديخانەى پسمامان
 خەلكانى هەژاربوون كە نەيانتوانى بوو بەو شتۆهە پەفتارىكەن كە
 ياساكانى پەشىد وەبىاب دەيەويت . پسمامان وەك نزار ئىدرىس ناويدەنا،
 گرتووخانەى شۆپش نەبوو، بەلكو زىندانىكى تايبەتى مالى وەبىاب
 بوو كە كەسىكى دپندەى وەك هۆمەر بۆتانی دەپيردەپۆتە . وەك دواتر
 تىگەيشتم مەنسور ئاغا بە لە خوگرتنى نزار ئىدرىس و هيشتنەوہى لاى
 خۆى هەم دەيوست بە فرماندارە بەرزەكان بلىت، كە لە ژىر ساپەى
 وەبىابدا هەم ستمى زۆر و هەم پاشاگردانى هەيە، دەيوست وەبىاب
 و تاقمەكەى وەك كۆمەلىك زولمكارى گەژە پيشانبدات كە هەم نازارى
 خەلك دەدەن و هەم ناتوانن دەرگاى گرتووخانەكەشيان توند دابخەن .
 شەپى ئاغاكانى نپو شۆپش هەميشە لە ژوورەكانى پشتەو و لە
 ريواقە نەتيىبەكانى ناو سىياسەتدا بەردەوامبوو . ئەوہى نزار ئىدرىس توانى

ئەو کینە و بوغزە بۆ خۆی بەکاربەھێنن، یەکیکی دی بوو لە مەکرە گەرەکانی، سەرەتای دۆزینەوێ بوو بۆ ئەو تەکنیکی یاریکردنە ی دواتر بە درێژایی ژبانی پەچاویدەکات. من لە پۆژانی دواتردا مامۆستا ئەسەد چەند جارێک پەیوەندی پێوە کردم و پێیگووتم لە شوێنی خۆم ژووردیکی بچوک پەیدا بکەم و گوێگرم و بەردەوام تێبینییەکانم تۆماربکەم و سەر دێرە گرنگەکانیشی بۆ ئەو بنێرم.

هەر لە پۆژانی سەرەتای کارکردنمەوێ وەک هەوالگر و سیخوێ، نزیکییەکی سەیرم لە نێوان کاری خۆم و کاری پۆماننوساندا بینی، دەبێت بڵێم کە من کاری چاوەدێری و تێبینی نوسیم بە شەوقیکی بێوێنەوێ ئەنجامدەدا، بە وردی هەموو شتێک دەخستە سەر کاغەز، کەترین شتم فەرامۆش نەدەکرد و هەولمەدا کە بچوکتێن وردەکاری فەرامۆش نەکەم. بایەخیکی تایبەتیم بە وەسفێ شوێنەکان و شتەکان دەدا، دەفتەری تێبینییەکانم پڕکردبوو لە لیستی دابەشبوونی کات و شوێن، سەعات دواي سەعات لە هەر جێگایەک بوومايە دەمنوسی، بە بێلایەنییەکی کەموێنەوێ، وەسفێ کەسەکان و جل و بەرگ و شێوێ جوڵە و چەشنی قسە و کاتی خەندەکانیانم تۆماردەکرد. لە دەفتەرە کەمدا چەندەها لاپەرە ی دوووردێژم بۆ وەسفێ گوندی سێئاسکێ و دانیشتوانی تەرخانکردبوو، بە وەسفێ ئینسانەکان و جووری پەفتارەکانیانەوێ نەدەوێستام و دەمگواستەوێ بۆ وەسفێ ئازەل و مەرومالات و پەشەو لاغەکانیشیان... وەسفێ وردم لە سەر تەواوی سەگەکانی گوند دەنوسی، هەتا ئەوێم لە یاد نەدەکرد کاتی خوێندنی کەلەشێر و شێوێ گارەگاری مامەرەکانیان لای خۆم تۆماربکەم. بە جوێک کە دواي ئەو هەموو سالا، ئەمڕۆ کۆپی دەفتەرە دێرینەکانی ئەوێم دەردەهێنمەوێ، دەتوانم چا و لێکبێم و تەواوی ئەو کون و کەلێنە گەورانە ی کە زەمەن کردویتیپە یادەوێرم پڕیانیکەمەوێ. شەوان هەمیشە تادەرنگ لە بەر قوتیلە ی کەدا دەمامەوێ و بە خەتیکی جوان کە

هیچی له و خه‌ته خوار و خۆنه‌گر و ناپێکانه‌ی ئه‌مپۆم نه‌ده‌چوو، په‌ره
 دوا‌ی په‌ره سه‌رنج و تییبنیه‌کانی خۆم ده‌رباره‌ی شته‌کان تۆمارده‌کرد،
 هه‌رده‌م چه‌ند لاپه‌ره‌یه‌کم بۆ وه‌سفی نزار ئیدریس و قسه و کردار و
 په‌وشتی ئه‌و پۆژه‌ی ته‌رخان بوو. من له‌و سه‌ره‌تایه‌وه له یه‌ک پاستی
 گه‌وره تیگه‌یشتم که کاری سیخوپی، له جه‌وه‌هه‌یدا گه‌رچی کارێکی
 به‌ده و پتووستی به چاویکی گومانکار و ده‌موچاویکی دوو دیو هه‌یه،
 به‌لام پتووستیه‌کی گه‌وره‌شی به زیره‌کی و وریایی و بینینی ورده‌کارانه
 هه‌یه. له پاستیدا ته‌واوی ئه‌و تییبنی و ورده‌کاریانه‌ی من له سه‌ر
 ده‌یان گومانلێکراو له سالانی شۆرشدا کۆمک‌کردنه‌وه، ئه‌وه‌یان پێده‌گوتم
 که خه‌لکانی ئیمه، جگه له نه‌ئینییه جنسییه‌کانیان، هه‌ر یه‌که‌یان
 کۆمه‌لێک نه‌ئینی بچوک و بێمانا و که‌م زیانی خۆیان هه‌یه که هه‌رده‌م
 له نه‌ئینییه گه‌وره و ترسناکه‌کان پتر هه‌لیانده‌گرن و ده‌یانپارێزن. یه‌کێک
 له شته هه‌ره سه‌رنج‌پاکێشه‌کانی کاری سیخوپی، ئه‌وه‌یه که مروف
 جو‌ره په‌یوه‌ندییه‌کی تازه له‌گه‌ڵ نه‌ئینیدا ده‌به‌ستیت، من تا ئه‌و ده‌م
 ئینسانم وه‌ک بوونه‌وه‌ریکی خاوه‌ن نه‌ئینی سه‌یر نه‌ده‌کرد، ئینسان له‌لام
 بوونه‌وه‌ریکی پۆشن و پووته‌خت و که‌ملۆچ بوو. به‌لام مروف هه‌نده‌ی
 شوینی خۆی وه‌ک هه‌والگر له ناوه‌پاستی شته‌کاندا وه‌رگرت، هه‌نده‌ی
 زانی که وه‌زیفه‌ی له دونیادا بۆته ئه‌وه‌ی به دوا‌ی نه‌ئینی و تاییه‌تمه‌ندی و
 دیوه تاریکه‌که‌ی ئه‌وانی دیدا بگه‌رپیت، ئیتر شیوه‌ی سه‌یرکردنی بۆ مروف
 له بنه‌وه‌را ده‌گۆرپیت، مروف له‌لای ده‌بێته بوونه‌وه‌ریک به پووه‌ریکی
 تاریکه‌وه، به لۆچی گه‌وره‌وه که کردنه‌وه و تیگه‌یشتم، زۆرجار هه‌م
 سه‌خت و هه‌م ترسناکه.

من ژووریکی چکۆله‌م له مائی پیره‌مێرد و پێرژێنێکدا به پاره‌یه‌کی
 که‌م به کریگرت. بوونم وه‌ک چاوه‌دێریکی ده‌زگای ئه‌منیه‌تی شۆرش لای
 که‌س شاردراره‌وه نه‌بوو، به جو‌ریکی ناپاسته‌وخۆش هه‌موو بوونی من و

بوونی نزار نیدررسیان پێکەوه گرێدەدا. بەلام مەنسور ئاغا نەیدەویست لەگەڵ دەزگای ئەمنییەتی شۆرشدا بچێتە کێشەی گەورەوه، سەرانی دەزگای ئەمنییەت سەر بەخۆبێهکی خۆیان و هێزێکی تایبەتیان هەبوو، کە ئاغا دەبویست بێلایەن رایانگیرێت و نەیانگاتە پشت و پەنای وە ییاب. ئاشکرا هێزی ئەوان لە هێزی سەرکردهکانی پێشمەرگە گەورەتر بوو، پۆزێک منی بانگکرد و پێیگوتم کە ئەو ئامادەیه هەموو هاوکارییهک پێشکەش بە من بکات، بەلام منیش لە سەر مە زانیاری هەڵە لە سەر ئەو و دیوێخانەکی بۆ سەر وە بەرز نەگەمەوه. من بە هێمنی جاسوسیگەوه کە دەزانیت چی دەلێت و چی دەکات، خۆم لە تەم ئالاند و وەک کەسیک کارێکی زۆر ترسناک و نەهێنی پەنهابکات، گووتم کە ئێشی من تەنیا شتیکی بچوکه و کەس پێنەسپاردوم زانیاری لە سەر ئێوه و هیچ کەسیکی دی کۆبکەمەوه. ئێویش دەستیکی بەسمێلیدا هێنا و بە هێمنی گووتی «هەتا ئەگەر واش بیت، شۆرش ئازادە و دەبێت هەموومان چاوه‌دێریبکات، چونکە کوردستان لە هەموومان گرنکتر و عەزیزترە». ئەو پێز و پێناسانییهی مەنسور ئاغا نواندی بۆ من، کۆمەکیکردم شەوان بچمە دیوێخانەکی و لە نزیکەوه فەزای دانێشتن و گفتوگۆکانی چاوه‌دێریبکەم.

دەرکەوتنی من لەو مەجلیسانەدا، سەرەتا کاریگەرییهکی خراپی بەجێهێشت، هەر کات من دەگەیشتمە دیوێخان لە ناکاو بێدەنگییهکی قورس و گومانای بآلی بە سەر هەموواندا دەکێشا. یەکیک لە کێشە هەرە گەورەکانی پیاوانی ئەمنییەت ئەوێه، پوو لە هەر جینگایەک بکەن، لە شوێنێکی سروشتی و پڕ ژیاڵەوه دەیگۆپن بۆ شانۆیهکی پڕ نمایش. هیچ کەس وەک پیاوانی ئاسایش مۆفانی دی ناگۆپن بۆ ئەکتەر، هەر هێندە ی ئەوان دەرەکەون، خەلکی نەبادا هەڵەیهک بکەن، دەمامکیکی قورس دەنێنە سەر دەموچاویان و بە جوێکی جیاواز لە جەوهەری خۆیان

ره‌فتارده‌که‌ن، له به‌رنه‌وه که‌مجار پَنده‌که‌وِیت پیاوانی ناسراوی ئاسایش،
 بتوانن تاده‌مرن مَرۆفَتیک به‌ پاستی بناسن و که‌سَیک به‌ پاکِی و بَی
 ده‌مامک ببینن. له پاستیدا ماوه‌یه‌کی ویست تا مه‌جلیسی مه‌نسور ئاغا
 و خوینده‌واره‌کانی به‌ بوونی من پاهاتن. له پۆژی یه‌که‌مه‌وه ویستم نه‌و
 سه‌رنجه لای بینه‌ران و گوێگرانم جَبَبَه‌ئَلَم که‌ من که‌سَیکی خوینده‌وارم و
 شتَیکی به‌د و ترسناکم لَی ناوه‌شیتَه‌وه، تووشبوونیشم له‌گه‌ل نه‌م کاره‌دا
 ده‌گه‌پَیتَه‌وه بۆ نیازپاکِی و دَلَسۆزیم بۆ شوپرش. شتَیک له‌ سه‌ره‌تاوه
 سه‌رنجی زۆر پاکِیشام، بَیپاکِی نزار ئیدریس بوو ده‌ره‌ق به‌ من. له
 چهند ساتی یه‌که‌مدا نه‌و پاستییهم بۆ ده‌رکه‌وت که‌ سۆنگه‌ی گه‌وره‌ی
 مانه‌وه‌ی نزار لای مه‌نسور ئاغا، ده‌گه‌پَیتَه‌وه بۆ نه‌و به‌پوا سه‌یره‌ی به‌
 خۆی. بۆچونه ئیلحادی و کوفر بازیه‌کانی نزار، لای ئاغا نه‌وه‌ک هه‌ر
 قه‌بوولکراو‌بوون، به‌لکو شوینی ستایش و ئافه‌رینیش بوون. نزار له
 هه‌ر بارودۆخیکدا بایه، وه‌ک تَیکشکاو ده‌رنه‌ده‌که‌وت، به‌ ده‌نگی به‌رز
 قسه‌یده‌کرد، ده‌یتوانی به‌ سه‌لیقه‌ی ساده و زمانی ره‌وانی خۆی، زیاتر
 له‌ پۆشنبیرانی دیوه‌خان سه‌رنج بۆ خۆی پابکِیشیت. له‌ ماوه‌ی یه‌که‌مدا
 خۆی واده‌رنه‌ده‌خست که‌ بایه‌خَیک به‌ من ده‌دا و نرخِیکی نه‌وتۆم بۆ
 داده‌نیت، وه‌ک زۆربه‌ی نه‌وانه‌ی چاوه‌دَیری ده‌کرَین وا په‌فتاریده‌کرد وه‌ک
 نه‌وه‌ی ئاگادار نییه و شتَیک نییه هۆکار بَیت به‌دیوی مندا وه‌ر‌ب‌گه‌پَیت.
 نه‌و په‌فتاران‌ه‌ی له‌ ناوه‌وه گینگلیان پَنده‌دام، به‌لام پۆژ دواي پۆژ جوړه
 هَیمَنیه‌کم تَیدا دروستده‌بوو، له هَیمَنی یاریکه‌ری شه‌تره‌نج ده‌چوو
 کاتَیک به‌ سه‌ر یارییه‌کی قورس و پپ نه‌گه‌ردا ده‌نوشتیتَه‌وه. من چهند
 شه‌و ده‌چووم بۆ دیوه‌خان و شتَیکی وه‌هام نه‌ده‌بیست قابیلی تۆمارکردن
 بَیت، دیوه‌خان هه‌ر بۆنی نوکته و چیرۆکی پاو و سه‌ربوردی شه‌پ و
 هه‌والی بۆردومانه به‌رده‌وامه‌کانی لَیده‌هات. شه‌وان که‌ ده‌گه‌پامه‌وه له
 سه‌ر ده‌فته‌ره‌که‌م پتر باسی فه‌زای دیوه‌خان و جلو به‌رگی ئاغا و چۆن‌یت

چا خواردنه وه كانى ئه و قسه وباسى نيوان پۆشنبيرانم ده نوسيه وه .
 جاريك له جارهكان وا پيگهوت كه له ئلقه ي دانشتني ديوه خاندان
 بكه ومه تهنىشت سه عيد يونانه وه . يونان ئه ودهم ، له پۆژنامه كورديه كانى
 به غدادا هه نديك شيعر و وتارى ئه ده به ي بچوكى بلأوكردبووه وه . كورپيكي
 باريك بوو به قزيكي خاو و ده موچاويكي لاواز و چاويلكه به كى پزيشكى
 گه وروه ، له وانه بوو كاتيک له نزيكيشه وه قسه ي له گه لدا ده كردى وهك
 هه ر له دووره وه بتيبنيت وه هابوو ، پيلوانى له يهك نزيكه كرده وه و وا
 ده پوانى وهك ئه وه ي سه يري توحفه به كى به به ها و سه ير بگات . ئه و
 شه وه ي قسه م له گه ل كرد ، له وه تيگه يشتم كه ئاستى پۆشنبيري له
 تواناي نوسيني بالآتره . يه كه مين جار ئه و پرسيارتيكي ماناداري ليكردم
 و گووتى «به پای ئتوه سنوورى حه رام و حه لآل له شۆرشدا تا كوتيه ؟ .
 شۆرشگير تا چه ند بۆي هه يه لاسايى دوژمنه كانى بگاته وه ، ماناي
 هه مان ئه و كه ره ستانه به كاربه ئيتته وه كه له دۆخى ئاساييدا ده زگا
 سه ركوتكه ره كانى حكومه ت به كاربه ئيتته ين ؟» . دياره پرسيارتيكي سه خت
 بوو ، پاسته من قوتابى زانكو بووم و خوئندنه وه ي سياسيم هه بوو ، به لآم
 ئه وه سه ختتري پرسيارتيك بوو ده كرا كه سيك له و ئان و ساته دا له
 منى بگات . من بيته وه ي خوّم وهك نه زانيك ده ريخه م ، ئه وه م به هه ل
 زانى تا وه لآميك بده مه وه كه ميك ئه و ويته ي جاسوسه به ده له سه ر
 خوّم كآلبكه مه وه و شتيك بنوينم ويته به كى ترم بداتى و سه رنجيكي تر
 جيبه ئيت . گوتم «مامؤستا سه عيد ، من دوو جوړ ئه خلاقييه ت ده بينم ،
 دوو جوړ له ئه خلاقييه تى هه ميشه جياواز ، ئه خلاقياتى بيركردنه وه و
 ئه خلاقياتى كار... ئينسان مه خلوقيكه له هه ر به ره به كى سياسيدا بيت ،
 هه ميشه به ر ئه و هه لآراردنه قورسه ده كه ويّت ، ناتوانيت ئه خلاقياتى كارى
 وهك ئه خلاقياتى بيركردنه وه ي بيت . ئه وه ته نيا بيركردنه وه به ده توانيت
 دلسۆزى به ها بالآ و به رزه كانى خو ي بيت ، به لآم كار ؟ هه موو لاوازيى

و خەوشی ئینسان لە کاردا دەردەکه‌وێت. کار پە‌یوه‌سته به کۆمه‌لیک مه‌رجه‌وه که ژۆر گوێ به حوکمی نه‌خلاق نادات. بۆ نمونه، هه‌موو له بیرکردنه‌وه‌دا له سه‌ر نه‌وه ته‌باین که مرۆف له کاتی ته‌نگانه‌دا ده‌بی‌ت یارمه‌تی نه‌وانی دی بدات، نه‌مه وه‌ک بیرکردنه‌وه که سمان دژی نین، هه‌موو ده‌توانین پێش‌بهرکێ له سه‌ر نه‌وه به‌کین کاممان باشت‌ترین و ئینسان‌نێتر بیرده‌که‌ینه‌وه، به‌لام که دێته سه‌ر کار ئینسان تاجه‌ند ده‌توانی‌ت بۆ نه‌و بیرکردنه‌وه‌یه به‌وه‌فا بی‌ت... ها برام مامۆستا یۆنان، وابه‌ینه به‌رچاوت که مندالیک که‌وتۆته ئاوێکی خوهره‌وه و خه‌ریکه ده‌خنکی‌ت، تۆ گه‌ر به‌یته نه‌و ئاوه‌وه، ده‌شیت په‌نجا له‌سه‌د وه‌ک نه‌و به‌خنکی‌ت و په‌نجا له سه‌دیش منداله‌که رزگاربه‌که‌یت... تۆ کامیان ده‌که‌یت، من کامیان ده‌که‌م، ئینسان به‌گشتی کامه‌ پێگایان هه‌لده‌بژێری‌ت؟. نه‌گه‌ر به‌ نه‌خلاقیاتێ بیرکردنه‌وه بی‌ت، ده‌بی‌ت هه‌موومان بیر له‌ مردنی خۆمان نه‌که‌ینه‌وه و بی‌ت‌رس له‌ گیانی خۆمان و بۆ پزگارکردنی نه‌و منداله‌ بی‌گونا‌هه‌ خۆمان به‌اوینه‌ نی‌و شه‌پۆلان، به‌لام نه‌ی له‌ نه‌خلاقیاتێ کاردا چۆنه‌؟. له‌ نه‌خلاقیاتێ کاردا که‌سمان گوێ له‌ ده‌نگی بیرکردنه‌وه ناگرین و بی‌نه‌وه‌ی ژيانێ خۆمان به‌خینه مه‌ترسییه‌وه له‌وێکانه هه‌لدی‌ین و له‌ دووره‌وه سه‌یری خنکانی منداله‌که ده‌که‌ین... پێمبێی مامۆستا یۆنان تۆ هه‌لدی‌یت یاخود نا؟».

مه‌نسوور ئا‌غا به‌ وردی گوێی له‌ قسه‌کانم ده‌گه‌رت، نه‌و پیاویک بوو گه‌لیک که‌یفی به‌وجۆره‌ گفتوگو ئالۆزانه‌ ده‌هات، که‌ دوو چه‌شنه‌ بیرکردنه‌وه‌ی جیاوا‌ز، ده‌گه‌نه سه‌ر سنووری نه‌وه‌ی هه‌ر یه‌که‌یان بی‌ته‌همانه‌ پرسیا‌ری سه‌خت و بی‌وه‌لام به‌خته‌ به‌رده‌می نه‌ویدیان. پرسیا‌ره‌که‌ی من که‌مه‌کیک سه‌عه‌ید یۆنانی جو‌لاند و به‌جله‌ کوردییه‌ ته‌نکه‌کانیی‌ه‌وه که‌ هه‌نده‌ی تر لاوا‌زیان ک‌رده‌بوو، چاویلکه‌که‌ی به‌رزک‌رده‌وه و چه‌ند جا‌ریک سه‌یری ده‌وروبه‌ری خۆی ک‌رد و گووتی «شته‌کان هه‌موویان یه‌که‌مجار

لە بىر كوردنە وەدا پرۆدە دەن . دەشت ئەخلاقياتى بىر كوردنە وە دوورتر لە ئەخلاقياتى كار بېروانىت، بەلام بەبى ئەخلاقياتى بىر كوردنە وە شتىك نىيە ناوى ئەخلاقياتى كار بىت . ئەوەى تۆ دەلييت وەك ئەوە وایە بليين ئەو فېرۆكە چىيە بە عسيانەى گوندەكان بورىماندەكەن، ئەوانەى لە قەلادى و هەلەبجە خەلكيان قەتل و عام كرد، بە هۆى ئەخلاقى بەدى خويانە وە ئەو كارەيانكردو، نە وەك بە هۆى بىر كوردنە وەى سياسى بەديانە وە ... وانىيە، برادەر وانىيە؟». ئەو شەو هەستەمكرد كە من دەتوانم بى زۆر لە خۆكردن لە هەندى كيشەى ئالۆزە وە بنائيم و لەگەل پرسىارى زۆر سەختدا دەرگىر بيم . من بە كەمىك لاقرتییە وە، وەك ئەوەى بخوازم بە پۆخىكى ساردە وە نازارى يۆنان بەدەم، گوتم «ئاه، ليگەپى كاك سەعيد .. ليگەپى، مەرف لە زۆرەى ساتە وەختە سەختەكاندا، لەو ساتانەدا كە دەبىت وەلامى پرسىارى قورس بداتە وە و پوو بە پوو لە بەرامبەر ئەخلاقى راستەقىنەى خويدا بوەستىت، هەر كاتى بىر كوردنە وەشى نىيە . نا ليگەپى، ئينسان لەو ساتانەدا كاتى بىر كوردنە وەى هەر نىيە ... من لە يەكەم پۆزى شوپشدا ناچار بووم، بەلى ناچار بووم چوار ئەسپ و هېستىرنگ بكۆزم، لە تۆ وایە من پيش ئەوەى بيم بۆ شوپش بىرم لەو كەردبوو وە كە ناچار دەبم چوار ئەسپ و هېستىرنگ بكۆزم، لە تۆ وایە هېچ مەرفىك پرسىارى وا لە خۆى دەكات؟ لە تۆ وایە كاتىك پووبە پووى بپارىكى كتوپر دەبينە وە كاتى ئەوەمان دەبىت بىر لە وە بكەينە وە، ئايا ئەمە بەپىي بىر كوردنە وە لەگەل ئەخلاقتا گونجاوە يان نا؟ ئايا كاتىك منداڵەكەى پيشدەممان ئاو لووشى دەدات و بۆ بنى خۆى هەليدەگرىت، كاتى ئەوەمان دەبىت بپرسين، ئەخلاقى بىر كوردنە وەمان فەرمانى بە چىيە، يان راستە و خۆ فېترەتى ترسنۆكمان دیتە سەرى و پيمانەلەيت، بپۆ و لەم گوئى ئاوە ونبە؟». لەو كاتەدا نزار ئىدرىس بۆ يەكەمجار سەبىركردم و بە گەرمىيەكى كتوپر و چاوەپوان نەكراوە وە

گووتی «تۆ له سەر هەقی، کاک وەفا لەوەدا تۆ له سەر هەقی... مڕۆف هیچ کات، وەکو پێویست کاتی نییه بیر له ئەخلاق بکاته‌وه، هیچ کات وەک پێویست کاتی وەهای نییه. من... من هەموو شتێک دەکەم بێتە‌وه‌ی بیرکە‌مه‌وه. ئێنسان له پێشدا کارده‌کات، ئوسا بیرده‌کاته‌وه. من ده‌زانم تۆ باسی چی ده‌که‌یت، سویند ده‌خۆم که تۆ ئەسپه‌کانت کوشتوو بێتە‌وه‌ی بیر له‌وه بکه‌یتە‌وه که ئەسپ کوشتن چیه. هەر مڕۆفێکی سڕوشتی، هەر مڕۆفێک له مڕۆف بچیت، یه‌عنی ئەو حه‌یوانه دره‌ی تێدا بێت که له ناوماندا یه، ئەسپه‌کان ده‌کوژیت ئینجا بیر ده‌کاته‌وه بۆ کوشتن... به‌لام شتێک له‌وه حه‌یوانه‌دا هه‌یه که یارمه‌تی ده‌دات ده‌رک به مه‌عنای ئیشه‌که‌ی خۆی بکات. من له ئەزموونی حه‌یوانه‌که‌ی ناو خۆمه‌وه قسه‌ده‌کەم، ئەو حه‌یوانه شتێکی گه‌مزه نییه. گەر هه‌ست به مانای ئیشه‌که‌ی خۆشی نه‌کات هه‌ست به گرنگیه‌که‌ی ده‌کات». من بێتە‌وه‌ی زۆر سه‌یری نزار بکه‌م، گووتم «به‌ئێ مڕۆف وایه، مڕۆف سه‌ره‌تا ده‌یه‌وێت بژی. تۆ سه‌ره‌تا ده‌ته‌وێت بژیت، دوایی بیرده‌که‌یتە‌وه چون ژیاوێت و ده‌ته‌وێت چون بژیت. وزه‌یه‌ک له مڕۆفدا یه بۆ کار، بۆ خراپه، بۆ چاکه، توانای ئەو وزه‌یه‌ش له هێزی بیرکردنه‌وه گه‌وره‌تره. به‌لام سه‌باره‌ت به‌وه حه‌یوانه... سه‌باره‌ت به‌وه». نزار ئیدریس وەک ئە‌وه‌ی ئێله‌امی له قسه‌کانی من وه‌رگرته‌یت، وەک ئە‌وه‌ی بێ‌ویست و ئاگای خۆم به‌هانه‌م بۆ هە‌موو کرداره به‌ده‌کانی ئەو تاشیبه‌یت، قسه‌کانی پێ‌پریم و گووتی «سویند ده‌خۆم... سویند ده‌خۆم... که من عه‌شقه‌که‌م، که عه‌شقه‌که‌م بیر ناکه‌مه‌وه، پێ‌مبێ‌ی کاک سه‌عید، تۆ که ژنێکی رووت ده‌بینیت چی ده‌که‌یت؟ بیرده‌که‌یتە‌وه؟ ها. پرسیار ده‌که‌یت، ده‌لێیت وای دایه گیان به ئەخلاق بم یان نا؟ خودا هه‌یه یان نا؟ جه‌ه‌نم هه‌یه یان نا؟ یان ده‌موده‌ست له‌ویادا ئەو ژنه پووته ده‌خۆیت؟. له‌ویا وەک هەر که‌سێک که ده‌یه‌وێت بژی به ده‌سته‌کانی خۆت ئەو جه‌سته‌یه

دەگريت و دەتەوئيت چيژى لىبىبىنيت، يان چى؟ ھا . دادەنىشىت و بىر لەو دەكەيتەو خودا لەم ساتەوختەدا چۆن تەماشاي جەنابت دەكات؟ بەشى ھەرە زۆرى ئىنسانەكان واناكەن، لەو ساتەدا ھىچ ئاين و ياسا و شەرىعەتيكان ياد نامىننيت... مامۇستا سەعيد تۆ كاميان دەكەيت؟... من ھەوانەكەى ناوم بىرناكاتەو، بەلام دەزاننيت ئەو لەزەتە چ مانايەكى ھەيە، دەزاننيت چەند گرنگە ئىستا و لىرەدا ئەو گوناھە بكات. گەر ئەو نەزاننيت، ئاھ، گەر ئەو نەزاننيت، ھەموو شتيك زۆر بىمانا دەبيت» . ساتيكي سەير بوو، ساتيک بوو ئيتەر لە يادم نەکرد . من و نزار ئىدرىس ھەك نوئەرى ژيانتيكى ھار، بەرامبەر سەعيد يۆنان دەوستانين كە پتي لە سەر شتيك دادەگرت تا ئەوسات بۆم پوون نەبوو چيپە . بەلام لەساتى يەكەمەو ھەجىاوازي قوولتي نتيوان خۆم و نزار ئىدرىسيشم بىنى، كە بە خەندە بيشەرم و نيگا بىناموسەكاني، ھەك دالنيابيت ھىچ شتيك نايووستيننيت، قسەيدەکرد . من لەو ساتەدا كە سەعيد يۆنان پرسىياري ليكرەدم، بەرگريم لەو دەکرد كە ئىنسان جگە لەو ھى ليگەپي ژيان بيبات، جگە لەو ھى بە ناچاري و بەردەوام بەرامبەر ناديار بوەستيت چاري تری نيپە . من مەبەستم بوو پي لە سەر ئەو دابگرم كە مروف مەحكومە بەو ھى گەمەى ژيان بەبي ئەخلاق بباتە سەر، چونكە ژيان ھىچ نيپە جگە لە زنجيرەيەك پرسىياري ناديار و پوژانە و جياواز كە ئەزموون و تاقىكرەنەو ھى ھىچ پوژتيك لە رۆژەكان لەوانى دى ناچيت و بەكەلكى سەردەميكي دى نايەت . ويستم پيبيلييم، بپوانە من ھەرگيز لەو باوھەدا نەبووم كە بىم بە ئەسپكوژ و سيخوپ، لە بەرئەو ھى مروفى ئيمە، كە لە سەردەمانتيكى تاريك و بپاشەپوژدا دەژين، كە بەو چەشنە دەچينە ناو جەنگەلى ژيانەو، ئىرادەمان بە سەر كردارى خۆماندا نامىننيت، دەستتيكى تاريك دەمانبات، زۆر تاريك . ئەو دەستە لە دروستكراوى ھيژتيكە كە بەشيكي لە ناو خواست و غەريزە تاريكەكاني

دلی خۆمانه‌وه دیت و به‌شیکی دیشی له‌و جهنگه‌له‌وه هه‌لده‌قولیت که تیا ده‌ژین. لێره‌وه بیرکردنه‌وه له سنوره‌کانی نه‌خلاق هیچ نییه جگه له پرسپاریکی پوچ، چونکه ژیاڤیک که سبه‌ینی دیار نه‌بیته، نه‌سته‌مه پره‌نسیی نه‌گۆپی بۆ دابننن. به‌لام من ده‌شمزانی له ناو مروفدا هیزکی تره‌یه که ده‌یه‌ویت ئاراسته‌ییکات، به‌لام هیزکی لاوازه، ده‌نگیکی که، خواستیکه مروف ده‌توانیت فه‌رامۆشییکات. جیاوازی نیوان من و نزار له‌وه‌دا بوو، نزار باسی له ماشینیکی ترسناکی ناو خۆی ده‌کرد، له هیزکی گه‌وره و تیکشکینه‌ر که پتویستی به هیچ مۆرالیک نییه، ئه‌وه‌ی به‌لاوه گرنگ بوو غه‌ریزه تیکده‌ره‌کانی به‌ربداته جیهان و بیرنه‌کاته‌وه، به‌لام من وانه‌بووم، من نه‌خلاقم پێ گرنگ بوو، به‌لام پیم مه‌حال بوو.

سه‌عید یۆنان پیاویکی زیره‌ک بوو، هه‌ر له سه‌ره‌تاوه ده‌رکی به‌و جیاوازییه کرد، بێته‌وه‌ی وه‌لامی ئه‌و پرسپاره بپه‌رده و سه‌یره‌ی نزار نیدریس بداته‌وه، پوویکرده من و به‌خنده‌یه‌کی په‌شوکاوه‌وه، گووتی «به‌لام کاک وه‌فا، دوا‌ی ئه‌وه‌ی نه‌سه‌په‌کانت کوشت، هه‌ستت به‌چی کرد... هه‌ستت به‌ ئاسووده‌یی کرد یان به‌ شه‌رم؟. ئه‌وه بۆ خۆی گرنگ نییه که نه‌سه‌په‌کانت کوشتوه، ئه‌وه گرنگ نییه. به‌لام پیمبلی ئه‌ی نه‌گه‌ر من سبه‌ی نه‌سپی نه‌خۆشت بخه‌مه به‌رده‌ست، ده‌یانکوژیته؟ سبه‌ینی کۆمه‌لیک نه‌سپی نه‌خۆشت بده‌م دووباره ده‌یانکوژیته‌وه». من بێهه‌ستان گووتم «نازانم. ئه‌وه‌شی من باسی لێده‌که‌م ئه‌وه نه‌زانینه‌یه. ئیمه له شۆرشدا، شۆرش ئینسان مه‌حکومه‌کات هه‌ندی کاربکات که له کاتی ئاساییدا نایه‌ویت، شۆرش سه‌رده‌میکی ئاسایی نییه، له به‌رنه‌وه مروفی ئاسایی دروست ناکات. نا، من مروفیکی ئاسایی نیم، مروفیکی ئاسایی نیم. چونکه نه‌کاتم هه‌یه بیر له نه‌خلاق بکه‌مه‌وه و نه‌ ئیراده‌ی ئه‌و بیرکردنه‌وه‌یه‌شم هه‌یه. هه‌موو پۆژیک شتیکی نوێ دیته

پیش، مروف ناچارده‌کات کاریکبات که بیری لئ نه‌کردۆته‌وه، هه‌موو پوژتیک شۆرش داوایه‌کی هه‌یه که ده‌بیت بیگه‌پنیتته نه‌نجام که له داوی دوینن ناچیت... مروفی ئاسایی کاتی هه‌یه، به‌لام من کاتم نییه».

ئه‌وه یه‌که‌مجاره‌بوو هه‌ستی و داگیرمبات، ده‌نگم توند ده‌له‌ری، هه‌ستمکرد هه‌موو سه‌یرمه‌که‌ن، به‌ری ده‌ستم عاره‌قنکی ساردی ده‌رده‌دا و نیگام په‌رتیه‌کی کتوپری پۆه دیار بوو، خوین په‌ریبوه سه‌ر کولم و چاوم شیتانه ده‌ینواری. هه‌موو به‌رامبه‌ر ئه‌و تیکچونه له ناکاوه‌ی من هه‌ستیان به شتیک له ترس کرد، بێته‌وه‌ی په‌شیمان بیمه‌وه، به ده‌نگیک هه‌م لاوازی و هه‌م سه‌رسه‌ختی پۆه دیار بوو، سه‌یری ئاغام کرد و گووت «من که‌سێکی ئاسایی نیم، ناتوانم ئاسایی بم، که شۆرش گووتی ئه‌سه‌په‌کان بکوژه ده‌بیت بیانکوژم، که شۆرش فه‌رمانیدا من مروف بکوژم ده‌بیت بیکوژم... به‌لئ ده‌یکوژم... چونکه گه‌ر بلیم: لیگه‌رپن بابیری لیگه‌مه‌وه، لیگه‌رپن بابزانم عه‌قلم و نه‌خلاقم چۆن بریاری له سه‌ر ده‌دن، چیتر شۆرشگێڕ نیم... چیتر شۆرشگێڕنکی دلسۆز نیم».

سه‌عید یۆنان وه‌ک ئه‌وه‌ی بزانیته شته‌کان به قازانجی ئه‌و شکاونه‌ته‌وه، گووتی «ئا، جه‌نابی مه‌نسور ئاغا، من له‌مه ده‌ترسم... له‌وه‌ی شۆرش خه‌لکانیک دروستبات، نه‌توانن بیرکه‌نه‌وه و به‌س بتوانن کاریکه‌ن، به‌س بتوانن بکوژن و بلین ئه‌وه فه‌رمانی فه‌یله‌سوفه‌کانی شۆرشه. من له‌وه ده‌ترسم». جیگای خۆی که‌میک گوپی، رووی ته‌واو له من وه‌رگێرا و سه‌یری هه‌ندیک له ئاماده‌بووانی مه‌جلیسه‌که‌ی کرد، که زۆریان تا ئه‌ودهم هه‌ر له‌و په‌شوکه‌نه کتوپره‌ی منیان ده‌پوانی. له‌وساته‌دا دیمه‌نی ده‌موچاوه باریک و لاوازه‌که‌ی یۆنان ده‌یترساندم، دیمه‌نی چاوه بێشه‌رمه‌کانی نزار ده‌یترساندم، نیگای سه‌یری مه‌نسور ئاغا که له ناکاو وه‌ک به‌گومانه‌وه لیم به‌روانیته ده‌یترساندم. ئه‌وه

یەكەمین ساتم بوو كه له هیمنی و دۆخی ئاسایی خۆم دەردەچووم، یەكەمین جارم بوو هەستەمەكرد من كەستیكى ئاسایی نیم. من بئویستی خۆم، وەك یەكێك خۆی بۆ شتیكى كۆپەر نامادەبكات چوومە سەر چۆك و گووتم «من مۆفێكى ئاسایی بووم، جازان مۆفێكى ئاسایی بووم. كە شۆپش تەواو بوو دەبەمەو بە مۆفێكى ئاسایی، لە شۆپشدا هێزێك هەیه گەورەترە لە بیركردنەو. بیركردنەو ترسانكە، گەر بیركەینەو، گەر هەموومان بیركەینەو شۆپش دەپوخت. ئینسان بەرلەوێ ژیاى خۆی پێشكەش بە شۆپش بكات، دەبێت بیركردنەوێ خۆی بۆ بكات بە قوربانى. من بیركردنەوێ خۆم دەكەمە قوربانى، هەر ئینسانێك بێتە شۆپشگێڕ ناچارە شتێك لە خۆیدا بكۆژێت... ئا برادەرەن... ئا... شتێك لە خۆیدا بكۆژێت، من تازە تا شۆپش كۆتایی نەیت نابەمەو بە مۆفێكى ئاسایی. هیچ ئینسانێك نیه كۆمەڵێ شتی خۆی نەكۆژێت... من ئەستەمە بێمەو بە مۆفێكى ئاسایی... ئەستەمە... ئەستەمە».

من بە گشتی كاراكترێكى كپ بووم، لەمجۆرە مەجلیسانەدا هێمنیەكى تەلیسمای و پڕ نەینیم لە خۆم دەپێچا و بە وریاییەو تەماشامدەكرد، بەلام هەندێجار لە خەت دەردەچووم و بەوجۆرە دەتەقیەو. هەلبەت بۆ ئەوانیدی خودی هێمنیەكەشم شوینی گومان بوو، وەك دەیانگووت لە هێمنی پشیلەیهكى رەش و لاواز دەچیت كە لە سەر سەرىنێكى ئاوریشم خۆی درێژكردبێت و تەنیا لە پێناوی ترساندنێ ئەوانی دیدا تەماشابكات. ئەو شەو سەعید یۆنان، پالێ بە منەو نا تا ئەوسەرى شتەكان برۆم و بە جۆریكى ئابرووبەرەنە لە بەرچاوی هەمووان خۆم رووتبەكەمەو، وایكرد دودلێ ناو دەنگم و تاریكایی نێو دەروشم ئاشكراكەم. ئەم سەعید یۆنانە بارێكەى ئەمشەو، هێچى لەو سەعید یۆنانە دلتەنگ و تێكشكاو نەدەچوو كە چەندەها سال دواتر دۆزیمەو و تكام لێكرد

له مه‌سه‌له‌یه‌کی ترسناکدا کۆمه‌کم پێبکات و توانا گه‌وره‌کانی خۆیم بۆ
 حیکایه‌تکردن بخته‌ بنده‌ست... داوایه‌ک ده‌ره‌نجامیکی تراژیدی له‌ سه‌ر
 ژبانی من و ئه‌ویش هه‌بوو. له‌ نزیکه‌وه‌ ده‌ستی خسته‌ سه‌رشانم و به‌
 بۆله‌بۆلێکه‌وه‌ که‌ وه‌ک قسه‌کانی دی روون و وه‌ک پرسته‌کانی پێشوو
 ئاشکرا نه‌ده‌بیسترا، گووتی «مه‌سه‌له‌که‌ په‌یوه‌ندی به‌ سنووری
 نه‌خلاقه‌وه‌ هه‌یه‌. گه‌ر شۆرش داوات لێبکات، من بکوژیت، ها... گه‌ر
 داوات لێبکات من بکوژیت، ده‌مکوژیت؟ که‌واته‌ من ده‌کوژیت، عه‌زیزم
 لێره‌دا که‌سی‌کمان هه‌یه‌ که‌ ده‌توانیت به‌مانکوژیت». ئینجا به‌ جوړیکی
 سه‌یر ده‌نگی به‌رزکرده‌وه‌ و گووتی «لێره‌دا هه‌فالی‌کمان هه‌یه‌ ده‌توانیت
 هه‌موومان بکوژیت. گه‌ر شۆرش پێبێلێت بکوژه‌، ده‌توانیت هه‌موومان
 بکوژیت... پێمبێلێت ئێمه‌ بۆچی شۆرشده‌که‌ین، بۆ ئه‌وه‌ی مرۆف ئازادبکه‌ین
 یان بۆ ئه‌وه‌ی که‌سی‌کی وه‌ها دروستبکه‌ین که‌ له‌ نه‌هانیدا، له‌ خۆنیدا،
 نه‌و توانایه‌ی تیدا دروست بێت بێتسه‌ تهنه‌که‌ی ده‌ره‌یه‌یتیت و هه‌ر
 که‌سی‌ک دلی بێگریت بیکوژیت، دای ئه‌وه‌ی ده‌نگی‌کی نادیار، یه‌کێک به‌
 ناوی شۆرشه‌وه‌ پێده‌لێت «بیکوژه‌... ده‌ی بیکوژه‌». ها جه‌نابی ئاغا،
 پێمبێلێت پاشه‌پۆزمان به‌مجۆره‌ به‌ کوێ ده‌گات؟ ته‌کیلفمان چیه‌ گه‌ر
 نیشتمان ئازادبکه‌ین، به‌لام نیشتمانی‌ک بێت پریت له‌وانه‌ی ده‌توانن
 بێدوولێ به‌مانکوژن».

نزار ئیدریس له‌ خوار ئاغاوه‌ دانیشتبوو، له‌ نێوان نه‌و و ئاгада
 دوو کوپی گه‌نجی بێده‌نگ هه‌بوو که‌ له‌ دووانه‌ ده‌چوون، به‌لام دووانه‌
 نه‌بوون، پێده‌چوون نه‌زانن ته‌واوی نه‌و باسه‌ له‌ سه‌ر چیه‌. ئاغا، ده‌ستی
 خسته‌ سه‌رشانی یه‌کی‌کیان و گووتی «عه‌بدول، بپۆ عاره‌ق بێنه‌...
 ئه‌مشه‌و شه‌وی‌کی خۆشه‌... شه‌وی‌کی خۆشه‌». ئینجا هه‌وێکه‌ ده‌ی و
 وه‌ک ئه‌وه‌ی نه‌یه‌وێت پرسته‌کانی یۆنان شه‌وه‌که‌م لێشپۆین، به‌ یقاری
 ئاگاهی‌که‌وه‌ که‌ ده‌توانیت له‌گه‌ڵ گه‌لی‌ک کێشه‌ی فه‌لسه‌فی سه‌ختدا

دهرگيريت، گووتی « من له گهَل تۆدام برادهر، له گهَل تۆدام ... به لام
ئینسانی ئاسایی چیه؟ پیمبلتی، ئینسانی ئاسایی کییه؟. من ده توانم
ئینسانی خۆفرووش بکوژم، که رویشک بکوژم، که و بکوژم، به لام پهنگه
له ناکاو دلم بگيریت و نه توانم که له شیری منداله که م سه ربهم ... من
ئاساییم؟ چ کاتیک ئاساییم، نه و کاتهی که خۆفروشه که ده کوژم یان
نه و کاتهی دهستم ناچیته که له شیره که؟ نازانم که ی من ئاساییم و که ی
ئاسایی نیم ... برۆ عه بدول شه راب بینه ... من حه زم له م شه وانه یه،
ئا عه زیم ... حه زم له و شه وانه یه که ئاسایی نین ... مه سته دبین و تا
درهنگ ده خوینه وه».

نزار ئیدریس نه و فاسیله کورته ی به کارهیتا و سه یریکی سه عید یۆنانی
کرد و گووتی «من له وه ناترسم خوین بریژین، له وه ناترسم. مامۆستا
ئه وه ی تۆ به و جوړه له خوین پرشتن ده ترسیت، مرۆف ده گوریت بۆ
سه گیکێ ترستۆک. به لام هه موو شتیک ده بیت مه عنای هه بیت، ده بیت
شتیک بشکینیت، ده بیت مرۆف هه سته بکات که شتیک ده شکینیت. من
حه زم له و زرنگه و زرهمه یه، وهختیک شته کان ده شکین، حه زم له
دهنگی له تبه وون و زرهمه و زرینگه ی شکانیانه. ئا، من حه زم له وه یه
گویم له شتیکێ که وه ده بیت ورد و خه راش ده بیت، شتیک نه وانی تر
ناتوانم بیشکین. من که له زیندانی پسما مان هه لاهام له به ره وه
نه بوو له ئازار ده ترسم ... جه نابی ئاغا ... خۆت ده زانیت، من باوه پم
به خودا نییه، باوه پم به هه چ شتیک نییه، هه تا باوه پم به شه ره فیش
نییه ... ها که س هه یه له ئیوه باوه پی به شه ره ف نه بیت ... کهستان
هه یه هه سته ی و بلیت من باوه پم به شه ره ف نییه، شه ره فی خۆتان،
شه ره فی دایکتان، شه ره فی خوشکه کانتان؟؟. به لام من باوه پم پی
نییه ... هه چ کیشه یه کم نییه که ر تۆ پیمبلتیت، بیتشه ره ف، بیتا بره و،
بیتاموس. هه چ کیشه یه کم نییه که سویندی درۆت به شه ره فم بۆ

بخۆم، نا هیچ کیشه‌یه‌کم نییه. به‌لام وامه‌زانه که هیچ ئیمانیکم نییه. نا وامه‌زانه که من شتیک نییه بمه‌ستیتوه. من رقم له‌و که‌سانه‌یه که بیته‌وه‌ی بزائن بۆ، ئازار دروستده‌کن. من که زگی کچی مامۆستا سابیرم پێکرد، که نه‌و که‌م کونکرد، که هه‌لبه‌ت ئیستا به‌ ناو ژنی شه‌رعی منه، شه‌رعیک که باوه‌پم پیتی نییه، له‌ به‌رته‌وه نه‌بوو ئازاریده‌م، له‌ به‌رته‌وه نه‌بوو تیکبیشکینم... نا من هه‌زم له‌وه‌یه نه‌و شته تیکبیشکینم که هه‌موو پێیده‌لین ناموس، ده‌ست بۆ نه‌و شته به‌رم که خه‌لکانی ئاسایی ته‌نیا له‌ کاتی توپه‌یی و شه‌پدا و به‌ نیازی سووکایه‌تی ده‌ستی بۆ ده‌بن، به‌لام من نا .. من نا... من ده‌مه‌وێت وابژیم، وه‌ک یه‌کێک که دله‌نیا به‌ شتیک له‌ سه‌ر زه‌مین نییه ناوی ئابروو بیت، ناوی هه‌رام بیت. من ده‌مه‌وێت وابژیم وه‌ک نه‌وه‌ی شتیک له‌ سه‌ر زه‌مین نییه پێشوه‌خت هه‌موو شتیک بۆ من دیاریکردبیت... من له‌گه‌ڵ خۆشه‌ویستی و عه‌داله‌تدا هم، له‌وه زیاتر هیچی تر... هیچی تر... دین و په‌روه‌رده و ده‌سه‌لات... هه‌موو جوړتیکان... هه‌موویان بۆ جه‌هنم. به‌لام من رقم له‌ لیفیتانت هۆمه‌ر بۆتانی بوو. نه‌و له‌ پسمامان ئازاری ده‌داین بیته‌وه‌ی بزائیت بۆ. من هیچ باکم به‌وه نییه که حیوانه‌که‌ی ناو خۆم به‌ره‌لابکم. خۆ هه‌موو حیوانیک له‌ ناواماندا، هه‌موو حیوانیک دپ له‌ گیانماندا، حیوانیک له‌ سه‌گ به‌در. من بۆیه له‌ دایکبووم بۆ نه‌وه‌ی بژیم، بۆ نه‌وه‌ی بژیم پێویسته نه‌و جانه‌وه‌ره‌ی ناویشم له‌گه‌لمدا بژی... ده‌بیت بژی. به‌لام نه‌وه‌ی که ناکریت، نه‌وه‌ی بۆ من نابیت، نه‌وه‌یه که شتیک تیکده‌شکینیت بۆ خۆتی نه‌که‌یت... کاک وه‌فا گه‌ر تۆ نه‌سه‌په‌کانت بۆ خۆت کوشتبیت، ئا گه‌ر تۆ نه‌سه‌په‌کانت له‌ به‌رخاتری خۆت کوشتبیت، له‌ به‌ر هاواری نه‌و حیوانه‌ی ناوه‌وه‌ت، له‌ به‌ر هاوار و لوهره‌ی نه‌و گورگه‌ی ناو ناخی خۆت، نه‌وا سلّوی منت لیتیت. به‌لام گه‌ر نه‌سه‌په‌کانت بۆ لیفیتانت یان

بۆ شۆپش كوشتبېت... نا... من سألوى وات بۆ نانېرم... ليفيتانت
پياويكى پيس و پۇخلە، چەپەلتىن مەخلوقى ناو شۆپشە، نا لە
بەرئەوھى وەك جانەوهرېك ئازارى خەلك دەدا، بەلكو لە بەرئەوھى
وەك جەلادېك ئەوھ دەكات. جگە لەوھى دەسەلاتى خۆى تاقىبكاتەوھ
ھىچى تر ناكات. من پقم لئىەتى، چونكە جگە لەوھى كە دەيەوېت
ئىرادە و تەحەمولى ئەوانى تر بشكىنېت ھىچى ترى ناوېت... ئەگەر
شتىكى ترى بويستايە، گەر ئامانجىكى بەرزترى بېوويە من پىزم بۆى
ھەبوو... دوزنم بوو، بەلام پىزم بۆى ھەبوو. ئەوھى، ئەوھى شتەكان
دەگورېت. ليفيتانت ھىچ حەرامىكى نىيە بېشكىنېت، ھىچ حەرامىكى
نىيە... جگە لەوھى دەسەلاتى خۆى تاقىبكاتەوھ ھىچى تر ناكات،
بۆيە من لە بەردەمىدا نانوشتېمەوھ... نە ئەمرو، نە سبەى، نە بۆ
ھەتاھەتايە».

ئەوھ ئەو ساتەبوو كە تئىدا وىستم سەرى ماچېكەم... لەو ساتەدا
شتىك لە پىزى قوول لە دلى مندا بەرامبەر نزار سەرى ھەلدا. ئەگەر
لەو ساتەدا چاوە بېشەرەكانىتان بدىيايە، جوانىيە دپندە و بېياكىيە
گەرەكەى، وەك من دەكەوتنە ژىر ئەفسونىيەوھ. كە سەيرى نىگای
ئاغام كرد، ھەمان ئەو ھەست و مەستىيەم لە ناويدا بىنييەوھ كە لە
نىگای منىشدا ھەبوو. لەويادا تىگەيشتم بۆ مەنسور ئاغا ناتوانىت
بىگرېت، بۆ حاكم باسيت نەيتوانىوھ حوكمىيدات، لە بەرئەوھى لە
قوولايى شەپانگىزىيەكەيدا جوانىيەكى نەينى و ئەفسوناوى ھەبوو كە
ھەمووانى مەستدەكرد.

لەو كاتەدا عەبدول لەگەل مندالېكى تردا بە چەند شوشەيەك عارەق
و بە چەند قاپېك لە بستە و بادەمى ئىزانى و ھەندېك تىكەلە لە
باسوق و نۆك و مېوزەوھ گەپايەوھ. لە كاتىكدا ئەوان خەرىكى دانانى

عارەق و قاپە چەرەسەكان بوون. يۆنان بە دەنگى بەرز گوتى «چ جياوازيهكى ھەيە تۆ بۆ خۆت يان بۆ شۆپش من بكوژيت؟ لەوانەيە بۆ تۆ جياواز بىت، بەلام بۆ من، بۆ من كە دەكوژدیم، بۆ كەسانىك كە منيان خۆشەدەوێت، بۆ دايكم و باوكم، بۆ منداڵە ھەتيوەكانم ھىچ ناكوژدیت. پرسىارەكە ئەوھەيە شۆپش بۆ چيھە و بەرھەمى چيھە؟ بۆ ئەوھەيە دونيا بگوړين يان زۆرترين پياوكوژ دروستبكهين. شۆپش بۆ ئەوھەيە ئازارى مرۆف بۆ مرۆف نەمىنيت يان خواستى بۆ كوشتن گەرەتر بكهين؟ ھا... بۆ كاميانە؟ من زۆرجار سەرم لێدەشيوت، زۆرجار ھەستەكەم ونبووم. نا مەلئ كە من لە خوین دەترسم و ترسنۆكم و بانگەشە بۆ ئەوھەيە دەكەم شۆپشگىزان دەست لە وەزىفە پىروژەكانيان ھەلگرن. منىش وەك ئىوھەيە بۆ شۆپش ھاتووم، بەلام ئىستا دەپرسم مرۆف بۆ شەپدەكات، لە پىناوى چيدا؟ بۆ ئەوھەيە بە تەنيا خۆى ئازادبكات و ھىچى تر، بە تەنيا خۆى؟ شۆپش ئەوھەيە مرۆف ئازادى خۆى وەك جانەوەر بەربداتە گيانى ئەوانى دى؟ ھا، ئەوھەيە يان چى؟».

من كەمىك وەستام و دەستم بە ناوچاوانمدا ھىنا و گوتم «شۆپش بۆ ئەوھەيە مرۆف فىرى ئەوھەيە بىت دەستبەردارى خۆى بىت، دەستبەردارى خۆپەسەندى و خۆپەستى خۆى بىت. ھەلبەت لە دەرەوھەيە زولمىكى زۆر ھەيە، كوردستان لە ژىر دەستاندايە، لەوھەيەكەي كە ھەموو بۆ نىشتيمان لێرەين، من گومانم لەوھەيە نىيە كە ھەموومان لە پىناوى كوردستاندا لێرەين، ھاواری دايكى وەتەن ھەليگرتووين و ھاتووينە ئەم شاخانە. بەلام شۆپش خۆى، ئەوھەيە دەبىت ھەموو شتىك بە وريايى و پىكى بپوات، ئەوھەيە ھىزىگمان ھەبىت بتوانىت بەرەنگارى دوژمن ببىتەوھە، ئەوھەيە نەپوخىت و ھەرەس نەھىنيت... پىويستى بەوھەيە مرۆف ھەستەكانى خۆى، ھەستە بچوكەكانى خۆى

بخاتە ئەولادە. ھەر كەس يەك دېتە شۆپشەو ئىرادەى ئازادى خۆى
تەسلىمى شۆپش دەكات. ھا پېمبلى، شتېك ھەيە ناوى شۆپشگىپ
بېت، بېتەو ھەى ئىرادەى ئازادى خۆى تەسلىمى شۆپش نەكردبېت.
ھا... شتېك ھەيە ناوى شۆپش بېت، لە كاتىكدا مەن بەردەوام دوى
خەيالەت و ھەلپزاردنى ئازادى خۆم بىكەوم. شتېك ھەيە ناوى شۆپش
بېت، گەر جەنگ لە باشوور بېت و مەن بلىم ئەز كەس يەكى ئازادە و
دەپۆم بۆ باكوور. ھا عەزىزم، ئەمە چ شۆپشكە تېپىدا ئىنسان تەنبا
باسى ئازادى خۆى بىكات، بلىت ئەخلاقياتى مەن لە ئەخلاقياتى شۆپش
بەرزترە و مەن دەبېت بە گوئى وىزدانى خۆم بىكەم... مەن ھاتووم بۆ
ئەو ھەى خۆم بېيارىدەم چ كارىكەكەم. ئەمە چ شۆپشكە، برادەر گيان؟
يەكەمىن سىفەت يەك لە شۆپشگىپدا ھەبېت، ئەو ھەيە دەستبەردارى ئەو
خودە ترسناك و بچوكەى خۆى بېت و ئامادەبېت بۆ شتېك بمرىت
كە ئەوانى تر بۆى ھەلدەبىزىرەن. دەبېت گوئى لەوانە نەگرىت. لىرەدا ئەخلاق
خۆى نەگرىت، بەلى، دەبېت گوئى لەوانە نەگرىت. لىرەدا ئەخلاق
نامىنېت... بەلى عەزىزم كاك سەعەد، باسى ئەخلاق بۆ مەكە، لىرە و
لە سەر ئەم سەفەرە ئەخلاق جىگايەكى نىيە. مەن كاتىك لە ئەخلاقى
خۆم بەرپرسىارم كە خۆم بېيارىدەم. شۆپشگىپ كەس يەكە چىتر لە
ئەخلاقى خۆى بەرپرسىار نىيە. لىرەو ھەر گەر مەن تۆ بكوژم، ئەو مەن
نېم كە دەتكوژم... مەن چىم... مەن كىم... تا بېيارىدەم تۆ بكوژم.
شۆپشگىپ دواجار داشىكى شەترەنجە و يەككىكى تر دەيجولېنېت، دەبېت
بە خۆشحالېشەو قەبوولې بېت، بەلى مامۇستا بە خۆشحالېيەو. مەن
كە تۆ بكوژم، بە خۆشحالېيەو دەتكوژم، چونكە ئەو مەن نېم... مەن
نېم. ئەو ھەى پەفەت بەگ نىيە كە تۆ دەكوژىت، بەلكو شۆپشە
دەتكوژىت... مەن جگە لە كەرەستەيەك ھىچى تر نېم، ھىچى تر.
ئە، بەرپز نزار ئىدرىس مەن خۆم دوور دەگرم، خۆم دوور دەگرم لەو

ئازادىيەى تۆ بۆ خۆت دەۋىت. تۆ بە تەنيا بۆ خۆت دەۋىت... نا،
شۆپشگىپ كەسكىك دەبىت دەستبەردارى خۆى و ئازادى خۆشى بىت،
ئەۋەيە شۆپشگىپى پاستەقىنە».

كە قسەكانم تەۋاكرد ھەموو گيانم دەلەرزى، لىۋەكانم وشكبوون،
چاۋم شتىك لە گىژى و دەنگم لەرزىكى ترسناكى تىدابوو. نزار ئىدرىس
نىگابەكى تىگرتم كە پىپوو لە بوغزىكى نەينى، لە قىزىكى شارداۋە و
گوۋى «بەلى ئەۋە ئەۋ شۆپشەيە كە ئىمە تيا دىلىن. ئەۋ شۆپشەيە
كە شۆپشى من نىيە، شۆپشى ئەۋانەيە كە لە بەردەم سەۋكەكانىندا
سوزدەدەبەن و دەنوشتىنەۋە، ئەۋ شۆپشەيە كە لە كۆيلەيەتى پىزگارمان
ناكات. ھا... دەزانم ئىستا ئىۋە پىمدەلىن كۆمۆنىست، ۋەك شىۋىيە
خائىنەكان سەيرمەكەن... بەلام ۋانىيە. شۆپش لاي من شتىكى ترە،
ئەۋەيە لەۋ كۆيلەيەتىيە پىزگارمان بىت كە تۆ باسىدەكەيت. شۆپش لە
يەك كاتدا ماناي ھەيە كە دژى ھەموو دەسەلاتىك بىت، لە دەسەلاتى
خوداۋە لە ئاسمان تا دەسەلاتى باۋك و دەسەلاتى دايكىشمان لە سەر
زەۋى تا دەسەلاتى ئەخلاق لە ناۋماندا. ھەموو شۆپشگىپىك درەنگ يان
زوۋ ناچار دەبىت دەستى خۆى بە خوينى يەككىك سۈۋرىكات، بەلام گرنگ
ئەۋەيە لەۋ ساتەدا كە دەكۆزىت، لەۋ ساتەدا كە شتىك ۋىرانندەكات،
ھەست بە ئازادى خۆى بىكات، ھەستبكات خۆى گەيشتۆتە ترۆپكى
تامكردنى ژيان، ھەستبكات ئىش بۆ خۆى دەكات، كرىگرتەي كەس
نىيە، تۆكەرى خدا و عەبدى خوداش نىيە، بۆ ھىچ كەسكىكى تر ئىش
ناكات، شۆرش ئەۋ ساتى ئازادىيەيە كە تامى دىندانەي ژيان دىتە ناۋ
دەممانەۋە. ئەۋەيە شۆپشگىپ بىتتە سەرشانى ئەۋانى تر، بتوانىت يارىي
خۆى فىلزانانە بەرپۋە بەرىت، لەۋانەيە پىگاي ترسناك بىت، لەۋانەيە
سەخت بىت، بەلام شۆپشگىپ ئەۋكەسەيە كە بە تەنھا بۆ خۆى
ئىشەدەكات... بە تەنھا بۆ خۆى... منىش ھەمان شىۋە ۋەك ئىۋە بۆ

شۆپش ھاتبوو مە دەری، بە لām لە یە کەم پۆژەو دە زانم ئە مە شۆپشی من نییە، ئە و شۆپشە نییە کە من بە دوایدا دە گە پێم».

یۆنان یە کە مین پێکی ھە لدا، ئاشکرا وە ک ھە مێشە سەر سامبوو بە بە لاغە تی کو شندە ی ئە م گە نجە بێ پە و شتە . کە مێ ک بیری کردە وە و بە دە نگێ کی کز گووتی «شۆپش مە حالە ... گەر و ابێت شۆپش مە حالە». ئە مزانی تە و او مە بە ستی چییە، بە لām قسە ی ھە ردوکیان منی دە ھری کرد، لە حالێ کدا کە ھە ستە م بە پە شوکان و تورە ییە کی گەرە دە کرد، گووتە م «شۆپش مە حال نییە، شۆپش شە پە، شە پە و ھیچی تر... شە پێ گە کە دە بیئت بیری تە وە، دە بیئت ھە موو شتێ ک بە کە ین بۆ ئە وە ی تییدا سە ربکە وین... گەر یە کێ ک...».

سە عید یۆنان قسە کانی بە دە نگێ بە رز پێ پێریم و گووتی «نا... شۆپش مە حالە ... شۆپش، بریتی یە لە گۆرینی دنیا، بریتی یە لە گۆرینی مەرۆ ف. ئە وە ش مە حالە ... ئە وە ی من دە بیینم، ئە وە یە کە ئێ مە نازانین بۆ لێ رە ین. ئا جە نابێ ئاغا، ئێ مە نازانین بە رە و کوێ دە پۆین. ئێ مە میللە تیکی کوێ رین کە ھە موو تە نگمان پێ یە، میللە تیکی کوێ ر، سە دان ھە زار کوێ ر کە چە کمان ھە لگرتوو و دە پۆین. سە دان ھە زار چە کداری نابینا کە وە ک لە شکرێ کی بێ هۆش مار شە دە کە ین. پێ مبلێ ن چۆن مە حال نییە مەرۆ فی کوێ ر شۆپش بکات، چۆن مە حال نییە؟».

من لە جیگای خۆ مە وە وە ک یە کێ ک گوللە پێ کا بیستی، ھاوار مکرد «مە حال نییە، شتێ ک نییە ناوی مە حال بیئت، ھێ چ شتێ ک لە شۆپشدا ناگاتە پلە ی کوێ ری، ھێ ند ھە یە مەرۆ ف دە بیئت پۆ چی خۆ ی بە کرێ بدات. ئا تۆ لە شۆپشدا بیت دە بیئت پۆ چی خۆ ت بە کرێ بدە ییت، بیخیتە پە ھنە وە . من پۆ چی خۆ م بە کرێ داوہ ... ھێ ندە ھە یە پۆ چی خۆ م بە کرێ داوہ ... بە کرێ و ھیچی تر».

ئەو قسانەم بۆ ئەو سەردەمە گەلىك سەير و سەخت بويون. لەو شەوئەدا مەن دالى شۆپشگىتپكى فائەتەكم لە سىنەي خۆمدا دۆزىيەو. شۆپشگىتپك جگە لە پۆجى دەستەجەمەي شۆپش، پىزى هېچ شەتەيى تر نەگرت. ئەو شەو لە شەو زۆر گرنگەكانى ژيانم بوو، نەوگ تەنبا لەبەر ئەوئەي كە دلىابووم، مەن بە چ پىگايەكدا دەپۆم، بەلكو لە نەزىكەو بىنىم ھەر يەك لە سەعيد پۆنان و نزار ئىدرىس چۆن بىردەكەنەو. شەو تادەنگ لەو جەنگە درىژەدا بووم، تا مەست بوومايە پتر پىم لە سەر ئەو دادەگرت، كە شۆپش بىتەيە لە بەكرىدانى پۆج، لە وازەيتان لە ئىرادە، لە ئىشكرەن بۆ ئەوانى تر، لە دەستبەرداربويون لە ئازادى خۆت. لە ساتەك لە ساتەكانى ئەو شەوئەدا كە مەن لە ترۆپكى مەستىدا بووم ھاوارمكرد «شۆپش تەنبا بە كۆيلە دەكرىت. مەزنى ئازاد ناتوانىت شۆپشگىتپ بىت... مەن كۆيلەم، كۆيلەم».

لە دواي سىنەمەين پىك مەن ئاگام لە دۇنيا نەما. شەتەكانى دواتر تەنبا ھەك سىبەرى كال و ئالۆز دىنەو يادم، كە يادەو ھەم تىژدەكەمەو جگە لە پىگەنەين و قىرەكەي ئەوانى دەورەبەرم، هېچى دى نايەتەو بىرم، ھەندى لە ساتەكانى گىزى و وىنەي لىكچىراوى سىماكان و دەنگى كپ و بىماناي ئەوانى تر ھىشتا لە خەيالدا ماون، بەلام ھەموو لە ژىر تەمكى گەورەدان، تەمى ھوشيارىيەك ناتوانىت دپ بە تەلىسم و تارىكى مەستى بەرىت. بۆ پۆزى دوايى بىمار و نەخۆش لە ژىر لىفەيەكى ئەستور و پەشدا بە ئاگاھاتەو، دلىابووم شەو مەستى دەستى لىوھەشاندوم و بىھۆشكىردوم، كە ھەستام بەلامەو گرنگ نەبوو، شەو لە ھالى مەستىدا چىم كردو و چى ئابوچوونىكم بە سەر خۆمدا ھىناو، ئەو ھەم بەلاو گرنگ بوو بگەم دەفتەرى ياداشتەكانم و ئەوئەي لە بىرمە ھەكو خۆي تۆمارىيەم.

پڦاندنی نزار ئیدر یس

لیفیتانت خۆی له پێشهوه دهپۆشت، ئهو سهلیقه گهروهیهی ههیه که دهتوانم ناوی بنیم سهلیقهی سهگ. شهو ناتوانیت فیلی لیبکات، تیشک ناتوانیت فیلی لیبکات، برپای به هیچ شتیگ نییه، ههتا به چاوهکانی خوشی... ههتا به گوێی خوشی، تهنیا شتیگ باوهپی پێیهتی ئهو توانا گهروهیهی ههستکردنه به مهترسی له ناو دایدا. ئهو خواستهیه بۆ پاوکردن و په دوونان و گهپان به دواي خوولیایهکی ئهسته مدا. یهکه مجاره شهو له گه لیدا بچه ئه رککی سهخته وه، ههسته دهگم چاوی له تاریکیدا به هه مان پوونی و پۆشنی پۆژ ده بینیت. له تاریکیدا واده بینم که سه ر نیوچاوانی پرپیته له دلۆپی شه ونم... وهک ئه وهی زۆر له ناو نه سیمی به ربه یاننکی تاریکیدا وه ستابیت، وهک ئه وهی ئهو زه رده خه نه په نهانه ی سه ر پووی، ئاوینه ی فیتکیه کی نه ئینی بیت که ته نیا ئهو له خوینی خۆیدا هه ستی پیده کات. له تاریکیدا په شتر له شهو ده نوینیت، به وه دا قه ترانیت ره، به پۆشنی ده توانم ببینم، وهک ئه وهی شهو سپی بیت و ئهو له ناکاو وهک په له یهک له زو له مه ت له سه ر ئهو ته خته پونا که ده رکه و تبیت. له وچانه کورته کانه دا شتیکی دیاریکراو نالیت، وهک ئه وهی ته نیا به سی به ره که ی حو کمان بکات، وهک ئه وهی دلنیا بیت هه موو له تاریکیدا بی هیچ گرفتیک ده ببینین... وهک ئه وهی بتوانی به غه ریزه سه ره تای و چاوه کیویه کانی به نیازی هه موومان بخوینیت وه. وهک ئه وهی هه موومان به به شیک له له شی خۆی سه یر بکات، به دریز کراوه یه کی خورافی خه ونه کانی خۆی، به ده ستردی توانای بینین و بۆنکردن له ناو خۆیدا. وهک ئه وهی دهنگی پێی ئیمه له دواي ئه وه وه ته نیا سه دای دهنگی پێی

خوی بیت، ده‌نگدانه‌وه‌یه‌کی بۆشی هه‌نگاوه‌گه‌وره‌کانی ئه‌و بیت و هیچی تر... ئیمه‌ هه‌میشه‌ له‌ دوی ده‌پۆین، به‌ جۆریک ده‌پوات وه‌ک ئه‌وه‌ی سزای زه‌ویب‌دات، وه‌ک ئه‌وه‌ی به‌ قوولایی زولمه‌ت بلّیت من به‌پۆه‌م بۆ لای تۆ، وه‌ک شه‌و بترسینیت و کۆمه‌لّیک گیانه‌وه‌ری نه‌بینراو به‌ره‌و قیامه‌ت پیش خۆی بدات. له‌ وچانه‌کاندا خۆی به‌پۆه‌ پشوی ده‌دا، وه‌ک بترسیت له‌وه‌ی تاریکی له‌ خۆیدا ونیبات. به‌ ده‌ست غوباریکی ته‌نکی له‌ خۆی ده‌ته‌کاند که‌ من به‌ پوونی ئاسه‌واری گه‌رده‌ تاریکه‌کانیم له‌ هه‌وادا ده‌بینی... به‌ جۆریکی ترسناک بیده‌نگ بوو، له‌و ساته‌وه‌ی که‌وتبووینه‌ پێ هیچی نه‌ده‌گوت، جگه‌ له‌ هه‌نگاوه‌گه‌وره‌کانی که‌ به‌ جۆریکی سامناک شه‌وی ده‌ته‌راند و زولمه‌تی له‌ ده‌وری خۆی ده‌رده‌کرد، ئاشکرا ده‌یویست تاریکی به‌ تاریکتر له‌ خۆی بشکینیت. هه‌ستمکرد، که‌سیکه‌ ده‌توانیت به‌ بیده‌نگی حوكمی ئیمه‌بکات، ئیمه‌ حه‌وت پیاو بووین وه‌ک کۆیله‌ دوا‌ی که‌وتبووین، هیچ ئیشیکی دیمان نه‌بوو جگه‌ له‌وه‌ی بزانی‌ن ئه‌و چی ده‌کات. ته‌نیا ئیراده‌ی خۆمان نه‌خستبووه‌ ژێر ده‌ستی، به‌لکو ژیان و هه‌ست و سه‌رسامی خۆشمان نابوووه‌ ژێرپێی. له‌و تاریکییه‌دا هه‌ستی من به‌ کۆیله‌یه‌تی، نه‌هه‌ستیک بوو بریندارمبکات، نه‌ هه‌ستیک بوو وابکات یاخیبم، نه‌ بۆنی نا‌په‌زایی و تو‌په‌یی لیده‌هات، به‌ پێچه‌وانه‌وه‌، بۆنی ئارامی و دلناییم لیده‌کرد... خوشحāl بووم که‌ ئه‌و له‌ پیشمه‌وه‌ ده‌پوات، به‌خته‌وه‌ریووم به‌ ونبوونم له‌ دوا‌ی ئه‌وه‌وه‌... به‌ جۆریک وامده‌زانی تا ده‌گاته‌ سه‌ر سنووری شه‌رمه‌زاری، هه‌مووان به‌ دار و به‌رد و بالنده‌ی شه‌وه‌وه‌، به‌خته‌وه‌ریم ده‌بینن.

من هه‌فته‌یه‌ک بوو له‌ سیئاسکێ گه‌رابوومه‌وه‌، دوو مانگی ته‌واو بوو له‌وێبووم، هه‌موو هه‌ول‌ه‌کان بۆ پازیکردنی مه‌نسوور ئاغا، به‌ گرتن و ته‌سليم‌کردنه‌وه‌ی نزار به‌ زیندانی پسمامان بپه‌وده‌بوون. ئاغا به‌ بوونی

که سیکی وا ناوازه و بیخورمهت له کۆشکه کهیدا بهخته وهر بوو، بیروبۆچوونه سه‌رپه‌رکانی نزار له سه‌ر خودا و نافرته و ناموسی ئینسانی به جۆریک دووره یاسابوون، هه‌تا پۆشنیبره هه‌ره پادیکاله‌کانی ئه‌و سه‌رده‌مه‌ی ده‌به‌زاند. ئاغا له نازدا ئه‌و بالنده تاک و بیۆینه‌یه‌ی ده‌بینی که هم ئازا، هم سه‌یر، هم شایه‌ن به ژیانه. له‌و دوو مانگه‌دا که من له نزیکه‌وه له سیناسکی ژیانی نزارم تۆمارده‌کرد، پۆژ دوا‌ی پۆژ بلن‌دبوونه‌وه‌ی نرخ و بالاگرتنی گرنگی ئه‌وم ده‌بینی. له‌و نیوه‌نده‌دا وه‌ک پیاویکی لیبوکم لی‌هاتبوو که شتیکی که‌می ماوه خه‌لک پوو به‌پوو گالته‌ی پتیکه‌ن و چاو به چاو جنیوه ناشیرینه‌کانی خویان به‌ه‌ن به‌پوویدا... مه‌ستبوونه شه‌وانه‌کانم و شانازیکردنی تۆرم به وه‌فاوه بۆ شۆرش، وینه‌ی که‌سیکیان پتیه‌خشی بووم که له ناوه‌وه پۆحیکی پوچم هه‌لگرتووه. ئه‌وه‌ی هه‌موو شه‌ویک مه‌ستده‌بووم، ده‌پشامه‌وه، ده‌له‌رزیم، به‌ده‌م عاره‌ق ده‌ردان و که‌فکردنه‌وه له هۆش خۆده‌چووم، بووبوو به نه‌ریتی که‌میوان که‌یغیان لیده‌بینی. من پیشتر له سه‌رده‌می ئاماده‌یی و کاتی که‌خویندکاری دانشگا بووم، فیزی زۆرنۆشی نه‌بووم، له پتیکتی بچوک زیاتر فرم نه‌ده‌کرد، سێ بیره دوا سنوورم بوو. به‌لام له شه‌وانی دیوه‌خاند، وه‌ک ئه‌وه‌ی به ئه‌نقسه‌ست به‌وه‌یت خۆم له سه‌رپوونیکی گه‌وره‌دا نوقمبه‌کم و تۆخی خۆم له بیرچیته‌وه، بێ بیرکردنه‌وه ده‌مخواره‌وه. هه‌موو شه‌ویک که ده‌چووم و ده‌ستم به خواردنه‌وه ده‌کرد، بزه‌و نیگای ئه‌وانی تر که له بئه‌وه‌را لا‌قرتیانده‌کرد و پلاریان ده‌هاویشته، پتر واید‌کرد له مه‌یدا مه‌له‌به‌کم. هه‌میشه به‌یانیان دره‌نگ به ئاگا ده‌هاتم... تا ده‌هات پوخساریشم و پتر دره‌ده‌که‌وت، به‌لام هیچ کات له‌وه‌دا که‌مه‌ترخه‌میم نه‌ده‌کرد کاره‌کانم پاپه‌پێنم و زوو زوو چ زانیارییه‌کم ده‌ستده‌که‌وه‌یت بیگه‌ینم. وه‌ک هه‌ر هه‌والگریکی تازه‌پیاکه‌وتوو، سه‌ره‌تام پریوو له دلسۆزی، پاپۆرته‌کانم هه‌موو ورده‌کارییه‌کیان تیدابوو، زۆر شتم ده‌نوسی که مه‌به‌ستم ته‌نیا ئه‌وه‌بوو نیشانیده‌م به چ وردیه‌ک

و دئسۆزییه‌ک کارده‌که‌م. مامۆستا ئه‌سه‌د دئنیابوو له‌ مندا کادریکی تاییه‌تی بۆ ده‌زگای ئه‌منیه‌ت ده‌ستکه‌وتوو، به‌لام دئنیابووم گه‌ر له‌ نزیکه‌وه‌ مه‌ستی شه‌وانم ببینیّت و بزانیّت له‌ چ باریکی دژواردام، به‌و جوۆره‌ خوۆشحال نابیّت. له‌و به‌ینه‌دا هه‌ندیک سه‌رانی گه‌وره‌ی ده‌زگای ئه‌منیه‌ت سه‌ردانی مه‌نسوور ئاغان کرد و داوای ته‌سلیمکردنی زیندانییه‌ هه‌له‌هاتووکه‌ی پسمامانیان کرد، به‌لام گه‌ر مه‌نسوور ئاغا بیویستبایه‌ گوێی له‌ داوایه‌ک نه‌بیّت، وه‌ها بوو وه‌ک ئه‌وه‌ی له‌ به‌وه‌را نه‌بییستیّت. له‌ راستیدا نه‌ده‌کرا شوۆش له‌ پیتاوی که‌سیکی وه‌هادا و له‌ قۆناغیکی وا ناسکدا که‌ ئه‌گه‌ری په‌لاماری گه‌وره‌ی دوژمن بۆ سه‌ر هه‌موو ده‌فه‌ره‌که‌ هه‌بوو، مه‌نسوور ئاغا له‌ خوۆی عاسیبه‌کات. من دئنیابووم ئه‌وه‌ی له‌ پشته‌وه‌ داوی هه‌موو ئه‌م به‌دواداچوونه‌ به‌رده‌وامه‌ ده‌بزوینیّت لیفیتانت و په‌شید وه‌یبابن، ئه‌و ماوه‌ که‌مه‌ی من لیفیتانتم تیدا ناسی، به‌سبوو تیبه‌گه‌م که‌ هه‌له‌هاتنی نزار ده‌بیّت به‌ گرتیه‌کی گه‌وره‌ له‌لای... ئه‌گه‌ر نه‌بیّت به‌ یه‌کیک له‌ گرتی هه‌ره‌ گه‌وره‌کانی ژیا‌نی.

له‌ ناکاو پوۆژیک ناردیانه‌وه‌ به‌ دوا‌ی مندا و پتیا‌نگوتم پتویسته‌ بگه‌رپمه‌وه‌ بۆ شوینکاری خوۆم له‌ پسمامان. له‌وێ بۆ یه‌که‌مجار بوۆی ئه‌مشه‌وات به‌ سه‌رمدا، شه‌ویک که‌ ده‌مزان‌ی دره‌نگ و زوو دیته‌ پتیش. لیفیتانت هه‌موو شتیکی پیکه‌ستبوو، پلانی وه‌هابوو نزار ئیدریس برفینین و بیگی‌پینه‌وه‌ بۆ پسمامان... من له‌ سه‌ره‌تاوه‌ ئه‌وه‌م ده‌زان‌ی... له‌ یه‌که‌م شه‌وه‌وه‌ که‌ نزارم له‌ دیوه‌خانی ئا‌غادا بینی، تیگه‌یشتم که‌ ئه‌م جیگایه‌ وه‌ک مالّ و قه‌لای سه‌ختی ئه‌و وه‌هایه‌. نزار گه‌رچی ده‌ره‌ق به‌ هه‌موو بوونه‌وه‌ر و مروۆفیک که‌م پتیز و بادیه‌وا بوو، به‌لام به‌رامبه‌ر مه‌نسوور ئاغا حورمه‌تیکی وه‌های ده‌رده‌خست، به‌ ئاکاری ئه‌و نه‌ده‌چوو. هه‌ستم نه‌ده‌کرد پتیزی بۆ ئاغا ده‌ستکرد یان فریودان یان هه‌ر سوپاسگوزارییه‌کی پووت بیّت، نا.. نزار له‌وانه‌بوو گه‌ر حورمه‌تی وه‌ها

ساخته‌ی دهریخستایه، ده‌موده‌ست پی‌وه‌ی دیارده‌بوو... خو‌ی نه‌یده‌توانی دریزه‌ی پی‌بدات. به‌لام پِرنی بۆ مه‌نسور ناغا، پِرنیکی پاسته‌قینه بوو. باوه‌رده‌که‌م هۆکه‌ی نه‌وه‌بیئت که شتیک له سیبهر و کاراکته‌ری خو‌ی تیدا ده‌بینی. مه‌نسور ناغا له و ناغایانه بوو که شتی گه‌وره‌ی ده‌شکانه، ده‌چووه ناو نه‌و جیگا حه‌رامانه‌وه که له کولتوره‌ی گونده‌کی و خێله‌کییه‌که‌ی نه‌ودا نابه‌جئ بوون. نه‌وه‌ی به‌ ئاشکرا خه‌لکانی بی‌نیامانی ده‌گرتنه‌ خو‌ی، مایه‌ی تو‌ره‌یی و شو‌ینی دو‌ودلی هه‌موو هاوشیوه‌کانی بوو، ناغا که‌یفی به‌ پیاوانی دین نه‌ده‌هات و قه‌ت نو‌یژیشی نه‌ده‌کرد، هه‌تا ده‌یگیرنه‌وه له گه‌نجیدا مه‌لای نه‌وده‌می سیناسکیی دارکاریکردوه و سووکایه‌تیه‌کی گه‌وره‌ی به‌ سه‌رده‌هیناوه.

لیفیتانت هه‌موو راپۆرته‌کانی منی به‌ وردی خو‌یندبووه‌وه، نه‌و ورده‌کارییه زۆره‌ی من ده‌ره‌ق به‌ هه‌موو کونج و که‌لێنکی گونده‌که‌ی نو‌سیبووم وینه‌یه‌کی وه‌های بۆ نه‌و کیشابوو، هه‌ستیده‌کرد ماوه‌یه‌کی دریز له سیناسکێ ژیاوه، من بۆ نه‌وه‌ی پتر بیخه‌ ناو دیمه‌نه‌که‌وه، هه‌موو نامه‌کان و یاداشته‌کانی خو‌شم خسته به‌رده‌ست، له یاداشته‌کاندا گه‌لێک ورده‌کاری زیاترم له سه‌ر گونده‌که‌ی تو‌مارکردبوو. نه‌و له پِنگای وه‌سفه‌کانی منه‌وه وه‌ها شاره‌زای گونده‌که‌ی بوو، دلنیا‌بووم ده‌یتوانی به‌ چاوی به‌ستراوه‌وه به‌ ناویدا پیاسه‌بکات.

نه‌و شه‌وه وه‌ک سه‌گێکی سه‌لیقه‌دار، سه‌گێک که ده‌زانیت دوا‌ی بۆنی چی که‌وتوه، له پِشمانه‌وه بوو. گه‌رچی من هه‌میشه‌ی رقم له رو‌یشتنی شه‌و بووه، به‌لام نه‌وه‌ی ده‌مانویست خه‌یالێکی وا به‌د جیه‌جیه‌که‌ین، دلنیا‌یی پی‌ده‌به‌خشیم. له‌و شه‌وه‌دا و له تاریکی‌دا پتر لیفیتانتم ده‌ناسی، تا نه‌و کات شتیکی نه‌وتۆم له سه‌ر ژیا‌نی نه‌ده‌زانی، له کو‌یوه هاتوه، بۆ پی‌یده‌لێن لیفیتانت، کو‌پی کییه، بۆ چ ئومیدی‌ک ده‌ژی. تا نه‌و شه‌وه نه‌و پرسیارانه‌م بۆ گرنگ نه‌بوون، به‌لام هه‌ندیک پرسیا‌ری گرنگ هه‌ن،

ته‌نیا له شه‌ودا دروسته‌بن، له ساتیکدا له زولمه‌تا بۆنی گیا و بۆنی عاره‌ق و بۆنی خه‌ون تیکه‌لاوده‌بن.

نیمه‌هره‌ه‌تمان که ده‌پۆشتین ده‌نگی هه‌ناسه‌مان ده‌هات، ده‌نگی ماندوو‌بوونی جومگه‌ و ئیسک و ماسولکه‌کانمان شه‌وی پهرک‌دبوو. ئه‌و نه‌بی‌ت... ئه‌و نه‌بی‌ت که ده‌نگی نه‌ده‌هات... ته‌نیا بۆنی ژیا‌نیک‌ی لێه‌لده‌ستا که وه‌ک مردن له سه‌ره‌خۆ و دل‌په‌ق بی‌ت. وه‌ک پیاویک ده‌مبینی که ژیا‌نی پهره‌ له‌ ده‌نگه‌ سه‌یرانه‌ی مرۆف ته‌نیا له‌ بیده‌نگی نزیک مردندا گو‌یی لیده‌بی‌ت، ته‌نیا له‌ که‌ناره‌ دوور و پۆخه‌ عاسیه‌کانی نی‌وان مان و نه‌ماندا ده‌بی‌یستیت. ده‌نگیک که نه‌ده‌توانیت بی‌ت به‌ وشه‌، نه‌ده‌توانیت بی‌ت به‌ مۆسیقا، نه‌ده‌توانیت بی‌ت به‌ هاوار، به‌لکو ده‌نگیکه‌ پتر وه‌ک ته‌رجومانی ته‌لیسمیک وایه‌ که مرۆف ته‌نیا به‌ دل و له‌ ده‌ره‌وه‌ی سنووری وشه‌ و سنووری ئاواز و سنووری هاواردا ده‌توانیت بی‌یستیت... ده‌نگیکه‌، هه‌ر وه‌ک ده‌نگی خه‌ونه‌ له‌ ساتیکدا به‌ره‌و حه‌قیقه‌ت سه‌رده‌که‌و‌یت، خه‌ونیکی ترسناک که ده‌یه‌و‌یت له‌ دایک‌بی‌ت. له‌ شه‌وه‌دا که چیت‌ر هه‌ستم به‌ گه‌رمای ته‌موز نه‌ده‌کرد، لی‌فیتانتم وه‌ک خه‌ویک لیده‌رده‌که‌وت که زه‌وی ده‌روبه‌رمان ده‌بی‌ینیت. ئه‌و گه‌ردانه‌ی له‌ تاریکیدا له‌ جله‌ په‌شه‌کانی هه‌لده‌ستا، ئه‌و پزیسکه‌ قه‌ترانیانه‌ی که لێده‌که‌وت، بۆنی ئه‌و کارلیکه‌ قوولانه‌ی لیده‌هات که له‌یه‌کدانی کانزاکانی زه‌مین و هه‌وای شه‌و پیکه‌وه‌ دروستیده‌کردن. هه‌ستمه‌کرد ئه‌و پۆخه‌ شه‌پانگیزه‌ی نامۆ نییه‌ به‌ هه‌چ دره‌ختیک، به‌ هه‌چ به‌ردیک... ئه‌ویش له‌ هه‌مان مه‌عه‌دن بوو، له‌ هه‌مان شت خولقا‌بوو... بۆیه‌ وه‌هابوو وه‌ک ئه‌وه‌ی پو‌شی سه‌ر ترۆپکه‌ نزیک و گه‌لای بی‌داری دره‌خته‌کانی هاوسیمان به‌ وردی چاوه‌پوانی هه‌ر شتیکی به‌دبکه‌ن له‌ ده‌ستی بوه‌شیته‌وه‌... پیاوی ناو سروشتیک‌ی دل‌په‌ق بوو، وه‌ک ئه‌وه‌ی گه‌رمای هاوین له‌ پشکۆی خۆی دروستیک‌ردی‌ت، وه‌ک نو‌ینه‌ری هه‌تاوی کوشنده‌ی ته‌موز

بیت، جگه له‌وهی شته‌کانی تا ئەندازەی سووتان دەترساند، هیچی دیم
تیا نەدەبینی.

که له سیئاسکێ نزیک بووینەوه، به ئاماژه، بیئەوهی هیچ بلایت
وەستاندینی. گورگێک بوو به سه‌لیقه‌ی خۆی هه‌موو شتیکی ده‌بینی.
له‌ویوه تۆبه‌ی من بوو تا به‌رده‌می مائی مه‌نسوو ئاغا پێشیانکه‌وم،
به‌لام وه‌ک بیه‌ویت دلناییت که من جگه له سیبهرێکی ئه‌و هیچی
دی نیم، له ته‌نیشته‌وه نیگایده‌کردم... نه‌مه‌توانی بیرکردنه‌وه‌کانی
بخوینمه‌وه، به‌لام کپیبه‌کی قوول له دلیدا بوو، که کپی ترس نه‌بوو،
به‌لکو کپی تاریکی بوو کاتی‌ک ده‌گاته‌ تروپکی چروونه‌وه‌ی خۆی.

ئهو شه‌ش پیاوه‌ی دی، مانگێک بوو مه‌شقی ئه‌وه‌یان ده‌کرد چۆن
که‌سیک بپێچنه‌وه و بپه‌ڕێنن. لیفیتانت فه‌رمانی به من کرد که وه‌ک تاکه
پاسه‌وان له ده‌ره‌وه بمینمه‌وه، من ته‌نیا که‌س بووم، نه‌ده‌بوو ئه‌و ساته
ببینم که لیفیتانت سه‌ری نزار هه‌لده‌داته‌وه و ده‌ستده‌خاته سه‌ر ده‌می و
ده‌ست و پیتی ده‌به‌ستن و هه‌لیده‌گرن. نازانم شه‌و خێرا ده‌پویشت، یان من
هه‌ستم به زه‌مه‌ن نه‌مابوو یان شته‌کان وه‌ک بروسکه پرویاندا. من ته‌نیا
چه‌ند چرکه‌یه‌ک بوو وه‌ستا‌بووم، که هه‌موو شتی‌ک کۆتاییهات. بۆنی کچه
خه‌وتوو ده‌کانی سیئاسکێ، وه‌ک بۆنی هه‌موو گونده‌کانی تر تیکه‌له‌یه‌ک بوو
له بۆنی گیا و شیاکه، بۆنی پوشی ته‌پ و بۆنی کاری تازه له‌دایکه‌بوو،
بۆنی له به‌کدانی هه‌ناسه‌ی جووتیاران و می‌گه‌له خه‌وتوو ده‌کانیان، بۆنی
تیکه‌له‌بوونی گه‌رمی گاشه‌به‌رده نزیکه‌کان له‌گه‌ڵ سه‌رمای ناو له‌شی ئه‌و
مروفانه‌ی هه‌رده‌م به دوائ ئاگرێکی وندا وێلن... له‌و ساته‌دا که چرکه
چرکه ژیان قورس ده‌بیت، که سه‌عاتی تۆ ئیتر وه‌ک سه‌عاتی هیچ
ئاده‌میه‌کی تر نیش ناکات، که هه‌سته‌که‌یت دلێ تۆ خێرا و دلێ دونیا
به‌خاوی لیده‌دات... که له نێوان تۆ و نزیکترین شته‌دا فاسیله‌یه‌کی
سامناک دروسته‌بیت... ئا له‌و چرکه‌یه‌دا من تووشی وریبه‌ک ده‌بووم که

نەیدەهێشت هیچ لە تاریکیدا ببینم. پشتم دەدا بە دیواریکی تەنیشتی مائی مەنسور ئاغاوه، بە بەردی ئێو ژوورەوه که نزار تێیدا دەنوست، بۆ ساتیک خۆم وادەبینی که بە جه‌شنیک تیکەڵ بە بەرد و دیوار و خۆلی وشکی شەو دەبم ئیتر بۆ هەتا هەتا یە لەوانە نابمەوه. دڵنایبوم لەو ساتەدا شتیک دەکەم، گەر لە قوولایی خۆمدا لێبپروانم، هەمان ئێو ترس و سەرسامییەم تێدا دروستدەبێت که لە کەسانی هوشیاردا دروستدەبێت ساتیک دەبینن هوشیاری خۆیان لە دەستدەدن. ترسی مۆفیک که هەمیشە ئێو دەکات که نایەوێت، سەرسامی ئینسانیک که جار دوا ی جار ئێو کردەوه سەیرانە ی لێدەوه‌شیتەوه که لە گەڵ سروشت و خواستی خۆیدا ناگونجێن. بەلام هێزیک نادیار، ویستیک بۆ لە یادکردن دەبیردم. بە بێدەنگی هاوارمەکرد: خودایە من چی دەکەم... چی دەکەم. ساتیک بوو هەستمەکرد نزار ئیدریسم خۆشدەوێت... وەک چۆن ئەسپە کوژاوەکانم خۆشدەوێت... وەک چۆن بۆنی دڵنایبم لە کوچەکانی سیناسکێدا خۆشدەوێت. هەستمەکرد دلی مەخلوقیکی دیکە لەسینەمدایە، که دلی منە و دلی منیش نییە. مەخلوقیکی دی که نازانم چیبە و کێیە و چی دەوێت. بەلام خۆشه‌ویستی من چ نرخیکی هەبوو، لە بەردەم ئێو نرخە بالایەدا که شۆرش هەیه‌تی، نرخیک که لە هەموومان و لە هەر هەستیکی تایبەتی گەورەترە. هەستی من بەرامبەر نزار چ مانایەکی هەبوو، بەرامبەر ئێوێ که ئێو لە بەرامبەر شۆرشدا وەک یاخیبەک و تیکدەریک پەفتاریدەکرد.

من دەمبینین که هەر شەشیان که سیکی پێچراویان لە تاریکیدا دەهێنا. دەنگیان لێو نەدەهات، وەک ئێو هەبوو لە سەر خۆلێکی نەرم بڕۆن، سووک لە تاریکیدا نیچیری خۆیان هەڵدەگرت و دەپۆشتن.

له‌و شه‌وه‌وه چیرۆکی پاسته‌قینه‌ی نێوان لیفیتانت و نزار ئیدریس ده‌ستی پێک‌کرد. ئه‌وه‌ی به‌وجۆره نزارمان پ‌فاند سه‌رکه‌وتنێکی گه‌وره بوو. لیفیتانت، سه‌ره‌تا نزاری خسته زیندانێکی یه‌ک ژووری ته‌نهاوه و ده‌رگاکی له سه‌ر داخست. تا ئه‌و ساته نه‌مه‌ه‌زانی که لیفیتانت ئه‌وه‌نده حه‌زی به سه‌رکه‌وته. له‌گه‌ڵ گه‌پانه‌وه‌ماندا بۆ پ‌سمامان ناردی به‌دوای ئاسنگه‌ریکی پیردا تا دوو زنجیری گه‌وره‌ی بۆ دروست‌بکات، زنجیره‌کانی کرده ده‌ست و پ‌یی نزار و بۆ پۆژیکی ته‌واو به پ‌سمامان و گونده‌کانی ده‌رووبه‌ردا گ‌ی‌پ‌ای. من که له‌و دۆخه‌دا چاوم به نزار که‌وته‌وه، غه‌میکی نه‌یتیم بۆ ده‌خوارد، ده‌مویست شتێک بکه‌م ئازاری له‌وه که‌متر بێت. که منی بینی گووتی «هه‌مووی ئیشی جاسوسیکی وه‌ک تۆیه... ئیشی سیخوپۆنکی مله‌وپی وه‌ک تۆیه». ده‌نگی وه‌ک هه‌میشه لاقرتی و گالته‌پێکردن و بێباکی تێدابوو، وه‌ها بوو وه‌ک گالته‌م له ته‌کدا بکات، نه‌وه‌کی توپه بێت. له زنجیره‌کانیشیدا که‌سیک بوو، شانازی م‌ر‌وف‌ی‌کی ئازادی نه‌د‌و‌پ‌اند‌بوو. که یه‌که‌مجار به چاری کراوه‌وه و پ‌وو به‌پ‌وو ته‌ماشای لیفیتانتی کرد، پ‌ی‌ی‌گ‌ووت «بۆ ئه‌وه‌نده له پ‌یاوی ئازاد ده‌ترسیت؟».

پۆژی یه‌که‌م، د‌و‌ای ئه‌وه‌ی د‌ل‌ن‌یا‌بو‌وین نزار به ساغی و بێکیشه گه‌یشته‌وه پ‌سمامان، له گۆره‌پانی گه‌وره‌ی به‌رده‌م زینداندان وه‌ستاندمان و ده‌بوو هه‌مووان سه‌یری‌که‌ن. لیفیتانت ئه‌و پۆژه‌ی کرد به پۆژی ئاهه‌نگیکی گه‌وره، پاره‌ی نارد له ناو گونده‌وه دوو مه‌ریان ه‌ی‌تا و له حه‌وشی زینداندان سه‌رمان‌ب‌پ‌ین، گۆشتی نارد بۆ بنکه‌ نزیکه‌کان و هه‌ندیکیشی به سه‌ر چه‌ک‌داره‌کاندا به‌شییه‌وه، له پ‌شتی زیندانه‌که‌دا ئاگریکی کرده‌وه و تادهرنگ ته‌نووری به‌ندیخانه‌که نانی بۆ گۆشتخۆر و مه‌سته‌کان دروستده‌کرد. ئێمه، حه‌وت پ‌یاوه ئازاگه‌ی شه‌و، پ‌یکه‌وه ده‌مانخواره‌وه و قاقامان ل‌یده‌دا و به‌خته‌وه‌ری‌بو‌وین. لیفیتانت ئاره‌زوویه‌کی سه‌یری بۆ گۆرانی و سه‌ما ده‌رخست که پ‌ی‌شتر هه‌ستم پ‌ی نه‌کرد‌بوو.

من و ئەو پێکەوه لە سەر یەک قاپ شیشە برژاوه‌کانی خۆمان دادەنا و پیاوی ئێرانی شیرینمان تێدەکرد، لیفتانت وەک نیشاندانی سوپاس فەرمانیدا که گورچیلە ی مەپە کوژراوه‌کان دەبێت بۆ من بن. لەو ئیوارە یەوه که لە دەوری ناگرێکی گەوره ئاھەنگمانکرد، من و ئەو بووین بە دوو دوستی نزیک. هەڵھاتنی نزار بۆ لیفتانت مەسەلە یەکی ترسناکی شەرەف بوو... بە درێژایی ئەو دوو مانگە وای هەستکردبوو ناموسی خۆی بە بارمە لە چنگی مندا داناوه. دوایی تێگەیشتم که ترسی ئەو هەرگیز لە لیپرسینەوه‌ی بەرپرسیانی سەرۆه و توپەیی پەشید وەبیاب نەبووه، بەلکو شتێک ئەوی لە دلەوه ترساندبوو، گومانی بوو لە توانا‌کانی خۆی، ئەوه تاکە شتێک بوو دەیتوانی نەخۆشی بخات. چەند سالێک دواتر، پۆژێک بە منی گووت «مۆف گەر خەونی گەوره‌ی هەبێت، دەبێت پەحم بە خۆی نەکات». خەونی ئەو لە سەرەتاوه تا کۆتایی ئەوه بوو، لاواز نەبێت، وەک پیاویکی بەزیو دەرەنەکویت، پڕبێت لە شانازی گیانەوهر بەهێز و خۆگرەکان.

لەبەر ئاگرەکه‌دا که سەیرمەدەکرد، لە یەک شت دلنیا‌بووم، ئەویش ئەوه‌یە ئیستا هەست بە هێزی خۆی دەکات، هەستدەکات دەتوانیت لەم جەنگە‌لە‌دا خۆی وەک گەمە‌بازێکی سەخت و نەشکستە بناسینیت، دلنیا‌یە دەتوانیت باوه‌ر بەو گورگە‌ی ناو خۆی بهێنیت. شیش لە دوا‌ی شیش گۆشتی دەخستە سەر ئاگر و بە سادە‌یی خزمەتی منی دەکرد و چیرۆکی بۆ دەگێڕامەوه. زوو زوو دە‌یگووت «تۆ منت پزگارکرد... تۆ منت پزگارکرد». نە‌مدە‌زانی بە دروستی لە چی پزگارم‌کردوه. ئیستا لە‌پال ئەو ئاگرە‌دا، بە قاتی‌ک پانکو‌چۆغە‌ی شە‌که‌ریبە‌وه، بە خەندە‌یە‌کی پۆشنە‌وه، ب‌ه‌روای بە هێزی خۆی گە‌یشتبوووه وە‌دۆخی جارانی. تا زیاتر سە‌فا و کە‌یفی پێ‌وه دەر‌بکه‌وتایه، زیاتر مۆ‌نی و غ‌روری پێ‌شووشی لە ژێ‌ره‌وه دە‌هاتە‌وه سە‌رێ. بۆ پۆ‌ژی دوا‌یی که ب‌پاریدا نزار ئید‌ریس بە خۆی و

زنجیره‌کانییه‌وه به پسمامان و گونده‌کانی ده‌وریه‌ردا بگئیریت، داوایکرد من له تهنیشتییه‌وه برۆم. ئه‌و پۆژه تا شه‌و نزارمان به گونده‌کاندا گئیرا، دیله‌ه‌له‌ئاتوو‌ه‌که‌ی پسمامان، من به هه‌مان ساردی و ترسی هه‌میشه‌یی خۆمه‌وه له‌گه‌لیدا ده‌پۆیستم. نزار ته‌نیا شه‌پوالێکی په‌شی له‌به‌ردا بوو، ده‌سته‌کانی له‌ پشت‌ه‌وه به په‌تێکی په‌ش شه‌ته‌ک درابوون، به‌لام نه‌ زنجیره‌کانی قاچی، نه‌ ئه‌و نمایشی پێده‌کرا، نه‌ یانده‌توانی زه‌لیلێکه‌ن. به‌ خنده‌یه‌کی گه‌وره و گالته‌چارانه‌وه ده‌پۆیشت، وه‌ک ئه‌وه‌ی شانازی به‌ دیلتی خۆیه‌وه بکات، پێده‌که‌نی و به‌ ده‌ست و سه‌ر ساڵوی له‌ خه‌لک ده‌کرد. به‌ ده‌نگی به‌رز به‌ خه‌لکی ده‌گه‌وت «برۆن که‌سوکار تان به‌یتن، دیله‌ه‌له‌ئاتوو‌ه‌که‌ی پسمامان ببینیت». نیشانه‌یه‌کی غه‌می پتوه نه‌بوو، چاوی له‌ منداڵان و کچان داده‌گرت، به‌ لێو ماچی بۆ خه‌لکانیک ده‌نارد که‌ ده‌وه‌ستان و سه‌یریانده‌کرد. ئێمه‌ هه‌موو ئه‌و پۆژه له‌ ژێر خۆرێکی گه‌رمدا له‌ دای نزاره‌وه ده‌پۆیشتین، که‌ جه‌سته‌یه‌کی هه‌بوو ده‌یتوانی به‌رگه‌ی هه‌موو شتێک بگڕیت. له‌ کاتیکدا شه‌رم و گه‌رمای ئێمه‌ی و‌پ‌کردبوو، نزار وا دیار نه‌بوو ماندوو‌بوو‌بیت یان شه‌رم‌بکات. ئه‌و وا خۆی نیشانداده‌ که‌ سووکایه‌تی لیفتانته‌ هه‌رچییه‌ک بیت، ئه‌و بیتاکه‌ و ده‌توانیت به‌رگه‌ی بگڕیت. یه‌کێک له‌ یاوه‌ره‌کانی لیفتانته‌ له‌ پێگای کامێرایه‌کی گه‌وره‌وه، به‌رده‌وام په‌سمی دیله‌که‌ و پاسه‌وانه‌ هاوسێکانی ده‌گرت. وێنه‌ی گه‌نجێکی باریک و سپیکه‌له و درێژ له‌ ژێر خۆرێکی گه‌رمدا. من و لیفتانته‌ له‌ زۆریه‌ی وێنه‌کاندا ده‌رچووین، هه‌ر که‌ یه‌که‌مجار ئه‌و وێنه‌یه‌م بینی هه‌ستم به‌ شه‌رم کرد. لیفتانته‌ له‌ زۆریه‌ی وێنه‌کاندا مۆنه، به‌لام من له‌ گه‌نجێکی ترساو ده‌چم که‌ به‌ غه‌میکی قووله‌وه بیر له‌ شتێکی ئالۆز ده‌کاته‌وه. هه‌ر سێکمان که‌مه‌ پریشکی ته‌نکمان هه‌یه، پریشی نزار، پریشی زیندانیه‌که‌ که‌ ده‌ستی به‌ گوێزاندا راناگات، پریشی لیفتانته‌ش، پریشی پیاویکه‌ ئێستا به‌ سه‌رکه‌وتوویی له‌

جەنگ گەراووتەو، پىشى مەيش پىشى كەسنىكە بىر كەردنەو و دالغەي قوول كاتيان بۆنە هەشتوتەو. لىقەتانت هەندى لەو وىتەنەي بەملاولادا نارد، بۆنەوئەي ئامىرەتەي و سەركەردەكانى پىشمەرگە و كۆمىتەكانى حەزب لە سەركەوتنى خۆي ئاگادارىكاتەو. مەن سەرەتا تەنەدەگەيشتم بۆچى جەنابى لىقەتانت سووربۆو لە سەرئەوئەي نزار بەو جۆرە بە گۆندەكاندا بگىرەت... پاستە لىقەتانت پىاوئىكى دەرەق بوو، بەلام دواجار كەسنىكى شارى بوو كە زۆر دواي بەند و باوى ئەو نەرتە خەلەكەيە كۆنەنە نەدەكەوت، ئەو چەندىن پەنگاي لە بەردەمدا بوو بۆئەوئەي ئازارى نزار بەدات. بەلام پۆز دواي پۆز بۆم دەرەكەوت كە لە نىو ئەودا خواستنىكى ترسناكى خۆنمايشكردن هەيە، ئەو پۆزە هەندەي دەيوست دەسەلاتى خۆي دەرەخات، نەيدەويست سووكايەتى بە نزار بەكات. بەلام دالەنابووم گەر نزار بەمەنەت و لە زىندان ئازادبەت لىي نابوورەت.

هەوالى گىرەن و سووكايەتەكردن بە يەكەك لە زىندانە هەلەاتووەكان بە جۆرەيكى خەرا بە ناو هەزەكانى پىشمەرگە و خەلكدا بلۆبوووە. مەنسور ئاغا هەموو كەردارى پەندەنەكەي بە ئەتكەردن و پىسواكەردنى خۆي دەزانى. دواي چوار پۆز لە شەوى پەندەن، هەوالى بەپەنگەوتنى هەزەيكى گەورە بە سەركەردايەتى مستەفا ئاغا بەرەو پىسمان هەموومانى لەزانە. مەترسى سەرەلەدانى شەپەيكى گەورە لە نىوان دوو هەزەي زەبەلاحى شۆرەشدا، ترسنىكى بۆتەنەي خستە دلى سەركەردە گەورەكانمانەو. ئەو هاوینە و بەر لە داھاتنى سەرماي زستان دەولەتى بەغداد هەموو كاریكى دەكرد، گورزى گەورە لە پىشمەرگە بوەشەنەت. هەزەكانى ئەو لە چەند قۆلەكەو هەزەي بەردەواميان دەهەنا و بەرەو نىوجەرگەي كوردستان تەكانيان دەدا. گەر شەپەيكى وەها لە نىوان پەشىد وەبىباب و مەنسور ئاغا پووبەدايە، شۆرەش لە چەند هەرمەكەو پووبەپووي

شکستی گه وره ده بووه. له ناکاو پفاندنی نزار ئیدریس بابەتی هه ره
سهره کی دهنگوباسی نیو بنکه کان و گونده کان بوو. هه والگه لیک که
ده گه یشتنه پسمان ده یانگوت که مه نسور ئاغا داوایه کی سه روکی بو
سهردان په تکر دۆته وه و هه موو شتیکی به ئازادکردنی نزاره وه گرێداوه.
ده گووترا که یه کێک له سیاسییه هه ره بالا و پایه بلنده کانی شوپش
له بهر زانه وه دیت تا ئاگری ئه و تیکچونه گه وره یه بکوژینیته وه. زۆری
نه برد، که له نیوه پۆیه کی گهرمدا، ئه و بهرپرسه سه رسپییه بچوکه که
پێیاند هگووت ره وانه کراوی سه روک، گه یشته پسمان. ناوی مه لا باریک
بوو، پیاویکی مۆن که ئه سته م بوو له پوخساریدا ئاسه واری خهنده یه کی
کوینیش بدۆزیته وه، له وانه ی ده موچاویان له گاشه به ردیکی قه وزه گرتوو
ده چیت. دوا ی سه عاتیک له هاتنی، دوا ی ئه وه ی نان و دۆیه کی ساده ی
خوارد، به توپه بییه کی گه وره وه که له توپه بی یه کێک ده چوو له
بازرگانییه کی گه وره دا فیلی لیکرابیت، خو ی کرد به لای لیفیتانتدا و
دوو سه عات له گه لیدا کو بووه وه. ئه و کو بوونه وه یه زۆر شتی له ژیا نی
لیفیتانت گوپی، ده توانم بلیم سه ر له بهر ژیا نی به ئاراسته یه کی دیدا
برد. مه لا باریک، فه رمانیکی پوونی پێبوو که نزار ئیدریس له زیندانی
پسمانه وه بگوازیته وه بو زیندانی سه ره کی شوپش له نزیک نیشته جیی
سه روکه وه. بهرپاره که بو ئه وه بوو نزار له چنگی لیفیتانت و په شید
وه ییاب ده ره یتن. ده بیت بلیم لیفیتانت له وه وه ئیدی بهروای به شوپش
نه ما. دوا ی هاتنه ده ره وه ی لیفیتانت له و کو بوونه وه یه، پوخساریکی
تیکشکاو ی هه بوو، نوینه ری سه روک پێیگوتبوو له بهر زیندانییه کی
هه له اتوو شوپش ناخه ینه مه ترسییه وه، ئه وه شی تیگه یاندبوو که هه ر
سه رپێچیه که ده یخاته بهر مه ترسی ئه وه ی به قۆلبه ست بنێردریت بو
زیندانی گه وره ی شوپش له باکوور. قسه کانی مه لا باریک وه ها توند
و توانجدار بوون، شتیکی گه وره ی له ناخی ئه م پیاوه له خۆباییه دا

شكاند. دواى چەند سەعاتىك لە و كۆبوونەو، تەواوى زنجىرهكانيان لە نزار ئىدرىس كردهو و بە سوار جىبىكى لاندروفرى سەوز بە هاوپىتى مەلا بارىك برديان بۆ باكوور. شتەكان وەها خىرا و سەير و نابەجىبون، لىفىتانت جگە لە حەپەسان و باوەپنەکردن، هىچى دى پىتوھ ديار نەبوو. دواى بردنى نزار، لىفىتانت تا سى پۆژ لە ژوورەكەى خۆى نەهاتە دەرەو، كە هاتەدەر نەخۆش و تادار دياربوو. بۆ شەو لىفىتانت ونبوو، ئىوارەىكى نۆز درەنگ زىندانى پسامانى بە جىھىشت و نەگەپاىو. ئىتر من لىفىتانتتم تا ماو، يەكەى درىژ نەبىنىيەو.

سەرەتايە كى نوێ لە كوچەى غەمپاشاو

كوچەىكى بارىك و درىژە... بارىك و درىژ وەك هێلى دوو كەلێكى پەش، جگە لە بۆنى هەژارى هىچى تىر لىتايەت، بۆنى كوشندەى هەژارى، ئەو بۆنى نەمپۆ لە سەر لەشى كەم كەس دەتوانىن بۆنىبەكەين، ئەو بۆنى خەلكانىكى نۆز لىدەترسن و شەرمى لىدەكەن، بۆنى نەبوونىيەكى گەورە، بۆنى خالىبوونەو، ژيان لە هەموو شتىك... بۆنى بۆشايىيەكى سەنگىن كە بە هىچ شتىك پى ناكىتەو، بۆنى نەبوونى گول، نەبوونى پوناكى تەواو، بۆنى كەپووكردنى هەوا لە ناو خۆيدا، پزىنى كات بە هۆى وەستانىكى ئەبەدىيەو، بۆنى دروستكردنەو، هىچى لە هىچى و بۆ هىچى، بۆنى سەرمایەكى ئەبەدى كە لەو پەرى گەرماشدا هەميشە لە ئىسكەكاناندا دەمىنىتەو و بەدەر لە هەر وەرزىك لە شوپىنى خۆيەتى، سەرمایەك كە سەرمایە هەژارىيە، سەرمایەكى كوشندەى، هەموو لە شىكىش هەستى پىناكات و تايبەتە بەوانەى كە هەژارى دەچىتە ئىسكەكانيانەو، پەيوەندى بەو موچرە نەپنى و ترسناكانەو هەيە كە لە كاتى هەستى

نەدارىدا بە جەستەكاندا تىدەپەپىت... كاتىك ھەستەكەيت ھەموو ئەوانى دى دەتوانن خۆشبۇزىن تۆ نەبىت، ھەموو ئەوانى تر دەتوانن شىتىكىان ھەبىت تۆ نەبىت، ھەموو ئەوانى تر دەتوانن لەو جىگايە بن كە دەيانەوېت تۆ نەبىت. ئەو ھەم سىحر و ھەم ژانى بېنى ھەژارپىيە كە وادەكات مۇقى ھەژار ھەمىشە شىتىكى دى بىت، ھەستىكى تىرى ھەبىت جىاواز لە ھەستى مۇقانى ئاسايى، ھەستىكى قولتەر و تىژتر و پەر ئازارتەر كە ئەوانى دى ھەرگىز تىپىناگەن و ناتوانن سەرچاۋە و خۇشى و ماناكەى بدۆزنەو. بەلى خۇشپىيەكەشى... ئازىزان دەوېرم پاشكاوانە باس لە خۇشى ھەژارى بگەم، باس لە موچپكە ساردەكانى بگەم، باس لە تىگەلبوونى بگەم بە جۆرىك لە شانازى و لە خۇبايىبوونى نەپنى كە دەرەنجامى ھەستىكى قوللە بە تىكشكان. نا ئەو تەنبا سەرەكەوتن نىيە كە ھەستى شانازى لە مۇقدا دروستدەكات، ژۆركەوتنىش سىحر و جوانى خۇى ھەيە. زىادەپەوى نىيە گەر بلىم، زۆرجار دۇپان جوانىيەكى گەرەتر و نەپنىتەرى لە سەرەكەوتن ھەلگرتوۋە. سەرەكەوتنىش ھەمىشە دواى دۇپان جوانە، سەرەكەوتنى يەكسەرە، ئەو ھەم مۇق لە داىكدەبىت سەرەكەوتىوېت مۇق دەكاتە بوونەوهرىكى بىتەست و ترسناك. مۇق بۆ ئەو ھەي قەشەنگ بنوېنىت، دەبىت ھەمىشە زىاد لە دۇپانىكى ھەبىت، ھەژارىش يەككىكە لەو دۇپانە گەورانە. دۇپانىك پۇزانە مۇق پەردەكات لەو ھەستە سارد و غەمگىنە، ھەستىكە دەترسىنىت و بەرەو لاي خۇشى كىشتەكات.

كاتىك ئەردەلان ھىرانى لەگەل خانىمى نەغەدە ماردىنىدا خۇيان كرد بە كوچەى غەمپاشادا، شىتىك لەو سەرمايەيان بەركەوت. ھۆشەنگ بولبوليار لەم كوچەيەدا لەداىكبووبو، لە ناو ژنە ھەژارەكانىدا كە لەمسەرى ژيانەو بۆ ئەوسەر تەنبا بەدەختيان دەژمارد. ھەندىك پىياندەگوت سولتانى غەمپاشا، ھۆشەنگ لە ناو مندالە چەتوئەكانى

نه‌ویدا گه‌ورده‌بوو، نه‌وانه‌ی جگه له زمانی دار و ددان و چرنوک و به‌رد زمانی تریان نه‌ده‌زانی، جگه له هه‌ژاری و خۆلی کوچه و شه‌پی به‌رده‌وام، هیچ شتیکی دی کۆی نه‌ده‌کردنه‌وه، مندا‌لانی‌ک هه‌ر زوو فێرده‌بوون چه‌قۆ هه‌لبگر و جگه‌ره‌بکێشن و گله‌یی له دنیا بکه‌ن، به‌لام سولتان وه‌ک له مندا‌لییه‌وه فریشته‌یه‌ک له‌گه‌لیدا له‌دایک‌بوویت، هێمن و له سه‌ره‌خۆ بوو، نه‌وه‌ک هه‌ر نه‌وه خاوه‌نی توانایه‌کی نه‌فسوناویش بوو له سه‌ر به‌رگه‌گرتن. سه‌بریکی نه‌یوب ئاسا و نه‌رمیه‌کی له نه‌ندازه به‌ده‌ری هه‌بوو. نه‌و پۆژه نه‌رده‌لان هیرانی به‌ناو کوچه تۆزای و پیسه‌که‌ی غه‌م‌پاشادا خانمی نه‌غه‌ده‌ی ده‌برد بۆ مائی هۆشه‌نگی بولبولیار، بۆ لای نه‌یوبی شار، کوربه‌ بیده‌نگ و پێشن و شیعر دۆست و شۆرش‌گێڕه‌که‌ی غه‌م‌پاشا. که نه‌وان خویان کرد به‌ کوچه‌که‌دا، ماوه‌یه‌ک بوو غه‌می هه‌ره‌سی شۆرشی به‌رزانی هیدی هیدی له‌ خه‌یاڵ و خولیاکاندا خه‌ریک‌بوو کالده‌بووه‌وه، خه‌لکی له‌ فیکری نه‌وه‌دابوون شتیکی تر پووبدات و میللەت له‌ نوشوست هه‌ستیه‌وه. نه‌وکات نه‌غه‌ده‌ ماردینیش ژنیکی شوودار بوو، نه‌غه‌ده‌ به‌ عه‌بایه‌کی په‌شه‌وه که توند له‌ خۆی ئالاند‌بوو له‌ دوا‌ی نه‌رده‌لانه‌وه ده‌پۆشیشت. هه‌ندیک ژن له‌ پشت عه‌باشه‌وه، له‌ پشت په‌چه‌شه‌وه، جۆره‌ دره‌وشانه‌وه‌یه‌کیان هه‌یه که به‌ری پێنا‌گیرێت، دره‌وشانه‌وه‌یه‌کی تایبه‌تییه، جۆره‌ شه‌به‌نگیکه که هه‌م بینین و هه‌م ناوانی سه‌خته.

له سه‌ره‌تاوه ده‌بی‌ت بزائن که ده‌رگه‌وتنی ماردینی له‌و کوچه‌یه‌دا له‌گه‌ڵ نه‌رده‌لان هیرانیدا، شتیکی سه‌یر‌بوو. من پێشتر نه‌غه‌ده‌ ماردینیم نه‌دی‌بوو. له‌ کوێ بی‌بینم؟ نه‌و کچی پزیشکی‌کی به‌ناوبانگی وه‌ک دکتۆر جه‌لال ماردینی و ژنی کورپکی گه‌نجی وه‌ک دکتۆر مسته‌فا شوکا‌ک بوو. که به‌که‌م راپۆرت‌م له سه‌ر ژیا‌نی خۆینده‌وه، مایه‌ی سه‌رسامیه‌یه‌کی گه‌وره‌م

بوو، کچیکی وا گەنج که له خیزانیکی وا خانه‌دان و بووه‌یه، خۆی بخاته مه‌ترسیه‌کی وه‌ها گه‌وره‌وه و بێته‌ریزی شانه سه‌ره‌تاییه‌کانی شوپشه‌وه. من به‌رپرسی یه‌که‌مین کۆبوونه‌وه‌ی ئه‌و شانه شوپشگێڕه‌بووم که ده‌بوو له شوپشی نویدا دژ به‌ فاشیسته‌کان به‌رگری ده‌ست پێکه‌ینه‌وه. ئه‌و پۆژه که له کوچه‌ی غه‌مپاشادا ده‌رکه‌وتم، له جل و به‌رگی پیاویکی شاریدا خۆم گۆڕیبوو، شوناسیکی ساخته‌ی مامۆستایی له برکیم بوو، به‌ ناویکی دییه‌وه ژیانیکی نویم ده‌ست پێکاردبوو. یه‌که‌مجار که خانمی ماردینیم بینی، هه‌ستمکرد له به‌رده‌م که‌سیکی به‌هیزدام، یه‌کیک له‌و مروفانه‌ی له هه‌یج ناترسن. ژنان هه‌میشه‌ دوو چه‌شنن، به‌شی هه‌ره زۆری ئه‌و ژنانه‌ی له‌ده‌ورو به‌رمانن، مروفی جوان و ساده و پوخۆشن، یاخود ناشیرین و مۆن و بێده‌روه‌ستن، عاشقیان ده‌بین و عاشقمان ده‌بن، هه‌زیان لێده‌که‌ین و وازیان لێده‌هێنین، خۆشیانده‌وێین و لێمان بێزارده‌بن، له‌گه‌ڵیان ده‌خه‌وین و قسه‌یان پێده‌لێن، رقیان لێمان ده‌بێت و دواتر بێباک ریسوامانده‌کن. به‌لام بۆ ئێمه‌ی پیاو له ناو هه‌موو ئه‌و جنسه‌دا هه‌ندێجار هه‌ندێک هه‌ڵده‌که‌ون که شتیکیان تێدا به‌ مروف ناتوانیت بێگریت و وه‌سفیبکات، شتیکه‌ ناچێته‌ ناو ئه‌و وێنه و پۆلینه‌ گه‌وره‌یه‌وه که بۆ ئافه‌رت هه‌مانه. نه‌غه‌ده‌ ماردینی له‌و جۆره‌ بوو. ده‌متوانی ناوی بنیم ژنیکی یاخی، شوپشگێڕیکی ئه‌رستوکران، یان خانمێک بۆ شتیکی نادیار ده‌گه‌را که گرتن و ناوانی ئه‌سته‌م بوو... ئه‌وه‌ی که سه‌رسامیده‌کردیت ناکوکییه‌کانی ناوی بوو، هه‌ر ئه‌وه‌ش وایده‌کرد له‌یه‌ککاتدا هه‌م مه‌خلوقیکی جوان و هه‌م ترسناک بێت. ترسناک تا ئه‌و پاده‌یه‌ی هه‌یج پیاویک نه‌وێریت ته‌واو خۆی بداته‌ ده‌ست و نه‌شتوانیت ته‌واو له‌ چنگی ده‌ربازییت. سیحری خانم شتیکی نه‌بوو په‌یوه‌ندی به‌ پۆشتن یان جوانی بالایه‌وه هه‌بێت، به‌لکو په‌یوه‌ندی به‌وه‌وه هه‌بوو که ده‌یتوانی پیاوان و الێبکات بیرێ لێکه‌نه‌وه، زۆر بیرێ لێکه‌نه‌وه.

هه‌لبه‌ت نابیت بیرکردنه‌وه له‌گه‌ل عاشقبووندا تیکه‌ل‌اوبکه‌ین. هه‌ندی مرۆف ده‌توانن داگیرمانبکه‌ن بیته‌وه‌ی هه‌ستیکی تایبه‌تیمان به‌رامبه‌ریان هه‌بیت، دوا‌ی ئه‌و هه‌موو سال و رووداوه، ده‌توانم بلێم تاکه‌ که‌سیک که به‌راستی عاشقی نه‌غه‌ده‌ ماردینی بوو، ته‌نیا دکتۆر مسته‌فا شوکاکی می‌ردی بوو. ژماره‌ی ئه‌و پیاوانه‌ی به‌ ژانی ژنیکدا ده‌رۆن یه‌کسان نیین به‌ ژماره‌ی عاشقه‌کانیان، گهرچی ژنان خۆیان بۆ خود له‌ خسته‌بردن و خودئارامی جۆره‌ حیسابکارییه‌کی واشبکه‌ن. ژانی هه‌موو ژنیک پرپه‌ له‌ نیوه‌عاشق، عاشقی گه‌واله‌ئاسا، عاشقی ته‌مه‌نکورت که‌ دین بۆ ئه‌وه‌ی زوو تیپه‌پن و زوو بمرن... له‌و جۆره‌ عاشقانه‌ی تا گۆتایی ته‌نیا وه‌ک پرپۆزه‌ی عاشق ده‌میننه‌وه، وه‌ک که‌سانیک که‌ دین و ده‌شیت بین به‌ عاشق یان نه‌بن، له‌وانه‌ی پتیا‌ن باش نییه‌ سه‌وداسه‌رانه‌ عاشق بن، به‌لکو ده‌یانه‌و‌یت بواریک به‌تڵنه‌وه‌ تا پرگای هه‌له‌اتنیا‌ن هه‌بیت و هه‌ر کات زه‌نگی مه‌ترسی لێدا، بتوانن له‌ جه‌نگی ئه‌فین پا‌که‌ن و له‌ مه‌یدانی عه‌شق هه‌لبین. به‌لام خانمی ماردینی، گهرچی له‌ ژانی درێژ و جه‌نجالی خۆیدا، چه‌نده‌ها جار له‌مجۆره «نیوه - عاشق» «کورت - عاشق» «له‌ته - عاشق»انه‌ی دیبوو، به‌لام خۆی شتیکی تێدابوو له‌ یادنه‌ده‌کرا. له‌ هه‌ر کوێ یه‌کجار ئه‌م خانمه‌ت بینیا‌یه، ئیتر بیرت نه‌ده‌کرد و زوو زوو ده‌هاته‌وه‌ خه‌یا‌لت. نیوه‌عاشقه‌کانی ئه‌و زۆریان له‌وجۆره‌ بوون که نه‌گهرچی کاراکته‌ر و هی‌زی نه‌غه‌ده‌ ده‌یترساندن، به‌لام نه‌شیانده‌توانی له‌ یادبیکه‌ن و دوا‌ی هه‌والی نه‌که‌ون، کورته‌ عاشقه‌کانیشی، ئه‌وانه‌ی ماوه‌یه‌کی که‌م شیتانه‌ خۆشیا‌نویستبوو و دواتر له‌ عه‌شقی بی‌زار بووبوون هه‌ر حا‌لیان هه‌مان حا‌ل بوو. ده‌بوو به‌رده‌وام له‌ ژیا‌ن و شوین و چیرۆک و پێشه‌ات و پووداوه‌ سه‌یر و تازه‌کانی ژانی ئه‌و بگه‌رپن. گهرچی زانیارییه‌کانی من له‌ سه‌ر ژن پتر له‌ زانیاری پۆلیسیک ده‌چیت، نه‌وه‌ک زانیاری عاشقیکی ژنناس، به‌لام به‌ حوکی نزیکیم له‌ ژانی خانمه‌وه،

ده‌توانم وه‌سفگه‌لیک داپړژم، کومه‌کتانبات و بزائن وینه‌ی نه‌و له دیدی
 هاوده‌مانیه‌وه چۆن بووه. نه‌گه‌ر له سهره‌تاوه به‌ویت وینه‌یه‌کی ورد له
 سهر نه‌و بکیشم ده‌لیم، له چه‌شنه تاییه‌تی و نایابه‌که‌ی ژنان، به‌لئ له
 جوړه عه‌شق‌سازه‌که‌ی نه‌وان «که هه‌ل‌بته نه‌وانیش وه‌ک نیمه‌ی پیاوانی
 به‌دبخت، هه‌موویان نه‌و شه‌ره‌فه خوداییه‌یان پئ نابړت، عه‌شق‌ساز و
 نه‌فین‌بازین» دوو چه‌شنه مروّف هه‌ن، به‌کیکیان دلّی پیاوان داگیرده‌که‌ن،
 به‌جوړیکی وه‌ها هه‌ر پیاویک که‌وته داوی نه‌م نه‌فینه‌وه، تاسه‌ر لیواری
 مردن و تا پوژئی حه‌شر به‌عاشقی ده‌مینیت‌وه، نه‌مه هه‌ره جوړه
 ترسناکه‌که‌ی خانمانن که‌ه‌خو‌شه‌ویستیان به‌کجار داده‌گیرسیت و نیت‌ر
 نامریت و هه‌میشه به‌رده‌وام ده‌بیّت و وه‌ک نازاریکی نه‌به‌دی ده‌مینیت‌وه،
 نازاریک که‌وه‌ک نه‌خو‌شیه‌کی هه‌میشه‌یی له ناوه‌وه ژیان کلورده‌کات
 و خه‌یال پوچده‌کاته‌وه و پوچ ده‌خوات، هه‌ندیجار به‌شیت‌بوونی عاشق
 و هه‌ندیجار به‌مردن و هه‌ندیجاریش به‌بیماری پوچیه‌نه‌کو‌تایی دیت.
 به‌لام جوړی دووم له‌بری دلّ خه‌یال داگیرده‌که‌ن، جوړیکن له نافرته
 که‌نه‌وه‌ک دلّ به‌لکو ده‌چنه ناو خه‌یالمان و نایه‌نه ده‌ری. خو‌شمان
 ناوین، بویان نامرین، ده‌توانین خو‌مان له ژیر سایه و له بن ده‌ست و
 له هیزیان ده‌ریازیکه‌ین، به‌لام ناتوانین بیریان لی نه‌که‌ینه‌وه، هه‌رچیبه‌ک
 بکه‌ین دواچار هه‌ر له خه‌یالماندان. لیان ده‌پرسین، خولیا‌مانه‌ بزائین له
 کوین، له‌گه‌ل کئ ده‌ژین، نیت‌ستا پوخساریان چی به‌سهر هاتوه، چ جوړه
 ژیانیک له‌گه‌ل می‌رده‌کانیانداده‌به‌نه‌سهر، به‌خته‌وه‌رن یان نا... نه‌وان
 وه‌ک چراهه‌کی نه‌ینی له ناومانان، له ناکاو داده‌گیرسیت و ده‌کوژینه‌وه،
 دور نییه‌ نیوه شه‌وه‌ستین و له کاتیکدا له تاریکیدا به‌پړوه‌ین بؤ
 نه‌وه‌ی په‌رداخیک ناو بخو‌ینه‌وه یان میزه‌لدانمان خالیبه‌که‌ینه‌وه، وه‌ک
 شه‌وقیکی خیرا لیمانده‌ن و بیت‌وه بیرمان... سهره‌لدانه‌وه‌ی یادگار و
 وینه‌که‌یان له خه‌یالماندا هیچ یاسا و کاتیککی نییه، به‌لکو له هه‌موو

ساتیکدا ده‌شیت تووشی ئه‌و دهردی خه‌یالّه بئینه‌وه و بپرسین ئاه ئه‌ی کیژی کۆن تۆ له کویت؟ ئه‌و یاده کهم و زۆر په‌یوه‌ندی به دلّمانه‌وه نییه، ده‌شیت دلّمان ته‌واو له خزمه‌ت ژنیکی دیدا بیت، ده‌شیت دلّمان ته‌واو عاشقانه که‌سیکی تری بویت، به‌لام خه‌یال... که دلّره‌مترین به‌شی بوونمانه، بپه‌حمترین به‌شی ژیانمانه، وازناهیتیت و به‌رده‌وام له ژیره‌وه شوپشی خۆی ده‌کات و ئه‌و خانمه خه‌یالگیرانه زیندووده‌کاته‌وه. لیره‌وه زۆرجار ئه‌و هه‌له ترسناکه دووباره و سه‌دباره ده‌بیته‌وه که تۆ له‌گه‌ل ژنیکدا ده‌خویت و به‌ دلّ له‌لای عاشقه‌که‌تی که چی خه‌یالی مه‌لعونت وه‌ک ئه‌وه‌ی ئاگاداری دلّ نه‌بیت و هیچ کاری به‌ جهره‌یانی ئه‌و عه‌شقه قوولّه‌وه نه‌بیت که له ناخدا ده‌گوزه‌ربیت، ناوی ئه‌وی دی ده‌خاته سه‌رزات و کیشه‌یه‌کت بۆ دروستده‌کات نه‌ خۆت و نه‌ هیچ که‌س گوناهیان تیدا نییه. زیاده‌په‌وی نییه که ر بلّیم هیچ ئافره‌تیک ناتوانیت بۆ هه‌میشه خه‌یال و دلّی پیاویک به‌یه‌که‌وه داگیریکات، هه‌ر وه‌ک چۆن پیاوی وه‌هاش نییه له یه‌ککاتدا خه‌یال و دلّی ژن داگیریکات... ئینسان هه‌میشه له سه‌رده‌میک و له قوناغیکی ژیانیدا مه‌حکومه به‌ دابه‌شبوونیکی ترسناک له نیتوان دلّ و خه‌یالدا، هه‌ر ئه‌وه‌شه کاریکده‌کات مرۆف له ناخدا و تا قیامه‌ت بوونه‌وه‌ریکی له‌ت و په‌رت په‌رت و ئازارکیش بیت. خانمی ماردینیش له‌وانه‌بوو که به‌ جوړیکی ترسناک ده‌چووه خه‌یالی پیاوانه‌وه... به‌شی زۆری ناوبانگیشی له‌گه‌نجی و دواتریشدا نه‌ده‌گه‌رپته‌وه بۆ شاعیرییه‌ته‌که‌ی، نه‌ بۆ جوانیه‌که‌ی، نه‌ بۆ ئازایی و چاو نه‌ترسییه‌که‌ی، به‌لکو ده‌گه‌رپته‌وه بۆ ئه‌وه‌ی به‌ هه‌ر جیگاهه‌کدا تپه‌پبیت که‌س له یادی نه‌کرده‌وه و له خه‌یالی ئه‌وانه دهرنه‌چووه که بینیوانه.

که له کوچه‌که‌ی غه‌مباشادا دهرکه‌وت ئاسان بوو بۆ هه‌مووان بزانه‌ن سه‌ر به‌ خیزانیکی دارا و نه‌رستوکراتییه، وبقاری کچه‌گه‌نجه

بۆرژواكان له ههنگاو و وهستانيدا بوو. ئه و چاويلكه يه چاوى و نه و
 عهبايهى كه دابووى به سهريدا نيشانه بوون بۆ كه سيگ كه كاريكى
 زۆر تاييهت هيناويه ته غه مپاشا. نه غه ده ماردىنى پيشتر به كوچهى
 وه هادا نه پويشتبوو. گهرچى ماوه يه كه بوو له زانكو و به هوى ئه رده لانى
 هيرانبيه وه، هوشهنگى بولبوليارى ده ناسى، به لام شتيكى له سه ر
 ژيانى تاييه تى و شوينى نيشته جيبوونى ئه و نه ده زانى. هوشهنگ خوى
 كورپكى وه ها هيمى و نىگايه كى وا ساده و ساردى هه بوو، ئه سته مبوو
 به سه يركردنى چاوى بزانيهت چ جوره ژيانىك ده ژى... پوخسارى هوشهنگ
 هه ميشه پوخسارى مه خلوقىكى ده ره زه مينى بوو، له و كه سانه بوو
 كه هه رگيز نابن به دانىشتوى ته واوى دونيا، غه ريببيه كيان تيدا به
 وهك نامۆ و ته ريده ده ريانه خات، وهك بيمالتيكى نه زه لى ديارن، كه
 ده يانينىت و اهه سته كه يت ئيستا له غه بيه وه هاتوون و كه ميكي دى بۆ
 غه يب ده گه رپنه وه. ئه وه يه كه م ديدارى منيش بوو له گه ل هوشهنگدا كه
 ئه و كات قوتاببيه كى هه ژارى پۆلى سى زانكو بوو. له و پۆزه دا كه من
 به ناو ماله هه ژاره كانى غه مپاشادا پويشتم، ده بوو بيرم لاي هه ژارى
 نه بيت، سه فه رى من به ناو گوند و شاروچكه كاندا بۆ دروستكردنى
 شانه سه ره تاييهه كانى شوپشى نوئ، چه ندين مانگ بوو دريژه ي هه بوو.
 تا ئه و كات برپكى زۆر خه لكى په شورووت و گوندى كاوله و شاروچكه ي
 بيخرمهت و داروخاوم بينبوو كه واپانده كرد، چيتر خودى هه ژارى
 شتيكى سه ير يان پركارىگه ر نه بيت له لام. به لام له بهر هه ر هويه ك
 بيت، هه ژارى له غه مپاشا پهنگيكي توخترى هه بوو. من به گشتى تا
 ئه مپوش باوه پم وايه كه هه ژارى كه مجار به ره مى گه وده ي لى سه وز
 ده بيت، به لام هه ر پيمخسته غه مپاشاوه، به جورىكى سه ير هه ستمكرد
 له م كوچه يه دا جورىك له هه ژارى هيه وهك هه ژاربيه كانى دى نيه،
 هه ژاربيه كى نه به ديه، هه ژاربيه كه جوانى خوى ده بينيت و شانازى به

خۆیه‌وه ده‌کات. ئه‌و به‌تالێ و پووتی و نه‌داریه پێکرا کارێکیانکردبوو، مرقوف ئه‌و هه‌سته‌ی هه‌بێت که له جیگایه‌کدا ده‌ژی که چوارده‌وری به بیابانێکی ناگۆتا ده‌وره‌دراوه، بیابانێک «هیچی» ده‌توانی‌ت له‌ ناوی‌دا هه‌موو شتی‌ک بێت، نه‌دارسی ده‌توانی‌ت هه‌ژنکی بێن و گه‌وره‌ی هه‌بێت. شتی‌ک ده‌توانم ناوینێم دیکتا‌تۆرییه‌تی هه‌ژاری له‌و جیگایه‌ زāl بوو، که جۆری‌ک له‌ جیگا دروسته‌کات که هیچ مه‌کی‌اج و جوانکارییه‌ک قه‌بوول ناکات.

ئهو پۆژه نه‌غه‌ده‌ ماردینی له‌ نیهانی‌دا هه‌ستیکرد ئه‌م جیگایه‌ به‌ که‌لکی ژیا‌نی ئه‌و نایه‌ت، ئه‌و بو‌و جۆره جییه‌کی له‌م چه‌شنه‌ دروست نه‌بووه، به‌لام ئه‌و هه‌سته‌ی به‌ جۆری‌کی بێه‌زه‌یی و دل‌په‌قانه له‌ خۆیدا خنکان. ده‌بێت بیرمان نه‌چێت، ئه‌و پۆژانه‌ خانمی ماردینی سه‌ره‌تای گرگرتنی به‌هره و توانا شیعریه‌کانیشی بوو، خۆینه‌ری‌کی سه‌ره‌تایی به‌لام باشی ئه‌ده‌بیاتی شو‌رشی‌گری ئه‌وده‌مه‌ بوو... شتی‌ک له‌ بیرکردنه‌وه‌یدا نه‌بوو دژ به‌ هه‌ژاری بوه‌ستێته‌وه، نه‌ک هه‌ر ئه‌وه‌ وه‌ک کچی دکتۆر جه‌لال ماردینی و ژنی دکتۆر مسته‌فا شو‌کا‌ک هه‌میشه‌ له‌وه‌ ده‌ترسا تۆمه‌تی پۆرژا‌زی‌بوونی به‌خێته‌ پāl، له‌ به‌رئه‌وه‌ گه‌رچی هه‌وای غه‌مپاشا له‌ سه‌ر دل‌ی زۆر قورس بوو، له‌ نیهانی‌ خۆشیدا هیچی بو‌و خۆی ئاشکرا نه‌کرد و ئه‌وه‌ی نه‌درکانه‌ که ژیا‌نی به‌رده‌وام بو‌و که‌سێکی وه‌ک ئه‌و له‌ جۆره‌ کوچه‌یه‌کی وه‌ه‌ادا ئه‌سته‌مه‌.

من دوا‌ی نه‌غه‌ده‌ ماردینی و ئه‌رده‌لان هیرانی گه‌یشتمه‌ کوچه‌ی غه‌مپاشا. هیرانی گه‌نجی‌کی هێمن بوو، ئه‌ویش کو‌پی حاکمی‌کی ناسراو بوو. ئه‌و کات نه‌مه‌دانه‌ی بو‌چی له‌و سه‌ره‌تای گه‌نجی‌تییه‌وه‌ پێگای که‌وتۆته‌ ناو ئه‌و شانه‌ زۆر سه‌ره‌تاییانه‌ی شو‌رشه‌وه‌، له‌گه‌ڵ ما‌لی دکتۆر جه‌لال ماردینی‌دا به‌ خانه‌واده‌ نزیک و ناسیاو بوون. هیرانی هاو‌پێ‌ی مندا‌لی نه‌غه‌ده‌ بوو، له‌و جۆره‌ کو‌پانه‌ نه‌بوو، هه‌ر کات له‌ ده‌وری خۆی کی‌ژێکی

بینی، دەمۆدهست بیر له عەشق و پەیوەندی و شتی وەها بکاتەو. هەر یەکەمجار کە ببنیم وەک شۆپشگێڕێکی پۆمانسی هاتە بەرچاوم، لەوانەی بەردەوام ژێانی تایبەتی خۆیان دەخەنە دواو و دەیانەویّت بۆ شۆپش بژین... کە سەیرمەکرد وەها بوو وەک خۆم لە ئاوێنە یەکێ دیکەدا ببینم، کەسێکی فەنەتیکم دەدی کە باوەڕی بە شۆپش لە باوەڕی بە ئینسان و خودا گەورەتر بوو.

نزار ئیدریس دواوەمین کەس بوو کە هات. من نزارم لەو ئێوارە دوورەو نەبینیبوو کە تێیدا لە جێیێکی تایبەتیدا لە زیندانی پسمانەو بەردیان بۆ زیندانی گشتی شۆپش و پاش ماوەیەک لەوێ بەفەرمانی سەرۆک ئازادیانکرد. پوخسار و نیگا و جوانییەکانی هەر وەک خۆیان بوون. من تێنەگەیشتم چۆن پەیوەندی بەم شانە سەرەتاییانەی شۆپشەو کردو، سەرەتا ناوەکەیم بینی شتێک لە دوودۆلی و پارایی دایگرتم، ناوی ئەوانی دی پێکرا نەیتنی بوون، ئەو تاکە کەسێک بوو کە قەبوولی نەکردبوو ناویکی نەیتنی هەبێت. من ناوی نەیتنیم جەنگیز بوو «کە دواتر تەواو جێگای ناوی راستەقینەی خۆم دەگرتەو». نەغەدە ماردینی ناوی پۆزا بوو کە دواتر تەواو بێرچوو وە و هەمیشە هەر وەک خانمی ماردینی ناو دەبرا. هۆشەنگ بە ناوی بۆلبولیارەو هاتە ناو شۆپشەو، گەرچی ناوی راستەقینەی خۆی بوو، بەلام هەموو وەک ناوی نەیتنی تێگەیشتین. نزار بە ناوی «قەساب»-ەو هات و وەک هەمیشە بۆشناخ و دلێرق و لە خۆبایی دەینواند. لە دلێو ئەم خرۆش و تێکەڵبوونەویم بە شۆپش لاسەیربوو، کە هات و منی بینی، وەک باوەڕ بە چاوانی خۆی نەکات، زەرەدەخەنە یەکێ گالته نامیژی گرت و وەک بلێ «دیسانەو تۆیت... دیسانەو تۆیت». بێباک سەیریکردم و بێحورمەتانه گوتی «هەفال پێدەچێت زەوی لەو بەچوکتەر بێت کە باسەدەکرێت و کەس تائێستا باش پێوانەی نەکردبێت». ئینجا بە بێحورمەتییهکی

بېيۈنەۋە گۈرتى «چىيە .. ھورپى ئەسپكۆز تۆش ھەزەت لە شۆپشىكى
نويىيە؟». ئەۋە سەرەتاي ئەۋ ناۋە بوۋ كە بە درىژايى شۆپش و تا
ئەمپۇ ھەندىك كەس بۇ سوۋكا يەتتى دەيخەنە دوام «ئەسپكۆز».

ئەۋ ئۈۋرەي كۆبۈنەۋەي يەكەممان تىداكرد، ئۈۋرەيكى سارد و
بېرەنەقى مالى ھۆشەنگ بوۋ لە غەمپاشا، دوۋ بەرەي كۆنى تىدا
پاخابو، لەگەل كۆمەلە دۆشەكلەيەكدا كە بولبوليار بە جۆرىكى
ئەندازەيى پىكى خىستېۋون، ديۋارەكانى پىكرا لەگەچى داكەتوۋ و
ژەنگرتوۋ بوۋ. مەن دوۋ پۆل لەۋەۋبەر لە ناۋچە شاخاۋىيەكانەۋە بە
فەرمانىكى نۆر نەيتى سەركردايەتتى شۆپش ھاتېۋوم تا ھەندىك شانەي
شۆپشگىتپانەي نوئ لە شاردا دروستېكەم و كاروبارى شانە پەرتەۋازەكان
بگرمە ئەستۇ. يەكەمىن كەسىك كە دەبوۋ پەيۋەندى پىۋەبەكەم ئەردەلەن
ھىرانى بوۋ. ئەردەلەن ھىرانى پەيۋەندى بە ھۆشەنگەۋە كرەبىۋ كە
ھورپى بوۋ لە زانكۆ، ھەر خۇدى ئەردەلەنئىش بە جۆرىك لە جۆرەكان
نەغەدە ماردىنى ھىتابوۋە سەر پىگاي خەباتكردن. بەلام ئەۋەي نزارى
ھىتابوۋە پىزى شۆپشەۋە نەغەدە ماردىنى بوۋ.

ئەۋ پۆلە كە پىكرا لە ئۈۋرەكەدا كۆبۈنەۋە، مەن سەرى قىسەم گرتە
دەست و سەرەتا بە ھىرشىكى توند بۆسەر بارزانىيەكان دەستىم پىكرد.
ئەۋكات جگەرەكېشىكى بېپەرۋام لىدەرچوۋبوۋ، لە دۋاي ھەرەسى شۆپشى
ئەيلۈلەۋە بەردەۋام جگەرەم دەكېشا و گەر بۆم بلۋايە دەمخۋاردەۋە.
يەكېك بوۋم لەۋ كەسە كەمانەي بەرگەي شىكستى شۆپشەم نەگرت و
دۆخىكى دەرونى دژۋارم بۇ دروستېۋو. لە سەرەتاۋە ئەۋ ھەستەم ھەبوۋ
كە شۆپش پىرۋسەيەكە دەبىت تەۋاۋ بىرئىت، شۆپش شىتېك نىيە كە
دەستى پىكرد بى سەرەكەۋەتن بگاتە كۆتايى، شىتېكە كە داگىرسا جگە

لە سەرکەوتن ھېچ ئەگەرىشكى دىكەي لە بەردەمدا نىيە . ھەلبەت ئەو شىكستە ترسناكەي شۆرش، منى تووشى دوودلى و غەمۆكەيەكى كاتى كرد، ھەك خەلگانىكى زۆر پىشەيكى درىژم ھىشتەو و بە غەمبارىيەكى بىۆينەو ھاوارەي تاران بووم، وازم لەو شەھىنا بۆ تەواوكردى خويندن بگەپمەو بۆ زانكۆ و كامىرايەكى نويم كېرى و كەوتمە بىرۆكەي ئەو ھەي بۆ ژيانى داھاتووم شىتەك بكم ھەم لە سروشت و ھەم لە شارستانىيەتو نەزىك بىت . دروستكردى جىگايەك بۆ ئەسپ بەخپوركردن و بايەخدان بە ئەسپسوارى بىرۆكەي ئەو دەمەم بوو . ئەو ھەي ئەودەم لەو خولايەي دوروخستەو، دەستپەيكرنەو ھەي شۆرش بوو . شۆرشگىر بوون لە ھەندى قۇناغدا ھەك نەخۆشى لىدىت، مەروف ناتوانىت شۆرشگىر نەبىت، لەو دەمەشدا مەن ئەو دەردەم بە جۆرىكى بىۆينە گرتبوو . زۆرجار بۆ شۆرشگىر گرنگ نىيە لە چ بەرەيەكەو دەست پەيدەكەتەو، گرنگ ئەو ھەيە جىگايەك ھەبىت تورەيى و ناومىدى خۆي بەرامبەر جىھان پىشانىدات . ھەرەسى شۆرش نىمەي گەياندىبوو پلەيەك لە دوودلى كە جىگاي باو ھەي نىيە . ھېچ شىتەك ھەك ھەرەسى شۆرش پىاوان تووشى نەخۆشى دەرونى و جەستەيى ناكات، لە بەرئەو ھەي لە ساتىكدا، لە چركەيەكدا شۆرش دەبىتە بەشىكى ئورگاني جەستەمان، دەبىتە ئەو شتەي كە كۆي ماناي بوونمانى لە سەر بەندە، لە بەرئەو تەكشكانى شۆرش ھاوشانى نەخۆشى و تەكچوونى تەندروستىمان بوو . ئەو پۆژەي كە لە مالى ھۆشەنگى بولبوليار كۆبووينەو، پۆژىكى گرنگى ژيانم بوو... پىنچ كەسى توپەبووين... بەر لە دەسەلات و داگىرەران لە خودى ژيان و لە گەردون توپەبووين . لەو بىمانايە قوولەي كە لە بن ھەموو شىتەك و لە پىشت ھەموو شىتەك و لە داوى ھەموو شىتەكدايە . نزار ئىدرىس داوى گەپانەو ھەي بۆ شار لە قەسابخانەيەك كارىكردبوو، بە پاستى كارى سەرپىنى مەپ و مانگا بوو، دەيگوت ئەو كارە وادەكات

بەرگەي ژيان بگريّت. نەغەدە بە جۆرىك لە جۆرەكان لە ھەموو شتەيكي دنيا ناپازىي بوو، ھۆيەكي ديارىكراوى بۆ ئەو ناپازىيەونە نەبوو، بەلام دڵنەيابوو خودى ئەو ناپازىيەونە جوانىدەكات... «مروڤى ناپازىي ھەميشە مروڤىيكي جوانە» لە سەرەتاي كۆبەونەوھى ئەو پۆژەماندا وايگوت. ئەودەم ئەوھى لە ژنى دكتورىك نەچىت، ھۆكارى ھەموو ھەولەيكي و پەفتارىكي بوو. ھۆشەنگيش سولتانی غەمپاشا، ھەك ناوئەيدىكي گەرە دەھاتە شۆرپشەو، شۆرپشگىرپيون لای ئەو جۆرىك بوو لە ئاشكرەكردن و پاگەياندننى ناوئەيدىيەكي ئەبەدى.

ئەو پۆژە بۆ يەكەمجار ھەستم بەبوونى شتەيكي نااسايى لە نىوان نەغەدە ماردىنى و نزار ئىدرىسا كرد. لە سەرەتاو گومانىكي قوولم بەرامبەر خانمى نەغەدە ھەبوو، پىم قەبوول نەدەكرا، ژنى دكتورىك كە لە خىزانىكي دارايە بەوجۆرە لەگەڵ چوار پياوى بپاشەپۆژ و سەرکەشدا تىكەل ببىت. ئەوكات باوھەم بەو نەبوو كە دەشىت مروڤ ھەبىت، ھەر بە سروشت و بە پىكھات نەگير و نادەستەمۆ ببىت. سەيرىشم لىھات كچىك بەو نىگا و وىقارە ئەرستۆكراتىيەو دلىكي وھا شۆرپشگىرپانە لە سىنەيدا ببىت... بەلام با ھەرگىز لە ناسىنى مروڤ و نەپىنيەكانىدا پەلەنەكەين، دوايى ئەم چىرۆكە پىماندەلىت لە پشت خواستى ھەر كەسەيكمەنەو چ نەپىنيەك وەستاو.

ئەو پۆژە پلانمان دانا، عادىلى مامە بكورژىن يەكچىك لە پياوھ نزيكەكانى دەولەت كە گەلىك بەدناوانە كارى بۆ فاشىستەكان دەكرد. ئەو سەرەتاي ئىشكرەدەكانمان بوو پىكەو... بەلام كۆتايىيەكانمان بە كوئى دەگات، ئەو دەبىت عومرىكي درىژ بوەستىن و پابىمىتىن و بىرىكەينەو.

دوای سی و دوو سال له کوږوونه وه که ی غه مپاشا

دوای سی و دوو سال له وړوڅه، له به یانیه کی نیساندا، به هیمنی به سهر پله که کانی کوشکه که ی نه غه ده ماردینیدا سهر که وتم. خوی له قاتی سیته م له پوښکی ناوړیشمدا پیشوازی لیکردم، کراسیکی شیقونی کورتی له ژیر پویه که وه له به ردا بوو. هردو وکمان نیشانه ی تپه پینی کات و توی سهرده مekan له سهر پوخسارمان نیشتبوو. هردو وکمان زیاد له پیوست قه له وپوویوین، نه وونی عتری «دولچی گابانا» و من وونی عتری «بوس» م لیده هات، نه و پوښکی ژنانه ی گولداری گرانی له به ردا بوو، ژوره که ی پرپوو له ینجانه ی هه م جوړی کاکتوس که هندی که بازگانی تایبته له باشووری ئاسیا وه ده یانه پنا، به رامبه ر ته له فزیونیکسی پلازمای زور که وره دانیشتبوو و له که نالی «نیم بی سی» سهیری به رنامه یه کی تایبته به خولاوازکردنی ده کرد. که کاره که ریکی نیپالی له نزیکیه وه توی نیشتوی دوای خولبارینه کانی دویننی به سپرایه کی تایبته له سهر که لا و گوله کان ده سپری و ناوی ناو حه وزی ماسیه کانی ده گوپی. که من که یشتم، نه غه ده به لوفه وه دهنگی به رنامه که ی کزکرد و وهک ژنیک قه له وی و ته من هیچان له پهفتاره سهیره کانی نه گوپی بیت، به دهنگی که می که نوساو که له هیچدا له دهنگی سحرای کیژی کوچه که ی غه مپاشا نه ده چوو، پییگوتم «جه نگیز، به خیری بیت... بیوره نه م نه زیتهم خستیه بهر. بیوره، به لام بیستومه ده ته ویت یادگاریه کانت بنوسیده وه. باشه، باشه... کاریکی باش ده که یت. تو چونیت کاکه گیان. حه زده که م پیک و راستیم له که لت، بیستومه ده ته ویت باسی منیش بکه یت، باسی نه و کوږوونه وه به بکه یت

که له ویوه ژيانی شوږشگيرانه مان دهستی پيکړد، کۆبوونه وه که ی غه مپاشا و هه موو پوداوه کانی دواتریش. هه موو شتيک له سه ره تاوه بگيرپته وه... شتی خراپت ده رباره ده بیستم. ها ئه وه م بیستووه. گه ر قسه که راسته پيښلئ... چونکه منیش ده مه ویت له حیکایه ته که دا کلکيکم هه بیټ... ده مه ویت کلکيکم هه بیټ».

من به حورمه ت و شه رميکه وه کلاوه که م داگرت، به سه ريکی پووتاوه ی زل و جووتی چاوی بچکۆله و سمیلکی تاشراوه وه، سه يريکی قوولم کرد. دلنیا بووم به زه یی پيښدا ديته وه، دلنیا بووم به دريژایي ژيانی به زه یی به مندا هانتوته وه، بيته وه ی گوئ به به زه یی خانم بده م که ماوه یه ک بوو به چاوی به زه یی وه سه يری هه موو که سی ده کرد، به شه رميکه وه که شه رمی ناچاری بوو گووتم «خانمی گه وره مان. به دلنیا یی وه، به دلنیا یی وه، من دلنیا یی وه، من خولیا یه کی وام هه یه، سه رده می ئیعه پتو یستی به شایه تی که سیکی ده ستپاک هه یه که شته کان وه ک خویان بگيرپته وه... وه ک هه بوون... من له سالانی رابوردودا پۆژانه یاداشته کانی خۆم به وردی تو مار کردوه، به ئی خانم هه تا ده توانم بلیم زۆر زۆر به وردی، هیچ شتيکی گرنگم جینه هیشتووه که له سه رده می خویدا روويداييټ».

خانمی نه غه ده گووتی «ده بیټ گویت له من بیټ. من نازانم تو چی ده نو سیت. به لام هه رچییه ک بنو سیت من له ناويدا ده بم، ده زانم من له ناويدا ده بم». چاوانی که ميک کزبوو بوون. قزی به بۆیه یه کی سوریاو بۆیه کردبوو، له قوناغيکی ته مه ندا بوو که هه ندیک بیبینن و بلین «ئوه، خانم چه نده پيريووه»، هه ندیکی دیش بلین «نا وه ک خۆیه تی... له گه ل پۆژانی گه نجیدا شتيکی ئه وتۆی نه گوږاوه». ئه و قوناغي هه م ئافره تان و هه م پیاوان تيیدا ده که ونه دوولنیه کی قووله وه ده ره ق به جوانی و شیوه یان، ئیدی نه برپایان به ناوینه ده ميټيټ، نه به چاوی خویان، نه به قسه ی خه لک. هه میشه پتو یستیان به وه ده بیټ گویتان

له ستایشی نه‌وانی دی بیټ، بۆ ئه‌وه‌ی بپوا نه‌دۆپین و له ناخه‌وه هه‌ستیکی قوولی لاوازی دایان نه‌گرت. به‌لێ نه‌غه‌ده ده‌نگیشی شتیکی له گپی و هه‌ناسه‌ی تۆنی پیریتی تیگه‌وتبوو، به‌ پێچه‌وانه‌ی جارانه‌وه که ده‌نگیکی ژنانه‌ی سه‌رنج‌اکتش و ئاره‌زووبوونی هه‌بوو. من به‌ سه‌ره گه‌وره و که‌چه‌له‌که‌ی خۆمه‌وه، به‌و چاوانه‌وه که تیروانین و وردبوونه‌وه‌ی دورودریژ کزیا‌نکردبوو، به‌و بیعه‌قلیه‌وه که نه‌ده‌بوو تیپکه‌وم، گووتم «ئوه خانمی ماردینی، بیگومان من ناتوانم ئه‌م چیرۆکه بێ تۆ بگێرمه‌وه. له پاستیدا ئه‌م چیرۆکه بێ تۆ ناگێردریته‌وه، جگه له‌وه گه‌ر بیټ و تۆ له چیرۆکه‌که‌دا نه‌بیټ تامیکی نابێت». په‌نگه ئه‌و پرسته‌یه هه‌له‌یه‌کی گه‌وره‌ی من بووبیټ، به‌لام ئیستا د‌ل‌نیام، به‌بێ ئه‌و پرسته‌یه‌ش شته‌کان هه‌مان پ‌گ‌ایان ده‌گرت و چاره‌نوسی من به‌ هه‌مان گوزهری دیاریکراودا تیده‌په‌پی. نه‌غه‌ده ماردینی زه‌رده‌خه‌نه‌یه‌کی گه‌وره‌ی گرت و گووتی «جه‌نگیز ژیان هه‌ردووکه‌مانی زۆر شه‌که‌ت‌کردوه». تینه‌گه‌یشتم مه‌به‌ستی چیه، به‌ پێکه‌نینه‌وه گووتم «نا خانم، من و تۆ له خۆشبه‌خته‌کانین... هه‌ردووکه‌مان له خۆشبه‌خته‌کانین. هه‌ر ئازاریکمان دیبیټ زه‌مانه بۆی ژماردوین، ئیستا له هه‌چمان که‌م نییه و ئیوه‌ش بوونه‌ته ژنیکی ناودار و به‌خته‌وه‌ر». به‌ که‌مێک تیغ‌کرینه‌وه گووتی «بۆ ئه‌وه نا‌ئیم. نا جه‌نگیز گیان بۆ ئه‌وه نا‌ئیم... به‌ هه‌چ جۆریک ئه‌وه نیاز و مه‌به‌ستی من نییه. له‌و پوه‌وه نه‌ گله‌ییم هه‌یه، نه‌ ده‌عوایه‌کت له‌گه‌ڵ ده‌که‌م، به‌لام قسه‌م له جۆره شه‌که‌تییه‌که که زه‌مانه بۆی ئازمێدریټ، باسم له‌وه‌یه جۆریک له خۆشبه‌ختی هه‌یه مرۆف زۆر غه‌مگینه‌ده‌کات... جۆریک له خۆشبه‌ختی هه‌یه خراپ‌تره له ئازار... زۆرجار واهه‌ستده‌که‌م ئیستا و دوای ئه‌م هه‌موو سه‌اله‌ی خێروخۆشی له ولاته‌که‌دا، تۆزیک پ‌ت‌یوستیم به‌ ئازاره... پ‌ت‌یوستیم به‌ ئازار. پ‌استیت ده‌ویټ جه‌نگیز بیرى غه‌م ده‌که‌م... بیریده‌که‌م. به‌س ناتوانم غه‌م هه‌بیټ، ئه‌وه په‌ریشاننده‌کات،

چەند وەختە ھەولەدەم غەم ھەبیت، چونکە بێ غەم ھیچ شتێکی تر لە ژیاندا تامی نەماوە. تۆ ھەست بەو ناکەیت؟ من لە میژو ھەستەدەم نیووم مردووە، بەردەوام خۆم وادیتە پیشچاو وەک ئیفلیجیم و لایەکم لە کار کەوتبیت. تێکەڵییەک ھەیە لە ھەست و ئیساسات کە پۆزانی گەنجی ھەستم پێدەکرد، ئەو ھەم نەماوە. ئەو تۆ... ئەو تۆ چۆنیت؟ سەردەمێک لە بیرمە پێت گووتم ھەمان دەردی منت ھەیە».

من دەمزانای خانم باسی چی دەکات، سویند بە ھەموو ئەستێرە ی ئاسمان و بە ژیانای ھەموو بوونەوانای سەر زەوی، دەمزانای دەیەو پێت بلێ چی. بە لām خۆم لێ نادیدەکرد، گەرچی لە ناخووە توپەبووم، گەرچی نەمەزانی بۆ ئیستا دای ئەو ھەموو سالاە بانگمەدە کات و وام پێدەلێت، بە لām گووتم «خانم نیازتە چی بلێیت. ئەگەر مەبەستت ئەو ھەیە کە تۆ لەم ژیانە ی ئیستات ناپازیت، ئەم ژیانە ی کە گەلیک خۆشبەختانە ئامیزی بۆ کردووە... بەو ناپەھت و ئەفسوردە دەبم، چونکە ئەم سالانە ی دوا ی ھەمیشە تۆم بە نمونە ی خانم ی سەرکەوتو زانیو کە خەونیکی گەورە ھەیە و دای دەکەویت، خۆت لە من باشتر دەزانیت کە تۆ چ ڕینگایەکی دوور و درێژت بریو... بە پێچەوانە ی منووە کە جگە لەو ی وەک جالجالۆکە یەکی پیر و مەلەون لە ناو پاستی توپێکی تاریکدا دانیشتووم و بۆچان سەیری دنیا دەکەم، ھێچی دیم نەکردووە». خانم بە سەرسامییەو سەیری کردم و گووتی «چۆن وادەلێیت، جەنگیز... چۆن وادەلێیت. تۆ بەرپرسی بە شێکی گرنکی لە دەزگای ئەمنییەتی شوپش. تۆ ھەمیشە پۆستی گرنگ و شوینی گرنگت بوو، ھەرگیز سەیرکەرێکی بیتا یەن و مردووە بوویت. تۆ کە سێکی بە ناگایت... دەمانێک بە شەیتانی شوپش بانگیان دەکردیت، بیرتچۆتەو». کلاو کەم خستووە سەرم و بە ئەدەبیکیو کە بوو بوو بە بە شێکی ھەمیشە یی کاراکتەر «بەتایبەت کاتیک بەرامبەر بە بەرپرسیانی گەورە دادەنیشتم» بە ئەسپایی گووتم

«نا خانم بيرم نهچۆته وه . مرۆف شتى واى بيرناچيته وه . نهغه دهى ئازيز، سوپاسى لوتف و تيزى ياده وه ريتان ده كه م . به لام من هه ميهه بينه ر بووم ... ئه وهى ده بيهت هه ميهه به وردى سه يرى دونيا و سه يرى ناوه وهى ئينسانه كانى تر بكه م، په يوه ندييه كى ئه وتۆيان به وه زيفه كه مه وه نه ماوه . له راستيدا ئه وه له ميژر به وه به خولياى تاييه تى خۆم و به وه به نه خۆشيه كه له ناوه وه ئازارم ده دات . ئه وهى بزاتم چى له ناوه وهى ئينسانه كاندا رووده دات، له وه زيفهى دييرىنى خۆم كه كۆكرده وهى زانياريه تيه پيوه و به وه به خوليايه كى كوشنده بۆ تيگه يشتن له ئينسان، ئه م جانه وه رهى كه هه چ ميژيك نيهه به توانيت لى تيگات، نه له به رنه وهى هه چ كه سمان له وى ديمان ناچين، به لكو ئه مرۆ تا سه بهى په نگمان ده گوپيت و ده شيت بيهن به بوونه وه رى دى ... ئه وهى زۆر ئازارمه دات ئه وه به هه موو عومرم بۆ تيگه يشتنى ئينسان دانا، بۆ چاوه ديتر كردنى، به س ئينسان له حه ربايه كى بيژهنگ زياتر هه چ نيهه ». به هيمنى وهك چه قۆيه كى كوشنده به سه ر دلمدا بكات، گووتى «به لئى وهك خۆت ... به لئى وهك خۆت». ويستم بلئيم، به لئى خانم وهك من، وهك تۆ، وهك هه موومان، وهك هه موو ئه وه كه سانهى پۆژيك له شۆپشدا بۆ په نكيك ده كه پايين، به لام هه م په نكي خۆمان دۆپاند و هه م هه چى ديشمان نه دۆزييه وه . به لام دلنيا بووم، پرستهى وا كوشنده ده ردم گرانتير و سزام خيراتر ده كات .

نهغه ده تازه چاويلكهى پزيشكى به كارد هه يئا، له وه ويه ر هه ميهه جووتى چاوى پۆشن و پرشن گدارى هه بوو، هه ناسه يه كى هه لكيشا و له جبهى خۆى هه ستا و په رده نوئى و قه شه نكه كانى ژووره كهى ته واو لادا . تيشكيكى زۆر ها ته ژووره كه وه و منى له پوناكييه كدا نوقم كرد كه كه ليك تيز و ئازار به خش بوو، له ميژبوو حه زم له تيشكى زۆر نه بوو، له ميژبوو به رده وام به ره و تاريكى هه لده ها تم و كاتى تاييه تى

گه‌پانم ته‌نیا شه‌وان بوو... شه‌وانی دره‌نگ... ده‌میک که ئینسانه‌کانی تر ده‌توانن من و هه‌موو شتیکی تر فه‌رامۆش‌بگن. هه‌لبه‌ت حه‌زم له‌ تاریکی په‌یوه‌ندی به‌وه‌وه نه‌بوو که په‌فتار و ره‌وشتی شه‌مشه‌مه‌کوێرانم گرتبیت، به‌لکو ده‌گه‌پایه‌وه بو‌ئو پاستیه‌ غه‌مگینه‌ی که شه‌و باشت‌ترین کاته بو‌ له‌ یادکردنی دونیا، بو‌ نو‌قمب‌وون له‌ بی‌په‌نگیه‌کی قوولدا. شه‌و هیچ نییه‌ جگه‌ له‌ کو‌تایی هه‌موو جیاوازییه‌ک، سه‌رکه‌وتنی په‌های یه‌ک په‌نگ که کو‌تایی به‌ هه‌موو هه‌مه‌جو‌رییه‌کی تر سناک ده‌هتیبیت. ناوازه‌یی ئینسان... به‌لێ ئه‌وه ده‌رده‌ کو‌شنده‌که‌یه، ئه‌وه سه‌رچاوه‌ی ئازاره‌کانمانه، گه‌ر هه‌موو سوورنه‌بین له‌ سه‌ر ئه‌وه‌ی که مه‌خلوقاتی ناوازه‌ین، هتنده‌ ئازارمان نابیت. له‌ شه‌ودا که مرۆفه‌کان ده‌خه‌ون که تاریکی دادیت، هه‌موو جیاوازییه‌کان ده‌خه‌ون و ئینسان ده‌چیت‌ه‌وه سه‌ر په‌سه‌نه‌ بی‌سوود و ناچیزه‌که‌ی خو‌ی. دنیا جه‌وه‌ره‌ پاسته‌قینه‌که‌ی خو‌ی ده‌رده‌خات که یه‌ک په‌نگی و تاریکییه‌. تاریکی جه‌وه‌ری گه‌ردونه، له‌ گه‌ردوندا هیچ شتی‌ک له‌ تاریکی زۆتر نییه، ئه‌و شامی هه‌موو شوینه‌کانه، هیچ شتیکیش نییه‌ له‌ تاریکییه‌وه نه‌هاتبیت... نا، من زۆله‌تپه‌رست نیم، به‌لام ده‌زانم تاریکی هه‌موومان په‌کده‌خاته‌وه، هه‌موومان ده‌گرت‌په‌ته‌وه بو‌ نامیزی یه‌ک شتی قوول و بی‌سنوور، یه‌ک په‌نگ له‌ ناویدا جیاوازییه‌ بچوک و سنوورداره‌کانمان نرخ‌یکی نامیبیت و ته‌نیا هاویه‌کی و وه‌که‌ی کیمان بو‌ ده‌هتیبیت‌ه‌وه.

پوناکی له‌ ژووره‌که‌ی خانمی ماردینیدا گه‌رچی گه‌له‌ک خواکرد و سروشتی بوو، له‌ خو‌ری پاسته‌قینه‌وه ده‌هات، به‌لام بو‌ ئیستی‌ک وامده‌زانی هه‌له‌م و هه‌موو ئه‌و نورانه‌ له‌ پرۆجیکته‌ری گه‌وره‌ گه‌وره‌ وه‌ دین و پوو له‌ ژووره‌وه ده‌گن. له‌و کاته‌دا وه‌ک شتیکی دیرینی به‌یادا هاتبیت‌ه‌وه، به‌ ئه‌سپایی گووتی «ده‌شیت من و تو‌ چه‌ندی دیکه‌ بزین... چه‌ندی دیکه‌؟». من و ئه‌و له‌ سه‌ره‌تای په‌نجا‌کانی ته‌مانماندا بووین،

من چند سالتیک له و گوره‌تریووم. به پیکه‌نینه‌وه گووتم «واده‌زانم شتیکمان به به‌روه مابیت». چ وه‌لامیکى بیمانا بوو نه‌وکاته به‌زارمدا تیپه‌پی... چ وه‌لامیکى بیمانابوو.

له ناکاو له ناوه‌پاستی ژووره‌که‌دا وه‌ستا، قه‌له‌ویوون که‌میک کورتیکردبووه‌وه، به‌لام به‌هیه‌ت و ویقارنکی له پاده‌به‌ده‌روه‌وه، گووتی «پیتوایه‌ه‌قی نه‌وت هه‌یه‌یاده‌وه‌ریه‌کانت بنوسیته‌وه؟». شتیک له نیگه‌رانی، له زویریوون له ده‌نگیدا بوو که گ‌لیک کتوپر و ناکاو هاته‌سهری، گووتم «واده‌زانم یاده‌وه‌ریی تاییه‌تیتیرین شتی نینسانه. گه‌چی من رقم له‌وه‌یه مرؤف زؤر پی له سهر تاییه‌تمه‌ندیی خوی دابگریت، به‌لام نه‌غه‌ده خان یاده‌وه‌ریی فریوکی گه‌وره‌ی هه‌یه. گه‌ر فهرامؤش‌بیکه‌یت، ناهیلایت بخه‌ویت. ناهیلایت پش‌ووبده‌یت، ناهیلایت ژیانیکى ئاسایی بژیت».

به سه‌رسامیه‌وه سه‌یریکردم و گووتی «یاده‌وه‌ریی شتیکى تاییه‌تی نییه، به‌لکو نه‌و به‌ش‌ه‌ی مرؤفه که‌مولکی خوی نییه، نه‌وه‌ی به‌عه‌قلماندا ده‌گوزه‌ریت مولکی خۆمانه، نه‌وه‌ی به‌خه‌یالماندا ده‌پوات هه‌روه‌ها ههر مالى تاییه‌تی خۆمانه و بو‌خۆمانه و که‌س کاری به‌سه‌ریبه‌وه نییه، به‌لام نه‌وه‌ی له یاده‌وه‌ریماندا، نا... جه‌نگیزی برام. نه‌وه به‌ته‌نیا مولکی ئیمه‌نییه». گه‌پایه‌وه سهر کورسییه‌که‌ی و به‌شتیک له غه‌مه‌وه گووتی «که‌واته جه‌نگیز، ده‌ته‌ویت یاده‌وه‌ریه‌کانت بنوسیت و باسی منیش بکه‌یت». من جارنکی تر کالوه‌که‌م داگرت و به‌پیداگرتنیکى گه‌مزانه‌وه، گووتم «به‌لن خانم... ده‌مه‌ویت وابکه‌م». زه‌رده‌خه‌یه‌کی گرت... بو‌یه‌که‌مجار پیریم به‌پوونی له پوخساریدا بینى. به‌رامبه‌رم دانیشه‌توه و وه‌ک باس له کاره‌ساتیک بکات، گووتی «ده‌ته‌ویت باسی لیفتانانت و نزار ئیدریسیش بکه‌یت... یه‌عنی ته‌واوی چیرۆکه‌که‌ بگێرته‌وه؟». نه‌وه نه‌و ساته‌بوو که ده‌بوو من بوه‌ستم

و بیریکەمەوه. تا ئەوکاتە نەمدەزانی بە چ هیمنی و ئارامییەکی ساردەوه باس لە شتیکی ترسناک دەکەم. بەلام بێئەوهی دوودلەم، بە ئارامییەوه سەیرمکرد و گووتم «دەمەوێت هەموو چیرۆکەکە بە باشترین شێوە بگێڕمەوه». بەهەمان هیمنی خۆیەوه، کە دڵنیاووم هیمنی پیش گەردەلوولە، وەک دایکێک بە دەست کوپێکی هەرزەکارییەوه گیرۆدەبووییت، سەیریکردم و گووتی «دەتەوێت هەموو چیرۆکەکە بە باشترین شێوە بگێڕیتەوه. بێئەوهی بیر لە دەرەنجامەکانی بکەیتەوه، بێئەوهی بیر لەوه بکەیتەوه دواتر چی دەبێت و دەشیت خەڵک چی بلێن و چۆن تیبگن».

لەو ساتەدا تەواو ئاشکراوو، بۆ ئەوەندە دەترسم... سەرم دانەواند و گووتم «خانم تکادەکەم پەردەکان دابەوه، بەرگەی پوناکی زۆر ناگرم». ئەو تیشکە زۆرەیی هاتبوووە ژوورێ بە پاستی ئازاری دەدام. هەستا و کەمێک نزیکبوووەوه، بۆنی عەترەکی تەواو سستیکردم، دەستی گرتم و گووتی «گویگرە جەنگیز. دەبێت واز لە بیروکی نوسینەوهی یاداشتەکانت بهێنیت... ئەوه بۆ تۆ نابێت، بۆ کەسێک نابێت کە نەپنی زۆر گەورە گەورە دەزانیت. ئەوه بۆ کەسانی وەک تۆ نییه... تێدەگەیت، تۆ بەرپرسیکی گرنگی دەزگای ئەمنییەتی شوپشیت... بەرپرسیکی گرنگی ئەو دەزگایەیت، کەس نییه لە جیگا و پلە و پایەیی تۆدابێت و کاری وەها بکات. ئەوهی تۆ دەیکەیت یاریکردنە بە ناگر... یاریکردنە بە ژیاڵی خۆت». کەمێک پالەدایەوه و هیچم نەگووت.

لەو کاتەدا چەندین سەعات پێکەوه دەستیانکرد بە لێدان، وەک ئەوهی دەستیکی ئەفسوناوی چەندەها کاتژمێری جیاوازی پێکەوه لە سەر یەک چرکە گۆککردبێت. لە هەموو ژوورەکانی مائی خانمی ماردینییهوه، بەندۆلی گەورە گەورە دەجولان و وەختیکی نادیاریان پادەگەیاندا، من بۆ یەکەجار سەرم لەو هەموو کاتژمێرە سوپما کە بەدیوارهکانی مائی

خانمه‌وه هه‌لواسراون، سهرم له جولەى ئەو چرکه‌ژمێرانه ده‌سوپما که بێ پاش و پێش، هه‌موو پێکه‌وه ده‌جولان، وهک ئەوه‌بوو خانم له ناو خولیايه‌کى گه‌وره‌ى پێوانه‌کردنى کات و ژماردنێ هه‌موو چرکه‌کانى ژياندا بژێ. ويستم لێبېپرسم «ئهم هه‌موو کاتژمێره زۆره بۆ؟». ئەو پێشمه‌گه‌وتم و گووتى «جه‌نگيزى برام، سهرت نه‌سوپمێت... له‌م خوشکه‌ بېره‌ت تێبگه‌. هه‌موو ئەو کاتژمێرانه بۆ ئەوه‌يه پێمبڵێن که کات ده‌پوات. کات شتێکه ده‌پوات و ناگه‌پێته‌وه. بۆ ئەوه‌ى له‌ پابوردودا نه‌ژيم، بۆ ئەوه‌ى بزاتم که هه‌مووى تێپه‌پيوه و مردووه، هه‌ر کات گوێم له‌ ده‌نگى ئەو به‌ندۆڵانه ده‌بێت زياتر دلنياه‌بم که له‌ پابوردوو دوورده‌که‌ومه‌وه». سه‌يرمه‌کرد بۆ ئەوه‌ى بزاتم ئاخۆ هه‌چ شتێک له‌و شاعيره‌ى ناخى هه‌شتا له‌ ناويدا زيندووه... ده‌مزانى شاعيريش وهک فرېشته وايه، که هاته سه‌ر مردن، له‌ هه‌ر به‌شتێکى پۆچ زووتر له‌ ناخى مرۆفدا ده‌مریت. به‌لام به‌ خوێندنه‌وه‌ى پووتى پوخسار نه‌متوانى بگه‌مه‌ شتێکى ديارىکراو، نه‌متوانى بچمه‌وه سه‌ر ئەو پاستيه‌ى له‌ مێژبوو به‌ پوونى ده‌مزانى. که کاتژمێره‌کان بێده‌نگبون، گووتى «که هه‌ستتکرد کات چه‌ند به‌خيترایى ده‌پوات، ئيتير ناتوانيت بېر له‌ پابوردوو بگه‌يته‌وه». له‌ کۆتايى هه‌موو پسته‌يه‌کدا جوانيه‌کى دوور و دێرين و مردو له‌ پوخساريدا ده‌رده‌که‌وته‌وه. جوانيه‌ک هه‌ستمده‌کرد، پتر جوانى ناو خه‌يالێ منه، نه‌وهک جوانى سه‌ر پوخسارى نه‌مپۆى ئەو. دواچار بۆ ئەوه‌ى هه‌يمه‌مبکاته‌وه هاته ته‌نېشمه‌وه و گووتى «پێمبڵێ، جه‌نگيزى پير... هه‌لاک بوويت... ماندوو بوويت له‌ پاکردن ياخود چى. ته‌نيا ئەوانه يادداشتى خۆيان ده‌نوسنه‌وه که هه‌ستده‌که‌ن نزیکن له‌ کۆتايى». من سهرم دانه‌واند و به‌ شه‌رمه‌وه گووتم «ياده‌وه‌رى گه‌وره‌ترين دۆزمنى ئېنسانه، چونکه تاکه شوپێنێکه هه‌قيقه‌ت وهک خۆى هه‌لده‌گریت. هه‌موو ئازاره‌کان له‌وتوه دێن، هه‌موو شتێکى مرۆف ده‌توانیت درۆبکات، ياده‌وه‌رى نه‌بیت». جگه‌ره‌يه‌کى داگيرساند و به‌ر له‌وه‌ى مژى

یه که می لیبیدات، قاجی خسته سەر قاجی و شتیگ له پیستی له ژیر کراسه شیقونه سووره که یه وه ده رکوت، سه یزگی هیمنی منی کرد و به دهنگه ژنانه ئه رستو کراتیبه که یه وه، گووتی «هه موو ژیانم رقم له هه قیقات بووه». به پتکه نینه وه گووتم «رق له گه ل هه قیقه تدا چ سودیکی نییه. رق ناتوانیت پزگری له هه قیقات بکات. هه قیقات یه ک چاره ی هه یه، ئه ویش ئه وه یه به رگه ی بگریز». ماوه یه ک بیده نگ بوو، وه ک ئه وه ی بیه ویت به و بیده نگیه بمخاته دوو دلییه کی قولله وه، وه ک ئه وه ی دلنیا بیت ده توانیت به بیده نگه گووشاریکی وه ها بکات که به وشه ناتوانیت. دواتر ژور به هیمنی وه ک شتیکی ساده و ناسایی بلایت، گووتی «ئاگادارم هه ر تو نیت که ده ته ویت یاداشته کانت بنوسیته وه ... ئاگادارم ... راستیه که ی حیزب ئاگاداره، شه خسی سه رو کیش ئاگاداره». وه ک ئه وه وابوو بخنکیم، وه ک ئه وه وابوو هه ناسه م لیبپریت، هه ستمکرد پتویستیم به هه وا و بیده نگه و پشویه کی دریزه، به لام بیته وه ی خوم ناشکرا بکه م، پرسیم «کی تر هه یه یاده وه ری خو ی بنوسیت ... کی تر؟؟». له و ساته دا دلنیا بووم شتیگ ده زانیت، دلنیا بووم شتیگ ده زانیت ... شتیگ ته واو لی دلنیا نییه. بیته وه ی وه لاممبدا ته وه، هه ستا و پستی تی کردم، گووتی «جهنگیز جاریکی تر بیر له هه موو شته کان بکه ره وه. یاده وه ریبه کانی تو مولکی خوت نییه ... هیچ که سینک له م ولاته دا یاده وه ری مولکی خو ی نییه ...». بیته وه ی هیچ بلیم له جیگای خوم هه ستام، هیشتا ده نگه به ندو لی سه عاته کان له سه رمدا ده زینگانه وه، به هیمنی چاوم نوقاند و ده ستیم به سه رمدا هیئا. له میژبوو وا نه له رزی بووم ... که کلاوه که م گرت به ده ستمه وه، هه ستمکرد ده ستم ده له رزیت، ژور ده له رزیت، له رزیک، نه له رزی ترسه و نه له رزی په شیمانی، به لکو له رزی تو په ییه. له و ساته دا دیه منی نه سپه کوژراوه کانم هاته وه یاد. ده نگه به ندو لی سه عاته کان و دیه منی نه سپه کان له خه یالما دتا تیکه لبوون. وه ک ئه وه ی ژوره که پرپو بیت له

هه‌ناسی ئه‌و ئه‌سپانه‌ی له پسمان چه‌ندین ساڵ له‌مه‌یه‌ر کوشتن،
 وابوو وه‌ک ئه‌وه‌ی به‌گه‌وره‌یی له‌ به‌رده‌مدا بن، وه‌ک ئه‌وه‌ی هه‌لمی
 سینه و بوخاری جه‌ستیان به‌رچاویان گرتبم. وه‌ک ئه‌وه‌ی له‌ به‌رده‌مدا
 هه‌ستنه‌ سه‌ر پێ و به‌ هێمنی بوه‌ستن... به‌ نێوان تارمایی ئه‌سپه‌کاندا
 به‌ره‌و پووی خانم پۆیشتم و به‌ ده‌نگیکی کز گووتم «خانم من باسی
 هه‌قیقه‌ت ناکه‌م، هه‌قیقه‌ت ناگێرمه‌وه... ته‌نیا ئه‌و شتانه‌ ده‌نوسم که
 دیومن، ئه‌و شتانه‌ که له‌ ناویاندا ژیاوم و منیان دروستکردوه. منیان له
 وه‌فای پفعه‌ت به‌گه‌وه‌ گۆرپوه‌ بۆ لیوا جه‌نگیز. ئه‌و شتانه، ئه‌و شتانه
 و به‌س». بێئه‌وه‌ی سه‌یرمبکات، هه‌ستیکرد هه‌موو گیانم ده‌له‌رزێت،
 بێویستی خۆم عاره‌قیکی ساردم ده‌رده‌دا و وشه‌کان له‌ گه‌رومدا ده‌خنکان.
 بێئه‌وه‌ی ئاوپداته‌وه، له‌ ناوه‌راستی ژوره‌که‌دا وه‌ستا و گووتی «جه‌نگیز
 برۆ... برۆ، هه‌مامیکی گه‌رم بکه‌ و بی‌ری لێکه‌ره‌وه... برۆ... به‌لام
 بزانه‌ یاده‌وه‌ریت مو‌لکی خۆت نییه‌».

یه‌که‌مین نه‌ینی گه‌وره‌ی ژیا‌نم

هه‌موو که‌سیک شتیکی هه‌یه‌ نایببێت، منیش له‌و یاسایه‌ به‌ده‌رنیم.
 راسته‌ پۆسته‌که‌م وه‌ک فه‌رمانبه‌ریکی به‌ری ئاسایش پێگای ئه‌وه‌تان
 لێده‌گرت باوه‌ر به‌ هه‌موو شتیکم بکه‌ن، به‌لام له‌ راستیدا منیش خالی
 نیم له‌ توانای نه‌ینی و به‌هره‌ی شاردراره‌.

پیاوانی ئاسایش له‌ هه‌ر سیستمی‌دا بن گومان لێکراون، شایسته‌ی
 برپا نین، هه‌رک‌ه‌س چه‌زیا‌ن لێبکات که‌م هه‌ست و بێخه‌یاڵه‌، به‌ گشتی
 دوورن له‌ پۆمانسییه‌ت، له‌ سه‌ر ئاماده‌یی هه‌میشه‌گی بۆ ئازاردان و
 سه‌یرکردن و چاوه‌دێریکردنی مرۆف ده‌ژین. هه‌لبه‌ت مرۆفی وه‌ها که

ئىشى چارەدىرى و لېپرسىنەو و ترساندى ئىنسانەكانى ترە، شتىكى تىدايە لە مرۆفى ئاسايى دورىدەخاتەو . بە جورىك دەتوانم بلېم پىاوان يان ژنانى ئاسايش، جورە مەخلوقىكى تايبەتن و ئاسان لە ژىر ئەو پۆلىنەدا ناوەستىن كە بۇ خەلكانى ئاسايى ھەمانە . من واتىدەگەم خوداى گەرەمان كە زەمىن و ئاسمان و مەخلوقاتى دروستكرىد، بۇ ئەوھى گەردون بگاتە كەمالى خۆى، بۇ ئەوھى دەرەت و پىگا بە ھەموو ئەگرە بېشومارەكانى ناو ئەم يارىيە گەرەيە بېخشىت، بۇ ھەموو دياردە و بوونەوەر و دۇخىك پىچەوانەكەى دروستكرىدو، بۇ پەش سىپى، بۇ خور مانگ، بۇ شەو پۆزى خولقاندو... بۇ ئەوھى مرۆف لە ھەموو ئەم شتانە تىبگات، ماناى دروستكرىدو، كە ئەوئىش دژىك و پىچەوانەيەكى ھەيە كە بىمانايىيە، ھەك چۆن پىر پىچەوانەى بۆشايىيە، شوئىن پىچەوانەى ناشوئىن و ئىستا پىچەوانەى ئەبەدىيەتە . ئەو ساتەى كە فرىشتەى دروستكرىد كەمىك ھەستا و لە حىكمەتى قوللى ئەم بوونەوەرە جوان و ناسكەى خۆى پاما . فرىشتە تاكە بوونەوەرەىكى ئەو كە زاوزى ئاكەن و خۆيان ناتوانن خۆيان دروستبەكەنەو، لە بەرئەو دەبىت خودا يەك يەك دروستيانبكات . دەمىك فرىشتەكان ئاسمانيان پىكرىد و مەلەكوتيان بە جوانى خۆيان پاراندەو، يەزدانى گەرەمان خۇشحال بە دەستكرىد گەرەى خۆى كەوتە بىركردنەو لە دروستكرىدنى دژىك بۇ ئەم مەخلوقە جوانانە، چونكە ھەموو بوونەوەرەىكى بى دژەكەى دەبىتە بوونەوەرەىكى كە لە دەرەوھى ياساى گەردونە، ھەموو بوونەوەرەىكى تەنيا لە پىگاي دژەكەيەو دەگاتە كەمالى خۆى... ھەر شتىكىش سەر بە شانشىنى خودا بىت و لە ژىر مەلەكوتى ئەودا بژى، دەبىت جگە لە خۆى دژىك و نەيارىكى ھەبىت، چونكە ھەتا بارى تەالا خۇشى بە ھەموو تاكىتى و بېئىنەيسى خۇيەو دەستبەردارى ئەو نەبوو كە نەيارىكى گەردونى و سىمبولىكى دژى ھەبىت كە شەيتانە . شەيتان لە دەستكرىد خۇيەتى، چونكە خۆى

ده‌زانیّت به‌بیّ بوونی دژیکّی وا به‌هیز و گه‌ردونی، نه‌سته‌مه بگاته که‌مالّی بیّسنووی خوئی، که‌مالّیک بوونی نه‌و له دووباره‌بوونه‌وه و ده‌سه‌لاّتی نه‌و له بیّمانایی و مه‌خلوقاتی نه‌و له یه‌ک په‌نگی ده‌پاریژیت. یه‌زدانی به‌شکۆمان، ده‌میک فریشته‌کانی دروستکرد، وه‌ک هر شتیکی دی گه‌ردون ده‌بوو نه‌م شاکارانه‌ش پیچه‌وانه‌یه‌کیان هه‌بیّت... دژیکیان هه‌بیّت، خودای گه‌وره زوو له‌وه تیگه‌یشت که‌ مرؤف به‌ گشتی ناتوانیت پیچه‌وانه‌ی فریشته‌ بیّت، چونکه جگه له فریشته‌ ده‌ره‌کی و گه‌پۆکه‌کان، جگه له فریشتانه‌ی خزمه‌تچی خودان و په‌وانه‌کراوی نه‌ون، له ناو هه‌موو مرؤفیکیشدا فریشته‌یه‌کی دیکه‌ی شاردراره هه‌یه، سه‌ره‌تا نه‌وه‌ی وه‌ک جوړیک له هه‌له‌ی گه‌ردونی و نوqsانی له خه‌لقدا ته‌ماشاگرد، به‌لام پاش تیرامانیکّی قوول له ماهیبه‌تی مرؤف، تیگه‌یشت گه‌ر نه‌و فریشته‌یه له مرؤفدا بیّته‌ده‌رئ، گه‌ر له تووی په‌ریزادان خالیان‌بکاته‌وه، بوونه‌وه‌ریکیان لیده‌رده‌چیت له دپنده‌کانی دی کوشنده‌تر و له جانه‌وره‌ه بیّزمانه‌کانی تر ترسناک‌تر. له کاتی‌کدا نه‌و ده‌یویست له مرؤفدا، که‌مالّی خوئی بگه‌پینته‌ ترۆپک و خالّیکّی پۆشن بۆ کۆتایی خه‌لق دابنیت و له پښگای دروستکردنی نه‌م موعجیزه‌ گه‌ردونییه سه‌یره‌وه، مانایه‌کی گه‌وره به‌ وجود به‌خشیت. نه‌و له ئاده‌م راما و تیگه‌یشت که‌ مه‌خلوقی وه‌ها ناتوانیت پیچه‌وانه‌ی فریشته‌بیّت، لیّره‌وه له‌ناو جنسی ئاده‌میزاداندا لقیکّی کرده‌وه... جنسیک ئاده‌مین و ئاده‌میش نین... به‌ شیوه له مرؤف ده‌چن و له دلّدا مرؤف نین، ئیشیان نه‌وه نییه مرؤف بن، به‌لکو ئیشیان چاره‌دی‌رکردن و نااسووده‌کردن و سزادان و لیّرسینه‌وه‌ی مرؤفه. جوړه بوونه‌وه‌ریکن یه‌زدان دروستیکردن تا به‌نیئاده‌م له بوونی خوئی بخاته‌گومانه‌وه، بیانخاته‌شوینیکه‌وه له بوونه‌وه‌ره‌کانی دی قوول‌تر بیر له ناوه‌وه و ده‌ره‌وه، ده‌رون و پوکه‌ش، جه‌وه‌ر و مه‌زه‌ر بگه‌نه‌وه. مرؤف بۆ نه‌وه‌ی بییّت به‌ بوونه‌وه‌ریکی بیرکه‌ره‌وه له خوئی، ده‌بیّت شتیکی تیدا بیّت مرؤف نه‌بیّت،

شتیک هردهم وهک هرپه‌شه‌یه‌کی ناوه‌کی له ته‌واوی جنسه‌که کاربکات، مروف تا لیواری دپنده بگپرتیه‌وه و نه‌وهی نیشانبندات که نه‌وپرده‌ی له نیتوان مروف و ناژه‌لدا هه‌یه، پردیکی کراوه و به‌رین و هه‌میشه‌یه ... نیمه له‌م سهرده‌مه‌دا و به زمانی پۆژانه‌ی خۆمان، به‌مجۆره مه‌خلوقانه ده‌لپین کارمه‌ندان‌ی ئاسایش. ده‌شیت له ده‌ور و زه‌مانیکی تردا ناویکی تریان هه‌بوویت، ده‌شیت له داهاتوودا وه‌زیفه‌که‌یان شتیکی دیکه بیت، به‌لام وهک جنس، وهک په‌گه‌زیکی تایبته که ئیشیان چاوه‌دیریکردن و سزادانه، هه‌ر ده‌میننه‌وه. نه‌مجۆره کارمه‌ندانه که له سهر زه‌وی وهک جۆره جنسیکی جیاواز له ئاده‌میزادان بلأوبونه‌ته‌وه، له هه‌موو جیگایه‌کی دونیادا هه‌ن، پوو له هه‌ر ولاتیک، هه‌ر سنووریک، هه‌ر جیگایه‌کی گرنگ بکه‌یت ده‌یانبنیت، جگه له کینه و گومانیش هه‌چ شتیک له چاویاندا نییه، هه‌تا که له‌گه‌ل دز و تیرۆریست و تلپاکچیاندا ده‌که‌ونه جه‌نگه‌وه، بۆ نه‌وه نییه خه‌لک به‌اریزن و ناشتی و ئاسووده‌یی جیهانیی بچین، به‌لکو بۆ نه‌وه‌یه به‌ مروفه خراپه‌کانی دی بلپن، نیوه ده‌ره‌ق به مروفه‌کانی تر چهند دپ و دپنده‌بن، هیزیکی تر هه‌یه له سه‌روو هه‌مووتانه‌وه‌یه و له هه‌مووتان دپ و به‌هیز و کوشنده‌تره، که نیمه‌ین. نه‌وانه پپچه‌وانه‌ی ته‌واوی فریشته‌ن، له هه‌موو سه‌ردهم و سیستم و جیگایه‌کدا یه‌ک شت ده‌یانجولینیت که هه‌لکۆلینی ناخی ئینسانه‌کانی دی و نازاردانی جه‌سته‌یانه، خواستیانه تیگه‌ن مروفه‌کانی دی بیر له چی ده‌که‌نه‌وه، هه‌میشه نامۆن و له نیتوان مروفه‌کانی تردا وهک غه‌ریبه‌یه‌ک ده‌ژین، کونجکۆل و هه‌راسانکه‌ر و له خۆبایی، له به‌ردهم لاوازا به‌هیزن و له به‌ردهم گه‌وره‌کانیشدا به‌ چۆکدا دین، گه‌ر بتوانن ئینسان وهک بوکه‌شوشه‌یه‌کی یاریکردن ته‌ماشاده‌که‌ن و نه‌و یارییه‌ش وهک وه‌زیفه و فره‌مان سه‌یرده‌که‌ن، وهک واجیبیکی به‌رز. نازاردان وه‌زیفه‌یانه و نه‌و نازاردانه‌ش وهک نیشتمانه‌په‌روه‌ری ده‌بینن، نه‌وه وایان لیده‌کات وهک قه‌شه

و که هنوتی سهرده مه دیرینه کان، وه زیفه ی چاوه دتیری و یاریکردن و جهسته شکاندن وهک وه تهن دۆستی و خوداپه رستی بیت لایان، چونکه جگه له هه لکۆلینی ناخی ئینسان خهونی تریان نییه، ئاماده ن به بچوکتترین فره مانای گه وره کانیان، تا ترسناکترین سنوور ئه وانی دی شه که نه بده ن. هه لبت مه به ستم له هه موو فره مانبه ریکی بچوک نییه که به پریکه وت پریگای ده که ویته ناو ئه و کاره وه، به لکو مه به ستم له وانه یه وهک ئاسایش له دایکده بن، وهک جنسیک که ئیشیان گه وره کردن و پاراستنی چاوه بزۆک و نه سره وت و به دگومانه که ی ناو مرۆف، وهک په گه زیک به ر له وه ی له ناو کۆمه لگاوه له دایکبن، له ناو سروه شه وه له دایکده بن. ئه وانه مه خلوقیکی تایبه تین، له سهر پله که ی وجوددا ده که ونه نیتوان مرۆف و شه ی تانه وه، وهک چۆن له وانه یه فریسته کان له سهر هیلای هه مان ئه و پریزه ندییه بکه ونه نیتوان مرۆف و خوداوه. به لای نه زمونی دورودریژم له و بواره دا پتمده لیت، پیاوانی ئاسایش هه نگاوێک له مرۆف دور و شه قاویک به لای نه هریمه ندا پۆیشتوون. ئه وانیش له جنسیکن که خۆ به خۆ زاوێ ناکن، گهر ژنیکی ئاسایش و پیاویکی ئاسایش پیکه وه هاوسه ریبکه ن، مندا لکی ئاسایشیان بۆ به ره م نایه ت. ئاسایش بوون جوړه توانایه کی شه ی تانییه که سه رچاوه کانی ده که پریته وه بۆ ئه و لادانه ترسناکه ی خودا له ناو جنسی ئاده میزاداندا دروستیکردوه. مرۆف تا نه توانییت له جه وه ره ی خۆی وهک مرۆف ده رچییت، ناتوانییت بیته پیاویکی راسته قینه ی ئاسایش، ئاسایشیک به دل و پۆج، به و نیگا تایبه تییه وه که هه مو تان بینیتانه کاتیک بۆ کارپک یان بۆ شتیکی لیتان نزیکه بینه وه، یان وهک دیلیک ده که وینه ده ستیان، جوړه نیگایه کی تایبه ته ته نیا له چاوانی ئه واند هیه ... هه لبت که ئیشکردنی ئه وان له ده زگا کانی ئه منییه تدا وه زیفه نییه، واته گونا هیکی گه وره یه فره مانبه ری ئاسایش وهک فره مانبه ریکی ساده و ساکاری تر ته ماشابه که ی که پۆستیکی

ديارىكراويان ھەيە و موچەيەك بۆ ژيان دابىندەكەن. فەرمانبەرى ئاسايش بەشىگە لە ئامېرىكى ترسناك، لە مەكىنەيەكى زۆر گەورەى نەبىنراو، كەسگە كە دەزانىت ئەم مەكىنەيە چاۋىكى زۆر گەورەى ھەيە، چاۋىكى ترسناك كە ھەك دەمى دەعجانىكى گەورە دەچىتە ھەموو جىگايەكەو، گوپىيەكى زۆر گەورەى ھەيە كە دەپەوېت ھەموو شتىك بېسىتت. مەكىنەيەكە ھەر مۇۋىكى سادە كەوتە چنگىيەو، گەر بەخت كۆمەكىكرد و توانى لە ژىر ددانەكانىدا دەرىچىت و بېتەدەرى، ناتوانىت تامردن ئەو گەشتە سامناكە، ئەو چاۋە سەيرانە، ئەو نىگا گومانايىيە تىزە لە بېرىكات. فەرمانبەرى ئاسايش بەيانى كە دەچىتە جىگارى خۆى، پېدەنىتە دونايەكى تر. دونايەك ھەك خەستەخانەيەكى سامناك وايە كە مۇۋ بەوجۆرە دروستدەكانەو كە خۆى دەپەوېت... شوپىنگە ئىنسانەكان پووتدەكانەو و تەماشاياندەكات، دەپەوېت شتىگەلىكىيان دەربارە بزانىت كە زۆرەى خەلك خۆيان دەربارەى خۆيان نايزانن. مەن سەر بەو جنسە بووم، يەككى گىرنگى ئەو جنسەش بووم، ياخود ماۋەيەكى درىژ وامدەزانى سەۋكىكى ھەيەتدارى نىو ئەو خىلەم، زىيانىكى دووردىژ ھەولمەدا دلسۆزانە سەر بەو جنسەم. بەپىي ئەزمونى دووردىژى خۆم لەویدا دەتوانم بلىم كە لە ئىشى ئىمەدا سزا مانايەكى گىرنگى نىيە، جەۋھەرى ئىشى ئىمە ئەو نىيە مۇۋ لە سەر ھەلە و سەرپېچىيەكانى سزا بدەين... لە ھىچ كات و لە ھىچ سەردەمىكدا ئەو ئامانجى ئىمە نەبوو. گىرنگ لاي ئىمە سەيركردنى ناۋەوھى ئىنسان و پەكخستنى نەيتىيە گەورەكان و كوشتنى گومانەكانى ناو پۇچىتى. پاستە ئىمە ھەمىشە بە قازانجى ھىزىكى دونايى كاردەكەين، خزمەتكارى سەۋكىكىن، بەرگرى لە دەسەلاتىك دەكەين، بەلام ئىشەكەمان مانايەكى گەردونى قوۋلتەر و گەورەترى ھەيە، ھەك چۆن مەلا و پياۋە دىنيەكان ۋەزىفەيەكى گەردونيان ھەيە و مۇۋ بۆ جىگايەكى دى ئامادەدەكەن، ئىشەكەى ئىمەش ھەمان

مانای دینی هه‌یه، مه‌لاکان واده‌که‌ن مرۆف گه‌وره‌یی خودای بیرنه‌چێته‌وه، ئێمه‌ش واده‌که‌ین مرۆف بچوکی خۆی له‌ یادنه‌کات. بۆ ئه‌وه‌ش ده‌بی‌ت مرۆف له‌ ناوه‌وه بشکێنین، له‌ شوێنه هه‌ره تاریکه‌کانی ناخدا... وه‌زێفه‌که‌ی ئێمه که‌متر دینی نییه له‌ وه‌زێفه‌ی هه‌ر خوداناسێک. ناوه‌وه‌ی مرۆف پێه له‌ شاخی ره‌ق و تونێلی ترسناک و ترۆپکی عاسی. پیاوی ئاسایش ده‌یه‌وێت به‌ سه‌ره‌موو ئه‌و ترۆپک و به‌ناوه‌موو ئه‌و تونێلانه‌دا سه‌فه‌ریکات. وه‌ک چۆن کریکاران به‌ چه‌کوش به‌رد ده‌شکێنن، ئه‌ویش کاری شکاندنی دیواره ئه‌ستوره‌کانی ناخی مرۆفه ... ئیشی پاسته‌قینه‌ی هه‌موو ده‌زگا‌که له‌وه‌دا کورت نابێته‌وه مرۆفه‌کان بترسێنێت، به‌لکو له‌وه‌دایه به‌رده‌وام ئه‌وه به‌یر مرۆف بخته‌وه، چ بوونه‌وه‌ریکی لاواز و بێده‌رباز و که‌م ده‌رفه‌ته. به‌یری بخته‌وه که‌ دوا‌جار ئه‌وه‌هه‌ر پێگایه‌ک بگرتێه به‌ر، به‌کێک هه‌یه ده‌توانێت پێگا‌کان بگورێت و بیانخته‌وه سه‌ر دۆزه‌خ. به‌ کورتی پیاوی ئاسایش ئه‌وه که‌سه‌یه که‌ ناهێلێت مرۆف چێژ له‌ سه‌ربه‌خۆبوونی خۆی وه‌ربگرێت. ئیشی مه‌کینه‌که ئه‌وه‌یه نه‌هێلێت خه‌یالی ئینسانه‌کان بۆ دوور به‌روات، ئیدی دنیا هه‌ر شتێک دروستبکات جێگای گومانێ سه‌رۆک و سه‌رکارانی سه‌ر ئامێره‌که بی‌ت، ئه‌وان له‌وه‌مه‌کینه گه‌وره‌یه‌دا ده‌یه‌پا‌ن. گ‌رنگ ئه‌وه‌یه هه‌موو شته‌کان له‌ جێگای خۆیان بن، ئیشی ئامێره‌که ئه‌وه‌یه مرۆف بگرت، له‌ جێگایه‌کدا ببه‌وستێنێت و له‌وێدا چاوه‌درێریکات و جو‌له و نیگا و گفته‌کانی بخوێنێته‌وه.

من له‌وه‌که‌سانه‌م، ئه‌گه‌رچی له‌ گه‌نجیتیه‌کی زووه‌وه پێکه‌وته ناو ده‌زگای ئه‌منیه‌تی و دواتریش به‌ هه‌موو پله‌کاندا سه‌ره‌که‌وتم، به‌لام نازانم ناخۆ من وه‌ک هه‌والگ‌رێک، وه‌ک فه‌رمانبه‌ریک له‌دایکه‌بووم یاخود نا؟ شته‌کان له‌ خۆین و فیتره‌تدا بوون یاخود فێریان بووم؟ هه‌ر به‌ سروشت وه‌ک خزمه‌تکاری گه‌وره‌کان هاتومه‌ته دنیاوه یاخود نا؟ گه‌رچی ته‌واوی ئه‌م کتێبه‌م بۆ ئه‌وه‌ه‌و نوسیوه بۆ ئه‌وه‌ی بزانم «من چیم

و کێم»، بە لām هێشتا ناتوانم لەو پووهوه بریارێکبەم، لە پاستیدا گەپانی من بە دواى ماهییه‌تى خۆمدا گەپانیکی هەمیشەیی بووه... بە پێچەوانەى هەموو یاریدەدەر و جێگرەکانم کە هەوالگر و ئاسایشی پاستەقینەن، شتێک لە مندا هەیه کە زۆر زۆر نەینییە و دەبێت ئێوه بیزانن. ئاسایشی پاستەقینە، نابێت دوو ژيانى هەبێت، پیاوانى ئەمنیەت هەمیشە لە دووژيانى دەترسن، نیشیان ئەوهیه هەر مۆفیکى سادە کە دوو ژيان دەژی بیخەنە ژێر چاوەدێرى و پشکنینەوه و بزائن لە ژيانى دووهەمدا چ نەینییەکی شارەدۆتەوه. لە سالانى سەرەتای کارکردندا لەو دەزگایەدا، مامۆستا ئەسەد پێیگوتم «نیشی ئێمە ئەوهیه نەهێلین شۆرشیگێڕەکان نەینى تاییه‌تییان هەبێت»، دواتر «شیرخان» بە پوونی گوتی «هەر کەسێک لە گەڵ ئێمەدا کاربکات، دەبێت بزانی‌ت ژيانى، ژيانى خۆى نییه... هەركات قسەى لە ژيانى خۆى کرد، بە کەلکی ئێمە نایەت، زۆر بیرمەکەرەوه، دەمۆدەست فیشەکیک بنێ بە دەمییه‌وه». سالگەلیکی دوووردیژ ئەو پاستییەم هەلگرت، بە لām هەموو مۆفیک ساتەوهختێک لە ژيانیدا هەیه کە ساتی گومانى گەرەیه. ساتێکە هەستدەکەیت هەموو ژيان‌ت بە هەلەدا پۆشتوو و چێتر پێگای گەپانەوهشت لە بەردەمدا نییه. بۆ ئەوهی بە تەواوی بزائن باسی چی دەکەم، دەبێت پێتان بڵێم کە ئێمە وهک مۆف هێزێکمان تێدایه کە نایبینن. هەندێ خەلک چاوی دیکەیان هەیه کە بەکاریناهێنن، چاویک گەر بە پاستی بیدۆزنەوه و پێی بپوانن، جیهان بە جۆریکی دی دەبینن. هەندیکى دی توانایه‌کی بێسنووری بیستنیان هەیه گەر بە پاستی بیخەنەگەر هەموو نەینى گەرەى ئەم دونیایه دەدۆزنەوه. بە لām تا بەرەیانیکى ساردی، پۆزێک لە پۆزانی سالانى هەشتا، من نەمەزانی کە منیش لە پیزی ئەو کەسانەم و شتێکی نااساییم هەیه. تائەو دەم من تەنیا ژيانێکم هەبوو، جگە لە نەینییە گەرەکانى شۆرش، نەینى تاییه‌تى خۆم نەبوو، ژيانى

من پیکرا نهو شتانه بوو که وه فاداری منی بۆ شوپش و سه رکرده کانم
 دهرده خست. له به یانییه کی ساردی نازاری سالی ۸۴ دا، شتیکم بینی
 که سر له بهر ژيانی منی گۆپی. شهوی پیشتی جه نابی سه رۆکم بینی
 بوو «خودا له گوناھی خووش بیته و به به هه شتی به رینی بسپیتریت»،
 نهوسا وهک نه م سالانه ی دوایی که فته کار و خه پۆ نه بوو بوو، وای لی
 نه هاتبوو خه لک له ته له فزیوندا بیبینن و له بهر پیکه نین دهست به
 زگیانه وه بگرن، هیشتا دهیتوانی به پیپی خوئی بچیته سر دهستشور و
 پیساییه موباره که که ی بکاته ته والیته کانه وه، نا وهک ئیستا نه بوو، له
 ناوه راستی کۆبوونه وه گه وره و گرنگه کاند، هه لیگرنه ژورویکی پشته وه تا
 وهک منداڵ دایبیه که ی بۆ بگۆین... شتیکی تیدابوو به راستی وایده کرد
 له سه رۆک بچیت. سمیالیکی ماش و برنجی زل و پرچیکی سپی دریز
 و ورگیکی و یقارداری هه بوو، به لام شیوه ی دانیشتن و پۆیشتنی وهک
 ئیستا هه ر له سه رۆک نه دهچوو، نه وه ته ی من ده بیینم شیوه ی پۆیشتنی
 له نه خووشیک دهچیت تازه به تازه هه ستابیته وه سه ری و برپات.
 هه میشه دوا ی خوان و خواردنه دریزه کانی توانای پۆیشتنی له دهستده دا.
 نهو شه وه له کۆتایی زستان که پیکه وه بووین، منی راسپارد زانیاری
 نهیننی له سه ر یه کیک له فه رمانده کانی پیشمه رگه بۆ کۆبکه مه وه که
 وایلو بوو نه رم و نیانیکی زۆر له گه ل نه یارانی نه ودا ده نوینیت، نهو به
 شیوه زمانه تایبه تییه که ی خوئی گووتی «هه وارم بۆ هاتووه، خه ریکه له
 گه ر هه فالانی حیزب ناپاکی دهکا»... نه وه ی وایده کرد زۆر به زهیم پیدایه
 بیته وه، نه وه بوو هیچ کات پیتی «ل» ی به دروستی بۆ نه دهات.
 به یانییه کی زوو که زه وی ته وای نوومی زوقم و خویشار بوو به پیکه وتم،
 هیشتا به هاری راسته قینه گوپ و گفهی خوئی ته وای دهرنه خستبوو. به لام
 من حه زم له هه وای ساردی به یانیان بوو، نه وده م وهک نهینترین و
 کارترین چاوی شوپش ناسرا بووم، نه وانه ی ده یانزانی چ کاره م، ناویان

نابووم «جنۆکه‌که‌ی بابەگەر» هه‌موو ده‌یانزانی به‌تایبه‌ت به‌کاری نه‌ینی هه‌فالانی سه‌روه له پێم به‌شێکی ژیانم له شار و به‌شێکی دی له شاخ ده‌ژيام، به‌لام له هه‌ر کوێ بوویم له پێناوی شوێنێدا به‌پێوه‌بووم. ئه‌و به‌یانیه‌ دواي سێ سه‌عات پوێشتن گه‌يشتمه سه‌ر ئاوی «سه‌ورباوان». چه‌مه‌که توێخێکی ته‌نکی سه‌هۆڵ گرتبووی، خۆر تازه ده‌رده‌که‌وت، سه‌وزایی پێش به‌هار هێدی هێدی سه‌ری ده‌رده‌هێنا. عاده‌تم بوو له سه‌ر هه‌ر چه‌مێک، شلپێک ئاوم له پوخسارم ده‌دا، گه‌رچی پوێشتنی زۆر و به‌رده‌وام وایکردبوو که‌متر شه‌که‌تیم پێوه‌دیاریبێت، به‌لام ئاوی فێنکی جۆگه و جویباران هه‌میشه تینێکی تازه‌یان ده‌دامن. ئه‌و به‌یانیه‌ که بۆ یه‌که‌مجار به سه‌ر ئه‌و ئاوه‌دا نوشتامه‌وه، له ژوور سه‌ری خۆمه‌وه گوێچکه‌ی دوو بالی گه‌وره‌م بینی. سه‌رته‌ا وامده‌زانی ئه‌وه ده‌رکه‌وته‌ی دوو هه‌وری بڵندن و من له ئاوه‌که‌دا و به‌وجۆره شێوه‌یه ده‌یانبینم، به‌لام سه‌رم به‌رزکرده‌وه و شتێکی ئه‌و تۆم له ئاسماندا نه‌بینی، جاریکی تر نوشتامه‌وه و سه‌رم به سه‌ر سه‌هۆڵاوه سافه‌که‌دا شوێنکرده‌وه، دووباره نوکی تیزێ ئه‌و دوو باله گه‌وره‌یه هاتنه‌وه پێشچاوم. جاریکی دی سه‌رم وه‌رچه‌رخاند و هه‌چم نه‌بینی... سێهه‌مین جار دووباره و ئاشکرا تر وێنه‌ی سه‌رباله‌کانم بینیوه‌وه، ئه‌مجاره له ناو ئاوه‌که‌دا بۆ ئاسه‌واری شتێک گه‌پام، نه‌با کوشته‌ی هه‌له و ده‌سته‌پۆی فێلێکی ترسناکی بینی بـم. به‌لام نا، نێو ئاوه‌که هه‌چی تێدانه‌بوو. هه‌ستام و ئاوێرێکم له پشته‌وه‌ی خۆم دایه‌وه، جگه له بێده‌نگی به‌یانیه‌کی سارد، جگه له هێمنی سه‌روشتێکی خۆشه‌هخت، هه‌چی دیم نه‌بینی، نه‌ بالنده‌یه‌ک به ئاسمانه‌وه بوو، نه‌ بوونه‌وه‌ریک له دور و نزیک دیاریبوو. جاریکی دی سه‌یری ئاوه‌که‌م کرده‌وه و دیسانه‌وه سه‌رپه‌ری ئه‌و باله گه‌ورانه‌م بینیوه‌وه... بالی راسته‌قینه‌ی فریشه‌یه‌ک یان بالنده‌یه‌ک یان جانه‌وه‌ریکی خه‌یالی که له پشت منه‌وه یان له ناو مندا باله‌کانی به‌ جۆریکی ترسناک

پاک‌شاه‌و ته ده‌ئ، به هیمنی ده‌ستم بۆ پشته‌وه‌ی خۆم برد بۆ ئه‌وه‌ی بزنام ده‌ستم به‌ر هیچ شتی‌ک ده‌که‌وێت... نا ده‌ستم به‌ر هیچ شتی‌ک نه‌که‌وت. وه‌ک ئه‌وه‌ی کوشتی و پێنه‌یه‌ک بم هه‌ستام و له‌و جیگایه‌ دوورکه‌وتمه‌وه. له‌ شوێنی‌کی تری پۆخ و له‌ جیگایه‌کی دیکه‌ی که‌ناره‌وه نوشتامه‌وه. ئه‌وجاره ئیدی دله‌یابووم که‌ دوو بالی درێژ و راسته‌قینه‌ له‌ پشتی منه‌وه ده‌کشێن و من ده‌توانم بیانبینم. به‌لام بالی چیه‌ و له‌ کوێوه ده‌ره‌ده‌چن، نه‌مه‌ه‌زانی... ئه‌وه سه‌ره‌تای سه‌ره‌له‌دانی گه‌وره‌ترین نه‌ینی ژیا‌نی من بوو. ئه‌و نه‌ینییه‌ی منی له‌ ناوه‌وه دووکه‌رتکرد و ئه‌و ته‌بابی و هارمۆنییه‌ی له‌گه‌ڵ خۆم و جیهاندا هه‌مبوو تیکیشکاند.

ئه‌و پۆژه به‌پێ به‌ ناو گونده‌کاندا رویشتم... زۆر پۆیشتم... ده‌که‌یشتمه هه‌ر پویاریک و سه‌ر هه‌ر گۆمیک و که‌نار هه‌ر جۆگه‌یه‌ک، به‌ سه‌ریدا ده‌نوشتامه‌وه و له‌ ئاوێنه‌ی ئاوه‌کاندا ئه‌و بالانه‌م ده‌بینی. له‌ زۆر پێ‌یوارم پرس‌ی، ئاخۆ بالیک له‌ پشت سه‌ری منه‌وه ده‌بینن، وه‌ک هه‌میشه‌ خه‌ڵکان به‌ خنده‌ی گومان و پێکه‌نینی بێشه‌رمانه‌وه ده‌هاتنه‌ وه‌لام و ده‌یانگوت «هیچ نابینن». دوا‌ی پۆژی‌کی درێژ، گه‌یشتمه جیگایه‌ک که‌ ده‌متوانی بچمه‌ پێش ده‌می ئاوێنه‌یه‌کی گه‌وره و خۆم به‌ پوونی ببینم... سه‌ره‌تا وامده‌ه‌زانی ئه‌وه‌ی له‌ ئاوی پویاره‌کاندا ببینومه، ته‌نیا فێلی چاو و وپێنه‌ی ماندویتی و خه‌یالاتی شه‌وی بپیشوو دروستیانکردوه، سه‌ره‌تا هه‌چی وه‌هام نه‌بینی، به‌لام ئاوێنه‌ شتی‌که‌ له‌ شیوه‌ی خودی ژیا‌ندا دروست بووه، مرۆف سه‌ره‌تا له‌ نێویدا ته‌نیا ئه‌و شتانه‌ ده‌بینیت که‌ خۆی ده‌یه‌وێت بیانبینیت، دواتر که‌ وردده‌بیته‌وه، که‌ زۆر وردده‌بیته‌وه ئه‌وسا ئه‌و شتانه‌ ده‌بینیت که‌ ئاوێنه‌ ده‌یانبینیت. من ئه‌و پۆژه ماوه‌یه‌کی درێژ له‌ به‌رده‌م ئاوێنه‌که‌دا وه‌ستام، ئاوێنه‌یه‌کی کۆن بوو، وه‌ک زۆربه‌ی ئاوێنه‌ی گونده‌کان، ته‌لخ و وینه‌کا‌ل و به‌لغای بوو... که‌ زۆر وه‌ستام و سه‌یرمکرد، ورده‌ ورده‌ سی‌به‌ری ته‌مناسا و کالی ئه‌و دوو باله‌م دیه‌وه که‌

به گه‌ورده‌یی له پشته‌وه دیاربوون، جووتی بآلی خۆله‌میشی، وهک بآلی دالتیکی گه‌وره، دوو بآل که هه‌ستم نه‌ده‌کرد بوونیککی مادیان هه‌بیئت، به‌لکو ته‌نیا ته‌م بوون و من ده‌مبینین و هیچی تر.

یه‌که‌م پرسیاریک ئیستا له ئیوه‌ی به‌که‌م: گه‌ر ئیوه به‌یانیه‌ک هه‌ستن و له به‌رده‌م ئاوینه‌دا دوو بآلی ته‌مئاسا و غوبارین له پشته‌ی خۆتانه‌وه ببینن چی ده‌که‌ن. بێگومان هیچ.. به‌تایبه‌ت کاتیک دلتیابن هیچ که‌سی دی ئه‌و بالانه نابینیت... جووتی بآلن و ده‌شیت هه‌بن و ده‌شیت نه‌بن، وهک هه‌ر شتیککی دیکه‌ی مرۆف که ده‌شیت ببیت یان نه‌بیئت، وهک پۆج که ده‌لێن هه‌یه و که‌س له بوونی دلتیا نییه، وهک جانه‌وه‌ره‌که‌ی ناخمان که ده‌لێن هه‌یه و که‌س نه‌یدیوه. منیش وام کرد، منیش هه‌مان شتم کرد، فه‌رامۆشم‌کرد و پۆیشتم... بوونی بآل و نه‌بوونی ده‌بیئت چ سوودیککی بۆ پیاویک هه‌بیئت، که به‌پێگاو‌یه به‌ره‌و دۆزینه‌وه‌ی نه‌ینی که‌سیکی تر.

من دوا‌جار که‌سیک بووم له ده‌زگای ئه‌منیه‌تی شۆرش، بآلم هه‌بایه یان نه‌بایه، هیچی له‌و په‌یوه‌ندییه پۆحیه‌ی من نه‌ده‌گۆپی به سه‌رۆکه‌کانه‌وه که وهک وه‌فاداریکی بیۆینه و که‌سیکی متمانه‌دار بۆ پۆزانی ترس و خه‌تر سه‌پریانده‌کردم.

نه‌غه‌ده‌ ماردینی و سه‌ره‌تا‌کانی شیعر

هۆی یه‌کترناسینی نزار ئیدریس و نه‌غه‌ده‌ ماردینی، ده‌گه‌رپته‌وه بۆ دکتۆر مسته‌فا شوکاکی می‌ردی نه‌غه‌ده‌ خان. نه‌غه‌ده‌ که یه‌که‌م شیعره‌ی له‌ گۆفاریکی پایته‌ختدا بلأبووه‌وه، هه‌ستیکرد له‌ پێگای ئه‌و شیعره‌ چاپ‌کراوه‌وه چۆته جیهانیکی دیکه‌وه. یه‌که‌مین به‌یانیه‌ک که نه‌وا ماردینی خوشکی گۆفاره‌که‌ی له‌ بازار بۆ کپی و له‌ ناو زه‌رفنیککی گه‌وره‌ی پڕ

میوه و سه‌وزدها هه‌لیگرت، له‌و باوه‌په‌دا نه‌بوو ئەم گۆفاره کاریگه‌رییه‌کی وه‌ها گه‌وره‌ی له‌ سه‌ر ژیا‌نی خوشکه‌ بچوکه‌که‌ی ده‌بیت که‌ وا بۆ سالتیکه‌ ژنی دکتۆر مسته‌فا شوکا‌که ... دکتۆریش هه‌م کوپیک‌ی گه‌نج، هه‌م دکتۆریک‌ی جوان و به‌ و‌بقار و هه‌منه‌ . نه‌وا ماردینی له‌ تاکسیه‌که‌دا ده‌ستیکرد به‌ خوێندنه‌وه‌ی یه‌که‌مین شیعری ب‌لاوکراوه‌ی خوشکه‌که‌ی، که‌ له‌ لاپه‌ره‌ ۴۴ ی گۆفاری «به‌ربه‌یان» دا به‌ ناو‌نیشانی «نومیدی شه‌و»، به‌ ناوی «نه‌غه‌ده‌ جه‌لال ماردینی» هه‌و ب‌لاویو‌بووه‌ . شیعره‌که‌ شتی‌ک له‌ تاریکی و‌غه‌می قوول‌ی پتوه‌دیاری‌بوو، به‌لام خالی نه‌بوو له‌ چه‌نده‌ها ئاماژه‌ی سیکسی ئاشکرا که‌ نه‌وا به‌ زه‌رده‌خه‌نه‌یه‌کی نه‌رمه‌وه‌ پ‌یشوا‌زی لیک‌کرد . به‌و شیوا‌زه‌ نوێیه‌ نوسرا‌بوو که‌ سالانیک بوو هه‌موو شاعیره‌ کورده‌کان په‌چا‌ویانده‌کرد . نه‌وا ته‌نیا سێ سال له‌ خوشکه‌که‌ی گه‌وره‌تر بوو، به‌لام له‌ ناخه‌وه‌ شتیکی ت‌یدا‌بوو ته‌وا‌وی نه‌مجۆره‌ شیع‌ر نو‌سینه‌ی په‌نده‌کرده‌وه‌، نه‌گه‌ر ر‌است‌تان ده‌و‌یت، خانمی نه‌وا یه‌ک‌یک بوو له‌ لایه‌نگرانی شیع‌ری قافی‌ه‌دار . سالتیک به‌ر له‌ ئیستا کۆلیژی زما‌نی کوردی له‌ به‌غداد ته‌واوک‌رد‌بوو، جگه‌ له‌و شاعیره‌ کلاسیکیه‌ د‌یرینه‌ که‌ به‌ خۆیان و سه‌بکی سه‌نگین و وه‌ژنی ب‌یخه‌وشیانه‌وه‌ ده‌یان‌ب‌زواند، چ له‌زه‌تیکی له‌م دونیا ب‌یتام و ب‌یتا‌ه‌نگه‌ی شیع‌ری نو‌ی وه‌رنه‌ده‌گرت . نه‌وه‌نده‌ی بۆنی نه‌و سه‌وزه‌ ئا‌ودار و ته‌ماته‌ سوورانه‌ی ناو زه‌رفه‌که‌ی ده‌یان‌ب‌زواند، شیع‌ری خوشکه‌که‌ی کاری ت‌ینه‌کرد . که‌ گه‌یشه‌ به‌رده‌می مائی دکتۆر مسته‌فا شوکا‌ک، له‌و ساته‌دا دکتۆر له‌ قاتیکی شه‌که‌ری و کراسیکی سپی و جووتیک پ‌ی‌لا‌وی چه‌رمی په‌شدا به‌ جانتایه‌که‌وه‌ له‌ په‌ل‌ه‌کانه‌ی نهۆمی سه‌ره‌وه‌ به‌ خ‌یرایی داده‌به‌زی ... نه‌وا ماردینی له‌ د‌لی خۆیدا هه‌میشه‌ ئیره‌یی به‌ نه‌غه‌ده‌ بر‌دوه‌ که‌ هه‌ر له‌ ته‌مه‌نیکی وا منداله‌وه‌، می‌ردیک‌ی وه‌ها نمونه‌یی ده‌ست‌که‌وتووه‌، کوپیکی باریک و سپیکه‌له‌ و وردپوخسار، به‌ زه‌رده‌خه‌نه‌یه‌کی وه‌ها گه‌وره‌و و پۆشنه‌وه‌، به‌

نیگایەکی وەها قوول و ناسکەو، کە دلی ھەر کچیک دەتوینیتەو. بەلام
 شاھ نەغەدە، ھەندیک ئافەت دەمرن و تیناگەن خودا چی پێبەخشوون،
 نەغەدە ی خوشکیشی لەو کچە بەدبەختانە. نەوا بۆ ساتیک وەستا و
 کە دکتۆر مستەفا شوکاکی بینی، یەکسەر خەیاالی بۆ ئەو چوو: ئاخۆ
 دەبێت دکتۆر و نەغەدە ئەمشەو سێکسیان کردبێت؟ ماوێک بوو ھەر
 دکتۆری دەبینی، بە پوخسارە منداڵانە و عەتراویبە کە یەو یەکسەر خەیاالی
 بۆ ئەو پرسیارە دەچوو. بە ھێمنی و شەرمیکەو کە پتر شەرم بوو
 لەو پرسیارە کتوپرە ی ناو خەیاالی خۆی، سألوی لە دکتۆر کرد. دکتۆر
 ھەمیشە بە پێکەنینیکی گەورەو پێشوازی لێدەکرد، تازە کاری موقیمی
 تەواوکردبوو، گەرچی نزیک دەسال لە نەغەدە گەورەتر بوو، بەلام ھێند
 گەنج و پڕزیا دەینواند، لەگەڵ ئەو داھاوتە مەن دەردەکەوتن. شتیک لە
 شانازی دکتۆریکی گەنج لە پوخساریدا بوو، بە نەغەدەکی پڕخۆشەو
 خۆشحالی خۆی دەرخواست و گوتی «ئەو نەوا خان، چ بەیانێیەکی
 پووناکە... ئەو ئەمڕۆ چی رویداو، مەن ھەست ناکەم رەشەبا بیت یان
 چی؟ دەبینیت... دەبینیت با خامۆشە، چی شتیک توێ بۆ لای ئێمە
 ھەلگرتووە... خیرتھێنا عەزیزم. بەیانیت رووناکتر کردین... سەرکەو
 سەرکەو، خوشکتان تۆزیک بیتاقەتە، بینینی ئێو ھەتەن غەمی
 بەیانیا نی لە دل لادەبات. بمرەئ، عەزیزم زەرەفە کەتم بمرەئ». دکتۆر
 لەو کەسانەبوو کە غەم و خۆشی، بە راستی لە رویدا دەردەکەوت.
 ھەمیشە بەو ئاوازە پڕ ئاھەنگەو پێشوازی دەکرد، ھەمیشە بینینی دکتۆر
 شتیک لە دلی نەوادا دەبزواند، نەیدەزانی چیبە... حەز نەبوو، جۆرە
 ئارەزوویکی تر، ئارەزوویبە کە توند لە ھەموو مرقفیکدا ھەیە گەر
 ژنە یان پیاو... ئارەزوویبەکی نادیارە، ئارەزووی ئەو ی لە ناکاو دەم
 بخەیتە دەمی کەسێکەو... کەسێکی دیاریکراو... ھەر یەکیک لە ئێمە
 ئەو ھەستەمان ھەیە، مرقف لە ژیا نیدا لەوانە یە تەنیا بەرامبەر کەسێک

یان دووان ئەو جوۆره ههسته دایبگیریت، بەلام ههستیکی شاردراره و تونده، درهنگ یان زوو مروڤ داگیردهکات، زۆرجاریش بههیز و بیتانا داگیردهکات. ههزیک تاریک و قووله که سنووری تیگه‌یشتن و سانسوری په‌وشت و به‌به‌سته‌کانی ده‌رون ده‌شکینیت و وهک چرایه‌کی گه‌وره له خه‌یالماندا داده‌گیرسیت. ئەوه‌ی نه‌وه‌ستیت... هیچ شتیک نه‌که‌یت... به‌لکو بێ هیچ پێشه‌کی و قسه‌یه‌ک دهم بخه‌یته ده‌می ئەو که‌سه‌وه که له به‌رده‌متدا وه‌ستاوه. نه‌وا له یه‌که‌م پۆژه‌وه ئەم دکتۆر مسته‌فا شوکاگه‌ی بینیه‌وه، ئەو خولایه به‌رده‌وام وهک مۆته‌که‌یه‌کی بیتانا به‌سه‌ر سه‌ریه‌وه‌یه‌تی. هه‌ست ناکات دکتۆری خۆشده‌وێت... به‌لام شتیک رایده‌کشیت بۆ ئەو ماچه... بۆ ئەو ته‌نیا ماچه که ره‌نگه له‌ویدا هه‌موو تینویتی بۆ ئەم پیاوه ته‌واو بیت. هه‌ر ئەو ده‌بینیت و له به‌رده‌میدا ده‌وه‌ستیت، راسته‌و راست ئەو هه‌زه هه‌موو خه‌یالی داگیرده‌کات. به‌لام ده‌زانیت ئەو ماچه چنده دووره، چنده نه‌سته‌مه، چنده خه‌یالییه، چنده نه‌کرده‌یه. وای له‌و ئابووچوونه، دهم بخه‌یته ده‌می می‌ردی گه‌نجی خوشکه بچوکه‌که‌ت، وای... له ناخی دل‌وه هه‌ستیکرد هیچ شتیک له‌م پیاوه ناوێت ئەو ماچه ته‌نیا به‌نه‌بیت. یه‌ک ماچ و دواي ئەوه ره‌نگه هه‌موو ژیا‌نی نه‌یه‌وێت ئەم می‌ردی خوشکه‌ی ببینیت‌وه.

له سه‌ر پله‌که‌کان دکتۆر به‌خێرای پیاویکی به‌یقاره‌وه زه‌رفه‌کانی بۆ سه‌رخست و له شوینی به‌ر ژووره‌که‌نه‌وه به‌ده‌نگه خۆشه‌که‌ی هاواریکرد «نه‌غه‌ده، مژده‌یه‌کی خوش... نه‌وا خانی خوشکت لی‌ره‌یه... ده‌بینیت، هه‌میشه شتیک له دنیا‌دا هه‌یه، غه‌مه‌په‌ین بیت».

نه‌غه‌ده له ژێرکراسی‌کی ته‌نکی شه‌ودا هاته‌ده‌ری، دوا مۆدی‌لی ئەو ژێرکراسه به‌رۆک وازانه بوو که له کۆگا‌کانی نی‌و گه‌وره‌ترین قه‌یسه‌ری شاردا پێشانده‌دران. قژی‌کی ئالۆزکا‌و و سیمای بوکی‌کی شه‌که‌تی گه‌نجی هه‌بوو که هه‌میشه به‌یانیا‌ن به‌مه‌زاجی‌کی به‌ده‌وه له خه‌و هه‌لده‌ستیت،

دەموچاوی کەمیک لە تەمەنی مندالی خۆی گەرەتر دیاریبوو، شتیکی لە مندالییەوه لە سیمایدا بوو، وەک ژنە ئیمپراتۆر، وەک عەشیقە قەیسەر دەریدەخست. ئەوەی لە زوووە خولیاپەکی شیتانە شیعەر چوو بوو سەری، بۆ هەمووان شتیکی سەیریوو، بۆ ئەوا و بۆ دکتۆر جەلال ماردینی باوکی و بۆ دکتۆر مستەفا شوکاکیش کە هەر لە کاتی دەستگیرانیدا سەرسامی و ترسی خۆی لەو شاعیرە ناوی پیشاندابوو. دەموچاوی نەغەدە لەو دەموچاوە جوانانەبوو کە بۆ زۆر شت دەشیت، ئەوا وشەپەکی کوردی بۆ شتیوە دەموچاوی ئەو نەدەدۆزییەوه، بەلکو بەردەوام وشەی «کیبار» سی بۆ بەکار دەهێنا. دەرگا ژنی دکتۆریک بێت، دەرگا خانمی یەكەمی ولات بێت، بەلام سیمای بۆ ئەکتەریکی سینەما و شاعیرەپەکیش دەگونجا. سبیری لە جوانییەکیدانەبوو، بەلکو لەو دەبابوو شکۆ و بلندگەراییی و شانازییەکی ترسناکی تێدابوو... دەلێم شانازییەکی ترسناک، چونکە جۆریک لە شانازی هەیە دەشیت دنیا و وێرانبات بۆ ئەوەی هەرەس و لاوازیی خۆی نەبینیت. ئەوای خوشکی تەنیا کەس بوو کە لە مندالییەوه ئەو شانازی و شکۆ بێپەرەیی لە چاویدا دەبینی، بەلام ئەو بەیانییە کە لەو ژێر کراسەدا بینی، حەزیدەکرد زللەپەکی توندی لێدات، زللەپەکی بیگریت. سینەیی هەمووی کراوەبوو، بێکی نۆدی مەمکی دیاریبوو، دواچار دەرکەوتنی بەوجۆرە لە بەردەمیدا، وەک ئەوە بوو پێیبلێ: تێگە خوشکە نەگبەتەکم، من چ جۆرە شەویکم بردۆتە سەر. ئیستا ماوەپەکی ژنی دکتۆر مستەفا شوکاکی، واتە گەشتوونەتە شویتنیک لە پەيوەندی سێکسیاندا کە ئەوەک سەرەتا پەر لە ترس و شەرم و لێک تێنەگەشتنە، ئەوەک دواتریش پەرە لە بێزاریی و میکانیکییەت و بیتامی، بەلکو ئەو سەردەمەپە کە ژن و مێرد بە راستی لەزەت لە یەکتەر دەبینن. ئەوا بە وشەگەلی ناو شیعەرە کەدا تێگەشت کە نەغەدە لە تێکستەکیدانامازەیی بۆ کۆمەلێک هەستی جەستەیی

تایبەت کردو، بە‌لام لە پشت دێرەکانەو شتیکی تاریکیشی دەبینی،
وێک دێری لە چەشنی «لە ترۆپکی خوشی مندا تۆ دەمریت» «ئامیزت
شتیک نییە گۆتایی نەیت» «دەستەکانت خۆیان لە سەر لەشم مردنی
خۆیان دەنوسنەو». بە‌لام نەوا گەمێک دەستی گرت بە سەرییەو و بە
نازیکەو بە دکتۆری گووت «نا دکتۆر گیان، دەتوانیت بپۆیت... غەمی
نەغەدەت نەبێت، من دەزانم چۆن دەرخەمەو سەر هەوای خۆی... من
دەزانم». ویستی باسی بڵاوبوونەوێ شیعەرەکی نەغەدە بکات، بە‌لام
ترسا خوشییەکی وەها هەردووکیان داگرێت، لە پێشەمی ئێودا باوەش
بە یەگدیدا بگەن و ئەمیش تووشی دۆخیکی شەرم یان ئیرەیی یان
تۆپەیی ببێت و شتیکیکات دەرەنجامی دیار نەبێت، بە‌وێش نەیتنی قوول
و تاریکی خۆی دەربارەو ئێو ماچە ئاشکرا بێت کە هەرکات مستەفا
شوگاک دەبینێت بیرى لێدەکاتەو.

کە دکتۆر شوگاک رویشت، بە هێمنی دەستی نەغەدەى گرت و
گووتی «شتیکی گرنگم هەیه بۆت، شتیکی کە زۆر دڵت خۆشەدەکات،
دانیام چاوەروانتکردو... سەیریکی... سەیریکی».

گۆفەرەکی لە نێو سەوزەکاندا دەرھێنا. بۆنى تەرخونی لێدەهات.
گووتی «بێزەحمەت سەیری لاپەرە ٤٤ بکە... بێزەحمەت». نەغەدە کە
شیعەرە بڵاوکراوەکی خۆی بینی، لە خوشیدا قریشکەیه‌کی گەورەى کرد.
ئەوێ خوشترین ساتی ژيانى بوو.

بڵاوبوونەوێ یەکەم نوسین لە ژيانى مرقۇدا پروداوێکی سادە نییە.
مرقۇ ماوەیه‌کی درێژ لەو مەستی و گێژییدا دەژی کە ئەو خوشییە
دروستیدەکات، بە‌لام ئەو خوشییە گەرچی یەکیکە لە هەرە خوشییە
گەورەکانی ژيان، گەرچی یەکیکە لە خوشیانەى مرقۇ هەموو ژيانى
هەڵدەدات بە پێگای بڵاوبوونەوێ بەردەوامەو دوو بارە و چەند بارەى
بکاتەو، هاوشانە بە ساتیکی قوولێ تیفکرین و نامۆیی و پارایی کە

هه‌موو نوسه‌ریک له ساتی یه‌که‌مه‌وه تێیده‌که‌وێت. نه‌غه‌ده ماردينیش خالی نه‌بوو له‌و چرکه سه‌یره‌ی گومان و تێپامان. نه‌غه‌ده بۆ ماوه‌یه‌ک هه‌ر به سه‌رسامیه‌وه سه‌یری ناوه‌که‌ی خۆی ده‌کرد... له‌و ساته‌دا ده‌یویست په‌یوه‌ندییه‌ک له‌ نێوان ناوی نوسراوی سه‌ر گۆفاره‌که و خۆیدا بدۆزێته‌وه. هه‌موو مروفیک که‌ ناوی خۆی له‌ سه‌ر گۆفاریک ده‌بینیت، ئه‌و هه‌سته سه‌یره دایده‌گریت که‌ ئه‌وه ناوی ئه‌و نییه. تا ئه‌و ساته‌ی مروف نویسنیکی بلآونه‌کردۆته‌وه، دلنیا به‌ که‌ خۆی و ناوه‌که‌ی یه‌کیکن، دلنیا به‌ ئه‌و له‌ کوێ بیست ناوه‌که‌شی له‌وێهه، دلنیا به‌ ناوه‌که‌ی کاروکرداریکی لێ ناوه‌شیته‌وه و ناچێته هه‌ندیک جیگاوه که‌ خۆی ناچیت، کارگه‌لیک ئه‌نجام نادات که‌ ئه‌و نه‌یویستوه. به‌لام هێنده‌ی بۆ یه‌که‌مجار نویسنیک بلآوده‌که‌یه‌وه، ئیتر ناوه‌که‌ت و وشه‌کانت له‌ ده‌ستی تۆ ده‌رده‌چن...

گه‌رچی هه‌موو نویسنیک خۆی ژیا‌نی خۆی هه‌یه، به‌لام هه‌ر تاوانیک ناوی سه‌ر نویسن بیکات «که‌ زۆریه‌ی تاوانگه‌لیکن نوسه‌ر ئاگای لێیان نییه» به‌ جۆریک له‌ جۆره‌کان له‌ سه‌ر نوسه‌ره‌کان ده‌که‌وێت. له‌و ساته‌وه مروف بۆ یه‌که‌مجار یه‌که‌م تیکستی خۆی به‌ چاپکراوی ده‌بینیت، تێده‌گات یان ده‌بیت قه‌بوولی بیست که‌ ناوی له‌ ده‌ره‌وه‌ی خۆی، له‌ ده‌ره‌وه‌ی ده‌سه‌لاتی ئه‌و به‌هوات و سه‌فه‌ری بێسنوور و ئازاد و ترسناکی خۆی له‌ ناو ژیا‌ن و میژوودا بکات، یاخود بێده‌نگ بیست و چیتر ئه‌و ئازادییه‌ به‌و ناوه‌ مه‌لعونه نه‌به‌خشیت که‌ دوور له‌و زۆرجار خه‌یاڵگه‌ل و بیرکردنه‌وه‌یه‌ک له‌وانی دیدا دروستده‌کات که‌ بیرکردنه‌وه و خه‌یاڵگه‌لی ئه‌و نییه، واته‌ وازه‌یه‌نیست و ئیدی هه‌موو ژیا‌ن، خۆی و ناوه‌که‌ی به‌ ته‌بابی پێکه‌وه برژن. جیاوازی نێوان مروفی ئاسایی و نوسه‌ران له‌ یه‌ک شتدايه، مروفی ئاسایی ناوه‌که‌ی ناتوانیت تاوانیک یان کاریکی گه‌وره‌ بکات که‌ ئه‌و نه‌یه‌وێت، به‌لام نوسه‌ران به‌لێ... نوسه‌ران ناوه‌که‌یان کارگه‌لیکی شه‌یتانی ده‌کات که‌ خۆیان نایانه‌وێت، پێی نازانن، زۆرجار هه‌ر ناشیبه‌ستن.

هه‌ل‌ب‌ت له‌وساته‌دا نه‌غه‌ده ماردینی له‌وه مندا‌لت‌ر بوو هه‌موو نه‌و
 شتانه به‌و ورده‌کارییه به‌خه‌یا‌ل‌یدا به‌وات، به‌لام هه‌ر له‌یه‌که‌م ساته‌وه
 هه‌ستی به‌و نامۆییه کرد، وه‌ک نه‌وه‌ی هه‌ست‌ب‌کات ناوه‌که‌ی ته‌واو
 دوور‌که‌وتۆته‌وه. به‌لام خۆشی ب‌ینینی وشه‌ چاپ‌کراوه‌کانی خۆی، شادی
 نه‌وه‌ی له‌مه‌ولا هه‌مووان وه‌ک شاعیر ده‌یناسن، به‌خته‌وه‌ری ج‌یا‌بو‌ونه‌وه‌ی
 له‌ د‌نیای نه‌و م‌رو‌ف و شته‌ ئاسایانه‌ی له‌ د‌له‌وه‌ ر‌قی ل‌یان بوو، به‌
 جۆر‌یک گه‌وره‌ بوون که‌ به‌ سه‌ر نه‌و غه‌مه‌ خ‌یرا و ک‌ت‌وپ‌ره‌دا ز‌ال بوو.
 نه‌وا پ‌ی‌گ‌و‌وت «ده‌ب‌ینیت، د‌وا‌جار بو‌یت به‌ شاعیر... بو‌یت به‌
 شاعیر». نه‌غه‌ده‌ که‌ وه‌ک مندا‌ل به‌رده‌وام سه‌یری ش‌یع‌ره‌ چاپ‌کراوه‌که‌ی
 خۆی ده‌کرد، ب‌ینه‌وه‌ی نا‌گ‌ای له‌ خوش‌که‌که‌ی ب‌یت، گو‌وتی «وه‌ک خۆی
 چاپ‌یان‌کردوه... هه‌ست‌ده‌که‌م وه‌ک خۆی چاپ‌یان‌کردوه». له‌و ساته‌دا
 وه‌ستاو وه‌ک ب‌روس‌که‌یه‌ک ل‌یب‌دات، گه‌شایه‌وه‌ و گو‌وتی «من له‌ ئ‌یستاوه
 شاعیرم، نه‌غه‌ده‌ ماردینی شاعیرم... له‌ ئ‌یستاوه‌ شاعیرم». که‌وا‌ی
 ده‌گو‌وت، ش‌ت‌یک له‌ شانازی و غ‌ر‌وری گه‌وره‌ له‌ ده‌نگ‌یدا بوو.

نه‌وا له‌ سه‌ره‌خۆ خوش‌که‌که‌ی ما‌چ‌کرد و گو‌وتی «چه‌نده‌ خۆش‌ح‌ال‌م
 که‌ به‌خته‌وه‌ریت... چه‌نده‌ خۆش‌ح‌ال‌م». نه‌غه‌ده‌ بۆ ئ‌یست‌یک گۆ‌ف‌اره‌که‌ی
 دانا و باوه‌شی به‌ خوش‌که‌که‌یدا کرد. هه‌موو ش‌ت‌یک له‌ ن‌ی‌وان‌یان‌دا س‌اده‌ و
 ئ‌اس‌ایی بوو. گو‌وتی «باش‌بوو هاتی نازانیت چه‌نده‌ ب‌ی‌زارم... نازانیت...
 دو‌ین‌ئ‌ی نه‌چ‌ووم بۆ زان‌کۆ، تا‌قه‌تی ه‌ی‌چ‌م ن‌ی‌یه‌». نه‌وا که‌ هه‌م‌یشه‌
 ده‌ی‌ویست پۆ‌لی خوش‌که‌ گه‌وره‌یه‌کی باش ب‌ی‌ن‌یت، نه‌گه‌ر‌چی زۆ‌ری پ‌ئ‌
 سه‌خت‌بوو د‌له‌وا‌یی نه‌غه‌ده‌ بدا‌ته‌وه «چون‌که‌ گه‌ر یه‌ک‌یک له‌و ن‌ی‌وه‌دا
 شایسته‌ی د‌له‌وا‌یی ب‌یت نه‌وه... نه‌وا‌یه، که‌ س‌ئ‌ س‌ال له‌و گه‌وره‌تره‌ و
 ج‌گه‌ له‌ وه‌ر‌پ‌یش تا نه‌م‌رۆ، ه‌ی‌چی دی له‌ ژ‌یان نه‌چ‌نیوه‌ته‌وه». له‌ د‌لی
 خۆیدا باوه‌ری و‌ابوو نه‌غه‌ده‌ به‌هانه‌یه‌کی ن‌ی‌یه‌ له‌ ده‌ست ش‌ت‌یک بنا‌ل‌ین‌یت
 و شک‌ایه‌ت‌یکی له‌ ز‌نده‌گی هه‌ب‌یت. به‌و گه‌نج‌یه‌ د‌کتۆر‌یکی جوانی وه‌ک

مسته‌فا شوکاک عاشقی بووبوو، راسته شته‌کان له نیوانیاندا به قوئافی دلداری و خوشه‌ویستیدا تینه‌په‌پی، هه‌موو شتیگ به بن ترس و له‌رزنی عه‌شق به خوازینی و ده‌ستگیرانداریدا راپورد. به‌لام نیستا هه‌موو ده‌زانن دکتۆر چهنده عاشقیتی... چهنده شه‌یدایه‌تی، به جۆرئیک که پئگه‌وه ده‌بن له‌وه ناکه‌وئیت به‌رده‌وام سه‌یریبکات، بۆ ساتئیک فه‌رامۆشی ناکات، به چاو له دوائ ده‌گه‌رئیت... ئاه... چی شتیگ له‌وه جوانتره شته‌کان ئاوها ساده و ساکار بپۆن، هه‌ر له سه‌ره‌تای ته‌مه‌نی شووه‌وه دکتۆرئیکی وه‌ها عاشقت بیئت، به قوئافی دوودلی و راپیدا نه‌پۆیت... هه‌ر زوو بن هیچ بیته‌وبه‌رده‌یه‌ک خۆت له مال و می‌ردی خۆتا ببینیته‌وه. هه‌موو شتیگ ناماده‌بیئت، خوشه‌ویستی، سی‌کس، جی‌گای نه‌رم، مالی خوش، هیمنی... له سه‌روو هه‌موو شیانه‌وه شاعیرییه‌ت. چ ژانیکی پیرفیکته ئه‌م خوشکه خوشبه‌خته‌ی ده‌بیاته‌سه‌ر، چ به‌خته‌وه‌رییه‌که که تووشی که‌م مروف و که‌م کچی ئه‌م ولاته ده‌بیئت.

له‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا نه‌وا ده‌یزانی خوشکه‌که‌ی توپه‌یه له دنیا، توپه‌یه تا ئه‌و جیگایه‌ی ده‌شئیت شتی مه‌ترسیداری لیبوه‌شئیته‌وه.

له‌و کچه‌گه‌نانه‌یه که خوشبه‌ختی بیزاریانده‌کات. گرنگترین شت لای ئه‌وه‌یه هه‌ستبکات ده‌ژی، بیته‌وه‌ی نرخئیک بۆ به‌خته‌وه‌ری یان ئازار دا‌بنیئت. ئه‌وه‌ی له چوار دیوارئیکی هیمندا به‌خته‌وه‌ر بیئت، هیچ نه‌بوو لای جگه له مردنئیک له لۆکه‌دا، یان جۆرئیک له جۆره‌کانی خنکان له هه‌نگویندا. له‌و کاته‌وه‌ی هوشیاری کراوه‌ته‌وه و خولیای خۆندنه‌وه و نوسین په‌پروه‌ته سه‌ری، ئه‌و بیزارییه به‌رده‌وامه‌ی به‌رامبه‌ر به هه‌موو شتیگ هیه. بیزارییه‌که به‌رده‌وام نه‌غه‌ده ده‌یه‌وئیت به کرداری ئاناسایی ته‌عبیری لیبکات.

ئه‌و پۆژه وه‌ک مندالئیک سه‌ری خسته ناو ده‌ستی و ده‌ستیکرد به گریان. گووتی هه‌ست به به‌دبه‌ختیه‌کی گه‌وره ده‌کات، که ژیان له‌م

ته‌مه‌نه‌وه خستویتییه زیندانیکی گه‌وره‌وه له‌گه‌ل پیاویکدا که دووره، زۆر دووره له‌و. نه‌وه‌ر له‌سه‌ره‌تاوه باوه‌پی وابوو که دکتۆر مسته‌فا شوکاکی نه‌وه‌ پیاوه نییه که نه‌وه‌خونی پپوه ده‌بینیت. نه‌وا و زۆر له‌کچانی دیش سه‌یریان له‌نه‌غه‌ده ده‌هات. ده‌بیت چ پیاویک ده‌بیت له‌دکتۆر باشتربیت و بشیت کچیک عاشقی بیت. له‌پاستیدا دوا‌ی نه‌وه‌موو سا‌له، ئیستا پاشکاوانه ده‌توانم ب‌لیم، که پیاوی خه‌ونه‌کانی له‌ساته‌دا که‌سیک نه‌بوو زیان به‌پیتی پپوه‌ره ساده و ئاسان و ئاساییه‌کان بباته‌رپوه. پیاوی خه‌ونه‌کانی به‌کیک بوو بتوانیت به‌هه‌موو هی‌ز و توانای خۆیه‌وه په‌لاماری زیان بدات، هه‌میشه له‌ده‌ره‌وه‌ی ساته‌ ساده و ئاساییه‌کان ب‌زی. نه‌وه‌ پۆژه نه‌وا بۆ به‌که‌مجار گو‌یی لئ بوو نه‌غه‌ده گو‌تی «ده‌مه‌و‌یت نه‌م پیاوه جیبه‌ی‌ل‌م... به‌پاستیمه نه‌وا تۆ نازانیت من و مسته‌فا چهند له‌به‌کتر دورین».

نه‌وا هه‌ستیکرد خوشکه‌که‌ی به‌سه‌ره‌پۆیی و مندالی خۆی، نزیکه‌ژیانی خۆی و‌یرانبکات. نه‌وه‌ک کچه‌بچکۆله‌ی ما‌ل گه‌رچی له‌هه‌مووان زیاتر ناز و ده‌لالی هه‌لگیراوه، گه‌رچی زیان ده‌رفه‌تی باشتری خستۆته‌به‌رده‌م، به‌لام نه‌وه‌ی شتیکی ده‌و‌یت جیاواز له‌م زیانه‌ساده و جوان و هی‌منه، تووشی ده‌ردیکی گه‌وره‌ی ده‌کات. به‌لام نه‌وا شتیکی نه‌کرد په‌شیمانیکاته‌وه، وه‌ک نه‌وه‌ی له‌قوولایی دلیدا ئیره‌یه‌یک ده‌بیت بگاته‌ئاستی و‌یرانکردنی نه‌م خوشکه‌چکۆلانه‌یه‌ی که‌هه‌م خۆشیده‌و‌یت و هه‌م پیتی وایه‌بریک له‌به‌ده‌بختی خۆی هه‌لقوولای خۆشه‌بختی نه‌م کچه‌یه‌که‌له‌له‌دایکبوونییه‌وه شتیکی له‌هی‌ز، له‌سه‌رکیشی، له‌تاکه‌ره‌وی تیدا‌یه و به‌هی‌چ که‌سیکی دی ناچیت. له‌دلی خۆیدا وابیرکرده‌وه «بۆ نه‌غه‌ده به‌ک شت گرنگه‌... به‌ک شت... نه‌وه‌یه وه‌ک خه‌لک نه‌زی».

خوشکه‌که‌ی ده‌یه‌و‌یت هه‌میشه دیوی نه‌وه‌دیوی زیان ببینیت، نه‌وه‌دیوی که‌خۆی تیدا‌یه نه‌وه‌ستاوه. نه‌گه‌ر له‌به‌هه‌شتدا بیت ده‌یه‌و‌یت

دوَرخ ببینیت. نه‌گەر له باغدا بیټ ده‌بیټ ببابان و گەر له شادیدا بیټ ده‌یه‌وټ به‌ده‌ختی تاقیبکاته‌وه. دلنیا‌بوو خوشکه‌که‌ی پټو‌یستی پټیه‌ی، دلنیا‌بوو نه‌گەر دابنیشټ له‌گه‌لیدا و چەند سه‌عاتیک قسه‌ی له‌گه‌لدا بکات و تټیبه‌گه‌نټ له‌وانه‌یه نه‌غه‌ده به جوړیکی تر بیریکاته‌وه، به‌لام بو بیکات؟ له ناکاو نه‌وه‌ی به خه‌یالدا تیده‌په‌پی، گەر نه‌غه‌ده له دکتور مسته‌فا شوکاک دووریکه‌وټه‌وه له‌وانه‌یه نه‌م بتوانیت بیبات بو خوی. به‌لام له ناخیشدا ترسیکی کتوپر دایگرت، گەر نه‌غه‌ده له دکتور جیاببیته‌وه نه‌م چوَن دکتور ببینیت، چ به هانه‌یه‌کی هیه، بلئ چی؟ تا نیستا خوی له‌وه به شهرمنتر ده‌زانیت بویریت نه‌وه‌ی له ناخیا‌یه‌تی باسیبکات، خوی له‌وه به لاوازتر ده‌زانیت، پوژیک له کاتیکدا دکتور به خوی و زه‌رده‌خه‌نه گه‌ش و چاوه کاله‌کانیبه‌وه له به‌رده‌میدا ده‌وه‌ستټ لیو بخاته سهر لیوی و بلئ «ته‌واو... ته‌واو... دکتور بوسته... نه‌وه نه‌و ماچه‌یه که من بو‌ی ده‌گه‌ریم. دکتور بوسته... هه‌مووی چەند چرکه‌یه‌کی کورته و هه‌موو شتیک ته‌واو ده‌بیټ، وهک نازاری نه‌خوشیک له دوا ته‌قه‌لدا دوا‌ی نه‌شته‌رکاریه‌کی سه‌خت به‌بی به‌نج، بوسته دکتور مسته‌فا بوسته. نه‌وه نه‌و چەند چرکه‌یه‌ی ژیا‌نه که ده‌بیټ من به پاستی تټیدا بژیم».

بلا‌ویونه‌وه‌ی شیعره‌که‌ی نه‌غه‌ده، سه‌ره‌تای پوژیکی تازه‌بوو له ژیا‌نیدا. نه‌و پوژه دوا‌ی رو‌یشتنی نه‌وا‌ی خوشکی، هه‌ستی به چەند ئاره‌زوویه‌کی تیکه‌ل و توند کرد، ئاره‌زوویه‌ک وایده‌کرد جاریک بیر له‌وه‌بکاته‌وه له مال به‌واته‌ ده‌ری و خوشی نه‌م پوژه له به‌ره‌تاو و له هه‌وا‌ی پاکدا بژی، جاریکیش به‌ره‌و سهر می‌زی نویسه‌که‌ی پایده‌کی‌شایه‌وه، بو نه‌وه‌ی بنوسیت و پانه‌وه‌ستټ. به‌لام نه‌یده‌توانی هه‌چیان بکات...

ژیان زۆرجار له ناکاو پاده‌وه‌ستیت، دروست له‌و کاته‌شدا پاده‌وه‌ستیت که ده‌بیت بجولیت. ئه‌وه ئه‌و ساته‌بوو که نه‌غه‌ده ده‌بویست شتیک بکات و نه‌یده‌زانی ئه‌و شته‌چییه. هه‌ستیکی سه‌یره که ماوه‌یه‌ک زوو زوو دایده‌گریت، هه‌سته‌ده‌کات که وزه‌ی ئیشیکی گه‌وره له ناخیدا، گه‌ر نه‌یه‌ته‌ده‌ری ده‌یکوژیت، تووشی غه‌مۆکی ده‌کات. به‌لام له ناکاو هه‌ستی به پاره‌ستانی هه‌موو شتیک کرد، وه‌ک ئه‌وه‌ی خۆی به ئاماژه‌یه‌کی نه‌یتی، به په‌نجیه‌کی سیجراوی فه‌رمانی به شته‌کان دا‌بیت و وه‌ستان... وه‌ک ئه‌وه‌ی بیه‌ویت هه‌موو شتیک پابگریت و به هیمنی پامینیت، وه‌ها بوو. ساتیکی سه‌یری ژیا‌نی بوو، چوه به‌ر بالکۆنی به‌رز و دلگیری ماله‌که‌یان و سه‌یری هه‌موو شته‌کانی کرد... هه‌موو شتیک وه‌ستان‌بوو... هه‌موو شتیک... «ستیل لایف» له ژۆر لی‌وی خۆیه‌وه گووتیه‌وه. هه‌ستیکرد دره‌خته‌کان هه‌موو وه‌ستان، هه‌چ گه‌لایه‌کیان ناجولیته‌وه، بالنده‌کان له کاتی فریندا وه‌ستان، هه‌نگه‌کان له ری‌گیاندا بۆ گه‌یشتن به باغ وه‌ستان، ده‌یه‌ها په‌پوله وه‌ک ده‌ستیک له هه‌وادا نی‌گاریکردن وه‌ستان، تیشک له سه‌فه‌ریدا به‌ره‌و زه‌وی وه‌ستاه، گه‌لا‌کان له پێ‌گای وه‌ریناندا وه‌ستان، پشیله‌کان له کاتی سه‌یرکردنی هه‌وردا وه‌ستان، فریشه‌کان که به سه‌ر مالداهه‌فین، مندالانی دراوسێ له کاتی پاکردندا، ئاو له ساتی پژانیدا... هه‌موو شتیک وه‌ستاه. ئه‌و نه‌بیت، نه‌غه‌ده ماردینی نه‌بیت که پتویستی به‌وه‌یه هه‌موو شته‌کان بوه‌ستن بۆ ئه‌وه‌ی به ناویاندا تی‌په‌ریت. که گه‌رایه‌وه ژووری، هه‌ستی به هه‌مان وه‌ستان و بیده‌نگی شته‌کان کرده‌وه، هه‌ستیکرد ئه‌وه‌ی ده‌بیینیت شتیکی خه‌یالی نییه، به‌لکو ساتیکی تایبه‌تی و دۆخیکی پۆ‌خی و چرکه‌یه‌کی قوولی ده‌سه‌لاتی خۆیه‌تی به سه‌ر دونیادا... ساتیکه شته‌کان ده‌وه‌ستن بۆ ئه‌وه‌ی ئه‌و به‌روات، به‌لام بۆ کوێ؟ بینه‌وه‌ی ته‌واو بیرکاته‌وه، بینه‌وه‌ی ته‌واو خه‌یالی خۆی بخاته سه‌ر ئه‌و دیمه‌نه وه‌ستاه، ئه‌و ستیل

لایفه گه‌وره‌یه «وهک سالانی دواتریش وه‌ستانه دریزه‌کانی ناو عومری خوئی ناوده‌نا» به‌له‌ خوئی گۆپی. هه‌ستیکرد زیندوه، هیزکی له‌ نه‌دازه‌به‌ده‌ری تیدایه، ده‌توانیت شته‌کان بوه‌ستینیت و بیانخاته‌وه‌ بزاف، له‌ به‌رده‌م ئاوینه‌که‌دا سه‌ری پوخساری خوئی کرد، هه‌ستیکرد شتیکی تیدایه ده‌توانیت به‌ هۆیه‌وه‌ تا ده‌مریت به‌هیز بیت... به‌لام چیه‌ نه‌و شته‌؟ پوخساره‌ نه‌رستۆکراتیه‌که‌یه‌تی، چاره‌ خه‌یالییه‌کانیتی که‌ هه‌میشه‌ مه‌ست دیاره، لیوه‌ پره‌کانیتی که‌ هاواریکی نه‌ینی و ترسناکی تیدایه‌ بۆ ماچ، باریکی چه‌ناگه‌یه‌تی که‌ پوخساریکی شاهانه‌ی پێبه‌خشیوه، یان نه‌و نیوچاوانه‌ به‌رزه‌یه‌تی که‌ هیچ کات قره‌ به‌شوکاو و گیزدار و پره‌که‌ی ناتوانیت دایبۆشیت؟؟.

نه‌و ساته‌ یه‌ک شت له‌ خه‌یالیدا بوو، بپروات و ده‌ست له‌ ژیان بدات... ژیان که‌ دلنیا‌بوو له‌و دیو دیواره‌کانی نه‌م ماله‌وه‌ ده‌ست پێده‌کات. کێشه‌ی مۆفه‌کان له‌وه‌دایه‌ که‌ به‌رده‌وام ژیا‌نی خو‌یا‌ن به‌جیگایه‌کی یۆتۆپی، به‌ سه‌رزه‌مینکی خه‌یالی به‌راوردده‌کن، جیگایه‌ک که‌ نییه‌ و ژیا‌نیک ئاده‌میزاد هیشتا تاقی نه‌کردۆته‌وه‌. په‌نگه‌ نه‌وه‌ تاکه‌ به‌لگه‌ش بیت له‌ سه‌ر نه‌وه‌ی ئیمه‌ پۆژیک له‌ پۆژان له‌ به‌هه‌شتا بووین و ده‌رکردنمان له‌وئ تا نه‌مپۆ وه‌ک خواستیکی نه‌ینی بۆ گه‌پان بۆ جیگا ونه‌کان، بۆ جیگایه‌ک که‌ هه‌رگیز نایه‌ین، له‌ ناوماندا ده‌ژی. ژیا‌ن نه‌وه‌یه‌ به‌پێکه‌وین بۆ نه‌و جیگایه‌ی هه‌رگیز پیتی ناگه‌ین... له‌وه‌ زیاتر هه‌چی دی نییه‌. نه‌وه‌ی نه‌و پۆژه‌ نه‌غه‌ده‌ ماردینی ده‌بزواند نه‌و شته‌ بوو که‌ نه‌یده‌زانی چیه‌، شتیک بۆی گه‌رمی نه‌و ترپه‌ گه‌وره‌یه‌ی لیبت ده‌میک دل به‌ شیتی خوئی به‌دیواره‌کانی سینه‌دا ده‌کێشیت، دل که‌ بالده‌گریت و نازانین ده‌یه‌و‌یت به‌مریت یان به‌فریت. ده‌یویست بۆنی ژیا‌ن له‌ لیواری خه‌ره‌نده‌ ترسناک و دل‌بزوینه‌کاندا بکات، کاتیک هیزی خوئی له‌وه‌دا ده‌بینیت‌وه‌ به‌ خیراییه‌کی شیتانه‌ به‌ره‌و قه‌راغی مه‌رگ

بپوات و له سەر لیوارهکانی بوهستیت و له یاخیبون و نازایه تی خۆی
بروانیت.

که هاته ده ره وه جگه لای مسته فا شوکاکی میردی جیگایه کی دیکه ی
له خه یالدا نه بوو، ئه وه ی بچیت بو خهسته خانه و به ناویدا بگه پښت،
خولبای ئه و ساته ی بوو. شتیکی تاییه تی نهیده بزواند، خواستیکی نه بوو
بو نازاری ئه وانی دی بگری... به لکو ده یویست جیگایه کی دی ببینیت،
شوینیکی دی که چه شنیکی دی له ژیا نی تیدا به. وهک با هینابیتی
خۆی کرد به ژوره که ی دکتۆردا که چاوه پوانی ئه م سهر دانه کتوپره ی
نه ده کرد. ساتیک نه بوو له ژیا نی دکتۆردا جوانتر بیت له و ساته ی
نه غه ده ی تیدا ده بینی. وهک شیت ده رگا که ی داخست و ماچیکرد، وهک
بیه ویت دووباره له ویدا له گه لیدا بخوایت، ده جار پیگیگوتیه وه «شیتی
تۆم... شیتی تۆم... شیتی تۆم». به لام نه غه ده بیته وه ی بایه خیکی
پیدا، گووتی «وا ی، بو ئه وه نه هاتووم. چیت، شه و پیکه وه نه بووین؟...
وازهینه ده ی، ئیتر به رمه ده. هاتووم خهسته خانه که ببینم». مسته فا
شوکا ک به راستی عاشقی خانمی ماردینی بوو، دوو سال له مه و به ر
هر له م خهسته خانه یه دا و بو یه که مچار لای دکتۆر جه لال ماردینی
باوکی بینی بووی. دکتۆر جه لال یه کیک بوو له و پزیشکه کۆنا نه ی
به خوشحالییه وه یارمه تی دکتۆره گه نه گه کانی ده دا. مسته فا بو
پرسیاریک چووبوه لای دکتۆر جه لال، به پیکه وت له و ساته دا ئه م کچه
عه یاره ی دکتۆر، له ته نووره یه کی سپی و بلوژیکی شیندا، له وئ بوو.
دکتۆر شوکا ک وهک هر پیاویکی بیتمیشک و گه مره، بئ هیچ قسه و
چه ندو چونیک ده موده ست عه شق وهک شه ی تان دهستی لیوه شاند. نا
جوانترین ژنیک نه بوو تا ئه و کاته دیبیتی، به لکو سه یرترین، ئالۆترین،
زیندووترینیان بوو. وهک زۆربه ی کچان له و ته مه نه دا هم پاکی و هم
به ده وایی تیکه لکردبوو، ئه وه ی به چاو ده یگووت جیاوازیو له وه ی به

زار دەيدركاند. پەنگە ھۆى سەرەكى عاشقپوونى ئەوە بىت، يەكەمىن رستەيەك لە لىوى ئەو بىستى ئەوەبوو «ئەو خوايە، پەم لە ھەموو دكتۆرى دونايە». دياربوو دكتۆر جەلالى باوكى داخوازيەكى بۆ جىبەجى نەكردو. كە دكتۆر مستەفا شوكان بە خۆى و بەروانە سىبىيەكەيەو لە بەردەمىدا دەرگەوت و گووى لەو رستەيە بوو، بە پىكەننەو گووتى «منىش .. منىش كچى باش؟». بەو چاوە مەكرىزانەى خۆيەو، چاوى خومارى كچىكى زۆر گەنج گووتى «تۆش، بەلى تۆش، بۆ تۆ چىيەت؟ ... پەم لە ھەموو دكتۆرەكانى دونايە، چونكە بەردەوام بۆنى دىتۆلتان لىدەت». ئەو رستەيە بەشى ئەوە بوو دكتۆر عاشقى بىت. دەتوانم بلىم كە دكتۆر يەكەك بوو لەو پياو بەدبەختانەى بە دەستى خۆى دەرگای دۆزەخى لە سەر خۆى كردو. لەو ساتەو ئەو خولايە كەوتە سەرى چۆن ئەم خانمە ھى ئەو بىت. چۆن وابكات بەر لەو ھى گەرەتر بىت، بەرلەو ھى ھوشيارى زياتر بكرىتەو و بكەوتە ناوەرپاستى گىزەنى ژيانەو، بىيات بۆ خۆى.

دكتۆر لە گەنجىيەكى زووەو بەو جۆرە بىرى لە ھاوسەرى خۆى دەكردو، پەريەك ھىچ چاوتەك نەبىيىنەت، ھىچ نىگايەكى بەد تەماشاي نەكردىت، ھىچ دەستەك بەرى نەكەوتەت ... فرىشتەيەك راستەوخۆ لە دەستى خوداوە بەرىتەو دەستى ئەو. لەو ساتەدا كە خانمى ماردىنى بىنى، پىيوابوو ئەو يەكەم كەسە ئەم فرىشتەيەى دىيەت و دەبىت بۆ ئەو بىت، لەو ھەدا لە سەر ھەق بوو. دكتۆر شوكان يەكەم كەس بوو بەوجۆرە نەغەدە ماردىنى بىيەت، ھەك ژنىك. پىشتەر ھىچ پياويك بە چاوى ژن، بە چاوى خانمىكى ئەفسونەوى، سەبرى ئەوى نەكردبوو. لىرەدا دەبىت ئەو راستىيە تۆمارىكەين كە يەكەم پياو كە خانمىك دەكاتە ژن، ئەو كەسە نىيە كە لەگەلدا

ده‌خوئیت، ئه‌و که‌سه نییه په‌رده‌ی کچیتی لاده‌بات و باریکی سه‌خت و ناشیرینی له‌کوژده‌کاته‌وه. نا به پیچه‌وانه‌وه... ئه‌و که‌سه یه که‌یه که‌مجار وینه‌ی ژنیکی راسته‌قینه‌ی تیدا ده‌بینیت، واده‌کات ئافره‌تیک له‌ پښگای نیگا‌کانی ئه‌وه‌وه له‌ مندا‌لییه‌وه به‌ره‌و ژنیتی بگوازته‌وه. ژنیتی ته‌نیا که‌شه‌یه‌کی سروشتی و هورمونی نییه، به‌لکو جوړه باوه‌پښکی تاییه‌تیه، جوړه ئیمانیکي ژنه به‌جه‌سته و توانای خو‌ی، که‌به‌بښ نیگای پیاو نایه‌ته‌دی. نیگای پیاو ئه‌و پرده‌یه که‌خانمان به‌ره‌و جه‌سته‌ی خو‌یان به‌سه‌ریدا ده‌په‌پنه‌وه. هیچ له‌شیک نابیته له‌شیکي راسته‌قینه تا نه‌بیت به‌جیگای ئاره‌زووی که‌سیکی دی، تا یه‌ککي دی وه‌ک له‌ش دانسی پیدا نه‌نیت. ئه‌وه‌ی هه‌زاران ئافره‌ت له‌سه‌ر زه‌وی هه‌ن که‌ته‌نیا وه‌ک پو‌چی پو‌وت ده‌سو‌پښه‌وه، نه‌پښیه‌که‌ی له‌وه‌دایه که‌هه‌میشه چاوه‌پوانی نیگاپه‌کن وه‌ک جه‌سته دانیان پیدا بنیت... داننان به‌جه‌سته‌ی ئافره‌تدا داننانه به‌به‌شیکي که‌وره‌ی بوون و که‌وره‌یی و مه‌زنی ئه‌ودا. هه‌لبه‌ت که‌ئافره‌ت به‌س جه‌سته نییه، به‌لام به‌س پو‌حیش نییه، هه‌لبه‌ت هیچ یه‌کک له‌ئیمه به‌س له‌ش نین، به‌لام هه‌مووشمان به‌س دل و سو‌ز و هه‌ستی ده‌رونکار نین. له‌م زه‌مانه‌دا هینده‌یان دو‌پات‌کردو‌ته‌وه که‌ژن ته‌نیا جه‌سته نییه، نزیکه هه‌مووان ئه‌وه له‌یادبکه‌ن که‌به‌لئ به‌شیکي گرنگی هه‌موو مرو‌فیک جه‌سته‌یه. لیره‌وه یه‌که‌مین که‌سیک که‌کچیکي مندا‌لکار ده‌کات به‌ژن، ئه‌و که‌سه یه که‌ئو پړاویه تیدا سه‌وزده‌کات که‌ژنه، چونکه ژنیتی به‌رله‌وه‌ی دو‌خیکي بایولوژی بیت، هه‌ستیکی ده‌رونییه.

حه‌زی دکتور مسته‌فا شو‌کاک له‌نه‌غه‌ده ماردینی، له‌ساتی یه‌که‌مه‌وه شیتانه بوو. سالانیک دواتر که‌بیری له‌هه‌موو شتیک ده‌کرده‌وه، هه‌له‌ی خو‌ی له‌وه‌دا ده‌بینی که‌لئ نه‌که‌پاوه شه‌یدا‌بوونی به‌خانم به‌سه‌ر پردی دل‌داریدا بپه‌پښه‌وه. ئه‌وکات دکتور، که‌رچی ته‌مه‌نی له‌سه‌روو

بیست و نۆ ساله وه بوو، نه زموونێکی وه‌های له‌گه‌ڵ جیهانی ئافره‌تا نه‌بوو، نه‌و نیوه‌عشقانه‌ی پێشوو‌تر شتیکی وه‌ها گرنگیان ده‌رباره‌ی دونیای ژنان فیژنه‌کردبوو. سالانی خوێندنی له‌ به‌غداد، کچانی کۆلیژ ئۆده‌یان عه‌ره‌ب بوون و نرخیکی نه‌وتۆیان بۆ گه‌نجیکی کوردی وه‌ک نه‌و دانه‌ده‌نا، هه‌مووش به‌ چه‌شنێک له‌ ناو فیژیوون و خوێندندا نو‌قمبوون کاتیکی نه‌وتۆیان بۆ خۆشه‌ویستی نه‌بوو... نه‌و کات نه‌یده‌زانی هه‌ندی‌ک ئافه‌رت گه‌ر به‌ خۆشه‌ویستی شوو نه‌که‌ن، می‌رده‌کانیان گه‌ر پاشای چین و ماچینیش بن، نه‌وه‌ ده‌بیته‌ گرێی گه‌وره‌ی ژانیان. نه‌و ده‌م نه‌وه‌ی نه‌ده‌زانی که‌ شوو نه‌کردن له‌ عه‌شقه‌وه، مانگ دوا‌ی مانگ و سال دوا‌ی سال له‌ هه‌ناوی ئافه‌رتا وه‌ک ماکی نه‌خۆشییه‌کی ترسناک گه‌وره‌ده‌بیته‌... نه‌وه‌ی نه‌ده‌زانی نه‌و ئافه‌رتانه‌ی به‌ نه‌زموونێک یان به‌ زیاد له‌ نه‌زموونێکی خۆشه‌ویستیدا نا‌پۆن، دواتر گه‌ر له‌ به‌هه‌شتیشدا بن، زه‌جر و به‌ده‌ختیه‌کی نه‌به‌دی ده‌چیژن.

دکتۆر مسته‌فا شوکا‌ک به‌ جو‌ری‌ک په‌له‌ی بوو بگات به‌ نه‌غه‌ده‌ ماردینی، کاتیکی به‌ خۆی نه‌دا داوا‌ی په‌یوه‌ندییه‌کی عاشقانه‌ بکات و بو‌ار به‌ کچه‌ مندال‌کاره‌که‌ بدات خه‌ونی پێوه‌ ببینیته‌. هه‌فته‌یه‌ک دوا‌ی په‌که‌م بینینی، ئیواره‌یه‌ک دکتۆر جه‌لال ماردینی هه‌موو خێزانه‌ رێکپۆش و پا‌کوته‌میزه‌که‌ی خۆی له‌ ناوه‌راستی ژووری میوانه‌که‌دا کۆ‌کرده‌وه‌ و به‌ ده‌نگه‌ گه‌وره‌ و شادیبه‌خشه‌که‌ی، وه‌ک هه‌والی سه‌رکه‌وتن له‌ جه‌نگیکی دو‌رو‌دریژدا رابگه‌ی‌نیت، نه‌وه‌ی ئاشکرا‌کرد که‌ دکتۆر مسته‌فا شوکا‌ک، زیره‌کترین و نه‌جیبه‌ترین و جوانترین دکتۆری گه‌نج له‌ خه‌سته‌خانه‌که‌دا داوا‌ی ده‌ستی نه‌غه‌ده‌ی کردوه‌. هه‌لبه‌ت هه‌موو پێیان وابوو نه‌وه‌ خۆشته‌ترین هه‌والی دونیایه‌، نه‌وا به‌ هه‌له‌له‌ و دایکی به‌ فرمی‌سک پێشوا‌زیان له‌ هه‌واله‌که‌ کرد، به‌لام خودی نه‌غه‌ده‌ هه‌م سه‌رسام و هه‌م که‌می‌کیش گێژ ده‌رکه‌وت، سه‌ره‌تا وادیاری‌بوو وه‌ک نه‌وه‌ی زۆر بێبا‌ک بیته‌، دواتر له‌

ناوه‌پاستی هه‌موواندا ده‌ستی به‌گریانیکی به‌کوول کرد که به‌که‌س ژیر نه‌ده‌بووه‌وه .

نه‌غه‌ده ساله‌های سال ئه‌و شه‌وه‌ی بیرنه‌چووه‌وه .

ئه‌و شه‌وه‌ی تئیدا بو‌یه‌که‌مجار هه‌سته‌که‌یت به‌کێک عاشقی تویه، له‌و شه‌وه‌ گرنگ‌تره که تئیدا بو‌یه‌که‌مجار له‌گه‌ل که‌سێکدا ده‌خه‌وێت ... نه‌غه‌ده تا به‌یانی خه‌وی له‌ نه‌که‌وت، بێته‌وه‌ی به‌ ته‌واوی بزانیته بو‌. ئه‌وکات ورده ورده شیعرێ ده‌خوێنده‌وه و ده‌نوسی . له‌و کاته‌وه‌ی ئاشنای شیعر بوو، که‌متر بایه‌خی به‌ که‌سانێک ده‌دا که له‌ بواری زانستدا ئیشه‌که‌ن . به‌لام بو‌ نا ... دواجار مسته‌فا شوکاگ دکتۆره ... که‌سێکه وه‌ک باوکی . ئه‌میش ده‌توانیته وه‌ک دایکی بزێ و به‌خته‌وه‌ر بێت . هه‌یج به‌هانه‌یه‌کی له‌ به‌رده‌ستدا نه‌بوو بته‌وانیته دژی دکتۆر به‌کاربیهێنێت . ئه‌وه نه‌بێت بۆنی ده‌رمانی لێدێت و شاعیر نییه . به‌هانه‌یه‌کی پوچ . دواجار چه‌ند پیاو له‌م شاره‌دا شاعیرن یان شاعیری راسته‌قینه‌ن، که‌رواش بن چه‌ندیان شایسته‌ی خۆشه‌ویستین، گه‌ر واشبن چه‌ندیان ده‌شیت ژنیان نه‌بێت و ئاماده‌ی دلداری بن، گه‌ر واش بێت کێ ده‌لێت عاشقی ئه‌و ده‌بن . له‌ راستیدا «وه‌ک دایکی به‌ وردی بۆی پوونگرده‌وه» ئه‌وه‌ی مسته‌فا شوکاگ له‌ چاوه‌پوانی شاعیرێکدا قه‌بوول نه‌کات . وه‌ک دواکه‌وتنی کلاویکی دپاوی بابردو وایه .

ئه‌و پۆژه که نه‌غه‌ده ماردینی دواي بلۆبونه‌وه‌ی به‌که‌م شیعرێ چوو بو‌ خه‌سته‌خانه، به‌ درێژایی پێگا که به‌ک پرسیار له‌ خه‌یالیدا بوو «کوا خۆشه‌ویستی له‌ ژیا نی مند؟ کوا ژیا له‌ ژیا نی مند؟ کوا شیتی له‌ ژیا نی مند؟ کوا ئازادی له‌ ژیا نی مند؟ با ژنی دکتۆرێک بم، با ژنی پادشا بم، گه‌ر نه‌ژیم من چیم؟» . هه‌ستیکرد ئه‌وه‌ته‌ی شیعر ده‌نوسیته، ئازاته‌ر و شیتانه‌تر بیر له‌ ژیا نه‌کاته‌وه ... په‌نگه هۆکه‌ی ئه‌وه بێت، زۆر به‌کارهێنانی زمان ترسمان له‌ هه‌موو هه‌رامه‌کان ده‌شکێنێت . له‌

تاکسییه‌که‌دا به‌ره‌و لای دکتۆر به‌روای ته‌واوی هه‌بوو که شیعەر واده‌کات له هه‌چ نه‌ترسێت. شیعەر له ناوه‌وه داوای ژیا‌نێکی تری لێده‌کرد، ژیا‌نێکی گه‌رم‌تر و شیتانه‌تر و زیندووتر.

گه‌رچی مسته‌فا شوکا‌ک نه‌و که سه‌بوو هه‌ستی ژنێتی له نه‌غه‌ده‌دا دروستکرد، ژنێکی راسته‌قینه و دل‌په‌ین، به‌لام پێده‌چوو نه‌غه‌ده ئێستا هه‌موو شتیکی بیرخووبه‌ته‌وه. نه‌و پۆژه شیعهره بلاوکراوه‌که‌ی خۆی پیشانی دکتۆردا و پێیگوت «ئێتر واز له شیعەر نا‌هێنم». نه‌و ویستی ما‌جیب‌کات و بلێ «نا عومری من، واز له‌ شیعەر مه‌هێنه، بۆ وازی لێده‌هێنیت». به‌لام به‌ر له‌وه‌ی هه‌چ بکات، نه‌غه‌ده پێیگوت «ده‌مه‌وێت به‌ خه‌سته‌خانه‌که‌دا بگه‌ڕێم». له‌ می‌ژبوو دکتۆر پێده‌گوت پۆژیک بێت و بیمارستانه‌که به‌ ته‌واوی ببینیت... له‌ نزیکه‌وه سه‌یری ئازاری مۆفه‌کان بکات. به‌لام نه‌غه‌ده ئاره‌زووی له‌ جۆره‌ کاری وه‌ها نه‌بوو. ئه‌م سه‌ردانه له‌ نا‌کاوه‌ی له‌ پۆژیک وه‌ک نه‌م‌پۆدا، بۆ دکتۆر سه‌یری‌بوو. ده‌بوو نه‌و دوو سه‌عاتی دی له‌ کۆبوونه‌وه‌یه‌کی گه‌رنگی دکتۆره‌کان بێت. به‌ په‌له‌ ده‌ستی نه‌غه‌ده‌ی گه‌رت و گوتی «عومری من، ته‌نیا دوو سه‌عاتم هه‌یه... ته‌نیا دوو سه‌عات، ده‌ته‌وێت پێکه‌وه به‌چین بۆ نان خواردن یان ئێره‌ ببینیت». نه‌غه‌ده سوور بوو خه‌سته‌خانه‌که ببینیت.

ده‌توانم بلێم نه‌وه گه‌شتیکی گه‌رنگی ژیا‌نی بوو. وه‌ک چۆن من یه‌که‌مجار نزار ئیدریسم له‌ زینداندا بینی، ئه‌ویش یه‌که‌مجار نزار ئیدریسی نیوه‌ مردوو له‌ سه‌ر یه‌کێک له‌ ته‌خته‌کانی بیمارستان بینی. کو‌رپێکی گه‌نجی بیه‌هۆش، خه‌لتانی خوێن، زامدار... که‌سی‌ک له‌ نێوان مان و نه‌ماندا جۆلانێده‌کرد.

بینینی نزار سه‌ره‌تایه‌کی تازه‌ بوو له‌ ژیا‌نی خانمی ماردینیدا.

هۆشەنگى بولبوليار روويه كى دىكەى دونيا دەدۇزىتەوہ

داۋى ماۋەيەك لە يەكەمىن كۆبۈنەوہ مان بۆ گەرە كىردى حىزب و
شانەكانى لە غەمپاشا... شەۋىكى زۆر ئاسايى هۆشەنگى بولبوليار لە مالى
خۇيان ھاتەدەرى. لە پاستىدا مالى ھەژاران، ھەرگىز مالى پاستەقىنە
نىيە. مال تەنيا چوار دىوار نىيە، تەنيا سەققىك نىيە، بەلكو جىھانىكە،
ئەو شوپنەيە مەروڧ خەۋنى تىدا دەبىنىت، برىتىيە لەو جىگايەى مەروڧ
لەۋىوہ بانگ لە ژيان دەكات و شىۋەى پىدەبەخشىت. مال تەنيا كاتىك
دەبىتە مال، مەروڧ بتوانىت شتىك لە جوانى جىھانى بۆ پاكىشىت،
نەمىلىت ژورەكان بىن بە داۋى پىدەنگى خۇيانەوہ، نەمىلىت دىوارەكان لە
گەردۈنى دابىپن، نىشتەجى گۆشەگىرى نەبىت، بەلكو خالى بەيەكدادانى
ژيانى ئىمە و دونيا بىت بە تۈندى و شىتەنە لەگەل يەكدا. واتە مەروڧى
مالدار كەسىكە وادەكات، جۆگەيەك لە جۆگە سافەكانى ژيان بىت و
بە نىو ژورەكاندا بېروات. مەن لە گەشتى دوۋرودرىژى ژياندا چەندەھا
مالم بىنىۋە... گەر مەروڧ وريا بىت، ھىندەى چوۋە ناو مالىكەوہ،
ھىندەى سەبرى دىكۆر و تابلۆ و شىۋازى مۆبىل و سىروشتى پەردەكانى
كرد زۆر شت دەربارەى پۇخى مەروڧەكان دەخوئىنىتەوہ، دەزانىت ئاخۇ
بەختەۋەرن يان نا، دەزانىت چۆن بىر لە جوانى و ژيان و خۆشەختى
دەكەنەوہ. بەلام مالى بولبوليار، مالى ھەژارىسى جۆرىكى ترە. مالى
ھەژارىسى جىگايەكە مەروڧ خۇى تىدا دەشارىتەوہ، چالىكە دەچىنە ناۋى
بۆ ئەۋەى دونيا نەمانىنىت، جىگايەكى دابپاۋە لە گەردۈن... ھىچ لە
دەرەۋە پۈۋى تىناكات، پەردىكى نىيە بە جىگاكانى دىيەۋە بىبەستىتەوہ،

پنتیکی ره‌های گۆشه‌گیرییه، بۆ ئه‌وه دروستبوه له‌ویدا خۆمان ونه‌که‌ین و بۆشایی هه‌ژاریی خۆمان له‌و گه‌ردونه دارا و پرسانمانه بشارینه‌وه. مائی هه‌ژاریی نه‌بیّت، هه‌موو ماله‌کانی دیکه‌ی دنیا دژی بۆشایی، خاوه‌نمال له‌شه‌پێکی هه‌میشه‌بییدایه دژ به‌ خالی بوون و به‌تالپه‌ونه‌وه‌ی پوه‌به‌ره‌کان، له‌ په‌نجدايه شوپنه‌کان پێکپا به‌ هۆکار و که‌ره‌سته پرپکاته‌وه. به‌لام مائی هه‌ژاریی ته‌نیا بۆ ئه‌وه‌یه له‌شی خه‌لکی نه‌دار بشاریته‌وه. به‌ پیچه‌وانه‌ی مائی ده‌وله‌مهنده‌کانه‌وه که‌ ده‌کرینه‌ پيشانگا تا مرۆف هیز و ده‌سه‌لاتی خۆی به‌ سه‌ر دنیا و خه‌ونه‌کانی خۆیدا نیشانبدات. مائی هۆشه‌نگی بولبولیار له‌و مالانه‌ بوو که‌ له‌ راستیدا مرۆف ده‌توانیّت به‌ شوینی مه‌شکردن بۆ ناو گۆر ناویینیّت، ئه‌و شوپنه‌ی مرۆف به‌ر له‌ مردن ده‌توانیّت بچێته‌ ناوی و له‌وێوه خۆی بۆ جه‌مه‌نم ناماده‌بکات. تاکه‌ شتیکی پاسته‌قینه‌ که‌ هۆشه‌نگی بولبولیار هه‌یبوو هه‌ژاریی بوو. پیتان سه‌یره‌بیّت که‌ ئه‌و وه‌ک سه‌رمایه‌یه‌کی گه‌وره‌ له‌ هه‌ژاریی ده‌پوانی. پسته‌یه‌ک له‌و ده‌مه‌دا زۆر دوباره‌یده‌کرده‌وه ئه‌وه‌بوو «هیچ سه‌رمایه‌یه‌ک له‌ هه‌ژاریی گه‌وره‌تر نییه... هه‌له‌ی گه‌وره‌ی مارکس ئه‌وه‌ بووه له‌ سه‌ر سه‌رمایه‌ی ده‌وله‌مهنده‌کان نوسیویتی، له‌ کاتی‌که‌دا ده‌بایه‌ له‌ سه‌ر سه‌رمایه‌ی هه‌ژاره‌کان بنوسیّت». له‌گه‌ڵ ئه‌وه‌شدا مرۆف چه‌ند شانازی به‌ هه‌ژارییه‌وه بکات، هیچ له‌و پاستیه‌ ناگۆرپێت که‌ هه‌ژاریی شتی‌که مرۆف بێزارده‌کات و ده‌بیّت زوو له‌ ده‌ستی ده‌ریازییّت. به‌وه‌دا مرۆف هیچ کات له‌ پۆژدا ناتوانیّت هه‌ژاریی له‌ یاد خۆی بباته‌وه، چونکه‌ له‌ پۆژدا هه‌ژاریی له‌ ژیا‌نی مادیی و ده‌رونی که‌سی هه‌ژاردا وه‌ها دیاره‌ هیچ شتی‌ک نایشاریته‌وه، بۆ ئه‌وه‌ ناچاره‌ په‌نا بۆ شه‌و به‌ریّت. له‌ شه‌ودا تاریکی ده‌توانیّت هه‌ژاریی داپۆشیّت، له‌ ناو شته‌کانی دیکه‌ی دنیا‌دا ونی‌بکات، له‌ تاریکی‌دا شاه و گه‌دا هه‌ردووکیان ره‌شن... له‌ به‌رئه‌وه‌ گه‌رچی هۆکانمان جودا بیّت، به‌لام هۆشه‌نگی بولبولیاریش وه‌ک من هه‌زی له‌ تاریکی بوو.

نه ویی شه و که بولبولیار پویشته ده ری، کاریکی دیاریکروی نه بوو، به لام حه زیده کرد بپوات و که میک خوی به تاریکی بشوات. به کوچی غه مپاشادا سه رکوت. مرؤف به رۆژ له غه مپاشادا ده موچاوه دپنده که ی هه ژاری به ئاسانی ده بینیت، غه مپاشا لای هۆشه نگ کارخانه ی هه ره گه وره ی هه ژاری بوو، مندالی ترسنۆک و چه قۆکیشی بپره حم و پیاوی ناومید و ژنانی نه خۆشی به ره مه هینا. به لام نه و شه وه زۆر نه بوو له مال چوو یوو ده ری که له سه ر سوچی یه کیک له کوچه کاندایا تارمایی که سیکی بالابه رزی بینی، عه ره بانه یه کی دهستی گه وره ی داوه ته پیش خوی و پالی پتوه ده نیت. وه ک ده نگیک له ناوه وه بانگیبکات، بولبولیار دوا ی سیبه ری نه و پیاوه که وت، تارماییه که هیمن ده پویشته، پتده چوو هه موو ژیا نی ته نیا پالی به عه ره بانه وه نابیت، نه وه ی ئاسایی نه بوو قه واره ی عه ره بانه که بوو. سه ره تا بولبولیار دور به دور سه یریکرد. کابرای بازۆده ر که سیکی به سه بریوو، هه نگاهه کانی هه لپه و خیراییان پتوه دیار نه بوو، ته نیا به یه ک پیتم عه ره بانه که ی بازۆده دا... هۆشه نگ پیتتر نه له تاریکی و نه له پوناکیدا ئاوها دوا ی هه یج که س نه که وتبوو، هه رکات پیاسه ی ناو تاریکی بگردایه، ته نیا بیری له خوی ده کرده وه، ئیستا قوتابی زانکۆ بوو، تاکه شتیک تا نه و ته مه نه له ژیا نیدا دهستی پتیدا گه یشته بوو، تاکه سه رمایه یه ک کۆیکرد بووه وه هه ژاری بوو. نه ویش دوو شتی گه وره ی پتبه خشیبوو ئازادی و ناومیدی. له وکاته وه ی شۆرش هه ره سیهینا و سه دان هه زار چه کداری کورد ده ستبهرداری تفهنگ بوون، نه میش وه ک زۆربه ی گه نجی دیکه ی نه و سه رده مه له خه یالی هه لگیرساندن شۆرشیک تازده بوو. بۆ نا... که کوردپه روه ره کان و شیوعیه کان خیا نه تیانکرد، ده بیت یه کیکی دی له شوینیکی تره وه ده ست پتیکاته وه. به لام دوا جار کئ دوا ی هۆشه نگ بولبولیار ده که ویت، نه و کتیه؟ له دوو مانگ له وه و به ره وه له گه ل باز نه یه کی بجوکی کورانی

غهمپاشادا، که هندیکیان وهک خۆی قوتابی زانکو بوون، گروپیکیان به ناوی مندالانی غهمپاشاوه دروستکردوه، نهوه ناوی ههمان نهو تپیی فوتبۆلهیه که به مندالی ههمو یاریان له ناودا دهکرد، به لام نیستا له میژ ههسیان یاری ناکات، گروپهکیان تایبهته به خویندنهوهی نهدهبیاتی سیاسی و فلسهفی. زۆربهیان کوپی بیپاره و نه دارن که ئاسان کتیبیان چنگ ناکه ویت. به لام له گروپهکه دا کاریکده کهن، کتیب بسورپیت و یهک نهویدی له ناوه پۆکه کهی ئاگاداریکه نهوه. ههمو گهنجانیکن ههستده کهن له پهراویزی دونیادا دهژین، که سانیکی بیپاشه پۆژن، خرۆشیکی گهرهیان بۆ ویرانکردنی نه م جیهانه ترسناکه تیدایه، بیرۆکهی یهکسانی و دهسهلاتی ههژاران، نهفسونیکی گهرهیی له سهر تهواوی ههنتازیاکانیان ههیه. ههمو ههستده کهن فریدراونه ته دهرهوهی دنیا... ههمو دنیا... به لام بولبولیار له گهل نهو ههستده تا نهوپه پری پۆشستوه. بهر له چند پۆژیک، له دانیشتنیکی نهو هاوپیانه دا که له ژوره خالی و پووته کهی نازاد به هجتدا پوویدا، کاتیک باس گه یشته وهسکردنی ههژاران وهک چینیک، بولبولیار بهو چاوانه وه که ههمیشه سهیری شتیکی دور ده کهن، بهو پیشه تهنکه وه که پوخساری زیندانییه کی نه به دیی پیبه خشیوه، گووتی «ههژاران؟ شتیک نییه ناوی ههژاران بیست، وهسکردنی ههژاران وهک چینیکی کومه لایهتی، هیچ نییه جگه له ههله یه کی گهره. نهوهی له سهر زهوی ههیه، مروفی ههژاره، ههر کهسه و ههژاریی خۆی به جۆری تایبهتی خۆی دهژی. نه زموونی هیچ ههژاریک له نه زموونی ههژاریکی تر ناچیت... نه م نه زموونانه هیچ کات کۆنابنه وه بۆ نهوهی پیکرا ههستیکی چینایهتی سفت و سۆل بخولقیتن. له ئیوه وایه ههمو نهوانه ی برسین، وهک یهک ههستی برسیتی دهژین، ههمو یان ههمان ئازاریان ههیه، وهک یهک بیر له خواردن ده که نهوه، وهک یهک بیر له خوانی پازاوه ده که نهوه؟. ههژاریی شتیکی تره، جیاوازه له برسیتی، جیاوازه له

نه بوونی. نه وهی له هه ژاریدا گرنگه، نه وهیه ده مانخاته دهره وهی نه م جیهانه، فریتمانده داته دهره وهی هه موو ئینتیمایه ک... نه وانهی هه ژاریی وهک که رهسته یه کی سیاسی پروت به کارده هینن، نه وه مندالی بۆرژواکانن». هۆشهنگی بولبولیار بپوای وابوو، تاکه هه شتیکی راسته قینه که هاوشانی هه ژارییه، ته نهاییه. ته نه شتیکی که هه رگیز له هه ژاریی جیا نابیته وه و بۆ نه به د پیکه وه لکان ته نهاییه، ته نهاییه کی راسته قینه. مروفی هه ژار هه میشه ته نهاییه... ته نهایی نه وهی هه موو شتیکی نه م سهر زه مینه له تۆ دووره و تۆ له هه موو شتیکی دووریت. مروف تا خوئی به هه ژاریی ته واو هتیدا تینه په پرت ناتوانیت نه و په یوه نندیهه قوولای نیوان هه ژاریی ته نهایی بدۆزیته وه. نه و په خشان و شیعرانهی مندالی بۆرژواکان له سهر هه ژاریی ده به یۆننه وه، له سهر چینیک ده توانیت میژوو بگوریت، هیچ نین جگه له خه یالاتی که سانیکی که هیچ دهر باره ی هه ژاریی راسته قینه نازانن، هه تا مارکسیش هه ژاریی ته نیا وهک دۆخیکی مادیی پروت و به رامبه ر بوون و نه بوونی به ره م و سه رمایه پارگرتوه، که لای بولبولیار بۆچوونیک کی گه مزانه یه و باز دانیک کی گه وره یه به سهر پۆخی راسته قینه ی هه ژاریدا... نه و شه وه پپ به سینهی هه وای هه لمزی و خو شحال بوو یه کیکه له هه ژارترین هه ژاره کانی دونیا.

چهند سالیکی دواتر که چیرۆکی نه و شه وهی بۆ من گتپایه وه، گووتی «هه ژاریی نۆر شتت پیشکه شده کات، که هیچ ئاده میزادیکی دیکه نایبینیت. مروف که خاوه نی هیچ شتیکی نه م دونیا یه نه بوو، دهر گای هه ندی دونیای تری لیده کریته وه، جیگای تر و بوونه وهی تر ده بینیت که کهسانی دی نایان بینن».

که بولبولیار له باژۆدهی عه ره بانه ده ستیه که نزیک بووه وه، که سیکی که ته و به هه یه ته یی بین، پیشیک پپی هه بوو، پوخسارینکی گرد و جووتیک چاوی گهش که تاریکی شه و نهیده توانی پوناکیه کی نهینی

ناو گلینه کانی خاموشبکات. بولبولیاری هاو پیمان سلاوکی له و پیاوه بازوده کرد و پییگوت «شه و باش». که سیکی دریز و به قه لافه تتر بوو له وهی له دوروه دهینواند، له شیکی پیک و جوانی هه بوو، قژیکی کورت و سیمایه کی هیمن. گه وره یی عه ره بانه که ی بۆ بولبولیار سه یربوو، نه و پیشتر عه ره بانه یه کی دهستی وه ها گه وره ی نه بینیبوو. پیاوه که بیته وهی وه لامی بولبولیار بداته وه، گوئی «کورم چیت و نکرده ... له تاریکیدا به دوی چیدا ده گه پییت، شه یی وه ها هیمن می نه وه یه مرؤف له ژوره که ی خویدا بیر له و شتانه بکاته وه که له کاتی تردا ناتوانیت یان کاتی نییه بیران لیبکاته وه». بولبولیار گوئی «هیچ شتیکم ون نه کرده ... ته نیا که میک پیاسه ده که م». پیاوه که به هیمنی پیکه نی و گوئی «ناوت چیه؟» «هۆشه نگ ... هۆشه نگ بولبولیار» دهنگی له وه نارامتر بوو شه و بشله قینیت. له گه ل گوئی ناوی خویدا ههستی به هه وایه کی فینک کرد، به سه رسامیه وه سه یری عه ره بانه که ی کرد و گوئی «نه وهی سه یره عه ره بانه که ته، نه م عه ره بانه گه وره یه». پیاوه که گوئی «ته نیا من ده توانم پالی پیوه بنیم ... ته نیا من ... هیچ مرؤفیک ناتوانیت نه م عه ره بانه یه بجولینیت، مرؤف ده بیت به په وتیکی دور و دریزدا تیپه پیت تا وای لیدیت، تا هیزی نه وهی ده بیت، نه م عه ره بانه یه له جیگای خوی بجولینیت». هۆشه نگ بولبولیار سه یری سی چهره که ی کرد و گوئی «ده توانم هه ولبدم پالی پیوه بنیم، به لکو بیجولینم». پیاوه که گوئی «هه ولبد ... هه ولبد ... به لام بیسووده». بولبولیار نیشته سه ر عه ره بانه که و یستی بیجولینیت، به لام بۆی نه کرا، وه ک هیزیکی نادیار و گه وره به زه وییه وه گریدابیت، چهره کان له شوینی خویان نه جولان و نه سوپان، به لام هینده ی پیاوه بالابه رزه که دهستیکی بچوکی لیدا، عه ره بانه که دووباره که وته وه جول. هۆشه نگ بولبولیار بیته وهی تیپگات له هه موو لاکانه وه سه یری عه ره بانه که ی کرد و شتیکی

تایبه‌تی تیدا نه‌دۆزییه‌وه، هیچ نه‌بوو جگه له عه‌ره‌بانه‌یه‌کی شینی گه‌وره. هۆشه‌نگ پرسى «ئه‌وه چۆن ده‌بیت، چ نه‌ینیبه‌ک له پشته ئه‌م ئامیره‌یه، چ شتیکی لیده‌که‌یت به‌وجۆره ده‌وه‌ستیت و ناجولیت». پیاوه‌که پتکه‌نى و گوتى «له هێزى تۆدا نیه بيجولیتیت... له هێزى هیچ مروفیکدا نیه». بولبولیار به‌غمیکى قولله‌وه سه‌یریکرد و لیتپرسى «ئه‌ی تۆ کتیت؟ تۆ مروف نیت؟». پیاوه‌که به‌ده‌نگیکى به‌رز وه‌لامیدایه‌وه «من مه‌ه‌دائيلم، مه‌ه‌دائیلی فریشه». وای گوت و جوتیک بالی زۆر گه‌وره‌ی له پشته خۆیه‌وه کرده‌وه، جوتیک بالی خۆله‌میشی زۆر گه‌وره که شه‌قه‌ی لیکترازان و کرانه‌وه‌یان بیده‌نگی شه‌وی شکاند. بولبولیار ماوه‌یه‌ک قسه‌ی بۆ نه‌کرا، ته‌نیا سه‌یری ئه‌و باله زۆر گه‌ورانه‌ی فریشه‌که‌ی کرد، پتشته فریشه‌ی به‌جۆریکی تر هینابووه پتشته‌چاوی خۆی، وه‌ک خانمیک که ده‌ستیک جلی سپی له‌به‌ردایه و شه‌به‌نگیکى گه‌وره‌ی تیشک له‌ده‌وریتی. به‌لام ئه‌م پیاوه گه‌وره‌یه، به‌خۆی و ئه‌م سه‌ر و پیشه‌وه، به‌م چاره گه‌ورانه‌وه.. هیچی له فریشه نه‌ده‌چوو.

له‌پاستیدا هۆشه‌نگی بولبولیار پتشته زۆر بیرى له فریشه نه‌کردبووه‌وه، گه‌ر بیریشی لیکردبیتته‌وه، وه‌ک بوونه‌وه‌ریکی فه‌تازى بینووتی که ده‌ستکردی خه‌یالێ مروفه. هه‌رکەس برۆای به‌خودا نه‌بوو، باوه‌پى به‌فریشه‌ش نابیت، بولبولیاریش باوه‌پى به‌خودا نه‌بوو. له‌و ساته‌دا سه‌ختبوو هه‌م برۆا به‌خودا به‌یتیت و به‌فریشه‌ش، پتیبوو ئه‌وه‌ی ده‌بینیت، وپتته‌ی ساتیکى بپه‌وشیه و هیچی تر.

ئه‌وه‌کات هه‌ردووکیان له‌ناوه‌پاستی شه‌قامیکى باکووری شارد، له‌شوینیک له‌غه‌مپاشاوه زۆر دوور نه‌بوو، وه‌ستا‌بوون. بولبولیار گه‌رچى دیمه‌نه‌که له‌ناوه‌وه هه‌ژاند‌بووی، گه‌رچى ده‌یویست باوه‌پ به‌چاوی خۆی نه‌کات، به‌لام وه‌ک هه‌میشه سارد ده‌رکوت و گوتى «من باوه‌پم»

بە فریشتە نییە». مەهائیل گووتی «پێویستت بەو نییە باوەڕت بە فریشتە بیت تا من ببینیت... لە کاتی ئاساییدا من کەستیکی ئاساییم وەک تۆ». بۆلبولیار کە چاوانی تەواو کرابوونەو و سەیری بالە گەرەکانی مەهائیلی دەکرد، گووتی «بالەکانت گەرەن، لەگەڵ ئەوەشدا باوەڕت پێ ناکەم... شتێک نییە ناوی فریشتە بیت. لەوانەیە تۆ سێحریاز یان هەر شتێکی تر بیت». مەهائیل گووتی «من لە بەردەمتدام، مۆف هەموو پۆژیک ناتوانیت فریشتەیک ببینیت، ئەوەی کە تۆ ئەم شوو من دەبینی، پەيوەندی بە خۆتەو هەیە، هەموو کەستێک ناتوانیت من ببینیت». مەهائیل بە کاوەخۆ بالەکانی خۆی کۆکردەو و گووتی «ئەم عەرەبانەیش عەرەبانەی فریشتەکانە». هۆشەنگی بۆلبولیار گووتی «بەلام کاری ئەم عەرەبانەییە چییە. تۆ بەم سێ چەرخیە چیدەکەیت، لە شەویکی وەهادا فریشتەیکە وەک تۆ عەرەبانەیکە وەهای بۆچیە؟... هەر ئەوە خۆی نیشانیە کە تۆ فریشتە نیت». مەهائیل ئیستا گەرەبەووە قەواری جارانێ خۆی و بە ئارامی دەستی بە پیشیدا هێنا و دەستی برد و جگەرەیکە دەرهێنا و بە هۆشەنگی بۆلبولیار گووت «جگەرە ناکێشیت؟». بۆلبولیار سەری لەقاند و گووتی «نا جگەرە ناکێشم». بە هێمنی جگەرەیکە داگیرساند و گووتی «چەند وەختە دەمەوێت وازی لێبھێنم، بەلام ناتوانم». بۆلبولیار بە سەرسامییەو گووتی «چۆن فریشتەیکە جگەرە دەکێشیت و ناشتوانیت وازی لێبھێنیت... گەر فریشتەش بیت، کە باوەڕم بە شتی وەها نییە، فریشتەیکە بەدیت، فریشتەیکە لێکەوتەیت». مەهائیل مژگی قوولی لە جگەرەکید و گووتی «نازانم، ناتوانم حوکمی وەها بدەم، بەلام بارودۆخی تەندروستیم بە هۆی جگەرەکێشانەو زۆر باش نییە... لەوەدا هەق بە تۆیە». هۆشەنگی بۆلبولیار گووتی «تۆ فریشتەیکە بەدیت... زۆر بەدیت، ئەگینا تانەمۆ فریشتەیکە جگەرەکێشم

نه‌بیستووه». مه‌هدائیل گووتی «زۆر بیر له‌وه مه‌که‌ره‌وه، نه‌وه‌یان شتیکی دیکه‌یه... هه‌ندێ شه‌وه‌ستیش ده‌بم، شه‌رابیش ده‌خۆمه‌وه، چاوه‌پوانی چی له‌ فریشته‌یه‌کی ته‌نهای وه‌ک من ده‌که‌یت. من هه‌م کار و هه‌م نازار و هه‌م به‌پرسیاریتیم زۆره... هه‌ندێجار بێ جگه‌ره و شه‌راب ناتوانم درێژه به‌ ژیا‌نی خۆم بده‌م... هیچ شتیک له‌وه سه‌خت‌تر نییه، مرۆف له‌ شارێکی وه‌هادا فریشته‌ بیت. به‌لام بۆ نه‌وه‌ی بتوانم پێتبلێم نه‌م عه‌ره‌بانه‌یه‌م بۆچییه، ده‌بیت چه‌ندجارێکی تر یه‌ک ببینم... من ناتوانم به‌په‌وا به‌ یه‌کێک بکه‌م که‌ یه‌که‌مجار ده‌ببینم. مرۆف ده‌بیت به‌ درێژایی ژیا‌نی هێزی بینینی فریشته‌ی تێدا‌بیت، نه‌وسا ده‌توانم نه‌هێنیه‌که‌ی لا بدرکێم... کێ ده‌لێت نه‌مه‌ دوا‌هه‌مین یه‌که‌بینینی نێوان من و تۆ نییه. گه‌ر دوا‌هه‌مین یه‌که‌بیننمان بیت، تۆ ده‌پۆیت و نه‌هێنی بینینی من له‌ ناخی خۆتا ده‌خنکێنیت و ده‌لێیت چیرۆکی نه‌وه‌ی شه‌وه‌م جگه‌ له‌ وێنه‌یه‌کی بێمانا هیچی تر نه‌بووه... بۆ نه‌وه‌ی باوه‌ر به‌ فریشته‌ به‌ی‌نیت، ده‌بیت به‌ درێژایی ژیا‌نت هێزی بینینی فریشته‌ت هه‌بیت، نه‌وه‌ یاسا‌که‌یه‌تی... ده‌بیت مه‌له‌که‌بین بیت». هۆشه‌نگی بولبولیار به‌ سه‌رسامیه‌وه گووتی «به‌لام چ کارێکم به‌ فریشته‌ هه‌یه. بۆ ده‌بیت بیانبینم؟ من هیچ کارێکم به‌ فریشتان نییه تا به‌وه‌یت بیانبینم». بولبولیار تا نه‌وکات وایده‌زانی ده‌سته‌خه‌پۆی گه‌مه‌یه‌کی دزێوه و ئێستا نا تۆزێکی دی شتیک پووده‌دات سه‌روشتی نه‌م گالته‌ ناخۆش و ناشیرینه‌ ئاشکرا‌ده‌بیت. به‌لام مه‌هدائیلی فریشته‌ گووتی «نا هه‌موو مرۆفێک ناتوانیت فریشته‌ ببینیت، به‌لام گه‌ر هات و یه‌کێک فریشته‌یه‌کی بینم، بۆ نه‌وه‌یه‌ باوه‌ر به‌ی‌نیت که‌ فریشته‌ هه‌یه. گرنگه‌ بۆ مرۆف بزانی‌ت فریشته‌ هه‌یه، گه‌ر تۆ هه‌موو ژیا‌نت له‌ سه‌ر نه‌وه‌ له‌یه‌ به‌رده‌وام بیت که‌ پێتوابیت فریشته‌ نییه، له‌وانه‌یه‌ ژیا‌نت په‌وتنکی دی وه‌ریگریت... به‌پێگایه‌کدا به‌پۆیت که‌ نابیت پێیدا به‌پۆیت». بولبولیار به‌ که‌می تێپارانه‌وه گووتی «به‌لام فریشته‌ ده‌توانیت

چیم بۆ بکات... ها عەزیزم، دەتوانیت یارمەتیمبەدات دەوڵەمەند بێم یان لە تاقیکردنەوەدا دەرچم؟... یان چی». مەهەدائیلی فریشتە بۆ یەکەجار بە دەنگێکی بەرز پێگەنی و گووتی «قسە بێمانا... قسە بێمانا... تۆ دەتوانیت چی؟ ئەو شتە دوور و نزیک پەڕیوەندییان بە فریشتەو نییە، هیچ فریشتەیک ناتوانیت کاری وەها بکات... بڕۆ هاوێرێم، پێ هەلبگرە، گەر بتهوێت دەتوانیت کەمێک لە گەلمدا بڕۆیت. من کارم هەیە و دەبێت کەمێکی تر مالاواییت لێبکەم». مەهەدائیل وای گووت و بە ئارامی عەرەبانە گەرەکی خۆی بەرو پێش باژۆدا. هێندە ئێوە دەستی لە عەرەبانەکان دا، تايەکانی بە ئاسانی چەرخان. هۆشەنگی بولبولیار بە سەرسامییەو سەیری جولەکی عەرەبانەکی کرد و گووتی «بەلام تۆ بۆ لە فریشتە ناچیت... بۆ لە فریشتە ناچیت؟. من فریشتەیکم نەدیوە وەک تۆ ریشن بێت، جلی ئاسایی لە بەردا بێت، هەموو گیانی تەپوێژ بێت، پێلاوێکی لاستیکی لە پێدا بێت... هەموو ئەو شتە بەشی ئێوەدەکەن من گومانێکی قوولم لەوە هەبێت کە تۆ فریشتەیت. بۆ بە تەنها بەس نییە، من دانیام بۆ بە تەنها بەس نییە تا دانیام تۆ فریشتەیت، دەشیت تۆ هەر شتیکی تر بیت... جانەوێک بیت... من بیستومە هەتا ئەژدەهای بالداریش هەیە». مەهەدائیلی فریشتە مژگی قوولی لە جگەرەکید و بە خەفەتیکەو سەیریکرد و گووتی «من توانایەکی ئەوتۆ ناوازم نییە بێسەلمێتم فریشتەم... بە گشتی منیش کارێکی ئەوتۆم بەو نییە کە شتی وا بێسەلمێتم. لە دواجاردا هەموو مۆفێک ئازادە باوەر بە بوونی فریشتە دەکات یان نا. ئەوە دەکەوێتە سەر باوەری ئینسان خۆی، گەر باوەر پێ بە بوونی فریشتە هەبێت دەبێنیت، گەر نا.. تۆ ئازادیت. دەتوانیت نەتێت». هۆشەنگی بولبولیار گووتی «بەلام ئاغای مەهەدائیل، کاک مەهەدائیل، تۆ لە مەخلوقێکی سەر زەمینی دەچیت... تۆ هیچت لە فریشتە ناچیت». مەهەدائیل بە هێمنی عەرەبانەکی پالنا

و گووتی «له وه شدا له سهر هه قی، من که سیکی سهرزه مینیم ... سهیری نه و بالانم مه که . من هه رگیز له زهوی بهرزه بوومه ته وه» . جاریکی تر له ناکاو باله گه وره کانی کرده وه و گووتی «سهیرکه، هۆشهنگی بولبولیار . سهیری نه و باله گه ورانه م بکه، هیچ بالنده یهک بالی وه های نییه ... به لام من هیچ کات نه فریووم ... باله کانم بالی فرین نین، ته نیا نیشانه یه که بۆ نه وهی له گه ل فریشته کانی تر دا به کتر بناسینه وه . گه ر باله کانم نه که مه وه هیچ فریشته یه کی تر باوه پم پیناکات» .

هۆشهنگی بولبولیار که که وتبووه دوودلییه کی سهیره وه، به سه رسامیه وه پرسی «فریشته کان هه موو له مه له کوته وه دین . گه ره بن له مه له کوته وه دین، گه ره نشین نه و ا هیچ . له هیچ جیگایه که وه نایه . گه ر تۆ له ئاسمانه وه نه هاتبیت، ناکریت فریشته بیت» . مه هدا ئیل گووتی «من له و فریشتانه م که له سه ر زهوی له دایک ده بن ... قهت ئاسمانم نه بینیه ... هیچ کات، تۆ چه ند ده توانیت بفریت منیش هه ره نه وه نده، هیچ خه به ریکم له ئاسمان نییه» . هۆشهنگی بولبولیار پرسی «ئیتستا ده چیت بۆ کوئی؟» . مه هدا ئیل گووتی «ئیشه که م تا نه اندازه یه کی زۆر نه یینییه . نه و مرقانه ی هیشتا متمانه ی ته وایان نییه، بۆیان نییه بیزانن . له بهر نه وه بمبوره که ناتوانم کار و وه زیفه ی خۆمت بۆ ئاشکرا بکه م . به گشتی نه وهی من ده بینیت، نیشانه ی هه بوونی رۆحیکی پا که له تۆدا، گه رچی به کتر بیننیمان به ده ست خۆمان نییه، واته ده بیت هه موو شته کان جیبه یلین بۆ پیکه وت، به لام هیوادارم له بیرم نه که یت» .

هۆشهنگی بولبولیار گووتی «نازانم بلیم چی .. من له هه موو شتیک به گومانم، خۆم که سیکی نا ئومیدم، له بهر نه وه گه ر به کتر نه بینینه وه، ناتوانم باوه ر به شهوی وه ها بکه م» . مه هدا ئیلی فریشته دهستی بۆ هاو پیکه مان پراکتشا و گووتی «هه ق به تۆیه هاو پیم ... گه ر پیکه وتی من یان فریشته یه کی تر نه که یته وه، نه مشه وه له بیرکه . بینینی

فریشته‌یه‌کی پیری وه‌ک من به ته‌نیا به‌س نییه، تا مرؤف بۆچوونی
خۆی ده‌رباره‌ی دنیا بگۆریت». بولبولیار ده‌ستی دریزکرد و ته‌وقه‌یه‌کی
که‌وره‌ی له‌گه‌ڵ مه‌ه‌دائیلی فریشته‌دا کرد.
ئه‌وه‌ به‌که‌م‌جاری بوو له‌ ژیا‌نیدا ته‌وقه‌ له‌گه‌ڵ فریشته‌یه‌ک‌دا بکات.

لیفیتانت له‌ شار

که‌ لیفیتانت عومه‌ر بۆتانی، زیندانی پسمامانی به‌جیه‌شت،
بی‌ته‌وه‌ی بیر له‌ هیچ شتی‌ک بکاته‌وه، خۆی ته‌سلیمی به‌کی‌ک له‌ یه‌که
سه‌ری‌ازییه‌کانی سوپا‌کرد و که‌پایه‌وه‌ بۆ شار. ده‌مه‌و ئیواره‌یه‌کی دره‌نگ،
وه‌ک پیاوی‌کی ماندوو، که‌یشه‌ م‌ال‌ی خوشکه‌که‌ی. تایه‌کی به‌رزی هه‌بوو،
به‌ جۆری‌کی سه‌یر په‌ش دا‌گه‌پا‌بوو، ئازاری‌کی نادیار چه‌ماندبوویه‌وه، وه‌ک
که‌سی‌کی نه‌خۆش له‌ ده‌رگای م‌ال‌ی خوشکه‌که‌یدا، به‌ ئه‌ستم ده‌یتوانی
به‌پێوه‌ خۆی بگ‌ریت، یه‌که‌م پسته‌ی ئه‌وه‌بوو «جی‌گایه‌کم بۆ داخه‌ن،
شتی‌کی ته‌نکم پێ‌دا‌ده‌ن و لێ‌مه‌گه‌پێن ب‌خه‌وم». تا سالانی‌ک دواتر
خوشکه‌که‌ی ئه‌و دی‌مه‌نه‌ی لیفیتانتی له‌ یادنه‌کرد، کو‌ری‌کی نه‌خۆش که‌
شه‌و تا به‌یانی به‌ده‌م وپێنه‌وه‌ شت‌گه‌لێ‌ک ده‌ب‌زکێ‌نیت ئه‌و له‌ هیچ‌یان
تێ‌نا‌گات. لیفیتانت سی‌ هه‌فته‌ له‌ پێ‌خه‌فی خوشکه‌که‌یدا که‌وت، ئه‌و
ساتانه‌ی هه‌ل‌ده‌ستا مه‌زاجی‌کی تو‌په‌ی هه‌بوو... که‌رچی زیاد له‌ چوار
سال بوو خوشکه‌که‌ی و من‌داله‌کانی نه‌بینی‌بون، به‌لام «مه‌ه‌تاب» له‌
سه‌عاتی یه‌که‌مه‌وه‌ هه‌ستی‌کرد برا‌که‌ی دله‌ره‌ق‌تر له‌ جاران که‌پاوه‌ته‌وه‌ و له‌
بارو‌دۆخی‌کی ده‌رونی دژواردا ده‌ژی. مه‌یلی‌کی توندی بۆ شکاندنی شت و
هاوارکردن تێ‌دا‌بوو. هه‌ر له‌ پۆژی یه‌که‌مه‌وه‌ له‌ پێ‌شچاوی خوشکه‌زا‌کانیدا
وه‌ک که‌سی‌کی ترس‌ناک ده‌رکه‌وت، کاتی‌ک بان‌گیده‌کردن ده‌بوو ده‌موده‌ست

وهک به‌نده بگه‌نه به‌رده‌می، هر ئیشیکی پی‌ده‌کردن ده‌بوو ده‌موده‌ست بکری‌ت. بینینی لیفتانت به‌وجۆره دّلی خوشکه‌که‌ی ترساند، راسته ئه و هر بیره‌حم بووه، به‌لام ئیستا توپه‌یی و به‌ده‌وایی له‌ کیشدا نه‌ماوه. له‌ پۆزی یه‌که‌مه‌وه قه‌ره‌وێله‌یه‌کی تایبه‌تی له‌ ژورۆکی تایبه‌تی بۆ جیا‌کرده‌وه و چه‌رچه‌فیکی سه‌پی پاکی به‌ سه‌ردا دا. به‌لام لیفتانت هینده‌ی ئه و به‌رگ و سه‌رنوینه سپیانه‌ی بین، وهک تووشی دۆخیکی هیس‌تیری بووی‌ت شیتانه هه‌موویانی دامالّی و توریدان و پاره‌ی فپیدا تا سه‌رنوینی په‌شی بۆ بێنن. له‌ هه‌فته‌ی یه‌که‌مه‌وه لیفتانت مالّی خوشکه‌ بیوه‌ژنه‌که‌ی پرکرد له‌ شتی ره‌ش... په‌رده‌ی ژوره‌کان، متیله‌کان، بیجامه‌که‌ی، گول‌دانه‌کان، جله‌ کوردیه‌کانی، قایشی سه‌عاته‌که‌ی، ته‌زیچه‌که‌ی... هه‌مووی ره‌ش بوون. خوشکه‌زا‌کانی یه‌که‌م که‌س بوون که‌ ناویان نا «لیفتانتی په‌ش». به‌پێی سالان گه‌لێک ناوی دیکه‌ی بۆ دروستبوو «په‌شمارا» «هۆمه‌ره‌ په‌ش» «په‌ژوو». له‌وانه‌ په‌شمارا له‌ هه‌موویان پتر بلّوده‌بیته‌وه و ده‌چیته‌ سه‌ر زاری خه‌لک.

له‌ هه‌فته‌ی یه‌که‌مه‌وه ئاشکرا‌بوو لیفتانت که‌ سی‌کی سروشتی نییه‌. توپه‌بوونه‌کانی له‌ توپه‌بوونی مۆفی ئاسایی توند‌تری‌بوون، هه‌ندێ‌جاریش بوغزیک‌ی نادیار به‌ر گه‌رووی ده‌گرت، په‌ش داده‌گه‌را، چاوانی ئاگر‌یک‌ی نه‌هێنیان تیده‌زا، نه‌رمه‌ عاره‌فیکیش به‌ نۆ‌چاوانیدا ده‌هاته‌خوار. هه‌ر کاتیکیش ده‌نوست له‌ سه‌ر ده‌نگی هاواری خۆی پاده‌چله‌کی. هه‌موو هه‌وله‌کانی خوشکی بۆ ئه‌وه‌ی لێی نزیک‌بیته‌وه و شتیک له‌ هۆی ئه‌م دۆخه‌ دژواره‌ی تی‌بگات بێ‌سوود‌بوون، به‌لام به‌وه‌دا «مه‌هتاب» برا‌که‌ی زۆر خۆشه‌ویست، دوا‌ی نه‌مانی دایک و بابی و می‌رده‌که‌ی ئه و ته‌نها که‌سی بوو له‌ دونیادا، منداله‌کانی خسته‌ ژێر ئه و خواسته‌ی پزیز‌یک‌ی تایبه‌ت له‌ خالیان بگرن و شتیک نه‌که‌ن نیشانه‌ی ملکه‌چی و په‌زامه‌ندی نه‌بی‌ت. له‌و پۆژه‌وه لیفتانت که‌ش‌یک‌ی سه‌ربازی سه‌ختی له‌ ماله‌که‌دا پیاده‌کرد،

که قوریانی سهره‌کی تییدا «پۆژیا» سی کوپه گه‌وره‌ی مال بوو، که تا نه‌وده‌م خۆی تاکه شوپه‌سواری خیزان و خانه‌واده بوو. نه‌و دهم ته‌مه‌نی شازده سالان بوو، هانتی لیفیتانت بو نه‌و کاره‌ساتیکی گه‌وره‌بوو، سهر له‌به‌ر زیانی لیتیکدا. لیفیتانت نزیکی سی هه‌فته به ده‌ست نه‌و نه‌خۆشییه‌وه ده‌ینالاند، تایه‌کی سه‌ختی لیده‌هات، عاره‌قه‌یه‌کی په‌شی ده‌رده‌دا، ده‌که‌وته ورینه‌کردن، به ده‌نگی به‌رز ده‌ریاره‌ی شتگه‌لیک ده‌دا که هیچ شفره‌بازیک نه‌یده‌توانی بیانخاته سهر پرزیه‌ندییه‌کی ئاسایی و هریانبگێژته سهر زمانیکی پوون، کاتیکیش به ئاگا ده‌هاته‌وه، توندتر له جاران په‌فتاریده‌کرد و خوشکه‌زاکانی زیاتر ئازارده‌دا. له‌دوای هه‌فته‌ی یه‌که‌مه‌وه ههر سی خوشکه‌زاکه‌ی تیگه‌یشتن سزادان، لیدان، پسواکردن، توپه‌بوون، خالیبوون له سۆز نه‌وه سیفه‌ته سهره‌کیه‌کانی نه‌م میوانه تازه‌یه‌یه که دایکیان پێیده‌لێت «خاله عومه‌ر». مه‌تابی خوشکی که فه‌رمانبه‌ریکی بچوک بوو له به‌رپۆه‌به‌رایه‌تی عه‌قارات، ده‌یزانی براکه‌ی چهند ساله له شوێرشدا به‌رپرسی زیندان بووه، میژوویه‌کی درێژی له‌گه‌ڵ دیل و به‌ندیاندا هه‌یه، به‌لام نه‌وه‌ی گه‌یشته‌بێته نه‌و ئاسته‌ی پیکرا ئاده‌میزاده‌کانی نزیکی وه‌ک کۆیله مامه‌له‌بکات، نه‌ده‌چووه عه‌قله‌وه. به‌لام له هه‌موو حالیکدا، عومه‌ری برای دواه‌مین که‌سی خانه‌واده و ته‌نها پشت و په‌نايه‌تی له‌م دونیا‌یه‌دا و ده‌بیت بیپارێژیت. سی هه‌فته‌ی یه‌که‌م که تییدا نه‌خۆش بوو، گه‌رمای ئابیش مرو‌فی شیتده‌کرد، گه‌لیک به‌سه‌ختی تیپه‌رین. له هه‌فته‌ی سیه‌مه‌وه ورده‌ورده بیپۆیه‌کی دیاریکراو و بیوه‌رگرتنی هیچ ده‌رمانیک، لیفیتانت به‌ره‌و چاکبوونه‌وه رۆیشت. تا که‌متر تا بیگرته‌یه و سه‌رئێشه‌ی هیوترتر بایه، زیاتر له دلپه‌قی دوورده‌که‌وته‌وه. له کۆتایی هه‌فته‌ی چواره‌مدا، خوشکه‌زاکانی هه‌ستیانکرد خالیان گه‌ر بیه‌ویت، له هه‌ندیک ساته‌وه‌ختدا ده‌توانیت «جانه‌وه‌ر» نه‌بیت و شتیک له په‌فتاری ئاسایی مرو‌فی تیدا‌بیت.

له کۆتایی ههفتهی چوارههدا، شهویک خوشک و سێ خوشکهزاکهی دانا و بۆیهکهجار به زمانی مروفیکی ئاسایی، کهسیک دهتوانیت وهک مروف ههندیک پستهی ساده له دهمی بێتهدهروه، پێیگوتن «من له دهست شۆپش پامکردوه، خۆتان دهزانن چهندین سال من خزمهتکاری بارزانی و حیزبهکهی بووم... ههموو کهس دهزانیت، بهلام سالانی دووردیژی خزمهتکردنم بۆ ئهو و حیزبهکهی، پێگرنهبوون لهوهی سووکایهتیم پێکهن. ههمیشه رقم لهوهیه کهسیک بێت و بیهویت نیشانمبدات من زهعیفم و هیچ نیم... نا ئهو قهبوول ناکریت... گهر شۆپش بۆ پیاوی بوده له و ملشۆپ دهگهپیت، ئهوا سهرتاسهری هیژ و بهتالیۆنهکان پهن له خهڵکانی لهو جۆره. پاسته تۆ بۆ ههر کوپیهک دهپویت یهکیک ههیه دیت و دهیهویت پیتبلیت تۆ لاوازیی و ئهو بههیزتره. بهلام نا... ههموو دهبیست بزائن، لیفیتانت کهسێ نییه بهو جۆره زهلیلبکریت. ولاتهکه پهحم به پیاوی لاواز ناکات... له بهرئهو له شۆپش دورکهوتمهوه... ئیستاش برپارمداوه له مرفوه ژیانیکی تر بزیم. له کوئ من دهسهلاتم بێت عدالته لهوێه».

هیچ یهک له خوشکهزاکانی، له دوا پستهکانی خالیان تینهگهیشتن. بهلام مههتاب سهراسیمه پرسی «لیفیتانت، دهتویت چ جۆره ژیانیک دهست پێکهیت؟ من خوشکتم و ئهوانهش خوشکهزاتان... له ئێمه دلسۆزتر له دنیادا نییه». لیفیتانت به کاریگهری نهخۆشیهکهی دهنگیکی زیری ههبوو، وهک ئهوهی ههر حهرفیک به گهرویدا دهپوات، پێشتر به سههر چهقویهکی کوولدا تپهپیبیت و ئهوسا بێتهدهرئ. کهچی پوخساری لهگهڵ ئاسهواری نهخۆشیهکهشدا ههر جوان بوو. جوانیهکی بێپهحم... که قسهیدهکرد وهک ئهوهی دهنگی له ناو قوبهیهکی پۆلادا گیرى خواردبیت، زینگهیهکی ئاسنینی ههبوو. لیفیتانت گوتی «گهر بهزانیبایه چی دهکهم ئیستا پێمدهگوتی، بهلام ههرچی بکهم پهیههندی

بەوۋە دەبىت لە كۆيدا دەسەلاتىك بۆ خۆم پەيدادەكەم و دەبەم بە كەسەك خەلكى سەلتەك لىبەكەنەو و پىزىكەم بۆ قايل بن... من بىرئارمداوە يارىبەكەم». خوشكەزاكانى دووبارە ھىچ تىنەگە يىشتەنەو، بەلام ليفىتانت پەوى تىكردن و دواى چوار ھەفتە، يەكەم زەردەخەنەى گرت و گروتى «دەنيام يارىبەكى درىژخايەن دەبىت. دەنيام پىويستىم بە ئىتوۋ دەبىت... بە ھەر سىكتان».

ئەو پۆزە بۆ يەكەمجار خۆى ھەستا و چايەكى پەشى لىنا و نانى خوارد و چوۋە دەرى. قىافەتى ئەو ئەفسەرە گەنجانەى ھەبوو كە پىكى بالايان وادەكات بىن بە پاسەوانى شەرف و بە شمشىرىكەو پىش سەروكەكان بىكەون. دەنيابوو ئىستا زىندانىيەكانى پىسمان و بەرپرسە حىزىبىيەكانى چىا، ھەوالى تەسلىمبونەوۋى ئەمىان لە بىرچۆنەو. ھەستىكرد پۆزىك لە پۆزەكان لە شۆرشدا شتىكى گىرگ نەبوو، جىگايەكى ئەوتۆ ترسناكى نەبوو چۆلكردنى كاريگەرييەك لە سەر پەوشى شتەكان دابىت... زىندانەوان.. زىندانەوان چىيە؟ دەتوانن ھەزار كەس بۆ ئەو پۆستە بدۆزنەو. بەلام ئىشەكە بۆ ئەم شتىكى تر بوو، ئىشى خۆى بوو، خودا بۆ ئەوە دروستىكردوۋە سەرپەرشتى زىندان بىكات. چەند سال بوو پىاسەى بە شاردا نەكردبوو. ئەمىۆ بەم دەوۋە كە خالىيە لە بۆنى كوردايەتى، خالىيە لە ھەر ئارەزوويەك بىگىرپتەو بۆ چىا، خالى لە ھەر خوشەويستىيەك بۆ ھىچ شتىك، بەم شەقامانەدا دەپوات و تىدەكات تەنيا جىاوازييەك لە نىوان زىندانى پىسمان و ئەم شەقامانەدا ئەوۋەيە كە ئەو لىرە ھىچ نىيە. ئىنسانەكان لە ھەر كوئى بن دىلن، لە ھەر كوئى بن كۆيلەن، لە ھەر كوئى بن بابەتەكن بۆ ئازار... ئەوۋە گوناھى ئەو نىيە كە ئادەمىزاد بۆ جۆرە زىانىكى وادروستىبوو. ليفىتانت لە يەكەم پىاسەيەو بە گوزەر و قەيسەرييەكاندا تىگەيشت ھەموو مەوۋىكى ئەم شارە، ھەموو ئەوانەى

لیره‌دا ده‌ژین، ده‌بیت پوژیک به دلیدا تیپه‌پن، بۆ نه‌وه‌ی خۆیان له هه‌ندی خه‌یالات خاللیکه‌نه‌وه، تیپگه‌ن ژیا‌نی ئازاد چ درۆیه‌کی تیپه‌په، دیلی جه‌وه‌ری ژیا‌ن و ئازادیی پوکه‌شه تیپه‌په‌که‌یه‌تی. هه‌موو مروفیکی خاوه‌ن عه‌قل ده‌میک زیندان ده‌بینیت، تیده‌گات جیاوازی نیوان زیندان و ده‌ره‌وه، هیچ نییه جگه له درۆیه‌کی گه‌وره. ده‌ژانیت زیندان ته‌نیا شوینی راسته‌قینه‌ی دونیا‌یه و جیگا‌کانی تر هه‌موویان لاسایی خراپ و بچوکی نه‌ون. لیثیتانت بیریکرده‌وه که ئازادی له‌م شاره‌دا هیچ نییه جگه له‌وه‌ی مروف خۆی له هه‌موو شتی‌ک بدزیته‌وه، له‌شی خۆی له ئازار به‌ دور بگریت. نه‌وانه‌شی به‌ خۆیان ده‌لێن ئازاد، هیچ نین جگه له‌و ترسنۆکانه‌ی ناوێرن بێن و له‌ زیندانه‌وه، له‌ جیگای راسته‌قینه‌ی ژیا‌نه‌وه، له‌و ژوره‌ داخراوانه‌دا که له‌ هه‌ر جیگایه‌کی تر زیاتر مروف ده‌توانیت ئازایه‌تی خۆی تاقیبکاته‌وه، دابنیشن و له‌ دونیا بنواپن و له‌ویوه سه‌یری ژیا‌ن بکه‌ن. ئاره‌زوویه‌کی شیتانه‌ی هه‌بوو که زیندانێکی خۆی هه‌بیت، زیندانی خۆی بیت و به‌س... زیندانێک دیله‌کانی ته‌نیا دیلی نه‌وبن، نه‌وه نه‌وپه‌پی ئاره‌زووی بوو.

له‌و پوژه‌وه، له‌و پیاسه‌یه‌وه، به‌و نیگایانه‌وه که نیوه‌ی بۆنی شیتی و نیوه‌ی بۆنی نه‌خۆشی لیده‌هات، که‌وته گه‌پان به‌ دوا‌ی جیگایه‌کدا که ده‌شیت له‌ داها‌توودا بیت به‌ جیگای نه‌و، له‌ویادا جارێکی تر نزار ئیدریسی بیرکه‌وته‌وه. له‌و چوار هه‌فته‌یه‌ی پیشوودا ژۆر پاگوزه‌ر و تیپه‌پ به‌ خه‌یالیدا گوزه‌ریکردبوو، به‌لام ئیستا ده‌وه‌ستا و به‌ روشنی ده‌یبینی. له‌ دلی خۆیدا گووتی «ده‌یه‌تیمه‌وه... ده‌یه‌تیمه‌وه بۆ زیندان، بۆ جیگایه‌ک هیچ که‌س نه‌توانیت ئازادی‌یکات». له‌و ساته‌دا پ‌پ به‌ سینه‌ی هه‌وای هه‌لمژی... هه‌ستیکرد به‌هێزه و ده‌یه‌ویت ژۆر به‌هێزتری‌ش بیت.

سەرەتای سەردەمیکى نوێ

«گفتوگۆیەکی درێژی دی دەربارەی ماھییەتی شۆرش»

کتێبتان لە قەسابخانەدا بینیوە؟. من بەکەمجار کتێبی وەهام لەلای نزار ئیدریس بینی... کتێب هەموو لاپەرەکانی خوێناوی بیت. کتێبگەلیک هەم بەرگەکانیان خوێناوی و هەم حەرفەکانیان خوێناوی بیت... بۆنی خوێنیان لێبێت. کتێبی زۆر، کتێبی کەسیک کە هەم دەخوێنێتەوە و هەم قەسابیدەکات. دەیه‌وێت هەم چەقۆکەى تیز و هەم بۆچوونەکانی کوشندە بیت. بەلێ من ئەوەم لای نزار ئیدریس بینی. پۆژیکى سەیریو کە تەواوی وردەکارییەکانیم لای خۆم پاراستووە، بەلام ئێوە چ کاریکتان بە وردەکاری پۆژی وەها هەیە... ئەو کات قۆناغى دووھەمی کارکردنى نزار بوو لەم قەسابخانەدا، پێشتر لەگەڵ لیفیتانتدا بە جەنگ و جەھەنەمیکى دیکەدا پۆشستبوو، ئێمە بۆیە دەچووین تکابکەین لەو قەسابخانەى بیتەدەری. بەلام ئەو کات سەردەمى دەست پێکردنەوى شۆرش بوو، هەر دوو کەسیک بەیەكگەشتان، قەسە و باسیان دەهاتە سەر ئەوێ شۆرش دەبێت چى بیت و چۆن بیت. ئەویى پۆژ، ھۆشەنگى بولبولیار لە ناوھەستی قەسابخانەدا، لە نزیک گوشت و خۆین و کەلاکى کەولکراوە بۆ یەكەمجار بۆچوونەکانى خۆى لە سەر شۆرش پێگوتین، قەسەکانى بۆ ئەو سەردەمە گەلیک دور لە عەقل بوون، بەو ئەندازەى من لە دەفتەرى یادداشت و لە نێو خەیاڵى خۆمدا پاراستووم، ئێستا دووبارە دەیاننوسمەو. دەشیئ نوسینەوى ئەم دیالۆگە عاجباتى و ساردانە بۆ هیچ کەسیک گرنگ نەبێت، بەلام بۆ من کە لە پۆژان و سالانى داھاتووا زۆر سەروکارم لەگەڵ ئەم دوو کەسەدا دەبێت، هەر

یه‌که‌یان به پښتیا کدا ده‌پوات و منیش له ته‌ک هر دوکیاندا به هر دوو پښتیا کدا ده‌پوم، بابه‌ختیکی بی‌هاوتای هیه. ده‌بیټ بیرتان نه‌چیت، من دواجار به دواى نه‌و مؤته‌که و ئایدیا شه‌یتانیانه‌دا ده‌گه‌پښم که وایانکرد پښکه‌وه نه‌م پوژه تاریکانه‌ی نه‌مپو دروست بن. چنده مه‌به‌ستمه له هه‌موو نه‌و هیزه سه‌یرانه بپوانم که هیدی هیدی منیان هم دروست و هم له‌ت له‌ت کرد، مه‌به‌ستیشمه له‌و هه‌موو بوونه‌وهره سه‌یرانه بپوانم که له کوچه تاریک و سارده‌کانی نه‌و میژووه‌دا هاتنه پښگام، خه‌لکانیټک هیچ شتټک پښکه‌وه کوی نه‌ده‌کردنه‌وه، هه‌ندیکیان شه‌یتانی جه‌نگاوهر و هه‌ندیکیان فریشته‌ی لاواز و بی‌سوود بوون، به‌لام هه‌موومان پښکړا، نه‌و سه‌رده‌مه‌مان دروستکرد، که دواتر بوو به ژیرخانی نه‌م دنیا ترسناکه‌ی نه‌مپو. دنیایه‌ک وام لیده‌کات بگه‌مه بونبه‌ستیکی قوول و ناکوتا، که گهر دواجار له مه‌رگدا ته‌واو نه‌بیټ، له گومپایی زیاتر و پیسبوونی زیاتر و ته‌نهایی زیاتر دا ته‌واوده‌بیټ. نه‌و قسانه‌ی لی‌ره‌دا ده‌یانگوږمه‌وه، نرخیان له نرخى یاداشتی موجه‌ره‌د تیده‌په‌ریت، هه‌ندیک گفتوگو هیه ته‌نیا له سه‌رده‌می‌کدا و له چرکه ساتیکی دیاریکراوی میژوودا و له نیوان هه‌ندیک که‌سی زور تایبه‌تیدا پووده‌ده‌ن، نرخى نه‌م گفتوگوږیانه له‌وه‌دایه که وه‌ک یاقووتیکی ده‌گه‌من وان، یه‌کجاره‌کین و دووباره نابنه‌وه، نه سه‌رده‌م پښگای دووباره‌کردنه‌ویان ده‌دات و نه نه‌و که‌سانه‌ی له‌و شان و ساته‌دا کۆده‌بنه‌وه و نوینه‌رایه‌تسى چه‌شنه نیگایه‌ک ده‌که‌ن، له کاتیکی دیکه‌دا هه‌مان تیپوانینیان ده‌بیټ، هه‌ندیجار هه‌ستده‌که‌م که من زور خوشبه‌ختم که چهند ساتیکی وا ناوازم له ژبانی خومدا بینى و له نزیکه‌وه سه‌یری بوچوونی گهرم و تاریکی ناو خه‌یالی هه‌ندیک که‌سم کرد. ده‌زانم خه‌لکانیټکی ده‌به‌نگ هه‌ن که کتیبیک ده‌گرن به ده‌سته‌وه په‌لایانه، هه‌میشه ده‌لین کوا چیرۆکه‌که ... چیرۆک لای نه‌وان ته‌نیا گپ‌رانه‌وه‌ی کوشتن و کاره‌ساتی گه‌وره و دیمه‌نى

عەشقبازى داغ و جۆشانە، بەلەم لە پاستىدا چىرۆكى گەورەى ژيان
 ھەمىشە لە شوپىنكى دىدايە. من لە ژياندا نەمتوانىو ھەمىشە جياكارىيەك
 لە نىوان ئەو ھەي لە بىرکردنەو ھەي مەرفەدا روودەدات بەم لە گەل ئەو ھەي
 كە لە سەر شانتوى ژيان دەردەكەوێت. دەزانم ئەو ھەي شىو ھەي بىرکردنەو ھەي
 ھەموو پىاوانى سەر بە دەزگای ئەمنىيەتە. ئىمەي قارەمانانى دەزگا،
 ھەمىشە دەمانەوێت لە ژيانى ئىنسانەكانەو ھەي بگەينە ناو بىرکردنەو ھەي
 و لە بىرکردنەو ھەي تەلىسم و نەينىيەكانى ژيانىيان دەربەيتىن. لای
 من ئەو ھەي چىرۆكى سەرەكىيە، تىبگەم چۆن بولبوليار سالانىك دواتر لە
 شەو ھەي غەمگىنەكەي توتىباغىدا، كاتىك ھەسەيمان كوشت، توانى من
 ببىنەيت. تىبگەم بولبوليار لە سەرەتاو ھەي چۆن شتەكانى تەرى بىنىو ھەي
 چ زنجىرەيەكەي پەش و بەد وادەكات مەرفە ئەم ئەلقە بەو ئەلقەو ھەي
 بىسەيت، ئەم خوليا بەو خەيال و ئەو خەيال بەم خولياو گرەيدەت.
 ئەركى من بە درىژايى ژيانم لە ئەركى ھەيكاى تەوانەكان سەختەر بوو ھەي
 كە تەنيا چىرۆكىك دەگىرنەو ھەي، ئىشى من نوقمەبون بوو تا ئەندازەي
 خەكان لە دەيەھا رۆحدا كە خۆيان بە دەگەن گەيشتوونەتە كوئە
 تارىكەكانى ناخى خۆيان.

كورتەي قەسەي بولبوليار ئەو پۆز دەربارەي شۆپش بەمەجۆرە بوو:

«ھەفالىن، ھەرسەي ھەفتاوپىنچ وەھا گەورە مەگەن. شۆپش وەك ھەر
 شتىكى تە دەشەيت بېوخەيت. شۆپش لای من قەت شتىكى وەھا گەورە
 و گەنگ نەبوو. مەرفە دەتوانەيت ھەمىشە شۆپشگىر بىت، ئەو ھەي گەنگە
 شۆپش نىيە، بەلكو شۆپشگىرەكان. ئەو ھەي دىنا دەگۆرەيت شۆپش نىيە،
 بەلكو شۆپشگىرەكان. تۆ گەر پاسەوانى پۆحى خۆت نەبوويت، ناتوانەيت
 پاسەوانى پۆحى تەتەو ھەيەك يان پۆحى خەلكانى زەحمەتگىش بىت».

ھەلبەت بولبوليار ھەموو قەسەكانى پىكەو ھەي دەكرد، دەو ھەستا،
 ئىستىدەكرد، ھەناسەي وەردەگرت، دەپروانى، ھەندىجار كەمىك دەستى

دەجولاند، خۆي كۆدەكردهوه، وشەي دەگۆپى. بەلام من ئەمىرۆ ھەموو ئەوانە لادەبەم و تەنيا قەسەكانى دەگىرپەوه، بۆ من ھەك پەوانەكراوئىكى سەرۆكەكان، ھەك پەيامبەرئىكى شۆپش، ئەو ھەك گىرنگ بوو گويكانم قوتوبكەمەو ھەك گويگىرم و لە ناو رستەكاندا بۆ ئەو بىرۆكانە بگەپم كە دەشەيت زيانى بۆ پاشەرۆزى سەركرەكانم ھەبەيت. لەو سەردەمەدا چونكە شۆپش ھەشتا سامى خۆي نەچەسپاندبوو، خەلكانى ھەك نزار و بولبوليار دەيانتوانى پوونتر چى لە ژىرخانەكانى عەقلىاندا ھەيە و نەيتىيە، بەيتنە دەرى.

بولبوليار بە ھەيتىيە كوشندەكەي خۆيەو ھەكوتى» بەلئى ئەوانەي ھەك من لە خويىن دەترسن دەزانن چيان دەوئەت و ئەوانەشى ناترسن ھەر دەزانن. ئەوانەي دەبن بە پاسەوانى دونيا دەزانن چيان دەوئەت و ئەوانەشى تەنيا پاسەوانى پۆخى خويانن، دەزانن. زۆرجار شۆپش خۆدزىنەو ھەك لە ترسئىكى تايبەتى، مەروف دەچەتە پىزى شۆپشەو بۆ ئەو ھەك بليەت تەنھا نيم. لە كاتىكدا شۆپشگىرپى راستەقىنە ھەميشە تەنھا ھە... لەو كاتەشدا كە لە ناو جەرگەي خەلكدا ھاوارەكەت، ھەشتا تەنھا ھە. چونكە ئەو ھەك مەروف بە دەستى خۆي نەيگۆرپەت مەژوو نايگۆرپەت. ئەو ھەك ئىشى شۆپشە مەللەتان ئازادبەكەت، نەو ھەك ئىشى شۆپشگىرپان بىت. شۆپشگىرپان پاسەوانى پۆخ. خەلك بە دەستەجەمەي دەتوانن دەوئەت بگۆپن، بەلام ناتوانن خويان لە جانەو ھەكەي ناخيان بپاريزن. مەگەل و گارپانە گەورەكان دەتوانن دەوئەت بپوختن، شۆپشى چەكدار ھەلگىرسىنن، شۆپشى درىزخايەن بەرپابەكەن، شارەكان بسووتىنن، بەلام شۆپشگىرپە دوور و نزىك پەيوەندى بەو شتانەو ھەيتىيە. دەشەيت دەيان شۆپش رووبەدەن و مەژوو شۆپشگىرپى راستەقىنەي تىدا نەبەيت. شۆپشگىرپە ئەو ھەك نەيتىيە مەژوو دەگۆرپەت، بەلكو ئەو ھەك كۆمەك بە مەروف دەكەت نەبەيتە جانەو ھەك، لەو زياتر ھەچى تر نەيتىيە. گىرنگ

ئەو يە مړوف كاتىك بۇ ئازادى شەپدەكات نەبىتتە جانەوەر، ئەو تەنيا پىرسىيارى گىرنگى مېژوۋە... پىرسىيارەكانى تر ھەرچىيەك بىن و ۋەلەمىيان ھەر چىيەك بىت، لە پەراۋىزى ئەو پىرسىيارە گەۋرەيەدان، مړوف بە درىژايى مېژوۋ چەند لە پىناۋى ئازادىدا شەپىكرىدو، دە ھىندە لە پىناۋى پاراستنى كۆيلەيەتى خۇيدا شەپىكرىدو، بەشى ھەرە زۆرى شۆپشەكان بۇ ئەو نىن مړوف ئازادىكەن، بەلكو بۇ ئەو ن كۆيلەيەتى مړوف بپارىزىن و پوخسارىكى تىرى بدەنى. دەزانم تۇ ۋەك قىسەى مۇجەپەد سەيرى ۋەتەكانم دەكەيت، بەلام نا قىسەى مۇجەپەد نىن».

لە و كاتەدا لە خەيالى خۇمدا ئەو م تۆماردەكرد كە ھەئال بولبولىار بۇچۈنى وايە كە شۆپشى ئىمە لەۋانەيە بۇ پاراستنى كۆيلەيەتى بىت. ئەو تىبىنىيەكى گىرنگ بوو بىگوزمەۋە بۇ سەرۋە.

«ھەئالى خۇشەۋىست ھەتمەن ئەگەر سەيرىكەيت، لە مېژوۋدا شەپى پاستەقىنە قەت لە نىۋان ئاغا و كۆيلەدا نەبوۋە، بەلكو لە نىۋان كۆيلەيەكدا بوۋە كە دەيەۋىت چىتر كۆيلە نەبىت، لەگەل كۆيلەيەكى تردا كە نايەۋىت كۆيلە نەبىت. ھەئال ئەگەر ورد بپوانىت... بەلى ئەگەر ورد بپوانىت، لە مېژوۋدا ھەردەم ئەو كۆيلەيە سەركەۋتوۋە كە نايەۋىت ئازاد بىت، ھەر ئەو شەپكەرىكى ئازاتر بوۋە. بەلام ئەۋانەى كە نامانەۋىت كۆيلەبىن، نامانەۋىت جانەۋەر بىن. ھەموو سەردەمى ھەۋلى خۇمان دەدەين، گەرچى دەزانىن مەحكومىن بە شىكست، گەرچى ئىمە ئائومىدى ئەبەدىين، بەلام دەستبەردارى ئەو نابىن پاسەۋانى رۇخى خۇمان بىن. مەن تا ئەو جىگايە پوخانى ھكۈمەتم بۇ گىرنگە، كە جىگايەك بۇ ئەو بگەۋە ژيان بگۇپىن... شۆپشى دەستەجەمىى دواجار تەنيا بۇ ئەو پىۋىستە دونىا ۋەھا شلىكات، دەستبەدات مړوف پۇخى خۇى تىا بپارىزىت. ۋەك ئەۋەى شاتۋىك سارىكەين، بۇ ئەۋەى ھەركەس بتوانىت لە سەر تەختەكى گۇرانى خۇى بلىت، شتىك لە جوانى خۇى

نمایشبكات. شۆپش دروستكردى شاتۆكهيه، نهوهك نمايشهكه بىت. نمايشهكه هه مېشه هى من و تۆيه به ته نيا. به لى، مامۆستا جهنگيز... ده رهنجامى شۆپش هه رچيبهك بىت، هېچ له و پاستيه ناگۆرپىت كه شۆپشگىپ كه سىكى ته نهايه و شاتۆيهكى تايبه تى بۆ نمايشى خۆى ده وىت. ئه و شاتۆيه ناو مېژوو نيه، به لكو ناو پۆخى خۆمانه. شۆپش كاتىك ماناى هه يه من بتوانم پۆخى ونبوى خۆم بدۆزمه وه».

ئوه قسه كانى هۆشهنگى بولبوليار بوو... ئه وى پۆژ كه له گه ل ئه ودا بۆ يه كه مجار چووين بۆ قه سابخانه ي گه وده ي شار، بۆ شوينى سه رپرىنى مه پ و مانگاكان، تا نزار ئىدرىس ببينين.

بولبوليار وهك هه مېشه زۆر به كاوه خۆ قسه يده كرد، دانه دانه وشه كانى هه لده بژارد. جۆرىك له هيمنى قولى پتوه دياربوو، هيمنىبهك هاوپرى هه موو دهم و دۆخىكى ژيانى بوو. دهنگىكى كزى هه بوو، كه هه ندىجار له ناكاو زۆر به هيز ده بوو، به وردى ده يزانى دان به چ هه رفىكدا ده نىت. نزار به هيمنىبه وه گۆيى له قسه كانى گرت و به بىحورمه تى و لاقرتبيه وه به هه ردووكمانى گووت «مامۆستايان بۆ خاترى خودا واز به يتن و له پيشدا تۆزى بۆنى ئه م خوينه بكن. بۆيه هاتومه ته ئه م قه سابخانه يه تا به بۆنى خوین پاييم». پپ به سینه ي هه وای خويناوئى قه سابخانه كه ي هه لمزى... وهك گولوى باغىك هه لمزىت، وهك بۆى شوينىك به عه تر مه ستيبكات. بۆ كه مېك چاوى لىكنا، زه رده خه نه هه مېشه ييه كه ي خۆى له سه ر لىوى بوو، زه رده خه نه ي پياوئىك ده يه وىت پىمانبلىت سه ر به جنسى ئيمه نيه.

دواتر چاويكرده وه و ته ماشاى ئيمه ي كرد و پرسى «بۆنتانكرد؟ باشتره هه مووتان بۆنىبهكن، ولاته كه سه گ ده مى تىناوه. قسه هه يه به عسييه كان هيزيان برده گونده كان ويزانبكه ن، هه موو سه ر سنوورى ئيران چۆلده كه ن، بۆ ئه وه ي له گه ل له شكى شاهه نشا ئاريا ميه ردا باشتىر بۆيان پاسبكړىت.

ماۋەيەكى زۆر نابات ئەم شارانە دەبنە قەسابخانەي گەرە كە سەرى خەلكى تيا دەپەرئەت. لە شوپىنكى ۋە ھادا گەر سەگ ھەموو كەلەكانى خۆي دەرەخات، نەۋەك پۆج، كلكى خۆشى پى پاس ناكەت. مامۇستا بولبوليار، منىش ھەرەسى شوپىشى پىشوم بۆ گەنگ نىيە. ھەرەسى ھىچ شوپىشكەم بۆ گەنگ نىيە، ئەوانە ھىچيان شوپىش نىن، ھەرەس بەينىن ياخود نا... ھىچ لە ھىچ ناگەرئەت... لەۋەدا لە سەر ھەقى.

قاقايەكى بەرزى لىدا، دىنيابو شتىكى سەير دەلەت. بەلام لە چاويدا ئەو بىياكىيە ھەبوو كە ھەمىشە لىدەترسام، بەو نىگا بىشەرمانەيەۋە كە يەكەمجار لە سىناسكى نىگاي منى پىكرەبوو، ئىستا لە سەردەمىكى تردا، لە سەرەتاي شوپىشكى دىدا، بە ھەمان شىۋە سەيرى بولبوليارى دەكرد و دەيگوت «من بەردەوام لىردە ئەم گيانەۋەرە بەستەزمانانە سەردەپرەم... بۆنى خۆين ۋادەكات نىزىكەم، زۆر نىزىكەم. تازە بووم بە جانەۋەر مامۇستا. لىردەدا دەمەۋىت لە ناو جەرگەي ئىشەكەمانەۋە نىزىكەم كە شەرە، شەر لە دواي شەر لە دواي شەر لە دواي شەر. بە پاستىمە برادەر، ئىرە جىگايەكى باشە بۆ زەلامىكى ۋەك من، ئىرە مەكتەبى منە. مەكتەبەكانى تر سووديان چىيە؟. ۋلاتەكە بەرەۋ جەنگ دەۋات، بەعسىيەكان ناھىلن كەس بە خۆشى دانىشتەت، لە شەرپا كىميا و فىزىيا بۆ دوزمەن باس ناكەين، بەلكو سەرياندەپرەن. گەر دەتەنەۋىت سەرىكەۋىن، ۋەرن و ماۋەيەك لىرە بىن بە قەساب. ئەۋەي بىيەۋىت شوپىشكەت، پىۋىستى بە دەۋرەيەكى قەسابى دەيەت. بەلام ھەفالىنى من، برادەرانى سەنگەر، جەنابى بولبوليار، خەلكان ناچنە شوپىشەۋە بۆ ئەۋەي ھىچ چاكبەكەن، بەلكو بۆ ئەۋەي ئەو شتانە خەللكەن كە لە كاتى تردا خەللى نىن. جانەۋەرەكەي دلىشم دەيەۋىت شتىكى نوپى بۆ خەللى بىت. گەر من بى ھىچ بەھانەيەك مەۋفىك سەرىپرەم، دەبەم بە چى... بە جانەۋەر... ھەموو پىمەدەلەن، دىندە، بەرىرەي، شىت...

نیوه‌ش هه‌روام پێده‌لێن، به‌لام له‌ شۆڕشدا... هاها له‌ شۆڕشدا تۆ دێیت و تيامدا ده‌پارێتته‌وه‌ خه‌لکت بۆ بکوژم. من ده‌چمه‌ شۆڕشه‌وه‌ بۆ ئه‌وه‌ی به‌کاربهێنم. شۆڕش که‌ره‌سته‌یه‌کی مه‌لعونه‌ که‌ ناچارم به‌کاربهێنم. هه‌ر که‌ره‌سته‌یه‌کی تر خزمه‌تی ئه‌و جانه‌وه‌ره‌ بکات که‌ کاک بولبولیار تۆ ده‌ته‌وێت بێخه‌نگینیت، من به‌کاریده‌هێنم. گه‌ر پێتوێستیکرد پێشی درێژی بۆ ده‌هێلمه‌وه‌ و ده‌بم به‌ ئیعامی زه‌مان. به‌لام ئه‌وه‌ی تۆ پێتواییت ده‌توانیت ئینسان له‌ جانه‌وه‌ره‌که‌ی ناخی بپارێزیت، قسه‌ی پوچ و بێمایه‌یه‌. شۆڕشیش وه‌ک ده‌سه‌لات هه‌ر ئه‌و جانه‌وه‌ره‌ ده‌یکات، شۆڕشگێڕیش وه‌ک حاکم هه‌ر هه‌مان جانه‌وه‌ر ده‌یجولێنیت. دیاره‌ رقم له‌ به‌عسییه‌کانه‌، کێ هه‌یه‌ رقی له‌ به‌عسییه‌کان نه‌بێت... ئه‌وه‌ به‌جێی خۆی، به‌لام ئه‌وه‌م لا مه‌سه‌له‌یه‌ک نییه‌ کێ دوژمنه‌ و کێ دوست... ئه‌وه‌ هه‌یج له‌وه‌ ناگۆرێت که‌ شۆڕشگێڕ ته‌نیا به‌ جانه‌وه‌ره‌که‌ی ناخمانه‌وه‌ ده‌توانیت له‌ سه‌ر ئه‌و شاتویه‌ ده‌ربکه‌وێت که‌ تۆ باسیده‌که‌یت». زه‌رده‌خه‌نه‌یه‌کی مه‌کریازانه‌ی گرت و چه‌قوی قه‌سابیه‌که‌ی به‌رزکرده‌وه‌ و به‌رده‌وام بوو «مه‌گه‌ر تۆش رقت له‌ به‌عسییه‌کان نییه‌ جه‌نگیز به‌گ، بێگومان رقت لێیانه‌، به‌لام که‌س به‌ ته‌نیا له‌ به‌رئه‌وه‌ی رقی له‌ به‌عسییه‌کانه‌، شۆڕش ناکات. من شۆڕش هه‌رچیه‌کم پێبکات ده‌یکه‌م، من دڵسۆز و شتی وانیم... له‌ پۆژی یه‌که‌مه‌وه‌ تا قیامه‌ت دڵسۆز نیم... مه‌به‌ستمه‌ شۆڕش والتیبه‌کم ئه‌و شته‌ بکات که‌ من ده‌مه‌وێت، شتیکی ده‌ده‌م بۆ ئه‌وه‌ی شتیکم بدات». تو قه‌بری هه‌رچی ئه‌سحابه‌یه‌ به‌وجۆره‌ سه‌یرم مه‌که‌، به‌وجۆره‌ سه‌رت نه‌سویمێت. خۆ ئێره‌ سێناسکی نییه‌ به‌م‌پێنیت. من قه‌ت نه‌مگوتوه‌و ئیش بۆ خۆم ناکه‌م... قه‌ت نه‌مگوتوه‌و... ئه‌وه‌تا پێک و پاسه‌ت، وه‌ک پیاویکی راستگۆ پوو به‌ پوو پێتده‌لێم من به‌ ته‌نیا ئیش بۆ خۆم ده‌که‌م. ئه‌گه‌ر عه‌یبیک له‌ مندا هه‌بێت ئه‌وه‌یه‌ ئه‌و حه‌یوانه‌ی دلم له‌گه‌ڵ هه‌موواندا زۆر راستگۆیه‌».

ورد سه‌یری هه‌ردوو‌کمانی کرد، هه‌رکات نیگایده‌کردیت، ترس یان په‌ستییه‌کی قولت تیدا دروسته‌بوو. بیته‌وه‌ی زمانی خو‌ی له‌ هیچ شتیک بپاریژیت، بیته‌وه‌ی په‌رژینی هه‌بی‌ت و قسه‌یه‌ک له‌ زار بگریته‌وه، بۆ ئه‌وه‌ی په‌ستمانبکات، بۆ ئه‌وه‌ی تا دوا سنووری په‌شو‌کان بمانه‌نجینیت، گروتی «من ناگه‌په‌وه‌ ناو شو‌پش بۆ ئه‌وه‌ی دونیا بگو‌پم یان کوردستان ئازادبکه‌م یان برسییه‌کان تی‌ریکه‌م، یان ته‌به‌قه‌یه‌کی گه‌مزه‌ به‌ سه‌ر تاقمیکی گه‌مزه‌تر له‌واندا سه‌ریخه‌م .. حه‌ .. ئه‌وه‌ ئیشی من نییه‌، له‌ توانامدا نییه‌ ئه‌وه‌ بکه‌م، گه‌ر بشتوانم نایکه‌م. دنیا گه‌ر می‌لله‌تی ژێرده‌سته و خه‌لکی برسی لی‌بیریت وای لیدی‌ت نایناسینه‌وه‌، ئه‌ی چۆن هه‌فال، من حه‌زم لێهه‌ دنیا هه‌ر به‌و جو‌ره‌ بی‌ت که به‌ مندا‌لی دیومه‌. نا، نامه‌وی‌ت وه‌ها بی‌ت که نه‌یناسمه‌وه‌. رزگارکردنی وه‌ته‌ن بۆ کاک جه‌نگیز به‌جیده‌هتلم... هاهاها... با ئه‌و کوردستان پزگاریکات، با جه‌نابیان زه‌ره‌یه‌ک خاکی وه‌ته‌ن نه‌دات به‌ قه‌سری قه‌یسه‌ری. من هه‌موو خاکی وه‌ته‌ن ده‌ده‌م به‌ به‌ختیکی باش بۆ خۆم. به‌ختیکی باش. ژنان ده‌مێ بۆ به‌ختی باش ده‌گه‌رژین ده‌بی‌ت شووبکه‌ن، ئیمه‌ی پیاوان که بۆ به‌ختی باش ده‌گه‌رژین ده‌بی‌ت سیاسه‌ت بکه‌ین، که له‌ شوو به‌دتر و بی‌ماناته‌ره‌. به‌لێ، من له‌ ترسنۆکه‌کانم... له‌و ترسنۆکه‌نم که ده‌چمه‌ ناو شو‌پشه‌وه‌ بۆ ئه‌وه‌ی دونیا پزگام لێ نه‌گری‌ت، من له‌و ترسنۆکه‌نم که دینه‌ شو‌پشه‌وه‌ بۆ ئه‌وه‌ی بژین... بۆ ئه‌وه‌ی به‌ی‌ننه‌وه‌. هه‌موو یارییه‌که‌ شه‌پی کومه‌لێک جانه‌وه‌ره‌ و هیچی تر نییه‌. وه‌ک ئه‌م قه‌سابخانه‌یه‌ وه‌هایه‌... ئه‌وه‌م به‌لاوه‌ باشه‌ چه‌قۆکه‌م به‌ ده‌سته‌وه‌ بی‌ت و زیندوو‌بم، نه‌وه‌ک هیچم پێنه‌بی‌ت و مرده‌م».

نزار کراسی‌کی سه‌پی درێژ و خو‌یناو‌ی له‌به‌ردابوو... مه‌به‌ستی بوو له‌و جله‌ خو‌یناویانه‌دا ببینین، ئاشکرا چی‌ژێکی زۆری له‌ ئیشه‌که‌ی

خۆی ده‌بینی. له‌ دواى هه‌ره‌سى شۆپشه‌وه، پاسته‌وخۆ بووبوو به‌ قه‌ساب. له‌ سێناسکێ وه‌ شتێکم له‌ سه‌ر بیروبۆچوونی ده‌زانى. به‌لام ئێستا که‌ له‌ سه‌ره‌تای شۆپشى تازه‌داين، که‌ ئێستا من به‌رپرسى سه‌ره‌کى ئەم پیاوهم، به‌ نه‌ئێنى له‌ شاخه‌وه‌ دابه‌زیوم و هاتووم بۆ ئەوه‌ی پێکخراوه‌کانى ناو شار و شانه‌ په‌رته‌وازه‌ و بچوکه‌کان بخه‌مه‌ ناو هه‌یکه‌لێکى پێکخراوه‌یى مه‌حکمه‌ و تۆکمه‌وه، شیوه‌یه‌ک به‌ پێکخستنه‌کان ببه‌خشم چالاکیانبکات و بیانپارێزێت. کاتێک گویم له‌ نزار و بۆچوونه‌کانى ده‌گرت، که‌ خالى بوون له‌ له‌خۆبووردنى شۆپشگێرانه، ئاشکرا و بێپه‌رده قسه‌ی له‌وه‌ ده‌کرد شۆپش بۆ خۆی ده‌کات. من ترسێکى ناوه‌کى گه‌وره‌ دایده‌گرتم. ترسێکى گه‌وره‌تر له‌ ترسى شه‌وانى سێناسکێ. به‌لام له‌و ساته‌دا له‌ برى ئەوه‌ی خه‌یالم بۆ ئەوه‌ به‌روات چى به‌ نزار بلێم، چۆن وه‌لامییده‌مه‌وه، چۆن پێگا له‌و بێحورمه‌تییه‌ به‌ خوێنى شه‌هیدان بگرم. بیرم له‌وه‌ ده‌کرده‌وه، بۆ خودا مۆفه‌کانى وا جیاواز و دوور له‌ یه‌ک دروستکرده‌وه، بۆ ناکۆکى و لێک نه‌چونمان ده‌گاته‌ پله‌یه‌ک هه‌چ شتێک کۆمان نه‌کاته‌وه‌؟.

نزار ئێمه‌ی به‌ ناو قه‌سابخانه‌که‌دا برد و گوتى «من به‌ شه‌ویش لیڤه‌ ده‌خه‌وم، نوێنێکم هه‌یه‌ له‌گه‌ڵ خۆمدا ده‌یگێریم. به‌یانیان زوو قه‌سابى ده‌ست پێده‌که‌ین... کوشتارى پاسته‌قینه‌ هه‌میشه‌ به‌ر له‌ به‌یانیان... به‌ر له‌ خۆرکه‌وتن، ده‌زانن بۆ؟. گوێیگرن، بۆ ئەوه‌ی فریشته‌کانى خودا، ئەوانه‌ی ژماره‌ی مه‌خلوقاتى بۆ ده‌ژمێرن، به‌یانیان حیسابه‌که‌یان لێ تێک نه‌چێت. به‌رله‌وه‌ی رۆژ بێتته‌وه، ئینسان له‌ سه‌ر هه‌موو ئەم زه‌وییه‌ هه‌لده‌سیّت و ده‌سته‌دکات به‌ حیوان کوشتن. هه‌موو به‌یانیه‌ک ئینسان به‌ کوشتنى ملیۆنه‌ها گیاندارى به‌سته‌زمان ده‌ست به‌ ژيانى خۆی ده‌کات. ها مامۆستا، گه‌ر سه‌یرکه‌یت ئینسان ته‌پاله‌یه‌ک، پێخێکى گه‌وره‌یه‌ و له‌و قوونى گه‌ردونه‌ به‌ریۆته‌وه... ئەگینا چۆن به‌ر له‌وه‌ی

خۆر بىكەيىت ھەلەدەستىت و مليۆنەھا ھەيوان دەكوژىت، مليۆنەھا، كاك جەنگىز، مليۆنەھا... ھەجايەبە بىتەيىت بوونەوھرى وا درپندە جوانبەكەيت. مرقۇف جانەوھرە و تەواو، دەبىت بەوجۆرە قەبوولمان بىت، لە سەر ئەو ھەسەببەكەين. يەكەمىن قەسابى دونيا ئادەم و ھەوا بوون، مەن نەمبىستوۋە ئادەم و ھەوا گياخۆرىبووين، شتى وات بىستوۋە كاك جەنگىز؟ ئەوان يەكەم قەساب بوون و مەيش كوپى دايەك و باوكى خۆم. ئىمەش لىرەدا بەيانىان سەدان ھەيوان دەكوژىن، ئىدى ناچارىن شەو لىرە بەمىننەو، شويىنى خۆشتەم ھەيە، شويىنى خواردەم ھەيە، زۆرجار لە پشووكانىشدا ھەك بەپىزتان دەبىنن كىتەب دەخوئىنەو، بەلام جەنابى جەنگىز بەگ، مەن كىتەب بۆ ئەو ناخوئىنەو ھەيەم. راست دەيىت ئارەزوۋىەكەم لە ھەيەبوون نىيە، كەسى ھەك مەن كە كىتەب دەخوئىتەو، بۆ ئەو ھەيە درۆكانى خۆى باشتەر بەنۆيتەو... لەو بەشەرەنەم كىتەب تەنبا ھەيە درۆكردى كىرەم. ئەو گەمزەكانن وادەزانن كىتەب خويەندەو مرقەكان، ھەموو مرقەكان ھەك يەك دەكات بە پۆشنىبىر. بەشى ھەرە زۆرى خەلك كە كىتەب دەخوئىنەو، دواتر دەبەن بە درۆزنى باش، مەن سەر بەو بەشەم. سەر بەو توخم و تاقەم كە پۆشنىبىر لە بوارى درۆكردەدا دەخەمە كار. گەرچى مەن بەخەندەو ۋادەلەيم، بەلام ئەو خەندەيەش تەنبا بۆ ھەيە. ئەو خەندەيە بۆ ئەو نىيە، تۆ ۋەزىيەت مەن راستى نالەيم. ھا كاك جەنگىز، نازانەم دواى ئەو قسانەم مەن ھەر بەكەلكى ئەم شۆپشە تازەيەى تۆ دىم... ئاخۇ شۆپشەگىرەكى نەمەنەيم لىدەردەچىت؟».

مەن و بولبوليار ھەردووكەمان سەراسىمە و دەستەپاچە و بىدەنگ سەيەماندەكرد و نەماندەزانى بلىين چى. ئەو پۆزە پانتۆلىكى بۆر و تىشەرتىكى قاۋەيم لە بەردابوو، ھەلەدەدا جەكەنەم بە پاكى بەمىننەو، ھەلەدەدا زۆر سەيىرى چاۋى نەكەم، كە ئەو پەرسىيارەى لىكەردەم، گەرچى

ههوايه کي دلشکين و هه ناسه تاسين له فه زاي قه سابخانه که دا زالبوو، به لام ده بوو به کاري هه ميشه يي خوّم هه ستم و گوتم «به لام خویندنه وه هه ميشه باشه، کتیب هه ميشه باشه، گهر دروژنیش بیت، برّک له جوانی ده که ویتته دروژناته وه. به هه رحال درویه کي جوان هه ميشه له درویه کي ناشیرین باشتره. وه کو تریش، برای خوشه ویستم، شوپش نامیریکي گه وړه یه، راسته ئه م شوپشه ی ئیستامان جاریک بچوکه، به لام پوژیک ئه میش ده بیت به مه کینه یه کي زل. نیسی ئیمه وه ک شوپشگیتړ نه وه یه بیپاریزین... گرنگ نه وه یه قازانجه تایبه تیبه کانمان نه که ونه درایه تیبه وه له گه ل قازانجی شوپشدا». ئه م قسانه بو ئه مړو گه لیک پرپوچ و نینشا ئامیز دهرده که ون، به لام له و سه رده مه دا بیروباوه پی به تینی من بوون. نه وکات شوپشم به گرنگتر له هر مړو فیک ده بینی، ئاماده بووم به ئاسانی ژيانی خوّم و هه موو ژيانیکي تریشی بو به ختبه کم. نزار ده سته خویناوییه کانی به قزیدا هینا و گوتمی «من ده زانم، قه ت شوپشگیتړیکي باشم لیده رناچیت، به وجوړه ی ئیوه ده تانه ویت، به لام ده زانم هه ميشه پیویستیتان به من ده بیت... لای ئیوه جهنگیز به گ شوپش گرنگه، شوپش له سه رو هه موو شتیکه وه یه، به لام لای هه فال بولبولیار شوپشگیتړ گرنگه، وانیه؟ من وا له قسه کانی ئیوه تیگه یشتم... به لام لای من ته نیا یه ک که س گرنگه، ئه ویش منم».

قاقایه کي بېشه رمانه ی لیدا، هه ستمکرد ده یه ویت په ست و توره مان بکات، ده یویست دهرزیه کمان پیدابکات ژانی بیت، ده یویست یه ک شت بسه لمینیت، ئه ویش نه وه یه که سیکه ده توانیت په وشتی نه بیت. تا نه ندازه ی خو نیشاندان وه ک شهیتان له گه ل خراپه دا ده پویشتم. خو شیبه کي گه وړه ی له وه دا ده بینی وه ک خوویستیکی ناجوامیر دهریکه ویت، به نه نقه ست شتگه لیکي ده گووت خراپی دهریخن، ده بیت راستیش بلیم و ببیژم که له جه وه ردا نازایه تیبه کي گه وړه ی تیدا بوو. ده یتوانی

ئەوانى دى تاسەر سنوورى شىتى پەستېكات، دەيتوانى تا دەكرىت بېپاك بېت، دەيتوانى لەگەل زىرەكى و قسەزانى خۇيدا شەپانگىزىيەكى وەها ئاشكرابكات، بېيت بە مەترسى بۆ سەر ھەموو شىتىك. بەلام ھەموو ئەو شتانەش بەيەكەو، ھەموو ئەو خراپە و بەدكارىانەش پىكرا، كرديبويان بە كەسىكى جوان، كەسىك كە سىحرىك جىدەھىللىت، وزەيەكى ھەيە لاي كەس بەدى ناكرىت.

بە ھەمان لە خۇبايىبىونى بەردەوامەو، سەيرى بولبولياري كرد و گووتى «مستەر منىش بەلامەو گرنگ نىيە كوردستان يان كرىكاران، يان زەحمەتكىشانى دونيا ئازادىن... دەزانم ئەو بۆ تۆش گرنگ نىيە، دەبىنىت، گەرچى تۆ پۆشنىبىرىكى زانكۆيى و من قەسابىكى چلكن و پىسوپۆخلم، شىتىك ھەيە كۆماندەكاتەو. دلنىام گەر شۆرش، كوردستان يان كرىكاران ئازاد نەكات، تۆ سەرى خۆت لە خووم نانئىت، بەلام بۆ پىاوو بەرپزەكانى وەك كاك جەنگىز، ئەو شىتىكى گرنگە... ئەو لە چىاوو دابەزىو و دەيەوئىت لە پزگاركردى كورددا بەشداربېت، بەلام لاي من قسەكانى ھەمووى بۆ پىكەنىنە. بۆ كارى وەها شانى خۆم نادەمە ژىر ھىچ عەزابىك. مەوۆ لە شۆرشدا دەتوانىت بەس خۆى پزگارېكات. تۆ دەتەوئىت پۆحى خۆت ئاسوودەبەكەيت، من لە جياتى پۆح جانەوهرىك لە ناخمدايە، دەبېت كارىكەم ئەو ئاسوودەبېت. با سەيرىكەين و بزانىن لە كۆتايىدا بە كوئى دەگەين و كئى كئى دەبەزىنىت، پۆحى پاكى تۆ يان جانەوهرەكەى من؟».

وہا خراپ و بەدەفەسالى ھاتە بەرچاوم، ويستم تەفەكى گەورەى لىبەكەم. دەيزانى بىر لە چى دەكەمەو، وەك گالتيەكى نامەردانە بە من بكات بە دەنگى بەرز پىكەنى، ھەموو فەزاي قەسابخانەكە دەنگىدايەو. بەو نىگايانەو كە ئازاريانەدام، گووتى «بەلام جەنگىز بەگ، دەيەوئىت ھەموو دونيا پزگارېكات، خۆى نەبېت... ھەموو دونيا

خۆی نەبێت». قەسەکانی بۆ من زۆر بە ئێش بوون، بەلام من کارێکی گرتگرت و گەورەترم هەبوو، لەوەی لێردا بچمە جەنگ و جەدەلەو. بە خێرایییەکی شێتانهووە دەستیکرد بە پاککردنەوێ خۆینی پزازی مەپ و بزەنەکان لە سەر کاشی بریقەدار و پاکی قەسابخانەکە. لەگەڵ ئێشدا بەهێمنییەووە سەیری بۆلبولبیری کرد و بەردەوام بوو « کاک بۆلبولیار، بەلام وامەزانە من شۆپشم بۆ گرتگ نییە. گەر شۆپش نەبێت، گەر ئەو قەسابخانە و جەنگە گەورەییە نەبێت، ئەو گیاندارەیی ناو ناخی من کە تۆ دەتەوێت بیکوژیت، ناتوانیت تێبگات زنجیری پساندووە و ئازاد بوو. هەر زەمانێک شۆپشی تێدا نەبێت هەموو دیلین، من تێناگەم شۆپش و شۆپگێڕ چۆن دەبێت لە یەکدی جیابینەو. زۆر بیرم لێکردۆتەو، پەيوەندیکردنی من بە شۆپشەو لەو بڕوایەووە کە ئەگەر شۆپش نەبێت، چۆن بتوانم حەرامەکان بۆ خۆم حەلالبکەم. بە تەنیا ئەوێم بۆ ناکریت، شۆپش دەبێت ئەوێم بۆ بکات. بۆیە شۆپش پەيوەندی بە زالم و مەزلومییەووە نییە، شۆپشکردن بە مانای وێرانکردنی هەمیشەیی دونیا هەقیکی ئەبەدی ئێمەییە. دونیا بەهەشت بێت یان دۆزەخ، مەرۆف هەر دەبێت شۆپش بکات. مەرۆف لە بەهەشتدا پتر لە هەر جینگایەکی تر پێویستی بە شۆپشە... بەهەشت یەک شتە، ئەویش ئەوێم مەرۆف دەتوانێت بە ئارەزووی خۆی شۆپش بکات، لە بەهەشتی راستەقینەدا سالت دوانزە مانگ شۆپشە... هاها... گرتگیش نییە لە چ بەرەیکدا شۆپش دەکەیت، بەلکو گرتگە ئەوێم ئەوێم بۆ ئەوانی تر حەرامە بۆ تۆ حەلالت بێت... شۆپش ئەوێم».

لەو ساتانەدا وەک کەسیکی شیت و جانەوەر و ترسناک دەمبینی کە حەزمەکرد بە هەموو توانای خۆم بکێشم بە دەمیدا. وەک یەکیک لەو پۆحە شەپانی و زیرەکانەیی دەتوانن هەم بلیمەت و هەم سامناک بن. لە ناخی دلدا رقم لە هەموو وشەییکی بوو، رقم لە نیگای

بو، کاتیک به گالته‌جارییه‌وه سه‌یری هه‌موو شتیکی ده‌کرد، پژی بو هه‌موو شتیکی کاتی و هه‌واداری بو هه‌ر ئایدیابه‌ک کورتخایه‌ن بو، زه‌رده‌خه‌یه‌کی جوان، به‌لام له ناوخندا پیس و پڕ له بیباکی له سه‌ر لیوی سه‌مایدیه‌کرد. زه‌رده‌خه‌یه‌ی مرقییک که باکی به ژیا نی ئه‌وانی دی و باکی به هیچ به‌هایه‌ک نییه. له ناخندا پقیکی گه‌وره‌م به‌رامبه‌ری هه‌بوو، پقییک به‌شی ئه‌وه‌ی نه‌ده‌کرد پتی سه‌رسام نه‌بم، له‌گه‌ڵ هه‌موو توپه‌یی و کینه‌مدا، سه‌رسامیه‌کی بیمانا و نادیار و نه‌تینیم پتی هه‌بوو. به‌لام بولبولیار، وه‌ک له کینه‌شدا هه‌ژار بیت، ته‌نیا بیباک و سارد سه‌یریکرد، وه‌ک ئه‌وه‌ی ته‌واوی پرسته‌کانی نه‌گه‌نه ئه‌و و شتیکی تیدا نه‌جولیتنن. ساردی بولبولیار هۆیه‌ک بوو نزار دورتر بپوات، ده‌یویست ئه‌م پیاوه هیتنه‌ بگه‌تیتته جیگایه‌ک له خوی ده‌رچیت و پویه‌کی شه‌پانگیژانه ده‌ریخات، که به‌پروای نزار، به‌شیکی گرنگی هه‌موو ئاده‌میزادیک بوو. بو ئه‌وه‌ی پتر ئازارییدات، گووتی «گه‌ر تو ده‌ته‌ویت له هه‌مانکاتدا شوپشگیتپیت و به‌ نه‌خلاقیش... له بیریکه... باشتره‌ بپویت و خوت له کونجی مزگه‌وتیکدا بشاریته‌وه. بپو و خوت به‌ شتیکی دییه‌وه سه‌رقالبکه که له‌گه‌ڵ نه‌خلاقدا بگونجیت. ئه‌و پوژه‌ی مرؤف بریار بو شوپش ده‌دات، یه‌ک پتگای له به‌رده‌مدایه، ده‌بیت بلتیت خواحافیز ئه‌ی په‌حم، خواحافیز ئه‌ی خۆشه‌یستی، مالوا ئه‌ی دلی پڕ به‌زه‌یی من... من ده‌بم به‌ شوپشگیت و ته‌واو... شوپشگیتپیکی به‌ په‌حمیش، شوپشگیتپیکی عاشقیش، شوپشگیتپیک که بیه‌ویت وانه‌ی به‌زه‌یی به‌وانی دی بلتیه‌وه، له پیاویکی باش به‌ولاوه هیچی تر نییه که هه‌مووان به‌ سه‌ر ئیتسکیدا ده‌پۆن و پتی پیاوه‌نین، پی به‌ جومومه‌ پاکوته‌میزه‌که‌یدا ده‌نین، جومومه‌ به‌ نه‌خلاقه‌کی. ده‌یه‌اپن، ئه‌ویش ده‌بیت سوپاسیانبکات، له به‌رده‌میاندا بنوشتیه‌وه، په‌حم پیشانبدات، لیبورن، به‌زه‌یی. دواچار ئه‌وه شوپشگیت نییه، ئه‌وه مرؤفیش نییه،

به لكو فرشته يه كي مردوه، فرشته يه كي بيگيان كه لاشه ي خوى به ناو ويرا نه كانى دونيادا پاده كي شيت و به خته وهره به وهى نه وانى دى نه تكيده كهن و نه م ناتوانيت كه س نه تكبات».

كه قه سابخانه كه مان جي پيشت. هوشه نكي بولبوليار كه ميك بيباك دهرده كه وت. چاكه تيكي ره شي كوني له به ردابوو، بيفهم و له شسوك به گورجى له پالندا هه نكاوى دهنه. دواى نه وه موو ئازاردان و پرسته نابه جيانه ي نزار له سهر موقه ده سترين شتى دونيا لاي من، له سهر «شوپش»، بو نه وهى بولبوليار به ينمه قسه و به و بونه وه شتيك له توژى نه وه موو پيسيه به كتيم كه نزار له سهر دلم باريكرد. پرسيم «هه فال، چون له په يوه ندى نيوان شوپش و چاكه تيده گيت؟ گوييگره. شوپش لاي من هيچ كات له چاكه ناترا زيت. مرؤفى شوپش گير، هه ميشه كه سيكي چاكه كاره. مرؤفنيكه كه كاتى نيه بو خوى بژى. شوپش گير تاكه كه سيكه ژيانى بو خوى ناويت. جيا كردنه وهى شوپش له پوحي بلندي ئينسان، له فه زيلهت، شوپش پرده كات له خو په رستى، له كه سانتيك كه شوپش لايان شانويه كه نيازى خويانى له سهر نمايشده كهن» هه ناسه يه كي غه مگينم هه لكيشا و به جيديه تيكه وه كه ته عبيري له پوحي نه وسات و سهرده مه ي من ده كرد، گوتم «شوپش تاكه دهرمانتيكه كه ده يخوم و خوم له بيرده كه م، ته نيا حه به نه و نيوه خو په رسته ي من ده كوژيت و واده كات بو نيشتي مان بمرم، شوپش ته نيا تلياكي منه. به بي نه و تلياكه من ده بم به كه سيك ته نيا بو خوم ده ژيم».

سهره تا به كه ميك خه يال و تيرامانه وه، له كوتاييشدا به جيديه تيكي ناوازه وه گووتى «هه فالى به پريز، من ده زانم هيوايه ك نيه نزار له

سەر زەوی کەمبەینەو، زۆر جار هەولێک دەدەین بۆ ئەوێ ئازارەکان ناو بننن، پتیدەلێن ئازاری کرێکاران، ئازاری نەتەو، ئازاری زەحمەتکێشان، ئازاری کورد، ئازاری هەژاران... بەلام دواجار ئازار بە جۆریک لە جۆرەکان لە سەر زەوی نابێت. هەموو شۆرشەکان شتیکن دژ بە ئازار، بەلام ئازار دوازی نایەت، نا ئازار دوازی نایەت. لەوێدا لەگەڵ نازادام کە شۆرش قەت کۆتایی نایەت. بەلام من کاتیکی وەک هۆشەنگی بولبولیار شان دەخەمە ژێر ئەم بەردە قورسە، کە لێرەم، کە لەگەڵتەم، کە دەمەوێت ژبانی خۆم بخەمە مەترسییەو، دەمەوێت بەرگری لە شتیکی تر بکەم، من خۆم بۆ گرنگ نییە... من بەرگریکردن لە جنسی مەرووف کردومی بە هاوڕێی تۆ... بەلێ جنسی مەرووف، کە جنسیکی بەدبەختە. شۆرشگێڕ شتیکی دەبێت بەبێ شۆرشیش لە سەر زەمین نەبێت، شۆرشگێڕی بون پەیوەندی بە بون و نەبونێ شۆرشەو نییە. ئەوێ من باسیدەکەم شۆرشێ منە، نەوێ شۆرشێ سوپا و هیژە گەرەکان. من شۆرشگێڕێکی نەبەدیم... من لێرەم بۆ ئەوێ بە دۆڕای شەپکەم، ئەو نامانجی منە... بە دۆڕای تا کۆتایی شەپکەم».

هەموو سەردەمێک سیاسی خەیاڵی خۆی دروستدەکات، هۆشەنگی بولبولیار سیاسییە ئەفسونبازەکە ی ئەو پۆزگارە بوو. شتیکی تێدا بوو پێچەوانەی نزاری قەساب، هێمنییەکی و نەزاکەتێکی جیاواز لەو هەموو دڕندەیی و بێباکییە ی لەودا هەیە، غەمخواردنێکی بۆ ئینسان، کە پیشتر لای کەس نەمدیوو. ئینسان لای ئەو مانایەکی تری هەبوو، نەدوژمن بوو، نەدۆست، بوونەوێکی بوو دەینالاند و نیشی ئەم ئەو بوو ئازارەکانی پازەنیت... ئەو شۆرشگێڕێتی بولبولیار بوو. بەلام کە باسی «ناکۆتایی» شۆرشێ کرد، ترساندمی. ئەوێ شۆرش کۆتایی نەبێت بەکێک بوو لە هەر شتە ترساناکەکان کە دەشیت من بیرێ لێکەمەو. شۆرش دەبێت کۆتایی هەبێت... مەرووف ناتوانیت نامردن شۆرشگێڕ

بەيت. بە جۆرىك لەو سيفەتى ناکۆتابوونەى شۆپش ترسام، ئەو قسانەم گەياندە ئەنجومەنى بالآ. ئەو کات لە ھەر شتەى بترسامايە دەمکرد بە پاپۆرتىک و دەمنارد بۆ سەرۆکەکانم لە سەرەو. ئەنجومەن مەرچەى گەورەى مەبوو، ئەوان بە وردى گوڤيان لە قسەکانم سەبارەت بە «ئەبەدىيەت و ناکۆتابوونى» شۆپش گرت، ھەموو ئەو نىگا و دەموچاوە گرژەيان ھەبوو کە مەن چاوەروانمەکرد، ھەموو پايان وابوو ئەو پۆژەى بەعسىيەکان دەبەزىنەن شۆپش کۆتايىدەيت و سەردەمىكى ئاسودە و ھىمەن و بى شۆپش دەست پىدەکات، ھەموو کۆکبوون لە سەر ئەو شەرتى شەنگ نىيە ناوى ناکۆتابوونى شۆپش بەيت. لەوئ، لە مەکتەبى کاروبارى سياسى، گەر نەمانزانیبايە شۆپش کۆتايى ھەيە، کەسمان نەماندەتوانى يەك پۆژ شۆپشگىر بىن.

دەبەيت بۆلەيم کە ھاتنم بۆ شار و پەيوەندىکردنم بە شانە بچوک و پەرتەوازەکانەو، کارىكى ئاسان نەبوو. مەن شوناسىكى دروستکراوى مامۆستايەكى سەرەتايىم پى بوو تا ھاتوچۆى گوندەکانم بۆ ئاسان بەيت، ھەك مامۆستايەكى گەنج خۆم دەگۆپى تا سەربازگەکان رىگرىم لى نەکەن. ئەوئ لە سەرەتاو کىشەى مەبوو، ئەم دوو پياوھ بوو، نزار و بولبوليار... ھەردووکیان دوو کاراکتەرى جياوازيوون کە بە جۆرىک لە جۆرەکان ھەر يەكەيان شۆپشيان بە شۆپشەى خۆيان دەويست. گەرەتري مەترسى لە سەر شۆپش ئەو کەسانەن کە شۆپشى خۆيان لە شۆپشى ھەمووان جيا دەکەنەو، يان پاستتر وايە شۆپشى خۆيان تىکەلى شۆپشى ئىمە دەکەن و دەيانەويەت گەردنى ئىمە بە مىلى نيازەکانى خۆيان بارىکەن. ھەستەمکرد رازىکردنى ئەم دوو بوونەوەرە بە رىساکانى دىسپلینى حىزبى کارىكى ئاسان نابەيت، گەرچى ھەردووکیان

ئەو ھەيان پىشاندا كە كارەكانى حىزب بە باشى رادەپە پىئىن. لە گەل ئەو ھەشدا كاراكتەرى مۇرفەكان ھەرىچىيەك بىت لە كاروكردارياندا دەردەكە وىتە ھە . دەبىت بلىم بولبوليار شانەيەكى باشى لە غەمپاشا و زانكو دروستكردبوو، ئەو ھەى ماىەى توپەيى و نىگەرانى بوو، ھىندەى لە شانەكەدا دىالوگى فىكرى و فەلسەفى دەكرا، ئەو ھەندەى خەرىكى خويئندە ھەى كىتب بوون، كارىكى شوپشگىرانەى راستەقىنەيان ئەنجام نەدەدا. من زور مەبەستم بوو بچمە يەكك لە كۆبونە ھەكانى شانەكە ھە، من ھەمىشە ترسىكى نەيتىم لە خويئندە ھەوان ھەبوو، بەلام ئەنجومەنى بالا و بەرپرسان لە سەركردايەتى شوپش، ئەو ھەيان لىقەدە غەكردم، نەدەبوو لە سەروك شانەكان زياتر كەسى دى بناسم. بە ھەدا من دىسپلىنى حىزىم لە ھەر شتىك بەلاو ھەگرتەر بوو، نەدەكرا كارىك بكم لە سەرتا ھە ھەك پىاويكى سەرتە پۆ دەرىكە ھە، لەو سەردە ھەدا دىسپلىن لە ھەر شت ھەگرتەر بوو، بەتايىت بەعسىيەكان دەيان كەسيان خستبوو ھەتە ھە تا زانىارى لە سەر پىكخراو و شانە تازەكان كۆيكە نە ھە و شوپش لە لانكەدا بختكىنن. ئەمە جگە لە ھەى ئەشكەنجەى بەعسىيەكان بە جوړىك بوو، كەم كەس لە ژۆرىدا نەدەپوخا و نەيتى نەدەدركاند. من چەند نامەيەكم بۆ ئەنجومەنى بالا نارد و گووتم كە ھىچ چارىك نىيە جگە لە ھەى لە ھەندىك جىگادا بە پەيكەرى پىكخراو ھەدا بپۆمە خوارى و لە كۆبونە ھەى ھەندى شانەدا ئامادەبم، تا بزەنم لە ژۆرخانى شوپشدا و لە خانە سەرتايىيەكانىدا چى دەگوزەرىت، دواى چەندىن داواكارى، لە ئەنجومەنى بالاو تىگەيشتنىكيان لە ترسەكانى من ھەبوو و پىگاياندام بچمە نىو شانەكەى بولبوليار ھە .

ترسى من لە خويئندە ھەوان لەو سەردە ھە ھەستى پىكرد كە لە سىئاسكى پۆشنبىرانم بىنى، بەلام بۆچوونە خەيالىيەكانى بولبوليار ئىستا پتر دەيترسەنم. لە راستىدا زۆرىەى پۆشنبىران شوپش ھەك سەيرانىك

سه‌یرده‌کن که که‌سِیک به جانتایه‌ک کتیب‌هوه بۆ چیاکان ده‌یکات. من به درژایی سالانی شۆپش سه‌رنجدا، پۆشنبیران هیئنده‌ی بۆ خواردن و خویندنه‌وه دین بۆ چیا، بۆ شتیکی دی نایه‌ن. هه‌لبه‌ت منیش هه‌زم له دیاڵۆگه‌ فه‌لسه‌فیه‌کان بوو، به‌لام دواچار له‌وه‌س‌رده‌مه‌دا بوونی هیچ فه‌لسه‌فه و ئایدیایه‌کم بۆ شۆپش به‌گرنه‌گ نه‌ده‌زانی. له‌نامه‌کاندا بۆ هه‌فالانی سه‌رکردایه‌تی، گووتم « شۆپش نه‌وه‌نده‌ی پتویستی به‌ ئازایه‌تی و گیانفیدیای هه‌یه، پتویستی به‌قه‌پۆزی زل نییه. من واده‌زانم زۆربوونی پۆشنبیران له‌ شۆپشدا، جگه‌ له‌وه‌ی که هیزی شۆپش‌گێڕانه‌مان گه‌زده‌کات، له‌ دواچاریشدا له‌ زیندانی ژیا‌نه‌وه ده‌مانباته‌ ناو زیندانی کتیب».

زۆریه‌ی خه‌ت و شان‌ه‌کان به‌ جوړیکی ورد ئیشیانده‌کرد، به‌لام له‌لایه‌ن نزار ئیدریسه‌وه شته‌کان خێراتر ده‌پۆیشن، توانای نزار له‌ سه‌ر پێک‌خستن له‌وانی تر گه‌وره‌تر بوو. به‌لام هه‌ر جارێک به‌دیایه‌ وا قسه‌یده‌کرد وه‌ک نه‌وانه‌ی په‌یوه‌ندیان به‌وه‌وه هه‌یه نه‌دامبن له‌ حیزبێکی تایبه‌تیدا که خۆی سه‌رکردایه‌تی ده‌کات.

زۆریه‌ی نه‌دامانی شان‌ه‌که‌ی نزار له‌ قه‌ساب و عه‌تار و ده‌ست‌گێڕ و گه‌نجانی سه‌ره‌پۆیوون، له‌وه‌سه‌رده‌مه‌دا که هیشتا سه‌ره‌تا بوو، ده‌مانویست پێک‌خراوه‌کانمان شتیکی نه‌وتۆ نه‌که‌ن سه‌رنج پابکێشن، به‌لام نزار که سه‌ره‌تا نه‌رده‌لانی هیرانی و دواتر من به‌رپرسی بووم، هه‌میشه بۆ خۆی و سه‌ربه‌خۆ ئیشیده‌کرد. له‌گه‌ڵ بولبولیاریشدا گه‌رچی من به‌ سه‌رزاره‌کی په‌یوه‌ندییم گه‌لێک دۆستانه‌ بوو، به‌لام دیسپلینی شۆپش‌گێڕانه‌م بواری نه‌ده‌دا چاوپۆشی له‌ هیچ بکه‌م. من له‌ پاپۆرت‌ه‌کاندا نه‌وه‌م روونکرده‌وه که نه‌وه‌ته‌ی هۆشه‌نگی بولبولیار نوێنه‌رایه‌تی به‌شێکی ده‌کات، ده‌شیت له‌ سه‌ر پاشه‌پۆزی شۆپش مه‌ترسییه‌کی به‌رچاو دروستبکات. به‌ وردی

ھەفالىنىم لە ۋە ئاگادار كىردە ۋە كۆكردنە ۋە پۆشنىبىر و خويندە ۋار و كۆلكە ماركىسى شۆپش دەگۆپىت بۇ ھەمانەيەكى بەتال و لەشتىكى ئىفلىج، بۇ يانەي كۆبۈنە ۋەي كۆمەللىك شۆپشىگىپى بىكار، كە ناتوانن زمانى راستەقىنەي كار كىردنى شۆپشىگىپانە بدۆزنە ۋە .

كە چووم بۇ ئە ۋەي جارىكى تىر لەگەل مىندالانى غەمپاشادا كۆبىمە ۋە، لاي بولبوليار دەستەيەك لە گەنجانى زانكۆم بىنى، ھەندىك لە كوپى ھەزار تىن خىزانەكانى شار. ھەستىمىرد كۆبۈنە ۋەكانى پىششوتىران نۆربەي لە سەر ھەندىك تەۋەر و كىتپى تايىبەتى بوو. لە و كۆبۈنە ۋەيەدا «غەنى مامەند، ھوشيار سۈھەيل، ئازاد بەھجەت، سەفەن خۇشناو» م ناسى. مەن دەمىست لە سەر سىروشتى پىكخراۋەكان قىسەبىكەم، دەر بارەي ئەۋانەي كە دەكرىت بىيانىتىنە پىزى شۆپشە ۋە، مەن لە مەكتەبى سەرۋكە ۋە پىيان گوتىبووم كە نۆر بە خىرايى ھەۋلىدەيىن بىكەي شۆپش فراۋانبىكەيىن و جەماۋەر كۆبىكەيىنە ۋە. بەلام نۆربەي گەنجەكانى گروپەكە بە ھەماسىكى بىۋىنە ۋە ئەدەبىياتى ماركىسيان دەخويندە ۋە، سۈرۈبون لە سەر ئە ۋەي شۆپش بە شوناسىكى كىركارىيە ۋە دەست پىيكات. مەن بىرۈبۈچۈۋىنى خۆم بۇ پوونكىردە ۋە گوتىم كە شۆپش شوناسىكى دىارىكراۋى ناپىت، ھەر شوناسىك دەشىت ۋەك قەفەزىكى تىرسناكى لىبىت و ۋابكات ئاسان گەمارۋىدەيىن. بە زمانى سىياسىيەكى دىلسۆزى ئەۋ دەۋر و زەمانە، دەنگىم لىپەلپى و گوتىم «شۆپش ھىچ نىيە جگە لە ھەۋلىكى بەردەۋام بۇ گەرەكىردنى تۈپەيى مىللەت... ھەمو مىللەت... ھەمو مىللىك» .

بولبوليار ئەۋ پۆرە يەكەم كەس بوو قىسەيىكرد. لە پاستىدا شانەكەي ئەۋان ۋەك شانە ھىزىبىيەكانى دى سەرۋك شانەي نەبوو، بولبوليار تەنبا ۋەك ئەندامى پەيۋەندى كارىدەكرد، ھەمو شانەكە لەۋانە بوون كە باۋەپىيان بە سەرۋك نىيە، ياخود ھىچيان نايانەۋىت سەرۋك بىن. بەلام ئە ۋەي گىرنگ بوو، مەن لە سەرەتاۋە جىاۋازىيەكى قولىم لە نىۋان

بولبوليار و ھاوپىكاشاندا بىنى، جياوازيەك كە ھەمىشە گرنگ و گەرە دەمىننەو. «ئازاد بەھجەت» كوپە ھەژارنىكى غەمپاشا بوو، باوكى سەوزە و خەيار و تەماتەى لە سەر ەرەبانەيەكى دەستى دەفرۆشت، بە منى گووت «ئەو قسانەى ئىو ە لە سەر شۆپشى بنگە فراوان، بۆچوونى وردە بۆرژواكانن... ھەموو مۆفەكان ناتوانن شۆپشگىپىن. شۆپشگىپىتى سىفەتى چىنى چەوساوەيە. گەر مۆفەكان ھەموو شۆپشگىپىن، كى شۆپش بە سەر كىدا بكات؟ شۆپش چۆن دەبىت بە قەشمەرياتى و ھا دەست پىبكات؟». بە سەرسامىيەو گوتم «ئىمە شۆپش بە سەر فاشىستە بەعسىيەكاندا دەگەين، ھەموومان وەك نەتەو ەو شۆپشە دەگەين. لەبىرتچۆتەو كە ئىمە دژ بە ەرەبەكان لە جەنگداين؟». ئازاد، ھوشيارى چىنايەتى خۆى تىكەل بە خويندەنەو ەيەكى نۆر كەردبوو، ئەو لەبەرچاوى مەن كەردى بە كەسىكى ترسناك، ئەو لە سەرەتاو سووربوو كە مەن وردەبۆرژوايەكى ترسناك و ەقلم پەرە لە قورپاوى ناسيونالىستە چەپەلەكان. لە سالانى شۆپشدا مەن سى جۆر ئادەمىزادەم لە ناو شۆپشگىپاندا بىنى، كە ھەر سىكىيان بۆ مەن ماىەى پەشۆكان و ناشارامى بوون، يان لە پاستىدا مەن ترسناك دەمىنن: ئەوانەى شۆپشگىپىنن و لەبەر ھەر ھۆيەك بىت لە شۆپشدا دەمىننەو، ئەوانەى تەنھا شۆپشگىپان بە مۆف دەزانن و تەواوى مۆفەكانى تر وەك دوژمنى خۆيان سەيردەكەن، لەگەل ئەوانەدا كە شۆپش لە كىتەو ە فىردەبن. جۆرى سىتەم ترسناكتىن جۆرى شۆپشگىپىن، ئەوانە كە ھەرگىز ناگەپننەو، شۆپش بۆ ئەو ناكەن بچنە ژىربارى سەروكىك يان ھىزىكى سىاسىيەو، بەلكو بە پاستى بۆ گۆپىنى دونيا شۆپشەدەكەن، واتە ھەموو يارىيەكە نۆر بەجىدى وەردەگرن. پزگاركردى مىللەتيان پى گرنگ نىيە، بەلكو گۆپىنى دونيا ئامانجىانە... مەن سەرەتا جياوازيەكى نۆر پوونم لە نىوان ئەو دوو چەشنە ئومىدەدا نەدەبىنى، بەلام پۆزىكىيان

«جه مال چاوشین» که نه‌ندامیکی به‌رزی نه‌نجومه‌نی بالا بوو، نه‌و جیاوازییه‌ی به‌شیوازه‌ کۆمیدییه‌کی خۆی بۆ پوونکردمه‌وه و گووتی «ئه‌وانه‌ی ده‌یانه‌وێت دنیا بگۆڤن، پتووستیان به‌ ئیمه‌ نییه‌، من و تو لای نه‌وان سه‌لکێ ترخینه‌ی وشک ناهێنین. له‌ راستیدا ئیمه‌ له‌و کاره‌دا که‌سانی بێمه‌نغه‌ه‌تین، تا بلێی بێمه‌نغه‌ه‌تین، چونکه‌ گۆڤینی دنیا به‌ ئیمه‌ ناگریت، ئیمه‌ ده‌توانین به‌عسییه‌کان پراوینین، به‌لام له‌دوای نه‌وه چی له‌ دنیادا پووده‌دات به‌س خودا ده‌زانیت... ئه‌وانه‌ی ده‌یانه‌وێت دنیا بگۆڤن، ده‌یانه‌وێت تیبگه‌ن دوای نه‌وه‌ش چی رووده‌دات... نه‌وه‌ش ده‌بێته‌ هۆی نه‌وه‌ی خه‌لکی باشیان لێده‌رنه‌چیت، به‌عنی به‌ دلی ئیمه‌ نه‌بن. مروفی باش کاری وا که‌وره‌ ناگریته‌ نه‌ستۆ، هه‌ر وه‌خت ئینسان به‌ردی که‌وره‌ی هه‌لگرت، که‌ر نه‌شیه‌اویشته‌ هه‌ر لێی بترسه‌».

ئازاد به‌هجه‌ت به‌ ئاشکرا پێش کۆبوونه‌وه‌که‌مان، شتیک شه‌رابی خواردبووه‌وه‌، دواتر زانیم پێش هه‌موو کۆبوونه‌وه‌یه‌ک خۆی مه‌ستده‌کات و نه‌وسا دیت. که‌رچی هه‌ژاریو، به‌لام هه‌موو فروفیلێکی به‌کارده‌هێنا تا هه‌ندێ هاوێتی پاره‌دار په‌یدا بکات، به‌ پارانه‌وه‌ی ژۆر و به‌ خۆ هه‌ژارکردن پازیان بکات شه‌رابی بۆ بکپن. هه‌میشه‌ش به‌هانه‌ی نه‌وه‌بووه‌ که‌ مروف به‌بێ مه‌ستی ناتوانیت ئازادانه‌ قسه‌ بکات. که‌نجیکی چاوشینی بچکۆله‌ بوو، ده‌موچاویکی جوانی هه‌بوو، کاتیک قسه‌یده‌کرد له‌ ژێره‌وه‌ به‌ چار سه‌یری ده‌رویه‌ری ده‌کرد، که‌رچی هه‌ر هه‌رفیک له‌ زاری ده‌هاته‌ده‌ری بۆنی یه‌قینیکی ته‌واوی لێده‌هات، به‌لام سه‌یرکردنه‌کانی هه‌میشه‌ شتیک له‌ گومانی قوولیان تێدابوو، گومان له‌ هه‌موو ئه‌وانه‌ی ته‌ماشایانده‌کات. به‌رده‌وام ده‌سته‌سپێکی سوور له‌ پشتملیدا بوو، زوو زوو دایده‌گرت و ده‌موچاوی پێده‌سپری و ده‌خسته‌وه‌ پشتملی، کاسکیته‌کی نه‌ستووری خوری کردبووه‌ سه‌ری که‌ له‌گه‌ڵ هه‌وا و جیگا و سروشتی دانیشته‌که‌ماندا نه‌ده‌گونجا، هه‌ر کات کاسکیته‌که‌ی داده‌نا، دیمه‌نی باشترو جوانتر

دەردەكەوت، گووتى «بىگومان ئىمە شۆپش بە سەر نەتەوئەكە تىردا ناكەين، شۆپشى ئىمە دىۋى ھەموو ئەوانەشە كە تىنناگەن شۆپشگىزپان نىشتىمانيان نىيە، نەتەوئەيان نىيە... بەلكو تەنيا چىننىكىيان ھەيە كە لە پىگايەو مۇقايەتى ئازاد دەكەن. مامۇستا جەنگىز، ھىوادارم سەرانى شۆپشى نوئى بە پاستى بىريان لىكردىتەو، ئەم شۆپشە نايىت بە ھەمان رەوتى شۆپشى بارزانىيەكاندا بىروات، نايىت سەرانى ھەموو ئاغا و فىودالە نەگىسەكان بىن، ئەوانەى مىللەت ۋەك پالە و پەنجەدرى خۇيان تەماشادەكەن. ئىمە لىرە ۋەك نوئەرانى تەبەقەى زەخمەتكىش ئەوئەيان لىن قەبوول ناكەين». مەن گووتم «ئەھا... ئەھا... بە راستە؟ لىيان قەبوول ناكەن؟ زۆرچاكە مەن تەواۋى قسەكانت بە وردى دەگەنم، ۋەكو خۇى بىن زىاد و كەم». ھارپىكانى دىكەشى پىكرا لە سەر ئەو بىروايە بوون كە پۇخى شۆپشى كۆن، رۇخىكى شەيتانى بوو، جانەوئەران و تارمايى تارىك لە ناخەوئەرا دەستيان بە سەردا گىرئەو، لەو شۆپشانەبوو كە دەرگايان لە سەر سەردەمىكى تازەى كۆيلەيەتى كىردۆتەو، بۆيە گىرنگە لە سەرەتاو شۆپشى نوئى بە ناۋى ئەوانەو قسەبكات كە دەتوانن دونيا لە پىشەو بگۆپن. غەنى مامەند ھەركات ئەو پستەيەى بەكاردەھىتا، بە جۆرىكى سەيىردانى بە ھەرفەكاندا دەنا «دوننىيا لە پىپىششششەو بگگگگگۆۋپپپپپىن». كەۋاى دەگووت ھەستەمەكرد خەرىكە دەمارەكانى درزەدەبەن و خوئىن لە پەگەكانى مل و لاچاۋانىيەو دىتەدەرى.

بولبوليار دىۋى ھەموومان ۋەستايەو و گووتى «شۆپش ھىچ كات نەنەتەو و نە چىننىك پىزگارناكات، شۆپش بەرگى مۇۋە لە خۇى، بەرگى مۇۋە لە براى ئىنسانى، تەنيا شتىك شۆپش دەتوانىت بىكات ئەوئەيە نەھىلىت مۇۋە بگەۋىتە دۇخى دىلىتى تەواۋەتى يان بگەپتەو بۆ زىانى ئازەئاسا، لەو دووانە دەرچىت شۆپش كارىكى تىرى نىيە، پىزگارىى شتىك نىيە لە تۈانا يان لە بەرنامەى ھىچ شۆرشىكدا بىت».

پێشتر باوەڕم نەدەکرد بۆبۆلیار بێتوانیشت وەها توند و لە پوو دەنگ بەرزیکاتەوه، هێمنی پوخساری لەگەڵ ئەو تۆنە توندە ی ناو قسەکانی ئەوشە وەدا نەدەگونجا.

من لە ژيانمدا کەسانی نۆرم دیوه کە هەرگیز ئامادەنین بۆ بیروپای خۆیان شەپکەن، لە راستیدا بەشی هەره زۆری ئادەمیزادان ئامادەنین لە پێناوی هیچ ئایدیایەکی شەپکەن، گەر لە شەپشەوه بئالێن، ئەو نیشانەی ئەو نییه کە ئایدیاکانیان خۆشەوێت و دڵسۆزی بۆچوونەکانیان. نا بە هیچ جۆرێک، بە لکو هەندیکیان شەرم دەیانگرت، هەندیکیان دەترسن، هەندیکیان تەنیا وەک سەیرکەر دێن و دواتر دەکەوێتە جەنگەوه، هەندیکیان نایانەوێت تەنیا بێننەوه. لە راستیدا مۆفێک بدۆزینەوه کە بە دڵ و گیان بۆ بیروپۆچوونی خۆی جەنگێت، نمونەیەکی دەگمەنە. بەلام ئەو شەوه کە سەیری ئەو گروپە بچووکەم لە خۆیندکارانی زانکۆ کرد، کە سەیری چاویانم کرد و بۆنی ئەو فەزایەم کرد کە لە ژوورە ناچیز و خالییەکی مائی ئازاد بەهەتدا بوو... بۆنی ئەوێم کرد لەم ژوورەدا کەسانێک هەن ئامادەن بۆ بیروپۆچوونەکانیان بمرن. کێشەی هەره گەورەش ئەو بوو کە بیروپۆچوونەکانیان بە جۆرێک لە جۆرهکان لەگەڵ سیاسەتی شۆڕشدا ناتەبا و دوژمن بوو... ئەو خەتەرترین دۆزینەوێک بوو لە گەشتی ئەو جارەدا، هیچ شتێک لەوه ترسناکتر نییه دوژمنانی شۆڕش بەوجۆره گیانفیدا بن.

وێک هەمیشە بێدەنگ کارمکرد، هیچم لە سەر ترسەکانی خۆم نەگوت، پێکەنیم، گوێمگرت، یەک بەیەک سیفات و ناوی منداڵانی غەمپاشام لای خۆم تۆمارکرد، شەوکە گەرمەوه بۆ مائی، ئەو پاپۆرتەم نوسی کە تییدا بۆ یەکەمجار ئەنجومەنی بالۆ و شەخسی سەرۆکم بە وردی لە بوونی ئەم بوونەوهره ترسناکانه ئاگادارکردهوه.

په تروس

که په که مجار هوشه نگی بولبولیار، نه غه ده ماردینی بینی، بیته وهی بزانتیت بؤ، به ره و پووی پویشیت، له به رده میدا به بیده نگی وه سستا، سه یرنکی قوول و دریزی کرد، بیته وهی هیچ بلیت، بیته وهی بتوانیت دهمبکاته وه، بیته وهی وشه یه ک بدوزیتته وه، گه پایه وه دواوه .

چهنین سال دوی ته وه که نه غه ده ماردینی باسی ته و ساته ی بؤ کردم، وهک ته نیا چرکه یه ک ته ماشای ده کرد که ده کرا هموو شتیک بگوریت، ته نیا فرسه تیک که ده کرا ژانی ناراسته یه کی تر وه ربگړت. ساتیک گه ر به راستی کلپه یه ک له ناخی هردوکیاندا گریبگرتبایه، ده کرا بیتته خالیکی وه چرخان. به لام ژن و پیاو وه هان، هه ندیجار شتیک هه یه چهنده ناگری پتوه بنیت گپناگړت، هه ندیجار گپده گړت و هه رگیز ناکوژیتته وه، هه ندیجار گپده گړت و ده کوژیتته وه، ئیتر دواتریش چهنده بته ویت بسوتیت و جاریکی تر کلپه بکاته وه نایکاته وه، هه ندیجاریش ژور بیمانایه، ژور نازار به خشه، ژور کوشنده یه، گپده گړت و ده کوژیتته وه... گپده گړت و ده کوژیتته وه... گپده گړت و ده کوژیتته وه و تامردنیش به وجوره به رده وام ده بیت.

ته و ساته ی که هوشه نگی بولبولیار هیژنکی نهیته به ره و لای ماردینی رابیکشا، ته و له کافیتریای زانکو، له ناو دهنکه دهنکی سهدان قوتابی کوپ و کچدا، به ته نیا له سه ر کورسییه ک وهک نه میره یه ک، وهک ژنه جوانه کی دکتور مسته فا شوکاک، وهک بوکه خانی زانکو، وهک خویندکار، وهک شاعیره، دانیشتبوو. به وبقاری هه موو ته و وه زیفه جیاوازانته وه، مه کیازیکی سه رده می هفتاکانی کردبوو، به بیده نگیش

کۆلای ده‌خواردوه. بولبولیار هه‌ستیکرد شتیک به‌ره‌و ئه‌م ژنه‌ی
 پاده‌کیشیت، شتیک دواتر ده‌زانین خۆشه‌ویستی نییه، سه‌رسامبوون
 نییه به‌ جوانی ئه‌و، سه‌رسامبوون نییه به‌ جلو به‌رگی، بانگه‌پشتیکی
 ئیزۆتیریکی یان مستیکیانه نییه، شتیک سه‌یرتر و ئالۆزتره، شتیک
 دواتر من ناویده‌نیم و ئۆلبوونی بولبولیار به‌ دای شیعری راسته‌قینه‌دا،
 به‌لام ئه‌و کات ناوی نییه، له‌و ساته‌دا که‌سیان نازانن چیه. شتیکه
 نه‌غه‌ده‌ش له‌ دوی خۆی کیشده‌کات، پالی پتوه ده‌نیت له‌ جیگای خۆی
 هه‌ستیت و به‌ره‌و ئه‌م گه‌نجه‌ به‌وات که‌ چاوی شتیک تیدا به‌ له‌ چاوی
 شاعیران ده‌چیت، به‌لام نا شاعیر نییه... شتیکیشی تیدا به‌ دلی نه‌غه‌ده
 کلپه‌ی بۆ ناکات، به‌لام هه‌ستیک نهنیتتر و ئارامه‌خستری له‌ عه‌شق
 تیدا دروسته‌کات... دلنیا به‌یه‌کی بیسنوور و بیین.

دای دوو پۆژ که‌ نه‌غه‌ده‌ ماردینی له‌ یه‌که‌م کۆره‌ شیعردا له
 هۆلی زانکۆ به‌شداریکرد، وه‌ک سه‌یه‌مین به‌شدار چووه‌ به‌ر مایکه‌که‌
 و ده‌ستیکرد به‌ خۆینده‌وه‌ی قه‌سیده‌ی «بۆنی پلنگی بریندار». له
 کاتی خۆینده‌وه‌دا دووباره‌ هه‌ستی به‌و چاوه‌ هێمن و قوول و جوانانه‌ی
 هۆشه‌نگی بولبولیار کرد، هه‌ستیکرد به‌ درێژایی شیعیر خۆینده‌وه‌که‌
 ئه‌و چاوی لێ ناتروکینیت. هه‌موو ژنیک زه‌ره‌ک ده‌توانیت نیگای
 عاشقان له‌ نیگاکانی تر جیا بکاته‌وه، ئه‌و جیاکاری به‌ شتیک غه‌ریزیه.
 هه‌ر خانمیک هه‌ستیک ژنانه‌ی کاملی بیت، له‌ ئاست سه‌یرکردنی وادا
 ده‌توانیت تیبگات ئایا نیگای عاشقانه‌یه‌ یاخود نیگایه‌که‌ هه‌چ له‌ ژنیتی
 ئه‌و ناخاویت. ئه‌مجۆره‌ نیگا پاک و بیلا نه‌ی دووه‌میان زۆر که‌مه،
 غه‌ریبه‌ به‌ کولتوری سه‌یرکردنی پیاوانی ئیله... به‌لام هه‌یه. زۆربه‌ی
 ژنان نایانه‌وێت باوه‌ر به‌بوونی نیگای له‌وجۆره‌ بکه‌ن، نیگایه‌ک په‌یوه‌ندی
 به‌ عه‌شق یان شه‌هوه‌ت یان فزولی ئێران هه‌یه، به‌لکو سووک و
 ساده‌ خواست و مانایه‌کی تری هه‌یه. ئه‌و لێگه‌پێن. ئافره‌تان ده‌یان هه‌یه

هه‌موو سه‌یرکردنکی ئیمه ته‌نیا به جوانی جه‌سته‌ی خۆیا‌نه‌وه گری‌بده‌ن، به‌لام من دل‌نیا‌يانده‌که‌مه‌وه که وا نیهه، ئیمه‌ی پیاو چه‌ندین جو‌ره نیگامان هه‌یه، به‌لام ژنان هه‌میشه هه‌موو جو‌ره‌کانی پوانی‌مان ته‌نیا بۆ یه‌ک شی‌وه کورته‌که‌نه‌وه .

نه‌غه‌ده ئه‌و پۆ‌ژه ده‌موده‌ست تی‌گه‌یشت نیگاکانی بولبولیار نیگای عاشقانه‌ نین، به‌لکو هه‌لگری جو‌ره مانایه‌کی ترن... نیگای که‌سی‌که له‌دوو‌ره‌وه خنکان و نوقمبوونی ئه‌م ده‌بینیت و ده‌یه‌ویت پزگاری‌بکات، نیگای پیاوی‌که که نایه‌ویت بیرفینیت، به‌لکو ده‌یه‌ویت له‌ گێ‌ژه‌نیک ده‌ریه‌بینیت و دواتر ئازادی‌بکات. بۆ چرکه‌یه‌ک هه‌ستی‌کرد له‌ خاوه‌نی ئه‌م دوو چاوه هیمن و قوول‌ه‌وه زۆ‌ر نزیکه... به‌لام ئه‌م کو‌په‌ کێ‌یه که شی‌وه‌ی خالی نیهه له‌ شی‌وه‌ی که‌سی‌گ نه‌نییه‌کی شار‌دراوه‌ی هه‌لگرت‌بیت؟ ئاه، خواجه... نه‌غه‌ده له‌و دوو سال‌ده‌دا ده‌یان‌جار بیرى له‌ یه‌ک شت کرد‌بووه‌وه، یه‌ک شتی زۆ‌ر بی‌مانا که قه‌ت ناو‌ی‌ت لای هی‌ج که‌س بیدرک‌نینیت، هه‌تا که خۆشی بیریده‌که‌و‌یت‌ه‌وه خیرا په‌رده‌یه‌کی پێ‌دا ده‌دات و وازی لێ‌ده‌هینیت. بیرى له «جو‌ره‌کانی پیاو» کرد‌بووه‌وه، هه‌لبه‌ت له‌ پووی شی‌وه و پوخساری ده‌ره‌کیه‌وه نا، به‌ پێ‌وانه‌ی قه‌د و قه‌لافه‌ت و ماسوله‌ نا. به‌لکو جو‌ره‌کانی پیاو به‌و چه‌شنه‌ی که کامیان ده‌شیت زۆ‌ر سیه‌ریان له‌ سه‌ر ئه‌و هه‌بیت. وای خواجه، سه‌خت‌ترین شت بۆ ژنیک ئه‌وه‌یه بزانی‌ت چ جو‌ره پیاوی‌کی ده‌و‌یت. له‌و پووه‌وه چه‌نده ژنان به‌ خۆیا‌ندا هه‌ل‌ده‌ن، چه‌نده بلێن ئیمه جی‌گه‌یرترین، که‌تر مه‌یل ده‌گۆ‌پین، با‌شتر له‌ پیاوان ده‌زانین چیمان ده‌و‌یت، من نا‌چه‌ ژیر با‌ری قسه‌یان و به‌لگه و به‌هانه‌یانم قه‌بوول نیهه. من دل‌نیا‌يانده‌که‌مه‌وه شتی‌کی ده‌گمه‌نه خانمیک بدۆ‌زیت‌ه‌وه به‌ ته‌واوی بزانی‌ت چ جو‌ره پیاوی‌کی ده‌و‌یت. کاری پیاوان له‌و پووه‌وه ساده‌تره، ئه‌وان با‌شتر ده‌زانن چ جو‌ره ژنیکیان ده‌و‌یت. به‌لام کێ‌شه‌ی پیاوان له‌وه‌دایه که ده‌زانن ئه‌و ژنه‌ی

بۆي دەگەپرېن بوونى نىيە، پىاوان ھەمىشە بۆ ژنىكى خەيالى دەگەپرېن
 كە لە سەر زەوى نايدۆزىتەو، خوشيان ئەو پاستىيە دەزانن و بىدەنگ
 ملدەدەنە بەر قەبوڵکردنى جىگەر و ئەلتەرناتىفەكانى ئەو خەونە، بەلام
 خانمان وانين، ئەوان بە جورىك سادە و خوشبېروان پىياناوپە ئەو
 پىاوى لە خەيالىاندایە ھەيە، دەشەت بىبىنن و بىدۆزنەو، لە رىگاوبان
 يان لە شوپىنى كار ياخود لە بەر مائە دراوسىدا پىكەوتىيەن... ئەو ھەش
 تووشى بەدبەختى زۆريان دەكات. نەغەدە ماردىنىش ھەببوو، خوشى بە
 تەواوى نەيدەزانى چى دەويىت، ئىستا لەگەل دكتورى مېردىدا دلخۆش
 نەبوو، بەلام بىئەو ھى بزانىت بۆ. چ موسىبەتتىكى گەورەيە شووبەگىت و
 لە پرىكدە بى ھىچ ھۆ و بەھانەيەك غەمگىن بىت... بىئەو ھى مېردەكەت
 خراپ بىت، لە ھىچى كەم بىت، يان جوان نەبىت، يان خالى بىت لە
 ەشق، بەلام تۆ ھەك بەدبەختىكى ئەبەدى نەتەويىت بە چارەنوسى باشى
 خۆت پازى بىت و ھەر بتەويىت شەيتىتى خۆت بژىت و نەگبەتى خۆت
 تاقىبەگىتەو. مرقاننىك لەم سەر زەويىدا ھەن تا بەدبەختى نەبىنن
 نازانن كە ژيان، ھەستى ژيان لەلايان گرېدراوى ئەو بەدبەختيانەيە كە
 خۆيان بۆ خۆيانى دروستدەكەن، بەدبەختى پوداويك نىيە تووشىبىن
 پىكەوتىكى ناھەز نىيە قەدەر بىخاتە سەر پىگەيان، بەلكو خودى ژيانە
 كە لە مەستىدا دەستى لىدەدەن، گەر بىتو دەستىشى لى نەدەن نازانن
 ژيان، ھەستەدەكەن تەپەي پاستى ژيان تەنيا لە ژىر خۆلەمىشى
 نەھامەتيدايە و جگە لە دەستبردن بۆ بنى ئەو ژىلەمۆ گەرمە، چارىكيان
 نىيە. لای نەغەدە «دونىاي پىاو» ھەمىشە جىگايەكى پىر نەپنى و قوول
 و سەرشار بە فانتازى بوو. لەو ژنانە نەبوو پقى لە ھەموو پىاويك
 بىت، ھەلبەت پقى لە ھەندىكيانە، بەلام ھەمويان نا. پىاوان دەشەت
 مەخلوقاتى قەشەنگ بن، دواچار بىركى زۆرى ئاودەانى ئەم ئەستىزەيە
 ئەوان دروستيانکردو، ھەلبەت بىئەو ھى لەو خالەدا خانمان بە كەم

بگریخت. ماردینی له و ژنانه‌ش نییه که دوژمنی جنسی خویانن، ژنانیک شیتده‌بن کاتیک خانمیککی له خویان باشت‌ده‌بینن. به‌لام دونیای پی‌اوان سبجراوی و فراوانتره، پرپشه له بانگه‌وازی فریونامیز، له ده‌نگه‌لیک به‌و ده‌لَین «نه‌غه‌ده ماردینی تۆ له کویت... وهره... بۆ نایه‌یت». نه‌غه‌ده هه‌ر کات به‌شاردا ده‌گه‌پا، پقی له‌وه بوو پی‌اوان هه‌موو دونیایان داگیرکردوه، به‌لام سه‌رسام بوو به‌وه‌ی هه‌موو ئەم خانوو و شه‌قام و فولکه و شوستانه‌ی ئەو ده‌یان‌بینیت، پی‌اوان له سه‌ریه‌کیان ناوه و ئەوان به‌زه‌ویدا کیشیانکردوه. ژۆرجار بیریده‌کرده‌وه گه‌ر پی‌اوان نه‌بوونایه‌ دنیا له‌چی ده‌چوو؟ واته‌ وادابنیت هه‌ر له‌ ئەزه‌له‌وه، ئاده‌م بمردایه‌ و به‌ هه‌ر هۆیه‌کی تر بیت‌حه‌وا بیتوانیایه‌ زاوژیتکات و جنسیکی وه‌ک خۆی دروستبکاته‌وه، په‌نگی جیهان ئیستا چ جۆریک ده‌بوو؟ گه‌ر به‌یانیه‌که هه‌ستابین و به‌ماندایه‌ هه‌رچی پی‌اوه به‌ فایرۆسیک مردون، فایرۆسیکی تاییه‌تی که‌ ته‌نیا پی‌اوه‌ ده‌کوژیت، ئەو کات ژیان چی لیده‌هات، شاره‌کان چییان لیده‌هات، سروشت چی لیده‌هات؟؟؟. نه‌غه‌ده دلنیا‌بوو گه‌ر پی‌اوان نه‌بوونایه‌، ئەم ئەسیره‌یه‌ ژۆر ناخۆش ده‌بوو، وه‌ک چۆن گه‌ر ژنیش نه‌بایه‌، پی‌اوه‌ ئەم شته‌ سه‌یر و جوانانه‌ی سه‌ر ئەم ئەستیره‌یه‌ی بۆچی بوو؟ دلنیا‌بوو هه‌موو ئەم شتانه‌ی پی‌اوه‌ ده‌یکات له‌ به‌ر ژنه‌، پیکپای له‌ به‌ر ژنه‌... گه‌ر ژن نه‌بایه‌، پی‌اوان له‌ دۆخی حه‌یوانی ده‌رنه‌ده‌چوون، هه‌میشه‌ وه‌ک مانگایه‌کی زل ده‌که‌وتن و گژوگیایان ده‌خوارد و ده‌یان‌بۆراند. ئەوه‌ی پی‌اوی کردوه به‌ مڕۆف بوونی ژنه‌ له‌ سه‌ر ئەم ئەستیره‌یه‌. گه‌ر شه‌ویک هه‌ستین و هه‌موو ژنان به‌ فایرۆسیکی نادیار مردبن، دوا‌ی چهند سالیک پی‌اوان یان به‌کتر قپانده‌که‌ن، یان ده‌بنه‌وه به‌و حه‌یوانه‌ی جازان و له‌ وێران‌ه‌ی شاره‌کان و له‌ پیس و پۆخلی خۆیاندا ده‌خنکین. هه‌ر به‌که‌مجار که‌ له‌گه‌ل مسته‌فا شوکاکی می‌ردیدا خه‌وت و گه‌یشه‌ ترۆپکی له‌زه‌ت، دوا‌ی ته‌واوبوون، دوا‌ی ئەوه‌ی مسته‌فای می‌ردی شه‌که‌ت

له عاره‌قی خۆیدا خه‌وی لێکه‌وت، له دڵی خۆیدا گووتی «سوپاس خودایه که پیاوان هه‌ن». ئه‌وه یه‌که‌مجار بوو له دڵه‌وه سوپاسی خودابگات. ئه‌و پۆزه‌ش که هۆشه‌نگی بولبولیاری بینی، بیته‌وه‌ی هیچ هه‌ستێکی جنسی به‌رامبه‌ری هه‌بێت، هه‌مان شتی گووت «سوپاس خویه که پیاوان هه‌ن... سوپاس». دڵنیا‌بوو که نێره‌کانیش له ناخی دڵدا ده‌لێن سوپاس خودایه که ژن له سه‌ر ئه‌م نه‌ه‌ستێره‌یه هه‌یه . به‌لام یه‌که‌م پرسیا‌ری ئه‌وه‌بوو، هۆشه‌نگ چ جو‌ره‌ پیاویکه؟ سه‌ر به کام توخمه له توخمه جیا‌وازه‌کانی ناو نێران؟ ئایا له‌و پیاوانه‌یه که وه‌ک زیخی زه‌ر وه‌هان، له په‌قی و تیزێ و بێگیا‌نی به‌ولاوه هه‌چی دیکه‌یان تێدا نییه یان له‌و جو‌ره‌یه که وه‌ک فره‌شی ئاوریشمن و چه‌ند به سه‌ریاندا رابه‌کیت نا‌ژاکێن. یاخود له‌و پیاوانه‌یه که نه‌فامترین ژنیش ناتوانی‌ت به‌رگه‌ی بۆشی و به‌تالیا‌ن بگرێت، چونکه هه‌ندیک بۆشی هه‌یه، ئه‌وه‌نده‌ی بۆنی که‌مزه‌یی لێدێت، بۆنی ساده‌یی لێنایه‌ت... به‌لام پیاوی بۆشیش هه‌یه جوانن، ساده‌ن، وه‌ک ئاو وه‌هان... به‌لام بۆشی چیه‌؟ نه‌غه‌ده تا زیاتر شیعه‌ری ده‌خوێنده‌وه، زیاتر له مانای بۆشی تێده‌گه‌یشته. یه‌که‌م پێناسه‌یه‌ک ماردینی له دامێنی یه‌که‌م ده‌فته‌ری شیعه‌ردا نوسیویتی، ده‌لێت بۆشی «ئه‌وه‌یه، نه‌توانی‌ت له سنووری ژیا‌نی پۆژانه ده‌رچیت». هه‌موو ئه‌وانه‌ی له قه‌فه‌زی غه‌مه پۆژانه‌کاندا دیلن، بۆشن. به‌لام نیگا‌کانی هۆشه‌نگ بۆنی ژیا‌نی پۆژانه‌یان لێ نایه‌ت... بۆنی شتیکی دیان لێدێت، بۆنی سه‌رکێشیه‌ک پۆج به‌ره‌و ده‌ره‌وه‌ی ئه‌م دونیا‌یه ده‌بات.

ئه‌و پۆزه که له شیعه‌رکه‌ی بووه‌وه، هه‌ستیکرد چیه‌تر که‌چه ساده و نه‌بهراره‌که‌ی جازان نییه، ئیتر که‌سیک نییه ته‌نیا به‌ مسته‌فا شوکاکی می‌ردیدا بێناسه‌وه. ئه‌وه یه‌که‌مجار بوو شیعه‌ر بخوێنیته‌وه، له کاتی خوێندنه‌وه‌دا به‌ر ئه‌و هه‌قیقه‌ته ساده‌یه که‌وت که سیحری ده‌نگی پتر

له سىحرى شيعره كه كارىگه رى جېده هئليت. وهخته بوو له ناوه پاستدا بوه سستيت، نه وه نه و ساته بوو كه تيگه يشت خوئندنه وهى شيعر چ كارىكي ترسناكه. مروف هرگيز تيناگات، نايا نه وانى دى به پاستى گوئ له شيعره كه ده گرن يان گوئ له دهنگ و هه ناسه نه و ده گرن، له كاميان؟ مروف له يه ككاتدا ناتوانيت گوئ له هه ردووكيان بگريت، هه م له شيعره كه و هه م له خوئندنه وه كه ي. نه وه نه و پاستيه ترسناكه بوو كه وهخته بوو له سهر شانوكه وه بيخاته خوارئ. به لام كه دابه زى، كاتيك زرينگه ي حه رفه كان هيشتا له گه روى خويدا تازه بوون، كاتيك مؤسيقاى دهنگى له گوئى نه وانى تردا بوو... هه ستي به سيبه رى بولبوليار كرد، هه ستي به و هيمنييه كوشنده يه ي ناو چاوه كانى كرد كه له گه ل جوش و خروشى دلئ نه ودا نه ده گونجا. له نزيكه وه بينى، ته واو له نزيكه وه. پياوان يان ناشيرينن يا جوانن... پياوى مامناوه ندى نييه. به لام جوانه كانيش دوو چه شنن، يه كيكيان نه وانه كه به ر له هه ر شتيك جوانيه كه يان ده تباته وه بؤ ناو دونيا، بؤ ناو كوشك، بؤ ناو بازار، بؤ سه فهر، بؤ بؤنى عه تر، بؤ سيكس، بؤ ناو جيگا، به لام جوړه جوانيه كه ي نيرانه ي تر هه يه، كه ده تباته وه بؤ كتيب، بؤ ده ريا، بؤ فرين، بؤ كه ناره دووره كان، بؤ نه پينييه كانى ناو زولمه ت، بؤ بيركردنه وه له بوون، له ماهيه تى شته كان. جوانى يه كه ميان چه شنكي زوره، به لام جوانى دووه م جوړيكي ده گمه نه. كه م پياو هه يه نه و جوړه جوانيه ميتافيزيكيه ي هه بيت، چاوانى پريت له و بانگه وازه نه پينيانه... هوشه نكي بولبوليار يه كييك بوو له وانه.

كه به خوئ و سيبه ره فيتكه كه يه وه ده ركه وت، نه غه ده هه ستي به ترس و به خو شيش كرد، بيته وه ي هيج بلت، هوشه نك له به رچاوى هه مووان كاغه زكي دايه ده ست... كاغه زكي تاييه ت بؤ نه و، بؤ بووكى زانكو، بؤ ژنه شاعيره كه ي دكتور مسته فا شوكاك كه چاوى هه موو

زانكۆى لە سەرە . لە دلى خۆيدا گووتى «ئىستا ھەموو وا ھەستدەكەن ئەمە نامەيەكى دلداری بىت». بەلام بە جەھەنەم، ئەوانى دى ھەست بەچىدەكەن با بىكەن... كەى ئەوانىدى لە ژياناندا ھەستىكى راستيان ھەبوو . لەویدا بىئەوئى ھىچ بكات و ھىچ بلىت: راستەوخو كاغەزەكەى كەردەو... بە سەرسامىيەو لىپروانى بەخەتلىكى زۆر جوان لە سەر پووبەزىكى سىي نوسرابوو، قەسىدەى پەتروس، لە نوسىنى شارل بۆدلىر.

پۆژى ترسە گەورەكان

«دواى ئەوئى لای نەغەدە ماردىنى ھاتمەدەرى... چى پوویدا؟»

گەرچى من لە سەرەتای ۲۰۰۹ دا، بەپۆئەبەرى ئاسايشى گشتى نەبووم. «دیارە من سەردەمانىكىش ھەبوو پىش ئەوئى ھەردو ئىدارە ھەلەونەكە يەكگرنەو، بەپۆئەبەرى ئاسايشى گشتى بووم»، بەلام وام ھەستدەكە ھىچم لە بەپۆئەبەرى ئاسايشى گشتى كەمتر نىيە، بەلكو لە راستىدا لەو باوھەدابووم كە بە ھەموو حىسابىك لەو بەھىزترم و ھەسەلەى پۆستە ئىدارىيەكە ھىچ نىيە جگە لە چاوبەستىك، چونكە چەندىن جار لەلايەن ئەندامانى ئەنجومەنى بالای حىزبەو ئەركى چاوەدێرى خودى سەرۆكى ئاسايشى پى سپێردرابوو. واتە متمانەى حىزب بە من وایكردبوو، چاوەدێرى سەرۆكى چاوەدێران بكەم، جاسوس بىم بە سەر شای جاسوسانەو. بەلام ماوەيەك بوو شتىك گۆردرابوو... كە لای خانمى ماردىنى ھاتمە دەرى، قورگم تەواو وشكبووبوو، دلنایبووم يەكلىك چاوەدێرىمەكەت. بە درىزایى ھەموو ژيانم تەنیا من خەلكم چاوەدێرىكردبوو. من ئەو كەسە بووم چاوم دەخستە دواى خەلك و

زانباريم كۆده كرده وه و به دواي نهينيدا ده چووم، به لام ئيستا لاي خانمي مارديني ديمه ده ري و هه سته كه م چاوه ديترده كرتم، جوړه چاوه ديتره كي ته پكه ئاسا. له ده زگا به وجوړه سيستمه مان ده گووت «چاوه ديترى هه مه لايه نه». واته كه سى چاوه ديتر كراو ده خه يته توپړكى وه هاوه، ده يان چاو له يه ككاتدا سه يريده كن، له هه موو لايه ك و گوښه يه كه وه، به جوړيك نه وه ي چاوه ديترده كرنت، ده كه ويته دوودلى و گومانى كي گه وړه وه، به رده وام له خو ي ده پرسيت، من راستم يا خود هه له، به راست له ژيتر چاوه ديتردام يا خود هه موو خه يالاتى نه خوڅشى خو مه، وه سوه سه ي واهيمه رهش و ترساوه كانمه. نه وانه ي له خو يان ده ترسن و پييانوايه ده شيت كه سيك سيخوړپيان به سه ره وه بكات، خه ياليان ته نيا بو نه وه ده چيت كه سيك يان دووان دوايانكه وتبيتتن و بيانه ويته بزائن چى ده كن... كه س باوه پناكات سه د كه س له يه ككاتدا به دواي نه وه بن. گه ر چاوه كان ژوريون سه ري ليده شيوت، توشى دوخيكي ده روونى ده بيت، باوه به خو ي ناكات، هه موو كه سى ليده بيتته جاسوس و گومانى نه وه ي لادروسته بيت كه هيچيان جاسوس نين و نه و تووشى ترس و دلته راوكييه كي نابجى بووه. له مجوړه دوخانه دا، كه سى چاوه ديتر كراو نازانيت به راست چاوه ديترده كرنت يان هه موو نه و شتانه ي له نزيكى ده گوزه ريتر دروستكراوى واهيمه كانى خو يه تى. نه و سيستمه له داهيتانى خو م بوو، من نه وجوړه ته كننيكه ي چاوه ديتر كردنم داهيتا كه به راستى كه ساننيكى شيتكرد. نه و ته كننيكه كاتيگ ئاسان هاته ده ستمان و مه يسه ربوو، كه نيوه ي ميله ت به په روښه وه ده يو يست بيتته ئاسايش و نيوه كه ي دى بنيتته ژيتر پوستانلى خو يه وه، ژماره ي كارمه ندانى بيتيښى ده زگا وه ها ژور بوويون، ده بوو ته كننيك بگريه به ر بيانخه ينه كار وه. ئيستاش كه لاي خانمي مارديني هاتمه ده ره وه، هه ستمكرد حالم به حالى جالگو كه يه ك ده چيت، بوويت به داوى خو يه وه. تووشى هه مان

ئەو دۆخە پۆچییه دەبووم که پیشتر قوربانیانی ئەمجۆره تەکنیکە تیا ژابوون. ئەوەی دۆلیا نەبووم، بە راستی لە ژێر چاوەدێردام یان نا، زۆر ئازاری دەدام. بەر لە هەر شتێک گەرمەووە بوو ژۆره‌کە ی خۆم، لە قاتی دووھەمی دەزگای گشتی کاروباری ئەمنییەت. سیم کارتێکی نەینێ و تاییبەتم هەبوو، چوومە تەوالێتەکان، مۆبایلەکەم دەرھێنا و سیم کارتەکەم گۆپی و تەلەفونم بوو «واعیزی پیر» کرد. بە دەنگێکی کز و نوساو پێمگوت «واعیز گۆیم لێبگرە. هەموو کۆبوونەوکانی جەمعیەت پابگرە... هەمووی... خوشت ئاگاداریه، هەستێکی خراپم هەیە... تێمەگەیت، هەستێکی زۆر خراپم هەیە، واتێدەگەم بە دوامانەوێ». مەبەستم کاروباری «جەمعیەتی ژیانی ون» بوو. جەمعیەتیکی نەینێ بوو، شتێک بوو لە چەشنی کۆمەڵەی پێشمەرگە دێرینەکان، کۆمەڵەی پەرلەمانتارە دێرینەکان، کۆمەڵەی زیندانە سیاسییەکان، جەمعیەتی ژنانی شاخ. بەلام جەمعیەتەکە ی ئێمە ژێرزەمینێ کاریدەکرد، زۆر نەینێ بوو، من لە ژێر فشارێکی زۆر دا مامەزاندبوو، نزیکێ دوو سەد ئەندامی نەینیمان هەبوو، خەڵکانی جۆراوجۆر لە پێکخراوەکاندا بوون، بەلام هیشتا زوو پێتانبلێم ئێمە لە «جەمعیەتی ژیانی ون» چ شتێک کۆیکردبوونەو. نا... هیشتا زۆر زوو پێمە سەر درکاندنی ئەو جۆره نەینیانە ی که دۆلیام گەر تەواوی ئەو پاشخانە درێژە نەزانن که پروداوەکانی پێو بەندە، درکاندیان دەبێتە جۆرێک لە شیتی و کاری نادروست.

من لە سەرەتاوە دەمزانی دامەزراندنی جەمعیەتیکی لەمجۆره زۆر ترسناکە، دەمزانی لە پێزی سیاسییە گەرەکاندا ترسێکی گەرە دروستدەکات، لە بەرئەووە سووربووم لە سەر ئەوەی زۆر بە نەینێ بمێنێتەو، هەلبەت بەهانی تریشم هەبوو، که لە کاتی خۆیدا بۆتان

ناشکراده‌کم. چەند سالێک بوو، وه‌ک جه‌معییه‌تیکی بچوک و سنووردار و نه‌یتی ده‌ست به‌کاربووین و هه‌ستم به‌وه نه‌کردبوو شتیکی له‌ کاروبارمان ناشکرابوو، هه‌لبه‌ت ئێمه له‌ سه‌ره‌تای کارکردندا بووین، پێنماییه‌کانی من بۆ نه‌دامانمان نه‌وه بوو هه‌میشه شته‌کان ناسایی بخه‌نه‌پوو، خۆیان واده‌رنه‌خه‌ن که نه‌تێنیه‌کیان هه‌یه، شته هه‌ره ترسناکه‌کانیان له‌ شوێنی به‌رچاودا دابنێن، چونکه پیاوانی ده‌زگا هه‌ر وه‌خت بۆ شته ده‌گه‌ڕێن، ته‌نیا کونج و که‌له‌به‌ر و شوێنی تاریک ده‌پشکنن. «واعیزی پیر» سی یاوه‌رم، که کۆنه سافاکییه‌کی پیر بوو، ته‌مه‌نی له‌ سه‌روو خه‌فتاوه بوو، نه‌و پێگه‌خه‌ری په‌یوه‌ندی و کۆبوونه‌وه‌کان بوو «که هه‌ندیکی به‌ ده‌مامکه‌وه ده‌کران»... سه‌له‌های سال کاری جاسوسی‌کردن بووبوو بۆ ده‌وله‌تی شاهه‌نشاهی، په‌یوه‌ندی نه‌یتی بۆ چه‌نده‌ها گه‌وره نه‌ندامی حیزیه کوردیه‌کان له‌گه‌ڵ سه‌رانی تاراندا سازکردبوو، هه‌موو شتیکی له‌ سه‌ر په‌یوه‌ندی کۆنی سه‌رۆکه کورده‌کان به‌و ده‌زگایه‌وه ده‌زانی. به‌لام دوای پوختانی شاهه‌نشا، سالانێک بوو له‌ بازاری کۆنه‌فروشان ئامیری کاره‌بایی کۆن و ماتۆر و ته‌سجیلی شکاوی ده‌فروشت. بولبولیار یه‌که‌مجار نه‌وی بینی و دواتر من و واعیزی به‌یه‌کتر ناساند.

من نه‌و پۆژه که به‌ خێزایی ته‌له‌فونه‌کم له‌گه‌ڵ واعیزدا داخست، هه‌ستمکرد بۆ یه‌که‌مجار له‌ ژياندا پاستیم له‌ درۆ بۆ جیاناگرێته‌وه. یه‌کێک له‌ هه‌ره سیفه‌ته گرنه‌گه‌کانی پیاوی هه‌والگر، زیره‌کییه. جه‌وه‌ری زیره‌کیش نه‌وه‌یه به‌توانیت پاستی له‌ درۆ جیابکه‌یته‌وه. ئیشه‌که‌ی ئێمه هه‌مووی له‌ سه‌ر نه‌و جیاکارییه‌ پراگه‌راوه. هه‌ر که‌سیک نه‌توانیت پاستی له‌ درۆ جیابکاته‌وه، به‌که‌لکی نه‌وه نایه‌ت بێته ئه‌م کایه‌یه‌وه. من له‌و سالانه‌دا که به‌ ناو ژووره‌کانی ده‌زگادا ده‌پۆشتم و سه‌رم لار ده‌کرده‌وه و نه‌و هه‌موو موحه‌قیقه گێله‌م ده‌بینی که ژووره‌کان و پاره‌وه‌کان و پێگا‌کانیان پڕکردوه، دلم به‌ جۆریکی سه‌یر ته‌نگ ده‌بوو. زۆربه‌ی

«پادۆزەکان» «کە هەلبەت وشەیک بوو، من لە میژە بەرابەر موخە قیق دامتاشیبوو و لە بیرە وەریبەکانمدا بەکارمەدەینا». خەڵکانی دەستوپێ سپی و بێ ئەلغوبی بوون. هەتا کاتیکی تاوانباران پاستیان دەگوت، هەر بە شەق و قایش و زللە دەکەوتنەو گیانیان و بۆ پاستییەکی دی دەگەپان کە بوونی نەبوو. خراپترین پادۆزی دونیاش ئەوەیە بۆ پاستییەکی بگەپێت بوونی نەبێت. زۆربەی پادۆزەکان لەو گەنجە دڵپەق و نەخوێندەوار و بیبەرەنەبوون کە تەنیا دوو هونەریان دەزانی، توپەبوون و لێدان، ئەو دووانەش ناتوانن بە تەنها مەزۆف بگەیننە هەقیقەت. بەیانیان کە بە پلەکەکانی دەزگادا سەردەکەوم، یەکە یەکە دینە بەردەم، هەموو پقیان لیمە، بەلام هەموو بە گرمییەو سەلام لێدەکەن. ئەمڕۆ زۆریان ناوی کوردیان هەیە، پادۆز سالار، پادۆز جوانپۆ، پادۆز شیلان، پادۆز شاباز، پادۆز هیوا، پادۆز ئالاً... زۆربەیان زۆر گەنجن، زۆرینەشیان ناتوانن هەقیقەت لە دۆ جیاکەنەو، ژنە پادۆزەکانیش تەواو وەک پیاوێکەکان دڵپەق و ترسانن.

ئەو پۆزە لە تەوالێتەکانی دەزگاوە بە نەینێ تەلەفونم بۆ واعیزی پیر کرد. دانیابووم هەڵدەدەن لەویش بزاند دەلیم چی. بەلام پێم لە واعیز داگرت، کارێکیکات جەمعیەت بۆ ماوێک کارەکانی خۆی بوەستینیت، پێشمگوت، لە دەزگاوە بە دزییەو تەلەفونت بۆ دەکەم و نابێت هیچ کەس، هیچ شتێک بزانی. دوا تەلەفونەکە بە هێمنی هاتە دەری و گەپامو بۆ ژوورەکی خۆم. سەیری هەندێ نوسراو و حەوالە و فایل کرد، بێئەوی ئارەزوویەکم هەبێت بیانخوینمەو، شتەکانم کۆکردەو، ویستم دوا بەشی دەفتەری یاداشتەکانی خۆم، کە لە بیرۆ دامناوو دەرپێنم و بیخەمە جانتاکەمەو و سوار ماشینیەکم بێم و بگەپێمەو مالت. بەلام دەستم بۆ ناو چەکەجەکە درێژکرد و دەفتەرەکم نەبینی. هەموو چەکەجەکانی میزەکم گەپام، هەموو دۆلابەکانی ژوورەکم، ژیر

میزه‌کان، ناو جانتاکه‌م، ناو هه‌ندی سندوقی تاییه‌ت به‌ فایلی گرنگ، به‌لام نه‌مدۆزییه‌وه. دلّام به‌ خیرایی لێیده‌دا، ده‌ستم عاره‌قیگی زۆری کردبووه‌وه، به‌ قورسی ده‌متوانی هه‌ناسه‌ بده‌م. چوومه‌ به‌رده‌می ئاوینه‌ی ژووره‌که‌ و خۆم بینی، سه‌ریکی زلی پووتاه‌وه، زۆر زلت‌له‌ سه‌ری هه‌ر که‌سیکی تر که‌ تا ئه‌وکات دیبووم، جووتیک چاوی ترساو، دلّیکی به‌شۆکاو، دوو لێوی ئه‌ستور که‌ ده‌له‌رزین، سه‌مێلێکی ناشیرینی ماش و برنج. دلّنیابووم یه‌کیک ده‌فته‌ری یاداشته‌کانی منی برده‌وه، دلّنیابووم. به‌ په‌له‌ له‌ ژووره‌که‌م هاتمه‌ ده‌رئ، نه‌مه‌زانی ئاخۆ له‌ وینه‌یه‌ی خۆم پاده‌که‌م که‌ له‌ ئاوینه‌که‌دا بینیم، یان له‌ و ترسه‌ ناوه‌کی و کتوپه‌ری له‌ ناوه‌وه‌ ده‌یه‌ژاندم.

من چیت‌ر نه‌و مۆفه‌ نه‌بووم که‌ به‌ر له‌ سی سال، وه‌ک که‌نجیک له‌ سه‌ر ده‌ستی مامۆستا نه‌سه‌د چوومه‌ کاری نه‌منیه‌ته‌وه. چیت‌ر جه‌نگیز خانی حیزب نه‌بووم، زوحاکی شۆپش نه‌بووم، ته‌یمورله‌نگی ئاسایش نه‌بووم، گورگه‌ نه‌ینیه‌که‌ی ده‌زگا نه‌بووم، جنۆکه‌که‌ی بابه‌گه‌وره‌ نه‌بووم، به‌لکو دلّیکی ترساو بووم، له‌ شتیک هه‌لده‌هاتم خۆم دروستم‌کردوه، ده‌زگایه‌ک پاویده‌نام خۆم به‌رد به‌ به‌رد سه‌ریه‌کم ناوه. ئیستا که‌سیک بووم هه‌م له‌ ناو ده‌زگادام و هه‌م له‌ ناویدا نیم... هه‌م به‌شیکم له‌ حیزب و هه‌م حیزب پاووم ده‌نیت... هه‌م جه‌لادم و هه‌م قوریانی. کاتیک که‌ بيشتمه‌ لای ماشینه‌که‌م، دلّنیابووم چه‌نده‌ها چاو سه‌یرمه‌ده‌کن... نانا... دلّنیابوون وشه‌یه‌کی هه‌له‌یه، گه‌ر دلّنیابوومایه‌ باش بوو، بێده‌رد بوو... من نه‌ دلّنیابووم و نه‌ دوودل... که‌سیک بووم، بێته‌وه‌ی بزانه‌م بۆ کوێ ده‌چم، هه‌لده‌هاتم و له‌ هیچ شتیکیش دلّنیانه‌بووم.

دەرکه و تنه وهی لیفیتانت له بهرگینکی دیکه دا

دوو مانگ بهر له هه ره سی سالی هه فتاوپینج و کۆتایی گه وره ترین شوپش له میژووی کورددا، لیفیتانت هۆمه ر بۆتانی، دواى ئه وهی جوان خۆی شت، قاته په شه که ی «که تازه کپیووی» ئوتوکرد، قژی به دهرمانیکی تایهت داهینا، به وبقاریکی ترسناکه وه، وبقاری که سیک برپاریکی نۆد گرنگی ژيانی خۆی داییت و بهروات جیبه جیپیکات، له مال چووه ده ری. له وسه ریش که هاته و... لیفیتانت گه وره ترین هه نگاوی ژيانی خۆی نابوو، بوو بوو به نه ندام له حیزبی فاشیستییه کانددا، حیزبی به عس. ئه و پۆژه ی لیفیتانت چووه ژووری بۆ ئه وهی خۆی وهک نه ندامی حیزب ناووسبکات، ژماره ی به عسییه کورده کان به په نجی ده ست ده ژمیردران.

به درژیایی ژيانی، ئه و ساته ی بیرناچیته وه که چووه ژووری بۆ بینایه ی «فهرع». له ناوه وه بینایه کی سارد و نسرم و تاریک بوو، که سیک به جلی حیزبه وه، به سمیلی حیزبه وه، به زه رده خه نه ی حیزبه وه، پيشوازی لیکرد و به پیاوایی درژدا بردی. لیفیتانت ههستی به سه رمایه کی کوشنده کرد، هه ستیکرد ژووره کان به و عه لادینه بچوکانه گهرم نابنه وه که به ترسه وه له ناوه پاستی بیده نگیه کی گه وره دا ده سووتین. که یاوه ره که به ره و ژووری به رپرسی فهرع بردی، که سی دی له رپواکه اندا نه بینی، جیگا که ی وهک شوینیکی چۆل و بیده نگ هاته به رچاو. له و ساته دا که به ره و لای به رپرس به پنگاوه بوو، دلی لیفیتانت له ساردییه ک و هیلنجیکی گه وره زیاتر هچی تیدا نه بوو. ده یزانی دهستی داوه ته یارییه کی گه وره، به لام به درژیایی ژيانی باوه پی وابوو

که ژيان يارييه کی ترسناکه، زۆر زۆر ترسناک، يارييه که ده بـيـت به و جوړه بيکه يـت که له گـهـل تـوـدا ده گونجـيـت. ژيان لای ليښتانت به و جوړه يه، نه پاکه و نه پيس... به لام وه که هر يارييه کی تر ريسا و ياسای خوی هـيـه، يارييه که به پچه وانه ی يارييه کانی تره وه هيچ دادوه ريکی نيـيـه، نه گـهـر هـه شـيـبـيـت، دادوه ريک نيـيـه سـهـر به م دنيايه بـيـت، يان لـيـره نه جامه که ی خوـتـ پـيـلـيـ، که سيکی دوړه، زۆر دوړه که ياريـزانه کان ناييـنـ، ده توانـن بيـري لـي نه که نه وه، نازادن له وهی بـړوا به بوونی بـکـن ياخوـد نا. ليښتانت نه و پوړه به بالا به رزه که يه وه، که له بالا ی ديپلوماته هـه لاوړـده کان ده چو، به بوونی عه تريکه وه که لای عه تر فروشيکی پـيـر کـړيـووی، بوـنـيک له شـيـر که تی کوکوشانـيـله وه، له به رده م په فـيـق «حاجم» دا وه سـتا. له و سـاته دا هـه سـتـيـکـرـد کارتيک راده کـيـشـيـت که م ياريـزان ده وـيـرن راييکـيـشـن. به عـسـيـبوون له و ده مه دا شتيک بوو وه که پوـلـيـتی پوسـی، وه که نه وهی ده مانچه يه که بخـيـته سـهـر سـهـرت و بيـنه وهی بزانيـت گولـه ی له بهـره يان نا، بيچرکـيـنـيـت. به لام هر يارييه ريک بيه ویت سـهـر که ویت پـيـويـسـتی به شـتـيک له شـيـتی هـيـه، هـيـچ گـره وـيـک ته نـيـا به عـقـل نابـريـته وه. ره فـيـق حـاچـم سـي مانگ بوو به رپـرسـی فـهـرـع بوو، تا نه و کاته پـيـگه وـتی نه وهی نه کـردـبوو، کورديکی پوـشـته وپه رداخ، به ته وای هـوـش و عـقـلـی خوی، بـيـ هـيـچ زوړليکـردنـيک، به ناره زووی دل، به هـه لـبـزاردنی خوی بيـيـته به عـسـی. نـيـستا له به رده ميـدا گه نجـيکی جـوان ده بيـنـيـت، به و پـهـی چاوقايـمی و نه ترسانه وه هاتووه بيـيـته نه نـداـم له حـيـزبـدا. ره فـيـق که بـوی عه تره که مه سـتـيـکـرـدبوو، باوه شـی پياکـرد و گووتی «بارک الله فيک ابني». نه وه يه که مين هـه وـالـ بوو، له و پوړه سارده دا تـيـنـيکی گـهـرم بخـاـته دلی په فـيـقه وه که به چاوـيکی پـر فرمـيـسـکه وه، گووتی «خوا ده تانگريـت، نـيـمه يه که ميلله تـيـن... عـيـراق ولـاتی خوـتانه، بـو وای لـيـده که ن». ليښتانت نه و پوړه هـيـچ له ره فـيـق حـاچـم تـيـنه گـيـشت،

ئەو خەۋى تىرى ھەببۇ، خەۋى زۆر گەرە . لە پىسامانە ۋە فېرېۋوبوۋ
يارى بچوك نەكات . ئەۋەى شەپى پىسامانى دۆپاند ھۆكەى ئەۋە بوۋكە
دەبايە لەۋە بەھىزتر بېت كە ھەيە . ئەۋەى خۆى لە دىۋارەكانى زىنداندا
گىركىرد، ئەۋەى ھىزىكى گەرەى لە پىشت نەبۇ، ئەۋەى دەسەلاتىكى
تايىبەت بە خۆى نەبۇ بەكارىيەتتە، ھۆى ئەۋە ناكامىيە گەرەيەى
پىسامان بوۋن كە قەت لە يادى ناچىت . رەفىق ئەۋە پۇژە دۋاى ئەۋەى
فۆرمىكى درىژى زانىارى پى پىكرىدەۋە لىپىرسى «حەزەت بەۋەيە ئاشكرا
بۇ حىزب ئىشەبەكەيت يان بە نەينى؟» . لىفىتانت سەيرىكى درىژى ئەم
ەرەبە كزەلە ۋە لەرزۆكەى كىرد كە سەرماى زىستانى كوردستان لە
پالتۇيەكى رەشدا گرمۆلەيكرىدبوۋ، بىئەۋەى ۋەلامىيداتەۋە، گوۋتى «رەفىق
پىدەچىت زۆرت سەرما بىت» . لىفىتانت، دەنگىكى بەھىز و نىگايەكى
عەسكەرىي تىز و ئىرادەيەكى پوۋنى ھەبۇ . تا ئەۋەم رەفىق حاجم
ھەر كوردىكى دىبوۋ، ھەموۋيان لە دۆخى ترىسا بوۋن، بەلام لىفىتانت بۇ
يەكەمجار وپنەى ئەۋە كوردەى بە رەفىق بەخشى كە بۆى دەگەرپا، وپنەى
پىاۋىك لەۋانەى دەۋلەت بە دەستيانەۋە داماوە، كوردىكى راستەقىنە لە
جەنگاۋەرەكان . ئەۋەى زۆر سەرنجى رەفىقى پاكىشا، ناۋى لىفىتانت بوۋ،
لە بەرامبەر خانەى «لقب» دا لە فۆرمى زانىارىيەكەدا، بە ئىسپاى
پىرسى: عەزىزى ئوستاز عمر، لىفىتانت يەغنى چى؟ . ئەۋە بە چاۋە
تىزەكانى سەيرىكى تىرى كىرد و بە ھىمىنيەكەۋە، بە چەشنى بتوانىت
لاۋازىي زمانە عەرەبىيەكەى بشارىتەۋە، گوۋتى «پوتبەيەكى عەسكەرىيە،
روتبەيەكى بچوكە، لە زۆر لە سوپاكانى خۆرئادادا ھەيە، شىتەكە ۋەك
مولازم ئەۋەل يان بچوكترىش... خۆى لىۋىتانتە .. راستىيەكەى لىۋىتانتە،
بەلام خەلگىك لە سەردەمىكدا بە ھەلە ۋشەكەيان گۆپىۋە ۋ ۋەك نازناۋ
لكاندويانە بە خىزانەكەمانەۋە، خۆت دەزانى ئىمە ھەموۋ ۋشەيەك
تەككەشكىنن . باۋكم بە لىفىتانت ھىجرى بۆتانى ناسرا بوۋ، مامم بە

ليفيثانت ھەبىب. ھۆكەي ئەو ھەيە باوکم لەگەڵ ئىنگلىزەکان کارىکردو، ئەوان ئەو نازناو ھەيان داوھتەي ھەيان نازانم پەنگە خۆي دروستىکردبەت. دواي ئەو قسانە ليفيثانت ھەستى بە ھەيئەتەي زۆرتر کرد. پەفيق ھاجم دووبارە ئەو پرسىارەي لىکردو ھە «دەتەوئەي چۆن ئىشمان لەگەلدا بکەيت، بە ئاشکرا ھەيان بە نەيئەي؟». ليفيثانت سەيى چاوي کرد و گووتى «دەمەوئەي لە مودىرەيئەي ئاسايئەي گشتى دابەمە زۆریم». پەفيق دەستى بادا و بۆيەكەمجار بە شتەيک لە بىئارامىيەو گووتى «ئەو ھەيان کاتى دەوئەي، کاتى دەوئەي. دەبەيت ھەيەت تەواو دىئەيئەي، ئەو ھەيان بە دەست مەن نەيە». ليفيثانت ھەستا و گووتى «دەمەوئەي دەوئەي شتەيک پەيئەيئەي بىکەم. نەھاتووم دانىشم». پەفيق فۆرمەكەي ھەلگرت و خستىيە فایليکەي بۆر و گووتى «شەوي سەيئەمەي داھاتو، چوار وئەي بەيئە و ھەرە... ئەو وئەنەمان دەوئەي، بۆ ئەو ھەي ئىشەکانت جەيئە جەيئە».

سالەھەي سال ليفيثانت ھەمەر بۆتانی ئەو پۆرەي بىرەنەچوو کە لە بەردەم مستەھەي پەسامدا ھەستا و ئەو بە کامىرا ئۆگۆردىئەيئەكەي خۆي، لە گۆپەيئەي گەورەو تىشكەيئەي بەھەيئەي لىدا و بە دەنگە ناسک و مەھرەبانەكەي گووتى «باشە كاكى خۆم، زۆر باشە. ئىستە لە سەر كورسەيئەكەت ھەستە و ھەرە با ھەسلەيكت بەدەمەي و سەيئەي ھەرەو». کە لە ستۆدەيئەكە ھاتە دەرەي شەھەي گەورەي فلاشەكە ھەشتا لە چاويەدا بوو، نەيەدەزانی ئەو ھەيەكەمەي وئەي دەبەيت لە فایليکەدا کە دواتر ناھەزانی ئەو زۆر سوودى لىدەبەيئەي. بۆ سەيئەي کە وئەيئەكەي ھەرگرتەو سەيى لە جوانىيەكەي ھات. دواي نزىكەي سى سال لەو پۆرە ئەو وئەيئە ھاتە بەردەمەي مەن، مەيئە سەيىم لىھەت، نىگارى ليفيثانت ئەو ساش ھەك ئىستە ھەر تەھەي و ئالۆزبەو، زەردەخەنە دەستکردەكەي، نىگا ژنكۆرەكەي، قۆز داھەيئەكەي، ھەيە قاتە پەشەكەي، دووبارە ھەك زەمانىك ھەيەكەمجار لە

پسمان بینیم سه‌سامیانکرده‌وه. به‌لام نه‌مجاره به وردی به وینه‌که‌دا پووانیم و سه‌رنجی شتی‌کم دا که نه‌ستم بوو سی سال له‌مه‌به‌ر بیر لیکه‌مه‌وه یاخود بیته‌خه‌یالم، نیگای لیفتانت خالی بوو له و تلیسمه‌ی پیاوانی به‌هیزه‌یانه، هینده‌ی له بازگانیکه‌ی فره‌زانی گنج ده‌چوو، له جه‌لادی‌ک و پاوانخو‌ا‌زی‌ک و بیناسازیکی دل‌پ‌ه‌ق نه‌ده‌چوو... به‌لام شپوه‌ی سه‌یرکردن و نیگا‌کردنی، نه‌وه‌یان تیدا ده‌رده‌خست که که‌س‌یکه ناتوانیت هیچ شتیکی خوش‌بویت. له سه‌یرکردنی ناو وینه‌که‌یدا ناماده‌یی جه‌نگاو‌ریکی به‌د ده‌بینم، بو دونیا‌یه‌ک، ده‌زانی‌ت هیچ کات خالی نابیت له جه‌نگ.

له‌گه‌ل گر‌تنی نه‌و وینه‌که‌دا ژیا‌نی لیفتانت ئا‌پ‌استه‌یه‌کی دی وه‌ر‌گرت... دوا‌ی دوو مانگ له‌و به‌یا‌نی‌یه که له ستودی‌ز مسته‌فا هاته‌ده‌ری، بوو‌بو به‌ها‌ور‌پی «ره‌فیق که‌ریم عه‌با‌وی» به‌پ‌یوه‌به‌ری گشتی ئاسایش و ترسناک‌ترین پیا‌وی شار. گه‌ر لیفتانت دوا‌ی نسک‌وی حه‌فتا‌وپ‌ینج بچو‌وبا‌یه‌ته‌ پ‌یزه‌کانی حیز‌به‌وه، وائاسان نه‌یده‌توانی نه‌و تو‌ره‌گه‌وره‌یه دروست‌بکات و نه‌و هه‌موو په‌یوه‌ندی‌یه نزیکه له‌گه‌ل سه‌رانی ده‌زگای نه‌منیه‌تی ده‌وله‌تدا دابه‌ز‌ر‌ینیت. له دوا‌ی هه‌ره‌س ژماره‌ی نه‌و کوردانه‌ی ده‌چوونه‌ پ‌یزی به‌عسی‌یه‌کانه‌وه بی‌شو‌مار‌بوون. لای ژماره‌یه‌کی زو‌ر له خه‌لک هه‌ره‌سی سو‌پای بارزانی به‌ده‌یان هه‌زار چه‌ک‌داره‌وه، نیشانه‌ی کو‌تایی سه‌رده‌می شو‌پ‌شه‌کان بوو، کورد که‌وت‌بووه جو‌غ‌زیکه‌وه و هه‌موو زله‌یزه‌کانی دنیا، نه‌وانه‌ی له به‌ره‌ی سو‌ف‌یتن و نه‌وانه‌ی له به‌ره‌ی که‌پیتال‌یسته‌کانیشن، لی‌ان‌ده‌دا. شیوعیه‌کان شو‌پ‌شه‌که‌یان وه‌ک بزو‌وتنه‌وه‌یه‌کی کو‌نه‌په‌رست سه‌یر‌ده‌کرد، له‌و شو‌پ‌شه‌ بی‌سو‌ودانه‌ی می‌ژوو به‌ره‌و پ‌یش نابات و بو‌نی تا‌پ‌ری خیل‌ه‌کانی سه‌ده‌ی هه‌ژده و نو‌ژده‌ی لی‌دیت. که‌پیتال‌یسته‌کانیش وه‌ک وه‌ره‌قه‌یه‌کی سیاسی بی‌سو‌ود

سه پیرانده کرد، که نه بوونی له بوونی باشته. له ناویشه وه ژماره ی
 نه وانه ی باوه پریان به سوودی شوپش بوو، تاده هات ده چوه کزی. کۆتایی
 بارزانی، وهک مالاوایی نه و باوکه بوو که منداله کانی خوئی له ناوه پاستی
 ناههنگیکی گه ورده دا به مهستی و بیهوشی جیده هیلایت، له ناو نه و کزی
 ئیراده و مردنی نه خلاقه دا پۆژانه سه دان کهس به نهیسی و ناشکرا
 ده چونه پریزه کانی به عسه وه. لیفیتانت هه ستیده کرد گه پانه وه ی نه و پیش
 هه رهس ناوبانگیکی باشی لای به عسییه کان داوه تی و متعانه یه کی گه وره ی
 پیده کهن. دوا ی هه رهس به سی مانگ، لیفیتانت مۆله تی دروستکردنی
 «مه فره زه ی یه کهم» ی وه رگرت. ره فبق عه بابوی نه و نه ده متعانه ی پی
 هه بوو، بواریدا له چوارچیوه ی هیزه تاییه تییه کاند، هیژیکی چه کدار له
 گهنجانی هه لپژارده بو خوئی دروستبکات... له ته موزی سالی ۱۹۷۵
 دا بو یه که مجار به جلی به له کی کۆماندۆ فاشییه کانه وه، به بییرییه کی
 سه وزه وه، به چاویلکه یه کی ره شه وه له جیبیکی بیجی بچوکدا بینیمان،
 ته نیا پۆژبای خوشکه زای له ته نیشتییه وه بوو، نه ویش وهک خوئی
 جلیکی به له کی له به ریوو، ده موچاویکی ترسای هه بوو، جوتیک چاوی
 نیگه ران، به نیگای میردمندالیکه وه که هیچ له دنیا تیناگات، سه یری
 پیبوارانی ده کرد. له و ده مه وه به ویقاری نه و خوڤرۆشانه وه که ده زانن
 هه موو کهس رقی لیئانه به سه ر جاده کاند ده پۆیشت. سه یرکردنه کانی
 پرپیون له و هه سته قووله ی بیباکی که دواتر هه موو ژیان له گه لپدا
 ده میئیته وه. که به سه ر شه قامه کاند ده پۆیشت نه مانده زانی بیر له
 چی ده کاته وه، نه مانده زانی له ناو شکۆی نه و سه لته نه ته تازه یه دا که
 لیخوړینی نه و جیبه و نه و جلانه پییان به خشی بوو، چۆن له دنیا
 ده پوانیت. دلره قییه کانی هه ر زوو ده رکه وت... سه ره تا مه فره زه یه کی
 ده که سی دروستکرد که چه کداره کانی کۆمه لیک گه نجی نه ناس بوون،
 زۆریه یانی گه نجی سه ره پۆ و مندالی خه لکی هه ژار بوون، خوئی غروری

که سټکی تېدا بو که له هه‌ژاربه‌وه هاتوه، نیشانه‌یه‌کی ده‌وله‌مه‌ندیمان تېدا نه‌ده‌بینی، به‌لام شه‌به‌نگی ده‌سه‌لاتیکې گه‌وره‌ی له‌ده‌وری خوی په‌خسده‌کرده‌وه... شه‌به‌نگی نه‌وانه‌ی له‌هه‌ژاری هه‌لدین و هیزیکې گه‌وره‌یان ده‌که‌وټه‌ ده‌ست. هۆشه‌نگی بولبولیار جارېک پټیگوتم «هیچ شتیک له‌غوروی نه‌وه‌ژارانه‌ ترسناکتر نییه‌ که‌ ده‌توانن خویان له‌ ده‌ست هه‌ژاری پزگاریکه‌ن». پټوه‌ی دیاریو که‌ ده‌یه‌وټ هه‌موومان شاهیدی ده‌سه‌لاتی نه‌وین، شاهیدی نه‌وه‌ بین که‌ نه‌وه‌ کیک نییه‌ له‌ نیمه‌. یه‌که‌مین ده‌رکه‌وتنی دوی هه‌ره‌س نه‌وه‌ کاته‌ بو که‌ له‌ ته‌له‌فریونه‌ ره‌ش و سپیه‌که‌ی نه‌وه‌ زمانه‌وه‌ له‌گه‌ل ره‌فیق حاجمدا بینیمان چه‌کی له‌ پټشمه‌رگه‌ کورده‌کان و ده‌ده‌گرته‌وه‌ و بو‌ باوه‌شی حکومتی نیشتمانی به‌خیره‌اتنه‌وه‌ی ده‌کردن. هیدی هیدی هه‌ستمناکرده‌یه‌وټ به‌مانترسټیت، سه‌ره‌تا به‌س لیفتانت خوی ناوی هه‌بوو، به‌لام دواتر ناوی «مه‌فره‌زی یه‌که‌م» له‌ سه‌ره‌موو زاریک بوو... پاش تپه‌پینی سی مانگ به‌ سه‌ره‌رسدا، له‌ کزبونوه‌یه‌کی ناسایشدا په‌فیق عه‌باوی پټیگووت «که‌ ده‌ستی بو‌ هه‌موو شتیک کراوه‌یه‌». یه‌که‌مجار درنده‌یی خویمان له‌ چټستخانه‌یه‌کدا بینی، کاتیک یه‌کټک له‌ شاگرده‌کانی دایه‌ به‌ر لیدان له‌ سه‌ره‌وه‌ی جوړی نه‌وه‌ شله‌یه‌ی لیگوپاوه‌ که‌ داوایکړده‌... لیدانه‌که‌ی به‌ جوړیک شټانه‌ بوو، خه‌لکی هه‌موو به‌ لټشو له‌ چټستخانه‌که‌ رایانکرد، که‌سانیک وه‌ها خیرا و به‌ په‌له‌ خویان دوورخسته‌وه‌ میز و کورسیه‌کانیان به‌ یه‌کدادا و قاپه‌ برنج و فاسولیا و بامیکانیا قلم‌کړده‌وه، له‌ خاوه‌ن چټستخانه‌که‌شی دا، له‌وه‌سه‌ش که‌ له‌ سه‌ره‌غیله‌که‌ داده‌نیشټ، له‌ چټستکه‌ره‌کان. نه‌وه‌ یه‌که‌مجاربوو به‌ ناشکرا هه‌مووان هه‌ستبه‌کن له‌زه‌تیکې زور له‌ لیدان ده‌بینټ، هه‌موو نه‌وه‌ خوشیه‌ تاریکه‌یان له‌ چاویدا بینی، چاوی که‌سټک ده‌توانټ هه‌موومان وه‌ک کویله‌ سه‌یری‌کات. نه‌وه‌شی له‌ خاوه‌ن چټستخانه‌که‌ هه‌رامکرد تا

دوو پوژ شته کان کوبکاته وه، شه وهی لیحه رامکرد ده رگاگانی قفل بکات و ده پابه کی دابداته وه، له شه ودا چندان دز خویان کرد به چیشته خانه والاکه دا و قاپ و سینی و مه نجه له گانیان برد و مه خزنی ئازوقه که شیان تالانکرد. له و پوژ وه ده چوو بۆ هر چیشته خانه یه که ده موده ست هه موو کورسییه گانی نزیکه چۆلبانده کرد، به لام هه رگیز وانه بوو که پاره نه دات یان ویری که س قه بوول بکات. هه تا جار بک که خاوه نی به کیک له چیشته خانه کان سوور بوو له سهر شه وهی پاره ی لیوه رنه گریت، به ده ستیک له پشت میزه که ی خویه وه گرتی و به ریزیکرده وه و به ده نگیکی هیمنه وه گووتی «سو پاس، زور سو پاس... به لام هیج وهخت دوو جار شتیک له من دووباره نه که یته وه». له خوی ترسناکتر گنجانی مه فره زه ی به که م بوون، خوی و یقاری شه وهی هه بوو هیج نه دزیت، ده ست بۆ مالی خه لک نه بات، پیزی ژنی لایبت. هه تا گهر نه تناسیبا به کتیه و هه ندی پوژ له سهر میزی ناخواردنه که ی بتدیبا به، به که سیک ده چوو قوول بیر له شتیک بکاته وه. که تیری ده خوارد و له گه ل چا خواردنه وه دا به ته لیک شقارته ده که وته پاکردنه وهی ژیر دانه گانی، ته نهاییه کی قوولی پیوه دیار بوو، ته نهایی پیایک له ههر کوئ بیت، له میز به ولاره نرخ له سهر هیچی دی دانانیت. به لام نه دامانی مه فره زه که ی شتیک تر بوون، روژانه ده یاندا به سهر بازاردا، لای مریشک فروشه کان مریشکیان ده دزی، پیکابه کیان پر ده کرد له قاز، لای میوه و سه وزه فروشه کان صندوقه ته ماته و ترییان بارده کرد، لای قه سابه کان لاکیان له قولاپ داده گرت... به زمیان سازده کرد تا پاره له خه لک بستینن، ههر که سیکش به دلی شه وان قسه ی نه کردبا به، به کومه ل په لاماریانده دا. دیاره زۆربه ی خه لک رقیان له لیفیتانت و مه فره زه که ی بوو، به لام خه لکانیکش هه ن شه مجۆره مروفانه یان خو شده ویت. شه وهی جیگای سهر سامییه شه وه به ژماره ی شه وان ه ی شه مجۆره که سانه یان خو شده ویت، زور له وه زیاترن که مروف

سەرەتا بېرى لىدەكاتهو. لە ھەموو مەزگىلدە دىيىكى تاريك ھەيە كە
 شەيداي خراپەيە، شەيداي ئەوانەيە كە دەتوانن دەرپەق بن. نابىت لە
 بېرمان بچىت، مەزگىل خۆي بوونەو دەرپەق، لىدەو مەزگىل بەھىز
 و دەرپەقەكان بەردەوام شتىكى تاريكى ناو ناخى خۆمان بېردەخەنەو،
 ئەو دىيەو خۆمان پيشاندەدەنەو كە ئىمە دەمانەو پىت بېشارىنەو. بە
 دەرپەق مەزگىل ھەبەو، كەسانى بەھىز و دەرپەق سىحرىكى سەير لە
 سەر ھەندىك خەلك جىدەھىلن كە ھىز مەستيانەكەت... ئەو كەسانەي
 بە نازكى و قوولسى و لاوازيى سەرسامەن ھەمىشە كەمىنەن، لىدەو
 ئاسايى بوو لەو سەردەمەدا كە ئىمە ھەموو پىاوى لاوازيوين، كە كورد
 ھەك ھىزىكى تىكشكاو لە ژىر پۆستالى سەربازە ھەبەكاندا دەينالاند،
 ھىزى لىفىتانت، وىقارە سەربازىيەكەي، ئەو سەيركردنەي كە توانايەكى
 شارداراويان تىدابوو، ئەو ھەبەتەي كە وای دەكرد ھەك كەسىكى گەنگ
 دەرىكەو پىت، ژمارەيەك شەيدا بۆ خۆي بە دەستبەھىت، كە لەودا
 كەسىكىان دەبىنى، پىشتەر بە خەوتوويى لە ناخى خۆياندا بىنيويانە.
 بەلام شتىك كە ھەمىشە لىفىتانتى سەرسامكردەو، بەندىخانەيە...
 لىفىتانت خواستىكى قوولسى تىدابوو كە زىندانى ھەبىت. دواتر كە
 چەندەھا جار لەگەل لىفىتانتدا دانىشتەم و لە دەيان بۆنەدا قەسەمان لە
 دونيا كەرد. لەو تىگەبىشتەم كە پىاوى بەھىز لای ئەو كەسىك بوو لە
 سەروو قانۇنەو. «كە ياسايەك ھەبوو بەمانگىرپەتەو، كەواتە بەھىز نىن»
 جارىك راشكاوانە وای پىگوتەم.

لە دواي ھەرسەي شۆپشەو، تارمايى نزار ئىدرىس لە خەيالیدا سەرى
 ھەلدايەو. بە جۆرىك لە جۆرەكان نزاری بەو بوونەو ھە ئەستەمە دەزانى
 كە گەرتنى وزەيەكى گەورەي پىدەبەخشىت، ئەو نزاری لەم لابەلابوونەو
 سەختەي ژيانى بە بەرپەرس دەزانى، ئەو دلى لە شۆپش تۆران، ئەو

وایکرد تووشی سووکایه‌تی بیّت، نه‌و وایکرد بییّت به‌ دوزمنی حیزب. جگه‌ له‌وانه‌ گومانیککی قولیشی ده‌ره‌ق به‌ خۆی تیدا دروستکرد که‌ ماوه‌یه‌کی درێژ نه‌خۆشی خست. له‌ ساتیکدا بۆی ده‌رکه‌وت نه‌و موقوفه‌ به‌هیزه‌ نییه‌ که‌ به‌خۆیه‌وه‌ ده‌نازیّت، بۆی ده‌رکه‌وت نه‌م زیندانیانه‌ هیچیان به‌ ته‌واویی له‌ ژێر رکیّف و ده‌سه‌لاتی نه‌ودا نین، هه‌رچییه‌کیش بکات دواچار هیزیککی له‌و گه‌وره‌تر ده‌توانیّت هه‌لیبوه‌شینیته‌وه‌. له‌و باوه‌ره‌دام لیفیتانت دواتر زۆر بیرى له‌ چیه‌تی ده‌سه‌لاتی خۆی له‌ پسمامان کردۆته‌وه‌، گه‌یشتۆته‌ نه‌و پاستیه‌ که‌ ده‌سه‌لاتی زیندانه‌وان چه‌ند سنووردار و بچوکه‌، چه‌نده‌ بیتوانا ده‌مینێته‌وه‌ گه‌ر ئیشی ته‌نیا نه‌و به‌یّت وه‌ک به‌پێوه‌به‌ری زیندانیکی بچوک کاربکات، له‌وه‌ تێگه‌یشتووه‌ که‌ نه‌گه‌ر ده‌یه‌ویّت به‌ راستی توانای به‌ سه‌ر ئینسانه‌کاندا بشکێت، ده‌بیّت هیزیککی تری هه‌بیّت، هیزیک نه‌سته‌مه‌ کلیلی هه‌موو تین و وزه‌ی به‌ ته‌نیا لای خۆی بیّت. کێشه‌ی له‌گه‌ڵ نه‌ودا نه‌بوو که‌ دیله‌کان دیلی نه‌و نین، چونکه‌ دواچار دیلی هه‌ر که‌سیک بن، دیلی هه‌رچییه‌ک بن، ده‌بن به‌ دیلی نه‌و، دوور له‌ چاوی دنیا ده‌که‌ونه‌ بنده‌ستی نه‌وه‌وه‌. به‌لام هه‌ر دیلیک به‌یه‌ویّت ئیراده‌ی نه‌و بشکینێت، توانای نه‌و تاقیبکاته‌وه‌، به‌ گۆ ده‌سه‌لاتی نه‌ودا بچێته‌وه‌، له‌وه‌ ده‌رده‌چێت دوزمنی شوپرش یان ده‌وله‌ت یان هه‌ر شتیککی تر بیّت و ده‌بیّت به‌ دوزمنی تاییه‌تی نه‌و. به‌ وردی نازانم له‌ چ ئان و ساتیکدا بیرۆکه‌ی دروستکردنی شوینیککی تاییه‌ت به‌ خۆی په‌رپوه‌ته‌ سه‌ری، به‌لام ده‌زانم له‌ پاییزی سالی هه‌فتاو پینجدا، بۆ یه‌که‌مجار نه‌و پارچه‌ زه‌وییه‌ گه‌وره‌یه‌ی وه‌رگرتووه‌ که‌ دواتر ده‌بیّت به‌ خولیاى گه‌وره‌ی ژيانى... پارچه‌ زه‌وییه‌ک به‌عسییه‌کان وه‌ک دیارییه‌ک پییده‌به‌خشن. پۆزانی سه‌ره‌تای له‌ حیزبدا هینده‌ی سه‌رقالی نه‌وه‌ بوو په‌یوه‌ندییه‌کانی خۆی مه‌حه‌که‌مبکات، عه‌ره‌بییه‌کی له‌ ئیستا باشت‌ر فیربییّت، گه‌نجی دل‌په‌ق و دل‌په‌قتر بدۆزینته‌وه‌، خولیاى تری نه‌بوو. ده‌لیم

گەر پىكەوت نەبايە لە وانەبوو تەواو نزار ئىدىرسى بىرىچىتەو. بەلام مروف هەندىجار لە جىگاي وەھادا چاوى بەيەك دەكەوئتەو كە دەكرىت نەوجۆرە پىكەوتانە بە پلانى شەيتان ناوينىت. ليفيتانت دەمەوئىوارەيەك لە نزيك يەكپىك لە كتيبفروشيەكانەو چاوەدىرى هەندى گەنجى دەكرد كە بەپىي پاپۆرتەكانى ئاسايش، خاوەنەكەى لە كۆمۇنىستە ماويەكان بوو، ماوەيەك بوو ژمارەيەك گەنج كە گومان دەكرەو دالى كتيبە ماركسيەكان بن، هاتوچۆى ئەو كتيبخانەيەيان دەكرد. لە كاتىكدا ئەو لە تاكسيەكى تايەتى ئاسايشدا، بە ياوەرى دوو كەسى دىكە چاوەدىرى كتيبفروشيەكەى دەكرد، نزار ئىدىرس وەك شەيتان لە ژىر زەوى دەريپهيتىت، لە ناكاو لەویدا دەركەوت. ليفيتانت وەك باوەر بە چاوانى خۆى نەكات، چاويلكە رەشەكانى داگرت و لە بەر خۆيەو گوتى «نايىت ئەو بىت... نايىت ئەو بىت». بەلام دالنيابوو ئەو، خۆيەتى نزار ئىدىرسە. بىتەوئى هىچ بكات، هەناسەيەكى قوولسى هەلمزى و گوتى «هههههه... من لە ژىر زەوى بۆت دەگەپم و تۆ لە سەر زەويت... وای كوپى قەحبە... كوپى قەحبە». دواوەو جارىكى ديش چاويلكەكەى كردهو چاوى و جارىكى دى دايگرتەو، چاوى گلۆفى و بە هيمنى گوتى «كەواتە وەهايه، كەواتە خۆيەتى... پىدەچىت، هەموو شتىك دووبارە لىرەو دەست پىيكاتەو». هىچ كەستىك لە ياوەرەكانى نەيانزانى مەبەستى چيە. بەلام بە دەنگىكى لە سەرەخۆ و ئارام ئەوانى دابەزاندى و گوتى «بەقۆن بەلای هەر كارىكەو كە حەزتان لىيەتى.. ئەمەيان بە تەنيا كارى منە». لەو پۆژەدا ليفيتانت زانى كە نزار ئىدىرس لە قەسابخانە كاردەكات و دەخەوئت و دەخوئىتەو. هەر ئەو پۆژەش بپارىدا سبەى بە خۆى و هيزىكەو بەدات بە سەر قەسابخانەكەدا.

دوای ھەرەسی شۆپش ، نزار لە لۆرییەکی کۆندا گەپایەو ە بۆ شار، سێ شەو لە مائى مامۆستا سابیر لای فینۆسى ژنى مایەو . نۆ مانگ بوو ھىچى دەربارەیان نەدەزانى، دوای گرتن و بردنى بۆ پسمامان ئىدى سۆراغى نەکردبوون . لەو سێ شەویدا نە وەک مێرد، نە وەک زاوا، نە وەک باوک رەفتارى نەکرد، ئەو شتەکانە دووربوون لە ئاكار و لەگەڵ سەیرکردنى ئەودا بۆ ژيان تەبا نەدەھاتنەو . ھەتا زۆر کەم سەیری «کۆسار»ى کوپی کرد، کە ئەوکات بەچەپەکی بچوکی سائەوختەى نەخۆش و بێزمان بوو . نزار وەک خۆى لە ھەستىكى ترسناک بپاریزىت، وەک نەیەوێت خۆشەویستى ئەم منداڵە ژيانى بگۆرێت، ھەتا جارێكىش چىبە ماچى نەکرد و نەگرتە نامێزى . بە فینۆسى ژنى گووت «کەدەبێت وەک منداڵێک گەرە بێت کە باوکی نییە ... گەرەترین دیارییەک پێشکەش بە منداڵێكى بکەیت، ئەوێە باوکی لێبستێتیتەو» . سالاڤىک دواتر کە فینۆسى مامۆستا سابیر، لە جلی پەشدا باسى ئەو پستەبەى بۆ کردم، ئاماژەشى بەو زەردەخەنە شەیتانى و پێکەنینە دزیوێ نزار کرد، کە ئەو دەم لە سەر لیوانى بوو . سالاڤىک دواتریش جارێک بە منى گووت «باشترین باوک ئەوێە، خۆى خۆى بکوژێت .. باوکی پاستەقینە ھەمیشە لەگەڵ لەداىکبوونى منداڵەکیدە دەبێت بەریت، چونکە مانەوێ ھىچ نییە جگە لە ئازارێكى قوول بۆ ئەو منداڵە» . لە چ ئەزموون و لە چ پۆخىكى تارىکەو ئەو پستانە دەھاتنەدەرەو، نەمدەزانى .

کە نزار ئیدریس مائى مامۆستا سابیری بەجێھێشت، بەھانەى گەرەى ئەو بوو گوايە نایەوێت کوپەکەى لە سایەى باوکىكى دلپەقى وەک ئەودا گەرە بێت ... پای وابوو منداڵەکە لە سێبەرى ترسناکى ئەودا، بەدبەخت و بێنگین دەبێت و ژيانى خۆى نازى . دەبێت بلیم نزار لە گەپانەویدا بۆ شار بپچارە بوو، گەرچى گەنجىكى بەھێز بوو، بەلام نەیدەزانى

ده‌توانیت چ نیشیکبکات... بهر له‌وهی وهک قه‌سابیک له قه‌سابخانه‌ی گشتی شار بگیریسته‌وه، ماوه‌یهک له هه‌لکه‌دندی زیرابدا کاریکرد، دواتر که چووه قه‌سابخانه، هه‌ستیکرد دنیای پاسته‌قینه‌ی خۆی دۆزیوه‌ته‌وه. پی‌ده‌چیت سهره‌تای کارکردنی له قه‌سابخانه هیمترین قوناغی ژیا‌نی بوو‌یت، ئه‌و شه‌وانه‌ی له قه‌سابخانه نه‌بایه، ده‌چووه لای «قرلباش»‌سی هاو‌پیی که خۆی و دایکی به ته‌نیا ده‌ژیان. قرلباش قه‌سابیکی شاره‌زا بوو، ههر ئه‌ویش نزاری برده دنیای قه‌سابه‌کانه‌وه. ئه‌و له خیزانیکی قه‌ساب بوو، باوکی قه‌سابخانه‌یه‌کی گه‌وره‌ی خۆی هه‌بوو، مامه‌کان و خاله‌کانی هه‌موویان نیشی قه‌سابیان ده‌کرد... قه‌سابی وهک سوننه‌تییکی دیرین پشتاوپشت له خیزانه‌که‌دا مابووه‌وه. گهر شو‌پش و لیفتانست نه‌بوونایه، له‌وانه‌بوو نزار ژیا‌نی داهاتووی له‌و قه‌سابخانه‌یه‌دا بباته‌سهر. به‌لام پووداوه‌کان به جوریک خیرا و باناسا بوون، ئاپاسته‌یه‌کی تریان به ژیا‌نی ئه‌ویش و ئیمه‌ش به‌خشی. گرنگترین شتیک ژیا‌نی نزاری گو‌پی بینینی نه‌غه‌ده ماردینی بوو. نزار ئیدریس هیشتا په‌یوه‌ندی به شانه سهره‌تاییه‌کانی شو‌پشه‌وه نه‌کردبوو که پوژیک له شه‌پنکی ترسناکی ناو قه‌سابه‌کانه‌وه ئالا... هۆی شه‌په‌که ئه‌وه‌بوو خوشکه‌زایه‌کی قرلباش کچی فه‌می قه‌سابی خواستبوو، ئالتونی بۆ کردبوو، کومه‌لنکی زۆر دیاری به‌خشیبوو، مه‌سره‌فیکی زۆری کردبوو، له پرنکدا که‌که که‌وتبووه سهر ئه‌و که‌لکه‌له‌یه‌ی که شوو به قه‌ساب ناکات، چونکه «ده‌ستیان بۆنی گوشتی کالی لیدیت». به‌لام دوی په‌شیمانبوونه‌وه‌ی، ئاماده‌نه‌بوو ئالتون و دیاریه‌کان بگیریته‌وه. قرلباش گهنجیکی شه‌رمن و بیوه‌ی بوو، چهند جاریک به خو‌شی فه‌می قه‌سابی ئاگادارکرده‌وه که «هه‌لوه‌شاندنه‌وه‌ی شاییه‌که، شتیک ناساییه... که‌که پیرۆزی ههر که‌سیکی تر بیت، به‌لام ئسوول وایه که ئالتوونه‌کانمان بۆ بگیریته‌وه، چونکه کورپه‌که به پاشه‌که‌وتیکی زۆر، به ره‌نجی چنده‌ها ساله ئه‌وه‌ی

کۆکردۆته‌وه». دياره فه‌مى قه‌ساب گۆتى له‌و شتانه نه‌بوو، كچه‌كه ده‌يويست ده‌ست له‌ كوپه به‌ردات و ده‌ست له‌ زۆپه‌كه به‌ر نه‌دات. تا كار گه‌يشته نه‌وه‌ى پۆژىك قزلباش له‌ به‌رچاوى هه‌موو قه‌سابه‌كان و به‌ گه‌رويه‌كى پڕ گريانه‌وه داوى ئالتۆنه‌كانى له‌ فه‌مى كرده‌وه و نه‌ويش له‌ وه‌لامدا كه‌وته سه‌ركۆنه‌كردن و لووت شكاندن و گالته‌كردن به‌ قزلباش و خوشكه‌زاكه‌ى كه‌ به‌پاى نه‌و دوو ژنى گرینۆكن و هيچيان پياو نين و خاوه‌نى نه‌و شته نين كه‌ پياو زۆر به‌ گرنگى ده‌زانيت و شانازى پێوه ده‌كات. فه‌مى كه‌ پياويكى چه‌قۆكىش و زل و بێپه‌حم بوو، كارى گه‌يانده نه‌وه‌ى به‌ قزلباش بڵيت « وه‌ره شه‌پواله‌كه‌ت دابه‌كه‌نه .. دابه‌كه‌نه بزانه‌م هه‌ته. گه‌ر دابناكه‌نيت من خۆم بۆت داده‌كه‌نم». نزار ئيدريس تا نه‌وكاته و له‌ به‌ر خاترى قزلباش كه‌ تكايردبوو نه‌و توخنى نه‌م مه‌سه‌له‌يه نه‌كه‌ويت، خۆى گرتبوو. به‌لام كار بگاته نه‌وه‌ى پياوانى فه‌مى په‌لامارى شه‌پوالى هاوپه‌يكه‌ى بده‌ن، ئيتر نه‌يده‌كرا بوه‌ستيت. تىكه‌لبوونى نزار و په‌لاماردانى بۆ سه‌ر خيالى فه‌مى قه‌ساب، شه‌پىكى زۆر توندى لىكه‌وته‌وه، كه‌ فه‌مى و دوو كوپى و نزاريش به‌ سه‌ختى تپيدا برينداربوون.

له‌و ساته‌دا كه‌ نه‌مبولانسه‌كانى خه‌سته‌خانه به‌ په‌له نزار ئيدريس‌يان نيوه گيان له‌ده‌رگاي بيمارستان كرد به‌وديو. له‌ هه‌مان ساتدا نه‌غه‌ده ماردىنى مه‌ست له‌ خۆشى بۆلۆبوونه‌وه‌ى يه‌كه‌مين شيعريدا به‌ هاوپه‌يى دكتور مسته‌فا شوكان، به‌ نيازى گه‌ران به‌ هه‌موو بيمارستاندا، له‌ ژوروى دكتوره‌كان هاته‌ده‌رئ... له‌ هه‌مان ساتيشدا ليفيتانت عومه‌ر بۆتانى، به‌خۆى و هه‌موو چه‌كداره‌كانى مه‌فره‌زه‌ى يه‌كه‌وه، خۆى كرد به‌ ناو قه‌سابه‌كاندا و به‌ ده‌نگىكى گه‌ر و ترسناك، كه‌ له‌ ته‌واوى قه‌سابخانه‌كه‌دا ده‌نگيداوه‌وه هاوايرى كرد «نزار ئيدريس وه‌ره ده‌ره‌وه».

هەقال شىرخان

شۆپشى نوئى لە ھەلومەرجىكى زۆر سەختدا دەستى پىكرىد. من دواى ھەرەس يەكسەر نەگەرامەو ھە بۆ شارەكانى خۆمان، بە جۆرىك رقم لە بەعسى و سەريازە ەرەبەكان بوو نەمدەتوانى بە سەرکەوتوىيى بيانبينم، ناخۆستىر شت بۆ شۆپشگىرچىكى ئيماندارى ھەك من، كە شۆپشم ھەك دىنى خۆم سەيردەكرد، ئەو ھەبوو دوژمنانى خۆم بە سەرکەوتوىيى ببينيم. لە دواى كۆتايى شۆپش، سالىك لە تاران مامەو، بە جۆرىك و پىنەى دونيا لە لام رەش بوو كە غەمۇكيەكى بەردەوام و قوول لە سەر پوخسارم بوو. كاتىكى زۆرم لە مەيخانەكان دەبردەسەر، بۆ يەكەمجار لەگەڵ خەلكى خراب و ئافرەتى داوئىنپىسدا تىكەل بووم. ئىستا، دواى ئەو ھەموو سالە، دەتوانم دوو پاستى ترسناك بدركىنم، يەكەم خودانم بە ئافرەتانى لە شەفرۆش پەرچە كردارىكى بەدى ھەرەسى شۆپش بوو، ھەك چۆن شۆپش مۆرالى بەرزى خۆى دروستدەكات، ھەرەسى شۆپشيش مۆرالى دزىوى خۆى ھەيە. ئەو ماو ھەيە چى مەراقىكم ھەبايە بە خواردنەو ھى زۆر و لە باو ھەشى پوسپىيە تارانپىيەكاندا دەمشتەو. خالى دوو ھەم، ئەو ھەيە ئەو پياوانەى كە عومريان لە سەردانى ژنە سۆزانييەكاندا دەبەنە سەر، ھەميشە دوور لە ئافرەت دەژين، ئەو ھەي پۆخى ژن نەبينىت قەت ژنى نەبينىو ھە. چونكە لەشى ئافرەت ئەو ساتەى كە پۆخيت پىدەدات، تەواو جياوازە لەو ساتەى كاتىك تەنيا جەستەى دەخاتە بەر دەستت. ھەموو ئەو سالەى لە تاران بووم لەو دوو ھىكمەتە زياتر ھىچى تر فەيرنەبووم. من لەو سالەدا «سەفا» ى برام كە لە دىترويتى ئەمريكا نىشتەجى بوو، بەردەوام پارەى بۆ دەناردم و من ھەك دپندەيەكى برسى كە ھىچ شتىك

خواستی بۆ شه‌راب و شه‌وگه‌ی تیرناکات خه‌رجمه‌کرد، ده‌مزان‌ی گه‌ر ژیانم به‌وجۆره‌ بپروات، نو‌قمبونی به‌دم له‌ ته‌نیایی و فه‌ساد‌ی ده‌روندا ده‌مکوژیت. ئیواره‌یه‌کیان له‌ نزیک‌ی سینه‌مای گۆل‌دن سیتی له‌ تاران هاو‌پێه‌کی زه‌مان‌ی شۆپشم بینه‌یه‌وه، ئه‌و به‌ من‌ی گووت که کار‌یک‌ی زۆر گرنگ و نه‌هێنی پێمه‌ و ده‌یه‌و‌یت له‌ جێگا‌یه‌کی باش بمبینه‌یت و قسه‌بکه‌ین، من گووتم یان له‌ کافیه‌ی نادری یاخود له‌ پرستوران‌ و باری چاتانوگا به‌ک ده‌بینین، دوا‌جار له‌ سه‌ر چاتانوگا پێکه‌وتین و دوو پۆژ دوا‌ی ئه‌وه له‌وێ چاومان به‌ یه‌ک که‌وت. ئه‌و به‌ هێمنیه‌کی زۆر و به‌ دزییه‌وه‌ پێیگووتم که شۆپش له‌ حاڵی ئاماده‌کاریدایه‌ و هه‌فالان گه‌راونه‌ته‌وه‌ و ئه‌مجاره‌ شۆپش‌یک‌ی نوێ دوور له‌ ده‌سه‌لاتی بنه‌ماله‌ و له‌ سه‌ر ده‌ستی لاوان‌ی ئازاد‌یخواز هه‌ل‌ده‌گیرسیت. گووتی شۆپش‌گیران په‌یوه‌ندیان به‌ شاره‌کانه‌وه‌ کردوه‌ و ده‌یانه‌و‌یت هێز‌یک‌ی سه‌ره‌تایی دروستبکه‌ن، ئیدی هه‌ر که‌س‌یک بیه‌و‌یت ده‌توانیت په‌یوه‌ندی‌کات. ئه‌و که‌ حاڵی په‌ریشان و غه‌م‌وک‌ی قوولی من‌ی ده‌زانی، گووتی تۆ شوینی متعانه‌یت و شۆپش بێ که‌سانی دڵسۆزی وه‌ک تۆ ناتوانیت به‌ دروستی هه‌لب‌گیرسیت‌وه‌. من ئه‌و ساته‌ به‌ جۆر‌یک‌ له‌ ده‌ست خۆم بێزار و له‌ ژیانم تو‌په‌بووم، هه‌ر که‌س من‌ی له‌و زه‌ل‌کاوی تاران‌ه‌ ده‌ربه‌نایه‌، گه‌ر بۆ سه‌ر ساجی جه‌ه‌نه‌میش بایه‌ ده‌چووم. گه‌را‌نه‌وه‌م بۆ ناو شۆپش سه‌ره‌تا هه‌ل‌هاتن بوو له‌و ده‌رده‌ خراپانه‌ی له‌ تاران تووشیان هاتم. شه‌و‌یک‌ له‌ تیرمیناڵی غه‌رب سوار ماشینی‌ک‌ بووم و له‌ پێگای مه‌هاباده‌وه‌ و به‌ کۆمه‌کی قا‌چاغ‌چیان ئاودیوی سنوور‌بووم و له‌ ناوچه‌ی پشده‌ر خۆم گه‌یاند هه‌ ئه‌و ناوینشانه‌ی هاو‌پێکه‌م له‌ تاران بۆی به‌یان‌کردم. دوا‌ی چه‌ند شه‌و‌یک‌ به‌ خۆم و کۆله‌ پشت‌یکه‌وه‌ له‌ چیاکان له‌گه‌ڵ یه‌که‌مین مه‌فره‌زه‌ی شۆپشدا به‌ سه‌ر‌کر‌دایه‌تی «هه‌فال شیرخان» پوه‌و خۆر‌ئاوا به‌پێگاوه‌بووم. له‌ یه‌که‌م پۆژه‌وه‌ هه‌ستم‌کرد شۆپش له‌ هه‌موو کێشه‌ ئه‌خلاقیه‌کانی خۆم پاک‌مه‌کاته‌وه‌. ئه‌وه‌ به‌و

مانایە نییە کە من بوویم بە کەسێکی باش و کەم قسور، بەلکو
 ھەستەم کرد ئیدی شۆپش، ئەم بگەرە نادیارە، ئەم دیوہ ئەفسانەییە،
 سەنگی ھەموو گوناھەکانم بە شانی خۆی دەکێشیت. «ھەفال شیرخان»
 کەسێکی چەتەوڵ و بە ھەیکەل بوو، دەموچاویکی ئەسەمەر و کونجی
 ھەبوو، بە پوختسار پتر لە نەتەوہ باشوورییەکانی وەک عەرەب و ھیندی
 و سریلانکی دەچوو، خۆی ماوہیەکی کورت لە ئینگلتەرە ژایابوو، دواتر
 بەرگەی ژایانی ئەویسی نەگرتبوو، ژن و منداڵەکانی لە پێرمەنگەھام
 جێھێشتبوو، خۆی گەپابوو وە بۆ کاری شۆپشگێرپانە. ئەو یەکەم کەس بوو
 لە شۆپشی نویدا ببینم. یەکەمین قسەی ئەوہ بوو «ئەمجارە ترسناکترە
 لە جاران... ئەمجارە ترسناکترە». قەمسەلە یەکی عەسکەری لە بەردابوو،
 جامانە یەکی کردبوو ملی، کلاشینکۆفێکی بیقوناغ و پریزیک نارنجوکی
 دەستی پێبوو، کەسێک بوو لەوانەی لە ئامادەباشییەکی ھەمیشەیییدا
 دەژین. بەرلەوہی بپوانە بریتانیا، ماوہیەک لەگەڵ «بەرەمی میلی
 فەلەستینی» دا کاریکردبوو، ھەتا قسە ھەبوو کە لە پەلاماری پێکخراوی
 ئەیلولی پەشدا بۆ سەر ئاسنکێشە ئیسرائیلییەکان، لە گوندی ئۆلۆمپی
 میونخ، پۆلیکی بچوکی ھەبوو بیست. بەلام داویی بۆم دەرکەوت ئەو
 قسانە زنجیرە ئەفسانەییەکن، ھەندێ لە سەرکردە نوێکان بۆ خولقاندنی
 ھەیبەت و ترس سەبارەت بە خۆیان دەیتاشن. گەرچی دکتۆر نەبوو،
 بەلام بە ھوكمی ئەوہی لە زەمانی گەنجیدا سالیکی پەیمانگای تەندروستی
 خۆیندبوو، ھەر بە دکتۆر بانگیان دەکرد. من و ئەو لە مائی حاجی زار
 یەکمان بینی، ھەر یەکەم شوو پێشمکەوت و گووتی «ھەفالانمان لە
 ئەشکەوتی کونەبەورانن، دەپۆین بۆ ئەوئ». ئەو شوہە من و ئەو،
 ھێستریکی بارکراو بە ئازوقەمان بە چیا دا سەرخست و بە پێگایەکی
 نەینیدا کە پێشتر من نەمدیوو، بەرەو کونەبەوران کەوتینە پێ. لە پێگا
 شتیکی ئەوتۆمان نەگووت، کەسمان زانیاری تەواومان لە سەر چۆنیتی

دابه شېبونی هیزه سه ریازییه کان نه بوو، له بهرته وه ده بوو به هیزی بون و به کومه کی غریزه پښکه یښ. کونه به وړان له ناو بهرده لآن و گاشستانکی سامناکدا بوو، نه شک و ته که له بن کیوه به ردینکی به رزدا له جیگایه کی نهیښی و مه که مدا زاری به بچوکی کردیوه وه، بۆ که سڼک شاره زا نه بیټ دوزینه وهی سخت و نه کرده بوو. له نه شک و ته کونه به وړان نزیکی بیست چه کداری چلکن و پیشهاتوو و برسیم بینی، که به خرۆشه وه چاوه پړوانی هاتنی نازوقه یان ده کرد. پیده چوو چه ند پوژتیک بیټ ته نیا به شتیکی که م ده ریانبرد بیټ و له ویدا نیوه برسی نیشکیان کیشابیت. نه شک و ته که جیگایه کی تاریک و که م تروسکه بوو، گرچی وه رز پوو له گرما بوو، به لام پیشمه رگه کان له ناوه وه ناگرکی گوره یان کردیوه وه. گرانه وه م بۆ ریزی پیشمه رگه خوشبه ختییه کی قوول و ته زوییه کی کامه رانی دریزی به جهسته مدا هیئا، که له بهر ناگره که دا وه ستام و سهیری ده موچاوی نه وانم کرد، تیگه یستم نه مه جیهانی راسته قینه ی منه، نه مه نه و شوینه یه من ده توانم بن درۆکردن له گه ل خومدا تیا بژیم. له گه ل چونه ژوره وه مدا بۆ نه شک و ته که، پایوکی زل و دریزم بینی سه ری به که ساسی داخستبوو، پیشیکی سپی دریز تاسه ر سنگی هاتبوو، هر دوو دهستی و هر دوو قاچی به سترابووه وه و له که ناردا دریز یو بوو. من که هیشتا به راورد به پیشمه رگه کانی تر تیر و پوخته و په رداخ بووم، هه ستمکرد نه م مه فره زه بچوکه زور لاواز و ماندووه، برسیټی و بیجیټی هه راسانیکردوه، به پله یه ک ناتوانیت و نابیت شه پی گوره بکات. سه عاتی یه که م له ویئ نارام پویشټ و به ته وای جه نگاهه رانم گووت که من له تارانه وه هاتومه وه و ده مه ویت ژیا نی خوم بۆ کوردستان ته رخانیکه م، له شوړش به ولاره ناسوییه کی تر له ژیا نمدا نابینم و جگه له شه هاده ت بۆ وه تن، خه ویکي ترم نییه . قسه کانم له دل وه ده هاتن و جو شم هه وایه کی ساخته و زووتپه ر نه بوو، به لام شیرخان دوا ی سه عاتی که منی جیا کرده وه و گووتی «هه فال به ناوی

سەرکردايەتى و ھەموو ھەفالانەو ھەيۋەتلىك پىدەلەيم، گەر پىشەرىگەيەكى باشى شۆپش بىت، دەبىتە جىگائى شانازىمان. بەلام بەر لەوئى تەواو خۆت يەكلاپكەيتەو، دەبىت من و تۆ ھەندىك قەسەبەكەين». ئىدى ئەوى پۆزمنى لە ئەشكەوتەكە دوور خستەو و بەرەو ناو بىشە و جەنگەلەيىكى نىزىك بىردىمى و گوتى «ھەفال، دەزانىت ئىمە لە ژىر چ بارىكى سەختدا دەستمان بە شۆپش كىرەتەو. دەبىنىت گوزەرانمان چۆنە، ھەندىك پۆز سەگ ھالى لە ھالى ئىمە چاترە. دوژمن لە گوندەكاندا چارى زۆر دواخستوو، خەللىكى زۆرى بەكرىگرتووە تا جاسوسى بە سەر ھىزەكانمانەو بگەن، لە ھەموو دابەزىن و نىزىكبونەو ھەيەكدا لە ئاودانى ھەفاللىك يان زياتر لە دەستدەھەين... ئەو سىخو و خۆفروشانە ژيانى شۆپشگىرپانمان دەخەنە مەترسىيەو. لە ترسى ئەوان ھەندىك لە مەفرەزە سەرەتايىيەكانمان ھەلۋەشاندۆتەو، ھەفتەى راپوردو، بە ھوى دەم لىدانى ئەوانەو ھەندىك لە ھارپىكانمان گىراون، دلىنام بەعسىيەكان بەزىندوويى پىستىيان كەلەدەكەن و جەھەنەمى سوورىيان پىشانەدەن. لە بەرئەو ھەزىم ھەك دەلەين، شۆپش بە دەستكىشى سىپىيەو ناكىت، من ھەمىشە شۆپشگىرپم ھەك كەسىك بىنىو كە ئىرادەى تۆلەكردنەو و دەست ھەشاندنى لە دوژمن بەھىزترە... شۆپشى ئەمجارەمان ھى ئەوانە نىيە كە لە خويىن دەترسن. نا شۆپشى ئەمجارە، شۆپشى ئەو پىاوە حىزانە نىيە ئەگەر لووتيان پزا دەبۆرئەو. نا ھەفال، من لە پىرمەنگەھامەو ھاتوومەو بۆ ئەوئى ئىرادەى شۆپشگىرپانەى مىللەت بىزۆيىم. ھاتوومەو بۆ ئەوئى تۆلە لە دوژمنانى مىللەت بگەمەو... ھەفال من خىر و خوشىم زۆر بەجىھىشتووە... ناز و نىعمەتم زۆر بەلاو ناو، لە بەرئەو من لىرەدا دىسپلىنم دەوئىت. وادەزانم ھەفال تۆ خويىندەوارىت و دەزانى پىك و پىكى و ملكەچى بۆ شۆپش ماناى چى. شۆپش بە پىشتىنى شلەو ناكىت، من لىرەدا ملكەچى تەواوم لىتدەوئىت، دەمەوئىت ئەو كارەبەكەيت كە من

ده‌لَیْم... هه‌فالْ که من گوتم کلاشینکۆفه‌که‌ت هه‌لبگره و هه‌موو هاورپکانت بکوژه، ده‌بیت بیانکوژیت. من ئه‌و هه‌موو ناز و نیعمه‌ته‌م بۆ ئه‌وه جینه‌هیشتووه، لیڤره بېم به پابه‌ری کۆمه‌لێک مله‌وێ که نازانن زه‌بتی شوێشگێڤانه یه‌عنی چی... پاشه‌لێکی فشم گه‌ره‌ک نییه به شوق بیجولێنم. ئێمه هاتووین میله‌تێک هه‌لبستێنینه‌وه له‌ به‌رئه‌وه ده‌بیت خۆمان له‌ پۆلا قایمتر و دلمان له‌ به‌رد ره‌قتر بێت، له‌وه‌دا چارمان نییه... هه‌ر وه‌خت گه‌رامه‌وه بۆ ناو نوێنه نهرمه‌که‌ی خۆم له‌ پێرمه‌نگه‌هام، که چوومه‌وه ژێر متیله حه‌ریره‌که‌م، ئه‌وسا ده‌بم به‌ که‌سیکی تر، ده‌بم به‌ که‌سیکی هێمن و به‌ یقار. به‌لام هه‌فالْ شوێش یه‌ک مانای هه‌یه، ئه‌ویش ئه‌وه‌یه واز له‌ نازو نیعمه‌ت به‌ینین و به‌کوهینه شه‌په‌وه... من و تۆ هه‌ر دووکه‌مان لیڤه‌ین بۆ ئه‌وه‌ی دوژمن بکوژین. هه‌فالْ گه‌ر پێشتر که‌ست نه‌کوشتووه کاتی ئه‌وه هاتووه ئه‌و ئیشه‌ش تاقیبه‌که‌یه‌وه... ها به‌لام قه‌ت درۆ و ده‌له‌سه‌ی وێژدانی ئاسووده فریوت نه‌دات، هه‌فالْ گه‌ر ئێمه نه‌یانکوژین شوێش له‌ لانکه‌دا ده‌خنکێنن، شوێش له‌وه لاوازتره بێر له‌ په‌حم و به‌زه‌یی بکاته‌وه. پێمبێت تۆ ده‌توانیت دلیکت هه‌بیت وه‌ک به‌رد، ده‌توانیت په‌ق بیت یان نا... چونکه لیڤه من پێویستم به‌ گه‌لوگونی شل نییه، ناتوانم له‌م چیاو برسێتی و سه‌ختیه‌دا گه‌لوگونی شل به‌دوای خۆمدا پابکێشم. پێویستیم به‌ که‌سێک نییه بلێت من ئینسانم خۆشه‌ده‌وێت، من دۆستی به‌شه‌رم، من پورزای مه‌لایکه‌تم... من له‌و که‌سانه‌م ناوێت، من جه‌نگاوه‌ر و موو‌فی دل‌په‌ق و شه‌رکه‌رم ده‌وێت، یه‌کیکم ده‌وێت شه‌رم بۆ بکات. له‌به‌ر ئه‌وه هه‌فالْ، پێمبێت ده‌توانیت خه‌لک بکوژیت یان نا... پێمبێت به‌ دوو حه‌رف... به‌ دوو حه‌رف بێته‌وه‌ی ئه‌مه‌سه‌ره و سه‌رم له‌گه‌لدا بکه‌یت، بێته‌وه‌ی بلێت «به‌لام... ناخه‌ر... له‌وانه‌یه... ئه‌گه‌ر». لیڤه هه‌موو پێمه‌لێن دکتۆر شیرخان، به‌ سه‌ری هه‌ردوو که‌که‌ی دکتۆر شیرخان که له‌ غه‌ریبی به‌جێم هیشتون و

هاتوموه خه باتبکه‌م، من هه‌موو گیانم گوئییه و هه‌زم لئییه ده‌نگت ببیستم... بلئی، به دکتور شیرخانی خۆت بلئی، تۆ ناتوانیت ئینسان بکوژی، هه‌ر ئیستا ده‌تنیژم‌وه بۆ شار و له‌وئ ئیشی ترم بۆ بکه... کارناسانی ترم بۆ بکه، شتی ترم هه‌یه بۆت».

دکتور شیرخان دواى ئه‌و قسانه‌ بێده‌نگ بوو، به‌لام چاوى له‌ چاوم بریوو. هه‌ستده‌که‌م له‌و ساته‌وه ئیدی پقیکی نه‌ئینی و تاریک له‌ نێوانماندا دروست بوو. ده‌یویست من به‌ دوو حه‌رف پێیبلێم ئاخۆ ده‌توانم مۆف بکوژم یان نا... له‌و ساته‌دا ئه‌و رۆژه‌م هاته‌وه‌ یاد که‌یه‌که‌مجار په‌یوه‌ندیم به‌ شوێشی پێشووه‌وه‌ کرد و لیفیتانت بردمی بۆ کوشتنی ئه‌سه‌په‌کان. له‌و ساته‌دا هه‌مان ساردی و ئیراده‌ی ئاسنین و بیباکی قوول له‌ ناومدا بوو. به‌لام بێته‌وه‌ی ده‌نگ ژۆر به‌رزیکه‌مه‌وه، به‌ ده‌نگیکی کپ، خنكاو، پرگومان، چاوم لێکنا و تفیکم قووتدا و گووتم «دکتور ده‌توانم». گه‌رچی به‌ هه‌موو توانا و ئیراده‌ و عه‌قله‌وه‌ گووتم «ده‌توانم»، گه‌رچی ناخم په‌شیمانی تیدا نه‌بوو، گه‌رچی هه‌یج که‌سیک و هه‌یج شتی که‌م دونیایه‌دا فشاری لێ نه‌کردم بۆ ئه‌وه‌ی وشه‌ی وا له‌ گه‌رووم بێته‌ده‌رئ، به‌لام هه‌ستمکرد نینۆکیکی نادیار، چقلى شتیکی نه‌بینراو له‌ گه‌رووم ده‌چه‌قیّت.

له‌و ساته‌دا بۆ یه‌که‌مجار شتیکی سه‌یر له‌ ناومدا جولا، وه‌ک بومه‌له‌رزه‌یه‌کی خه‌وتوو، لافاوێک که‌ پێشی لێگیرابێت، شوشه‌یه‌کی گه‌وره‌ی نادیار له‌ سه‌ر ره‌فه‌یه‌کی دووری پۆحه‌وه‌ به‌ربێته‌وه‌ و بشکێت، مه‌کینه‌یه‌کی ترسناک بێهه‌یج هۆیه‌ک بکه‌وێته‌ ئیش، ده‌رگایه‌کی گه‌وره‌ له‌ ناکاو به‌زرمه‌ له‌ سه‌ر هه‌موو پوناکییه‌ک دابخرێت، تیشکیک له‌ جیگایه‌کی بێنده‌وه‌ به‌ربێته‌وه‌ و کوژاندنه‌وه‌ی ده‌نگی بێت... شتی که‌ له‌و جۆره‌... شتی که‌ هه‌میشه‌ ناوانان و باسکردنی ئه‌سته‌مه‌.

وه‌لامه‌ کورت و کز و نوساوه‌که‌م دکتور شیرخانی خسته‌ گومانه‌وه‌.

من له پیناوی شۆپشدا باکم به کوشتن نه بوو، خۆتان ده زانن من پیتیشتریش شۆپشگێرم وهک مه کینه یهک بینیوه که ته نیا ئه و کارانه دهکات که شۆپش دهیه ویت. به لام وینهی کوشتن تا ئه و سهرده مهش له خه یالما ده هر کوشتن بوو له جهنگدا... ناماده بووم هر سهر بازکی عه ره ب بکوژم که به رامبه رم ته قه دهکات. به لام له شۆپشی پیتشودا نه جهنگم بینی و نه کاری کوشتنم پیتسپێردا. به لام دکتۆر شیرخان، پای وابوو هه موو پیتشه مرگه یهک ده بیئت نه زمونی له گه ل کوشتندا هه بیئت. «گه ر له خوین بترسیت، له شه ردا ئه ژنۆت پێ نامیئتیت. ده بیئت بزانیئت یهک شت نرخى هه یه، ژيانى خۆت و هاو پێکانت، له وه بترازیئت هه یچ ژيانىکى تر نرخى نییه. گه ر له و یادا گوونى ئینسانیهت هه ستیئت و نه توانیئت ته قه بکه یئت ده بیئت به مه ترسى بۆ سه ر هه موو مه فره زه که».

به درێژایى ئه و پۆژه شیرخان دوور به دوور خستمییه بن چاوه دپیری خۆی و به رده وام سه یریده کردم، به وه دا ئه زمونیکی کارکردنم وهک سیخوړ هه بوو، ده مکره خۆم له نیگاکانى بدزموه و ئه و سه رنجه ی لا جیبه یلّم که دلخۆشم و له نێو هه فالاندا غه میکم نییه. که تاریک داهات، دکتۆر به نیگا جیدی و سه یرکردنه تیزه کانییه وه هاته به رده مم و له ناو هه موو پیتشه مرگه کاندایه دهنگی به رز گووتی «هه فالان گوئیگرن، من له دوینیوه فه رمانى سه رکرده یه تیم پێگه یشتووه، ده بیئت ئه م سه گه بکوژین». وای گووت و به په نجه ئاماژه ی بۆ ئه و پیاوه پیر و درێژه کرد که له به یانییه وه تا ئه و ده مه به و چه شنه له سوچیکی ئه شکو ته که دا درێژ بووبوو. ئیمه سه به ی به ره و خۆرئاوا ده جولێین و پوو له سنووری باکوور ده که یین، ئیشیکی زۆر گرنگمان هه یه جیبه جیبه کین، ناتوانین باریکی وه ها به خۆمانه وه ببه ستین. به ر له وه ده بیئت خۆمان له ده ست ئه م سه گه پزگاریکه یین». ئیستیکی کرد و گووتی «ئه مشه و ده بیئت بیکوژین... کێ ده یه ویت بیکوژیت... کێ؟». ساته وه ختیکی زۆر قورس بوو، هه مووان

بە خىرايىيەكى سەير، بە جۆرىكى ئوتوماتىكى دەستيان بەرزكردەو، من نەبىت. من تا ئو دەقىقەيە خەيالىم لاي پرسىيارەكە و چۆنىتى كردنى بوو، بىرم لاي ئو بوو سەيرىكەم، بزانم چ يەككىك لە ھەفالان نرەكەيك يان پرسىيارىك ياخود نايەكى لى بەرزەبىتەو، بەلام نەبوو... من لە ھەمووان درەنگتر دەستم بەرزكردەو. وەھا بوو وەك ئو ھەي شىرخان تەوايى ئو دىمەنەي بۆ تاقىكردنەو ھەي من سازاندبىت، وەك پىمبلىت ئەھا دەبىنىت تۆ تەنیا كەسىكى دوودلى لە ناوماندا. كە دەستى منىشى بە بەرزى بىنى پاش چەند چركەيەكى بچوك گووتى «ھەفال وەفاش دەيەوئىت... ھەفال وەفاش دەيەوئىت... برادەران با دەرەتەك بدەينە ھەفاللى تازە، ترسى خۆي بشكىنىت و ئەزموونىك بۆ خۆي كۆبكاتەو، وەرە ھەفال وەفا... وەرە». ئەوكات لە كوپىكى پلاستىكى ئىرانيدا كە لە ھەفاللىكەم قەرزكردبوو چام دەخواردەو، چاكەم دانا و سەيرىكى ھەموو پىشمەرگەكانم كرد. لەوساتەدا لەو پەست نەبووم كە كەسىك دەكوژم، بەلكو لەو ھەمووان وایاندەزانى من كارىكم پىسپىردراو كە لە توانامدا نىيە جىبەجىبىكەم. خۆم وەك ژنىكى شەرمەن ھاتە بەر چاو بە زۆر بۆ سەما بىخەنە سەر سەحنە. بەلام من لە ناخدا ساردبووم و بىباكيەكى ئاسنىم ھەلگرتبوو. بىتەو ھەي سەيرى ئو پىاو دەريژە بكەم كە لەویدا پاكشاو، لە شوئى خۆم ھەستام و دواي دكتور شىرخان كەوتم. شىرخان لە دەرەو چىراندی بە گوئەدا «ھەفال كوشتن بەشەكە لە ژيان، پردىكى مەلەونە، ھەركات بەمانەوئىت لە سەردەمىكەو بگوازينەو بۆ سەردەمىكى تر ناچارىن بە سەريدا برۆين». پاش كەمىك بە دوو پىشمەرگە پىاو چەتەولە گەرەكەيان ھىتايەدەرى. لە بەر برسیتى و بىپەزى و ترس بە ئەستەم خۆي بە پىو دەگرت. يەكەمجارم بوو بىبىنم دەجولیت، بە درىژايى پۆژ بىجولە لە سوچى مردنى خۆيدا، وەك سەرەوتى دواي مردن تاقىبكاتەو، بىدەنگ و ھىمن بوو. ئىستا وەك

شه‌قشه‌قه ده‌له‌رزئی، به‌لام ترس زمانی شکاندبوو. من پامو‌بوو له ده‌می
 شه‌شکه‌وته‌که دووری به‌ینه‌وه و له‌خوارتر بیکوژین، دکتۆر شیرخان گووتی
 «هر له شوینی خۆتدا... هر له‌ویدا... ته‌واویبکه، با هه‌ست نه‌که‌یت
 کارئکی گرنه‌گ یان تایبه‌تی ده‌که‌یت. وه‌ک ئیشیکێ ئاسایی وه‌ریبگره‌.
 چۆن خه‌لک له‌حه‌وش یان به‌رده‌رگای ماله‌کانیان که‌له‌شیر سه‌رده‌بپن،
 با هه‌مان هه‌ستت هه‌بی‌ت. خۆت مه‌خه‌ره‌ بارئکی ده‌رونییه‌وه وه‌ک ئه‌وه‌ی
 کارئکی تایبه‌تی بکه‌یت. کوشتن له‌ ژیا‌نی شو‌پش‌گێ‌پ‌دا ده‌بی‌ت بی‌ت به‌
 شتیکی پۆ‌زانه‌. هه‌فال ئی‌مه‌ له‌ شه‌پ‌دا‌ین و بۆ شه‌پ دا‌مانه‌ته‌ شاخ».
 به‌ ساردی یه‌کی‌که‌وه که‌ نایه‌وی‌ت بزانی‌ت چی ده‌کات... کلا‌شین‌گۆ‌فه‌که‌م
 وه‌رگرت و چارم نو‌قاند و هه‌ناسه‌یه‌کم هه‌ل‌کیشا... هه‌ناسه‌یه‌کی قوول...
 نا هه‌ناسه‌که‌م، هه‌ناسه‌ی که‌سی‌ک نه‌بوو که‌ کارئکی سه‌خت ده‌کات،
 به‌ل‌کو وه‌ک هه‌ناسه‌ی ئه‌و یاری‌زانانه‌ بوو که‌ به‌ر له‌ده‌ستی‌کردنی یاری
 نه‌فه‌سی‌کی قوول هه‌ل‌ده‌کێ‌شن تا سینه‌یان ساف‌تر و وزه‌یان به‌ تین‌تر
 بی‌ت. له‌و ساته‌دا هه‌مان ئه‌و هه‌ستم هه‌بوو که‌ سال‌انی‌کی درێ‌ژ ها‌وده‌می
 هه‌موو چرکه‌یه‌کی ژیا‌نم بوو، ئه‌و هه‌ستی من کار بۆ شو‌پش ده‌که‌م،
 ئه‌و هه‌ستی له‌ نی‌وان من و ئه‌م ئیشه‌دا هه‌چ په‌یوه‌ندییه‌کی پاسته‌وخۆ
 نییه‌. ئه‌و هه‌ستی که‌ ئه‌م ده‌ستی من چه‌کم پێ‌گرتووه‌ ده‌ستی من
 نییه‌، به‌ل‌کو ده‌ستی بوونه‌وه‌ری‌کی له‌ من گه‌وره‌تره‌... له‌وساته‌دا با‌وه‌پ‌م
 وابوو ئه‌وه‌ی ئه‌و تفه‌نگه‌ به‌رزده‌کاته‌وه و ئاماده‌یده‌کات و ده‌ی‌ته‌قی‌ن‌یت،
 من نیم... به‌ل‌کو ئه‌و خودا نادیار و ب‌ل‌ند و به‌هێ‌زه‌یه‌ که‌ ناوی شو‌پشه‌.
 که‌ یه‌که‌م پێ‌ژنه‌ی گول‌له‌م به‌و پیا‌وه‌وه نا، خۆم به‌ جو‌ری‌کی توند
 پا‌چله‌کیم، نا به‌ هه‌چ جو‌ری‌ک ئازاری ویزدان منی پانه‌ته‌کاند، به‌ل‌کو
 شتیکی کاری‌گه‌رت‌ر و قوول‌تر، هه‌ستی‌ک وه‌ک ئه‌وه‌ی گول‌له‌کان به‌ جو‌ری‌ک له‌
 جو‌ره‌کان و به‌ شتیوه‌یه‌کی نادیار به‌ر خۆم بکه‌ون. دوا‌ی ته‌قه‌کان ب‌نی‌وستی
 خۆم، لێ‌ی نزیک بوومه‌وه و ته‌ماشام‌کرد و هه‌ستم به‌ مردنی کرد.

ھەستکردن بە مردنى ئەوانى تر ئاسان نىيە . من دەمى سالى دواتر لە كتيبيكدا كەتەم بە سەر ئەو پستەيدا كە دەلەت «ھەر مەرفە و بە تەنبا بۆ خۆي دەمەت». ئەھا، پستەيكى زۆر سەرنج پاكىشبوو، بەلام پستەيكى سادە و پەوكەش ھاتە بەرچاوم، لەو پستە زۆر زەبەندانەي مەرفەيەتى بە دريژايى مەژوو دروستياندەكات و بىئەوئەي زۆر لايان بېوانەت بېوايان پەدەمەنەت. من ئەو پەژە ھەستم بە مردنى ئەو پياوھ كەرد، ھەستەك ھەك ئەوئەي تۆ لە فيلمەكدا بېينەت پالەوانەكە دەچەتە ناو ئاويكەوھ و تۆش لەگەلدا ورد و درشت ھەست بە ھەموو ھەستەيكى بەگەيت، ھەستەگەيت چۆن ئاوبەر جەستەي دەگەوئەت، چۆن لەشى تەپدەبەت، چۆن پەشوازي لە ساردى يان گەرمى ئاوەكە دەكات. ياخود بېينەت كاراكتەرەكە لەگەل ژنەكدا دەخەوئەت، تۆش ھەموو ئەو ھەستانەي لەگەلدا بژەيت، جەلە و ھەلچوون و تەپپوونەكانى پەتكرا لاي خۆت ھەست پەيكەيت. ھەلەت نەزىكى دوو مەرفە لەگەل يەكدا ھەرگىز ناگاتە ئەو ئاستەي مردنى ئەو بېتە مردنى تۆ... بەلام دەگاتە ئەو ئاستەي مردنى ئەو بېتە بەشەيكى ھەمىشەيى ژيانى تۆ. من لەو ساتەدا ساردبوونەوئەي لەشى ئەو پياوھ ھەست پەتكەرد، ئەو ئازارەي لە نەتوان سەر و خوارى جەستەيدا سەمايدەكەرد بە جەستەي مندا تەپەپەي. نا بە ھەلەدا مەچن و وابزانن «ناپەھەتى وەژدان» منى بەرەو ئەوھە بردەيت، وابزانن سۆزى من لەگەل ئەم كوزراوھەدا جۆرە ھەستەيكى وائى تەيدا خولقاندەيتەم. گەر واتەيگەن، ھەچ شەتەك لە ماھىەتى ئەو ساتە تەنەگەيشتوون كە من تەيدا يەكەم كوشتنى ناو چەپووكى دوور و دريژى زەندەگى خۆم تۆماركەرد. ھەستى من بە مردنى ئەو پەيوەندى بە شوئەنى مەنەو لە ناو كۆي دونيادا ھەبوو، ئەو ھەستم پەيوەندى بەوھە ھەبوو كە ھەمان ئەو پۆلەم ياريدەكەرد كە لە دەقى خودا دا بۆ من نوسرابوو. ھەموو مەرفەتەك خودا تەنبا دەموچاويكى تايبەتى

پېنابەخشیت، بەلکو جیگایەکی تایبەتیشی پێدەبەخشیت. زەوی هیچ نییە جگە لە شوێنێکی خانە خانە، هەموو خانەیکە مۆفیککی تایبەتی بۆ دەنێرێت. هیچ مۆفیک ناتوانێت خانەی خۆی بە خانەی یەکیکی دی بگۆرێتەوە، مەسەلەکە هەر ئەوە نییە مۆف نەتوانێت دایک و بابی یان خوشک و برا و خزمانی بگۆرێت، بەلکو ئەوەیە ئەو خانەیەش وەک بۆتەیکە هەتا هەتایی داخراوە هەیە، دەتوانین خۆمانی لە ناودا بگۆرین بەلام ناتوانین خودی بۆتەیکە بگۆرین. هەر شتێک کە لە ژياندا دەبینین پەيوەندی بەو بۆتەیکە هەیە... ئەوەی من ئەو شەو هەستم بە مردنی ئەو پیاوێ کرد، پەيوەندی بە ئامادەگی مردنەو هەبوو لەوێدا، لە ناو ئەو خانەیدا، لەو شوێنە داخراوەی زیندەگی مندا. کوشتنی ئەو پیاوێ قەدری من بوو، من بۆیە هەستەکانی ئەو ژيام، چونکە یەک یەکتەرمان تەواو دەکرد، جەلاد هەمیشە تەواوکاری قوریانی و قوریانی هەمیشە نیوێ دوو هەمی جەلادە، هەردووکیان گەر قەدەر کۆیان بکاتەو بە جۆریک لێک نزیکدەبن، وەک دووانەیک دەنوسێن بەیەکەو، بە جۆریک هەستەکانیان بۆ یەکدی دەپەرێتەو و یەک ئەویدی لە حالی خۆی ئاگاداردەکاتەو. من ئەو شەو هەستم بەوێ لەویدا بم... مەحکوم بووم بەوێ هەست بە مردنی ئەو پیاوێ بکەم. گەر منیش نەبوومایە ئەو هەر دەمرد، بەلام من دەبوو لەوێدا بم. من لە قوولایی ژيانەو رهوانە کرابووم بۆ ئەوێ لەوێدا بم. مەبەستم لەوێ هەستی من بە مردنی ئەو پیاوێ لەوێ نەهاتبوو من چی دەکەم، بەلکو لەوێ هەستم من لە کۆیم. بەلام هەمیشە شتێک لە مۆفدا هەیە کۆمەکماندەکات قەبوولی ئەو جەبرە نەکەین کە خانە داخراوەکە دەیسەپێنێت. واتە من قسەم لە سەر جەبریەتێکی رەها نییە، نالێم کە نەدەکرا من ئەو کارە نەکەم. ئێمە لای خودا هەر یەکەمان کاراکتەرین لە ناو شانۆگەرییەدا، هەر یەکەمان تێکستی و پۆلیکمان پێدراوە، بەلام ئەوەی خودا لە ئێمە

دهویت نه‌وه‌یه که نه‌ئو تیگسته بلّینه‌وه و نه‌ئو ده‌وره نمایش‌بکه‌ین. خودا داوامان لّیده‌کات نه‌و پۆله نه‌بینین که نه‌و نوسیویتی، به‌لکو له‌و پۆله یاخیببین... به‌لّی شتیگ هه‌یه ناوی جه‌بر و قه‌ده‌ره، شتیگه په‌یوه‌ندی به‌بوونی ئیمه‌وه هه‌یه له‌شوین و کاتیکی تاییه‌تیدا. به‌لّی خودا ژووریکمان له‌وجودا پّیده‌به‌خشیت، ده‌مانخاته زیندانیک له‌زیندانه داخراوه‌کانیه‌وه، جوغزیک له‌جوغزه نه‌به‌دیه‌کانی، ده‌مانکاته کاراکتریک له‌کاراکتره‌کانی خوئی و ته‌ماشامانده‌کات. گهر نمایشمان ته‌واو وه‌ک نه‌و پۆله وابیت که بۆمان نوسراوه، ئیمه نه‌کتری به‌د و بیبه‌هره‌ین، تا زیاتر له‌گه‌لّ ده‌قی نمایشه‌که‌دا برۆین که‌سیکی به‌دمان لّیده‌رده‌چیت. هه‌موو نه‌ینی ژیان له‌وه‌دایه که نه‌و شته نه‌بین که بۆمان دیاریکراوه، له‌ناخماندا بوونه‌وه‌ریکی تر هه‌یه به‌رده‌وام چاوه‌پوانی نه‌وه‌مان لّیده‌کات، نه‌و شته نه‌بین که پّیشتر بۆمان دیاریکراوه. قانونه‌کانی ناو خانه بچوک و بۆته داخراوه‌که کویرانه جیبه‌جی نه‌که‌ین... خۆمان له‌و جه‌بر و مه‌حکومیه‌ته‌نازادبکه‌ین. بوونه‌وه‌ریکی تر هه‌یه پیمانده‌لّیت نه‌گهر به‌سه‌ر هه‌موو شته‌کاندا بچینه‌وه ده‌کرا هه‌موو چیرۆکه‌کان به‌جوړیکی تر بیت و هه‌موو تیگسته‌که به‌داپشتنیک تر و ناوه‌پۆکیکی تر بنوسریته‌وه، بوونه‌وه‌ریک هه‌یه داوامان لّیده‌کات ژیانمان پّیچه‌وانه بکه‌ینه‌وه و ببینین که ده‌کرا وه‌ها نه‌بیت.. ده‌کرا نه‌و شته نه‌که‌ین که شوین نیشته‌جی‌بوونمان له‌دونیادا داوایده‌کات. ئیشی نه‌و بوونه‌وره نادیار و گه‌وره‌یه‌ی ناخمان نه‌وه‌یه که پیمانلّیت ده‌کرا شته‌کان هه‌مووی به‌جوړیکی تر بن. نه‌و بوونه‌وره تیگستیک تر ی پّیه، که تیگستی خودا نییه و تیگستی ئیمه‌یه، تیگستیکه گهر نمایشی نه‌که‌ین، هی‌دی هی‌دی نه‌و بوونه‌وره پیرده‌بیت و ده‌مریت. نه‌و شه‌وه که من هه‌ستم به‌مردنی نه‌و پیاوه‌کرد، تیگستیکم نمایشده‌کرد که تیگستی من نه‌بوو، به‌لکو تیگستی قه‌ده‌ر بوو. نه‌و ده‌وره‌بوو که بۆم دیاریکرابوو... مردنی

ئەو واىکرد زۆر بە پوونى شوپىنى خۆم لەم گەردونەدا بېيىنم. بېيىنم كە ئىشىم ئەو ەيە بكوژم و بكوژىم. بەلام با زياتر لە سەر ئەو ساتە بدویم، زياتر پىتان بلایم ئەو مردو ە چ ەستىكى تيا بەجىهتشم.

مردن ەك تەقىنەو ەي بۆمبىك وایە كە بىحىساب پارچەكان لە دەورى خۆي بلاودەكاتەو ە. ەموو مردنىك ەزاران پارچەي لىدەبىتەو ە، كە بە جۆرىكى نەبىنراو ئەوانى دى دەپرېت و شتى سەپريان لە ناودا دروستدەكات. ەيچ مردنىك نىيە شتى تازە لە ناو زىندو ەكاندا دروست نەكات. مردن شتىكە ەك ئەو ساتەي تۆپىك ەتلى گۆل دەپرېت و دەچىتە بن تۆرەكەو ە... كى ەست بە گۆلەكە دەكات، تۆپەكە يان ئىمە؟. مردن شتىكە لەو جۆرە، ئەو كەسەي دەمرىت خۆي بە تۆپەكە دەچىت، چونكە ئىترنە چاوى ەيە بېيىت، نە ەستى ەيە تيا بژى، نە دلى ەيە جەورى تەنھايىەكەي بكىشىت. ئەو ە ئىمەين تەنھايى مردنى ئەو دەكىشىن، ئىمەين دەخروشىين، ئىمەين ەواردەكەين، ئىمەين لە شوپىنى خۆمانەو ە ەك گوللەيەكي دور پىكاپىنى بەرزەبىنەو ە و دەقىزىنين، پىدەكەنين و دەگرىن، ەستمان بە ژيان لە سنوورى ئەزموونى پۆزانە دەردەچىت و دەبىتە خروشانىكى نوپى دەرون. لە مردنىشدا وەھايە، ئەو ە ئىمەين ەستدەكەين ئەو بە تەنھا مردو ە، نەو ەك ئەو. مردو ەكان ەرگىز بەتەنھا نامرن، بەلكو ەموو مردو ەيەك بە جۆرىك لە جۆرەكان ەموومان لەگەل خۆيدا دەكوژىت. ئەو ەي لە مردندا لىدەترسم، ئەو ەيە كە ەموو مردنىك ەموومان پىكرا لەگەل خۆيدا دەبات، ەيچ مردنىك نىيە لەگەل خۆيدا من و تۆي نەكوشتىت، چونكە ئەو مردنە بۆشايىەك جىدە ەتلىت كە بەردەوام ئەو بۆشايىەمان بىردەخاتەو ە كە ئىمەش جىدە ەتلىين. بۆ ئەو ەي تىمبگەن، دەبىت بلایم ژانى من لەو ساتەدا لە ژانى ماسىيەك دەچوو كە ماسىيەكي تر دەخوات، بەلام لەو كاتەدا كە خەرىكى خواردنە، دەپوانىت و دەبىنىت كە وا ماسىيەكي گەورەتر

خهریکه خۆی ده‌خوات، ئه‌و ماسییی تریش ماسییی کی گهره‌تر و نه‌وی دیکه‌ش یه‌کیکی له‌ خۆی گهره‌تر ده‌بخوات، به‌وجۆره‌ نا کوتایی... تا ئه‌وسه‌ری گهره‌دون... تا ده‌گینه‌ سه‌ر خودا. ئه‌وه‌ی من له‌و ساتی کوشتنه‌دا هه‌ستم پێکرد ئه‌و ژانه‌ گهره‌یه‌ بوو که سه‌ر به‌رز ده‌کێته‌وه و بۆشاییه‌کی به‌رینی گهره‌دون ده‌بینیت و تێده‌گه‌یت هێژکی زه‌به‌لاح... ده‌لاقه‌یه‌کی تاریک له‌وسه‌ری گهره‌دونه‌وه‌ ده‌می بۆ کردوێته‌وه و تۆش وه‌ک ئه‌و، وه‌ک ئه‌م مرده‌وی به‌رده‌مت له‌ ناو هه‌مان ئه‌و تاریکیه‌دا یه‌... به‌لام دلنایام ئه‌و ژانه‌ی ئه‌و پیاوه‌ زه‌به‌لاح و چه‌ته‌ولێ له‌گه‌ڵ خۆیدا پاپێچکرد له‌و ژانه‌ بچوکتی بوو که له‌ دلی من ئالا، من سه‌رم به‌رز کرده‌وه و وه‌ک ئه‌و خۆم له‌ ناوه‌راستی مردندا بینیه‌وه. به‌لام جیاوازییه‌که‌مان له‌وه‌دا بوو، من مردنم ده‌بینی و ئه‌و نه‌یده‌بینی. له‌و ساته‌دا هه‌ستی من به‌ مردن له‌ هه‌ستی ئه‌و به‌هێژتر و تاریکتر بوو.

دکتۆر شیرخان به‌ ساردییی که‌وه‌ هاته‌ سه‌ر ته‌رمه‌که‌ و به‌ لوتی پۆتینه‌که‌ی یارییه‌کی بچوکی به‌ سه‌ری کوژاوه‌که‌ کرد، گووتی «ده‌ستخۆش، ده‌بینیت شتیکی وه‌ها قورسیش نییه‌». من نه‌ ئه‌و که‌سه‌م ده‌ناسی که‌ کوشتوومه‌، نه‌ ناویم ده‌زانی، نه‌ ده‌مزانی چ کاره‌یه‌. بۆ ئه‌وه‌ی بتوانم ئاسووده‌بم، بۆ ئه‌وه‌ی نه‌هێلم سه‌نگی ئه‌و ساته‌ له‌ سه‌ر دلّم بنیشیت، ئه‌و شه‌وه‌ ده‌فته‌ری یاداشته‌کانم ده‌ره‌ینا و هه‌موو شتیکم تۆمارکرد، دواچار نوسینی یاداشت، له‌وه‌ پزگاریده‌کردم پووداوه‌که‌ به‌ سه‌ختی وه‌ریگرم. له‌ هه‌ندێ ساتی تایبه‌تیدا ئه‌وه‌ی نوسه‌ریک له‌ ناوتدا بیست شته‌کان تۆماربکات، کۆمه‌کیکی گهره‌ت پێده‌کات، تا پتر باوه‌ر به‌هێنیت ئه‌وه‌ی تاوانه‌که‌ی کرده‌و تۆ نیت، به‌لکو ئه‌وه‌ی ده‌یگێژێته‌وه‌ تۆیت. منیش نوسه‌ره‌که‌ی ناوم، ئه‌وه‌ی یاداشته‌کانی تۆمارده‌کرد، هه‌میشه‌ کۆمه‌کیکی مه‌زنی پێشکه‌شکردوم تا وابزانم گهره‌ترین بیگوناھی دونیام. ئه‌و شه‌وه‌ خه‌وتم و به‌ ئاسووده‌گییه‌کی قوول‌وه‌ به‌ خۆم گووت «شۆپش

چی بویت، ده بیت هه موومان بۆیکهین، شوپش له سه روو هه موو شتیکه وهیه». به لام چهند جاریک له خه واپه پیم و هه ر جاریکیش به ناگا ده هاتمه وه، هه ستمده کرد ته زوویه کی سارد و تیژ به له شمدا تیده په ریئت، ته زوویه ک ده مبینی له سه ره وه بو خواره وه به جه ستمدا داده په ریئت، وه ک نه وهی هتیزکی نادیار که نالیک له له شمدا بکاته وه و دوو که رتمبکات. نه وه سه ره تای کارکردنی من و هه فال شیرخان بوو پیکه وه، زوری نه برد نه و بوو به نه نداسی نه نجومه نی بالای حیزب و منیش بووم به یه کییک له بره و پیکراوه گوره کانی نه نجومه ن. نه و منی کرد به نه نداسی په یوه ندی له نیوان بیرۆی بالا و پیکراوه نه نینییه کانی شاردا... به لام له قوولایی دلدا نه نه و منی خوشده ویست و نه من نه و.

سه ره تای په یوه ندیه کی تاریک

دکتور مسته فا شوکاک که نزاری به زامداری بینی، گووتی «وای خوای گه وره... کی وای له م گه نجه جوانه کردوه؟». دکتور له و که سه هه ست ناسکانه بوو که به راستی له گه ل ژانی نه خوشه کانیدا ده ژیا. له و کاته وهی که له بیمارستان دامه زرابوو، هه موو وه ک فریشته یه ک «که خودا به په جمه تی خوی کۆلژی پزیشکی پی خویندوه» باسیانده کرد. به لام دواچار که دکتورم ناسی و چیرۆکی ژیانیم که وته به رده ست، سه یرم له وه هات که چۆن پیایوی وه ها ناسک ده توانیئت پزیشک بیئت. نه وانیهی زۆر هه ست به نازاری مروف ده که ن، دوو کار له دونیادا هه یه نابیئت بیگه ن، سیاست و پزیشکی... نه م دوو ئیشه مه لعونه هه ردووکیان سه روکاریکی زۆریان له گه ل نازاری مرفدا هه یه، هه ردووکیان له بنه رهدا وا دینه پیئشی که ژانی ئینسانه کان که مده که نه وه و ده یانه ویئت نازار

له سەر زهوی نه‌هێلن، به‌لام زۆری کات یان ده‌ستخه‌پۆ و بیته‌نجام ده‌میننه‌وه یاخود کێشی غه‌م و به‌ده‌ختی له‌ دونه‌دا زۆتر ده‌که‌ن.

دکتۆر مسته‌فا شوکاکی، له‌ هه‌سره‌ت بینینی نزاری برینه‌دار، قۆلی ژنه‌ گه‌نجه‌کی به‌ردا و له‌گه‌ڵ نه‌وانه‌دا که له‌ سەر خه‌وگه‌یه‌کی تایه‌دار زامداره‌که‌یان به‌ره‌و به‌شی فریاگوزاری ده‌گواسته‌وه که‌وته‌ پاکردن... نه‌غه‌ده‌ ماردینی بیویستی خۆی، وه‌ک ئه‌وه‌ی بینینی ئه‌م گه‌نجه‌ خویناوییه‌ سه‌یرترین شتی ژیا‌نی بیت، بۆ ئه‌وه‌ی له‌گه‌ڵ نه‌وانی دیدا بگاته‌ سەر برینه‌داره‌که‌ له‌گه‌ڵ دکتۆری می‌ردیدا که‌وته‌ په‌له‌په‌ل، یه‌که‌مجار بوو مروف‌ئیک به‌و جو‌ره‌ له‌ خوینی خۆیدا بینن.

نزار چه‌قۆیه‌ک له‌ پشته‌وه‌ پێکابه‌ویی، برینیکی قوولیش له‌ سەر که‌له‌کی چه‌پی بوو، بی‌ه‌ه‌ستان خوینی لێ‌ده‌پۆشت و ده‌بوو ده‌م‌وده‌ست به‌واته‌ ژێر نه‌شته‌رگه‌رییه‌کی خه‌را، نه‌با که‌م خوینی یان خوینه‌ربوونیکی ناوه‌کی بیکوژیت. دکتۆر مسته‌فا شوکاکی، که‌ ئه‌م‌پۆ دکتۆری به‌رپرس بوو، به‌ په‌له‌ خۆی کرد به‌ ژووری نه‌شته‌رگه‌ریدا. نه‌غه‌ده‌ وه‌ک ئه‌و خوینه‌ پایکێشیت، به‌ دوا‌ی دکتۆردا و دوور له‌ هه‌ر پێسا و پێک‌ه‌ستنیکی بیمه‌رستان خۆی کرد به‌ ژووری نه‌شته‌رکاریدا. په‌له‌په‌ل و جه‌نجالی و پا‌که‌پا‌که‌ی تیمارپێچه‌کان نا‌پێکیه‌کی وه‌های دروستکرد، که‌س سه‌رنجی نه‌غه‌ده‌ی نه‌دا که له‌ سوچێکدا وه‌ک سه‌یری شتیکی نا‌وازه و یه‌که‌جاره‌ بکات، سه‌یری نزاری نی‌وه‌ مردووی ده‌کرد. بیننی تیمارپێچه‌کان چۆن به‌ په‌له‌ په‌وتیده‌که‌نه‌وه، ئه‌و قامه‌ته‌ گرێکیه‌ سافه‌ی بیننی، ئه‌و له‌شه‌ خویناوییه‌ی بیننی که‌ وه‌ک له‌شی خوداوه‌ندیکی کۆن پێک و بێگه‌ری و بالا‌به‌رز بوو، ئه‌و سنگه‌ سپییه‌ی خوین سووریکردبوو، هه‌تا شته‌ نێزان‌که‌ی بیننی که‌ وه‌ک سه‌ری قۆچه‌یه‌کی گه‌وره‌ له‌ ناو تۆپه‌لیک مووی چر‌دا چووبووه‌وه‌ یه‌ک، بیننی چۆن به‌ په‌له‌ خوینه‌که‌ی ده‌سپن و ده‌رمانیده‌که‌ن، چۆن دکتۆری می‌ردی به‌ خه‌راییه‌کی شیتانه‌ ده‌ست له‌

هه موو له شى ددهات، چۆن هه لیده گپړته وه و له پشته وه پا، برینیکى گه وړه ده سپړت و ژامپچى تاییهت ده خاته ناو برینه که و دهریده هینتته وه، چۆن دهریزیه کی گه وړه ناماده ده که ن، چۆن کچیک به خیرایى دهرمانیکى تاییهت ددهات له برینپوښکى سپى گه وړه و دهینتته سر زامى نریک که مەری. به لام نه وهى که نه غه ده ماردینى له هر شتیک زیاتر سه بریده کرد ده موچاوى نزار بوو. سه یری لیها ت نه م ده موچاوه له ناو نه و هه موو نازار و ژاندها، جوانى و بیباکى خوى له ده ست نه داوه. هیشتا هه بیه تیكى ترسناکى تیدایه و نه و سه رنجه جیده هیلتیت که بوونه وریکه له قوولایى ژيانه وه هاتوو... قوولاییه کی نادیار، جیگاهه کی عاسى که نه غه ده ماردینى ده یه ویت بوى بچیت... جیگاهه ک ژيان تیدا جیاوازه له ژيانى نیتو ماله که ی دکتور مسته فا شوکا ک. دلنیا بوو نه و شوینه ی نه م کوړه ی لیوه هاتوو، جیگاهه کی تره، هه موو شتیک له وئ پهنگیکی توختری هه یه، هه سته کان قایمتر و شیتانه ترن، توړه بوونه کان زیاتر له توړه بوون ده چن، عه تریکى ده سترکد بوئى شته کان دانا پوښیت، جوانییه کان به هه موو سه رشیتى خویان و ناشیرینییه کان به هه موو جه وهه یری سروشتى خویانه وه له وین... دنیا به که شته کان وهک دونیای نه و پړک نه خراون، به لکو هیشتا وهک به شیک له سروشت، وهک به شیک له یه که مین پاکى و یه که مین پیسى دهرده که ون. بو ساتیک هه سترکد نزار بوئیکى تاییه تی هه یه، بوئیک که ته نیا بوئى خوینه گه رمه که ی نییه، که فه زای بیمارستانى پرکړوه، به لکو بوئیکى تره که ته نیا ژنیکى شاعیری وهک نه و هه ستنى پیده کات. خو شحال بوو که ده توانیت به خوى بلیت «ژنیکى شاعیر». به راستى نه و ژنیکى شاعیره، هه سترکد بو نه م پیاوه زامداره ی له ویدا که وتوو، ده توانیت شیعریک بنوسیت. بیریکرده وه ناوى بنیت «بوئى پلنگى بریندار»... سه رسامبوو به خوى... بوئى پلنگى بریندار... یان خوینى پلنگى بریندار... کامیان...

کامیان .. به‌لام هر دو و کیان جوانن. له و ساته‌دا که بیری له دپری به‌که‌می شیعره‌که‌ی ده‌کرده‌وه، گوئی لیبو و نزار به‌که‌مین نرکه‌ی کرد. شتیک له و چرکه‌یه‌دا هاته خه‌یالی شه‌و بوو، شه‌و وهک ژن، شه‌و وهک ژن له نیتوان شه‌م دوو جوړ پیاو‌ده‌دا کامیانی ده‌ویت، شه‌م می‌رده‌ جوانه‌ی که خه‌ریکه وهک فریشته ژیانی شه‌وانی تر پزگاره‌ده‌کات، یان شه‌م گه‌نجه بالابه‌رزه زامداره که بونی دپنده‌یه‌کی پام نه‌کراو و بیتامان و برینداری لیدیت. نه‌غه‌ده توند چاری نو‌قاند و به‌ده‌نگی به‌رزه له دل‌ی خویدا گووتی «شه‌وه‌یانم ده‌ویت که وهک دپنده‌یه‌کی بیتامان وایه» ... دل‌نیا‌بوو شه‌وه‌یانی ده‌ویت ... دل‌نیا‌بوونیک‌ی ترسناک، دواتر ناویده‌نا «دل‌نیا‌بوونیک‌ی کوشنده‌ی ژنانه». شه‌وه‌ی به‌ناگای هینایه‌وه هاواری دکتوری می‌ردی بوو که له کاتی نیشدا و له‌و په‌پی شپ‌رزه‌ییدا چاری به‌و که‌وت‌بوو. «ناه، نه‌غه‌ده. خیرا بو‌ده‌ره‌وه ... خیرا بو‌ده‌ره‌وه ... تو نابیت لیره بیت ... نا ... نابیت ... باوهریکه نابیت، خواجه گه‌ر دکتور جه‌لالی باوکت بزانی‌ت، گه‌ر بزانی‌ت».

له پ‌گادا بو‌ ماله‌وه ... نه‌غه‌ده خه‌یالی ته‌نیا لای شه‌و دنیا سه‌یر و دوور و نه‌زانراوه بوو که شه‌م کوره بیماره‌ی لی‌وه هاتووه. باوهرپی واپوو بو‌ ژنیک‌ی وهک شه‌و که ده‌یه‌ویت شیعره‌کانی زور له ژیان دوور نه‌که‌ونه‌وه، بو‌ شاعیره‌یه‌کی وهک شه‌و، شه‌م جوړه‌ زینده‌گیبه‌ ناسکه که جگه له‌وه‌ی نان‌بخوات و بخه‌ویت هیچی دیک‌ی تیدا نییه، شتیک نابه‌خشیت، شتیک‌ی گه‌رم و ناگرین که کومه‌کی به‌هره‌ی بکات. «چون بیم به‌شاعیر، چون بیم به‌باشترین شاعیر گه‌ر شیتیت‌ی تا‌قی نه‌که‌مه‌وه». هه‌لبه‌ت وهک هه‌موو کچیک مافی شه‌وه‌ی هیه دیو‌یک‌ی شیتانه‌ی خو‌ی هه‌بیت، دیو‌یک‌ی در‌ی شه‌و هه‌موو عاقلیه‌ی راه‌پ‌یت که له مندا‌لییه‌وه، وهک کچه بچک‌وله‌ی دایه و باب‌ه، وهک کچه عاقل و به‌حورمه‌ته‌که‌ی دکتور جه‌لال مار‌دینی، تیدا سه‌وزکراوه. ناتوانیت تا هه‌تاهه‌تایه هه‌م شاعیره بیت و هه‌م وهک

ژنه به حورمه ته که ی دکتور مسته فا شوکاک، خه ریکی دروستکردنی ته پسی و جنینی بامی و سوورکردنه وهی شفته بیټ... ناتوانیت تا نه به د له نیوان حورمه تی ژنانی ئاسایی و شه ره فی شاعیرییه تدا دوودل بیټ. به لام ده یه ویټ چی بکات، دووباره بگه پټه وه بۆ لای دایکی، بچټه وه ژووره تایبه تییه که ی خوئی، بچټه وه نیو دونیای جاران، نیو قه فه زی کچه بچوک و ناسک و به حورمه ته که ی دکتور جه لال ماردینی. هرچونیک بیټ لای مسته فا شوکاک کاتیکی زۆتر و ته نهاییه کی زۆتری هه یه که هه ردوکیانی وه ک هه و پټویسته. له راستیدا خانمی ماردینی له دلته نگي و سه رسامی و بیزاریه کی گه ورده ا بوو، ساتیکی دوودلی قوول بوو. که گه رایه ماله وه، دایه پر مه ی گریان، له نیوان فرمیسه که کانیدا به ده نگي به رز گووتی «عه فووکه خوایه... هیچم بۆ ئه م پیاوه پی نییه... هیچم بۆ ئه م پیاوه پی نییه». مه به سستی دکتور موسته فا شوکاک بوو که هه سستی به به زه ییه کی قوول کرد به رامبه ری. به ده م هه نسکه وه، گووتی «شایسته ی یه کیکی له من باشته. کچیک ئه م هه موو خه یاله خراپه ی له میشکدا نه بیټ... کچیک به پیاویکی گه وره و گرنگي بزانیټ... نه وه ک من... نه وه ک من که زۆر دوورم لیټ». هیچ شتیک له وه سه ختتر نییه بۆ ئافره ت که میرده که ی وه ک فریشه بیټ و ئه و خوئی نه ویټ. بۆ ساتیک گووتی «ئه و ژنانه ی میرده کانیان خراپن، بیکارن، نانی خواردنیان نییه، ئازاری خیزان و مندالی خویان ده دن، له من به خته وه رترن. خودایه له من به خته وه رترن. هه موو ئه وانه به هانه یه کیان هه یه له مال پابه ک، بتورین، بۆ ژیا نیکی تر بگه پین، بۆ ئومیدیکي تر بگه پین، بۆ پیاویکی تر بگه پین... به لام من... من... که میرده که م ئه و پیاوه یه که هه موو ژنان خه ونی پټوه ده بینن... من چی... من چی... وای که بیشانسم... وای». له ناو فرمیسه که کانیدا، له گه ل هه نسکدا گووتی «من هیچ پڼگایه کم نییه لیوه ی رابه کم... هیچ

پنگایه کم نییه ... دواچار بونی ئەم ماله خوشە ی دکتۆر مستەفا شوکاکی دەمکۆزێت، خوای گەرە یارمە تیم بدە شتیکی تر بژیم ... خوای گەرە یارمە تیم بدە لە جەهەنمی ئەمکۆرە بەختە وەراییە دەرچم». دوا یی هەستا و دەموچاوی شت و سێ جار تەلەفونی بۆ ژوورەکی مستەفا شوکاکی کرد، بزانیت ئەو گەنجە ماوێ یاخود مردووە. لە دلی خۆیدا گووتی «خودایە بە لکۆ سەلامەت هەستیتەو، خودایە وابکە بژی، خودایە وابکە ساغ و سەلیم بیت».

نزار ئیدریس لە بەشی فریاگوزاری لە ژێر نەشتەرکاریدا بوو کە لیڤیتانت و مەفرەزەکی خۆیان کرد بە بیمارستانی گشتیدا. لیڤیتانت واهاتبوو نزار لە گەڵ خۆیدا بەریت، بە لām کە هەوالەکیان بە بە پێوە بەری گشتی خەستەخانە و جێگرەکی «کە ئەوکات دکتۆر جەلال ماردینی بوو» راگەیاندا، هەر دوکیان بە توپەییەو هاتنە دەرەو و لە پیشی ئەوێ چە کدەرەکانی لیڤیتانت بیمارە بپۆشە کە بدۆزنەو، گەشتە بەردەمیان و پێگریان لێکردن. دکتۆر جەلال ماردینی هەپەشە ی ئەوێ لێکردن کە ئەگەر لە چاو تروکانیکدا نەچنە دەرەو، تەلەفون بۆ بە پێوە بەری ئاسایش و پارێزگار دەکات، زۆر بە خێرایش هەپەشەکی خۆی جێبەجێکرد. لیڤیتانت گەرچی بە گەرم و گۆپیەکی بپۆینەو خۆی کرد بە خەستەخانەدا، بە لām لەویدا هەستیکرد هەلەیکێ گەرە کردو، ئەگەر لە سەری بپوات، دەرەنجامەکانی دەشیت باش نەبن. دواچار لیڤیتانت یاریکەر بوو، پاستە پڕپوو لە جۆش و توپەیی و کینە، کە هەر سێکیان بۆ جەنگاوەر سیفەتی پتووستن، بە لām دەیتوانی بە زەین و هزری گەمەبازیکی زیرەکیش بیریکاتەو. لە ناو خەستەخانەدا هەستیکرد کە گەرەیی بیناکە و زۆری ژمارە ی ژوورەکان و بیناگایی ئەو لە نەخشەکی وادەکات کاری دۆزینەوێ نزار ئاسان نەبیت، لە بەرئەو، بەرلەوێ شتەکان ئاراستەیک بگرن نەگیرینەو، هێزکانی کێشایەو و

له بهر هەر دوو دەرگا سەرەکییە که دا، دوو چاودێری نهێنی دانا بۆ هه‌وآل و به‌دواداچوون .

«گه‌نجە که ژيانى له مه‌ترسيداى، به‌سته‌زمانه هيشتا بپه‌وش له ژۆر به‌نجداى، به‌لام ليفيتانت عومەر بۆتانى ده‌يه‌ويت بيگریت ... يان راستر وايه بپرفینیت». دکتۆر مسته‌فا شوکاک له ته‌له‌فونه‌که‌دا وای به‌ نه‌غه‌ده ماردینى گووت که سه‌رسامانه پرسى «به‌لام ليفيتانت عومەر بۆتانى کيیه؟». مسته‌فا شوکاک به‌ غه‌مه‌وه بۆی پوونکرده‌وه «یه‌کێکه له‌و سه‌گانه‌ى ده‌ولت به‌ریداونه‌ته گیانى خه‌لک». نه‌غه‌ده به‌رله‌وه‌ى ته‌له‌فونه‌که‌ دابنیت، به‌ گه‌رمییه‌که‌وه که دکتۆر پيشتر که‌مجار سه‌رنجى دا‌بوو، داوايکرد «به‌لام خو تۆ ده‌بیئت شتیک به‌کیت، ژيانى پرگاریک‌ه‌یت ... وانیه ... تۆ دکتۆر نیت؟ باوکم له‌ خه‌سته‌خانه‌که‌ شتیکى گه‌وره‌ نیه؟ ... ده‌بیئت ئیوه نه‌هیلن، نه‌و بۆتانییه شتیکى لیبکات». مسته‌فا شوکاک سه‌ره‌تا له‌ ژنه‌که‌ى تینه‌گه‌یشت، به‌لام که‌ خودا‌حافیزیان له‌ یه‌ک‌دى کرد، پاسته‌وپاست خه‌یاڵى بۆ نه‌وه‌چوو که له‌وانه‌یه به‌ پاستى بتوانیت ئەم کوپه گه‌نجه پرگاریکات. دکتۆر له‌ ناخه‌وه پقى له‌ به‌عسییه‌کان بوو، ماوه‌یه‌ک بوو پۆژانه خه‌سته‌خانه پيشوازی له‌ خه‌لکانیک ده‌کرد که به‌ ده‌ست مه‌فره‌زه‌که‌ى ليفيتانت شازار درابوون. ئیستا ده‌بیئت چیا‌ن له‌م گه‌نجه بویت. بیری‌کرده‌وه گه‌ر گه‌نجە که‌ خوێ جیگای هه‌بیئت، ئەم ده‌توانیت به‌ جۆریکی نهێنى له‌ بیمارستان ده‌ریبکات، شو‌فیری ئەمبولانسه‌که جیگای به‌وايه ... زۆر جیگای به‌وايه . بۆ دواتریش، ده‌توانیت پۆژانه به‌جیته دیدارى و زامه‌کانى ده‌رمانبکات تا هه‌لده‌ستیت‌وه . ده‌بیئت بلێم که دکتۆر هیچ کات پیاویکی ترسنۆک نه‌بووه، به‌لام به‌ دلناییه‌وه ئەوه یه‌که‌مین کردە‌ى نازایه‌تى گه‌وره بوو بیری لیبکاته‌وه . ده‌مه‌و ئیواره‌یه‌کى دره‌نگ نزار هوشى هاتبوووه به‌ر خوێ، به‌لام حالیکى دژارى هه‌بوو، جولا‌ندنى ئاسان نه‌بوو، برینه‌کانى نوێ بوون ... خوێنیکى زۆرى له‌به‌ر پۆیشتبوو،

گێژ و کەم توانا بوو. شەو دکتۆر کە لە خەستەخانی هاتە دەری و سوار
مۆسکۆلیچە شەپەکەی بوو، هەستی بەوە کرد کە لە بەر هەردوو دەرگا کەدا
جۆرە چاوەدێرییەکەی بچوک هەیە، لە دەوری ماشینیکی بچوک دووان لە
پیاوەکانی لیفتانتی ناسییەوه وەستان و جگەرەدەکیشتن و بە دەنگی
بەرز پێدەکەن و قسەدەکەن. بێئەوهی گوێیان بداتێ گەراییەوه بۆ مالتی
و نەغەدەیی بینی لە سەر مێزی نوسینەکەی خەریکی بەکەم پەشنوسی
شیعری «بۆنی پلنگی بریندار»ە. نەغەدە لە کاتی شیعەر نوسیندا،
هەمیشە دێرە تازەکانی چەند جارێک بە دەنگی بەرز دەخوێندەوه، دکتۆر
لە کاتی خۆ گۆریندا گوێی لە ژنەکەی بوو کە دەلێت «زۆر ویستومە
بۆنی مانگ بەکەم... بەلام مانگ وەک تۆ بۆنی نییە. زۆر ویستومە بۆنی
خۆر بەکەم... بەلام خۆر وەک تۆ بۆنی نییە. هەندیک خوێن هەیە
وەک خوێنی تۆ.... بۆنی باغی خودای لێدیت». دکتۆر تا ئەوکاتە
دەرکی بە مەترسی شیعەر بۆ سەر خەیاڵی ژنە نەشعیلەکەی نەکردبوو.
لە کاتی کەدا خەریکی لە بەرکردنی بیجامەکەی بوو، لە ژووری ئەودیو هە
گووتی «ئەوهی نوسیوتە شتیکی جوانە... ئەگەرچی من نازانم بە
تەواوی مانای چی». نەغەدە هەستی بە شتیکی لە پەستی و نیگەرانی
کرد و بەکزییەکەوه وەلامیدایەوه «منیش بە تەواوی نازانم مانای چییە.
منیش بە تەواوی نازانم. بەلام زۆر شت هەیە بە دلته بێئەوهی بزانی
بۆ... وانییە؟ ئەوه لە شیعەردا زۆر زۆر». دکتۆر شارەزاییەکی کەمی لە
ئەدەبیاتدا هەبوو، بێئەوهی زۆر بیرکاتەوه، گووتی «واپە... وەک من...
کە تۆم زۆر بە دلە، بێئەوهی بزانی بۆ». نەغەدە قەڵەمەکەی دانا و
هەستی کرد ناتوانیت لەوه زیاتر بنوسی. ئەو دوا پستیەیی دکتۆر لە
بری ئەوهی دلای خۆشبات، نیگەرانی کرد. لە دلای خۆیدا پرسى «کامیان
دەبیت سەختتر بیت، ئەوهی هیچ کەس خۆشی نەوێت، یان بەمجۆرە
خۆشەویست بیت». بیرکردەوه گەر دکتۆر خۆشی نەویستبایە، ئیستا

که سێکی ئازاد ده‌بوو. مَرْوَف ئازاد بێت بێته‌وه‌ی که‌س خۆشی‌بویت، هه‌زار جار له‌وه‌ باش‌تره‌ خۆشه‌ویست بێت، بێته‌وه‌ی ئازاد بێت... سه‌ری خسته‌ سه‌ر میزه‌که‌ و له‌ دڵی خۆیدا گووتی «له‌ نێوان خۆشه‌ویستی و ئازادیدا، بێگومان ئازادیم ده‌وێت. خۆشه‌ویستی سوودی چیه‌ که‌ر وه‌ک قفلێ زیندان وابێت». نه‌غه‌ده‌ له‌ نا‌کاوه‌ستی به‌ ترسێکی ناوه‌کی قوول کرد، ده‌یزانی ئیستا دکتۆری می‌ردی خۆی ده‌شوات و عه‌ترێکی پیاوانه‌ له‌ خۆی ده‌دات و داوای لێ‌ده‌کات له‌گه‌ڵیدا بچێته‌ ناو جیگاوه‌. بۆ ئه‌وه‌ی ئه‌وه‌ نه‌کات گووتی «ده‌بێت ئه‌مشه‌و، ئه‌و شیعره‌ ته‌واویکه‌م... دوو سه‌به‌ی له‌ زانکۆ کۆرپێکی شیعره‌ خویندنه‌وه‌ هه‌یه‌». له‌و ساته‌وه‌ که‌ ژن وای لێ‌دیت له‌ ناوجی پابکات، ئیدی هیوای پێکه‌وه‌ژیان له‌گه‌ڵیدا ژۆر که‌مه‌ده‌بێته‌وه‌. به‌لام دکتۆر مسته‌فا شوکاک ئه‌و شه‌وه‌ خۆی ژۆر ماندوو‌بوو، پێش‌تر بیرى له‌وه‌ نه‌کرد‌بووه‌وه‌ هه‌رگیز نه‌خۆشیک له‌ ده‌ست ده‌ولت به‌پارێزیت، به‌لام ئیستا ده‌یه‌وێت شتیک بکات، نه‌وه‌ک له‌ به‌رئه‌وه‌ی پ‌قی له‌ لیفتانته‌، به‌لکو له‌ به‌رئه‌وه‌ی واهه‌ستده‌کات ئیشی م‌رو‌ف‌دۆستانه‌ی پ‌زیشک ته‌نیا له‌وه‌دا دوایی نایه‌ت تیماری نه‌خۆشان بکات و ده‌ستیان لێ‌به‌ردات، جه‌وه‌ه‌ری ئیشی پ‌زیشک پ‌زێگرتنی ته‌ندروستی نییه‌، به‌لکو پ‌زێگرتنی ژیا‌نه‌. به‌ ده‌م چا لێ‌نا‌نه‌وه‌، دکتۆر باسی هه‌موو پ‌وداوه‌کانی ئه‌و پ‌ۆژه‌ی بۆ نه‌غه‌ده‌ گێ‌راپه‌وه‌. گووتیشی بیرى لێ‌کردۆته‌وه‌ ئه‌گه‌ر بک‌ریت و ئه‌و که‌نجه‌ جیگای هه‌بێت ده‌توانیت کارێک‌بکات له‌ به‌یمارستان ده‌ریبکات، بۆ ئه‌وه‌ی وا بێکه‌س نه‌که‌وێته‌ ده‌ست پیاوانی لیفتانته‌، به‌ ده‌نگی به‌رز گووتی «مه‌عقول نییه‌ له‌ شارێکی وه‌ها‌دا ئینسان که‌سێک نه‌دۆزێته‌وه‌ یارمه‌تیب‌دات، پ‌است نییه‌ هه‌روا ئاسان گورگان‌خوارد بک‌رێ». نه‌غه‌ده‌ به‌ نیگه‌رانییه‌وه‌ گووتی «تۆ ده‌لێیت ئه‌گه‌ر جیگای هه‌بوو، ئه‌ی ئه‌گه‌ر جیگای نه‌بوو... ئه‌گه‌ر جیگای نه‌بوو... دکتۆر گیان... ئه‌وکات به‌ وێژدانی تۆ په‌وايه‌ بێگرن و بیکوژن. تۆ به‌عسییه‌کان نا‌ناسیت؟ ئه‌وه‌ به‌س نییه‌ که‌ شاره‌که‌یان داگیرکردوه‌،

ئىستا دەيانەۋىت يەكە يەكە سەر بە ھەمووشمان شۆپكەن... بە پاستى
ئەو ۋۆرە . دەتوانىت لە مالى ھاۋپپەكت، لاي كەسىكت، لىرە جىگايەكى
بۆ چاكبەين تا ھەلدەستىتەو ۋ خۆي پزگاردەكات» . دكتور مستەفا
شوكاك سەرى لە ۋ ئازايەتتە ۋۆرە ۋ بىسنوورە ۋ ۋەكەي سوپما، بۆ
ئەو ۋ ۋەك كەسىكى ترسنۆك دەرەكەۋىت، گووتى «بىرم لىكردۆتەو،
ئەگەر جىگاي نەبوو، دەيبە مە مالى باوكم، لەۋى شۆيئيان ۋۆرە...
دەيبە مە ئەۋى» . نەغەدە دەيزانى دكتورى مىردى خالى نىيە لە ئازايەتى
ۋ شەھامەت، بەلام ئەم دەيوست ۋۆر لە نزيكەو ئەو پياو ۋ برىندارە
بناسىت... لە ناكاو ھەستىدەكرد ئەو ھەزەي بۆ ناسىنى ئەو گەنجە
برىندارە، شتىكى ئاناسايى ۋ ترسناكى لە خۆيدا شاردۆتەو، ئارەزوويەكى
پەشى تىدايە كە بە وردى ناتوانىت ناۋى بنىت. ھەلبەت كە نازانىت
ئەو كۆرە كىيە، بەلام خودى برىنەكەي، خودى ئەو سىما كىۋىي ۋ
دېندە ۋ رام نەكراۋەي كە دەلىي ھەر ئىستا لە دارستان ھاتۆتە دەرەو،
بۆ كچىكى زوۋ خروشى ۋەك ئەو بەسە ۋ زۆرىشى زىادە تا ھەستىكى
تايبەتى بەرامبەر ھەبىت. ھەستىكرد ئەو ۋ ۋۆر بەتايبەت پايدەكشيت
«بۆنى دېندەيى ژيانە» لەو گەنجەدا. لەو ساتەدا ھىچ شتىك لاي نەغەدە
ۋەك بۆنى دېندەيى ژيان خۆش نەبوو... ئەو ۋى خۆت بدەيتە دەست ديوە
ھار ۋ بىئامان ۋ پە ۋەيەكەي زىندەگىيەو، ئەو ۋى بوڤرىت پشكۆيەكى
داغ بگريت... ئاھ... چەند ھەزى لەو ۋ بوو دەستبەرئىت ۋ لە كورەيەكى
گەرمدا، پشكۆيەك بە دەست دەرېھىنئىت. ھەموو كچەكانى تر بۆ ئەو
دەژىن كە خۆيان لەو كورەيە دوور بخەنەو، بەلام ئەم شاينى ئەو ۋە
پىي بگووترىت «مەلوانى نىۋ پشكۆ». دلىابوو گەر ئەم گەنجە بە
ئاگا بىتەو ۋ شتىك لەم كۆرە لووس ۋ ناسكانەي تىدا بىت كە ئادابى
شار دەرەخەن، توپە دەبىت. لە چركەي يەكەمەو لە نزاردا بۆ كەسىك
دەگەر بە ياساى دارستان بژى. ئەو شەو ۋى كە «بۆنى پلىنگى برىندار»

سى نوسى، دلتيا بوو، بۆنى درهخت، بۆنى خۆل، بۆنى با، بۆنى تاريكى بانگيده گەن... هەستىكرد شيعر دەياتەو ە بۆ سەرچاو ە سەرەتاييە گان، بۆ ئەو ەستە سروشتييه پەسەنانەى گە مژوڤ لە ياديگردون.

دكتۆر بەر لە خەوتن، شەو قەسەى ەم لە گەل شۆڤىزى ئەمبولانسە گە و باوكيشيدا كرد و بە جۆرىكى ەتەمادار و پىچاوپىچ چيژۆكەى بۆ گىزانەو ە و نيازى خۆى بۆ پوونكردەو ە. پۆزى دوايى دكتۆر مستەفا شوگاك، بە يانى زوو، بەر لەو ەى نەغەدە لە خەو ەستيت، بە شەقامى ماستەرۆشە كاندا، بە ئاراستەى بيمارستان سوار مۆسكۆڤيچەكەى بوو. گە گەيشتە بيمارستان ژنانى پاككار بەردەمى ژورەكەى ئەويان دەشت و زەوييەكەيان دەسپى، بۆنى بە يانى و بۆنى تيزى دەرمانى خاوينكردەو ەكە بە جۆرىك لە يەكيان دابوو، دكتۆر ەستى بە وزە و خۆشەختييهكى ناوەكى كتوپر كرد. زۆرجار لە ناكاو ەستى بە وزەيهكى وەها زۆر دەكرد و توانايەكى لەو چەشنە بيسنور دەچوو ە گيانى. هەستىكرد زۆر بەختەو ەره... دلتخوشيەكەى ەۆيەكى تاييەتى نەبوو، ەيئەد ەبوو توانايەكى تاييەتى لە خۆيدا ەست پىكرد كە دەكرىت جگە لە نەشتەرگەرى و برينپىچى، شتى ديكەش بكات. بىئەو ەى بوەستيت يان بيريكاتەو ە جلەكانى گۆپى و چوو بۆ قاوشى ۱۸، بۆ سەر قەرەوئلەكەى نزار ئيدريس. نزار لە جىگاگەى خۆيدا بە ئاگابوو، بەلام چاوانى زۆر ماندوو ە ەستى زۆر پەرت و لەشى تەواو سست بوو. دكتۆر بە زەردەخەنە پاك و پوو ەندالانەكەى خۆيەو ە دەستى خستە سەر شانى و گووتى «غەمت نەبيت... غەمت نەبيت... پىچە قورسەكەمان دوينى بپى، كە ەاتى ژيانەت لە ەترسيدا بوو، بەلام ئىستا ەموو شتىك باشە... دەستەم بەدرى... بىزەحمەت ئەو دەستەى ديكەت... باشە... ەموو شتىك زۆر باشە». ئىنجا كورسييهكى پاكيشايە بەردەمى و تەبەلەكەى گرت بە دەستيهو ە ەندى شتى لە سەر نوسى و لە

بەردەم نزاردا دانىشت و بەچرپەو گوتى «گوڭگىرە . نزار، شتىكى زۆر گرنگم ھەيە پىتى بلىم . دوڭنى كە تۆ بېھۆش بوويت . ھىزىكى ئاسايش، دەزانىت؟ ئەوانەي كە بە مەفرەزەي يەك ناسراون ھاتن تۆ بەرن . بەلام ھەرچۆنىك بوو نەمانھىشت . دەزانى ھىزى كىن؟ پياويك بە ناوى عومەر بۆتانييەو سەرۆكيانە . ھا سەيركە خۆفرۆشە كوردەكان واپان لىھاتوو ھە ناوھەراستى شارددا گەنجى كورد بۆ ھەرەبەكان پادەكەن . پياويكى دلپەقە و ماوھەيەكە بۆ دەولەت ئىشەدەكات، لىفىتانتى پىدەلەين، بەس خودا دەزانىت خەلكى كوڭيە و ئەم ناوھ سەيرەي لە كوڭ ھىناوھ . نازانم ئەو ناوھت بىستووھ يان نا ... ھىچت وەيادا دەھىننىتەوھ يان نا؟» . نزار ئىدرىس بە لاوازييەو گوتى «ھۆ دووبارە ... دووبارە ... ئەو نامەردە چى لە من دەوڭت ... چ بەدبەختىيەكە، چ بەدبەختىيەكە، من بەمجۆرە زامدارم و ئەو لەم حالەدا زەفەرم لىدەھىننىت» . دكتور بە ئەسپايى پرسى «ئەم پياوھ چ رقىكى لە تۆيە؟ تۆ كىت؟ بۆ دەيەوڭت بەوجۆرە بترقىننىت؟» . «زىاد لە سالتىك لەمەوېر ئەو لە پسمامان بەپۆھبەرى زىندان بوو، منىش لەوڭ دىل بووم، زۆرى ئازار دەداين . ماوھەك وەخت بوو من لە ژىر نەشكەنچەدا بمرم، بەلام خۆم لاواز دەرەخست، خۆم نەنوشتاندەوھ، پىگام نەدا بە سەرمدا سەرىكەوڭت . پۆڭىك لەدەستى ھەلھاتم و دواتر چىرۆكىكى زۆر درىزى لىكەوتەوھ كە ناتوانم ئىستا بىگىرمەوھ» . نزار لە جلە سىپىيەكانىدا زۆر ناوڭمىد ديارىوو، لە گورگىك دەچوو بە زامدارى كەوتىتە ناو تۆپكەوھ، پوخسارى شتىك لە شىوھى گورگ و شتىك لە جوانى پشلىەي تىداوو . دكتور لە چاويدا بريسكەي ناوڭمىدى و تىشكى جورنەتىكى شىتەنەشى بە تىكەلاوى بىنى . بە پەنجە لەزگەي كانىولاكەي سەر مەچەكى بۆ قايمكردەوھ و سەيرىكر و بە ئەسپايى گوتى «ئەگەر شوڭت ھەيە بۆي ھەلبىيت، من دەتوانم كارىك بكەم لىرە دەرەتەكەم، چونكە لىفىتانت لە سەر ھەر دوو دەرگا سەرەكەيەكە

پاسه‌وانی خۆی داناوه و ده‌یه‌وێت بزانی‌ت کێ دێته ده‌ڕۆ و کێ ده‌پوات. من هه‌ستده‌که‌م نایه‌وێت بتگه‌ڕێت... واته‌ نایه‌وێت به‌وجۆره‌ بتگه‌ڕێت که به‌عسییه‌کان خه‌ڵک ده‌گرن. نیازی شتیکی تری هه‌یه‌». سالانیک دواتر دکتۆر حه‌یفی له‌وه ده‌هات که بۆ وا زوو متمانه‌ی پێک‌دروه، بۆ وا زوو خۆی خستۆته‌ مه‌ترسییه‌وه بۆ نه‌وه‌ی ژیا‌نی پزگاری‌کات. به‌لام نه‌و سه‌رده‌مه‌ وابوو، میله‌ته‌ی شکسته‌خواردو حه‌زی له‌ فیداکاری گه‌وره‌یه‌، دکتۆریش ده‌یویست شتی‌ک بکات، له‌ به‌رچاوی خۆی و له‌ پێشده‌م ژنه‌ گه‌نجه‌که‌یدا شه‌رمه‌زار نه‌بی‌ت. نزار وه‌ک بێکه‌سییه‌که‌ی خسته‌بێتییه‌ جو‌غزێکی وه‌ها نا‌ئومێده‌وه باکی به‌ هیچ نه‌بی‌ت، گووتی «شوین؟ من شوینم له‌ کوێ بوو دکتۆر... له‌ وه‌قه‌سابخانه‌یه‌ زیاتر جیگام نییه‌. به‌لام تازه‌ نا‌توانم بگه‌ڕێمه‌وه بۆ وه‌قه‌سابخانه‌که‌. بی‌یت و نه‌بی‌ت قه‌زلباشیش خۆی شارده‌وته‌وه، پاستیه‌که‌ی چۆن مشکێک ده‌بی‌ت به‌ ته‌له‌وه، به‌وجۆره‌ بووم به‌ ته‌له‌ی لیفیتانته‌وه... هه‌ندیک شت وه‌ده‌ره‌». دکتۆر مسته‌فا شوکا‌ک نه‌یده‌زانی قه‌زلباش کی‌یه‌. بۆیه‌ ده‌ستی نزاری گرت و گووتی «ترست نه‌بی‌ت، من نه‌وه‌ش چاره‌ده‌که‌م... نه‌وه‌ش چاره‌ده‌که‌م، ده‌توانیت ماوه‌یه‌ک تا چاک ده‌بیته‌وه لای دایک و باوکم بی‌ت. نه‌وان جیگایان هه‌یه‌، من خۆشم به‌رده‌وام تیمارده‌که‌م. له‌وه مه‌ترسه‌». نزار سه‌یرێکی درێژ و بێده‌نگی کرد، به‌ زوبان هیچی نه‌گووت، به‌لام له‌ دلێ خۆیدا گووتی «مه‌سه‌له‌ چیه‌... ماوه‌یه‌که‌ لای باری ته‌عالا خۆشه‌ویست بووم. به‌ هه‌ر لایه‌کدا ده‌پۆم فریشته‌یه‌ک ده‌خاته‌ سه‌ر پێم... بی‌یت و نه‌بی‌ت کافران خوایه‌کی باشتریان له‌ خودای ئیمانداران هه‌یه‌. دیاره‌ که ئێمه‌ خوایه‌کی به‌په‌رحه‌متر و باشت‌رمان له‌ خودای نوێژکه‌ران هه‌یه‌، نه‌گینا نه‌مه‌ چیه‌؟ دیاره‌ وایه‌... دیاره‌ وایه‌... دیاره‌ کافرانیش خودای خۆیان هه‌یه‌ که ده‌یانپاریژێت». له‌ سه‌ره‌خۆ و به‌ ماندوێتی سه‌ری له‌ سه‌ر بالیفه‌که‌ی وه‌رگێرا و له‌ ژێر لێوییه‌وه، وه‌ک که‌سێک که هه‌رگیز فێر نه‌بووه سوپاسی

که‌سی تر بکات، به ده‌نگی‌کی کز گوتی «سوپاس دکتور... به‌وجوره تو دوجار له مردن پزگارمده‌که‌یت».

دواي سه‌عاتیک دکتور شوکاک هه‌موو شتیکی پیکه‌ستبوو، به‌ر له هه‌شتونیوی به‌یانی، نزار له ده‌رگای تایبته به نه‌مبولانسه‌کانه‌وه له بیمارستان ده‌رچوو... شته‌کان وا پیکه‌خران هیچ که‌س گومانی بو دکتور و شو‌فی‌ری نه‌مبولانسه‌که نه‌چیت. دکتور خو‌ی له خه‌سته‌خانه مایه‌وه و له هه‌موو په‌ده‌ه‌کاندا که‌وته سه‌ردانی نه‌خوشه‌کان. شو‌فی‌ری نه‌مبولانسه‌که‌ش ده‌رچونه‌که‌ی وه‌ک کاریکی په‌سمی و به نیازی هینانی ده‌رمان له گه‌نجینه‌ی سه‌ره‌کی بیمارستان تو‌مارکرد. دواچار نزار له هیچ لایه‌کیشه‌وه داواي له سه‌ر نه‌بوو، له به‌رنه‌وه به ئاسانی گه‌یشه مائی هه‌سه‌ن شوکاکي باوکی دکتور و تا هه‌ستانه‌وه‌ی له‌وئ مایه‌وه.

کوشتن له سه‌رده‌میکی دیکه‌دا

دل‌نیا‌بووم ده‌ستیان به سه‌ر ده‌فته‌ری یاداشته‌کاندا گرتوه. یه‌که‌مجار بوو ترسیکی کوشنده دام‌گری‌ت، له‌رزیک له ناخه‌وه ده‌هاته‌ده‌رئ و که‌ناره‌کانی ژیان و جه‌سته‌می ده‌له‌رانده‌وه. له یاداشته‌کاندا هه‌موو شتی‌کم نویسیبوو. به‌لام ترسیکی پێش‌ه‌وخت و پێش‌بینیه‌کی سه‌ره‌تایی وایکردبوو، ناوه‌کان به گشتی به پیتی یه‌که‌م و دووه‌م، یان پیتی یه‌که‌م و کوتایی بنوسم. هه‌روه‌ها ناوی پیکه‌خراوه‌که‌شم له هه‌موو جیگا‌کاندا به JJW نویسیبوو، کورت‌کراوه‌ی جه‌معیه‌تی ژيانی ون. ژماره‌ی پاسته‌قینه‌ی ده‌فته‌ری یاداشته‌کانی من له سه‌روو دوو سه‌د ده‌فته‌ره‌وه بوو. ته‌واوی ژيانی من له سه‌ره‌تای پسمامانه‌وه تا ئه‌و به‌یانییه‌ی چووم بو بینینی خانمی نه‌غه‌ده ماردینی، له‌ویدا به ته‌واوی ورده‌کارییه‌کانه‌وه، سه‌عات

بە سەعات تۆمارکراييون. ماوه يەك لەو هەبەر قاسە يەکی تايبە تيم کړی و لە ژيړ زەمینه کە ی مالى مه ستوره خان دامنا و دواى ئەو هه موو ده فته ره کانم دوو جار کۆپیکرد، له قاسه کهم خزاندين و قفل مکرد. مه ستوره ژنى شهيد نه رسلان هه لاج بوو، خانمىکى بيته ندازه به پړيز و سه نگين و حورمه تدار بوو. له هه ر جيگايه ک ده رده کهوت، هه موو پياوان ده بوو له به رى هه ستن و حورمه ت پيشان بده و پتوره سمى پړيز و ئەده ب جيبه جيپکه ن. هه ميشه وه ک خاتوونىکى سه لار و سه نگين به سه رپوشىکى سپيه وه ده رده کهوت... هه ميشه له وه فايه وه بۆ شهيد نه رسلان به ر له هه لبار د نه کان، ده چوو بۆ ته له فزيوونى شار و له وپوه باسى خه باتى بيوچانى حيزى بۆ جه ماوه ر ده کرد، شيعرى به سه ر سه رۆکدا هه لده دا، شه هیده نه مره کانى ده ژمارد... ئەو هيچى له سه ر چوونى کوشتنى شهيد نه رسلان نه ده زانى. من که له وه ده مه دا تووشى په تاي ئەو ه بوو بووم دووباره به سه ر هه موو راپور دودا بجه وه، تووشى ئەو ده رده بوو بووم که به ميژوودا بجه وه و ببينم چوون ده کرا شته کان به و چه شنه نه پوون، له کويادا ده بوو شته کان پتچه وانه بکړينه وه، له کويادا ده بوو من وه ک نينسان شتيک بکه م که ده رچوون بيت له و تيکسته نوسراو و له و پۆله سه پتيزاوه ي به دريژايى ژيانم وه ک کويله چووبوومه ناوى، له ژيړ ئەو گوشاره نادياره دا چووم و هه موو ئەو چيروکه کۆنه م له بنه وه را بۆ خانمى مه ستوره راست کرده وه. مه ستوره خان پتيا بوو فاشيه کان ميتره که يان گرتووه و له زيندان له سي داره يان داوه، به لام شتيکى له سه ر شيوه و هو ي گرتنه که نه بيس تبو... من شه ويک چووم بۆ لاي و هه موو شتيکم بۆ گتړايه وه. باسى ئەو هه م بۆ کرد چوون هه قال «کشاوهرز»، که ئيستا قسه که رى په سمى حکومه ته، ناوى شهيد نه رسلانى له پړگاي پياويکى تايبە تى خو يه وه دزه پيکر دوه، چوون له کاتى گواستنه وه ي کۆمه ليک چه کدا بۆ شو پش به گرتيان داوه، چوون له زيندان زانياريان

ناردوه بۆ جه‌لاده‌کان تا وره‌ی بپوخیت و توانای به‌رگری نه‌مینیت، چون پلانی کوشتنی سه‌ره‌تا له‌ ناو شوڤشه‌وه داپژراوه . من هه‌موو شتیکم پتگوت، چونکه‌ ساله‌های سال بوو له‌ درۆیه‌کی گه‌وره‌دا ده‌ژیا، من ده‌بوو «درۆ گه‌وره‌کان پاستبکه‌مه‌وه». سالانه وه‌ک ژنه شه‌هیدیکی نمونه‌ی، نه‌ندامانی بیرونی سیاسی سه‌ردانی مالیان ده‌کرد، ده‌یانهنایه به‌ر کامیرا، دلپاکی و ناویانگی جوانی نه‌ویان به‌کارده‌هینا تا ستایشی حیزبی پتیکه‌ن . کاتیک پاستیه‌کانم بۆ گتپاوه، هه‌فته‌یه‌ک به‌رده‌وام ده‌گه‌ریا... باوه‌پی نه‌ده‌کرد، به‌لام من شته‌کانم وه‌ها پوون و پاست خسته به‌رده‌ست، جیگای دودلای نه‌بیت. له‌وه شه‌رمه‌زار بوو که چه‌ندین ساله ستایشی بکوژانی می‌ده‌که‌ی کردوه . من تکامکرد خۆی ناشکرا نه‌کات، چونکه نه‌و زانیاریانه تازه نرخیکی نه‌وتویان نییه . حیزب له‌وه به‌هیزتره نه‌و قسانه بتوانن موویه‌کی باریکیشی لیتپستین، جگه له‌وه‌ی خۆی و مندالی تووشی ده‌رده‌ساری زیاتر ده‌بن سوودیکی نییه، له‌وانه‌یه گرفتاری و اشیان بۆ دروستبکه‌ن که ده‌ر و ده‌ریازی نه‌بیت. ئیستا حیزب بوویوو به‌ مه‌کینه‌یه‌کی گه‌وره‌ی قیمه‌کردن، مه‌کینه‌یه‌کی زه‌به‌لاح که جگه له‌ هاپین، هه‌زی به‌ هیچی تر نه‌بوو. من تکام له‌ مه‌ستوره خان کرد، خۆی بپاریژیت، به‌لام له‌ هه‌مان ساقدا تکای نه‌وه‌شم کرد له ژیر زه‌مینه‌که‌ی خۆیدا که جیگایه‌کی چه‌په‌ک و جیباوه‌په، بوارم بداتی قاسه‌ی یاداشته‌کانم دابنیم و نه‌ینی ژیانم دور له‌ هه‌ر مه‌ترسییه‌ک له‌ویدا بپاریژم. خانمی مه‌ستوره که چیرۆکه‌ی من په‌ریشانی کردبوو، وه‌ک ژنیکی دل‌سوژ که هه‌زی به‌ خزمه‌تی هه‌موو بیده‌ره‌تانیکه، ژیر زه‌مینه‌که‌ی بۆ کردمه‌وه و کلیله‌کانی دایه ده‌ستم.

نه‌و پۆژه که زانیم، ده‌فته‌ری یاداشته‌که‌م له‌ ده‌زگا دزراوه، که‌وتمه فیکری نه‌وه‌ی لای خانمی مه‌ستوره‌ش سوڤاگی شته‌کانی دیکه‌م بکه‌م، نه‌مویرا له‌ ژماره ناسراوه‌کانمه‌وه زه‌نگ لیتده‌م، له‌ سیم کارتیکی

نه‌ینیه‌وه چه‌ندجاریک زه‌نگم لی‌دا، به‌لام سوودی نه‌بوو، که‌س ته‌له‌فونی هه‌لنه‌گرت. بیچاره و ترساو که‌پامه‌وه بۆ مائی... له‌ مال کچه‌ ئیشکه‌ره ئه‌تیوپیه‌که‌م «ئه‌زمی‌را» خواردنی ئاماده‌کردبوو. سفره‌یه‌ک له‌و جو‌ره سفره‌ تایبه‌تیانه‌ی که‌ ده‌ سال بوو هه‌موو پوژیک ده‌چومه‌سه‌ری و وه‌ک که‌سیک که‌ هه‌رگیز تیرنابیت ده‌مخوارد و ده‌مخواردوه، به‌ زۆر برنجم له‌ هه‌ناوی خۆم ده‌خزاند، تا ئه‌ندازه‌ی پشانه‌وه، بۆشایی ناو پۆح و ژیانم به‌ گوشتی هه‌موو جو‌ره‌ بالنده و جانه‌وه‌ریک پرده‌کرده‌وه. ئه‌زمی‌را کچیکی هیمن و دل‌ساف بوو، من بیته‌ندازه‌ پیزم ده‌گرت، به‌ دل‌سوژییه‌وه خزمه‌تیده‌کردم و منیش به‌ سه‌خاوه‌ته‌وه پارهم پیده‌دا و کۆمه‌کی خۆی و خیزانه‌که‌یم ده‌کرد، هه‌ر میوانیکم بیخورمه‌تی به‌رامبه‌ر بکردایه، نیگای پیسی تییگرتبایه، بێشه‌رمانه‌ له‌ ده‌رگای ده‌روه‌وه ده‌مکرده‌ ده‌ری. سه‌ره‌تا که‌سمان زمانی یه‌کترمان نه‌ده‌زانی، به‌لام مامۆستایه‌کی کوردیم بۆ گرت و خوشی به‌ خیرایی فیری شته‌ ساده‌کان بوو... گه‌ر زمانیش له‌ نێوانماندا نه‌بایه‌ ئه‌و ده‌یزانی من چیم ده‌و‌یت و منیش ده‌مزانی چ به‌دبه‌ختیه‌ک ئه‌م کچه‌ به‌سته‌زمانه‌ی له‌ دۆزه‌خی ئه‌تیوپیاوه هێناوه بۆ ئێره، له‌و ساله‌ی دوا‌یدا، هه‌ستمه‌کرد خودا له‌ ئه‌زمی‌را دا کچیکی دل‌سوژی پێبه‌خشیووم و منیش ده‌بیت پیزی ئه‌و دیارییه‌ ئاسمانیه‌ بگرم. هه‌ندێجار وه‌ک کچه‌ بچکۆله‌ی خۆم ده‌ستمه‌کرده‌ ملی و ده‌مگوت «گه‌ر به‌اتبایه و ژنم به‌ینایه، ئیستا کچه‌که‌م له‌ ته‌مه‌نی تۆدا ده‌بوو... له‌ ته‌مه‌نی تۆدا... خودا له‌ تۆدا ئه‌وه‌قه‌ی بۆ سه‌ندوومه‌وه». ئه‌و پوژه‌ خانمه‌ ئه‌سمه‌ره‌که‌م، له‌ سه‌ر ناخواردنه‌که‌ زه‌رفیکی چکۆلانه‌ی داخراوی دامی... که‌سیکی نه‌ناسراو سه‌عاتیک به‌ر له‌ گه‌پانه‌وه‌ی من له‌ ده‌رگاوه‌ دابوو به‌ ده‌ست ئه‌و. زه‌رفیکی شینی چکۆلانه‌، که‌ سیدییه‌کی په‌شی تێدابوو. پێشتر سیدیم زۆر دیبوو، به‌لام سیدی وه‌ها په‌شم پێشچاو نه‌که‌وتبوو، به‌ په‌له‌ له‌ سه‌ر خوانه‌که‌ هه‌ستام و رامکرده‌ به‌ر

لاپتوپه‌که و دامگیرساند و سیدییه‌که‌م له‌نیونا، تا سیدییه‌که کرایه‌وه د‌ل‌م ل‌ی‌ی‌ده‌د، که کرایه‌وه، تاکه فیلم‌یک‌ی به‌ف‌ور‌م‌ا‌ت‌ی و‌ی‌ن‌د‌و‌س میدیا پ‌ل‌ه‌ی‌ر له‌سه‌ر‌بوو... یه‌که‌م شت د‌و‌ای کرت‌ی سه‌ر باب‌ه‌ته ئه‌لیک‌ت‌ر‌و‌ن‌ی‌یه‌که ب‌ی‌ن‌ی‌م، ده‌ف‌ت‌ه‌ری یاد‌ا‌ش‌ت‌ه‌ک‌ا‌ن‌ی خ‌و‌م بوو، پ‌ت‌ر له‌د‌و‌و سه‌د ده‌ف‌ت‌ه‌ر به‌قه‌و‌اره‌ی ج‌ی‌ا‌و‌از ج‌ی‌ا‌و‌از له‌سه‌ر م‌ی‌ز‌ی‌ک دان‌ر‌ا‌ب‌و‌ون و د‌و‌و ده‌م‌و‌چ‌ا‌و‌ی ده‌م‌ا‌م‌ک‌دار یه‌که‌یه‌که به‌ر‌ز‌ی‌ا‌ن‌ده‌ک‌رده‌وه. د‌ی‌م‌ه‌ن‌ی د‌و‌ای ئه‌و مه‌س‌ت‌وره خان بوو، مه‌س‌ت‌وره خان‌ی ژ‌ن‌ی شه‌ه‌ید ئه‌ر‌سه‌لان به‌چ‌ا‌و‌ی گ‌ری‌ا‌وه‌وه به‌پ‌و‌مه‌ت‌ی ب‌ر‌ی‌ن‌دار و پ‌ن‌د‌را‌وه‌وه، د‌ی‌م‌ه‌ن‌ی د‌و‌ا‌ت‌ر‌ی‌ش ه‌ه‌ر مه‌س‌ت‌وره بوو به‌پ‌و‌ت‌ی... له‌سه‌ر ج‌ی‌گ‌ایه‌کی سپ‌ی، د‌و‌ا‌ت‌ر د‌ی‌م‌ه‌ن‌ی پ‌ی‌ا‌وه ده‌م‌ا‌م‌ک‌داره‌ک‌ا‌ن‌ی یه‌که‌م ب‌و‌ون به‌ژ‌و‌ر، به‌وه‌ح‌ش‌ی‌یه‌ت‌یک‌ی ب‌ی‌و‌ن‌ه‌وه ل‌ا‌ق‌ه‌ی ئه‌و ژ‌نه‌سه‌ل‌ار و سه‌ن‌گ‌ی‌نه‌ی‌ان ده‌ک‌رد. فیلم‌ی سه‌ر س‌ی‌د‌ی‌یه‌که ژ‌و‌ر ک‌ورت بوو، پ‌ت‌ک‌را یه‌ک ده‌ق‌ی‌قه بوو، به‌ل‌ام به‌ش‌ی ئه‌وه‌ی ده‌ک‌رد م‌ن چ‌ا‌وان‌م پ‌ر ب‌ی‌ت له‌ئاو. ب‌و ئ‌ی‌س‌ت‌ی‌ک ه‌س‌تم به‌گ‌ی‌ژ‌ی و ئ‌ی‌ف‌ل‌ی‌ج‌ی‌یه‌کی گ‌ه‌وره ک‌رد. ئ‌ی‌ت‌ر ه‌ی‌چ ش‌ت‌ی‌ک نه‌بوو گ‌ر‌م‌ا‌ن‌ی ل‌ی‌ی‌که‌م... به‌ده‌س‌ت‌یک‌ی له‌ر‌ز‌و‌ک و د‌ل‌یک‌ی پ‌ر و ه‌ه‌نا‌سه‌یه‌کی تا‌سا‌وه‌وه چ‌و‌مه سه‌ر ته‌له‌ف‌ون‌ه‌که و ژ‌ما‌ره‌ک‌ه‌ی خان‌م‌ی م‌ار‌د‌ی‌ن‌ی‌م با‌دا، زه‌نگ‌ه‌که چ‌ه‌ن‌د‌ی‌ن ج‌ار ل‌ی‌ی‌دا و که‌س ه‌ه‌ل‌ی نه‌گ‌رت، ژ‌ما‌ره‌ی ل‌ی‌ف‌ی‌تا‌ن‌تم ل‌ی‌دا و که‌س ه‌ه‌ل‌ی نه‌گ‌رت، ژ‌ما‌ره‌ی ب‌ی‌ر‌و‌ک‌ه‌ی د‌ک‌ت‌و‌ر ش‌ی‌رخ‌انم ل‌ی‌دا «که ئ‌ی‌ستا به‌ناو به‌ر‌پ‌رسی مه‌ک‌ته‌بی کاروب‌اری گ‌شت‌ی بوو» و ئه‌و‌یش ه‌ه‌ل‌ی نه‌گ‌رت، ته‌له‌ف‌ون‌م ب‌و «شا‌وه‌لی» ک‌رد، به‌ر‌پ‌رسی کاروب‌اری ب‌ی‌ر‌و‌ی سی‌اس‌ی، ئ‌ی‌ش‌که‌ره لو‌ب‌نا‌ن‌ی‌یه‌ک‌ه‌ی ه‌ه‌ل‌ی‌گ‌رت و گو‌وت‌ی شا‌وه‌لی ل‌ی‌ره نی‌یه، به‌ل‌ام به‌ده‌ن‌گ‌ی‌دا زان‌ی‌م در‌و ده‌ک‌ات. ته‌له‌ف‌ون‌م ب‌و «ح‌اج‌ی ب‌ای‌ز» به‌ر‌پ‌رسی پ‌ت‌ک‌خ‌را‌وه‌ک‌ا‌ن‌ی ح‌ی‌زب ک‌رد و ئ‌ی‌ش‌که‌ره ف‌ی‌ل‌ی‌ب‌ی‌ن‌ی‌یه‌ک‌ه‌ی ه‌ه‌ل‌ی‌گ‌رت و گو‌وت‌ی «ها‌ش‌ی په‌ی‌ی‌ز» له‌و‌ئ نی‌یه. چ‌ه‌ند ج‌ار‌ی‌ک له‌سه‌ر یه‌ک ژ‌ما‌ره‌ک‌ه‌ی م‌ال‌ی مه‌س‌ت‌وره‌م ل‌ی‌دا و که‌س نه‌چ‌و‌وه سه‌ری. د‌ل‌ن‌یا‌بو‌وم له‌و سا‌ته‌وه ته‌واو گ‌و‌شه‌گیر خ‌را‌وم و له‌ه‌م‌وو وه‌ز‌ی‌فه ح‌ی‌ز‌ی و

دەولەتییەکان دوور خراومەتەو. بە ھێمنی ئەزمیرام بانگکرد و دەفتەریک دۆلارم دایە و تێمگەیاندا ئەو پارە بە بۆ خۆیتە و دەبێت لە جێگایەکی تاییبەتیدا قایمبیکات، چونکە ئەگەرێکی زۆر ھەبە من بگیرم و لەوانە بە دواتر کەس نەبێت کۆمەکیبکات. ئەزمیرا خۆی کچیکی عاقل بوو، لە ولاتیکی ترسناکی ھەک مەملەکەتی خۆشمانەو ھاتبوو، لە بەرئەو لە ھەموو شتێک تێگەیشت و بە چاوی گریانایەو پارەکە ی ھەلگرت و گووتی شەو دەیبەم بۆ مائی ھاوپیەکم. من لەو خەیاڵاندا بووم کە ئاخۆ دەمگرن یان تەنیا دەمخەنە ژێر چاوەدێرییەکی توندەو، کە شۆفێرەکم لە دەزگای ئەمنییەت لە دەزگای دا و نامە بەکی داخراوی بۆ ھێنام... نامە کە ئیمزای پرۆفیسۆر شالیار، بەپێوەبەری گشتی دەزگای ئەمنییەتی پێوەبوو، تێیدا ھاتبوو بە ھۆی ھەندێ کاری پادۆزییەو، من بۆ دوو مانگ مۆلەتێکی کراووم پێبەخسراو، بەلام ھەمیشە دەبێت ئامادەباشی ئەو دەم تێدا بێت کە لەگەڵ ھەر بانگێشتێکدا لە دەزگا ئامادەبم. پرۆفیسۆر ھاوپی نزیکی سەرۆک و کەسیکی بە سەرۆکەوادی ناو حیزب بوو کە سەرەدەمانیک پێکخراوەکانی حیزبی لە ئەوروپا و ئەمریکای باکوور بەپێوەبردبوو، سەرەدەمێک دۆستی ھەندێک دیکتاتۆری ترسناکی ھەک قەزافی بوو و دواتریش ھەک دەیانگوت ئەندامی ھاریکاری و پەییوەندی ئێوان ئۆپۆزسیۆنی عێراقی و سی ئای ئەی بوو. ھەم ئینگلیزییەکی باش و عەرەبییەکی پەوان و تورکییەکی پێرفیکت و فارسییەکی بێگرت قسەیدەکرد. کەسیکی زۆر لوت بەرز و داخراو بوو، دوو مانگ بوو بووبوو بە بەرپرسی گشتی دەزگای ئەمنییەت، گەرچی لە بەردەم میدیا عەرەبی و جیھانییەکاندا خۆی ھەک مۆدێرنترین پیای خۆرەلات نیشانەدا و بەبێ ھیچ کێشەیک قاچی دەنایە سەر قاچی و باسی ئەزموونی دیموکراسی لە ھەرێمدا دەکرد، بەلام لەگەڵ ھاتنی ئەویدا بۆ سەر دەزگای ئەمنییەت، سیاسەتی نەرمی و ھێمنی

لەگەڵ نەیاران و پۆژنامەنوسان و پەرخەنگرانی سیاسیدا، تادەهات بەرەو گۆتایی دەچوو. بەردەوام چاویلکەیەکی پزیشکی گەورەی لە چاودا بوو، مەکرێکی گەورە لە خەندەکانیدا و پۆحیکی ئەرستۆکراتی لە شیۆوی قسەکردنیدا بوو. من خۆم نزیکایەتیەکم لەگەڵیدا نەبوو، لە حیزبدا لە پیزی ئەو مشەخۆرە پێسانە سەیرماندەکرد کە دواى ناز و نیعمەتێکی زۆر لە ئەوروپاوە گەراوەتەرە و پۆستیکی بردووە کە شایستەى نییە. ئەو سیاسییانەى کە لە ئەوروپاوە دەگەرانەو بە گشتى لووتبەرز و نەقام بوون، لە سیاسییە ناوخۆییەکانیش دڵپەقتریبوون، بەردەوام بچوکییەکی بیۆینەشیان بۆ سەرۆک پیشاندەدا... مۆرالی غولامیان دەنواند و بە سوژدەو دەچوونە بەردەمی.

من چوومە قاتی سەرێ بۆ ژوورەکەم و کەوتەم بێرکردنەو لەوێ چیبیکەم. تاکە کەسێک بمتوانیبایە متمانەى پێیکەم هەفال «سەلاح زەیلان» بوو لە بیرۆی سیاسى، کە ماوەیەک بوو، دژ بە سیاسەتەکانى حیزب ئاشکرا دەنگى بەرزەکردەو، بەلام دەمزانی ئەو یەکەم: هیچى بە دەست نییە، دووهم: من وەک کلکیکی قورپاوی و قورسى هەندیک لە سیاسییە بەرزەکان تەماشادەکات و هەرجیبیەکی بۆ باسبیکەم، بە درۆی مەکرپازێکی موناڤیق و چەقەلێک لە چەقەلەکانى دەزگای ئەمنییەتى دەزانیت. تاکە شتێک بە خەیاڵمدا هات ئەو بوو نامەیک بنوسم و بیدەمە ئەزمیرا بۆ ئەوێ گەر دیار نەمام بییات بۆ پۆژنامەى «عەزیزم وەتەن» و گۆڤارى «بوهاران» کە هەردووکیان ئەگەرچى دوو بلۆکراوەى تا خودا حەزبکات بێفەپوون، بەلام مەیلیکی ئۆپۆزسیۆنیان هەبوو. دانیشتم و نامەیکەم نوسی و باسى ئەوێ کرد کە هەستدەکەم ژيانم لە مەترسیدایە و لە لایەن حیزبەو شتەکانم زەوتکراون، نوسینی نامەکە وەختیکى برد و دواى دووبارە و سیبیارە خوێندنەوێ، چاپمکرد، ئیمزا و پەنجە مۆرى خۆم لێدا و ژمارەى تەلەفونەکەى شەفیق ھەروێ،

سەرنوسەرى «عەزىزم وەتەن» و ئەنوەر پۇخان سەرنوسەرى «بۇھاران» م
لە سەر زەرفەكان بۇ ئەزمىرا نوسى.

بە دريژايى ئەو پۇژە بە نيازى گرتن لە مائەوە دانىشتم، يەقىنىكى
ناوەكىم ھەبوو كە دەمگرن، گەر نەشمگرن لەو بەدتر دەمكوژن. ميژووى
دوورودريژم لە حيزيدا پيڤيدەگووتم كە حيزب لەمجۆرە ھالەتەدا كەمىك
سەبردەكات، گەر بگاتە سەر دۇخى ترسناكيش دەست لەو ناپاريزيژت
بە سيناريۆى مردنيكى كتوپر بمكوژيژت، سەدان شيواز و پيگاي تايبەتيان
بۇ دروستكردنى ئەو مردنە كتوپرەنە ھەبوو، لە سالانى پابوردوودا ھەفالى
«ديلان جەواد» و «بەھزادى پەخە» يان بەوجۆرە كوشت، لە دەزگا
ئەو جۆرە كوشتەنيان ناوانابوو «ئيفتيال بە دەستى ئىلاھى». واتە
ھەموو شتەكان وارپكەدەخران وەك بارى تەعالا لە برى حيزب ناويراوى
كوشتيژت. مەن دلىيابووم حيزب تا ئىستا بە تەواوى نەننىنى مەنى
نەدۆزىيوەتەو. زۆر شت ھەيە دەيانەويژت بيزانن، ھەموو ئەم گەمەيەش
كە لە دويڤنيو، لە دواى سەردانەكەمەو بۇ لاي خانمى ماردىنى دەستى
پيكرودە جۆريكە لە ترساندن و پەشوكاندن بەرنامەپيژكراو. بەتايبەت
كەم و زۆر دەزانن مەن گەر بەكەومە ژيژر گوشارى حيزبەو، لەوانەيە بەرگە
نەگرم و بە ئەژنوى شل و چاوى گرياوەو پاكەمە بەردەمى سەروك و
داواى ليپوردنيكەم.

بەلام دلىيابووم ئەمجارە لە ھيچ تينانگەن، ناشتوانم بۇيان
پوونبەكەمەو... ناشتوانم پتيان بلنم ھاوپتيان چ چيروكيكى سەير، چ
پەتايەكى كوشتە لە گورپيە.

مەن بپيارمدا ھەر چۆنيك بووە دان بە خۆمدا بگرم و لە پيگاي
سيمكار تە نەننيەكەشمەو پەيوەندى بە واعيزى پيرەو نەكەم، چونكە
دەمزانى لە دەزگا ناميزيان ھەيە دەتوانن گوڤ لە ھەموو قسەيەك بگرن
كە لە ناو مائەكەدا دەكریژت. بەلام سەعات دوازدهى شەو، خەريك

بوو چاوم دەچووو خەو، زەنگی تەلەفونە کە لێیدا، واعیز خۆی لەو سەری خەتەو بە دەنگە پیر و نوساوە کە ی پێیگوتم «جەنابی لیوا، چیرۆکنوس سەعید یۆنانیان کوشتو، بەر لە ئیوارە پفاندویانە و دوو سەعات لە مەوێر مەیتە کە یان لە نزیک بینای بەلەدییهی کۆنەو فرێداو... کوڕە کە ی تەلەفونی بۆ کردم و دەگریا و دەویست بزانی ت کێ باوکی کوشتوو».

وشەکانی واعیزی پیر لە سەرمدا وەک دەنگی تەقینەوێک لە بن گومەزێکی بەرز و خاڵیدا، دەنگیانداوە.

من بێتەوێ هیچ بلێم، حەپەساو تەلەفونە کەم دانایەو و لە تاریکییدا دەستمکرد بە گریان. ئاگاداریبوم بە دەم فرمیسکەو گوتم: «ناخەر سەعید یۆنان بۆ؟ بۆ سەعید یۆنان؟ بۆ؟... بۆ ئەو؟».

هۆشەتگی بولبولیار مەههائیلی فریشتە دەبینتەو

هۆشەتگی بولبولیار لە خۆی پرسى «بۆ دەبێت مەرۆف فریشتە ببینیت؟ بینینی فریشتە چ مانایەکی هەیە؟ ئەگەر فریشتە هەیە، بۆ هەمووان نابینن؟».

لەوانە یە شتێکی سەیر بێت گەر بلێم، بینینی فریشتە تەواو پەيوەندی بە ئێمەو هەیە، نەوێک بە فریشتەکانو. هەلبەت وێک گوتم بۆ کە سێکی سۆسیالیست و مارکسیستی وێک بولبولیار، لە سەردەمی شکۆفە و گەشە ی فیکری مەتریالیستیدا لە ولاتی ئێمە «ناوہ پاستی حەفتاکان» زەحمەت بوو باوہ بە بوونی فریشتە بھیتیت. بولبولیار ئەو کات بە راستی لە جۆرە شتی وەها بە گومان بوو. بەلام دواتر گەیشتە ئەو بڕوایە ی کە چۆن دەشتی بوونی کۆتر، پەپولە، ئەمیبای

بچوک، زینده‌وه‌رانی نه‌بینراو، په‌یوه‌ندیان به‌خوداوه نه‌بیټ، ده‌شیټ بوونی فریشته‌ش په‌یوه‌ندی به‌خوداوه نه‌بیټ.

نه‌وشه‌وه که بولبولیار گه‌پایه‌وه بۆ مالئ، دلنیا‌بوو نه‌و «مه‌ه‌دائیلی فریشته» و باله‌گه‌وره و زه‌به‌لاحه‌کانی بینیه‌وه، دلنیا‌بوو... نا هینده دوو‌دل و وه‌سواس نییه باوه‌پ به‌چاوانی خو‌شی نه‌کات. به‌خوی گووت «هه‌ژاری فی‌رک‌ردوم دیوه نامادییه‌که‌ی ژیان پۆشنتر ببینم». له‌وه‌شدا له‌سه‌ر هه‌ق بوو، چاری هۆشه‌نگ، چاری پیاویکی هه‌ژاری هوشیار بوو... له‌سه‌ر زه‌ویش، هیچ که‌س له‌پیاویکی هه‌ژاری وریا و چاو‌تیز‌تر نییه. به‌لام ده‌بیټ بلّیم نمونه‌ی «هه‌ژاری به‌هۆش و وریا» توخمیکی زۆرباو نییه و گه‌ل‌یک‌یش ده‌گم‌نه. هه‌ژاریک بتوانیټ به‌پوونی هه‌موو جیهان ببینیټ، بوونه‌وه‌ریکه له‌ناستی فه‌یله‌سوفه گه‌وره‌کاندا. چونکه له‌جه‌وه‌ردا هه‌ژاری هه‌میشه هاو‌پ‌ی کو‌ری‌تی و نه‌بینن و زۆرجاریش تو‌په‌یی و بوغزه. به‌لام بۆ هۆشه‌نگی بولبولیار، هه‌ژاری نه‌زموونیکی پۆخی و ده‌رونی بوو... نه‌و کیش‌ه‌ی بوون و نه‌بوون، بوغزی دارا و نه‌داری نه‌هینا‌بووه ناو پۆخی خو‌یه‌وه و دونه‌ی ته‌نیا به‌وجۆره ده‌بینی که هه‌ژاری خست‌وتی‌یه به‌رده‌ستی. له‌هه‌ر شتی‌کیش گرن‌گتر نه‌وه‌یه، وه‌بیرتانه‌یه‌وه که بولبولیار له‌وه گوزه‌شت‌بوو بیه‌ویټ هه‌ژاری خو‌ی جی‌به‌ت‌ل‌ایټ، له‌وه‌که‌سانه بوو ده‌ست به‌و گه‌نجینه به‌تاله‌وه ده‌گرن و وه‌ک کانییه‌کی زی‌رین و سه‌رچاوه‌یه‌کی نا‌کو‌ت‌ای ئیله‌ام سه‌یریده‌که‌ن.

بولبولیار چه‌ند بیر‌یک‌رده‌وه، به‌هانه‌یه‌کی نه‌دۆزییه‌وه که چیرۆکی بینینی مه‌ه‌دائیلی فریشته بۆ هه‌فاله‌ حیزبیه‌کانی له‌شانه سه‌ره‌تاییه‌کانی شۆر‌شدا بگ‌یر‌پ‌ته‌وه. دلنیا‌بوو نه‌وانیش وه‌ک خو‌ی باوه‌پ نا‌که‌ن. به‌لام بۆ شه‌وی دواتر، دووباره گه‌پایه‌وه بۆ هه‌مان شو‌ینی پ‌یش‌وو، هه‌مان نه‌و جی‌گایه‌ی پ‌یش‌تر مه‌ه‌دائیلی ت‌یدا بینیبوو. بۆ هه‌فته‌یه‌ک هه‌موو شه‌ویک ده‌چوو هه‌مان جی‌گا، ب‌ته‌وه‌ی هیچ ببینیټ. به‌شی‌وه‌یه‌ک که‌وته سه‌ر

ئەو خەیاڵی چیتەر ئەوەندە کاتی خۆی بە هەدر نەدات و دەست لەم گەشتە بێسوودانەی شەو هەلگریت. بەلام بۆ دەبێت مەزۆف تەنیا لە شەودا بۆ فریشتەکان بگەریت، فریشتە گەر فریشتەیه‌کی شەرمەن و ترسنۆک نەبێت، لە پۆزیشدا دەرەدەکه‌وێت. مەه‌دائیلی فریشتەش لەو فریشتانە بوو کە دەیتوانی هەموو ئان و زەمانیک دەرەدەکه‌وێت. وەها‌بوو لە حەوتەمین پۆزدا، لە کاتی‌کدا بۆلبولیار لە بازارێ کۆنەفرۆشان، لە دوکانێکی پێلاوی کۆندا، سەرگەرمی سەیرکردن و هەلسەنگاندنی باش و خراپی جووتیک پێلاوی کۆن بوو، لە ناکاو دووبارە خۆی لە بەردەم مەه‌دائیلدا بینییەوە کە ئەویش وەک ئەو، بە تەواوی قەد و قەڵەف تییەو لە سەر کورسییەک دانیشتبوو، جگەرە‌ی دەرە‌کی‌شا و پووتیکی چەرمی ئیتالی نۆر درێژی تاقیدە‌کردە‌وه. دوا جیگا لە دنیا‌دا بۆ بینینی مەه‌دائیل لە خەیاڵیدا بوو، دوکانی پێلاو‌فرۆشیک بوو بووت و چە‌کە‌ی کۆنە بفرۆشیت. مەه‌دائیل کە بە دۆزینە‌وه‌ی بووتە درێژە‌کان نۆر خۆش‌حال بوو، وەک مندال هە‌لدە‌ستا و دە‌یکوتا بە‌زە‌وییە‌که‌دا و پێ‌وه‌ی دەرپۆشت و دە‌هاتە‌وه‌، ئاشکرا بۆ زستانی دا‌هاتوو خۆی تە‌یار‌دە‌کرد. بە سەر‌سامییە‌وه‌ سە‌یری هۆشە‌نگی بۆلبولیا‌ری کرد و گووتی «کا‌که‌ هۆشە‌نگ ئە‌مه‌ تۆیت... وای لەو پێ‌که‌وتە‌ خۆشە‌. دووبارە‌ خۆتیت. دیارە‌ من شانسی‌کی باشم هە‌یه‌، ئە‌وه‌ چ شانسی‌کی بە‌هەرە‌یه‌... وای وای... عە‌جە‌ب بە‌ختیکم هە‌یه‌. ئە‌وه‌ بۆ فریشتە‌یه‌کی وەک من هە‌موو هە‌فته‌یه‌ک پڕونادات کە‌ که‌سی‌ک دووجار ببینم». بۆلبولیار سەر‌سام‌بوو، دی‌سانە‌وه‌ لە خۆی پرسی ئە‌مه‌ چی لە فریشتە‌ ده‌چیت؟ ئە‌م پیا‌وه‌ پێ‌ش‌هاتوو زیا‌تر لە دی‌لی‌کی جە‌نگ، لە شۆ‌فێ‌ری‌کی نە‌خە‌وتوو‌ی پاسە‌ درێژە‌کان، لە ئاسن‌گەرێ‌کی ماندوو ده‌چیت، شتی‌کی تێ‌دا نی‌یه‌ مە‌زۆف بباتە‌وه‌ سەر نی‌گاری فریشتە‌. سینە‌یه‌کی پیا‌وانە‌ی پان و قژی‌کی کورت و ئە‌سمەر‌یه‌کی عەرە‌قداری هە‌بوو، لە چە‌شنی ئە‌و پیا‌وه‌ بازو‌دار و لە‌شتورتانە‌بوو، کە‌ ماسو‌لکە‌ی خۆیان بە

کاری قورس، نه‌وه‌ک له‌وه‌رزشه‌وه په‌یاده‌که‌ن. بولبولیار له‌ دلی خۆیدا گووتی «من چ‌گه‌مژم... چ‌گه‌مژم... ئەم پیاوه به‌ دلتیاییه‌وه گالته‌ی به‌عه‌قلم کردوه. ببیت و نه‌بیت ئەم به‌شهره‌ ساخته‌کار و ده‌ستپره‌ له‌ دارتاشیک، ئاسنگه‌ریک، وه‌سته‌یه‌کی بیناکاری زیاتر ه‌یچی تر نییه‌، که‌ هه‌ندیک فیل ده‌زانیت و ده‌توانیت که‌سانی گه‌مژه‌ی وه‌ک من ده‌ستخه‌پۆ بکات». له‌ ناخی دلدا بۆ که‌میک ه‌یمنی نه‌به‌دی خۆی له‌ ده‌ستدا و ده‌ستیکرد به‌ پێکه‌نینیکی درێژ. له‌ دلی خۆیدا گووتی «وای من چ‌گه‌مژم... چ‌گه‌مژم». له‌ به‌ر پێکه‌نین ده‌ستیکرت به‌ سکییه‌وه «فریشته‌یه‌ک لای کۆنه‌فروشیکی داماو، بۆ پیللوی ده‌ستی دوو بگه‌ریت... بۆ پووتی کۆن... وای باوکه‌ پۆ» له‌ به‌ر پێکه‌نین که‌وت. مه‌هدائیل به‌ سه‌رسامیه‌وه سه‌یریکرد و بیته‌وه‌ی بزانیته‌ به‌چی پێده‌که‌نیت، گووتی «ها به‌ راستی بینینی فریشته‌یه‌ک، نه‌وه‌نده‌ بۆنه‌یه‌کی خوشه‌ تۆی وه‌ها کامه‌ران کردوه؟». هۆشه‌نگی بولبولیار له‌ سه‌ر نه‌ژنۆ ده‌ستی گرتبوو به‌ زگییه‌وه و له‌ دلی خۆیدا گووتی «وای بابه‌پۆ... فریشته‌یه‌ک پووتی کۆن لای «عونیلی حاجی» بکهریت».

پاش تۆبه‌تیکی درێژی پێکه‌نین که‌ هه‌ر زوو زوو دووباره‌ ده‌ته‌قییه‌وه، گووتی «به‌سه‌... توخودا به‌سه‌. هه‌رچییه‌ک ده‌که‌یت، باسی چیرۆکی قۆپی نه‌و فریشته‌یه‌م بۆ مه‌که‌... ها، ئافه‌رین... باوه‌رت پێده‌که‌م. به‌ راستی ئافه‌رین... ده‌زانیت نه‌و شه‌وه، گوئیگه‌ره‌، به‌ راستیه‌ نه‌و شه‌وه‌ باوه‌رمکرد تۆ فریشته‌یت». مه‌هدائیلی به‌ غه‌مگینییه‌وه له‌ به‌رده‌م بولبولیاردا وه‌ستا بوو، به‌ بالا زۆر له‌ هۆشه‌نگ به‌رزتر و که‌ته‌تر بوو. هۆشه‌نگ به‌ده‌م قاقالیدانی به‌رده‌وامه‌وه گووتی «ده‌زانی تۆ له‌ دیویک ده‌چیت خوا غه‌زه‌بی لیگرتبیت، نه‌وه‌ک له‌ فریشته‌... وه‌ی بابه‌پۆ خنکام... خنکام... کوپی ئاسمان به‌سه‌». مه‌هدائیل به‌ ده‌نگیکی زویر وحه‌سه‌ره‌تاوییه‌وه گووتی «من به‌ راستی فریشته‌م... مامی مامی من به‌

پاستی فریشتەم، پێویست ناکات گومانی واخلایم لێبکەیت». بولبولیار
 کە بە زەحمەت دەیتوانی ئەژنۆی لە زەوی بەرزبکاتەو، گووتی «
 باوکە گیان پچرام... هەناسەم بۆ نادریت... قەت لە ژیاندا کەس وا
 نەبخستومەتە چالەو». «چالۆ چی کاک هۆشەنگ. چالۆ چی؟ من
 هیچ کەس نەخستۆتە چالەو... دەستەم بەرێ. بە پاستیم، ئەو دە زۆر
 پێناخۆشە. ئەوێ تۆ دەلیت، خراپترین شتە ئینسان بە فریشتەیهکی
 بلێت». بولبولیار کە مێک چاوی سپی و گووتی «بەس نەبوو هاتم بۆ
 پێلاو کڕین. باوەردەکەیت، هەفتەیه کە هەموو شەویەک دەچمە دەرێ بۆ
 ئەوێ مەهدائیلی فریشتە ببینم. بەسە کوپی ئاسمان، تازە تەواو...
 تۆم گرت... بە پاستی تۆم گرت. گەر لێرە نەمدیایایە گومانێکم
 دەما... بەلام... باوکە پۆ... قسەم بۆ ناکریت... بەسە... بە پاستیم
 بەسە، وابروات دەخنکیم... تۆ خۆت بلێ. پێشتر فریشتەت بینیوە لای
 عونیلی حاجی پێلاو بکریت؟ لای ئەو پووت تاقیبکاتەو؟».

مەهدائیلی فریشتە دەستی هۆشەنگی گرت و گووتی «پێویست ناکات
 گومان لە من بکەیت. من فریشتەم. دلنایادەکەمەو کە درۆم لەگەڵ
 نەکردویت». «نا تۆ خوا دەست پێمەکەرەو... ئەمڕۆ لەو پۆزانە
 نییه بەختت هەییت. لەو پۆزانە نییه... ئیستا سویندت دەدەم کە
 ناوی پاستەقینەت چیبە و چ کارەیت... بوەستە با من هەلبێینم...
 یان وەستای بینایت... یاخود بوەستە، نا... لە کەسێک دەچیت کە
 کارێکی قورستر دەکات». مەهدائیل بە غەمگینی و سەرسامییەو گووتی
 «کارێکی قورس، هەلبەت من کارێکی قورس دەکەم... چ شتێک لەو
 سەختەرە مڕۆف فریشتەبێت».

هۆشەنگ پرسى «تا ناوی خۆتم پێدەلێیت، هەر بە مەهدائیل
 بانگتدەکەم. کاک مەهدائیل، ئەگەر پووتەکەت بە دلە بیکرە و بابڕۆین».
 دەستیکردەو بە پێکەنین و گووتی «ئەگەر تۆ فریشتەیت، لە کوێ

پارہ ودرده گریٹ... ها... موچه که ت چنده؟». له گه لیدا جاریکی دی قاقا کانی به رزبونه وه. مه هدائیل که به رده وام چه ساو و ناپازیتر دهرده که وت، گووتی «مه لبت پارهی کی که مم هیه که له که سانی وه که توی ودرده گرم. له وانه ی به راستی باوه پیا به کومه ککردنی فریشته کان هیه. پئویستیم به پارهی کی زور نییه. دلنیا تده که مه وه که پئویستیم به پارهی کی زور نییه، به لام خه لکیک هیه ده توانیت پارهی جووتیک پووتی کۆم بداتن».

مه هدائیلی بیته وه ی پووته کان بکرت، پیکه وه له گه ل بولبولیار له دوکانی عونیل هاتنه دهری.

که چند مه نگاویک له پیلوفرۆشه که دور که وتنه وه، بولبولیار جاریکی تر به دم خنده و قاقاوه، گووتی «نگه ر تو به راستی فریشته ت... به راستی به راستی... جاریکی تر باله کانتیم پیشانیده». هۆشه نگ دلنیا بوو که مه هدائیل له ناوه راستی بازار ده ناتوانیت کاری وه ها بکات، چونکه نه وه ی که له شه ودا پئی پیکخراوه، نه و گه مه یی که له ویدا بو گه مزهی وه که نه می پیکخستوه، لیرده دا دوباره ناکریتنه وه. چونکه نه وه تا له پۆزی پوونا کدا ده بینیت مه هدائیل چ په پوبالکی پئوه نییه. مه هدائیل وه که شتیک له ناخه وه برینداریکرد بیت، گووتی «عاده تم نییه له ناوه راستی بازار دا نه و کاره بکه م، نه گه رچی باله کانی من شتیک نین هه موو که س بیانینیت... به لام دلنیا م تو ده یانینیت... دلنیا م». بولبولیار نه مجاره به جیدییه تیکه وه گووتی «ناه به سه، به سه نه وه تا ده بینم که تو بال ت نییه». نه و هیشتا «نییه» که ی له زار نه ترازو بوو که مه هدائیل جووتیک بالی زور گه وری کرده وه، جووتیک بالی سپی و هه وایی که ده گه یشتنه بنمیچی بازار پی کۆنه فروشان... دوو بالی سپی و ته نک... دوو بال که نه له مه تریال بوون و نه له خه ون. دوو ته نی دریزکراوه و نه فسانه یی و ته مناسا که ئاشکرا جگه له بولبولیار هیچ که سیک ی تر نه یده بین ی.

نه‌مجاره‌یان بولبولیار به پاستی چه‌په‌سا. مه‌ه‌دائیل بۆ نه‌وه‌ی گومانی له دڵدا نه‌ه‌تاییت، چه‌ند جارێک باله‌کانی کرده‌وه و دایخستنه‌وه، کردنییه‌وه و دایخستنه‌وه.

ئێستا بولبولیار جگه له واقیوون و سه‌رسامی چاری دیکه‌ی نه‌بوو. سه‌رسامی تاکه شتی که له نازاری نه‌زانین ده‌مانپارێزیت، گهر سه‌رسامی بوونی نه‌بایه، نه‌زانین ده‌یکوشتین. سه‌رسامی ئه‌و خوده ئاسنینه‌ی عه‌قلمانه که له ساتی تیغه‌گه‌یشتن و بێته‌فسیریدا ده‌یکه‌ینه سه‌رمان تا مه‌دۆشی نه‌زانین نه‌مانکوژیت. هیچ شتی که وه‌ک نه‌زانینیکی قوول، نه‌زانینیکی ئینسان توانای به سه‌ر سنووریدا ناشکیت، کوشنده نییه. سه‌رسامی ئه‌و شه‌رابه ئارامه‌خشه‌یه که که‌میک ئه‌و ژانه سووکتر ده‌کات. له رێگای سه‌رسامیه‌وه م‌رو‌ف به‌خۆی ده‌ل‌یت «یارو لێگه‌پێ ئه‌مه کاری عه‌قل نییه». له‌و ساته‌شدا که بولبولیار شتیکی ده‌بینی جیاواز له هه‌موو ئه‌و سنوورانه‌ی که زانیارییه‌کانی ئه‌و ده‌رباره‌ی ژیان ده‌یگاتییت، شتیکی ده‌بینی جیاواز له هه‌موو ئه‌و به‌روایانه‌ی ئیمانیه‌ی ئه‌ویان دا‌ر‌پ‌شت‌وه، سه‌رسامی ته‌نیا فریاده‌رسی بوو.

بولبولیار هێمنی و ساردیی پێشوو بۆ گه‌پا‌یه‌وه و به‌ غه‌مگینییه‌کی قوول‌ه‌وه پرسی «به‌لام پێمب‌لێ چۆن ئه‌وه ده‌که‌یت، چۆن ئه‌وانی تر باله‌کانت نابینن؟». مه‌ه‌دائیلی فریشته گوتی «نازانم، بینین و نه‌بینینی من وه‌ک فریشته په‌یوه‌ندی به‌ وانی تروه‌ه‌یه، په‌نگه من فریشته‌یه‌کی راسته‌قینه نه‌بم، په‌نگه نات‌ه‌واو بم، ئه‌وه‌ی ئه‌وانی تر ده‌توانن وه‌ک م‌رو‌ف بمبینن، شتیکی تایبه‌ته ... زۆر تایبه‌ته، ئه‌وه واده‌کات بتوانم ئاسان کاری ئه‌وانی تر جێبه‌جێکه‌م». بولبولیار به سه‌رسامیه‌وه گوتی «ده‌توانین به‌رۆینه جێگایه‌ک دابنیشین». ده‌نگی ئێستا ئه‌و ئاوازی لاقرتی و پێکه‌نینه‌ی تیدا نه‌ما‌بوو که به‌ر له‌ تۆزێک هه‌یبوو،

به پيچه وانه وه هتا تاسه و شه يدايه كي. كتوپريشي هه لگرتبوو. مه هداييل گوتي «هه لبت ده توانين بږوين و له جيگايه ك دابنيشين». دواي توژيك له دؤندرمه خانه يه كي چه په كدا جيگايه كيان دؤزييه وه، مه هداييل جگه له ناو هيچي ديكي نه ويست. دواي هه نديك قسه ي گشتي، بولبوليار له گه ل سهر داخستنكي شهرمن و دريژدا، به شتيك له حه سره ته وه پرسی «به لام بؤ من ده تبينم كه فريسته يت و نه واني تر ناتبين... بؤ من باله كانت ده بينم و نه واني تر نايبين؟». مه هداييل كه ميك سه ري خوراند و گوتي «ناساييه، نه وه په يوه ندي به تووه هه يه... مروف ده بيت خو ي فريسته يه كي به هيژ و دلسوزي هه بيت نه وسا ده توانيت فريسته كان ببينيت. به دلنبايه وه تو يه كيكي له مه له كبينه كان». بولبوليار ده ستي مه هداييلي گرت و سويندي خوارد «مه له كبين، وای مه له كبينی چی... من پيشتر كه سي وهك تو م نه بينيوه، تو يه كه م كه سيكي بالداريت ده تبينم». مه هداييل گوتي «نازانم، ته فسيري ترم نييه... نه وانه ي ده توانن فريسته كان ببينن نه وانه خويان فريسته يه كي باشيان له ناخدايه». «به لام تو بؤ له ناسمان نيت، تيناگه م بؤ له ناسمان نيت؟». مه هداييل سه يريگرد و گوتي «بمبوره، به س پيمبلن، له ناسمان چی بکه م. پيمگوتي هيچ كات له ناسمان نه بووم، هيچ كات... تيناگه م بؤ نه ونده پرسياي ناسمانم ليده كه يت؟». «تيناگه م... تو چون فريسته يه كي گه ر هيچ خه برت له ناسمان نه بيت، خودات نه بينيبيت، هيچت نه بينيبيت... ده ركه وتنت بؤ مروف چ سوويكي هه يه». مه هداييل كه ميك نارچه ت قامه ته به رزه كه ي برده دواوه و گوتي «من خودا له كوئ ببينم، منيش وهك تو وه هام، چ خه بريكي به قينم له بوون و نه بووني نييه. منيش وهك تو وه هام... كه غم زؤر ده بيت كه نه ركه كانم زؤر ده بن ده پاريمه وه، ده ليم خودايه ده رگاي ناسمانتم بؤ بکه ره وه، خودايه هه لمكي شه، خودايه بمبه، خودايه نيمه گونا همان

چىيە بەم بالە گەورانە ئىفلىج لە سەر زەوى كەوتووین... ھەلمانكىشە خودايە، ھەلمانكىشە، ئىمە لىرە لە سەر ئەم زەويە لە غەربىين. بەلام تۆ چەندە دەنگى خودا دەبىستىت منىش ئەوەندە، خودا چەندە وەلامى تۆ دەداتەو، ھەر ئەوەندەش وەلامى من دەداتەو». بولبوليار بىئەوھى تىبگات، گووتى «ئەو مانای ئەوھى كە مەرفى ھىچ لە سەر فرىشتە نازانىت... قەسەكانى تۆ بەس ئەو مانايەيان ھەيە». مەھدائىل بە نىگايەكى پەرپرسىارەوھ سەيرىكرد و گووتى «ھۆشەنگى ھارپم... مەرفى لە چى تىدەگات تا لە فرىشتە تىبگات؟». مەھدائىل كە ناوى مەرفى ھىنا، قورگى جۆرە تورەيەكى تىدابوو. بولبوليار ھەزىكرد بزانىت ئەم فرىشتە زەبەلاح و بالەبەرزە بۆ لە مەرفى وا داخ لە دلە، بەلام ئەو گووتى «نازانم تىت بگەنم، دەبىت خۆت بىدۆزىتەو، ھەندىك ھەقىقەت ھەن نابىستىرن، ناگوتىرن، تەنبا دەگىرن و دەستيان لىدەدرىت». بولبوليار پرسى «بەلام چۆن بتوانم لىيان نىزىك بىمەو، چۆن دەكرىت بىانگرم و دەستيان لىدەم؟». مەھدائىل ئەمجارە پىكەنى و گووتى «مامى مامى، تۆ دەلىيت چى. تۆ بەخت ھەيە، كى لە تەمەنى تۆدا نىگىنى وای دەستدەكەوت فرىشتە بىبىنىت، كى؟». سەرى ھىنايە پىشەوھ و چىرپانى بە گووتىدا «مامى مامى، ئەو پاستىيەى كە تىبگەيت و بزانىت فرىشتە لە دونىادا ھەيە، كەم نىيە... تىدەگەيت، كەم نىيە... ئەو پاستىيە لە زۆر شت دەتپارىزىت، گرنگ ئەوھىە بزانىت فرىشتە لە دنبادا ھەيە. بەدبەختە ئەو مەرفى باوھەرى بەبوونى فرىشتە نەبىت، تىدەگەيت بەدبەختىرن كەس ئەو بەشەرە گىزانەن كە باوھەريان بە بوونى فرىشتە نىيە. بە پاستى شانس و نىگىت ھەيە... ئەوھم بە گالە نىيە». ئىنجا دەنگى سووككردەوھ و بە جىدىيەت كەوھ كە بولبوليارى ترساند گووتى «لەوانەيە وابىت بتوانىت فرىشتەى تىرىش بىبىنىت. گرنگ ئەوھىە بزانىت ئەو زانىارىيە چۆن دەخەيتە كارەوھ... لەوھدا ھىچ كەس يارمەتەت نادات،

هیچ کس... به‌لام هر بزانت له دنیا دا فریشته هیه، نه وه شتی که به پاره‌ی دنیا ناکردی، له وهش گرنگتر نه وهیه نه زانینه به کاربه‌یت، بیت به مه‌له‌کبینیکی باش». بولبولیار به چاوه گه‌وره‌کانیه وه چاوی پیاویک که همیشه جیگایه‌کی دورتر له جیگا نزیکه‌کانی ده‌وروبه‌ری سه‌برده‌کات، سه‌یری نه و جیگا نادیاره همیشه‌یه‌ی کرده وه و گووتی «به‌لام به راستی نازانم، زانباری وه‌ها چون به کاربه‌یتم... به‌تابیت واپریاره من باوه‌رم به بوونی فریشته نه‌بیت، گه‌ر که‌سانی نزیکم بزائن من باوه‌رم به بوونی فریشته هیناوه، به ئیماندارم حیسابده‌کن و ده‌بن به دۆژمنم». مه‌دائیل له سه‌ره‌خۆ قومیکی له ناوه‌که‌ی به‌رده‌میدا و گووتی «راستی‌ه‌که‌ی منیش زۆر باوه‌رم به غه‌یبیات نییه... به‌لام نه‌وه‌ی له یه‌که‌م ساته‌وه خۆم بۆ ناشکرکردیت، باله‌کانی خۆم له به‌رده‌م تۆدا کرده‌وه و بینیت، نه‌وه کاری به ئیمان و غه‌یبیات وه نییه. ئیمه‌ی فریشته جنسیکی لاوازین، پتووستیه‌کی زۆرمان به کۆمه‌ک و یارمه‌تی هیه... من بۆ کۆمه‌ک ده‌گه‌ریم». ئینجا سه‌یریکی ده‌وروبه‌ری خۆی کرد و جاریکی تریش ده‌نگی ته‌واو نزم‌کرده‌وه و گووتی «ده‌مه‌ویت نه‌تنبیه‌کت پتبلیم... نه‌تنبیه‌کی گه‌وره». «پتبلیم، تکایه، پتبلیم» ده‌نگی هۆشه‌نگ تۆنی پاپانه‌وه‌یه‌کی قوولی تیدا بوو. «من هه‌ست به نه‌خۆشییه‌کی گوشنده ده‌که‌م. هه‌ست به هاتنی تاعوون ده‌که‌م، درمیکی خه‌ته‌رناک، فریشته‌کان نه‌خۆشن. من له داها‌تو‌دا، نازانم که‌ی، نزیک و دور، پتووستیم به یارمه‌تی ده‌بیت، زۆر پتووستیم به تۆ ده‌بیت». ده‌نگی مه‌دائیل له ده‌نگی که‌سیکی ترساو و هه‌له‌اتوو ده‌چوو. «من هه‌ستی پتده‌که‌م، پتتشر نه‌بووه فریشته‌کان به‌وجۆره بیمارین. به‌لام چه‌ند حاله‌تیک ده‌بینم. دۆعابکه وانه‌بیت، له خودا بپاری‌ه‌وه وانه‌بیت... چونکه نازانم گوپی لی‌مانه یان نا... نازانم ده‌مانبیت یان نا... نازانم ناگای لی‌مانه یان نا... به‌س ده‌پاری‌مه‌وه خودا به‌زه‌یی به فریشته‌کاندا

بىتەۋە، خودا كە ۋەك تۆ يەقىنىڭم نىيە ئاخۇ دەمانبىستىت يان نا،
ئاخۇ دەزانىت ئىمە ھەين يان نا».

بولبوليار... سەرسامبوو... سەرسامى تەنيا شتىكىش بوو دەيتوانى
ئارامىيكاتەۋە.

شۆرېشگىزىڭ لە سەرەتاكانى رۇزگارى خوئىن و كىنەدا

سەرەتاي شۆرېشى نويم لە ھەلومەرجىكى زۆر سەختدا برەپتەۋە،
كاتىك لەگەل ھەفال شىرخاندا يەكەم مارش و گەشتى شۆرېشگىزەنەم
بەرەۋ خۇرئاۋا، بەرەۋ جىگايەكى سەخت لە سى گۆشەى سنوۋرى
عىراق - سورىا - توركىا دەست پىكرىد، ئەۋەندەى قورسايى چەك و
كۆلەپشەكەم لە سەر شانم بوون، قورسايى يەكەمىن كوشتن لە سەر
ۋىژدانم نەبوو. دۇنيابووم لە شەۋدا شتىكى گەرەى ۋەك بومەلەرزە لە
ناخمدا پوۋىداۋە. شتىك نە بومەلەرزەى لەش بوو، نە ئازارى ۋىژدان،
بەلكو ھەستىكى نادىاربوو، ۋەك خزانى شتىكى گەرە لە ناخدا، ۋەك
ئەۋەى پۆم شاخىكى پەق بىت و لە ناكاو گاشەبەردىكى گەرەى
ترازابىت، يان ۋەك دەرگاىەكى گەرەبىت و كلىلىكى زۆر گەرەى
تېداىت، ئەۋ كلىلە قەت قەت پىچى نەخواردىت و ئىستا لە ناكاو
پىچىكى بچوكى دابىت و ۋەستابىت. پىچىك كە تۆ گويىت لە كرتەكەى
دەبىت، بەلام دۇنيانىت ئاخۇ ۋايە يان نا... دروستە ياخود تەنيا
ھەستىكى ئالۇز و خەيالىيە و ساتىكى تايبەتى گومان دروستىكردەۋە.
لە دۇنياي شۆرېشگىزەندا، كىشەى سەرەكى كوشتن ئەۋەيە كە لەساتى
خۇيدا ھىچ شتىكى ئەۋتۇ گىرنگ دروست ناكات. جىاۋازى شۆرېشگىز

له گهَل پياو كورئى ناساييدا نه وه يه كه پياو كورئى ناسايى له وانه يه دم و ده ست هه ست به په شيمانيبكات، له وانه يه پاسته وخو ژانتيكى قوول بچي ته ويژدانبييه وه، بگري و په شيمانبيي ته وه. به لام شوپشگير نا ... له ناو هه موو جوړه كانى پياو كوردا شوپشگيران له هه مووان ناسووده ترن، له هه مووان ويژدانتيكى نارام تريان هه يه، له وانه يه بۆ هه تاهه تاشه هه روا بعي ننه وه، چونكه به بر وای شوپشگير نه وه رگيز مروفى نه كوشتووه، به لكو زه وي بۆ به هه شتيكى گه وړه خو شكر دوه و پښگای بۆ نامانجيكي گه وړه پاك كر دۆ ته وه. له به رنه وه زور جار ده مرن بي ته وه ي به پاستى هه ستيان به وه كر د بي ته كه كه سيكيان كوشتووه. لای شوپشگيران دوزمن مروف نيه، به لكو به رديكه له پښگای به ختيارى مروفه كاندا و ده بيت لابري ته. شوپشگير هينده به نيه تيكي پاك و باشه وه خه لك ده كوژي ته، به نيازى خراپ و پوحي تول وه ناكه وي ته كار، دواتر يان واده زان ي ته خير و چاكه يه كى گه وړه ي بۆ هه موومان نه نجامد او يا خود ته او له يادى ده چي ته وه و شته كان وهك به شيك له سه رده ميكي دياريكراو سه ي رده كات كه نه ستم بوو بى خوي ن بر واته پۆه.

به پيچ وانه ي چاوه پوانبييه كانى منه وه، سه ره تاي شوپش پر نه بوو له جهنگى خوي ناوى له گهَل به عسييه كاندا، به لكو له يه كه م پۆزه وه و له يه كه م گه شتمان وه، كاتي ك ده مانويست له ناوچي هه رير و باتاسه وه به ناراستي باكوورى خوړ ناوا سه ريكه وين و هيزه كانمان به پښگايه كى پيچاوپيچ و به پي نى نه خشه يه كى نالۆز پوه و كه نارى خاپوړر بچولي نين. هه فال شيرخان كۆبوونه وه ي پيكر دين و گو تى «كه چوي نه سنوورى بادينان و هينده ي گو ي تان له خه لكانتيك بوو باديني ده دي تين، ئي تر ده بيت چاويك بكه ن به هه زار چاو، چونكه لي تره به دواوه خه تهرى سه ره كى سه ر ئيمه هيزه كانى به عس و جاسوسه په ره ته وازه كانى نه وان نيين،

به لکو به رزانییه کانن که له م ده ره ده پلانی لیدانی هیزه کانی نیمه یان داپشتوو و ده یانه ویت ئم شوپشه ش به دهردی نه وی پیشوو بیهن... هر که سیکمان بکه ویت ده ست به رزانییه کان وای لیده که ن تف له دایک و بابی خوی بکات که بۆ پۆژی وا په ش هیناویانه ته دنیاوه... که ر که وتنه که ماروی به عسییه کانه وه خۆتان بدهن به ده سته وه، له ویدا شانسیکی بچوکی ژیان هیه و له وانه یه که ر خودا په حمی هه بیت، بهر لیبور دنیکی یان شتی بکه ون، به لام که ر که وتینه که ماروی به رزانییه کان، وه عدم بدهن که دوا فیشه که هه لبرگرن بۆ خۆتان. له که ل ئه واندا لیبور دن و دیلی و شتی وا بوونیان نییه... له بهر نه وه دواي کلاوی بابر دو مه که ون، ده موده ست ده ستان بچیته گیانی خۆتان و پۆختان له نازاری زیاد قوتاریکه ن، نه وه یان نازاری سوو کتره».

قسه کانی هه فال له وه پۆشنتر بوو که س تینه گات. به لام شه پی ئیمه ته نیا له که ل بارزانییه کان نه بوو، به لکو له و ده مه دا چه ندین گروپی چکۆلانه ی دیکه ش له مه داندان بوون، چه ندین حیزب و حیزبۆچکه هاتبوونه دنیاوه، که هه ندیکیان وه ک کو له بنه ی ناو حیکایه تی پیریژنان تا ئه مرۆ هه ر به و قه د و قه واره بچوکه وه ماونه وه که پیوه ی له دایک بوو بوون. یه که مین قوریانیانی گه شته که مان سه ربازه کانی سوپای عیراق نه بوون، به لکو دوو پیشمه رگه ی به رزانییه کان بوون که له سه ر کانیه ک ناویان ده خواره وه و پشوویان ده دا. هه فال شیرخان که نه وانی بیانی ئه مری دانن به بیخشیه لییان نزیک بیینه وه و هه ر کات ئه و به ده ست ئاماره یکرد هه موومان پتکه وه ته قه بکه ین. پیشمه رگه کان دوو کوپی مندالکاری گه نج بوون، تا قم و تفه نگیان کرد بووه وه و به ته مابوون له تویشوو هه کی پشتیاندا هه ندیک نان ده ره یئین و شتی بکۆن و بکه ونه وه پئ، هیشتا ته و او کۆلی پشتیان دانه نا بوو که ئیمه له بیست کلاشینکۆفه وه بیژامانن. هه فال شیرخان به هانه ی کوشتنه که ی نه وه بوو

که بارزانییه‌کان هه‌فته‌یه‌ک له‌وه‌وبه‌ر کۆمه‌لێک هه‌فالی ئێمه‌یان به‌وجۆره شه‌هیدکردوه، بێرهمانه بێژاویان، زمانیان بپړیون، نافه‌کیان بپړیون، دواتریش لاشه‌کانیان سووتاندون. که چوومه سه‌ر لاشه‌ی کۆژاوه‌کان و له‌ نزیکه‌وه سه‌یرمکردن، هه‌مان بێباکی قوولم تێدابوو که شوپش پێویستی پێی بوو. هه‌فال له سه‌ر ته‌رمه‌کان به عاده‌تی هه‌میشه‌یی خۆی، به نوکی پێلاوه‌کانی تۆزێک چه‌ناگی کۆژاوه‌کانی جولاند و گروتی «ئه‌وه‌ی لیمان شه‌هیدبکات، لێخۆش نابین. هه‌ر چاوێک به دوو چاو و هه‌ر دانێک به دوو دان». دکتۆر له سه‌ر لاشه‌ی هه‌موو دوژمنێک وای ده‌گوت. هه‌فال شیرخان به‌رده‌وام پێیوابوو تۆله‌ده‌کاته‌وه، به‌بروای ئه‌و، ئێمه جگه له‌وه‌ی هه‌قی خۆینی شه‌هیده‌کانی خۆمان ده‌ستێنین هه‌چی تر ناکه‌ین. لای ئه‌و ئێمه هه‌رگیز ده‌ستپێشخه‌رنه‌ین، به‌لکو دوژمن به‌رده‌وام ده‌ست پێشخه‌ره. له راستیدا من نه‌مده‌ویست بێر له‌وه بکه‌مه‌وه کێ ده‌ست پێشخه‌ره. من وه‌ک سه‌ره‌تا بیرم لای ئه‌وه بوو که شوپش له به‌رئه‌وه‌ی نوێیه هه‌م پێویستی به شه‌هید و هه‌م پێویستی به سه‌رکه‌وتن هه‌یه. ده‌بوو کارێکبکه‌ین هه‌م شه‌هیدمان هه‌بێت و هه‌م سه‌رکه‌وتن تۆماربکه‌ین. هه‌چ شتێک وه‌ک مردن و سه‌رکه‌وتن هه‌ژنکی سیاسی گه‌وره ناکات. مردن وه‌ک ئه‌و شیرینییه‌یه که حیزب دایده‌نێت بۆ ئه‌وه‌ی هه‌موو مێشه‌کانی دونیای پێوه بنیشن. چه‌ند شه‌ویک له‌و پڕوه‌وه گفتوگۆی درێژم له‌گه‌ڵ هه‌فال شیرخاندان کرد، که هه‌یدی هه‌یدی زیه‌رکی و وریایی من سه‌رنجی پاده‌کێشا. بێرۆکه‌کانی من له سه‌ر دروستکردنی شه‌هید و گه‌وره‌کردنی حه‌کایه‌ته‌کانی سه‌رکه‌وتن، ده‌بوو به جیگای پامانی ئه‌و. له گه‌شتیشماندا بۆ باکوور تا ده‌هات به جیگای سه‌ختهدا ده‌پوشتین. من هه‌یدی هه‌یدی زیاتر له‌وانی دی له دکتۆر نزیک ده‌بوومه‌وه... به جۆرێک هه‌ر له هه‌فته‌ی یه‌که‌مه‌وه گه‌پامه‌وه سه‌ر پێشه‌ دێزینه‌که‌ی خۆم، به وردی چاودیتری چواره‌وه‌رم بکه‌م و

ھەموو شتىك تۆمارىكەم. مەن بە وردى سەرنجى رەفتار و ھەلسوكەوتى ھەموو پېشمەرگەكانم دەدا و يەك بە يەك دەمخویندەو. دە پۆژ نەبوو لەگەڵ مەفرەزەكەدا بووم كە يەكەم پاپۆرتى گرنگم بۆ ھەڤال شىرخان بەرزكردەو، بە وردى ئەو دەم نوسىبوو كە مەن گومانىكى خراپم لە دووان لە پېشمەرگەكانمان ھەيە. ھەلبەت مەن ھەميشە گومانەكانم لە سەر توانايەكى بۆيىنەي فیراسەت و خویندەنەو يەكی دروستى جۆلەي دەست و شان و نىگا بونیاد دەنا. ھەلبەت وەك ھەموو گومانىك، مەودايەك بۆ ھەل و نەپىكان دەمايەو. مەن گەرچى باوەرەم بە وردكاریى خۆم ھەبوو، گەرچى يەقىنم ھەبوو كە توانام لە سەر بۆنكردى ناوھەوى ئینسان وەك توانای سەگىكى ئەزموندار وایە، كاتىك دەوھەخاك و پىدەشتىكى پەر لە گىاي كۆی بۆ ھەلاتووان دەگەرێت، بەلام لەگەڵ ئەوھەشدا بە زەحمەت و ناپەھەتسى دەگەيشتمە يەقىن، ئەوھى منى لەو سەگە بۆننیزانە جیادەكردەو، گومان بوو. سەگ ھەرگیز گومان لەو ھەقیقەتە ناكات كە غەریزە پىدەبەخشىت، بەلام مەن زۆرجار گومانم لە عەقل و لە غەریزەشم ھەبوو، ئەوھش ئازارىكى نادىارى دەدام، سەعاتىكى ناوھەكى سەیری لە ناخەدا دەخستە كار كە نەمدەزانى بۆچى و لەبەرچى ھەميشە دەچركێنى و دەچركێنى. گەرچى مەن پیاویكى پەسەنى ئاسايش و سىخوړىكى ئەزەلى بووم، گەرچى توانای بۆنكردن و سەرنجەدانم وەھا گەورە بوون كە جىگایەكى زۆرى بۆ دوودلى جى نەدەھىشت، بەلام شتىك لە دەروندەدا دەمايەو كە نەمدەزانى ناوی بنیم. شتىكى سەیریبوو، ھەستىكى تارىك بوو، وەك يەكێك بە زۆر سەرنجەم بۆ كۆمەلىك شتى دى پاكىشىت و پىمبلى عەزىزم بۆ بەو دیودا ناپوانىت، بۆ لە بەھانە و بەلگەكاندا تەنیا ئەم مانا یاخود ئەوى دىكەیان دەبینىت و ناپرسىت كە دەشىت پىگای تەر و بىركردنەوھى تەر و تەفسىرى دىكەش ھەبىت كە گەلىك لە دەرنەجامەكانى تۆ دوورن. بەلێ ھەميشە شتىكى نادىار و

بیتاوه له ده‌روندا ده‌مایه‌وه، ئه‌وه‌شی له ده‌روندا کوشنده‌یه، ئه‌و شته‌یه که ده‌میتیت‌ه‌وه و ناتوانین ناوی بنیین.

مه‌فره‌زه‌که‌مان له نزیک سنوور بوو به دوو به‌شه‌وه. به‌شی‌کمان «که من هاو‌پێیان بووم» له‌گه‌ڵ دکتۆر به‌ره‌و سه‌ر ئه‌و خاڵه‌ جولاین که تێیدا هه‌ر سێ سنووری سووریا و تورکیا و عێراق له‌ یه‌ک‌ده‌هه‌ن. سه‌یرم لێهات که ئه‌و خاڵه‌ گرنگه‌ لای هیچ یه‌ک له‌و سێ ده‌وله‌ته‌وه به‌ باشی پاس نا‌کرێت. واده‌زانم هۆکه‌ی ئه‌وه‌ بوو، له‌ جه‌وه‌ردا ئه‌و جۆره‌ خاڵانه‌، تاکه‌ بستی راسته‌قینه‌ی سه‌ر زه‌وین که به‌ ته‌واوی له‌ ژێر ده‌سه‌لاتی راسته‌قینه‌ یان په‌رمزی هیچ هێزێکدا نین. خاڵیکی مه‌جازیه‌ که هه‌موو ده‌وله‌تێک وا هه‌سته‌ده‌کات له‌ویدا ده‌سه‌لاتی گه‌یشتۆته‌ کۆتایی... خاڵیکه ئه‌وه‌ بێر ده‌سه‌لات ده‌خاته‌وه که دیارده‌یه‌کی جوگرافی و دونیاییه‌، نه‌وه‌ک هێزێکی په‌ها و ئه‌به‌دی، له‌ به‌رئه‌وه‌ هه‌میشه‌ سه‌ره‌تیکێ نادیار له‌ دلی ده‌سه‌لاتداراندا دروسته‌کات، خه‌فه‌تیکێ نه‌یێنی. به‌وه‌دا ئیمه‌ی کورد هیچ کات ده‌وله‌تمان نه‌بووه‌، هیچ کاتیش هه‌ستمان به‌ مانای راسته‌قینه‌ی سنوور نه‌کردوه‌، به‌و جۆره‌ی ده‌سه‌لاتدارێکی راسته‌قینه‌ هه‌ستی پێده‌کات. سنوور له‌ دلی ده‌سه‌لاتداری راسته‌قینه‌دا هیچ نییه‌ جگه‌ له‌ وه‌بیره‌یتانه‌وه‌یه‌کی به‌دی ئه‌و راستیه‌ی که ئه‌و خودا نییه‌. پادشا و سه‌رۆکه‌ گه‌وره‌کان ته‌نیا له‌و کاته‌دا بیریانده‌که‌وتیه‌وه که خودا نین و هێزی په‌های ئه‌ویان نییه‌ که چاویان به‌و هێله‌ خواروخیچانه‌ی سنوور ده‌که‌وێت... له‌ به‌رئه‌وه‌ هه‌موو پادشا و حاکمه‌کان به‌ درێژایی میژوو دوژمنی سنوور بوون، باوه‌پنه‌کردن به‌ سنوور ئه‌وه‌ جه‌وه‌ری ده‌سه‌لاته‌. له‌و شوێنه‌دا که دکتۆر به‌ ده‌نگی به‌رز پێیگوتین ئه‌مه ئه‌و پنته‌ مه‌لعونه‌یه‌ که کوردستانی کردوه به‌ سێ به‌شه‌وه‌، نه‌مه‌دزانی خۆش‌حال بم یان غه‌مگین. به‌ هه‌فال شیرخانم گووت «هه‌فال به‌ راستی

نازانم لیتره‌دا دلخۆش یان دلته‌نگ بم». قسه‌كه به تۆنكی منداآنه له زارم هاته‌ده‌رئ، كه تا ئه‌مپۆش له گوێمدا وه‌ك خۆی ده‌زنگیته‌وه. ئه‌و گووتی «گەر به‌رزانییه‌كان نه‌بوونایه، له‌وانه‌بوو ئه‌م خاله‌ ئیستا له جیگایه‌كدا بێت زۆر له‌ خوارتر، له‌وانه‌ بوو سنووری باكووری ده‌وله‌تی كوردستانی له‌گه‌ڵ ده‌وله‌تی توركاندا دروستكردبایه». دكتور له‌ویدا وتاریکی سیاسی درێژی بۆداین كه ماناكهی ئه‌وه‌بوو، گەر به‌ پۆحی فیداكاریی و له‌ خۆبوردن کاریكه‌ین و گوێ له‌ سه‌رۆكه‌كانمان بگرین و باوه‌ر به‌ دلسۆزیان به‌ئین، له‌ داهااتووی نزیكدایه‌ ئه‌م سنووره‌ به‌وجۆره نامیبت و ئه‌م خاله‌ ده‌كه‌وێته‌ ده‌ست هیزی پېشمه‌رگهی كوردستان و لیتره‌وه‌ خێر و پاره و خۆشی پووده‌كه‌نه‌ خه‌لكی كورد و خه‌لكانی هه‌زار ده‌بوژینه‌وه، هه‌زراكانمان سه‌وزده‌بن و خاکی جوانمان ئاوه‌دان ده‌بیت و زه‌ویمان پرده‌بیت له‌ به‌رهم و شارمان پرده‌بیت له‌ كارگه‌.

ئه‌و شه‌وه‌ من و دكتور و دوو هه‌فالی تر دزه‌مانكرده‌ تورکیا و له جیگایه‌کی تایبه‌تیدا خۆمان هه‌شاردا و دوو شه‌و ماینه‌وه، شه‌وی سه‌یه‌م هه‌فالانمان له‌ سووریاوه‌ بارێکی گه‌وره‌ و قاچاغیان بۆ هێتاینه‌ ئه‌م دیو سنوور، پتر له‌ پێنج سه‌د پارچه‌ چه‌کی سووک و برێکی زۆری ته‌قه‌مه‌نی كه‌ گه‌لێك سه‌خت ئاودیوكرابوون و گه‌لێك سه‌ختیش ئێمه‌ ئاودیوی ناوچه‌كانی خۆمان كرد... به‌ درێژیی پێگا هه‌موو هه‌ستی خۆم خستبووه‌ سه‌ر ئه‌و مۆسیقا تایبه‌تییه‌ی كه‌ سمی هیستره‌كان له‌كاتی پێكداداندا له‌گه‌ڵ په‌قه‌نی زه‌وییه‌كه‌دا دروستیانده‌كرد، زۆرجار له‌ شۆرشدا كه‌ ناچار ده‌بیت زۆر زۆر برۆیت، كاتێك هه‌ر ده‌پۆیت و پێگا ته‌واو نابیت، هه‌ر ده‌پۆیت و ناگه‌یت، ته‌واوی هه‌ستت ده‌خه‌یته‌ سه‌ر ئه‌و ده‌نگه‌ سه‌یرانه‌ی پۆشتن و ماندوویتی ده‌یانخولقینیت، ده‌نگه‌گه‌لێك مرۆف ته‌نیا له‌ كاتی پۆشتندا ده‌بیسیت، به‌شێکی ده‌نگی سروشته‌ كه‌ سه‌یری تۆ ده‌كات، به‌شێکی ده‌نگی ناوخۆی جه‌سته‌ته‌ كه‌ تا زۆر ماندوو نه‌بیت نابیسیت. من زۆر

چيژم له ماندوويوون ده بينى، چونكه تهنيا له كاتى ماندوويووندا ههستم به له شى خؤم ده كرد، له ش مؤسقيايه كى ناوه كى هه به كه تهنيا له كاتى ماندوويووندا به رزده بيته وه. جوړه ئاوازيكه من ناويده نيم ئوركسترى هيلاكى، ئاوازيكه هه موو ئه ندام و به شه نه نتييه كانى ناو جهستم له سهرى سه ماده كه ن، سه مايه كى دلپره قانه، دپنده، هوښبه، من له كاتى هيلاكيدا ته واو ههستم به سه ماي هه موو ئورگانه كانى خؤم ده كرد. له گه شتى گه پانه وه ماند، فهراسه تى شوپشگيپانه م تا ده هات دپتر ده بوو... به چاويكى گومان او يتره وه سه يري شته كانم ده كرد. به كييك له وانه ي به غه ريزه گومانم خستبووه سه ر پيشمه رگه يه كى ريشن و بچكولانه بوو، كه ده موچاويكى سه يري هه بوو، له وانه ي پيډه چيټ خودا له ئاميريكى شله قانى تونددا راپوه شاندين و لوت و له و چه نه يانى به لادا برديټ، گه نجيكى شانخور، به دوو كيسه ي گه وره وه له بهر چاويدا، به پيلوانى بيبيرزانگ و جووتيك برؤى كورت و تهنكه وه. ئيستاش نازانم گومانم ده رهق به م گه نجه، به هو ي نه و پوخساره شيواوه يه وه بوو، يا خود به ره مى غه ريزه يه كى سياسى و شه پانگيزانه ي ناخم بوو. له بهر هر شتيك بيت، من له ساتيكد هه ستمكرد، ئه م گه نجه ناپاكييه ك له ناخيدايه تى. به «شاسه ي ياسه مين» بانگيانده كرد، تاقانه ي دايك و باوكيكى كوټر بوو. نه وه ي سه رنجى منى راكميشا، نه وه بوو ئه ويښ زؤر شتى ده نوسى، به برپاى من هه ر كه سيك له شوپشدا شتى زؤر بنوسيبايه، جيگاي گومان بوو. گه رچى منيش شتم زؤر ده نوسى، به لام نوسينى من پيكرپا ده چووه خانه ي خزمه تى ئه منييه تى شوپشه وه. بيپويه كى دياريكراو نه و خه ياله به ده چووه سه رمه وه كه شاسه ي ياسه مين زانيارى بو دولهت كۆده كاته وه. گه نجيكى بيډه نك بوو، من له شوپشى ديږينه وه ده مزانى كه شوپشگيپانى هيمن و بيډه نك سه رنجيكى خراب جيډه هيلن. زؤربه ي پيشمه رگه كان خه ويان قورس بوو، هوكه شى ده گه رپايه وه بو نه و

شه که تیه زورهی له پښگادا ده یانکی شسا. من نه بیت که خودا توانایه کی گه وره ی دابوومن بتوانم به خه ویکي که م ئه رکیکی قورس جیبه جیبه که م. شه ویک نوبه ته نیشکم بوو، شاسه هه میشه له سهر دهم ده خه وت، وهک زورهی ئه وانه ی خه یاللی نوسینیان هه یه، خه وی که م به لام قورس بوو... ئه و شه وه من کۆله پشته که یم کرده وه و ده فته ره کانیم ده ره ینا. نوسینه کانی جوړیک بوون له یاداشت، شتی که له جوړی یاداشته کانی من، به لام بیړه حمترو په خنه گرانه تر. ئه و گه لیک داغ له دل له سهر دکتور شیرخان شتی نوسیوو، نوسیوو ی که دکتور له بری سروشتی شوړشگیر، «ته به ی جه لادی» هه یه، نا په حه تیه کی زوری له ده ست کوشتنه کانی دکتور نیشاندا بوو، له دپړنکا تو ماری کردبوو که ئه وانه ی دکتور ده یكات تاوانی پووتن و په یوه ندیان به قازانجی شوړشه وه نییه، کوشتنی دوو به رزانیه که ی به بیتا برویی و بیشره رفی و بیشره رمی دانا بوو. گهرچی ئه وه ی نوسیوو ی، پیکرا شتی کی ترسناکی تیدانه بوو، به لام من به هو شی ئه و سهر دهمه که سیکی دوودیو و ترسناکم تیدا بینی که تووی دوودلی و توپه یی له شوړشدا ده جیتیت و له وانه یه گهر له م ئان و ساته شدا خیانه تکار نه بیت، بۆ سبه ی نه مامی خیانه تکاریک له دلیدا سه وز بیت. بۆ پوژی دوا یی هه موو شته کانم بۆ دکتور گتپایه وه. دکتور پیاوی گالته نه بوو، له وانه نه بوو لنگه پئی خه لکانی نا پارزیی، ئه وانه ی دلیان له و کرمتیه له گه لیدا بن. ئه و دروشمی سهر کی ئه وه بوو «ههر شوړشگیر پیکر گومان له هاوړپکه ی نه کات کهر کوپی که ره». ده مزانی له وانه یه که باوه پ به هیچ مه خلوقیک ناکات. به رده وام له کاتی خه ویشدا ده ستی له سهر ده سکی ده مانچه که ی بوو، سه رنجمه ددا شه وان خو ی ده کات به نوستوو، گهر وه سواسیکی هه بایه ده یتوانی خو ی ونکات و دوور له مه فره زه که جیگاهه کی نه ینی بۆ پشوو بدوژیته وه، له کاتی رویشتندا هه رده م له ناوه راستی ریزه که دا جیگای ده گرت، له شه ردا واده وه ستا

پشتی له که س نه‌بیت. ده‌موچاوی به‌رده‌وام حاله‌تی که‌سیکی هه‌بوو، بیه‌ویت فه‌رمانیکی گرنه‌گ ده‌ریکات... هه‌تا فه‌رمانه ئاساییه‌کانیشی که په‌یوه‌ندیان به‌نیشکی شه‌و و دابه‌شکردنی کاری خواردن دروستکردنه‌وه هه‌بوو، به‌مۆنییه‌کی وه‌هاوه ده‌رده‌کرد، پێشمه‌رگه‌کان نه‌یانده‌وێرا نوزه له‌گه‌رویان بیت. من له‌و باوه‌په‌دا نه‌بووم که توپه‌یی له‌شاسه‌ی یاسه‌مین بگاته‌ئو ئاسته‌ی که‌دواتر بینیم. دوو شه‌و دوا‌ی ئه‌وه کاتیک شاسه‌خه‌وتبوو، من له‌سه‌ر داوا‌ی دکتۆر، ده‌فته‌ری یاداشته‌کانی شاسه‌م ده‌ره‌ینا و دامه‌ده‌ست ئه‌و. هه‌ر ئه‌و شه‌وه له‌به‌ر مۆمیکی سپیدا به‌وردی هه‌مووی خوینده‌وه و بیته‌وه‌ی هه‌یج بلایت ده‌فته‌ره‌که‌ی دامه‌وه، دلنیا‌بووم به‌رواشی به‌من نییه.

دوا‌ی چه‌ند پۆژیک، ئیواره‌یه‌کی دره‌نگ شاسه‌ی بانگکرد، ئیدی هه‌ر ئه‌و بانگکردنه‌بوو، دوا‌ی ئه‌وه شاسه‌ ئازادی به‌چاوی خۆی نه‌بینیه‌وه. پاش ده‌ده‌قیقه له‌دانیشته‌که‌، که له‌ئه‌شکه‌وتیکی چکۆله‌ی قه‌ندیلدا بوو، شاسه‌یان به‌ده‌م به‌ستراوی و په‌ل به‌ستراوی هه‌تایه‌ده‌ری. شیرخان به‌نه‌په‌یه‌که هه‌موو هه‌فالانی گۆکرده‌وه، ده‌فته‌ری یاداشته‌که‌ی شاسه‌ی به‌ده‌سته‌وه‌بوو، ئه‌و ده‌فته‌ره‌ی من بۆ دکتۆرم ئاشکرا کرد. دکتۆر به‌ده‌نگه‌گه‌ر و نیگا هه‌میشه‌گرژه‌که‌ی خۆی گووتی، به‌پێی کۆمه‌لیک زانیاری سه‌لمه‌ینراو که له‌هه‌فالانه‌وه پێمان گه‌یشته‌بوو، ده‌مانزانی چاویکی ده‌ولت و سیخوپۆکی ترسناکی «موخابه‌راتی عه‌سکه‌ری» له‌گه‌ڵ مه‌فرزه‌که‌دایه. من چه‌ند وه‌خته به‌وریاییه‌کی زۆره‌وه چاو و و گویم هه‌لخستوه، تادوا‌جار له‌پێگای سه‌رچاوه‌که‌مانه‌وه و به‌کۆمه‌کی هه‌ندیک هه‌فالای خۆمان، ناوی ئه‌و خۆفرۆشه، نه‌فسنزه‌مان ده‌ستکه‌وت «شاسه‌ی یاسه‌مین». ناوی شاسه‌ لای هه‌موو هه‌فالان شوکێکی گه‌وره‌ی دروستکرد. دکتۆر بۆ ئه‌وه‌ی هه‌یج گومانیک له‌قه‌سه‌کانیدا نه‌می‌نیت

دەفتەرەكەى بەرزكردەو و گووتى ئەوئەش شاھىدى قسەكانمە . ئەوئەش شاھىدئىتى، لەم دەفتەرەدا زانىارى تەواو لە سەر كارە بەدەكانى ئەم خۆفروئە هەيە، كە دەرونى نزم و پەوشتى بەدى پڭگايان داو و زانىارى لە سەر مەفرەزەكە و ناوى ئەندامەكانى كۆبكاتەو، تا دواتر رادەستى دەولەتى بكات و تۆلە لە كەسوکارمان بكەنەو . بەوئەدا شاسە لە راستىدا كەسىكى ھىمن و پىشمەرگەيەكى چالاک بوو، ھەموو ھەفالىانى بە جۆرىكى سەير پەشوكان... من دوور بە دوور وەستابووم و بىياك گويمەگرت. ئەوكات گومان لەو نەبوو كە دكتور ھەر چىيەك بلىت لە سەر ھەق . دلىابووم كە جگە لەو دەفتەرە ھىچ بەلگەيەكى ترى نىيە، بەلام گەر وانەبىت پىاوانى بۆلەچى و خو بە ھەق زان، شوپش دەخۆن . شوپش تاكە جىگەى دونىايە كە مرقف تىيدا ناتوانىت ئازاد بىت، شوپشگىپش ھەر كات گومانى ھەبوو، دەبىت زۆر بىرنەكاتەو . دكتور دەيزانى ئىمە لەو ھەرد و چىايە كاتمان نىيە، كەرەستەى دلىابىيمان نىيە، پڭگەى پشكنىنمان نىيە... لە بەرئەو كە گومانە ھەبوو، بەر لەوئەى دوودلى بتخوات، بەرلەوئەى بىرسىت دروستە ياخود نا، دەبىت دەستى خوٹ بوەشىنىت . جارىك بە منى گووت «ھەفالىكى خوٹ بە ھەلە بكورىت، باشترە لەوئەى ھەموو ھەفالىكانت بە ھۆى ھەلەيەكى تۆو بەكورىن» . دلپەقى، دلپەقى ئىمە نەبوو، دلپەقى دونىا و مىژوو و خەبات بوو . منىش تاسەر ئىسقان باوھەرم بەو بۆچوونەى ئەو بوو، شاسە بەردىك بوو كە دەبىت لابیىت . دوو شەو دوائ ئەو لە گوندىكى نىو چىايان لاماندا و بۆ شەو بە سەر مالاندا دابەشبووین... نىوئەشەو لە ژىر بەتانى خەوئەو لە مزگەوتى دى، گویم لە چەند دەستىپڭك بوو، بەپەلە ھەستام و خوتم بەست، وەك زۆربەى پىشمەرگەكان لە مال دەرپەرىم... لە كاتىكدا خەرىكى خو تەياركردن بووین بۆ شەپ، دكتورمان بىنى لەگەل كەسىكى نزىكى خویدا لە دەرەوئەى گوند دەگەرانەو . بە

هیمنی به همومانی گووت «شاسه‌ی یاسه‌مین» هه‌و‌لی پاکردنی داوه و نه‌مانیش پ‌بیانزانیوه و دوا‌ی که‌وتوون و له‌چه‌می به‌ر د‌یدا کوشتوو‌یانه . هه‌ر نه‌و شه‌وه به‌ دوو‌که‌نجی لادی‌یی گو‌رمان ب‌و شاسه‌هه‌لکه‌ند و له‌گو‌رستانی چ‌ک‌ولانه و چه‌په‌کی گونده‌که‌دا له‌گو‌رپ‌کی ون و ب‌یناودا شاردمانه‌وه ... شاسه‌ دوا‌هه‌مین که‌س نه‌بوو من ده‌می ل‌یبده‌م و له‌به‌ر چه‌می د‌یدا ب‌یکو‌ژن . به‌لام نه‌و شه‌وه که‌که‌پامه‌وه ب‌و ژ‌یر ج‌یگا‌که‌م له‌مال‌ی خودا، تفه‌نگه‌که‌م دانا و تا‌قم و نیتا‌فه‌که‌م کرده‌وه، هه‌ستم به‌چ‌رکه‌یه‌کی د‌یکه‌ی نه‌و کل‌یله‌ که‌وره‌یه‌ی پ‌و‌حم کرد ... چ‌رک ... وه‌ک نه‌وه‌ی دو‌گه‌ی قفل‌ی‌کی نه‌یتی سو‌رپ‌کی تر بخوات ... به‌لام نه‌و کات نه‌مده‌زانی له‌شی من ده‌رگای وه‌های ت‌یدا‌یه و هه‌لگری شه‌به‌قی له‌و چه‌شنه‌یه .

سه‌ره‌تای ر‌یگا در‌یژ و ترسانا‌که‌کانی ب‌یبا‌کی

نه‌غه‌ده‌ ماردینی دوا‌ی ته‌واو‌بوونی ک‌و‌په‌ ش‌یع‌ریه‌که‌ی زان‌کو، که‌پا‌یه‌وه مال‌ی و ب‌ینه‌وه‌ی کاتی هه‌ب‌یت قه‌س‌یده‌ی په‌تر‌وسی شار‌ل ب‌ود‌ل‌یر بخو‌ن‌یت‌ته‌وه، خو‌ی گو‌پی و چ‌وو ب‌و ب‌ینی نزار ئ‌ید‌ریس . سو‌پاس ب‌و د‌کت‌وری می‌ردی که‌ ژ‌یانی نه‌م کو‌په‌ی پ‌زگار کرد ... پ‌و‌ژی پ‌ش‌تر ئ‌یواره‌که‌ی د‌کت‌ور مسته‌فا شو‌کاک ب‌و نه‌وه‌ی که‌س گو‌مانی ل‌ی نه‌کات، له‌گه‌ل نه‌غه‌ده‌دا سو‌ار ماش‌ینه‌که‌ی بوو، پ‌یکه‌وه‌ چ‌وون ب‌و مال‌ی د‌کت‌ور جه‌لال ماردینی و که‌م‌یک دانیشتن، له‌و‌یوه‌ چ‌وون ب‌و مال‌ی پ‌وره‌ که‌لاو‌یز‌ی د‌کت‌ور که‌ ده‌م‌ی سال بوو به‌ ته‌ن‌یا ده‌ژ‌یا، له‌و‌یوه‌ چ‌وون ب‌و مال‌ی ئام‌وزا‌یه‌کی نه‌غه‌ده‌ و دوا‌جار به‌ پ‌یگایه‌کی پ‌ی‌چاو‌پ‌ی‌چادا که‌پانه‌وه‌ ب‌و مال‌ی باب‌ی د‌کت‌ور شو‌کاک ب‌و تیمارکردنی نزار ئ‌ید‌ریس . هه‌موو نه‌و ده‌راوده‌ر و

پیچ‌پویه بۆ نه‌وه‌بوو، گەر لیفیتانت چاوکی خستبیتنه دوا، به هله‌دا
 بروات و نه‌گاته هیچ. نزار تا نه‌وکاته په‌ریشان و لاواز بوو، دکتور به
 ورده‌کاری پزیشکیکی دلسۆزه‌وه که ده‌ست و په‌نجی به جوریک له
 سەر برینه‌کان ده‌جولینیت ژانیک دروست نه‌کات، یه‌ک یه‌ک سه‌یری
 جی برینه‌کانی کرد و گووتی «له پاککردنه‌وه زیاتر هیچیان ناویت...
 ه‌رواده‌بیت». نزار که خۆی ژنباریکی نه‌زلی بوو، له‌و ساته‌وه که
 نه‌غه‌ده ماردینی بینی، به‌و زهرده‌خه‌نه تایبه‌ته‌وه که ده‌یزانی ده‌توانیت
 نه‌ژنۆی خانمان بشکینیت، له ناو پاشماوه‌ی نازار و گهرمی نهرمه تایه‌کدا
 سه‌یری ماردینی کرد. نه‌و ته‌مه‌ته‌نکه‌ی لاوازی و که‌مخوینی که به
 سەر چاویدا کشابوو، پێگر نه‌بوو له‌وه‌ی هه‌ست به تایبه‌تمه‌ندیتی خانم
 بکات. له‌وجۆره ژنانه‌ بوو که نزار تائه‌وکات به‌ده‌گه‌من پێی که‌وتبووه
 سه‌ریان. نزار پێشتر له ژنی چه‌قاوه‌سووی ناو کۆلانه‌کانه‌وه بیگره‌ تا
 ده‌گاته سەر کچی زۆر شهرمن و بیته‌زمون خستبوونی به‌ بن ته‌پکه‌ی
 خۆی، به‌لام تۆپ و ته‌له‌ی پێشتر خانمی وه‌های پێوه نه‌بوو بوو.
 به‌ده‌م هه‌ناسه‌یه‌کی لاوازه‌وه به‌ خۆی گووت «نا، کوپی مه‌لا ئیدریس،
 تا ئیستا ماسی وه‌ها که‌ورته نه‌گرتووه» ژنه‌که له‌وانه‌یه که له‌یه‌که‌م
 نیگاوه ده‌زانیت شکۆیه‌کی تایبه‌تی و له‌ خۆبایبوونیکی گه‌وره‌ی تیدایه.
 به‌لام کێ ده‌زانیت له‌وانه‌یه نه‌مجۆره له‌ هه‌موو جوریک ئاسانتر بن،
 به‌تایبه‌ت له‌و ژنه ترسنۆکانه‌ی له‌ دل‌ه‌وه ده‌سووتین و له‌ به‌ر ترس و
 دوودلی هیچیان له‌گه‌ل ناکریت. له‌و کاته‌دا دکتور، به‌ سەر برینه‌کانی
 نه‌ودا نوشتابوووه، هه‌ر یه‌ک له‌ خانمی ماردینی و نزار ئیدریس به
 قوولی سه‌یری چاوی یه‌کیان کرد. چاوانی نزار پتر له‌وه‌ی ماردینی
 چاوه‌پوانیده‌کرد نه‌و هاواره‌ دره‌ی تیدا بوو که بۆی ده‌گه‌پا... چاوی
 پیاویک پابوردوویه‌کی نادیری هه‌یه، ئیستایه‌کی نادیار، چاره‌نوسیکی
 نادیار... له‌و گه‌نجه ئالۆزانه‌یه که هه‌میشه وه‌ک مه‌ته‌ل وان، له‌و کاته‌دا

هیچ شتیك لای نهغه ده وهك پیاوئیکي ئالۆز سه رنج پاکیشتر و جوانتر نه بوو. دکتۆر به ههسته پاک و مندالانهکي خۆی، نهغه دهی بانگکرد «گیانی من، وهره سهیریکه چۆن ئه و برینه دهرماندهکهم... ئاسانه، ههر دهرمانهکه بنێره سه ر ئهم قوماشه و به ئه سپایی به سه ر برینهکاندا بیهینه، زۆر به ئه سپایی... گیانی من دهزانی وهك ژنی دکتۆریك باشتهر بهتخمه بهر فیزیوونی هه ندیک شت، عهزیزم زۆر باشتهر... دهزانی ده بوو زووتر بیرم له وه بکر دایه ته وه، چونکه دوور نییه کاتیک بیت، زۆر پیویستیم به یارمه تی تۆ بیت». دکتۆر مسته فا شوشه یهک دهرمانی له گیرفانی دهرهینا و به خنده یهکی سافه وه به نزاری گووت «جانتاکهم نه هینا، نه با گومان دروستبکات. ههر دکتۆریك به جانتاوه خۆی کرد به مالد، ئه وه ده بی بۆ تیماری یه کیک بجیت، خه لک وا له دکتۆر ده پوان... دهرمانه کان له نیوه پۆ وه له گیرفانمان». نهغه ده تا نزاری له نزیکتره وه بدیایه شه یداتر دهردهکوت. گهرچی هه موو ژیا نی رقی له بۆنی دهرمانه، به تاییه ت ئه و دهرمانه سووره ی پزیشکه کان برینی پێ پاکژدهکهن، به لام ئیستا ده یزانی بۆ ئه وهی ده ستیک له نزار بدات، ده بیت شوشه که بگری ت به ده ستیه وه و به بایه خه وه گوئ له مسته فا شوکاک بگری ت و نیوه ی خه یالیشی لای نیگای چاوی ئه و بیت. له دلی خۆیدا گووتی «هیچ شتیك وهك بۆنی پلنگی بریندار... دلی مه ستانه ی من مه ست ناکات». ئه وه دێرکی ئه و شیعره بوو که له زانکۆ خۆیندبوویه وه، ده یویست پییبلێت که له پیاوای بیمارستانی گشتیدا ئه و به برینداری بینیه و له هۆلی نه شته رکارییه که له گه لیاندا بووه و به پووتی سه یریکردوه و بۆنی خۆینهکي چووه به سه ریدا، به لام هۆیهک و به هانه یهکی نه دۆزیه وه شتی وه ها بلێت. هه ستیکرد ده یه ویت به خیراییه کی نااسایی ئهم کوپه بناسیت، په له ی بوو بجیته ئامیزی. له دوو سالی پێشووتری زانکۆدا براده ری کوپی زۆریوو، به لام

په یوه نندیه کانیان وهک هه میسه پوکه ش و پر پیز و ترساو بوو. نه ونده
 رقی له تنهایی و دووباره بوونه وه و وه پزی مال بوو، پیش نیازه که ی
 نه رده لانی هارپی ده موده ست قه بول بوو که له که لیدا بچیته شانه یه کی
 شورپشگیرانه وه و هه ولبدات کچانی تر بؤ شورپش بخاته نیسه وه. به لام
 ریکخواوه که به جوریک سارد و بیئیش و مردووه، له زه تیکی وه های
 پینادات خواسته کیوی و یاخییه کانی تیریکات. له دلی خویدا گووتی
 «ناخ زانکو... له زانکو چی ده کریت، چی؟ به پووت و قووتی به
 قه یسه ری گه ورده دا پیاسه بکه یت، به قه نه وه نابرووت ناچیت گه له
 زانکو ژن بیت و په یوه نندی توت هه بیت». که شوشه ی ده رمانه که ی گرت
 به ده سستییه وه هه ستیکرد بؤ یه که مجار له ژیانیدا ده سستی ده له رزیت.
 ده ست له رزینه که ی به هوی شهرم و ترسه وه نه بوو، به لکو به هوی
 توپه ییه وه بوو، نه وه ی بیرکه وته وه که ژنی «دکتور موسته فا شوکا که»...
 وای به خه یالدا هات چی بکات بؤ نه وه ی نه م ناوه ی له کولبیته وه
 «ژنی دکتور موسته فا شوکا که». ده یزانی ناتوانیت تا هه تاهه تایه ژنی
 نه م پیاهه بیت. به هیمنیه که وه که پتر ده ست له رزین و نااارامیه
 ناوه کییه که ی ناشکراده کرد ده رمانه که ی نایه سر نه و تیمارپیچه سپیه و
 به نه سپایی هینای به برینیکی سر که له که ی نزاردا. به نه نقه ست وای
 کرد سهری په نجه ی بهر پیستی بکه ویت و هه ست به یه که م هه لمه سی
 له شی بکات. دکتور ده سستی گرت و گووتی «ناگادار به به هیمنی، نابیت
 ته قه له کان بچولین... زور له سهرخو، بؤ نه وه یه برینه که هه و نه کات و
 میکروپ نه یگریت... ده بینیت. گیانی من ده بوو تو دکتور بوویتایه».
 نزار به رده وام سهری خانمی ماردینی ده کرد، نه و جاره که مانه ی که
 هوشی ده چووه وه لای دکتور بؤ نه وه بوو گوئی لیبت چی به ژنه که ی
 ده لیت. پاسته نه غه ده ده موچاوکی شکودار و له خوبایی هه بوو، به لام
 نزار به جولای په نجه و نه و هه سته نه یینییه ی ناو چاویدا هه ستیکرد

له‌و ژنانه‌یه که له‌م عاسی نابن. دکتۆر به‌ده‌م سه‌یرکردن و ده‌رمانکردنی برینه‌کانیی‌وه گووتی «عه‌فوومکه کاک نزار، به‌لام چه‌زنده‌کرد بزانم بۆ وه‌ها بریندار بوویت. ئه‌وه‌ی لێیداویت به‌قینه‌وه چه‌قۆکه‌ی کیشاوه، زۆر به‌قینه‌وه». «ده‌کرا به‌رمدمایه... ده‌کرا به‌رمدمایه، وانیه؟ مردن له‌ موو نزیکتر بوو لێم... له‌ موو نزیکتر. من زۆر جار وه‌ها له‌ مردن نزیک بوومه‌ته‌وه، هه‌واکه‌یم به‌رکه‌وتووه. هه‌وا‌ی مردن، هه‌وا‌یه‌کی قایم و سارده» هه‌ستیکرد ناتوانی‌ت زۆر قسه‌بکات، به‌لام نه‌غه‌ده گووتی «هه‌ستت به‌ چی کرد، که مردن وا لێت نزیکبوو... یه‌عنی ترسایت». ده‌نگی خۆی ترس و له‌رینه‌وه‌یه‌کی وه‌ها سه‌یری تێدا بوو، وه‌ک ئه‌وه‌ی یه‌که‌مجار بێت له‌گه‌ڵ پیاوی‌کدا قسه‌بکات. نزار هه‌ستی به‌ فینکی سه‌ر په‌نجه‌کانی کرد و به‌ هێمنیه‌که‌وه که پتر به‌ کاریگه‌ری لاوازی بوو، گووتی «نا کاتی ئه‌وه‌م نه‌بوو بترسم. گه‌ر مرۆف له‌ توپه‌بیدا بیکوژن، هه‌ست به‌ مردن ناکات... به‌ جۆریک توپه‌ بووم، دره‌نگ هه‌ستم به‌ خۆم کرد، که هه‌ستیشم پێک‌کرد ده‌م‌وده‌ست بیه‌ژۆش بووم». دکتۆر شوکاک دوا په‌رۆی پزیشکی بۆ گوپی و گووتی «برینه‌کانت گه‌وره‌ن، تا سه‌به‌ی مه‌جولێ... ده‌بێت یه‌کێک کۆمه‌کتبکات هه‌ستیه‌ سه‌ر پێ. دایکم و بابم هێشتا به‌ جۆریک پیر نه‌بوون نه‌توانن کۆمه‌کتبکه‌ن، ئه‌وان لێره‌ن، که‌م بخۆ بۆ ئه‌وه‌ی زۆر پێویستت به‌ ته‌والێت نه‌بێت و فشار نه‌چێته‌ سه‌ر برینه‌کانت. گه‌ر سه‌به‌ی نه‌هاتم، به‌ نه‌غه‌ده‌دا هه‌ندیک ده‌رمانی ترت بۆ ده‌نێرم...». که نه‌غه‌ده له‌گه‌ڵ دکتۆری می‌ردیدا ژووره‌که‌ی به‌جێهێشت، خه‌یالی ته‌نیا لای نزار ئیدریس بوو، ئه‌و پیاوه‌ی بۆنی دنیایه‌کی تری لێده‌هات، یاخود وه‌ک له‌ شیعره‌که‌یدا نوسی‌بووی «بۆنی دارستانی‌ک که ته‌نیا دره‌ختی پاسته‌قینه‌ی تیا سه‌وزده‌بێت». دکتۆر بێته‌وه‌ی سه‌رنجی هیچ شتیکی نااسایی بدات، به‌ ده‌م پۆشی‌تنه‌وه گووتی «به‌سته‌زمانه خراپ پێکاوایانه، گه‌ر زوو نه‌گه‌یشته‌بایه‌ته‌ خه‌سته‌خانه ده‌م‌رد... به‌لام مردنی

تېپەپراندوۋە، تا سبەي زياتر تىنى تېدەگەرپىت، ھەندى دەرمانى مەۋىيىم ھەيە، سبەي تۆ بۆي بېتىنە... خويىنكى زۆرى لەبەر پۆيوۋە، گەر لە خەستەخانە بايە، دەمگوت يەك دوو بوتل خويىنى تىرى بدەنى. ئىستا دەبىت خواردنى باش بخوات و ئەو دەرمانى ھەربىگىرپىت». دىكتور ھەر بەو تۆنەي كە لەگەل كەسوكارى نەخۇشاندا دەدوۋىت، قەشى بۆ نەغەدەي ژنى كرد. نەغەدە دۇنياۋو دىكتورى مېردى خويى بەو جۆرە قسانوۋە گرتوۋە. لەو ساتەدا كە ئەو ھەك پزىشكىك پىنمايى بدات قەيدەكرد، نەغەدە خەيالى لەگەل ئەو دەردە ترسناكەي خۇيدا قال بوو، دەردى بەراۋردىكى پىاۋان. دىكتورى مېردى خويى ھەك پىاۋىك ھاتە بەرچاۋ كە ژيانى لە سەر نەخشەيەكى پوۋن و پىك دەپوات، ھەمىشە دەزانىت لە كويىە و چى دەكات و چى دەلىت، بەلام نزار لەو جۆرە كەسانەيە كە ھىچ كات نازانىت لە كويىن و چى دەكەن و چارەنوسيان چىيە. ھەر ژنىكى تىر بىت، مستەفای لەو چەشنە سەرەپۆ و سالوكە پىباشترە، بەلام ئەم ئارەزوۋىەكى دېندە كە لە ناوۋە دەيخوات بەرەو ئەو چەشنەي دوۋەم دەيىات. ھەناسەيەكى قوۋلى ھەلمزى و لە دلى خۇيدا گوتى «پىاۋى كېۋى نەۋەك ھىمىن و لە سەرەخۇ». بە دىرژايى كاتى دانىشتەكەي دىكتورى مېردى باسى شتە پۆزانەكانى خەستەخانەي دەكرد، چىرۆكى ئەو تىمارپىچانەي دەگىپايەۋە كە دەرمان لە خەزىنەي خەستەخانە دەدزىن، بەلام نەغەدە تەنبا نزار ئىدىرسى لە بەرچاۋ بوو. پەلەي بوو سبەينى بىت و بىيىنىت.

شەو كە لەگەل دىكتورى مېردىدا چوۋنە جىگاۋە و سىكسىيانكرد، چەند ھەۋلىدا ھەك جاران جەستەي لە ھەستى جىاباكتەۋە، بىئەۋەي ھىچى پىۋە دەربەكەۋىت بگاتە ئۆرگازم، بەلام نەيتۋانى. لە دواجاردا بۆ ئەۋەي سەرنجى دىكتور پانەكىشىت خويى ۋاپىشاندا كە تەۋاۋ بوۋە. بەلام دىۋىدەكرد. چەند شەو بوو خويى لە دىكتور دەدزىيەۋە، كەچى

نەمشەو نەیتوانی... دکتۆر لە سەعاتیک بەر لە خەوتنەوه ماچیکرد و پێیگوت «نەمشەو ناھێڵم چۆلەکە کە ی خۆم بفرێت». ھەر شەویەک وای بگوتبایە دەبوو لەگەڵیدا بخەوێت. ویستی ھەموو شتێک خێرا تێپەرێت، سەعاتەکان خێرا بسوڕێنەوه، خێرا بخەوێت، خێرا بپھۆش بێت، خێرا مانگ بە سەر زەویدا گوزەرێکات، خێرا خۆر لە ویدیوەوە پرا سەردەرپھێنێت، خێرا زەوی بجوڵێتەوه، لە ھەموو دەنگێک و ڕەنگێک داھێرێت تا بەیانی دێت و دەچێت بۆ لای نزار ئیدریس. سەیری لێھات کە دکتۆری میدی وەھا دڵپاک و سادە و ناخاڵییە ئەم بەتەنھا دەنێرێت بۆ لای ئەو. لە دڵی خۆیدا گووتی نیوەی ژنانی دونیا دەبێت سوپاسی میدرەکانیان بکەن کە خۆشەویستیەکی تریان دەست دەکەوێت، ئیدی من بۆ ئەو نیوەیە نەبم. ئەو شەو بۆ یەکەجار چاوی لێکنا و ئەو پرسیارە ی لە خۆی کرد «ئایا دەتوانم لە یەک کاتدا لەگەڵ دوو پیاویدا بم؟»...

بێشەوی جورئەتی ئەو ی ھەبێت بیر لەو ئەلامەکی بکاتەوه، چاوی لێکنا و خەیاڵی خۆی سافکرد و ویستی بخەوێت، بەراستی ویستی بخەوێت، لە بەر ھیچ نا، بۆ ئەو ی سبە ی بە دەموچاویکی ماندووەوه نەچێت بۆ لای نزار ئیدریس کە ئەو کات تەنیا ناوی یەکەمی دەزانێ.

لەپۆژی دواتردا کە بەدەرمانەکانەوه گەیشتە لای نزار، ھەستیکی ئالۆزی ھەبوو. لە بەردەرگا کەدا گووتی «خودایە یارمەتیم بە». ئەو لەو ساتانە یە کە مەرووف نازانیت چی روودەدات، نازانیت چی دەکات و بەچی دەرەنجامێکەوه دیتەدەرێ. کە چوو ژیوری یەکەم شت بەریکەوت ئەو دەنگە گالتهکار و سەیرە ی نزار بوو کە گووتی «ژنی دکتۆر مستەفا شوکا... ھێی ژنی دکتۆری بەرپێز، ئەزیتان کێشا، راستییەکی گەر بمناسیت لە نزیکەوه دەزانێ شایەنی ئەو ئەزیتە نیم». نەغەدە سەرھەتا تەنیا سەیریکرد، بێدەنگییەکی تەنیا ھی ئەو بوو کە نەیدەزانێ چی بێت، بەلام نزار لە گەنجییەوه شارەزاییەکی قوولی لەمجۆرە بێدەنگیانەدا

ھەيە، جۆرە بېدەنگىيەكە پىياۋانى تر ناتوانن بىخوئىننەۋە، بەلام ئەو دەتوانىت... بېدەنگىيەكە ۋەك زۆر لە پىياۋان تىيدەگەن ترسناك نىيە، بەپىچەۋانەۋە جۆرىكە لە زەمىنەسازى تا پىياۋەكان پۆلى ئەبەدى خۆيان بگىپن، بەلام بەۋەدا زۆرەي پىياۋان لەۋە ترسنۆكتىن ئەو پۆلە بگىپن، شتەكان زۆرجار چەۋت و نابەجى دەپۆن. نزار دەيزانى كە خانىمى ماردىنى گەرچى ژنى دكتۇرە، گەرچى خوئىندكارى زانكۆيە، بەلام ھىشتا مندالىكە دەترسىت و پىيوسىتى بە كۆمەكى ئەو ھەيە تا زياتر نرىك بىيتەۋە. ئەمپۇ خۆي بەھىزىتر و كراۋەتر دەبىنى. گەرچى ژورەكەي تارىك و بىيتىشك بوو، بەلام ھەستىكرد ھاتنى نەغەدە ھەموو شتەكانى گۆرپوۋە. بەر لەۋەي نەغەدە بگاڭە پىشەۋە و دەرمانەكان دابنىت، گووتى «دلىنام جوانى سەر بە خىلى كۆمۆنىستەكان نىيە... نا باۋەپناكەم قەت جوانى ئەندامى حىزبى شىۋەي بوويىت». نەغەدە ھىشتا لەۋپەپى ترس و دودلى و شەرمى خۆيدا بوو، ھىشتا لە ھەۋلى ئەۋەدا بوو كە قسەيكرد ئەو ترسە ناۋەككىيەي بە دەنگ و پوخسارىيەۋە دەرەكەۋىت. بىئەۋەي بزانىت نزار مەبەستى چىيە، بە شەرمەۋە پرسى «بىورە گووت چى؟ تىنەگەيشتم». بە زەردەخەنە ئەھرىمەنانەكەي خۆيەۋە ۋەلامىدايەۋە «گووتم كە جوانى بە عدالەت لە دونىادا دابەش نەكراۋە، رۆژىكىش نايتە جوانى تىيدا بە عدالەت دابەش بىت... لە بەرئەۋە جوانى ناتوانىت ھەۋادارى كۆمۆنىستەكان بىت... ناتوانىت... شىۋەيەكان مولكدارىيى تايبەتى قەبوۋل ناكەن، ۋانىيە خانم، شىۋەيەكان شتى ۋەھايان قەبوۋل نىيە، بەلام جوانى تا دونىا دونىايە ۋەك مولككىيەتى خسوسى دەمىننىتەۋە. مەن كە دوتىننى تۆم بىنى ۋام بەخەيالىدا ھات كە تۆ ھەرگىز لە حىزبى شىۋەي ۋەرناگىرىت، چۈنكە لەۋ مولككىيەتە خسوسىيەدا زۆر زۆرت بۆ خۆت بىردوۋە، تۆ لە جوانىدا سەرمایەدارى، كەپىتالىستىكى مەلەۋنى. ھا لە بەرئەۋە باۋەپناكەم شىۋەيەكان تۆ لە حىزىدا ۋەرىگەن».

نه‌غه‌ده که‌میک وه‌ستا و زه‌رده‌خه‌یه‌کی گرت و نه‌و ته‌نیا وه‌لامی دایه‌وه که له‌و ساته‌دا به‌خه‌یا لیدا هات «خۆ تۆ شیوعی نییت؟ وا نییه؟ شیوعی نییت؟. به‌شی نه‌وه وه‌رمده‌گرت دهرمانه‌کانت بۆ دانیم». نزار ده‌یزانی نه‌و وه‌لامه‌ مانای چی، هه‌ستیکرد ئیستا هیچ ئازار و لاوازییه‌کی وه‌های نییه پێگرتیت له‌وه‌ی له‌گه‌ڵ نه‌م ژنه‌ جوانه‌دا غه‌زه‌لبازیبکات، گووتی «ئه‌گەر شیوعیش بوومایه ئیستا وازمه‌ینا بوو... هه‌ر ئه‌مڕۆ جیا‌بوونه‌وه‌ی خۆم له‌ حیزب ده‌نوسی، نامه‌یه‌کم پێده‌دان و ده‌مگوت هه‌ر ئیستا چومه‌ته به‌ره‌ی سه‌رمایه‌دارانه‌وه». نه‌غه‌ده هه‌ستیکرد هه‌موو شته‌کان سووکتر و خێراتر و خوشتر ده‌پۆن له‌وه‌ی نه‌و چاوه‌پوانیده‌کرد، نه‌وه‌شی ده‌گێڕایه‌وه بۆ فه‌زیله‌تی ئازایه‌تی لای نه‌م «پلنگه‌ برینداره». هه‌ستیکرد ده‌بێت ئه‌ویش به‌پسته‌یه‌کی نه‌رم وه‌لامبداته‌وه، پسته‌یه‌ک نه‌ نه‌م زۆر ئاشکرا‌بکات و نه‌ نه‌و زۆر دووربخاته‌وه. گووتی «بۆ وازت له‌ حیزب ده‌هینا. ده‌بێت ئه‌ندامیکی زۆر بێ عه‌قیده بووبیت، وا ئاسان جیا‌ده‌بوویه‌وه». «پاستیه‌که‌ی من قه‌ت خاوه‌ن عه‌قیده نه‌بووم». نه‌غه‌ده له‌و کاته‌وه‌ی نه‌وی به‌ زامداری بینیبوو له‌ دله‌وه هه‌ستی به‌ خوشی نه‌کردبوو، ئیستا بۆ یه‌که‌مجار به‌ ده‌نگی به‌رز پێکه‌نی، شیوه‌ی ئه‌رستۆکراتیه‌ی جوانیه‌که‌ی له‌ کاتی پێکه‌نیندا زیاتر ده‌رده‌که‌وت. که نه‌غه‌ده لێی نزیک بووه‌وه تا دهرمانه‌کانی بۆ دانیت، گووتی «ژنی دکتۆر ببوره، من به‌ فیه‌رت که‌سیکی خراپم، له‌و پۆژه‌وه‌ی له‌دایکبووم پیاویکی بێته‌ده‌بم... پێزم بۆ هیچ شتیکی نییه له‌ خۆم زیاتر. شتیکی ئه‌وتۆ نادۆزمه‌وه پێزی بگرم. خۆم تاکه‌ شتیکی که‌ ده‌توانم پێزی بگرم. هیوادارم په‌فتاری خراپم نه‌ترسیینیت، دوا‌جار له‌ به‌رده‌می ژنی جواندا بێته‌ده‌بیه‌که‌م له‌ بری نه‌وه‌ی که‌مبکات، زۆرتر ده‌بێت. چه‌ند هه‌ولده‌ده‌م که‌سیکی به‌ خولق و ته‌ربیه‌ت ده‌ریکه‌وم، بۆم نا‌کریت. نازانم تۆ وه‌ک ژنی دکتۆر هیچ چاره‌یه‌کت لایه‌ بۆ من؟». نه‌غه‌ده نه‌یزانی چی وه‌لامبداته‌وه، دهرمانه‌کانی

دانا و کورسییه کی پاکیشا و به زهرده خه نه وه گووتی «کئی ده لیت، من ده مه ویت پیاوی بیته ده ب چاکبکه مه وه ... ها ... کئی گووتویتی». «نا ژنی دکتور ببوره ... ژور له نزیکه وه دامه نیشه، من گووتم، من که سیکم نه مانم نییه گهر ئیستا بریندار نه بو مایه بهس خوا ده یزانی چ بیته قلییه کم ده نواند». نه غه ده ئیستا بهشی نه وه نازایه تی تیدا بوو بلیت «من تۆم له بیمارستان بینی، له یه کهم جاره وه، له و کاته وه ی له سه ره بانه که بوویت، خوین وهک فواره له بهرت ده پۆی». که میک وه ستا و دوا ی که میک بیرکردنه وه گووتی «دواییش له سالۆنی عه مه لیاته که دا هه ر تۆم بینی، له وئ تۆم ته واو به پووتی بینی، پووت و قووت». دلنیا بوو جورنه تیکی بیتونه ی نواندوه، نازایه تییه کی کردوه شایسته ی خۆیه تی، کچیکی شاعیر و شیت که ده یه ویت ژیان به هه موو تالی و شیرینییه گه وره کانیه وه تاقیبکاته وه. نزار ده ستيگرت به چاوییه وه و گووتی «ژنی جه نابی دکتور ... وای ژنی جه نابی دکتور ... ده لیت چی، من ئیستا نازانم چی بکه م، شه رمبکه م یان شتیکی تر ...». نه غه ده له دلی خۆیدا پیکه نی و هه ر له نیه اندا گووتی «وای چ نه کته ریکی بی شه ره فیت». بیته وه ی گویتداته نه وه به رده وام بوو «تۆ خوینیکی ژورت له بهر ده پۆیشیت. نه وه یه که مجار بوو که سیک ببینم خوینی له بهر ده پوات. من یازده مانگه ژنی دکتور مسته فام ... ژنی نه وه پیاوهم، هه تا یه کجاریش نه چووم بۆ خه سته خانه، نا چه ند پییگووتووم وه ره بۆ بیمارستان، وه ره سه رم لییده، وه ره سه یری قاوشه کان بکه، وه ره سه یری ژووری نه شیعه که بکه، وه ره سه یری نازانم چی بکه ... به لام من نه چووم ... نه وه پۆژه پۆیشتم و تۆم بینی ... نه وه ی منی سه رسامکرد بۆنی خوینه که ت بوو». نزار تا نه وه کاته ده ستي گرتبوو به چاوییه وه و گووتی «ژنی دکتور ... ژنی دکتور وامه لئ، وهک قه ده ر منی به تۆ ناساند بیت ... وامه لئ. قه ده ر له شتی خراپ زیاتر هه یج نانترییت، به راستیه گه ر قه ده ر تۆی ناردوه، که واته ده بیت بترسم و بلیم

دەرمانه‌كانت هه‌لگره و برۆ». نه‌غه‌ده دیسانه‌وه بیئه‌وه‌ی گوئیگریت، وه‌ك تیكسستیک له به‌ر بلّیته‌وه، گووتی «ئه‌وه‌ی سه‌یر بوو بۆنی خوینه‌كه‌ت بوو، كه بۆنی ئهم دنیا‌یه‌ی لێ نه‌ده‌هات، من له سالۆنی عه‌مه‌لیاته‌كه‌دا مامه‌وه و ماوه‌یه‌ك وه‌ك له ژۆر سیحردا بم، هه‌ر بۆنی خوینه‌كه‌تم كرد.. تۆ به‌كه‌م كه‌سی به‌وجۆره‌ خوینی ببینم. ئه‌و بۆنه منی والێكرد بیه‌ر له هه‌ندێ شت بكه‌مه‌وه كه پێشتر بیرم لێ نه‌ده‌كردنه‌وه». نزار به‌ برینداری ویستی بچولّیت و گووتی «ژنی دكتۆر گه‌ر خوینم بۆنی هه‌بیّت. بۆنی جانه‌وه‌ری لیدیت، به‌ راسته‌. من ئه‌وه‌نده‌م توانا هه‌یه‌ پیتبلیّم بۆنی جانه‌وه‌ری لیدیت». ئینجا به‌و پێكه‌نینه‌ شه‌یتانییه‌ی خۆی پێكه‌نی و گووتی «مه‌گه‌ر تۆ هه‌زت له جانه‌وه‌ره‌؟». نه‌غه‌ده دەرمانه‌كانی دهره‌ینا و گووتی «ئینجا ده‌بیّت پیتبلیّم كه تۆ ئیلهامی شیعرێكیشت به‌ من به‌خشی. من كه تۆم وا به‌زامداری بینی شیعرێكم نوسی، به‌ ناوی بۆنی پلنگی برینداره‌وه... تكایه‌ ئه‌وه‌نده‌م پیمه‌لێ ژنی دكتۆر، من ناوم نه‌غه‌ده‌یه». كه دەرمانه‌كانی دانا ده‌بوو ژۆر نزیك بیته‌وه، له‌و ساته‌دا نزار ده‌ستی گرت و به‌و خه‌نده‌یه‌وه كه ژۆر ژنانی له‌ خسته‌ده‌برد پرسى «ئه‌گه‌ر دكتۆره‌ به‌سته‌زمانه‌كه‌ی می‌ردت بزانیّت كه من غه‌زه‌لبازیت له‌گه‌ڵ ده‌كه‌م ده‌لیّت چی؟». نه‌غه‌ده به‌ هیمنی ده‌ستی كێشایه‌وه و گووتی «دكتۆره‌ به‌سته‌زمانه‌كه‌ی می‌ردم قه‌ت نازانیّت كه تۆ غه‌زه‌لبازیم له‌گه‌ڵ ده‌كه‌یت، گه‌ر خۆم پێی نه‌لێم». «ئه‌ی ئه‌گه‌ر من ژۆر غه‌زه‌لبازی بكه‌م... به‌دكتۆری می‌ردت ده‌لیّیت؟». نه‌غه‌ده ده‌یویست شته‌كان كه‌مێك خاوتر برۆن، ئیستا ئه‌و راسته‌ و راست پرسیارێك ده‌كات، ئاشكرايه‌ وه‌لامه‌كه‌ی له‌ كویدا ته‌واو ده‌بیّت، ژنه‌ شاعیره‌كه‌ی ناوی كه‌ په‌له‌ی بوو ژبان به‌ هه‌موو گه‌رمی خۆی بژی، ده‌یویست به‌كه‌سەر بلّیت نا قه‌ت پێی نالێم و بچیته‌ باوه‌شی ئهم كوپه‌ شیته‌ جوانه‌وه كه بۆنی هیچ له‌ بۆنی عه‌تراوی دكتۆری می‌ردی ناچیت. به‌لام كچه‌ شه‌رمه‌كه‌ی ناخی، نه‌غه‌ده‌ی كچی

دکتور جه لال، خانمی حه سب و نه سب، که سه عدیبه خانی دایکی زور له گه لیدا ماندوبووو تا فیری په فتاری جوانی بکات، نه وه پتیگوت، چ شهرمیکه یه کسه ر بچته باوه شی پیاوئیک یه که مجاره ته واوله نزیکه وه قسه ی له گه لدا ده که یت و ده بیینیت، له کویش، له جینگاه کدا که خه سووت یه ک ژووره له و دیوه وه دانیشته وه و ده رگاپه کتان له نیواندایه . به هیمنی توژنیک خو ی دوورخسته وه و گووتی «پرسیاری واه که» . نزار دلنیا بوو نه م ژنی دکتوره له هیچ ژنیکی دیکه ناچیت... خو گوپین و قسه کردن و وه لامدانه وه ی جورئیکی تره . دلنیا بوو ژنی دکتور له شتیگ زور وه پزه، شتیگ خو شی نازانیت چیه . هه موو نه و ژنانه ی به وردی ناتوانن بزائن له چی وه پزن، زووتر له هر ژنیکی تر که ویده بن و ده که ونه داوی که سانی دیبه وه . نه غدهش له و ساتانه دا هه ستیکرد نه وه ی بیستوویتی و گووتوویتی بو نه مړ به سه... نا، هه رچیبه ک بیت... چهند شیت بیت... چهند حه زی له بونی دپنده ی نه م پلنگه هار و برینداره بیت که له سر نه م قهره ویله ئاسنه پاکشاه، ناتوانیت له وه زیاتر برهوات. حه زیکرد بهر له وه ی برهوات ماچیبکات، ده ست له سنگه سپیه که ی بدات، به لام که میگ بیریکرده وه و گووتی «نا... نابیت». نه وه یه که مجاری بوو له دله وه هه ستبکات حه زده کات پیاوئیک ماچبکات، سهیری لئوه گه وره کانی نزاری کرد، بیستبووی نه و نیرانه ی لئویان نه ستووره ده توانن باشتر ماچبکه ن... بو ساتیک خه ریک بوو وه رگه پیت و گه ر ماچیککی زور بچوکیش بووه ماچیبکات، به لام نه یتوانی. هویه کی تایبه تی نه بوو پښگای لیبرگرت، به لام له دلی خویدا وه ک به یه کیکی تر بلیت گووتی «نه مړ نا... نه مړ نا» .

که لای نزار ئیدریس هاته دهره وه، هه ستیکرد به خته وه رترین ژنی دنیا به . یه که مجار بوو ده یزانی مانای چی له یه ککاتدا هه م شاعیر و هه م نازا و هه م عاشق بیت.

من و باله گه وره کانم

گهر چیرۆکی باله کانی من له ناو شۆپشدا بلأوبویایه ته وه، ده بوو به به لا و کاره ساتیکی گه وره بۆم. «هه ئال جهنگیز بالی ههیه». دلنیا بووم پسته یه کی وه ها وهک ناگر به هه موو تیپ و هیز و به تالیۆن و لقه کاندایا بلأوده بووه وه و ده بووه مایه ی نوکته و گالته ی هه موو دونیا. من خۆشه ختبووم که کهس باله کانی نه ده بینیم. به لام ژیان له تهک جووتیک بالی نه بینراویشدا هیشتا هه ر ئاسان نییه، راسته ئه و بالانه له جوته و هه ستان و دانیشتندا پێگایان لێ نه ده گرتم، به لام له گه ل نه وه شدا ته نیا خودی ئه و هه سته ی که دوو بال به پشتمه وهیه، دوو بالی گه وره که ده بیته ناگاداریانم، ئازاریده دام. من سه ره تا شه و که ده خه وتم هه ستم به بوونی شتیک له ژێر پشتمدا نه ده کرد، باله کانم خه ونیان تیک نه ده دام. نا، شتی وه هام هه ست پێ نه ده کرد، به لام دلنیا بووم شتیکی نه بینراو و هه ست پێ نه کراو له پشتمدا ههیه. له و کاته وه ی هه ستم به ده رکه وتنی ئه و دوو باله کردبوو، ئیدی بۆ هه ر جیگایه ک بچوو مایه به رده وام ئاوینه یه کم له گه ل خۆم ده برد، ماوه دوای ماوه هه ستم ده کرد باله کانم بچوک یان گه وره ده بن، هه ندیجار ته وا و نه ده بوون. سه ره تا گووتم ئه و بالانه بالی فریشته یه کی نه بینراون که به رده وام له پشتمه وه ده وه ستیت، به لام ئاوینه کان دلنیا یان کردمه وه که ئه و بالانه بالی خۆم. له گه ل ئه و هه سته شدا هه ستم کرد که شتیک ئازار له پشتمدا دروست ده بیته. ئازاریکی کهم له و دوو جیگایه دا که ده شیا باله کان لیوه ی هاتبیتنه ده رێ، له هه ندێ له هه ئالانم ده پرسێ سه یری پشتم بکه ن و بزانه هیه شتیکی سه یر ده بینن، هه ندیجار

دوو په‌لای سووریان له شوین بنجی باله‌کاندا ده‌بینی و هه‌ندی‌جاریش ده‌یانگوت شتیکی ناناسایی به‌دی ناکه‌ن، نه‌وه‌ی منی سه‌رسامکردبوو گه‌وره‌بوون و بچوکبونه‌وه‌ی به‌رده‌وامی نه‌وان بوو. من هه‌ستم نه‌ده‌کرد که نه‌و بالانه‌ په‌یوه‌ندیان به‌ هیچ شتیگه‌وه هه‌بیته، به‌لام پرسیار له نه‌سل و فه‌سلایان وایده‌کرد، به‌ دوا‌ی هه‌ و هه‌کاریاندا بکه‌ومه سو‌راغ. ده‌چومه هه‌ر گوندیک، ده‌بومه میوانی مه‌لای گوند و پرسیار‌ی نه‌وم ده‌کرد ناخو‌ پیشتر چیرۆکی که‌سیکی بیستوه به‌ سه‌ری زیندویتی بالی لی‌رواییته. هه‌مو مه‌لاکان سووریبون له سه‌ر نه‌وه‌ی شتی و نا‌جایزه و وینه‌ی و ا‌جگه له به‌ره‌می خه‌یال‌تیکی نه‌خو‌ش زیاتر، هیچی تر نییه. چونکه خودا نگینی وای هه‌تا به‌ موحه‌مه‌دولموسته‌فاش نه‌به‌خشیه‌وه، ده‌میکیش ویستویتی بیبات بو سه‌ردانی مه‌له‌کوت، نه‌و کاره‌ی به‌ نه‌سپی بالدار سپاردوه، له کاتیکدا بو باری ته‌عالا‌ ناسانتر بوو، جووتیک بال به‌ پیغه‌مبه‌ری گه‌وره‌مان بیه‌خشیت، یان به‌ هی‌زی ئیلاهی پاسته و پاست هه‌لیکی‌شیت بو مه‌له‌کوت. به‌لام بو نه‌و کاره‌ی به‌ نه‌سپ‌یکی به‌سته‌زمان سپاردوه، نه‌وه‌ حیکمه‌تی ئیلاهییه و ته‌فسیری لای ئیمه‌ی به‌نیناده‌مانی که‌مفام نییه.

به‌ گشتی باله‌کانم جگه له مه‌راق‌تیکی ده‌رونی قوول، جگه له دوو دل‌یه‌کی ناوه‌کی گه‌وره، ک‌یشه‌یه‌کی نه‌وتو گرنگیان بو دروست نه‌کردبووم. به‌تاییه‌ت من هیچ ده‌سه‌لاتیکم به‌ سه‌ریاندا نه‌بوو، نه‌ده‌متوانی بیان‌جو‌ل‌ینم، نه‌ده‌متوانی هه‌ست به‌ قورساییان بکه‌م، نه‌ ده‌کرا ده‌ریان‌بخه‌م و نه‌ده‌کرا بیان‌شارمه‌وه.

پۆژیک نیازم بوو له‌گه‌ل هی‌زیک‌ی گه‌وره‌ی پ‌یشمه‌رگه‌دا به‌ره‌و شار بکه‌ومه‌ پ‌ی، من ته‌نیا وه‌ک هاو‌پ‌ی له ته‌کیاندا ده‌پ‌و‌یشتم، من چاوه نه‌ه‌ینی و گه‌پۆکه‌که‌ی شو‌پ‌ش بووم، که‌س به‌ دروستی نه‌یده‌زانی چیم و چ کاره‌م، له بی‌رو‌ی سیاسی ناویان نابووم «موفه‌تیشی بالا». نه‌و پۆژه

نیازم بوو له جیگایه‌کی گونجاودا له هیزه‌که جیابمه‌وه و به پڼگایه‌کی نه‌یښی و تاییه‌تدا پووبکه‌مه‌ شار. دوو شه‌و بوو له‌گه‌ل هیژیکي گه‌وره‌ی پیشمه‌رگدا به‌پڼگاوه‌بووم، وه‌ک هه‌میشه‌ ده‌فته‌ری تیښینییه‌کانم به‌ ده‌ستمه‌وه‌ بوو و نه‌و شتانه‌م تۆمارده‌کرد که ده‌که‌وته‌ پېشچاوم. شه‌وان دواي ماندووبوونیکي زۆر له‌ کونجی مزگه‌وتی دپیه‌کدا خه‌وم لیده‌که‌وت، دونیا سارد و پړو له‌ به‌فر بوو، له‌و جوړه‌ کاتانه‌دا به‌ر سوږای مزگه‌وتیکي گهرم له‌ هه‌ر جیگایه‌کی دیکه‌ی دونیا خوځستره، گهرما له‌و ساتانه‌دا ژیان و نه‌مانه. من هه‌میشه‌ شه‌وانی به‌فر، له‌ نژیک سوږای گهرمه‌وه زۆر قوول خه‌وم لیده‌که‌وت، له‌و جوړه‌ شه‌وانه‌دا پتر دلنیا‌ده‌بووم که‌ بایولژییای مړوف هیشتا چنده‌ها گری و به‌ندی به‌ سروشتی گه‌وره‌وه‌ ماوه و هیچ گه‌شه‌یه‌ک ناتوانیت نه‌و په‌یوه‌سته‌ به‌ ته‌واوی بیچرښیت. له‌ به‌رته‌وه‌ خه‌وی گهرمی شه‌وانی سارد سحریکي بیوینه‌یان له‌ سهرم هه‌بوو. خه‌وم وه‌ها قوول بوو، تا پوژي دواتر و نژیکي خوړه‌لات به‌ ناگا نه‌ده‌هاتمه‌وه... به‌یانیان که‌ به‌ناگاده‌هاتم، په‌که‌م شت سه‌یری ناسمانم ده‌کرد، وه‌ک هه‌میشه‌ ده‌چوومه‌ ده‌ری و سهرم به‌ره‌و به‌رزایی گه‌ردون بلننده‌کرده‌وه و ده‌مروانی، نه‌و نیگایه‌ پروانینی هه‌میشه‌ییم بوو له‌ پوچی دونیا. دواتریش ده‌گه‌پامه‌وه و ده‌ستم بۆ ده‌فته‌ره‌که‌م ده‌برد. نه‌و پوژه‌ که‌ به‌پڼگاوه‌ بووم بۆ شار، ده‌فته‌رم ده‌ره‌یڼا تا دووباره‌ سه‌یری نه‌و شتانه‌ بکه‌مه‌وه که‌ دویښ شه‌و نوسی‌بووم، په‌په‌یه‌کی نامۆ که‌وته‌ به‌رده‌ستم، په‌کیتک له‌ سهر کاغه‌زیکي سپی و به‌ خه‌تیکي گه‌وره‌ و پان، که‌ هه‌ر له‌ ده‌فته‌ره‌که‌ی منی کردبووه‌وه‌ نوسی‌بووی: «باله‌کانت ده‌بینم». نه‌وه‌ تووشی پاچله‌کانیکي قوولی کردم. نه‌وانه‌ی له‌ ته‌نیشتمه‌وه‌ خه‌وتبوون هیچیان نه‌وه‌یان پڼوه‌دیار نه‌بوو له‌ چیرۆکی وه‌ها ناگاداریښ. به‌لام من له‌ هه‌موویان به‌ گومان بووم. چیرۆکی باله‌کانم تا نه‌و ساته‌ نه‌یښتر و تاییه‌تیترین چیرۆکی من بوو، له‌ ماوه‌ی زیاد له‌ سالی‌کدا

هیچ مه‌خلوقیک باله‌کانی منی نه‌بینیبوو، وایان لی‌هات‌بوو وه‌ک ته‌نیکی بی‌سوود و بی‌مانا سه‌یرمه‌کردن، نیستا له‌ ناکاو یه‌کیک له‌ پیزی نه‌م پیشمه‌رگانه‌دا دیت و ده‌یان‌بینیت. چند جاریک سه‌یری کاغه‌زه‌که‌م کرده‌وه، دل‌نیا‌بووم پسته‌یه‌کی ساده و پیکه‌وت نییه. نیستا دل‌نیا‌بووم که‌سانیک هه‌ن باله‌کانم ده‌بینن. به‌لام کی‌ن... کی‌ن؟ نه‌وه پرسیاریک بوو وه‌لام‌دانه‌وه‌ی له‌و کاته‌دا نه‌سته‌م بوو.

دواتریش نه‌مزانی کی‌ نه‌و دوو وشه‌یه‌ی بۆ نویسوم... نه‌وه سه‌ره‌تای هه‌موو سه‌ره‌تا‌کان بوو، پۆزی یه‌که‌می به‌ریه‌که‌که‌وتنی من و نه‌و که‌سانه بوو که‌ ده‌یان‌توانی باله‌کانمان ببینن.

په‌یوه‌ندی‌یه‌کی نه‌ینی... به‌ ئاشکرا

دوای نه‌وه‌ی نزار ئیدریس له‌ بیمارستان هه‌له‌ات، لی‌فیتانت به‌ پی‌چه‌وانه‌ی چاوه‌پوانی هه‌مووانه‌وه، راسته و راست ده‌ستی بۆ کاری تۆله نه‌برد. ده‌بی‌ت بلیم، نه‌وه‌ر له‌ سه‌ره‌تاوه به‌ عه‌قلی یاریکه‌ریکی دووربین ئیشیده‌کرد. دل‌نیا‌بوو شاره‌که‌ له‌و شارانه‌ نییه به‌ ته‌نیا به‌ ده‌ست یه‌ک هی‌زه‌وه‌ بی‌ت. شار هه‌یه به‌ جو‌ریک هی‌من و مردووه، هه‌ر هی‌زیک هات ده‌چیته ژۆر سایه‌ی و هه‌ر ده‌ستیک بال‌بوو ده‌چیته ژۆر سی‌به‌ری. به‌لام نه‌م شاره‌ نا، نه‌م شاره‌ شتیکی دیکه‌یه، هیچ ده‌سه‌لاتیک تیدا پشوو نادات، بۆ هه‌موو هی‌زیک دژیک و بۆ هه‌موو پادشایه‌ک نه‌یاریکی هه‌یه. له‌ سه‌ره‌تا‌دا که‌ به‌عسییه‌کان هی‌زبان دایه، هیچ خولیا‌یه‌کی راسته‌قینه له‌ سه‌ریدا نه‌بوو نه‌وه نه‌بی‌ت بی‌سه‌لمینیت ده‌توانیت چند به‌هی‌زی‌ت. له‌ هه‌موو گه‌ره‌که‌کاندا له‌و گه‌نجه بی‌ده‌روه‌ستانه‌ی ده‌یانه‌ویست وه‌ک نه‌و به‌هی‌ز و دیار بن هی‌زی بچوکی دروست‌کرد. هه‌ندی‌جار به‌ جلی سه‌ربازیی

و ھەندىجارىش بە بەرگى مەدەنىيەت ھەل نەپەستى شاردە دەردە ھەت،
 لە سەر سوچەكاندا دەوستان، بەردەوام چاويلگەيەكى پەشى لە چاودا
 بوو، جگەرەيەكى بە دەستەو ھەت، بىن ھىچ وادەيەكى پەشەوخت لە
 چەشتخانە جىاوازەكان و لە بەر جگەرچىيەكان و لە گوزەرى زەپەنگەران و
 لە ناو كۆنەفرۆشەكاندا دەوستان، مەفرەزە تايپەتپەيەكەى خۆى لە نەزىكەو
 بۆلۆدەكردەو و تەماشايەكرد. نۆزجار ماوہى درىژ لە يەك جىگادا دەمايەو
 و ھىچى نەدەكرد، جگەرەى دەكەيشا و تەنيا كارى تەماشاي پەيواران بوو،
 جارجار لە ناكاو بىن ھىچ ھۆيەكى تايپەتى، نەچپىرەكى ھەلەبژارد و
 ھەمانىدەدا لىپىدەن و سوار پىكابەكەى بگەن و بىيەن، ئەگەر وانەبايە
 كەس ھەستى بە مەترسى ئەو نەدەكرد. لەو ماوہىدەدا دۆستايەتى تايپەتى
 لەگەل ھەندى سەرتاش و كەبابچى و بەرگەروودا پەيداكرەبوو، نەماندەزانى
 ئەوانەى بەوجۆرە دۆستايەتدەكەن، بە پاستى بوونەتە ھەفالى ياخود لە
 پەوى ناچارى و ترسەو دەركاى بۆ دەخەنە سەر پەشت. بەتايپەت ھەموو
 دەيانزانى كە كەسەك نەيە شوينى مەمانەبەت و كار بۆ دۆستى خۆى
 بگات. تا كۆتايى پايىزى سالى ھەفتاوشەشيش نەماندەزانى كە جگە
 لەوہى كار بۆ دەولەت دەكات، ھەك كرىگرتەيەكەش دەتوانەت بە پارەى
 نۆر بۆ خۆتى بەكرى بگريە. وردە وردە دەركەوت كە لىفەتانت كەسەكە
 بۆ كرىن... كەسەكە دەتوانەت مامەلە و سەوداى لەگەل بەكەيت و كارت
 بۆ بگات. مەن وا ھەستەكەم لەو سەردەمەدا لىفەتانت ھەيدى ھەيدى گرىكى
 ئىشەكەى خۆى بۆ دەركەوتووە، دەسەلاتيش چەكەكە مەووف ماوہىەكى
 دەوێت تا دەتوانەت تەبگات چ تەوانا و ئەگەر و ئاسۆيەكى لە خۆگرتووە.
 لىفەتانت ھەك مەندالەك تادەھات زياتر ئەو خۆشى و گەمانەى دەنۆزىيەو
 كە دەسەلات پەيدەبەخشی، بەلام ھەميشە گەورەترىن خۆشى ئازاردانى
 ئەوانى دى بوو. تەنيا لەو ساتانەدا ھەستى بە بوونى خۆى دەكرد
 كە ئەوانى دى بە لاوازي دەبينى، لەزەتى لەو نەدەبينى ئەوان ئازار

ده‌چیز، به‌لکو له‌زه‌تی له‌وه ده‌بینی که ده‌شیت ئه‌م بیان‌ه‌زیتیت، وایان لیبکات وه‌ک ئه‌وه‌ی ئازادی و مردنیان به‌ ده‌ست ئه‌م بیت. خوشیبه‌کی نه‌یتنی و تایبه‌تی له‌وه‌دا هه‌ست پیده‌کرد ئازادی و مردنی ئه‌وانی دی بخاته‌بنده‌ستی خۆی. له‌وه‌که‌سه ده‌گمه‌نانه بوو که به‌رده‌وام له‌ خولای تاقیکردنه‌وه‌ی هیزنی خۆیان‌دان، له‌وه‌پیاوانه‌ی پرسپاریکی ترسناک له‌ دلایاندا سه‌ره‌لده‌دات «من چی ده‌توانم؟»، باوه‌پیشیان به‌ هیچ هیزیک نییه‌ گه‌ر به‌ راستی نه‌گاته‌ سه‌ر گوشت و خوینی خه‌لکی تر. به‌لام ده‌شیزانی له‌ شاریکی وه‌هادا که گه‌لیک هیزنی ترسناک له‌ هه‌ناویدا خه‌وتوو، گه‌لیک جانه‌وه‌ری سه‌ر له‌ ژێره‌مین‌ه‌کانیدایه، مه‌خلوقاتێ دیکه‌ی ترسناکی وه‌ک ئه‌م له‌ کوچه و شه‌قامه‌کاندا به‌پتوه‌ن. له‌ شاری وه‌هادا که ژماره‌ی تارماییه‌کان له‌ ژماره‌ی ئاده‌میزاد زۆرتن، هیشتا هیچ که‌س ژێره‌مین و کوچه‌ تاریک و نیوه‌ نه‌بینراوه‌که‌ی به‌ ته‌واویی نانا‌سیت و نه‌پیشک‌نیوه... له‌ شاریکدا هه‌م مه‌غروره و هه‌م بریندار... له‌ شاری وه‌هادا که‌س ناتوانیت به‌راستی هیزنی خۆی تاقیبکاته‌وه. پۆژانیکێ زۆر که به‌ چاویلکه‌ په‌ش و جله‌ به‌ل‌ه‌ک و بالا به‌رزه‌که‌یه‌وه ده‌وه‌ستا و سه‌یری خه‌لکی ده‌کرد، سه‌یری هیزه‌ بجوکه‌که‌ی خۆی ده‌کرد، خه‌یالی لای یه‌ک شت بوو، چۆن هه‌میشه به‌هیز بیت؟ چۆن ئالوگۆپی دنیا له‌ ده‌سه‌لات و ترس و توانای که‌م نه‌که‌نه‌وه. پۆژیک جگه‌رچیبه‌ک پیگیگوت «کو‌رم، گه‌ر خه‌لک زۆر وه‌ترسینی، پۆژی دی لێو ناترسن. ترس وه‌کی خوئی وایه، ئه‌بێ که‌م که‌م ویکه‌یه‌ خواردنۆ، گه‌ر زۆرت تیکر ئیت‌ر وه‌که‌لک نامی‌نی و وه‌ که‌س ناخو‌ی». ئه‌و پۆژه که‌ زانی نزار ئیدریس له‌ بیمارستان رایک‌دوه، به‌ پێچه‌وانه‌ی چاوه‌پوانی هه‌مووانه‌وه، شتیکی ئه‌وتۆی نه‌کرد. چووه‌ بیمارستان بۆ لای دکتۆر جه‌لال و له‌ ناوه‌راستی بیرۆکه‌یدا وه‌ستا و سلۆیکی به‌پیزانه‌ی کرد و به‌ هیم‌نی ته‌وقه‌یه‌کی له‌گه‌ل دکتۆردا کرد و گووتی «بی‌وره جه‌نابی دکتۆر به‌مجۆره له‌ کاتیش‌ت ده‌گرم، هاتووم یه‌ک

شتت پېتېلېم، من دانیام نزار ئیدریس بە دەستی ھەندیک کەسى ئیوھ
 لە خەستەخانە ھەلھاتوو، ئەمە دووم جارێتی لە من ھەلدیت، بەلام
 نامەوێت پێز و حورمەتى دکتۆرەکان و خەستەخانە کە بشکێت، لە بەرئەو
 بپارمدا ئیجرائات نەکەم. ھێچ شتیک نەلێم و نەکەم مایەى نیکەرانى
 ئیوھبێت. بزانی ئەو ھەمى حیزبىش نییە، بەلکو بپارى خۆمە». چۆن
 بە تەنیا و بە ھێمنى ھاتبوو ژوورێ، بە ھەمان شێو، ھاورێ لەگەڵ
 دەنگى تەقەى پۆستالەکانیدا لە بیمارستان چوو دەری. جگەرچى
 پیرەکەى ھاورپى پێیگوتبوو «بۆ ئەو ھەمى بیبەیتۆ، دەبێ وەزانی دەسەلات
 ھەر تێکوتە و تێورە نییە، ھەر قۆلوايان نییە، ئەوێ عالەمە کە تێوگا
 لەو ھەمى دەروخستوو نۆرتەرت ھا پێ... ھەر کات چى و ھەس وەکاروھینا،
 جا برا دواى ئەو بە دەردى ھێچ ناخۆی... ھیکمەتى حاکم ھالەوا، بە
 تۆوى کەم دەغلى زۆر بدرویتۆ».

لە بیرکردنەو دووردرێژ و لە تورەبوونە بەردەوام و لە دلتنەنگیە
 قوولەکەى خۆیدا، زوو گەیشتە ئەو جێگایەى بروابکات دەسەلات دەکریت
 ئامیریکى فرەکار و فرە بەرھەم بێت... دەسەلات ئەو ھەمە تۆ خۆت
 لەزەت و ھەریگریت و ئەوانى دى ئازار بکێشن، بەلام نە بە جۆرێک لە
 لەزەتدا نوقمبیت بخکیت، نە کۆیلەکەى ژێر قاچیش بە جۆرێک ئازار
 بەدەیت، بەریت یاخود راپەریت.

شەوان کە دەگەرپاھە بۆ لای خوشکەکەى، دەچوو ژوورە پرەشەکەى
 خۆى، دەستیک جلی خەوى لە بەردەکرد و بە ھێمنى، وەک مندالێکى
 نەخۆش خۆى لە سەر قەرەوێلەکەى گرمۆلە دەکرد. خوشکى ھەموو
 شەوێک بە ھێمنى دەھات و بە پۆپەشمینیکی پرەش دايدەپۆشى. لەگەڵ
 ھەموو مۆنى و بیدەنگى و خراپیدا.. لەگەڵ ھەموو تۆبەتە بەردەوام و
 ترسناکەکانى تورەبیدا، لەگەڵ شت شکاندنە بەردەوامەکانیدا، لەگەڵ
 بێزارى بەردەوامیدا، لەگەڵ ئەو ھەمى مندالە بچوکەکانى ئەوى لە دنیاى کى

ترسناکەوێ ئالاندبوو، بەلام ئەو هیشتا وەک خوشکیکی دڵسۆز و بێدەنگ خزمەتیدەکرد. دنیا بچکۆلە و سنوردەرەکی لەو ژوورە بچوکە مائی خوشکیدا جودا بوو لە دنیای راستەقینەی خۆی لە دەرەو، دنیای کەسێک بەدوای دەسەلاتێکی گەورەدا دەگەرێت. لەو ژوورەدا، لەو گەرەکه بچوک و کۆلانی سادە و تەسکەدا هەستی بە دوورکەوتنەوەیەکی گەورە لە خۆی دەکرد، ئەم دنیا ناچیز و هەزار و بێشکۆیە ئیتر دنیای ئەو نەبوو. من دەمناسی لیقیانێت لەو کەسانە نەبوو بتوانێت لە خۆی دووریکەوێتەو. من لە زیندانی پسمامانەو ئەو هەستم لادروستبوو، کەسێکە بۆ شکۆیەکی گەورە دەگەرێت. ئەو دەم زۆر گەنج بوو، توانای لە سەر هاتنە دەرەو لە دیوارەکانی خۆی گەرەتر بوو، بەلام دوای گەرانیوەی بۆ شار، دوای بوونی بە ئەندام لە حیزبی فاشیستەکاندا، توانای دوورکەوتنەوەی لە خۆی تا دەهات بچوک و بچوکتەر دەبوو. خواستیکی گەورە هەبوو هەمیشە دیاریت، هەمیشە لە پزنی هەر بەهێزەکاندا بیت. کە لە جینگایە کەدا دەشکا، بە پێچەوانەی هەر مەوێکی دیکەوێ پاشەکشەی نەدەکرد بۆ دواو، بەلکو بە جۆریکی زیرەکانە، بە مەکرێکی بێوێنە و بە توانایەکی تەکنیکی بەرچاوەو لە یاریکردندا هەنگاوێک دەچوو پێشێ... هەمیشە دەبویست ئەو بیت کە خۆی دەیهوێت و ئاواتی پێدەخوایێت. جارێکیان لە سەر گەمەیهکی دامە قسەم لەگەڵدا کرد «کە من دوای پاپەرین زۆر خەیاڵم نابوو سەر». بێباکانە پێیگووتم «یارییهکی بێمانایە... چونکە داشەکان ناتوانن پەنگی خۆیان بگۆن».

باوەڕی وابوو تاکە یاری راستەقینە لە دنیاو سیاسەت، چونکە بەس لە سیاسەتدا مەوێت دەتوانێت لە یەککاتدا لە دوو تیپی دوژمندا یاریبکات. بەلام ئەو دەم ژوورە بچوکە مائی خوشکی ئازاری دەدا، هەستیدەکرد دنیای خۆی لەو گەرەترە لەم ژوورە بچوکە مەتابدا جینگای بێتەو، هەلبەت شوێنی دیکە لە خەیاڵ بوو، بەلام بەر لە هەر شت بیری

له ئەمان و دڵنیاویی دەکەردەوه. دەیتوانی له «فەر» یان له ئوتیلێک
 بخەویت، بەلام ئەوانەش له گەڵ خەونەکانیدا نەدەگونجان. دروست نازانم
 کە، بەلام ساتیک له ساتەکان بپاریدابوو چیژ له دەسەلات ببینیت.
 له سەردهمی پسماماندا گەورەترین چیژی ئەوه بوو، هەستبکات لەشی
 یەکەیه‌کە ی زیندانییه‌کان مولکی ئەون، ئەوانە ی دەبوونه دیلی ئەو وەک
 شتیکی تایبەتی خۆی سەیریدەکردن، ئیستا زۆر شتی دیکەشی وەک مولکی
 تایبەتی خۆی سەیریدەکرد. پۆلانیکی که به‌خۆی و مەفرەزەکەیه‌وه به
 کۆڵانەکاندا دەپۆشت، وایدەزانی ئەو شەقام و کۆڵانە مولکدارێکیان
 نییه ئەو نەبێت. کئ مولکداری راستەقینەیانە؟ سوپا و ئەفسەرەکانی
 که وەک حوشتی گێژ له پایگاکانی خۆیاندا خەوتوون؟ شارەوانی؟ که
 به‌پێوه‌به‌ره‌کە ی له بەردهم هەر پۆلیستیکی عەرەبدا میزەهکات به‌خۆیدا.
 پارێزگار؟ که هەرگیز جارێکیش ئەم کوچە و گەڕەکانە ی نەبینیوه. بۆ
 ئەوهی دڵنیاویی که ئەم شارە مولکی خۆیەتی، ئەم کۆچانە جگە له
 خاوەنداریکی دییان نییه، هەندێجار مەفرەزەکە ی خۆی له ئوتومبیلەکه
 داده‌گرت و به‌پێ به‌خۆی و چه‌کدارەکانییه‌وه به‌کۆڵاناندا ده‌گه‌را.
 هەندێجار پێکه‌وتیده‌کرد له‌ ده‌رگای مالی خەلکی دەدا و به‌ئەدەبه‌وه داوی
 ناوی بۆ خۆی و هاوڕێکانی ده‌کرد، پێکی تایبەتی له‌و گەنجانه‌بوو که بۆ
 کچبازی دەسوپانه‌وه. مەبه‌ستیکی نه‌بوو ئەخلاقی که‌س بپارێزێت، بەلام
 نه‌دەبوو که‌س بوونی لیفتانێت له‌بیریکات. ئەو کات هێشتا خاوه‌نی زیندانی
 خۆی نه‌بوو، به‌عسییه‌کان بواریان نه‌دەدا بچێته‌ ژووره‌کانی ته‌حقیق و
 ژێرزه‌مینە تاریکه‌کانی ده‌رگای ئاسایش، ده‌یزانی له‌م سەرچادانه زیاتر
 جیگایه‌کی نییه‌ تێیدا هێزی خۆی تاقیبکاته‌وه. وەک هەر دلیکی پێ فریو
 و مەکرێاز، له‌و نیچیرانه‌وه ده‌ستی پێکرد که هەمووان به‌ نه‌فره‌تیانده‌که‌ن
 «مێبازەکان»، دواتریش «سەرخۆش و کحولیه‌کان». که مەفرەزەکە ی
 دەسوپانه‌وه به‌رده‌وام ده‌یگووت ده‌یه‌وێت ئەو پیاو و گەنجانه‌ بترسێنێت

که شهره‌فی خه‌لکی شاره‌که به هه‌ند وه‌ناگرن. هه‌ند‌یچار که گه‌نجان‌ی ده‌پشکنی، پتر بۆ نامه‌ی دلداری ده‌گه‌را نه‌وه‌ک بۆ کتیبی سیاسی. سالانیک دواتر له‌ نه‌لبومیکی گه‌ورده‌دا هه‌موو نه‌و نامه‌ دلداریانه‌ی پیشاندام که له‌و سهرده‌مه‌دا له‌ گه‌نجان‌ی سه‌ندبوو. نه‌و نه‌لبومی به‌ یه‌ک‌یک له‌ شته‌ گرنگه‌کانی ژیا‌نی خۆی ده‌زان‌ی. دیاره‌ مه‌فره‌زه‌که‌ی خۆی پرپوو له‌ گه‌نجی چاویاز و به‌ده‌ردی ژن ئالوده، به‌لام تا له‌گه‌ل نه‌ودا بوونایه‌ ده‌بوو هه‌موو پێوره‌سمیکی عورف و نه‌خلاق په‌چاوبکه‌ن. گه‌رچی خه‌لک پقیان له‌ جله‌ سه‌ربازیه‌کانیان بوو، به‌لام نه‌وه‌ی لیفیتانت ژن‌بازه‌کانی ده‌رده‌کرد و سه‌رخۆشه‌کانی سزا ده‌دا، جیگای ستایشی نه‌و پیاوانه‌ بوو که دین و ئابروویان لا موقه‌ده‌س بوو. شهره‌فه‌رستان و ئابرووپاریزان و پیاوانی سوننه‌تی ستایشیانده‌کرد. جوانی خۆشی هۆیه‌ک بوو هه‌ندیک ژن سه‌رسه‌ختانه‌ به‌رگری لێکه‌ن. هه‌تا هه‌ندیک پێیانوابوو نه‌وه‌ی لیفیتانت ده‌یکات و له‌گه‌ل به‌عسییه‌کان کارده‌کات، ته‌نیا پێگا و باشت‌ترین پێگایه‌ میله‌ته‌که‌ سه‌رله‌به‌ر نه‌فه‌وتیت و به‌ره‌و باشوور پانه‌گوێزیت. دوا‌جار لیفیتانت که‌سیک بوو ده‌یتوانی له‌ نیتوان ویتنه‌ی «به‌هیزکی به‌پێز» و «به‌هیزکی درنده‌ و ترسناک» دا جۆلانیبکات.

له‌ چه‌ند مانگی دوا‌ی هه‌ره‌سی سالی هه‌فتاوپێنج‌دا، سه‌ره‌تا‌کانی نه‌و کینه‌ قووله‌ی به‌رامبه‌ر مارکسییه‌کان و کتیه‌کانیان تیا‌ده‌رکه‌وت... نه‌و سهرده‌میکیش که‌ زۆر گه‌نج بوو، کاتیک چوو‌ه ناو پریزه‌کانی پارتی دیموکراته‌وه‌ تا خۆی وه‌ک سه‌ربازیکی بارزانی تو‌ماربکات، پقی گه‌وره‌ی له‌ شیوعیه‌کان بوو. ژیا‌نی سیاسی خۆی له‌و جیگایه‌وه‌ ده‌ست پێ‌کردبوو، بچیته‌ لاوانی حیزبه‌وه‌ و نیتواران به‌ گروپ ده‌رچن بۆ راوانان و لیدانی نه‌م شیوعیه‌ خائینانه‌. نیتستا که‌ بیر له‌و پوژگاران‌ه‌ ده‌کاته‌وه‌، گالته‌ی به‌ وشه‌ی خیا‌نه‌ت دیت، به‌لام هه‌ر وه‌ک جاران‌ پقی له‌ شیوعیه‌کانه‌. له‌ سه‌ره‌تای هه‌فتا‌کانه‌وه‌ که‌ وه‌ک پێشمه‌رگه‌ چوو‌ه

شاخ، به‌و رقه‌وه چوو که نه‌م لینینیستانه گه‌وره‌ترین دوژمنی نه‌ون. نا لیفیتانت دوژمنانی خه‌لک و مروّفایه‌تی لا گرنگ نه‌بوو، ته‌نیا دوژمنی تاییه‌تی خوئی ده‌ناسی. هه‌موو شتیک و هه‌موو که‌سیک ده‌بوو سه‌ره‌تا بینه دوژمنی شه‌خسی خوئی تا بتوانیت وهک دوژمن سه‌یریانبکات. شیوعیه‌کان هه‌میشه دوژمنی تاییه‌تی نه‌و بوون. له‌دوای به‌هاری غه‌مگینی حه‌فتاوپینچ که هه‌موو شتیک پوو له‌کوژتایی دیاریوو، نه‌و مه‌ترسی مارکسییه‌کانی له‌دوره‌وه بۆنده‌کرد. له‌گه‌ل په‌فیه‌کانیدا له‌حیزیدا که کۆده‌بووه‌وه، ته‌نیا چاوی له‌سه‌ر شیوعیه‌کان بوو. له‌و سه‌رده‌مه‌شه‌وه رقیکی تاییه‌تی له‌کتیب و نوسه‌ران هه‌ستا و تا نه‌مپروش نه‌و رقه‌ له‌دلیدا زیندوو و وه‌کو خوئی ده‌ژی... رقی لیفیتانت له‌شیوعیه‌کان وایکرد مه‌فرزه تاییه‌تییه‌کانی فیری گه‌پان به‌دوای کتیبدا بکات، سه‌ره‌تا به‌ر له‌وه‌ی مارکسییه‌کان بینه پێشه‌نگی شه‌پکه‌ران دژی ده‌وله‌ت، ده‌چوو هه‌ر مالیک گه‌ر کتیبی مارکسییان هه‌بایه به‌پێژنکی زۆره‌وه له‌کتیخانه‌که ده‌ریده‌هێنان و ده‌بیردن و دواتر ده‌یسووتاندن. سه‌ره‌تا نه‌مانبیس‌توو که خه‌لک له‌سه‌ر کتیب نازاریات، به‌لام سالانی دواتر، پۆژ دواي پۆژ پتر رقی له‌کتیب ده‌بوو. پتر نازاری نه‌وانه‌ی ده‌دا که کتیبی پێده‌گرتن. هه‌ر نه‌و رقه‌شی گه‌یاندی به‌یه‌کیک له‌ئاوته گه‌وره‌کانی که دۆزینه‌وه‌ی نزار بوو. نه‌و رقه‌ی وایده‌کرد له‌هه‌ر شتیک زیاتر رقی له‌کتیفرۆشان بیت. لای لیفیتانت کتیبفرۆشان بوونه‌وه‌ریکی ترسناک بوون، مروّف به‌دروستی نازانیت سه‌ر به‌چ دونیایه‌کن، ئایا سه‌ر به‌دونای بازارپن یاخود سه‌ر به‌دونای کتیبخوین و پۆشنفیکران، کاسبیکن وه‌ک هه‌ر کاسبیکی دیکه یان خه‌لکی زانستبازن و به‌شیکن له‌پلانیکی گه‌ردونی بۆ سه‌رخستنی زانسته‌په‌روه‌ران به‌سه‌ر که‌سانی وه‌ک نه‌ودا، ئاخۆ نوینه‌ری پاره‌ن له‌دونای وشه‌دا، یان نوینه‌ری وشه‌ن له‌دونای پاره‌دا؟ لیفیتانت نه‌یده‌توانی وه‌لامی ته‌واوی نه‌و په‌رسیاره‌

بداتەو، بەلام گومانى لە ھەموويان ھەبوو. گومانى لە و نىگايانەيان بوو
 كە لە ژيەر چاويلكەو ھەليانەگرت، بينينى دەست و پەفتار و جولەيان
 كاتيک نزيك پەفەكان بۆ كتيبيك دەگەپان نىگەرانىانەكرد. دەيزانى
 كتيبفرۆشان خۆشيان كەسانگن باوھەپيان بە خوینەر، بە نوسەر،
 بە كتيبفرۆشانی تر نيبە، ھەميشەش لە شەپكى نەينيدان لەگەڵ
 ھەموياندا. لەو زەمەنەو ھەستىكرد بۆنى كتيب نەفرين و توپەبىھەكى
 تايبەتى تيا دروستدەكات، ترسى شتيك كە ناگيريت، كۆنترۆل ناگيريت،
 ناخريته ژيەر دەسەلاتى ئەو ھەو. كتيب ھەك شتيك گەر بشسووتيت
 نامريت. ھەندىجار كە لە سەر سوچەكاندا دەوھستا فەنتازياكانى بەرھە
 ئەوھيان دەبرد، بىر لە ھاوپەيمانىيەكى گەرە بكاتەو، لە دامەزاندنى
 توپىك لە سەرئاسەرى زەويدا لە دوژمنانى كتيب، كەسانىكى ئازا كە
 ھەموو چاپخانەكانى دونيا بسووتينن و خەلك لەم تاعوونە ترسناكە
 پزگاريكەن كە نەوى كتيبە. لە كۆتايى پايىزى سالى ھەفتاوپينجدا
 ئىوارەبەكى زۆر سارد، بۆ يەكەمجار چووە چاپخانەى «مىكو»، ئەو
 چاپخانە بچوگەى دەگووترا نوسەرانى تيدا كۆدەبنەو. بە قىافەبەكى
 سەربازى تەواو ھەو ھەوئى دانىشت. چا لە سەر چا داوايدەكرد و ھىچ
 شتيكى نەدەكرد، دەيزانى ھەموو بەترس و گومانەو سەيريدەكەن،
 دەيزانى يەك يەك ھەلەدەستن و دەپۆن. ھەستىكرد دەتوانيت بە بۆن ئەو
 كەسانە بناسيتەو كە سەروكاريان لەگەڵ كتيبدا ھەيە. بە پيچەوانەى
 ھەر مۆفتيكى دىكەو كە كتيبيك دەگرن بە دەستيانەو و يەكەمجار
 سەيرى بەرگەكەى و ناوئيشانەكەى و ھەرھەستەكەى دەكەن، ئەو ھەر
 كتيبيكى دەگرت بە دەستىيەو يەكەمجار بۆنيدەكرد. تەنيا بۆنى كتيب
 سەرنجى پادەكيشا... بۆنى دونيايەكى ليدەھات كە دونياى ئەو نيبە،
 سەرزەمىنيكى دوور، ئادەمىزادانيك بە ھيزى ئەو پاوناكريڤ. يەكەم نوسەر
 لە ژيانيدا بىگريت، لە بەردەم چاپخانەى مىكوڊا بوو، لە بەرئەو نەيگرت

كە شتىكى تايىبەتى كرديت، بەلكو لە بەرئەوئى بۆنى كتيبي لئدهات. ئەوكات ھەر كەسىكى بگرتبايە دەبوو تەسليمى ئاسايشە عەرەبەكانى موديرىبەتى بگات، ئەوانەى بئەوئەكى ديارىكراو دەيگرتن و نەيدەويست بياندا تە دەست ئاسايش، تەنيا چەند سەعاتىك لە ژوورەكەى خۆى لە بنكەى سەرەكى فەرع گليدەدانەو. ئەو پۆژە بە ھەموو ھىزى خۆى لەو نوسەرە گەنجەى دا، لەشتىكى باريك و بچوكى پئوہبوو، لەوجۆرە جەستە شل و لاوازنەى زوو دەپليشئەو، تەنيا ويستى بزانيٹ ئەم نوسەرە چ جۆرە مەخلوقاتىكن، ھەستىكر د بوونەوئەى ھەلۆەشاو، لەشيان لاواز، توانايان كەم، ھىزيان لە نزمترین ئاستدايە. بە خۆى گووت لەشيان ھىچ نيبە، دەتوانيت بە ئاسانى بيانگريت، نەوہك بە ھىزىن بەلكو ترساو، گرنيۆك، بەرگەنەگرن. لەگەل كينيدا بەرامبەر نوسەرەن، ھەستى بە جۆريك سۆز و بەزەبى سەرەتايى لەگەل ئەم گەنجە بچوك و تىكشاوہ دا كر د كە ھىشتا نەيدەزانى بۆ گيراو. ھەر يەكەمجار كە ئەو گەنجەى بينى تىگەيشت نوسەرەن قفلئىكان ھەيە بە چەكوش ناشكىت، قفلئىكى گەورە و تايبەتیبە، تەنيا بە كليل دەكرئەو، كليلى زۆر تايبەت. كە نوسەرەكەى بەردا، ھەستىكر د تا كتيب زياتر بلأوبئەو، ئەو زياتر دەكەوئە جىھانىكى نەناسراو و غەريبەو. وايدەزانى كتيب تەنيا شتىكە گەر نەشبئت، ژيان وەكو خۆى دەروات. بەلام بئەوئەكى ديارىكراو ئەوئەندەى رقى لە كتيبفرۆشان بوو، رقى لە نوسەرەن نەبوو.

پۆژ دواى پۆژ زياتر بۆمان دەرەكەوت كە كەسىكە دەشئت بگرددئت. دەشئت پارە وەرېگريت و ھەر شتىك بوئت ئەنجامى بدات. يەكەم كەس ليفيتانتى كرى، ميژديكى ناومئدى گوندەكى بوو كە دەيزانى ژنەكەى ژئر بە ژئر لەگەل گەنجىكدا پەيوەندى ھەيە، كابرانەيدەيست ژنەكەى لە دەست بچئت و دەشيويست ھەتيوہكەى لە كۆلبيئەو. پۆژئىكان بيستى

لیفیتانت دوزمنی نافره‌تباران و کتیبفرۆشانه، چوو به‌رده‌می و گوتی «جه‌نابی مولازم، نه‌و گه‌په‌که‌ی ئیمه به ده‌ست هه‌تیمه دهم پووتیکه‌وه داد و بیدادیتی... فیرپه‌گوله‌یه‌که، عه‌یب نه‌بی هه‌ر به‌قه‌د بیه‌مۆمیک ده‌بیست و نابیت، ژنی نه‌م ده‌گرت سوارێ ده‌بیست، ژنی نه‌و ده‌گرت سوارێ ده‌بیست، تو عیلاجیکمان نه‌که‌یت، مه‌حفبووینۆ». دوا‌ی سه‌عاتیک قسه و سه‌ودا، لیفیتانت تیگه‌یاند گه‌ر کاریکێ وه‌ها بکات، به‌راه‌ری شتی ده‌ویت. ده‌بیست بلیم یه‌که‌م بپه‌ پاره‌ که‌ لیفیتانت وه‌ریگرت، له‌ پشت تاکسییه‌کی نوک درێژی نه‌و زه‌مانه‌وه‌ بوو، له‌ گه‌راجیه‌ کۆنیکدا، له‌ ناو بۆنی به‌نزینی پڑاو و په‌نگی گریسی خه‌ستدا. پاره‌که‌ هه‌شتا دینار بوو، که‌ بۆ نه‌و دهم به‌ که‌م حیساب نه‌ده‌کرا. له‌ هۆی نه‌وه‌دا لیفیتانت نه‌و گه‌نجیه‌ی گرت و به‌ تۆمه‌تی دریکردن راده‌ستی پۆلیسی کرد و تیشیکه‌یاند گه‌ر بگه‌رپته‌وه‌ بۆ کاری وه‌ها، به‌ که‌ته‌ریک هه‌م جووته‌ گونی و هه‌م دوو گویی ده‌پریت و ده‌یخاته‌ زه‌رفیکێ نایلۆن و بۆ یاری هه‌واله‌ ده‌کات. به‌لام نه‌وه‌ سه‌ره‌تای که‌له‌که‌بوونی سامانه‌کانی لیفیتانت بوو، سه‌ره‌تای سه‌ره‌تا بوو.

هۆشه‌نگی بولبولیار و گه‌رانی به‌ دوا‌ی مانای فریشته‌دا

هۆشه‌نگی بولبولیار چ شتیک له‌ چیرۆکی مه‌هدائیل تینه‌گه‌یشت. بۆ پوژی دوا‌یی که‌ چوو بۆ زانکو، به‌ شه‌رمیکه‌وه‌ که‌ شه‌رمی که‌سیکه‌ خیانه‌ت له‌ بیروباوه‌په‌کانی خۆی بکات، به‌ ده‌فته‌ر و کتیبی وانه‌کانییه‌وه‌، چوو بۆ لای «دکتۆر نه‌زمی» مامۆستای نه‌ده‌بیات. پیری‌ک که‌ ده‌من سه‌له‌ سه‌رقالی نه‌ده‌بیاتی دونیایه‌، پیاویکی زانا که‌ ته‌واوی زانسته‌که‌ی له‌ وانه‌کانیدا ده‌خاته‌کار، هه‌م سیرزیک له‌ شیوازی قسه‌ و هه‌م قوولیه‌یک

له زانستیدا هه‌یه که هه‌میشه مایه‌ی سه‌رسامی خویندکاره‌کانی بووه .
 دکتۆر پیشیکی سپی هه‌بوو، کلێته‌یه‌کی سپی گه‌ره‌شی ده‌کرده سه‌ر،
 به‌ خۆی و له‌شه‌ گه‌وره‌ و نوشخانه‌وه‌ و چاویلکه‌ ژۆر گه‌وره‌کانیبه‌وه‌ له‌
 پادشایه‌ک ده‌چوو پێگای عه‌رشێ لێتێکچوو بیت و به‌ هه‌له‌ خۆی کرد بیت
 به‌ جێگایه‌کی گشتیدا . کاتی که بولبولیار چووه‌ ژووری به‌ گومانیکه‌وه‌
 سه‌یریکرد، دکتۆر له‌وانه‌ نه‌بوو که یفی به‌ کۆمۆنیسته‌کان بیت،
 بولبولیاریش له‌ ده‌رسدا هه‌ر کات قسه‌ی بکردایه‌، وه‌ک ئه‌و کۆمۆنیسته‌کانه‌
 پرسیار و گه‌توگۆی ده‌کرد که دکتۆر له‌ دله‌وه‌ هه‌زی به‌ چاره‌یان نه‌بوو .
 جارێک له‌ وانهدا پێیگوت «ئه‌ده‌بیات پۆحی فه‌رده‌کان و مروفه‌کانی
 تێدایه‌، نه‌وه‌ک پۆحی چینیکیان نه‌ته‌وه‌یه‌ک، پۆحی مروف به‌ ته‌نیا له‌
 هه‌موو ئه‌وانه‌ گه‌وره‌تره‌» . که بولبولیار ده‌رکه‌وت زانی هاتنی په‌یوه‌ند
 به‌ وانه‌کانه‌وه‌ نییه‌، هه‌ر کات خویندکارێک شتیکی تایبه‌تی ببوایه‌ به‌
 چاویدا ده‌یزانی . له‌وه‌یه‌ر بولبولیار دوو جاری دی چوو بووه‌ ته‌ک دکتۆر و
 پرسیارێ هه‌ندی که کتێب و تیکستی لێکردبوو . دکتۆر نه‌زمی بێته‌وه‌ی له‌
 جێگای خۆی بجولیت پێیگوت «ها هۆشه‌نگ، خزمه‌تیک هه‌یه‌ به‌ من
 بکریته‌» . بولبولیار بێ هیچ پێشه‌کییه‌ک گوتی «دکتۆر من پرسیاریم
 هه‌یه‌، پاسته‌وخۆ په‌یوه‌ندی به‌ ئه‌ده‌بیاته‌وه‌ نییه‌، به‌لام له‌وانه‌یه‌ تۆ
 بتوانیت یارمه‌تیم بده‌یت» . دکتۆر به‌ده‌م کۆکردنه‌وه‌ی هه‌ندی که کتێب و
 کاغه‌زی سه‌ر مێزه‌که‌وه‌، بێته‌وه‌ی سه‌ر به‌رزیکاته‌وه‌، گوتی «بێژه ...
 بێژه بزانه‌م چی ده‌پرسیته‌؟» . بولبولیار تیفیکی بچوکی قوتدا و وه‌ک
 ئه‌وه‌ی دانیابیت که پرسیاره‌که‌ی ژۆر گه‌مژانه‌یه‌، سه‌ری دانه‌واند و گوتی
 «دکتۆر ده‌مه‌وێت بزانه‌م ... فریشته‌ چۆن دین بۆ سه‌ر زه‌وی؟» . دکتۆر
 که‌میک سه‌ری خوراند و هه‌ستایه‌ سه‌رپێ، بالایه‌کی سه‌یر به‌رزی هه‌بوو،
 که له‌ هه‌ر شوێنێکدا ده‌وه‌ستا به‌رله‌وه‌ی به‌ کاریزمای زانست و به‌
 سێبه‌ری مه‌عریفه‌تی جێگا که پرېکات، به‌و قیافه‌ته‌ گه‌وره‌یه‌ی شوێنه‌که‌ی

داگیرده‌کرد، له‌گه‌ل ئه‌و زلی و گه‌وره‌یه‌دا، گه‌ر بیویستایه دلی زۆر نه‌رم و خنده‌ی گه‌لیک پر میهر بوو. دوو ده‌ستی زۆر زلی مه‌بوو، هه‌ر کتیبیک چهند گه‌وره‌بایه که ده‌که‌وته ده‌ستی بچوک ده‌ینواند، له‌ زستاناندا که خۆی له‌ پالتۆیه‌کی توکنی سپیدا ده‌شارده‌وه، به‌ خۆی و چه‌تریکه‌وه خۆی ده‌کرد به‌ زانکۆدا، له‌و پیاوانه‌ ده‌چوو که بینهر له‌ فیلمه‌کاندا له‌گه‌ل گالیسکه‌ی سه‌گکێشدا له‌ زه‌مه‌ری به‌فر و گێژه‌لوکه‌ی قایمدا ده‌یانبینیت. هاوینانیش کراسه‌کانی هه‌میشه‌ سپی بوون، تووکیکی چری سپی له‌ سه‌ر سنگی ده‌هاته‌ده‌ری، که هه‌چ که‌سیک نه‌یده‌توانی پاکي و خسوسیه‌تی نه‌بینیت، له‌بری کلێته‌ گه‌وره‌که‌ی کاسکیتیکی سپی له‌ سه‌ر ده‌کرد، که دهم و ده‌ست پوخساری خانه‌دانیکی نه‌ورویی ده‌دایه که به‌پۆیه‌ به‌و مه‌یدانیکی گۆلف. نه‌و پۆژه که بولبولیار پرساری لێکرد راسته و راست گووتی «ها، که‌سیکی ماددی وه‌ک تۆ، که له‌قه‌سه‌دا پێده‌چیت باوه‌رت به‌ غه‌یبیات نه‌بیت، بۆ له‌ جه‌وابی وه‌ها ده‌گه‌رپیت؟». بولبولیار پێته‌وه‌ی نه‌مسهره و سه‌ر بکات گووتی «ئاخه‌ر به‌کیکیانم بینوه، دکتۆر به‌ راستیمه، من فریشته‌یه‌کم بینوه». به‌ که‌میک نیگه‌رانییه‌وه سه‌یریکرد «ئه‌ی بۆ نه‌تپرسی له‌ کوێوه هاتوویت؟ بۆ هاتوویت کاتی من ده‌گریت. نه‌وه‌نده کاتم هه‌یه؟. عه‌جابه، تۆ جه‌نابی فریشته له‌ به‌رده‌متدا بووه و نه‌تپرسیوه، ئیستا من چیت بۆ بکه‌م». بولبولیار گووتی «نا ده‌مه‌ویت دُنیا‌بم، پیاویکی له‌ تۆ زیهره‌کتر ناناسم. ده‌مه‌ویت بزاتم تۆ ده‌لێیت فریشته هه‌یه یاخود نا؟». دکتۆر گه‌راپه‌وه سه‌ر جیگاکه‌ی خۆی و گووتی «سه‌یرکه هۆشه‌نگ کوپی خۆم، به‌شه‌ر... ها... به‌شه‌ر... له‌ به‌که‌م ساته‌وه که حیکایه‌تی دروستکردوه تا ئیستا باس له‌ فریشته ده‌کات، نه‌وته‌ی مرۆف هه‌یه هه‌ر باس له‌ فریشته ده‌کات، نیگاریان ده‌کێشیت، فیلمیان لێدروسته‌ده‌کات، ناوی جیاوازیان لێده‌نیت، ره‌ش و سپیان لێده‌تاشیت. به‌لام هه‌موویان چیروکن...

كەس نەبوو، تا ئىستا بىان بىنىت. تۆ پىدە چىت شەو باش نەخە وتىت، پىم بلى تۆ كوپە مەلاوشت نىت؟ تۆ چ دەردتە، ئەمۆلە پۇلدا ھەر ۈك پۇژان دانىشتىبووت، عەيت نەبوو». «دكتور بە راستە دەمەيت بزانم تۆ باوەرت بە فرىشتە ھەيە يان نا». دكتور لە پرىكدا دەنگى نزمكردهو و گوتى «بۆ وادە زانیت، من دەتوانم وەلامى پرسىارى وا بزانم... من قەت بە ياوەرى فرىشتان بىنىو. منت بىنىو لەگەل فرىشتە يەكدا پىاسە بەكم». «نا دكتور، تۆ كىتېخوئىنىكى شارەزایت، تۆ دونيا ناسیت. خۆت ھەموو جارېك ئالئیت، مامۇستا شتىكە و دونياناس شتىكى ترە؟ ئالئیت مامۇستا پلەيەكى بچوك بچوكى ناو دونىای ماریفەت و زانینە. ھەموو جارې لە پۇلدا و ئالئیت؟ لەبەر ئەو جەنابى دكتور تۆ خۆت شتىك لە مامۇستا زياتریت، لە ئەدەبىياتدا شارەزایت، دونیادیدەیت، لە بەرئەو». دكتور دەستە گەرەكانى بە ئەسپای پراوە شاند و بە شتىك لە نىگەرانییەو، گوتى «باشە... باشە... باش تىگەيشتم. گویگرە ھۆشەنگ. من نازانم تۆ چەند پاستدەكەیت يان درۆ. نازانم، بەلام ھەرچىبەك بىت ئەو پرسىارە لە ھىچ مامۇستايەكى ترى ئەم زانكۆيە مەكە، لە ھىچ مامۇستايەكى تر». «دەلنایە دكتور ناتوانم بىگىرپمەو». ئىنجا بە ئەسپای، بەلام ناپەحەت و شپرزە گوتى «وەرە دەرى... عەزىزم... وەرە دەرى، بزانم چىرۆكەكەت چىيە». دكتور نەزمى ھەر كات بىويستبايە بە يەكك بلى زانباريەكم پىللى، شتىكم بۆ ئاشكرابكە، دەيگوت «وەرە دەرى، دەي وەرە دەرى».

بولبوليار چىرۆكى ھەر دوو يەكتر بىنىنەكەي خۆي لەگەل مەھدائىلى فرىشتەدا لە نوکەو بۆ گىرپاوە، بىئەو ھىچ وردەكاريەك و تىبىنىيەك و سەرنجىكى خۆشى فرامۆشبكات. كە تەواو بوو، پىدەچوو دكتور تەواو ماندووبووت، وەھا دياربوو كە گۆنگرتن عارەقەيەكى

پەشى پىدەردا بىت، بە جۆرىك ماندو دەركەوت پىشتەر بولبوليار بەو
 چەشنە نەيدىبوو. چىرۆكەكە تايەكى گەرمى لە دكتور نەزمى ھىتابوو،
 كە ئىستا زوو زوو بە دەستەسپىكى قوماش عارەقەى نىوان پەنجە و
 سەر لەپى دەستى دەسپى. دوايى كە بولبوليار تەواو بوو، گووتى
 «بولبوليار، ئەو ەى دەگىرپىتەو چىرۆكىكى سەيرە» بە زەردەخەنەيەكى
 تالەو پالدايەو و ەك يەكك بىەوئىت لە سەرەمەرگدا نەينىيەكى گەورە
 بدركىنىت گووتى «من بە درىزايى ژيانم باوەرەم بە خوا نەبوو، باوەرەم
 بە شەيتان نەبوو، بەلام باوەرەم بە فرىشته ەبوو». ەناسەيەكى
 قوللى ەلگىشا و گووتى «لەوانەيە خودا چۆن دەستبەردارى ئىمە
 بوو، دەستبەردارى ئەوانىش بووئىت... يان... پەنگە تەواوى ژيان،
 تەواوى شتەكان بە پىي پىسا و ياسايەك بپۆن كە ئىمە نايانزانين.
 بەلام پىمبلى، بەراستى مەھدائىلى فرىشته باسى نەخۆشى فرىشتهكانى
 كرد، بە راستى؟». «بە راستى دكتور». «بولبوليار، منىش ەك
 تۆ لە ەيچ تىناگەم. سەدان چىرۆكم لە سەر فرىشتهكان بىستوو،
 ئىنسان تا ئىستا فرىشتەى ەك بالدارىكى خودايى و ئاسمانى بىنيو...
 ەموو چىرۆكەكان ەك پۆستەچى خودا لە مەلەك دەپوانن. مەسەلەكە
 ئەو نىيە ئەوان لە چ شىو و ەينەتىكدا دەردەكەون، ەلەت ەموو
 مەخلوقاتە غەيبىيەكان، ەموو ئەوانەى فەنتازىاي مروف دروستىكردون،
 دەتوانن بە ەر پوخسارىك دەركەون كە دەيانەوئىت، ەتا شەيتانىش
 دەتوانئىت بە چ پوخسارىك دەركەوئىت كە خۆى دەيەوئىت. مىتامورفوس،
 ئەو لەگەل لەدايكبونى فەنتازيادا لە داىكبوو... مىتامورفوس... ئەو
 بخەرە ئەولاو، گرنگ نىيە كە مەھدائىل لە پىاوى بازارى يان ئاسنگەر
 يان ەلاج دەچئىت، گرنگ ئەو ەيە كە بىئاگايە لە خودا. كە بەستراو
 بە زەوييەو، كە پەيوەندى بە ئاسمانەو نەماو. ئەو زۆر من
 سەرسامدەكات. بوەستە، بوەستە ئىنسان زۆرچار باسى لە خۆى ەك

فریشته‌یه‌کی که وتوو کرده، وه‌ک فریشته‌یه‌ک که به مه‌به‌ست خۆی له پهلێله‌تا نو‌ق‌مه‌ده‌کات. به‌لام کئ خۆی به فریشته نازانیت؟ ... کئ خۆی به فریشته نازانیت؟ ... هه‌تا به‌دترین ئینسانیش ساتی هه‌بووه له دلّه‌وه باوه‌ری و ابوو که فریشته‌یه. به‌جۆرێک له جۆره‌کان هه‌موو فریشته‌ین، به‌لام پرسیاره‌که ئه‌وه‌یه ئه‌م مه‌هدائیله‌ی تۆ به‌ دوا‌ی چیدا ده‌گه‌پیت، بۆ خۆی پیشانی تۆ ده‌دات. تۆ کیت؟ هۆشه‌نگی بولبولیار تۆ کیت؟». بولبولیار گووتی «نازانم وه‌لام‌تبه‌ده‌مه‌وه. مه‌هدائیل ئه‌وه‌نده‌ش باوه‌ری به‌ من نییه، له‌ پاستیدا باوه‌ری به‌ که‌س نییه. وه‌ک ئه‌وه‌ی بترسیّت». دکتۆر به‌ سه‌رسامییه‌وه سه‌یریکرده‌وه و هه‌ستا و به‌ ده‌ست ئاماره‌شی بۆ بولبولیارکرد که هه‌ستیت گووتی «بولبولیار باوه‌رت پنده‌که‌م. به‌لام کئ چوزانیت، په‌نگه ئه‌وه نه‌خۆشییه‌گه‌وره‌که‌ی بیت، دوور نییه و ابیت، دوور نییه ئه‌وه ده‌رده‌که‌ی بیت که له‌ من و تۆ ده‌ترسیّت، له‌ ئینسان سلده‌کاته‌وه. گوئیگه‌ ئه‌مه‌ لی‌ره باس نا‌ک‌ریت. ئی‌ره زانکویه، شوینی ئه‌مجۆره خورافاتانه نییه، سه‌بی شه‌و وه‌ره بۆ ماله‌وه بۆ لام ... سه‌بی شه‌و».

له‌گه‌ڵ بولبولیاردا تا به‌رده‌رگای ژووره‌که‌ پۆی. پیشتر کاری وه‌های له‌گه‌ڵ هه‌چ که‌سدا نه‌کردبوو. دکتۆر گه‌رچی لای خۆیندکاره‌کان خۆشه‌ویست بوو، به‌لام هه‌ر کات یه‌کێکیان ده‌هاتنه‌ به‌رده‌می ئه‌وه‌ی بیرنه‌ده‌چوو که ئه‌م مامۆستایه، که سنوورێک و دیوارێک هه‌یه‌ خۆیندکار نابیت بی‌پ‌ریت. پیشتر له‌ هه‌ر زانکویه‌ک بووبیت، هه‌ر جارێک دیواره‌کانی هه‌ل‌گرتبیت، قوتابی کێشه‌یه‌کیان بۆ سازاندوه، ئیسته له‌ می‌ژه‌ وازی له‌وه‌ هه‌ناوه. به‌لام چیرۆکه‌ی بولبولیار، دکتۆر نه‌زمی له‌ ناخه‌وه تیکدا. بۆ شه‌وی دوا‌یی وه‌ک ده‌رگا له‌ دزێک بگاته‌وه خۆی ده‌رگای له‌ بولبولیار کرده‌وه. ماله‌که‌ی دکتۆر تا ئه‌و کات خۆشترین کۆشکێک بوو هه‌زارێکی وه‌ک ئه‌و رووی تیبکات، دکتۆر هه‌موو ئه‌و شته‌ زۆر و زه‌به‌ندانه‌ی هه‌بوو که هه‌موو

دلّیک، جگه له دلّی ئەو حەزبان لیبکات، ژووری گەورە، کتیبخانە ی گەورە، توحەفیاتی هەمەپەنگ، پەیکەری هەمەچەشنە ی عاج، فەرشی بیۆنە ی کاشان، کورسی شاھانە، میزی گەورە له دەستی سەنەتکارانی عەجەم. بولبولیار «فەقیرترین پیاوی سەر زەوی» هەم بە مائی دکتۆر سەرسام و هەم سەرسامیش نەبوو. سەرسام بوو بەوێ دکتۆر چۆن له ژانیدا ئەم شتانە ی کۆکردۆتەو، چۆن ریکیخستون، چەند کاتی پێبەخشیون. سەرسامیش نەبوو، چونکە ئارەزووی نەبوو هیچ یەک لهو شتانە ی هەبێت... کە دکتۆر دەرگای لەم کوپە هەژارە کردەو، بۆ ئەو بوو شتیکی سەیری پیشانبدات. له ژووری کار و خوێندنەوێ خۆیدا، له بەر میزێکی گەورەدا بولبولیاری دانا، لهو میزانی لهو سەر دەمەدا هەمیشە گۆیەکی شینی زەووییان وەک نیشانە ی دەسەلات بە سەر دوانیدا له سەر بوو. دکتۆر گووتی «کوپم بانگمکردیت بۆ ئەوێ شتیکت پیشانبدەم، شتیکی سەیر... شتیکی کە دەمێ سألە مەراقمە و ئەو چیرۆکە ی تۆ تەواو خستییەو یادم». دکتۆر له جلی مألەویدا زاتر دەر دەکەوت. بە هیمنی بەرامبەر بولبولیار دانیش و گووتی «ئاه بەشەر... ئاه بەشەر. مەرۆف هەیه دەتوانیت هەندیک شت ببینیت کە ئەوانی تر نابینن، بە درێژایی دنیا وابوو، مانگ نەبێت شتیکی تر شک نابەم، ئینسانەکان هەموو پێکەوێ دیبیتیان، مانگ تەنیا شتە هەموو کەسێک چاوی هەبێت و بە سەر زەویدا پۆشیتبێت، له دێر زەمانەو تەمە مەرۆ بینیویتی... تەنیا مانگ... مەرۆف کۆنەکان وەک ئێمە بینیویانە و دواي خوشمان بۆ ئەوانی تری جێدەهێلین. لهو دەرچیت هەر مەرۆف و شتیکی دەبینیت. مانگی لێدەرکە، عەزیزم مانگی لێدەرکە... ئاه کوپم، بەبێ مانگ... ئەویش له بەر ئەوێ ببنینی ئاسانە، هەرکەس له هەموو عومریدا چاریک لەشەودا بۆیگە پێت دەبینیت. مەرۆف بوونەوێکی تەمەلە. زۆرجار شتی سەیر له نزیکی خۆیەو هەیه و نابینیت. پێمبێ مەرۆف له تەمەنیدا

چەند جار پشتی خۆی دەبینیت، هەندێ بە‌شەر هەن دە‌مرن و نایبینن، کوپی خۆم، بە‌شەر بوونە‌وە‌ریکی بێ‌تاقە‌تە . ئە‌وە‌ی کە شت نایبینت، تە‌نیا دە‌گەریتە‌وە بۆ ئە‌وە‌ی ناتوانیت ئیش بە‌ هە‌ستە‌کانی بکات. بە‌لام تۆ پێ‌دە‌چیت ب‌توانیت ئیش بە‌ هە‌ستە‌وە‌رە‌کانت بکە‌یت. بۆ؟ نازانم... تۆ لە‌ چیرۆکی فریشتە‌کە‌ی خۆت بگوزە‌ری. گەر م‌رو‌ف بە‌ د‌وای چیرۆکی فریشتە‌دا بگەریت ب‌زار دە‌بیت، زۆ‌ریە‌ی خە‌لک لە‌وا‌وە‌ پ‌ە‌دان کە جارێک لە‌ ج‌ارە‌کان فریشتە‌یان بینی‌وه، یان شتیکیان دی‌وه لە‌ فریشتە‌ چ‌و‌وه، یان کە‌سیکیان ناسی‌وه فریشتە‌ بو‌وه . ئە‌وە‌ی لای من سە‌یرە ئە‌وە‌یە هیچ کە‌س فریشتە‌یە‌کی د‌ونیایی وە‌ک تۆی نە‌بینی‌وه . من دە‌زانم تۆ گە‌نجی‌کی ماددیت، ها... ئی‌وه‌ی مارکسییە‌کان وا بە‌ خۆتان نالین، بە‌ خۆتان نالین مە‌تریا‌لیست. گەر من شتێک لە‌ ژیا‌نی خۆ‌مدا نە‌بایە تە‌وا‌وی قسە‌کان‌تم بە‌ و‌پ‌ێ‌نە‌ی کە‌سیک حیساب‌دە‌کرد، دە‌ی‌ویت لە‌ پ‌ێ‌گای و‌پ‌ێ‌نە‌ مادییە‌کانییە‌وه، فریشتە‌ لە‌ نیشتمانیە‌ ئاسمانییە‌کە‌ی د‌اب‌یریت. بە‌لام تۆ چ‌او‌ت‌کردمە‌وه . دە‌بینیت هە‌تا خ‌وێ‌ند‌کاری‌کی وە‌ک تۆ دە‌توانیت لە‌ هە‌ندێ شتدا چ‌ا‌وی پ‌یری‌کی وە‌ک من بکاتە‌وه . وە‌ک و‌تم من با‌وه‌رم بە‌ گە‌وره و ب‌چ‌و‌کی نییە، هەر کە‌سە و شتێک دە‌بینیت. هەر کە‌سە و شتێک دە‌بینیت کە بە‌تە‌نها می‌خ‌وێ‌تی... لە‌ بە‌رئە‌وه‌ تاقی‌کردنە‌وه و ئە‌زم‌وونی کە‌سیک بۆ ئە‌و‌تر نابیت... هە‌مو‌وی درۆیە، ئە‌م ک‌ولت‌و‌وره کۆ‌نانە سە‌رت‌اپ‌ایان درۆیە، ئا‌ه. دە‌زانی بۆ پ‌یری‌کی وە‌ک من کە تاقە‌تی ف‌ی‌ز‌ی‌و‌نم نە‌ما‌وه کاری وا چە‌ند ق‌ورسە، بە‌لام ب‌ه‌وا‌کانی م‌رو‌ف پ‌ت‌ویستی‌ان بە‌ دە‌ست‌کاری بە‌ردە‌وام هە‌یە، پ‌ێ‌دە‌چیت من و تۆش لە‌ بە‌ردە‌م شتیکی وە‌ها‌دا بین». ب‌ول‌ب‌ول‌یار بە‌ چ‌ا‌وه گە‌وره و ک‌را‌وه‌کانییە‌وه سە‌یری د‌کت‌ۆ‌ری کرد و گ‌و‌تی «د‌کت‌ۆ‌ر، نازانم تۆ چ‌ۆن دە‌زانیت کە من مارکسییم، پ‌ه‌نگە قسە‌کانم لە‌ کاتی وانه‌کاندا ئە‌وه‌ستە‌ی تیا در‌وست‌کرد‌بیت. من تا ئە‌و ج‌ی‌گایە مارکسییم، کە ئیش بۆ ئازاری م‌رو‌ف بکە‌م... با‌وه‌رم بە‌ پ‌زگاری‌بوونی

مروّافیه‌تی بیت له نازار. ئینسان سێ پێگای له بهره‌مدایه یان نیش بۆ
 پزگاریبونی خۆی بکات به تهنیا، یان نیش بۆ پزگاریبونی به‌شهریه‌ت،
 یان هیچیان. به‌شی هه‌ره زۆری خه‌ڵک پێگای سێهه‌م هه‌ڵده‌بژێرن،
 که‌مینیه‌کیش پێگای یه‌که‌م و که‌مینیه‌کی بچوکتیش پێگای دووه‌م. من
 پێگای دووه‌م هه‌لبژاردوه‌.. به‌لام راستیت ده‌وێت دکتۆر نازانم چۆن.
 نازانم چۆن ئینسان ده‌توانیت نیش بۆ پزگاریبونی مروّاف بکات، نه‌وه‌یان
 نازانم». سێ ساڵ بوو دکتۆر وانیه‌ی میژووی نه‌ده‌بیاتی پێده‌گوته‌وه،
 ماوه‌یه‌کی درێژ بوو نه‌م کوپه‌ هه‌مان جلی له‌ به‌ردابوو، هه‌مان هیمنی
 هه‌بوو، هه‌مان چاوی گه‌ش و پێشی ته‌نک و خه‌نده‌ی ته‌ماوی. دکتۆر
 گروتی «تۆ خۆشبه‌ختیت، من پۆژیکیش باوه‌رم به‌وه نه‌بووه‌ بتوانم
 به‌شهریه‌ت پزگاریکه‌م. جار جار له‌ هه‌ندیک حیزب و تاقدما ده‌سته‌بکار
 بووم. به‌لام هه‌مووی بۆ ماوه‌ی کورت. لێگه‌پێ، واز له‌ و قسانه‌ بهێنه‌.
 هۆشه‌نگ ده‌مه‌وێت شتیکی گرنگت پیشانبدەم، نه‌ینیه‌یک له‌ وانیه‌ تۆ
 سوودی لێبینیت... دنیا به‌ و جۆره‌یه‌... دنیا به‌ و جۆره‌یه‌. هه‌ندێ
 پرسیار هه‌یه‌ که‌ ده‌بێت پیره‌کان بۆ گه‌نجه‌کانی به‌جیهێلن، له‌ به‌رئه‌وه‌ی
 پێیان وه‌لام نه‌دراوه‌ته‌وه. نه‌وه‌ی ئێمه‌، نه‌وه‌یه‌کی هیچ بوو، زانستیکی
 نه‌وتومان بۆ ئێوه به‌جێ نه‌هێشتوه، ته‌نیا هه‌ندێ حیزب و حیزبۆچکه‌
 و سه‌رۆکی خێلوخوارمان بۆ جیهێشتوون، هیوادارم نه‌بێت به‌ بار به‌
 سه‌رتانه‌وه. له‌وه‌ بترازیت، من خۆم شه‌رمه‌زارم له‌وه‌ی سه‌ر به‌ نه‌وه‌یه‌کم
 که‌ پیره‌بین و شتیکی وه‌هامان نه‌کردوه. به‌لام وانه‌نه‌ که‌ هه‌موو
 براده‌ره‌ پیره‌کانم وه‌ک من، به‌شه‌ر خه‌یالی واپوچ نه‌چێته‌ سه‌رتنه‌وه. ئه‌
 واز له‌وانه‌ هه‌مووی بهێنه‌. من دوینێ که‌ چیرۆکی نه‌وه‌مه‌دائیل ناوه‌ت
 بۆ گێڕامه‌وه، که‌ تانیستاش به‌ ته‌واوی نازانم، به‌ راستی فریشه‌یه‌ یان
 هه‌ر هوقه‌باز و ساخته‌چیه‌کی تری نه‌م شاره‌یه‌، یه‌کسه‌ر نه‌وه‌م به‌
 خه‌یالدا هات که‌ ده‌بێت منیش نه‌م نه‌ینیه‌ی خۆم بۆ تۆ ناشکراکه‌م».

بە ھەوای پیریکەو ھەبەوێت چیرۆکی گرنگ بگێرێتەو، پالیدیابو ھەناسەییکی قوڵی ھەلمژی. نا ھەناسەکی لە ھەناسەی ئاخ ھەلکێشان نەدەچوو، بەلکو لە ھەناسەی مەلەوانیک دەچوو پێش ئەوێ خۆی فریادەتە ناو ھەوێکی قوڵەو. بۆلبولیار کە سەیری نیوشان و پێشە سپی و وێقارە فەلسەفییەکی کرد، نەیدەزانی گەر ئەم پیاوێ دکتۆری زانکۆ نەبایە دەبوو چ کارێکی دی بکات و لە کوێ دیکە ژياندا جیگای بێتەو، لەو پیرە جوانانە بوو کە لە سەد گەنج زیاتر ئافەرەت شایستەیان دەبێت. دکتۆر نەزمی ھێشتا چاوی نوقاندبوو، دەستی بەرزکردەو و بە جوێکی سەیر لەرزاندی، وەک یەکیک گوێی لە موسیقاییکی کتۆپروبوو، بە دەم دەست لەرزانیو گوتی «دەزانیت... خوێندکار وادەزانیت مامۆستاکی لە خوێندنگا یان لە زانکۆ یان لە ھۆلی وانەداداندا لەدایکبوو... من ھەزار قوتابیم بینیو و ابیریان کردۆتەو، نازانن مامۆستاکیان بەشەر، مامۆستای گەژەش ھەیە و ابیردەکەنەو، پێیان وابە خوێندکارەکانیان وەک مریشکی سەر دانوودانی مامرگە لە پۆلدا دەژین و گەورەبوون. مامۆستا ھەیە و ابیردەکاتەو کە قوتابیەکانی دەبێت لە سەر ھێلکە مەعرفەت کێکەون تا ھەڵدەھێنن. بەلام واز لەو بەھێنە چیرۆکەکی من، بۆلبولیار، راستییەکی چیرۆکی من نییە، بەلکو چیرۆکی برا گەورەکەم سەید فەزیزی. فەیزی برا گەورەم بوو. پیاویک بوو چاوەرپێی ئەو ھەمان لێدەکرد بێت بە پروفیسۆر، وەک من خولیای ئەدەبیاتی نەبوو، زیاتر بەلای زانستدا پۆشت... کیمیا، فیزیا، ماتماتیک، بایۆلۆژیا... خولیای ئەو شتانە ھەبوو. لە ئەدەبیاتدا ئێمە دوای دیو نامادییەکی ژیان دەکەوین، ئەوان لە زانستدا دوای دیو مادییەکی دەکەون. ئێمە خەریکی کیمیا ی پۆحین ئەوان خەریکی کیمیا مەتریالێن، کیمیا شتە بێپۆحەکان. بە کورتی دوو مەخلوقی جیاوازی. من و ئەویش دوو کەسی جیاوازیوین، بەلام خۆشەویستی من

بۆ فه‌یزی له‌ خو‌شه‌ویستی برا بۆ برا زیاتر بوو. چیت پێبێلیم، من نه‌ ئیماندارێکی به‌هێزم، نه‌ بێئیمانیکی ئه‌وتۆشم باسیبکه‌م. من هه‌چیان نیم، راست ده‌وێت هه‌چیان نیم. یه‌کێ له‌و پرسیارانه‌ی مرقۆی عاقل له‌ خۆی ناگات ئه‌وه‌یه‌: ئاخۆ خودا هه‌یه‌ یان نا. نه‌ له‌ به‌رئه‌وه‌ی ده‌شیت پرسیاره‌که‌ وه‌لامی نه‌بێت، به‌لکو له‌ به‌رئه‌وه‌ی وه‌لامه‌که‌ی هه‌میشه‌ ترسناکه‌. من له‌وه‌لامی هه‌چ پرسیارێک ناترسم وه‌ک وه‌لامی پرسیار له‌ بوون و نه‌بوونی خودا. هه‌ر که‌س وه‌لامی ئه‌و پرسیاره‌ بزانی‌ت، بوونه‌وه‌ریکی ترسناکه‌، زۆریش ترسناکه‌، زۆر زۆر، ترسناکترین مه‌خلوقه‌. سه‌ید فه‌یزی که‌ خولیا‌ی خۆی خسته‌ سه‌ر زانست به‌دوای ئه‌و وه‌لامه‌دا ده‌گه‌را. پیاویکی زیره‌ک بوو، به‌خیرایی له‌ زۆری زانسته‌کاندا قوول بووه‌وه‌. له‌ سه‌رده‌می پادشایه‌تیدا ده‌ولت پێزی ئه‌و به‌هرانه‌ی له‌لابوو. عه‌فوومه‌که‌ ده‌زانم تۆ وه‌ک هه‌واداریکی کۆمۆنیسته‌کان حه‌تمه‌ن پێتخۆش نییه‌، ستایشی ئینگلیزه‌ ئیمپریالیسته‌کان بکه‌م... تێده‌گه‌م. به‌لام زیره‌کی سه‌ی فه‌یزی به‌ جۆریک بوو، راویژکاره‌ ئینگلیزه‌کانی ئه‌و سه‌رده‌می حکومه‌ت ناریدیان بۆ به‌ریتانیا. له‌وێ ده‌ستیکرد به‌ خۆپێدنی فه‌له‌کیات و ئه‌ستروئۆمی و ئه‌و شتانه‌. پرسیار له‌ بوون و نه‌بوونی خودا، پرسیارێ هه‌ره‌ گه‌وره‌ی ژیا‌نی سه‌یدی برام بوو، وه‌ک چۆن فه‌له‌کییه‌ک له‌ ئاسماندا به‌ دوای ئه‌ستیره‌یه‌کدا ده‌گه‌رێت، ئه‌ویش هه‌مان شێوه‌ به‌ دوای خودادا ده‌گه‌را... وه‌ک ئه‌ستیره‌یه‌کی ون که‌ ده‌شیت به‌ ته‌لسکۆبێکی گه‌وره‌ له‌ ئاسماندا ببینین. من گه‌رچی برا بچوک بووم، زۆر له‌گه‌ڵیدا خه‌ریکبووم واز له‌و پرسیار و خولیا‌یانه‌ به‌هێنیت، مرقۆف بیه‌وێت له‌ مه‌سه‌له‌یه‌کی وائالۆزدا بگاته‌ یه‌قین، ئه‌وه‌ سه‌رتاپای ژیا‌نی تێکده‌دات. هه‌ندێ جار مرقۆف چه‌نده‌ بلیمه‌ت بێت، تووشی ده‌بێت به‌ تووشی پرسیارێکه‌وه‌، له‌ فه‌یله‌سوفه‌وه‌ دایده‌گریت و نزمیده‌کاته‌وه‌ و ده‌یکاته‌وه‌ به‌ گه‌مزه‌. فه‌یزی به‌ په‌حمه‌ت بێت له‌ به‌ریتانیا به‌ هه‌مه‌تێکی بێ‌ئینه‌وه‌ که‌وته‌ سه‌ر

خویندن، به‌لام تا له فه‌له‌کیات و گه‌ردونناسیدا زیاتر ده‌چوو پێش،
 ئیمانی زیاتر له‌ق ده‌بوو، زیاتر ده‌گه‌یشه‌ ئه‌و یه‌قینه‌ی ئه‌م گه‌ردونه
 به‌تاله‌، هه‌چ نییه‌ جگه‌ له‌ کۆمه‌لێک به‌ردی گه‌رده‌ی به‌ره‌لا که‌ بێسوود
 و بۆ ئه‌به‌د به‌ جۆریکی بێمانا ده‌سوپێنه‌وه‌... خودی ئه‌و هه‌موو پووبه‌ره
 بۆش و نه‌ستێره‌ به‌تالانه‌ی که‌ له‌ گه‌ردوندا هه‌یه‌، ده‌یخه‌نه‌ سه‌ر ئه‌و
 به‌روایه‌ی جیهان جگه‌ له‌ بۆشاییه‌کی پوچ و بێحیکمه‌ت به‌ولاوه‌، هه‌چی
 تری نییه‌. تۆز، تاریکی، به‌رد... ئه‌وه‌ گه‌ردونه‌ و هه‌چی تر. ئیشیکی
 زه‌به‌لاحی بێمانا... ئه‌و به‌روایه‌ به‌ره‌و ناویمیدییه‌کی گه‌رده‌ی برد».

بولبولیار سه‌رنجیدا ده‌نگی دکتۆر له‌ ئیستادا ته‌واو جیاوازه‌ له‌
 ده‌نگی له‌ زانکۆ و له‌ هۆلی وانه‌داداندا. ده‌نگی پرپوو له‌ سۆز و
 پرسیار، له‌ پاشماوه‌ی شتگه‌لێک که‌ به‌ ژانییدا پۆشتتوون و ئازاریکیان
 جێپێشتروه‌، له‌ گه‌رمییه‌ک که‌ له‌ کاتی هه‌چ وانه‌دادانیکیدا ناکه‌وێته
 گه‌روی هه‌چ ئوستادێکه‌وه‌. دکتۆر سه‌یری چاوی بولبولیاری کرد و گووتی
 «کوڕم چوار جۆر ناویمیدی له‌ دونیادا هه‌یه‌، یه‌که‌میان ئیفلیجت ده‌کات،
 دووه‌میان تووشی غه‌مۆکیته‌ ده‌کات، سێهه‌میان ده‌تکات به‌ بلیمه‌ت،
 چواره‌میان ده‌تکات به‌ پیاوکۆژ. نه‌دۆزینه‌وه‌ی خودا بۆ سه‌ی فه‌یزی،
 ده‌ره‌نجامی کوشنده‌ی هه‌بوو. دۆزینه‌وه‌ی بێمانایی گه‌ردون ترسناکتره‌ له‌
 دۆزینه‌وه‌ی بێمانایی ژیان. ئه‌وه‌ی بزانیته‌ هه‌موو گه‌ردون له‌ کۆمه‌لێک
 ته‌پوتۆز و بوخاری بێمانا زیاتر هه‌چ نییه‌، له‌وه‌ سه‌ختتره‌ به‌رسیت
 بۆ ژیانم مانای نییه‌. به‌شه‌ر وایه‌، گه‌ر هه‌ستبه‌کته‌ ژیانته‌ مانای
 نییه‌، ده‌لێیت ئه‌وه‌ منم، ئه‌م شته‌ هه‌چ و لاوازه‌م که‌ ژیانم مانای
 نییه‌، ئه‌وه‌ گوناوه‌ی پرپوچی خۆمه‌ بوونم مانای نییه‌، به‌لام له‌و
 ده‌قیقه‌یه‌دا که‌ تێده‌گه‌یت هه‌موو ئه‌م گه‌ردونه‌ گه‌رده‌یه‌ مانای نییه‌،
 ئیتر شته‌کان له‌ ده‌ستی تۆ ده‌ترازێن، هه‌موو شتێک وه‌ک هه‌مانه‌ی
 بۆش لات به‌تال ده‌بێته‌وه‌. دۆزینه‌وه‌ی بێمانایی گه‌ردون سه‌ی فه‌یزی

گۆرپى بۆ مۇۋىنكى تر، مۇۋىنكى ترسناك يان ترسناكترىن كەسىك
 من لە زىاندا دىيىتم. كە لە ئىنگلتەرا گەپايەو، پىاۋىكى ھوقە باز و
 بەشەرىكى پىر پەزىلەتى لىدەرچوبو. بە زنجىرە يەك فېل و بە كۆمەللىك
 تەلەكەى نامەردانە تەواۋى سەرۋەت و سامانى خىزانەكەمانى لە چىنگى
 من و خوشكەكانم دەرھىنا، لە ماۋەيەكى كورتدا دوو ژنى بۆ پارە و
 سامانەكانيان گواستەو و تەلاقىدان، لە بازاردا بوو شەرىكى دز و
 درۆزىنترىن بازىرگانەكان، كارگەيەكى پىسكىتى دانا كە تىيدا كرىكارەكانى
 بە جۆرىكى دىندانە دەچەوساندىو. لە زانكۆ ۋەك گورگىكى ھار ئازارى
 قوتابيانى دەدا و يارى بە چارەنوسيان دەكرد. بەلام من ۋەك بىرايەكى
 بچوك، ھەمىشە لەگەلىدا بووم. گويم نەدايە زولم و زۆرى، لە نىزىكەو
 دەمپاراست، ئامۇزگارمىدەكرد، بەلام تا دەھات بەدتر دەبوو... پىزىسكى
 خراپەشى تادەھات زىاتر دەگەيشتە من. بەلام من دەمزانى لە ناخدا
 كەسىكى باشە، مەعدەنى شتىك لە چاكەى تىدايە كە گەرد ناگرىت.
 سالىك بەر لە مردنى، سەفەرىكى كورتى بۆ زۆنگاۋەكانى باشوور كىرد،
 لەۋى چەندەھا وىنەى گرتبوو. بوەستە بولبوليار، بوەستە... ھەر ئىستا
 دەگەپىمەو، دەبىت وىنەكان بىبىنىت... ئاھ بەشەر... وىنەكان نەبىنىت
 ھىچ شتىك تىناگەيت، نەوہلا نەبىبىنىت قسەكانم ھەر مانايان نىيە».

دكتۇر نەزمى لە ژوورەكە چوۋەدەرى و بۆ زىاتر لە دە دەقىقە
 بولبوليارى بەجىھىشت كە ھەمىشە ئەو جۆرە كاتانەى بەكاردەھىنا
 بۆ ئەۋەى سەيرى كىتپەكان بىكات، بەلام تا ئەۋكاتە نەيدەزانى دىكتۇر
 بۆ بانگىكردو. كە دىكتۇر گەپايەو، ئەلبومىكى وىنەى گەۋرە و كۆنى
 بە دەستەو بوو. لە تەنىشت بولبوليارەو ۋەستا و پىيگوت «ۋەرە
 بىوانە، ئەۋەى دەمەۋىت بىبىنىت لەم ئەلبومەدايە». ئەلبومىكى كۆن
 بوو، بەرگىكى چەرمى ھەبوو، پىرپوۋ لە وىنەى پەش و سېى دىرىن...

پیاوان و ژنانیک له جل و بهرگی سالانی په نجادا، له و شیکپوښیبه
 دیرینه دا که جارتیکی دی ولاته که به څویه وه نابینیته وه. دکتور چهند
 لاپه په کی هه لدايه وه و له ژیر وینه په که وه دوو وینه ی شاردراوه ی
 دهره مینا و خستیه به رده می بولبولیار و گووتی «کوړم بیبینه. سه یرکه،
 بزنام چی ده بینیت». بولبولیار به سهرسامیه وه گووتی «وای مه له کی
 مه له کان... نه مه چیه؟». بولبولیار وه ها چه سابوو نه یده زانی بلیت
 چی. له هه ردو وینه که دا سه ی فیزی له ناو کومه لیک فرمانبر و
 کارمندی ده وله تدا به چاکه ت و پانتول ه ټینگلیزیه که یه وه وه ستاوه و
 له هه ر دوو وینه که شدا تارمایی دوو بالی گه وره له پشتیه وه به پوونی
 دیارن، دوو بالی بلند و بهرز و سپی. دکتور گووتی «ده بینیت...
 ده بینیت... نه وه سه ی فیزی برامه... نه وه سه ی فیزیبه، به لام ده زانی
 پیش تو هیچ که سیک نه و بالانه ی نه بینیه، هیچ که س. من تاکه که س
 بووم که ده متوانی نه و بالانه بینم، تاکه وینه په کی سه ی فیزیش که
 نه و بالانه ی له سهره نه م دوو وینه په یه. هه تا سه ی فیزی خوشی نه و
 بالانه ی نه ده بیني، سه ی فیزی خوشی نه یده بینین. نزیکي سالتیک سه ی
 فیزی به و بالانه وه ژیا، نزیکي سالتیک، له ناکاو نه خوشیه کی گرت
 و ماوه په ک له جیگادا که وت، نه خوشیه کی قورس نه بوو. به لام سه ی
 فیزی نه و ماوه په هه مووی له خه لوه تدا مایه وه، زوره ی کات به ته نها
 بوو. من به رده وام خواردن و دهرمانم بؤ ده برده ژوروی، شتیکی نه و
 تو ی نه بوو، به لام من ده مبینی که باله کانی تا بیت گه وره تر ده بن،
 هه ندیچار که پتمده گووت من دوو بالی گه وره له پشتته وه ده بینم،
 ده یدایه قاقای پیگه نین، جنیوی پیده دام، سووکایه تی پیده کردم. له
 ناکاو به یانییه که هه ستام و دکتور فیزییم بیني له باغه که ی ماله وه دا
 پیاسه ده کات، نه بالی مابوو نه هیچ... له ناکاو سه ی فیزی باله کانی
 خوی له ده ستدا... له ناکاو... به لئ له ناکاو سه ی فیزی باله کانی

نە... ما... ن». دكتور بە غەمگىنىيەو سەيرىكى بولبولياري كرد و بەردەوام بوو «دواي شەش مانگ لەو سەي فەيزى لە پووداويكى نادياردا كوزرا، شەريگە ئىشەكانى كوشتيان. ئەو بە يەكئەك لە فەيل و هوڤەبازىيە زۆرەكانى دەستى گرتبوو بە سەر سەرۆت و سامانى ھەموو ھاورپكانيدا. شەويك دەستىكى نەناس لە سەر كۆپنىشى ئەغەمىيە لە بەغداد دايە بەر گوللە و كوشتى، دەستبەجئ لەويادا پۆخى دەرچوو. من چوومە سەر تاتەشۆرەكەي و لەگەڵ مردوو شۆرىكى پيردا پيگەو شتمان. لە سەر مەيتەكەي ئاسەواري ھيچ بالئىكم نەبينى، ھيچ شتىك... ئەوئەندە دەزانم كە ئەو بالانە بالئى فرىشتهبوون، بەلام فەيزىي برام خۆي ھىدى ھىدى دەبوو بە شەيتانىكى راستەقىنە. من بۆيە ئەم چىرۆكە بۆ تۆ دەگىرپەو، چونكە ئەو مەتەلەم پى ھەلنەھات... من سەي فەيزىم زۆر خۆشويست، زۆر. بولبوليار ئىستا نزىكى بيست سال بە سەر كوشتنى سەي فەيزيدا تىپەريو، بەلام بەردەوام ديمەنى ئەو بالانە لە خەيالمدان. ھەزار جار لە خۆم پرسىو، ئاخۆ ئەوانە بالئى راستەقىنە بوون يان چرنى و فرىياتى خەيالئى نەخۆشى من. دواي ئەو نە خۆم بالئى ھيچ كەسىكم بىنى و نە بىستىشم ھيچ كەس مەخلوقىكى بالدارى دىيئەت، تا دويئى... تا دويئى كە تۆ بە خۆت و ئەم چىرۆكە عەجباتىيەو دەرکەوتى و ھەك ئەوئەي موگناتىسيك لە خەيالئى مندا راتبكيشتىت، بە سەرھاتى ئەو مەھدائىلە مەلەونەت بۆ ھىنام. تكات ليدەكەم ھەر پۆژىك شتىكت دەربارەي ئەم مەسەلەيە زانى، ئىرە مالى منە. لە دەرگا بدە، ھەر كاتىك بىت گرنگ نىيە، بە شەو بىت، بە پۆژ بىت... گەر مردبووشم ھەرە سەر گۆرەكەم و بۆم بگىرپەو. بولبوليار تۆ شتىكت بىنيو كە كەس نايبىنيئەت... مەھدائىلى فرىشته لەوئەدا لە سەر ھەق بوو... بەشەر... مەھدائىل لەوئەدا لە سەر ھەق بوو. تۆ شتىكت بىنيو كەس نايبىنيئەت».

سەرەتا کانی شۆرش

له ماوه‌ی سالیکیدا شۆرش به‌ جۆریکی سه‌یر گه‌شه‌یکرد. له‌ هه‌موو هه‌ریمه‌کاندا تیپ و که‌رتمان دروستکرد. من پۆڤ دوا‌ی پۆڤ بپروای هه‌فال شیرخان و بپروای نه‌ندامانی تری نه‌نجومه‌نی بالام به‌ ده‌ستده‌هینا. هه‌م جه‌نگاوه‌ریکی سه‌رسه‌خت و هه‌م وه‌فاداریکی فانه‌تیکی شۆرش بووم. له‌ ماوه‌ی نه‌و ساله‌دا چه‌ند هیلکی جاسوسیم له‌ شۆرشدا ئاشکراکرد. زیاتر به‌ سه‌لیقه و بۆن و سیمانۆزی کارمه‌ه‌کرد، گۆکردنه‌وه‌ی تیپینی ورد و پیکه‌ستنی زانیاری و گۆرته‌وه‌یان پیکه‌وه‌ کاری سه‌ره‌کیم بوون. له‌ سالی یه‌که‌مدا چه‌ند سیخوپێکم گرت که‌ ده‌ولته‌ بۆ کاری تیکدان و کوشتن و ژه‌هرخواردکردن ناردبوونی. دووانیان بۆ کوشتنی هه‌فال شیرخان و ده‌رمانخواردکردنی پێشمه‌رگه‌کانی تیپی خۆمان هاتبوون. سیخوپه‌کانی ده‌ولته‌ که‌سیان خه‌لکی تایبه‌ت و مه‌شق پیکراو نه‌بوون، به‌لکو پتر له‌و خۆفرۆشانه‌بوون که‌ ده‌ولته‌ به‌ پاره‌یه‌کی که‌م کاری سه‌ختی پێده‌سپاردن. له‌ به‌رئه‌وه‌ له‌ سه‌ره‌تاوه‌ که‌ ده‌هاتن به‌ ترسیکه‌وه‌ له‌ چاویان و به‌ شه‌رمیکه‌وه‌ له‌ پۆحیاند په‌فتاریانده‌کرد، نه‌وه‌ وایده‌کرد ناسینه‌وه‌یان ئاسان بێت. تا نه‌و دوو سیخوپه‌مان نه‌گرت، هه‌فال شیرخان باوه‌ری به‌ تواناکانی من نه‌ده‌کرد. هه‌ردوو سیخوپه‌که‌ له‌ به‌رده‌م خۆیدا و بێ هیچ زۆرکاری و نه‌شکه‌نجه‌یه‌ک له‌ ژێر بارانی فرمیسکدا دانیان به‌ نیازی خۆیاندان و نه‌و زه‌هر و که‌ره‌سته و پیلانه‌ نه‌ینیا نه‌یان ئاشکراکرد که‌ ده‌بوو له‌ کوشتنی هه‌فال شیرخان و نه‌زیه‌تدانی پێشمه‌رگه‌کاندا به‌کاربه‌هێنن. نه‌وه‌ منی زۆر له‌ دکتۆر نزیککرده‌وه‌، دوا‌ی نه‌وه‌ له‌ مندا وێنه‌ی که‌سیکی ده‌بینی که‌ ده‌گریته‌ له‌ دا‌پشتنی هه‌ر خه‌ونیکیدا بۆ داها‌توو به‌کارمه‌به‌هێنیت،

من به‌رده‌وام نه‌وهم له پێشده‌مدا دووباره‌ده‌کرده‌وه که «من به خۆشحالی و شادییه‌وه ناماده‌م شوێرش وه‌ک نامیری خۆی سه‌یرمه‌کات». به‌رده‌وام له ده‌وری ناگری شه‌وانی پێشمه‌رگه‌یاتی، به‌هه‌فالانی خۆم ده‌گوت «ئێمه که‌ره‌سته‌ی میله‌تین و ناییت نه‌وه‌سته له بیرکه‌ین که که‌ره‌سته‌ین» . هه‌فال شیرخان تا نه‌و کات پاشکاوانه‌ بپوای به‌ که‌س نه‌بوو، هیچ پێشمه‌رگه‌یه‌کی به‌ دڵسۆزی خۆی نه‌ده‌زانی. به‌لام له ساتیکدا بینی که من چ سیمادۆز و ئاده‌مناسیکی ورده‌کارم و چ بۆنیکسی شه‌یتانیم هه‌یه، به‌ چ ئاره‌زوو و خولیایه‌کی خزمه‌تکارانه‌وه ده‌مه‌وێت خزمه‌تبه‌که‌م و له سه‌رکرده‌ گه‌وره‌کانی شوێرش نزیکم. هه‌فال شیرخان سه‌ره‌تا بپروایه‌کی وه‌های پێکردم له‌ بپوای مندالیک به‌ سێحرپازیک ده‌چوو... هه‌ندێجار وام هه‌سته‌ده‌کرد خه‌ریکه وه‌ک مونه‌جیمی شوێرش سه‌یرمه‌ده‌کات، وایده‌زانی من توانای بینینی پاشه‌پۆژ و خوێندنه‌وه‌ی فه‌له‌ک و تیگه‌یشتنم له‌ جوڵه‌ی نه‌سته‌یره‌کان هه‌یه. وایده‌زانی من به‌ فنجانیکی قاوه‌دا ده‌پوانم و چاره‌نوسی سه‌رکرده‌کان ده‌بینم. بۆ نه‌وه‌ی نه‌گاته‌ دۆخیکی وه‌ها سه‌ره‌په‌ که‌ هه‌ر به‌ پاستی وه‌ک فالچی و به‌ختگه‌ره‌وه‌ی حیزب ناومبێن، به‌رده‌وام دوا‌ی هه‌موو کاریکی زیره‌کانه‌ و دوا‌ی هه‌لوه‌شاندنه‌وه‌ی هه‌ر پیلانیکی کوشنده‌، پاپۆرتیکم ناماده‌ده‌کرد و هه‌موو نه‌وه‌یانه‌م به‌ شیکاریکی ورد ده‌خسته‌ به‌رده‌می بیرۆی بالا، که‌ مایه‌ی گومان و سه‌ره‌تای یه‌قینی من بوون ده‌ره‌ق به‌ خیانه‌تکاران. به‌لام مڕۆف له‌ شوێرشدا بزانییت و نه‌زانییت چه‌نده‌ها دۆژمنی ئاشکرا و نادیا‌ری هه‌یه، نه‌نجومه‌نی بالا‌ی ئێمه‌ش له سه‌ره‌تاوه‌ پڕپوو له‌ کینه‌ و دۆژمنکاری نه‌یتی. هه‌ر دوو هه‌فال عه‌لی ئیلچی و کامیا‌ری موه‌ندیس که‌ له‌ لیژنه‌ی سیاسیدا بوون، ته‌واو دژایه‌تی دکتۆر شیرخانیا‌ن ده‌کرد که‌ به‌ جوێریکی ورد هه‌ول‌ی ده‌دا هه‌ر له‌ سه‌ره‌تاوه له‌ پێکخواه‌وه‌کانی خوا‌ره‌وه‌دا خه‌تی تایبه‌ت دروستبه‌کات و پێکخواه‌وه‌کانی شار به‌ خۆیه‌وه‌ بیه‌ستیت. دیا‌ره شیرخان منی خۆش نه‌ده‌ویست، به‌لام

پیمبلین چ چاریکی تری هه‌بوو، جگه له‌وهی من بخته کار. من هه‌ر زوو وهک به‌هیزترین و وریاترین که‌سی نزیک له هه‌فال شیرخانه‌وه نه‌و نه‌رکه‌م پی‌سپێردارا بپۆمه خوارێ و خه‌ته‌کان به هه‌فال‌وه گرێبده‌مه‌وه. له نه‌جومه‌نی بالاکه‌سانی وهک موه‌ندیس و ئیلاجی نه‌یاند‌ه‌ویست راسته‌وخو له‌گه‌ل شیرخانداتیه‌و بگلین که تاده‌هات ترسناکتر و به‌هیزتر و توندتر ده‌رده‌که‌وت، پۆژ دوا‌ی پۆژ سیفاتی پیاوی شارستانی تیدا نه‌ده‌ما، زیاتر په‌نگی به‌رد و شیوه‌ی تاوێره‌کانی ده‌گرت. که به‌که‌م بنکه‌مان دانا، دوا‌ی هه‌فته‌یه‌ک سه‌رنجی خوویه‌کی سه‌یری دکتۆرم دا. شه‌وان دره‌نگ دکتۆر له بنکه ده‌چوو ده‌رێ و ونده‌بوو، دوو خزمی نزیکی هینابوو بۆ ناو پیشمه‌رگه و به‌رده‌وام به دوا‌یه‌وه بوون، به‌لام تییینیمکرد هه‌رکات به‌شه‌و ده‌رده‌چوو ده‌ستیک قاتی په‌شی قه‌ترانی له به‌رده‌کرد و به‌رده‌ماغیکی ره‌شیشی ده‌پۆشی، به جۆریک بینین و ناسینه‌وه‌ی له تاریکیدا سه‌خت بوو... من چه‌ندین شه‌و ویستم دوا‌ی بکه‌وم، به‌لام نه‌توانی. دلنیا‌بووم گه‌ر دوا به دوا‌ی نه‌و ده‌رچم پاسه‌وانه‌کانی ده‌زانن و دواتر لیم نابوریت. نا شیرخان پیاوی لی‌بوردن نه‌بوو، هه‌موو جاریک ده‌یگوت «مرو‌ف له شو‌رشدایه‌کجار هه‌له‌ده‌کات». به‌لام من مه‌راقیکی کوشنده‌م تیدا‌بوو بزانه‌م چی ده‌کات، ئیواره‌یه‌کیان به ناوی کرینی هه‌ندی‌ک که‌لوپه‌ل و سه‌ردانی خزمنیکه‌وه، گووتم ده‌چمه گوندیکی دیکه‌ی نزیکمان. هه‌فال ده‌یزانی من له‌وئ سووکه ناسیا‌وییه‌کی کۆنی خیزانیم له‌گه‌ل حاجیه‌کدا هه‌یه. به پۆژ چوومه دیدنه‌ی حاجی و شه‌وه‌که‌ی له‌و ده‌ماندا که دکتۆر به‌ره‌و ناو دئ ده‌رده‌چوو گه‌رامه‌وه بۆ نزیکی بنکه و له جیگایه‌کی تایبه‌تدا خۆم هه‌شاردا... دکتۆر وهک شه‌وانی تر هاته‌ده‌رێ و من دوورا و دوور و به خفیه‌تیکێ زۆره‌وه دوا‌ی که‌وتم. بینیم له‌وسه‌ری دیدا خۆی کرد به مائی جووتیاریکدا، مائی ژن و پیاویکی گه‌نج، که ژنه‌که‌ی «مه‌رزان» له‌و ده‌فه‌ردا به جوانی ناسرابوو، هه‌تا ده‌گووترا که گۆرانیبیژنکی گه‌پۆک

حەزی لیکردوه و گۆزانی تاییەتی بە سەردا هەلداوه . من بەردەماغێکی
 توندم بەستبوو و زۆر بە پارێز و لەلاوه لە مائی جووتیارە که نزیکبوومه .
 کوپە جووتیارە که م بینی هاتە دەری، لە بەردەم هە یوانی ماله که دا وهستا،
 وهک هاوارێکی نهێنی بیستبیت بەرهو ئەو ئاراستە یه هات که من خۆم
 تیدا هەشاردا بوو، بەلام تاریکی زۆر چڕبوو . من خۆم توند بە دیواره که وه
 نوساند بۆ ئەوهی نەمبینی، لەبەر پەرژینی ماله که ی خۆیدا وهستا . که به
 هەندێ چیلکه و گەلای وشک هەلچنبوو، لە تاریکیه که دا جگەرە یه کی
 داگیرساند، کوپێکی گەنجی جوان بوو . که پوناکی ئاگری شخارته که بەر
 پوخساری کهوت بینیم دەگری، فرمیسکه کان لە چاویدا دەبریسکانه وه ...
 لە پال دیواره که دا گویم لە هاواره کانی هەفال شێرخان بوو لە گەل
 ژنی جووتیارە که دا دەخەوت ... گویم لە نالە ی لەزەتی بوو، گویم لە
 خیزە ی سنگی بوو وهک گیانه وه رێکی ماندوو مشە ی دەهات، نرکه ی سەر
 ته کاندانی بە نرکه ی که سێک دەچوو بارێکی سەختی هەلگرتبیت، چاویشم
 لە فرمیسکی ئەو میترده گەنجە بوو که جگە لە گریان لە تاریکیدا،
 چاری تری نەبوو . هەفال چەند جارێک لە سەریهک ئەو هاوار و نرکه
 و هەژانه شیت و جانه وه رئاسایە ی خۆی دووبارە کردوه، هەموو جارێک
 که دەگەیشته کۆتایی، وهک یه کێک لە جەنگدا دوا یی تیکنا لانیکی درێژ،
 جەقۆکه ی بە نەعرە ته وه لە دلی دوژمندا بنێژیت، دەینه راند .

دوای سەعاتیڤک، هەفال چۆن ھاتبوو بە ھەمان پڤگادا گەپایەو. لە پۆیشتندا وەک ھێستریڤکی ماندوو، ملی بە جۆریڤکی سەیر دانەواندبوو، شانی وەک جانەویریڤکی بریندار ھاتبوو پێشئ... ھیڤی لەگەل میڤردی ژنە جووتیارەکەدا نەگوت، وەک ھەست بە بوونی نەکات بەلایدا تیڤەپری و ئاوپی لئ نەدایەو. مەن لە تاریڤکیدا دانیشتم و بیرم لەو نەیتیڤیە دەکردەو. سەرم خستە ناو کۆشمەو و پاش نۆبە تیڤکی کورتی تیڤامان، باوەرم بە خۆم ھێناو لە نینامدا گووتم «شۆرشگێرەکان گەر نەتوانن

له‌شی خۆیان تیریکه‌ن، ناتوانن بیریکه‌نه‌وه. هه‌لبه‌ت ته‌ندروستی هه‌فال
 شیرخان بۆ شوپش له‌ نیوانگی ئەم ژنه‌ جووتیاره‌ گرنگتره‌. ئەمه
 چیه‌... ها... له‌ ناوگه‌لی ژنه‌ جووتیاریک به‌ولاوه‌ چی تره‌، دانیام
 نه‌گه‌ر هه‌فال شیرخانیش سواری نه‌بیت یه‌کیکی تر هه‌ر سواری ده‌بیت».
 نه‌و شه‌وه‌ دوا‌ی نه‌وه‌ی نه‌ینی هه‌فال‌م ئاشکراکرد، که‌وتمه‌ گه‌پان به‌ دۆل
 و چیاکاندا و له‌ بن گاشه‌ به‌ردیکی گه‌وره‌دا لیخه‌وتم. نه‌وکات له‌شیکی
 وه‌هام هه‌بوو ده‌متوانی به‌ هه‌فته‌ له‌ ژیریاراندا به‌خوم. بۆ پۆژی دوا‌یی
 گه‌پامه‌وه‌ بنکه‌ و خۆم نادیده‌ گرت و هیچم بۆ که‌س ئاشکرا نه‌کرد،
 به‌لام هه‌موو شتیکم له‌ یاداشته‌کاندا نوسی و له‌وه‌ش تیگه‌یشتم که‌ ئیتر
 ده‌بیت به‌ هه‌موو جوړیک یاداشته‌کانم بپارێزم و نه‌هێلم بگاته‌ ده‌ستی
 که‌س. نه‌وه‌ی لای من سه‌یربوو، دکتۆر سه‌روسیمای پیاوی ژنبازی نه‌بوو.
 پیاوانی که‌مدوو و مۆن که‌میان ده‌توانن ژنبازی باش بن، به‌لام پێده‌چوو
 نه‌و له‌ توخمه‌ که‌مه‌ بیت. له‌به‌ر هه‌ر هۆیه‌کیش بیت ئاسان ده‌ستی
 ده‌گه‌یشته‌ نه‌و ژنانه‌ی ده‌ستنیشانیده‌کردن. تا شوپش ته‌مه‌نی زۆرتربایه‌،
 دکتۆر توندتر و عه‌سکه‌ریتر و داخراوتر درده‌که‌وت. ژنبازی و خه‌باتی
 شه‌وانه‌ی هێدی هێدی له‌ هه‌ندێ جیگاوه‌ ده‌بیسترانه‌وه‌، به‌لام دواتر له‌ ناو
 نه‌و چیا و دۆله‌ تاریکانه‌دا دکتۆر خوه‌یه‌کی سه‌یرتری لێده‌رکه‌وت که‌ به‌
 راستی ترساندمی. هه‌فال هه‌ندێ ئیواره‌ که‌ بێزار ده‌بوو، کلشینکۆفه‌که‌ی
 هه‌لده‌گرت و له‌گه‌ل دوو پاسه‌وانه‌که‌ی خزمیدا ده‌چوو بۆ پشیله‌ کوشتن.
 نه‌و کاره‌ی به‌ له‌زه‌تیکی زۆره‌وه‌ نه‌جامده‌دا. به‌لام له‌ کوشتنی پشیله‌کان
 سه‌یرتر نه‌وه‌بوو، سه‌ری پشیله‌ کوژراوه‌کانی لێده‌کرده‌وه‌، ده‌یخستنه‌ ناو
 ناویکی گه‌رم گه‌رم و چه‌ندین سه‌عات له‌ مه‌نجه‌لێکی تایبه‌تدا ده‌یکولاندن،
 دواتر چاوه‌کانی ده‌خواردن و گوشت و پیسته‌که‌ی فێرده‌دان و که‌له‌ سه‌ره
 سافه‌که‌یانی له‌ سندوقیکدا هه‌لده‌گرتن.

که پشیلە لە دەورمان هاتە کزی، زۆر پۆژ تەنگی هەڵدەگرت و دەچوو بۆ گوندەکانی دەوروبەر. هەر کات یەکیک دەربارەی ئەو خووە لییبەرسایە، وەلامی نەدەدایەو... هەندیک لەوانەی ئەو پەفتارەی دکتۆر سەرسامیکردبوون، نامەی نەینیان بۆ سەرۆک «خودا لە گوناوەکانی خۆش بێت و بەهەشت مەنزڵگەی بێت» نوسی و داوایانکرد جەنابی دەست لەم کارە وەردا و شیرخان لە کاری پشیلە کوژی پاگرێت. بەلام سەرۆک پزێنکی بیۆتەیی لە شیرخان دەگرت و قسەی وەهای بە گوێدا نەدەچوو. وەکو تر سەرنجی ئەوەمدا که لە دابەزین و گەپانەکانماندا، دەچینه هەر گوندیک، دواي ماوەیەکی کەم، دکتۆر ژنیکی وەک مەرزان دەدۆزیتەو، مێردەکەي دەخەسێنیت و شەوان دەبێتە هاوئۆینی. بەلام لەگەڵ هەموو ئەو ئافەرەتانەي نێو ژانیشیدا، پیاویکی دلخۆش نەبوو، هەمیشە گزێیەکی کوشندە پۆچی نابوو بە مستی. سەرکردەيەکی ئەهریمەنناسا و دلپەق بوو، تابلێی لە جەنگدا بەهێز بوو، بەلام کەسێکی خۆشەویست نەبوو. دڵنیام زانیوتی ئەو ژنانەي داگیراندهکات، کەسیان عاشقی نین. شتیکی تر دەیانجولێتێت کە پەيوەندی بە ئەفینەو نێبە، شتیکی وەک ترس، چاوتوکی، خۆپاراستن، تەماح... یان هەر شتیکی تر.

لەگەڵ ئەوەي من دڵسۆزی یەکەمی بووم، بەلام نەیدەتوانی دیواره دەرونییەکانی ناخی لەگەڵمدا بشکێنیت. پەيوەندیان هەمیشە شتیکی زۆر لە پەسمییەت و پزێزی عەسکەریانەي تیدا بوو. دواي چەندین ساڵ، کە ئەو بووبوو بە وەزیریکی داکەوتوو و دواتریش بە بەرپرسی کاروباری گشتی، جاریک لێم پرسی «دکتۆر، بۆ ئەو دەمە من و تۆ نەمانتوانی ببین بە هاوێپی راستەقینە». بەو چاوە مۆنانەيەو، چاوی کەسیک کە جگە لە خۆي هیچ شتیکی دونیای خۆشناوت، گووتی «پیاوی سیاسی، تەنیا لە ناو خەڵکدايە. بەلام هاوێپی؟... پیاوی سیاسی کوا

هاوړپي هه په؟». که دواتر بیرم له قسه که یکر دوه هه ستمکرد پاستیه کی زور تالی تیدایه، نیمه هه موومان، هه موو نه و نه ویه ی شوپشمانکرد و به رده وام پیکه وه بووین، به لام که سمان هاوړپي به ک نه بووین... که سمان، نه نیا پیکه وه بووین، وهک پیکه وه بوونی کومه لیک به رد، پیکه وه بوونی پیزیک درهخت.

پوړیک بیستمان که هه فال شیرخان واز له پابه ری هیزه که مان دهیئت و وهک نه دنامیکی نه نجومه نی بالا، پروده کاته بنکه قایم و جنگیره کانی شوپش له نابهینی چیا و نه شکوته هه ره عاسیه کانی کوردستاندا. سه رها هه واله کهم به یه کیک له دهنگو و دروبازیه زور و زه به نده کان حیسابکرد. به لام دواي چند سعاتیک، هه واله که بووه پاست و هه موو به دلنیا ییه وه قسه یان لیده کرد. هه ر نه و پوړه بو شو، شیرخان بانگی کردم و هه والی پیدام که نه نجومه نی بالا جگه له گواسته وهی نه و بو «دوآلی قاره مانان» و بنکه کانی سه رکردایه تی، په زامه ندیان به پیشنیاریکی گرنگی نه و داوه، تا من هه لاویردن و وهک «نه دنامی په یوه ست» له نیوان شاخ و شاردا کاریکه م. پییگوتم «نه م کاره ی تو گرنگترین کاره له شوپشدا، ترسناکترین کاریشه. نه وهی به م کاره هه ستیت زوربه ی نهیینه گه وره کانی شوپش ده که ونه بنده سستی. زور شت له سه ر شوپش و شوپشگپران ده زانیت که جگه له و که سی تر نایان زانیت، ده بیت به خه زنه ی نهینی و گه نجینه ی پاستیه کان. نه وه ئیشیکه که سیکي وریا، چند چاو، تیژبونی وهک تو ی ده ویت، به لام له وانه گرنگتر ده زانیت چیه؟... بیده نگیه. له مپووه تو وهک ته تریکی نهیئت لیدیت، وهک که سیک که هیچ که س نازانیت چی ده که بیت، بو هه ر مه به ستنک که وتیه ری، وا خوت نیشانده دیت که بو کاریکی تر به پتوهیت. گه ر پویشتی به ره و خوره لات وا خوت ده رده خیت که کارت

لە خۆرئاوا ھەيە . نابىت ھىچ كەس يەك بزانىت دەجىت بۆ كۆي و لە بەرچى بە پىگاۋەيت . گەر زانىت ناناسرىت ناۋى خۆشت ئاشكراناكەيت . گەر زانىت دەناسرىت، ھەمىشە قەس ئامادە و پلانى داپىژراۋت دەبىت . جگە لە چار و گوچكە و بۆنت، ھىچ شتىكى تەرت نىيە بىرۋى تەۋاى بخەيتە سەر . ھەموو كەس يەك بە چاۋىكى ورد دەخۆيتە ۋە ۋە تۆمار دەكەيت كە خۆت ھەستى پىدەكەيت، كە خۆت دەيدۆزىتە ۋە . جگە لە ئىشەكەت، جگە لە ۋاجىبەكەت عاتىفەت نادەيت بە كەس . لەم ئىشەى تۆدا ئەو نەيتىيە شەخسىانەى دەيزانىت، نرخی نەيتى سىياسى و حىزىيان ھەيە . ھەر نەيتىيەكى لە تۆۋە بىرۋەتە دەرى، لە پەلى خىانەتدايە لە حىزب و نىشتىمان . حىزب لە بىرى ئاشكرابوۋى ھەر نەيتىيەكى بۆى ھەيە بىكۆرئى . خىانەت لای ئىمە جگە لە كۆشتن پاداشتى نىيە . لەمپۆ بەدۋاۋە جگە لە مەن و پەئوف تاۋس و مىرزى بىرۆ و مەلا ۋەلەيد، فەرمان لە كەس ۋەرنەگىرەيت، كارى كەس يەك تەرجىبە جى ناكەيت . تۆ لەمپۆۋە لەم چۈر كەسە زىاتەر سەرۆك و سەردارە نىيە . ئىمە فەرماندار و خاۋەنى تۆين، دۋاى ئەو پىگايە دەكەيت كە ئىمە دەيكىشىن، ھەر زىرەكەيەكەت ھەبىت، لە ۋەدا دەيخەيتە كار فەرمانى ئىمە ۋەكو خۆى جىبەجىبەكەيت، نەۋەك خەيالىت بىتبات و دۋاى عەقلى خۆت بىكەيت . لە ئىستۋە ھىچ شتىكى تۆ مۆلكى خۆت نىيە، ھەموو شەكەت ساحتىيان ھەيە . ھەقلى سەرۆك و جىگرەكەى ئاگادارن، ئىمە ھەموو شتىك بەۋان دەگەتەين . ھەر پاپۆرتىك بە گىرنگى بزانين و دىلنابىن ئىمە ناتۋانين بىرۋارى لىدەين، دەيخەينە بەر دەستى ئەۋان ... بە وردى بۆ ۋەلامى پىرسىارەكانمان دەگەپىت، بە وردى زانىارى بۆ كۆدەكەيتە ۋە . ناپرسىت بۆ و نابىژىت نا .»

مەن دەمزانى كە ئىشەكەم يەكەك دەبىت لە ھەرە ترسناكتەين ئىشەكان، بەلام ھىدى ھىدى ئارەزوۋىەكى سەير و تارىكم تىدا دروستدەبوو، خۆم

له هیزی چه کدار دوربخه‌مه وه وهک شوپشگیتپکی بیپه‌یوه‌ست و گه‌پۆک
 بژیم. ئه‌و ساله‌ی له‌گه‌ل مه‌فره‌زه‌کاندا برده‌سه‌ر، سالیکی زۆر خوتناوی
 بوو، چهند شه‌پکی گه‌وره‌مان له‌گه‌ل سوپای ده‌وله‌تدا کرد، به‌لام
 چهندین شه‌پی قورسیشمان له‌گه‌ل هیزه‌ سیاسییه‌کانی ترده‌ه‌بوو که به
 شوپشی چه‌واشه‌ ناوامانده‌نان. تا ده‌هات ده‌ستم زیاتر به‌ خوتندا ده‌چوو،
 که‌م هه‌فته‌ه‌بوو، هه‌ستبکه‌م پاک ده‌رچووم. به‌لام تاده‌هات ئومیدم به
 شوپش گه‌وره‌تر ده‌بوو... بپوام به‌ سه‌رکرده‌کانم قایمتر ده‌بوو، چنده
 له‌ پۆحی شوپش و ده‌زگا بالا‌کانیشیه‌وه‌ نزیک بکه‌وتمایه‌ته‌وه، ئه‌وه‌نده‌ له
 پیشمه‌رگه‌ بچوکه‌کان دورده‌که‌وتمه‌وه. هه‌ندیچار هه‌ستمده‌کرد گوشه‌گیر
 خراوم و هه‌مووان به‌ مه‌به‌ست خۆیانم لێ به‌دورده‌گرن. دلسۆزی زۆر بو
 شوپش کردبوومی به‌ پیاویکی به‌دگومان، به‌ که‌سیک خه‌لک واده‌زانن
 ته‌نیا شتی پیس بۆنده‌کات. ده‌مبسته‌وه‌ ناویان نابووم «تانجی حیزب»
 «هه‌میشه‌خه‌فر» «هه‌شال بۆنحیز» «دکتۆر دۆگ» «جه‌نگیز بۆند»
 و ده‌یان ناویتر. به‌لام هه‌مووش ده‌یانزانی که‌ ده‌توانم ژانیان لیبکه‌م به
 دۆزه‌خ... چهندانیان بینیبوو که‌ گومانی من ژانی وێرانکردون. له‌ پوودا
 هه‌موو به‌پێژ و لیوبه‌خه‌نده‌ بوون، هه‌موو حورمه‌تیان لێده‌باری، به‌لام له
 دلدا شتیکی دیم ده‌دی. من له‌ دوا پۆژه‌کانی ژیاندا وه‌ک پیشمه‌رگه‌ی
 ناو بنکه‌ و مه‌فره‌زه‌ گه‌پۆکه‌کان، به‌ پاستی هه‌ستم به‌ گه‌وره‌بوونی
 کینه‌کان ده‌کرد. هه‌ر که‌س تیکه‌ل به‌ هیزه‌که‌مان ده‌بوو، من ماوه‌یه‌کی
 درێژ وه‌ک نه‌شته‌رکاریکی نه‌خۆش که‌ له‌ ژێر ئامیتریکی نادیاردا له‌شیکی
 زیندوو هه‌لدپێ و له‌ ناخی بپوانیت، ده‌مخسته‌ ژێر تیشکنا‌میتره‌که‌ی
 خۆم و ده‌مپشکنی. ئه‌و ماوه‌یه‌ من به‌ جۆریک گومانی خۆم ده‌خسته
 دوا، دواتر که‌ پاک‌ی و دلسۆزی ده‌رده‌که‌وت، دل‌ی له‌ گومانی سه‌ختی
 من هه‌ر زویر و ناخی له‌ کینه‌ی قوول‌ی من پاک نه‌ده‌بووه‌وه. ئیدی
 وایله‌تهات له‌ گیانی خۆم بترسم و له‌به‌ر ترسی ژیانم خه‌وی ئاسووده‌م

نەمىيىت. چۈنكى دەمزانى لە شويىنى تىكەلپژان و لە ساتى شەپ لەگەل دۈمىندا، دەتوانن «فرسەتى نامەردان» بەيىنن و بمكوژن. ئاشكرابوو دكتور شىرخان ئاگادارى ئەو ھەموو بىزارىيە كە بۆنكرىنى بەردەوامى من بە پۇجى ئەوانى دىيەو ھەروستىكرىدو. بەلام ئەو بوونى منى بە گرىنگ دەزانى. ھەلبەت لەو جۆرە نەبوو گەر بكوژىم، تۆلەم بۆ بىكاتەو، ياخود ھەردا و ھەرد و شارە و شار دواى بكوژانم بكويت. نا، بەلكو گەر بكوژامايە دەيزانى شۆپش چاويكى وردىينى خۆى و پياويكى ھەفادارى گەورەى لە دەستادو... بەلام ئەو ھەي بىئاگايى خۆم بەوجۆرە پاداشتى دابوومەو ھەروستىكرىدو، ئەودەمە مايەى سوپاسى من بوو، ھەرە گرىنگەكانى شۆپش ھەلبژاردبوو، ئەودەمە مايەى سوپاسى من بوو، گەرچى سالانىكى درەنگتر زانىم كە ھەمىشە داخ لە دل و دژ بە من كىنەبار بوو.

كە دواى ئەو داپرانە درىژە گەپامەو بۆ شار، بە بىينى چاراخانە كز و پاكشەنە غەمگىنەكەى خۆشەيەك نەكەوتە دلەم و فرمىسكىك نەزايە چاوم. شتىكى نويم لەو شارە نەبىنى، لە راستىدا دەمەوئە درۆتان لەگەل نەكەم، من ئەو كات عاشقى ھىچ شويىنىك نەبووم، جىگاكان لای من جىگابوون و تەواو... مەووف لای من كوپى ئەو جىگايەى كە ئەو ساتە لە سەرى ھەستادو، تەنبا مەلگىشى لە سەر زەوى ئەو شويىنەى كە لەو چركەيەدا قاچى ناوەتە سەر. مەلگەكانى تر ھىچى ھى ئەو نىن... ئەو شارەى تۆى لى نىت، ھى تۆ نىيە، ئەو كوچەى تۆى لى نىت ھى تۆ نىيە، ئەو مەلەى لە سەر كاغەز بەناوى تۆوہە و تۆى تىانىت، ھى تۆ نىيە. تەنبا ئەو بىستە خاكە ھى تۆيە كە ئىستا لە سەرى ھەستادو. لە بەرئەو لە زىانمدا ھەستى ئەو ھەم نەبوو بىرى جىگاكان بىكەم... پەنگە ھۆكەى ئەو بىت من گەپۆكىكى ھەمىشەى

بووم. که گه‌پامه‌وه نه‌وهم له خه‌یالدا نه‌بوو، چاوم پرییت له ناو و سۆزم که فبکات و هه‌ناسه‌م ته‌نگ بییت. نا... ئیره‌ش لای من هیچ نه‌بوو جگه له شارێک... شارێک وه‌ک ملیۆنه‌ها شاری تر. ناشیرینترین شار نییه، جوانتریش نییه، بێ‌بایه‌خترین شار نییه، گرنگ‌ترین نییه، به‌لکو شارێک و هیچی دی... بێ هیچ شتیکی گرنگ... تێیده‌چیت بۆ نه‌وه‌ی ئیشیک نه‌جام‌ده‌یت و ته‌واو. شارێک له به‌ربه‌ست و دیوارگه‌لێک دروست‌بووه که نه‌وانی تر دروستیان‌کردوه بۆ نه‌وه‌ی بلێن ئیره شوینی تۆ نییه، له مال و ده‌رگا و به‌ربه‌ستانیک که نه‌وانی تر دوستیان‌کردوه تا بلێن ئیره مالی تۆ نییه، له وشه‌قامانه‌ی که بۆت نییه له هیچ جیگایه‌کیدا به‌دلی خۆت بوه‌ستیت، چونکه شه‌قامی تۆ نییه... شارێک هه‌موو شتیکی نه‌وه‌ت یادده‌خاته‌وه که هی تۆ نییه. دوکانه‌کانی، ئوتیله‌کانی، چێشخانه‌کانی. هه‌موو جیگا‌کانی به‌ جوړیک له جوړه‌کان هی تۆ نین. به‌لام به‌رده‌وام مه‌حکومیشی به‌وه‌ی بلێت «شاره‌که‌م... شاره‌که‌ی من... شاره‌ خو‌شه‌ویسته‌که‌م». نا من نه‌مده‌ویست درۆی وابکه‌م. من هه‌رگیز شارم نه‌بووه و نامبییت، هه‌تا نه‌و کاتانه‌ش که بووم به‌ به‌رپرسیکی گه‌وره‌ی ده‌زگای نه‌منییه‌ت و شار له به‌رده‌مدا کراوه‌ بوو، هه‌تا نه‌و کاتانه‌ش هه‌ستم نه‌کردوه که شارم هه‌یه.

له شار ده‌بوو بچمه‌ مالێک که حیزب بۆی دیاریکردبووم، مالی خزمیکی مه‌لا وه‌لید، بێ‌وه‌ژنیکی به‌ ته‌مه‌ن و کوردپه‌روه‌ر که می‌رده‌که‌ی له باشوور به‌ ده‌ستی عه‌ره‌به‌کان کوژدا‌بوو. دوو کوپ و کچیکی هه‌بوو، خۆیان تازه له باشووره‌وه گه‌رابوونه‌وه بۆ باکوور، من وه‌ک برای شوعله خان و خالی منداڵه‌کان خۆم ده‌ناساند و که‌س گومانی لێ نه‌کردم. کوپ و کچیکی قوتابی زانکۆ بوون و کوپێکی دیکه‌شی له ئاماده‌یی بوو. له‌وێ ژوورێکی بچوکیان بۆ جیا‌کرده‌وه، نه‌وێ هه‌م بوو به‌ مال و هه‌م بوو به‌ شاری من. مرقوف دوا‌ی ماوه‌یه‌کی درێژ له ژیا‌نی بنکه و گه‌پۆکی

پیشمه‌رگایه‌تی که ده‌بیت به‌ خاوه‌نی ژووریکی خۆی، هه‌تا نه‌گه‌ر
 بۆ یه‌ک شه‌ویش بیت، هه‌ستده‌کات بۆته‌ پادشاهی سه‌ر زه‌مین. بۆ
 پیاویکی وه‌ک من که‌ تووشی نه‌خۆشی چاوه‌دی‌ری و بۆنکردن به‌ پۆحی
 خه‌لکه‌وه‌ بووبووم، هه‌چ جیگایه‌ک له‌ ژووریکی خالی خۆشته‌ر نه‌بوو...
 شاه... ژووریکی خالی که‌ به‌ته‌نها می خۆت بیت. هه‌چ شتیک نه‌بیت
 له‌ دونیادا خه‌یالی به‌هه‌سه‌ر، جگه‌ له‌ بنمیچیکی پووت، هه‌چ نه‌بیت
 سه‌یریکه‌یت جگه‌ له‌ دیواری پووت. هه‌چ نه‌بیت بۆنیکه‌یت، گومانی
 لیبه‌که‌یت، توپکارییی بۆ بکه‌یت. ئه‌وه‌ له‌ هه‌موو ئازاره‌کانت پزگارتده‌کات،
 له‌ هه‌موو ئه‌و خولیاپانه‌ی غه‌ریزه‌کانت ده‌خروشی‌ن و به‌ره‌و خۆیان
 کیشته‌که‌ن. من پیمگووترابوو گه‌لێک به‌وریایی بچولیمه‌وه‌، به‌لام بۆنی
 خۆم و سه‌لیقه‌ی خۆم گه‌وره‌ترین قه‌لغانم بوون، مرۆف له‌ شوپشیکی
 وه‌ک ئه‌وه‌ی ئیمه‌دا که‌ به‌ده‌یان جۆری دوژمن گه‌مارۆدرا‌بووین، ده‌بوو
 هه‌موو هه‌سته‌ سه‌ره‌تایی و گیاندار ئاساکانی خۆی له‌ خه‌و بیداریکاته‌وه‌،
 ئه‌و هه‌ستانه‌ی که‌ له‌ مرۆفی ئاسایی و له‌ ژیا‌نی ئاساییدا ده‌مرن، ئه‌و
 هه‌سته‌ تیژانه‌ی وات لیده‌که‌ن خه‌ته‌ر به‌ر له‌ نزیکبونه‌وه‌ و دوژمن به‌ر
 له‌ پتوه‌دانی هه‌سته‌ پێکه‌یت. من له‌و س‌ال‌ه‌دا له‌ چیا که‌ به‌رده‌وام
 له‌ به‌رده‌م مه‌ترسی مردن و په‌لاماری دوژمنیکی نادیاردا بووین، وه‌ک
 هه‌یوانیکم لێها‌تبوو که‌ له‌ دارستانیکی تاریکدا ده‌پوات و ته‌نیا به‌ هه‌سته
 شاردراوه‌کانی رێگا بۆ خۆی ده‌کاته‌وه‌. ته‌واوی دنیا له‌ به‌رچاوم بووبوو
 به‌ جه‌نگه‌لێکی ترسناک که‌ ده‌بوو هه‌موو هه‌سته‌ دێرینه‌کانمی بۆ
 زیندوو‌پکه‌مه‌وه‌، هه‌موو چاوه‌ نه‌ئینییه‌کانی ناو سه‌رمی بۆ دابگیرسیتم،
 هه‌موو گوێ شاردراوه‌کانی ناو خۆمی بۆ بدۆزمه‌وه‌... هه‌ر هه‌ستیک که‌
 با‌پیره‌ دێرینه‌کانمان له‌ دارستان و کێوه‌کاندا کاریان پێکردوه‌ بیخه‌مه‌وه‌
 کار. له‌ شاریشدا غه‌ریزه‌ و هه‌سته‌ تیژه‌کانم هه‌ر زیندوو‌پوون... به‌لام
 به‌ جۆریک کارمه‌کرد، که‌س ئه‌و هه‌سته‌ زیندوو و په‌نه‌نانه‌م نه‌بینیت.

یه‌که‌م که‌س که له پێک‌خراوه‌کانی ناو شاردا په‌یوه‌ندیم پێوه‌کرد،
 ئه‌رده‌لان هیرانی بوو، یه‌که‌م شتیش سه‌رنجدا ئه‌وه‌بوو که شانه‌کان
 و ته‌واوی پیزی پێک‌خستن ناپێک و پچراو و بیسه‌روبه‌ره‌یه‌ . چه‌نده‌ها
 شانه‌ی بچوک هه‌ن که په‌یوه‌ندیان به‌ پێک‌خستنی سه‌ره‌کیه‌وه‌ نه‌ماوه‌،
 نه‌ جیگایه‌کی بریار و نه‌ سه‌ریکی دیاریکراوی به‌رپرس هه‌یه‌ . هه‌لبه‌ت
 له سه‌ره‌تای سالد‌ا سه‌رانی یه‌که‌می پێک‌خستنی شار که‌وتبوونه‌ ده‌ستی
 ده‌ولت و له‌ زیندان‌دایوون، له‌ به‌رئه‌وه‌ پێک‌خراوه‌کان ته‌واو هه‌لوه‌شاو
 و په‌یوه‌ندییه‌کان ژۆریان پچرا‌بوون . ئه‌وه‌ی سه‌رنجی منی راده‌کێشا
 ئه‌و خه‌ته‌بوو که له‌ زانکۆدا به‌ده‌ر له‌ رێک‌خراوی گشتی، سه‌ربه‌خۆ
 که‌شه‌یکردبوو . به‌رپرسی پێک‌خستنه‌کانی زانکۆ ئه‌رده‌لان بوو، ئه‌و بۆ
 خۆی رابه‌رایه‌تی چه‌ند شانه‌یه‌کی بچوکی ده‌کرد که ژۆربه‌یان له‌ ژێر
 ناوی حیزدا چالاک بوون و کۆبوو‌بوونه‌وه‌ . ئه‌رده‌لان گه‌رجی هه‌چ که‌سیکی
 بالاتری نه‌بوو، خۆی که‌نالیکی لێ‌دایو و سه‌ربه‌خۆ پێک‌خستنیکی بۆ
 حیزب دروست‌کردبوو، به‌لام له‌و شوێش‌گێژه‌ دلسۆز و فانه‌تیکانه‌ بوو
 که خه‌یالی شوێش به‌ جوێکی هه‌ستیری ده‌چێته سه‌ریانه‌وه‌ . له‌ پال
 ئه‌وه‌دا و به‌ هانی هیرانی و به‌ کۆمه‌کی ئه‌و، هۆشه‌نگی بولبولیار خه‌تیکی
 تری سازاندبوو که پتر له‌و خوێندکاره‌ مارکسیانه‌بوون که به‌ دروستی
 نه‌یاند‌ه‌زانی به‌ راستی له‌ حیزبدان یان نا ... حیزب ئه‌وه‌یه‌ که ئه‌وان
 ده‌یانه‌وێت یان شتیکی تره‌؟ . له‌ پێگای نزار ئیدریشه‌وه‌ که هه‌ر
 به‌ جوێک له‌ جوړه‌کانی له‌ سه‌ر پێک‌خستنه‌کانی هیرانی حیساب بوو،
 هه‌ڵتیکی تر له‌ ناو قه‌ساب و دوکانداران و گه‌نجانی بێ‌ئیشدا دروست‌بوو‌بوو
 که ئه‌وانیش هه‌نده‌ی بیروکێی شوێش ده‌یخوێشان‌دن، شتیکیان له‌ سه‌ر
 سیاسه‌ت نه‌ده‌زانی . هه‌لبه‌ت ده‌بوو له‌ هه‌مان‌کاتدا په‌یوه‌ندی به‌ هه‌ندی
 که‌سانی تر و هه‌ڵی پچراو و شانه‌ی ترازوی دیکه‌شه‌وه‌ بکه‌م . سه‌ره‌تای

نیش‌کردنم نه‌وه‌بوو که حیزب ده‌بیټ بیسه‌لمیټیټ لیږه‌یه، خه‌لکی و دوژمن بزائن شوږش‌گیټران به قورسی گه‌پاونه‌ته‌وه. ناموژگاریه‌کان نه‌وه بوون که دووان له پیاوه هره دپاره‌کائی ده‌ولت بکوژین. له کوږوونه‌وه‌که‌ی غه‌مپاشادا بولبولیار گووتی که خو‌ی و شان‌ه‌که‌ی له ئیستادا ناتوانن له کاری کوشتندا به‌شداربن و واتیده‌گات که ئیشی شوږش سه‌ره‌تا په‌روه‌رده‌کردنی مروفه‌کانه ... به‌وه‌دا تا ئیستاش به وردی نازائن ماهیه‌تی سیاسی شوږش چیه، ناخو ته‌نیا بزوتنه‌وه‌یه‌کی ناسیونالی تازه‌یه، یاخود هیژکی پرولیتاریه، یان جه‌وه‌ریکی دیموکراسی ه‌یه، ناتوانن به‌شداري هیچ چالاکیه‌کی سه‌ربازی بکن. به‌لام له غه‌مپاشا هره‌یه‌ک له نه‌رده‌لان و نزار و نه‌غه‌ده ماردینی له سه‌ر کوشتنی عادیل مامه و لیفتانټ هومر بوټانی ږکه‌وتن.

له به‌یانی پوژټکی هه‌تاودا، له به‌یانیه‌کی ساف و شین و به‌هه‌شتیدا، عادیل مامه‌مان له به‌رده‌م مالی خویدا کوشت. من ساتی کوشتنه‌که‌ی له به‌رده‌م نانه‌واخانه‌یه‌کدا له سه‌ره‌ی نان کړیندا وه‌ستابووم و له دووره‌وه سه‌یرمه‌ده‌کرد.

نه‌غه‌ده ماردینی و نزار

نه‌غه‌ده دووباره که جاريکی دیش گه‌پایه‌وه بو مال، دیسان کاتی نه‌بوو شیعی په‌تروس بخوینیټه‌وه ... دوو جار ده‌ستی بو برد هه‌لیبگریټ و ده‌ستی گټرپایه‌وه، دواتر که ته‌واوی سه‌رمیژه‌که‌ی کوکرده‌وه به خه‌یاله‌وه خستیه ناو کتیبیک و تا چه‌ندین سال دواتر نه‌و شیعه‌ی نه‌دوژی‌ه‌وه. له‌وکاته‌دا نه‌غه‌ده ماردینی جگه له نزار، هیچی دی له خه‌یالدا نه‌بوو.

که ئه پۆژه لای نزار ئیدریس گه‌پایه‌وه، هه‌ستیکرد وه‌خته له چوار دیواری مائی خۆیدا ده‌خنکێت. که‌ستان واتان لی‌ها‌توووه پ‌قتان له هه‌موو شتیکی مائی خۆتان بێت، له ده‌رگا‌کان، له په‌نجه‌ره، له می‌ژ، له کورسی، له مه‌نجه‌ل، له گول، له ئاوینه، له هه‌موو شتی‌ک، هه‌موو شتی‌ک، چونکه پ‌یک‌را ژیا‌نی‌کت ب‌یرده‌خه‌نه‌وه که تۆ نا‌ته‌وی‌ت. ده‌بوو شتیکی گه‌وره له ژیا‌نی‌دا روویدا، شتیکی گه‌وره‌ش له ژیا‌ندا جگه له خۆشه‌ویستی‌یه‌کی گه‌وره ه‌یچی تر نی‌یه. به‌لام هه‌ستیکرد گه‌ر به‌راستی یه‌کی‌کی خۆش‌بو‌یت، ده‌بی‌ت به‌رام‌به‌ر ئه‌وه پ‌قی له زۆر که‌س و زۆر شتی تر ب‌یت. له د‌لی خۆیدا گووتی «من له‌و شاعیرانه نیم که یه‌کی‌کیان خۆش‌ویست، ئ‌ب‌تر به‌ ه‌ۆی ئه‌و عه‌شقه‌وه هه‌موو گه‌ردونیان خۆش‌ده‌وی‌ت. نا من له‌وانه نیم با‌وه‌پ‌م به‌وه ب‌یت ژنان هه‌میشه ده‌بی‌ت ناسک بن، ش‌ع‌یر ده‌بی‌ت ناسک ب‌یت، ژنی شاع‌یر ده‌بی‌ت پ‌ۆمان‌سی‌یه‌ک ب‌یت که له عه‌شقی دار و به‌رد‌دا ده‌ت‌وی‌ته‌وه... نا من له‌وانه نیم». له ناخی د‌له‌وه هه‌ستی به‌ ر‌قی‌کی شار‌د‌را‌وه و ق‌و‌و‌ل کرد د‌ژی هه‌موو شته‌کان. سات‌یک بو‌و له‌و ساتانه‌ی مر‌و‌ف نا‌ت‌وان‌ی‌ت هه‌ستی خ‌ۆی وه‌سف‌ب‌کات، ت‌ی‌ی‌ب‌گات، ئا‌ر‌اس‌ته‌ی‌ب‌کات. له یه‌ک شت د‌ل‌ن‌یاب‌وو، د‌و‌ن‌یا ل‌ی‌ره‌دا و له‌م ژو‌وره‌دا ک‌ۆ‌ت‌ای‌ی نایه‌ت. ئ‌ی‌ره‌ ته‌ن‌یا ژو‌ور‌یکه، د‌ک‌ت‌ۆ‌ر مه‌سته‌فا شو‌کا‌ک ته‌ن‌یا پ‌یا‌وی‌که، م‌ال‌ه‌که‌ی ته‌ن‌یا ج‌ی‌گ‌ایه‌که. واته له ده‌ره‌وه‌ی ئه‌م ژیا‌نه هه‌زار ژیا‌نی تر ه‌یه، هه‌زار ج‌ی‌گ‌ای تر ه‌یه ت‌ی‌یدا ب‌ژی. دی‌سانه‌وه له د‌لی خۆیدا گووتی «گه‌ر هه‌موو ژیا‌نم، ته‌ن‌یا به‌وه پ‌ازی‌ب‌م که خودا دا‌وی‌ت‌ی، ه‌ی‌چ‌م ل‌ی‌ده‌رنا‌چ‌ی‌ت. شتیکی که‌م به‌ ده‌ستی خ‌ۆت در‌وس‌تی‌ب‌که‌یت، با‌ش‌تره له شتیکی زۆر که خودا ب‌ی‌به‌خ‌ش‌ی‌ت».

نزار ئ‌ی‌ستا ئه‌و ژیا‌نه‌ی تره، ئه‌و ج‌ی‌گ‌ایه‌ی تره، که ئه‌م ب‌ۆی ده‌گه‌ر‌ی‌ت... هه‌ستی نه‌کرد له‌به‌ر شتیکی ت‌ای‌به‌تی ن‌ز‌اری خۆش‌ده‌وی‌ت، به‌ل‌کو ئه‌و ته‌ن‌یا سه‌ره‌ت‌ای ک‌ی‌شو‌ه‌ری‌کی ونه، ده‌رگا‌یه ب‌ۆ سه‌ر زه‌م‌ی‌نی‌کی خه‌یا‌لی و د‌و‌ور. د‌ل‌ن‌یاب‌وو ک‌ی‌شو‌ه‌ری‌کی ون ه‌یه و ده‌بی‌ت ئه‌م به‌ره‌و

ئەوئى سەفەرىكات، ئەو كىشۈەرەش ھىچ نىيە لە ژيانى ئەوانى تر. لە ناخەو دەيوست لە برى ژيانى خۆى، ژيانى يەككى تر بژى. ژيانى خۆى ئەو يە كە لىرەدا دەيىنىت، ئەو چەندىن مانگە دەيچىزىت، گەر چەندىن سالى دىكەش دانىشىت، ھەر دووبارە بونەوئى دويى و پىرى و مانگىك لەو و بەرە. چاوى لىكنا و گووتى «ژيانى ئەوانى تر... ژيانى ئەوانى تر». لەو كاتەدا بە وردى نەيدەزانى «ژيانى ئەوانى تر» چىيە. ژيانى ئەوانى تر يەك ماناى ھەبوو، لە ژيانى خۆت ھەلىيىت... ژيانى خۆت نەزىت. تەنيا شتىك شاعىرەكان دەتوانن تاقىبەكەنەو، ئەو يە ژيانى ئەوانى تر تاقىبەكەنەو. ھەك چۆن يەككىك جەل تاقىدەكەنەو، مروف بە ھەمانجۆر دەتوانىت ژيان تاقىبەكەنەو. جۆرەكانى، ساتەكانى، پۆزەكانى، شوپنەكانى... ھەمويان ژيان. لەویدا دانراون بۆ ئەوئى مروف تاقىابىكەنەو.

بۆ پۆزى دوايى گەرايەو لای نزار، ئەو ھەر لە سەرەتاو بەو دەستى پىكرد ھەك ژنى دىكتۆر بانگىكات. لە ناكاو نەغەدە دەستى خستە سەر دەستى و پىيگوت «تكاىە جارىكى تر بە ژنى دىكتۆر بانگم مەكە، چونكە دەمەوئى ژيانىكى تر بژىم». نزار ئىدرىس سەرسامانە سەيرىكرد و گووتى «ژيانىكى تر. واى ژنى دىكتۆر، گەر بۆ گورگ دەگەپنىت بىخوات، مەن گورگم. پىمبلى دەتەوئى گۆشتى خۆت بخەيتە بەردەمى گورگ يان نا، دەتەوئى يان نا». يەكسەر دەستى گرت بە ناوچاوانى خۆيەو و گووتى « ھەك شاعىرىك ھەزەكەم دەمى گورگىش تاقىبەكەنەو، بۆ نا، ژيان لەگەل گورگدا، ئەوئىش جۆرە ژيانىكە كە دانراو، لەویدا ھەيە، مروف دەتوانىت تاقىبەكەنەو. بەلى دەمەوئى گۆشتى خۆم بخەم بەر دەمى گورگىش، ھىچ نەيىت شتىكى ترە جىاواز لەم ژيانە پىروپوچە ناخۆشەي مەن». نزار گووتى «ھا دەتەوئى گۆشتى خۆت بخەيتە بەر دەمى كەستىك كە ھىندە دىندە بىت، بىخوات، گازى ھەشيانەي لىبگىرت،

بيجویت». له تهنیشتیه وه دانیشت و گووتی «نزار بۆم باسبکه، تۆ چ جوړه ژيانیک ده ژیت». «ژيان؟ من نه ژيانه ده ژیم که دوو شتی تیدا نییه، نه خلاق و به زه یی. که له دایکبووم، هر دوو کیانم له گه ل په پړوپاتاله پیسه گانی مندالیدا فریډا. من نه ژيانه ده ژیم. واده زانی من بۆ لیږم. له بهر نه وه ی هیچ شتیک ناموه ستنیت. به پای تۆ چی هیژیک مړوف ده وه ستنیت، ها ژنی دکتور، چی شتیک؟ پړیز مړوف ده وه ستنیت؟ هلبهت که خه لکی تر هه موو ده یانه ویت به پړیز بن، هه موو ده یانه ویت بلین، من پیاوړیکم حورمه تی خوّم هه یه. نه وه ی وا له یه کییک ده کات خه لکی ناوی بنین پیاو چیه؟ پیاوی ناو پیاوان، ها پیاوی ناو پیاوان کییه؟. تۆش ده زانیت کییه، دلنایام تۆش ده زانی پیاوړیکی به پړیزه که دلای پره له به زه یی و په حم. ها ژنی دکتور موسته فا شوکاک، خه لکی پړیزان ده ویت، حورمه تیان پتویسته، داوای به زه یم لیده که ن، منیش نیمه ... به عنی نه گهر ژنیکی وهک تۆ حه ز له من بکات، چاوه پوانی چی ده کات. چاوه پوانی پومانسییهت، خوشه ویستی نه به دیی، عه شق که جهرگ و دل ده سووتینیت، به لام من نیمه ... هیچیانم نییه. گهر چاوه پوانی نه وه بکه ی، بلیم نۆی عزیزم تۆ مانگی منیت، تۆ ریحانه ی منیت، تۆ شه ریه تی زینده گی منیت ... نا من میزده که م به و شتانه دا. من بیر له وه ده که مه وه، شتیک خوشه چه وره یه کی وهک من، چه قوکی شیک وهک من، که بونی قه ساخانه کانم لیدیت، له گه ل ژنی گه نجی دکتوریکدا بخه وم، پووتیکه مه وه، له گه ل ژنیکی میردداردا. هر ته نیا نه وه ی که په یوه ندیم له گه ل ژنیکی گه نجی وه هادا هه بیت، خه یالمده کاته وه. ته نیا خه یاللم لای نه وه ده بیت له ناو جیگادا چیت لیده که م، له وه زیاتر شتیک تر به می شکمدا ناروات. نه وه راستیه که یه تی، سه ری من له شتی پیس و چه په ل و خه یالاتی خراب به ولاره هیچی تری تیدا نییه ... من پیاوړیکی بیشه رفم، ده زانی نیستا که چاوم ده نو قینم بیر له چی ده که مه وه ...

دەزانىت، بىر لەو دەكەمەو تۆ بە پووتى چۆنىت و لە چى دەجىت». نەغەدە بە سەرسامىيەو سەيرىکرد و باوهرى بە گوڤى خۆى نەدەکرد. هەستىدەکرد يەكەمجارە پياوڤكى راستەقىنە دەبينڤت، كەسڤك كە خۆى مەكياژ ناكات، كەسڤكە كڤوى و دپ، هەتا لەوانە يە بتوانڤت دپندەش بڤت. پياوڤك كە لە پياوهر دەستكردهكانى تر ناچڤت، پياوهرى دەستكردى ناو فىلمە مىسرىيەكان، پياوهرى دروستكراوى ناو كڤيەكان، پياوهر بەپڤزەكانى وەك باوكى كە هېچ شتڤكيان تڤدا دەرناكەوڤت، مروف بزانڤت ئەم هەموو مندالەيان چۆن دروستكرده. پياوانى وەك دكتور مستەفاى مڤردى كە كەس نازانڤت لە ژڤر ئەو بەروانكە سەببىيەو، چى هەوا و وىستڤكيان شاردۆتەو... مروف چيىە؟ تۆپەلڤك درۆ، تۆپەلڤك درۆى بەيەكەوهر نراو. بۆ دەبڤت پڤى ناخۆش بڤت گەر كەسڤكى راستەقىنە بناسڤت، كەسڤك كە راستىيە ناشىرىنەكەى خۆى دەلڤت. ئەو بە خەيالڤدا تڤپەپى كە خۆى لە دوو پۆژى رابوردوودا بىرى لەو نەكردۆتەو، بىرى لە خەوتن لەگەل نزاردا نەكردۆتەو، بەس بىرى لای ژيانڤكى تر بوو. هەلەت ژيانڤكى تر، ئەوهرى تڤدايە لەگەل پياوانى تردا بجڤتە جڤگاو. ئە... بە خۆى گووت «بەلام تۆ ترسنۆكترى لەوهرى يەكسەر بىر لەو بەكەتەو». بە خۆى گووت «ئەوهرى زۆر حەزم لە سڤكس نڤيە، پەنگە هۆكەى بەگەپۆتەو بۆ ئەوهرى زۆر حەزم لە شوكاكى مڤردم نڤيە».

لەو ساتەدا وادەركەوت وەك ئەوهرى قسەكانى نزار جگە لە خەندەيەكى بچوك، هېچ شتڤكيان تڤدا دروست نەكردبڤت. نزار دەيزانى كە ئەو قسانە دەكات، ژنان هەميشە خۆيان وادەردەخەن وەك ئەوهرى تووشى شوڤ بووبن، باوهر بە گوڤى خۆيان نەكەن، زۆرەيان هاواردەكەن «بڤشەرەفى بڤتەرڤڤت». هەندڤكيان بە توپەيى و بە تۆنڤكى هڤستىرىيەو وادەلڤن و وەك خۆيان لە شەيتانڤكى گلاو دووربەخەنەو، دووردهكەونەو. هەندڤكيان پڤدەكەنن و دووردهكەونەو... هەندڤكيان مۆن دەبن و دووردهكەونەو.

به‌لام نه‌غه‌ده، له بری نه‌وه‌ی دووربکه‌وېته‌وه، که‌میک زیاتر نزیک‌بووه‌وه و گووتی «ده‌ترسم گهر بمبینیت نه‌و شته نه‌بم که چاوه‌پوانی ده‌که‌یت... واز له‌و قسانه بهیته، من شیعریکم نویسه‌وه، ده‌بیت ببیینیت».

له‌و ساته‌وه به دواوه، په‌یوه‌ندی نزار و خانمی نه‌غه‌ده ماردینی شیوه‌یه‌کی تری وه‌رگرت. نه‌غه‌ده هه‌ستیکرد نه‌م پیاوه تا زیاتر ترسناک بیت، بېباک بیت، بېحورمه‌ت و کټوی بیت، له دنیای هاویه‌شی دکتور جه‌لال ماردینی و مسته‌فا شوکاکی می‌ردی زیاتر دووریده‌خاته‌وه. جگه له‌م بېره‌وشتییه جوانه، جگه له‌م خولادانه قه‌شه‌نگه له نه‌خلاق، هیژیکي پاکیشانی گهره‌تری له‌م کوپه‌دا ده‌بینی، که نزار باسی نه‌وه‌ی بۆ کرد زور ده‌خوینیت‌وه بۆ نه‌وه‌ی بتوانیت باشتر درؤ له‌گه‌ل ژياندا بکات، زیاتر خه‌لک فربودات، وهک درؤزنیک و فربوبازنیک گهره‌تر ده‌ربکه‌وېت، زورتر پټی سه‌رسام بوو. که‌نجیکي بیسه‌واد نه‌بوو، به‌لام بۆ نه‌وه ده‌خوینده‌وه تا دواتر گالته به کتیب و دنیا بکات. که شیعره‌که‌ی نه‌غه‌ده‌ی خوینده‌وه، گووتی «بنوسه، خانم بنوسه.. نوسین واده‌کات نه‌و شته‌ی به قسه و کرده‌وه ده‌ره‌قه‌تی نایه‌یت به نوسین بیکه‌یت. نا من قه‌ت پټویستم به‌وه نابیت بنوسم، جانه‌وه‌ریکی نازاد و به‌ره‌لای وهک من چ پټویستی به نوسین هه‌یه؟ نوسین بۆ یه‌کیک باشه جانه‌وه‌ره‌که‌ی خوی لغاو کردبیت».

نه‌غه‌ده له دل‌ی خویدا، گووتی «نه‌و گیانه‌وه‌ره وه‌حشییه‌ی تۆ له منیشدا هه‌یه». له‌گه‌ل نه‌وه‌ی ده‌یزانی توانای زمانه‌وانی نه‌م له توانای نزار که‌متر نییه، به‌لام نه‌یده‌توانی به ناشکرا باس له جانه‌وه‌ره داننیز و چرنوکداره‌که‌ی ناو خوی بکات. بۆ نه‌وه‌ی به سه‌ر نه‌و شه‌رمه مه‌لعونه، دیرینه، ره‌قه‌دا سه‌ربکه‌وېت، ده‌بوو به هیواشی بپوات. به‌لام نه‌م کوپه له‌وه‌ده‌چیت بیه‌وېت بېنچووه ناسکیکی یهک سه‌عاته، که هیشتا ناتوانیت نه‌ژنؤ شله‌کانی توند پابگریت، وهک ناهووی به نه‌زموونی ناو بیسه

رابکات و قه‌له‌مبارزان بدات... له دلی خویدا گووتی «وه‌هایه، خیراکان پاداشتی خویان وهرده‌گرن. نه‌وان پاداشتی خویان هه‌یه». بۆ نه‌وه‌ی توژیک نارام بیت‌ه‌وه، بۆ نه‌وه‌ی ون نه‌بیت، بۆ نه‌وه‌ی بتوانیت به‌سه‌ر شه‌رمه‌مه‌لعه‌نه، دیرینه، سه‌خته‌که‌ی خویدا زال بیت به‌پینگه‌نینه‌وه پرسى «نزار، جگه‌له‌بیشه‌ره‌فی و قه‌سابی تو چ شتیکی تر باش ده‌زانی؟». نزار دایه‌قاقای پیکه‌نین، هه‌چ ژنیک تا نه‌وکات شتی وای لئ نه‌پرسیبوو، ژنان وه‌ک کۆمه‌له‌مه‌کینه‌یه‌ک وان به‌ره‌مه‌ی یه‌ک کارخانه‌بن، یه‌کسه‌ر پرسى یاری نه‌وه‌ده‌که‌ن «ژنت هه‌ناوه، مندالت هه‌یه، بۆ نه‌ته‌یناوه، نه‌ی چى ده‌که‌یت، نه‌ی بۆ نایه‌پنیت». به‌لام ژنیک لیبیرسیت له‌بیشه‌ره‌فی و قه‌سابی، به‌ولاوه‌چیتراشتر ده‌زانی، شتی وه‌ها نه‌بووه. توژیک وه‌ستا و گووتی «باشترین شتیکی که‌ده‌یزانم گۆرانى گوتنه... نه‌وه‌له‌بیشه‌ره‌فی و قه‌سابی باشتر ده‌زانم». نه‌غه‌ده‌به‌سه‌رسامیه‌وه‌گووتی «ده‌توانی گۆرانیه‌کم بۆ بلیت، به‌لام به‌سووکى خه‌سووم گوئی لئ نه‌بیت». نزار سه‌یریکرد و هه‌ستیکرد نه‌م ژنه‌له‌وانی تر ناچیت، نه‌غه‌ده‌ش له‌دلی خویدا گووتی «ناه‌چاوی چهند جوانه، چهند جوانه». نزار یه‌کیک له‌گۆرانیه‌باوه‌کانی نه‌وه‌سه‌رده‌مه‌ی به‌ده‌نگیکى هه‌من بۆ گووت، له‌کاتى گۆرانى گوتندا، پنده‌چوو جانه‌وه‌ره‌که‌ی ناویشی پنده‌نگ بیت و گوئیگریت. پشتر نه‌غه‌ده‌هه‌ستی وه‌های نه‌بوو که‌پیاویک بتوانیت به‌ده‌نگى کیشیبکات، ده‌یزانى کچانى تر ده‌نگى پیاو سه‌رسامیانده‌کات، له‌هۆش خویان ده‌چن، به‌لام نه‌وه‌یه‌که‌مجاره‌هه‌ستبکات ده‌نگیک هه‌یه‌مه‌ستبکات، هه‌زیکى گه‌وره‌ی هه‌بوو له‌کاتى گۆرانى گوتندا خۆی فریبداته‌باوه‌شیه‌وه‌و ماچیبکات. له‌دلی خویدا گووتی «بۆ ئیره‌مالی خه‌سوومه، بۆ مالی خه‌سوومه؟ چ بیه‌مانیه، نه‌گه‌ر نه‌وچ نه‌بایه ئیستا ماچمه‌کرد». نزار ده‌یزانى دواى گۆرانى گوتن، ژنان له‌گه‌لیدا پتر دیوه‌ژنانه‌که‌ی خویان ناشکراده‌که‌ن، پتر ده‌بن به‌ژن، گه‌ر تا

ئەلەكە ئارەزوویان نەبوویت بچنە باوەشی دای ئەو دەمرن بۆی. بەلام
 ۋەك پەفتاری ھەمیشەیی خۆی، ۋەك كەسێك ھەزی لە ۋەبە نەھێلێت
 بەرامبەرەكە لە جێگایەكی نزیک لە ۋەنگەر بگرت، كەسێك قسە لە
 ناشیرینی خۆی دەكات تا لەلایەكی دیکە ۋە سیفەتی راستگو و سحری
 كەسی ناوازه ۋە دەستبخت، دەكەوێتە ژێدەپەوی لە خۆگوناھباركردندا تا
 لە ژنانی نزیک خۆیدا، ھەم ئەو گوناھبارە لە خەو ھەستێنێت، ھەم
 وێنە پیاویك بەخۆی ببەخشێت كە پێشتر نەیانبینیو، مەخلوقێك كە
 ترسی نییە لە ۋە ھەقیقەتی خۆی بختە بەر دەستیان و دەمامکیان بۆ
 لادات، تا ئەوانیدی بەتێتە سەر ئەو برۋایە كەسێكی ۋا پوون، كەسێك
 كە پێچەوانە ھەمووانە و بێدەمامك دەژی ناكێت دای ھێز و ئەفسونی
 نەكەویت. گووتی « ژنەكە مستەفا شوكاك... دەزانیت یەكێك لە
 گالتانە خودا بە مۆفی دەكات چیبە، دەزانیت چیبە؟ زۆر جار خوشترین
 دەنگ دەبەخشێت بەو كەسانە خۆیان عاتیفە و ھەستیان نییە. ۋەك
 من... ۋەك من... كاتیك گۆرانى دەلێم تۆ ۋادەزانى ئەو سۆزە لە
 دەنگمدا نەئوتەى دڵم، بەلام خاسە ژنى دكتۆر، وانیبە... ئەو درۆیە.
 من ۋەك شیریتیكى بێگیان ۋە ھام خودا پەنجەى پیاونیت. چەند عاتیفە
 لە كاسیتىكى پەق و سارددا ھەبە، ئەوئەدەش لە مندا ھەبە. من دەزانم
 وشەكان بە سۆزە ۋە بلێم، بەلام سۆز... سۆز خۆی چیبە؟ نازانم».

تا ئەو زیاتر دەمامكى لابردایە، نەغەدە پتر دەكەوتە داوی. ویستی
 پێیبلێت «پێویستیم بە دەنگتە، بە لەشتە، بە نیگاتە، بە بۆنتە... ۋەك
 پێگایەك بە ناو دارستانێكدا. پێگایەك پەرە لە مەترسی، بەلام من ھەزم
 لە بۆنى گياكانیتى، ھەزم لە دەنگى بالندەكانیتى، ھەزم لە سیبەرى
 ترسناكى درختەكانیتى. بەلام ۋە گرنگ نییە دەگاتە لانەى چ ئەژدەھایەك،
 بەلكو دەبێت بەو پێگایەدا بڕۆم، چونكە سحرى پێگاكە لە ئازارى
 مردنەكە گەورەترە».

له پوژانی داهاتوودا نه‌غه‌ده ماردینی و نزار ده‌گه‌نه جیگای ترسناک له په‌یوه‌ندییه‌که‌یاندا. شته‌کان ده‌گه‌نه ئه‌وه‌ی دواچار خانمی ماردینی، سه‌رخه‌ویکی خه‌سووی به‌فرسه‌ت بزانی و بچیته باوه‌شی ئه‌م برینه‌اره‌وه که تا برینه‌کانی زیاتر ساپژده‌بن، زیاتر وه‌ک پلنگی‌کی لیدیت به‌ته‌واوی هیزی خویه‌وه شیتانه بازده‌داته‌وه ناو زیان.

ئه‌وه‌ی ئیستا من ده‌یزانم ئه‌وه‌یه له‌و ده‌مه‌دا هه‌موو ده‌بیستن که شوپش هیدی هیدی و به‌جوژیکی بچوک ده‌ستی پیکردۆته‌وه، ده‌نگوباسی بینینی مه‌فره‌زه چه‌کداره‌کان له‌ هه‌موو جیگایه‌ک بلآوده‌بیته‌وه. نزار که له‌وه ده‌ترسیت لیفیتانت وازی لئ نه‌هینیت و له‌ هه‌ر جیگایه‌ک خوی قایمبکات بیدۆزیته‌وه، بیر له‌وه‌ده‌کاته‌وه لیفیتانت بکوژیت. نزار که له‌ مالی بابی دکتور شوکاک ده‌چیته‌ ده‌رئ، به‌کۆمه‌کی قزلباش له‌ قه‌راغ شار لای هاورپیه‌کی کۆنی گه‌نجیتی که کاری وه‌ستایی و ته‌خته‌به‌ستنه هه‌م جیگا بۆ خه‌و و هه‌م بۆ کار ده‌دۆزیته‌وه. له‌و ده‌مه‌دا نه‌غه‌ده هه‌موو فیلیک ده‌کات بۆ ئه‌وه‌ی له‌ شه‌وانیکدا دکتور له‌ مال نییه‌ بیخاته جیگا‌که‌ی ئه‌وه‌وه، گه‌ر ده‌میکیش بیت هه‌والی بیریت وه‌ک شیتی لیدیت، هه‌میشه به‌چاویلکه و له‌چک و جلی وه‌هاوه که‌س گومانی لئ نه‌کات، ده‌چیته ژوره‌ ناچیزه‌که‌ی نزار، وه‌ک شیت ماچیده‌کات، وه‌ک شیت ده‌چیته باوه‌شی، وه‌ک شیت داواي لیده‌کات له‌گه‌لیدا بخویت، وه‌ک شیت شیعری بۆ ده‌نوسیت... لای ئه‌و نزار پرده‌ به‌ره‌و سه‌ر زه‌مینکی تر... نازانیت ئه‌و سه‌ر زه‌مینه‌ چیه‌ و له‌ کویدا دواي دیت، به‌لام گرنگ ئه‌وه‌یه سه‌ر زه‌مینکی تره‌، خاکیکی دیکه‌یه، له‌ویوه ده‌نگیک بانگه‌یشتیده‌کات و ده‌بیت به‌ره‌و ئه‌وی بروت.

سەئید یۆنان

ئەمىرۇ گەلىك نەخۇش بوو. بەلام جارى لىم مەپرسن ئەو كىيە، ئەو چىيە، چ دەردىكى ھەبوو. بەلام بزانن نەخۇش بوو، چىتر ئەو ھىز و گورەى نەبوو ۋەك جارن لەگەلمدا بگەپىت. خۇى پىيگوتىم بە دواى يەكىكى نويدا بگەپىم چىرۇكى ژيانى نوئى پىيىت... لەو دەمەدا من سەئید یۆنانم دووبارە دۆزىيەو ۋ ئەمجارە لە نزىكتەرەو ناسىم. من و سەئید لە پىسمان شىتىكى ئەوتۇمان لە نۆواندا نەبوو، بەلام دواى زياد لە سى سال، كاتىك دووبارە بىنىمەو، كەسىكى دى بوو، ھىچى لەو پۆشنىرە لاوازە نەدەچوو كە لە پىسمان بىنىبووم، بوو بوو بە چىرۇكنوسىكى غەمگىن، لەوانەى حىكايەتەكانى خۇيان دەيانكوژن... زەمەن گۆرىبووى بۆ موفىكى تر.

يەكەم پرسىارى ئەو بوو «تۆ چىرۇكى جوانت بۆچىيە؟ چ كارىكت داو ۋە چىرۇكى جوان؟ كەى ئەو دۇنيائى تۆيە؟». دەمزانى ۋەكو زۆرىيە خەلكى شار، ۋەك زۆرىيە ئەوانەى لەم دەسەلاتەى ئىمە تورەن، منى خۇش ناوئىت. من گوتىم «لە بەرئەو ۋەى ژيانى پاستەقىنە، ئەو ژيانەى كە دەبوو بۇياپامايە تەنيا لە چىرۇكدا ھەيە، بەلام ژيانى خۇم ژيانە پاستەقىنەكەم، ئەو ۋەى ھەموو عومرە بەدواى خۇمدا پايدەكىشىم درۆيەكى گەرەيە، جەنابى چىرۇكنوس، چىرۇكى جوان تەنيا شتە بتوانئىت ئەو پاستىكاتەو كە من بە ھەموو ژيانم تىكىمداو. دەمەوئىت ھەموو ئەو چىرۇكە سەيرانەى من گۆياندەكەمەو تۆ و چىرۇكنوسەكانى ھاوپىت يارمەتىمانبەدن، بىنوسىنەو، بە جۆرىك ۋە ھا كارىگەرەن مردووەكان زىندووبەنەو... من بە ناوى جەمىيەتتىكى

زۆر نەيتىيە ۋە لىرەم، جەمەيەتەكە مان ناۋى جەمەيەتى ژيانە ونەكانە .
 جەمەيەتتىكى زۆر گەرە نىيە، ژمارە مان كەمە . لە پاستىدا شتتىكى
 زۆر تايىبەتى كۆيكر دوينەتە ۋە كە ئىستانتوانم بۆتى باسبەكم... يان
 لەوانە ۋە ھەرگىز نەتوانم باسبەكم . مەن دەمەۋىت ژيانى خۆم و ژيانى
 ھەموو ۋلاتەكە بېشكەم، ژيانى ھاۋپىكانم، ھاۋپىشەكانم، بزانم لە كۆيدا
 دەكراشتەكان بە جۆرىكى تەربىن . دەمەۋىت بزانم كامەيە ئەو ژيانەى
 كە دەكراشتە بۆين و لە دەستمانچو . ئىمە كىتەب نانوسىن، بەلكو
 ھەندىك خەلكى نەخۆش و بىمارمان ھەيەتەنيا بە ۋە دەژىن كە پارچە
 پارچە ئەو ژيانە ونە بدۆزىنە ۋە بىنەيتىنە ۋە بەيگە ۋە . دۆزىنە ۋە
 ژيانىك كە نەژاۋىت كارىكى ئەستەمە، سەفەرىكى خەيالىيە، سەفەرىكى
 ترسناكىشە بە ھەموو راپوردۋى خۆت و ئەوانەى لە خۆتە ۋە نەزىكن .
 مەرۇف ئەستەمە بىتوانىت ۋەك چۆن بە شەقامىكى پىكدا ھاتوۋە، بە
 ھەمان شىۋە و بەھەمان شەقامدا بگەرەتە ۋە، نا ژيانى ون ھىچ نىيە
 جگە لە كۆمەلىك ساتى پارچە پارچە، لە كەۋتن و بەربونە ۋەى كىتوپر
 بۆ ناۋ ئەو ساتە تارىكانەى كە دەكراشتە تارىك نەبن . جەنابى
 چىرۆكنوس، ئەۋەى مەن بۆى دەگەرەم ئەۋەيە، ھەموو ساتە گەرەكانى
 درۆ لە ژيانى راستەقىنەمدا بدۆزە ۋە . دەبەيت چىرۆكى جوانى ژيانىكى
 تەردۈستەگەين، كە دىۋى ئەو دىۋى ژيانى خۆمان بېت، ۋەك فەرشىك
 ئىمە لە سەرەتاۋە لە سەر دىۋە كال و بېنەخشەكەى پامانخستەبەيت،
 ئىستانتوانمەۋىت ھەلىبگىرەنە ۋە بىخەينە سەر پەنگە راستەقىنەكەى .
 سەئىد يۇنان ئىستانتوانمەۋىت سەر سەمىل سەپى و چارشانە بوو، بە
 خەيالىش مەن ۋىنە كۆنەكەى پىسمانم تەيدا نەدەدۆزىيە ۋە، لام سەيىرە
 چۆن مەرۇف دەشەيت ھەندە بگۆرەيت، يان دەمپەرسى : ئاخۇ ئەۋە چاۋانى
 مەن نىيە لە سەرەتاۋە دۇنيانى بە جۆرىكى دى بىنەيۋە . ئەو سالانە
 ھەندىك چىرۆكى جوانى نوسىيۋو، لەشى ۋەرزەشەۋاننىكى تۆكمە و نىگەي

ئه‌فسه‌ریکی توندی هه‌بوو، به‌پوخساریدا له‌عه‌قیدیکی خانه‌نشین، له‌ده‌ره‌ینه‌ریکی بێ‌په‌حمی شانۆ، له‌مه‌شقکاریکی تۆپی پێ ده‌چوو که به‌رده‌وام خه‌ریکی کۆنتروۆلی جه‌نگیک یان یارییه‌کی ئالۆز بێت. نه‌مبینه‌بوو پێ‌که‌نیت، پۆیشتنێکی به‌هه‌یه‌ت و ده‌نگیکی هه‌بوو که ده‌توانیت بێماناترین رسته به‌چه‌شنیک بخوێنته‌وه‌په‌پیکات له‌سێبه‌ری هێزێکی نادیار. گووتی «جه‌ناب. تۆ باسی چ ژيانێکی له‌ده‌ستچوو ده‌که‌یت... تۆ؟... تۆ؟ .. که‌ی که‌سانی وه‌ک تۆ ژيانێ له‌ده‌ستچوویان هه‌یه. تۆ و هه‌فاله‌کانت له‌سه‌ر عه‌رشێ وڵاته‌که‌ن. ئه‌گه‌ر ژيانێکی له‌ده‌ستچوو هه‌بێت ژيانێ ئێمه‌یه». من ده‌مزانی ئاسان نییه‌ پیاویکی سه‌ربه‌خۆ و خه‌یال‌داری وه‌ک ئه‌و به‌خمه‌ سه‌ر پێگا. من به‌جه‌نابی سه‌عه‌ید یۆنانم گووت «وامه‌لێ مامۆستا. ده‌زانم خه‌لک منیان خو‌شناوێت، به‌لام تۆ وامه‌لێ. ژيانێ منیش په‌ر له‌ژيانێ له‌ده‌ستچوو. هه‌موو ژيانێک سه‌دان ژيانێ له‌ده‌ستچووی له‌ناودایه‌، که‌ مرۆف خۆی له‌ده‌ست خۆی ده‌دات. چیرۆک ته‌نیا هه‌قیقه‌تیکه‌ له‌درۆی واقیع ده‌رمانده‌هیت، هه‌رچیه‌ک تا ئه‌مرۆ ژیاوم درۆیه‌کی گه‌وره‌بووه‌، ئێستا ده‌مه‌وێت تۆ یارمه‌تیم بده‌یت و به‌چیرۆکیک شته‌کان راسته‌که‌مه‌وه. جه‌نابی چیرۆکنوس گه‌ر به‌وه‌یت ژيانێ راسته‌قینه‌م بنوسمه‌وه، بۆ ئه‌وه‌ نییه‌ که‌ ده‌مه‌وێت خه‌لک هه‌قیقه‌ت ببینن، به‌لکو بۆ ئه‌وه‌یه‌ بزانی خۆی ژیان چ درۆیه‌کی گه‌وره‌بووه‌، ژيانێ من هه‌چ کات ژيانێ من نه‌بووه‌، هه‌میشه‌ ژيانێ که‌سێکی تر بووه‌، ژيانێک بووه‌ ئه‌وانی تر ویستویه‌. یارمه‌تیمیده‌ ژيانێکی تر بۆ خۆم دروستده‌که‌م، له‌مندالیه‌وه‌، له‌وکاته‌وه‌ی که‌ له‌سه‌ر میزه‌کانی پۆلی یه‌ک بووم، ژيانێک تێیدا ئه‌و نیگاران ده‌کێشم که‌ نه‌مکێشان، ئه‌و گۆرانیانه‌ ده‌بیستم که‌ نه‌مبێستون، ئه‌و یاریانه‌ ده‌که‌م که‌ نه‌مکردون، ژيانێکی تر... ژيانێک له‌پاستیدا راست ناکرێته‌وه‌، ته‌نیا له‌چیرۆکدا ده‌توانین به‌پێگایه‌کی تر دا بیه‌ین. چیرۆکیکم بده‌ری چیرۆکی من

بیت، من پال‌ه‌وانه‌ک‌ه‌ی ب‌م، که خویندم‌ه‌و د‌ل‌ن‌ی‌ا‌ب‌م که ده‌ک‌را م‌ن نه‌م
 ژیا‌نه ب‌ژیم... ده‌ک‌را م‌ن نه‌ب‌م به لی‌وا جه‌نگیز، ده‌ک‌را ه‌ر که‌س‌یک‌ی
 تر ب‌م. ده‌زا‌نم نه‌و چیرۆ‌که نه‌سته‌مه، نه‌فسانه‌یه، ه‌هرگیز نا‌نوس‌ریت،
 به‌لام ده‌مه‌و‌یت تی‌ب‌گ‌م که له‌م جه‌نگه دو‌رو‌در‌ژ‌ده‌دا چیم له‌ده‌س‌ت‌چ‌وه.
 چیرۆ‌ک ته‌ن‌یا ش‌ت‌یکه پ‌ت‌مه‌ل‌یت چیم د‌و‌را‌ند‌وه، ده‌مه‌و‌یت تی‌ب‌گ‌م چ
 چه‌شنه ژیا‌ن‌یک‌م و‌ن‌کرد‌وه، نه‌وه‌ش ته‌ن‌یا به‌ تۆ ده‌کر‌یت، به‌وانه ده‌کر‌یت
 که نا‌ت‌وا‌ن‌ن وه‌ک ئ‌یمه واق‌عی بن، نه‌وانه‌ی له‌ سه‌ره‌تا‌وه ده‌ت‌وا‌ن‌ن له
 پ‌وخ‌سار‌یک‌ی تر و له‌ ج‌ی‌گ‌ایه‌کی تر و له‌ کات‌یک‌ی تر‌دا در‌وست‌مان‌ب‌که‌وه.
 م‌ن ده‌مه‌و‌یت پ‌و‌ژانه چه‌ند سه‌عات‌یک نه‌و چیرۆ‌که بخو‌یت‌مه‌وه و له‌م
 م‌وته‌که تر‌س‌نا‌ک‌ه‌ی خ‌ۆم ده‌رباز‌یم که نا‌وی ه‌ه‌قی‌قه‌ته. ژیا‌ن‌یک نه‌وم له
 بیر‌ده‌بات‌ه‌وه که م‌ن چیم، وه‌ک په‌رده ده‌یده‌م به‌ سه‌ر نه‌م ژیا‌نه‌ی خ‌ۆ‌ما،
 ژیا‌ن‌یک وه‌ها تی‌که‌لا‌وی ده‌ب‌م، به‌ جو‌ر‌یک ده‌چه نا‌و ور‌ده‌کار‌یه‌کان‌یه‌وه،
 به‌ چه‌شن‌یک له‌ دا‌لان و ژو‌ور و پ‌ی‌گا‌کان‌یدا و‌نده‌ب‌م، خ‌راپ‌تر له‌ و‌نب‌و‌نی
 بی‌نا‌ساز‌یک له‌ با‌له‌خان‌یه‌کی خ‌ه‌یا‌لی نا‌و خ‌ه‌ونی خ‌ۆ‌یدا... م‌ن بۆ نه‌و
 ژیا‌نه ده‌گه‌ر‌یم که نه‌گه‌ر له‌ بن‌په‌ت‌دا به‌ جو‌ر‌یک‌ی تر ب‌پ‌و‌شت‌ب‌ایه، له
 ج‌ی‌گ‌ایه‌ک‌دا پ‌است‌م‌ک‌رد‌ب‌ایه‌ته‌وه...»

سه‌ع‌ید یۆ‌نان وه‌ک بیه‌و‌یت سن‌و‌ور‌یک بۆ ن‌ق‌رب‌ل‌ئ‌یه‌کان‌م دا‌بن‌یت، گو‌وت‌ی
 «هی‌چ که‌س نا‌ت‌وا‌ن‌یت ژیا‌ن پ‌است‌ب‌کاته‌وه، ژیا‌ن ه‌ه‌م‌یشه دا‌ر‌یک‌ی خ‌واره.
 گه‌ر له‌ ج‌ی‌گ‌ایه‌که‌وه پ‌است‌یده‌که‌یه‌ته‌وه له‌ شو‌ین‌یک‌ی تر‌ه‌وه خ‌وار ده‌ب‌یت...
 عه‌فو‌وم‌ب‌که م‌ن چیرۆ‌کن‌وس‌م، تۆ به‌ هه‌له‌ ها‌ت‌و‌یت‌ه‌ لام، م‌ن نه‌دا‌رت‌اش‌ی
 ژیا‌ن و نه‌ ئ‌اس‌نگه‌ری نه‌وم... پ‌یشه‌ی وه‌ها‌شم نه‌ب‌ی‌ست‌و‌وه». م‌ن گو‌وت‌م
 «پ‌استه. به‌لام وا‌ت‌یم‌گه م‌ن ها‌ت‌و‌وم نه‌و دا‌ره خ‌واره‌م بۆ پ‌است‌ب‌که‌یه‌ته‌وه.
 تۆ چیرۆ‌کن‌وس‌یت و ت‌یده‌گه‌یت که ده‌ک‌را م‌ن که‌س‌یک‌ی تر ب‌م، ته‌وا‌و
 که‌س‌یک‌ی ج‌یا‌وا‌ز‌تر‌یم. ده‌کر‌یت ب‌ل‌یت تاز‌ه ته‌وا‌و، تاز‌ه زه‌مان تی‌په‌پ‌ی
 و تۆ چ‌ی‌تر نه‌و که‌سه نیت، تۆ لی‌وا جه‌نگ‌یز‌ی ئ‌اس‌ا‌یش‌یت و ب‌رایه‌وه.

ده‌زانم ... من قسم له سر نه‌وه نییه بتوانم به گژ هه‌قیقه‌تا بچمه‌وه،
 قسم له سر نه‌وه نییه . به‌لام نه‌وه‌ی که فه‌وتاوه، نه‌وه‌ی نه‌م هه‌قیقه‌ته
 ناشیرینه کوشتویتی ... نه‌وه چی؟ ها ... نه‌وه چی؟. لئیگه‌پێین به‌وات،
 لئیگه‌پێین وه‌ک نه‌وه‌ی هه‌رگیز نه‌گه‌ری وه‌ها له سر زه‌وی نه‌بوویتی ...
 پێگای وه‌ها له ژیا‌نماندا نه‌بوویتی؟. نه‌وه‌ی له‌گه‌ل حوکمداراندا
 ده‌مبینیت شتیگه، نه‌وه شتیکی جیا‌وازه، به‌لام من به‌شیکی ونم هه‌یه،
 نیوه‌یه‌کم هه‌یه که ده‌بوو له نا‌ومدا بی‌ت، بژی، جار جار ده‌ریکه‌ویتی،
 به‌لام من ونم‌کردوه . زۆر که‌سی دیش ونیا‌ن‌کردوه ... من زانیاری ته‌واوم
 هه‌یه، زانیاری ته‌واوم هه‌یه دۆخه‌که له‌وه ترسناک‌تره بتوانین بێ‌ده‌نگ
 بین. ته‌نیا شتیگ ده‌کریت نه‌وه‌یه بۆ نه‌و شته بێ‌ناوه بگه‌پێین که
 ونمان‌کردوه، چیرۆکنوسه‌کان ته‌نیا مه‌خلوقاتێ دونیان ده‌توانن یارمه‌تیمان
 بدهن، نه‌و به‌شه له ژیا‌ن بدۆزینه‌وه که هه‌رگیز تیا نه‌ژیا‌وین و تیا نا‌ژین.
 ده‌زانیت هه‌مووی به‌ چی ده‌چیت، وه‌ک برۆینه سینه‌مایه‌کی گه‌وره‌وه که
 دوو فیلم تێیدا ئێشده‌که‌ن، ئێمه بۆ‌مان هه‌بی‌ت به‌ک فیلم ببینین، به‌لام
 له هه‌ل‌بژاردنی سالتۆنی فیلمه‌که‌دا هه‌له‌بکه‌ین، له نا‌وه‌پاستی فیلمه‌که‌دا
 تێده‌گه‌ین ئێمه له شو‌یتێکی هه‌له‌داین، ده‌بی‌ت چی بکه‌ین؟ هه‌ول‌ده‌هین
 بچینه سالتۆنه‌که‌ی دی، به‌لام نه‌وه‌ی که له فیلمه‌که‌ی تر له کیسمان
 چووه، ده‌بی‌ت خۆمان دروستیکه‌ینه‌وه، به‌ جو‌ریگیش دروستیکه‌ینه‌وه،
 وه‌ها کو‌نکریت و ئاماده‌بی‌ت هه‌موو ئاسه‌واری نه‌و فیلمه هه‌له‌یه‌مان له
 خه‌یا‌لدا بسپرتیه‌وه . بمبوره ره‌نگه شته‌که‌م ته‌واو نه‌بی‌ت، وێنه‌سازیه‌که‌م
 دروست نه‌بی‌ت، مه‌به‌ستم باش نه‌پیکابیت، به‌لام تۆ تێمه‌گه‌یت. ده‌زانیت
 جگه له ناو چیرۆکێکی ده‌ست‌کرد، هیچ جێگایه‌کی ترمان نییه له نا‌ویدا
 بۆ هه‌قیقه‌تی خۆمان بگه‌پێین. نه‌و هه‌قیقه‌تی نه‌وانی تر نایانه‌ویتی. من
 پرسیارێکت لێده‌که‌م برای چیرۆکنوسم، تۆ رقت له خۆت بووه، پۆژیک
 بووه زۆر رقت له خۆت بی‌ت؟».

سەعید بە وردی گوئیگرت و بە سەرسامییەوہ پرسی «بۆ ئەو پرسیارە لە من دەکەیت؟ شتێکی وەها ترسناکم کردووە، شایستەیی پرسیاری لەو جۆرەبەم؟ من نازانم، تۆ بەسێفەتی دۆست یان وەک بەپرستیکی گەورە دەزگای ئاسایش قسەم لەگەڵدا دەکەیت؟». «نا من وەک کەسێک کە تکایەکی هەیە، زۆر جار کە هەموو شتێک ناشیرین دەبێت، کە هەموو چیرۆکەکانی ژیان پرده‌بن لە دزیوی، پزگارکردنی دونیا، هەموو دونیا، دەکەوێتە سەر شانی چیرۆکنوسان. راستە چیرۆکنوسان بەردەوام ئەوە دەگێڕنەوە کە پووی نەداوە، بەلام کێ دەلێت هەقیقەت، هەموو هەقیقەت لە ناو ئەوەدا نییە کە پووی نەداوە. من هەموو ژیانم وەک شۆرشگێڕ سەیری خۆم کردووە، شۆرشیش شتێکە وەک چیرۆک، ناچارکردنی دونیایە بە قەبوڵکردنی حیکایەتێکی جیاواز لەم حیکایەتەیی ئیستا پۆزانی پوودەدات. ناچارکردنی ئەو پووداوانەیە کە پوویان نەداوە پووبدەن، شۆرشیش هەولێ بۆ ئەوەی مێژوو وەک ئەو منداڵەیی لێبێت کە بە ئاسایی لێنابێت، شتێکە دژی هەقیقەت. هەقیقەت گەر ئەوە بێت کە هەیە، ئەوا شۆرش هەمیشە شتێک بوو دژی هەقیقەت، بۆ هێنانە مەیدانی ئەوەی پووی نەداوە و نەبوو، وانییە جەنابی چیرۆکنوس؟... وانییە؟ لە چیرۆک و لە شۆرشدا مەژۆف بۆ ئەو دونیایە دەگەڕێت کە ونیکردووە، کە دەیه‌وێت تیا بژی و نایدۆزێتەو. بەلێ جەنابی چیرۆکنوس، مەترسی ئیشەکەیی خۆت بە کەم مەگرە، ئیشەکەیی تۆش بەشی خۆی ترسناکە. هەموو ئەوانی تر، زاناکان، فەیلەسوفان، سیاسییەکان، باسی ئەو ژیانە دەکەن کە ئێمە دەبێت تیا بژین، باسی داهاستو دەکەن، باسی ئەو شتانە دەکەن کە دەبێت بێت. بەلام ئەو ئەو شتانەیی کە دەبایە هەبێت و نەبوو؟... ها... ئەو ئەوانە. بەوانە بلێین مالاوا... بلێین تەواو. نا... کاک سەعید... ناکرێت. چونکە ئەو ژیانە ونە وازمان لێناھێتێت. چیرۆکنوسان تەنیا کەسێک دەتوانن پابوردو بە جۆریکی

تر دروستبک‌نه‌وه، نه‌وه‌ی که بووه له بیرمانبه‌رنه‌وه و شتیکی نوئ بڅه‌نه جیگای. تاکه بوونه‌وه‌ریکن ده‌توانن نه‌وه‌ی له ئیمه ونبووه بیدۆزنه‌وه، ئیوه ته‌نیا چه‌شنی ئاده‌میین کاری وه‌هاتان پیده‌کریت. من خۆم پتر له سی سآله یاداشته‌کانی خۆم ده‌نوسم. هه‌موو شته‌کان له دونیادا چیرۆکن، نه‌وانه‌ی سیاسیه‌کان ده‌یکه‌ن، نه‌وانه‌ی پادشاکان بونیادی ده‌ننن، نه‌وه‌ی جه‌نگ بونیادی ده‌ننیت، هه‌مووی چیرۆکه. هه‌موو ئهم نه‌ستیره‌یه‌ش که ئیمه له سه‌ری ده‌ژین کتیب‌خانه‌یه‌کی گه‌وره‌ی چیرۆکه، به‌هه‌زاران دۆلاب و ریواق و په‌فه‌وه ... نه‌وانه‌ی ده‌مرن چیرۆکه‌کانیان ده‌چیته ژیر زه‌مینکی تاریکه‌وه، ژیر زه‌مینیک له‌وئ هی‌دی هی‌دی تاریکی، حه‌رف و ره‌نگ و وینه‌ی سه‌ر کتیبه‌کان په‌شده‌کاته‌وه. جه‌نابی چیرۆکنوس ... زه‌وی هی‌چ نییه جگه له کتیب‌خانه‌یه‌کی گه‌وره که که‌سیکی تر به‌ جوړه پیت و مه‌ره‌که‌بیکی تر ده‌ینوسی‌ت. هه‌ر یه‌کیک له ئیمه کتیبکی چیرۆکین، نه‌وه‌ش که تو ده‌ینوسی‌ت کتیبیکه له ناو کتیبیکدا. نه‌وه‌شی که ئیمه پییده‌لئین راستی هه‌ر ته‌نیا چیرۆکیکه، چیرۆکیک مرۆف به‌ ژبانی خۆی و به‌ خوینی خۆی ده‌ینوسی‌ت ... هه‌موو ئهم نه‌ستیره‌یه له کتیبیک زیاتر هی‌چی تر نییه که پره له چیرۆک، نه‌ستیره‌کانی تریش کتیبین که هی‌چیان له سه‌ر نه‌نوسراوه. زه‌وی ته‌نیا نه‌ستیره‌یه که یه‌کیک هاتووه و شتی له سه‌ر نوسیوه، نیگاری له سه‌ر کتیشاوه. هه‌موومان چیرۆکین، له به‌ر نه‌وه‌ نرخی چیرۆک به‌ که‌م مه‌گره، به‌ که‌می مه‌گره. به‌لام له ناو هه‌موو چیرۆکه‌کانی دونیادا، شه‌یتان و فریشته هه‌یه. له ناو هه‌موو مرۆفه‌کانی سه‌ر زه‌میندا شه‌یتان و فریشته هه‌یه. به‌لام پروده‌دات له ژباندا ئهم دوو ره‌نگیه ونبه‌یت. له ناکاو هیزیک دیته ناو می‌ژووه‌وه و هه‌موو چیرۆکه‌که ده‌داته ده‌ست شه‌یتان و واده‌کات هه‌موو فریشته‌کان بڅه‌ون، له بیرجنه‌وه، نه‌خۆشبن، په‌ژمورده‌بن و بمرن. له‌ویادا تاکه که‌سیک که ده‌توانیت دونیا رزگار بکات چیرۆکنوسانی وه‌ک تۆن، نه‌وانه‌ن

كە فەسلە ونىپور و ناديارەكانى ناو چىرۆكەكە دووبارە دەدۆزنەو. ئەو چىرۆكە دەدۆزنەو كە فرىشتەكان جىگايەكيان ھەيە لە ناويدا، ژيانى ون ئەو چىرۆكانەيە. ئەو چىرۆكانەيە كە ئىوھى چىرۆكنوسان دەينوسن و فرىشتەكان تىيدا نەمردون... مەن باس لە ئازارى ويزدان ناكەم، نا براى عەزىزم، باس لەو جىگا خالىيە دەكەم كە لەناكاو خەوتنى فرىشتەيەك لە سەر نەخشەكە جىدەھىللىت. كاتىك فرىشتەكانمان خەوتون ژيان چۆنە، كاتىك فرىشتەكانمان بە ئاگان ژيان چۆنە؟... جياكرەنەوھى ئەو دوو سەرزەمىنە كارىكە نە پىغەمبەرەن، نە سىياسىيەكان، نە مەلاكان ناتوانن پىتى ھەستن، بەلكو ئەو ئىشىكە تەنيا لە تواناي چىرۆكنوساندەيە. لەويادا سەعيد يۆنان دەموچاويكى جىديترى ھەرگرت و دواى بىركردنەويەكى كورت گوتى «جەنابى لىوا... ئەم ژيانەى ئىستامان ھىچى ئىمە دروستمان نەكردو، بەلام ژيانىكى دى چۆن دەبىتە ژيانىكى جىاواز نەگەر نەويش كەسىكى دى بۆمان دروستبكات. جەنابى كاك جەنگىز بعبورە، مەن خوشحال نىم بە ناسىنى تۆ، ناشەويٹ بىتناسم، دەزانى بۆ؟ چونكە تۆ بەردەوام ئەو ژيانە ژياويٹ كە ئەوانى تر دەيانەويٹ، ئەو ژيانەى حىزبەكەت دەيەويٹ، ھەزىفەكەت دەيەويٹ، ژنەكەت دەيەويٹ، ئاسايشەكانى دەرووبەرت دەيانەويٹ، پارەكانت دەيانەويٹ... ئىستاش دەتەويٹ ژيانىكى تر بۆ خۆت بسازىنيت، بەجوورەى مەن دەمەويٹ... نا كارى وا بە مەن مەكە». مەن بە شەرمىكەوھ سەرم داخست و گوتم «نا مەن ژنەم نەھىناو». زياتر سەيرى چاويكردم و گوتم «كە دەلیم خوشحال نىم بە ناسىنى تۆ لىم مەگرە. چونكە تۆ نابىنم تا بىتناسم. تۆ نىت تا بىتبىنم و بلایم كەسى كەسم ھەرە با پىكەوھ دابنىشىن و يەك بىناسىن. نا مەبەستم خراپ نىيە. لەم شارە حىزەدا كەس كەس ناناسىت، مەن ئەوانىدى ناناسم و ئەوانىدى مەن ناناسن، تۆ ئەوانىدى ناناسىت و ئەوانىدى تۆ ناناسن، ھىچ كەس ئەوانىدى ناناسىت و ئەوانىدى

هیچ کەس ناناسن، دواچاریش هیچ کەس هیچ کەس ناناسیت، پۆژ بە پۆزیش خراپتر دەبێت. ژن مێردەکەى ناناسیت، کچ باوکی ناناسیت، دایک کوپی خۆی ناناسیت، پیاو منداڵەکانى خۆی ناناسیت. لەم شارەدا من نێم تا تۆ بماناسیت، تۆش نیت تا من بئناسم، بەلکو تەنیا ئەوان هەن، ئەوان بە دەموچاوە تێکەڵ و نادیار و ترسناکەیانەو، ئەوانیدى و بەس. من کە تۆ دەبینم وەک نوێنەرى ئەوانیتر دەبینم... ئەوان، ئەوان کە بە دوامانەو، لە ناومانان.

قەسەکانى لە بەندى دلى منى دەدا.

«هەڤال جەنگیز... تۆ هیچ شتێکت هى خۆت نیه، هەتا ناوەکەشت ئەو نیه کە دایک و باوکت داوینە پێت، ناوەکەشت هى ئەوانە. لەم چەند سەلەدا هەموو شتێکیان داویتى، هێز، دەسەلات، پارە، چاوى زیاد، گوێى زیاد، دەستى زیاد، قاچى زیاد. کە دەپۆیت ئەو تۆ نیت کە دەپۆیت، بەلکو لەگەڵتدا هەزار قاچى تر دەپوات کە قاچى هەموو ئاسایشەکانى ولاتەکە، کە گوێدەگرت بە گوێى ئەوانى تر دەبیسیت، کە دەبینیت هیچ شتێک بە چاوى خۆت نابینیت، تۆ چاوت نیه تا ببینیت، تەنیا ئەو شتە دەبینیت کە ئەوان دەیانەوێت ببینیت. ئەو شتە بۆندەکەیت کە ئەوان دەیانەوێت بۆنیکەیت. من تۆ چۆن بناسم، هەڤال جەنگیز، تۆ نیت تا بئناسم».

وەک بریندارێک لە ھاوێژکەى بیاپۆتەو جى نەهێلێت، گوتم «کاک سەعید. تۆ پێک دەستدەخەیت سەر برینى من... رێک پەنجە لە شتێک دەدەیت کە ژانى هەیه، ئەى من چیت پێبۆیتم، ئەى کە باسى ئەو چیرۆکە ونبوووت بۆ دەکەم، کە باسى ئەو دەردەت بۆدەکەم، کە باسى ئەو دەت بۆ دەکەم من بۆ نێم؟ مەبەستم چیه... تۆ پێمەلێ چۆن بتوانم وانەبم».

«لیوا جەنگیز غەم مەخۆ. هەموومان بەوجۆرەین... تێدەگەیت...

منیش وام، منیش نه‌بوو نه‌وه بم که نه‌وانی تر ده‌یانه‌ویت. هیچ چارټکمان نییه جگه له‌وه‌ی نه‌وه‌بین که نه‌وانی تر ده‌یانه‌ویت. ده‌بوو نه‌وه‌بم که ژنه‌کم و منداله‌کانم و به‌رټوه‌به‌ری مه‌کته‌به‌کم و ماموستا‌کانی هاوړټم ده‌یانه‌وېست. پوځیک بریارمدا نه‌وه نه‌بم. تیده‌گیت، پوځیک وتم به‌سه، تا ئیره و ئیتر به‌سه. به‌لام ده‌زانی که ده‌لټیت به‌سه چیت لیده‌کن... ده‌زانیت؟ ده‌تهاپن، هه‌موویان پټکه‌وه ده‌بن به‌یه‌ک ده‌ستاپی گه‌وره و به‌س‌رتدا ده‌پوڼ و وه‌ک مشکټکی جیقن پانو‌پلچت ده‌که‌نه‌وه، دوا‌یی ئیسکه‌کانیش‌ت ده‌هاپن، به‌هه‌موویان ده‌تگرن و ده‌تخه‌نه ناو مه‌کینه‌یه‌کی گه‌وره‌وه و وردتده‌کن. تیده‌گیت؟ بیته‌وه‌ی به‌خوت بزانی‌ت هیچ که‌سیکت له‌ده‌ور نامینټیت. نه‌ژن، نه‌مندال، نه‌هاوړټ. به‌ر له‌هر که‌س منداله‌کانی خوت ده‌تگرن و س‌رتده‌خه‌نه ناو مه‌کینه‌که‌وه. سه‌یرکه هه‌فال جه‌نگیز، نه‌وانه ده‌بینیت، ده‌یان‌بینیت، نه‌وه‌خه‌ل‌کانه‌ی که به‌رټگادا ده‌پوڼ، ده‌یان‌بینیت... نه‌وانه هه‌موو به‌شیکی مه‌کینه‌کن. مه‌کینه‌که له‌یه‌ک که‌س و دوو که‌س و هه‌زار که‌س دروست نه‌بووه، هه‌موویانن، هه‌موو نه‌م شاره‌یه، تیده‌گیت؟... هاوړټ‌کانی خوتن، که‌سانی نزیک‌ی خوتن، ژنه‌که‌ته. بیه‌ینه به‌رچاوی خوت که‌هه‌موو نه‌م شاره، به‌دیوار و به‌رد و شه‌قام و مرو‌فه‌کانییه‌وه بیټ به‌ده‌ستاپ‌یکی گه‌وره و به‌س‌رتدا ب‌روات... بیټ به‌ده‌ستاپ‌یکی گه‌وره و یه‌کجار به‌هه‌موو کټشی خو‌یه‌وه، به‌ته‌واوی گوژمییه‌وه به‌س‌رتدا ب‌روات».

له‌ناخه‌وه هه‌ستم به‌ترسیکی گه‌وره کرد. وه‌ک یه‌کټک درپنده‌یه‌کی گه‌وره به‌ره‌و پووی بیټ و بترسیټ، هاوارم‌کرد «هاوار، نه‌ی چی بکه‌ین».

«هه‌فال جه‌نگیز. من وازم له‌وه‌زیه‌که‌م هی‌نا، وازم له‌برا‌کانم هی‌نا، وازم له‌هه‌موو سه‌روه‌ته‌که‌ی باو‌کم هی‌نا، وازم له‌ژنه‌که‌م هی‌نا، وازم له‌هاوړټ‌ی هی‌نا، له‌دیانه‌ت، له‌سیاسه‌ت، له‌هه‌موو شت‌یک، له‌هه‌موو نه‌و درو‌گه‌ورانه‌ی نه‌م ژیا‌نه‌یان چنیوه. وامده‌زانی که وام‌کرد وازم

لێدەهێنن. وامدەزانی ئیتەر بۆ هەتا هەتا یە هەموو شتیکیان بۆ چۆل دەکەم و دەیدەمەو و دەست خۆیان و ئیتەر تەواو. پێیاندەلێم ئێو و ییستان هەموو ئەو شتانەم هەبێت، و ییستان بخوێنم، وەزیفەم هەبێت، پارە پەیدا بکەم، ژنم هەبێت، منداڵ بەختی بکەم... باشە... هەموویم کرد... هەموویم کرد و ئیتەر هیچیانم ناوێت، هەمووی تاقیکردنەوە یەکی زۆرکاری بوو دەبوو پیابم. سوننەتی بێشەرەفی ژانیکی بێشەرەف بوو کە ئێو داتان نابوو... هەموویم جێبەجێکرد، ئیستا لێمگەر پێن بڕۆم. ئیستا هەموو شتەکانتان دەدەمەو و دەمەوێت بڕۆم و ژانیکی تر بڕیم و بە جۆریکی تر دەست پێیکەمەو. دەمەوێت بزانم، بزانم گەر ئەو نەبم کە ئێو دەتانهوێت، من چیم. گەر ئەو نەبم کە ئێو دیاریتانکردووە، من کێم؟ بەلام تۆ وادەزانیت وازت لێدەهێنن. نا، هەتا هەتا یە بەدواتەو، ئەو کاتەی کە دەتەوێت وازبەیت دەبیت بە مەخلوقیکی ترسانکتر. هەموو یارییە کە واریکخراوە کەس نەتوانیت لێپرابکات... دەرگاگان و پەنجەرەکان بۆ ئەو دانراون بەس تەنها لووتیان پێوە بنێین و هەوا هەلمزین، بۆ ئەو نەکران بۆتوانین لێیانەو پابکەین».

من هاتبووم بۆ لای سەعید یۆنان تا یارمەتیم بدات، بەلام ئەو بە ناو میندی دەیکوشت. من گووتم «برای چیروک نوسم پێمبێت، چی بکەین؟».

«دەزانیت چیت لێدەکەن؟. دەتکەن بە پوشیک، وادەکەن نزیکترین کەس کە منداڵە کەتە بۆتوانیت بتکوژیت. بەلێ هەتال جەنگیز، گەر بۆ ژانی پاستەقینە خۆت دەگەرێت. ئەو ژانەی کە دەبایە بژیت و بەلام لە ناکاو، لە ساتیکدا، لە جێگایە کدا کە خۆشت ئیستا نازانیت کە ی و کوێی، لە خەت دەرچوو و بۆت نەگیراوەتەو. ئەو بۆی مەگەرێ... چونکە لەو ساتەدا کە دەیدۆزیتەو دەتکوژن. بەلام گەر هەر سووریت بە دوایدا بگەرێت، بزانە هەر شتیک بکەیت، دەبێت سزاکی

قەبوۋىڭكەيت، ۋەك من نىرخە گرانەكەي بدەيت».

من گوتم «نا دەزانم كەي ھەموو شتىك لە خەت دەرچوو، دەزانم... ئەو پۆژە كە لە پىسامان ئەسپە نەخۆشەكانم كوشت... من و لىفىتانت ھۆمەر بۆتانى بووين، ئەو گووتى دەبىت بېژىن ئەسپەكان بكوژىن. گەر ئەسپەكانم نەكوشتابايە، لەوانەيە ھەموو شتىك بە جۆرىكى تر و بەرڭايەكى ديدا بېۆشتابايە».

«ھەفالى ھەمىشە شتىك ھەيە كە ئەوانى تر پىتيدەكەن... ھەمىشە. تا پۆژىك دىت ئىتر تەنيا ئەو شتانه دەكەيت كە ئەوانى تر دەيانەوئەت. پۆژىك دىت ئىتر نازانەت تۆ چىت ويستو، چونكە تۆ نەماوئەت، ئەوانى تر چوونەتە ناو پۆختەو و دانىشتوون. من كە ھەموو شتىكم بۆ بەجىيەشتن، دواتر نەمدەزانى من چىم و كىم و چىم دەوئەت. من نەمابووم، شتىك نەمابوو ناوى من بىت. سەعيد يۆنان جگە لە ناوئەك و تۆپەلىك گۆشت كە ئەوانى تر ئىشيان پىكردو ھىچى تر نەبوو، قەت ھىچى تر نەبوو. بەلام لە ناكاو كە ئەو ھەستە پەيدا دەكەيتەو كە خەرىكە دەكەيتەو دەستخۆت، خەرىكە دەتەوئەت شتىكى تر لە خۆت دروستبەكەيت، دەزانەت چەند ئىفلىجيانكردوئەت... چەند گەمارۆيان داوئەت. چۆن يەكەيەكە ئىسكەكانيان ھاپوئەت. دەزانى من چىم كرد؟ نوسىم. ئەو ھى كە تۆ دەتەوئەت پىيىبەگەيت لەم ژيانەدا جىگاي نابىتەو. مەروف لىرە دەتوانەت بۆ يەك جىگا رابكات، تەنيا بۆ يەك جىگا، ئەويش بۆ سەر كاغەز، لەو دەرجىت ھىچ شوئىنىكى تر نىيە رابكەين بۆي، لە تاراوگەي سەر كاغەز بەولاو، زەوييەكى تر نىيە بۆي ھەلبىيىن... زەوييان ھەموو گرتوو لەسەر بۆ ئەوسەر، تاقىبەكەرەو بۆ و لاتىكى دى، بچۆ بۆ دوورگەيەكى دوور، لەوئە لە ھەر جىگايەك پوونتر و پۆشنتر دەيىنى كە جگە لە تاراوگەي سەر كاغەز، لە پەناگاي سەر كاغەز، لە ھەلھاتن بۆ ولاتى سەر كاغەز، ژيانى سەر كاغەز، ئومىدى

سەر كاغەز، هیچ بەستىكى تر لە سەر زەوى نەماوە بۆى بۆين». «براى چىرۆكنوس... من دەمەوێت بەشىك لەو ژيانەى تر، ئەو ژيانە ونەى من، ئەو ژيانەى كە دەبوو هەمبەيت بیدۆزمەو. پتويستيم پتیهى من بەو نایمەو بە خۆم، بەلام دەبێت بزانم گەر من ئەم مەرفە نەبوومایە، ئەم ئاسايشە نەبوومایە كە شەو و پۆژ وەك چاويكى قورميشكراو بەدواى ژيانى خەلكەو. گەر ئەم ئامپەرە نەبوومایە، دەكرا چ جۆرە ژيانىكى ترم هەبێت. دەكرا لەگەڵ فريشتهكەى ناومدا چۆن بژيم. من پتويستيم پتیهى من. مەسەلەكە بۆ من مەسەلەى ژيان و مەرگە. مەسەلەى مان و نەمانە، دەبێت ژيانىكى دوو هەمم هەبێت، تێدەگەيت، مەسەلەكە پەيوەندى بەو هەمە، بە فريشتهكەى ناو ناخەو هەمە. فريشتهكەى ناو ناخە. ئەوێ كە هەرگیز لە سەر سەحنەى ژيانم دەر نەكەوتوو، دەبێت لە سەر سەحنەى خەيال، لە سەر شانۆيەكى تردا دەر بکەوێت، بۆ ئەوێ نەمریت».

كەمێك بە تورپەيەو گوتى: «بەلام تۆ بۆ... عەقید جەنگیز تۆ بۆ. تۆ چ دەرديك خستيتيە سەر ئەم هەوايەى كە دەشیت ژيانىكى دىكەت هەبێت. من ئەو نوسەرە بيشەرەفانەى پيش خۆم ئەو دەرديان لە سەردا سەوزكردم... ژيانىكى تر. مەرفە تا خەيالى ژيانىكى تر ناپەرێتە سەرى پارزيه، بەلام كە ئەو بىرۆكە مەلعونە دەچێتە سەرى، ئیتر وەك كرميكي هار لە ناو هەمە دىخوات. تا ئەو نەپەرپووتە سەرت زۆر هەست بە قەفەزەكە ناكەيت... ها هەرچيەكە قەبووتە و تەواو. قەفەزە و هەمە و براپەو، دەلێيت، منيش وەك ئەوانى تر. بەلام كە ئەو كرمە چوو سەرتەو نایەتە دەر. ئیتر بەجۆرە... بەجۆرە. هەميشە دەبێت دوو ژيان هەبێت. ژيانى يەكەمەت هەمووى ئەوان دەيبەن، ژيانە پاستەقینەكە هەميشە هەمە، ئیستا تۆ لێرە دەپۆیتە دەر، دەچیتەو بۆ

ئاسایش، چی ده بینیت؟. هاوړپکانت، هاوړپ به خته وهره کانت، نه وانه ی له ئوفیس خویان به پادشای دنیا ده زانن، قاچ ده نینه سر قاچ، قوونیان خستوته سر میزه کانیان و به موبایله کانیان دلداریده کهن... خوشحالن که حاکمی دویان، کامه رانن که جگه له وان هم شاره حاکمی تری نییه. تو له وان ده پشکنی و نه وان تو ده پشکنن. تو له ناخدا رقت له وانه و نه وانیس له ناخدا رقیان له تویه. به لام مروف تا له ناو یارییه که دایه، همو شتیک باشه، همو شتیک ئاساییه، ده توانیت به ئاره زووی خوئی نه وانیدی ناوینیت، بیانپشکنیت، به خواستی خوئی حه زی به چ حوکیکه بیدات به سه ریاندا... هه تا بیانکوژیت، چالیان بو هه لکه نیت، چ شتیک به ده بیخاته پالیان. به ئی... جه نابی لیوا. ئیستا که ده پوی ده که ویته ناو نه وانه وه، نه وانه ی به ک ژیانیان هه به. نه و ژیانیه که مولکی خویان نییه، مولکی وه زیغه که یانه، مولکی حیزیه که یانه، مولکی ژنه کان یان میرده کان یانه، مولکی دایک و باوک و منداله کان یانه... به وهش ده ئین «هاوکاری ئینسانی»، ناویده نین «پوچی کومه لایه تی»، ناویده نین «سوننه تی ژیان» «پیز له گه وره کان» «پیز له بچوکه کان» «پیز له خودا» و هه زار ناوی تر. به لام جه نابی لیوا، هه ره مووی درویه کی گه وره یه، هه ره مووی درویه کی گه وره یه. نه وه ی گرنگه نه وه یه تو ته نها نه وه بیت که نه وان ده یانه ویت، نه وه بیت که پوله کت له م نمایشه ناخو شه دا باش وازی که یه، نه وه بیت که ده ره یته ره کوشنده که پیویستی پییه تی، نه وه بیت که وه زیغه کت ده یه ویت... هه رگات بیرت له وه کرده وه نه وه نه بیت که داوایده کهن، ئیتر تو دوژمنی کومه لیت، خو په رستیت. ئیتر ده تهاپن. جه نابی لیوا نه که ویته نه وه له یه وه وابه زانیت پوسته کت له ئاسایش، خزه تی دوردریژت بو حیزب، هاوړپیه تیت له گه ل سه روکدا پزگار تده کات. هه ره که ویستت شتیکی تر بیت، هه ره که ویستت نه وه نه بیت که نه وان چاوه پوانیده کهن

دهتھاپن... ھەموو میژووی ژیاڤت دەسپرنەو، ھەموو تاوانەکانی ئەم سی
سالت بە سەردا دەسوون، ھەموو ئەوانەش کە تۆ وادەزانیت ھاوپیتن،
پیش ئەوانی تر قاچ بە سەرتدا دەنن... من وەک بڕایەک پیتدەلیم،
وامەزانە ئەو قسانە ی بۆ منی دەکەیت شتی بیژیان و سادەن... نا کاک
جەنگیز... تۆ چیلکە دەکەیت بە شاری زەردەوالە یە کدا کە چزووی ھەر
یەکیکیان بە قەد کەلەبی دە ئەژدیا ژەھری پتوہ یە ».

کە چوومەو سەر مەیتەکی، ھەموو قسەکانی یەکەمجاریم بەیادا
ھاتەو، چاوہ پەش و نیگا تیژ و بڕانگە درێژەکانی. شەو لاشەکیان
لە مزگەوت شتبوو، کەفیان پۆشیبوو، لە دارەمەیتیان نابوو. چوار
فیشەکی پتوہبوو، دوو فیشەک لە سەری و دوو فیشەک لە دلیدا بوو.
ئەو تاکە چیرۆکنوسیکی باشی جەمعیەتە کەمان بوو، پیماندا گەوت
«ئەندازیاری ژیاڤی ون». لە دەفتەری یاداشتەکانی مندا ناوی سەعید
یۆنان ھاتبوو. دلنیا بووم کوشتنی پەتوہندییەکی گەورە ی بە دزینی
یادەوہرییەکانی منەو ھەبە. من لە یاداشتەکاندا بیترس قسەم لە
بارەوہ کردبوو، ئەو بە بپوای من کە کارێکی نەدەکرد ترسناک بیت،
ئەو جگە لەوہی چیرۆکنوسی ژیاڤیک بوو کە نەژیاوین، چیرۆکنوسی
ئەو شتە پاکانە بوو کە نەماندیوون، دروستکەری ئەو ساتانەبوو کە
ئیمە خۆمان لیدزیوہوہ، گوناھێکی تری نەبوو. بەلام ئەوانە ی لە دەزگا
کار دەکەن، ئەو شتانە نازانن. زۆریەیان یان سیاسی پیر و گەمژەن
یاخود گەنجی نەخویندەوار و بە تەماحن. دلنیا بووم حیزب دۆسییە ی ئەم
مەسەلە یە منیان داوہتە دەست عەقید ئەردەوان یاخود عەقید سەفین،
ھەر ئەوانیش خانمی مەستورەیان لاقە کردوہ و فیدیۆیان لیگرتوہ، ھەر
ئەوانیش سەعید یۆنانیان کوشتوہ.

حیزب ژمارەیهکی نۆڕ ئەندام و لایەنگر و ھەواداری خۆی ناردبوو ھاو پرەسە، ھاو بۆ ئەوێ تاوانەکە لە خۆی دووربۆخاتو، ھاو بۆ ئەوێ چاوەدێری ناشتنی تەرەپەبەکان و ھاو پەرچەکردارەکان بنوسن و ھاو قەسەیک تۆماربەکان، نۆڕەیان گەنجی مەدەنی قات لەبەر و چاویلکەدار بوون کە بە گومانەو گۆپیان دەگرت و بە گومانەو سەیری ھاو مومانیان دەکرد. مەن بەکەپەکە دەمناسین، نۆریان خۆم لە سەر کار دامەزاندبوون، بەلام بۆ پێکەنینی زەمان و گالتەیی قەدەر، ئێستا چاوەدێری منیان دەکرد. مەن دڵنیابووم، لە بەیانییەو بە دوامەوێ. وشەیی نەگوتراوی سەر لێویشیان، ئەو بوو دەتھاپین.... دەتھاپین... دەتھاپین... ئەو ھاو مان ئەو وشەیی سەعید یۆنان بوو، کە پێشتر ھاو زارچار لە حیزبدا بیستبووم و بیرم لە ترسناکی و ناشیرینیەکی نەکردبوو، وشەیک بوو بەردەوام لە حیزبدا بەکاریان دەھێنا، لە ئەندامانی بیرۆی بالاو تا ئاسایشە بچووەکانی ھاو دەزگا و ئەندامە سادەکانی سەر بە پێکخراوە مەدەنیەکانی حیزب، پۆزانی بەکاریان دەھێنا، وشەیی ھاو سەحراوی ژیان و ھاو نەنگمان بوو. «خەمت نەبێت، حیزب وەک گۆیز لە جیقڵدانەیی قەلدا بۆت دەھاپێت» «قووندەری وا کەس نییە بێھاپێت» «خۆشک و دایکی وەک باراش بۆ دەھاپم» «وێلا سەرۆک بێھەیت ھاو بە نوکی پەنجە تووتەیی دەھاپێت». ئەو ئەو پستانە بوون کە پۆزانی لە پێواوەکانی دەزگای ئەمنییەدا دەبێستن. ئەو پۆزە پیاوانی دەزگا و بیرۆی بالا پێکرا خێسە و مۆنیەکی تاییبەتی لە چاویاندا بوو، ئێستا تەواو دڵنیابووم کە پێشەیی دوورخستەو و پەرەوێزخستەو و کوشتنیشم دەستی پێکردو. ھاو نیکیان زیاد لە سی سەل بوو ھاو پێم بوون، لە ھاو ھوولەیک و لەرەیکە دەنگ و نیکایەکیان تێدەگەیشتم. دەمزانێ کە دەلێن «کاکە چۆنی... باشیت؟». چ کێنەیک و چ سووکایەتییک و چ

سزایه‌ک له پشت وشه‌کانیانه‌وه وه‌ستاوه . هه‌والی له کارخستن و دور خستنه‌وه‌م له ئاسایش وه‌ک ئاگر بلأوبوو‌بووه‌وه . دلنیا‌بووم هه‌موویان خویان ئاماده‌کردوه تا بکه‌وم و پئی به‌ سهر سه‌رمدا بنێن . له ناشتنی ته‌رم و پرسه‌که‌دا ژماره‌یه‌کی که‌م له‌ نه‌ندامانی جه‌معیه‌تی ژیا‌نی دووه‌م بینیه‌وه . که‌ به‌جیا و دور به‌ دور هات‌بوون، هه‌موو شتی‌ک له‌ سه‌رسامیان پێوه‌دیاریوو، به‌لام دلنیا‌بووم واعیزی پیر هه‌موویانی ئاگادارکردۆته‌وه، چونکه‌ هیچ که‌سیان نه‌ سه‌یری منی کرد و نه‌ لێم نزیک بووه‌وه .

له‌ دوا‌ی به‌ خاکسپاردنی سه‌عید یۆنان، که‌پامه‌وه‌ بۆ مائی، به‌لام له‌ پێگا لامدا و به‌ ناوی نانخواردنه‌وه‌ چوومه‌ چێشتخانه‌یه‌ک، به‌رله‌وه‌ی به‌ئێم نه‌و چاوانه‌ی به‌ دوامه‌وه‌ن به‌مگه‌ن له‌ ته‌والیتی چێشتخانه‌که‌وه‌ به‌ سیمکارته‌ نه‌ینیه‌که‌م ته‌له‌فونێکم بۆ واعیزی پیر کرد و پێمگووت «حیزب به‌ دوامانه‌وه‌یه . هه‌ر نه‌وان سه‌عید یۆنانیان کوشتوه . ده‌بێت هه‌موو چیڕۆکنوسه‌کانی جه‌معیه‌ت ئاگاداریکه‌یت‌وه‌ که‌ خویان بشارنه‌وه‌... به‌ زوترین کات». واعیز نه‌یده‌زانی به‌ دروستی چی بووه . من بۆم پوونکردنه‌وه‌ که‌ «حیزب ترسیکی گه‌وره‌ی لێنیشته‌وه‌... حیزب له‌م چیڕۆکانه‌ زۆر ده‌ترسیت، خه‌ڵکانێک هه‌ن نایانه‌و‌یت هیچ قسه‌یه‌ک له‌ رابوردو بکریت . تێده‌گه‌یت، وه‌ختی نه‌و قسانه‌ نییه‌، ناتوانم له‌ ته‌له‌فوندا هه‌موو شتی‌ک پئی بلێم، به‌لام زۆر گرنگه‌ هه‌ر یه‌کی‌ک له‌ ئێوه‌ چیڕۆکی ژیا‌نی خۆی باش بشاریت‌وه‌، چه‌ند جارێک کو‌پیه‌که‌ن، له‌ شوێنی جیا‌وا‌زدا هه‌لیگرن، گه‌ر من کوژدام یان گیرام یان شتی‌کم لێهات به‌ نه‌ینێی به‌رده‌وامبن، گرنگه‌ نه‌وان بژین . گرنگه‌». دوا قسه‌م نه‌وه‌بوو تکامکرد و رامسپارد خزمی‌کی دووری، ناسیا‌وی‌کی، که‌سی‌ک که‌ جی‌گای هیچ گومانێک نه‌بێت، بینێریت و سیم کارتێکی نوێم بۆ بکریت، چونکه‌

دَلْنِیام پیاوانی ده زگا هه وڵده دهن هه موو ژماره کانی من بزانی و له چەند پۆژی داهاتوودا ناتوانم بهم ژماره یهش کاریکم . زۆر بیرم له وه کرده وه که له بری تهله فون ئیمه یله کم به کاربهیتم، به لام براده رانم زۆربه یان ئیمه یلیان نه بوو، زۆربه یان له ته مه ندا بوون و نه شیانه دزانی کۆمپیوته ر چون داده گیرسیت .

من به تله فون قسه یه کی زۆرم لگه ل بولبولیاریشدا کرد و تێمگه یاند
من له مه ترسییه کی گه وره دام و گه ر ده نگم نه بوو، خۆی به بێدهنگی
سۆراغی هه موو شتێک بکات، و هه ر کارێک پێوسته راپیه پێنێت، به
دهنگی که سیکی تێکشکاوه گووتم گه ر گیرام نه وا ده بیست بهروات و
له قاتی سه ره وه ی ما ل و له ژووره نه یینییه که ی مندا به کاری خۆی
هه ستێت.

دواى ئه و دوو ته له فونه بېشه وهى نان بخۆم، چيشتهخانه كه م به جيه پيشته
و گه پامه وه بۆ مال، دلنيا بووم ئه و دهيان چاوهى ئىستا چاوه ديريমে ده كن
ده زانن، منيش دوا يارى خۆم ده كه م. هه موو ده يان زانى من دامه زرينه ر و
دروستكه ر و بونيانده رى بنه رته تى ده زگاى ئاسايشم، من يه كه م نه فسه رى
هه والگر و يه كه م ته كنيسازى ده زگا و يه كه م عه قلى پشت وازييه
گه وره كان بووم... به لام ده شمزانى حيزب ده زگايه كى وه ها شه يتانييه
جيجرى بۆ هه موو مروفتيك هه يه. نا، من هه رگيز نه كه وتبوومه ئه و
هه له سامناكه وه و ابرانم حيزب ناتوانيت ده سته بردارى من بيت. حيزب
هيج نيه جگه له ئاميريكى بپروخ، له مه كينه يه كى گه وره ي جه پانندن
و پليشاننده وهى ئينسان، به جوړيك سه روځى ليده ربه كيت نه لته رناتيفى
بۆ هه موو كه سيځى تر هه يه. له راستيدا من گه يشتبوومه ئه و بپروايه
حيزب جگه له وه فا و ملكه چى هيج سيفه تيځى ترى مروڤى بۆ
گرنگ نيه، گه ر وه فادار و ملكه چ بوويت، هه موو شته كان به باشى

ده پۆن. وهفا نه وهك توانا، ئه وه بپروای هه ره گه وره ی سه رۆك بوو، كه به رده وام به پتگه نینه كه ی خۆیه وه له كۆبوونه وه ی هه ئاله حیزبیه كاندا دووباره ی ده كرده وه .. وهفا نه وهك توانا ... هه هه هه ... وهفا نه وهك توانا ... هه ئالان ... هه ئالانی تیکۆشه ر ئه وه تان له بیر نه چیت.

كه گه رامه وه بۆ مائی، ئه زمی را له هۆله كه دا سه یری كه ئالێکی ئه فریقایی ده كرد، له ئه زمی را وه ورده ورده عه شقیکی زۆری ئه فریقا چووبوه دلمه وه، زۆرجار به گالته وه ده مگوت له وانیه پۆژیک بیت، من له گه ئلدا بێم بۆ ئه فریقا، له وێ ده بێم به خزمه تكار و تۆش به وجۆره دلنه رم به له گه لمد. ئه زمی را فریشه ته یك بوو بۆ خۆی، به دهنگی به رز پێده كه نی و ده یگوت ده تكم به باوكی خۆم، به باوكه كه چه له سه رزله كه ی خۆم. دوا ی ئه وه ی له سالتۆنه گه وره كه دا پشوویه كم دا و كاكاوێكم خواره وه كه ئه زمی را دا پوویه کی ئه فریقایی تیده كرد و بۆن و به رامه یه کی تاییه تی ده دایه، چوومه قاتی سه ره وه و ده رگای گرنگترین ژووری ژیانم كرده وه ... ئه وه له وێ بوو، له سه ر ته خته سپیه كه ی خۆی له ناو نوینه كانیدا خه وتبوو، هه میشه له سه ر پشت ده خه وت. به زحمه ت هه ناسه ی ده دا، په نجه ره كانم كرده وه و په رده كانم ته واو لا دا و تیشكێکی كه م ها ته ژووره وه، من به عه شقیکی زۆره وه له نزیکیه وه وه ستام، سه یری پێسته سپی و برژانگه كانیم كرد، سه یری سه ره پووتا وه كه یم كرد، وهك بۆنی عه ترێکی به هه شتی هه لمرژم بۆنم كرد ... خۆشترین بۆنێك بوو تانه و كاته هه لمرژییت، به ئه سپایی ده ستم له پوومه تیدا و گووتم «بنوو عه زیزم ... بنوو ... بنوو ... بنوو و بیر له من مه كه ره وه».

دووباره لیښتانت دهیینهوه

که گولله کانمان نا به عادیل مامه وه، بۆره په کی نۆر ناناسایی لیه رزبووه وه. گهنجیکی زلی ماسولکه دار و قز درژیوو، دوو جار به دهم بۆره وه سووری خوارد و کهوت. ئیستاش که دهنگی نه و بۆره گه وره به م دیته وه گوئ، ده ترسم. وهک دهنگی گیانداریک هاته به رگویم زمانی نه بیت و هه موو عومری له گه رویه کی توکن و تاریکه وه بۆراندیبتی. ئیمه که له دووره وه سهیرمانده کرد، هه ستمان به بۆنی پیساییه که ی کرد که بای زگی و هیزی گولله کان پیکه وه پتیا نکرد. کوشتنی عادیل مامه به کهم کاری شۆرشگیرانه ی راسته قینه بوو، که سه ره تای سه ره لډانه وه ی شۆرشی له ناو شاردا راگه یاند، خالی دووه ممان ده بوو لیښتانت بیت. من به حوکمی نه وه ی لیښتانتنم ده ناسی و ناگاداری چیرۆکه که ی بووم له گه ل نزاردا، که میک له تیهو گلان له کاری وه هاوه ده ترسام، به تاییه ت لیښتانت چه کدار و هیزی په ریزی نۆر بوو. ده ترسام گه کاره که سه رنه گریت، نه وه ی دروستمان کردوه تیا بجیت و هه ندی هه فالیش له ده سته ده ی که بوونیان له م قوناغه دا گرنگ بوو. به لام نه نجومه نی بالا به منیان گووت کوشتنی لیښتانت کاریکی گرنگه، هیزی شۆرش پیشانده دا و وره ی خه لکانیکی پوخاو هه لده سینیته وه. له سه ره تاوه دیار بوو که نزار ئیدریس خوی ده یه ویت پلانی کوشتنی لیښتانت دارپژیت و بشیباته پتیه، پوو به پوو و بته یچ دوو دلییه ک به منی گووت «نه و له پتیاوی کوشتنی لیښتانتدا په یوه ندی به شۆر شه وه کردوه» و نه وه ی له بیرناچیت که لیښتانت پفاندویتی و نه تکی کردوه و وهک مه یمون به گونده کانی باکوردا گتپاویتی، که وایگووت قوول سهیری چاوی منی

کرد و وه‌ها بوو بیه‌وئیت منیش بنیته ژیر باری ئازاریکی ویزدان. نزار گهرچی گهنجیکی بیویژدان و شه‌پانی بوو، خالیش نه‌بوو له سیفه‌تی زۆر شه‌یتانی، به‌لام بیته‌زموون بوو، به‌سه‌ریک به‌گرنگم ده‌زانی له ریک‌خراوه‌کاندا بمینیت‌ه‌وه، به‌سه‌ریکی دیش له‌م کاره ده‌ترسام، چونکه ته‌قه‌کردن له پیاویکی مه‌کرباز و به‌هیزی وه‌ک لیفیتانت کاری مندا‌لان نییه و نه‌زموونی ده‌وئیت. نزار پاشکاوانه گوتی لیفیتانت له ترسنۆکیک زیاتر هیچ نییه، که تاکه ئاره‌زووی نه‌وه‌یه کاغه‌زی دلداری کچ و کوپی قوتابخانه ده‌ره‌بئیت و بیانخوینیت‌ه‌وه و کۆیانبکاته‌وه، هیچ نییه جگه له داهۆلکی په‌پۆ که نه‌و ده‌توانیت به‌سزای میله‌تی بگه‌نیت «هر کاتیک گوزاره‌ی سزای میله‌تی به‌کارده‌هینا، له گه‌رویدا نه‌و نه‌غمه گالته‌چاره‌م ده‌بیست، که به‌دریژی زیانی هاوشانی نه‌و وتانه بوو که به‌ناچاری و دور له‌ویست و هه‌زی خۆی به‌کاریده‌هینان». نه‌وه‌ی وایکرد بۆ من جیگای بره‌وا بیت و سه‌رنج‌راکتیش ده‌رکه‌وئیت، نه‌و بره‌وا به‌خۆبوونه گه‌ره‌یه‌ی بوو. نه‌وکات زوو زوو له‌په‌نگی جله‌کان و شیوه‌ی خۆگۆرین و جۆری قژداهینانی خۆی ده‌گۆپی، هه‌ندێجار واده‌رده‌که‌وت بیتاک بیت و هه‌ندێجاریش زۆر له‌په‌نه‌اندا هاتوچۆیده‌کرد. په‌یوه‌ندییه جه‌سته‌یه‌کانیشی له‌گه‌ڵ خانمی ماردینیدا تاده‌هات پوونت و پوونت بۆ ئیمه‌ ئاشکرا ده‌بوو. گهرچی ئاشکرا ناوی نه‌غه‌ده‌ی نه‌ده‌برد، به‌لام له مه‌جلیسی خواردنه‌وه‌کاندا که مه‌ست ده‌بوو، ئاشکرا باسی نه‌و ژنه دکتۆره‌ی ده‌کرد که به‌سته‌زمانه تا ئه‌م له‌گه‌ڵیدا نه‌خه‌وتوه نه‌یزانیوه پیاو تامی چۆنه. من هه‌ندی که‌سم پاسپارد تا به‌وردی چۆنیتی زیان و په‌یوه‌ندی‌کردن و یه‌کتربین و سه‌رجیکردنی هه‌ر دوکیانم بۆ ئاشکرا بکه‌ن و زانیاری ته‌واوم بۆ کۆبکه‌نه‌وه. بۆ هه‌موو سه‌ره‌کردایه‌تی حیزب نه‌غه‌ده وه‌ک ته‌لیسم وه‌هابوو. مانای چی شاعیریکی وه‌ها جوان، کچی دکتۆریکی ناودار، ژنی دکتۆریکی گهنج، له‌گه‌ڵ چه‌قۆکیش و به‌دمه‌ست و زماندریژیکی

وهک نزاردا بیټه دوست؟. هه‌لبه‌ت هه‌موو ده‌مانزانی نزار چه‌ند کورپکی
قۆزه، چه‌ند له‌ فریوداندا لیژانه. گهر پیاوانی تر به‌ پیز و حورمه‌ت
و وبقار ژن پاده‌کیشن، ئەم به‌ بېشه‌رمی و نیازی یه‌کسه‌ره و بېحه‌یایی
بیسنوور ژنانی تووشی پاچله‌کاندن و خرۆشان ده‌کرد. به‌لام له‌گه‌ل
ئه‌وه‌شدا سه‌رۆکانی سه‌روو من، سووربوون من بکه‌ومه‌ سۆراغی ئەم
چیرۆکه، نه‌با کلکیکی ده‌زگای ئەمنیه‌تی ده‌ولت له‌ کاره‌که‌دا بیټ.
له‌وئ له‌ بیرۆی سه‌ره‌کی و ئەنجومه‌ن باوه‌ریان به‌وه‌ نه‌ده‌کرد ئەم نزار
ناوه، ئەم ده‌ستبهر ناودار و ده‌مشپه، وه‌ها هونه‌رمه‌ند بیټ ژنی گنجی
دکتۆریک به‌و چه‌شنه‌ داگیریکات. هه‌مووان هه‌م به‌ خودی نه‌غه‌ده و هه‌م
به‌ چیرۆکه‌که‌ی له‌گه‌ل نزاردا سه‌رسامبوون. هه‌فال شیرخان له‌ نامه‌یه‌که‌دا
بۆی نویسیبوم، که‌ ده‌بیټ زۆر ورد بچه‌ بنج و بناوانی ئەم سه‌ربورده،
چونکه‌ «خۆ ئەم حیز و ده‌یوسه‌ کارانۆفا نییه، بتوانیټ ئافره‌تیکی وا
خانه‌دان و گه‌نج له‌ خسته‌ به‌ریټ». له‌وئ هه‌فالان باوه‌ریان نه‌ده‌کرد ژنه
دکتۆره‌کان کاری وه‌ها بکه‌ن... بۆ؟ ئەو به‌وایه‌ له‌ چیه‌وه‌ سه‌رچاوه‌ی
گرتبوو؟ نازانم. من پشکینه‌کانی خۆم سه‌باره‌ت به‌ په‌یوه‌ندی نزار و
نه‌غه‌ده‌ گه‌یانه‌ جیگای ورد و هه‌تا زانیاری ته‌واوم له‌ سه‌ر شیوه‌کانی
پیکه‌وه‌ خه‌وتنیان کۆکرده‌وه. ژنی هاوپی ته‌خته‌به‌سته‌که‌ی خوشحاله‌نه
قسه‌ و هه‌ناسه‌ و هاواری هه‌ردووکیانی بۆ یه‌کیک له‌ ژنانی پاسپارده‌ی
حیزب گواسته‌وه‌ که‌ هه‌فالان له‌ شانه‌یه‌کی تهره‌وه‌ نارده‌بوویان و ته‌واوی
زانباریه‌کانیان پاده‌ستکردم. لی‌ره‌دا ده‌بیټ بلیټم که‌ ئەزموونی درێژم له‌
ئاسایشدا ئەو مافه‌م ده‌داتن له‌ نیوان دوو جوړ زانیاریدا جیاوازیبکه‌م.
جوړه‌ زانیارییه‌که‌ هه‌یه‌ پتویسته‌ و ده‌بیټ بیزانیت، واته‌ حوکمی سیاسه‌ت
و پتدواسته‌یه‌کانی ئەمنیه‌ت واده‌کات هه‌موو شتی بکه‌یت بۆ ئەوه‌ی
بگه‌یه‌ ئەو زانیارییه‌ زێڕین و گرنگانه‌ی که‌ ده‌ته‌ویټ، ئەوه‌ به‌شیکی
گرنگی وه‌زیفه‌که‌ و مه‌به‌ستی سه‌ره‌کی هه‌موو ژن و پیاویکی ئەمنیه‌تکاره‌.

بۆ نمونه کاتیک ده‌زانیت ده‌ولت سیخوپیکی ناردوه تا نه‌ندامانی بیرۆی بالا ژهرخوارد بکات، ده‌بیّت هه‌موو هیژی خۆت و شاخه هه‌ستیاره‌کانت بخه‌یته‌کار، هه‌موو هه‌سته‌وه‌ره‌کانت له‌ بۆن و بینین و بیستن وریابگه‌یته‌وه، پیکرا وه‌ک ئامیری وردی پیاوانه‌کردن و خویندنه‌وه‌یان لایکه‌یت تا نه‌هتلیت کاره‌ساتی وابقه‌ومیت. به‌لام جوړه زانیارییه‌کی تره‌یه، زانیاری سیاسی نین، به‌لکو په‌یوه‌ندی به‌ شه‌وه‌تی زانین و بینینه‌وه هه‌یه، پشه‌که‌ی له‌ ناو غه‌ریزه‌ی ئه‌و که‌سانه‌دایه که ده‌زگا ده‌به‌نه‌پتوه. له‌ هه‌ندی جیگادا خواستی ده‌زگای ئاسایش جیاوازییه‌کی نه‌وتۆی له‌گه‌ل خواستی ئه‌و که‌سانه‌دا نییه که سه‌یری فیلمیکی پووت ده‌که‌ن. له‌ ژۆریه‌ی ویتسه‌گه‌کاندا تۆ زانیاری کۆناکه‌یته‌وه له‌ به‌رئه‌وه‌ی پتویستت به‌ زانیارییه، نا، به‌لکو زانیاری کۆده‌که‌یته‌وه له‌ به‌رئه‌وه‌ی هه‌زت له‌ زانیارییه، له‌زه‌ت له‌وه ده‌بینی له‌ کونیککی بچوکه‌وه سه‌یری ژیانی ئه‌وانی تر بکه‌یت و بزانیّت چی ده‌که‌ن. بزانیّت کۆی له‌گه‌ل کیدا ده‌خه‌ویت، کۆ خیانه‌ت له‌ کۆ ده‌کات، کۆ نه‌ینی کۆی لایه، ژنی کۆ دلی بۆ پیاوی کۆ لیده‌دات و به‌ پتچه‌وانه‌وه. که‌سانی سه‌ر به‌ ده‌زگا ژۆریه‌یان هیتده‌ی دزه‌بین و خه‌برلوشن که ژۆرجار ته‌نیا بۆ خوۆشی خۆیان ته‌ماشای دونیا ده‌که‌ن، ولاتپاریژیک نیین پتگری له‌ دوژمنان بیانجولینیت. من هه‌ر له‌ سه‌ره‌تای کارکردنه‌وه شه‌وه‌تی کۆکردنه‌وه‌ی هه‌موو زانیارییه‌کم تیداو، وردترین و بیسوودترین زانیاریم به‌ گرنگ ده‌زانی. شه‌وه‌تیکی قوول ده‌یجولاندم ده‌زگایه‌ک دروستبکه‌م وه‌ک چاویکی گه‌پۆک و نه‌ینی بیت، بتوانیت بجیته هه‌موو جیگایه‌که‌وه، ئه‌و هیژم بدات، بزانی ژنان و پیاوان له‌ ژۆره‌کانی خه‌وتندا چی ده‌که‌ن، چۆن یه‌ک ماچ ده‌که‌ن، چۆن یه‌ک پووتده‌که‌نه‌وه، نه‌ینییه‌ تابه‌تییه‌کانیان چیه، چنده ئاماده‌ی خیانه‌تن. به‌ کورتی ژۆرجار له‌ ئیشکردندا ئه‌وه‌نده‌ی غه‌ریزه‌ی بینین و زانین ده‌یجولاندم، هه‌سه‌ره‌تی سیاسه‌ت پابه‌رم نه‌بوو... هه‌ر ئه‌و غه‌ریزه‌یه‌ش وایکرد له‌

سەرەتاو ه بۆ نەینییە تایبەتییه‌کانی شوخیکی وه‌ک نه‌غه‌ده‌ بگه‌ڕێم .
 پاپۆرتەکه‌ی من له‌ سەر په‌یوه‌ندی نه‌غه‌ده‌ ماردینی و نزار به‌ وردی
 له‌لاین ئەندامانی ئەنجومه‌نی بال‌او‌ه‌ خوێندرایه‌وه‌، نامه‌یه‌ک بوو له‌
 وه‌سفی ورد و سه‌لیقه‌ی دا‌ر‌ش‌ت‌ندا، گه‌لێک هونه‌رمه‌ندانه‌ نوسرا‌بو‌و . له‌
 وه‌سفه‌کاندا هه‌تا ڕه‌نگی لیباسه‌کانی خانم و پو‌ژ و ساتی بێنۆژییه‌کانیشیم
 تۆمار‌کرد‌بو‌و، گه‌فتو‌گو‌ی نێوان جووته‌ دل‌داره‌که‌شم نوسی‌بو‌و، ده‌مێک وه‌ک
 شیت له‌ باوه‌شی په‌کدا یاریده‌که‌ن و قسه‌ و گو‌فتی چه‌په‌ل و شه‌ه‌وه‌تاوی
 ده‌گو‌ڤه‌وه‌ . پاپۆرتەکه‌م له‌ بری نه‌وه‌ی وه‌ک پاپۆرتی ورده‌کاری که‌سیکی
 د‌ل‌س‌ۆز بۆ نیشتمانی سهر‌یه‌گر‌یت، وه‌ک پارچه‌یه‌ک له‌ ئەده‌بیاتی ئیرو‌تیکی
 خوێندرا‌بو‌وه‌وه‌ و ده‌ستا و ده‌ستی کرد‌بو‌و، هه‌تا ده‌لێن هه‌ندیک له‌
 ئەندامانی ئەنجومه‌ن له‌ کاتی خوێندنه‌وه‌ی نامه‌که‌دا به‌ ده‌ست کاری
 خۆیان کرد‌وه‌ و به‌ خه‌یاڵ خۆیان گه‌یاندۆته‌ سوکنا‌یی . هه‌ر به‌ ه‌و‌ی
 نه‌وه‌وه‌ و له‌ داوا‌یه‌کی بێمانا و سه‌یردا «که‌ هه‌یج له‌ گه‌ل‌ بته‌ما‌کانی
 کاری ئەمنیه‌تی شو‌ڕ‌ش‌دا نه‌ده‌گو‌ن‌جا» هه‌ف‌ا‌ل‌یک داوا‌یکرد هه‌ندیک وێنه‌ی
 نه‌غه‌ده‌ ماردینی بۆ ئەندامانی ئەنجومه‌ن بنێرم تا ته‌ماشاییکه‌ن و ببینن
 ئەم خانمه‌ شاعیره‌ هه‌ر به‌ ڕاستی بوونی هه‌یه‌ و وه‌ک له‌ وه‌سفی مندا
 ها‌ت‌وو‌ه‌ له‌ ڕیزی شو‌خه‌ژ‌نا‌نه‌ . دیاره‌ سه‌ره‌تا زۆر تو‌په‌بووم، له‌ ژووره‌که‌ی
 ما‌لی شو‌عه‌ل خا‌ندا دیواره‌که‌م دایه‌ به‌ر شه‌ق و گو‌وتم «من شو‌ڕ‌ش‌گه‌تیم
 و گه‌واد نیم». به‌لام دواتر ه‌یو‌ر‌بو‌وه‌وه‌ و گو‌وتم، دیاره‌ بۆ شو‌ڕ‌ش‌ وه‌ها
 چاکه‌ که‌ هه‌ف‌ا‌لان، ئەندامانی ئەنجومه‌ن وێنه‌که‌ی نه‌غه‌ده‌ ببینن و بزانی
 من در‌و‌نا‌که‌م . له‌ به‌ر‌ئ‌وه‌ هه‌ر زو‌و وێنه‌ی خانم گرت و له‌ جوانترین
 دانیشتن و پو‌و‌ن‌ترین خه‌نده‌یدا ناردم بۆ هه‌ف‌ا‌ل‌ ش‌ی‌رخ‌ان، که‌ له‌ وه‌لام‌دا
 بۆی نوسی‌بو‌وم «هه‌یار خان به‌ چا‌و‌یدا دیاره‌ شتی زۆر له‌ بار‌دایه‌» .
 نه‌وجۆره‌ کۆمیتتاره‌ نێرینه‌نه‌ هه‌رده‌م مایه‌ی شه‌رم و قه‌یز و ڕشانه‌وه‌م
 بو‌و، به‌لام به‌وه‌دا به‌شی هه‌ره‌ زۆری پیاوانی نزیکم به‌وجۆره‌ ئافره‌تیان

ده‌بینی، وه‌فام بۆ جنسی خۆم و تیگه‌یشتنم له هه‌ناسه‌ساردیان له‌وه گه‌وره‌تریو نه‌و قسانه له دلبگرم و هه‌لو‌یستیان به‌رابه‌ر بنوێنم. هه‌لبه‌ت بۆ پیاوانیکی دووره‌ شار، که کۆ له عیشوه و عه‌تری خانمانی شار دووری خستبوونه‌وه، به‌ حوکمی نه‌و نیگاره‌ی پاپۆرته‌که‌ی من بۆ خانمی کیشابووی، نه‌و به‌سته‌زمانه وه‌ک سه‌مه‌بوڵی له‌زه‌تیکی دوور و نه‌فسانه‌یی لی‌هاتبوو، نیگاری ژنیک نیره‌ برسیه‌کان خه‌ونی پێوه‌ ببینن و ئاره‌زووی دپ و پامنه‌کراویان بجو‌لێنێت. ژنیک ده‌کرا گه‌ر زو‌لمی جو‌گرافیا و هی‌زی دووری نه‌بایه، نه‌وانیش وه‌ک پابه‌ر و سه‌رکرده‌ ده‌ستیان به‌ جه‌سته‌ی بگات و زیاتر له‌م مه‌لازاده‌ بێشه‌رمه، بی‌گرنه‌ نامیز و له‌زه‌تی لی‌ببینن. ئیستا به‌ روونی ده‌بینم که پاپۆرته‌کانی من، وێنه‌ی ژنیکی وه‌ها پر ئالۆشیان بۆ خانمی ماردینی کیشابوو، که هه‌م دروست نه‌بوو، هه‌م کاریگه‌رییه‌کی خراپیشی له‌ سه‌ر ته‌واوی ژیا‌نی نه‌و دانا.

له‌و ده‌مه‌دا که نزار ئیدریس په‌یوه‌ندی به‌ خانمی ماردینییه‌وه هه‌بوو، دپ‌تر و له‌ خۆبایی‌تر ده‌رده‌که‌وت. وه‌ک نه‌میری‌ک خۆی ده‌بینی که قه‌ده‌ر فری‌داوه‌ته‌ بنی کۆمه‌ل‌گاوه، ژنه‌که‌ی دکتۆر نه‌و هه‌سته‌ی تیا دروست‌کردبوو که نه‌و پیاو‌یکی ناوازه‌یه، نوێنه‌ری جو‌ره‌ ژیا‌نیکه‌ جیاوا‌ز، له‌ ژیا‌نی درۆ‌زن و زه‌لیلی پیاوانی شار که خۆیان به‌ درۆی ناموس و شه‌ره‌ف خه‌ساندوه. نزار له‌گه‌ڵ ده‌رچوونی له‌ خه‌سته‌خانه‌دا ده‌زانیت لی‌فیتانت به‌دوا‌یه‌وه‌یه‌تی. بی‌رۆکه‌ی کوشتنی لی‌فیتانت گه‌رچی له‌ خه‌یا‌لی هه‌موومان‌دا بوو، به‌لام له‌ کۆبوونه‌وه‌که‌ی غه‌مپاشادا، نزار ئیدریس به‌ پۆشنی ناو‌یه‌ت‌نا و خه‌ستییه‌ به‌رنامه‌وه. من پێم باش نه‌بوو جێبه‌جێ‌کردنی پلانه‌که‌ بده‌مه‌ ده‌ست نه‌و. به‌لام پێدا‌گر‌تنی زۆری وای‌کرد نه‌توانم فه‌رامۆشی‌بکه‌م و نه‌یخه‌مه‌ تیپی کاره‌که‌وه. له‌ پاس‌تیدا نه‌مه‌دو‌یست کوشتنی لی‌فیتانت وه‌ک کاریکی شو‌ر‌ش‌گێ‌رانه‌ ده‌رنه‌که‌و‌یت

و كەسانىك بىن و بىخەنە قاللى كىشەي تايىبەتتە، چونكە من ھەر كارىكم دەكرد خەيالىم لاي ئەو ھەبوو ئاخۇ لە داھاتوودا، لە دىدى مېژو ھە ئەو كارە چۆن دەبىنرەيت. ھەك زۆرەي پۇشنىبىرانى ناوھراستى ھەفتا و سەرھەتاي ھەشتاكان تووشى دەردى مېژو ھەبووم، ھەرجىيەكم دەكرد خەيالىم لاي ئەو ھەبوو مېژو چۆن ھۆكمى بە سەردا دەدات. ئەو پۇژەي كەتەقەمان لە لىقئانت كىرد، پۇژىكى زۆر خۆشبوو، لە پۇژى ھەتاودا كوشتنى كەسانى ھەا گرنگ ئاسان نىيە، پۇژى ھەتاو شەقامەكان جەنجال و سەرشۆستەكان پەر لە جۆلەن، ھەتاو مەژۇف گىژدەكات و زۆرجارىش بېرستى لىدەبېرەيت. لىقئانتىش كەسەك نەبوو جىگايەكى ديارىكراوى ھەيەت، دەبوو لەو كاتانەدا زەفەرى لىبەيتىن كە دادەبەزەيت و كەمەك فاسىلە لە مەفرەزەكەي ھەردەگرەيت. بەلام كەي دەھات و كەي دادەبەزەي؟ ئەو ھەيان چاۋەپوانى، ھەمنى و خۆگىرى دەويست. بۆ ئىمەيەك كە لە سەرھەتاي كاردە بووين، پىكخستنى ھەموو ئەو شتەنە ئاسان نەبوو، من بە دەستەيەكى پىنچ كەسى كارمەدەكرد، خۆم سەرپەرشتى پاستەوخۆي دەستەكە بووم. سى پۇژ بۆي دانىشتىن و ھەر نەھات، بەلام دىسانەو ھەمىشە ھەتاو بوو... نازانم بۆ وام ھەستەدەكرد ناتوانىن لە پۇژىكى ھەتاودا لىقئانت بكوژىن. پۇژى چوارەم، پۇژى سىشەمە بوو، بىنەيمان لە بەردەم پەنیرفروشەكانەو سەرکەوت، دەمانزانى دواي كوشتنى عادىل مامە ھەموو پياۋانى دەسەلات دەترسن. سىي نىوھەپۇ بوو، ھەتاو خەرىكبوو ھەيدى ھەيدى بەرەو ئەمبەرى جادە دەپەپىيەو. نزار ئىدرىس جلى كۆلھەلگىركى لە بەركەدبوو، گەرچى من فەرمانم پىدەبوو كە تەقە نەكات، بەلام دەويست خۆي بىكوژەيت، ئەو خەونى ھەرە گەورەي بوو. نزار ھەرگىز سووكايەتتەكانى لىقئانتى لە بىر نەچووبو، لە بەردەم نەغەدەدا گروتبوى «تا نەيكۇم ناچمەو شاخ». تا گەيشتە نىزىكى بىناي كۆنى پەرەردە بە چاۋ بەدوايەو بووين، گەر

به ناراسته‌ی مزگوتکه بپه‌پایه‌توه فرمانی ته‌قەکردنم دەدا، به‌لام نه‌په‌پیه‌وه، له سوچی وینه‌گره‌کان تیپه‌پی و به ناراسته‌ی کوچه‌ی چیشته‌خانه گه‌وره‌کان پۆشت. له چاوتروکانیکدا نزار به جلی هه‌مالی و به روخساری که‌سیکه‌وه هه‌موو گیانی له ئاردا سپی بووبیت، به ناو یاوه‌ره‌کانی لیفیتانتدا پۆشت... له‌وکاته‌دا ئه‌وان سه‌یری پۆلیک کچی قوتابخانه‌یان ده‌کرد و قاقا پێده‌که‌نین. ئه‌وان له گه‌رمه‌ی پێکه‌نیندا بوون که نزار بینه‌وه‌ی چاوه‌پوانی فرمانی من بکات له دواوه ته‌قه‌ی له لیفیتانت کرد. ئیتمه بینیمان که لیفیتانت به برینداری وه‌رگه‌پا و ویستی ده‌ست بو دهمانچه‌که‌ی به‌رئ، که نزار دوو گولله‌ی تریشی پێوه‌نا... ئه‌وانه‌ی نزیکه لیفیتانت بوون ده‌لێن له وه‌رگه‌پاندا سه‌یری نزاری کردوه و گووتویتی «کوپی قه‌حبه نامرم». به‌لام ئیتمه دوور به دوور بینیمان نزار له ناو هاوار و قیژه و ته‌قه‌ی پیاوانی په‌ریزی لیفیتانتدا راده‌کات. بینیمان یاوه‌رانی لیفیتانت، له بیچاره‌یی و ده‌ست له‌ریزن و شله‌ژاندا، تفه‌نگه‌کانیان داده‌گرن و چۆن بشیت ته‌قه‌ده‌که‌ن.

من هه‌رگیز باوه‌رم به هێزی په‌ریز نه‌بووه، گه‌مژه‌ترین سیاسی ئه‌وانه‌ن که هێزکی زۆری چه‌کدار ده‌خه‌نه دواي خۆیان و واده‌زانن به‌وه ژیا‌نی خۆیان ده‌پاریزن. تا ئیستا نه‌بووه ته‌قه‌که‌ریکی زیه‌ک نه‌توانیت ئه‌و دیواره درۆ و به‌ربه‌سته کاغه‌زینه بپریت. هێزی په‌ریز هه‌میشه کۆمه‌لیک گه‌نجی غافل و زۆربلی و چاوبازن به ده‌گه‌ن خه‌یالیان لای ئه‌و که‌سه‌یه که ده‌بیت بیپاریزن، له‌و ساته‌دا که پووداوێک دیته‌پیشی ئه‌وان هه‌میشه خه‌یالیان له جیگایه‌کی دیکه‌یه، بۆیه ئه‌وه‌ی پلانیکی کوشتنی پاست و مه‌حکه‌می هه‌بیت، ده‌توانیت به ئاسانی ئه‌و جو‌ره گه‌نجه کالفا‌مانه بخه‌له‌تینیت، که زۆرجار ته‌نیا له به‌ر پاروویه‌ک نان ئه‌و کاره‌ده‌که‌ن و له ناخی دل‌دا زیاتر له بکوژه‌کان خواستی کوشتنی ئه‌و که‌سانه‌یان هه‌یه که ده‌پاریزن.

ئىۋارە زانىمان كە لىفىتانت نە مردو، ھىچ يەككە لە چوار فېشە كەكەي
 نزار جىگەي كوشندەي نە گرتبو، شەو پىاۋانى لىفىتانت و ھەندىك لە
 ھەۋادارانى لە بەردەم بىمارستاندا كوردبوۋيان بە ھەلپەپكى... بەلام ئىمە
 ھەموومان غەمگىن بوۋىن... لە دلەۋە غەمگىن بوۋىن.

ئەردەلان ھىرانى و رزگار كوردنى شۆرش لە مەرگ

ئارەزۋى نەغەدە ماردىنى بۆ سەركىشى، دەرچۈن لە سنۈرە
 تەسكەكانى ژيانى پۇژانە، تاقىكردنەۋەي ھەموو ئەزمۇنە ترسناكەكان
 و ژيان لەگەل ھەموو ھەستە ھەرامەكاندا بېسنۈرۈبو. كاتىك ئەردەلان
 ھىرانى خزمىيان، كە ھارۋىيەكى مندالى نەغەدە و نەۋاي خوشكى بو،
 يەككە لە شانە سەرەتايىيەكانى شۆرشى دروستكردەۋە، بە جۆرىك
 لە جۆرەكان نەغەدەي لە خەيالدە بو، ئەردەلان كورپكى قەشەنگ و
 شۆرشگىرپكى بېپەرۋابو، گەرچى كورپى خىزانىكى زۆر دارابو، بەلام
 بە جۆرىكى سۆفیانە ھاتە ناو شۆرشەۋە. لە پاستىدا خەۋنى گورپىنى
 دۇنيا، خەۋنى چىنىكى دىارىكرۈ نىيە، مەۋف ناتوانىت بلىت ئەمجۆرە
 خەۋنە لاي كەسانى گروپكى كۆمەلەيەتى دىارىكرۈ سەرەلدەدات و
 لاي تاقمىكى دى بوۋنى نىيە. ۋەك چۆن مەرج نىيە مندالى ھەژار،
 پۇچى باۋك و دايكە ھەژارەكەي خۇيان ھەلگرتبىت، مەرج نىيە مندالى
 دەۋلەمەندەكانىش ھەلگىرى پۇچى باۋانىيان بن. ئەردەلانى ھىرانى لە ژىر
 كارىگەرى خويندەۋەي كىتب ياخود بە ھۆي ھەستىكى دىارىكرۈۋە
 بە زۆردارىيى بىرى لە شۆرش نە دەكردەۋە، بە پىچەۋانەۋە، ئەۋ لە
 ژيانىدا لە ژىر بارى ستمىكى گەرەدا نەينالاندبو، شۆرش لاي ئەۋ
 ھەستىك بو، ۋەك ھەزكردنى كەستىك لە جۆرە يارىيەكى دىارىكرۈۋە.

وهك په‌پښه‌وه به سهر په‌تڼكي باريكدا، وهك سه‌ماكردن به‌پښي په‌تي له سهر فهرشيكي پشكو. جوړيک بوو له ناانارامي پوځي که ده‌يگوازته‌وه بو دهره‌وه‌ي خوځي، هميشه له خواستي نه‌وه‌دابوو له دونيای کرداره گه‌وره و پر مه‌ترسيه‌کاندا بڅي، ده‌يويست به‌رده‌وام له‌گه‌ل ياساگه‌لي له خوځي گه‌وره‌تردا ياريبکات، نه‌رکيکي ترسناک هه‌بيټ گره‌وي له سهر بکات. ده‌شيويست تا ده‌توانيت زوړترين خه‌لک بخاته ناو نه‌و گه‌مه‌يه‌وه، گه‌م‌ي پاکردن به ناو پټچاوپټچي سامناکي زه‌مينيکي لوډار و به‌ريندا. نه‌و په‌که‌مين که‌س بوو ژماره‌يه‌ک ژن و کچي هيتايه پيزي شوړپشه‌وه ... کاتيک خوليای دروستکردني پڅخستنيکي سياسي چوه سهری، په‌که‌م خانم که‌وته خه‌يالي نه‌غده مارديني بوو. له مندالييه‌وه ناشنای نه‌غده بوو، له هر که‌سپش زياتر ده‌يزاني چ ده‌رونيکي کچانه‌ي شيت و پام نه‌کراوي هه‌يه، چ ناره‌زوويه‌کي به‌دي بو سهرسه‌ختي تيدايه، چ‌ند بيروکه‌ي توند ده‌يخروشيت و خه‌يالاتي پيزه‌پ ده‌يجوليتن. له مندالييه‌وه هه‌ردوو خيزانه‌که‌يان دوستي نزیکي په‌کدي بوون، دايکيان هاورپي نزیک و باوکيان هه‌فال و خوښه‌ويستي په‌ک بوون. نه‌رده‌لان و ئالاني براي، هه‌ردوو له‌گه‌ل نه‌غده و نه‌وادا پټکه‌وه گه‌وره‌بووون، به جوړيک له مندالييه‌وه دايک و باوکه‌کان شتيک له خواستي شهرمن و ناره‌زووي نه‌پتيان تيدايوو که منداله‌کان دواتر دوستي په‌ک بن و بينه هاوسهر و دلدار. دکټور جه‌لال مارديني به‌سه‌عات له‌گه‌ل ئيبراهيم هيرانيدا ياري کاغز و شه‌ترنج و دويمه‌ي ده‌کرد، ژيانيان ياري به‌رده‌وام و گره‌وي به‌رده‌وام و داوه‌تي به‌رده‌وام بوو. له سهر سفره‌کان هميشه هه‌ردووکيان به‌رووني قسه‌يان له سياست ده‌کرد و به ناشکرا لايه‌نگري خوځيان بو بارزاني به‌رامهر دوژمنه‌کانی نيشانده‌دا. که خه‌تي ته‌له‌فون بلاوېووه‌وه، نه‌وان له پيشي پيشه‌وه‌ي نه‌و مالانه‌دابوون که ته‌له‌فونيان پاکيشا، ژنه‌کانيشيان «که دوو خانمي سفوربوون» به پله‌يه‌ک دوست

بوون، گەر پۇژىك يەكتريان نەبىنايە شەو چەندىن سەعات تەلەفونيان
 بۆ يەكدى دەکرد. نىزىكى ھەردو خىزانەكە و تىكەلىيان بە جۇرىك
 بوو، كچ و كورانيان بىئەوھى ھەستىكى ھەرام و ئارەزوويەكى نەپنى
 پەرورەدەبەكەن، جۆرە نىزىكىيەكى خوشك و برايانەيان دامەزئاند. كە ئالان
 ھىرانى لە تەمەنى شازدە سالىدا ھەزى لە كچىكى پۆلەكەى نەوا كرد،
 كچەكان لە برى ئەوھى ھەست بە ئىرەبىيەكەن، بە خۇشىيەكى بىۆنەوھ
 چىرۆكەكەيان دەگىرپايەوھ، دەترىقەنەوھ، پىدەكەنىن و داويان بۆ دەنايەوھ
 و بەزميان پىدەگىرپا. ھەستى خوشك و براىى لە نىوان مندالەكاندا وھە
 بەھىزىو، لە سەردەمىكدا كە دەنگۆيەك كەوتەوھ گوايە ھوشيارى
 سالى ھەلاج، بە دەورى نەوا ماردىنىدا دىت و لە ھەولى دۆستايەتى
 ئەودايە، ھەريەك لە ئالان و ئەردەلان بىپارياندا يەكجار و بە پوونى
 و بۆ ھەمىشە پىبىلپىن نەوا خواردنى ئەو نىيە و خولايى و پىرپوچ
 لە سەرى خۇيدا پەرورەدەنەكات. تا كار نەگەيشتە ئەوھى نەوا لە ژىر
 بارانى فرمىسكدا دانى بەوھدا نا كە ھوشيار لە دونيا بىخەبەرە، كورپىكى
 گىژى بەستەزمانە و تەواوى چىرۆكەكە خۆى دروستىكرودە، تا لە ناو
 كچاندا وادەرنەكەوېت كە كەس نايەوېت و كورپىك نىيە خاترى بوېت.
 ئەردەلان ھىرانى لە مندالىيەوھ بەوھ ناسرابوو كە داھىنەرى يارى
 ترسناكە. پەنگە ئەو بەكەم گەنجى شارەكەمان بووېت كە بە سەر
 پەتىكى بارىكدا و لە بەرزايى زياد لە ۵ مەترەوھ پەرىپىتەوھ. شارى
 ئىمە لەو پووەوھ يەككە لە شارە ھەرە ترسنۆكەكانى دونيا، پىشتر لە
 ھەموو مېژووى خۇيدا بەھرەيەكى ئەكرۇپاتىكى تىدا پەرورەدە نەبووھ،
 گەنجىكى تىدا ھەلنەكەوتووە كارى وھەيان ھەر يارىيەكى ترسناكى
 دى بگات، ھۆى سەرەكش ئەو ترسە بىمانايەيە كە دايك و باوك لە
 دللى مندالەكانياندا دروستىدەكەن، بەوھدا دايك و باوكى ئىمە جگە لە
 مندالەكانيان ھىچ شتىكى تر لە ژياناندا نىيە، بە شەبەنگىكى ترس

گەمارۆیان دەدەن، تەواوی جیهانیشیان وەک جیگایەکی ترسناک بۆ
 وێنادهکەن تا نوێرێن بێر لە جێیشتنی مأل و دوورکەوتنەو لە ئامیزێ
 باوان بکەن. بەلام ئیبراھیم ھیرانی لەو باوکانە نەبوو، کابرا گەرچی
 حاکم بوو، بەلام لە توخمێکی سەرکێش بوو. ئەرەلانی تەمەنی شەش
 سال بوو کە یەکەمجار بە پێو لە سەر قەراغی ستارە ی سەر بان
 مألەو دەرکەوت، لە جیگایەک گەر بەربوایەتەو، مردنی مسۆگەریو.
 ئەو کات حاکم ئیبراھیم لە چیمەنەکەدا گوئی ئاودەدا و لە قریشکە ی
 ژنانی دراوسێ بە ئاگاھاتەو. کاتیەک سەری بەرزکردەو و ئەرەلانی
 لەویدا بینی، بێتەو ی بقیژنیی بە زمانیکی ھێمن پێیگوت «مەترسە،
 بە ھێمنی پێدانی و تا ئەوسەری ستارەکە بپۆ». ئەو سەرەتای ھەموو
 ئەو ئەزموون و یارییە ترسناکانە ی تر بوو کە ئەرەلانی لە پلە ی
 پالەوان نزیککردەو... پۆیشتن بە سەر پەتی باریکدا، بازدان بە ناو
 بازنە ی ئاگردا، پاکردن بە سەر تەختی بزماریژدا، ھەلدان و گرتنەو ی
 چەندین چەقۆ لە یەک کاتدا، قوتدانی تۆپ و ھێنانە دەرەو ی، پارگرتنی
 نێزە ی تیژ لە سەر پێلوی، گواستنەو ی پشکو بە زمان و چەندین
 یاری ترسناکی تر، کە بەرلەو ی گەمە ی سێحری، گەمە ی ئازار و
 ئازایەتی بوون. دەبێت بڵێم کە ئەو دلە نەترسە ی ئەرەلانی، مایە ی
 سەر سامی نەغەدە بوو، بەلام نەغەدە چەندە بە یارییە خەتەرناکەکانی
 ئەو سەر سامبوو، ئەرەلانی ش ھێندە بە خولیا ی نەغەدە بۆ کتیب و
 خۆیندنەو و شیعر سەر سامبوو. لە زستانی سالی ۷۳ دا ئەرەلانی ھەژدە
 سال بوو، لەبری ئەو ی خۆیندن تەواویکات و بچیتە زانکو، لەگەڵ
 سێرکیکی میسرییەکاندا ھەلھات و دوو سال شارە و شار بە خۆرھەلاتدا
 گەپا، لەگەڵ ئەواندا «بازدان لە جۆلانی ھەوایی» و «سەر خستنی
 ماتۆپ بە دیواری مەرگدا» فێربوو، پۆیشتبا یە بۆ ھەر شارێک لەوێو دوو
 کاغەزی دەنارد یەکی بۆ باوکی و یەکیکی دیش بۆ نەغەدە. نامەکانی

بۆ نەغەدە ھەمىشە وا دەستى پىدەكرد «خوشكى نازىزم، نەغەدە...
 دوئىنى گەشتىنە شارى «...»، دەمودەست چوم بۆ كىتېخانەكان،
 بۆ ئەو ھى ھەندىك كىتېت بۆ بىكېم». نەغەدە بە كۆمەكى كىتېبەكانى
 ئەردەلان، لەبرى ئەو ھى ھەك كچانى تەمەنى خۆى تەنبا سوعاد حوسنى
 ۋ ھەند پۆستەم ۋ لوبنا عەبدولعەزىز بىناسىت، كەوتە دونىاي شاعىرانى
 ھەك سەلاح عەبدولسەبۇر ۋ ماغوت ۋ بەياتى ۋ ئونسى لاجەو، ھەر لە
 پىگەى ئەو دىوانانەو كە ئەو لە بەىروت ۋ تەرابلەس ۋ عەممان ۋ شامەو
 دەىناردنەو، شاعىرانى ھەك كافافى ۋ پىتسۆس ۋ نىرۆدا ۋ ئەزىپاۋەندى
 ناسى. دواى دوو سالا لە گەپان بە سەرزەوى ۋ تەقلەلىدانى بەردەوام لە
 ھەوادا، كاتىك شۆپشى كورد ھەرەسىھىنا ۋ بەرزانى چوو بۆ ئەمرىكا،
 ئەردەلان ھەك تاكە كوردىكى گروپى سىركەكە، بە جۆرىك كەوتە بەر
 تەشەر ۋ لاقرتى ئەو عەرەبە تەقلەبازانە، شەوىك لە شارى فەيومى
 مىسر بىپارىدا بگەپتەو بۆ كوردستان ۋ شۆپشى شەكستخواردوى كورد
 بگەپتەتە كۆتايى. بەپتەبەرى سىركەكە كە پىاۋىكى سەرىپوۋتاۋە ۋ
 سەمىل زل ۋ دىنەرم بوو، ناۋى «حاج جەمىل الابرېشى» بوو، نىگەران
 لەو بىپارە كتوپەرى ئەردەلان، بانگىكرد ۋ پىيگوت «ئىبنى، ئەو ھى
 تۆ بىپارتداۋە شەتىكى گالتە نىبە، جىاۋازى نىۋان شۆپش ۋ سىركە زۆر
 گەورە، لە سىركەدا مەۋف بە تەنبا خۆى تەقلەلىدەدا، بەلام لە شۆپشدا
 دەپتە تەقلە بە ھەموو دونىا لىدەت... لە بەرئەو جىاۋازىبەكانت لە
 بەرچاۋ بىت ۋ زۆر پەلەى تىدا مەكە. تۆ مىندالى سىركەت، بۆ ئەم ئىشە
 خولقاۋىت نەو ھەك بۆ شۆپش».

بەلام ئەردەلان بىتەو ھى گوپىداتە قەسەكانى حاجى جەمىل، دواى
 دوو سالا ئاۋارەسى بەنىازى ھەلگىرسانەو ھى شۆپش، نىۋەشەۋىك لە
 كۆتايى نىسانى ھەفتاۋپىنچىدا لە دەرگەى مالىەو ھى دا ۋ ئىتر جارىكى
 دى نەگەپاۋە بۆ سىركە. ئەردەلان بە لەشەكى پتەو ھەتەو، پۆھى

وهرزشه‌وانیکی هه‌بوو که ده‌توانیت ترسناکترین یاری بباته‌وه، جانتاکه‌ی پرپوو له‌ کتیبی له‌ چه‌شنی «حرب العصابات في الادغال» «الفلاحين و الثورة» «الهيكل التذخيمي للحزب الثوري» «هيا الى الثورة». هه‌موو هیواشی نه‌وه‌بوو به‌ زووترین کات ده‌ستبکاته‌وه به‌ شۆرش. له‌ پۆژی دوا‌ی گه‌رانه‌وه‌یه‌وه، که‌وته‌ خویندنه‌وه‌ی کتیبه‌کان و بیرکردنه‌وه له‌ چۆنیتی زیندوکردنه‌وه‌ی خه‌لکی و ره‌ پوخاو. دوا‌ی دوو سال‌ دووری، که‌ بۆ یه‌که‌مجار نه‌غه‌ده‌ ماردینی و نه‌وا‌ی بینی، هه‌ردووکیان بوویوون به‌ دوو کیژی گه‌وره، نه‌غه‌ده‌ هه‌موو نه‌و دیوانه‌ شیعرانه‌ی نه‌و بۆی ناردبوو، چه‌ندین جار و له‌ به‌رگه‌وه‌ بۆ به‌رگ خویندنبوووه، ئیستا هه‌م کیژیکی زۆر جوان و هه‌م پۆحیکی یاخی بوو. دوا‌ی گه‌رانه‌وه‌ی چیرۆکی ژيانی له‌گه‌ل نه‌و سێرکه‌ میسریده‌، دوا‌ی نه‌وه‌ی باسی چه‌نده‌ها شاری ناوازه‌ و ولاتی نه‌بینراوی بۆ کردن، گووتی «هاتومه‌ته‌وه‌ بۆ نه‌وه‌ی شۆرش ده‌ست پێبکه‌مه‌وه، ئیتمه‌ هیچمان له‌ فیتناییه‌کان که‌متر نییه‌، ولاته‌که‌مان بۆ شۆرش گونجاوتره‌، دۆژمه‌کانمان دواکه‌وتووتر و گه‌ژه‌ترن، خۆشمان میله‌تیک‌ی فیداکارمان هه‌یه‌». نه‌غه‌ده‌ هه‌مان پۆحی سه‌رکه‌شی مندالی له‌ چاویدا بینییه‌وه، هه‌مان ئاگری داگیرساوی ناو ده‌رونی، هه‌مان جۆش و خروش که‌ له‌ ناکاو بۆ شتیک‌ داده‌گیرسیت و ناکۆژیته‌وه‌ . له‌و ده‌مه‌دا سه‌ره‌تای رۆحیکی شاعیرانه‌ی هار له‌ نه‌غه‌ده‌دا ده‌رکه‌وتبوو. به‌ پێچه‌وانه‌ی نه‌واوه‌ که‌ پێیوابوو باشته‌ مروف‌ ئارامبیت و دان به‌ خۆیدا بگریت تا سه‌رۆکه‌ زالمه‌کان خۆیان به‌ سروشتی ده‌مرن، نه‌غه‌ده‌ هه‌له‌یه‌کی شۆرشگه‌رانه‌ و مندالانه‌شی تێدا‌بوو. نه‌وا له‌گه‌ل سه‌بری دوورودریژدا بوو، پای وابوو نه‌و جۆره‌ سه‌بره‌ سه‌رکه‌وتنی له‌ شۆرش مسۆگه‌رتنه‌، نه‌غه‌ده‌ بۆچوونی وابوو، که‌ چاوه‌پوانی بۆ مردنی دیکتاتۆر له‌وانه‌یه‌ ژيانی نه‌وه‌یه‌ک به‌ته‌واوته‌ی به‌هه‌در بدات و دوا‌جاریش دیکتاتۆر ژنه‌که‌ی یان منداله‌که‌ی له‌ جیگای خۆی دا‌بنیت. نه‌وا به‌

لەنجە و نەغمە كچانەكەى خۆيەو دەيگوت شۆپش لەوانەيە دەيان
 ھەزار قوربانى بويت، بىتئەوئى بتوانيت سەرکەوتن زامبكات، بەلام
 سەبر كەمىك ماوئى زۆرتى دەوئىت، بەلام دەرەنجامەكانى مسۆگەرتن.
 دلى بەجۆشى نەغمە دە لەمەدا لە خەيالى گپگرتوئى ئەردەلانەو نزيكتەر
 بوو، كە پاى وابوو ژيان بە ھەر پڭايەكدا بروت دواچار خالى نيبە
 لە ئەگەرى ترسناك، مۆف بخوازيت يان نەخوازيت ھەميشە بە سەر
 دەمى چەقۆيەكى تيز و كوشندەدا دەپوات. بە ئيمانى گەنجيكەو كە
 بوو بە خاوەن فەلسەفەيەكى تايبەتى ژيان، گووتى ئەو دەمانەى
 لەگەل ياريزانە تەقلەبازەكانى سىركدا بە ئاسمانەو دەستى لە جۆلانئى
 ھەوايىەكان بەرداو، بىتئەوئى ھىچ تۆپىك لە خوارەو دانراييت، لە
 دەمىكدا بچوكتري ھەلە ماناى مردن بوو، ھەر بە ئەندازەى ئىستا و
 ھەك دانىشتنى ئارامى لە نتيوان ئەم دوو خوشكە جوانەدا ئەگەرى مردن
 لىي نزيك بوو، چونكە لەو دەمەدا كە ئەو بە سەلامەت لە ھەوادا
 تەقلەى مردنى لىداو، لە ھەمان ساتدا ھەزاران كەس لە سەر زەوى،
 لە باوئەشى مال و مندالدا، لە سەر شەقامە پانەكان، لە كونجى قەلا
 قايم و ئەمينەكانياندا مردون. ئەو كەسانەى زۆر بىر لە مردن دەكەنەو،
 ھەر بە ئەندازەى ئەوانە ژيانان لە مەترسيداىە كە ناوئىر خويان بەدەنە
 بەر ھىچ بايەك و ناتوانن لە ھىچ چالئىكى بچوك و لە ھىچ لەمپەرىك
 نزيك ببەو. ئەو پۆژە نەغمە ماردىنى پڭيگوت ھەركات دەستت
 بە شۆپش كرد، ھەر كات حيزبىكى نويت دامەزاند، من ھەك يەكەم
 ئەندامى شۆپشەكەت قەبوالبكە و سوئندت بۆ دەخۆم كە ھەرگيز ترسم
 لەو ناييت دلسۆزانە لەگەلتدا بە ناو ھەموو مەترسببەكدا بپۆم.

قەسەكانى نەغمە نەواى ترساند، دواتر ھەك كەسك كارىكى شىتئانەى
 كردبىت، بە خوشكە بچوكەكەيدا ھەلشاخا و گووتى «تۆ ديارە لە
 ھەموو دنيا شىتتريت، لە ھەموو دونيا ئەگينا دواى خەيالى شىتئىكى

وهك ئەرده‌لان ناكه‌ويت كه تا ده‌مریّت هەر ده‌یه‌ویّت له هه‌وادا ته‌قله
 لیبدات و ناتوانیّت بۆ پۆژیکیش، وهك به‌شه‌ریکی ئاسایی بژی. گوئیگره،
 ئەرده‌لان له فشه‌كه‌ریك به‌ولاوه هیچی تر نییه، كه به ته‌قله‌بازییه‌کانی
 نه‌یتوانی کچیکی ده‌ستبکه‌ویّت و ده‌ستی ژنیك بپریّت. ئیستا هاتووه
 به ناوی ئه‌وه‌ی گوايه شوپشم بۆ دروستده‌کاته‌وه، ده‌یه‌ویّت خۆی له
 به‌رده‌م تۆدا فشکاته‌وه... درۆزن و فشه‌که‌ری وا ». نه‌غه‌ده له هۆی ئه‌و
 رقه‌ کتوپر و سه‌یره‌ی نه‌وا تیئه‌گه‌یی، كه له سالانی پێشودا هه‌میشه
 ئیره‌یی به نه‌غه‌ده برده‌بوو كه به‌رده‌وام ئەرده‌لان له شاره‌ دور و شوینه
 سه‌یره‌کانه‌وه نامه‌ی بۆ ده‌نیژیّت و کتیبی بۆ پۆستده‌کات، که‌چی بۆ
 سلۆیکی کورتیش نه‌وای بیر ناکه‌ویته‌وه. ده‌یزانی هه‌موو ئه‌و دوو ساله
 نه‌وا چاوه‌پوانی ئه‌وه‌ی کردوه ئەرده‌لان نامه‌یه‌کی بۆ بنیژیّت، به‌لام
 هه‌تا جاریکیش ئه‌وی به‌یادا نه‌هاتبوو. نه‌غه‌ده ده‌یزانی خوشکه‌که‌ی
 چ نازاریکی هه‌یه و چ رقیك له ناوه‌وه ده‌یسووتینیّت، گوتی «هێی
 بوسته. ئەرده‌لان درۆزن و فشه‌که‌ره؟... ئەرده‌لان... دوو سال له‌مه‌به‌ر
 كه پۆیشت تۆ ده‌تگوت باشترین کورپی دونیایه، برای دلسۆزمانه،
 هاوپی منداڵیانه... وانیه‌ خانم خاس، ئیستا بۆ بوو به درۆزن و
 فشه‌که‌ر. چونکه له‌م دوو ساله‌دا تۆی له‌بیر نه‌بوو؟ هەر له‌به‌ر ئه‌وه...
 ته‌نیا له به‌ر ئه‌وه؟... ئا خانم خاس، دواي ئه‌وه باوكم نالیّت شوپش
 هەر ده‌ست پیده‌کاته‌وه. هه‌موو که‌س وانالیّت؟. خۆ هەر ئەرده‌لانی قور
 به سه‌ر وای نه‌گوتووه. تۆ بۆ وای به‌قینیت». هه‌لبه‌ت نه‌وا ئه‌وکات
 خه‌یالی بۆ ئه‌وه نه‌ده‌چوو که نه‌غه‌ده ئه‌و قسانه‌ی به‌پاست بیّت، پاسته
 که‌که‌ کتیبی ده‌خوینده‌وه، پاسته دیوانی هه‌ندیك شاعیری له‌به‌ربوو،
 پاسته زۆر شه‌یدای دیوانی خودا و شاره‌ بچکوله‌که‌مانی له‌تيف هه‌لمه‌ت
 و من تینویتییم به‌گه‌ر ده‌شکی شێرکۆ بیکه‌س بوو، به‌لام به‌گشتی
 له‌وه منداڵتره هه‌چ شتیك به‌جیدی وه‌ربگریّت و له مانای قسه‌کانی

خۆی تێبگات. ئەوا بە قاقاوه، وەک یەکیەک گالتەیی بە قسە و گفتی منداڵانەیی نەغەدە بیژ گوتی «شۆرش؟! ئەو بەرزانی نەیتوانی هیچ بکات، ئێستا گووبەخواکەرێکی وەک ئەردەلان دەتوانیت؟ ها من قەت باوەڕم بە خەلکی گووبەخواکەر نییه». نەغەدە هاواریکرد «پێیمەلێ گووبەخواکەر، وای پێمەلێ». ئەوا گوتی «ووی دایە، بۆ وانەلێم؟ حەزت لێکردووە؟». نەغەدە هاواریکرد «مەلێ حەزت لێکردووە؟ تێدەگەیت مەلێ حەزت لێکردووە؟ جارێکی تر شتی وانەلێیت... نەلێیت حەزت لێکردووە». ئەوا لە ژوورەدا چوو دەری و گوتی «ووی دایە، وەلا دەلێی حەزی لێکردووە، ووی... بیان هەر عەقڵی بە تەواوی تێکچوو... ئەو شیعەر عەقڵی خەلک و تێکەدات؟ ووی دایە». بەلام نەغەدە پێوابوو کە عەقڵی تێک نەچوو، کچیکی گەورە، عەقڵێکی کاملی هەیه، حەزیشی لە شیعەر خواستیکی قوولیتی و پەيوەندی بە شیتییەوه نییه.

گەر هەفالانی سیاسەتمەدار لە دەرەوهی ولاتەوه پلانی دروستکردنەوهی شۆرشیان نەکێشابا، ئەگەر ئەردەلان هیرانی تەنیا کەسیک بایە کە بیری لە شۆرش بکردایەتەوه، ئەوسا نەغەدە ماردینی بە یەکەمین ئەندامی شۆرشی نوێ ئەژماردەکرا. بەلام شۆرش شتێک نییه لە یەک جێگاوه دەست پێبکات، شۆرش لە هەموو لایەکەوه دێت، نیازێکە دروستدەبێت و لە یەک سانددا لە زیاد لە پنت و جێگایەکەوه دەجولێت. شۆرش گەر تەنیا زادهی خەون و پەرژەیی یەک مەزوف بێت ناگاتە هیچ، شۆرش تەنیا کاتیکی گەورەدەبێت و دەبێتە شۆرش کە بکەری جیاواز جیاواز لە شوێنی جیاواز جیاوازهوه، بێئەوهی کەسیان ئاگاداری ئەوی دیکەیان بن، تۆرێکی نادیار دروستبکەن، تۆرێکی خەیاڵی، کە دواتر نەساجیکی دیکە دێت، هەموویان پێکەوه گرێدەدات، ئەوهی لە هەمووان خێراتریش دەست بۆ چەک و توندوتیژی بەریت، لە هەمووان خێراتر دەبێتە باوەگەورەیی شۆرش.

ئەو دەمەي مەفرەزە بچوکەکانی چەكدارانى شاخ دەستیان بە گەپان کردەو، ئەردەلان هیرانی پێکخراویکی بچوکی بۆ خۆی دروستکردبوو، سالی یەكەمی خۆی لە زانکۆ تەواو بۆ ئەو تەرخانکرد، پێکخراوەکەي بونیادبڤیت و گەنجانی بە دەستی تیدا پێکخات، نەغەدە هێشتا قوتابی شەشی ئامادەیی بوو کە لە یەكەم چالاکیدا بەشداریکرد، ئەویش بلۆکردنەوێ بەیاننامەيەکی بچوکی نیو لاپەرەیی بوو، کە مژدەي سەرھەلدانەوێ شۆپشی رادەگەياند. نەغەدە بەیاننامەکەي لە قوتابخانەکەي خۆی بلۆکردەو، نەك هەر ئەو بەلکو بە ئازایەتیيەکی بیۆینەو لە زۆر دوکان و گۆگای ناو بازاریشدا پەخشیکرد، بە جۆریك گەیشتە دەستی زۆر کەس و هیزە ئەمنییەکانیشی بە توندی ترساند. بەلام دەیت بلیم کە کۆی شتەکە لای نەغەدە جۆریك بوون لە یاری. شتیک بوو وایدەکرد پۆژەکانی لە یەكتر نەچیت. زۆر بەلایەو گرنگ بوو شتیک بکات، دوايی بتوانیت بلیت «من بووم». خواستیک هیچ کات نەوای خوشکی لەخویدا هەستی پێنەکردبوو.

ئیدی پۆژ دواي پۆژ، ئەو یارییەي سەرەتا دەبوو بە پاست.

نەغەدە کاتیک چوو زانکۆ و شووی بە دکتۆر کرد، ئەوئەندەي خولیای شیعری خەيالی پێکردبوو، شۆپش وەها لە کەللەي نەدایوو... پۆژیک ئەردەلان هیرانی لە زانکۆ گرتی و پێیگوت «نەغەدە شۆپشی چەكدار دەستی پێکردۆتەو، ئیستا لە هەولێ ئەوئەداین پێکخراوەکەمان بە شاخەو گریبەدەین، لەمجۆرە دۆخانەدا گرنگ ئەوێ شۆپش بە پاستی دەست پێبکاتەو، بۆ ئەوئەش نامەوێت میللەت کەرتبکەم و پێزی شۆپشگێرانی تر نەگرم. لای من گرنگ ئەوێ شۆپش دەست پێبکاتەو، پارچەپارچەبوون بزوتنەوێکەمان لاوازەکات». نەغەدە سەری لەوجۆرە قسانە دەرئەندەکرد... لە سەرەتاو لە دونیای دکتۆر مستەفا شوکا

بێزار بوو، ئیستا گەر شوێرش کۆمەکیبکات شتیکی تر بژی، ههست به بهختهوه‌ری ده‌کات. به‌وه‌دا کچی دکتۆر بوو، ژنی می‌داریبوو، جوان و ئەرستۆکرات و نازدار ده‌بیناند، که‌س خه‌یالی بو‌ ئه‌وه نه‌ده‌چوو بوو. بێت به‌ ئه‌ندامی شانه‌یه‌کی شوێشگێڕانه، له‌ به‌رئه‌وه به‌ ئاسانی ده‌چوو هه‌موو جینگایه‌ک، له‌ ژووری مامۆستاکان و له‌ ناو فه‌رمانبه‌ران و له‌ کتێبخانه‌ی زانکۆ به‌یاننامه‌کانی بلۆده‌کرده‌وه. له‌ قسه‌ی کێژه شوێشگێڕه‌کانی هاوڕێی و له‌ ئه‌رده‌لانه‌وه تیگه‌یشت که تۆمه‌تبار به‌وه‌ی کچی خێزانیکی بۆڕژویه. ئه‌وکات خوێندنه‌وه‌ی سیاسی وه‌های نه‌بوو بزانیت تۆمه‌تی که‌چه‌ بۆڕژوا چ واتایه‌کی خراپی هه‌یه، به‌لام دڵنیابوو واتایه‌کی خوشی نییه و بۆنی تانه‌وته‌شه‌ری لیدیته. که‌ شوویکرد ئه‌رده‌لان هیرانی پێیگوت «ئه‌گەر ده‌یه‌وێت ئه‌ندامیتی خۆی له‌ شانه شوێشگێڕه‌کاندا بو‌ می‌رده‌که‌ی باسبکات، باشته‌ره له‌ ئیستاوه ده‌ست له‌ کاریکێشیته‌وه، چونکه‌ دوور نییه‌ مسته‌فا شوکاکی پیاویکی ترسنۆک بێت، بو‌ پزگاکردنی که‌وڵی خۆی و ژنه‌که‌ی، بیه‌وێت شوێشگێڕان له‌ ده‌مبدا و بیانداته‌ گرت». به‌لام نه‌غه‌ده‌ سوێندی خوار که‌ دکتۆری می‌ردی تامردن هه‌چ شتیگ ده‌رباره‌ی ئه‌ندامیتی ئه‌و نازانیت و ئه‌وته‌نیا می‌ردیتی، می‌رد و هه‌چی تر و ناتوانیت هه‌چ نه‌یینییه‌کی تایبه‌تی و پۆحی ئه‌و بپشکنیت و ژیا‌نی هه‌موو شوێشگێڕان و کچانی شانه‌که‌ لای ئه‌و پارێزراوه. ئه‌رده‌لان گووتی، ده‌زانم تۆ هه‌میشه‌ خوشکیک و هاوڕێیه‌کی یه‌که‌می منیت و هه‌روا ده‌مینیته‌وه. شه‌ویک که‌ تازه‌ شوویکردبوو، به‌ ته‌له‌فون له‌ ئه‌رده‌لان پاراپه‌وه‌ بۆی پوونبکاته‌وه، بو‌ ئه‌و کچیکی بۆڕژویه، بو‌ ده‌یخه‌نه‌ به‌ر تانه‌ی وه‌ها، گه‌رچی ئه‌و یه‌که‌مین ژنه‌ چووبیته‌ ناو شوێش، ئه‌و له‌ هه‌مووان زیاتر ئیشتده‌کات، له‌ هه‌مووان زیاتر له‌ غه‌می سه‌لامه‌تی هه‌فالاندايه. که‌ ئه‌رده‌لان پێیگوت باوکت له‌ ده‌وله‌مه‌نده‌کانه، می‌رده‌که‌ت دکتۆره، ئێوه‌ سه‌ر به‌ جینیکی ده‌وله‌مه‌ندترن له‌ خه‌لکی

ساده، نه يزانی چى بلیت... ده بوو باوکی چى بکات؟ ها... واز له دکتوری بهینیت یاخود چى؟ ده بیت چى بکات و چى شتیک پوښدات بو شه وهى شه بوژوانى نه بیت؟ به لام هرچیه ک بیت، شه و قسانه هؤکاریکی تربوو پقى له هه موو شه دونیا ده سترده بیت، پقى له و بولوله شوشانه دکتوری مېردى بیت، که به رده وام کویانده کاته وه، پقى له م کانتوره فورمیکا و میز و کورسیه گرانانه بیت که مال له کهى پازاندوته وه، پقى له م ئینجانه بیړوخانه و گولډانه پهنګین و پیاله زه پلپانه بیت که دکتور شوکاک به خولیاى پیاوړیکه وه که زور ئالودهى ئاسووده یى مال له ده یانکړیت. که له ناوه پاستى هه موو شه و شتانه دا ده وه ستا، که هه ستى به بېده نګیبه قورسه که یان ده کرد، که ده یزانی پېکړا جوانى بوژوانیانه، هیندهى تر دلى ته نگ ده بوو... له ژیر لیوییه وه ده یگووت «ستیل لایف... ستیل لایفیکى بوژوانى»... گوزاره یه ک بوو ئیستا بیړویه کى تاییه تى له به رامبه ر هه موو جوانیه کى بیړوخ و بېده نگدا به کاریده هینا. تا شه و پوڅى له باوه شى نزار ئیدریسدا نه خه وت، هه ستى نه کرد که شوړشگيرپکى راسته قینه یه... هه ستى نه کرد له گه ماروى شه و ژيانه بېده نګه دکتور شوکاک پرگاریبوه. له باوه شى نزار و له ژیر فشارى لیوه شه ستوره کانیدا، هه ستیکرد بو یه که مجار له هه موو شه و دونیا به ده چپته دهره وه که له میژده یه ویت لییده رچیت. به بېروای نزار «که بېشه رمانه پقى نه غه دهى له بوژواکان بو خوى به کارده هینا» مروق بو شه وهى بوژوا نه بیت، ناچاره له هه موو شه و یقاره درؤنه پاکبېتته وه، ده بیت له هه موو شه و ته کیت و شیوهى خوده رخستن و حېشه ته درؤیه «که دهره نجامى په روه رده یه کى بوژوازییه» خوى دوربخاته وه... به لام شه و نه بیت نزار ئیدریس پېزى هه ژارانى لاییت که به بوونه وهى گېژ و بېبه هرهى ده زانین و ده یگووت شایسته ی چاره نوسى خویانن. نزار که نه غه دهى ده خسته سه ر کوشى، به گالته وه ده یگووت

«ئەلێرەدا پەرەردەیی بۆرژواکان و ھەژارەکان یەکشەستە. تۆ ئەگەرچی کچیکی بۆرژوایت، بەلام عەقڵییەتی دکتۆری مێردت و بێرکردنەوی باوکە پروفیسۆرەکەت، لە عەقڵی جووتیارێکی گوندەکی دوورنەگەوتوونەتەو... لە بەرئەوە ئەوانیش گەر ئێستا و بە ھووتی لە باوەشماندا بنگرن، دەتکوژن. شەریف واکە دەکات خەڵکان ھەموو لە یەکیچن، بۆیە بێزەم لەو وشەیە دیتەو... ئێنجا بزانیە بۆ من یەک شت گرنگە... یەک شت... ئەویش ئەوەیە لە نیوانماندا شتێک نەبێت ناوی شەریف بێت». وای دەگوت و بە قاقا پێسەکانی خۆی، بە بێباکی کەسیگەرە کە دەزانیت وشە دوور لە ئەدەبەکانی ژنان مەستدەکن، باوەشی بە نەغەدەدا دەکرد و ماچی درێژی دەکرد. تاکە شتێک کە دەیتوانی زۆر تێیدا پومانسی بێت ماچکردن و شێوەی جولاندنی لێو و زمانی بوو. سالانیک دواتر لە بۆنەیەکی تایبەتیدا یەکمان بینیوە، ھەردووکیان مەستبوون و کەوتینە باسی رابوردو، من پێمگوت ئەوەم ھەتا نەیتنی ماچەکانی تۆ و خانمی ماردینیشم دەزانی، ھەوایی ورد و درشتی ھەموو شتێکتان دەگەیی بە من. ئەو بە ھەمان پێکەنینی چەپەلی خۆیەو، لە دەستێک قاتی پەشدا وەستابوو، بە منی گوت «ھەفائ مەرچ نییە زانیارییەکانی تۆ ھەمووی راست بن، ئێوەی پیاوانی ئاسایش نەنیا دەتوانن بزانی کە ژن و پیاویک یەکتەر ماچدەکن، بەلام چۆنیتنی ماچەکە و تامی ماچەکە، نا جەنابی لیوا ئەوە سەر بە بواری ئێوە نییە. ھەرگیز پیاوانی ئاسایش ناگەنە نەیتنی تامی ماچەکە، ئەو نەیتنییە تا قیامەت بەس لە سەر لێوی مندا دەمیتنیتەو». ئەو شەو گوتی ھەموو ئەو ئافەرەتانە ئەو لە ژانییدا ماچیکردن لە ماچدا لە ھونەر مەندتر بوون. بە دەنگی بەرز، دەنگی مەستێک کە شەرم لە ھیچ قسەیەک ناکات گوتی «لە ماچ و جاسوسیدا ژنان لە پیاو بلیمەتەرن، تۆ چۆن پیاویکی ئاسایشیت کە ئەو نازانیت».

نه‌وه‌ی له‌و سه‌رده‌مه‌دا بۆ نه‌غه‌ده ماردینی گرنګ بوو نه‌وه‌بوو، هه‌ستی نه‌ده‌کرد که خه‌وتنی له‌گه‌ڵ نزار ئیدریدا هه‌له‌ بێت، ده‌توانم بڵێم یه‌که‌مجار بوو ژنیتێ پاسته‌قینه‌ی خۆی بدۆزیته‌وه‌. تیبګات که له‌شی ژنانه‌ی ده‌کرێت چ مه‌کینه‌یه‌کی ترسناکی له‌زه‌ت بێت، ته‌نیا که‌م پیاو ده‌توانن نه‌و مه‌کینه‌یه‌ له‌ له‌شی ژندا بخه‌نه‌کار، به‌لام نزار له‌وانه‌بوو که ده‌موده‌ست له‌ نیوان خۆی و ئافره‌دا شه‌رمی هه‌لده‌گرت. خودی هه‌لگرتنی نه‌و شه‌رمه‌ وایده‌کرد هه‌موو به‌ هه‌قیقه‌تی خۆیا نه‌وه‌ له‌گه‌لیدا بخه‌ون. نه‌غه‌ده به‌ جوړیک ئازادی خۆی له‌گه‌ڵ نزاردا ده‌ژیا بۆ ساتنیکش نه‌وه‌ی به‌خه‌یالدا نه‌ده‌هات که نه‌گه‌ر ته‌واوی په‌یوه‌ندییه‌که‌یان بکه‌ویت به‌رچاو چی پووده‌دات. به‌ پێچه‌وانه‌وه‌ له‌و کاته‌وه‌ی له‌گه‌ڵ نزاردا بوو ئاسانتر و بێگرتتر و ئازادتر له‌گه‌ڵ دکتۆر مسته‌فا شوکاکی می‌ردیشیدا ده‌خه‌وت، خێراتر شیعی ده‌نوسی، به‌خه‌یالیک سافتر و دلنیا تره‌وه‌ سه‌ری ده‌خسته‌ سه‌ر سه‌رین، له‌ جاران باشتیش کاره‌کانی شانه‌ شوپشگێریه‌که‌ی جێبه‌جێده‌کرد. کاتیک پێکه‌وه‌ له‌گه‌ڵ نزاردا له‌ ناوجیگادا ده‌بوون، نزار ده‌ستی له‌ له‌شی ده‌دا و ده‌یگووت «ده‌بینیت عه‌شیقیکی زۆر زانی وه‌ک من واده‌کات می‌رده‌که‌شت سوود ببینیت. نه‌گه‌ر نه‌و دکتۆر شوکا که‌سیکی عاقل بێت و ده‌رمانی ده‌ردی ژنه‌که‌ی خۆی بویت، ده‌بێت به‌خته‌وه‌ر بێت که تۆ دیته‌ باوه‌شی من». نه‌غه‌ده زۆر پێده‌که‌نی، لێوی ده‌خسته‌ سه‌ر لێوی نه‌و سالوکه‌ گه‌وره‌یه‌ و ده‌یگووت «تۆ بێشه‌ره‌فیکی پۆحسوکیت، نه‌گینا چۆن ژنی پیاویک پووته‌که‌یه‌وه‌ که ژیا نی پزگار کردویت... ژنه‌ به‌سته‌زمانه‌که‌ی که هه‌ر یه‌که‌مجار نه‌م ده‌عبا خه‌وتووه‌ بچکۆله‌یه‌تی بینی حه‌زی لێکرد».

من هه‌موو نه‌و قسه‌ بازارپی و بیتا پڕوانه‌م پێده‌گه‌یشه‌وه‌ و ده‌مکردن به‌ پاپۆرت و ده‌مناردن بۆ هه‌ثال شیرخان.

نزار ئیدریدس یه‌که‌مجار له‌ پێگای نه‌غه‌ده ماردینییه‌وه‌ نه‌رده‌لان هیرانی

ناسی. وهک خۆی به نه‌غه‌ده‌ی گووت، دوو هۆ هه‌بوون به‌ره‌و شوپش پالیا‌ن پێوه‌ده‌نا، یه‌که‌م: کوشتنی لیفتانت بۆتانی. دووهم: له‌ شوپشدا ده‌توانی‌ت هه‌موو ئه‌و یاسا ئه‌خلاقیا‌نه بشکێنیت که ده‌یه‌وێت. شوپش هیچ نییه جگه له گۆرستانێکی گه‌وره‌ی ئه‌خلاق، وهک ئه‌و ناویده‌نا.

ئه‌رده‌لان هیرانی ده‌یزانی بۆ ئه‌وه‌ی بتوانی‌ت شوپش بگه‌ینیته کۆتایی خۆی، ته‌نیا پێویستی به بولبولیار و هاوپی خۆینده‌واره‌کانی نابێت، به‌لکو پێویستی به‌وانه‌ش ده‌بێت که ده‌توانن ته‌قه‌بکه‌ن و خه‌لک بکوژن و مڕۆف سه‌ربهرپن. ئه‌وکات نزار به چاوقایمی خۆی گه‌رابوووه بۆ قه‌سابخانه، دوا‌ی ئه‌وه‌ی هه‌ندیک له خزمانی قزلباش لای به‌رپێوه‌به‌ری ئاسایش زامیان بۆ سه‌ندبوو که لیفتانت چیدی کاری به سه‌ریه‌وه نه‌بێت. ئه‌وه‌ی نزار توانی بووی له پشتی ئه‌وه‌وه، لای په‌فیکه به ده‌سه‌لاته‌کانی حیزب زامن په‌یدا‌بکات، لیفتانتی توپه‌ترکرد، نزار هه‌رده‌م ده‌یزانی که لیفتانت چاوه‌پوانی هه‌لیکه دووباره ده‌ریکه‌وێت و تۆله‌ی لیبکاته‌وه، به‌لام بیباک و بیمه‌ت خۆی ده‌رده‌خست و وای لیهات وهک جاران ده‌گه‌را و خۆی بیترس پیشانده‌دا. نزار له مندا‌لییه‌وه توپێکی گه‌وره‌ی له ناو گه‌نجانی نا‌ئومێد و چه‌قۆکێشی سه‌رسوچه‌کان و خه‌لکانی چه‌قاوه‌سووی بازاردا هه‌بوو که پێکرا خۆشیانده‌ویست و به نمونه‌ی سحرای ئه‌و پیاوه‌یان ده‌زانی که بێشه‌رمیبه‌که‌ی سه‌رنجکێشه و ئه‌وانی دی سه‌رسامده‌کات، له به‌رئه‌وه هه‌رکات ده‌یویست ئاسان و خێرا ده‌یه‌که‌رده‌وه ئه‌و جیگایانه. نزار له‌گه‌ڵ هه‌موو به‌ره‌لایی خۆیدا، سه‌ره‌تا‌کانی ئیشکردنی خۆی له پێک‌هراوه بێناوه‌که‌ی هیرانیدا به‌باشی به‌رده‌پێوه.

ئه‌رده‌لان له ماوه‌یه‌کی که‌مدا چوار شانه‌ی گه‌وره‌ی هه‌بوو، که یه‌که‌میان شانه‌یه‌ک بوو له خۆینده‌کارانی کوردپه‌روه‌ر دروست‌بوو‌بوون و خۆی سه‌ره‌رشته‌یده‌کردن، شانه‌ی دووهم شانه‌یه‌کی کچانی شوپشگێڕبوو

که نه غه ده سه رپه رشتیده کردن، شانه یه که له پۆشنبیرانی شوپشگپ که نه دماهی په یوه ندیان له گه ل هیرانیدا هۆشهنگی بولبولیار بوو، له گه ل شانه یه کی نویدا که نزار له ناو پیاوانی بازار و گه ناجی بیثوناس و پرۆلیناریای لومپندا پښکخستبوون. که من له شاخوه دابه زیم، په که م کارم نه وه بوو که مپک نه رده لان هیرانی بخه مه لاوه و شانه کان به خۆمه وه گرځیده م. نه رده لان له وانه بوو که ته نیا بیرى له قازانجى شوپش ده کرده وه، من له سه فهریکى کورتدا بر دم بۆ شاخ و له وى چاوى به سه رۆک و نه دماهانى نه نجومه نى بالا که وت. گرچى من جگه له دل سوژى هیچى دیم له هیرانى نه بینیبوو، که چى شیرخان له نامه یه کدا بۆى نوسیم «ناگادارى هیرانى بم، چونکه که سیکه له هه ره ترسناکه کان». واده زاتم توانا و دل سوژى و هیژى پښکخستنى هیرانى که م تا زور نه دماهانى نه نجومه نى بالای تو قانذبوو، چونکه هیچ یه که له شانانه ی دی که کارى پښکخستنیان گرتبووه نه ستو، وه ها چالاک و نه ینى و داخراو نه مابونه وه.

له هه مان ده مدا، بولبولیار و هاوپیکانى یه که م باز نه ی خویندنه وه و تیگه یشتنیان له کتیبه مارکسییه کان دامه زرانذبوو، بولبولیار له وه وه ده ستى پیکرد به دواى هه موو نه و بیرمه ندانه دا بگه پیت که ستایشى هه ژاریى ده که ن. مارکس تاکه فه یله سوفیکى میژووه، مړوف به پپى «هه بوونى و نه بوونى» سامان پۆلینده کات. نه و پرسته یه ی که ده لیت «تا زورترت هه بیت له مړوفبوونت که مده کاته وه» بوو به دروشمى بولبولیار، له سه ر ده فته ره گانى ده ینوسى، له سه ر دیواره کان، له سه ر ته خته په شه گانى زانکو. ته وای تیگه یشتنى له سه ر نه و بنه مایه دارپشتبوو گه ر مړوف دواى شته کان که وت، خوى ده وله مهند و مړوفه که ی

ناخی هه‌ژار ده‌بی‌ت، گهر دواشیان نه‌که‌وێت خۆی هه‌ژار و مروفه‌که‌ی ناخی ده‌وله‌م‌ند ده‌بی‌ت. لی‌ره‌وه هه‌ژاری لای ئه‌و هاوشانی دوو شت بوو، مروفه‌بوون و ناو‌می‌د‌بوون... مروفی هه‌ژار هه‌میشه مروفی‌کی ناو‌می‌ده چونکه هه‌چ شتی‌ک له‌گه‌ڵ پۆ‌حی شارستانییه‌ت و مروفی تازه‌دا کۆیناکاته‌وه که هه‌چ نییه جگه له‌ حه‌یوانی‌کی چاوبرسی که ته‌نیا شت که‌له‌که‌ده‌کات و کاله‌ کۆ‌ده‌کاته‌وه. شۆ‌رش لای بولبولیار بۆ ئه‌وه نه‌بوو کۆمه‌لگا پزگاری‌کات، به‌لکو بۆ ئه‌وه‌بوو به‌وانی دی بلی‌ت من له‌گه‌ڵ ئه‌م لۆژی‌که‌ی ئی‌وه نیم. هاو‌پێ‌کانی ناویان نابوو، نی‌وه مارکسی، له‌وه‌شدا له‌ سه‌ر هه‌ق بوون، بولبولیاریش ده‌ی‌گوت مارکس ته‌نیا نی‌وه‌ی به‌که‌لک دی‌ت، نی‌وه‌که‌ی تری هه‌چ نییه جگه له‌ ته‌واو‌که‌ری سه‌رمایه‌داره‌کان، له‌ خۆ‌ش‌بینی‌کی کال‌فام، له‌ که‌سی‌کی بونیادنه‌ر بۆ جو‌ره کۆمه‌لگایه‌کی تری به‌ته‌ماح. له‌ قسه‌کانی ناو بازنه‌که‌دا، هاو‌پێ‌کانی هه‌موو له‌و مارکسیسته فانه‌تی‌کانه‌بوون که باوه‌ریان به‌ دیکتاتۆرییه‌تی پرۆلیتاریا، دابه‌شکردنی یه‌کسانی سامان، نه‌ه‌یشتنی مو‌ل‌کداری بوو. بولبولیار تاکه که‌س بوو که ده‌ی‌گوت، مو‌ل‌کداری یه‌کسانه به‌ د‌پ‌نده‌یی، به‌لام هه‌چ هه‌ی‌زیک نییه ب‌توانی‌ت مو‌ل‌کداری له‌ سه‌ر زه‌وی لایبات، یان ته‌ماحی مو‌ل‌کداری له‌ مروف‌دا بکوژ‌ی‌نێته‌وه. که هاو‌پێ‌کانی پێیان له‌ سه‌ر ئه‌وه داده‌گرت که له‌ سۆسیالیزم‌دا ده‌وله‌ت و حوکمی کرێ‌کاری ده‌ست به‌ سه‌ر سامانی گشتیدا ده‌گرن و به‌یه‌کسانی به‌ سه‌ر کۆمه‌لگادا دابه‌شیده‌که‌نه‌وه، به‌ جو‌ری‌ک که‌س له‌وی دی زۆ‌رت‌ری به‌رنه‌که‌وێت. بولبولیار پێ‌ده‌که‌نی و ده‌ی‌گوت «راست نییه براده‌ران راست نییه، تێناگه‌م چۆن مروف ده‌توانی‌ت ئه‌وه‌نده گه‌ژه بی‌ت... پێ‌م‌ب‌لێ‌ن ده‌وله‌ت کێ‌یه، ده‌وله‌ت له‌ مروفی وه‌ک من و تۆ دروست نه‌بووه؟ ده‌وله‌ت له‌ ژماره‌یه‌کی گه‌وره له‌و پیاو و ژنه‌ چاوچنۆ‌کانه دروست نه‌بووه که ئامێ‌ری‌کی زه‌به‌لاحیان ده‌که‌وێته ده‌ست، ده‌وله‌ت خۆی گه‌وره‌ترین مو‌ل‌ک نییه. مارکس خۆی به‌ نه‌زانیه‌کی گه‌وره، گه‌وره‌ترین

هین، گه‌وره‌ترین مولک، له پالیشیدا هه‌موو سامانی کۆمه‌لایه‌تی ده‌داته ده‌ست تاقمیککی بچوک، به‌ ئومیدی ئه‌وه‌ی ببن به‌ مروف... به‌ ئومیدی ئه‌وه‌ی له‌ بیران بیت پۆژیک پرۆلیتاریا بوون، به‌ لکو خوايه ته‌ماحیان نه‌بیت و سامانی کۆمه‌لایه‌تی به‌ یه‌کسانی دابه‌شکه‌ن. هیچ فه‌یله‌سوفیک نییه‌ له‌ میژوودا به‌ ئه‌ندازه‌ی ئه‌م مارکسه‌ له‌ مروف تینه‌گه‌یشتبیت. هه‌ندیک کارخانه له‌ده‌ستی هه‌ندیک سه‌رمایه‌دار ده‌رده‌هینیت و پیکرا له‌گه‌ل ته‌واوی سامانی کۆمه‌لایه‌تی و له‌گه‌ل چاره‌نوسی هه‌موو مروفه‌کاندا، ده‌یانخاته ده‌ستی تاقمیککی بچوکت له‌ مشه‌خۆران که ناوی خۆیان ناوه سه‌رانی بزوتنه‌وه‌ی کریکاری. سوینده‌خۆم که هه‌موو میژوو بگه‌پیت، خه‌یال‌لۆیکی وا ساده و بیمانا نادۆزیته‌وه... تیناگه‌م چۆن به‌م بۆچوونه کالفامه‌ توانیوتی کلاوبکاته سه‌ری نیوه‌ی به‌شه‌رییه‌ت... تیناگه‌م». ئه‌وه‌ هاوپێکانی توپه‌ده‌کرد، مارکس له‌و ده‌مه‌دا تاکه‌ پیغه‌مبه‌ر بوو که ده‌یاننوانی ئومیدی پییبه‌ستن. هه‌موو هاوپێکانی شوپشگیپی ئومید بوون، شوپش له‌لایه‌ن هیچ نه‌بوو جگه‌ له‌ جوړیک له‌ گیرانه‌وه‌ی هیوا بۆ ژیان، بولبولیار تاکه‌ که‌س بوو ئه‌و پاستییبه‌ تاله‌ی ده‌بینی، شوپش جگه‌ له‌ ده‌رکه‌وتن و ته‌جه‌لابوونی نا ئومیدی له‌ توندترین شیوه‌یدا هیچی تر نییه‌. بولبولیار هیچ کات ئه‌وه‌ی نه‌ده‌شارده‌وه‌ که ئه‌گه‌ر شوپش لای ئه‌ومانای هه‌بیت، نه‌ بۆ ئه‌وه‌یه‌ کورد پزگاریکات، نه‌ بۆ ئه‌وه‌یه‌ هه‌ژاری نه‌هێلīt، به‌ لکو بۆ ئه‌وه‌یه‌ بیسه‌لمینīt که مروف ناته‌باهیه‌کی ئه‌به‌دییه‌. مروف گه‌ر شوپشگیپ نه‌بیت، وه‌ک ئه‌وه‌ وایه‌ کۆیله‌یه‌تی قه‌بوولکردبīt، به‌لام گه‌ر شوپشیش ته‌واو ببīt و سه‌رکه‌وīt، واته‌ قه‌بوولītیی خۆی بجێته‌ شوینی سته‌مکاران. زۆرجار به‌ هیمنیه‌که‌ی خۆی، ئه‌و هیمنیه‌ی که هه‌مووانی ده‌ترساند، به‌و چاوه‌ دوربینانه‌ی که وایده‌کرد هه‌مووان پێزی بگرن، به‌و نیگا قوولانه‌ی که هه‌موو ده‌یانزانی دیویکی تری شته‌کان ده‌بینīt، له‌ شوینی خۆیه‌وه‌ به‌ ئارامی پالیده‌دایه‌وه‌ و به‌

هیمنی ده‌یگوت « هه‌فالان په‌نگه ئیوه گالته‌تان به تیروانیی من بیټ، به‌لام من چیرۆکه‌که به‌مجۆره تیده‌گه‌م، سته‌م وه‌ک مه‌کینه‌یه‌کی گه‌وره وایه، مه‌کینه‌یه‌ک مرۆفه‌کان ده‌هاپټ، خه‌لکانیک هه‌ن له‌ سه‌ر ئه‌م مه‌کینه‌ گه‌وره‌یه ئیشده‌که‌ن. هه‌ر ده‌بیټ وا بیټ... وانییه؟ هیچ مه‌کینه‌یه‌ک نییه که‌سانیک ئه‌و پټ خزمه‌تیبکه‌ن، ئه‌وان مرۆفه‌کانی دی ده‌گرن و ده‌یانکه‌ن به‌ لوله‌ی ئه‌و ئامپه‌ردا و له‌ ژیر ددانه‌کانیدا ده‌یانهاپن. خه‌لکانیک خزمه‌تکاری مه‌کینه‌که‌ن، پاکیده‌که‌نه‌وه، ده‌پیارین، پارچه‌ی ده‌گۆپن، گه‌ر شکا چاکیده‌که‌ن. تا پۆزیک دټ خه‌لک تیده‌گه‌ن که‌ ئه‌م مه‌کینه ترسناکه ده‌بیټ بوه‌ستټ. ده‌زانن جگه له‌وه‌ی په‌لاماری ئه‌و قه‌لا گه‌وره‌یه بده‌ن، که‌ شوینی مه‌کینه و خزمه‌تکاره‌کانیتی، هیچ چاریکی دیان نییه. ده‌بیټ هه‌ولبده‌ن بیخه‌نه بنده‌ستی خویان و بیسکینن و په‌کیبخه‌ن... ئا له‌مجۆره ساتانه‌دا میله‌تان هه‌لده‌ستن، هه‌لمه‌تده‌به‌ن و په‌لامارده‌ده‌ن... جه‌نگی خویناوی پووده‌دا، خوین ده‌پژټ، ده‌ست ده‌په‌پټ و سه‌ر له‌ جه‌سته جیا‌ده‌بیته‌وه، تا دوا‌جار تاقمیک بنکه‌ی سته‌م ده‌پوخینن، دیواری ترس ده‌شکټ و شورا‌کانی زولم هه‌ره‌س دینټ و شو‌ر‌شگێران ده‌گه‌نه سه‌ر ئه‌و مه‌کینه گه‌وره‌یه. به‌لام هه‌فالان ئه‌و مه‌کینه‌یه ئه‌فسونی خوی هه‌یه... هه‌فالان ئیوه ده‌لټن چی. ئه‌و مه‌کینه‌یه سیحری له‌ سیحری هه‌موو بپوا و عه‌قیده‌یه‌ک به‌هیزتره، هینده‌ی شو‌ر‌شگێزان ده‌گه‌نه سه‌ر ئه‌و مه‌کینه‌یه، په‌که‌مین کاریان ئه‌وه‌یه که‌ هه‌ندی‌ک له‌ سته‌م‌کاره‌ کۆنه‌کان ده‌که‌ن به‌ مه‌کینه‌که‌دا، تا توپه‌یی دل‌ی میله‌ت دابمرکټه‌وه، دوو‌م کاریان ئه‌وه‌یه خویان ده‌چنه سه‌ر مه‌کینه‌که و له‌ سه‌ر لی‌وار و له‌به‌ر بل‌ندگۆی سه‌رکه‌وتندا مر‌ژه به‌خه‌لک ده‌ده‌ن که‌ ئیتر مه‌کینه‌که مول‌کی میله‌ته، چنده‌هفته و مانگی په‌که‌م ئیشی مه‌کینه‌که ئه‌وه‌یه ئیسک و پروسکی هه‌ندئ له‌ سه‌ریاز و فه‌رمانبه‌ر و خزمه‌تکارانی سیستمی دټرین به‌هاپټ، سه‌رۆکه

تازەكان دەلێن گەر مەكینه كە مان لە ژێر دەستدا نەبێت، ئەوا سەتە مكارە
 كۆنەكان دەگەڕێنەو، لە بەرئەو هەشتا كاتى تێكشكاندنى مەكینه كە
 نەهاتوو، وردە وردە و پۆژ بە پۆژ خەلكانى سادە و بێخەتا و دلگەرمیش
 دەكەونە بەر گرتن و دەهێنرێن و بەناوى دژایەتى شۆپشەو لە ناو
 مەكینه كەدا دەهاردێن... تا پۆژێك لە خەو هەڵدەستن و دەبینن كە
 مەكینه كە وەك چاران ئێشەدەكات، بە هەموو وزەى جارانییه وە مەرووف
 دەخوات، خەلك دەهاریت... هاورپێیان لە شۆپشى فەرەنسیدا وە هابوو،
 لە شۆپشى بەلشەفییەكاندا هەر وە هابوو، لە شۆپشى چیندا وە هابوو.
 من بۆیە ئێستا لە ئێو دەترسم، ئێو واقسە دەكەن وەك ئەوێ گەر
 مەكینه كە بكەوێتە دەست ئێو تەواوى مەرووفى سەر ئەم ئەستێرە
 ئازادەكەن، ئەو هەش عەقلى هەموو ئەوانەى كە دواتر مەكینه كە
 پاكەكەنەو و بۆیە بدەكەنەو و دروشمى خۆیانى دەخەنەسەر. هەفالان
 ئێو واقسە دەكەن وەك ئەوێ گەر بەعسییه كان بڕۆن ئێتر هەموو شتێك
 تەواو بێت، وەك ئەم ئەحمەد حەسەن بەكرە گێلە بڕوخیت مەروفاى تى
 ئازاد بوو. ها، بەلام هەموو شۆپشێك لە جیگایە كەدا شۆپشگێرەكانى
 دەبن بە جانەو، دەبن بە ئەژدیهای ژەهراوى، بە دەعجانی چل دەم و
 چل دەست... ئینجا دەبێت دەیان سأل خەرىكى ئەو بێن ئەو نەسلەى
 تر لە ناو بەرىن كە شۆپش دروستیكردو... ئەو بازەنەكى ئەبەدییە.
 وادەزانن كە شۆپشگێرەكان پەپولەن؟ وادەزانن ئەم وشەى موقەدەسە؟
 مەرووف هەر لە جیگای وەهاو دەستی پێكرد لە قیامەتدا، لە قەسابخانە
 و خوێنڕێژیدا كۆتاییدیت... شۆپشگێرى راستەقینە كە سێك نییە بۆ
 وەرزێك یان دژ بە سەتەمێك بوو بێت بە شۆپشگێر، بە پێچەوانەو،
 تەواو بە پێچەوانەو هاورپێیان شۆپشگێرى راستەقینە تا كۆتایى لە
 شوێنى كۆیلەو، لە سەنگەرى ئەو وە شەپدەكات... شەپەكەشى
 ئەبەدییە... هەر كات شۆپش گەیشتە كۆتایى، ئالەویادا شۆپشگێرەكان

ده‌بن به جان‌ه‌وهر... له‌ویوه ئیتر سوپی گه‌پانه‌وه‌ی حه‌یوانه سته‌مکار و چاو‌چۆن‌که‌که ده‌ست پێده‌کاته‌وه. هیچ که‌سێک نییه به‌توانی‌ت ب‌لێت من ده‌چمه‌سه‌ر کورسی ده‌سه‌لآت و هه‌ر به‌شۆر‌ش‌گێڕیش ده‌مینمه‌وه. مرۆف له‌یه‌ک‌کاتدا ده‌توانی‌ت نه‌بی‌ت به‌کۆیله‌یه‌کی مله‌وێر یان نه‌بی‌ته‌وه به‌سته‌مکار که‌بۆ ئه‌به‌د، تا هه‌تا هه‌تا به‌شۆر‌ش‌گێڕێکی نا‌ئومێد بی‌ت و به‌س، له‌نیوان کۆیله و سه‌مکاردا، یه‌ک پێگای تر هه‌یه‌ پێیدا هه‌لبێین ئه‌ویش ئه‌وه‌یه‌ تا مردن نا‌ئومێدانه‌شۆرشی خۆمان به‌رپا بکه‌ین...

شۆر‌شه‌ بچوکه‌ نا‌ئومێده‌کانمان».

ئهم بۆ‌چوونه‌ی بولبولیار له‌هه‌وای ئه‌و زه‌مانه‌دا گوێگر و کپیارى نه‌بوو. هاو‌پێکانی ئه‌وه‌نده‌ی له‌بیری دروستکردنی پێ‌ک‌سه‌ستنیکی کرێکاریدا بوون له‌خه‌یالی ئه‌وه‌دا نه‌بوون دواتر چی پووده‌دات. له‌کۆبوونه‌وه‌کانی بازنه‌که‌دا بولبولیار زۆریه‌ی کات گوێده‌گرت، هه‌ستم نه‌ده‌کرد شتیکی قوول له‌گه‌ڵ ئهم گه‌نانه‌ی دیدا کۆیده‌کاته‌وه، هاو‌پێکانی به‌رده‌وام له‌قه‌سه‌وباسی گه‌رمدا بوون، بۆ دامه‌زراندنی پێ‌ک‌سه‌ستنیکی پرۆلیتاری سه‌رتاسه‌ریی. من ئه‌و دهم په‌یتا په‌یتا پاپورته‌کانم ده‌نارده‌وه بۆ شیرخان و ئه‌ویش پێیده‌گوتم که‌له‌نزیکه‌وه‌ چاوه‌دێری ئه‌و شانه‌یه‌ بکه‌م، چونکه‌ به‌پای ئه‌و هیچ شانه‌یه‌کی شۆرش وه‌ک ئه‌مه‌ غوباری ژه‌هراوی لێهه‌ل‌ناسی‌ت.

ئهو ماوه‌ که‌مه‌ی له‌شاربووم هه‌موو شانه‌کانم واپێ‌ک‌سه‌ست که‌هیچ که‌س له‌بونیاده‌نرانی پێ‌ک‌سه‌ستنی شار ده‌سه‌لآتی به‌سه‌ر ته‌واوی شانه‌کاندا نه‌شکێت، هیچ به‌رپرسی شانه‌یه‌ک، ئه‌ندامه‌کان وه‌ک مو‌لکی خۆی و هی‌زی تاییه‌تی خۆی ته‌ماشانه‌کات، تا‌که‌ کێشه‌یه‌کی پاسته‌قینه‌ تووشم هات، له‌گه‌ڵ ئه‌و خۆینه‌ده‌واره‌ سه‌رسه‌ختانه‌ی شانه‌که‌ی بولبولیاردا بوو که‌ به‌رده‌وام ده‌رباره‌ی ماهیه‌تی شۆرش و هی‌له‌ سیاسیه‌که‌ی پرسیاریان ئا‌پاسته‌ی ئه‌نجومه‌نی بال‌ا ده‌کرد. به‌بروای ئه‌وان، شۆرش له‌

سهره تاوه هیلکی پوونی نییه و گهر ته و او ناراسته ی شوپش نه زانن و
 ناشکرا هیلکه سیاسییه که ی نه بینن، ناماده نین بیتنه ناو پیکه ستنه کانه وه و
 له دهره وه ی نیمه هیزی پیکه خراوه یی خویان دروستده که ن. سه فین خوشناو
 که له هه موو نه وانی تر، زیره کتر، کۆنکریتتر، هیمتر بوو، به نارامییه وه
 پیگیوتم «هه فال جهنگیز، مه رج نییه که هه موومان له یهک پیکه خراودا
 کاریکه ین... شوپش مندالیکه پارچه پارچه له دایکده بیت، پیکه وه نانی
 هه م ناسان نییه و هه م کاتی دهویت». نه و بیرۆکه سهیره ی سه فین
 که شوپشی به له شی مندالیک ده شو بهاند که هه رجاره ی پارچه یهکی له
 دایکده بیت، ده شیت نه م پارچانه ش هه ر یه که یان له سکی دایکده وه
 بیتنه ده ری، منی ترساند. نه وه چۆن مه خلوقیکه که هه ر پارچه یه ی له
 ده ستردی یه کییک بیت، دواتریش نه و هه موو پارچه جیاوازانه چۆن
 پیکه وه ده نرین؟ چۆن مندالیک ده رده چیت گهر ده ستی له زگی ژنیک
 و قاچی له ده ستی دایکیکی تر و سه ری زاده ی خانمیکسی دی بیت؟.
 هه لبت هه چ هیزیک نییه له دنیا دا له م مه خلوقه شتیکسی ته ندروست و
 جوان دروستبکات. من که له عاشقانی شوپش بووم، جه سته ی شوپشم
 وهک جه سته یهکی کاملتر و پیکه وه نوساوتر ده بینن، جه سته ی شوپش
 ته واکاری هه موو جه سته بچوک و نو قستان و لیکترا زاوه کانی نیمه بوو.
 بو نه وه ی به ره ره چی نه و قسه یه بده مه وه، گووتم «هه فال، شوپش یهک
 دایکی هه یه و به کاملی له گونگولی یهک ژنی موباره کدا ده ره خسیت،
 که میلله ته، که نه م نیشتمانه پاکه یه». سه یروو من نه و زه مانه
 باوه پیکسی شاعیرانه م به هه موو نه و قسانه هه بوو، که نه م پیکه نینم
 پیباندیت... نیشتمانی دایک، گونگولی وه تن، سه رزه مینی شیران،
 خاکی موبارهک... پتر له سیوپینچ سال نیشکردن بو شوپش، ته نیا
 یهک شتی فیرکردم، چۆن گالته م به م وشانه بیت، نه م گوزاره بۆش
 و بیمانایانه ی سحرکی گهره یان له سه ر گه مزه و کالقامه کان هه یه،

هه‌لبه‌ت هه‌موو هه‌فاله‌کانی تریش نه‌مپۆ گالته‌یان به‌م قسانه‌ دیت، ده‌خه‌نێن و ده‌تریقینه‌وه که ده‌بیستن، به‌لام هۆی بیزاری من له‌م وشانه‌ شتیکی تره‌، شتیکی ته‌واو جیاواز.

سه‌فین نه‌و روژه‌ گووتی «نا... شوپش له‌وانه‌یه‌ زیاد له‌ دایکیکی هه‌بیت، به‌لام به‌بێ بیری پرۆلیتاری نه‌م منداڵه‌ هه‌ر چیه‌ک بێت و له‌ هه‌ناوی هه‌ر که‌س بێته‌خوار، که‌سیکی دۆپاوه‌... له‌ولاتانی دواکه‌وتووی وه‌ک ئێمه‌دا که‌ پرۆلیتاریایه‌کی پێشه‌سازی راسته‌قینه‌مان نییه‌، که‌ ته‌به‌قه‌ی کرێکار خۆی پێک نه‌خستوه‌، هه‌موو هه‌رچی و په‌رچیه‌ک، ده‌توانیت شتیکی له‌ جۆری شوپش پابه‌گه‌نیت». «شتیک له‌ جۆری شوپش» نه‌وه‌ش گوزاره‌یه‌کی تریوو که‌ نه‌مه‌دته‌وانی وا ئاسان به‌ سه‌ریدا تێپه‌رم. «شتیک له‌ جۆری شوپش. که‌واته‌ هه‌فالی ئازیز، نه‌و خه‌باته‌ی پێشمه‌رگه‌کانی ئێمه‌ ده‌یکه‌ن و نه‌و عاره‌قه‌ی ده‌پێژن، شوپش نییه‌، به‌لکو شتیکی له‌ جۆری شوپش؟». له‌ویادا «غه‌نی مامه‌ند» هه‌لیدایه‌ و گووتی «نا بوه‌سته‌، هه‌فال جه‌نگیز بوه‌سته‌... یاری به‌ وشه‌کان مه‌که‌، ئێمه‌ شانه‌یه‌کی وریاین، نه‌وه‌ پێشمه‌رگه‌کان نین که‌ ماهیه‌تی شوپش دیاریده‌که‌ن... نه‌جمه‌نی بالا نه‌وه‌ دیاریده‌کات، هه‌لبه‌ت پێشمه‌رگه‌کان به‌ نیازی شوپش خه‌بات ده‌که‌ن، به‌لام گه‌ر ئێوه‌ له‌ ده‌فته‌ری سیاسیی کۆمه‌لێک ناسیونالیستی چه‌په‌ل بن، کۆمه‌لێک هه‌له‌پرست بن که‌ بتانه‌وێت دواتر به‌ پێکه‌وتن له‌گه‌ل به‌عسیه‌کاندا په‌له‌وپایه‌که‌ به‌ ده‌ستبه‌خه‌ن، نه‌وه‌کات ئه‌مه‌ی ئێستا شوپش نییه‌... شوپش مانای وه‌رگێرپان و گۆپینی سیستمی مولکداری و هه‌لومه‌رجی به‌رهمه‌هێتان، مانای هه‌لوێستیکی ئاشکرا و پوون ده‌ره‌ق به‌ ده‌وله‌مه‌ندان و دوژمنی ته‌به‌قیمان. پێمبێی به‌رنامه‌ی ئێوه‌ دژ به‌ بۆرژواکان چیه‌... ها به‌رنامه‌تان چیه‌؟ چونکه‌ ئه‌وه‌ سه‌ره‌تا و خالی ده‌ستپێکی هه‌موو شوپشیکی کارگه‌رییه‌». من به‌ توپه‌بییه‌وه‌ گووتم «شوپش نه‌وه‌یه‌

به‌عسییه‌کان له ولاته‌که ده‌ریکه‌ین، نه‌هێلین عه‌ره‌به‌کان له‌وه زیاتر سوار ژنه‌کانمان بن، شه‌ره‌فی خاک و نه‌ته‌وه‌که به‌پارێزین. ئیشمان نه‌وه‌یه پیاوانی ده‌ولت بکوژین، سیخوره‌کانی ئه‌من، به‌عسییه‌کان... ئه‌وانه... هه‌فأل ئه‌وانه». ده‌مێک بوو واتوره‌نه‌بوویوم ده‌نگم به‌رزیت و ده‌ستم عاره‌ق ده‌ربدات و هه‌ناسه‌م سواریت. دوا‌ی که‌مێک سووریونه‌وه و توپه‌یی، وه‌ک له‌وه به‌ترسم به‌خه‌نیم و دڵم له‌ کار به‌سه‌تیت، به‌ خه‌یاری یه‌که‌که‌وه له‌ جیگای شه‌په‌کی نابه‌را به‌ر و دۆپاوه‌لێت نه‌و جیگایه‌م به‌جیه‌شت. دڵنیا‌بووم که‌ شانه‌که‌ی بولبولیار ده‌بێته‌ یه‌که‌مین هه‌ره‌شه‌ی گه‌وره‌ که‌ شو‌پش له‌ شاردای پویه‌پووی ده‌بێته‌وه.

له‌ پاپۆرته‌کانمدا به‌ وردی باسم له‌وه کرد که‌ نه‌گه‌ری نه‌وه هه‌یه، مارکسیسته‌کانی ناو شانه‌که‌ی بولبولیار، گروه‌یه‌کی سیاسی تر دروستبه‌کن. خۆنه‌خه‌نه ژێر با‌لی پێکخراوه‌ مه‌زن و گه‌وره‌که‌ی شو‌پشه‌وه، پیزه‌کان له‌ ته‌به‌کن و به‌دروشمی تونده‌په‌وانه‌ خۆینه‌کارانی زانکۆ به‌ره‌و لای خۆیان پابه‌کیشن. سه‌رۆک و نه‌نجومه‌نی پابه‌رانی شو‌پش قسه‌کانی منیان زۆر به‌ هه‌ند وه‌رگرت. به‌لایانه‌وه‌ گرنگ بوو که‌ له‌ نزیکه‌وه له‌ مه‌ترسییه‌کانی نه‌و گروپه‌ به‌ناویم و زوو زوو ده‌رباره‌یان هه‌وال بنێرم و گه‌ر کرا خه‌لکانیک له‌ خه‌ته‌کانی دییه‌وه‌ به‌خه‌مه‌ پیزه‌وه‌ تا له‌ کار و نیازیان تێبگه‌م. من له‌و به‌ینه‌دا به‌ دڵسو‌زییه‌کی زۆره‌وه‌ هه‌موو کاروکرده‌ریکی گروپه‌که‌م ده‌په‌شکێ، جگه‌ له‌وه‌ش چاوه‌کانی حیزم به‌ هه‌موو لایه‌که‌دا به‌لا‌وکرده‌وه، هه‌چ پێکخراویکم لێتێبه‌ش نه‌کرد. شانه‌یه‌کی تایبه‌تم له‌ سیخورانی وریا پێکه‌هێنا، که‌ ته‌نیا ئیشیان نه‌وه‌بوو به‌پۆنه‌ ناو هه‌یزه‌ سیاسیه‌یه‌کانی تر و له‌وێه هه‌والی وێم بو‌ بگرن... ئه‌وانه هه‌یزی تایبه‌تی من بوون و راسته‌وخۆ په‌یوه‌ندی نه‌تیان ته‌نیا به‌ منه‌وه هه‌بوو، هه‌چ که‌س نه‌یده‌ناسین و له‌ژێر هه‌لومه‌رجی زۆر تایبه‌تی و به‌ نه‌تییه‌کی له‌ نه‌ندازه‌به‌ده‌ر په‌یوه‌ندیان به‌پێوه‌ده‌چوو. له‌ سه‌ر پۆشنایی

پاپورتی هه‌والگره‌کانی خۆمدا جۆله و نهێنی زۆریه‌ی پێکخراوه‌کان و نه‌نامه به‌رزه‌کانیانم ده‌زانی، هه‌ستهمه‌کرد ئه‌و قسانه‌ی سه‌فین خو‌شناو سه‌باره‌ت به‌ شوێرشیکێ پارچه‌ پارچه‌ که هه‌ر به‌شێ له‌ سکی دایکێکه‌وه دیته‌ ده‌ری، وه‌خته‌ ده‌بیته‌ راست. من ده‌له‌رزیم و غه‌می ئه‌و پۆژه‌م بوو که چاوده‌که‌ینه‌وه و ده‌بینین هێزی ئیمه‌ هیچ ده‌سه‌لاتیکێ به‌ سه‌ر شاردانیه‌، زۆریه‌ی نه‌ندامانی نه‌جومه‌نی بالاش هاو‌پام بوون، زۆریه‌یان هه‌مان ترسیان هه‌بوو، دلنیا‌بووم که ده‌بیته‌ شتیک بکه‌ین گه‌شێ پێکخراوه‌ نه‌یاره‌کان بوه‌ستێنین و ده‌سه‌لاتی سیاسی حیزب له‌ سه‌ر شاره‌کان زامبکه‌ین. کاری واش ئاسان نه‌بوو، به‌لام من له‌ یه‌کیک له‌ دانیشته‌ نه‌ینیه‌کاندا له‌گه‌ڵ به‌رپرسه‌ بالاکانی نه‌جومه‌ندا، پێشنیاری پێگایه‌کی شه‌یتانیم کرد... پێگایه‌ک که ده‌کرا هه‌ر وه‌ک تیزیکێ تیۆری و خه‌یالیکێ نابه‌جێ بمیته‌وه، گه‌ر ئه‌و یه‌کبیننه‌وه سه‌یر و دلّه‌ژینه‌ی نێوان من و لیفیتانت بۆتانی نه‌بایه‌.

سه‌ره‌تای زیندان

له‌ سه‌عات چه‌وتی ئیواره‌دا گرتیانم، ئه‌وه یه‌که‌مجارم بوو له‌ ژياندا بگیری‌م. مولا‌زم کارزان و دوو پیکابی پێ له‌ ئاسایش هاتن و منیان برد. مولا‌زم کوپێکی شه‌رمن بوو، گووتی «ده‌مبوریت گه‌وره‌م، زۆر تکامکرد که ئه‌م کاره‌ به‌ من نه‌سه‌پێرن، به‌لام خۆت ده‌زانیت واجیب چه‌ند شتیکێ نابه‌جییه‌، ئیمه‌ عه‌بدی وه‌زیفه‌کانمانین، عه‌بدیش ده‌بیته‌ هه‌موو ئه‌مریک جیبه‌جیبه‌کات. جه‌نابی لیوا، ئیمه‌ قوتابی تۆین و هیوادارم دلت لێم نه‌په‌نجیت». نه‌مه‌ده‌زانی قسه‌کانی مولا‌زم له‌ دلّه‌وه‌یه‌ یاخود فێریانکردوه‌. من هیچم نه‌گووت و به‌ هێمنی له‌گه‌ڵیدا سه‌رکه‌وتم.

هیندهم گووت «تکایه چاوم مه‌به‌سته‌وه، تو ده‌زانیته من خوُم هه‌موو شوینه‌کان شاره‌زام، ده‌شزانم ده‌مبه‌یت بۆ کوئ». مولازم به هیمنییه‌وه گووتی «ده‌تبه‌م بۆ بورجه‌که، دلنیا به چاوت نابه‌ستمه‌وه، جگه له‌وه فرمانم پیدراوه به جوانی له‌گه‌لته‌دا مامه‌له‌بکه‌م. گهر فره‌مانیش نه‌بایه هه‌روام ده‌کرد، جه‌نابتان جگه له پێز، شایسته‌ی هیچی تر نین». کێشه‌ی پیاوانی ده‌زگای ئاسایش نه‌وه‌یه که هیچ که‌س نازانیته که‌ی راسته‌که‌ن و که‌ی درۆ... هه‌تا خو‌شیا ناتوانن نه‌وه بزائن، درۆ به جوړیک ده‌بیته به به‌شیک له ژیا‌نمان، ئیتر له هیچ سات و ته و گفتیکمان جیا‌نا‌بیته‌وه. من بپارمدا هیچ نه‌لێم و هیچ نه‌پرسم، چونکه دلنیا‌بووم فره‌مانی گرتنم له‌لایه‌ن سه‌رانی بالا‌ی حیزبه‌وه ده‌رچووه، دلنیا‌بووم هه‌تا وه‌زیری ناوخو‌ش بێگه‌پانه‌وه بۆ خودی سه‌رۆک و بی فره‌مانی تاییه‌تی نه‌و جو‌رنه‌تی کاری وا ناکات. له به‌رنه‌وه کاره‌که له ده‌ستی مولازمی به‌سته‌زماندا نه‌بوو، که دلنیا‌م گهر سه‌رپێچی بک‌ردبایه، به‌ده‌ردیکی خراپیان ده‌برد.

کاتی‌ک مولازم گووتی ده‌تبه‌ین بۆ بورج، دل‌م خو‌رپه‌یه‌کی کرد، ده‌مزانی بورج زیندانیکی زۆر تاییه‌تی و نه‌ینی تێدایه، به‌لام له ده‌ره‌وه که‌س شتیکی نه‌وتۆی له سه‌ر نه‌و زیندانه نه‌ده‌زانی. بورج جیگایه‌کی زۆر گه‌وره‌یه، به‌لام به‌شی هه‌ره زۆری نه‌ۆمه‌کانی ته‌رخان بۆ کاری نه‌ینی، که‌سیک نییه‌ خو‌ی له بورج نه‌بیته و بزانیته له چ نه‌ۆمێکدا چ باسه. من بیستبووم که ئیستا کۆبوونه‌وه و دانیشه‌نه‌ گه‌وره‌کانی حیزبیش زۆریه‌یان له بورج ده‌کێن، بردنم بۆ بورج نیشانه‌یه‌کی خراپ بوو، به‌لگه‌یه‌کی گه‌وره‌ بوو که پزگارییم سه‌خت و ده‌رچوونم کاری نه‌سته‌مه.

به‌ر له‌وه‌ی باس له‌و پێشهاتانه‌ بکه‌م که دواتر هاتنه سه‌ر پێگام و به سه‌رمدا هاتن، باشته‌ر که‌مێک باسی بورجتان بۆ بکه‌م، که تا ئیستا هیچی نه‌وتۆی ده‌رباره‌ نازانن.

لیفیتانت هومر بوتانی، دامه‌زینەر و دانهری به‌ردی بناغهی بورجه، له سالی ٧٥ دا که به کۆمه‌کی پارێزگا و به په‌زامه‌ندی به‌پێوه‌به‌ری ئاسایش پارچه‌یه‌ک زه‌وی گه‌وره‌ی وه‌رگرت، نیازی وابوو خانویه‌کی گه‌وره له ناوه‌پاستیدا دروستبکات و چوارده‌وری بکات به باغ و ژێره‌که‌شی بکات به زیندانێکی تایبته. لیفیتانت سالیکی ته‌واو سه‌رقالی دروستکردنی خانویه‌که‌ی بوو، نه‌ندازیاری لێزانی له به‌غداد و موسله‌وه هینا تا بناغهی‌که‌ی وای بو دروستبکه‌ن بشیت له داهاتوودا سه‌دان نهۆم پابگریت. هه‌ندیک ناوی بورجیش ده‌گێڕنه‌وه بو خودی لیفیتانت، به‌لام تا نه‌و شوپنه‌ی من ده‌زانم ناوی بورج دره‌نگ له سالانی دوو هه‌زاردا له‌لایه‌ن شۆفێره‌کانه‌وه که‌وته سه‌ر زمان که پۆژانه بو کاری هه‌مه‌جۆر کرێکاریان له سه‌نتهری شاره‌وه ده‌گواسته‌وه بوئه‌وێ. له سالانی هه‌فتادا بورج ته‌نیا باله‌خانه‌یه‌کی بچوک بوو که لیفیتانت ژێر زه‌مینه‌که‌ی وه‌ک زیندان به‌کارده‌هینا، له دوا‌ی راپه‌رینه‌وه ورده ورده نهۆمه‌کانی بورج زیادیانکرد، سه‌ره‌تا سال به سال که‌مه‌کیک بالای ده‌گرت و نهۆمی نویی ده‌چوو سه‌ر، له‌گه‌ڵ که‌وتنی خۆری سه‌ده‌ی نوی و کۆتایی سه‌دام حوسه‌ینیشدا، بورج به‌خێراییه‌کی نه‌فسانه‌یی گه‌شه‌یکرد، هه‌فتانه نهۆمی نویی ده‌چوو سه‌ر، به‌ جه‌شنیک ئیدی له جێگایه‌کدا توانای ژماردنه‌مان نه‌ما و بو بینینی ده‌بوو وه‌ک چۆن سه‌ر بو بینینی فڕۆکه‌یه‌کی بچوکی دوور به‌رزده‌که‌ینه‌وه، به‌ره‌و بالا پڕوانین. ئیستا برێکی زۆر له خه‌لکی شار و ده‌ره‌وه‌ی شاریش له بورج ئیستده‌که‌ن، به‌رده‌وام سه‌دان کرێکار شه‌و و پۆژ له نهۆمه‌ گه‌وره‌کانیدا خه‌ریکی کارکردن، ده‌یان قاتی داخراو و تایبته له بورجدا هه‌یه که جگه له نه‌ندامانی نه‌نجومه‌نی بالا که‌س نازانیت چین و چیان تێدایه و چ جۆره کاریکیان تێدا ده‌گریت ... هه‌ندیک ده‌لێن که هه‌تا خودی ده‌لته و نه‌خشه‌سازانی به‌پێوه‌بردنی وڵات له بورج داده‌نیشن و وه‌زاره‌ته‌کان بنکه‌ی راسته‌قینه و نیشته‌جێی بنه‌رته‌یان

ناو بورجه، ته‌واوی ئه‌و باله‌خانانه‌ی دیش که له‌شاره‌کاندا هه‌يانه، دیکۆری ده‌ره‌کین و ته‌نیا بۆ خۆده‌رخستن دانراون و کاری تریان نییه. ئه‌و پۆژه که منیان برد بۆ بورج، له‌به‌رده‌م ده‌رگای سه‌ره‌کییدا، مولاژم کارزان مالاوایی لێکردم و گووتی «خۆت ده‌زانیت، من لێ‌روه ناتوانم له‌گه‌لتدا بێم، ئه‌مه‌ دوا سنووری منه و له‌م هێله‌ به‌دواوه بۆم نییه‌ پێخه‌مه‌ ئه‌و دیو». له‌ویدا ته‌سلیمی چه‌ند چه‌کدارێکی تری کردم که به‌جۆره‌ کوردییه‌کی تایبه‌ت قسه‌يانده‌کرد، له‌ دیالێکتی خه‌لکی شار نه‌ده‌چوو، جۆره‌ زمانێکی تایبه‌تی بوو... هه‌م کوردی بوو، هه‌م کوردیش نه‌بوو... هه‌م تێیده‌گه‌یشتم و هه‌م تێشی نه‌ده‌گه‌یشتم... تا ئه‌وه‌کات زمانی له‌و جۆره‌م نه‌بیستبوو، وه‌ک هه‌چ دیالێکتێکی ناسراوی کوردی نه‌بوو، جۆره‌ کوردییه‌کی تریبوو که پێده‌چوو له‌و چه‌ند ساله‌دا که سێک به‌ نه‌هینی بۆ حیزبی دروستکردبێت و من نه‌مبیسیت، زمانێکی نه‌هینی بێت بۆ پاسه‌وانه‌ زۆر تایبه‌تییه‌کانی بورج دروستکرا بێت. سه‌روه‌ختی بوو ده‌مبیسست که هه‌ندێ له‌ دانیشتوانی بورج له‌ ناو خۆياندا، جۆره‌ زمانێکی تر قسه‌ده‌که‌ن که زمانی خه‌لکی شار نییه، به‌لام ئه‌وه‌م به‌ ده‌نگۆ و هه‌لبه‌ستی پۆژنامه‌نوسه‌کانی پۆژنامه‌ی «عه‌زیم وه‌ته‌ن» و گۆفاری «بوهاران» ده‌زانی. بێشه‌وه‌ی گوێده‌نه‌ خواسته‌که‌م، له‌ به‌رده‌م بالابه‌ره‌ کاره‌باییه‌که‌دا چاویان به‌ستمه‌وه. دواي ماوه‌یه‌ک سه‌رکه‌وتین و یه‌کێک گووتی ئه‌سانسێره‌که‌ ئیش ناکات، من دلنیا‌بووم درۆده‌که‌ن. به‌چاوی به‌ستراوه‌وه‌ دابه‌زین و چه‌ند قاتی‌ک به‌پێ سه‌رکه‌وتین، که یاوه‌ره‌کانم ماندوو‌بوون دووباره‌ سوار بالابه‌ره‌که‌ بووینه‌وه‌ و چه‌ند نه‌ؤمیکی دی چووینه‌وه‌ خوارێ، دوايی چه‌ند نه‌ؤمیکی تر چووینه‌وه‌ سه‌رێ، دواتر دابه‌زینه‌وه‌، چوار قات سه‌ر که‌وتینه‌وه‌، سه‌رله‌نوێ سوار بالابه‌ره‌که‌ بووینه‌وه‌، زۆر قوول دابه‌زینه‌وه‌ و ئینجا به‌ یه‌کجار سه‌رکه‌وتینه‌وه‌... هه‌موو ئه‌و گه‌میه‌ بۆ ئه‌وه‌بوو من نه‌زانم ده‌چین بۆ نه‌ؤمی چه‌نده‌م.

هه‌لەبەت دەبێت بڵێم کە بورج هەر لە سەرەتاوە شوێنێکی جیاوازیو،
 دەزگای ئاسایشی تایبەت و هیزی پارێزگاری تایبەت و ئیدارەی تایبەت و
 بودجەی تایبەتی هەبوو، بورج سەر بە هیچ جێگایەک و لاێکە نەبوو،
 سەر بە هیچ وەزارەتێک یان ئیدارەیەک یان شارەوانییەک نەبوو. بورج
 بە تەنها وەک ولائێک، ئیمارەتێک، جێگایەک سەر بە خۆ لەویدا بوو،
 هەمووش دەبایە ئیشی بۆ بکەن. تەنیا ژمارەیەک کەم لە بەرپرسان و
 پاسەوانان و تەکنیککارانی ناو بورج بۆیان هەبوو بۆلابەرەکان بەکاربهێنن،
 فەرمانبەران و کرێکاران و خەڵکانی سادە دەبوو بە پلێکانەکاندا
 سەربەگون، لە بەردەم زۆرەیی قاتەکاندا خاڵی پشکنین و لێپرسینەوه و
 پەنجەمۆرگرتن و هەتا وێنەگرتنیش هەبوو. بورج تاکە جێگایەک تەواو
 کۆنترۆڵکراوی و لاێکە بوو، تا پێش داگیرکردنی ئەمریکییەکان بۆ عێراق
 . من لە پێگای دەزگای خۆمانەوه دەمتوانی چەند شتێک لە سەر بورج
 بزانم، هەندێک هەوالم پێدەگەیش، بەلام دواتر کە وردە وردە بورج زۆر
 زۆر گەورەبوو، فەرمانیکی زۆر توندمان بۆ هات ئەوەمان لێقەدەغەکرا
 دواي هەوآلی ئەوێ و نیشته‌جێکانی بکەوین و باسیبکەین و بیخەینە
 بەر قسەوباس. هەتا پۆژنامەنوسە هەرە ئازاکانی ناو عەزیزم وەتەن و
 گوشاری بوهاران، زۆر بەترسەوه ناوی بورجیان دەهێنا. من تەنیا لە
 پێگای هاوڕێیەکی ئەندازیاری کارەباوه دەمزانی کە کارەبای بورج، ئاوی
 بورج، زەخیرەی بورج هیچی پەیوەندیان بە کارەبا و ئاو و زەخیرەی
 دونیای ئێمەوه نییه و لە جێگای تایبەتی وەریدەگرن و بە ئامیتری
 کۆنترۆڵکراو بۆیان دەچێت، لەوێ هەتا بۆلابەرەکانیش بە جۆریکی پوون
 جیاکراونەتەوه، ئەسانسێری ئەندازیاران و فەرمانبەران لەگەڵ ئەسانسێری
 بەرپرەکاندا جیا، ئەسانسێری ژنی بەرپرسانیش لەگەڵ ئەسانسێری
 عەوامی خەڵکدا جیاکراوتەوه .

کە گەشتینتە نەومی دیاریکراو، چاویان نەکردمەوه، دلم بە خێرای

لەيدەدا، زۆر پەلەمبوو تىبگەم كى من دەبينىت و لەگەل كىدا دادەنیشم. لە ژورىكى بچوكدا چاويانكردمەو، ژورىكى ئاسايى، بەلام داخراوتر و كپتر و دوورتر لە دنيا، ھەر چاوم كردهو و پاست خۆم بەرامبەر پروفيسۆر شاليار، جەمىل قەيسەر «وەزىرى ناوخۆ»، ھەفالى مەلا گوزىد «بەرپرسي پاراستنى نەنبيەكانى سەرۆك» بينبيەو، بە سى پوخسارى مۆنەو سەپرياندهكردم. لە سەرەتاي شۆرشەو مەلا گوزىد دەناسى، پىدەچو لەبەر ئەو ناسينە كۆنە و بە پى جۆرىك لە ھونەرى ديپلوماتى، ئەويان دانابىت سەرى قسەم لەگەلدا دابمەزىنيت. بە درىزايى ئەو ھەموو سالە، من و مەلا گوزىد نە دۆستبووين و نە دوژمن، ھەستىكى نەيتى و ناوەكىم ھەبوو كە منى خۆشناويت، بەلام زۆر مەراقم لى نەدەخوارد، چونكە لە شۆرشدا كەس كەسى خۆش نەدەويست، تەنبا كەسانى خۆشەويست لە شۆرشدا شەھىدەكان بوون كە ھەموو پياياندا ھەلەدان و لاوازيە ئىنسانىيەكانيان دەشاردنەو و ئەفسانەيان لىدروستدەكردن. من لەدواى ھاتنى ئەمريكيەكانەو مەلا گوزىد زۆر كەم بينبوو، دەمزانى خۆى و خىزانى نىشتەجىي بورجن، بەلام بە ھوكمى سەرقالى بەردەوامى لەگەل سەرۆكدا زۆر كەم لە ژيانى سياسى شار و لە ميدياكاندا دەرەكەوت، بەلام كەسيش نەبوو نەيناسيت و نەزانيت چ كەستىكى بەتوانا و گرنگى نىو حيزبە.

ھەر سىكيان قاتيان لەبەردابوو، يەكەم شت كە سەرنجى پاكىشام پەنگى قاتەكەى پروفيسۆر شاليار بوو، كە پىشتەر پەنگى وا جوان و چەشنى وا پەونەقدارم لە نىو قاتى بەرپرساندا نەديبوو. پروفيسۆر ھەميشە شتىكى لەبەردەكرد لە شتى كەسى تر نەچيت، بالا و قامەتيشى لەو ھەدا كۆمەكيان دەكرد و ھەك ناوازەى نىو ناوازان خۆى پيشاندەدا. جەمىل قەيسەر «وەزىرى ناوخۆ» ھەك ھەميشە لومپەن و ناپىك و پشكن دياربوو، بەجل و پوخسار و دانىشتنىدا لە مامۆستاىەكى سەرەتايى

دەچوو، خۆی بۆ سزای قوتابییه کی بچوک نابێتەوه، بە جولە و شیوهی سەیرکردنەکانیشیدا وادەردەکەوت نیشیکێ تری هەبێت و بە هەڵە خۆی کردبێت بەم ژوورەدا. مەلا گوزیدیش یە کپارچە جولە و بزۆکی و وریایی بوو. بەوه دە ئەم سێ پیاوه گەورە بەرپرسی دۆسیهە کەم بوون و خۆیان پادۆزییان دەکرد، دڵنیا بووم هیوا یە کەم نییه و بە سووکی لێره دەرنانچم، دڵنیا شبووم پێکرا لە لایەن سەرۆک و ئەنجومەنی بالای ئاسایشی هەرێمەوه پاسپێردراون. مەلا گوزید بە ئەدەبیکی دەستکردەوه کە دڵنیا بووم ژۆر لە خۆی دەکات تا توپەیی ناخی دەرئەکەوێت گووتی «هەشال جەنگیز، بەخیربێت بۆ بورج و بمانبورو کە بەوجۆرە سەغڵە تمانکردیت، بەلام باوهرت بێت کە سمان حەزمان لەم دانیشتنە نییه. کە سمان نەمانوێست بەوجۆرە بێت، بەلام خۆت دەزانیت ئەمنییهتی حیزب لە سەر ووه موو شتیکەوهیه، خاوەنەخواسته حیزب و سەرۆک شتیکیان لێبێت، کورد دەگەرێتەوه بۆ سەر دەمی پیش کۆماری مەهاباد... وانیه برادەرەن... ئەمجارە کورد شتیک نەکات بە شتیک، حیسابمان دەفەوتیت. گەر مەسەلە کە نەیهێنا بایە خۆمان وا سەغڵەت نەدەکرد، ناوی حیزب بۆ من وەک شەرەفی شەخسی وەهایە. من لە ئەمریکییه کانهوه نزیکم، بەخوا ئەو پێز و حورمەتە ی بۆ ئێمە ی دادەنێن، بەتایبەت بۆ سەرۆکەکانمان بۆ کەسی تری دانانێن... نەبەخوا. خۆتان دەزانن من حیزبییه کی چەند تۆخم. بەلام بە سەری هێزای کورم، بە سەری هەر چوار ئەولادم کە دەبینم ئەمریکییه کان پێز لە سەرۆکە کوردهکانی تریش دەگرن، یەک تۆز نیگەرەن نیم. دەلێم بۆ نا... بۆ نا... ئەوانیش کوردن... بەس نییه پێزی کوردیان لایە. بەس نییه ئیحتیرامی میللهتەکی من دەگرن. نیشتمانی پەرەری ئەوهیه دلت بە هەموو توفلیکی وەتەنەکی خۆت بسووتیت. وانیه هەشال جەنگیز؟». بە هێمنی سەیرمکرد، دەیانزانی عەرەقیکی ساردم دەرداوه کە پتر لەوهی عەرەقی ترس بێت، عەرەقی

بېزارىيە. من بە جۆرىك لە جۆرهكان دەمزانى حىسابم پاكە و چوونە
دەرەوهم بۆ نىيە، لە بەرئەو بەرپارمدا تا دەكرێت ترسنۆكى نەنوێنم،
گووتم «عەزىزم مەلا گوزىد، باوەرپناكەم منت بۆ ئەو قۆلبەست كردبێت
تا لە بەردەمدا بۆ منداڵانى وەتەن بگريه، گەر نيازى وەهات هەيه
هەقە بچىتە سەر كەنالى نەكەرۆز، يان هەر كەنالىكى تر و لەوئى قسەى
خۆت بكەيت، چونكە ئەمۆ كوردپەرەران هەموو لەبەر كامپراكانى ئەو
كەنالاوەدا بۆ زارۆك و بەچەى بێنازى كورد دەگرين... ئەوئى باشتەين
شويەنە بۆ ئەوئى مەرووف بە ئاشكرا تيا بگري و فرميسكەكانى پارەى
باش بكەن». مەلا گوزىد كە توپەدەبوو لە پيشدا سەرى لووتى
سوورەدەبوو، دواى لىوى، دواى دەرووبەرى چاوى، دواى گوچكەى...
سەرەتا خۆى كەمىك گرت و دواى گووتى «من عەزىزم. من... نا، تۆم
بۆ ئەو بانگ نەكردووە لە بەردەمتدا بۆ منداڵانى وەتەن بگريم. تۆم بۆ
شتى تر بانگكردووە».

پروڤيسۆر شالىار بەويقارە ئىمپىريالىستىيەكەى خۆيەو، ئەو ويقارەى
گەنجانى حيزبى شىتەدەكرد و وايدەكرد هەموو بە بلىمەتێكى گەردونى
لە قەلەمبەدن، هاتەقسە. منيش لە سەرەتادا لەوانەبووم كە ويقار و
زمانزانى و پستەسازى ئەو سەرساميدەكردم، دەمگوت گەنجانى حيزب
هەقيانە و پێنەكانى ئەو لەگەڵ كۆلن پاول و تۆنى بلىر و خافىر سۆلانا
و كۆندۆلىزا رايىس و سياسەتمەدارە گەورەكانى دونيا كۆدەكەنەو و بە
چاوى پى فرميسكەو دەلێن «ببينن، كوردێك، كوردێك ئەوئەندە بلىمەت
بێت بگاتە ئەوانە. ئاخىر چۆن مەرووف شانازى بە پياوى واوەناكات». پروڤيسۆر
شالىار ئەوئەتەى بووبوو بە بەرپرسى گشتى ئاسايشى وڵات، لە
بەرچاوى جىهانى دەرەو، هێمنتر و بەويقارتر و سەنگينتر دەرەكەوت، گەر
پيشتر سەد حىسابى بۆ هەموو وشەيەكى خۆى كردبێت، ئىستە هەزار
حىساب دەكات، بەلام مەرووف بۆ ئەوئەى دەموچاوى راستەقىنەى ئەوانە

ببینیت، دەبێت لە ژوورە داخراوەکاندا چاوەدێریانبکات، لەو جیگایانەدا کە کامیترای لێ نییە، کە ئەندامە سەرسام و مەدھۆشەکانی حیزبیان لە دەور نییە، کە چاوی کچان یان ژنانیان نایانبینیت، کە بۆنی پۆژنامەنوسێک یان نوسەرێک لەو نزیکانە ناکەن. لەوێدا دەموچاوە پاستەقینەکان یان دەردەگەوێت. پڕۆفیسۆر شالیاریش لەوانە بوو، ئەو پۆژە زوو قسەی لە دەمی مەلا گوزید وەرگرت و سەیری کۆمەڵێک کاغەزی بەردەمی کرد و گووتی «تۆ فەرمانبەرێکی دائیرەگەی منیت». دەمۆدەست قسەم پێیپری و گووتم «من لیوا جەنگیزم.. لیوا جەنگیز. بەپێوەبەرێکی پێشووێ ئێوە دەزگایەم کە تۆ ئیستا سەرۆکیت، لەپاستیدا من دامەزرێنەر و دروستکەر و گەورەکەری ئێوە دەزگایەم، لە بەرئێوە من فەرمانبەر نیم، من دروستکەری ئێوە کورسییەم کە تۆ ئیستا لە سەری دانیشتویت». پێکەنینێکی هەبوو، کە بە راستی دەتوانم بڵێم لە پێکەنینی سیاسییە لیژانەکان دەچوو، لە پێکەنینی ئەوانەی دەتوانن بە خەندەیک خۆیان لە ئالۆزترین داو ئازادبکەن. کە وام گووت سەری بەرزکردووە و خەندەکی خۆی گرت، ئەو خەندەیی بەردەوام لە سەر بەرگی دەیان گۆفار و لە سەر شاشەی زۆربەی تەلەفزیۆنەکان ئامادە بوو. لە دواي سەرۆک و سەرۆک وەزیران سێھەمین کەس بوو کە میدیاکانی بایەخیان بە خەندەکی دەدا، هەتا دەتوانم بڵێم زەردەخەنەکی لە خەندەي خانمی «شینۆنەي»یش بەناویانگتریبوو، ئەو کچە کوردە گۆرانپێژەي کلیپەکانی رەواجیان لە ئاسمان بوو. قسەکانی من کەمێک رایانچلەکاند، هەموو وەک کورە نازدارەکی حیزب سەپریاندهکرد، جگە لەوەي دلی رابگیریت و تورەییەکانی بە هەند وەرگیریت و قسەکانی بکریڤ بە مانشیت بە هیچی دی پانەهاتبوو. لە پشت ئەو زەردەخەنەيەو کاراکتەری دلەرەق خۆی حەشاردابوو. پار لە ناوەراستی شاردا و لە بەردەم سەدان خەلکدا کاتیک شەفیق ھەروێ، سەرنوسەری پۆژنامەي عەزیزم وەتەنیان دایە بەر

شەق، ھەموو دەيانگوت دەستى پروفېسسورى لە پشته، كە ويستويىتى بەو شەقانه تەواوى پۆزنامەگەرى ئەھلى چاوترسىڭبات. بېستبوم كە ھەتا ئامۇزگارى پاپۇزكار ھەريكييەكانىش سووديان نەبوو و سوربوو لە سەر تەمىكرەنى «منداڵانى بېتەربىت» سى نىشتيمان. ئەو لە زۆر چاوپىگەوتنىدا سەرگەوتنى خۆى نەدەگىرايەو بۆ پەيوەندىيە دىرىنەكانى خىزانەكەيان بە خىزانى سەرگەو، بەلكو دەيگىرايەو بۆ ئەو «پەروردە جوانە» سى باوكى كە ھەر لە منداڵىيەو فېرى پەوشتى بەرز و پىزى شتە گەرەكانى كردو. لە ھەندىك بەرنامەى زارۇكاندا پروفېسسورىيان ھەما پىشانى منداڵان دەدا، ھەك كەسىك دەبىت ھەموو لاسايىيەكەينەو ھەولبەدين بگەينە شوين و ھەقامى ئەو، خۆشى تەنيا خۆى ھەك بەرپرسى ئاسايش نىشان نەدەدا، بەلكو ھەك پاسەوانى پەوشتى جوان و بەرپرسىكى دلسۆز و ئىشكەرئىكى لە خۆبوردوى مىللەت خۆى دەرەخست. پۆزانە دەمانبىنى لەگەڵ سەفەر و قونسل و ئەندامانى كۆنگرېس و شانە بىگانەكاندا دادەنىشت و «بارودۆخى كوردستان و ناوچەكەى تاوتۆيدەكرد»... لە بەرنەوھى ھەركمەتى ھەريمان ھەزىرى دەرەوھى نەبوو، كى ئىنگليزىيەكى باشى بزانيبايە دەيتوانى پۆلى ھەزىرى دەرەوھى بېينىت... ئەوكات ھەفالى شىرخان «كە سەردەمىك ھەر بە ناو كەردبوويانە بەرپرسى كاروبارى دەرەوھ» تا دەھات پىرتەر دەبوو، تا دەھاتىش زياتر لە ناو ئەو خوليا سەيرەى كۆكردنەوھى كەللە سەرى پشيلە و گياندارانى بچوكى تردا نوقمەدەبوو، پۆز دواى پۆز پۆستەكەى دەبوو پۆستىكى تەشرىفاتى و لەبرى ئەو پروفېسسور كارى پەيوەندىيەكانى دەرەوھى رادەپەراند.

كەوام بە پروفېسسور گوت بە سەرسامىيەو سەيرىكى برادەرانى كرد و گووتى «ئەھا، ئەوھم نەزانيوھ... شتىكى سەيرە، ئاگادارن ھەفالىن، كورسىيەكەى من ھەفالى جەنگيز دوستىكردوھ». مەلا گوزيد بۆ ئەوھى

قسه‌کان له پێتم ده‌رنه‌چن گووتی «گوپیگره‌ لیوا جه‌نگیز. تو بۆ ئیمه‌ خه‌باتگیرێک و حیزبیه‌کی بپۆینه‌ بوویت، که‌سمان قسه‌مان له‌ سه‌ر پابوردوو و خزمه‌تی تو نییه‌. تو وه‌ک هاوڵاتییه‌کی دڵسوژ خزمه‌تی نیشتمانی خۆت کردوه‌، له‌ وه‌فاداریدا بۆ حیزب له‌ پێشی پێشه‌وه‌ بوویت، له‌ وه‌دا له‌ سه‌ر هه‌قیت که‌ ئه‌منیه‌تی شوێرش قه‌رزدارێ تۆیه‌. گه‌ر واش نه‌بایه‌، له‌ به‌رده‌م ماله‌که‌ی خۆتدا وه‌ک سه‌عید یۆنان ده‌مانکردیت به‌ قوربانی فیشه‌کیک. به‌لام تو که‌سیکی تریست، تو عه‌زیزی لای هه‌موومان. ده‌مانه‌وێت تێبگه‌ین بۆ واده‌که‌یت، چی پالێ پێوه‌ نایست، دوا ئه‌و هه‌موو خه‌باته‌ دوور و درێژه‌ له‌گه‌ڵ هه‌فالانی حیزیدا پیکخواویکی نه‌ینی دروستبکه‌یت... چی وای لیکردیت». جه‌میل قه‌یسه‌ر بۆ یه‌که‌مجار له‌ جیگای خۆی جولاو گووتی «زانباری ته‌واومان لایه‌. منیش له‌ سه‌ره‌تاوه‌ باوه‌رم نه‌کرد، گووتم: پیاوی واکاری وای لێ ناوه‌شیته‌وه‌... من دوو برای پۆژنامه‌نوس له‌وانه‌ی له‌ ئورگانی مه‌رکه‌زی نیشده‌که‌ن شته‌که‌یان پێگوتوم... گووتیان: عه‌جایه‌ب تو چۆن وه‌زیریکت ئاگاداری پیاوی واکه‌ ترسناک نیت. گووتیان دووانی تری وه‌ها و ئیتر حیزب حیسابی پاکی ده‌بیته‌ جه‌وه‌نده‌ی دپاو. من هه‌ر حاشام لیکرد، به‌لام که‌ براده‌رانی خۆمانم پاسپارد سوێراگی قسه‌ و هاتوچۆ و په‌یوه‌ندییه‌کانت بکه‌ن، شتی عه‌جایه‌بم بۆ ده‌رکه‌وت. به‌س به‌ شه‌ره‌فم ئیستاش نازانم تو خه‌ریکی چیت. هه‌موو ده‌زانیان که‌ تو مونه‌زه‌مه‌یه‌کی نه‌ینیت هه‌یه‌...».

پروفسۆر شالیار، پالیدییه‌وه‌ و گووتی «نا واه‌لێ جه‌نابی وه‌زیر، ئیمه‌ له‌ ده‌زگا زۆر شتمان له‌ به‌رده‌ستدایه‌، خه‌لکانیکێ زۆر بێئاگا و به‌سته‌زمانی له‌ خسته‌ بردوه‌... پێڕی شه‌و له‌ ژێر زه‌مینه‌که‌ی مالی شه‌هید ئه‌رسه‌لان زیاده‌ له‌ دووسه‌ ده‌فته‌ری ئه‌م هه‌فاله‌مان گرت که‌ ته‌واوی نه‌ینیه‌کانی شوێرشێ تێدایه‌ له‌ سالی هه‌فتا و چواره‌وه‌ بۆ ئه‌مڕۆ... نه‌ینی تایبه‌تی، ژبانی ده‌یان هه‌فالێ سه‌رکرده‌، چیرۆکه‌ تایبه‌تییه‌کانیان،

شتی وه‌های تیدایه گهر دیریکی بلاییت‌وه نابرووی هه‌موو شۆرپشگێرانی ولاته‌که ده‌روات. عه‌فومکه، وه‌ک ئه‌وه‌ی کابرا له‌لایه‌ن ده‌زگایه‌کی جاسوسی بێگانه‌وه کێدرا بێت... وه‌ک ئه‌وه‌ی ئه‌م پیاوه پۆسته‌که‌ی بۆ ئه‌وه به‌کارهێنا بێت جاسوسی به‌ سه‌ر هه‌فاله‌کانی خۆیه‌وه بکات».

مه‌لا گوزید که دیاربوو ده‌یویست له‌ دووانه‌که‌ی دیکه خۆی نه‌رمتر ده‌ریخات گووتی «لیوا جه‌نگیز. ئێمه قسه‌ناکه‌ین، خۆت چیرۆکی ئه‌م رێکخراوه‌مان بۆ بگێره‌وه که دروستتکردوه. دوایی مه‌لێ هه‌فاله‌مان حورمه‌تی ماندووبوون و خه‌باته‌یان نه‌گرتم... ئێمه قسه‌ناکه‌ین تۆ خۆت هه‌موو شتێک بگێره‌وه». من له‌ ناوه‌وه ترسێکی قوول دایگرته‌بوم، ده‌ترسام که بگه‌مه جیگایه‌ک ناوی هه‌موو ئه‌ندامانی رێکخراوه‌که بلێم، هۆی راسته‌قینه‌ی پشت ئه‌م چیرۆکه ئاشکرا بکه‌م. من ده‌بوو هه‌موو هه‌ولێک بده‌م که به‌ گێرانه‌وه‌ی نیوه‌ی راستیه‌که‌ان ده‌ریازیم. ده‌مزانێ هه‌ر پرسته‌یه‌ک ئێستا له‌ زاری من دێته‌ ده‌ره‌وه، بۆ من و هه‌موو ئه‌وانی دی چاره‌نوسسازه. دوو پۆژ بوو به‌رده‌وام بیرم له‌م ساته‌ ده‌کرده‌وه، له‌ خه‌یالی خۆمدا پرسته‌کانم ده‌هینا و ده‌برد... ئه‌و شیوازه‌م هه‌لده‌بژارد که ده‌مزانێ کاریگه‌ریی باشت‌ر جێده‌هێلێت. ئێستا ساتی ئه‌وه بوو قسه‌بکه‌م. من به‌ درێژایی ژيانم، زیاتر وه‌ک بینهر و گوێگر و نوسهر کارمکردبوو، قسه‌کردن به‌ شێکی گرنگی کاری من نه‌بوو. به‌لام زۆرچار ئه‌وه‌ی بریار له‌ سه‌ر مان و نه‌مانی مرۆف ده‌دات، قسه‌کردنه، نه‌وه‌ک بینین و بیستن و نوسین. به‌ هێمنی پالمدایه‌وه و گووتم «ئه‌وه‌ی ئێوه ناویده‌نێن رێکخراویکی نه‌ینێ، هه‌یج نییه‌ جگه‌ له‌ کۆبوونه‌وه‌ی من و هه‌ندێ هاوێی له‌ یارییه‌کی تایبه‌تی و گه‌وره‌دا که ته‌نیا په‌یوه‌ندی به‌ ژيانێ خۆمانه‌وه هه‌یه و په‌یوه‌ندی به‌ هه‌یج که‌سیکه‌وه نییه‌ و ده‌توانم بلێم په‌یوه‌ندییه‌کی که‌میشی له‌گه‌ڵ کاری سیاسیدا هه‌یه». هه‌ر سێکیان به‌ وردی گوێیانده‌گرت، به‌لام ئه‌و زه‌رده‌خه‌نه ناشیرین و شه‌یتانییه‌ی

پروڤیسۆر کەمێک خەیاڵی پەرتدەکردم، هەناسەیەکی قوولم هەلکێشا و گوتم «ئەوێ هەیە و نییه، ئەوێ هەیە کە ئێمە پێکخراویتمان هەیە بە ناوی ژیاڤیکێ دییهو. چەند کەستێکین، ئۆرەمان لە سەر و پەنجە سەڵەوێن، دەمانەوێت بێر لەوێ بکەینەو کە ئایا دەکرا ژیاڤیکمان بچووبایەتە سەر پێگایەکی تر... هەموو هەستدەکەین کە ژیاڤیکێ وێمان هەیە، ژیاڤیک کە نەژیاوین. بێر لەوێ دەکەینەو ئەم ژیاڤیکێ تا ئەمڕۆ هێناومانە ئایا چەندی ژیاڤیکێ خۆمانە، چەندی ژیاڤیکێ ئەوانی تر سەپاندوویانە بە سەرماندا. هەنگاو بە هەنگاو بێر لە ژیاڤیکێ خۆمان دەکەینەو، لە هەر جێگایەدا بزانین کە دەبوو بە جۆریکی تر بێت، کە دەبایە کاریکی دی بکەین، پێگایەکی تر هەڵبژێرین، دەینوسین... ئەوێ کاری ئێمەیه. لەو جێگایەدا کە دەمانەوێت وەک ژیاڤیکێ ئێستامان بێت، هەستدەکەین عەیبمان نییه، دیسانەوێت تۆماریدەکەین. بۆ نمونە گەر من لە سەرەتاوە دەست پێبکەمەوێت ئاخۆ لە وێستگەیکەدا ژنم نەدەهێنا، ئاخۆ هەر وەک شۆپشگێڕێکی پووتەل بە ژیاڤیکێ تێدەپەڕیم یان تۆ جەنابی پروڤیسۆر گەر تۆ ورد بێر لە ژیاڤیکێ خۆت بکەیتەو، ئاخۆ دەتویست ببیتە پروڤیسۆر، دەتویست ببیت بە کادیترێکی حیزب، بۆ نمونە نەتەدەوێست بەم ئینگلیزییە جوانەتەوێت ببیت بە ئەکتەرێک لە ھۆلیوود، نەتەدەوێست لە جیاتی خێزانی ئێستات کە حورمەتی بێپایانم بۆی هەیە، کچێکی قز زەرد و چاوشینی ئینگلیز ژنت بیت. ئاخۆ مەلا گوزید من و تۆ هەر خۆمان بووینایە، هەر شۆپشگێڕێکێ شاخ بووینایە، قەبوڵماندەکرد خزمەتکاری ئەتیوپی و سریلانکیمان هەبێت... هەڤالان ئێمە پێکخراویکی ترسناکین، هەر شەمان لە سەر کەس نییه، ئەوێ هەیە و نییه یارییەکی بچوک و بێزبان و تاییبەتییه، بێر لەوێ دەکەینەو کە لە دەستمان چوو... بۆ ئەوێ دەگەڕێن و دەپرسین ئەگەر بەوجۆرەمان نەکردبایە دەکرا چ پێگایەکی تر بگڕینەبەر، چ ژیاڤیکێ تر

بژين. هەلبەت هەموو هەولەشمان بۆ ئەوەیە کە ژيانى دووهمان جوانتر بێت، باشتەر بێت، جىگای ئەو فریشتەى ناو ناخمانى تیدا بپێتەوه». پروفیسۆر پێکەنى و گووتى «بەلام بۆ باس لەو ناکەیت کە دەتانهوێت چیرۆكى هەر دوو ژيانە، ژيانى پاستیتان و ژيانەکەى دى بنوسنەوه و بیکەن بە کتیب، بە خەلک بلێن، تەماشابکەن شۆرش چۆن کردینى بە جانەوه... تەماشابکەن و ببینن دەسلالت بە چ دەردىکى بردین... دەتانهوێت بلێن گەر پیاوه جانەوه رەکانى ناو حیزب نەبانا بە ئێمە ئەم ژيانەى دووهمان دەبوو، پاکتر و بێگرتەر دەژیاين. ئەمە ئێمەین نەوهک ئەوەى ئێستا هەین... ها... بۆ نالێت دەتانهوێت بە هەر نرخیک بووه ناوى شۆرش بژپێن و تاوانەکانى خۆتان لە گەوره و بچوک بخەنە ملی شۆرش».

من بێتەوهى سەیری پروفیسۆر بکەم، گووتم «مرووف نابیت لە گێرانهوى ژيانى خۆیدا درۆبکات، یان نابیت بیکێرپتەوه یاخود کە گێرپايه وه دەبیت بەوجۆره بیکێرپتەوه کە بینویتی و تییگەشتووه. من لە سالى ١٩٧٤ دا یەکەم پۆز کە بووم بە شۆرشگێر، یەکەمین بەرپرسم لیفیتانت هۆمەر بۆتانی بوو، ئەو بەرپرسي یەکەم بوو، هەر یەکەم پۆز بردمى بۆ کوشتنى کۆمەلێک ئەسپى نەخۆش. جەنابى پروفیسۆر کانتیک من ژيانى خۆم دەگێرپەوه دەبیت باسى ئەو پۆزه بکەم، دەبیت باسى ئەسپە کوژراوه کان بکەم، چونکە ئەسپە کوژراوه کان بەشیکى گرنكى ژيانى منن. گەر بە من بێت دەگەپێمەوه بۆ ئەو پۆزه و ئەسپەکان ناکوژم... گەر یەکەم پۆز ئەسپەکانم نەکوشتابە، ژيانم پێگایەکی تری دەگرت، من وهک مرووف هەقمە خەيالێ ژيانیکى تر بکەم. وادەزانم مافى هەموو مرووفیکە بزانیت ئاخۆ دەکرا بەو پێگایەدا نەپوات، دەکرا ژيانیکى تری هەبیت، دەکرا هەندیک شت نەکات کە کردونى، دەکرا هەندیک شت بکات کە دەبوو بیانکات... جەنابى پروفیسۆر، ئەوه جگە

لە خەیاڵتکی پەوا هیچی تر نییه».

«لیوا گیان» مەلا گوزید بە دەنگە گوندەکییەکی خۆی گووتی «ئیمە پێکەووە شۆپشمانکردووە، کوردمان پزگارکردووە، خوا نەبیریت تاسەر ئەم ناز و نیعمەتەمان هێناوە، میللەتەکە دڵی خۆشە، ئەوەتا دايمە لە سەیران و گۆشت برژاندنە، لە خوا بەزیابیت عەرەبی عێراق و کوردی پارچەکانی تر بەخیلیمان پێدەبەن... شتیکی خراپمان بۆ شار و ولاتی خۆمان نەکردووە. من نازانم تۆ و بەعزێ برادەر لە چی نیگەرانی؟».

پروفیسۆر کەمێک خۆی جولاند و شیوەی قاجادانانی خۆی گوپی و گووتی «شتەکە لە هەموو شتیکی ترساناکترە. ئیمە چەند سالە لە بەر هێرشێ ئەو پۆژنامەنوس و نوسەرە دەمەهراشانەدا دەژین کە ژانیان لە حیزب تالکردووە، بەهەق و ناھەق تۆمەتتاشی بۆ هەفالان دەکەن، بەلام باپیتبێلیم ئیمە حیزبێکی دیموکرات بووین... بە ئیفتیخاری هەموو لایەک ئیمە دیموکراسیترین هێزی ناوچەکەین. وانییە هەفالان وانییە؟... من لەگەڵ برادەرانی ئەنجومەنی سیاسی بە درێژی لە سەر ئەم مەسەلەیە قسەمکردووە، تۆ گەر پەخنەکانت لە حیزب یان دەولەت بیت سەرسەر و سەرچاو، دەتەوییت حیزبێکی تر دروستبکەیت و ململانێی سیاسیمان لەگەڵ بکەیت، هەر سەرسەر و سەرچاو... بەلام بەناوی راستکردنەوی ژانی خۆتەو، سات بە سات و پۆژ بە پۆژ ژانی خۆت و سەرکردەکان و هەفالانیان و خێزانیان پەرە پەرە هەلبەدیتەو، هەموو شتیکی لە فۆرمێکی ئەدەبی بەرزدا دارپژیت تا باشتەر بخوینریتەو و جوانتر کاریگەری بیت، نوسەریکی داخ لە دڵ و هەناوێشی وەک سەعید یۆنانیش بۆ کاری واهەلبرێت. کە هەموو دەزانین خوا لێخۆشبیت چەند رقی لە حیزب بوو، چەند کەستیکی تاکرەو بوو... نە بەخودا، ئەو نییەتێکی باشی لە پشت نییە. بەلام برادەرانی ئەنجومەنی بالا دەیانەویت بزانن بۆ؟ تۆ لەو ساتەدا کە بێردەکەیتەو ژانیکی تر بۆ خۆت دروستبکەیت...

ژيانى شەخسى ھەموومان دەخەيتە ژيەر پرسيارەوہ . بەلام مەسەلەكە ھەر ئەوہ نيبە، مەسەلەكە ئەو ئەرشیفە گەرەپەشە كە دەتەنەوئیت لەگەڵ چیرۆکنوسانی ولاتەكەدا كاری لە سەر بكەن . مەبەستم «ئەرشیفی ئەرخەوانییه» . پێناچیت ئێوہ بتانەوئیت دەست لە ھیچ بپاریزن... گەر دەستتان نەبرداپە بۆ ناوی ھەفالاڤانی ئەنجومەن... گەر ھەولێ ئێوہ تان نەداپە لە بچوكترين نەینیبەوہ تا گەرەتريں نەینێ شەخسیەكانیان ئاشكرا بكەن، ئیمە كارمان بە جەنابتەوہ چى بوو. گەر مەسەلە تەنیا ئەوہ بێت بۆ خۆت خەونی چرنی و فرنی لە سەر ژيانى خۆت بنوسیت، كورە سەدجار بە جەھەنەم كاری بە سەر كەسەوہ نيبە، بەلام تۆ بتەوئیت یەكە یەكە ژيانى ھەموومان بگەرپیت بۆ ئەوہی لە پشتیبەوہ بۆ خەیاڵاتیكى خۆت بگەرپیت، نا بەخوا ئەوا شتێكى ترە . مەسەلەكە ئیستا زۆر گەرەپە، شەرەفی شەخسى كۆمەلێك ئەندامى دلسۆزی حیزب لە مەسەلەكەداپە . گەر مەسەلەكە ناوی ئەندامانى تى نەكەوتباپە، ئیمە ھەقمان چى بوو؟ . بەلام ئیستا، ئیشەكە گەشتۆتە شوینیكى باریك... گەر ئیگەرپیین تۆ ناموسی حیزب بەریت، دوزمانان وەك میڕولە لیمان دەنالیڤن. ژيانە ونەكەى تۆ جوړێكە لە كۆدیتا، كۆدیتای رەش بە سەر ھەمووماندا. وەك ئەوہی بتەوئیت بلێیت ھەمووتان دەكرا ژيانتيكى تر بژین... ھەمووتان دەكرا بەرێگایەكى تردا بپۆن... تۆ ناتەوئیت ژيانى تاك و تەنھای خۆت راستبەكەیتەوہ، چونكە تۆ قەت ژيانى تاك و تەنھای خۆت نەبووہ. تۆ ھەمیشە بەشتێك بوویت لە حیزب، ھەر شتێك باسبەكەیت، باسى حیزب دەكەیت. ھەر چیرۆكێك بگێرپیتەوہ چیرۆكى ھەموومان دەگێرپیتەوہ، نەینى تايبەتى ھەموومان باسەدەكەیت. تۆ ھەتا یەك سەعاتیش بۆ خۆت نەژیاویت، ھەمیشە بەشتێك بوویت لە حیزب. گەر تۆ ژيانى خۆت ھەباپە، بەجەھەنەم... حیزب كاری بە سەر ژيانى خۆتەوہ نەبوو. بە من چى تۆ چ دەردێك بە سەر ژيانى خۆتدا دەھینیت.

بە پۆ چی لەو ژيانە گووێ خۆت دەکەیت بیکە، هەزارجار بەجەهەنەم . بەلام تۆ تاکە کەسێکی ناو حیزبیت کە ژيانی خۆت نەبوو . ئەوێ بینووتە مۆلکی حیزب بوو ، ئەوێ کردووتە مۆلکی حیزب بوو ، ئەوێ نووسیوتە مۆلکی حیزب بوو ، ئێتر باسی ژيانی تایبەتی مەکە . تۆ هەتا بەک سەعاتی ژيانیشت مۆلکی خۆت نییە . هەموو ژيانت مۆلکی ئێمە . تۆ ناتوانیت نە هیچ شتێک ئاشکرا بکەیت و نە هیچ شتێک بگۆڕیت و نە هیچ شتێک بگێڕیت . ئەو پاری بەشی هەر زۆری ئەندامانی دەفتەری سیاسییە . تۆ بەو شەو نەو سەتاویت ، هەولتداو هەندیک ئەندامی بالای تر ، کادییری پێشکەوتوو ، بەرپرسی هەولدار ، بەخێت سەر ئەو بپوایە کە ژيانی خۆیان بنوسن و بە جۆرێکی دیش بیری لێیکەن ، هەمووشی بەناوی ژيانی ونبوو ، ژيانێکی تر کە گواوە دەکرا تیا بژین ... هیچ ژيانێکی تر نییە ، مۆف هەر ئەو ژيانە هەیه کە پیایدا هاتوو ، دواوە تۆ کەسێکی زۆر سەیریت ، هەندێ لە برادەرەکان باس لەو دەکەن بۆتێرن بۆ دەرەوێ وڵات تا چارەسەری دەرونی بۆ بکۆریت . هەموو سیاسییەکان لە دنیادا دەهێوێت پاشەپۆز بگۆڕیت ، تۆ دەهێوێت پاپوردو بگۆڕیت ... هەموو سیاسییەکان خەیاڵی لای ئەوێ پاشەپۆز چی دەبێت ، تۆ خەیاڵت لای ئەوێ لە پاپوردویدا دەشیا چی بێت . هەولتداو هەموو ئەو خواستەکان لە تێکستێکی ئەدەبیدا بنوسیوتە ، ئەو دەریدەخات کە تۆ نیازی بۆکردنەوێ یادداشت و نوسراوەکانی خۆت هەبوو ، یان هیچ نەبێت دەهێوێت بۆ سەبەینی چیرۆکی هەلگرت دلی میژوونوسان لە ئێمە پەشکەیت ... ئێمە دەزانین پەيوەندی تۆ و سەعید یۆنانی چیرۆکنوس بۆ ئەو بوو کە نەتێنێهەکانی شۆرش لە شێوێ چیرۆکی راستەقینەدا دابڕێن ... هەموو دەزانین تۆ لە سەرەکانی زانیاریەکان بوویت ، لە سەر ئەو نەتێنێهەگەورانی کە یەکیکی وەک منیش نایانزانیت . بۆبۆونەوێ ئەو نەتێنێهە ، نوسینەوێ یان حیزب و

دهولت له يهك هه لده وه شينيت. شته كه وا ئاسان نييه، تو ترسناكترين كه سيكي تا ئيستا له حيزب هه لگه پايته وه».

قسه كانى سيوپيچ سال له مه ويه زى خوم هاته وه ياد كاتيک له سيناسكى گوتم «من زيانى خوم به په هه لاي شورش داده نيم». ئيستا دواى نه وه مه موو ساله، دواى تپه پرينى نزىكى بيست سال به سه سه ركه وتنى شورشدا، نه مه ده توانى نه وه ي به بارمه دامناوه وه ريگره وه. مروف به كجار پوچى خو د به به خشيت شورش و ئيترا ناتوانيت جاريكى دى وه ريگرته وه. به لام من بپارمه دابوو زيانى خوم وه ريگره وه.

جه ميل قهيسه سه يريكي جه نابى پروفيسورى كرد و گوتمى «جه نابى پروفيسور قسه كانى خوت ته واو كرد». له و كاته دا من بو يه كه مجار سه يري ژوره كه م كرد. ژوره كه په نه ره ي تيدا نه بوو، به لكو دوو ده لاقه ي بچوكى له سه ر بوو كه پيده چوو به دوو ئاميرى هه واكيش هه واى بو بهين و بييه... ژوريكى خالى، نه وان له سه ر سى تاك قه نه فه ي بچوك دانىشتبوون، من له سه ر كورسيه ي بچوك له پشتى ميزيكي بچوكه وه ئارامم گرتبوو، ميزه كه بو يه يه كى شينى كال كرابوو، مه يله و شيرى ده ينواند، ته نيا شتيك له ژوره كه دا سه رنجى منى پاده كيشا په نكى قاته كه ي پروفيسور بوو... ژوره كه هيچ شتيكى تيدانه بوو له په نكى قاته كه ي نه وه سه رنج پاكيشتر. جه نابى وه زير گوتمى «كاك پروفيسور گه ر قسه كانت ته واو كرديت، وه لا منيش چه ند تيبينييه كم هه يه... ئيمه له وه زاره ت ئيش له سه ر نه منيه تى خه لك ده كه ين. به شيك له مه سه له ي نه منيه تيش نه وه يه نه هيلين هاوالاتيان خودكوژيبكه ن. نه وه ي مه قال جه نكيه ز ده يكات ده چيته پري خودكوژيه وه. جوژيكه له خوته قانده وه. عه زيزم خوته قانده وه هه ر نه وه نييه پشتيتيك تيئيتى له خوت بيه ستيت و خوت بته قينيته وه. من هه موو جاريك كه كه كه م ليم ده پرسيت بابيه وه زيفه ي ده زگاي دژه

تیرۆر چیبە، دەلێم کچم وەزیفەیان چیبە، ئەوەیە نەهێلن ئینسانەکان خۆیان بەتەقیننەو... نەهێلن کەس خۆی بە کەسی تردا بەتەقیننەو. دیارە لە وەزارەت یەک دوو کورمان هەیە، پەسپۆڕی باشن... پەح تابلێی شارەزان... جارێکیان یەکتێکیان گووتی دوو جۆر خۆتەقاندنەو هەیە، خۆتەقاندنەو بە کردار و خۆتەقاندنەو بە نوسین یان قسە. ئەو کۆرە کە تابلێی کورپکی باشە گووتی نوسین لە داينامیەت خراپترە، لە هەرچی تەقەمەنی دنیا یە بەهێزترە. شتەکان وەها لە پێشە هەڵدەکەنێت ئێتر ناچنەو جێگای خۆیان. بە سەری خۆم برا، ئەم نوسینە ی تۆش وایە تۆ بەو هەولەت هەموو ئەو ژێرخانە لێک هەڵدەوێت شیتیت کە هاوڕیتی و خەبات و حیزبایەتی چەند سالا مان لە سەری وەستاو. ژيانی چی عەزیزم... ژيانی ونبووت بۆچیبە. هەموومان ئیفتیخار بە ژيانی خۆمانەو دەکەین لە حیزب، ئەو حیزب لە کێس بچیت و هەلالانی چەند سالا ت ونبکەیت چی؟ ها... ئەو ئەو ش بۆ خۆی شتێکە یان نا؟ دوائەو هەر چیبە ک بوویت بوو، ئەو تا خۆت دەزانی ئێمە چەند سال لە شەری ناوخوا بووین، ئێستا هەموو دەستمان کردۆتەو ملی یەک و بووین بە برا».

لەوساتەدا بیرم لەو دەرکەو، گەر ئەو سەرپۆرە سەیرەم نەبایە، گەر پۆتیک ئەو بالانەم نەدیایە، گەر هۆشەنگی بولبولیارم نەناسیایە، گەر ئەو مەخلوقە عاجباتییە منی جێنەهێشتبایە، گەر کوێریووما یە و نەمزانیبایە چیم لە دەستداو... ئێستا یەکتێک بووم لەوان، ئێستا لە ریزی ئەو سێ پیاو دا دانیشتبوو و بە غروری پیاوانی دەسەڵاتدارەو، پرسیارم لە بەدبەختی دیکە ی وەک خۆم دەرکرد. بێگومان نەمدەتوانی هەموو ژيانی خۆمیان بۆ ناشکرا بکەم، بەلام گووتم «من هەموو ژيانی خۆم بەخشیو بە حیزب، ئێستا مافیکی سروشتی خۆمە لە خەیاڵدا بیر لەو بکەمەو گەر حیزب نەبایە من چ جۆرە موفتیکی تر

ده‌بووم. منیش ده‌زانم توانای گۆرپنی رابوردووم نییه، له‌و رابوردووهدا شتیک هه‌یه که هه‌میشه ده‌مینتیه‌وه. پرسیاریک که مرۆف ده‌بیئت بۆ وه‌لامه‌که‌ی بگه‌رێت ئه‌وه‌یه: گه‌ر تۆ ئه‌مه نه‌بوویتایه کێ ده‌بوویت؟ له‌وانه‌یه جه‌نابی پرۆفیسۆر تۆ پتۆیستت به‌و پرسیاره نه‌بیئت، یان جه‌نابی وه‌زیر تۆ، به‌لام من پتۆیستیم به‌و پرسیاره بوو، مرۆف هه‌یه بۆ ئه‌وه‌ی بتوانن به‌رده‌وامبن و بژین پتۆیستیان به‌و پرسیاره‌یه، ئیوه پتۆیستیتان پتیی نییه، به‌لام من له‌و به‌ده‌ختانه‌م که ناتوانم ئه‌و پرسیاره نه‌که‌م. رابوردوو ناگۆرێت، به‌لام ئه‌م پرسیاره‌ش له‌ ناخی مندا نامرێت. جه‌نابی جه‌میل قه‌یسهر، من میژووی خه‌باتم له‌ حیزیدا سێ جار له‌ میژووی خه‌باتی تۆ درێژتره، به‌لام ئه‌مڕۆ تۆ وه‌زیریت. هه‌لبه‌ت وه‌زیریت له‌ به‌رئه‌وه‌ی پیاویکی بلیمه‌تیت، خۆت له‌ من باشتر ده‌زانیت که تۆ بلیمه‌ت نیت و قه‌تیش نابیت به‌ بلیمه‌ت. له‌به‌ر شتی تر ... تۆ له‌به‌ر شتی تر وه‌زیریت، له‌به‌ر شتی تر ماله‌که‌ت و منداڵه‌کانت گه‌شتوونه‌ته ناو ئه‌م بورجه. هه‌قه تۆش له‌ خۆت بپرسیت: من چۆن گه‌شتمه ناو بورج و گه‌ر ئه‌مه نه‌بوومایه چی ده‌بووم؟ هه‌قه بیریک له‌ ژيانی خۆت بگه‌یتوه، چرکه چرکه و پۆژ به‌ پۆژ. رابوردوو هه‌له‌ی ته‌نهایه‌ک که‌س نییه، هه‌له‌ی هه‌موومانه. به‌لام مرۆف به‌ گشتی له‌وه ترسنۆکتره پرسیارای وه‌ها له‌ خۆی بکات: چۆن گه‌شتمه ئێره؟ ده‌بوو چیبکه‌م بۆ ئه‌وه‌ی بگه‌م؟ یان ده‌بوو چی بکه‌م بۆ ئه‌وه‌ی نه‌گه‌م؟. چیم کردوه تا گه‌شتوومه‌ته ئێره؟ ها هه‌موو ئه‌وانه‌ی له‌ سایه‌ی سه‌ری حیزیدا گه‌وره‌بوون ده‌بوو پرسیارای وابکه‌ن. من ناتوانم رابوردوو بگۆیم، من به‌ره‌مه‌ی رابوردووم، تۆش جه‌نابی پرۆفیسۆر، تۆش جه‌نابی وه‌زیر، هه‌ر یه‌کێک له‌ ئێمه به‌ره‌مه‌ی رابوردوویین. رابوردوو ته‌نهایه‌ک به‌ره‌مه‌ی هه‌یه، نه‌ویش ئێمه‌ین. ئه‌م مرۆفانه‌یه که ئێستا ده‌ژین. لێره‌وه تاکه پرسیاریک ده‌بیئت وه‌لامیبه‌ده‌ینه‌وه ئه‌وه‌یه، له‌ چ ساتیکی ژيانماندا ده‌کرا

شتىك بگەين، ئەم مۇڧەي ئەمۇمان لىدەرەنەچىت، لە چ ساتىكدا دەكرا
 مەن نەبەم بە لىوا جەنگىز. مەن دەزانم ئىۋە ھەموتان كىتەشە و گىرەتتىكان
 لەگەل خۇتاندا نىيە، خەلكانىك ھەن فرىشتەكەي ناويان دەتوانىت
 بەرگەي ھەمۇو شتىك بگىرت، فرىشتەكەي ناويان دەتوانىت لەگەلىاندا
 بىيىتە پىاوكوژ... بىيىتە جەلاد و ئەشكەنچەدەر. بەلام مۇڧەكان ۋەكو
 يەك نىن، ئىۋە لەۋەدا لە مەن بەختەۋەرتىن، مەن جۆرە مۇڧىكى تىرم،
 مەن دەبىت بە سەر ھەمۇو چىرۆكى ژياندا بچمەۋە، بە سەر ھەمۇو
 رۆژەكانىدا، لە ھەمۇو ساتە گىرەكانىدا بۆ ئەۋەي بزانم گەر ھەۋلىمىدايە
 گوئى بۆ پۇخى خۇم شىلگەم، چىم دەبىست. مۇڧ ناتوانىت پاپوردو
 بگىرت، بەلام كۆمەلىك شت لەو پاپوردوۋەدا ھەن كە نەبىيىئون،
 كۆمەلىك دەنگ ھەبوۋە نەبىيىستون... پىرۇفىسۇر شالىار، گەپان بۆ ئەو
 دەنگانە، بۆ ئەو شتانە كۆدىتا نىيە بە سەر ھىچدا... ئەگەر كۆدىتاش
 بىت، كۆدىتايە بە سەر كۆيىرتى و كەپىتى مۇڧ خۇيدا... ناھەۋالانى
 تىكۆشەر نا... مەن پاپوردوۋم بۆ ناگۆپىت بەلام بەۋەدا زىندوۋم، بەۋەدا
 يەكىم لەۋانەي ئەو پاپوردوۋە بە قوۋلى ژىاون و ئىستا ماۋنەتەۋە،
 دەبىت ھەۋلىدەم ۋەلامى پىرسىارەكانى بدەمەۋە».

پىرۇفىسۇر شالىار خۇي ۋادەبىنى كە ھەركىز بە قسە ناگىرت... لە
 چاپىكەۋتەنە تەلەفىزىۋىيەكانىدا بە خىرايى نەيارەكانى دەكرە كۈنەۋە،
 ھەمىشە لىستىك ژمارەي پىيو كە نىشانى دەدا، لە سەردەمى حومكرانى
 حىزىدا چ بەھشتىك لە سەر زەۋى پىادەبوۋە، بە ھونەرىكى زۆرەۋە لەشى
 رىك بەرامبەر زوۋمى كامىراكان پادەگىرت و وىقارى پىاۋىكى لىزانى دەدايە
 خۇي و ۋەك حومكرانىكى ھەكىم دەىنۋاپى و بە ھىمنى قسەيدەكرە.
 ھەستىمكرە بەرامبەر قسەكانى مەن شتىكى ئەۋتۇي نىيە بىللىت، ھەر
 كاتىش شتىكى نەبايە بىللىت دىرتەر و تۈپەرەتر دەبوۋ. زۆر بەتۈندى دەستى
 كىشا بە كاغەزەكانى سەر كۆشىدا و گوۋتى «تۆ پىكخراۋىكى نەپىت

دروستکردوه . حاشا له چی ده‌که‌یت، له ناو حیزدایت و خه‌ریکی دروستکردنی حیزبیکتری، خیانت هه‌یه له‌مه‌گه‌وره‌تر، ئای وه‌لا دنیا عه‌جایه‌بی لی‌ها‌تووه، هیتی خه‌ریکی ده‌تو‌یت بمانخه‌ل‌تینیت، وه‌ک پیاو هه‌قیقه‌تی شته‌که بلئی، ئیستا ئیمه لی‌ره ساحب مالین نه‌وه‌ک تو. سه‌رۆکیش سه‌ری له‌م کاره نابه‌جییه سو‌رماوه، که پیم‌گووت به‌سته‌زمانه هه‌ر سه‌ری با‌ده‌دا و ده‌یگووت راست نییه ... راست نییه، جه‌نگیز شتی وای لی ناوه‌شیته‌وه . به‌سته‌زمانه به‌و پیرییه باوه‌پناکات ئه‌و هه‌موو خائین و نا‌کەس به‌چه‌یه‌ی له‌ده‌و‌ربوون . ده‌توانیت حاشا له‌وه‌ بکه‌یت که تو پێ‌خ‌راویک نه‌ینیت دروستکردوه؟ ... ده‌توانیت حاشا له‌وه‌ بکه‌یت ... وه‌لا خوینی سه‌عید یۆنانیش له‌ ملی تو‌یه، ئه‌گینا ئیمه چی‌رۆکنوسی وا قه‌لتاغ بو ده‌کوژین؟ . به‌س وه‌ی وه‌ی، سه‌عید دانیشیت به‌و زمانه شیرینه‌ی یاداشته‌کانی تو بنوسیته‌وه و نه‌ینی ده‌ره‌ینیت و به‌ خه‌لک بلیت قه‌وم و قیله وه‌رن سه‌یرکه‌ن ئه‌مه سه‌رۆکه‌کانتان، به‌وه‌ش نیوه‌ی منداله‌ورته‌کی شاره‌که‌مان به‌به‌رده‌وه بکاته‌سه‌ر ... ها ماللی سه‌رۆکم ئاواکرد، ماللی سه‌رۆکم ئاواکرد، ئه‌گینا به‌خوا ده‌بوو زووتر به‌ردی بخه‌ینه سه‌ر ئه‌م حیکایه‌ته، پیاوی وا ده‌ست و دل باش مه‌گه‌ر له ئه‌فلام کارتوندا مابیت» .

له‌وساته‌دا پێک ئه‌و په‌رسیاره به‌ خه‌یاڵدا هات، ئایا هه‌فالی پروفیسۆر هه‌ر به‌م زمانه قسه‌ی له‌گه‌ل کۆندۆلیزا پاپس و برابمه‌ر و رۆبن کوک و جاک سترۆدا کردوه، نازانم، باوه‌پناکه‌م، ده‌شیته‌، بو نا؟ . به‌لام دلنیا‌بووم، به‌وجۆره قسه‌کردنه‌ی ده‌یویست به‌ من بلیت «گو‌ی‌گه‌ره، تو لای من زندانییه‌کیت وه‌ک هه‌ر یه‌کی‌ک له‌ زندانییه‌کانی تر. ته‌مای ئه‌وه‌ت نه‌بیت، به‌ هۆی پابوردووته‌وه په‌حمت پێ‌که‌م» .

که قسه‌مه‌ده‌کرد ده‌نگم له‌ره‌یه‌کی ترسی تیدا‌بوو، هه‌ستم‌ده‌کرد زۆر ده‌ستم ده‌له‌رزیت، به‌لام خۆم کۆکرده‌وه و گووتم «به‌لئی ده‌توانم حاشابکه‌م،

جهمعیه ته که ی ئیمه جهمعیه تیکی سیاسی نییه . نه ده مانه ویت تۆ له سەر کورسییه که ت لابده یین و نه بورجیش داگیریکه یین . هەر که سێک دیته جهمعیه ته که ی ئیمه وه ده بیّت دوو تیکست بنوسیّت، ژيانی یه که می خۆی بنوسیته وه، ئه و ژيانه ی که تیتدا ژیاوه، له گه ل ژيانی دووه می، واته ئه و ژيانه ی ده کرا یان ده بوو تیا ژیا با، ژيانه ونبووه که ی خۆی، ژيانه له ده ستچووه که ی. ئه و کاره ش بۆ ئه وه یه مرۆف به شیک له خودی ونبووی خۆی بدۆزیته وه» .

مه لا گوزید هه لیدایه و گووتی «ئه وه ی به ده ست ئیمه گه یشتووه ئه وه یه که تۆ جهمعیه تیکت خولقاندوه، ده ته ویت په ره په ره ژيانی ئه و خه لکه هه لبدیه ته وه، له گه ل چیرۆکنوسه کانی مه له که تدا پیککه وتوویت نه هیلیت ئه و رابوردووه بمریت . سه رۆک نیگه رانه، براده ران نیگه رانن، ئیمه شوپشمان بۆ کورد کردوه، لیره و له وئ هه له ی بچوکیش هەر ده بیّت، به س خوا عه لیمه گه ر سه یری ئه م شوپشه ی ئیمه بکه ییت، له گه ل شوپشی خه لکی تر دا به راوردییکه ییت . ده بینیت ئه وه ی خۆمان به سه د ناو شو راوه ته وه» . من به نیگه رانییه وه گوتم «مه لا گوزید، من ده مه ویت په ره په ره ژيانی خۆمان هه لبدیه مه وه ... ژيانی تاییه تی خۆمان ... ژيانی ئه وانه ی ده بن به ئه ندامی جهمعیه ت» . له ویدا پروفیسۆر به ده نگه ی به رز هاواریکرد «ئه وه مه سه له که یه . پیمگووتی تۆ ژيانی تاییه تی خۆت نییه، هەر نه ئینییه ک بنوسیته وه، نه ئینییه کی سه رکرده کانی له ژیردایه ... جهمعیه ته که ی تۆ له ودا دوا ییدیت که میژووی سی و پینچ سا ل خه بات وه ک میژوویه کی تاریک پیشانبدات، ئاخه ر کوپه ویزدان ت بیّت، هه ی بی ئینساف، خۆ تۆ له گه وره و بچوکی شته کاندای بوویت ... هه یچ خه باتگێر و سه رکرده و که سێک نامینیت، له ده ست تۆ و جهمعیه ته که ت سه لامه ت بن، چونکه ژيان هه مووی یه ک زنجیره ی گریدراره . شتیک نییه ناوی ژيانی تاییه تی بیّت، له عه نه تی خودات لی بیّت، له عه نه تی خودا له

ژيانى خوت و له ژيانى ونيشت. تو چوڼ ئاسايشيكي... چوڼ پياويكي نه منييه تيت... له عه تي پيغه مبر له سه د ئاسايشي وا».

سى و پيڼچ سال بوو له شوړشدا بووم كه س وای پيڼه گوته بووم، به هيمنيه وه سه يرمكرد و گوتم «نازانم بو وا توپه ن. تيناگم. ئيمه ژيانى خوځمان بو خوځمان ده گپړينه وه، ژيانى خوځمان بو خوځمان و بو كه سى تر نا.. نايكه ين به كتيب، چاپي ناكه ين، له پوځنامه ي عه يزيم وه ته ندا بلاوى ناكه ين وه، له هيچ كه ناليكه وه په خشى ناكه ين... بو حرامه مروف هه ولبدات ژيانى خو ي كه به بارمه به خشيويتي وه ريگرپته وه». جه ميل قه يسه ريش هه ستيكرد كه ده بيت نه ويش توژيك توند بيت، بويښاخه خواره كى چاككرد و گووتى «به لام ده مانه ویت بزانيڼ نه داماڼى مونه زه مه كه كين و چنه د كه سن و چوڼ دابه شپوون... زانيڼى نه و زانياريانه گرنگه بو نه وه ي له نيه تي توش تيگه ين...».

من به پيڼه نينه وه وه لامدايه وه «بيوره جه نايى وه زير، هورپيكانم كاريكي خراپيان دژ به كه س نه نجام نه داوه. جه معيه ته كه مان ته نيا له بهر هه نديك هو ي زور تايهت كه باسكردنى ليږده نه ستمه، نه پنييه... گه ر باسپش بكرپت، جگه له گالته و پيڼه ين له نيو ئيوه دا هيچ دروست ناكات، به لام تا نه وشوپنه ي جه معيه تي ئيمه كاريكي نه شياوى نه كرده، من ناوى هيچ كه سيك نادر كپتم. گه ر منتان هيناوه بو نه وه ي نه شكه نه جه مبدن و ناوم ليږه ربپيڼن، كاريكي باش ناكه ن».

دواى نه وه هه ر سيكيان زور قسه يانكرد، هه ر سيكيان دلنابوون جه معيه ته كه پيڅخراويكي ناياساي ترسناكه و هيچ جاريكيان نيه جگه له وه ي كار بو تيگه يشتن و هه لوه شانده وه ي بكه ن، پروفيسور شاليار سووربوو له سه ر نه وه ي پيڅخراوه كه مان جاسوسييه و كار بو ميژيكي بيگانه ده كه ين، يان پلانيكي گه وره ترمان له پشته. مه لا گوزيديش به مه حبه ته وه پتي له سه ر نه وه داده گرت كه گه ر جه معيه ته كه

هەلبووە شینینەو و واز لە کاری تۆمارکردن و ئاشکراکردن و پێداچوونەوهی پابوردوو بهێتین، سەرۆک بە میهره‌بانی هەمیشەیی خۆی لێمده‌بووریت. من ئەو پۆژه پێمگوتن که جگه‌ له‌و شتانه‌ی گوتوومه‌، هیچی ترم نییه‌ بیلێم. له‌ گۆتایی شه‌ودا به‌ر له‌وه‌ی بمه‌ن بۆ ئووریک له‌ زیندانی بورج، پروفیسۆر هه‌په‌شه‌ی ئەوه‌ی لێکردم که ناچار ده‌بن هه‌موو یاده‌وه‌ریم بسپه‌نه‌وه‌. من ده‌مزان‌ی ئاسان پزگارم نابیت... ئیستا تاکه‌ هیوام ئەوه‌ بوو ئەزمی‌را نامه‌که‌ بیات بۆ پۆژنامه‌ی عه‌زیم و ته‌ن و گۆفاری بوهاران، بۆ ئەوه‌ی دنیا له‌ ده‌ره‌وه‌ ئاگادارییت که‌ گیراوم. گه‌ر ئەوه‌ نه‌بی‌ت، هیچ هێزێکی دی له‌ده‌ست پروفیسۆر پزگارم ناکات، که‌ به‌قسه‌ و سه‌یرکردنه‌کانیدا دیاربوو چه‌ند رقی لێمه‌.

لیقیتانت ده‌بیته‌وه‌ به‌ شو‌ر‌ش‌گێ‌ر

له‌ ساڵی ١٩٧٨ دا گروپه‌که‌ی سه‌فین خو‌شناو و غه‌نی مامه‌ند و ئازاد به‌هه‌ت تا ده‌هات گه‌وره‌ترده‌بوو، له‌گه‌ڵ گه‌وره‌بوونیشیدا هه‌لۆیستیکی توندیان به‌رابه‌ر شو‌رش و هه‌رده‌گرت، له‌ زۆر شوینی شارد‌ا به‌یاننامه‌یان ب‌لاوکرده‌وه‌ و پار‌تی ئێمه‌یان وه‌ک تاقمێک بۆ‌ژ‌ئ‌وی بچوک ناوده‌نا که‌ شو‌رش به‌هه‌لدێ‌ردا ده‌به‌ین و سیستمێکی حوکمرانی که‌پیتالیستی بونیاده‌دنه‌یین و خیانه‌ت له‌ هه‌ژاران و په‌نجده‌ران ده‌که‌ین. ئەنجومه‌نی ب‌ا‌لا‌ کێشه‌ی گروپه‌ توندپه‌وه‌ بچوکه‌کانیان خسته‌ ده‌ست هه‌ف‌ا‌ل شی‌رخان و مه‌لا وه‌لید، که‌ هه‌ردووکیان دوو نه‌یاری سه‌رسه‌ختی کۆمۆنیزم بوون. هه‌ف‌ا‌ل شی‌رخان بۆ منی نوسی که‌ هیچ چاره‌یه‌که‌مان نییه‌ جگه‌ له‌وه‌ی هه‌موو ئەو پێک‌خواه‌ بچو‌کانه‌، ئەو هێزه‌ توندپه‌وانه‌ که‌ شو‌رش پارچه‌پارچه‌ده‌که‌ن له‌ ناو به‌رین... له‌و نێوه‌نده‌دا ئەوان ده‌ستیان دا‌بو‌ویه‌ چالاکیه‌کی به‌رفراوان

بۆ ھەلۋەشان دەھى شانەكانى ئىمە و پەشىمانكردنە دەى ئەندامانمان،
توانيان ھەندى پىكخستنى گەورەى ئىمە لە زانكۆ و پەيمانگان بۆ
خويان پاكىشن. ئەو ھەفالى شىرخانى شىتكر و برپارى پاگەياندى
شەپكى كراوۋى دژ بە و پىكخراوۋ بچوكەكان پاگەيان. دەبىت بلىم كە
حىزبى ئىمە لە مېژوۋى خۇيدا پىكخراۋى بچوك و گەورەى نەزانىو، ھەر
ھىزىك ھاتبىتە بەردەممان وەك بلدۆزەرىكى گەورە كە شۆفېرىكى كۆيرى
ھەيە پامانداو. بەو ھەدا من عاتىفەيەكى نەينى و برايانەم بۆ ھۆشەنگى
بولبوليار ھەبو، پۆزىك بانگمكرد و ھەموو مەترسىيەكانم تىگەيان.
بولبوليار ھىچى ئەوتۆى بە دەست نەبو، ئەو تەنيا بۆ جىگايەك
دەگەر شۆرشى خۆى تىدا بكات، شۆرشىكى خەيالى كە تەنيا لە
سەرى خۇيدا ئەنجامدەدرا، بى خوين، بى توندوتىژى، بى قوربانى، بى
جەلاد. ئەو لەو شۆرشگىرپانەبو كە لە ھىچ بەرەيەكدا جىگايان نابىتەو،
من دەمزانى ھاوپىكانى بۆچونەكانى بە ھەند وەرناگرن. بەلام بانگمكرد
و دلىابوم قسەكانم بە وردى بۆ ھەفالىنى خۆى دەگىرپتەو. ئەو لەو
پىاو ەسادە و خۆشباو ەپانەبو كە برپاى وابو شۆرشگىرپان ھەمويان
بەرامبەر جىهان لە سەنگەرىكى ھاو ەشدان، ھىچ كەسىشيان دواچار
ناتوانىت ئەو ئازادىيە بە دەستبەينىت كە بۆى دەگەپت.

ئەو ەى دواچار كىشەكانى ئىمە و كۆمۇنىستەكانى چارەسەركرد
لىقپانت بوو.

لىقپانت دواى برىنداربوونى، دوو پۆز لە خەستەخانە مايەو و دواتر
ناردىان بۆ بىمارستانىكى بەغداد. دەولەت زۆر مەبەستى بوو، خۆى
وانىشانىدات كە دەست لە كەسانى دلسۆزى خۆى بەرنادات، لەوئ
لە باشترىن خەستەخانە و لە ژىر چاوەدىرى باشترىن پزىشكەكاندا
چارەسەريانكرد. لەوئ بۆنى بىمارستان، ھەواى گەرمى باشوور، بۆى

عەتری سیستەرەکان، نامیزیان بۆ کردەوه، ئەم دونیایە لای لیفتانت دونیایەکی تازە و گەوره و نااشنابوو، چەند سەرسامیدەکرد دوو هیندە دەیترساند. لەوێ چەندیکرد نەیتوانی نزار ئیدریس و گینگلی ناوێکی خۆی لەبیربەریتەوه. ئەوکات کە لە فینکی شەوانی بەغدادا دەستی لە جێ برینەکانی خۆی دەدا، یەک پرسیار ئازاری دەدا «نزار ئیدریس بۆ کێ ئیشدەکات؟». لیفتانت دەیزانی گەر نزار بە فەرمانی شوپش تەقە ی لیکردبێت، ئەوا گرتن و کوشتنی سوودێکی نییه... ئەو خۆی کۆنە شوپشگێژ بوو، دەیزانی ئەوانە ی دەزگا گرنگەکانی شوپش بەپێوەدەبن چۆن بیردەگەنەوه. گەر نزار تەنیا بۆ خۆی و سەرەخۆ ئەو کارە ی کردبێت، دەبێت ئەم هەموو ژيانی دوا ی بکەوێت و تۆلە ی رەشی لێبکاتەوه.

ئێوارە یەک دوا ی هەستانەوه ی لە زامداری، دوا ی گەپانەوه ی لە بەغداد، بە شەکەتی برینداریکەوه کە دەزانیت هەر دوو لێبک لە ناوێوە مەوێ بخوات ئازاری لە ئازاری برین ساردتر و کوشتندەترە، هات و خۆی گەیانده ژووری من. دەستێک جلی کوردی لەبەرکردبوو، نزیک بە پەنگی ئەو جلانە ی لە پسمان دەپێۆشی. دەرکەوتنی زۆر لە ناکاو بوو، دانیابووم پێشوەخت پلانیکی وردی بۆ داڕشتوو. کە هات بێتەوه ی من هەواڵێکم هەبێت، یەکسەر گەیشته ژوورەکەم و بەردەم جیگاگەم. نەبواری جولەم هەبوو، نەدەمتوانی هەستم و بیر لە راکردن بکەمەوه. گەر نیازی گرتنی هەبایە، ئاسان کەوتبوومە داوی. بەلام بە نالە ی کەسیکەوه تەووشی ناویمیدی بووبێت، گووتی «تۆ هەڤال وەفا، تۆ؟... بۆ دەتەوێت بمکوژیت... بۆ؟». ئەوه یەکەم پستە ی بوو. من هەستام و دەستەپاچە و داماو تەماشامکرد و نەمزانی چی پەرچەکرداریک نیشانبدەم. وەک ژنیک با لە ناوێپاستی بازاردا تەنورەکە ی هەلبداتەوه، دەمویست هەرچۆنیک بووه خۆم کۆبکەمەوه و ساتی شلەژان و دوو لێ تێپەرێم.

سه‌ره‌تا ته‌نیا ده‌مپوانی، زمانم گۆی نه‌ده‌کرد و هیچم بۆ نه‌ده‌گووترا. به‌ئه‌ده‌بی میوانیکه‌وه ناوه‌خت چوویته‌ سه‌ر خوانیککی که‌م، مۆله‌تی خواست دابنیشیت و له‌گه‌لمدا قسه‌بکات. من له‌ پارزییون به‌ولاره چاره‌ی ترم نه‌بوو، من له‌و ساته‌دا که‌سیکی دوو له‌تبووم، لیفتانانت وه‌ک مروف هاوپت‌م بوو، وه‌ک سیاسه‌تیش دوژمن. من له‌ ژووره‌که‌ی مائی شوعله‌خاندان قه‌ره‌ویله‌یه‌ک و میژ و کورسییه‌کم هه‌بوو، بینه‌وه‌ی هیچ بلتیم له‌ سه‌ر لیواری کورسییه‌که‌ دانیشیت و گووتی «هه‌فال وه‌فا به‌رله‌وه‌ی هیچ بلتین، من ده‌زانم تۆ به‌رپرسی ئه‌وانه بوویت که‌ ته‌قه‌یان لیکردم. ئا به‌ر له‌وه‌ی هیچ بلتین. من هه‌موو شتیک ده‌زانم». به‌ ترسیکه‌وه دانیشتم و به‌ره‌نگیکی بزپکاو و مه‌يله و زه‌رده‌وه گووتم «ده‌ته‌ویت بمگریت؟». سه‌یریکیکردم، ئاشکرا برینداربوون و ماندوویتی په‌نگیان گوپیوو، که‌میک وه‌ستا و گووتی «نازانم... نازانم ئایا ده‌مه‌ویت بتگرم یان نا؟ هیشتا نازانم». به‌ هیمنییه‌وه گووتی «تۆ له‌ من شوپشگیت‌رت‌بوویت، هه‌ر یه‌که‌م پۆژ تۆم له‌ پسامان بینی زانیم له‌ من شوپشگیت‌رت‌». که‌میک وه‌ستا و وه‌ک قسه‌یه‌کی بیمانای کردیته‌ که‌میک پاما و گووتی «پیمبلن هه‌فال وه‌فا، پیتوایه‌ کوشتنی من کاریکی گرنگ بیت؟». که‌میک ده‌ستم ده‌له‌رزی، عاره‌قیکی ساردم ده‌ردا بوو، ده‌نگم هیمن و ئاسایی نه‌بوو، نه‌مه‌ه‌زانی چی وه‌لامی لیفتانانت بده‌مه‌وه، نه‌مه‌ه‌زانی به‌ چ نیازیک هاتووه، ده‌مگریت یان نا؟ گووتم «نازانم... نازانم، جه‌نابی لیفتانانت هاتنی ئیوه وه‌ها کوتوپره‌، من ناتوانم به‌ پوونی بیربکه‌مه‌وه. دانیشه‌ جه‌نابی لیفتانانت دانیشه‌... بلتیم چی؟». به‌ هیمنییه‌وه گووتی «مه‌شله‌ژئی و ده‌ستت نه‌له‌رزی. له‌ یه‌که‌م پۆژی پسامانه‌وه ده‌زانم که‌ من و تۆ وه‌ک یه‌کین، چه‌ند به‌مانه‌ویت ناتوانین بیباکی و دل‌رقیمان بشارینه‌وه. ئه‌و شه‌وه‌ی پیکه‌وه نزار ئیدیرسمان پفاند، من و تۆ وه‌کو یه‌ک بووین. تۆ گوپه‌که‌ هه‌لده‌که‌نیت و من لاشه‌که‌ی ده‌خه‌مه‌ ناو... ئیشه‌که‌مان زۆر له‌

یەك دور نییه . من دەستم بەکاردههینم، ماسولکه کانم بەکاردههینم، تۆ زیاتر خەیاڵ و قەڵەمەکت بەکاردههیتیت. بیرته هەفأل ئەو شەووت لە بیرە، بەلام لەو کاتەوێ تا ئیستا دنیا زۆر گۆڕدراو، ئیستا تۆ دەبیت بەرپرسی نزار و دیت بۆ کوشتنی من. نەدەبوو وابگەیت. من و تۆ شتیکی گەورەتر لە شۆرش و خیانت کۆماندەکاتەو، ئەویش دڵپەقییه». لەو کەسانە نەبوو کە لە کاتی قسەکردندا پێیکەنن یان زەردەخەنە بگرن، بە پێچەوانەی نزار ئیدریسەو کە هەمیشە بەقسەکانی خۆی سەرسامبوو، ئەم بەردەوام سارد و هێمن بوو، هەندێجار بە بوغز و هەندێجار بەغەمبارییەو دەدوا، بەلام بەردەوام جۆرە تورپەبوونیکی نادیار لە چاویدا بوو، جۆرە هەلچوونێک کە دەشیا لە هەر ساتێکدا دەریکەوێت و بەتەقێتەو. سەرم داخست و گووتم «لیفیتانت ئەم یەکتەر بیننەمان لەوێ پسمامان ناچێت». «دنیا گۆراو... دنیا زۆر گۆراو». من گووتم «هەر کاتیکیش دنیا دەگۆرێت، ئێمەش دەگۆرین. مەرووف ناچارە پەنگی دنیا بگێت». ئینجا بە دەنگێکی کەمێک بەرز و گێتر لە دەنگی سروشتی خۆی گووتی «سەرسام پێت. ئەوێ بەتەوێت بەوجۆرە بکۆرێت، کاریکی ئازایانە بوو. هەر کە یەکەمجار هاتیت بۆ پسمامان و ئەسپەکانت کوشت، هەستێکم هەبوو پۆژێک دیت هەولبەدەیت منیش بکۆرێت... دڵخۆشم ئەو کەسە دڵپەقەت لێدەرچوو کە هەر لە یەکەمجارەو ناسیمیت، گرنگ نییه بەرامبەر چی و بەرامبەر کێ دڵپەقێت... هەمووی یارییه... ئەوێ لای من گرنگە ژیان وەک دڵپەقی بەردەوام وەرێگێت. کوشتن بەشیکی لە ئیشەکەمان، تۆ من بکۆرێت یاخود من تۆ، گرنگ ئەوێ خۆمان فریونەدەین. من و تۆ نە شۆرشگێڕین و نە خیانتکار، هەردووکیان لەو توخم و چێزەیین دەمانەوێت تەسلیمی لاوازیی خۆمان نەبین. پێزم بۆ کەسی وەک تۆ هەیه، بەلام ئیستا تۆبەتی من، وەک هەموو یارییهکی تر تۆ زاری

خۆت ھەلدا، یاری خۆت کرد، ئیستا نۆبە زاری منە... کاتی منە بتکوژم». لیفیتانت لەو ھەدا لە سەر ھەق بوو، من زاری خۆم ھەلدا بوو بێئەوێ بگمە جینگای مەبەست و ئیستا نۆبەتی ئەو بوو مۆرەیی خۆی ھەلدا. بە دەنگێکی وشک و نیوہ خنکاوەوہ گووتم «دەلیاییت کە من ویستووہە بتکوژم؟». بە مۆنییەوہ سەیری کردم و گووتی «خۆت دەزانیت ئەمە یارییەکی قورسە، دەشزانیت چ ھەلەبەکی گەورە، لە ناسینی دوژمنە کە تەدا تێبکەوێت. خۆت ئەو دەزانیت». من دەستم خستە سەر مێزەکی بەردەم و گووتم «تۆ پیاویکی وریایت، دەزانیت بە کوشتن یان گرتنی من شتەکان تەواو نابن. من وەک ھەفالیکی کۆن پێتدەلێم، دەبێت لەوہ وریاتربیت بە کوشتنی من دەست پێبکەیت، چونکە دواتر شۆرش لیتنابوێت. خۆت دەزانی ھەموو شۆرشێک لە سەر تەدا دەرە، تەدا دەرە، تا دلێشی نەرم دەبێت کاتیکی زۆری دەوێت». بە سەیری کردنیکیوە کە پێبوو لە کینەیی شارداراوە، گووتی «دەزانم». بە زەحمەت تەفیکم قووتدا و گووتم «جەنابی لیفیتانت، شۆرش لە سەر تەدا، لە سەر تەدا شۆرشدا پاشە پۆژی ھەمووان نادیارە، لە سەر تەدا شۆرشدا ھیچ کەس چارەنوسی خۆی نازانێت. منیش لە ھەولێ ئەو ھەدا نیم ببمە شەھید... پێمبێت چۆن بێرت لێکردۆتەو، دەلیام جگە لە گرتنی من شتیکی دیکە لە خەیاڵدا». ھەستم کرد لیفیتانت ناتوانیت ئەو کینە بەشاریتەوہ کە دڵۆپ دڵۆپ وەک عەرەقی پەش لە نێوچاوانی دەھاتە خوار. بە ئەسپایی، بە دەنگی کەسێک باو بۆران و تاریکی جەلەوی پۆھی دەکەن، وەک کاپتنی کەشتییەک بزانیت ئاسمان و دەریا پێکەوہ ھەپەشەیی لێدەکەن و بە قینیکی بێسنوورەوہ ناچارە یاری بە ھەموو چارۆکەکان و سەولەکان و تەنافەکانی خۆی بکات، بە پەژموردەیی گووتی «نامەوێت دوژمنایەتی شۆرش بکەم و شۆرش دوژمنایەتیم بکات، دەمەوێت لەگەڵ شۆرشدا بم، بەلام خۆت دەزانیت، ئیستا ناتوانم جەکی دەولەت دا بنیم

و بێمە پێزەوێ . بۆ شوێنیش کاریکی ئاسان نییە من قەبوڵبکات،
 دلنیام ئاسان بپوام پێناکەن . ئەگەر شوێنیش بپوام پێبکات خەڵک
 بپوام پێناکەن . دەزانم لەوێ دەمکەنەوێ بە پێشمەرگەیهکی ئاسایی،
 تەنگێکم دەدەن و دەمخەنە مەفرەزەیهکەوێ، هەڵدەدەن زوو بە زوو لە
 شەپکدا بکوژدێم تا لە بیرچمەوێ ... شوێن و دەوڵەت دوو بەرداشن
 ژیانی من و تۆ بۆ ئەوان نرخی نییە . تۆش وامەبێنە گەر بکوژدێت،
 کەس بە راستی بۆت بگری . هەژال وەفا، دەمەوێت تۆ یارمەتیبدەیت،
 نە لە بەرئەوێ من و تۆ کۆنە دۆستین، بەڵکو لە بەرئەوێ من و
 تۆ لەیەکدەچین، بۆ ئەوێ هەردووگمان لە نێوان ئەم دوو بەرداشەدا
 بژین، هەم تۆ پێویستیت بە من و هەم منیش پێویستیم بە تۆیە ...
 دەتپاریزم و تۆش بمپاریزە . دەتکەم بە قەلغان و بمکە بە قەلغان، ئەو
 شتەت بۆ دەکەم کە شوێن دەیهوێت و تۆش ئەو شتەم بۆ بکە کە
 من دەمەوێت . لە بیرت نەچێت، من و تۆ دوو کەسی تەنیاین . خۆت
 لێ نەگۆڕیت ... من چەند وەختە لەم یارییەدام و دەزانم کوژران و لە
 ناوچوون زۆر ئاسانە . من ئەوێ لە بیردەکەم کە ویستووتە بمکوژیت،
 وەک حەیانیک سەیرم مەکە کە ناتوانم لەکەس ببورم، وانییە . گەر
 بزانی لێبوردن قازانجی زۆرتەرە، دەببورم . تۆ خێل و عەشرەت نییە و
 منیش نیمە، تۆ لای شوێن و من لای دەوڵەتم، هەردووگمان دوو سەر
 پووت و دوو دەم پووتین و هیچی تر» . ئێستا دەنگی لە بری پق جوێک
 لە ترسی تێدابوو . چاوانی بە چاوانی گورگیکی دیل دەچوو، لەو نزیکانە
 سێبەری ترسیکی گەورەیی بینییت . بە دڵگەرمییەوێ گوتی «گەر یەکتەر
 نەپاریزین دەمانهێن ... شوێن و دەوڵەت دوو دەستاپی گەورەن، بۆیە
 هاتووم بۆلات تا یەکتەر پاریزین . گرنگ ئەوێ نەکەوینە ئەو جێگایەوێ
 کە دوو بەردی دەستاپەکە پێکەوێ دەنیشنە سەریەک و ئێسکی کەسانی
 وەک من و تۆ دەهێن ... یارمەتیبدە ... شوێنیش خەڵکیکی هەیه کە

جیگای تۆ ده‌گرنه‌وه و ده‌وله‌تیش ده‌توانیت که‌سانی وه‌ک من په‌یدابکات. هه‌مووی یارییه، به‌لام یارییه‌کی ناخۆش و ترسناک. هینده‌ی هه‌له‌یه‌کی گه‌وره‌ت کرد، ئیتر وه‌ک یاری نامیته‌وه، هه‌مووی ده‌بیت به‌پاست. گه‌ر ده‌ته‌ویت بیکه‌ینه پاست، ده‌بیت یه‌کێکمان له‌ پێشدا بمرین و نه‌وی تریشمان که‌مێک دواتر. گه‌ر تۆ بمکوژیت نه‌وانه‌ی دوا‌ی من ده‌تکوژن، گه‌ر من تۆ بکوژم نه‌وانه‌ی دوا‌ی تۆ ده‌مکوژن. من نامه‌ویت بیکه‌مه پاست، ده‌مه‌ویت بژیم، بژیم و به‌هێژیم».

ترسیکی گه‌وره له‌ سه‌ر پوختاری هه‌ردوو‌کمان بوو.

نه‌وه بوو لیفیتانت... ئیستا به‌ پوونی ده‌مبینی. خۆپارێز، فیلزان، جیگۆپ، ده‌مامکچی، خیرا، دل‌په‌ق، خۆگونجین، مۆن، بێخه‌نده، تاکتیکدار. وه‌ک ئاژه‌لێک بیه‌ویت نه‌زۆر جوان بیت، له‌ به‌ر جوانی بیگرن و که‌ولێکه‌ن، نه‌ زۆر زیانبه‌خش بیت و له‌به‌ر سامناکی پاو‌چیان بچه‌ دوا‌ی. له‌ و گیانه‌وه‌رانه‌ بوو هه‌مه‌جۆر چزوویان هه‌یه، بۆ هه‌ر مڕۆشه و جۆره‌ ژه‌هرێک به‌کارده‌هێتن، له‌ ژه‌هری کوشنده‌وه تا ژه‌هری مه‌ستکه‌ر، بۆ هه‌ر سه‌رده‌مه و جۆره‌ چزوویه‌ک به‌کارده‌هێتن له‌ چزووی کینه‌وه تا چزووی دل‌نه‌وا‌یی، له‌ چزووی شیتیه‌وه تا چزووی عه‌قل. له‌وساته‌دا پوونت‌ره‌ هه‌ر کات ده‌مبینی، له‌وساته‌دا ده‌یویست پوونت‌ره‌ هه‌ر کات ببینم، پێی شه‌رم نه‌بوو پووتی و لاوازی خۆی ده‌ربخات، به‌مه‌رجێک به‌رامبه‌ره‌که‌شی تیگات نه‌وه ده‌توانیت پووتی و لاوازی نه‌وه ببینیت. بۆ نه‌وه‌ی خۆی ده‌ربخات و ببینم، پێیگوتم که‌ نه‌وه پووته و ده‌مبینیت. منیش پێمگوت که‌ من روتم و ده‌ببینم.

لیفیتانت دوا‌ی قسه‌کانی ئیستێک بێده‌نگ بوو، ته‌واو گوێی شلک‌ردبوو، وه‌ک هاوارێکی کردبیت و بیه‌ویت ده‌نگدانه‌وه‌که‌ی ببیستیت.

«لیفیتانت، من سه‌رسام به‌ تۆ، نه‌ له‌ به‌رئه‌وه‌ی له‌ یه‌کده‌چین... تۆ ده‌لێیت ئیمه‌ له‌یه‌ک ده‌چین، له‌وه‌دا من قسه‌یه‌کم نییه‌». نازانم بۆ

دەنگم نوسا و هەناسەم باش بۆ دەرنەهات، پەنگە ھۆکە ی ئەوە بێت
 ھێشتا نەمەزانی تەواو من چیم و چیم دەوێت، یان شتیکی تاییەت
 ھەبۆ لە ناوہو پرا گەرووی دەگرتم و نەیدەھێت بدویم... شتیکی توند
 کە نەیدەویست شتەگە لێک بۆیم کە نەدەبوو بیانلێم. لیفیتانت ھەستی کرد
 من بە دەنگیکی نوسا و نیوہ خنکاوہو قسەدەکەم، دەیزانی دەنگی
 وەھا لە قوولایی دڵوہ نایەت و جێگای متمانە نییە. چەند جارێک
 گەروم پاک کردوہ، کۆکیم، ھەناسەم ساف کرد و گووتم «لیفیتانت، من
 سەرسام بە تۆ لە بەرئەوہی ھەمیشە شتێک دەکەیت کەس چاوہ پوانی
 ناکات. یاریکەری باش ھەمیشە شتێک دەکات کە کەس چاوہ پوانی نییە.
 تۆ وەک ھیچ کەسیکی تر ھەلۆیست وەرناگری، دانیام ھەمیشە شتێک
 دەکەیت کە دۆست و دوژمنانت حیساییان بۆ نەکردوہ. ھا، ئەوہ شتیکی
 عەجایبە لە تۆدا. نازانم بە پراست ھەمووی یارییە یان نا... بەلام دەزانم
 بە شتیکی زۆری یارییە، لە یاریدا مەوۆف زۆر زۆرتر دەمریت وەک لە ژیا
 راستە قینەدا... دەخوێت و دەخوێیت... ئەمەم بخۆ، ئەوہ دەخۆم...
 دەبێت تا سەر سنووری ژیا و مردن خۆت برەنجینیت بۆ ئەوہی
 بیبەیتوہ. گوێیگرە لیفیتانت.. گوێ.. بگگ». لەو یادا دووبارە دەنگم
 نوسایوہ، شتیکی قورس نیشە سەر ھەناسەم، وامەستکرد تووشی
 ھەناسە توندییەکی ناکا و بووم، بەلام خۆم کشاند و پەنجەرەکەم کردوہ
 و تێر ھەوام ھەلمژی... لیفیتانت بە وردی، بە چاوہ توپە و مۆنەکانی،
 وەک سەیری مردوویەکی بکات، تەماشایدەکردم. من قوول تا دوورترین
 جێگای سینەم ھەوام پاکیشا و گووتم «ببۆرە لیفیتانت وادیارە شەو
 سەرمامبوو». ھیچی نەگووت، بەو نیگا بێبژە و ئالۆزانەوہ، بێدەنگ وەک
 گورگی دەینواری. «من ھەموو ئەوہم قەبوولە کە تۆ گووتت، بەلام من
 شوپش نیم، من نازانم چۆن تۆ بپاریزم، نامەوێت درۆت لەگەڵدا بکەم.
 گەر دەتەوێت بمگری، بمگرە... بۆ نا؟ دڵم بەرامبەر تەرەش نابێت،

له‌وانه‌یه چۆله‌که‌یه‌کی نیو ده‌ست له‌ سەدی سەر دار چاکتر بێت. بمگره
لیفیتانت... بمگره. نیچیرتکی مسۆگەر له‌ هیچ باشتەر ». به‌ کینه‌یه‌کی
قوول‌وه‌ گووتی «نامه‌وێت بتگرم... ده‌مه‌وێت په‌یامه‌که‌م بگه‌یتیت به‌
شۆرش. دلنایام تۆ ده‌زانیت ده‌لێم چی و به‌ وردی ئیشی بۆ ده‌که‌یت».
سه‌یرمکرد و به‌ هه‌مان گه‌روی نوساوه‌وه‌ گووتم « لیفیتانت گه‌ر ئه‌وه‌
دوا نیازته‌، من ده‌یگه‌ینم، دلنایابه‌ ده‌یگه‌ینم، به‌لام نازانم شۆرش چی
ده‌لێت... نازانم؟ تۆ دواجار پیاویکی گه‌وره‌ی ناو ده‌وله‌تیت. ناخۆ
شۆرش شتی وا قه‌بوولده‌کات نازانم». چاوی لیفیتانت بریسکه‌یه‌کی قوول
و نااسایی تێدابوو، وه‌ک دلنایابیت له‌وه‌ی گووتووتی، یه‌که‌ یه‌که‌ به‌
ئارامیه‌وه‌، به‌ سه‌بری پیاویکه‌وه‌ ده‌یه‌وێت تا ئه‌وسه‌ری ئه‌وسه‌ر هه‌موو
پێگاکی پێش ده‌می بپوات، به‌ هێمنی دانی به‌ پێته‌کان و وشه‌کان و
رسته‌کاندا ده‌نا، نه‌یده‌ویست جوان بدوێت، به‌لکو ده‌یویست جوان تێبگه‌م
و جوان تێبگات. «من ده‌زانم شۆرش چی ده‌لێت. شۆرش چ سوودیک له‌
مردنی من ده‌بینیت؟. گه‌ر بمکوژن، دای هه‌فته‌یه‌ک هه‌موو دنیا منی
بیرده‌چێته‌وه‌، هه‌موو دنیا... چی ده‌بم جگه‌ له‌ خیانه‌تکارێکی کوژراو؟
چی ده‌بم جگه‌ له‌ قه‌لۆنچه‌یه‌ک که‌ یه‌کیکی دی پێی پیداناوه‌؟ نه‌ من
ئاسه‌وارێکم ده‌مینیت و نه‌ ئه‌وان به‌ره‌مه‌نکیان ده‌بیت. هیچ که‌س منی
یاد نامینیت تا ئه‌وه‌یان یاد بێت چ قاره‌مانیک منی کوشتووه‌. به‌لام
به‌زیندوویی، له‌ناو ئه‌و ئه‌منه‌ عه‌ره‌بانه‌دا سوودم هه‌یه‌... شۆرش ده‌بیت
میشکی هه‌بیت... ده‌بیت میشکی هه‌بیت». هه‌ستمکرد چاوانی خه‌ریکن
له‌ په‌ستیدا سوورده‌بن. من نه‌مه‌زانی ئایا شۆرش میشکی هه‌یه‌ یان
نا، گه‌ر هه‌شیبیت ناخۆ ده‌توانیت به‌کاربه‌هێنیت و بیرى پێبکاته‌وه‌؟
ئهو پۆژه‌ که‌ هه‌ستا، بێته‌وه‌ی خودا حافیزبیکات، گووتی «ده‌
پۆژی تر دیمه‌وه‌. ده‌زانم پتوێستیان به‌ من ده‌بیت. من له‌ ناخدا نه‌
نیستیمانه‌په‌روه‌رم و نه‌ خائین... هه‌چیان نیم، ده‌مه‌وێت بژیم».

من لەبەر دەرگاگە وەستاندم و گووتم «لیفیتانت، کى بە تۆى گووت
کە ویستوو مە تۆ بکوژم... کى؟ چۆنت زانى؟». نىوچاوانى گرزکرد و
گووتى «ئەوانەى لە سەر وە تۆيان خوشناویت، ئەوانەى دەیانەویت
کۆنترۆلى پێکخراوەکانى شار لە دەستى تۆ و دۆستەكانت دەر بهێنن...
شۆپشگێرەکانى هاوڕێت، ئەوانەى گەر ئاگات لە خۆت نەبێت، بە
تووکە وە دەرخواردى ئەمنە عەرەبەكانت دەدەن».

لە و ساتەدا لە جیگای خۆم وەستام و خەریکبوو بگرم... یەکیک...
یەکیک لە ئەنجومەنى بالاً ویستبووى من بداتە گرت، ویستبووى
دەرخواردى دەوڵەتم بدات. موچرکێكى سارد لە تەوقى سەر مە وە تا
بەرى پێم تێپەڕى... لە و ساتە وە لە پاستییەكى ترسناک تێگەیشتم،
پاستییەک مەموو ژيانم لە بەرچاوم دەبێت: شۆپشگێرەکان هەر چیبەک
بن، هەر چۆنیک بن، مەحکوم بە وەى بەردەوام یەکتر بخۆن.

دەر کەوتنە وەى مەههائیلی فریشته

ئە و سالی مەههائیلی تیدا دەر کەوتە وە، لە سال و سەردەمە هەرە
دژوارەکانى ژيانى بولبولیار بوو. ئەوکات شەپى عىراق — ئێران لە
ترۆپكى سالانى خویناوى خۆیدا بوو. مەههائیل ماو بەکى درۆڤو
و نېووبو، بە جۆریک بولبولیاری دۆستمان دەستى لە وە شتېو جارىکى
تر ئەم مەخلوقە سەیرە بېینیته وە کە تەواو پوون نەبوو ئاخۆ سەر
بە زەمین یان سەر بە ئاسمانە. لە سالانى جەنگدا بولبولیار «کە
چەند سالیگ بوو زانکۆى جێهێشتبوو»، وەک سەربازێکى هەلەاتوو، وەک
شۆپشگێرێکى تاقانە، وەک یاخیبەک کە لە شار و لادى عاسییه «وەک
کەسێک کە نە لای گروپە چەپەکان، نە لای دەوڵەت، نە لای شۆپش

پشت و په‌نای نییه» له ژیر ناوی جیاواز، به شوناسی جیاواز، له شوینی جیاوازا ده‌ژبا. سه‌رسام مه‌بن گهر پیتانبلیم، بولبولیار چۆن و له کوئی مه‌دائیلی فریشته‌ی بینیه‌وه که ده‌می سأل بوو، نیشانه و شوینه‌واری نه‌بوو. نیواره‌یه‌کی فینکی هاوین بوو بولبولیار به کار و پاسپارده‌یه‌کی بچوک له دووی دکتور مسته‌فا شوکاک بوو، ده‌بوو بگه‌پیت و بیدوژینه‌وه. نه‌و کات شوکاک کرابووه‌وه سه‌ریاز و له خه‌سته‌خانه‌ی نیو پایگای شار دکتوری سوپا بوو، هه‌لبه‌ت دوا‌ی نه‌وه‌ی چهند وه‌ریزکی دریز و دۆزه‌خینی له به‌ره‌گانی باشووری خۆره‌لاتدا بینیبوو. بولبولیار نه‌و نیواره‌یه‌ خۆی کرد به یانه‌ی پزشک‌کاندا و له‌وئ دوا‌ی نه‌و هه‌موو ساله‌ مه‌دائیلی فریشته‌ی له سه‌ر میزه‌که‌ی دکتور موسه‌فا شوکاک بینیه‌وه، هه‌ر دوکیان مه‌ستبوون و به ده‌نگی‌کی غه‌مگین و گریاو قسه‌یان بو‌یه‌ک ده‌کرد. ده‌بیت بلیم نه‌م یانه‌ی پزشکانه له هه‌موو سه‌رده‌مه‌کاندا جیگایه‌کی سه‌یره، له شوینیک ده‌چیت په‌یوه‌ندی به سه‌ر زه‌وییه‌وه نه‌بیت، په‌یوه‌ندی به دنیای ده‌وریه‌رییه‌وه نه‌بیت، هه‌ر که ده‌چیته ناوی و پزشکه‌کان ده‌بینیت، سه‌رقالی خواردنه‌وه و یاری‌کردن، وا هه‌سته‌که‌یت پیتخستۆته سه‌ر سه‌رزه‌مینکی تر. نه‌و پۆزه هینده‌ی بولبولیار له میزه‌که‌یان نزیک‌بووه‌وه گوپی لیبوو مسته‌فا شوکاک به مه‌ستی له مه‌دائیلی ده‌پرسی «پیمبلئ، جه‌نابی مه‌دائیلی فریشته، پیمبلئ... بو شمشالژه‌نه‌کان له تیپی موسیقای رادیو و ته‌له‌فزیونی به‌غداد هه‌موو کویرن؟». مه‌دائیل، که ناشکرا نه‌ویش مه‌ستبوو، گووتی «له‌به‌ر نه‌وه‌ی شمشالژه‌نین پتووستی به چاو نییه». بولبولیار به هیمنی له سه‌ر کورسی سیئه‌می ده‌وری میزه‌خه‌که دانیش و بیتنه‌وه‌ی سلاویکات، یان هه‌ستبکات نه‌وان ده‌بینن یاخود بایه‌خیکی تایبه‌تی به بوونی ده‌دن، له قسه‌ به‌رده‌وامبوون. «ئۆکی. مسته‌ر مه‌دائیل، موسیقار پتووستی به‌چاو نییه، پتووستی به‌گوئی، به ده‌ست

و په‌نجه و لټو و نهو شتانه‌ی تره‌یه، له‌وه‌دا ته‌باین. له‌سر نه‌وه شه‌پناکه‌ین. به‌لام مه‌لئ که موسیقار پټویستی به‌بیننیش نییه. نه‌گر تو له‌گه‌لمدا بیت، بینین و چاو دوو شتی وه‌ک یه‌ک نین». مه‌هدائیل که له‌هر دوو جاره‌که‌ی تر سپیتر و پوونتر ده‌ینواند، گووتی «بینین و چاو دوو شتی وه‌ک یه‌ک نین، گرنګترین شته‌کان نه‌وانه‌ن که به‌چاو نابینرین. زوړبه‌ی شته‌گرنګه‌کان به‌هاوکاری هه‌موو هه‌سته‌کان و عه‌قل ده‌بینرین، له‌وانه‌یه غه‌ریزه‌ش پوټیکسی هه‌بیت. به‌لام به‌گشتی چاو دوژمنی نه‌و جوړه بیننانه‌یه، چاو زالمترین هه‌سته‌وهره، زالمترینه، چونکه له‌هه‌موو هه‌سته‌کانی تر پتر مروټ ده‌خاته هه‌له‌وه».

«ناه مه‌هدائیلی فریشته، راستییه‌که‌ی، هه‌ندیچار واهه‌سته‌که‌م تو کون قه‌شه، یان مه‌لا یان حاخام یان شتیکی له‌وجوړه بوویت. پیاوانی مه‌زه‌به‌ی له‌وه‌دا به‌شدارن گومان له‌چاو ده‌که‌ن. هوکه‌شی نه‌وه‌یه که خودا به‌چاو نابینریت... خودا به‌چاو نابینریت... گهر خودا به‌چاو ببینرایه، ئینسان پټویستی به‌هیچ هه‌ستیکی دیکه‌ی نه‌ده‌بوو» مسته‌فا شوکاک وایگووت و وه‌ک که‌سیکی تیګشکاو، وه‌ک پیاویک له‌و چهند ساله‌ی راپوردودا ژیان وه‌ک «وه‌ک ده‌نکیک گهنم» هارپویتی، پالیدایه‌وه و له‌شیوه‌ی پیاویکدا که‌هم له‌نازار و هم له‌شهراب تیربووه سه‌یری په‌رداخه خالییه‌که‌ی به‌رده‌می کرد و به‌هټمنی نه‌ودبووه و دیوی کرد.

«باشه دکتور». مه‌هدائیل خه‌نده‌یه‌کی مه‌ستانه‌ی گرت و جګه‌ره‌یه‌کی داگیرسان و سه‌یری دکتوری کرد «به‌لام ئیوه‌ش مه‌عشری زانستخوازن، نه‌هلی زانست، زیاد له‌پټویست باوه‌رتان به‌چاوه. ئیغه‌ه‌لکی سر زه‌وی بی هه‌قیقه‌ت نارین، من ده‌بیت بزائم که‌نه‌مه کورسییه، نه‌مه میزه، نه‌مه شهرابه، تو دکتور مسته‌فا شوکاک... نه‌مه و چنده‌ها شتی تر. به‌لام که‌سی نابینا هیچ یه‌ک له‌م شتانه نابینیت، هیچ یه‌ک،

به لام ده توانيت وهك من بزانيت و دهركيان پييكات. وهك چون گوئ بؤ
 نه وه دروست نه بووه هه موو شتيك ببيستيت، چاويش بؤ نه وه نه خولقاوه
 هه موو شتيك ببيستيت. نه وه ته نيا خودا نيبه كه به چاو نابيستن،
 مروف زور جار نزيكترين شتي خوشي به چاو نابيستن. شمشارزه نه كانى
 تيبى راديؤ و ته له فزيؤنى به غداد بويه نابيستان، چونكه له پوحدا جوره
 چاويكى په نهانيان هه به. شمشارزه نه پاسته قينه، عاريفى پاسته قينه،
 شاعيرى پاسته قينه، پتويستيان به چاو نيبه. مروف به زور شتي
 دى و به زور شيوهى دى ده توانيت ببيستيت. بؤ نمونه، هه موو نه وانى
 ته نيا به چاو ده بينن، ناتوان و له ميزاندا نيبه باله كانى من ببينن...
 باله كانى من و بالى هه كه سيكي بالدارى ديش».

مسته فا شوكاك، وهك سهيرى نه ستيه به يكي دور بكات گووى
 «له وهدا له سه ره قى، چاو به شيكى بچوكى دونيا ده بينيت. ئيمه
 دكتور ته نيا برين و گوشتى زياد و هه وكرده كان ده بينن، به لام نازار...
 نازار كه جه وهرى نه خوشيه نه وه نابيستن. هيج پزيشكيك نازار
 نابيستن. خودى نازار چيبه؟ پزيشكان ته فسيري خويان هه به، به لام
 نه وه ته فسيره به من ناليت نازار چيبه. نه وهى بلتيت نازار ناماژه به كه
 له جيگايه كى برينداره وه به ره و ميتشك ده پوات و ده گه پته وه... نه وه به
 من ناليت نازار چيبه، چونكه توندترين و ترسناكترين نازاره كان نه وانى
 كه نازانين له كويوه دين. نه برين و نه جيگا و نه سه رچاوهى نيبه. هيج
 پزيشكيك نه وه هه ست پى ناكات كه نه خوشه كان هه ستى پته كه ن...
 له وهدا له سه ره قى، وهك چون موسيقاره كان ئاواز نابيستن، ئيمه ش
 نازار نابيستن. من كاتى خوى گومانم له تو هه بوو، گومانى گه وره له
 تحو هه موو فريشته كان هه بوو. به لام شه ويك به خوم گووت : دكتور
 مسته فا شوكاكى له خوابى، پياوى مه غرور و هيجنه زان... واده زانيت كه
 فزيوويت هه نديك ده رمان بنوسيت و هه نديك نازار سووكبه كيت و هه ندى

پارچە لە لەشى مەزۇف بېرىت، ئىتر لە نەيتى مەزۇف تىگەشتەيت...
 ھا، ئەي پىاوى بىمىشك، ھەي عەقلى بەدبەخت و دەردەدار. بۇ باوهر
 بە خۆشەويستى دەكەيت لە خۆتدا، خۇ تۇ خۆشەويستى بەچاۋ نابىنىت،
 بۇ باوهر بە ئازار دەكەيت، كە ژنەكەت خىانەتى لىكردى ئەو ئازارە
 دووردرىژ و گەورەيەت ھەبوو، ئەۋكات ھىچ تۇرگانىكت نەخۇش نەبوو،
 ھىچ پارچەيەك لە جگەرت ھەوى نەكرىبوو، بىرىنىك لە سەر لەشت
 نەبوو، بەلام ئازارىك دەيەژاندى برانەۋەي نەبوو... ئىدى بۇ دەيتت
 فرىشتەيەكى نەبىنراۋىش لە ناوتدا نەيتت... بۇ دەيتت نەيتت... ۋەك
 چۇن ئازار ھەيە، ۋەك چۇن مۇسقىقا ھەيە... بۇ دەيان و دەيان شتى
 نادىارى دىش بوونيان نەيتت؟».

لەو كاتەدا ھەردووكيان پىكەۋە سەرنجى بولبولياراندا كە بە
 سەرسامى گۆيى دەگرت. لەو كاتەۋە دانىشتىبوو و ئەۋان نەياندەيىنى.

مەھدائىلى فرىشتە ۋەك ھاۋرپىيەكى دىرىنى بىنىبىتت بە جۆشىكى
 بىھاۋتاۋە ھەستا و لە خۆشىدا ھاۋارىكرد «ئۆۋو، ئاغاي عەزىز... ئۆۋۋو.
 چ بەخنىكى باشم ھەيە ئەمشەۋ... مامى مامى لە مېژە تۇم نەبىنىۋە...
 خالق، چەندىن سالا، زىاد لە چەندىن سالا. سۆيىندەخۇم ناۋەكەتم
 بىرچۆتەۋە. عەفۋمەكە ئەم چەند سالا سالى ئاسايى نەبوون، شەپ،
 برا كۆڭى، كاولكارىي... ۋەك يەككىك بەرپىرسم لە كاروبارى فرىشتەكان،
 كارىكى زۆرم بوۋە، زۆر... ۋاي تۇ لە كۆي بوۋىت، لە كۆي؟»

مەھدائىل باۋەشىكى گەرمى بە بولبولياردا كرد و بۇ ئىستىك لە
 ئامىزى گرت. كە دانىشتەۋە ۋەك شەرم لەو ھەموو يەكتەر نەبىنىنە
 درىژە بكات گۈۋتى «بىۋرە، من لە ھەموو ژەنرالەكانى سوپا و
 سەركردەكانى شۆپش كارم زۆرتەر بوۋە. دەزانم چۈنكە ئىستاش بە
 مەستى لەم سەر مېژە دەمبىنىت، دەلىتت دوۋيارە درۆي گەۋرەم بۇ

ده‌کات، دوباره ده‌که‌وخته دو‌دلییه‌وه له‌وه‌ی ئاخۆ من فریشته‌م یان نا. گەر برپاوش به‌ئینیت ده‌لئیت چ فریشته‌یه‌کی فاسید و درۆزن و خوو خراپیت، خه‌ریکی مه‌ستی و کاری پرپوچیت، دل‌نیام واده‌لئیت... به‌لام خۆش‌حال‌م، به‌گم تابلێی خۆش‌حال‌م... نا مه‌پرسه، مه‌پرسه که دوا‌ی ئه‌وه‌وه‌موو ساله ده‌تبینم چ کامه‌ران‌م». مه‌ه‌دائیل وه‌ک دۆستیکی زۆر خۆشه‌ویست و ون‌بووی دۆزیب‌یت‌وه په‌یتا‌په‌یتا باوه‌شی پیاده‌کرد و قسه‌یده‌کرد. بولبولیار ده‌ستی درێژ‌کرد و ته‌وقه‌یه‌کی هه‌منی له‌گه‌ڵ دکتۆر مسته‌فا شوکا‌کدا کرد و گووتی «من هۆشه‌نگی بولبولیارم... ئه‌گەر یادت بێت و ناوه‌که‌مت یاد مابێت، ماوه‌یه‌ک له‌وه‌وه‌یه‌که‌مجار ئێوه‌م بینی، کاتیک دیوانه‌که‌ی خانمی ماردینیم بۆ هه‌ینان. ئه‌وه‌ من بووم، که دیوانه‌که‌ی ئه‌وم بۆ هه‌ینان، ئیستاش به‌ ئیشیکی تایبه‌تی له‌ دووی ئێوه ده‌گه‌ڕێم». مه‌ه‌دائیلی ده‌ستیکی کێشا به‌ پشتیدا و گووتی «دروسته، خۆیه‌تی... بولبولیار... تیناگه‌م چۆن ناوی وه‌هام یادده‌چێته‌وه، به‌لام باوه‌رت بێت ئه‌م چهند ساله به‌ جۆریک کارم زۆربووه، زۆرجار ناوی خۆشم بیر‌چۆته‌وه. پێمب‌لێ چی شتیک به‌م شه‌وه‌ تۆی هه‌یناوه‌ بۆ یانه‌ی پزیشکان، چی شتیک؟».

بولبولیار وه‌ک ئیشیکی گرنگی هه‌بووب‌یت، ویستب‌یتی ده‌موده‌ست جێبه‌جێب‌یکات و برپاوت، به‌لام دیمه‌نێکی ناوازه و ده‌ره‌خه‌یاڵ پرایگرتب‌یت، که‌میک داما و گووتی «هاتووم دکتۆر مسته‌فا شوکا‌ک ببینم، به‌ کاریکی تایبه‌ت.. زۆر تایبه‌ت. به‌لام مه‌ه‌دائیلی فریشته، تۆ چی ده‌که‌یت لێره، چۆن ئێوه‌یه‌ک ده‌ناسن؟». مه‌ه‌دائیل چاوپێکی له‌ دکتۆر داگرت و به‌ جیدییه‌تیکه‌وه که له‌گه‌ڵ پوخساری پێشوویدا نه‌ده‌گونجا گووتی «من و دکتۆر به‌یه‌که‌وه‌ ئیشده‌که‌ین. دکتۆر یاریده‌ده‌ری منه، ئه‌ویش وه‌ک تۆ ده‌توانیت فریشته‌کان ببینیت». بولبولیار که‌میک سه‌رسام‌بوو، به‌لام که سه‌یری پوخساری جوان و مندالانه‌ی دکتۆری کرد، پێی سه‌یرنه‌بوو له‌

توخمی فریشتان بیّت، بولبولیار زۆر ماندوو بوو، ده‌مێ سأل بوو بۆ مه‌ه‌دائیل ده‌گه‌را، ئیستا له‌ نا‌کاو نه‌وی لی‌رده‌دا ده‌بینیه‌وه، به‌ جوړیک شته‌کان ئازاریان‌ده‌دا خو‌ی نه‌گرت و گووتی «دکتۆر که‌واته‌ من و تۆ ده‌بیّت یه‌کتر ببینین، ده‌بیّت قسه‌بکه‌ین... من تیناگه‌م، من ئازارم زۆره‌، من خه‌لکانیکی زۆر ده‌بینم بالیان هه‌یه‌، فریشته‌ن و خو‌یان پێی نازانن، زۆربه‌یان باله‌کانی خو‌یان نابینن. من ئازارم زۆره‌... ئازارم زۆر زۆره‌. مه‌ه‌دائیلی فریشته‌، به‌پێژ مه‌ه‌دائیلی فریشته‌... من زۆر له‌ می‌ژه‌ بۆ تۆ ده‌گه‌رپم، چه‌ندین سأل، له‌ چوارده‌وری خۆم که‌سانیک ده‌بینم که‌ بالیان هه‌یه‌، به‌لام له‌ هی‌چ تیناگه‌م، وه‌ک شیتیکم لی‌ها‌تووه‌ که‌ هه‌موو شته‌کان به‌ وێنه‌ و خه‌یال ده‌زانم، گو‌مانم له‌ سه‌لامه‌تی عه‌ق‌لی خۆم و له‌ توانای بینیم هه‌یه‌. بینینی نه‌و م‌ر‌وفه‌ بال‌دارانه‌ ژیا‌نی کرد‌وم به‌ دۆزه‌خ. نه‌مشه‌و چاوه‌پێ نه‌بووم تۆ ببینم... نا به‌پێژ مه‌ه‌دائیلی فریشته‌ چاوه‌پێ نه‌بووم تۆ ببینم. به‌لام هه‌ستده‌که‌م به‌خته‌وه‌رم، هه‌ستده‌که‌م خو‌شبه‌ختم». بولبولیار دۆخیکی ده‌رونی سه‌یر دای‌گرت‌بوو، وه‌ک یه‌کی‌ک دوا‌ی پ‌و‌یشتن‌یکی در‌یژ به‌ تون‌یل‌یکی تاری‌ک‌دا، دو‌وباره‌ تیش‌کی‌کی لی‌ده‌رکه‌وت‌بیّت، پ‌و‌حی به‌ گه‌رمیه‌کی له‌ نا‌کاو و پ‌وخ‌ساری به‌ شادییه‌کی کت‌وپ‌ر دای‌گرسا‌بوو. مه‌ه‌دائیل ده‌ستی خسته‌ سه‌ر پ‌و‌ومه‌تی و گووتی «عه‌زیزم بولبولیار، تۆ زۆر گه‌رمیت، تۆ دا‌غان بو‌ویت. نه‌وه‌ی وه‌ها ئازاریکی زۆرت چه‌شت‌ووه‌، په‌یوه‌ندی به‌ دل‌ته‌وه‌ هه‌یه‌. من واده‌زانم دکتۆر شو‌کا‌کیش هه‌مان ئازاری هه‌بووه‌، هه‌مان ئازاری در‌یژ خایه‌ن، وانیه‌ دکتۆر؟».

دکتۆر شو‌کا‌ک هه‌موو دوو ده‌قیقه‌یه‌ک پ‌یک‌یک عاره‌قی تیده‌کرد و له‌گه‌ل ئاو‌یکی که‌م‌دا هه‌لیده‌دا، هه‌موو جا‌ری‌ک به‌رله‌وه‌ی عاره‌قه‌که‌ بگاته‌ سه‌ر لی‌وی چاوی ده‌نوقاند و تا دوا تئو‌ک‌یشی نه‌گه‌یشت‌باه‌ته‌ نه‌ود‌یو

گه‌رووی چاوی نه‌ده‌کرده‌وه. دکتۆر گوتی «نا... برا گیان، وایه. له سه‌ره‌تاوه دیمه‌نی ئه‌و بالانه مرۆف شیتده‌کات. گه‌ر مه‌ه‌دائیلی فریشته نه‌بایه، من شیتده‌بووم. تیده‌گه‌م. مه‌لێ تو دکتۆریت و له‌ من زیره‌کتریت، له‌ مه‌سه‌له‌ی غه‌بییاتدا ئیمه‌ش وه‌ک بێسه‌واده‌کان واین، له‌ بێسه‌واده‌کان به‌دترین. بێسه‌واده‌کان ده‌توانن ته‌فسیری ئه‌فسانه‌یی و خورافاتیی بۆ بکه‌ن، به‌لام بۆ من... باوه‌ره‌تیا‌ن به‌ هه‌موو ته‌فسیریکی خورافی، ته‌فسیریکی که‌ زانست قه‌بوولی نه‌کات سه‌خت بوو. دواچار من دکتۆر بووم، مرۆف لای من پارچه‌یه‌ک گوشته، شتی‌که‌ وه‌ک هه‌ر مه‌کینه‌یه‌کی تر که‌ به‌ یاسای زانستی ئیشده‌کات. مه‌کینه‌یه‌ک له‌ سه‌ر گۆمه‌لێک یاسای مادیی ده‌جولێته‌وه. مه‌کینه‌یه‌ک سه‌دان چار له‌ به‌رده‌ستمد له‌ کارکه‌وتوووه و خستوو مه‌ته‌وه ئیش. به‌لام کاتی‌که‌ نه‌غه‌ده‌ پۆیشت، تو نه‌غه‌ده‌ ده‌ناسیت؟ وازبه‌ینه... گرنگ نییه‌ بیناسیت یاخود نا. کاتی‌که‌ ئه‌و پۆیشت، له‌ ناخمد شتی‌که‌ گۆرا... که‌ نه‌غه‌ده‌ پۆیشت زانیم له‌ ناو ئه‌و مه‌کینه‌ مه‌لعونه‌دا که‌ ناوی مرۆفه، جیگا و سوچ و شوینی و تاریک هه‌یه به‌ من نادۆزێته‌وه. ئینسان مه‌کینه‌یه‌کی زۆر گه‌وره‌یه، مه‌کینه‌یه‌کی مه‌لعون و ئالۆزی گه‌وره‌یه... رقم له‌وه‌یه که‌ دروستیکردوه».

که‌می‌که‌ وه‌ستا، غه‌می‌کی زۆر گه‌وره له‌ چاویدا بوو، وه‌ک بیه‌ویت بگری و دواتر به‌ سه‌ر هه‌سته‌کانیدا زāl بێت به‌ شتی‌که‌ له‌ توپه‌بیه‌وه گوتی «ئه‌وه‌ی دروستیکردوه ویستوویتی شتی‌کی موعجیزه‌ئاسا دروستبکات، گووتوویتی: هێی بابزانم شتی‌که‌م بۆ دروسته‌کری‌ت جیاواز له‌ سه‌گ، له‌ خوشتر، له‌ ماسی؟ هه‌موو هونه‌ری خۆی خستۆته‌کار، به‌لام چی کردوه، چی؟ هیچ... باوه‌رپت بێت هیچ. مرۆف کالای کارخانه‌یه‌کی به‌ده... هاها... هاها»

پێکه‌نینه‌کی زۆر غه‌مگین بوو.

«هاها... له‌شی چاکه‌که‌یت عه‌قلی تێکه‌چه‌یت، عه‌قلی چاکه‌که‌یت

دەرونی خراپ دەبێت، دەرونی هیۆردەکەیتەو پۆحی دەژاکێت، پۆحی تیماردەکەیت، ئازار لە جێگایەکی ترەو سەر هەڵدەدات. ئەوێ ئینسانی دروستکردووە و یستویتی شتێک دروستبکات لە بوونەوەرەکانی تر گرنکتر، بەلام نەیتوانیوە. ئینسان نیشانەی ئەو سنوورەیه کە خودا دەیگاتێت، نیشانەی ئەوێه کە قودرەتی ئیلاهی پەها نییه، کە قودرەتی ئیلاهی دەشیت بچیتە ئیشیکەو و نەتوانیت تەواوبکات، ئینسان ئیشیکە لە ئیشە هەرە خراپ و ناتەواوەکانی خودا. گۆلێکی ئەم باغە لە هەموومان تەواوتر و دلنایتر و پێرفیکتترە. بەلام ئینسان ئەم مەخلوقە حیزە ترسنۆکە ناوێرێت سەر بەرزبکاتەو بڵێت: خودایە من هەلەیکم لە هەلەکانی تۆ. ئەم مەخلوقە حیزە ترسنۆکە بێغیرتە مەلەونە کە من بەردەوام دەستم لە خوێن و گۆشت و پیسییە کەیدایە، ناوێرێت بڵێت: هێی مەقاماتی بالا ئیوێ درەختێکتان لە من باشتر دروستکردووە، کۆلەیهکتان لە من باشتر دروستکردووە، ئیتر چاوەڕێی چیین. ئاه گەر جەنابی داروین بگرم... ئاه ئەگەر بیگرم و شەفێک لەو قوونە حیزەێ هەلبەدەم و پێیبلێم: هەموو شتەکان پێچەوانەی ئەوەن کە تۆ بینیوتە. ئینسان... ئەم بوونەوەرە حیزە مەلەونە، یەکەمین ئیشی خودایە... سەیری لاوازی بکە، سەیری هیچی بکە، سەیری بێئەخلاقی بکە. دوا ئینسان خودا هیچ مەخلوقێکی بێئەخلاقی تری دروست نەکردۆتەو. ئەمە یەکەم ئەزموونی مەقامی بالایە... راست نییه ئەم بوونەوەرە بەدەرەوشتە، دوا بەرهەمی خودا یان سروشت یان نازانم چی بێت... راست نییه. سوێند دەخۆم هەمووی پێچەوانەیە، مەزۆف یەکەم شتە، دوا شتیش و پێرفیکترین شتی خوداش، ئەو ئەمبیا میکروئسکۆبییه بچوکانەن کە پێرفیکتن... کە ژيانن لە سافترین شیوەدا، ژيانن بێ هیچ بارێک، ژيانی پووتن و جگە لە ژيان ناوی تر و ئیشی تریان نییه. ئینسان تاکە حیوانێکی زیندووێ کە ناژی، هەزاران وەزیفە و ئیشی کەوتۆتە ئەستۆ کە هیچیان ژيان نین...

وهك می‌روله كه نازین، وهك هه‌نگ كه ته‌نیا نی‌شده‌كه‌ن، نی‌شده‌كه‌ن و هیچی تر. گوئی‌گره برادر گیان، ژیا‌نی راسته‌قینه نه‌ویه كه له ژیان زی‌اتر وه‌زیفه‌ی ترمان نه‌بی‌ت. به‌لام ئینسان نه‌م مه‌خلوقی‌کی هه‌لوه‌شاهه، سووك و ساده مه‌خلوقی‌کی هه‌له‌یه ... وهك نه‌وه‌ی من نه‌م شوشه‌یه دروستبكه‌م و هه‌زار كونی تیدا بی‌ت و به‌و‌یت پریبكه‌م له ئاو و نیازم بی‌ت له تینویتی‌دا بی‌خومه‌وه. ئینسان نه‌و شوشه حیزه كونی كونه‌یه. نه‌وه‌ی دروستی‌كرده ده‌سه‌لاتی به‌سه‌ر پێكهاته‌یدا نه‌ماهه، وهك چۆن له لابۆری‌كدا تۆ كۆمه‌لێك شت تێكه‌لده‌كه‌یت و دوایی كارلێ‌کی ماده‌كانت بۆ ناگیریت‌هوه، تا ده‌گاته شوینێك نه‌و كارلێ‌كانه‌ خۆیان سه‌ربه‌خۆ نی‌شده‌كه‌ن. ئا عه‌زیزم، من و تۆ له‌ لابۆری‌کی بی‌فه‌ره‌وه ده‌رچووین. نه‌وه‌ی ئینسانی دروست‌كرده زانایه‌کی بلیمه‌ت نه‌بووه ... نه‌وه‌ بلیمه‌تی نییه مه‌خلوقی‌کی لاواز و بچوك و بی‌هیز دروستبكه‌یت و به‌تۆ‌په‌ل خه‌ون وشه و خه‌یالات و نیازی بناخنیته‌ ناو، نه‌وه‌ بلیمه‌تی نییه. نه‌وه‌ گالته‌چارپیه به‌ بوون، ئینسان یان له‌ ده‌ست‌كردی هی‌زێ‌کی نه‌زانه‌ یان له‌ ده‌ست‌كردی هی‌زێ‌کی گالته‌چارپه كه‌ گالته‌ی به‌ هه‌موو نه‌م گه‌ردونه‌ دیت و لا‌ق‌رتی خۆی له‌ ئینساندا كۆ‌كر‌دۆ‌ته‌وه ... ئاه ... ئینسان؟ ... عه‌زیزم مه‌لێ شه‌پ و زمه‌ی تۆ‌پخانه‌كانی ئی‌ران می‌ش‌کی د‌ك‌تۆ‌ریان پو‌چ‌ك‌رده‌وه، مه‌لێ داخی ژنه‌ حیزه‌كه‌ی عه‌قلی له‌ ده‌ست‌داوه ... گه‌ر واش‌بی‌ت ... هه‌تا گه‌ر واش‌بی‌ت، نه‌وه‌ هیچ له‌وه‌ نا‌گۆ‌ریت كه‌ مرۆف نو‌كته‌یه‌کی نا‌خۆشه‌ نه‌م دونیا‌یه بۆ خۆی ده‌گیریت‌هوه».

چاوانی گێژ‌بوو‌بون، به‌و چاوه‌ و‌پ و‌پ خه‌یا‌له‌وه، پووی‌كرده مه‌ه‌دان‌یل و گ‌و‌وتی «ها مه‌ه‌دان‌یلی فری‌شته ده‌ته‌و‌یت چی بۆ هۆشه‌نگی بۆ‌لبۆ‌لی‌ار با‌س‌بكه‌م، ئازاره‌كانم ... ئازاره‌كانی د‌ك‌تۆ‌ری‌کی ژن حیز ... گوئی‌گره نه‌وه‌ی ئینسانی دروست‌كرده ده‌توانیت دۆ‌زه‌خ‌یش دروست‌بكات، به‌لام نه‌وه‌ی

ئینسانی دروستکردووە ناتوانیت بەهەشت دروستبکات، ئینسان لەدەستکردی
 ھێزێکی شەپانییە، ئەوەی ئینسانی دروستکردووە تەنیا دەتوانیت ئازار
 دروستبکات. بەهەشت خەونی ئێمە نییە، تێدەگەیت بە هەشت خەونی
 ئەو، ئەو شتێکە کە ویستوویتی دروستبکات و بۆی نەکرەو. دوا
 گووتوویتی: زۆرچاکە، من خەونی ئەم بەهەشتە نامومکینە دەبەخشم بەم
 مەخلوقە بێمیشکە، بزانم چی لێدەکات. بەهەشت لەو ھێلە بەناویانگە
 دەچیت کە دکتۆرێک لە شیتخانەیەدا، لە سەر زەویەکی کۆنکریت بۆ
 شیتەکانی دەکیشت و پێیاندا لێت: ئەوەی بە ژێر ئەو ھێلەدا بڕوات،
 ئازادیدەکەم. ئێمە ھەموومان ئەو شیتەین کە بە ھەموو ھیزی خۆمان
 سەر دەکیشین بە کۆنکریتەدا بۆ ئەوەی بچینە ژێر ئەو ھێلەو و
 ئازاد بین. ھەموومان لەو شیتخانەیەداین... چەندە شیتەکان دەتوانن
 بە ژێر ئەو ھێلەدا بڕۆن، ئێمەش ئەوەندە دەتوانین، ئەوەندە و زیاتر
 نا. ئێمە ھەر ئەوەندە لە ژێر ئەو ھێلە ی خوداوە دەگەینە بەهەشت.
 ئەم ئەستێرە ی من و تۆ... ئەم ئەستێرە لەرزۆکە ی من و تۆ کە
 ملیارێک ساڵ ھێشتا خاکە کەشی خۆی باش نەگرتوو، دوا ھونەری ئەو
 ھیزە... دوا توانایەتی. ئەوەی ئەم زەمینە و ئەم دونیایە ی دروستکردووە
 ھێزێکی گەورە ی لە بەردەستدا بوو، نەیتوانیوە پێکبێخات... مێشولە ی
 دروستکردووە تەنیا چەند کورتە ساتێک دەژی و کیسە یی دروستکردووە گێژ
 لە قاوغێکی پەقدا، سێ سەد ساڵ لە بێدەنگی و بۆشاییەکی پوچدا
 دەمێنێتەو. تەنیا ھێزێکی شەپانی دەتوانیت وابکات... تەنیا ھێزێکی
 شەپانی کاری وای لە دەستدیت، منداڵی ساوا تووشی شیربەنجە ی
 خوین دەکات و کیسە لێکی بەستە زمانیش سێ سەد ساڵ لە قاوغە ی
 بێدەنگییەکی ئەبەدیدا دەبەستێتەو... تەنیا ھێزێکی زۆر شەپانی».

دکتۆر بە جۆرێکی سەیر تێکچوو بوو، دەنگی سەرنجی ھەندێک لە
 مەگپەرەکانی پراکێشا، بە خاوی دەستی کێشا بە مێزەدا و وەک یەکیک

مه‌ستی خه‌ریک بیّت په‌کیبخت به‌رده‌وام بوو «تو واده‌زانی ئیمه له کوئی ده‌ژین... باپیّت بلّیم ئهم نه‌ستیره به‌ه‌شته، نه‌مه نه‌وپه‌پی نه‌وپه‌پی جوانیه که بشیّت له ده‌ستی نه‌و هیزه به‌ریته‌وه. نا مه‌دائیلی فریشته... من و تو له به‌ه‌شتداین... ئهم دۆزه‌خه داغانه‌ی من و تو، به‌ه‌شته.. نه له‌مدیوی گه‌ردون و نه له‌ودیوییه‌وه لی‌ره باشتری تیدا نییه. نه‌و هیزه‌ی ئینسانی به‌م هه‌موو نازاره‌وه دروست‌کرده به‌ه‌شتی له‌مه باشتری بو دروست ناکریت. سه‌یرمه‌که، چ‌ند سال له مه‌به‌ر من ئهم پیاوه نه‌بووم، ئهم مه‌لعونه نه‌بووم. به‌س ئیستا دکتوریکی به‌دبه‌ختی ژن حیزم که نازانم تو کیت، مه‌دائیل کییه، ئهم دکتورانه‌ی ده‌روبه‌رم کین... واده‌زانی ئیمه عاقلین. هۆشه‌نگ، من و تو که ئهم فریشتانه ده‌بینین، شیتین... بابزانیت شیتین... ته‌نیا هه‌ندی شیت که فه‌نتازیایان له سه‌روو فه‌نتازیای شیت‌کانی تره‌وه‌یه ده‌توانن ئهم مه‌دائیله ببینن... وانیه مه‌دائیل، تو له دروست‌کرای خه‌یالی من نیت؟... پیمبلی وانیه. سلاو برای شیتم... سلاو له تو، نوت چی بوو... بولبولیار... سلاو له تو ش برای شیتم... سلاو له تو ش».

دکتور به‌ره‌و مه‌ستی ته‌واو ده‌پوشت، قسه‌کانی هی‌دی هی‌دی ده‌چونه مه‌ودای وپینه‌وه. مه‌دائیلی فریشته ده‌ستی خسته سه‌رشانی و گووتی: «ئاه دکتور خۆت هیمبکه‌ره‌وه، خۆت نارامبکه‌ره‌وه... هیچ نه‌بووه، ئیستا هیچ نه‌بووه». به بولبولیاری گووت «هه‌میشه وایه. کاریگه‌ری عاره‌قه‌که جوړه وپینه‌یه‌کی وه‌های لا دروسته‌کات. شه‌وان دره‌نگ که ده‌گاته بنی قاپه‌که دۆخی به‌ته‌واوی ده‌گوپیت، چی شکستیکی هه‌یه دینه‌وه ده‌ری، هه‌موو نه‌و نازارانه‌ی به‌پوژ له بیمارستان و له‌گه‌ل خه‌ل‌کدا ده‌یانشاریته‌وه، دینه‌وه سه‌ری، حالی ده‌چیت‌وه سه‌ر حالی ئینسانه ئاساییه‌کان، سه‌رخۆشه بیسه‌واده‌کان، راپوايه فه‌یله‌سوفیک و ئینسانیکی بیسه‌واد له ناخدا یه‌ک کیمیا ده‌یانبات به‌پړوه... له‌م ساتانه‌دا منیش

به وړینه ده‌زانیټ. پټیوایه من، مه‌دائیلی فریشته جوړه وړپنه‌یه‌کی ده‌سته‌جه‌معیم که تاقمیک به‌شهر پیکه‌وه ده‌مبین... من لای شه‌و‌خو‌یکم کژمه‌لټک خه‌لک له‌یه‌ککاتدا ده‌ببین. وانییه دکتور... تو وانا‌زانیټ که من خه‌ونم... وانا‌زانیټ».

دکتور شوکاک تاده‌هات چاوانی گټرتر و ده‌نگی خوتر ده‌بووه‌وه. گوټی «بولبولیار... شه‌م مه‌دائیلی فریشته‌یه، خه‌ونی من و تو‌یه... وړپنه‌ی دټراوه حیزه‌کانی وه‌ک من و تو‌یه. شه‌وانه‌ی ته‌واو هه‌سسته‌که‌ن هیچیان نییه. شه‌وانه‌ی شتیکی گه‌وره ده‌دټپنن... ها... گه‌ر خاوه‌نی هیچ نه‌بویت... گه‌ر هه‌ستکرد هه‌موو شتیټک دټرانده، گه‌ر وه‌ک من هه‌موو خو‌شی زیانت له‌قه‌حبه‌یه‌کدا سه‌رفکر دټیت و شه‌ویش سووک و ساده جټیه‌ټشتبیت... شه‌و‌کات مه‌دائیلی فریشته‌ت بټو ده‌رده‌که‌وټ... ها‌ها شه‌م مه‌دائیل‌ه‌ی براده‌ری خو‌مان... مه‌دائیلی فریشته شه‌و‌شروبی خه‌وه‌یه که من و تو خوار دومانه تا نه‌زاین هیچ نین... هیچ نین له‌سه‌ر شه‌م زه‌وییه... که هه‌ستکرد ته‌واو... ته‌واو تو وه‌ک سل‌قی پروت ته‌نهایت، شه‌ا له‌و ده‌قیقه‌یه‌دا مه‌دائیل ده‌بینیت... به‌کژلانی‌کدا ده‌پټیت و شه‌م براده‌ره‌مان به‌عه‌ره‌بانه‌یه‌کی گه‌وره‌ی قورسه‌وه له‌وسه‌ری چاوه‌روانته‌ده‌کات... ها‌ها‌ها‌ها‌ها‌ها... به‌لام من پټش بینینی شه‌ویش تووشی شه‌م نه‌خو‌شییه بووم، تاعوونی ره‌شی مه‌له‌کبینن».

نټستا هیستریانه پټده‌که‌نی. مه‌دائیل پرومه‌ته‌کانی سووربوو‌بوونه‌وه «خه‌ون؟ من خه‌ون نیم. شروبی خه‌و؟ شروبی خه‌وی چی؟... من هیچم له‌شروبی خه‌و ناچټت. خو‌ت باش ده‌زانیټ من و نیم. راسته ئینسان ده‌بټ پټویستی به‌بینینی من بټت شه‌وسا ده‌مبینټ، به‌لام شه‌و‌پټویستییه چییه نازانم. هیټی دکتور... هه‌میشه دوا پټکت، پټکیکی ژه‌ه‌راوییه، ئیتر له‌ئسوول‌دا نامټنیت... به‌قسه‌ی من ناکه‌یت، پټویست ناکات، هه‌مو شه‌ویک قابه‌که تا دوا دل‌پی بخو‌ته‌وه... قابه‌که تا دوا

تنۆكى... ھەموو جارێك دەلێم، بەر لەو ھى بگەیتە دوا پێك شوشە و
پەرداخەكەت لێدەدزمەو، بەلام بەردەوام فێلێكم لێدەكەیت، بەردەوام
لەو كاتەدا بابەتێك دادەمەزینیت كە ناتوانم گوێ نەگرم. ھەك ئەمشەو،
ھەك ئەمشەو عەزیزم بولبولیار... كە باسى داروین و ئەو شەقەنەى
دامەزراند كە دەبێت تێپەڵبدرێن، تۆ خۆت بۆت گەر یەكێك بابەتى
وا عەجایەب باسبكات خۆت لە بیر دەمێنیت... ھەمووشى فێلێكە بۆ
ئەو ھى من دوا پێك و دوا تنۆكى عەرەقەكەى لێ نەدزمەو... ھەمووى
بۆ ئەو ھە». .

بولبولیار سەرسام بوو، بۆ ساتێك ھەستىكرد دكتۆر شوكاك لە سەر
ھەقە... ھەر سێ جارەكەى كە مەھدائیلی بینیبوو لە خەون دەچوو،
بەلام دلنیا بوو خەون نییە، ئەگەر خەونیش بێت خەونى ئەو نییە،
خەونى كەسێكى دیە یان خەونى ئەو جیگایەى كە تێیدا ھەستاو
یاخود خەونى تەواوى شارەكەى و ئەم بە نەزانى دەكەوێتە ناوى. بەلام
ئەگەر مەھدائیل خەونە، خۆ ئەوانەى تر كە بە بالەو دەیانبینیت خەون
نیین. ھەستىكرد تەواوى یانەى پزیشكان لە جیگایەكى تەلیسمای و
داخراو و ئالۆز دەچیت، ھەك ئەو ھى مەگێرەكان نەتێپەکیان لابێت. ھەك
ئەو ھى پزیشكە سەرزەكان كە لە سەر مێزەكانى دیەو سەپردەكەن،
ئاگادارى ھەموو شتێك بن. دەستى مەھدائیلی گرت و گوتى «جەنابى
مەھدائیل مەرۆ تا پێدەلێت، تۆ كێیت. مەرۆ تا تێدەگەیتە نیت تۆ
كێیت... ئەو شتانەى دەیانبینم مانایان چىیە؟ من ماو ھەكى زۆرە ئازار
دەكێشم. ماو ھەكى زۆرە».

مەھدائیل گوتى «بەمشەو... بەمشەو كە دەبێت دكتۆر مستەفا
شوكاك بگەینمەو مائەو. گەر وا وازى لێبەینم، مەگێرەكان بەمژۆرە تا
بەیانى لە سەر مێزەكە جێدەھێلن... دەپشێتەو، عەفوومكە، ھەندىجارى

خۆی پێسەدەکات... شایەنی ئەو نییە، باوەرم پێبکە دکتۆر لە ناخدا
 کەسێکی باشە. پیاویکی تیکشکاوە راستە... تابلێی تیکشکاوە، بەلام
 مۆفیککی سەر راستە. حەزم لێ نییە کەس سووکایەتی پێبکات». سەری
 لە گوێی بۆلبولیار نزیککردووە و گووتی «ئەو دکتۆرانە دەبینیت... ئەو
 دکتۆرانە دەبینیت... گەر لەو حالەدا بەجێبھێڵێن سبەبی دەیکەن بە
 بابەتی نوکته و گالته جارییهکانی بیمارستان، هەزار نوکتهی لە سەر
 دروستدەکەن، ئەوێ تا ئێستا بەرامبەری کراوە کەم نییە. وەک ئەو
 ساڵی کە ژنەکە بەجێبھێشت... وێرانیا نەکرد... تێدەگەیت. هارییان...
 دەزانیت یەعنی چی... هارییان. نابینیت چی بە سەر هاتوو. هەستە
 سەرەتا دەبێت پێکەووە دکتۆر بگەنێنە مالهو. من دەزانم کلێلەکان لە
 کوێدا دادەنێت... هەستە جاری بە دکتۆر شوکاک بەرینەووە بۆ مائی و
 دواتر قسەدەکەین».

من و لیفتانت دەبینەو بە یەک

دوای ئەوێ من داواکارییهکە لیفتانتەم بەرزکردووە، ئەنجومەنی
 بالای حیزب بە خێزایی وەلامی منیان دایەو. وادەزانی پێدەلێن چۆن
 خائینی وەها وەردەگیرن، چۆن بیروکەیی و وەردەگری و خەیاڵی و بە
 سەرتدا تێدەپەرێت. کەچی نا بە خۆشحالییهکی بیۆتەو پێشنیارەکە
 ئەویان قەبوول بوو. پێنماییهکانی حیزب بۆ ئەو شتیکی سەیریوون،
 بەپێی ئەو فرمانانە دەبوو لیفتانت خۆی وەک پیاویکی دڵسۆزی
 دەوڵەت دەرێخات، هەموو شتیکی بکات تا متمانەی خۆی لای حاکمان
 نەدۆزێت، لە خزمەتی دەوڵەتدا دەستی نەلەرزێت و خۆی نەخاتە بەر
 گومان، چونکە ئەو کارانە لە داهاوودا بۆ شۆڕشیان ئەنجامدەدات،

نرخیان لە نرخى ژيانى ئەوانە بەرزتر دەبێت كە ئیستا بۆ پەچەپۆشى و مانەو دەشیّت ئازاریان بدات. بەپێى ئەو پڕۆتۆكۆلە نەیتییه وەزیفەى لیفیتانت دەبوو ئەوێ لە پڕیگای دەولەتەو نەیارانمان لەناوبەریت، هەركات حیزب نەتوانیت یان نەیهویت پاستەوخۆ لە گێچەلێ لەناوبردنى كەسێك یان هێزێكەو بئالیت، لیفیتانت ئەو كارە دەگریتە ئەستۆ. ئیشى ئەو نابیتە دزایەتى دەولەت، بەلكو لەناوبردنى ئەوانەى هەم دوژمنى ئیمە و هەم دوژمنى دەولەتن لە هێز و پارتەكانى تر، بەو هەش لەیهككاتدا هەم وەك دلسۆزى دەولەت و هەم وەك وەفادارى شۆپشیش دەردەكەویت. هەولیشدەدا هەندىجار لە نێوان حیزب و زیندانییهكانى ژێردەستى ئاسایشدا جۆرە پەيوەندییهك دروستبكات، تا حیزب لەو نەچریت لە تاریكى زیندانەكانیشدا ئەندامانى خۆى ئاراستەبكات. بەپێى پڕۆتۆكۆلە و بۆ پاراستنى نەیتى گەرەمان، جگە لە من هیچ مەرفئىكى دیکە نابیتە پردى پەيوەندى نێوان ئەو و سەرکردەكان، من ئەو كەسەم كە دەبێت بمپاریزیت، گویم لیبگریّت، فرمانم لیوەرگریّت و چى دەویت ئاگادارمبكاتەو.

لیفیتانت هەر لە ناو ژوورەكەى مندا، بە وریایەكى زۆرەو چەندین جار نامەى پێنمائیەكانى شۆپشى خویندەو و گووتى «هەئال وەفا، من هەموو فرمانێكى شۆپش جێبەجێدەكەم، بەلام بەرامبەر بەو دوو شتم دەویت، یەكەم: نزار لە ناو بیهن. دووهم: گەر پۆزێكیش ئاشكرابووم و پووێكردە پیزى شۆپش، پیزى شۆپشگێڕێكم لیبگرن و سەرۆك خۆى پێشوازی لیبكات و نەهێلن لكەى خیانەتم بەریكەویت».

لەو باوەڕەدابووم شۆپش بە ئاسانى هەردوو كارەكە بۆ لیفیتانت جێبەجێدەكات. دواى چەند نامەیهك، من بە ناوى شۆپشەو پێكەوتنێكى نەیتیم لەگەڵ ئەودا مۆركرد، سێ كۆپیشمان لە ژێر كاربۆندا پاكیشتا، یەكێكان بۆ لیفیتانت، یەكێكان بۆ من، یەكێكان بۆ فایلى نوسراو

نەتینیەکانی ئەنجومەن. بەپیتی ئەو پێکەوتنە دەبوو لیفیتانت نیوەی پۆچی بفرۆشت بە شۆپش و نیوەکەی دیکەشی بە دەولەت. وەک من لە سەرەتاوە دەمزانای و دواتریش لە دۆسییە نەتینیەکانی ئاسایش ئاشکرا بوو، لیفیتانت هەمان شێوە چەند پەیمانێکی نەتینیشی لەگەڵ هەندێ لە ئەفسەرە عەرەبەکاندا مۆرکردبوو تا بەرامبەر بە زانیاری، بە جێبەجێکردنی داواکانی، بە کرانەوی دەستی، بە زیادبوونی سەرۆت و سامانی، ژانیان لای شۆپش بپاریزێت. هەر لەو نیوەندەدا من نامەی تاییبەتی بە عەسییەکان و حیزبییە بالاکانم لە لیفیتانت وەرەگرت و دەمگەیان دە سەرانی ئەنجومەنی شۆپش، بۆ ئەوەی تەواوی ئەم جەنگە، تەواوی ئەم یارییە لە دەرەوی هەر مەترسییەک بۆ سەر ژانی ئەوان بەپێوەبجێت. من و لیفیتانت پێکەووە ئەو پردهبووین کە ئەندامانی بالای حیزب بە ھۆیەو ژانی خۆیان لای بە عەسییەکان زامندەکرد، بە عەسییەکانیش کە ھێدی ھێدی لە گورزە گەورە و لەناکاو و کوشندەکانی شۆپش دەرسان، ژانی خۆیان لە تورپیی شۆپشگێژان دەپاراست. من ھەموو ئەو نیشەم بە زامنی شۆپش و بەکاریکی شۆپشگێژانە پلە یەک لەقەڵەمدەدا، چۆن موسڵمانێکی ئیمانداریش فەرمانی خودا جێبەجێدەکات، بەوجۆرە فەرمانی خوداگانی خۆم لە حیزبدا جێبەجێدەکرد.

لە ساتیکدا تێگەیشتم ئیدی من بە ئاگاداریی ھەندیک لە بە عەسییە بەرزەکان لە شاردام، ئەوان دەمپاریزن تا پردی نێوان ئەوان و شۆپش بێم، وەک چۆن بە ئاگاداری ھەندیک لە سەرانی شۆپش لەوێم تا لە نزیکەو مەترسییەکان بۆنبکەم و ھەموو نەخشە و پلانێک بناسمەو کە دژ بەوان دادەنرێت. دواي پێکەوتنم لەگەڵ لیفیتانتدا بە جۆرێک لە جۆرەکان دەستم کراوەتر و ھاتوچۆکردنم لە جاران ئاسانتر بوو. ئەوەی کە لەو نیوەدا زامەن دەدەکرا، ئەو بوو دەزگا ھەوالگرییەکانی دەولەت

تاده‌هات زۆرتەر ده‌بوون و یه‌ک جودا له‌وی دی چالاکیانده‌کرد. ده‌زگای هه‌والگری عه‌سکه‌ری تا ده‌هات سه‌ربه‌خۆتر و دپتر ده‌هاته مه‌یدان، لیفیتانتیش ده‌ستی به‌ هیچ زانیاریه‌کی تایبه‌تی نه‌واندا نه‌ده‌گه‌یشت. ژماره‌ی نه‌و کوردانه‌ش که ده‌چوونه کاری سیخوڕیکردنه‌وه بۆ ده‌ولت و ده‌یانه‌ویست هه‌مان یاری لیفیتانت بکه‌ن، پۆژ دوا‌ی پۆژ زۆرتەر ده‌بوون و په‌نهناتریش کاریانده‌کرد. نه‌وان که هه‌والیان هه‌بوو، لیفیتانت چ جۆره یارییه‌کی ئالۆز و چه‌په‌ل ده‌کات، هه‌ولیانده‌دا له‌ به‌غداوه، له‌ جیگا به‌رزه‌کانی تره‌وه پشتوپه‌نا په‌یدا بکه‌ن و له‌ پشته‌وه‌را له‌ لیفیتانت بدنه‌ن... نه‌و جۆره مه‌ترسیانه هه‌رگیز سه‌د ده‌ر سه‌د خه‌فه‌نده‌بوون و هه‌میشه شتیک له‌ هه‌وای سه‌رکێشی و بۆنی مردن له‌ هه‌نگاو و جوله‌ی هه‌مووماندا هه‌بوو.

به‌لام پێکه‌وتنه‌که‌ی نیوان من و لیفیتانت ده‌ستی نه‌ویشی ته‌واو کرده‌وه... پۆزانی دوا‌ی مۆرکردنی پێکه‌وتنه‌که‌مان ده‌ستیدا‌یه بینا‌کردنی نه‌ۆمه سه‌ره‌تاییه‌کانی نه‌و بورجه گه‌وره‌یه‌ی ئیستا لووتی له‌ نزیک لووتی فه‌له‌که. هه‌تا له‌ ده‌مه‌دا ئیواره‌یه‌ک منی سوار ماشینی خۆی کرد و له‌نزیکه‌وه نه‌و پووبه‌ره به‌رین و بناغه سه‌یر و قوول و کۆنکرتییی نیشاندام که هیندی هیندی نه‌وه‌ی په‌که‌م له‌ کرێکاران کاریان له‌ سه‌ر ده‌کرد. نه‌وکات ته‌واوی بینا‌که ته‌نیا پڕۆژه‌ی خه‌ونیکی لیفیتانت بوو که نه‌یده‌یویست ته‌نیا جیگایه‌کی باشتری له‌و ژووره په‌شه‌ی نیو مائی خوشکی هه‌بی‌ت، به‌لکو نیازی گه‌وره‌تر و خه‌یالیتری به‌م پارچه عه‌رده هه‌بوو. من پێمگوت «هه‌فال هۆمه‌ر، گه‌ر به‌ پاره‌ی به‌عسییه‌کان نه‌م سه‌ر زه‌مینه ئاوه‌دانه‌که‌یه‌وه، کاری وامه‌که، چونکه گه‌ر پۆژیک نه‌وان پۆیشتن میلله‌ت هه‌م زه‌وی و هه‌م ماله‌که‌شت لێده‌ستینیته‌وه». وه‌ک هه‌میشه نه‌سمه‌ر و خۆینگه‌رم و به‌شکو بوو، گووتی «نا هه‌فال وه‌فا وامه‌لێ... گه‌ر ئیستا بناغه‌ی شته‌کان دانه‌پێژم، گه‌ر ئیستا نه‌ۆم نه‌ۆم

به‌رزی نه‌که‌مه‌وه، که ئه‌وان پۆیشن ناتوانم هیچ بکه‌م. ئه‌وه‌ی له خه‌یالی مندایه دواتر بناغه‌ی دانا پۆیریت، ده‌بیت ئه‌م ئه‌ندازیاره عه‌ره‌بانه، ئه‌وانه‌ی شاره‌زای بناغه‌ی بورجی گه‌وره‌ن، ئه‌وان یارمه‌تیمانبده‌ن... ئه‌وان بورجی بابلیان دروستکردوه نه‌وه‌ک ئیمه، ئه‌مه‌ش باغچه‌ه‌له‌واسراوه‌کانی من ده‌بیت. گه‌ر ئیستا نه‌یانه‌ینم په‌نگه دواتر هه‌رگیز نه‌یه‌ن و نه‌یانگه‌می». لیفیتانت پیاویکی به‌سه‌واد و زیره‌ک نه‌بوو، به‌لام من له‌ژیانی خۆمدا سه‌رنجداده، هه‌موو ئه‌وانه‌ی له‌شتیکدا سه‌ره‌په‌ن، جا له‌توندوتیزیدا بیت یاخود له‌عیشقدا، له‌ملکه‌چیدا بیت یاخود له‌یاخیبووندا، گه‌ر خۆینه‌ه‌اربین یان بیسه‌واد، فه‌لسه‌فه‌یه‌کی تایبه‌تی ژیان و زنده‌گییان هه‌یه‌کۆمه‌کیانده‌کات خیراتر پێشبه‌ک‌ون. زۆرجار به‌روای ئه‌وان به‌و فه‌لسه‌فه‌یه‌له‌به‌روای فه‌یله‌سوفه‌گه‌وره‌کان به‌تیز و تیوری خۆیان گه‌وره‌تره. لیفیتانتیش پیاویکی دل‌په‌ق و بیسه‌واد بوو، به‌لام به‌فه‌لسه‌فه‌یه‌کی تایبه‌تی خۆیه‌وه، دل‌په‌قی و ئیمان دووشتن گه‌ر پێکه‌وه‌کۆبینه‌وه هه‌موو خواستیکی ده‌گه‌ینن به‌دوا ئامانج. لیفیتانت ئه‌و پۆژه به‌خنده‌یه‌کی نه‌پێنیه‌وه، که به‌ئه‌ستم له‌سه‌ر لیوی ده‌بینرا گووتی «ئهم باله‌خانه‌یه‌شه‌قی گه‌وره‌ی منه‌له‌م شاره. ئه‌گه‌ر دواچار ئه‌و باله‌خانه‌به‌رزه‌دروستبه‌که‌م، تا ئه‌و جیگایه‌ش به‌رزبیکه‌مه‌وه که ده‌مه‌وێت... ئیتر گرنگ نییه‌ک‌ی له‌م شاره‌دا حاکمه، چونکه ئه‌وه‌ی دیت ته‌نیا له‌وێوه، له‌نه‌هۆمه‌به‌رزه‌کانی منه‌وه ده‌توانیت حوکی دنیا بکات». سالانیک دواتر که بورج بوو به‌و جیگا گرنگه، ده‌مبیسست له‌نه‌هۆمه‌هه‌ره‌به‌رزه‌کانیه‌وه، به‌رده‌وام ده‌یان پاسه‌وان به‌دوربینی گه‌وره‌وه‌چاوه‌دێری کوچه‌و‌کۆلانه‌کانی شار ده‌که‌ن... له‌پاستیدا بۆ شتیکی تایبه‌تی نه‌ده‌گه‌پان، به‌لام گرنگ بوو خه‌لک بزائن له‌بورجه‌وه به‌رده‌وام که‌سیک چاوه‌دێریانده‌کات. من وه‌ک کادیریکی ئاسایش که له‌سه‌ر عه‌ردی پان و له‌ته‌ختانیدا کارمه‌کرد ده‌رفه‌تی وه‌هام نه‌بوو، بۆیه

خه‌لک هینده‌ی له پیاوانی بورج ده‌ترسان له ئاسایشی وه‌ک من سلیان نه‌ده‌کرده‌وه. له‌ویوه من له یاسایه‌کی گرنگی نه‌منییته‌ت یت‌گه‌یشت‌م: ترسناکترین ئه‌شکه‌نجه ئه‌وه نییه‌ بێ‌په‌رحمانه‌ ئازارت‌بده‌ن، به‌لکو ئه‌وه‌یه به‌رده‌وام سه‌یرت‌بکه‌ن. لیفیتانتیش له‌و سه‌رده‌مه‌وه خۆی بۆ ئه‌وجۆره ئه‌شکه‌نجه‌یه‌ ئاماده‌ده‌کرد.

له‌ دوا‌ی پێکه‌وتنییه‌وه له‌گه‌ڵ شو‌پشدا، لیفیتانت به‌ ده‌ستیکی کراوه‌‌تره‌وه ئازاری کتیبفرۆش و خاوه‌ن چاپخانه و نوسه‌ره‌کانی شاری ده‌دا، هه‌ر به‌ بۆن خوێنه‌ریکی کتیبی له‌ نابهن‌ سه‌د که‌سی ئاساییدا جیا‌ده‌کرده‌وه. به‌جه‌وریکی زۆره‌وه له‌ سه‌ر کو‌کردنه‌وه و زه‌وت‌کردنی نامه‌ی دل‌داری گه‌نجان به‌رده‌وام‌بوو. زۆر شه‌و ده‌مه‌وبه‌یان، کاتیک دونیا بێ‌ده‌نگ ده‌بوو، کاتیک ده‌نگ و په‌نگ و بینین چیدی له‌ باریاندا نه‌بوو هه‌موو هۆشی مرۆف بگرن... ئه‌و به‌ کوچه‌کاندا ده‌گه‌را و بۆنی به‌ مالانه‌وه ده‌کرد، گه‌ر مالیک کتیبخانه‌ی گه‌وره‌ی هه‌بایه، بۆن ئه‌وی وه‌ک سه‌گ تا به‌ر کتیبه‌کان پاده‌کێشا. له‌ سه‌رده‌می ئه‌ودا زۆربه‌ی ئه‌و مالانه‌ی کتیبیان هه‌بوو، له‌ حه‌وشی مال‌ه‌کانیاندا چالێ قوول قوولیان هه‌لده‌که‌ند و له‌ ژێر چه‌ندین مه‌تره‌وه کتیبه‌کانیان ده‌ناشت. ده‌میک هاته‌ پێش‌ن وه‌خت‌بوو له‌به‌ر شه‌پانگیزی لیفیتانت زۆربه‌ی کتیبفرۆشه‌کان دو‌کانه‌کانیان دا‌بخه‌ن. ئه‌وه‌ی ئیشی کتیبفرۆشتنی له‌ شاره‌که‌دا له‌ فه‌وتان پزگار‌کرد، سه‌ردانی کورتي وه‌زیری پۆشن‌بیری فاشیستییه‌کان بوو، که‌ کتیبی به‌ که‌ره‌سته‌یه‌کی گرنگی بلۆیوونه‌وه‌ی زمانی عه‌ره‌بی ده‌زانی، پاشی وابوو هه‌ر کو‌ردیک بتوانیت عه‌ره‌بی بخوینیت‌ه‌وه، ناکه‌وێته‌ داوی ئه‌و چه‌تانه‌وه که‌ نه‌فامی و پيس‌وچه‌په‌لی و نه‌خوینده‌واری کردونی به‌ دوژمنی ولات. پێنمایی ئه‌و وه‌زیره‌ فاشیستییه‌ که‌ هاو‌پێ له‌گه‌ڵ شان‌دیک له‌ نوسه‌رانی عه‌ره‌بدا هات‌بوو، ئه‌وه‌بوو لیگه‌پێن کو‌رد به‌ زمانی پێغه‌مبه‌ران، زمانی جوانی عه‌ره‌بی بخوینیت‌ه‌وه... مال‌ه‌کانیان به‌ ئه‌ده‌بیاتی به‌رزی ئه‌م میله‌ته

ناوازیە بپازێننەو. وەزیر کە «عوسیانى باکورپیەکانى» دەگێڕایەو بۆ بیسەوادى، نالەبارى سروشت، کاریگەرى خراپى میسۆولەى مەلاریا لە سەر عەقلى خەلک، باوەپى وابوو فێرکردنى عەرەبى و پشتنى بەردەوامى دەرمانى میسۆولە لە ماوەیەکی کورتدا شۆپشی کورد لەنێودەبات. بە دەستی خۆى لە هەندى خۆپێندنگادا کتیبى عەرەبى دابەشکرد و فەرمانیدا کتیبفرشییەکی گەورەى عەرەبیش بکێتەو و کۆمەکی کتیبفرۆشەکانیش بکێت تا ببە پەردى گەیاوندنى زمانى پێرۆزى عەرەبى بۆ ئەم میلەتە کێوى و بەدەختە. بە بڕۆی وەزیر، گەر کورد زمانى عەرەبىیان بزانیبایە و بەدڵ گوێیان لە سەرۆک و هەفالى جێگر بگرتبایە، بۆ حیزب و سەرۆک لە خەلکى باشوور دڵگەرمتر دەبوون. ئەو بۆچوونانەى وەزیر وایکرد لە ناسایشەو لیفیتانت ئاگاداریکەنەو کە دەست لە یەخەى کتیبفرۆشان بەردات، کە لەمێژبوو بە کۆمەل شکایەتێکی درێژیان بۆ بەپێوەبەر و پارێزگار بەرزکردبوو.

پقى لیفیتانت لە خۆپێندەوار و کتیبچیەکان، کەوتە سەردەمیکەو تێیدا چەپەکان دژایەتییەکی گەورەى شۆپشیان دەست پێکردبوو. لەو نێوەندەدا غەنى مامەند و هاوڕێکانى، پێکخراویکی سەرەخۆیان پاگیان بە ناوى «کۆمەلەى کرێکارانى کۆمۆنیست - K.K.K». گەرچى کورتکراوەى ناوەکە وەک کورتکراوەى ناوى پێکخراوى فاشیستى ئەمریکایى کۆ کلۆکس کلان بوو، بەلام هەلسوپاوانى پێکخراوەکە باوەریان وابوو، لە داماتودا بە جۆریک خۆرەلات هەڵدەگێڕنەو و دۆزەخى گەرم بۆ بۆرژواکان دادەگیرسێنن کە سێ کافەکەى ئەمان سێ کافى ئەو فاشیستییە ئەمریکاییە پەگەزپەرستانە دەخاتە پەراوێزەو و لە بیر مرقایەتى دەباتەو. هەر لە پاگیاندرایى یەکەمەو ئاشکرایانکرد بۆ دامەزراندنى جۆرە پێکخراویکی ئینتەرناسیونالیستى چەکدار تێدەگۆشن کە کرێکارانى خۆرەلات لە حیزبێکی سەرتاسەریدا پێکبخات و بۆ

دامه‌زrandنی ده‌وله‌تیکی سوسیالیستی خالی له هه‌ر ته‌ماح و نیازتیکی نه‌ته‌وه‌یی ناماده‌یانبکات. ئه‌و ده‌م دروشمه‌ توندپه‌وه‌کانی ئه‌وان گهنجانی مه‌ستده‌کرد و مه‌ستی مه‌مووانی ختوکه‌ ده‌دا. هه‌فالان له‌ بیرۆی بالا له‌ کۆبوونه‌وه‌یه‌کی داخراودا بپاریاندا که‌ چه‌پکه‌راکان چ له‌ ده‌ره‌وه‌ی شوپش و چ له‌ پیزی پڅخراوه‌ ناوخۆییه‌کاندا پاکبکه‌نه‌وه‌، هه‌فال شیرخان له‌ نامه‌یه‌کدا به‌ منی گووت «سه‌رده‌می ته‌ختکردنی ئه‌م چه‌پانه‌ هاتووه‌. ئیتر کاتیتی بیانهاپین وه‌ک باراش».. ئه‌وه‌ یه‌که‌مجار بوو وشه‌ی هاپین به‌وجۆره‌ توند و ترسناکه‌ له‌ ئه‌ده‌بیاتی نوسراوی حیزیدا ببینم، ئه‌و وشه‌ ترسناکه‌ی تا ئه‌مڕۆ ته‌نیا وشه‌یه‌ له‌ هه‌وا و ئاوی ولاته‌که‌دا به‌ ئازادی ده‌گه‌ریت، به‌ جۆریک زۆرجار مه‌ستده‌که‌م له‌ ناو هه‌موو ئینسانیکدا ئاره‌زوویه‌کی ترسناک بۆ هاپینی ئه‌وانی تر دروستبووه‌، وه‌ک ئه‌وه‌ی له‌م شارانه‌ خه‌لکی ته‌نیا نیشیان ئه‌وه‌ بیت یه‌کدی بگرن و سه‌ری یه‌ک له‌ ژیر به‌رداشان بنین و ده‌ستاپان بخه‌نه‌ کار و ئیستی یه‌ک به‌اپن... «هاپینی چه‌په‌کان وه‌ک باراش»... نه‌غمه‌یه‌کی زۆر ترسناکی هه‌بوو، سرپنه‌وه‌یان، پلیشاندنه‌وه‌یان تا ئه‌و ئه‌ندازه‌یه‌ی ئاسه‌واریان نه‌مینیت. فه‌رمانه‌کانی ئه‌نجومه‌نی سیاسی ئه‌وه‌ بوو، که‌ لیستی ده‌ستبه‌کارانی kkk ناماده‌بکه‌م و بیئه‌وه‌ی حیزب ده‌ستی خۆی بخاته‌ کاره‌که‌وه‌، لیفیتانت به‌ به‌لگه‌وه‌ بیانگریت و وابکه‌ین به‌عسییه‌کان بیانخه‌نه‌ بن ده‌ستاپی خۆیان و له‌ سه‌ر نه‌خشه‌ی سیاسی بیانسرپنه‌وه‌. لیفیتانت ده‌ره‌ق به‌ مارکسیسته‌کان وه‌ک تادار و نه‌خۆش وه‌هابوو، کینه‌ی به‌رامبه‌ریان هه‌ر سنووریکی تیپه‌پاندبوو... ئه‌و شه‌وه‌ی لیستی ناوه‌کانم بۆ لیفیتانت ناماده‌کرد، دۆخیکی پۆحی سه‌یرم هه‌بوو، به‌ درێژایی شه‌وی پێشووتر خونم به‌ ئه‌سه‌په‌کانه‌وه‌ بینیبوو، هه‌ستیکی سارد و سه‌نگینم هه‌بوو، وه‌ک ئه‌وه‌ی له‌ هه‌وایه‌کی نسرم و له‌ بۆشیدا مه‌له‌بکه‌م. که‌ یه‌ک یه‌ک ناو و ناوینیشانه‌کانم ده‌خسته‌ سه‌ر لیسته‌که‌، وه‌ک ئه‌وه‌بوو یه‌ک یه‌ک گولله‌

بنیم به سهریانه‌وه. چند جاریک بیرم له‌وه کرده‌وه که ناویشانه‌کان به هله بنوسم، یاخود کاریکبکم به‌رله‌وهی بیانگرن ناگاداریانکه‌مه‌وه، به‌لام هه‌موو جاریک هه‌ستیکی سارد، به‌وایه‌ک به‌وهی به‌زه‌یی له بنه‌وه‌را شوپش وێژنده‌کات، دایده‌گرتم. ده‌نگیک له ناخمدایه‌یگوت «چ شوپشگیتپێکی لاوازییت، گهر بگه‌یه نه‌وهی دوژمنانی حیزب به‌پارێزیت». که ناوه‌کانم تو‌مارده‌کرد، شتیک به‌ر گه‌رومی ده‌گرت، ده‌ستیک ده‌یخسته‌ کۆکه، که ده‌شمویست نه‌ینوسم جو‌ره‌ رقیق له‌ خو‌م دایده‌گرتم. تا نه‌وکات که سم به‌و‌جو‌ره نه‌کوشتبوو، به‌وهی یه‌کیک ده‌رخواردی دپنده‌یه‌ک بده‌یت و خو‌ت سهریبه‌گه‌یت. کوشتنه‌کانی پێشووترم، گهر له‌ گو‌رپنه‌وهی ده‌ستپێژ و هه‌لاوی په‌لاماردا نه‌بایه، نه‌وا خو‌م تهنه‌که‌کم ده‌نایه سهر پشتملی قوربانییه‌کم و به‌ساردییه‌وه سهری لولوی تهنه‌که‌کم ده‌کرد و بینه‌وهی بیریکه‌مه‌وه په‌نجه‌م به‌ په‌له‌پیتکه‌که‌دا ده‌نا. دواتریش، کاتی‌ک شریخه‌ی تهنه‌که‌که‌ رایده‌چله‌کاندم، جگه‌ له‌ تیپه‌پینی هه‌وایه‌کی سارد، جگه‌ له‌ هه‌لکردنی بایه‌کی شیدار و نسرم له‌ دل‌مدا هه‌ستم به‌ هیچی تر نه‌ده‌کرد. تاکه‌ شتیک که زۆر توند هه‌ستم پێده‌کرد خالی‌بونه‌وهی ناخم بوو له‌ شتیک، له‌ نا‌کاو هه‌ستم به‌ برسیتییه‌کی کتوپر و زۆر ده‌کرد، وه‌ک نه‌وهی کوژراوه‌که له‌ گه‌ل خو‌پنی خویدا ناخی منی له‌ شتیک خالی‌کردبێته‌وه. هه‌ستیکی زۆر سه‌یربوو، وه‌ک نه‌وهی له‌ نا‌کاو هه‌ستبه‌گه‌یت دلت که‌وتۆته سهر به‌ردیکی ته‌زیو، که‌سێک ئاسنیکی ساردی له‌ هه‌ناوتدا دانابیت و هه‌موو تو‌رگانه‌کانت هه‌ست به‌و سه‌رمایه‌ بکه‌ن که‌کم که‌م له‌و ئاسنه‌وه ده‌چێته‌ ناو خو‌پنت و له‌ویشه‌وه به‌ نه‌واوی له‌شتدا بل‌اوده‌بێته‌وه. وه‌ک له‌ گه‌رمایه‌کی داغه‌وه دابه‌زمه‌ ناو حه‌زێک ناوی ته‌زیو. به‌لام نه‌مجۆره‌ کوشتنه، وه‌ک نه‌و‌جو‌ره‌ کوشتنه‌ی زه‌مانی زوو ده‌هاته به‌رچاو‌م که‌ پادشاکان کۆیله‌کانی خو‌یان ده‌رخواردی پلنگ و شیره‌ برسییه‌کان ده‌دا و خو‌یان ته‌ماشایانده‌کرد و پێده‌که‌نین.

که لیسته‌که‌م دایه ده‌ست لیفتاننت، به‌مۆنییه‌وه سه‌یریکی ناوه‌کانی کرد، وه‌ک نه‌خشه‌ی گه‌نجینه‌یه‌کی پر زێڕ هه‌لبگریت، له سه‌ره‌خۆ و به‌ وریاییه‌وه وه‌ره‌قه‌که‌ی قه‌دکرد و خستیه گیرفانی کراسه‌که‌ی. گووتی «دَلْنیام ره‌فیع سو‌بحی به‌م لیسته دَلْی خۆش ده‌بیت. ئاگادارن له شاردایه‌رایه‌کی گه‌وره هه‌یه، ره‌فیع ده‌لَیت ئه‌و مارکسییه سه‌گانه که‌وتونه‌ته‌وه ئیش، به‌لام سه‌ره‌داویکی راسته‌قینه‌یان ده‌ست ناکه‌ویت، ئیستا ئیمه لیستیکێ حازریان ده‌خینه به‌ر ده‌ست». لیفتاننت وه‌ک هه‌میشه مات و له خۆدا بوو، گووتی «مارکسییه‌کان دوژمنی هه‌موو لایه‌کمان، من غه‌میان بۆ ناخۆم». له دروستکردنی لیسته‌که‌دا چه‌ندین جار ویستم، ناوی بولبولیار ده‌ره‌بێتم، هه‌ستیکێ ناوه‌کی سه‌یرم هه‌بوو ئه‌م پیاوه پۆژیک له پۆژان پۆلیکی گرنه‌گ له ژیا‌نی مندا ده‌بینیت، دوا‌نه‌وه دَلْنیابووم ئه‌و له مارکسیسته سه‌ره‌خته‌کان نییه، دره‌نگ یان زوو هاو‌پێکانی له خۆیا‌نی دوور ده‌خه‌نه‌وه. به‌لام گه‌ر ناوی له لیسته‌که‌دا نه‌بایه چاره‌نوسیکی له گرتن به‌دتر چاوه‌پوانیده‌کرد، پێک‌پا وه‌ک خائینیک سه‌یریانده‌کرد، تۆمه‌تی ئه‌وه‌یان ده‌خسته پال که‌ هاو‌پێکانی فرۆشتوه، دوورنه‌بوو بشیکوژن. له ریز به‌ندی لیسته‌که‌دا ناوه‌که‌یم خسته خواره‌وه، تکاشم له لیفتاننت کرد گه‌ر خۆی له گرتنه‌کاندا به‌شداربوو، له‌گه‌ڵ ئه‌م کو‌په‌دا سه‌ره‌خه‌تی نه‌نوی‌نیت و گه‌ر توانی بیبه‌خشیته‌وه به‌ من. لیفتاننت سه‌یریکردم و گووتی «ئه‌گه‌ر که‌وته ده‌ستی من، ده‌یه‌خشمه‌وه به‌ تۆ... به‌لام ئه‌گه‌ر نه‌که‌وته ده‌ستی من، ئه‌وه‌یان شتیکی دیکه‌یه». شه‌وی گرتنی کۆمۆنیسته‌کان له شه‌وه ترسناک و سه‌یره‌کانی ژیا‌نی من و ژیا‌نی شاره‌که‌ش بوو، لیفتاننت پۆژیک پێش ئه‌وه ئاگاداریکردمه‌وه به‌پێی نه‌خشه‌یه‌ک که‌ ئه‌و و ده‌یان چه‌کداری دی تێیدا به‌شدارده‌بن، مارکسیسته‌کان له یه‌ک کاتدا و به‌یه‌که‌وه کۆده‌کێنه‌وه. ئه‌و زانیارییه کۆمه‌کی پێکردم، ئه‌و شه‌وه هه‌فالتیک راسپێژم بولبولیار بباته لای خۆی.

شه‌وی کۆکردنه‌وه‌ی کۆمۆنیسته‌کان ویستم له زووه‌وه بخه‌وم، به‌لام نه‌و ساردییه قوول و تاریک و شیداره‌ی ناو ناخم هه‌لیده‌ستانم و گه‌روومی ده‌گوشی و تووشی زگ ئیشه‌ی ده‌کردم. هه‌ستم به‌ ترس یان به‌ په‌شیمانی یان به‌ ئازاری ویژدان نه‌ده‌کرد. نا شتیک نه‌بوو له‌و جوړه هه‌ستانه، به‌لکو هه‌ستیک بوو وه‌ک نه‌وه‌ی له‌ شه‌ویکی سارددا سه‌فه‌ریکه‌یت، وه‌ک نه‌وه‌ی له‌ گه‌راجیکی خالی و سارددا بۆ ماشینیکی وه‌ستابیت که هه‌رگیز نایه‌ت، وه‌ک له‌ ژێر بارانیکی خوێدا ته‌نیا کراسیکی ته‌نکت له‌به‌ردا بیئت و به‌رده‌وام باران لیتبده‌ت و نه‌توانیت به‌ هیچ لایه‌کدا بجوڵییت. شتیک له‌ ناخمدا ده‌له‌رزێ، وه‌ک نه‌وه‌ی چه‌ند دلکی تر چوو‌بیته‌ سینه‌مه‌وه و هه‌موو پیکرا لێده‌ن. له‌ راستیدا نه‌و هه‌سته ترسناکه که له‌ نا‌کاو هه‌ستده‌که‌یت، شتیک خێرا له‌ ناخمدا ده‌فریئت، بیته‌وه‌ی بزانیته نه‌و شته چیه‌، نه‌وه‌ی واده‌زانی مه‌خلوقیکی بجوک و نه‌ینی به‌ دوو قاچی سارد به‌ سه‌ر دلته‌دا پاده‌کات له‌و شه‌وه‌دا هه‌ستیکی وه‌هام هه‌بوو. له‌و شه‌وه‌دا جگه له‌ بولبولیار و دووانی دی که به‌ پیکه‌وت له‌ مال نه‌بون، هه‌موو کۆمۆنیسته‌کان گیران. له‌ مالی زۆریه‌یانه‌دا کتیب و به‌یاننامه‌ دۆزانه‌وه، لای دووانیان که‌ره‌سته‌ی سه‌ره‌تایی چاپ و لای یه‌کیکیشیان ده‌مانچه‌یه‌ک گیرا، که پیده‌چیت تاکه ده‌مانچه‌یه‌کی گروپه‌که بوویت که ویستبوویان ته‌واوی بۆرژوازییه‌تی خوړه‌لاتی پێپه‌روختن. لیفتانته بۆ یه‌که‌مجار له‌ نه‌شکه‌نچه‌کاندا به‌شداریکرد، نه‌وه‌ی نه‌ینییه‌کی وا گه‌وره و ترسناکی ئاشکراکردبوو، وایکرد به‌عسییه‌کان پتر متمانیه‌ی پێکه‌ن و بۆ یه‌که‌مجار پێگای بده‌ن بجێته قاته‌کانی خواره‌وه و له‌ ژێر زه‌مینه‌کاندا نه‌و ئاره‌زووه‌ کۆنه‌ی خو‌ی تی‌ریکات «نه‌شکه‌نچه‌دان». هیچ یه‌ک له‌ کۆمۆنیسته‌کان به‌رگه‌ی نه‌و لێدان و ئازاره‌ زۆر و به‌رده‌وامه‌ی نه‌گرت و پیکرا دانیان به‌ هه‌موو کاروباری پیکخواه‌که‌یانه‌دا نا. دوا‌ی مانگی‌ک له‌وه‌ غه‌نی مامه‌ند و ئازاد به‌هجه‌ت و سه‌فین خو‌شناو و چواری دیکه‌یان به‌

مه‌رگ مه‌حکوم‌دران و نه‌وانی دیکه‌یان به‌ حوکمی هه‌تا‌هه‌تایی. دوا‌ی سن مانگ و دوا‌زده پوژ له‌ گیرانیان، غه‌نی مامه‌ند و هاو‌پیکانی له‌ سیداره‌دران و حیزبی ئیمه‌ وه‌ک شه‌هیدانی گه‌وره‌ی گه‌ل که‌وته ستایش‌کردنیان. له‌ و کاته‌شه‌وه هه‌لهاتنی به‌رده‌وامی هوشه‌نگی بولبولیار ده‌ستی پیکرد، شو‌ر‌ش‌گ‌یر‌ی‌کی خه‌یالی که‌ له‌ ژیر هیج ناویک و له‌ هیج به‌ره‌یه‌کدا جیگای ناب‌ته‌وه.

که‌شتیی فریشته‌کان

به‌ جوته‌ دکتور مسته‌فا شوکاکی مه‌ستیان خسته‌ سه‌ر قه‌ره‌وێله‌که‌ی. مه‌هدائیل گووتی «نۆ‌ربه‌ی شه‌وانی پینج‌شه‌مه‌ ئه‌مه‌ حال‌یتی. هیج شتی‌ک به‌هانه‌ نییه‌ مرو‌ف و له‌ خۆی بکات. هه‌ر بزانی‌ت به‌یانی ده‌وامی خه‌سته‌خانه‌ی نییه‌ خۆی له‌ شه‌راب‌دا ده‌خنک‌ین‌یت. عه‌جایه‌ب ئه‌م پیاوه‌ تینا‌گات که‌ ئه‌و ژنه‌ ئه‌می ناو‌یت... له‌ به‌رئه‌وه‌ی دکتور‌ی‌کی حیزیت، مه‌رج نییه‌ ژنی دونیا هه‌موویان بو‌ت به‌مرن. ژنه‌ تو‌ی ناو‌یت، ئیتر بو‌ و له‌ خۆت ده‌که‌یت... تینا‌گه‌م».

بولبولیار له‌ سه‌ر می‌ز‌ی‌کی بچوک دیوانی «جه‌لادی فریشته‌کان» ی نه‌غه‌ده‌ مار‌دینی بینی. کتێبه‌که‌ی هه‌لگرت و ته‌ماشایه‌کی کرد و گووتی «نا پینا‌چ‌یت ئاسان له‌بیری بچ‌ته‌وه‌. دکتور نا‌هه‌قی ده‌ره‌ق به‌ خۆی ده‌کات. به‌لام جه‌نابی مه‌هدائیل هه‌ر وابه‌وه‌، عه‌شق نا‌هه‌قییه‌کی به‌رده‌وامه‌، مرو‌ف ده‌ره‌ق به‌ خۆی ده‌یکات. ئه‌م پیاوه‌ ناتوان‌یت ئه‌و ژنه‌ له‌ بیر‌یکات... دکتور مرو‌فی‌کی باش دیاره‌، من نایناسم، به‌لام دوا‌ی ئه‌وه‌موو سا‌له‌ وه‌ک ده‌بینم ه‌یش‌تا به‌ ده‌ست ئه‌و ئازاره‌وه‌ ده‌تلی‌ته‌وه‌... نازانم ئه‌وه‌ ناو‌ین‌یم چی، گه‌م‌زه‌یی یاخود وه‌فا یاخود چی... نازانم؟».

مەھدائیل بە تانییەکی بە دکتۆردا دا و سەرینەکی ژێر سەری پاستکردووە و گوتی «دوو مۆڤ کە لە گەڵ یە کدا نە گونجان ناگونجین... ئەو گوناھێ هێچ کەسێکی تێدا نییە، هەتا گوناھێ خۆشیانی تێدا نییە، ئینسان وادروستبوو، ئەمە پە یوئەندی بە جوانی و ناشیرینی، بە ھێزی و بێ ھێزی، گەنجی و پیری یەو نییە، کیمیایەکی ھە یە کارلێک ناکا و تەواو... ئەو موسیبەتی بە شەرە، سەرەتا یەک ھەڵدەبژێرن، یەکیان خۆشدەوێت، بێئەوێ لێک تیگە یشتبێتن... دوایش دەکەوێ بەردەبارانی یەک، ئەو ئینسانە».

پێکەوێ لە ژوورە کە ھاتنە دەروە و گۆڤی ژوورە کە ی دکتۆریان خامۆشکرد و لە سالتۆنە کە دا دانیشتن. پێدەچوو پێشتر مەھدائیل چەندین جار ھاتبێتە ئەم مائە، وەک کەسێکی شارەزا پەفتاریدەکرد. مەھدائیل لە بەرچاوی بۆلبولیار، کەمێک پیریوویوو. بۆلبولیار گوتی «من لەم چەند سالەدا ژیانێکی ناخۆش بوو، زۆری کات بە نەینی کە مجار گەرەکی غەمپاشا جێدەھێلم، لەوێ ھەندێ ھاوێ شوی و پێیەکیان بۆ کاتی پێویست خستۆتە بەردەستم. ژیان بە نەینی لە مائی خەلکی تردا ئازاری زۆرە. مەھدائیل، من کەسێکی لاوازم... زۆر لاواز. خاوەنی شتێکی تایبەتی نیم، جگە لە ھەژاری هێچ یەم نییە، بۆیە لە خۆم تێناگەم، بۆ دەبێت من تۆ ببینم، بۆ دەبێت ھەندێ خەلکی بالدار ببینم. خۆم دەگۆرم و بە شارددا دەگەرێم و کەم کەم تووشی خەلکانێک دەبم کە بالیان ھە یە. زۆریەکی خەلک ئاگادارن، خۆیان بالەکانی خۆیان نابینن، کاتێک من دەریارە ی بالەکانی خۆیان قسەیان لە گەڵدا دەکەم، بە گومانێکەو سەیرمەدەکن و دەپۆن، وەک لە شیتێک بپوانن نیکامدەکن و دوور دەکەوێوە. مەھدائیل کە من... ئیجار کە من ئەوانە ی دەتوانم ئەو بالانە ببینم. ئەوانە شە ی دەببینن نازانن چییە. من هێچ شتێک تێناگەم... هێچ شتێک، لەو باوەرە دام دکتۆر شوکا کە لە سەر ھەقە، لە مەرۆھە لە سەر ھەقە».

مەھدائیل تۆزیک لووتی پاککرده و گوتی «ئەھا... دکتۆر شوکاکی
لە سەرھەقە؟ لە چیدا لە سەرھەقە؟ دەتوانم بزانی لە چیدا لە سەر
ھەقە؟» .

«لەویدا کە دەلێت تۆ خەونێکی ئێمەیت. مەھدائیل مەرج نییە مۆف
بخەوێت بۆ ئەوێ بەشێکی ژبانی بۆ ھەتاھەتایە بکەوێتە خەونەو .
فریشتە ھیچ نییە جگە لە بەشێک لە خەون، دەمانەوێت فریشتە بوونی
ھەبێت و دەبیینن، وەک ھەموو شتەکانی تر، ھەموو ئەو شتانەی تر
کە سەرھەتا ئینسان لە خەون و خەیاڵدا دروستیانداکات و دەیانکات بە
پاست. وەک شەپ، تۆلە، بەھەشت، جەھەنەم... من وا لە تۆ تێدەگەم» .
مەھدائیلی فریشتە لەتیک شووتی گەورە لەسەلاجەکی دکتۆر
دەرھێنا و بە ھێمنی دەستیکرد بە خواردنی و کە تەواو بوو بە شتێک لە
ئارامییەو کە خالی نەبوو لە ناو میدی گوتی «کەواتە من خەونم، من
بوونم نییە، من سیبەریکی دامام لە خەونی ئەم و ئەویدا دەرەکەوم،
لە شەویدا دەمبینن، بە سەرخۆشی دەمبینن، لە ساتی زیندەخەویدا
دەچمە پێشچاویان. بەلام خۆم بوونم نییە... جوانە، زۆر جوانە. تەنیا
تا ئەو جیگایە ھەم کە یەکیک دەیهوێت بمبینیت، ئێتر بە ھەست بێت
یان بە نەست، بە ویستی خۆی بێت یان بپووستی خۆی، لەو دەرچیت
من نیم. فریشتە تەنیا ئەو کاتە ھەیە کە جەنابی ئینسان دەیهوێت،
تا ئەو شوێنە ھەیە کە ئێو دەتانیوێت، کە نەتانیست نامێنم، دەچمە
ژێرەو، دەبم بە ژێر ھەموو شتەکانی ترەو، لە بنی بنەو دەخنکێم و
تەواو... وانییە، تۆ وانالیت؟ تۆ وانالیت؟» .

بولبولیاریش بە نیگەرانییەو گوتی «من نازانم بۆ تۆ دەبینم،
نازانم بۆ ئەو ژن و پیاو بەلدارانە دەبینم. زۆر نین، بەلام لە ناکاو
ھەستدەکەم یەکیک کە تا دوینێی بآلی نەبوو، ئەمڕۆ بآلی ھەیە...
لەو تێناگەم... ھەندێ بەلەکانی خۆیان لە دەستدەدن و ھەندیک نا ،

نازانم ... من باوەڕم پێتان نییه و کەچی دەشتان بینم ... ئێوه کێن» .
 «زۆر باشه . ئێستا دەتەوێت من چی بکەم ؟ دەتەوێت هەموو شتیکت
 بۆ پوونبکەمەوه . ئێستا دەتەوێت بڵێیت ، ئێوه من و تۆ سێ جارە یەک
 دەبینین و کاتی ئێوه هاتوو ، بزانیت من چیم . باشه .. باشه مستەر
 بولبولیار . من پێتدەڵێم ، هەرچیەک تۆ دەیلێیت پاسته ... ئێوهی من
 دەبینیت خەوه ... ها باواپێت ، با خەون بیت . بەلام گویم لێبگره :
 فریشتە هیچ نییه جگە لە مەخلوقێکی تر کە لە ناو خۆتدا یە ...
 هەموو ئینسانێک فریشتە یە کە ، هەموو کەسێک فریشتە یە کە بچوکی
 تێدا یە ، وەک چۆن چاوی هەیه ، بۆنی هەیه ، بەزەیی هەیه ، دڵپەقیشی
 هەیه ، لە ناخیدا فریشتە یە کیش هەیه . ئێوه فریشتە یە پە یوهندی بە
 خوداوه نییه ، پە یوهندی بە ئاسمانه وه نییه . ئەگەر خودا زهوی و
 ئاسمان و ئەستێرەکان و مڕۆف و وێج و مێرولە ی دروستکردبێت ، ئێوا
 لەوانە یە ئێویشی دروستکردبێت ، گەر نا ئێوه فریشتە یە شتیگە وەک هەر
 شتیکی دی ، بە شتیگە لە مڕۆف ، لە گەڵ ئەودا لە دایکدەبێت ، لە گەڵ ئەودا
 دەمرێت ، لە مندالێیه وه لە گەڵیدایە ، وەک دەستی ، وەک قاچی ، وەک
 عەقڵی . بەلام ئێوه ت بێرنەچێت کە خەڵکیگ هەن فریشتەکانیان بچوگە ،
 هەستی پێناکەن ، دین و دەرژین و دەمرن و هەست ناکەن شتیکیان
 هەیه ناوی فریشتە یە ، وادەزانن فریشتە کۆمه لێک مەخلوقات ی فرۆکن وەک
 کۆتر و قاز و قەل ملیۆنه ها مڕۆف دین و دەپۆن و دەمرن هەر وا
 حیسابی فریشتە دەکەن ، وەک جنۆکە ، دێو ، دەعبای ناو حیکایەت . دین
 و دەمرن و فریشتە تەنیا وەک جوړه شتیگ دەبینن کە خودا ناردویتی
 بۆ سەر زهوی تا لە شەپی دوورودریژی مەلە کوتدا درژی ئیبلیس کۆمەک
 بە ئینسان بکات ... مامی مامی ئێوه بە حیسابی ئەوان کۆنترین و
 درێژترین و نەپراوەترین شەپی گەردونه» .
 لە دەرەوه بێدەنگییەکی کوشنده بالی بە سەر دنیادا کێشابوو ،

مه‌ه‌دائیل گ‌ل‌ۆ‌پ‌سی گ‌ه‌وره‌ی ژوره‌که‌ی خام‌ۆ‌ش‌کرد و له‌لاوه چ‌را گ‌چ‌که‌یه‌کی سه‌ر می‌زیی داگیرساند. ئیستا ژوره‌که‌ نیم‌چه تاریک بوو، مه‌ه‌دائیل له‌و پ‌ۆ‌شناییه‌ ک‌زه‌دا ز‌ل‌تر ده‌رده‌که‌وت، ب‌ل‌ۆ‌سی‌کی سووری پانی له‌ به‌ردابوو، که پ‌ی‌ده‌چ‌وو ب‌ۆ‌ که‌سی‌کی له‌ خ‌ۆ‌ی گ‌ه‌وره‌تر دروست‌ک‌راب‌یت. سی‌به‌ری له‌ سه‌ر به‌رده و دیواره‌که‌ وه‌ها ز‌ل و تاریک بوو ژوره‌که‌ی ب‌چ‌ۆ‌ک‌تر ده‌کرده‌وه، وه‌ک خ‌ۆ‌ی ئاگای له‌ ج‌ۆ‌له‌ی سه‌یر و ن‌ا‌ر‌پ‌کی سی‌به‌ره‌که‌ی نه‌ب‌یت، که‌وته هات‌ۆ‌چ‌ۆ‌ به‌ ناو ژوره‌که‌دا. ه‌ه‌ند‌ی‌جار به‌رام‌به‌ر ب‌ۆ‌لب‌ۆ‌لیار داده‌نیشت و ه‌ه‌ند‌ی‌ج‌اریش وه‌ک یه‌ک‌ێ‌ک چ‌اوه‌پ‌وانی ه‌ه‌وال‌ی مند‌ا‌لب‌وونی ژنه‌که‌ی ب‌یت به‌ ژوره‌که‌دا ده‌سو‌ر‌ایه‌وه و ق‌سه‌یده‌کرد. ب‌ۆ‌ ب‌ۆ‌لب‌ۆ‌لیار تاریکی ژوره‌که‌ تابل‌یتی له‌ ب‌اری‌وو، له‌ج‌ۆ‌ره تیش‌ک‌یکی وا ه‌ی‌م‌ندا، ده‌یتوانی ه‌م ب‌ی‌ن‌یت و ه‌م ب‌یری‌کاته‌وه و ه‌م له‌زه‌ت له‌ته‌ماش‌ای مه‌ه‌دائیل وه‌ر‌ب‌گ‌ر‌یت، که له‌مج‌ۆ‌ره پ‌ۆ‌شناییه‌دا فریشته پ‌و‌ن‌تر دیار‌بوو. مه‌ه‌دائیل گووتی «به‌وج‌ۆ‌ره‌یه فریشته‌ی ت‌ۆ‌ له‌گ‌ه‌ل‌ خ‌ۆ‌تا له‌دای‌ک‌ده‌ب‌یت و گ‌ه‌وره‌ده‌ب‌یت و ده‌ژی، له‌گ‌ه‌ل‌ ت‌ۆ‌دا. سه‌یر‌که، ب‌ۆ‌لب‌ۆ‌لیار، باش‌ترین ش‌ت ب‌ۆ‌ ئه‌وه‌ی له‌ من ت‌ی‌ب‌گ‌ه‌یت ئه‌وه‌یه، و‌یت‌ه‌ی خ‌ۆ‌ت ب‌ۆ‌ م‌ر‌ۆ‌ف ب‌گ‌ۆ‌ر‌یت. ه‌ه‌موو ئینسان‌یک ده‌ش‌یت ش‌ت‌یکی تر ب‌یت، ت‌ۆ‌ ده‌توان‌یت ت‌ۆ‌ نه‌ب‌یت. ده‌زانم ئیستا ت‌ۆ‌ ده‌ل‌یت من ئه‌م ش‌اره دروست‌یک‌ردوم، ئه‌م ک‌ۆ‌مه‌له، ئه‌م گ‌ه‌ره‌که، ئه‌م زمانه... ئه‌م نازانم چ‌یه... به‌لام له‌گ‌ه‌ل‌ ئه‌وه‌ش‌دا، له‌گ‌ه‌ل‌ ه‌ه‌موو ئه‌و ش‌تانه‌ش‌دا ت‌ۆ‌ ده‌توان‌یت که‌سی‌کی تر ب‌یت. فریشته ئه‌و مه‌خل‌ۆ‌قه‌یه که ئه‌گ‌ه‌ر ه‌ستی پ‌ی‌ب‌گ‌ه‌یت له‌ ناخ‌تا و فه‌رام‌ۆ‌شی نه‌که‌یت، به‌ز‌ۆ‌ر نه‌یخ‌ن‌ک‌ن‌یت، پ‌رس‌یارت ل‌ی‌ده‌کات. فریشته وه‌ک ت‌ۆ‌ به‌ وردی نازان‌یت باش‌ترین ش‌ت چ‌یه، نو‌پ‌نه‌ری خودا نییه له‌ ناو‌تا، به‌ل‌کو نو‌پ‌نه‌ری ئه‌و پ‌ی‌گ‌ایانه‌یه که تاق‌یت نه‌کردونه‌ته‌وه، نو‌پ‌نه‌ری ئه‌و پ‌رس‌یارانه‌یه که له‌ خ‌ۆ‌تی ناک‌ه‌یت. م‌ر‌ۆ‌ف تا له‌ خ‌ۆ‌ب‌ای‌تر ب‌یت، تا دل‌پ‌ه‌ق‌تر ب‌یت، که‌م‌تر گ‌ومان‌ده‌کات. فریشته ئه‌و بو‌ونه‌وه‌ره‌یه که ده‌توان‌یت ه‌ه‌موو کار‌تی یارییه‌که‌ جار‌یکی

تر تیکە لێکاتەو و بیداتەو و دەست و بلیت جاریکی دی و بە جۆریکی دی دووبارە گەمە ی خۆت بکە، ئەو ئیشی فریشتەیه ... بۆ ئەوێ بەردەوام بتوانیت لە سەرەتاوە دەست پێبکەیتەو، بتوانیت دەستیکی دی ئەم قومارە دووبارە بکەیتەو ... فریشتە ئەو بوونەوەرە ی ناوتە کە پێتدەڵێت ئایا ئەم یارییە دەدۆزێت یان نا، ئایا لەم قومارەدا خۆت دەدۆزێت یان نا. بە مەرجی بەتایبەت لەگەڵتدا ییت، نە یخنکێت، وەک خۆت کوێری نە کەیت». مە هەدائیلی فریشتە ئەمجارە پوونتەر لە جاران قسەیدەکرد، نە فەسی کەمێک گیرابوو، کە قسەیدەکرد جۆشێک و گەرمییەک لە دەنگیدا بوو، کە جۆش و گەرمی باوکێکی دڵسۆزی بیری بۆلبولیار هێناوە کاتێک نامۆزگاری فەرزەندی بکات، دەموچاویکی پان و پوویەکی کەمێک سوورەلەپاوی هەبوو، بۆلبولیار لەگەڵ گوێگرتن لە قسەکانیدا، دەبوو فریای تەماشاکردنی هەموو هەستان و جۆلەیهکی بکەوێت، هەولێدات نەغمە ی ئەو دیو وشەکان و ئاوازی پشت پستەکان بخوێنێتەو. زۆربە ی کاتە کە ئەگەر هاتوچۆی نەکردبایە لە قەنەفەیهکی یەک تاکێ چەرمدا نوقم دەبوو و بەبێ هیچ جۆلەیهکی تاییبەتی دەدوا، خواستیکی تێدابوو شتەکان لە بۆلبولیار تێبگەننێت. دوا ی کەمێک بێدەنگی، لێوی سپی و بەردەوامبوو «ئایا سەیرم مەکە ... من خۆشم بە پوونی نازانم چیم، زۆربە ی فریشتەکانی دی لە من لاوازترین، بەلام من شتێکم تێدایە حەز بە نزیکێ بکەم لە ئینسانەو، ئارەزووی دۆستایەتیان بکەم. ئایا سەیرممکە. ئیشی من ئەوێ فریشتەکان پزگاریکەم، فریشتە بیمار و نەخۆشەکان. ناتوانم زانیاری زیاتر پێدەم، منیش وەک تۆ لە مۆف کەوتوومەتەو، نە هێزی گەورەم هەیە و نە یادەوهری پۆلا و نە توانای سێحراوی، هێندە هەیە فریشتەم و تەواو، لە بەرئەوێ دوو بۆلەم هەیە و دەتوانم فریشتەکانی تر ببینم، بە خۆم دەلێم فریشتە ... مامی مامی ئایا سەیرممکە. لەم شارەدا تەنیا من هەم کار بۆ ئەو

ده‌که‌م فریشته‌کان پزگاریکه‌ین». له‌ویادا ده‌نگی هیمنتر و ترساوتر و غه‌مگینتر بوو «فریشته‌کان له‌مه‌ترسیدان، مه‌موویان له‌مه‌ترسیدان، خه‌به‌رم له‌فریشته‌ی هیچ جیگایه‌کی تر نییه، به‌لام فریشته‌کان لێره له‌مه‌ترسیدان». بولبولیار به‌ده‌نگیکی له‌رزۆک، وه‌ک یه‌کتیک ناخی به‌کاریگه‌ریی شتیکی نادیار به‌رێته‌وه‌ گووتی «فریشته‌کان چییانه؟ له‌چی پزگاریانده‌که‌یت؟». مه‌هدائیل هه‌ستایه‌ سه‌رپێ و گووتی «هه‌لبه‌ت له‌مردن، له‌له‌ناوچوونی ته‌واوه‌تی». که‌می‌ک بێده‌نگ بوو و ئینجا به‌سه‌رسامیی‌وه‌ سه‌یری بولبولیاری کرد و گووتی «هیچ کات وه‌ها ترسناک نه‌بووه، هیچ کات. ماوه‌یه‌که‌ به‌ره‌و خراپی ده‌پوات. شته‌کان باش نایه‌نه‌ پیشچاوم، بێده‌چیت پۆزگاریکی خراپ به‌پێوه‌بیت». بولبولیار به‌هه‌مان ده‌نگی ترساو و نا‌ئارام‌وه‌، گووتی «پۆزگاری خراپی چی؟». «پۆزگاری خراپ واته‌ سه‌رده‌می‌ک که‌ ئینسان پتۆیستی به‌فریشته‌که‌ی ناو ناخی خۆی نامینیت، فریشته‌ وه‌ک هه‌ر شتیکی تر به‌مۆفه‌وه‌ به‌نده، دیاره‌ ئه‌وه‌ له‌که‌سیکه‌وه‌ تا که‌سیکی دی ده‌گۆریت. له‌هه‌ندی‌ک مۆفدا که‌ له‌ژیاندا هیچ نا‌که‌ن، به‌س ده‌ژین، دین و ده‌پۆن و ده‌خه‌ون و مندال دروستده‌که‌ن و ده‌مرن. فریشته‌کان ئیشیان نییه، له‌گه‌ڵ مۆفدا ده‌بن، وه‌ک ئه‌وان خاو و بێئیراده‌ن. بولبولیار، ژیا‌نی به‌شی هه‌ره‌ زۆری خه‌ڵک خالییه‌ له‌هه‌موو شتی‌ک، پوچه‌... زۆر پوچه‌. نابوه‌سته، من پتیموانییه‌ ژیا‌ن هه‌مووی پوچ بیت، یاخود ژیا‌نی هه‌موو که‌سه‌کان وه‌کو یه‌ک پوچ بیت، پوچیش شتی‌که‌ به‌یه‌کسانی دابه‌ش نه‌کراوه‌... ژیا‌ن شتی‌ک نییه‌ جه‌وه‌ره‌که‌ی لای هه‌موو که‌س یه‌ک شت بیت. گه‌ر له‌بیرت بیت ئه‌مشه‌و دکتۆر گووتی «ئینسان مه‌خلوقی‌کی هه‌له‌یه‌»... گه‌ر بیرت بیت شتی‌کی وای گووت... به‌لام نا، ئینسان بوونه‌وه‌ری‌کی هه‌له‌ نییه، نه‌وه‌کو هه‌له‌ نییه، به‌لکو ئه‌گه‌ر هه‌له‌ش بیت هه‌یزیک له‌ناخیدا‌یه‌ ده‌توانیت راستی‌بکاته‌وه‌. من قه‌ت له‌م توره‌بوونه‌ بێمانایه‌ی دکتۆر له‌خودا

تیناگم. تۆ ده توانیت به کیسه لیک به بۆقیک، به قالۆنچه به ک بلّیت هه له یه، به لام ناتوانیت به مروف بلّیت هه له یه، چونکه مروف به پپچه وانه ی هه موو بوونه وهره کانی تر، تاکه شتی گردونه که ده بیّت خۆی خۆی ته وای بکات. تیمده گهیت بولبولیار .. تیمده گهیت، خودا ئه و توانایه ی پپچه خشیویت که خۆت خۆت ته وایکهیت ... جه هه نه م شوینی ئه و که سانه نییه که سیکسی حه رام ده که ن یان نوژناکه ن یان ناچن بۆ حه ج، ئه وانه هه مووی قسه ی پرپوچن. جه هه نه م شوینی ئه وانه یه که ئه و توانا گهره یه ی ناو خۆیان ناخه نه کار ... ئه و توانایه ی نه توانن خۆیان ته وایکه ن ... هیوادارم تیمبگهیت». بولبولیار به راشکاوانه گووتی «نا جه نابی مه هدائیل تیناگم». «باشه ... باشه ... تۆ هه میشه توانای نه وهت هه یه شتیک بگوریت، هه موو ئینسانیک مه حکومه به وهی خۆی خۆی ته وایبکات، ئینسان بوونه وهریکی ناته واره، به لام هه له نییه ... نیشی من وهک فریشته ئه وه یه یارمه تیت بدهم تۆ بتوانیت خۆت خۆت ته وایکهیت. هه مو ئه و هیزانه ی مروفیان ئابلۆقه داوه، پپیده لّین: تۆ ئه مهیت، تۆ ئه وهیت یان ده بیّت ئه وه بیت یان ئه مه. به لام ئیمه ی فریشته لییده پرسین: بۆ؟ ده لّیین نا، ده لّیین ده شیّت تۆ شتیک تریش بیت، ده شیّت به پنگایه کی تریشدا برۆیت، ده شیّت چیرۆکیکی ترته هه بیّت. فریشته جه وه ره بنگه رده که ته بهر له وهی ئه وانی تر بیته ناوته وه و شتیک تری لیدروستبکه ن ... فریشته خۆتی بهر له وهی دونیا له هه موو لایه که وه داگیرت بکات، بهر له وهی ته وای ته سلیمی ئه وانی تر بیّت». بولبولیار گووتی «ئه ی فریشته ی من کوا ... فریشته ی من له کوپیه؟ بۆ ئیمه ده ژین و ههستی پیناکهین». «بهشی هه ره زۆری مروف له بهشی هه ره زۆری ژیاناندا ههست به بوون و نه بوونی فریشته ناکه ن، چونکه فریشته مه خلوقیکی بیده نگه، ناهیلّیت ببینیّت و ههستی پپبکهیت، وهک چۆن بهرده وام ههست به جهریانی خۆین و ته زووی

خه يالسی خۆت ناکهیت، ههست به بوونی ئه ویش ناکهیت... به لام که فریشته کان نه خوشده که ون، که ههستده که ن ته و او خنکا ون، ته و او له بیرچوونه ته وه، که ده زانن مرۆف هه موو شتیکی پیچه وانه ی ئه وه ده کات که له ناخیدا ده یه ویت، که ده بینیت هتیزکی تر له ده ره وه، ئینسانی له سه ر شتیکی به د کوک کرده، که ده بینیت ئینسان به به وایه کی ئه ستور و کوشنده وه درۆ له گه ل خۆیدا ده کات، له ویدا فریشته که ی ناخی نه خوش ده که ویت».

مه هدا ئیل له ویدا وهستا و سه یری بولبولیاری کرد. وهک ئه وه ی قسه کان ئه م گه نجه پيشن و باریکه یان ته و او ترساندیت، به سامیکه وه پرسى «ئهی که فریشته کان نه خوشکه و تن دواتر چی ده بییت؟». «گوئیگره هۆشهنگی عزیزم، به شی هه ره زۆری فریشته کان له ناخی مرۆفا ده مرن و که س هه ستیان پیناکات، به لام هه ندیجار که مرۆفه کان ته و او پیسده بن، ته و او له هه موو شتیکی دزیو و ترسانا که وه ده ئالین، ئه وکات هه ندی له فریشته کان هه وڵده دهن پابکه ن، هه وڵده دهن بینه ده ری. وهک چۆن که سیک ده یه ویت له گه مارۆی ئاگریکی که وه هه لبيت، فریشته کان ده یانه ویت هه لبيت، تیده گه یت ده یانه ویت له و جوغزی مردنه ده رچن و بیشکین... باله کانیا ن درێژه که ن و هیدی هیدی هه وڵده دهن بترازین».

بولبولیار به ترسه وه گووتی «که واییت ئه و مه خلوقه بالدارانه ی من ده یانبینم، چیه... کین؟». «جیا بوونه وه ی فریشته له ئینسان ئاسان نییه، ما وه یه کی درێژی ده ویت تا فریشته یه ک ده توانیت له خاوه نه که ی پابکات، فریشته کان که زانیان بوون به مه خلوقات ی بیسوود، بوون به به شیکی زیاده، به شتیکی فیدرا و فه رامۆشکراوی ناو ئینسان، ئیدی ده پۆن. ئه و که سانه ی تو ده یانبینیت، ته و او فریشته کانی ناو خۆیان

فەرماۋىشكردوھ ... ئو مۇڧە بالدارانەي تۆ دەيانىنىت، فرىشته نىن، بەلكو ئەوانەن كە فرىشته كان لە ناخە وەرپا بالەكانيان بۆ جىابوونە و ھاتنە دەرەوھ درىژكردوھ ... گوڭگىرە بولبوليار، بەشى ھەرە زۆرى فرىشته كان كە دىنە دەرەي دەمرن، بەشى ھەرە زۆريان دەمودەست يان پاشماوھ يەكى كورت دەمرن، گەر نەمرن لە بەرئەوھ يە ھىشتا شتىك بە ناخى مۇڧەوھ گرىياندەدات. فرىشته كان كە دىنە دەرەوھ، لە جىگايە كدا دادەنىشن و دەمرن، لە ژىر درەختىكدا، لە كەلاوھ يە كدا، لە گوڭ ئاويك، بە ماندوويى خۆيان كىشەدەكن و بەيئەنگى و بە ئازارىكى زۆرەوھ ماللاويئەدەكن، بەلام زۆر كەم كەس دەيانىنىت. تۆ يەكىكى لەوانە، يەكىكى لەو مۇڧە كەمانەي دەتوانىت فرىشته كان يان ھەندىكيان بىنىت، وەك دكتور شوكاك ... وەك ئو. پەنگە ھۆكەي ئەوھ بىت ئىوھ لە ناختاندا فرىشته كەي ناو مۇڧتان خۇشەدەوئە ... يان ... نازانم؟ ... پەنگە ھۆكەي ئەوھ بىت فرىشته كەي ناو پۇخى خۇتان ئازار نەداوھ، يان پەنگە ھۆكەي ئەوھ بىت لە دروستكردنى ئەم دنيايەدا بەشدارىتان نەكردوھ ... من نازانم ... نازانم بۆ تۆ يان دكتور شوكاك من و بالەكانم دەبينن و كەستىكى تر نايانىنىت؟. دوور نىيە قسەكانى دكتورىش دروست بىت، بە دوورى مەزانە من مەخلوقى ناو خەوى ھەر دووكتان بىم. من مەھدائىلى فرىشته ھىچ نەبم جگە لە خەونىك كە تۆ و دكتور شوكاك و كەسانىكى تر لە يەككەندا دەبينن ... خەونى بەكۆمەلى ھەندىك مۇڧى كەم بىم كە لەم شارەدا پىويستيان بە منە، پىويستيان بەوھ يە باوھريان بە فرىشته يەك ھەبىت. عەقلىتان، زانستتان، حىكەتتان پىتاندەلئەت: شتىك نىيە ناوى فرىشته بىت، پىتاندەلئەت، مۇڧ جگە لە ھاودەمى گورگ ھىچى تر نىيە، بەلام بىئاگاي خۇتان، لەگەل ئەوھى ھەموو پىسى و دلپەقى ئىنسان دەبينن ناتانەوئە پىتاندەلئەت، لە جىگا ھەرە تارىكەكانى بىركردنەوھ و خەيالتاندا خەزتان لەوھ يە باوھ پىكەن كە

مروّف له ناخدا گورگ نییه و فریشته‌یه ... چه‌زنان له‌وه‌یه باوه‌په‌که‌ن
 که هاوړیکانتان یان خوښه‌یسته‌کانتان دل‌په‌قن، وهک دکتور شوکاک که
 نایه‌ویت باوه‌پکات که ژنه‌که‌ی فریشته نییه . دور نییه من خه‌ویک
 بم که له یهک کاتدا له ناو کومه‌لّیک سهری جیاوازا ده‌سوپ‌تمه‌وه،
 تارماییهک بم که ده‌توانم له یهک ساتدا له‌ناو ده‌یان خه‌یالدا بیم و
 برپوم ... دور نییه، ورپنه‌ی نه‌وانه بم که ده‌زنان شته‌کان به‌ره و خراپتر
 ده‌پوښ . نازانم، منیش نازانم چپیم، به‌لام ده‌زانم گه‌ر به‌ره‌می خه‌ونه‌کانی
 ئیوه‌بم، یاخود له ده‌ستکردی ورپنه‌کانی ئیوه‌بم، هیچ له‌وه ناگورپیت
 که من هم و هه‌ست به خوم ده‌که‌م، هه‌ست به باله‌کانم ده‌که‌ن،
 هه‌ست به بوونی فریشته‌کانی تر ده‌که‌م، ده‌زانم ئیشیکم هه‌یه ده‌بیت
 جیبه‌جیبیکم . من هه‌رچیه‌ک بم ئیستا لی‌ره‌م، له‌م ژوروردا له‌گه‌ل‌تدام،
 هه‌ردوکمان لی‌ره‌ین، یهک ده‌بینین، قسه‌ده‌که‌ین، ده‌زانیډ دکتور شوکاک،
 له‌و دیو خه‌وتووه، له‌وانه‌یه نه‌ویش ئیستا خه‌و به منه‌وه ببینیت .
 دور نییه هه‌موو ئیواره‌که به ورد و درستییه‌وه به ده‌ستکردی شه‌راب
 بزانیټ و وهک ورپنه‌ی مه‌ستان بیته‌ پشچاری، بلایت هه‌موو ژیانم له‌گه‌ل
 مه‌دانلدا هیچ نییه جگه له نیشانه‌ی تیځوونی په‌یوه‌ندی من به
 دونیاهه، دواي نه‌وه‌ی نه‌غه‌ده ماردینی هه‌موو نه‌و کوشکه هه‌واییانه‌ی
 له سه‌رمدا پوخاند که دروستمکړدبوون . به‌لام هه‌رچیه‌ک بیت، ئیستا
 دکتور ده‌مبینیت و توش ده‌مبینیت، وهک چوڼ دوو‌جاری تریش منت
 بینیه‌وه، وهک چوڼ پیشترووّه بالداره‌کانت بینیه‌وه ... نا من ناتوانم
 پیتبلیم ناخو تو نه‌خوښی یان ساغ .. ثایا من هم یاخود تو منت
 دروستکړدوه ... من هم یان تو نه‌خوښیت و نه‌و چاوه قوول و دوربین
 و غه‌مگینانه‌ت منیان دروستکړدوه» .

به ده‌گه‌ن پښه‌که‌وت هوشه‌نگی بولبولیار وه‌ها ته‌ماشابکات و
 به‌رزیت، که‌مجار به‌و جوړه هیمنی خو‌ی له‌ده‌ستده‌دا، ئیستا له‌نیو

ئەو گەرما شەوانەیی ھاویندا، تەزوویەکی سارد بە لەشیدا تێدەپەپی.
توند ھەردوو قۆلی خۆی دەگرت و کەمێک چاوی لێکدەنا، وەک بەکێک
ھەر ئێستا لە گۆمیکێ سارد ھاتبێتە دەری دەلەرزێ و بە ئەسپایی
دەیکووت «مەھدائیل من نەخۆشم... نەخۆشم».

مەھدائیل بێتەوێ غەمخۆرییەک دەرخابا، گووتی «دووڕ نییە نەخۆش
بیت... بە ھیچ جۆریک دووڕ نییە. قەت خۆت پێشانی دکتۆر داوە؟»
«نا مەھدائیل، خۆم پێشانی دکتۆر بەدەم بۆی چۆ؟ بۆی مەوێ بەلدار
دەبینم؟ بۆی فریشتە دەبینم قەدەکات... چیرۆک دەگێڕێتەو؟ چۆن
دەتوانم وابۆم، ھیچ کەسێک باوەرم پێناکا، دەمخەنە شێتخانەو».
مەھدائیل بە غەمگینییەو لە سەر شوینی جارانی خۆی دانێشتەو و
گووتی «پاستدەکەیت لەویدا لە سەر ھەقی، باشتەر ئێنسان نەتێنییەکە
لای خۆی ھەلگرت. بەلام تۆ خۆت باوەرت پێمە... وانییە؟ باوەرت
پێمە؟». «یان دەبێت باوەر بە تۆبەم یان بە عەقڵی خۆم. بەلام
مەھدائیل، من ماوەیەکی زۆر باوەرم بە عەقڵی خۆم نەماوە، ماوەیەکە
ھەستدەکەم نەخۆشکەوتووم و بەرەو شێتی دەچم، بەلام ھێشتا توانام
ھەبە ئەو شێتی بەشارمەو، بەوێ بەردەوام سەیری دوور دەکەم،
بەردەوام خۆم واپێشان دەم کە لە جیگایەکی تەرم و خەیاڵم لە
شوینیکی تەر، لە پاستیدا من جۆرە بەشەرێکم کە ھەمیشە سەیری
شوینی تەروشتی تەرو سەردەمی تەردەکەم کە لە منەو دیارنێن...
بەوێ شێتی بەکەم دەکەم بە ژێرەو. مەھدائیل من زۆر نەخۆشم.
بەلام پێمبۆ ئەو ھەموو سەلەیی من تێیاندا تۆم نەبینی: لە کوێ
بوویت... بۆ تۆم نەدەبینی؟». مەھدائیل بۆیە کە مجار بە دەنگی بەرز
پێکەنی، زۆر بەرز کە بۆلبولیار لەو باوەریدا بوو دکتۆر مستەفا شوکا
بە ناگادەھێنێتەو. لە پێکەنیندا مەھدائیل ھەسەرت و نیگەرانی پێو
دیارنەما، وەک کەسێکی دنیایا لە ھەموو شتێک قاچی خستە سەر

قاچی و ته‌ماشای بولبولیاری کرد و گوتی «عه‌زیزم من ناوه‌که‌شتم بیر نه‌مابوو، خو خۆت بینیت، خۆت به چاوی خۆت بینیت، من ناوه‌که‌شتم بیرچوو‌بووه‌وه. هه‌رکاتی‌ک من ناوی تۆم بیرچوووه‌وه، ئه‌وه نیشانه‌یه بو ئه‌وه‌ی تۆش منت بیرچۆته‌وه. مرۆف وایه جگه له عه‌قل باوه‌پی به هیچ هیزکی تری ناو خۆی نه‌ماوه. من پیزم بو عه‌قل هه‌یه، له به‌رده‌میدا ده‌نوشتی‌مه‌وه، به‌لام مرۆف نابیت هیند ترسنۆک بیت، هه‌ر شتی‌ک عه‌قل نه‌یتوانی ته‌فسیری‌کات ده‌موده‌ست فریبداته ئه‌ولاوه... به‌داخه‌وه مرۆف واده‌کات، ئه‌وه‌تا تۆش منت بیرچۆته‌وه». بولبولیار وه‌ک سه‌ری زۆر بئیشی‌ت، ده‌ستی گرت به سه‌رییه‌وه و گوتی «نا مه‌دانیل، تۆم بیر نه‌چۆته‌وه، به‌لام باوه‌پم پیت نه‌بوو... ده‌بوو باوه‌پم پیت نه‌بیت... من له سه‌ره‌تای ده‌ستپیکردنه‌وه‌ی شۆرشه‌وه هاورپیکانم زۆربه‌یان له سیداره‌دران. من له سه‌رده‌مه‌وه خۆم ده‌شارمه‌وه. له ساته‌وه وه‌ک که‌سی‌ک ده‌زیم بوونی نه‌بیت، هه‌ولده‌دم که‌س بیرم لی نه‌کاته‌وه، ده‌مه‌ویت له بیر شۆرش بچه‌وه، له بیر ده‌ولت بچه‌وه، له بیر هاورپی دیرینه‌کانم بچه‌وه... ده‌مه‌ویت نه‌میتیم، بيم به هه‌لم یان تارمایی یان هه‌ر شتی‌ک که له هه‌وادا بلّوده‌بیته‌وه و ونده‌بیت... له سالانه‌دا ته‌نیا یه‌ک شت منی له سه‌ر زه‌وی پاگرتوووه... یه‌ک شت و هه‌چی تر، ئه‌ویش شیعره، حه‌زی من له شیعر. حه‌زی بێمانای من له شتی‌ک که هیچ له دنیا ناگۆریت. له ماوه‌یه‌دا بینینی مه‌خلوقاته بالداره‌کانم ده‌گێژایه‌وه بو نه‌خۆشییه‌کی ده‌رونی. ده‌بوو زۆر ئیشبکه‌م بو ئه‌وه‌ی شی‌ت نه‌بم، له به‌رنه‌وه هه‌رکاتی‌ک تۆ ده‌هاتیته‌وه یادم، ده‌موده‌ست ده‌رمده‌کردیت. زۆر توند ده‌رمده‌کردیت، زۆر پتووستیم به عه‌قلم بوو، زۆر زۆر... به جۆری‌ک ئه‌و پتووستیه ئازاری ده‌دام... ده‌بوو هه‌موو شتی‌ک به‌عه‌قل حیساببکه‌م، له عه‌قلیشمدا فریشته‌کان بوونیان نییه... تۆ بوونت نییه... ته‌نیا کاتی‌ک ده‌توانم تۆ ببینم که له مرۆفدا

شتیک ببینم عەقل نابینیت. بە لām لە من گەڕێ، لە بە سەرھاتی من بگەڕێ. بۆم تەواوبکە، حیکایەتەکە ی خۆتم بۆ تەواو بکە، فریشتە یەک کە دیتە دەری دەچیت بۆ کوێ؟ چی دەکات؟ دەمریت و تەواو. لە چنگ ئێمە هەڵدیت و دەمریت... دەبیت ئەو هەموو شتیک بیت... هەموو شتیک بیت؟».

«نا بە راستە بولبولیار، پێشتر نەبوو، یاخود من نەمبستوو لە هیچ سەردەم و جیگایە کدا فریشتەکە ی ناخی مرۆف بەم جوۆرە لە دەستی هەلبیت، پێدەچیت ئەمە نەخۆشییەک بیت لە نیو فریشتەکانی ئەم شارەدا بڵاوبوو پێتەو. یەکەمجارە فریشتەکان بە جوۆرە مرۆف بە جێدەهێلن... یەکەمجارە. بولبولیار خۆت دەزانیت چوونە دەرەو بە شەو ئاسان نییە، بە لām گەر دەتەوێت ئەمشەو دوو جیگای گرنگت پیشاندە دەم، دوو جیگای زۆر گرنگ. بەو مەرجە ی گفتم بدەیتێ کە یارمەتیم دەدەیت. ئێمە جنسیکی نەخۆش و لێقەوماوین... ئەو ی بەمانبینیت دەبیت کۆمە کمانبکات».

مەه دائیل دەنگی لەرزیک و غەمیک قوولسی تێدا بوو. بولبولیار لە جیگای خۆی هەستا و گووتی «مەه دائیلی فریشتە، بۆ ئەو ی تێبگەم تا بنی جەهەنەمیش لەگەڵتدا دێم... دەتەوێت چیم نیشانبدەیت، نیشانبدە. ئەو زۆرتر بەرگە ی گومان ناگرم... شتیکم پیشانبدە یەقینم بداتێ... شتیک یەقینم بداتێ، یەقین». مەه دائیل لە جیگای خۆی هەستا و بە ئەسپایی گووتی «یەقین؟ یەقین لە هیچ شتیکدا نییە، بەتایبەت من ئێستا گومانم لەو هەیه من هەم یان نیم، ئاخۆ خەونیکم ئێو دەمبینن یان گەر ئێو شە نەبن من هەم. تۆش نازانیت ئاخۆ من خەونیکم تۆ دەمبینیت یان چیم... لە بەر ئەوە باسی یەقین مەکە، عەزیزم باسی یەقین مەکە... تەنیا شتیک من بپروام پێتە ی و دەببینم

و دەستى لێدەدەم، ئەوێه فریشتەکان دەمرن. لەو زیاتر یەقینی دیکەم نییه».

مەھدائیل و بولبولیار پێکەوێه لە مالى مستەفا شوکاکی هاتنەدەرێ،
 بێدەنگییەکی سەنگین هەم لە سەر زەوی و هەم لە ئاسمان بوو،
 مانگەشەوێکی پۆشنبوو، بەلام پێدەچوو تریفەش بە جۆرێک ئالودەى
 ھێمنی و خەوتن و بێدەنگی بوویت، لەگەڵ تیشکی خۆیدا کێشی ئەو
 سەنگینیە ھەلگریت. شەقامەکان ترسناک و پڕ لە چاوەپوانی دەیانناواند،
 گەپۆکی شەویش وەک ھەمیشە لە ھەرجێگایەکیەو دەربەگەوتایە و بە ھەر
 کوچەیکدا برۆشتبایە ژيانى لە مەترسیدا بوو. گەر ئێستا یەکیک لەو
 تاریکیەدا ببینینایە، وایدەزانى ھەردووکیان فریشتەن، بە دوو ھەنگاوی
 خێرا دەپۆشتن، گەرچی جلەبرگ و پوخسار و شێوێ پۆشتنیان
 بەیەک نەدەچوو، بەلام ئیقاع و خێرايیان وەک یەک بوو، پێدەچوو
 ھەردووکیان لە یەک باری پۆحیدا بن، کەمێک گورج، کەمێک پەلە،
 کەمێک وێڵ دیاربوون. دواى ئەوێ کۆمەلێک گوزەریان جێھێشت و لە
 ھەندێ شەقام پەپینەو، بولبولیار پرسى «بەرێز مەھدائیلی فریشتە،
 دەمەوێت ئەوێ بزانم، گەر فریشتەکان بپۆن چی بە سەر مەروفا
 دێت، دلێرە قتر دەبێت یاخود چی؟». بەو پرسیارە مەھدائیل جۆشى
 مالى ئەوێ تێگەرپایەو و دەستیکردەو بە قسەکردن و گوتى «ئێنسان
 لە مێژووی دووردیژی خۆیدا و سالل دواى سالل و جەنگ دواى جەنگ
 و نەھامەتى دواى نەھامەتى ئەوێ بپەرچۆتەو کە فریشتەیکە ھەیە،
 مەرج نییە ئەوێشى فریشتەیک لە ناوێ پوناکیدەکاتەو، ئاگاداربێت
 کە فریشتەیک لە ناوێ پوناکیدەکاتەو... مامى مامى لەناو ئێنساندا
 ھێزى جیاواز قسەدەگەن، دەیان ئارەزوو و ویستی نەپێنى پێکەوێه دەنگ
 بەرزەکەنەو، دەنگ کە ھێچ شتێک پێکەوێه کۆیان ناکاتەو، ھەریەکەى
 پەلى مەروفا بۆ شتێک و بەرەو شوێنێک و پووەو مەبەستێک پادەکێشن.

ده‌نگی فریشته زۆرجار نوزده‌یه‌که، زۆرجاریش ته‌نیا نیگا‌کردنیکی غه‌مگینه له‌هه‌موو شته‌کان و کرده‌وه‌کان، زۆرجار ئه‌و فریشته‌یه‌ سه‌له‌های سالّ ده‌بیت به‌ژێر ئه‌و ده‌نگانه‌وه. فریشته‌ لاوازه، کاریکی وه‌ها گه‌وره‌مان له‌ ئینسان بۆ نا‌گریت، ته‌نیا هاوارمان هه‌یه، ئه‌و هاواره‌ش به‌تێپه‌رینی زه‌مان و سه‌رقالی مرۆف به‌دو‌نیاوه، بۆته‌ نوزده‌یه‌کی بچوک که‌م که‌س ده‌بیستیت. تا ئینسان که‌متر بگه‌رێته‌وه‌ بۆ ناخی خۆی و که‌متر په‌رسیاریکات، که‌متر گومان بکات، فریشته‌که‌ی زیاتر و زیاتر ده‌که‌وێته‌ سه‌ردابیکی تاریکه‌وه. به‌شی هه‌ره‌ زۆری فریشته‌کان له‌و سه‌ردابه‌دا ده‌مرن، یان بیهۆش ده‌میننه‌وه‌ یاخود خه‌وتنیکی دووردریژ ده‌خه‌ون... ئه‌وه‌ی من فریشته‌ بناسم و لێی تێگه‌یشتم، ئیشمان ئه‌وه‌بووه‌ خه‌یا‌لاتی ژیا‌نی جیا‌واز دروستبکه‌ین و بیه‌خینه‌ به‌ر ده‌ستی ئینسان. ئه‌وه‌ ئیشی ئێمه‌ بووه، به‌لام ئینسان سالّ دوا‌ی سالّ و سه‌ده‌ له‌ دوا‌ی سه‌ده‌ له‌و ده‌رده‌وه‌ ئالاه‌ که‌ یه‌ک پێگا‌ بگری‌ت و تا ده‌گاته‌ سه‌ر جه‌ه‌نمی خۆی پیا‌په‌رات. ئه‌وه‌ کاریکی کردوه‌ ئێمه‌ بیه‌ن به‌ مه‌خلوقات‌ی بێ‌ئیش که‌ ته‌نیا کارمان خه‌وتن و ته‌نیا‌یی و مردن بیت. خه‌ویک که‌ زۆر که‌م لێی به‌ ئا‌گادێن. به‌وجۆره‌ ئێمه‌ سالّ دوا‌ی سالّ له‌ سه‌ردابیکی تاریکا‌ دی‌له‌یه‌ین، بێ‌هه‌ی هه‌یج که‌س ئا‌گادارمان‌بیت یان به‌توانه‌ین ده‌نگی خۆمان بگه‌ینینه‌ مرۆف. هه‌ندێ‌جار و له‌ هه‌ندێ‌ک مرۆف‌دا فریشته‌کان به‌هێ‌زن، ئاسان‌خامرن، له‌ ساتێ‌کا‌ که‌ ته‌وا‌و له‌ ئینسان بیه‌یوا ده‌بن په‌ریاره‌ده‌ن زیندان بشکێ‌نن و له‌و بێ‌ده‌نگیه‌دا نه‌مرن و بێ‌نه‌ده‌ری و به‌رۆن و مرۆف به‌جێ‌به‌ێ‌ن. هه‌ر فریشته‌یه‌ک که‌ له‌ سه‌ر زه‌وی ده‌بی‌ینی له‌ ئاسمانه‌وه‌ دانه‌به‌زیوه، به‌لکو له‌ پۆ‌حی مرۆفێ‌کی ماندوو هه‌له‌هاتوو که‌ په‌یوه‌ندی به‌ ناخی خۆیه‌وه، به‌و فریشته‌یه‌وه‌ نه‌ماوه‌ که‌ له‌ ناوی‌دا ژیا‌وه. نا بولبولیا‌ر ئه‌و که‌سه‌ی فریشته‌که‌ی پا‌ده‌کات و له‌ده‌ستی هه‌لدێ‌ت، چیدی له‌وه‌ دل‌په‌قتر نا‌بیت که‌ هه‌یه، هه‌ر کات فریشته‌کان هه‌له‌هاتن واته‌ ئینسان دوا‌ سنووری

خوى پړيوه. ژوربهى خه لک فریشته کانی خویان نابینن، که باله کانیان دريژده کهن، که ده یانه ویت بترازین و له ئینسان دهرچن و له تاریکیدا نه مرن. نایان بینن، چونکه هیچ کات نه یانناسیون، هیچ کات ههستیان پئ نه کړدون، هیچ کات گوئیان له ده نگیان نه بووه، به لام هه ندیک مروؤی تر نا... هه ندیک مروؤی تر نا... هه ندیکیان باله کانی خویان ده بینن، پوژیک له بهر ناوینه یه کدا دوه ستن و باله کانی ئه و فریشته یه ده بینن که ده یه ویت لییان دهریچیت، ئه و بوونه وهره ی به هه موو هیزی خوى ده یه ویت له مروؤ بترازیت. ئیمه مه عشره ی فریشته کان وه های ناوده نیین «ترازان»... ترازان ساتیکی گرنگی بوونی ئیمه یه، ئه و ساته یه که به هه موو توانای خومان بالمان به ره و دهره وه ی ئینسان دريژده کهن... تراک... به هه موو توانای خومان یه ک جار، چی هیزمانه کویده که یه وه و باله کانمان به ره و دهره وه ده کیشین. نه وانه ی فریشته کانی خویان ده بینن له له شیان دیته دهرئ و به ماندوویتى، وهک مه خلوقیکى تیکشاکو و شکست، نه خوؤش و ترساو دیته دهرئ، تیناگهن... ته وایى ئه و ساته به خه ویتیکى ناخوؤش ده زانن، به مونه که یه کی ترسناک... فریشته کان که دینه دهرئ غریبن، توانای قسه کړدنیا نیه، توانای پویشتنیا ن کزه، توانای فرینیا ن نیه، ژوربه یان نه خوؤشن. ژوربه یان له کاتى هاتنه دهره وه دا دهرن. نه وان به پله ی یه ک له ناو ئینساندا ده توانن بژین، وهک بوونه وهره ی سه ربه خو هه لئا که ن، بوئه پتوئیستیا ن به یارمه تی هه یه، پتوئیستیا ن به پزیشک هه یه، پتوئیستیا ن به وه هه یه خاوه نه که یان بیان بینیت و له باوه شیا ن بگریت بو ئه وه ی بتوانن بژین... گهر به پتوئی ئه زمونى ئه م چند ساله ی خوؤم قسه بکه م فریشته کان ژوربه یان که دینه دهرئ تاریکی و بیده نگی و فهراموؤشى دووردریژ کوشتونوى، به ده گمه ن فریشته یه ک ده بیننه وه وهک مه هدائیلی هاوړیت ته ندروستی باش بیت، به ده گمه ن. بولبولیار، بزانه من هه موو شتیک دهریاره ی

فریشتەکان نازانم، بەلام لەو سالانەدا کە خۆم وەک فریشتەیهکی تەنها هەست پێکرد، فریشتەیهکی بێخواوەن و بێساحیب، کە کەسیک منی بۆ کاریکی نەزانراو لە سەر زەوی جێهێشتوو، نە شتیکی تەواوم لە سەر میژووی ئینسان دەزانی و نە شتیکی نەوتۆش لە سەر میژووی فریشتەکان. دەبێت بڵێم ئەوسا فریشتە هەڵاتوووەکان زۆر کەم بووین، زۆر کەم بووین... هێندە کەم هیچ ئینسانێک هەستی بە بوونمان نەدەکرد، لەم شارە گەورەیدا چەند دانەیەک بووین... لەو دەمدا شەویەک فریشتەیهکی پیرم لە نزیک مزگەوتی مەلا لەقلەقووە بینی، لەو سەرسوچەدا کە دەچیتووە سەر ئامادەیی سەفینی کچان، فریشتەیهکی ریش سپی و ماندوو، گەرچی جووتیک بآلی زۆر گەورە پێوهبوو، بەلام بە ئەستم دەیتوانی بیانجولێنیت. فریشتەش هەرکاتیک نەیتوانی بالەکانی خۆی بچولێنیت و بەزیانبکاتووە و یاریان پێبکات، دەریانبخات و بیانشاریتووە، ئیدی نزیکی مردنە. عەرەبانەیهکی زۆر گەورە پێوو... ئەو عەرەبانەیهی کە تۆ یەکەجار بینیت. یەکەجار لە ڕینگای ئەووە زانیم کە ئیشی من ئەوێە فریشتە مردوووەکان کۆبکەمەو، بەم شار و دەفەرانی دەورووبەردا بگەرێم و لە هەر جێگایەکدا تەرمی فریشتەیهکی مردووم بینی بێخەمە سەر ئەو عەرەبانەیه و بێخەم بۆ گۆرستانی فریشتەکان... خوالێخۆشبێت ناوی ئەلیائیل بوو، دۆست و برادرێ لەناو ئادەمیزاداندا زۆریوو، من و تۆ ئیستا دەچین بۆ کەشتیی فریشتەکان. بەئێ عەزیزم دەبێت ئیستا بچین بۆ کەشتیی فریشتەکان، سەرەتا بۆ گۆرستانی فریشتان و دواتریش بۆ بیمارستانەکە».

هەر پستەیهک لە زاری مەهدائیل دەترازا بۆ بۆلبولیار وەک تیر و کوتەک بوو. مەهدائیل دواي ئەو بێدەنگ بوو، سەری داخست و وەک بیر لە شتیکی دی بکاتووە، ماوێەک بە هێمنی پێیکرد. بۆلبولیار لە ناووە

شلّه ژا بوو. وهک که سیک درهنگ گه یشتبیتته ویستگه ی شه مه نده فهریک و جگه له چۆله وانی و تاریکی، هپچی دی نه مابیت له گه لیدا سه فهریکات، په شوکاو و بزر دیاربوو، وهک ناچار بیت له دوا ساتدا پلانی سه فهریکی گرنګ و دووودریژ بگورپیت، سهیری مه هدائیلی کرد و گووتی «ها... چۆن... به رهو کوئی، به رهو کوئی؟». مه هدائیل بیتته وهی وه لامبداته وه، دهستی خسته گیرفانی و سهری داخست.

بولبولیار ههستی کرد له جیگاهه کدان نزیک له گه رهکی غه مپاشاوه، به لام کوچیهک و پښتیهکه پښتیه نه بیینیوه، به تهنشت پریزیک باله خانه ی کۆن و بیتته نگدا تپه پین که پیده چوو پیکرا چۆلبن و کهس له ناویاندا نه زی. دوا ی که میک پویشن، گه یشتنه بهر دیواریکی گه وره، شورایه کی کۆن و نهستور، نه وهسته ی ده دایه مرف وهک له بهردی قه لا دیرینه کان دروستیو بیت. به راسته ی دیواره که دا ماوه یه کی کهم پویشن و گه یشتنه بهر ده رگاهه کی ناسنینه بچوک، وهک هه ره یه کییک له و ده رگا نه خشدارانیه ناسنگره ده ستره نگینه کانی شار دروستیده کهن. مه هدائیل به کلیک ده رگاهه ی کرده وه و گووتی «نیره له شاره وانی وهک مولکی حاجی نیسماعیلی مه له کبین تۆمارکراوه، یه کییک له مه لاک و زه ویداره به ناوبانگه کانی شار، که پیده چیت یه کییک بیت له و یه کهمین که سانه ی فریشته یان بیینیوه و له گه ل عه لیائیلی فریشته دا دۆست و براده ربوو. وهک بیسترومه ناوی مه له کبین له وه وه هاتوو که توانیویتی مه له ک بیینیت و خه لکی به هوی نه وه وه، جا بۆ گالته بیت یان بۆ حورمه ت ناوی مه له کبینان لیناوه. خوی له و خانوو دا ژیاوه». به دهستی ناماژه ی بۆ خانویه کی گه وره کرد که ده که وته لای چه پی بیستانیکی بچوکه وه. «به لئی نه مه هه مووی مولکی حاجی نیسماعیل بووه، ئیستا ئیمه هه موو مولکه که به که شتی فریشته کان ناوده بهین، سه رچاوه ی ناوه که ده گه پته وه بۆ په یوه ندیه کی دیرینه حاجی

ئىسماعیلی مەلەكبىن لەگەڵ یەكێك لە پۆشنفیکرانى سەردەمى خۆیدا کە جىگایەکی هەبوو ناوی کەشتى نوح بوو . لە کەشتى نوحدا قسە لە پزگارکردنى هەموو توخمەکانى گیانەوەر کراوە بەلام قسەوباسىک لە سەر فریشتە نەکراوە، دەلێن ئەو زاتە دواى ئەوەى هەموو ئەم چیرۆکەى لە دەمى حاجى ئىسماعیلەو هەبىستوو، پێشنیاری ئەوەى داوەتى کە جىگا کە ناوبىت کەشتى فریشتەکان، وەک شوپىنێک کە فریشتە خنکاوەکانى ناو ئىنسان لە توفانى داهااتوو پزگاردەکات . حاجیش لە بیروکە کەدا هەم واتایەکی دىنى و هەم مەجازىکی قەشەنگ دەدۆزێتەو و جىگا کە ناو دەنىت کەشتى فریشتەکان . ئىتر بەشى هەر زۆرى مۆلکەکەى خۆى لە پشتهو تەرخاندەکات بۆ ئەوەى بگرێتە گۆرستانىکى گەورە بۆ فریشتە مردووکان، هەر لە سەر نەفەقەى خوشى ئەو بىنا گەورەى دروستکردو و دایناو بىتە بىمارستان و پشووخانەیک بۆ فریشتان . بە دەستى ئاماژەى بۆ بىناىکى گەورە کرد لە ناو تارىکیدا، بىناىکى کەمێک دوور کە بە پێچەوانەى مالى و درەخت و شتەکانى دىیهو، تارىکتر دەینواند . دواى پۆشستنىکى کورت بە ناو باغ و بىستانىکى چرپا، مەهائىل دەستى بولبولیاری گرت و گووتى « ئێرە خۆیتى، ئێرە خۆیتى... ئێرە کەشتى فریشتەکانە... کەشتى گەورەى فریشتەکانى شارە . من کلێلەکانى ئەم جىگایەم لە عەلیائىلى فریشتە وەرگرت . گۆرستانىک بوو بچوک، لەوانەبوو تەنیا چەند گۆرپىکى تىدابىت . گۆرپەکان زۆربەیان تەخت و کێلەکان هەندىکیان بىناوبوون . وەک مانگ بە ئەنقەست پۆشناى خۆى بگرێتە ئەو سوچەى زەمىن، گۆرستانە کە تىشکىکى تابیەت و زەرد و ترساو پوناکیکردبوو . بولبولیار سەیری لە پان و بەرىنى ئەو مۆلکە هات، جىگا کە بە دەمىیهو بوو گەرەکیکى بچوکى تىدا دروستبکرىت، بەلام یەكێک چواردەورى کردبوو بە باغ و ناوهراستى مۆلکەکەشى بۆ ئەم گۆرستانە جیھىشتبوو . مەهائىل

وهك يه كيك سهر له نوځ و له جینگايه كي ديكه وه حيكايه تيك بگيرپته وه، گووتي «به و جوړه يه، ئه م كه شتيه له سهر مولكي حاجي نيسماعيله كه چنه ساليك له مه و بهر كڅچي دواييكرد، ئيستا ماموستا پريزاني كچي، كه ماموستايه له قوتابخانه ي سهره تاي په روش، ئه وپش فرشته بينيكي بيوتنه يه، مولكه كاني حاجي ده باته پړوه. ئه و بينايه ش كه پيشانمدايت... كه ده كه وپته پشت ئه م به شه ي بيستانه كه وه، بيمارستاني فرشته نه خو شه كانه، پريزان خان چنه ساليكه به ته واوه تي گواستويتيه وه بو ئه وځي. چنه ساليكه ژوره كاني پيشه وه ي وهك مال بو خو ي به كارده هيئت، خانوه كونه كي حاجي نيسماعيلش، شويي پشوي من و هه نديك له فرشته كاني تره، كه ليتره به ناوي باغه وانه وه كارده كه ين». بولبوليار سه يري گورستانه زهرده كي كرد و نه يزاني چي بليت، هه نديك له كيله كان سالي ناشتن و شويي دوزينه وه ي تهرمه كانيان له سه ريو، نوسراوي سهر هه نديك له كيله كاني خوينده وه «يه زدانثيلي فرشته، له ئه يلولي ۱۹۷۸ دا لاشه كي له شه قامي وه فايي دوزياه وه»، «دارايي فرشته، شوباتي ۱۹۷۹ لاشه كي له پشت مالي مام په فعه ته وه كه وتبو» «فرشته يه كي بيناو، نيساني ۱۹۸۳، لاشه كي له به رده م چاپخانه ي سه لامدا بو» «سه لماثيلي فرشته، ئه يلولي ۱۹۸۰، لاشه كي له دهره وه ي شار له ژير سنه و به ريكد دوزياه وه» «فرشته يه كي بيناو، كانوني دووه مي ۱۹۷۰ له به رده م حه مامي مومنازدا سه رما كوشتبو ي» «فرشته يه كي بيناو، به هاري سالي ۱۹۷۷ له كولانيكي ئه وديوي مالي حوسني خاني كه وادرو مردوه». كولنرين گورپي گورستانه كه ده كه پايه وه بو ناوه راستي چله كان. پيده چوو عه لياثيلي فرشته، دامه زرينه ر و دروسته كي گورستاني فرشته كان بيت. مه هداثيل گووتي «به پني ئه و چيروكانه ي من بيستوومن، حاجي نيسمايلي مه له كبين، له گه ل فرشته تايه تيه كي خويدا كه به ناوي «حاجيئيل» وه ناسراوه، عه لياثيلي

فریشتەیان دۆزیوەتەو «دیاره حاجی ئیسماعیل بە پەحمەت بێت ئەوی
 ھەر بە ئەلیائیل بانگەکرد»، وەک دەلێن بە نەخۆشی ھەلیانگرتۆتەو
 و خزمەتیانکردووە و لە مردن پزگاریانکردووە، ھەتا قسەیەک ھەیە کە
 دەلێن دوور نییە ئەلیائیل ھەر فریشتەی شەخسی دووھمی حاجی بێت،
 کە بینویستی و ھەلیگرتۆتەو. بەلام ئەو جێگای باوەڕ نییە، چونکە
 من تائەمڕۆ زانیارییەکی وەھام نییە بیسەلمێنێت کە مەزھوونێک دەشێت
 دوو فریشتەی ھەبێت و ھەردووکیشیان بتوانن لەدەستی ھەلێن. دیارە
 حاجی خۆی پیاویکی دلەرق بوو، سەرەتا نازناوی حاجی ئیسماعیلی
 قراپنەرست بوو، ئیستاش بەشی ھەرە زۆری خەلک ھەر بە قراپنەرست
 ناویدێن. گووتویانە حاجی لە ھەر جێگایەک قراپنێکی بینیبێت لە سەر
 چۆک بۆی چوو، بەلام دواى مردنی حاجیئیل و ھەرکەوتنی ئەلیائیل
 ژيانى بە تەواوی گۆراو. نۆد مەزھوون کە دەزانن فریشتەکانیان مردووە،
 دەبنە مەزھوون چاکەکار و گەورە. دواچار چاکە و خراپە گرێدرای
 ھوشیارییە. کە دڵنیابووت ژيانى بەد ژیاووت و پۆخت بە جۆرێک بە
 دەرد و پەسی ئالودە کردووە فریشتەکەت ژەھراویبێت و بمریت، ئیتر
 ھەندێک ھۆشیان دەگەڕێتەو بەر خۆیان و خۆیان دەبنەو فریشتە. من
 لەو سەردەمەدا لێرە نەبووم، شتێکی تەواو لە سەر راست و دروستی
 ئەم چیرۆکانە نازانم، بەلام بە گشتی ئەلیائیلی فریشتە، کەسێکی
 ناوازەبوو. کە من بینیم تەواو پیریویو، بەلام دیاریوو لە گەنجیدا چ
 ھێز و ئیرادە و توانایەکی گەورە ھەبوو، ئەو منی لەو ئاگادارکردووە
 کە ھێدی ھێدی ژمارەى فریشتە مردووەکان بەرەو زیادبوون دەپۆن.
 گووتی کە پزگاریکی خراپمان لە پێشە. ئەو بە حاجی ئیسماعیل و
 پێزانى کچی ناساندم کە لەو دەمەدا تازە لە شێتخانە گەپابوووە.
 پێزان سەرەتا کچێکی ماخۆلان و تورەبوو کە بینینی فریشتەکان ناپەحەت
 و نادلنیایان دەکرد. چەند سالیکی لە بەغدا سەریان لە کارەبا داوو،

که هاتمه وه عليائيل کردبووی به دؤست و هاوړې خوی و ته و او به جيهانی فریشته کان ناشنايکړدبوو، ده لېن هه ندې شه و سې قوْلې له گه ل حاجی ئيسماعيلدا چوون بؤ هه لگرتنه وهی تهرمی فریشته کان. که من عه ره بانه کم و هرگرت، گورستانه که له چنه د گورېک زیاتری تېدا نه بوو، عليائيل ورده کاری ئیشه نوځکه می به وردی بؤ وه سفرکردم. له هر شت گرنگتر چوڼیتی په فتارکردن بوو له گه ل فریشته نه خو شه کاند. به لام ده بیت پېتېلیم که عليائيل نه ودهم نه یده زانی له سه رده مه کانی تر دا و له شوینه کانی تر په یوه ندی نیوان ئینسان و فریشته چوڼ بووه. پوژیکیان به منی گووت که نه و زور له و چیروکانه ی خو یندو ته وه که مروف له سه ر فریشته نوسیویان و تووشی نا ئومیدیه کی که و ره بووه. هه ندې پوژ به یانی تا ئیوارې له کتبخانه ی گشتی خه ریکی خو یندنه وهی نه و کتېبانه بوو که مروف کان له سه ر فریشته نوسیویان. باوهری و ابو ئینسان فریشته نانا سیت، به درېزایی میژوو یان وه ک بوونه وهریکی فه نتازی سه یریکروه یان وه ک په یامنیږکی خودایی. به درېزایی میژوو ی نه ده ب، مروف وه ک باب ته ټیکی تاییه ت بؤ که یف و سه فا، وه ک کاراکته ریکی خو ش بؤ چیروک، وه ک بوونه وهریک که خه یال ختو که ده دات، نه وه ک به شیکی ماندوو له پوچی خوی فریشته ی بینیه. به پروای عليائيل، ئینسان له پښگای نه ده بیات و چیروکه وه هه میسه فریشته ی له خوی دوور خستو ته وه، نه وی خستو ته به ریکی دنیا و خو شی خستو ته به ریکی دیکه، تا بتوانیت نه و پرسته ترسنا که ی خوی دروستبکات «من فریشته نیم». به پروای عليائيلي ما مؤستام، نه وه ترسنا کترین پرسته یه که ئینسان له میژوو ی خو یدا دروستیکرد بیت. «من فریشته نیم... من فریشته نیم... من فریشته نیم». مروف به رده وام نه و پرسته بیمانایه دووباره ده کاته وه، بؤ نه وه ی پښگا به خوی بدات تا وانه کان نه نجام بدات. ئینسان نایه ویت باوهر به وه به ینیت که فریشته به شیکه له خوی، به رده وام وه ک

غریبه‌یه‌ك، وه‌ك خه‌یالێك، وه‌ك خورافه‌تێك سه‌یری فریشته‌كه‌ی ناو ناخی خۆی ده‌كات. مامی مامی... گهر به‌قه‌سه‌ی عه‌لیائیلی فریشته‌ بیته‌، میژووی ئینسان میژووی هه‌له‌ئاتنیتێی له‌ فریشته‌كه‌ی ناخی خۆی.. ئه‌و راپوابوو كه‌ ئه‌وه‌ ئینسانه‌، له‌ فریشته‌ ده‌ترازیت نه‌وه‌ك به‌ پێچه‌وانه‌وه‌.. به‌لێ عه‌لیائیل وایده‌بینی فریشته‌كان ده‌رده‌كرین، وه‌ك چۆن میوانێك له‌ مال ده‌كریته‌ ده‌ره‌وه‌، فریشته‌كان به‌و شیوه‌ ده‌رده‌كرین. مرۆف هه‌موو شتیك ده‌كات و هه‌موو هه‌ولێك ده‌دات بۆ ئه‌وه‌ی فریشته‌كه‌ی ناو ناخی خۆی بیربجێته‌وه‌، له‌ به‌رئه‌وه‌ی له‌ بنه‌په‌تدا ناتوانیت گوێی لیڤگریته‌ ناشزانیت چی ده‌وێت... ئیشی فریشته‌كان ئه‌وه‌ نییه‌ مرۆف له‌ ئاسمان نزیکه‌نه‌وه‌، به‌لكو ئیشیان ئه‌وه‌یه‌ وابكه‌ن مرۆف خۆی له‌ نزیکتره‌وه‌ ببینیت... بۆیه‌ نه‌هێنیه‌کی گه‌وره‌ت پێده‌لێم كه‌ ده‌بیته‌ بیزانیت، زۆر له‌و فریشته‌نه‌ی من ببینیومن، مولحیدن، له‌ مرۆف به‌ولاوه‌ باوه‌ریان به‌ خودایه‌کی تر نییه‌ له‌ سه‌ر زه‌وی».

هه‌ندێك به‌ ناو گورستانی فریشته‌كاندا گه‌پان، دواتر مه‌ه‌دائیل گووتی «باشتره‌ بیمارستانی فریشته‌كانیش ببینیت، ئێره‌ هه‌مووی پێكرا پێیده‌گوتریت كه‌شتی فریشته‌كان... هه‌مووی پێكرا. به‌لام له‌ بیمارستان ده‌توانیت بۆ یه‌كه‌مجار له‌ نزیکه‌وه‌ ده‌ست له‌ فریشته‌یه‌کی راسته‌قینه‌ و نه‌خۆش بده‌یت... ئێستا چهند نه‌خۆشێكمان هه‌یه‌ كه‌ ژایانی هه‌موویان له‌ مه‌ترسیدایه‌، مه‌سه‌له‌ی مردنیان ته‌نیا مه‌سه‌له‌ی كاته‌».

هه‌ر دووکیان به‌ ناو بیستانه‌كه‌دا پوه‌و ئه‌و بینا هێمن و بێده‌نگه‌ی ناو تاریکی پۆیشن. مه‌ه‌دائیل به‌رده‌وام له‌ ناو پێچاوپێچی دره‌خته‌كاندا پێگای نیشانی بولبولیار ده‌دا، به‌ده‌م پۆیشننه‌وه‌ گووتی «له‌دوای مردنی حاجی ئیسماعیلی مه‌له‌كبینه‌وه‌، پێزانی كچی كاروباری بیمارستانه‌كه‌ی به‌جوانی گرتۆته‌ده‌ست، تاكه‌ دكتۆرێك كه‌ ده‌توانیت فریشته‌كان ببینیت مسته‌فا شوكاكه‌، ئه‌وه‌ ته‌نیا پزیشکی ئێمه‌یه‌. له‌و سالانه‌دا پێزانی

مه‌له‌کبین، زۆر پښگای به‌باه‌خی له‌ زیندوو پاکرتنی فریشته نه‌خۆشه‌کاندا دۆزیوه‌ته‌وه، موخابن ئیستا خه‌وتووه، به‌لام ده‌توانیت به‌یانی ببینیت، ئه‌و له‌خه‌یالی دامه‌زاندنی جه‌معیه‌تیکی نه‌یتیدایه‌ بۆ ئه‌وانه‌ی فریشته‌کان ده‌بینن، بینینی تۆ خۆش‌حالیده‌کات، به‌دلناییه‌وه‌ گه‌ر بزانی‌ت گه‌نجیکی وه‌ک تۆ توانای بینینی فریشته‌کانی هه‌یه، به‌خته‌وه‌رده‌بی‌ت».

پێکه‌وه‌ به‌ره‌و بینای بیمارستانه‌که‌ هه‌نگاویان نا، بێده‌نگییه‌کی قورس له‌ سه‌ر هه‌موو جیگا‌که‌ نیشته‌بوو، تارمایی هه‌ردووکیان له‌ به‌ر ده‌رکی بیمارستانه‌که‌دا به‌ تارمایی دوو نه‌یاری ده‌کرد، بیان‌وی‌ت له‌ تاریکی‌دا پلانیکی کوشنده‌ به‌نبه‌پێوه. وه‌ک شه‌و له‌ویدا بوو‌یت‌ه‌ قه‌لغان و به‌راورد به‌ شوینه‌کانی دی چتر و برینی سه‌خت‌تر بی‌ت، که‌میک هه‌نگاوه‌کانیان خاوبووه‌وه، بولبولیار له‌ نزیکه‌وه‌ قه‌واره‌ی بینا‌که‌ی گه‌وره‌تر و به‌ش‌گۆتر بینی وه‌ک ئه‌وه‌ی له‌ دوروه‌وه‌ دیاربوو، ئیستا ده‌بینی که‌ ته‌واوی بینا‌که‌ شیوه‌ی که‌شتیه‌کی گه‌وره‌ی هه‌یه، به‌لام تاریکی نه‌یده‌ه‌شت هه‌موو هیل و ستوون و کشان و شکانه‌وه‌کانی به‌ پوونی ده‌ریکه‌وی‌ت. موچرکیکی سامی پێداهات و ناشکرا هه‌یبه‌ت و شکۆی شوینه‌که‌ ترساندی، جیگا‌که‌ وه‌ها بوو وه‌ک ئه‌وه‌ی بینای نه‌میریکی ته‌لیسمای دێرین بی‌ت و له‌ میژه‌ چۆل بی‌ت و به‌ خورافه‌ت گه‌مارۆ دراب‌یت. مانگه‌شه‌وه‌که‌ له‌ویدا به‌ر به‌ربه‌ستییکی نه‌ینی ده‌که‌وت و جوړه‌ شه‌به‌نگییکی به‌رزی به‌ده‌وری ئاسمانی شوینه‌که‌دا ده‌کێشا، پښگای به‌رده‌م بیمارستانه‌که‌ به‌رد‌پژ بوو، بولبولیار بۆ یه‌که‌مجار به‌ پوونی گوێی له‌ ده‌نگی پێی خۆی و مه‌هدائیل بوو، مه‌هدائیل به‌ هه‌مینی پێش بولبولیار که‌وت و گووتی «من کلێله‌کانم پێیه‌، پێشده‌که‌وم». ده‌نگی له‌ویدا سه‌دایه‌کی مه‌له‌کو‌تی تایبه‌تی هه‌بوو، ئه‌وه‌ یه‌که‌مجار بوو بولبولیار به‌ راستی ئه‌و هه‌سته‌ی لادروست بب‌یت که‌ مه‌هدائیل فریشته‌یه‌، موچرکیکی ساردی دیکه‌ به‌ له‌شیدا تیپه‌پی و سه‌یریکی دیکه‌ی هه‌یبه‌تی شوینه‌که‌ی کرد، هه‌موو شتی‌ک له‌وه‌

دەچوو بە راستى لە خەودا بىت، بەلام چەند ھەنگاوينكى بۆ پيشەو ە نا، ھەنگاوەكانى ەو ھابوون ەك ئەو ەى لە سەردەمىگەو پېښىتە ناو سەردەمىكى تر، لە جىھانىگەو ەكەوئىتە ناو جىھانىگى دى. مەھائىل كە دەرگای بىمارستانەكەى كەردەو، جىرەيەكى سامناك لە دەرگاگەو ەستا... بولبوليار ئاوپىدايەو ە گوئى لە دەيان بالئەدەبوو لە سەر درەختەكان ترسان ە ەلفرېن، لەو باو ەردا نەبوو ئەو ەموو بالئەدە خەوتوو ە سەر درەختەكان بووین... بەر لەو ەى پېخاتە ناو دەرگای كەشتىيەكەو گوئى لە مەھائىل بوو، بە دەنگىكى تايبەت، دەنگى بە ەبىبەتى فرىشتەيەك، گووتى «بەخىرىيىت ەوشەنگى بولبوليار بۆ مالى فرىشتەكان... بەخىرىيىت بۆ ناوازەترىن شوئىنى دونيا... بەخىرىيىت»

گرتنى دکتۆر مستەفا شوکاڭ

لىقېتانت لە يەككاتدا بە دلسۆزىيەكى بئويىنەو ەم بۆ ئيمە ە ەم بۆ بەعسىيەكان ئىشىدەكرد، بئىئەو ەى ەستىكى ناكۆك ە وىژدانىكى نارەحەتى بۆ دروستبىت. لە ماو ەى كاركردنىدا بۆ ئيمە، زىندانىكى بچوكى بۆ وىستى خۆشى دروستكرد، بۆ ماو ەى كەم خەلكى دەرگرت ە بە سەرانە ئازادىدەكردن. ئەو كەسانەى دەبىردنە ئەوئ لەوانەبوون كە كېشەى سياسيان نىيە، بەشى ەەرە زۆريان لە سۆنگەى جەنگ ە جەدەلى ناو خىزان ە عەشرەتەو تووشى گرت دەبوون ە دەكەوتنە داوى لىقېتانتەو، ەميشە يەكېك پارەى دەدايە لىقېتانت تا ناسياوينكى بۆ بگريت ە ئازارى بدات. لىقېتانت بەو ەم ئارەزووى خۆى تيردەكرد ە ەم پارەيەكى مفت ە زۆرى كۆدەكردەو كە پيدەچىت ەندىك لە سەرانى گەو ەى بەعس چ لە پىڭخراو ەكانى حىزب ە چ لە مودىرييەتى

ئاسایش له‌گه‌لیدا خاوه‌ن به‌ش بووبن. شکایه‌تیکی زۆر له‌خه‌لکه‌وه‌ دژ به‌ لیفیتانت ده‌مات بۆ شوێش، به‌لام له‌ راستیدا شکایه‌ته‌کان هه‌میشه‌ به‌ زه‌رده‌خه‌نه‌وه‌ وه‌رده‌گیران و به‌ زه‌رده‌خه‌نه‌وه‌ له‌ بیرده‌برانه‌وه‌ . ئه‌و که‌سیک نه‌بوو بکریت ئاسان گورزی لێددریت. تاکه‌ شتیک لیفیتانت زۆر سووربوو له‌ سه‌ری دواکه‌وتن و گرتنی نزار ئیدریس بوو. گرتنی نزار بۆ حیزب ده‌کرا نه‌نجامی خراپی هه‌بیت و پیز دواى پیز پێکخراوه‌کان ئاشکراکات، له‌ به‌رئه‌وه‌ هه‌فال شیرخان به‌ نامه‌یه‌ک لیفیتانتی ئاگادارکرده‌وه‌ که‌ شوێش خواسته‌که‌ی ئه‌و جێبه‌جێده‌کات، به‌لام به‌ شیوازیکی تر و به‌ چه‌شنیک هیزی حیزب له‌ شاردنا نه‌خاته‌ مه‌ترسییه‌وه‌، گه‌ر که‌میکش سه‌بریکات خۆی هه‌موو شتیک ده‌بینیت. لیفیتانت له‌و پوه‌وه‌ زۆر بنکۆل و دلبز بوو، خواستیکی سه‌یر له‌ ناخیدا بوو هه‌موو شتیک ده‌رباره‌ی نزار بزانییت، ئه‌و وه‌سواسی ژیاى بوو، شتیک وای لێده‌کرد به‌دواى ئه‌و گه‌نجه‌وه‌ بیت، وه‌ک ئه‌وه‌ی ئه‌و کوپه‌ سه‌مبولى شته‌ ئه‌سته‌م و عاسی و بێلغاوه‌کان بیت. هه‌لبه‌ت دواى گه‌رانه‌وه‌ی لیفیتانت له‌ بیمارستان، گه‌رانی پیاوانی ئه‌من به‌ دواى نازادا به‌ وردی ده‌ستی پێکرد، ئه‌و زامنه‌ی خزمانی قزلباش بۆیان دا‌بینکردبوو، چیت‌ر کاریگه‌ری نه‌ما. به‌لام ئێمه‌ نازمان له‌ جێگایه‌کدا شاردوه‌وه‌ که‌ ده‌وله‌ت نه‌یدۆزێته‌وه‌. به‌لام که‌سیکی وه‌ک لیفیتانت، ئاسان دانه‌ده‌سه‌کنا و ئارام نه‌ده‌بوو، هه‌ر خۆی له‌ پێگای پیاوه‌کان و چاوه‌کانیه‌وه‌ که‌وت به‌ سه‌ر چیرۆکی په‌یوه‌ندی نێوان نه‌غه‌ده‌ ماردینی و نزار ئیدریسدا. ئێستا ده‌توانم ئه‌وساته‌ به‌ئێمه‌ به‌ر دیده‌ی خۆم که‌ تێیدا لیفیتانت به‌و چیرۆکه‌ی زانیوه‌، که‌ تێگه‌یشتوه‌ نه‌یاره‌ گه‌وره‌که‌ی، دۆژمه‌که‌ی که‌ ئه‌و هه‌رده‌م وه‌ک دوپشکیکی عاسی و زیره‌ک ته‌ماشایکردوه‌، له‌وه‌ به‌تواناتر و وریاتره‌ که‌ ئه‌و تێگه‌یشتوه‌ و حیسابی بۆ کردوه‌. ژنی دکتۆریک بێتته‌ عه‌شیقی مانای ده‌توانییت له‌ هه‌موو کونێک و ده‌رگایه‌که‌وه‌ ده‌ریازبیت، ئه‌وه‌ی زانیارییه‌کانی بۆ ئه‌و

بردبوو، كەسىك بوو سەر بە دونىاي شاعىرانى شارەكە، كە وەك ھەموو دونياكانى تر پەر لە كىنە و ملشكاندن بوو. ئەو ھى ھەوالەكەى بۆ ھىنا ئەو ھى بۆ ئاشكراركرد كە نەغەدە ماردىنى جگە لەو ھى كچى دكتۆرە و ژنى دكتۆرە، شاعىرىكى پەر بە ھەرەشە، ھەزىشى لە نزار ئىدرىس شىتەنە و بىسنوورە .

ئەو كەسەى ئەو ھەوالەى بۆ برد، بىئاگای خۆى كارىگەر بىيەكى قوولسى لە سەر ژيانى لىفقاتانت بە جىھىشت، واھەستدەكەم بۆ ساتىك بىرىكردۆتەو و پرسىوتى دەبىت ئەو ژنە كى بىت كە نزار وەھا بە ھىزە بتوانىت داگىرىبكات، بۆ ئەو دەتوانىت وا مەربازىبىت و ئەم ناتوانىت . پەنگە بۆ ساتىك ھەموو يارىيەكەى لە خەيالى خۆيدا پىچەوانە كرىبىتەو، گووتىتى «ئاخۆ گەر مەن دىلبامايە و ئەو زىندانەوانم بايە، بەوجۆرە ئەشكەنجەى بدامايە؟ ئاخۆ گەر مەن دىلبامايە دەمتوانى لە دەستى ھەلىيم؟ دەمتوانى كەسانىك بدۆزمەو بەوجۆرە بىنە پشت و پەنام؟ ئاخۆ دواتر بەوجۆرەى مەن كەتەمە دواى، دەكەوتە دوام؟ ئەى مەن دەموئرا تەقەى لىبكەم؟ دەمتوانى لە ھىچ شتىك نەترسم و لە ناوھەراستى شاردا بىدەمە بەر گوللە؟ دەمتوانى ژنى دكتۆرىك بەكەمە ھەشەقەى خۆم و وابكەم خۆشىبويم، ژنىك ھەم سەر بە چىنە بالاكان بىت و ھەم لە توخمى ئەو شاعىرانەش بىت كە مەن خۆشم ناوئىن؟». لىفقاتانت عادەتى بوو بەرلەو ھى بە نىچىرەكەيەو بەدات بە وردى سەرىبكات، ھەتا لە پىسمانىش وەھا بوو، دەيانگووت بەر لەو ھى بەكوئتە ئەشكەنجەدان، بەرلەو ھى چنگ و ددان و كەلبەكانى لە زىندانىيەكان گىرىكات، بە وردى و ھىمنى تەماشاياندەكات... وەك ئەو ھى بىھوت تىيانبكات و نەئىنيەكيان بخوئىتەو ھىمىنياندەكاتەو، سەبرى چاويان دەكات، سەبرى بەرى دەستياندەكات، سەبرى ناو دەميان دەكات، دەست لە قۇيان دەدات. لىفقاتانت لە سەر ھەمان پىتم وىستى بەر لەو ھى بىر لە گرتنى نەغەدە

ماردینی بکاته‌وه، بیبینیت، بزانیّت ئەم ژنه کێیه که واثاسان خیانهت له دکتۆره‌که‌ی می‌ردی ده‌کات و له‌گه‌ڵ جادووبازێکی وه‌ک نزاردا سه‌روکاری هه‌یه.

به‌یانیه‌ک که خانمی ماردینی ده‌چوو بۆ زانکۆ، ماشینه‌که‌ی له‌ نزیک مالدیانه‌وه وه‌ستان و له‌ ناویدا به‌ هێمنی دانیشیت تا خانم له‌ ده‌رگای مال هاته‌ده‌ر. به‌یانیه‌ک بوو خانمی ماردینی له‌ جوانترین پوخساریدا بوو، قژیکی قه‌فقه‌ف و درێژی به‌ردابووه‌وه، جووتیک چاوی خومار، لیۆیکی سوراوکرایی ته‌پ، بالایه‌ک وه‌ک سه‌روو... له‌جله‌کانی زانکۆدا، به‌بۆنی کتێبه‌کانی ده‌ستیدا، به‌ جۆری پۆیشستنی‌دا دلی داده‌خورپاند. ناخۆ لیفیتانت له‌ ساتی یه‌که‌مه‌وه هه‌زی لێ‌کردوه؟ نازانم. من لیفیتانت بناسم له‌و پیاوانه‌ نه‌بوو له‌ نیگای یه‌که‌مه‌وه هه‌ز له‌ ئافه‌رت بکات، به‌لام له‌ نیگای یه‌که‌مه‌وه شتیکی له‌ نه‌غه‌ده‌دا بینیه‌وه که نه‌یتوانیه‌وه له‌ بیربیکات... ئەوه وه‌ک گووتم سیحری هه‌ره‌ گه‌وره‌ی خانم بوو. له‌و ساته‌وه ئیتر لیفیتانت نه‌یتوانی نه‌غه‌ده‌ ماردینی له‌ بیربیکات، وه‌ک که‌سیک داپوهیه‌کی کاریگه‌ر و بیهۆشکه‌ری خواردبیت ماوه‌یه‌ک له‌ ماشینه‌که‌دا دانیشیت و ته‌نیا سه‌یری ئاسمانی کرد... هه‌ستی به‌لاوازییه‌ک کرد قوولتر له‌لاوازی هه‌ر مه‌خلوقیکی تر له‌ سه‌ر زه‌وی. لاوازییه‌ک به‌وه له‌نیوناچیت نزار ئیدریس بکوژیت، نه‌غه‌ده‌ ماردینی بگرت، به‌لکو جۆره‌ لاوازییه‌کی قوولتر و کاریگه‌رتر. گه‌وره‌ترین لاوازی دنیا، لاوازی پیاویک که دلدانییه‌ ناخۆ ده‌توانیت دلی ژنیک داگیریکات یان نا؟. لیفیتانت سه‌له‌های سال ئه‌و ساته‌ی له‌ یادنه‌کرد که تییدا نه‌غه‌ده‌ ماردینی بینی، چونکه‌ له‌و ساته‌دا نزار ئیدریسی زۆر له‌ خۆی به‌هێزتر هاته‌ به‌رچاو، تیگه‌یشیت ته‌نیا پێگایه‌ک بۆ ئه‌وه‌ی نزار ئیدریس به‌زیتیت، ئه‌وه‌یه ئەم ژنه‌ی هه‌بیت، تاکه‌ پێگایه‌ک بۆ ئه‌وه‌ی هه‌ستبکات نزاری به‌زاندوه‌وه، ئه‌وه‌یه ئەم خاتوونه‌ی لیستینیت و بیبات بۆ خۆی و وابکات هی ئەم بیت.

لەم ساتەدا گرتنی ئەم ژنەى وه‌ک گرتن و بە‌ستنه‌وه‌ى هێزى نزار سه‌برده‌کرد، ئە‌وه‌ى ئە‌م ژنەى هه‌بێت مانای هێزى نزاری هه‌یه، مانای توانیویتی له‌ به‌رزترین و ئە‌سته‌مترین ده‌ستکه‌وتیدا بیه‌زینیت، مانای هه‌مان ئە‌و شته‌ بگرت که ده‌توانیت ئە‌و بگرت....

ئە‌و به‌یانیه‌ لیفیتانت به‌ توپه‌یه‌ى و مۆنیه‌کى نانا‌ساییه‌ وه‌ گه‌‌پایه‌ وه‌ بۆ مالى خوشکه‌کە‌ى، تايه‌کى لی‌هاتبوو له‌وانه‌ى تاریکیانده‌کرد و په‌ش دا‌يانده‌گه‌‌پاند. ئە‌و به‌رده‌وام هه‌ستیکی قوولی به‌ بردنه‌وه‌ و دۆ‌پان هه‌بوو، ژيانى له‌ سه‌ر لۆژیکى ئە‌و گه‌مه‌یه‌ دا‌پشتبوو، ناخۆ برا‌وه‌م یان دۆ‌پاو... کئ له‌ من به‌هێ‌تره‌؟ بۆ به‌هێ‌تره‌؟ پێ‌وه‌ره‌کانیشى بۆ ئە‌و گه‌مه‌یه‌، قورس و ئالۆ‌ز بوون. له‌و ساته‌دا که له‌ به‌غداد له‌ بیمارستان که‌وتبوو، ئە‌و هه‌سته‌ى لا دروستبوو بوو که بوونى به‌رده‌وامى ئە‌م له‌ پزى لایه‌نه به‌هێ‌زه‌که‌دا نه‌یکردوه‌ به‌ که‌سیکی به‌هێ‌ز، به‌‌لکو هه‌میشه‌ له‌ به‌رده‌م نزاردا یاریکه‌ره دۆ‌پاوه‌کە‌یه، ئە‌م‌پۆ‌ش که نه‌غه‌ده‌ى ده‌بینى پتر هه‌ستى به‌و دۆ‌پانه‌ ده‌کرد... توپه‌ و نه‌خۆ‌ش ده‌گه‌‌پایه‌ وه‌ بۆ سه‌ر قه‌ره‌وێ‌له‌ى خوشکه‌کە‌ى له‌ ژووره‌ په‌شه‌که‌یدا و ده‌رگای له‌ سه‌ر خۆ‌ى داده‌خست، تاي لی‌ده‌هات و عاره‌قه‌ى په‌شى ده‌رده‌دا. له‌ ناو جی‌گه‌کە‌ى خۆ‌یه‌ وه‌ به‌ نه‌خۆ‌شى فه‌رمانى به‌ پاسه‌وانه‌کان دا ئی‌ستا واز له‌ نزار ئیدریس به‌ینن و چیتر به‌‌دا‌یدا نه‌گه‌‌پژن، چونکه‌ گرتن و کوشتنى هه‌چ ئازابه‌تیه‌کى تێ‌دا نه‌ماوه، ئە‌وه‌ى ئی‌ستا نزار بکوژیت ئە‌و هه‌سته‌ى لابه‌جێ‌ده‌هێ‌لێت که تا هه‌تا‌هه‌تايه‌ ئە‌م شه‌په‌ى به‌رامبه‌ر ئە‌و دۆ‌پاندوه‌ . بردنه‌وه‌ ئە‌وه‌یه‌ له‌ دڵ‌دا دوژمنه‌کە‌ت بپیکیت، له‌و جی‌گایه‌دا بیه‌زینیت که مه‌یدانى پاسته‌قینه‌ى جه‌نگه‌، وه‌ک خۆ‌ى ده‌یگوت «ئیف‌تخارى بشکیتیت».

له‌ سه‌ر قه‌ره‌وێ‌له‌ى بیه‌ارییه‌کە‌ى بیرى له‌وه‌ ده‌کرده‌وه‌ که ته‌قه‌کردنى نزار ئیدریس له‌و له‌ ناوه‌‌پاستى شارد، له‌ ناوه‌‌راستى چه‌کداره‌کانیدا، له‌ پۆ‌ئى پووناکدا کرده‌یه‌کى ئازایانه‌ بووه، کرده‌وه‌یه‌ک که ته‌نیا له‌

پیاویکی دلږه قتر و ترسناکتر و بهیژتر له م دوهو شیتو وه . وهک نه وهی پېیبلت، هه موو دهوله ته کانی دنیا له پشنت بن، من له تو بهیژترم . وهک نه وهی بلت هیژی پاسته قینه نه وه نییه که نه وانی تر بوټ دروسته کهن، به لکو نه ویه که له ناو خوټه وه دټه ده ری... نیستاش که نه و خاتونه سحر اوییه ی ده بینی زور قوولتر و گه وره تر هستی به پهرتی و هه لوه شان و لاوژی ده کرد، له ژیر به تانییه په شه که ی خو ټه وه، بیریکرده وه که میردی نه م ژنه شایسته ی مردنه، شایسته ی نه ویه مروف نازاری بدات، نه و له هه موو بوونه وریک ناچیزتر و لاوژتره، نه و دکتوره له مه مخلوقه هره بچوک و بیئرخ و لاوژه کانه که به وجوره ژنه که ی خو ی پیشکهش به م چه قوگیش و ده سترې و ده مدریزه کردوه . نیستا لیفیتانت هه موو شتیکی ده زانی، ده زانی نه م عه شقه که ی و له کوټوه سه رچاره ی گرتووه، له دلی خویدا ده یگووت «که واته نه م دکتوره هیچه، نه م قالونچه یه کاتی خو ی نزاری له خه سته خانه ده ربارز کردوه و ژنه که ی خو شی پټه خشیوه ... تف... تف» . نیستا هه ستنده کرد ده بیت نه و قالونچه یه پلېشینیته وه، ده بیت نه وه سه ره تای هر نزیک بوونه وه یه کی راسته قینه ی نه و بیت له م خاتونه، ده بیت میرده که ی وهک کرمی سه ر قولپی ماسی بخاته گو مه که وه، وهک جرج زهنگوله یه ک به کلکیه وه به ستنیت، بو نه وهی تاهه تاهه تابه زینگی بیت . شه و به و نه خو شیه هه ستا، به و تا گه رمه وه خو ی له ژیر به تانییه که وه کیشکرده ده ری، چاوانی سوور و ناگرین و توره بوون، جلکه سه ریازییه کانی پو شی و به شو فیژه که ی گووت بمگه ټنه ژوره که ی خو م له دائیره . له ناو ماشینه که دا به نه ستم ده یتوانی هه ناسه بدات، هه وای به سه ختی هه لده مژی و سه ر سینه ی قورس بوو . شو فیژه که ی چنده جارېک وه ستا بو نه وهی دلنایبیت ناخو حالی لیفیتانت باشه یان پتویسته دکات بچنه بیمارستان . لیفیتانت دواچار به توره ییه وه گووتی «پیمگووتی لیخوره

بۆ دائیره ... گەر به مردوویی گه‌یشتووم، بمگه‌ینه دائیره و جارێکی تر مه‌پرسه». که له ماشینه‌که دابه‌زی وها پەش داگه‌رابوو له شه‌و سیاتر ده‌ینواند، وه‌ک بوونه‌وه‌ریک له ده‌ست سوپاکانی مردن رایکردبێت، خۆی کرد به‌ هه‌وشی دائیره‌دا، پاسه‌وانه‌کان پێشتر وها توپه‌ و نه‌خۆش و تاریک نه‌یانبینیبوو، به‌رده‌وام ده‌کۆکی و خه‌زه‌ی سنگی ده‌هات. که گه‌یشه‌ ژووره‌که‌ی خۆی و له‌ سه‌ر کورسییه‌که‌ی دانیشته‌ داوای که‌مێک ئاوی له‌ یاوه‌ره‌که‌ی کرد و گوتی «عه‌لیشم بۆ بانگبکه‌، گچکه‌ نا... عه‌له‌ لووتن». عه‌له‌ لووتن به‌رپرسی یه‌که‌می چه‌کداره‌کانی ئه‌و بوو، گه‌نجیکی کونج، لووتریژ، چاو بچکۆله‌، دل‌په‌ق. عه‌له‌ ئاده‌میه‌کی هه‌مه‌چیز بوو، هه‌تیوباز، ژنباز، قه‌حبه‌باز، قومارچی، دز، پیاوکۆژ، به‌ده‌سه‌ست... هیچ شتێک نه‌بوو له‌وانه‌ی خودا حه‌رامیکردوه‌ ئه‌و نه‌یکات. هاتنی عه‌له‌ ته‌نیا چه‌ند ساتیکی کورتی برد، لیفیتانت گه‌رچی له‌ غه‌م و هه‌ستی شکسته‌دا هه‌تاسه‌ی باش بۆ نه‌ده‌درا، به‌لام هه‌رچۆنیک بووه‌ پێیگوت «عه‌لی، گوێیگه‌ره‌، ئیشیکی زۆر گرنگم هه‌یه‌ که‌ ده‌بێت هه‌ر ئیستا جێبه‌جێبیکه‌یت... هه‌ر ئیستا. ده‌پۆیت و له‌گه‌په‌کی مه‌لئاوا، له‌ پشت به‌نزینخانه‌که‌وه‌، دکتۆر موسته‌فا شوکاکم به‌ شه‌ق بۆده‌هێنیت... تێده‌گه‌یت... دکتۆر موسته‌فا شوکاک خۆی، ده‌ست بۆ ژنه‌که‌ی نابه‌یت، تێده‌گه‌یت، په‌نجه‌ له‌ ژنه‌که‌یه‌وه‌ ناده‌یت، نه‌گینا هه‌ر بیست په‌نجه‌که‌ت ده‌قترینم و ده‌یخه‌مه‌ قووته‌وه‌، تێده‌گه‌یت، بۆیه‌ واده‌لێم، چونکه‌ ده‌زانم ژنه‌که‌ی ببینیت خۆت ناگریت، به‌لام ئه‌وه‌ پێمگوتی، قه‌سه‌م به‌ خوا په‌نجه‌ بۆ ژنه‌که‌ی به‌ریت، له‌ ناوه‌پاستی شاردا ده‌رپێکه‌ت داده‌که‌نم و به‌ گۆچانیکه‌وه‌ له‌ پاشه‌لێدا گه‌په‌کاو گه‌په‌ک ده‌تگیژم، به‌لام مسته‌فا شوکاکم تا ئێره‌ به‌ شه‌ق بۆ ده‌هێنیت، گه‌ر له‌ مالێ نه‌بوو ده‌چیت بۆ خه‌سته‌خانه‌، عاقلانه‌ و به‌ هێمنی ده‌چیته‌ ژووری، له‌ هه‌ر کوێ بوو ده‌یدۆزیته‌وه‌، به‌ حورمه‌ته‌وه‌ ده‌یه‌نیته‌ ده‌ره‌وه‌ و ده‌یگریت، که‌ سوار

ماشینه‌کات کرد و چاری که‌ست لیدیار نه‌ما، تا ده‌یگه‌نیتیه به‌رده‌م
ده‌م و له‌وسی ده‌کووتیه‌وه». عه‌له به پتکه‌نینه‌وه گروتی «جه‌نابی
لیفیتانت، دلنابا، نه‌مرت به‌جییه و خاترجه‌م به وا ده‌که‌م. هر ئیستا
ده‌پۆم». به‌ر له‌وه‌ی به‌وات لیفیتانت پتیه‌گوته‌وه «که‌ده‌یه‌نیت ده‌بیت
هه‌موو گیانی خوین بیت، تیده‌گه‌یت... هه‌موو گیانی». عه‌لی له نیو
ده‌رگا‌که‌وه گروتی «گه‌وره‌م خه‌مت نه‌بیت... خه‌مت نه‌بیت».

ئه‌و شه‌وه دکتۆر مسته‌فا شوکاکیان له ماله‌وه ده‌ره‌تیا. سه‌ره‌تا
وه‌ک خوری نه‌وده‌می که هیشتا دکتۆریکی بیتهم و دونیا نه‌ناس بوو هه‌ر
پیده‌که‌نی. به‌لام که عه‌له لووتن و چه‌کداره‌کانی له به‌رده‌رگا‌که‌دا به
پاستی که‌وتنه‌ لیدانی، ده‌ستیکرد به‌ گریان... هه‌موو گه‌رکه‌ بینیان که
به‌ ده‌ست چه‌کداره‌کانه‌وه ده‌گری، نه‌غه‌ده‌ی ژنی له بالکۆنی ماله‌که‌وه
به‌ساردی وه‌ک به‌کێک له شه‌پی نیوان دوو که‌سی نامۆ و نه‌ناس به‌وانیت،
له سه‌ره‌وه‌را گریانی دکتۆری بینی، دکتۆر سه‌ری بۆ به‌رزکرده‌وه و
به‌چاوه‌ گریاو و ترساو و شه‌یداکانیه‌وه دوا نیگای کرد، ئه‌و کراسیکی
شیفۆنی سووری خه‌وی له‌به‌ردابوو، بێ پۆج، بێ هیچ هه‌ستیک، بێ هیچ
به‌زه‌یه‌ک، بێ ئه‌وه‌ی هه‌ست به‌ شتیکی تایبه‌تی بکات، سه‌یری چاوانی
دکتۆری کرد، که‌سیان له‌و ساته‌دا نه‌یاند ه‌زانی که ئیتر تا چه‌ندین
سالی دی به‌کتر نابینه‌وه.

که دکتۆر موسته‌فا شوکا‌ک گه‌یشه‌ دائیره، نیوه‌مردو بوو، لاشه‌یه‌کی
نیوه‌پۆج و بیهۆش که نه‌نوزه‌ی تیده‌ابوو، نه‌ده‌یتوانی زاریبکاته‌وه، نه‌ به
ته‌واوی پێلۆ و بززانگه‌ خویناوی و پشتچاوه‌ ته‌قیوه‌که‌ی هه‌لبه‌نیت.
لیفیتانت نه‌یویستبوو به‌وجۆره‌ له هه‌رامی بگین، به‌لام کاتیک به‌و
چه‌شنه‌ بینی هیچی نه‌گووت، فه‌رمانیدا به‌ کورسییه‌که‌وه بیبه‌ستنه‌وه

و بە جىببەيلن... لىفىتانت بە درىژاى شەو قسەى بۆ دكتور مستەفا شوکاگ کرد، خۆى بە تانىبەكى تەنگى لە خۆبەو پىچا، چىن چىن عارەقى دەردەدا و بىئەوەى چاوەروانى وەلام بىت، قسەى بۆ دكتور دەکرد. دكتور تەنبا دەيتوانى گۆيگرىت، نە ھىز و نە دەرفەتى وەلامدانەوەى نەبوو. ھىچ ئازارىک لەو سەختەرنىيە مەرووف ناچار بىت گۆيگرىت و نەتوانىت بە وشەيەكىش وەلام بداتەو، بەلام دكتور بە جۆرىک ئازارى ھەبوو، بە جۆرىک دەم و لىوى تەقىبون، ددانەکانى وەھا ئەزىيەتيان پىگەيشتبوو، نەيتوانى لىوى ھەلبەيتنىت و تەنبا بە ئەستەم لە ژىر پەردەى برىن و خويئەو تارمايى لىفىتانتى دەبينى.

ئەو پىگىگوت «بەشى ئەو ھۆشت ھەيە تىبگەيت. دەزانم گۆيت لىمە و دەزانى دەلىم چى. بۆيە بەوجۆرە ئازارم دايت، چونکە شايسەتى ئازارى. لەم شەووە تا ماويت ئازار دەستت لىبەرنادات... کەسىكى دەھىتت ئازارى زۆر بچىزىت. ئەشکەنجە ھەم کار و ھەم ئارەزووى منە ، حەزم لەو ھەيە ئىنسان لە حالەتى زەعيفيدا ببىنم، زەعيفى تەواوەتى، بەلام دكتور زەعيفى چىيە؟.. تۆ دکتورى و لە من زىرەکتى، زەعيفى چىيە؟. چەندە مەراقمە لە ھىز تىبگەم، ئەوئەندەش مەراقمە لە لاوازی تىبگەم».

لىفىتانت ھەركات تووشى ئەم دۆخە دەرونيە دژوارە دەھات، بە سەختى وشەكان لە دەمى دەھاتنە دەرى. ئەو شەو ئارەزوويەكى قوولى ھەبوو لە بەردەم ئەم نىوەمردووەدا ھەموو شتىک بلىت، ھەستىدەکرد ھەردووكيان لاوازن، ھەردووكيان قوربانى نزار ئىدرىسن، ئارەزوويەكى نەيتى دەيجولاند خۆى لە بەردەم ئەم دکتورە تىكشاویدا بکاتەو کە ھىزى نىيە لىوانى خۆشى بچولىننىت. کەمىک گۆكى و گووتى «دكتور زەعيفى چىيە؟ کە نەخۆشىک دىتە بەردەمى تۆ و لە سەر تەختى نەشتەرگەرى دەخەوت، زەعيفە؟ ئاخۆ مەرووف دەتوانىت بە لاواز ناوى ببات؟ لەوانەيە

له پاستیدا خوئی پادشا بیّت، به لام له بردهستی تۆدا وهک مردوویهک وهایه، تۆ ئه وهی لیده کهیت که ده تهوئیت، له بهر ئه وه نازانم لاوازی چیه؟ نازانم؟ گهر وا بیریکه مه وه ئیستا تۆ له بهردهم مندا زه عیف نیت... منیش ئیشم ئه وهیه جهلاد بم، ئیشم ئه وهیه، وهک تۆ چۆن له شی ئه وانی دی ده که یته وه بۆ ئه وهی پارچه یه کی زیادی لیده ره به ئیت، بۆ ئه وهی شتیکی تیدا بپریت، گۆشتیکی پزیو و نه خووشی لیبکه یته وه، منیش واده کهم، منیش خۆم پیاو کوژ نیم، نالیم که سم نه کوشتوه، خه لکم کوشتوه، به لام پیاو کوژنیم. خه لکانیک هه ن که س نا کوژن و پیاو کوژیشن، له هه ره پیاو کوژه گه وره کان پیاو کوژترن... ئه وهش هه یه . پیاو کوشتن ئه وهیه ئاره زوویه کت هه بیّت یه کییک له سه ر زه وی نه هیلت، ته واو بیسرپته وه، وه ها له نیوی به ریت بیته تۆز، تۆزکی ورد ورد که نه نریته وه به یه که وه . من ئاره زووی وه هام نییه... حه زم له وهیه له گه ل قوریانی و ژێردهسته کانه دا هه تاهه تایه له م شاره دا پیکه وه بین، پیکه وه قسه بکه ی، جار جار دانیشین، گهر پتویست بوو پیزم بگرن و پیزیان بگرم، به س من که ی ویستم بیه وه به حاکم و ئه و بیته وه به بردهست، مرقفی به هیز پتویستی به کپنوشه . مردوه کانیش ناتوانن کپنوش به رن... ئه وه ته نیا شته حه زم لیه ته ی. ئینسانی مردوو شتیکی نییه من بتوانم هیچی له گه لدا سازیکه م. حه زم له یه ک شته دکتور، گهر بۆم بکریّت قه لایه کی به رز دروستبکه م، قه لایه کی قایم، قه لای من بیّت. وهک قه لای ئه میره کۆنه کان، خاوه ن ئه ماره ته کان، له ویا دا هه ر کاریک دلم بیه ویت بیکه م، به مه رجی ئه و ههسته دام نه گریّت که لاوازم، ئه وه ته نیا شته که ده مکوژیت... ئیشی من ئه وه نییه، به دهستی خۆم که س بکوژم، هه میشه خه لکیکی تر هه یه ئه وه ده که ن... تۆش گهر بکوژنیّت یه کیکی تر ده تکوژیت... یه کیکی تر» .

که میک وهستا و قوول هه وای وه رگرت و قۆپچه ی سه ره وهی

كراسەكەي ترازاند و بەردەوام بوو «خۆشى ئىشەكەي تۆش لەوهدايە
 ھەستدەكەيت ژيان و مردنى نەخۆشەكان لە ژێر دەستی تۆدان، دكتور
 ئەوھى بىستووھە پزىشكان لە ھەموو دەرووزەمانىكدە ئىشىكى گرنىگان
 بوو، دكتور لە ھەموو شوپىنىك كەسكى بەبايەخە، من پىشمەرگە بووم
 و دەزانم، ئىوھ لە ھەموو شوپىنىك پزى خۆتان ھەيە، لە بەرئەوھى
 دەسەلاتتان ھەك دەسەلاتى خودا ۋەھايە، حاكمن بە سەر ژيان و
 مردندا». لەويادا كۆكەيەكى توندى كرد و ۋەستا و سەيرىكى بنمىچەكەي
 كرد «ۋەك من دكتور. ئىشى كەسانى ۋەك منىش، ئىشى جەلاد،
 پياوانى دەۋلەت، ئەفسەرانى بەرزى سوپا، ھەر لە ئىشى خودا دەچىت،
 ھەموومان دەسەلاتىكمان بە سەر ژيانى ئەوانى تردا ھەيە. جياوازي من
 و تۆ لەوهدايە، ئىوھى دكتور بە درىژايى ميژوو دەتانەوئەت ئەو دەسەلاتە
 بشارنەوھ، دەرینەخەن، بلىن ژيان و مردن بە دەست خودايە... بەلام من
 نا... من جۆرە كەسكى ترم، من حەزم لەوھە دىلەكانى ژێر دەستم،
 ئەوانەي من دەبينن، ئەوانەي لە سەر جادەكان بە جلى سەريازىيەوھ
 لىم نزيكەكەونەوھ بزائن كە ژيانيان بە دەست منە، بزائن بە دەست
 منە بهيلىم بەو شەقامانەدا بپۆن يان نا، بە دەست منە بهيلىم بگەنەوھ
 مال ياخود نا. ئەوھ شتىك نىيە ھەر بە فىترەت لە مندا بوويەت،
 من ئەوھ لە سياستەتەوھ فىربووم. سياستە ئەوھىە مەوئە زەعيفەكان،
 عەوامى خەلك، ئەوانەي دەشت پۆژىك لە پۆژەكان ببن بە ميوانى من
 لە بەنديخانەيەك، پىكرا بزائن شتە گرنەكان بە دەست منن. سياستە
 ئەوھىە، ئەوانى تر، خەلكى پەشووك تىبگەن مان و ئەمانيان بە دەستی
 ئىمەيە، لەوھ زياتر ھىچى تر نىيە. گەر يەككە ھات و قسەيەكى ترى
 لە سەر سياستەت كرد، درۆدەكات. نا دكتور، من گەرچى ئەمەو زۆر
 نەخۆشم، گەرچى تام لىدەت، لە بەيانىەوھ تا ئىستا شتىكى ئەوتۆم
 نەخواردوھ، بەلام بەشى ئەوھ ھۆشم ھەيە بتوانم بلىم من خۆم بە

كه سىڭكى ديموكرات ده زانم، چه ندين سال له پارتى ديموكراتدا بووم،
 واش تيگه يشتووم له ديموكراتيدا ژير ده ستانت ده زانن تو حاكميت و
 تو خوشت ده بيت بزانيت كه حاكميت. به لام كوشتن غايه ت نيبه، هيز
 غايه ته، ديموكراتيه تيك نيبه جه لاد و پوليس و شه قوه شيني نه بيت،
 گهر هه له م جه نابى دكتور بوم پاستيگه وه، گهر هه له م بللى ليفتانت
 تو هه له يت، به لام وايه، من پياويكى ديموكراتم، باوه پم زور به كوشتن
 نيبه، به لام باوه رم به سر كه وتن هه يه، به جه به روت، به قايمى، نه وهى
 من بزائم ديموكراتيه تيش هر نه وه يه. من زور بيرم ليكر دوتنه وه، وهك
 چون هيج شارىك ناتوانيت هه موو دكتوره كانى خوى بكاته دهره وه، هيج
 سياسه تيكيش نيبه بتوانيت واز له جه لاد به پښت، وه زيفه كهى منيش
 وهك وه زيفه كهى تو نه به ديبه، حيزبه كان دين و دهرن، سرده مه كان
 دين و دهرن، سره كه كان دين و دهرن، به لام نيشى جه لاد له جيگاي
 خو يه تى، نيشى من له جيگاي خو يه تى، ته نيا پتويستيم به وه يه كه ميگ
 وريابم و باش ياريبكم و نه هيلم جه لادىكى باشتو شويته كم داگيريكات.
 له تو وايه خه لك شوپش ده كه ن بو نه وهى نازاد بن... نه وه گوره ترين
 دروى نه م شاره يه... گوره ترين درويه كه به رده وام له سرى نه م
 شاره دا ديت و ده چيت، خه لك شوپش ده كه ن تا فريابكه ون زووتر
 له وانى تر، به رله وهى كه سىڭكى تر شويني جه لاد داگيريكات، نه وان
 نه و جيگايه بگرن... جه لاد هر نه وه نيبه وهك من به مست له
 ده مودانى خه لك به ديت، نه وه شه پتيان بلتيت كه ژيانيان، شه رفيان،
 تيكه نانه كه يان، نابرويان له بنده ستى تودايه... هه موومان نيش بو نه وه
 ده كه ين... ديموكراته كان، كومونيسته كان، ديكتاتور ه كان، هه موومان نيش
 بو نه وه ده كه ين، من نيش بو نه وه ده كم، نه وانى شاخ نيش بو نه وه
 ده كه ن، موديرى نه من نيش بو نه وه ده كات، شه يتانيش هر نيش بو
 نه وه ده كات. ليتره له م شاره مه لعونه دا هه موومان نيش بو نه وه ده كه ين

لە خدا بچىن... بەلام بە تەواى بۆمان ناكړيت، چونكه ههستدهكهه
هه موومان لاوازين... تۆش لاوازيت و منيش... دكتور چيپكهين بۆ ئهوهى
شاوا لاواز نهيين؟».

لە بهرئەوهى دكتور نهیده توانى ههچ بلّيت، ليفيتانت خواستىكى
تاريك و سهيرى له خويدا ههست پيڤه كرد بۆ قسه كردن.

«دكتور من تا چەند مانگيک بهر له ههرهسى شۆرش له حيزيدا
بووم، به هه موو حسابيک کوردیكى دلسۆزبووم، بەلام يەك شت بزانه،
سياست له ولّاتى ئيمه دا هه ميشه ديتّوه لای من، هه ميشه ديتّوه
لاى جه لاد... بەلام ئيشى دوورودرژم له زیندانه كانى حيزيدا يەك شتى
فێركردم، ئهوه يه هه موومان ناتوانين پيکه وه نازاديين، وهك چۆن هه موو
ئينسانهكان ناتوانن پيکه وه ساغ بن، هه مووش ناتوانين پيکه وه و به
قه د يەك نازادبن. جه نابت دكتوريت و ده زانيت مرؤف جنسيكى لاوازه،
هه موومان ناتوانين پيکه وه و له يهككاتدا ساغ و سهليم يين، دونيا
هه ميشه پتيوستى به بيمارستانه كەى تۆ و به دهرمانهكانت ههيه،
نهخۆش و ساغ، بههيز و لاواز، سهردهست و ژيړدهست، كۆيله و پاشا
شتيكي هه تاهه تايين. دوا ئهوه دلّيا به، ده مرؤف له جيگايه كدا پيکه وه
بژين، پتيويستيان به پزىشكيك و جه لاديك ده بيت».

ههستيكرد ههوايهكى سارد له ژووره كه دايه، سهيرىكى په نجه ره و
دهرگا كهى كرده وه، بينى هه موويان داخراون. به تانيه كهى له خوى
توندتر كرد، چاوى ليكنا و بۆ ساتيک پيڤهنگ بوو، دلّيا بوو دكتور
مسته فا شو كاك گوڤى ليڤه گرّيت، هه نديجاريش دهيه ويّت شتيك بلّيت،
بهلام ليوى بۆ ناكړيتّوه، بينى له برينىكى سه رچاوى و له درزيكى ژيړ
ليوييه وه خويّن زۆر ديتّه دهري، ئيستا له بهر خويّن ده موچاوى دكتورى
نه ده بينى، له شيشى له ژيړ ئه وه په ته ئه ستورانه وه كه تەواو جه رانديبوويان
ده له رزي، دهستى و ليويشى زۆر به توندى ده له رزين. ليفيتانت بانگى

يه كيٲك له ياوه ره كانى كرد و گوٲى «ده موچاوى دكتور پاكبكه ره وه،
 ٲو لوٲنه بيميشكه له هيچ تينناكات، زور نازاريداو... بپوره دكتور...
 ده موچاوى بؤ بسره و بړو ده رڼ، گهر خوښنپژانى نه وه سٲا بانگنده كه مه وه». .
 ياوه ره كه چند جاريك ده موچاوى دكتورى به خاولييه كى ته پ سرى
 و گوٲى «خوښه كى به ره و كه مى ده پوات، هه ركات پٲويستى كرد
 بانگمبكه، ده موچاوى بؤ ده سړم». ليفيتانت ئيسٲا پوونتر ده موچاوى
 دكتورى ده بينى... دكتور پوخساريكى منډالانهى جوانى هه بوو، هيندهى
 پاسه وانه كه چوه ده رڼ ليفيتانت ده سٲى پٲكرده وه «به لى دكتور من و
 تو هه ردوكمان بٲهيزين... تو زور له من بٲهزترت، تو پياويكى بٲناگاي
 له مالى خوت، ٲوه زور جيگاي گلەيى نيه، تەنيا ٲو پياوانه ته واو
 ناگادارى مالى خوځانن كه هه موو ژيانيان وهك سهك له پاسكردنى
 ژنه كانيندا ده به نه سهر... له م دوو سالةى دواييدا من زور شاره زاي ژيانى
 شاربووم، زور شٲ له جاران پوشتنر ده بينم، ده بينم خه لكىكى زور
 نيشوكاريان بوٲه ٲوهى به س پاسى ژنه كانيان بكه. ژيانى ئيمه له م
 شاره دا وه هايه، باشتري ته كنكيٲك كه پياوه ترسٲوكه كان ده يگرنه بهر
 ٲوهيه منډالٲكى زور به ژنه كانيان دروستده كن و داده نيشن، باشتري
 پٲگايهك هه واو هه وه سى ٲافره تٲكى پٲيكوژيت ٲوهيه يهك له سهر
 يهك منډالى پٲدروستبكهيت، بيكه به مه كينه يهكى دروستكردنى منډال،
 با هه موو هه سٲه كانى، هوښى، ٲاره زووه كانى له ناو بوٲى په پوٲه گوو
 و قيژه و هاوارى منډالاندا بخنكيٲ، داىكايه تى ژن ده كوژيت. نا من
 پياويكى عاقل نيم، به لام گهر تو هه زوو منډالٲك يان دووان يان
 زياتر ته ژنه كهت دروستبكردايه، ئيسٲا له گهل ناكه سيٲكى وهك نزاردا
 خيانه تى لى نه ده كردى... تا زياتر منډاليان پٲدروستبكهيت باشتره...
 ئيتر كاتٲكيان نامٲنٲته وه بير له كه سى تر بكه نه وه». هه سٲى كرد دكتور
 له وديو كوٲ و پٲوه نده كاننپه وه ده له رزيت، زياتر له جاران ده له رزيت،

و شه‌ی خیانه‌ت و ناوی نزار پایدەچله‌کینن و له‌رزیک‌ی توند‌تر ده‌خه‌نه گیانی. لیفتان‌ت به‌هه‌مان مۆنیه‌وه، وه‌ک به‌کێک نا که به‌موسیه‌تی دکتۆر دلخۆش بێت، به‌لکو وه‌ک به‌کێک که خه‌فه‌ت له‌ بێخه‌یالی و کالقامی و بێهۆشی که‌سێکی نزیک‌ی خۆی ده‌خوات که‌وته‌وه‌ قسه‌ «تۆ شایسته‌ی ئه‌وه‌یت هه‌موو که‌سێک به‌زه‌یی پێتدا بێته‌وه، هه‌ر که‌سیێکیش شایسته‌ی به‌زه‌یی بوو، به‌بروای من شایه‌نی ژیان نییه. به‌لێ دکتۆر من وایدەبینم، به‌وجۆره‌ ده‌بینم. ماوه‌یه‌کی درێژه، زۆر درێژه ژنه‌که‌ت له‌گه‌ڵ نزار ئیدریدا پهیوه‌ندییه‌کی نزیک‌ی هه‌یه، له‌و کاته‌وه‌ی تۆ له‌ بیمارستان له‌ده‌ستی من ده‌رته‌ینا و پرگار‌تکرد، ئه‌وان له‌ پشتی جه‌نابته‌وه‌ به‌ک ده‌بینن... دکتۆر، پرگار‌کردنی که‌سێکی ناکه‌سه‌به‌چه‌ ئیشیک‌ی باش نییه، خۆ تۆ چه‌یوان نیت، ده‌بوایه‌ بزانی‌ت پرگار‌کردنی که‌سی ناکه‌س به‌چه‌ باش نییه. ده‌بوو ئه‌وه‌نده‌ بێهێشک نه‌بیت و ئه‌وه‌ بزانی‌ت. وه‌ک دکتۆرێک ژیان و وه‌زیفه‌که‌ی خۆت ده‌خه‌یته‌ مه‌ترسییه‌وه‌ بۆ ئه‌وه‌ی شوێش‌گێژێک پرگار‌یکه‌یت و ئه‌ویش سوار ژنه‌که‌ت ده‌بێت، من پیاویکی دل‌په‌قم، بێبه‌زه‌یم، به‌لام گه‌ر که‌سێک له‌ مردن رزگار‌مبکات پاداشته‌که‌ی ئه‌وه‌ نابێت سوار ژنه‌که‌ی بێم.. ماوه‌یه‌کی درێژه نه‌غده‌ ماردینی به‌ ته‌نیا ژنی تۆ نییه، به‌لکو زیاتر له‌ باوه‌شی نزار ئیدریدا‌یه». دکتۆر تاده‌هات زیاتر ده‌له‌رزێ، ده‌یویست شتێک ب‌لێت، هاوار‌کێکات، به‌لام جگه‌ له‌ نرکه‌یه‌کی خنکاو له‌ گه‌رویدا نه‌یده‌توانی نه‌ لێو و نه‌ زمانی بجولێنێت. «من و تۆ دوو که‌سی بێهێزین، زۆر بێهێزین... گه‌رچی دوو وه‌زیفه‌ی گرنگ‌مان هه‌یه، گه‌رچی هه‌موو شاره‌کانی ئه‌م دونیا‌یه‌ پێویستیان به‌ ئیشی من و تۆ ده‌بێت. به‌لام دکتۆر، هه‌میشه‌ شتێک هه‌یه‌ ده‌که‌وێته‌ ده‌ره‌وه‌ی ده‌سه‌لاتی ئێمه‌وه، تۆ وه‌ک دکتۆرێکی گه‌نج به‌ جوێک له‌ خۆت پازیبوویت، ئه‌وه‌ت بیر‌چوو‌بووه‌وه‌ که‌ شتێک هه‌یه‌ ناوی زه‌عیفیه، ئه‌وه‌ت بیر‌چوو‌بووه‌وه‌ که‌ من و تۆش ده‌کرێت بێهێزین، ئه‌وانی تریش

هه ندىچار ده توانن ئه وه مان لىبستىنن كه ده يانه وىت ... دكتور موسته فا شوكاك .. ناوىكى جوانه، هه ر ژنىك شه يدا ده كات. به لام هيچ حىسابىكت بو لاوازى خو ت نه كرد، بو ئه وهى يه كىك هه يه دىت و ئاسان عه رىزىترىن و جوانترىن شتى ژيانىت زه وتده كات ... خانمى نه غه ده جه لال، ژنه عه رىزه كه ت، كچه كهى دكتور جه لال ماردىنى».

هيچ له ره و زىنگه يه كى گالته پىكردن له ده نگىدا نه بوو، به لام ئاوازيك له بىر پىزى و جىدىيه ت له گه روویدا بوو هه ر كه س بىبىستايه له رزى لىده هات. «هه موو شته كان يارىين، كى باشتر يارىبكات ئه وه به مىزتره. گرنگ نىيه تو چىيت، هه تا گه ر پادشاييت، ئىمپراتورىيه تىكى گه وره ت به ئىرس بو بمىنىته وه، گه ر نه زانىت باش يارى بكه يت، گه ر پىشوه خت په لامار نه ده يت، گه ر وابزانىت ده توانىت فرىشته بيت، ده گه يته ئه م شوئىنه ئىستا. تو به تومه تى يارمه تىدانى دوزمناى ده ولت گىراويت، سبهى من پاده ستى ئه منه عه ره به كانىت ده كه م، ئه وان زور ئه شكه نجه ت ده دن، ئه وهى لىره چه شتووته هيچ نىيه ... هيچ نىيه. دكتور له وى زور ئازارت ده دن، به لام تو هيچ نازانىت. له به ر ئه وه جگه له وهى به رگهى ئازاره كان بگريت ياخود بمريت چارهى تريت نىيه. تو كه س ناناسىت بىده يت به ده سته وه. گه ر بمريت ئازارى زورت له كو ل ده بىته وه، له پىش هه موو شتىكه وه ئازارى ئابرووچوون. ئه وهى به مجوره بىه يزىت واده كات هه مووان چه زىكه ن پتر پى به سه رتدا بنىن، من حىكايه تى ژنه كه ت و په يوه ندى له گه ل نزار ئىدرىسا ناخه مه ناو هوكانى گرتنته وه ... ناخه مه ناو هوكانى گرتنته وه، به لام شار هه مووى ده يزانىت، ئه وه به جوړىك ئابرووت ده بات تامردن له كو لىت نابىته وه. ئه مه جگه له وهى چه زم له و ساتانه يه كه مرؤف خو ي له به رده م خويدا ده شكىت ... من له زه ت له وه ده بىنم كه ده بىنم ئىنسانىك له به رده م خويدا ده شكىت. سه ير كه گه ر وه ك جه لال، وه ك نوئىنه رى ده ولت

يەككىكت ناردە بەر پەتى سىدارە و ھىشتا شانازىي و ئىفتىخارى بەخۇيەو ھەبوو، بزانە كارەكانت پوچ و بىئەنجامن، ئىشى جەلاد ئەو ھە نىيە مەروۇف بكوژىت، ئىشى ئەو ھە ئىفتىخارىان بكوژىت، غەورىان پەروختىنەت. و ھەستەدەكەم دكتور لە ھىكايەتى تۇدا ھەموو شەكان نامادەن. لە مەروۇ بەدواو تۆ ھەك ئىنسانىكى سەرشۆپ لەم شارەدا دەژىت، دكتور موستەفا شوكاكى ژنەيز، دكتورىكى ژنەيز و ھىچى تر... ئەو ھە قەلى منە و ھە قەلى ھەموو شارەكەشە، ژيانى ھەزاران مەروۇ لەم شارەدا پەزگارىكەيت، ژيانى ھەزاران مەندال لە دەستى مەردن و ھەربەگىتەو، ئەو لەكەيە لە سەر ناوچاوانت ناسپىتەو. بۆ ھەر كۆي پەرويت بەدواتەو دەبىت... ھەموومان لە سەر ئەو كۆكىن كە ئىفتىخارى تۆ بكوژىن. تۆ ئىفتىخارت بۆچىيە؟ مەن، ژنەكەت، دەوالت، نەزار ئىدىرىس، شۆپش ھەموومان لە سەر ئەو پەكەن پەكەو ئىفتىخارت بكوژىن. مەن دوزمەنى گەورە ئىفتىخارى ئىنسانم، پەم لە كەسەكە غەورى پەكەي بەدات و وازانەت كەس نىيە ئىرادەي بەشكەنەت. ھەر بۆيە نۆر پەم لە نەزار ئىدىرىسە... جگە لەو ھە ئىفتىخارى ئەو جۆرە مەروۇفانە بكوژم ئىشم بە ھىچى تر نىيە. ئىشم بە ھىچى تر نىيە»

ئىجگار تۆپەبوو، دەبوىست نۆر دەنگى بەزىكەتەو، بەلام نەيدەتوانى. كەمەك ئاوى خوارەدەو و لە جىگەي خۆي ھەستا و بە نۆرىش كەمەك ئاوى كەرد بە دەمى دكتور مەستەفادا، پاش بىدەنگىيەكى كورت كوتى «مەن دەبوو نەغەدەي ژنەت بەگرم، دەبوو ئەو بەگرم. تۆ ھىچ نەيت... بەلام لە بەرئەو ھىچ نەيت، لە بەرئەو ھى لاوازىت، لە بەرئەو ھى بىھۆش و كەمفامەيت، تۆم گەرت، چەنكە مەن پەم لە كەسانى بىھەزە، ئەو ھەي لە دايكەبوم پەم لە كەسانى بىھەزە. ئەمەرو پەقىشم لە خۆمە، بەلام ناتوانم خۆم ئەشكەنەبەدەم، مەن لە ئازار دەترسم، دكتور نۆر لە ئازار دەترسم، لە بەرئەو تۆ ئەشكەنەبەدەم، تۆ دەدەمە دەست

عەرەبەكان، تۆ دەگرم. لەو بەینەدا يان ژنەكەت دیت بۆ لای من تا سۆراغی تۆ بکات و لەو پێگایەوه من داگیریدەكەم، يان هیچ حیسابیەک بۆ من و تۆ ناکات و لەگەڵ دۆستەكەیدا هەڵدیت و یاریبەكەمان درێژ دەبێتەوه... ها تۆ ژنی خۆت بناسیت چی دەكات؟».

لیفیتانت نەیدەزانی بەو قسانەى چۆن ئەم كۆپرە گەنجە لە ناوێوه برینداردەكات، چۆن بۆ هەتاھەتابە دەشكێنیت، چۆن شتیكى تیا دەپوختنیت كە ئیتر دروست ناكړیتەوه.

دواى گرتنى دكتۆر مستەفا شوكان، نەغەدە هەستى بە شتیكى تايبەتى نەكرد، ئەوێ لە ناخیدا دروستبوو تەنیا كۆمەڵێك پرسىارى نوێ بوون و هیچى تر. بە سەرێك دەبویست بەهەر رێگایەك بوو دكتۆرى مێردى لە كۆڵ بێتەوه، گەرچى دكتۆر پیاویكى خراپ نەبوو، گەرچى نەغەدە كینەبەكى وەها پەرشى بەرامبەرى نەبوو، حەزىكات بمریت. بەلام گەر بەهاتابە بەعسیبەكان بیانكوشتابە، يان نەناسێك لە پێگا بە چەقۆبەك ببپێكایە و بمردايە، یاخود لە پوداویكى ماشیندا ژيانى لەدەستبدايە، ژانێكى تايبەتى و گەورەى لە دڵدا بەجێ نەدەهێشت. سووك و سادە دەتوانم بڵێم بەرامبەرى بێباك بوو، كەسێك بوو لەویادا، لە ژيانیدا، لە ناو نوێنى خەوتنەكەیدا، لە سەر مێزى نانخواردنەكەى، بەلام لە دڵیدا یاخود لە ھۆشیدا نا... جگە لە ساردى هیچ هەستێكى دیکەى گەورەى بەرامبەرى نەبوو. بەلام بە سەرێكى دیش نەیدەزانی ئاخۆ لە پاستیدا چەكدارەكانى دەولەت بۆ ئەم دەگەرپێن یاخود بۆ دكتۆرى مێردى. نەیدەزانی دكتۆر دەبێت بە چ تاوانێك گیرابێت، بۆشى گرنگ نەبوو بزانیت. دواى بردنى دكتۆر، كەمێك بیركردەوه و گووتى كەسێك شایستەى گرتن بێت منم، من

ئەندامى شانە شۆپشگىتپەكانم نەوەك دىكتور. لە دالى خۇيدا گووتى
 «بەر لەوەى دىكتور بەرىدەن دەبىت لىرە بېۆم، نامەوېت بەگومە دەست
 عەرەبەكان». بۆ بەھانەيەكى گەورە دەگەر، ئەم ژيانەى ئىستاي خۇى
 لەبەرىك ھەلبوەشىننەتو. دەشت گرتنى دىكتورىش ئەو بەھانە زېرىنە
 بىت كە لەم قەفەزى بىزارىيە دەرىيەننەت. ھەفتەيەك لەمەوېر وەك
 ھەست بە ھەموو شتىك بىكات شىعەرىكى نوسى «ژنىك وەكو پشكۆ»...
 تىيدا ھاتبو «سوتاندنى دنيا لە سوتاندنى خۆتو دەست پىدەكات.
 دەست پىبەك، لە سوتانى خۆتو دەست پىبەك... دەبىنەت كە ئاگر
 لە خۆت بەردەدەيت، تۆ ناسووتىت... ھەموو ئەوانەش دەسووتىن كە
 تۆ دەتوېست بىانسووتىنەت». شەو تادەرنەك دانىشت و ھەوالى گرتنى
 دىكتورى بە ھىچ كەس نەدا، ھەتا تەلەفونى بۆ باوكىشى نەكرد، بەلكو
 لە ژوورى دانىشتەكەدا مایەو و وەك ئەوەى ھىچ نەبووېت، ھەندىك
 بەشى لە پۆمانى دۆزەخى ھىنرى بارىۆس خويندەو، لەبەر ھۆيەكى
 نادىار رقى لە پالەوانى پۆمانەكە بوو، وەك كەسكى مردوو و بىكردار و
 بىتىن ھاتە بەرچاوى. بەلام لەو ساتەدا خۆشى كەسك بوو لەوجۆرە.
 چەند جارېك كىتەكەى دانا و بىياكى و كەمەرخەمى و ساردى خۇى
 ترساندى، لە جىگايەكدا دەستىگرت بە نىچاوانىيەو و بە خۇى گووت
 «خوای گەورە بۆ وا بىغەم، چ شتىك وا دلرەقى كردوم». وىستى
 شتىك لە ناخى خۇيدا دروستبكات و بىگورېت بۆ بەھانەى ھەستان و
 غەمخواردنىك بۆ موستەفا شوكان، بەلام لە ناوہو جگە لە بىياكى
 ھەستى بە ھىچ نەدەكرد، گەر نزار تەلەفونى ھەبايە، زەنگى بۆ لىدەدا
 بىت و ئىستا لەگەلیدا بخەوېت. ئەوەى لەو ساتەدا دەيتوانى ھەستى
 بىولننەت و پايوہشىننەت سىكسىكى درېۆسو لەگەل نزار ئىدرىسدا،
 رەنگە ئەوە تاكە شتىك بىتەتوانىت ھەستەكانى بە جۆرىك پاوہشىننەت
 بىتەو جىگای خۇى. پىشتەر چەند جارېك وەھايان كەردبوو، ھەركات

دَلْنیابوویه دکتور شه و ناگه پیته‌وه، له‌گه‌ل نزاردا له ژووری خه‌وتنه‌که‌ی خویان و له پیخه‌فه‌که‌ی دکتوردا پتکه‌وه ده‌خه‌وتن. له کوتایی شه‌وانه‌دا نزار ده‌مه‌وبه‌یان ده‌بایه زوو بپوات، تا به‌ر له گه‌پانه‌وه‌ی شوکاک شه‌و ده‌ورویه‌ره چۆل‌بکات و نه‌غه‌ده‌ش کاتی هه‌بیته هه‌وای ژوور بگۆریت و سه‌ر سیستمه‌که والیت‌بکات دکتور گومانی له دل نه‌گه‌پیت و بۆنی پاشماوه‌کانی نزار له ژووره‌که‌دا پاک‌بکاته‌وه. جۆری گرتنه‌که‌ی دکتور و لیدانی له به‌ر ده‌رگاوه نیشانه‌یه‌ک بوو وایده‌کرد دَلْنیابیته دکتور به‌ ئاسانی له چنگی گورگه‌کانی لیفیتانت ئازاد نابیت، دَلْنیابوو نزار ده‌توانیت به‌بی ترس تا نیوه‌پۆ له جیگا‌که‌دا بخه‌ویت و شه‌م به‌رچایی بۆ ئاماده‌بکات و بۆ یه‌کجار پتکه‌وه نانی به‌یانی لیتره بخۆن. به‌لام خه‌یاله‌که‌ی به‌ دژوار هاته‌ پێشچاو و له‌وه ترسا که هه‌موو ئیشه‌که ته‌له‌یه‌کی دانراوی لیفیتانت بیت، تا ده‌زگیرانه‌که‌ی له‌ هه‌شاری خۆی ده‌ره‌یئیت. تا نیوه‌شه‌و شه‌و هه‌ستی بیباکییه به‌ری نه‌دا، نیوه‌شه‌و وه‌ک یه‌کیک له‌ نا‌کاو شتیکی بیرکه‌وتبیته‌وه، کتیبه‌که‌ی دانا و ته‌له‌فونی بۆ دکتور جه‌لال ماردینی باوکی کرد و به‌ ده‌نگیکی سارد و کز که شتیکی تایبه‌تی تیدا نه‌بوو، به‌ سه‌ره‌اته‌که‌ی بۆ گێرپاوه‌وه. ده‌نگی به‌ جۆریک سارد و بیلايه‌ن و بیعاتیفه‌ بوو، باوکی له‌ دل‌وه‌ ترسا. به‌لام هه‌موو شه‌و شتانه‌ی ده‌گێرپاوه‌ بۆ مندالی نه‌غه‌ده‌، که شه‌گه‌رچی به‌ بالا ژنیکی کامله‌، به‌لام هه‌شتا پۆخی پره‌ له‌ ساردی و سه‌رسه‌ختی مندالی. به‌یانی نه‌غه‌ده‌ له‌ مال چووه‌ ده‌رئ و هه‌ریه‌ک له‌ شه‌رده‌لان هیرانی و هۆشه‌نگی بولبولیاری له‌ گرتنی دکتور ئاگادارکرده‌وه. من نزیکي سه‌عات سئ هه‌واله‌که‌م بیست و ده‌موده‌ست فه‌رمانمدا که نه‌غه‌ده‌ ماردینی و نزار ئیدریس بگوازیته‌وه بۆ جیگایه‌کی شه‌مین تا کاروباری گواستنه‌وه‌یان بۆ چیا پتکه‌ده‌خه‌م. ماوه‌یه‌ک بوو به‌رده‌وام داوام له‌ نزار ئیدریس ده‌کرد به‌یوه‌ندی به‌ مه‌فره‌زه‌کانی چیاوه‌ بکات و بپواته‌ شاخ، چونکه‌ ژيانی

بەراستى لە مەترسيدا بوو، ليفيتانت دواى برينداربوونى بە سەبر و سەرسەختىيەوه بۆى دەگەرا. ھەموو لەو دەترساين نزار بکەوێتە دەست ليفيتانت و لەوێشەوھ لە زىندانەکانى مودىرييەتدا بگىرسىتەوھ و لە ژىر ئەشکەنجەدا نەيتى ھەموومان بىدرکىنەيت، بەوھش جەلەوى کاروبارى حىزب لە شاردا لە دەست دەرچەيت... دەشمزانى کە شۆرش ليفيتانتى لە نزار ئىدرىس بەلاوھ گرىگترە. دۆلەتەبوم لە ئەنجومەنى بالا ھەموو شتىک دەکەن تا ليفيتانت لە جىگای خۆيدا بىمىنەتەوھ. وام ھەستەکرد نزار لە ناخدا بۆنى شتىک دەکات، بەلام دۆلەتە نىيە... چەند پىشنىارىکى بۆ شۆرش کرد کە پلانى نوێ بۆ کوشتنى ليفيتانت دابىنين و بواى پىدرييت خۆى بە تەنھا کارەکان بباتەپۆتەو، بەلام ھەموو بە توندى پلەنەکانمان رەتکردەوھ. مەن جارىک پەووبەپەو پىمگەوت کە دەستبردن بۆ ليفيتانت دژى قازانجەکانى شۆرشە و ھەر کەس کارى سەربەخۆ بکات دژەشۆرشە و ھەک نەيارى حىزب سەيردەکريت. نزار دەيزانى مەن چ نرخیكى گەورە لە سەر دىسپلین دادەنەيم، ھەستىشيدەکرد خۆى لە دۆخیكى وەھا بەھىزدا نىيە بتوانەيت لە برىارى مەن خۆى ئازادبکات. گەرچى ھەک ھەمىشە دەمدريژ و نەسەرەوت بوو، بەلام دواى نوشتەتەپەنەنى ھەولەى کوشتنى ليفيتانت و ئاشکراپوونى ئەو، دەبوو لە جىگای باشدا بىپارىزين. تا ماوھەیکى کەم ھەر ھەک بەرپەرسى شانەکەى خۆى ماھەو، کە زۆرەى ئەندامەکانى گەنجانى سەرەپۆ و مەست و شەپانىبوون، بەپىچەوانەى شانەکانى ترمانەوھ کە زۆرەيان لە فەرمانبەران و خەلکانى خويندەوار و کاسبانى دۆسۆز پىکھاتبوون. نزار لە شانەکەى خۆيدا پاشکاوانە چىرۆکى سەرجىکردنەکانى خۆى لەگەڵ ژنى دکتۆردا بۆ ئەندامانى تر دەگىرپاھەو. لە کاتى کۆبوونەوھەکانياندا عارەقيان دەخواردەوھ و مەستدەبوون. حىزب لەلايان پتر بەھانەيەک بوو بۆ مەستبوون و يەکدى بىنين و گالەکردن بە دۇنيا. ئەو بە دەنگى بەرز، بى شەرم و سەلەمىنەوھ، باسى ھەموو

ورده‌کارییه‌کانی له‌شی نه‌غده و هه‌ناسه‌کانی و قسه‌کانی و جولانده‌وه‌کانی ناو جی‌گای ده‌کرد، له‌زه‌تیکی زۆری له‌وه ده‌بینی له هه‌موو جی‌گایه‌کدا بلیت نه‌و عاشقی نه‌م ژنه نییه، به‌لام خانمه‌که شتیکی تێدایه هیچ پیاویک ناتوانیت ئاسان ده‌ستبه‌رداری بیت، ده‌یگوت نه‌م کوشته‌ی جوانییه‌که‌ی نییه، کوشته‌ی نه‌و له‌شه سفت و نه‌رمه‌ی نییه، به‌لام گیرۆده‌ی نه‌و خه‌یالی شه‌هوه‌ته‌یه که له ناکاو ده‌به‌پێته نێو چاوی. هه‌ندیجار خوۆشی واده‌رده‌خست وه‌ک نه‌وه‌ی نه‌و قوریانی گه‌مه‌یه‌کی ته‌لیسمای و داویکی شه‌یتانی نه‌غده بیت که بۆی چنیوه تا بکه‌ویته ناوی و لێده‌رنه‌چێت. که سه‌رخوۆش ده‌بوو به ده‌نگی به‌رز ده‌یگوت « ژنی نه‌و دکتۆره، به جۆریک حه‌زی لێمه، تا تلپی ته‌رم تێدابییت به‌رم نادات». چیرۆکه‌کانی ورده ورده به‌ناو هه‌موو شانه‌کاندا بلأوبونه‌وه و که‌وتنه‌وه ده‌م نه‌رده‌لان هیرانی که قسه‌کانی نزاری وه‌ک وێنه‌ی که‌سیکی بیتا‌به‌رو وه‌رگرت که نه‌گه‌ر بیگریت، وانه‌یه‌کی پێده‌دات، جاریکی دی قسه‌ی وه‌ها دووباره‌نه‌کاته‌وه. له پاستیدا نه‌رده‌لان هیرانی ته‌نیا که‌سیک بوو باوه‌ری به چیرۆکه‌کانی نزار نه‌ده‌کرد، تاکه که‌سیک بوو هه‌مووانی وه‌ک فریشته ده‌بینی. به‌لام من ده‌بوو هه‌موو شتیکی به پاست و درۆوه بکه‌مه پاپۆرت و بینێرم بۆ به‌رپرسیانی بالآ. له دوا‌ی گرتنی دکتۆره‌وه، نه‌و ده‌رفه‌ته بۆ به‌رپرسیانی سه‌ره‌وه په‌خسا، داوا‌ی هاتنه‌ده‌ره‌وه‌ی بێوه‌ستانی نه‌غده ماردینی و نزار ئیدریس بکه‌ن. ناوی نه‌غده و شه‌وه په‌نگاوپه‌نگه‌کانی، ناویانگی وه‌ک ژنیکی به‌ئالۆش، وه‌ک شاعیره‌یه‌کی هه‌وه‌سدار که پشکۆیه‌کی گه‌وره له له‌شیدا ده‌سووتیت له ناو هه‌ندیک نه‌ندامانی نه‌نجومه‌نی بالآدا وه‌ها بلأوبوو، هه‌موو پێیان له سه‌ر نه‌وه داده‌گرت، ژنی دکتۆر بێوه‌ستان بێته چیا و په‌یوه‌ندی بکات به شاخه‌وه. نه‌وه‌ی سه‌یریوو نزار به‌رده‌وام و ئاشکرا به خانمی ده‌گوت که نه‌و سۆزێکی نییه و جگه له پێکه‌وه‌خه‌وتن ناتوانیت هیچی تری بۆ

بكات، بەلّام نەغەدە بىيىاك دەيگوت «تۆ بىئەوئى بزانىت يان بتهوئىت
زۆر شتت كىردوئە... مەنت لە ژوورەكانى دكتۆر مستەفا شوكاكەوئە بەرەو
دونيایەكى تر دەرھىنا... ئەوئە تەنيا ئىشىك بوو تۆ بتوانىت بىكەيت و
نازايانە كىردت».

لە دواى تەقەكردن لە ليفىتانت، ناوى نزار ئىدرىس لاى بەعسىيەكان
و كارمەندانى مودىرييەتى ئاسايش ناسراوئو، ھەتا دۆسىيەكى تاييەتى
دیکەشيان بۆ كىردوئە. مەن خۆم جىگايەكى تاييەت و نەيتىم لە مالى
يەكێك لە ھەفالىەكانى خۆماندا بۆ دابىنكرد و ھەرامەندايە بە ورياييەكى
زۆرەوئە ھاتوچۆبكات. بەلّام گرتنى دكتۆر شوكاك لەلایەن ليفىتانتەوئە
شتەكانى خستە بەر گىزاوئىكى نوئوئە. تىگەيشتن لە ليفىتانت كە
ھەمىشە پىنگاى بارىك و فىلى ئالۆزى دەگرتەبەر ئاسان نەبوو، ئەو
ھەم بۆ خۆى و ھەم بۆ دەولەت و ھەم بۆ ئىمە و ھەم بۆ كەسانى
دیکەى نەناسراوئىش كارىدەكرد، لەوئوئە زەحمەت بوو بزانىت لە چ
ساتىكدا و بۆ كى ئىشەكەت. مەن دلىابووم ليفىتانت دەزانىت كە
دكتۆر شوكاك سەر بە پىكخراوئەكانى حىزب نىيە، بەلّام بىستبووشم
شاگادارە ژنى دكتۆر و نزار لە عەشقىكى گەرمدا دەرئىن. دلىابووم شتى
وئەھا ئاسان لە ليفىتانت وئەنەدەبوو، بەلّام بۆ لەبرى نەغەدە ماردىنى
دكتۆر شوكاكى گرتوئە؟ ئەوكات نەمدەزانى... خەيالەم بۆ ئەوئە نەچوو
كە ليفىتانت لە مەوداى دووردا ئىش بۆ ئەوئە دەكەت، ھەمان ئەو ژنە
داگىرىكات كە پۆزىك لە پۆزان نزار داگىرىكردبوو. مەن گرتنى دكتۆرم
وئەك ئامازەيەك خوئىندەوئە بۆ نىكبوونەوئە دەولەت لە پىكخراوئەكانمان.
گەرچى مەن لە ھەندىك شتدا مەمانەم بە ليفىتانت ھەبوو، بەلّام مەمانەى
بەردەوام بەو كارى نەكردە بوو... وئەك ليفىتانت بلىت مەن زياتر لەوئە
دەزانم كە ئىئوئە حىسابتانكردوئە و گەر لەگەلم پاست نەبن، كارى خراب
دەكەم. دلىابووم ھەنگاوى داھاتوئە دەگاتە سەر نەغەدە ماردىنى ياخود

نزار. چەند شەوێک دواتر بەتایبەت چووم بۆ لای نزار ئیدریس لە خەڵوەتەکەى خۆیدا و تێمگەیاندا کە هەموو دنیا بە پەيوەندى ئەو و نەغەدە دەزانىت و ئیتمە لە حیزیدا سەر تا خوار ئاگادارى چىزۆكى ئەو و خانمى ماردینى هەین. نزار وەک هەمیشە بێباک بوو، قسەکانى خۆى دووبارە کردەووە سەبارەت بەوێى کە ئەو بۆیە شۆپشەدەکات تا حەرامێک لە دنیاى نەهێلێت، گووتى گەر سەرى شۆپشگێرەکانیش وەک سەرى مەلاکان پڕییت لە حەرام و حەلال مەزوف بۆچى شۆپش دەکات؟ ئەو لە کویدا بتوانییت هەست بە ئازادى بکات شۆپش لەو جىگایەى... بە قاقایەكى نامەردانەووە، بەو پێکەنینەووە کە دەستەپاچەیدەکردم، گووتى «خەوتنەکانم لەگەڵ ژنەکەى دکتۆر مستەفا شوکاکیا بەشێكى گرنگى شۆپشە... ئەو شۆپشى منە، من جۆرە شۆپشێكى تر نازانم». بۆ شۆپشگێر و کوردپەرەریكى فانهتیکى وەک من، قسەکانى بەشى ئەو بوون مەزوف بیکۆزىت و لاشەکەى بسووتىنێت و خۆلەمیشەکەشى بداتە بەر چەمیکى خۆر. ئەو بۆچوونانەى منى بێئەندازە تورپەدەکرد، بەلام هەرچۆنێک بوو ئارامیم پاراست و تێمگەیاندا کە چىتر ناتوانییت لە شاردا بەمىنێتەووە، شۆپش نیازتیکى نییە دەستبەردارى ئەو بێت، بەلام ئیدى کاتى ئەو هاتوووە لەبەر ئاسایش و مانەوێى خۆى لێرە نەمىنێت. پێم پراگەیاندا کە لە ئەنجومەنى بالۆه فەرمانم پێگەيوە کە ئەو لەگەڵ نەغەدە ماردینیدا بنێرمە چىا، ئەو فەرمانێکە شکاندنى بۆ نییە. کە ئەو فەرمانەم بە پوونى بە نزاری قەساب گووت، دڵنیا بووم ژيانیکى سەخت چاوەپوانى ئەم دووانە دەکات، دەزمانى شۆپشى نوێ لە شۆپشى پێشوو پیاوى ترسناکتر و دلێرەقتى تێداى، کەسانیک توانای سەیرکردن و گوێگرتنیان لە پۆخەبەرى وەک نزار نییە، ئەمجارە هیچ کەسێکیش نییە نزار لە دیوەخانى خۆیدا بپارێزێت، شۆپشیش بەر لە هەر شتىک هەبىبەتى ئاغاگان و میرەکانى شکاندووە. دەبێت بڵێم من لەو کاتەوێى

دهمناسی، بوغزکی بیوتنهم بهرابهر نزار هه‌بوو، سه‌رسامیم به‌خوی و به‌جوانی و قسه‌کانی نه‌وه‌ی له‌دندا نه‌ده‌کوشتم وه‌ک که‌سیکی ترسناک و شایه‌ن به‌کوشتن ببینم. دلنیا‌بووم نه‌مجاره‌ نزار ئیدریس به‌ساغی له‌چیاکان دانا‌به‌زیت، له‌دلشدا به‌خته‌وهر ده‌بووم گهر هه‌والی مردنی ببیستم... نه‌و تیروانینه‌ی که‌ده‌توانیت شو‌پش بو‌ئازادکردنی خوی به‌کاربه‌ئیت، جو‌ریک بو‌له‌لادان و بازدان به‌سه‌ر هه‌موو پره‌نسیپه‌ سه‌ره‌کیه‌کانی مندا. شو‌پش لای نزار یارییه‌ک بو‌ده‌یویست خوی یاسا‌کانی دابنیت، شو‌پشیک بو‌و دژی هه‌مووان. نه‌وه‌ی نه‌وکات له‌نزاردا زۆر ده‌یترساندم سه‌یرکردنی بو‌بو‌ژیان، نه‌و ده‌یتوانی ژیا‌نی خوی بخاته‌ چنگی خوی و به‌وجۆره‌ نیگاری بکیشیت که‌ده‌یه‌ویت، ژیا‌نیک نه‌وانی تر به‌زه‌حمه‌ت ده‌یان‌توانی شتیکی تیدا دیارییه‌که‌ن یان بگو‌پن، به‌په‌چه‌وانه‌ی ژیا‌نی منه‌وه‌ که‌ده‌بو‌و نه‌وانی تر بو‌م دیارییه‌که‌ن له‌کویم و چی ده‌که‌م و چۆن ده‌ژیم، به‌رده‌وام وه‌ک که‌ره‌سته‌یه‌کی سارد و بی‌پۆ‌حی شو‌پش نه‌و فرمانانه‌م جیبه‌جیده‌کرد که‌له‌که‌سانی تره‌وه‌ ده‌رده‌چوون... به‌لام نزار دژی هه‌ر که‌سیک و هه‌ر شتیکی بو‌و، پ‌یگ‌ریابه‌ له‌به‌رده‌م نه‌ودا به‌و شیوه‌یه‌ بژی که‌ده‌یه‌ویت. دلنیا‌بووم له‌وه‌ وریاتره‌ نه‌زانیت شو‌پش چ جو‌ره‌ ئامی‌ریکی ترسناکه‌، چ مه‌که‌ینه‌یه‌کی تاییه‌تییه‌... چ‌ه‌ند جاریک به‌گومانه‌وه‌ پرسیا‌ریکرد بو‌و ده‌بیت نه‌غه‌ده‌ ماردینیش بیت‌ده‌رئ، هه‌ستم‌کرد ده‌یه‌ویت چوونه‌ ده‌ره‌وه‌ی هاوشانی نه‌م ژنه‌ نه‌بیت که‌خوی بیبا‌کانه‌ چیرۆکی دل‌دارییه‌کانی له‌هه‌موو جیگایه‌ک په‌خشه‌کرده‌وه‌. من تیم‌گه‌یاند ژیا‌نی ماردینی له‌مه‌ترسی‌دایه‌، به‌لام شتیکی له‌ناوه‌وه‌ پ‌ییده‌گووت که‌پیاوانی نه‌نجومه‌نی بالا، نه‌ندامانی سه‌ره‌وه‌، له‌وه‌ بیباک‌ترین بایه‌خ به‌ژیا‌نی ماردینی بده‌ن.

به‌په‌چه‌وانه‌ی نزاره‌وه‌ که‌ده‌یزانی که‌ی گومان ده‌کات و که‌ی دل‌نیا‌ده‌بیت، نه‌غه‌ده‌ ماردینی ده‌یویست له‌شار ده‌رچیت، له‌م جیها‌نه‌

ده‌رچیت و پووبکاته جه‌نگه‌له راسته‌قینه‌کان. که جاریکی دی له‌گه‌ل نه‌غه‌ده‌دا دانیشتم و پووبه‌پوو لئیوردبوومه‌وه، تیگه‌یشتم له‌و خانمانه‌یه که عومریکی دریز چیرۆکی تیکه‌ل به چیرۆکی هه‌موومان ده‌بیت. ئه‌و چند جاریک بیباک باسی ئه‌وه‌ی کرد که ده‌یه‌ویت پووبکاته «جه‌نگه‌له راسته‌قینه‌کان». سه‌ره‌تا وه‌ک ژنیککی گه‌نجی پۆمانسی هانه‌به‌رچاوم که تیناگات به‌راستی چی ده‌گوزهریت و نازانیت چ مه‌ترسییه‌کی گه‌وره له پڭایدایه، ئه‌وکات له پیزی پڭخسته‌کاندا پڭه‌وتی ئه‌و ژنانه‌م ده‌کرد که به‌جۆره رۆمانسییه بیریان له شۆرش ده‌کرده‌وه، ته‌واوی شۆرشگێڕانیان وه‌ک کۆمه‌لێک فریشته‌ی خودایی ده‌بینی که له ئاسمانه‌وه بۆ جوانکردنی زه‌مین هاتوون، له به‌رده‌م ناوی شۆرشگێڕه‌کاندا شلده‌بوون و ده‌توانه‌وه . به‌لام که زیاتر له خانمی ماردینی نزیکبوومه‌وه، تیگه‌یشتم ئه‌و له‌م ته‌رزه خانمه رۆمانسیانه نییه، پیموایه به هوشیاریه‌کی گه‌وره‌وه ده‌یزانی ده‌چیت بۆ کوئی و چی ده‌ویت، شتیکی تیدابوو به‌ره‌و دنیا ئالۆز و ترسناک و دل‌په‌قه‌کان ده‌بیرد، له‌و خانمه ئه‌کروپاتانه ده‌چوو که سوور ده‌زانن ژیریان ناگره که‌چی بیترس ده‌چنه سه‌ر په‌تیکی باریک و ده‌یانه‌ویت تا ئه‌وسه‌ر پیا به‌په‌نه‌وه . جه‌نگه‌له راسته‌قینه‌کان لای ئه‌و جیگای هه‌موو ئه‌گه‌ریک بوون، له چاویدا ئه‌وه‌م ده‌خوینده‌وه که ئاماده‌یه بۆ هه‌موو مه‌ترسییه‌ک، ئه‌وه‌م ده‌خوینده‌وه که ده‌شیت هه‌موو شه‌پڭ بکات... هه‌رکات جۆره که‌سیکی وام بدیبایه، ده‌موده‌ست خه‌یالم بۆ ئه‌وه ده‌چوو پۆحیکی له ژیان ماندووبیت و بیه‌ویت له پڭای شۆرشه‌وه گۆتایی به هه‌موو شتیکی به‌هینیت. من له پیزی شۆرشدا خه‌لکانی‌کم بینیبوو که بۆ خۆکوشتن هاتبوون، چۆن هه‌ندی‌ک به‌زه‌هر یاخود به گولله یان به خۆه‌ل‌واسین گۆتایی به ژیا‌نی خۆیان ده‌هیتن، هه‌ندی‌کی دیش به شۆرش خۆیان ده‌کوژن. خانمی ماردینی له‌وانه نه‌بوو، که‌رچی بیباک و نه‌ترس ده‌رده‌که‌وت، به‌لام توانایه‌کی سه‌یری ژیان له

خوينىدا بوو، لەو كەسانە بوو كە پوو دەكەنە ناو دارستانىك و دەزانن پرىتى لە پلنگ و ئەژدىها و جانەوهرى برسى، بەلام لەگەل ئەو شدا بىباكانە ملدەنن و فرىوى دارستانەكە لەلايان لە ھەر مەترسىيەك گەورەترە... ئەو بەلايەو گرنگ بوو ھەموو شتىك بژى، لەش و پۆخى خۆى لە سەر ئەو كۆكردبوو ھەموو شتىك تائەوپە پى ئەزموونىكات، دەبوست بە ھەموو شىوھەك ھەستەكانى بخاتەكار، لەشى بخاتە ژىر ھەر ئەزموونىكەو كە دەشت بىتە پىگاي، لەمس و بىنين و چىژى خۆى تادەتوانىت شەكەتبات. خۆشحال بوو كە بەرەو جەنگەلە راستەقىنەكان دەپوات... زۆر خۆشحال.

لەگەل فرىشته كاندا

كە ھۆشەنگى بولبوليار پى خستە ئەودىو دەرگاي كەشتى ھەستىكر دىتر گەپانەوھى بۆ نىيە، ئىستا و بۆ ھەتاھەتايە چۆتە دونيايەكەو كە ناتوانىت لىدەرچىت. لە راستىدا كەشتى فرىشتهكان ھىچ نەبوو جگە لە بىنايەكى سى ئەومى كەمىك گەورە، خوارەوھى نىشتەجىنى خانمى پىزانى مەلەكبين و بەشەكانى دى، شوىنى فرىشته نەخۆشەكان بوو. كەشتىيەكە لە ناوھەو تارىك و بىدەنگ بوو، زولمەتىكى قوول و كىپىيەكى ترسناك گرتبووى... بە ھىمنى دواى مەھدائىل كەوت كە ھەك كەسىك لەناو مولكى خۆيدا بسوپىتەو بەرەو جىگايەكى نادىار پىشكەوت. بە پلەكەيەكى بارىكدە سەرکەوتن و مەھدائىل لە سەرەو دەستى برد و لە سوپچىكى پەشەو گلۆپىكى زەرد و كزۆلكى داگىرساند. مەھدائىل كەمىك وەستا و گووتى «ئىرە بىمارستانى فرىشتهكانە، نابىت زۆر پووناك بىت. مامى مامى تىشكى زۆر دەيانترسىنىت... تىشكى زۆر

ده‌یانترسینیت، له به‌رئه‌وه تا پوناکی کزتر بیت بۆ‌ئه‌وان باشتره .
 ئیمه‌ی فریشته له و کاته‌وه‌ی له مروّف جیاده‌بینه‌وه و دیننه‌ده‌رئ، خۆمان
 به‌ره‌و جیگایه‌کی نه‌یینی و کپ ده‌کیشین، مانه‌وه‌ی زۆرمان له کپی و
 تاریکی و بێئیشیدا چاومانی کزکردوه، هه‌ر به‌ر تیشک بکه‌وین نازارمان
 هه‌یه . ئیمه مه‌خلوقیک نین بتوانین له پوناکی زۆردا کاربکه‌ین، نشینگه‌ی
 ئیمه ناوه‌وه‌ی ئینسانه، له شویننه نه‌یینیه‌کاندا ده‌ژین، له و جیگایانه‌دا
 که زۆر له به‌رچاو نین، فریشته ته‌نیا کاتیکی فریشته‌ی راسته‌قینه‌یه که
 نه‌بیریت و بیده‌نگ له تاریکیدا کاربکات» .

بیده‌نگی که شتیبه‌که بۆنی شکۆی کۆشکیکی دیرینی لیده‌هات، بولبولیار
 سه‌ره‌تا هه‌ستیکرد زه‌وییه‌که‌ی ژیر پینی کاشی په‌ش بیت، وه‌لی له‌گه‌ڵ
 پۆشنبوونی گلۆپه‌که‌دا، بینی کاشیه‌کان به زه‌خره‌فه‌یه‌کی قه‌شه‌نگ له
 چهند په‌نگی جیاواز پێکخراون . هه‌ردووکیان هه‌زیان له ده‌نگی ته‌قه‌ی
 پیلّوه‌کانیان بوو له ناو ئه‌و پیاوچه‌ درێژ و بیده‌نگه‌دا، لای هۆشه‌نگ
 هیچ شتیک له و ده‌نگدانه‌وه‌یه خۆشتر نه‌بوو، ته‌قه‌ی پیلّوی که‌ستیک
 که به پیاوچیکی درێژدا ده‌پوات، ئه‌و ده‌نگه‌ی وه‌ک سه‌مبولی گه‌شتی
 درێژی مروّف به‌ پاره‌وه ناکۆتاکه‌ی زینده‌گیدا ده‌هاته‌ گۆی . مه‌هدانیل به
 هیمنی ده‌رگای یه‌که‌م ژووری کرده‌وه، ژووریک بوو وه‌ک هه‌ر ژووریک
 ئاسایی نوستن، دۆلابیکی جل و دوو کورسی و میزیک له سوچیکی
 ژووره‌که‌دا بوون، په‌رده‌یه‌کی چهند چین و ئه‌ستوور په‌نجه‌ره‌که‌یان
 پۆشیبوو، دیاریوو یه‌کیک سوراچییه‌ک ئاوی له سه‌ر میزه‌که‌ داناهه‌ و
 به‌ر له جیه‌یشتنی ژووره‌که‌ چهند دڵۆپه‌ ئاویکی پزاندوهه . له پێخه‌فیکی
 گه‌وره‌دا، له ناوه‌راستی سیستمیکی دوو که‌سی به‌ریندا، له‌ناو کۆمه‌لێک
 چه‌رچه‌فی په‌نگاو ره‌نگ و پا‌زاوه‌دا به‌ په‌نگی سپی و سه‌وز، بولبولیار
 مه‌خلوقیکی گه‌وره‌ی بینی، ژنیکه‌ قه‌شه‌نگ، که هه‌موو شتیکه‌ی له
 مروّفیکی ساده و ئاسایی ده‌چوو، ئه‌وه نه‌بیت که په‌نگی زیاد له پتووست

سېى ھەلگە پاپو، بە جۆرىك مەروڧ لە دورەو ھە وایدە زانى بۆدرە ھەكى سېى لە تەواوى لەش و پوخسارى درابىت. مەھدائىل بە ھىمنى چوھ سەرى و بە دەنگىكى نزم گووتى «سەرىبەكە ... سەرىبەكە». بە ھىمنى چەرچەفە پەنگىنەكەى لادا و بولبوليار لە دىسداشكى شىنى ژنانەى درىژدا، قامەتى بڵندى فرىشتهكەى بىنى، ھەردوو بالە گەورەكانى بىنى كە تەواوى سىسەمەكەى داگیرکردبوو، دەست و قاچەكانى ھەك دەست و قاچى خانمىكى خنكاو لە ئاودا سېى و نەرمبوون. مەھدائىل گووتى «ناوى لەيلائىلە، ھەندىك لە فرىشتهكان خۆيان ناوى خۆيان دەزانن، ھەندىكيان نا... ئىمە لىرە ناويان دەنئىن، ھەموو فرىشتهكە دەبىت ناوى ھەبىت. من سەرەتا دژى ئەو ھەبووم كە ھەموو فرىشتهكە ناوى ھەبىت، بەلام خانمى پىزانى مەلەكەين كە بەپىوھەرى پاستەقىنەى كەشتىيەكە، ئەو سوورە لە سەر ئەو ھەى فرىشتهكان ناويان ھەبىت و ناوى ھەموو فرىشتهكەش بە پاشگىرى «ئىل» تەواو بىت، گەرچى پىش منىش ئەليائىل ئەو ھەى بۆ پوونکردۆتەو كە لە زەمانى كۆنەو تا ئەمڕۆ، لە زۆر سەرچاوەى مێژووى گرنگدا بەر ناوى چەندەھا فرىشتەى مەلەكوتى گرنگ دەكەوين كە ناوكانيان بە پاشگىرى ئىل دواى نايت، بەلام عەزىزم خانم گووى لى نىيە و گووى لى نىيە. ئەمە جگە لەو ھەى ئەم پاشگىرى ئىلە لە پاستىدا زىنگەيەكى زۆر دىنى ھەيە، راستەوخۆ ئىمە ھەك خزمەتكارى مەلەكوت نىشانەداتەو، بەلام بەپراى خانم گەر ئەو ئىلەمان لىبىتەو، ئىتر ھىچمان لە فرىشتە ناچىت، ھىچ شتىك. بە بپرواى خانم ئەم بالە زلانىمان لە بالى مريشكى سېى ناو مامرگاكان بىسوودترە، بەلى كاك ھۆشەنگ ئەو دەلىت، ھەموو منداللىك بە دوو دىنار دەتوانىت بالىكى ھەا بىسوود بۆ خۆى دروستبكات. بىكاتەو و داىبخات، بىكاتەو و داىبخات، ھەتا جارىك فىلمىكى پىشاندام كە پىپو و لەو جۆرە بالە بىسوودانە، جگە لەو خانم دەيەوت ھەموو فرىشتەكە

دۆسییه‌ی خۆی هه‌بیّت، چیرۆکه‌ی تۆمار بکریّت ... شتیگ من له بهر
 زۆر هۆ سه‌ره‌تا دژی بووم، به‌لام لیڤه‌ قسه‌ی یه‌که‌م بۆ خانمی مه‌له‌کبینه‌،
 بۆ ئه‌وه‌». بولبولیار به‌ ئه‌سپایی ده‌ستی له‌ باله‌کانی فریشته‌ خه‌وتوه‌که‌
 دا، وه‌ک بالی بوونه‌وه‌ریکی ئه‌فسانه‌یی گه‌وره‌ هاته‌ به‌رچاوی، مه‌لمه‌سی
 باله‌کان له‌ مه‌لمه‌سی بالی بالنده‌یه‌کی ئاسایی نه‌ده‌چوون، بولبولیار
 وای هه‌ستکرد ئه‌م بالانه‌ له‌ تۆز و غوبار دروستبوون، سه‌یری سه‌ری
 په‌نجه‌کانی خۆی کرد سپی بوون. مه‌هدائیل به‌ ده‌نگێک هه‌یه‌یه‌تیکی
 شاردراره‌ی تێدابوو گووتی «ئوه‌ باله‌کانی ئینسانن، باله‌ شاردراره‌کانی
 مڕۆڤن... که‌ که‌م که‌س تا ئیستا له‌ دونیادا بینویتی و توانیوتی
 ده‌ستیان لێدات». «وه‌ک ئه‌وه‌ی له‌ تۆزین، له‌ غوبارین؟». مه‌هدائیل
 ده‌ستیکی هه‌منی به‌ قژی له‌ یلائیلی فریشته‌دا هه‌تا و گووتی «فریشته‌کان
 تا ماندووترین و له‌ مردن نزیکترین، بالیان زیاتر ده‌بیته‌ تۆز، تۆزێکی
 سپی نه‌رم که‌ دواي مردن لیڤه‌دا، له‌ جیگا که‌دا جێده‌میته‌ت. له‌ یلائیل
 سێ ساله‌ لیڤه‌یه‌، هه‌موو فریشته‌یه‌ک ماوه‌ی وه‌ها درێژ نامیته‌وه‌،
 هه‌ر فریشته‌یه‌ک خاوه‌نه‌که‌ی زیاتر بۆی بگه‌رێت، زیاتر ده‌ژی... هه‌میشه‌
 تا ساتی مردن جوړه‌ په‌یوه‌ندییه‌کی پۆخی له‌ نیوان خاوه‌ن فریشته‌
 و فریشته‌کاندا ده‌میته‌وه‌... له‌ راستیدا که‌س نازانیت کێ خاوه‌نی
 له‌ یلائیلی فریشته‌یه‌، سێ سال له‌ مه‌یه‌ر من له‌ سه‌ر شه‌قامی مه‌ولانا
 دۆزیمه‌وه‌. ژماره‌یه‌ک زۆر کریکار و ئامێر له‌ ناوه‌ ئیشیانه‌کرد، گه‌ر
 بجولابایه‌ له‌ وانه‌بوو بیته‌ به‌ ژێر ده‌می بلدوژه‌ر و تایه‌ی تراکتۆر و
 پۆله‌ی گه‌وره‌ی ماشینه‌کانه‌وه‌، چونکه‌ که‌س نه‌یده‌بینی. که‌ هه‌لمگرتوه‌
 ته‌واو زمانی شکابوو، خسته‌ سه‌ر عه‌ره‌بانه‌که‌م و شتیگم پێدا دا و به‌
 هه‌موو شه‌قامه‌کاندا هه‌تاه‌م بۆ ئیڤه‌، زۆر ماندووبوو، چه‌ند پۆزێک قسه‌ی
 نه‌کرد، دواتر پێزانی مه‌له‌کبین هه‌ولێ زۆری له‌ گه‌لدا دا. هه‌یدی هه‌یدی
 به‌ره‌و باشبوون پۆی، چه‌ند مانگیگ له‌ وه‌یه‌ر دۆخی زۆر باش بوو،

دهيتوانی هه‌ستیت و پياسه‌بکات، من و ئه‌و پیکه‌وه چه‌ندجاریک به‌ ناو بیستانه‌گه‌ی حاجی ئیسماعیلیشدا سوپاوینه‌ته‌وه . که فریشته‌کان باش ده‌بن دوو هۆی هه‌یه : یه‌که‌م ئه‌وانه‌ی لیتره سه‌رپه‌رشتی ته‌ندروس‌ستیان ده‌که‌ن، غه‌مخۆرانه کار بۆ مانه‌وه‌یان ده‌که‌ن، ئه‌وه ده‌که‌ن که پتویسته بیکه‌ن، چونکه بیرت نه‌چیت، فریشته‌یه‌کی نه‌خۆش هیه‌چ نییه جگه له سیبهر و درێژکراوه‌ی مرقۆفکی نه‌خۆش . دووه‌میش خاوه‌نه‌کانیان گه‌ر له هوشیاریشدا نه‌بیئت و له‌خه‌وندا بیئت، به‌ جۆریک له جۆره‌کان بیریان لیده‌که‌نه‌وه و به‌دواياندا ده‌گه‌پۆن، تا خاوه‌ن فریشته‌کان ئاگاداری فریشته نه‌خۆشه‌که‌یان بن زیاتر ده‌توانن بیانپاریزن . بولبولیاری هاوپیتم، من ده‌لیم دلی فریشته‌یه‌ک هه‌میشه به‌ دلی خاوه‌نه‌که‌ی لیده‌دات، تا ئه‌و زیاتر فریشته‌که‌ی ناخی له بیربکات ئه‌و زیاتر لیتره‌وه ده‌مریت . په‌نگه واش نه‌بیئت ... ره‌نگه واش نه‌بیئت، کێ چوزانیت . هۆشه‌نگی بولبولیار هه‌رگیز نابیت ئه‌وه‌ت بیرچیت، من سه‌ه‌جاری تر بۆت دووباره‌ده‌که‌مه‌وه، زۆریه‌ی مرقۆه‌کان هه‌ست به‌ مردن و جیابونه‌وه‌ی فریشته‌کانیان ناکه‌ن . ئینسان بوونه‌وه‌ریکی وه‌ها له خۆبایی و مه‌غروره، نیوه‌ی پۆحی وشکده‌بیته‌وه و ده‌مریت به‌لام نه‌هه‌ستی پیده‌کات، نه‌ده‌بیینیئت، نه‌پییده‌زانیت . هۆی ئه‌وه هیه‌چ نییه جگه له بیباکی مرقۆف و غروری، وه‌ک جانه‌وه‌ریکی بیباک که ته‌نیا بۆ ساته‌وه‌ختیکی کورت ده‌ژی و بیرده‌کاته‌وه، هه‌موو شته‌کان له‌و ساته‌دا کورنده‌کاته‌وه که تییدا ده‌ژی . ئینسان له‌م ده‌مانه‌ی ئیستادا به‌ جۆریک دوا‌ی هیژ و فریوی شته‌کانی تر که‌وتوو، ئه‌وه‌ی بیرچۆته‌وه که هیژیک له ناو خۆیدا هه‌یه ده‌توانیت پێگای تری پیشانبدات . ئینسان بیبیرکردنه‌وه وه‌ک بوونه‌وه‌ریکی گه‌مژه، ده‌که‌وێته به‌ر فریوی شته‌کانی دنیا، ته‌نیا شتیک که ئیتر نایجولینیت و نایبیینیئت و هه‌ستی پێ ناکات، ده‌نگه‌کانی ناخی خۆیه‌تی ... به‌لام هه‌ندیک هه‌ن له ناکاو هه‌ست به‌ ده‌لاقه‌یه‌کی گه‌وره له پۆج و ژياناندا ده‌که‌ن، هه‌ستده‌که‌ن شتیکیان

هه‌بووه له‌ده‌ستیانداده، ئه‌وه‌هه‌ستکردنه‌ واده‌کات گهر له‌خه‌ویشدا بووه، گهر له‌ساته‌کانی بێئاگاییدا بووه، بیر له‌وه‌ بکه‌نه‌وه‌ که‌ ده‌بوو ژیاڤیکی تر بژین، که‌ ده‌بوو پێگایه‌کی تر بگرن، که‌ ده‌شیت شتیکی تریان بکردبایه‌ . ئه‌وه‌ هێژکی گه‌وره‌ ده‌به‌خشیت به‌م بوونه‌وه‌ره‌ نه‌خۆش و بیهێژ و به‌سته‌زمانانه‌». بولبولیار ده‌ستیکی له‌ قژی له‌یلائیل دا، قژیکی جوان و نه‌رم‌بوو، مه‌ه‌دائیل گووتی «بولبولیار فریشته‌کان به‌ روخسار له‌ خاوه‌نه‌کانیان ده‌چن، له‌یلائیل فریشته‌ی خانمیکی بالابه‌رز و جوان بووه، خۆی ئه‌وه‌ی بیرمابوو که‌ خاوه‌نه‌که‌ی ناوی له‌یلا بووه، وه‌ک بو‌ منی باسکرد، ژنی پیاویکی بازرگان بووه‌ ... ژنیک که‌ بێله‌مپه‌ر له‌ دونیای که‌لوپه‌ل و مه‌کیاز و مۆده‌ و عه‌تردا ونبوو، ئیتر هه‌یج شتیکی دی له‌ ژیاڤدا بیرنه‌ماوه‌ . زه‌وی به‌ درژی و پانی گه‌پاوه‌، به‌دوای زێڕ و خشل و جه‌واهیردا وێڵ بووه‌ . جگه‌ له‌ گه‌پان به‌دوای یاقووت و نه‌لماسدا ئامانجیکی تری له‌م ژیاڤه‌ جوان و فراواندا نه‌بووه، به‌ جوړیک فریشته‌که‌ی خۆی بیرچۆته‌وه‌، بێباک و که‌مه‌ترخه‌م به‌رامبه‌ر ئینسان و زینده‌وه‌ره‌کانی تر په‌فتاریکردوه‌، ئیدی ساڵ دوا‌ی ساڵ ئه‌می خنکاندوه‌، ساڵ دوا‌ی ساڵ ئه‌می کردوه‌ به‌ ژێر چینیکی نه‌ستوور و ترسناک له‌ ئاره‌زووی دیکه‌وه‌ . تا پۆژیک له‌یلائیل بپاریداوه‌ هه‌لبێت، بپاریداوه‌ که‌ ئیتر له‌و زیندانه‌ تاریکه‌ پابکات. دوا‌ی ساڵیک له‌ هه‌ول‌دان، دوا‌ی ئه‌وه‌ی ماوه‌یه‌کی درژ باله‌کانی کێشده‌کاته‌ ده‌ره‌وه‌، پۆژیک ده‌ترازیت ... پۆژیک دوا‌ی ئه‌وه‌ی خانمی له‌یلا له‌ دوکانی زه‌په‌نگه‌ریک دێته‌ ده‌رژ و پاره‌ و پولیکی زۆر ده‌داته‌ ئه‌وه‌ خه‌په‌که‌ شکاوانه‌، ئیتر هه‌نده‌ی خانم ده‌گه‌رپێته‌وه‌ ماڵی، ئه‌م توانای خۆی کۆده‌کاته‌وه‌ و به‌ گورمیکی گه‌وره‌ ده‌ترازیت و له‌ ناخی دێته‌ ده‌رژ، دواتریش له‌ ماڵی خاتوون هه‌لدیت و پووده‌کاته‌ ناو شار. وه‌ک بوونه‌وه‌ریکی نه‌خۆش که‌ به‌ئسته‌م ده‌توانیت خۆی به‌ پێوه‌ بگریت، به‌ بازاردا خۆی کێشده‌کات، تیشک چاوانی

ده به سئیت و هه‌لاو هاواری ئینسانه‌کان ماندوویده‌که‌ن، ده‌نگی نه‌و هه‌موو مرۆفهی که خۆیانیا‌ن له یاد‌کردوه هێنده‌ی تر نه‌خۆشی ده‌خه‌ن، به ماندوو‌یی ده‌کشیت و له‌ده‌م گوزهرێکی شه‌قامی مه‌ولانا‌دا ده‌نگی نه‌و هه‌موو ئامێره‌ شیتته‌ برستی لێده‌به‌پن و ده‌که‌وێت... من نیوه‌ مردوو له‌ویدا هه‌لم‌گرته‌وه‌».

مه‌هدائیل ده‌ستێکی خسته‌ سه‌رچاوی و گووتی «بمبوره‌، ماوه‌یه‌که‌ دۆخی زۆر به‌ره‌و خراپی ده‌پوات. گه‌ر به‌مانتوانیابه‌ خاوه‌نه‌که‌ی بدۆزینه‌وه‌ و باوه‌ری پێبه‌یێنین که‌ نه‌مه‌ فریشته‌ی خۆیه‌تی، له‌وانه‌بوو زیاتر بژی، به‌لام نه‌وه‌ ئاسان نییه‌، ناتوانین ئه‌م نه‌یێنیه‌ بۆ هه‌موو که‌س ئاشکرا‌بکه‌ین. گه‌ر نه‌یێنیه‌که‌ زۆر بلۆبیته‌وه‌ نازانم چی پو‌ده‌دات، به‌ راستی نازانم. من زۆر هه‌ول‌دا نه‌و له‌یلاخانه‌ بدۆزمه‌وه‌، به‌لام پێناچیت له‌م شاره‌دا مابیت، تا مرۆف پتر هه‌ست به‌ پوچی ژیا‌نی خۆی بکات، تا زیاتر بیر له‌وه‌ بکاته‌وه‌ که‌ چیت‌ر توانای درێژه‌دانی به‌و جو‌ره‌ ژیا‌نه‌ نه‌ماوه‌، تا پتر خه‌یاڵ بخاته‌ سه‌ر ده‌نگه‌کانی ناخی، تا زیاتر بیر له‌وانی تر بکاته‌وه‌، فریشته‌که‌ی له‌ هه‌ر کوێ بێت، هه‌ر زیندوو بێت و نه‌مردبێت له‌وه‌وه‌ وزه‌ و تینیک وه‌رده‌گریت... به‌لام که‌ مرۆف ته‌سلیمی یه‌کجۆر له‌ ژیا‌ن بوو، ئیت‌ر ته‌واو، هێدی هێدی فریشته‌که‌ی ده‌مریت... گه‌ر مرۆف پارزی‌بوو به‌ ژیا‌نێکی بێباک و دل‌ه‌رقانه‌، ئیت‌ر فریشته‌ وه‌زیفه‌یه‌کی نامی‌نیت». بولبولیا‌ر به‌ ترسه‌وه‌ پرسى «به‌لام که‌ فریشته‌که‌مان به‌ ته‌واوه‌تی ده‌مریت... چی پو‌ده‌دات، چیمان به‌ سه‌ر دیت؟». «هیچ پو‌نادات، فریشته‌ که‌ ده‌ترازیت له‌ به‌رنه‌وه‌یه‌ هیچ کارێکی نییه‌، ده‌نگی به‌ گوێی خاوه‌نیدا ناگات، هه‌ست به‌ بوون و نه‌بوونی ناگریت. له‌ به‌رنه‌وه‌ که‌ ده‌پوات هیچ شتیکی نه‌وتۆ روونا‌دات. فریشته‌ ته‌نیا مه‌خلوقه‌ که‌ ده‌توانیت یارمه‌تی مرۆف بدات، به‌ جۆرێکی تر بژی. به‌لام له‌ به‌رنه‌وه‌ی زۆریه‌ی هه‌ره‌

زۆری مروفه‌كان نایانه‌وێت، ناوێرن، هێزی ئه‌وه‌یان نییه، هه‌زبان پێ
 نییه به‌ جۆریکی تر بژین، نایانکرێت گوێ له‌وه‌نگه‌ نه‌هێنیه‌ كزه‌ی
 ناو ناخیان بگرن... به‌لام مروف تا وای لێ نه‌یه‌ت ته‌واوی ژیانه‌كانی تر
 و دونیاكانی تر و مروفه‌كانی تر له‌ بیربكات، فریشته‌كه‌ی نامرێت، له‌وه
 جینگایه‌دا كه‌ مروف مروفی خۆشه‌وه‌یت، كه‌ ژیا خالییه‌ له‌ دلپه‌قی،
 سه‌رشار و لیوان لیوه‌ له‌ هه‌ستی براهه‌تی و ئه‌فین، فریشته‌ فشارێك
 له‌ مروف ناكات. ئاسوده‌ و وه‌ك ئه‌ندامێکی دیکه‌ی سروشتی له‌ ناو
 مروفدا ده‌ژی. فریشته‌ كاتیك له‌ مروف ده‌ترسێت و ده‌یه‌وێت لیپراپكات
 كه‌ له‌ ساردی و دلپه‌قی و پوچی ژیاندا نوقمبوو. فریشته‌ دواچار ده‌لیلی
 مروفه‌ بۆ لای ئه‌وانی تر، بۆ دونیاكانی تر، بۆ ژیانه‌كانی تر... كه‌ مروف
 خۆی فریشته‌ بوو، ئه‌وه‌كات فریشته‌ له‌ دلدا له‌ سه‌ر ته‌ختی شاهانه‌یه‌،
 پێوستی به‌ بێزاری نییه، چونكه‌ مروف له‌ سه‌ر ده‌نگی ئه‌وه‌ و به‌
 پێنمایی ئه‌وه‌ ده‌پوات. به‌لام كاتیك مروف له‌ خواسته‌ بچوکه‌كانی خۆیدا
 خنكا، ئیتر فریشته‌كان ده‌بی‌ت برۆن... به‌لام خۆشه‌هه‌تانه‌ كه‌مجار بووه
 له‌ میژوودا، ئینسانه‌كان به‌ كۆمه‌ڵ واز له‌وانی تر و له‌ خه‌ونی ژیانیکی
 تر به‌پێن... كه‌مجار بووه‌».

له‌یلائیل زۆر لاواز دیاربوو، بولبولیار به‌ هێمنی ده‌ستێکی به‌ قژیدا هێنا،
 قژێکی ئاسایی هه‌بوو، وه‌ك قژی هه‌ر ژنیکی دیکه‌ی دونیا. مه‌ه‌دائیلی
 فریشته‌ به‌ ئه‌سپایی دایپۆشییه‌وه‌ و گووتی «پێده‌چێت خاوه‌نه‌كه‌ی له‌وه
 كه‌وتبێت بیر له‌ پوچی ژیانی خۆی بکاته‌وه‌... ته‌سلیمی جۆریك له‌
 ژیا بوه‌ی‌ت كه‌ ئه‌م فریشته‌یه‌ ناتوانێت تێی‌بگات. ژیانی بێباکی، بایه‌خ
 نه‌دان به‌ كه‌سانی تر، سوپاندنه‌وه‌ له‌ جوغزی به‌خته‌وه‌رییه‌ بچوکه‌كاندا.
 دیاره‌ ته‌واو كاری به‌مه‌وه‌ نه‌ماوه‌، چێتر بیرێ لێ ناكاته‌وه‌، ئه‌وه‌ش به‌
 مردنی ئه‌م ته‌واو ده‌بی‌ت... هێدی هێدی په‌نگی سپی ده‌بی‌ت، دواتر سپی
 تر، كه‌مه‌ كه‌مه‌ باله‌كانی ده‌بن به‌ تۆز، توانای قسه‌کردن له‌ده‌سته‌دات،

تواناي بېنين، دواچار تواناي بېستنىش... بېيانيهك هەلدهستين لاشيهكى بېگيانە و دەبىت هەلبىگرين و بېبەين بۆگورستان و بېنىژين. لەو زياترمان بۆناكرىت. گەر مرقوف بەراستى بېهويت فرىشتهكهى خۆى بكوژىت، هېچ كەس ناتوانىت پىگاي لىبگرىت».

لە ژورەكانى تردا مەهداثىل چەندەها فرىشتهى خەوتوى نىشانى بولبولياردا، زۆربەى ژورەكان تەنيا يەك فرىشتهيان تىدابوو، مەهداثىل روونىكرده وە كە تەنيا ئەو فرىشتەنى بارى تەندروستيان باشە، ترسى مردنيان لە سەر نىيە دەتوانن پىگەوەبن و دابنىشن و قسەبگەن، وەكو تر فرىشته نەخۆشەكان پىتويستيان بە هېمنى هەيە، ناتوانن زۆر قسەبگەن و سەيربگەن، تواناي بېستن و بېنىنيان زۆر كزەدەبىت، بالەكانيان زۆر لاوازەبىت و بە زەحمەت دەتوانن بيانجولۆنن. بېمارستانەكە پتر لە بېست فرىشتهى نەخۆشى تىدابوو، هەمويان بەيەك شىوہ لە سەر پشت پالەكەوتبون و بە قوولى خەوتبون، بالەكانيان وايكردبوو كەمىك بەرزبەنەو، زۆربەيان نىگاي بوونەوهرىكى ئازاركىش لە سەر پوخساريان بوو، بەشى هەرە زۆريان پەنگيان تەواو سپى بوو، هەندىكىشيان بە پىچەوانەو، مرقوف بە ئەستەم دەيتوانى بە شىوہى بالا و پوخساردا لە مرقوفى ئاسايى جيايان بكاتەو. هەواى ژورەكان پىكرا بۆنىكى تايبەتى خۆشيان هەبوو، بۆنىك لە هېچ جىگايەكى دىكەى سەر زەمىندا بوونى نىيە، بۆنى ئەو فرىشتەنى كە خەوندەبىنن. مەهداثىل چىروكى زۆربەيانى بۆ بولبوليار گىراپەو، زۆربەيان فرىشتهى كەسانى بەدەسەلات و ساماندار بوون، ئەو گروتى بەرپەوت هەلەكەويت فرىشتهى هەزارەكان لە دەستيان هەلبىن، چونكە كەمجار هەزارەكان لە ئازارى ئەوانى دى و لە خەونى ژيانىكى باشتەر دورەكەونەو و لە جوغزى ئەمۆياندا گيرەدەخۆن، مرقوف تا خەونى جوانى هەبىت فرىشتهكهى ناوى ئاسودەتر و چالاكترەبىت.

مه‌ه‌دائیل پایوابوو فریشته‌کان کاراکته‌ری خویان هه‌یه، هه‌ندیک فریشته هه‌سته‌وه‌رت‌ر و ناسک‌ترین و بچوک‌ترین ئازار و لادان ده‌یان‌کوژیت، به‌لام هه‌ندیک فریشته‌ی دی ته‌مه‌ل و خه‌والوو و بیخه‌ونن و بن هیچ به‌رگریه‌ک بیته‌وش ده‌بن و ده‌خه‌ون و ده‌مرن. دواچار فریشته‌یه‌کی گه‌نجی نیشاند، کوپ‌یکی لاو به‌ ناوی «سامیئیل» هه‌وه، گووتی نه‌مه‌ دیرین‌ترین نه‌خووشی بیمارستانه‌که‌یه شه‌ش ساله به‌رگه‌ی گرتوه، به‌ک‌یکه له‌و فریشته که‌مانه‌ی که‌خاوه‌نه‌که‌ی له‌ ساتی ترازانیدا بینویستی، چه‌ند سالی‌که دیت بۆ لای، فریشته‌ی کوپه ده‌وله‌مه‌ندیکی بی‌په‌حه‌ که‌ زۆره‌ی ژیا‌نی له‌ مه‌ستی و خۆبادان و فریودانی نه‌وانی دیکه‌دا بردۆته‌سه‌ر، فریشته‌که‌ی هه‌ر به‌ گه‌نجی له‌ ده‌ستی هه‌له‌اتوه، به‌ریکه‌وت نه‌و کوپه که‌ ناوی «سامی باهیر» هه‌، ناسیاوی پ‌ژانی مه‌له‌ک‌بینه، نه‌و هه‌ردووکیانی پ‌زگار‌کرده ... ئیستا سامی باهیر و سامیئیلی فریشته هه‌فتانه چه‌ند جار‌یک به‌ک ده‌بینن، پ‌یکه‌وه قسه‌ده‌کن، نه‌و رابوردوه‌ی هه‌یانه به‌ جو‌ریکی دیکه ده‌ینوسنه‌وه، دوو هاو‌پ‌تی نزیکی به‌ک‌ترین. لی‌ره‌وه سامیئیل باشت‌ترین و ته‌ندروست‌ترین فریشته‌ی بیمارستانه‌که‌شه، زۆرجار غه‌مۆکی دایده‌گریت، به‌لام به‌ کۆمه‌کی پ‌ژانی مه‌له‌ک‌بین و خاوه‌نه‌که‌ی زوو دیت‌وه سه‌ر خو‌ی، له‌ ماوه‌ی رابوردودا سامی باهیر و فریشته‌که‌ی زۆرجار پ‌یکه‌وه گه‌راون، سه‌فه‌ریان‌کرده، سامیئیل به‌ک‌یکه له‌و فریشته زیره‌ک و ده‌گه‌مانه‌ی گه‌ر وایه‌وات، دوورنیه به‌توانیت ته‌مه‌ن‌یکی در‌یژ بژی.

تا نزیکی به‌ربه‌یان به‌ بیمارستانی فریشته‌کاندا سو‌پانه‌وه، ده‌مه‌ویه‌یان هه‌ردووکیان شه‌که‌ت بوون، بولبولیار پ‌یوابوو له‌ خه‌ویکی قوول و نا‌کو‌تادا ونبوه، هه‌وا و دیمه‌نی ژوره‌کان سه‌رسامیانده‌کرد، له‌ نزیکه‌وه ده‌ستی له‌ هه‌موو فریشته‌کان ده‌دا، سه‌یریده‌کردن، بۆنیده‌کردن ... که‌ده‌رگای دوا ژووریان داخست مه‌ه‌دائیل گووتی «نه‌وه هه‌موو فریشته خه‌وتوه‌کانی من بوون ... هه‌موو فریشته خه‌وتوه‌کانم». به‌ه‌یم‌نی دوا‌ی بولبولیار که‌وت

و گووتی «له قاتی خواره وه ژوررکی تایبه تی لییه، له وئی ده توانیت تا نیوه پۆ بخوویت، هیوادارم دکتۆر شوکاک که به یانی له خو وه لده ستیت ئیمه ی له بیرما بیئت، ژۆرجار شه ودها مه سته بیئت به یانیان هه موو شتیکی بیرده چیته وه، له عنه تی خوام له و عاره قه ی یانه ی پزشکیان دا، پیککی ئینسان مه سته کات، گوئیگره ئیستا باش بخه وه، تو به یانی ده بیئت ریزانی مه له ک بین بینیت، تا تو له خو وه لده ستیت ئه و له دهوامی قوتابخانه ده گه رپته وه، سه ی ئیواره ش دکتۆر شوکاک دیت بۆ بینینی فریشته کان، چی پرسیارکت هیه ده توانی له وانی بکه یت» .

پتکه وه به پله که کاندایه چونه خوار. هۆشهنگی بولبولیار له دۆخی که سیکدا بوو که له هه موو شتیکی تیده گات و له هیچیش تینا گات، نه وه ش دژوارترین دۆخیکه عه قل پیدایه بپوات. دۆخیکه هه موو شته کان له روکه شدا ئاسایی ده نوینن، به لام له راستیشدا هیچ شتیکی ئاسایی نییه . وهک ئه وه ی مرۆف له سه ر نه ستیره کی دیکه بیئت، وه بشزانیت که له سه ر نه ستیره کی دیکه یه، به لام سه یری ده رو به ری خۆی ده کات و هیچ شتیکی نابینیت بۆی سه لمینیت که له سه ر نه ستیره کی دیکه یه . هه ستی به شه که تیه کی گه وره کرد، تا نه وکاته له ژانیدا شه وی ودها جه نجال نه ژابوو، هه لبه ت که شه وی ژۆر تایبه تی بینیبوو، به لام نه مشه و له و شه وانه یه که واده کات مرۆف بیرو پوچوونی خۆی له سه ر هه موو ژیان بگوریت. نه وکات ده یان پرسیار له خه یالیدا بوو، به لام مه هدا ئیل ماندووبوو... که چوو نه ناو جیگا که ی گومانیککی قوولی له هه موو نه م شوینه و نه م دونیا یه هه بوو که مه هدا ئیل هینا ویت، به لام هینده ی سه ری خسته سه ر بالیفه که، بیته وه ی فریای بیرکردنه وه بکه ویت، خه وی لیکه وت.

پیزانی مه‌له‌کبین، خانمیکی بچوکی که‌میک گوشتن بوو، قژیکی دریژی هه‌بوو، نیوهی له‌سه‌ر سه‌ری وه‌ک توپیکی مه‌یلو زه‌رد توپه‌لده‌کرد و نیوه‌شی بۆ خواره‌وه به‌رده‌دایه، زۆربه‌ی کات ته‌نوره‌یه‌کی شینی گول‌داری دریژ و بلوسیکی سووری جه‌رگی له‌به‌ردابوو، وه‌ک مه‌دهائیل و دکتور ده‌یانگووت به‌س خودا خۆی ده‌زانیت چهند دانه‌ی له‌و جوړه ته‌نوره و بلوسه‌هه‌یه، له‌پینچ سالی پابوردودا که‌مجار به‌جوړه پیکه‌ستن و پوخساریکی تروه‌ه بینرابوو، جووتیک پیل‌لوی پاژنه‌به‌ری نوک باریک، سنگیکی پر که‌به‌جوړیک نا‌ئاسایی بۆ پیشه‌وه ده‌په‌ریبوو، چاویلکه‌یه‌کی لی‌وار بریسکه‌داری پزیشکیش... هه‌میشه به‌و جوړه ده‌بینرا. به‌شیوه و پوخساریدا له‌سکرته‌یه‌ی یه‌کیک له‌و تازه ده‌وله‌مه‌ندانه ده‌چوو، که‌ئه‌و‌ده‌م هیدی هیدی ده‌ستیانکردبوو به‌کردنه‌وه‌ی بیرویی بچوک و تاییه‌ت به‌خویان، یاخود وه‌ک به‌پژوه‌به‌ری توند و پردیس‌پلینی قوتابخانه‌یه‌کی کچان ده‌رده‌که‌وت، شیوه‌ی پویشن و سه‌یرکردن و قسه‌کردنی جیلوه‌ی هیز و ویقاریکی نا‌وازه‌یان پیده‌به‌خشی. له‌قوتابخانه‌ی په‌رۆش وانه‌ی ماتماتیکی به‌پۆلی چوار و پینچ و شه‌شه‌کان ده‌گوته‌وه. له‌و کاته‌وه‌ی سه‌ره‌رشتی که‌شتی فریشته‌کانی گرتبووه ده‌ست، بۆ ئه‌وه‌ی سه‌رنجی هه‌چ که‌س له‌دونیای ده‌ره‌وه‌دا پانه‌کیشیت، به‌ماشینیکی نه‌سری چکولانه‌ی سه‌وز به‌یانیان ده‌چوو بۆ قوتابخانه و نیوه‌پۆ ده‌هاته‌وه، پښگای به‌هه‌چ که‌سیک نه‌ده‌دا ئاسان بیته‌ناو مولکه‌که‌ی، بۆ ئه‌وه‌ی هه‌موو شته‌کانیش له‌چاوی غه‌ریبان بپاریزیت، له‌ده‌ره‌وه خۆی وه‌ک کچیکی تاکبال نیشاندده‌دا که‌ئه‌رکی به‌پژوه‌بردنی زه‌وی و باغاتیکی زۆری له‌سه‌ره. هه‌موو ده‌یانزانی له‌و مولکه‌که‌وره‌یه‌دا به‌ته‌نیا ده‌ژی، جگه‌له‌مام شه‌هابی باغه‌وان و کوپه‌کانی که‌له‌دیر زه‌مانه‌وه باغه‌وانی حاجی ئیسماعیلی مه‌له‌کبین بوون، جگه‌له‌فریشته و هه‌ندیک له‌مه‌له‌کبینان که‌سی تره‌اتوچۆی

مولکه‌کی حاجی نیسماعیلی نه‌ده‌کرد. دهرگای سهره‌کی مولکه‌که له سهر شه‌قامیکی لچه‌پ و مردو بوو، به‌ده‌گمن به‌کیک له و شه‌قامه‌وه بهاتابه و بپوشتابه، مولکه‌که دراوسیی وه‌ها نزیکی نه‌بوو، ته‌واویشی به دار‌گويز و قه‌یسی و توو و هه‌نار و هه‌نجیر ته‌نرابوو. گهر که‌سیک له پشتیشه‌وه دزه‌ی بگردایه‌ته ناوی، ده‌بوو ماوه‌یه‌کی دریز به‌ناو دهرخه‌کاندا بپوات، تا له سیاجی که‌شتیه‌که نزیک بیته‌وه... که دیسانه‌وه به دیواریکی تایه‌تی له ته‌واوی بیستانه‌که جیاکرا‌بووه‌وه. له پاستیدا تا نه‌وده‌م جگه له مه‌له‌کینه‌کان که‌س قاتی سهره‌وه‌ی بیمارستانی فریشته‌کانی نه‌بینیوو، قاتی خواره‌وه‌ش وه‌ک مالکی‌کی ئاسایی، وه‌ک نیشته‌جیی خانمیک پیک‌خابوو که‌ه‌زی له ژبانی نوئی و مویلی جوان و فره‌شی گرانبه‌هایه. ناوبانگی پیزانی مه‌له‌کین وه‌ک ژنیک‌ی ئالۆز و داخراو که‌که‌م له‌گه‌ل خه‌ل‌کدا قسه‌ده‌کات، که‌م تیکه‌ل به‌ماموستا‌کانی هاوړپیی ده‌بیټ، له‌گه‌ل قوتابییه مندا‌له‌کاندا خو‌ش‌زمان نییه، له خو‌شه‌یستی زیاد و پوو‌خو‌شی درۆزنانه‌ی خه‌ل‌ک ده‌پیاراست. سال دوا‌ی سالی‌ش تاده‌هات زیاتر پوخساری قه‌یره کچیک‌ی گری‌داری وهرده‌گرت که‌خو‌زینیکه‌ریکی باش له دهرگای نه‌داوه، ناوبانگی وه‌ک ژنیک که‌هه‌لگری فریو‌یکی جنسی نییه، له‌ش و لاری به‌شی نه‌وه‌ی پیوه نییه پیاو‌یک ب‌جول‌نیت، وای‌کرد‌بوو بایه‌خ و سه‌رنجی خه‌ل‌کی ته‌واو بدوړنیت. ماموستا‌کانی هاوړپیی وه‌ک نیوه‌شیت و ئالۆز و دهرن نه‌خو‌ش ده‌یان‌بینی که‌تووشی دهرده‌پاکی و بیماریی زور پیک‌خستن بووه، ئافره‌تیک له گو‌شه‌گیرییه‌کی گه‌ورده‌ا ده‌ژی، بایه‌خیک‌ی ئاسایی به‌پاکوته‌میزی ده‌دات، هه‌میشه به‌ک جل ده‌پو‌شیت، پی‌یویه ههر پیاو‌یک لی‌نیزیک‌بیته‌وه بۆ داگیرکردنی مولکه‌که‌یه‌تی، لی‌ره‌وه به‌دری‌ژایی سالان هیچ خانمه ماموستایه‌کی قوتا‌بخانه نه‌بوته هاوړپیی پاسته‌قینه‌ی، که‌سیش دور و نزیک باسی شوو‌کردنی له‌گه‌ل‌دا نه‌کرده‌وه... دیاره به‌سه‌ریک نه‌وه بۆ

پِژان مایه‌ی نیکه‌رانی گه‌ره‌بوو که هه‌موو ژيانی وه‌ک قه‌یره کچی‌ک بمی‌نیت‌وه، به‌لام به‌سه‌ریکی تر، وایکردبوو بتوانیت ته‌واوی کاتی خو‌ی بۆ فریشته‌کان ته‌رخانبکات. ئه‌و چه‌ند جاره که‌مه‌ی ریگه‌وتی کردبوو غه‌ریبه‌یه‌ک گۆرستانه‌که ببینیت و نوسراوی سه‌ر کێله‌کان بخوینیت‌وه. رِیزان گووتبووی گۆره‌کان جی گۆرستانیکی دیرینی بنه‌ماله‌که‌یه‌تی که له‌سه‌دان ساله‌وه له‌ناو مولکی تایبه‌تی خیزانه‌که‌دا نِژراون، گۆره‌کان ته‌مه‌نیان چه‌ندی‌ن سه‌ده‌یه، هیند هه‌یه ئه‌و بۆ ده‌رکردنی وه‌پزی و به‌گه‌رخستنی فه‌نتازیا و خه‌یال ناوی تایبه‌تیان لیده‌نیت، کێله‌کانیان نویده‌کاته‌وه، بۆ هه‌ر مردووه و ژياننامه‌ی تایبه‌تی ده‌نوسیت و فه‌نتازیای نوێ ده‌خاته‌گه‌ر.

ده‌بیت بلیم که پِژانی مه‌له‌کبین له‌چوارچی‌وه‌ی مولکه‌که‌ی خویدا، له‌شوینه‌دا که خو‌ی به‌گالته‌ ناویده‌نا کۆماری فریشته‌کان، سروشتیکی جیاوازی هه‌بوو، نه‌خانمیکی وه‌ها دوودل و داخرا‌بوو، نه‌بۆ قسه‌ی خۆشیش داده‌ما و نه‌له‌زمانی شیرینیش که‌می هه‌بوو. له‌پاستیدا خانمی مه‌له‌کبین له‌ده‌ره‌وه‌ی دیواری مولکه‌که‌ی خو‌ی که‌سیک بوو، که به‌خو‌ی و ئوتومبیله‌سه‌وزه‌ بچوکه‌که‌شییه‌وه ده‌گه‌پایه‌وه بۆ مال و کاروباری که‌شتیه‌که‌ی ده‌گرته‌وه ده‌ست، ده‌بوو به‌که‌سیکی دیکه‌.

ئه‌و شه‌وه‌ی بولبولیار له‌ژووره‌ تایبه‌تییه‌که‌ی مالی پِژانی مه‌له‌کبیندا خه‌وت، هه‌ستی‌کرد قوولتر و قورستر و درێژتر له‌هه‌موو شه‌وه‌کانی پێش‌ووی ژيانی خه‌وت‌وه، نوستنیک وه‌ک خالی بووبیت له‌هه‌ر خه‌ونیک، وه‌ک بیهۆشییه‌کی قوول، پۆچوونیکی ناکو‌تا به‌تاریکییه‌کی بیسنووردا، وه‌ک ئه‌وه‌ی له‌شوینیکی زینده‌گییه‌وه داگه‌پایته‌وه ناو ئاستیکی دیکه‌ی زینده‌گی. لای نیوه‌پۆ مه‌ه‌دانلی فریشته به‌ده‌نگه‌گه‌وره و گه‌ر و نیرانه‌که‌ی له‌خه‌وی هه‌ستان، که هه‌ستا تاماوه‌یه‌ک ئاسه‌واری

ئەو خەوتنە دورودرىژە ھېشتا لە سەر پوخسار و دەنگى بوو. ھەك يەكېك ھەموو شىتېكى سەبارەت بە شوپن و كات يادكردېت، پرسى «ئېمە ھەر لە كەشتى فرىشته كانىن؟». مەھدائىل دەستى گرت و كۆمەككرد لە جىگاگە بېتەدەرى و گووتى «بەلئ ھۆشەنگى بولبوليار، ھەر لە وپېن. مامى مامى ھېچ كەس نەھاتووه، بە تەختى خەوتن و ژوورەكەو ھەلتېگرىت و بتبات بۆ شوپنىكى تر». بولبوليار شەو بە تەواوى جەلەكانىيەو خەوتبوو، جگە لە پىلاوھ كۆنەكانى كە لە بەر تەختى خەوھەكەدا ھەلتېگرتەو، پىتويست نەبوو ھېچى دى بكات. بولبوليار بەرەو بەردەمى دەستشۆرىك شوپن مەھدائىل كەوت، لە بەر دەستشۆرەكەدا مەھدائىل پىنگووت «جوان دەموچاوت بشۆ، ھەولبەدە تەواو بېتەو سەرخۆ و ھەموو شتەكان بېتەو خەيالت، تۆزىكى تر دەبېت خانمى پىزانى مەلەكبىن بېينىن. مەن بەيانى زوو بەر لەوھى بىروات بۆ دەوام ھاتنى تۆم بۆ باسكرد، لە پاستىدا بە جورىك پىويستمان بە كۆمەك، بە جورىك ئىحتىياجمان بە يارمەرتىيە، خانم ھەوالى دۆزىنەوھى تۆى بە خۆشحالىيەو ھەرگرت، پىزانى مەلەكبىن لە ناو ئېمەدا ھەك داىكى فرىشته كان ناسراو. دۆزىنەوھى كەسىكى مەلەكبىن كە ھەك تۆ لە ماناى بېينى فرىشته كان بېرسىت دەگمەنە... گەر مۆفئىكىش ھەبېت تواناى بېينى فرىشته كانى ھەبېت، بە زەحمەت باوھ بە چاوى خۆى دەكات، زۆرجار كەسانى مەلەكبىن ئەو توانايەى خۆيان بە دىوى ئىماندا دەشكىننەو و دەلېن خودا فرىشته مان پىشانەدات تا باوھ بەپېتىن، گەر واش نەبېت ھەر بە دەگمەن باوھ بە چىرۆكى ئېمە دەكەن... لە بەرئەو ھىوادارم تۆ، مەن و خانمى مەلەكبىن ناوئىد نەكەيت».

بولبوليار چەند جارېك لە سەرىك دەموچاوى شت، جارېك بە ئاوى گەرم و چەند جارېك بە ئاوى سارد، ھەستىكرد ئاوھ ساردەكە پايدەچلەكېنىت و تەواو وريادەكاتەو. بە خاويليەكى سېى گەورە

ده‌موچاوی سږی و به‌تورپه‌ییه‌وه پښی وشککرده‌وه. ده‌میک هه‌ستیکرد پښی ته‌واو وشکبوته‌وه، به‌سه‌رسامییه‌وه بیږی له‌دوا پرستی مه‌هدائیل کرده‌وه و پرسى «به‌لام خانمی مه‌له‌کبین چاوه‌پوانی چی له‌من ده‌کات... ده‌بیټ چیبکه‌م؟». مه‌هدائیل خاولییه‌که‌ی لیټوه‌رگرت و له‌جینگایه‌کی تایبه‌تیدا هه‌لیواسی و گوټی «چاوه‌پوانی چی بکات؟ چاوه‌پوانی نه‌وه‌ی له‌خزمه‌تی فریشته‌کاندا کومه‌ک و هاوکاری بکه‌یت. خانمی مه‌له‌کبین به‌رپرسی نیټره‌یه، ماوه‌یه‌کی دریژه‌ نه‌و لیټره‌کاره‌کان دابه‌شده‌کات... سه‌یرده‌که‌ین بزانیڼ داوای چی ده‌کات، باوه‌پناکه‌م کاری سه‌خت پټبسپټیټ، واهه‌ستده‌که‌م له‌مړډا باشتره‌ هیډی هیډی به‌دونیای فریشته‌کان ناشنابیت، وه‌ک به‌شیکی دوور و جیاواز و خه‌یالی سه‌یری نه‌که‌یت، تووشی نه‌و گه‌مژه‌ییه‌ نه‌بیټ که‌ ئینسان له‌سه‌رده‌می ئاده‌م و حه‌واوه‌ تییکه‌وتووه، نه‌وه‌ی وایزانیټ دونیای فریشته‌کان شتیکی جیاوازه‌ له‌دونیای مړوټ».

ته‌واوی پاږه‌و و ژوره‌کان به‌فرشی گرانبه‌ها داخرابوون، دیکوړیکی ساده، به‌لام جوان له‌هه‌موو جینگایه‌ک بوو، بولبولیار له‌سه‌ر دیواره‌کان وینه‌ی چنده‌ها فریشته‌ی بیڼی، وینه‌کان هه‌موو پټکده‌چوون، وینه‌ی گه‌وره‌ و ږه‌ش و سپی فریشته‌ی نه‌خوښ، هه‌موو له‌سه‌ر به‌ستیکی سپی دانیشتبوون و له‌پشتیانوه‌ نیگاری چهند دره‌ختیکی ږه‌ش هه‌بوو. وینه‌کان به‌جوړیک بوون مړوټ نه‌یده‌زانی ناخوټوټوگرافی ته‌واون یاخود یارییان له‌سه‌ر کراوه‌ و تابلوی ده‌ستکردن، یان تییکه‌له‌یه‌کی نه‌فسوناویین له‌هه‌ر دووکیان... به‌لام بولبولیار بیټه‌وه‌ی زوړ بیربکاته‌وه، یان خه‌یالی بخاته‌ ژیر زه‌بر و ژوره‌وه، زانی وینه‌کان به‌کو نیگاری نه‌و فریشتانه‌ن که‌ پوژټیک له‌پوژان لیږده‌دا بوون، وینه‌کان زوړبه‌یان کال و که‌میک ته‌رزه‌دار و ناپوښن بوون. مه‌هدائیل گوټی «نه‌وانه‌ی ده‌بیڼی وینه‌ی

ئەو فریشتەنەن کە لێرە ژیاون و مردون، زۆربەی وێنەکان دەگەڕێنەووە بۆ دوا پۆژانی ژیانی فریشتەکان، هەموو بە کامیترایەکی پوسی خانم گیراون. هەر فریشتەیەک هاتبێتە ئێرە و لێرە ژیاپێت و مردبێت، وێنەی گیراوە، هەلبەت پێدەکه‌وێت کە فریشتەشمان هەبێت نەیه‌وێت لێرە بژی و بپوات و خۆی جێگایەکی دیکە بۆ ژیا و مردنی خۆی هەلبێژێت... لەو پووەوە ئێمە یاسا و پێسامان نییه. نا کاک ھۆشەنگ، ئێمە بە سروشتی دەولەت کارناکەین، فریشتەمان هەبوو سەڵ پۆشتوو و گەراوە و لەوسەرەو بە نەخۆشی گەراوەتەو و قەبوڵمان بوو. بەلام فریشتەکان بەشی هەرە زۆریان لێرە ناسوودەن، ئەو شیوازەیی کە دکتۆر شوکاک و خانمی مەلەکبێن گرتوویانەتە بەر، وادەکات تەمەنی مەلەکە نەخۆشەکان ئیستا لە چاوە سەڵانی پێشوو درێژتر بێت. گرنگ ئەوەیە ئێمە وێنەکان لە هەموو جێگایەکی ئێمە مەڵدەدا دەیانبینی نەتترسێن، خانم پێزان خۆی عاشقی وێنەی فریشتەکانە، جگە لەوەی بەمۆرە گەورەیان دەکات و لە چوارچێوەیان دەگرێت، ئەلبومی تایبەتیشیان بۆ دەکاتەو و وەک دەزانم لە جێگایەکی نەتیشدا خەزینەیەکی تایبەتی هەیە کە هەموو جل و بەرگ و یادگاری فریشتەکانی پاراستوو. خانم گەرچی ئەو ناسکرا دەرخاڵات، بەلام بەراستی عاشقی فریشتەکانە... هەندێجار وا هەستدەکەم چۆن هەڵدەکه‌وێت کە سانیگ عاشقی کۆتریان کە لە شیریان کەو دەبن، خانمیش بەو دەردە چووە، حەزی لەم بێلەندە زەبەلاح و بێسوودانە کردووە کە ناویان فریشتەیه.

وێنەکان گەلیک سەیریوون، بۆلبولیار لەوێدا تیا مابوو، ئاخۆ فۆتۆی ئاسایی کامیترایەکی دێرینن یاخود نیگارگەلیکن بە ژێر دەستی وێنەگریکی لێزاندا تێپەریوون کە بە مەبەست تۆزی زەمان و ھەوای گۆنی جارانی خستووێنە سەر. هیچ یەک لە وێنەکان ئەو پوونی و پۆشنییەیان نەبوو کە لە فۆتۆی کامیترای تازەکانی ئەو دەمی هەشتاکاندا هەبوو، زیاتر بەو وێنە

کال و ناپووانه ده‌چوون که کۆتاییه‌کانی سه‌ده‌ی نۆزده و سه‌ره‌تا‌کانی سه‌ده‌ی بیست گه‌پالّه ئه‌وروپیه‌کان له‌م ده‌هه‌را‌نه‌دا گرتوویان، یاخود دروستتر بلّیم له‌ وێنه‌ی ناو ئه‌و فیلمه‌ دۆکۆمینتاریانه‌ ده‌چوون که له‌ جه‌نگی جیهانی یه‌که‌م جێما‌بوون، وه‌خته‌ بلّیم به‌‌دت‌ریش، هه‌ندیکیان له‌ کالّی و ته‌مگ‌یریدا وه‌ک ئه‌و وێنه‌ هه‌ره‌ کۆنانه‌ بوون که ده‌گه‌رێنه‌وه‌ بۆ سه‌رده‌می شه‌پی ناو‌خۆی ئه‌مریکی. کۆمه‌لێک وێنه‌ی گه‌وره‌ک‌راو که هه‌ر که‌س ده‌یب‌ین‌ن وایه‌ه‌زانی زنجیره‌ نیگاریکی دروست‌ک‌راوی ده‌ستی یه‌ک هونه‌رمه‌ندن که فه‌نتازیا‌کانی خستۆته‌ کار و توانیویستی فیه‌ره‌کانی به‌ بالّی خه‌یاالّی برا‌زێنێته‌وه‌ و پو‌خساری مه‌خلوقات‌ی کۆن و به‌ سه‌رچ‌و‌وی سه‌رده‌میکی تریان بۆ زیاده‌کات. مه‌ه‌دائیل گووتی «باشی وێنه‌کان له‌وه‌دایه‌ مرۆف ده‌توانیت وه‌ک وێنه‌ بیان‌بینیت. مه‌ودایه‌ک له‌ نێوان وێنه‌ و ژیا‌نی پاسته‌قینه‌دا هه‌یه‌ هێشتا له‌م فۆتۆیا‌نه‌دا ماوه‌. با‌وه‌رت بێت، من وه‌ک فریشته‌یه‌ک که خه‌ریکه‌ دووباره‌ به‌ جو‌ریکی بی‌مانا له‌ کاروباری ئاده‌میزاده‌وه‌ ده‌ئالێمه‌وه‌، به‌ هه‌چ جو‌ریک له‌گه‌ڵ ئه‌و به‌ره‌و پێش‌چوونه‌ی کامی‌رادا نیم، ئه‌ها. ئیستا ده‌ست به‌ دو‌گمه‌یه‌ک‌دا ده‌نێیت و دوا‌ی چرکه‌یه‌ک وێنه‌یه‌کی په‌نگا‌وره‌نگت له‌ ژێری کامی‌را‌که‌وه‌ بۆ دێته‌ ده‌رئ، عه‌زیم ئه‌وه‌ کوشتنی فاسیله‌ی نێوان ژیا‌ن و وێنه‌یه‌... له‌م وێنه‌ کۆنانه‌دا ئه‌و فاسیله‌یه‌ پارێزراوه‌، ئه‌وه‌ش واده‌کات جوانی خۆیا‌ن هه‌بێت که ئه‌م وێنه‌ تازانه‌ نیا‌نه‌. له‌م کامی‌را نوێیا‌نه‌دا نیگاری مرۆف زۆر له‌ مرۆف خۆی ده‌چیت. جوانی وێنه‌ له‌وه‌دایه‌ هه‌میشه‌ شتیک له‌ مرۆف‌دا بس‌پێته‌وه‌ و ونی‌کات تا له‌دوی بگه‌رێن و دوا‌ی‌که‌وین. مرۆف که وێنه‌یه‌ک ده‌بینیت، ده‌بێت بزانی‌ت ئه‌وه‌ی ده‌بینیت که‌سه‌که‌ نییه‌ به‌‌لکو وێنه‌یه‌که‌ و هه‌چی تر، به‌ پاستی خۆشم به‌و فۆتۆ تازانه‌ نایه‌ت که زه‌ق و زۆپ مرۆف به‌ هه‌موو چرچه‌کانییه‌وه‌ ده‌رده‌خه‌ن... له‌ وێنه‌دا نابیت شته‌کان به‌ پۆشنی هه‌قیقه‌ت خۆی ببینن، ئه‌وه‌ هه‌م له‌ جوانی وێنه‌ و هه‌م

له جوانی هه قیقه ده‌کۆژیت. وینه ته‌نیا کاتیک قه‌شه‌نگه عه‌زیزم که بزانی هه‌موو شتیکی بۆ ناشکرانه‌کردوین. من زۆر خوشم له‌مجۆره وینه‌یه دیت که خانمی نازدارمان پێزانی مه‌له‌کبین ده‌یگریت. مڕۆف وا ده‌زانیت ئه‌م وینه‌یه‌ی به‌رده‌می نیگاری سه‌رده‌میکی تره، عه‌کسی پۆزگاریکه به سه‌رچوو. زۆر گرنگه له‌فۆتۆدا هه‌ست به جوانی پابوردوو بکه‌ین، زه‌مه‌ن له‌ساتی کالێبونه‌وه و به‌باچوونیدا ببینین. ره‌نگه هۆکه‌ی ئه‌وه بی‌ت، من خۆمان، مه‌به‌ستم خودی فریشه‌کانه وه‌ک وینه‌یه‌کی تیپه‌پ و به سه‌رچوو و گۆنی ئینسان سه‌یره‌که‌م... وا خۆمان ده‌بینم. مامی مامی».

مه‌هدائیل چیرۆکی هه‌ندیک له‌وینه‌کانی بۆ بولبولیار باسکرد و دوا‌جار له‌به‌رده‌م وینه‌ی فریشه‌یه‌کی قژ درێژی پێش سه‌پیدا وه‌ستا، گووتی «ئه‌مه‌ دوا وینه‌ی نه‌لیائیلی فریشه‌یه، کلێله‌کانی ئه‌م جێگاهه‌م له‌وه‌وه وه‌رگرت». له‌شه‌ویوه مه‌هدائیل چه‌ندین جار ئه‌وه‌ی دووباره‌کردبووه‌وه، ناشکرا وه‌رگرتنی کلێله‌کان پووداوێکی گه‌وره و گرنگی ژیا‌نی نه‌بوو. نه‌لیائیل ده‌مو‌چاوێکی سه‌پی پان و جووتیک چاری چکۆلانه و قامه‌تێکی بلندی هه‌بوو، پێشی درێژ و سه‌پی و لوول بوو. وینه‌که‌ی ئه‌و به‌راورد به‌وانی دی زیاتر له‌پێشه‌وه گیرابوو، وه‌ک ئه‌وه‌ی فۆتۆگرافه‌که به‌و نزیکیه‌ گوزارشت له‌په‌یوه‌ندی نێوان خۆی و فریشه‌که بکات، که له‌وینه‌که‌دا لاواز و نزیکه مه‌رگ ده‌نوینیت. مه‌هدائیل گووتی «له‌پۆژه‌کانی کۆتاییدا زۆر له‌فریشه‌ ده‌چوو، فریشه‌ به‌و مانا دی‌ینه‌ی له‌خیا‌لی ئێه‌ی مڕۆفدایه، به‌و مانایه‌ی که هه‌ستده‌که‌یت بوونه‌وه‌ریکه له‌ناسمانه‌وه هاتوه».

که‌گه‌یشتنه به‌رده‌می ژوو‌ره‌که‌ی خانم، مه‌هدائیل که‌می‌ک جله‌کانی بولبولیاری چاککرد و گووتی «خانم بایه‌خێکی گرنگ به‌شێوه و

جلوبه رگی خه لک دهادات، هه موو جوړه که مته رخه میبه کی نه نقه ست له و پوه وه ناپه حه تیده کات».

مه هدا ئیل به نه سپایی له ده رگای ژوره که ی خاتوو مه له کبینی دا و که میک وه ستا، که ده نگ نه بوو که میک بلن دتر له ده رگاکه ی دایه وه، که هه ر ده نگ نه بوو، له سه ره خۆ ده سکی ده رگاکه ی بادا و به خاویبه کی بیوینه وه کردیبه وه، به نه سپاییش به بولبولیاری گووت «ئسولی چوونه ژوره وه بۆ لای خانم به مجوره یه ... هه رگیز پیت نالئ وه ره ژورئ، ناشییت وه ک ره شه با خۆت بکه یت به ژوردا».

هیدی هیدی و بیده نگ چوونه ژورئ، خانم له پشت میژنکی گه وړه ی نویسه وه، که کتیبخانه یه کی گه وړه ی له پشت بوو دانیشتبوو، سه ری به سه ر کتیبکی گه وړه دا شو پرکردبو وه ... کتیبیک پتر به «دانیره توله معاریفکی» کۆن ده چوو، دیواری بیروکه ی سه رتاپا ته خته یه کی نه سپه رتو کراو بوو، کتیبخانه که به شیکی دیواره کانی داگیرکردبوو، به شیکی دیکه شی وینه یه کی زۆر گه وړه ی خانمی مه له کبین و پیاوکی به ته من بوو له ده سستیک جلی کوردی ئوتو کراوی قه د داردا، کابرا جامانه یه کی جوان پیچراوه ی له سه ردا بوو، فه قیانه یه کی سپی له سه ر ده سته کانیبه وه ئالان دبوو، سمیلنکی باریک و جووتیک بروی نه ستوور و چاوکی که میک خه والووی هه بوو، دیار بوو نه و پیاوه جگه له حاجی ئیسماعیلی مه له کبین به ولاره که سی دی نییه . له وینه که دا خانم پړزان کچکی هیشتا مندا لکاره، جلیکی له به ردا یه به پوونی دیار نییه ئاخۆ جلی قوتا بخانه یه یا خود چه شنه پو شاکنکی سه رده می مندا لیبه تی. هیند هیه شستیکي ئویه داری له ملدا یه که پتر له وجوړه ملوانه سه یرانه ده چیت که نه وده م کیژانی خویندکار وه ک ته وق ده بوو له ملیکه ن. له وه بترازیت ژوره که ویقاریکی تایبه تی ده به خشی و حورمه تکی نه رمی

به سەر هه‌موو میوانیکدا ده‌سه‌پاند. گۆپێکی گه‌وره‌ی سەر میژ، به سەرچرایه‌کی مه‌یله‌و زه‌رده‌وه له سەر میژه‌که بوو، جگه له‌وه فانۆسیکی بچوک و هه‌ندیک مۆمیش که ئاشکرا نیوه‌یی بووبوون هه‌ر له‌وئ بوون. پێده‌چوو خانم شه‌وان پتر له‌وه‌ی گۆپێ سه‌قفه‌که به‌کاربهێنیت، بۆ که‌مکردنه‌وه‌ی پوناکی له هه‌موو بیمارستانه‌که‌دا، ئهم مۆمانه بسووتینیت. که ئه‌وانی بینی به هێمنی سه‌ری به‌رزکردوه و گووتی «ئه‌ها لی‌ره‌ن. باشتانکرد، وه‌ختیکه چاوه‌روانتانم. کاک هۆشه‌نگی بولبولیار... به‌خێربێیت، بۆ که‌شتیه به‌ده‌خت و دوور له ده‌ریاکه‌مان. عه‌جەب مارکسییه‌کی وه‌ک تۆ فریشته‌کان ده‌بینیت، من ئهم به‌یانیه خه‌لکێکم پاسپارد بزانن تۆ کینیت، ئه‌وه‌ی ده‌ستمکه‌وت به‌مجۆره‌یه». مه‌ه‌دائیل بیرچوو به بولبولیار بلێت که خانم له‌و ژنانه‌یه ده‌موده‌ست و بێ پێشه‌کیه‌کی ئه‌وتۆ ده‌چێته ناو بابته‌کانه‌وه و بۆ ئه‌وه‌ی لێشی تێبگه‌یت باشتره قسه‌ی پێنه‌بریت. بولبولیار به سەر سلاوی خانمی سه‌نده‌وه و گووتی «خانم ده‌توانم به وردی باسی مارکسیبونی خۆمت بۆ بکه‌م... مه‌سه‌له‌که به‌مجۆره‌یه...». خانم ده‌ستی به‌رزکردوه و گووتی «ئه‌ها برای عه‌زیزم، غرور بخه‌ره ئه‌ولاوه، غرور بخه‌ره ئه‌ولاوه.. که ژنیک قسه‌یکرد ئسۆل وه‌هایه وازی لێبه‌نینیت تا کۆتایی قسه‌کانی ته‌واوبکات، وانیه؟ ئسۆل وه‌ها نییه؟». بولبولیار شه‌رمن و ده‌سته‌پاچه سه‌یری مه‌ه‌دائیلی کرد و بێده‌نگ بوو. «به‌لێ ئه‌وه‌ی ده‌ستمکه‌وت به‌مجۆره‌یه، تۆ مارکسییه‌کی له پیزی تونده‌په‌وه‌کان، به‌جۆرێک گومانته له‌وه هه‌یه پێخراوه مارکسییه‌کانی تر له سەر هه‌ق بن، له دوا‌ی ده‌ستپێکردنه‌وه‌ی شوپش، له شانه‌یه‌کی شوپشگێڕانه‌دا کارتکردوه که هه‌موو ئه‌ندامه‌کانی جگه له تۆ گیراون و ئۆریان له‌سێداره‌دراون... ده‌توانم عه‌زیزم بزانم تۆ بۆچی ماویت؟ هه‌ندیچار مرۆف که هاو‌پێکانی به‌وجۆره کوژدان، شه‌رم و شووره‌یه‌یه ئه‌ویش ئاوها زه‌ق و زۆپ زیندوو بیت، به‌لێ کاک هۆشه‌نگ،

نه وهی له کۆتایی چهفتا کاندای ژماره یهک هاوړپښی نژیکت له سیداره دراوڼ و
تو تا نه مړو وها به ئاسووده ده ژیت جیگای پرسیاره، وانییه... هه قهه
بپرسم، ئیمه لیږه ئیشیکده که ین وریایی ده ویت، وریایی زوړیش... وانییه
مه دانیلی خو شه ویستم، ئوؤوؤ فریشته به دبه خته ماندوو که ی خوځم، ئم
به یانییه پی ناچیت به رچاییت کردیت، هر سهیری ده موچاوتبکه م
ده زانم نانی ته واوت خواردوه یان نا، تو نه وهت باشه گهر نانی
ته واو نه خویت پتته وه دیاره، پیمبلئ عه زیزم شه هیته هر وه کو
خو یه تی یان نا. گهر هر وهک هه فته ی پیښو شتت بو ناخوړیت،
به و دکتوره سه رخو شه ی هاوړپیمان بلئ شتیکت بو بنوسیته... ئاه
نه گهر دکتوریکي با شترم ده سته که وتایه، که سیکي له م موسته فا شوکا که
با شترم ده سته که وتایه فریشتان ببینیت، به لام له کوئ... له کوئ...
قه سه م به خوا به شی هره زوړی پزیشکه کانی ئیره نه وهک باوه پریان به
بوونی فریشته ی نه خو ش نییه، باوه پریان به بوونی مړوئی نه خو شیش
نییه. ئه و دکتور ئومیده هر جاریک بو نازاری پشتم ده چم، پیمده لیت
برو باب به هیچت نییه، وهرزش بکه و ته واو، به من ده لیت خو ت لاواز
بکه... مه دانیل باوه پت بیت وایه... به به دبه ختیکی وهک من ده لیت
وهرزش بکه و ته واو... باوه پت بیت وام پیمده لیت».

مه دانیل گووتی «خانم پیزان، له راستیدا خواردنم هیشتا باش
نییه، نا وهک جاران نیم، ئومیده وارم ئم که می شه هییه ته م نیشانه یه کی
خراب نه بیت، نا... بهر له وهی ئیوه بلین، خو م پیشانی دکتور شوکا ک
دا، ئه و ده لیت هیچ دکتوریکي عاقل له پښگای عاقل و خه زینه ی زانستی
خو یه وه تیتا گات که فریشته یه کی مه لعون بو له نا کاو شه هییه تی
نامینیت، بو ناتوانیت ئیتر قسه بکات، بو کوړده بیت و هیچ نابیسیتیت.
ئه و پرایوایه که مېوونه وهی شه هییه تی من په یوه ندی به وه وه هییه که
هسته ده که م سه رده میکی قورسم له پیښه، ترسم له و پیښه اتانه هییه

كە دەشىت بېنە پىم. بەلام ھەرچىيەك بىت، ئىستا كەمىك باشتىرم».
 «گىرنگ ئەو يە بخۆيت.. خۆشەويستىم، گىرنگ ئەو يە بخۆيت. لە
 ئىستادا كاروبارم بەرگەي ئەو نەگىت تۆش بىرىت. ئالېم بەبى تۆ
 ئىشەكان ئاپۇن، ئا بەبى مەن و بەبى تۆش ئىشەكان دەبىت بېۇن. ئا
 بەپاست بىرم كەوتەو، مەن بە پاستى لە خولپاي ئەو دام مەنالىك
 بىرمە خۆم و بەخۆيىكەم و دواي مەردنى مەن ئەم جىگايەي بۆ بەجىيەتلىم.
 عەدىلە خانى محامى ئەو پۆزە بە تەلەفون پىيگوتىم، گەر مەن بەيانى
 بىرم، مۆلكەكەم وارىسى نىيە، خۆت دەزانى حاجى ئىسماعىلى باوكم نە
 خوشك و نەبراى نەبوو، ھەلبەت ھەبىوو... ھەبىوو... ئەو قسەي
 بىمانايە، بەلام ھەموو بەر لەوئەي ژىنەتەن و شووبەكەن و ھەچە بخەنەو
 مەردون... واى خواي گەرە، گەر بەيانى بىرم، شارەوانى دەست بەسەر
 تەواي مۆلكەكەدا دەگىت. ھەمووي دەكەوتە ژىر دەستى پىاويكى
 ھەك قەزوانچى، بەپۆەبەرى شارەوانى. دەزانىت ئاوي تەواوتى چىيە
 «خالىد قەزوانچى قەبىرەدۆست». مەن ژىكى زۆر بەحورمەت كە ئاوا بە
 قەزوانچى بانگىدەكەم، خەلك ھەر بە قەبىرەدۆست ئاويدەبەن، دەزانى بۆ
 پىيدەلەين قەبىرەدۆست، لە بەرئەوئەي يەكەم كەس بوو، يەكەم بەپۆەبەرى
 شارەوانى بوو پارچەيەك عەردى گەرەي لە سەرەقەبران بۆ خۆي و
 ھەموو خىزانەكەي جىياكرەو، عەردىك بە نىوئەي ئەم مۆلكە گەرەيەي
 حاجى ئىسماعىل دەبىت. زىاد لە سەد قەبرى خالى تىا ئامادەكرەو،
 بە كىل و ھەموو شتىكەو... بە كىل و ئا و چەتر و دىكۆر و ھەموو
 شتىكەو، بۆ ئەوئەي خۆي و تايەفەكەي لە و دىئا ھەر پىكەوئەبەن و
 لەيەك وئەبەن. پەنجا گۆپى فراوان و خۆشى ھەلگەندو، بەچەشنىكە
 دەلەين گۆپەكان لە ئاوەو و بەرىن و فەرەحن، مەردوھەكان دەتوانن بە
 ئارەزووي دلى خويان سەرمەوقولاتى تىدا بەدەن، دەلەين گۆپەكان لە
 ژىرەو ھەموو بە تۆپىكى نەيتى و گەرە پىكەو بەستراون، بە جۆرىك

هر کاميكيان بيانه ویت ده توانن سهردانی نهوانی تر بکه ن. نه و کابراه نیوهی سه رقه برانه که ی به وجوره بو خوی و خزمه کانی داگیر کرده ... گنده ل ... گنده ل ... گنده ل، به جوریک خه لک نیستا جیگیان نه ماوه بمرن ... نابینیت مه هداثیل، نابینیت خه لک چند کم ده مرن؟». مه هداثیل و بولبولیار هر دووکیان پیکه نین.

خانم پیزان له ناکاو وهک بیرری که وتبیته وه، پوویکرده بولبولیار و گووتی «پیمبلئی کاک هوشه نگ، تو لیره وات لیها توه سهیری دوریکه یت و چاوت جوره شتیکی وادوربینی تیدا بیت که من نازانم چی ناوبنیم، یان خوت هر وایت؟». بهرله وهی بولبولیار وه لامبداته وه، مه هداثیل ههنگاو یک چووه پینشی و وهک خزمه تجیه کی دلسوز، بیه ویت کاراکته ریکی ناوازه و گرنگ به خانمی خوی بناسیتیت، گووتی «نا خانمی عزیزم، بولبولیار هر وایه. قه سه م به موقه ده سات که یه که مجار له باکووری کوچی غه پاشا بینیم، هر به و جوره بوو. بهرده وام واده زانیت سهیری شتیکی دور ده کات، نه گهر هیچ شتیکی دوریش له گوپی نه بیت، له بهرده م دیواریکیشدا بیبهسته وه، نه م نه و جوره سهیرکردنه ی لیتا بریت ... وانیه جه نابی بولبولیار». بولبولیار وهک پرسیاره که ترساند بیتی، پاچله کی و گووتی «نازانم، نازانم، ناتوانم هیچ بلیم». «هو مه هداثیل ده بینیت ... ده بینیت کوچه به سته زمانه که ترساند، نیستا واده زانیت که و توته جیگایه که وه شه یتان به پتوه یده بات، نا کوپی شیرینم، مه بهستی خراپم نییه، خودا شاهیده من هیچ نیازیکی خراپم له و پوه وه نییه. نه ونده هیه که ده تبینم به وجوره سهیری دور ده که یت، ده ترسم، نه دلم شتیکی تیدا ده گپیت نازانم ناوی بنیم، خه لکی دوربین هه میشه نالوز و پرهنینین ... وایه یان وانیه ... ها ... وایه یان وانیه؟ وهکو نیمه ی به شه ره ناساییه کان سهیری بهرده می خوت بکه باشته ره». مه هداثیل دوو یاره قسه یکرده وه و گووتی «تا نیستا سی جار من و

ئەو يەكترمان بېنىو، ۋەك خۆى دەلىت بەردەوام مەخلوقاتى بالداری تر دەبىنىت. جگە لەو پەرە لە پرسیاری باش، خانم تۆ خۆت نالیت: مروفى باش، واتە پرسیاری باش... خۆت بەردەوام وانالیت؟».

خانم كىتېبە گەرەكەى داخست و تۆزىك چاويلكەكەى داگرت و خستىيەو چاوى و گووتى «هەرواشە، گەر مروف پرسیارەكانى گەمزانەبوون، خۆشى گەمزانە. بەلام كىشەكە لەو دایە كى دەزانیت چ پرسیارىك گەمزانەپە يان نا؟ دوو سەد سال لەمەوپەر گەر يەككەك بېرسىبایە ناخۆ ئىمە لە حەزەرتى ئادەمەو كەوتووینەو يان لە حەزەرتى مەيمونەو؟ هەموو خەلك پرسیارەكەيان پى گەمزانە بوو... بەلام ئەمرو وانىيە، ئەو پرسیارىكى گرىگە، مروف دەبیت ۋەلامىداتەو».

مەهدائىل ۋەك گوئى نەداتە قسەكانى خانم، لە سەر ۋەسفى بولبوليار بەردەوامبوو «بەلى خانم، لەو باوەرەدام كە فرىشتەكانى خۆشدەوئەت، من شەوئ بە بيمارستانەكەدا گىرام، تاقەتاقە فرىشتەكان دەبىنىت، هېچ فرىشتەيەك نىيە جەنابى ھۆشەنگى بولبوليار نەبىنىت و خۆشى نەوئ... بەدەگەن كەس ھەيە بەو پۆشنىيە ھەموو فرىشتەيەك بىنىت. من سەرنجەدا ھەتا فرىشتەيەكى زۆر تەنك و نەبىنرا و كەم جورمى ۋەك ئەسمائىلىشى بىنى... خۆت دەزانى خانمى ئەسمائىل پۆزگەلى ۋەھەيە بە جۆرىك تەنك و غوبارىي دەبیت، منىش زەحمەتم لە بىنىندا دەبیت». خانم پەويكردە ھۆشەنگ و بە دەنگى بەرز گووتى «ئەوئ لە ژياننامەكەى تۆدا بە دلە، ئەو خالەيە كە پەيوەستە بە ھەژارپەو. ۋەك دەلەن تۆ لە ھەژارتىن ھەژارتىن كەسانى شارىت. ئەو كەسەى خەبەرى تەواوى تۆى بۆ ھىنام گووتى، كەس نىيە لە شارەكەدا لە تۆ فەقىرتر بىت... كەس نىيە. تۆ جگە لە جەكانى بەرت، خاوەنى هېچى تر نىت... فەقىرترىن فەقىرى دونىايت. ئەو ھەم زۆر بەدلە... نازانم ئەو ەراستە ياخود نا؟». بولبوليار، ۋەك يەككەك بە سەر تاوانكەو گىرايىت،

که‌میک سور هه‌لگه‌را، به ده‌نگیکه‌وه شه‌رمی لیده‌باری گووتی «پراسته،
 خاوه‌نی هیچ نیم، پتیشتریش خاوه‌نی هیچ نه‌بووم». خانم به سۆزیک
 زۆره‌وه گووتی «ئه‌وه هۆیه‌کی باشه تیبگه‌م بۆ ده‌توانیت فریشته‌کان
 ببینیت. چونکه من که مه‌له‌کبینیک ده‌بینم، ده‌پرسم ئه‌م که‌سه
 خودا چ به‌لایه‌کی به سه‌ره‌یناوه وا ده‌توانیت مه‌له‌ک ببینیت. هه‌میشه
 موسیبه‌تیک هه‌یه، گه‌ر موسیبه‌تیک گه‌ره نه‌بیت، ئه‌وا موسیبه‌تیک
 بچوک هه‌ر هه‌یه. ئینسان له‌ خۆیه‌وه نابیت مه‌له‌کبین، ده‌بیت ده‌ردیک
 هه‌بیت له‌ ده‌ردی به‌شه‌ری ئاسایی نه‌چیت. ئه‌ی چۆن به‌ساقویم...
 ئه‌وه‌ی پۆحیکت هه‌یه وه‌ک من مولکداری و بیرکردنه‌وه له‌ مال و سامان
 تیک نه‌داوه، سافیتییه‌کی وه‌هات ده‌دات فریشته‌کان ببینیت. مرقۆ بۆ
 ئه‌وه‌ی فریشته‌کان ببینیت، ده‌بیت یان زۆر عاشق بیت وه‌ک ئه‌و موسته‌فا
 شوکا که گه‌مزه‌یه یاخود لایه‌نیکه‌م وه‌ک من مادیات نه‌یخنکانبیت. بۆ
 هه‌زاریک وه‌ک تۆ که له‌م دنیا به‌دا چاوت له‌ سه‌ر هیچ نییه، بۆ تۆ
 که خۆت ده‌لتیت له‌ جله‌کانی به‌رت به‌ولاوه خاوه‌نی هیچی تر نیت،
 کاریکی عاجباتی نییه، شه‌و و پۆز فریشته له‌ به‌رده‌متدا سه‌مابکه‌ن.
 ئیستا ده‌زانم له‌ من ده‌پرسیت: ئه‌ی من چۆن فریشته‌کان ده‌بینم؟
 من که‌ه مولکداریکی بچکۆله، قامه‌ت نیوگه‌زیی، که‌ه له‌کی هه‌موو
 وه‌ک پیره‌کچیک جقه‌داری بستۆله‌ی لووتبه‌رزی کوپه‌لۆکه ده‌مبین،
 چۆن فریشته‌کان ده‌بینم؟ هه‌لبه‌ت هۆکه‌ی ئاشکرایه، ئه‌وه‌یه شیتم.
 هۆیه‌کی قوولتریشی هه‌یه، من له‌ مندالییه‌وه، له‌ مندالییه‌کی زووه‌وه
 گوێ له‌ ئازاری مرقۆ ده‌گرم. من نازانم ئه‌م مه‌ه‌دائیلی خۆشه‌ویسته‌م
 چۆن وه‌سفی فریشته‌ی بۆ کردویت، ئاوها زل مه‌بیننه، من و ئه‌و
 هه‌میشه له‌ پیناسه‌کردنی فریشته‌دا ده‌بیت به‌ شه‌رمان، هه‌لبه‌ت خالی
 هاوبه‌شمان هه‌یه، به‌لام کاتیک وه‌ک هتستریکی چه‌موش قاچ له‌ سه‌ر
 شتیک داده‌گریت، من هه‌موو شتیکم بیرده‌چینه‌وه. قه‌سه‌م به‌ قه‌بری

حاجى، ئەو ەشم بىردەچىتەو ە فرىشتەيە و چى لەبەردەستەدا بىت تىدەگرم... وانىيە مەھدائىل... وانىيە، بىرتە مەن چەند جار كتىب و سوراحى و مۆم و تەپلەكم تىگرتوويت، ەمووشى لەبەرچى... لە بەرئەوى مەن و تۆ لە سەر پىناسەيەكى وردى فرىشتە پىكناكەوين... وانىيە... وانىيە بەقوربان».

مەھدائىل گووتى «بەلام مەن و تۆ قەت جىاوازى گەورەمان نەبوو».

خانم پىزان بە گلەييەو گووتى «ئىستا پىمەدەئىيت كە جىاوازى گەورەمان نەبوو... ئىستا. سەيركە كاك ھۆشەنگ، مەن وا تىدەگەم فرىشتە بوونەورىكە وامان لىدەكات گوئى لە ئازارى ئەوانى تر بگرىن. ئازارى مەروف شتىكە لە مەدائىيەو بانگماندەكات. ەندىك كە فرىشتەكانيان مەروە نايبيستەن، ئەوانەشى دەبييستەن، فرىشتەكانيان يارمەتيان دەدات. ئازارى مەروف لە ەموو كونجىكەو دىت، مەن لە مەدائىيەو لەگەلدا دەزىم... لە مەدائىيەو گوئى شلەكەم و دەبييستەم، ەك ھاوارىكە، قىشكەيەكە كە لە ەموو شوپىنىكەو ەلدەقولىت. گوپىگرە كاك ھۆشەنگ، ئەو دەنگانە لە مەدائىيەو زۆر ئازارمەدەن، دەمەويت نەبييستەم، بەلام دەزانى چى ناھىلىت لە بىرمبچىتەو، چى ئەو ئازارەم پىدەچىژىت، ئەو فرىشتە مەلەونەي ناوەو، ئەو فرىشتە مەلەونە. ەروەختى مەروف دەرەق بە ئازار بىياك بوو، فرىشتەكەي مەروە. ئاھ گەر پاستە دەويت... گەر زۆر لە دلى ناگريت، ئەوانە بەختەورن كە فرىشتەكەيان مەروە».

مەھدائىل سەرى دانەواند و بەپىزىكى گەورەو گووتى «خانم پىزان مەن پۆزىك لە پۆزان دى تۆ نەبووم، مەيش باوھەم وايە فرىشتەكان ئىشيان ئەو يە مەروف لە ئازارى ئەوانى تر ناگاداربەنەو. بەلام خانم تۆ ەموو ئەم ەزىفەيەي ئىمە ەك كارىكى خراپ سەيردەكەيت، ەندىجار بەو تەوانبارماندەكەيت كە ئىمە جگە لەو يە ئازار لە سەر زەوى زۆرتە

دهكهين هېچى تر ناكهين. بهوه زولمىكى گوره مان لیدهكهيت».

خانم پړزان دهسته پاچه و به سۆزىكى شارداراوهوه، وهك كه سىك ژيان ناچارىكردبیت برپارى سهخت بدات، گووتى «چيتان لىبكه، به قوربان، چيتان لىبكه. هه لبت كه وايه. من خوم كچى پياوړىكى مولكداربووم، دونيا مولكى ئيمه بوو، له هېچم كه نه بوو، له هه موو شتىكم زيادبوو، به لام له پړكدا نه و فريسته بهى ناوم پيىگوتم سهيرى نازارى نه وانى تر بكه، گوئ له نازارى خه لكى تر بگره، هه ست به نازارى نه وانى تر بكه، پئ به نازارى نه وانى تر مه ده... نازارى نه وانى تر، نازارى نه وانى تر، نازارى نه وانى تر، شوه و پوژ نه م پرسته قورسهى ده دا به گويمدا، نيوه شوه له خه وى هه لده ستانم و ده يگووت: چيت بؤ نازارى نه وانى تر كرده. كه ده چووم بؤ دارولموعه ليمات، له پوډا ده چپاند به گويمدا و ده يگووت، عه جايه ب تۆ له م پۆله سارد و سرده دا به ديار نه م ماموستا گيله وه بؤ دانيشتوويت، بؤ هه لئاستيت كومهك به كه سىكى به دبخت بكهيت. من پيمده گووت تۆ واده زانيت مروف جانوه ريكي وها سادهيه، هر تۆ پيتىگووت نه وه خوشه ويستى من، نه وه يارمه تى من، نه و ناميز ده كاته وه و ئاسان موحببت وهرده گرئت. نه ها بزانه نه وه گه مژيه كه كه من له فريسته كانى نابوورم. نه و گه مژانه هيشتا له وه تينه گه يشتوون، ئينسان هم به زه حمت ده توانيت كومهكبات و هم به زه حمتيش ده توانيت كومهك وهرىگرئت. به ساقه نه گهر وا ئاسانبايه ئينسان كومهكى بكرديه، نه گهر ئينسان تۆزىك له م لوت به رزييهى دابه زيبايه و غرورى بخستبايه ته نه ولاوه، به پوونى له كاتى پيويستدا بيگووتبايه پيويستيم به كومهكه، شرمى نه كردبايه و نه م عيزه ته به دبختى نه فسى وها گه وره و سهخت نه گرتبايه، هه موو شت ئاسان ده بوو. به لام من له گنجيمه وه نه و دهنگه خه وم ليحه رامده كات. هر نه وهندهش وه سواسىكى وها له دلندا پوا، هر نه وهنده شتىكى وها

لە دلتدا پەیدابوو، ئیتر پاش تۆزیک تۆش کە نازارت نییه لەو ژانەوه دەنالتیت، بۆیه من هەمیشە دەلێم، فریشتەکە ی ناو ئینسان وایکردووە ژانی مەرۆف وەک پەتا و درمی لێبیت، هێندە ی مەرۆفیک نازاری هەبوو پاش کەمیک کۆمەلێک خەلکی دیش هەمان نازاریان بۆ دروستدەبیت، نازار نازار پادەکیشتیت، ئەوەشی ئەم فایرووسە دەگوازیتهوه کتیه؟ فریشتە مەلەونەکە ی ناخمانە . من وابوو، کچی پیاویکی دەولەمەند بووم، راستە دایکم زوو کۆچیکرد، بەلام لە هیچم کەم نەبوو، هەتا خەلکێک هەبوون ئیشیان ئەوەبوو بەتایبەت خزمەتمبەکن و دلم پابگرن. دایەنی خۆم هەبوو، خزمەتکاری خۆم هەبوو، مامۆستای فارسی خۆم هەبوو، هەتا باوکم ویستی مامۆستایەکی تارم لە شیرازەوه بۆ بهێنیت، ناوی ئوستاد بیهبودی بوو، نازانم ئیستا بیرم چۆتەوه، ناوەکە ی شتیک بوو لەو جوړە، بەلام مەلایەکی هاوڕێی حاجی ئیسماعیل نەبێشت و گووتی با قورئان خەتمبکات. بەلێ بەساقە، من لەو ناز و نیعمەتەوه وام لێهات لە هەموو کونج و گوشە یەکدا هاواری خەلکم دەبیست، فەقیری، نەداری، نەخۆشی، تەنهای، ژان، بیکەسی و نازانم چی... هەزار دەرد و مەینەتی... هەر بەدبەختییەکم دەبینی دەگرایم و لە بەدبەختەکان خۆیان غەمگینتر دەبووم، تا کارگەیشته ئەوە ی سالیکی لە شێتخانە بگیرسێمەوه. مەپرسە لە شێتخانە بە چ دەردیکیان بردم. بەلام وەرە و تا ئەمڕۆ سەیری ژيانم بکە، بزانه بە چ دەردیک چووم. وەرە و ببینه: ئیستا ئەو فریشتە مەلەونە ی دلم لە سەر عەرشی خۆی دانیشتوووە و شەو و پۆژ نازارم بۆ دێنیت، خزمەتم پێدەکات... ئیتر بلێم چی بەقوربان... بلێم چی؟ گەر بەخرابی کارمکردووە شتیک بلێ؟ من دلسۆزتان نیم؟ دلسۆزتان نیم؟ لە من بەولاوه دلسۆزیکتان هەیه... ئاە فریشتە بیسفته مەلەونەکان؟».

مەهداثیل گووتی «نا ریزان خانی عزیز، تۆ خاتوونی فریشتەکانی

ئەم شارەيت... بەلام ئەوەی کە پێماندەلێت ئێمە فایرۆسی ئازار لە مۆفیکەووە بۆ یەکێکی تر دەگواژینەو، گەرچی قسەبەکی راستە، بەلام هەستمان برینداردەکات... ئێمە ناوی نانێین فایرۆس، من زۆرجاری تر لە سەر ئەمە لەگەڵ تۆدا بە شەپ هاتووم، ئێمە ناویدەنێین وەزیفە ی پیرۆزی ئاگادارکردنەووەی ئینسان لەوانی تر. هەر کاتیکیش مۆف هەستی بەوانی دی نەما، کە واتیکەیش خۆی تەنیا نیشتەجێی سەر زەوییه، ئەو کات ئەو کارەساتە دروستدەبێت کە دەبینین، فریشتەکان دەخنکێن، دەمرن، لە ناووەوەی مۆفدا دەبن بە ژێرەو و وەک ژێردەریایەکی شکاو نوقمەدەبن. بۆ ئەوەی بە راستی مۆف بیت دەبێت ئازارت هەبێت، چارە ی تەرت نییه، مۆفبوون لە ئازار جیانا بێتەو، بەلام ئەو ئازارە ی ئێمە دەبێتێن وەک ئازاریک نییه کە جەلادیک دەبێتێت، کە نەشتەری دکتۆریک دروستیدەکات، کە نەخۆشییهکی خراپ دەبێتێت، بەلکو ئازاریکی شیرین و وەک ئازاری خۆشەویستی وەهایه، مۆف لە پێگایەو دەرگایەکی تری بۆ دەکریتەو و دەتوانیت ژیان بە جوړیکی تر ببینیت. ئێمە لێرەین بۆ ئەوەی بلێین: وریا بە ئە ی ئینسان. ئینسان لە ژێر هەر ناوێشانیکدا ئەو وریایە ی دۆراند دەدۆرێت. خانم وەک خۆت دەلێت غرور بخەرە ئەولاه، بەلام گەر سەبی تۆش وەک مۆف وریای ی خۆت دۆراند، دەدۆرێت، کە هەستت بە ئازار نەما، دەرکەویت. کێشە ی ئەم سەردەمە ئەو یه کە ئینسان ئەو وریایە ی دۆراندو... فریشتەکە ی ناخی ئێو چەند هاواریکات، وریا بە ئە ی ئینسان، مۆف نەو وەک گوێ ناگریت، بەلکو هەر نایببستیت. لە مەهائیلی خۆت زویر مەبە، بەلام ئەو پاستییەکە ی تی، مۆف هەزار بیانوو و بەهانە ی دۆزیو تەو بۆ ئەو وریا نەبێت. جاریک بە ناوی خودا و جاریک بە ناوی پیشکەوتن و جاریک بە ناوی نەتەو و جاریک بە ناوی ئازادی شەخسیه و ئەو وریایە ی دۆراندو. ئێمە بەو دەژین کە بزانی مۆف وریایه. مۆف

دەبىت بزانىت كە دەرەنجامى ئىشەكانى خۆى چىيە، ھەمىشەش يەك پىئور ھەيە، يەك پىئور ھىچى تر، مرف چەند مرف ئازاردەدات و مرف چەند بەتەنگ ئازارەو دەچىت... لەو زياتر پىئورى تر نىيە». بولبوليار سەرسامانە گويى لە ھەردووكيان دەگرت. خانم پىزان لە ناکاو گوتى «ئاه مەھدائىل، دەزانى من چەندە ماندووم لەم قسانەى تۆ. دەزانىت چەندە ماندووم. ئىنسان بۆتە بوونەو ەرىك ھىچ شتىك نايەستىنىت، نا بەساقە بە راستىمە، من پىشېبىنى رۆزانى زۆر خراپ دەكەم. جاران باشتەر بوو، دوینى شو لە تەلەفزیوندا دىمەنى تۆپخانەكانت نەبىنى؟ ئەم شەپە مەلەونەى نىوان عىراق و ئىران، ھەرچى شەيتانى سەر ئەرزە پوويان کردۆتە ئەم دوو مەملەكەتە داماو و من و تۆش دانىشتووین باسى فرىشتە و شتى وا دەكەين. نا مەلئ نەتبىنيو؟ نا توخودا مەلئ دىسانەو لەگەل دكتور مستەفا شوکاكدە چوویتەو بۆ يانەى دكتورەكان. مەھدائىل تۆ بە راستى فرىشتەيت، بەرگەى ئەو ھەموو وپنەيە دەگريت كە دكتور ەك تەرسى ھىستەر بە چواردەورى خۆيدا بلأويەكاتەو. بەس عەزىزم با پىزانى خۆت پىتبلىت، ئاگادارى خۆت بە وابىروات تۆش فىرى ئەم زەحلەيە دەبىت، زەحلەى پىدەلەين؟ نازانم... زەحلەى پىنألەين؟ ئەو عارەقە پىسەى دەيخۆنەو. ئاه بە جەھەنەم چى پىدەلەين. بەس دەبوو دوینى شو ئەو نىگارائەت بدىبايە كە تەلەفزیون لە گۆرەپانى جەنگەو دەريخستن. بىنيوتە، لە شەپدا كە مرف تۆپ دەتەقىنىت چى دەكات؟ گويى خۆى دەگريت. ئىنسان مەخلوقىكى ۋەھا نالەبارە، خەيالى لای ئەو ەيە دەنگى تۆپەكە ئازارى گويى نەدات، بەلام خەيالى لای ئەو نىيە تەقىنەو ەى ئەم گوللەيە چ بەدبەختىيەك دروستدەكات، چۆن لەشى چەندەھا مرفى براى، كە ھەر ەك ئەو ۋەھان ھەلاھەلادەكات. نا ئىنسان تەواو، تەواو عەزىزم. ماو ەيەكى تر ئەو ەندەھان ئىشەدەبىت نەتوانىن سەرمان بخورىنن...

بوهسته به قوربان ... بوهسته، جارئ له كوتمانه».

له ناكاو وهستا و ئاورپكى له بولبوليار دابه وه و گووتى «ئه ها كاك
هۆشهنگ، مېموره، من كچه مولكدارم، من له پېنئاسه ماركسيه كى
وهك تودا سهر به چينى فيودالنه كانم، كچه ئاغام ... به لام ده توانم وهك
تو فرېشته كان ببينم، خېزانى مه له كېنمان پېده ئېن. به لام به قوربان،
بابگه پېينه وه سهر چيرۆكى تو. تېمبگه ينه چۆن ماركسيستىكى وهك
تو، مه ترىاليستىكى ساف و خاليس، ده توانيت باوهپ به بوونه وه ريكي
غەيبى وهك فرېشته به ئينيت؟ چۆن نه تگوت ئه مه چ قسه يه كى پر و
پوچه ئينسان فرېشته ي ه بېت؟ چۆن نه تگوت ئه مه چ قسه يه كه ئه م
فرېشته ببينريت، له وېش به دتر بتوانيت له مروف بترازيت، له وېش
به دتر وهك بيماريك و بېكه سيك له ئينسان جيا بېته وه و له سهر زهوى
سه رگه ردان بېت و وهك ئاواره يه ك بمرېت؟ من دلنيام هه موو ئينسانه
مادديه كان به شتى وا ده ئېن هه لوه سه ي ئايدىاليستيانه، وهك چۆن
دينداره كان پېمانده ئېن كافرى گه وه ... بېته وه ي له وه بپوانن كه ئه گه ر
ئينسان فرېشته ي نه بايه نه يده توانى عاشق بېت، بېته ناشتيخواز، بېته
مروف دوست ... واى ئينسان خو به خو قاوغىكى پوچه، ئىستا گه ر
فرېشته كه ي بمرېت هېچ خودايه ك پرگارى ناكات ... هېچ خودايه ك».

بولبوليار هېشتا به سه رسامى سه ىرى ژوو و كتيخانه و فهرش
و چه رمى قه نه فه كانى ده كرد، راجله كى، سيپه رى شه رميك و سوور
هه لگه پانئىكى كه م كه وته وه روخسارى و گووتى «خانم سوپاس ... ئم ...
ئه وه ي له ئيوه ي ده بېستم سه ىره، له قوولايدا سه ىريكه يت، من به
درىزايى ژيانم ويستمه ته نيا به رگرى له ئينسان بكه م، مه به ستم ئه وه يه
به رگرى له وه بكه م ئازار نه چيژيت. شوپشى من خانم، هېچ نيه جگه
له شوپشيك دژى ئازار. من نازانم ئه وه به چ فه لسه فه يه ك ناوينيم ...
به لام ته نيا شوپشى راسته قينه له دونيادا ئه و شوپشه يه ئينسان دژى

ئازار دەيكات. ئەو شۆپشېكە كۆتايى بۆ نىيە. بەلام چۆن خانم؟
 چۆن ئىنسان دەتوانىت دۇى ئازار شۆپش بكات، بىئەوئى ئازارى تر
 دروستبكات؟ ئەو ئازانم، منىش وەك ھەر كەسكىكى تر بۆى دەگەپىم.
 من بە ناسىنى ئىو بەختەوهرم، ئازانم ئىو لە كىتان پرسىو ۋ چ جۆرە
 زانبارىيەكتان دەربارەى من دەستكەوتوۋ، بەلام بەردەوام گووتوۋمە من
 تەنيا نىوۋم ماركسىيە، نىوۋم ماركسىيە ۋ ھىچى تر. ماركسىيەكان
 دوزمنى ئەو ئازارانەن كە كەسانى ھەژارى وەك من دەچىژن، ئەو
 وادەكات لىيان نىكېم، لەوۋدا تەبام كە ئىنسان دەبىت شۆپشگىپىكى
 ئەبەدى بىت دۇى ھەژارى ۋ ئازار، بەلام ئەوانىش وەك ھەموو مۇۋەكەنى
 تر، كاتىك دۇ بە ئازار دەجەنگن، لە جىگايەكدا دەبنەو بە مەكىنەيەكى
 ترسناك بۆ بەرھەمەتتەنەوئى ژان ۋ زام ۋ بەدەختى. من ئەو مافە نادەمە
 ھىچ كەسك بە ناۋى ئازادىيەو بەدەختى تر دروستبكات. من بىر
 لە لەدايكبوۋنى مۇۋىتەك دەكەمەو بەتوانىت ئازار دروست نەكات، لە
 سەرو ھەموو ئازارىكىشەو خۆى ئازار نەدات. ئەو ئەفسانەيە، وانىيە
 ئەفسانەيە؟ بەلام خانم من ھىچ نىم جگە لە پىاۋىكى شۆپشگىپ كە
 باوهرم بە ئەفسانەيەك ھەيە».

خانم بە بايەخىكى تاييەتەو گوۋى لە قسەكانى گرت، شىۋەى
 دانىشتن ۋ پالئانەوئى لە سەر كورسىيەكە، سروشنى بەرز پاگرتنى
 سىنگى ۋ نىگا تىزەكانى پشت چاۋىلكەكەى، پوخسارى ژنىكىان دەدايە،
 ھەر ئىستا نا، تۆزىكى تر ھوكمىكى گىرنگ دەرېكات. كە بولبوليار
 ۋەستا، پەنجەيەكى خستە سەر لىۋى ۋ بە ھىمنى ۋ سۆزىكى دايكانەى
 كتوپرەو، گوۋى «ۋاى بەساقە، من لىترە بەخەيالىمدا نايەت خەلكى
 چۆن بىردەكەنەو، گەر ماركسى بىت يان مەزھەبى، كارى بە كارى
 مەنەو نىيە. بەلام بە پاستى لىترە خەلكان دەۋىت كۆمەكمانبكات.
 دەزانى لە خەيالى چىدام، دەزانى چەند پۆۋە لە خەيالى چىدام. ئەو

له گه ل دكتور موسته فاشدا باسمكرده، پښكخراوځيك دروستبكه ين بؤ
 نه وانه ي فرشته كان ده بينن، كومه له يه ك بؤ مه له كينه كان، كه حتمه ن
 ده بښت نه پښتيرين كومه له ي دونيا بښت، نا له به رنه وه ي به قوربان نيشي
 خراب ده كه ين و شتي وا، به لكو له به رنه وه ي وهك نه وه وايه شښته كان
 پښكخراوځيك بؤ خويان دروستبكه ن، چي ده رده چښت؟ به پاستيمه
 به ساقه ... به پاستيمه ... بيهينه به رچاوت شښته كان نه قابه يه كيان
 هه بښت، بلښين چي: بلښين ئيمه فرشته ي نه خوش چاكده كه ينه وه، كي
 باوه پ به شتي وه ها ده كات؟ كي ده چښته ژير باري ئيماني وه هاوه .
 مروف خوي له بيرچو ته وه كه فرشته يه ك له ناخيدا بووه ... نښستا نه وه
 ته واو، نه وه بپاوه ته وه و قسه ي له سهر نښه، له ياديكرده كردويتي .
 وهك نه وه ي شه يتان شه ربه تيكي بؤ جنسي ئاده مي گرتبښته وه و يه ك
 يه ك ده رخوا ردي هه موو خه لك ي دابښت تا فرشته كانيان له بيربكه ن،
 به لام چهنده كه سيكي به دبختي وهك ئيمه ي بيرچوويښت، بؤ ئيمه ي
 په راندوه نازانم؟ . مه لعوني كوپي مه لعون شه يتان، گهر له و شه رابه ي
 نه وم ده ستبكه وتايه به سوراحي ده مخوارده وه ... ههندي پوژ كه وام
 ليديت به ده ست نه م مه هدايله وه بگريم، ده ليم تو له كويي شه يتاني
 عه زيزم، تو له كوييت؟ له و شه ربه ته ي خوتم بده يتي و چاو ليكبنيم و
 وهك هه موو نه و به شه ره بښاكانه ي تر، نه م دونيا سه ير و سه خت و پر
 نازارم بيرببه يته وه . ده زانيت نه وه ته ي نه م مالي فرشته تانه ده به مه پښوه
 ده زانم چ به دبختيكم ... مروف كه زاني فرشته يه ك له ناو ئينساندايه و
 هه موو نه واني تر فرشته كه ي خويان ده خنكي نن و ده يكوژن، سه يركردني
 بؤ ژيان ده گوږيښت . من بؤ شووم نه كرد عه زيزم ... به قوربان ... بؤ
 شووم نه كرد؟ وا شوومكرده به پياويك و باوه پي به فرشته كان نه مينا؟؟
 نه وكات چون له گه ليده بژيم . يه ك پياو بؤ من باش بوو، يه ك پياو،
 نه م دكتور موسته فا شوكاكه، به س هوت شه يتان به كرځي بگره و

له سه‌ریدا بیانخه‌ره کار ناتوانن ژنه کۆنه‌که‌ی له یاد بیه‌نه‌وه... ها به‌قوربان له‌مه‌دا من فریشته و شتی وا ناناسم، رقم له پیاوی وه‌هایه، رقم لێیه‌تی و ته‌واو».

مه‌ه‌دائیل ئه‌وه‌ته‌ی هاتبووه ژووری، و یقارێکی ده‌ستکردی به‌خۆی به‌خشیبوو. له به‌رده‌م خانمدا ده‌یویست تا ده‌توانی‌ت به‌پێژ ده‌ریکه‌وێت. به‌هێمنی گووتی «خانم ژماره‌ی ئه‌وانه‌ی که فریشته ده‌بینن، له ژۆربووندان، شتیکی باشه‌ه‌زیزم مه‌له‌کبینه‌کان یه‌کتر بناسن، بۆ نا... له داها‌تو‌دا کاری پێکه‌وه‌یمان ژۆر ده‌بی‌ت».

له ناکاو خانم پێزان وه‌ک شتیکی به‌یاداهاتیبێته‌وه، له پشت کورسییه‌که‌یه‌وه هه‌ستا و گووتی «ناه، مه‌ه‌دائیل، تو‌زێک به‌جێمانه‌ی‌ته‌. تو‌ فریشته‌یه‌کی ژۆر باشی، به‌س یه‌ک عه‌یی‌ت هه‌یه‌ که ژۆر حه‌زت له‌ناو مه‌عشره‌ی ئاده‌میزاده، وه‌ک فریشته‌یه‌ک که پۆزێک له‌ پۆزان مرۆف ئازاریداوی‌ت و له ئینسان هه‌له‌هاتووی‌ت، ده‌بوو وانه‌بی‌ت. هه‌ندێجار که ئه‌و حه‌ز و کونجکۆلیته ده‌بینم بۆ مه‌عشره‌ی به‌شه‌ر، وه‌خته‌ گله‌یی‌ت لێبکه‌م، وه‌خته‌ بلێم دوا‌جار وابه‌روات که‌رامه‌ت و ناموسی فریشته‌کان ده‌به‌یت. به‌قوربان ئه‌وه‌نده خۆت له مرۆف هه‌له‌سه‌وو، ئه‌وه‌نده خۆت له مرۆف هه‌له‌سه‌وو، گه‌ر شتیکی باش بووینایه ئیستا ئه‌و هه‌موو فریشته نه‌خۆشه‌مان نه‌ده‌بوو. ئیشه‌کانی خۆت بکه‌یت با‌شته‌ له‌وه‌ی به‌رده‌وام گوێ له‌ من بگریت، به‌رده‌وام گوێ قولا‌غی پیره‌ کچی‌کی به‌ده‌ختی وه‌ک من بی‌ت، عه‌جابه‌، نازانم چی دلێکت به‌ قه‌یره‌کچی‌کی بی‌چاره‌ی وه‌ک مندا چووه‌. گه‌ر تو‌ ئه‌وه‌نده خۆت له‌ من نزیک نه‌کردبایه‌ته‌وه، منیش کاتیکی ژۆرت‌رم به‌ ده‌سته‌وه ده‌ما بۆ کو‌پێکی باش بگه‌ڕێم و خه‌زانێک دروستبکه‌م و مندالێکم هه‌بی‌ت و هه‌موو مولکه‌کانم نه‌چیت بۆ ئه‌و کابرا گه‌نده‌له‌... به‌ راستی ده‌بوو وانه‌بی‌ت، به‌لام به‌ساقه ئیستا به‌جێمانه‌ی‌ته‌،

تۆزىك من و ئەم كوپە قۆزە بەجىبەيلى، دەيىت من و ئەو دوو قۆلى
 قىسە يەككى زۆر بەگەين. نا شىتېكى نەيتى نىيە، ھەر ھىندە ھەيە ئىمەي
 مەئشەرى بەشەر ھەزەمان لە قىسەى دوو بە دوو. نابىن بە برادەرى
 يەك و بېوا بەيەك ناكەين گەر نەگەينە ئەو ھى دوو بە دوو بەرامبەر
 يەك دابىنىشىن و پازى دىل بۆ يەك ھەلپىژىن. ئەو نەخۇشەيە شەمان ھەيە،
 تەنبا دوو بە دوو باو ھەيەك دەگەين، كە بووين بە سى ھەمىشە
 ھەواي دەور بەرمان پىدەيىت لە تۆوى فەيتنە و دوو بەرەيى، لە بەرئەو
 مەھدائىلى عەزىز بەجىمانبەيلى. ئاھ كاك ھۆشەنگى بولبوليار ياخودا
 بەخىرىيىت بۆ كەشتىي خۆت... ئىرە ھەك مالىي خۆت سەيرىكە».

مەھدائىلى فرىشتە نابە دىل ھەستا و بە ھىمىنى ژوورەكەي بەجىبەيشت،
 لە شىو ھى پۆيشتەن و ملدانانيدا نىگەرانى و غەمبارىيەككى ئاشكرا ديارىو.
 كە چو ھە دەرى، پىزان ھەستا و دەرگاگەي داخست و گووتى «ھەمىشە
 ئاواھىيە، وازى لىبەيىتم شەو و پۆز لە سەر ئەو كورسىيە بە ديارمەو
 دادەنىشىت. ھەندىچار تەھەمولكرنى لە تەھەمولكرنى شەيتان سەختەرە...
 عەجايەب... كەوتويىنە تە چ دنيايەكەو. من لەگەل فرىشتەكەي ناخى
 خۆمدا گىروگرفتەم نىيە، نە پەرم دەرداوە و نە بالىم دەركردو، كەچى لە
 بەدبەختىمدا ئەم ھەموو فرىشتە ھەلھاتو ھى خەلك بوون بە پىشمەو.
 پىرە كچىكى دامار كەي لە وىزەي ئەو ھەموو كارە قورسە دىم. ئاھ،
 كاك ھۆشەنگ، كەواتە راستە، تۆش فرىشتەكان دەيىنىت. بەس كوپى
 خۆم، بەساقە، ئىشەكەمان لىرە ئاسان نىيە. بە ھەموو پىويەكدا قورسە.
 تۆ نازانىت، من ئەم سالانە چەند پىرىووم، چەند ئازارم چەشتو. ئەم
 شوپىنەي تۆ دەيىنىت، شوپىنى ئەوانە... كە يەككىيان دەمرىت، كە
 دەيانىنىم وردە وردە شەھىيەتيان نامىتت، كە دەيانىنىم ناتوانن بىيىن
 و قىسەبەكەن، بالەكانيان دەيىتە تۆز و ھەك گەلەي سىسس ھەلدەو ھەيىن،

چه‌نده دَلم پَیْیان ده‌سووتیت. هیچ شتیک له‌وه ناخوشتَر نییه که مردنی ته‌واوه‌تی فریشته‌یه‌ک به چاوی خۆت ببینیت».

بالای له‌وه بچوکتیش بوو که له پشتی میزه‌که‌وه ده‌رده‌که‌وت، به‌لام ژنیک بوو، توانا و کاراکته‌ریکی تاییه‌تی ده‌دره‌وشایه‌وه. به نه‌سپایی گووتی «گه‌ر فریشته‌کانمان بمرن، ئیتر ئینسان ناتوانیت به هیچ پردیکی نه‌خلاقى به‌وانی تره‌وه به‌ستریته‌وه. من ئەم فریشتانه فی‌ری دوو شتیانکردم. دوو شتی گه‌وره، مَرۆف بۆ ئەوه‌ی گۆئ به نازاری ئەوانی تر بدات، نه پتویستی به‌خودایه، نه به هیچ جوړه بیروبوچوونیکى سەر زه‌مینى. به‌قوربان. غرور بخه‌ره ئە‌ولاوه، به‌لام من گه‌ر له پیناوی خودادا گویم بۆ نازاری که‌سیکی تر گرت، نه‌ی من خۆم چیم. گرنگ ئە‌وه‌یه که من گویم له‌هاواری مَرۆفیکى به‌دبخت ده‌بیت، ئە‌وه له ژیر کاریگه‌ری هیچ خودایه‌ک و مه‌زه‌بی‌ک و نازانم چیه‌کدا نه‌بیت، مَرۆف به‌ده‌ر له‌هەر بیروپا و ئایین و عه‌قیده‌یه‌ک ده‌بیت مَرۆفی خو‌شبویت. به‌وه‌دا فریشته‌یه‌ک له‌ناخی مَرۆف‌دایه، ئیتر ئینسان پتویستی به‌هیچ عه‌قیده‌یه‌ک نییه، خۆی ده‌توانیت خۆی بپاریژیت. به‌لام به‌قوربان، مَرۆف که له فریشته‌که‌ی ناخی داده‌پریت، ئینجا ده‌که‌ویتته سەر خولیاى دۆزینه‌وه‌ی چاکه‌ی خۆی له‌به‌ر پۆشنایی ئە‌م مه‌زه‌ب یان ئە‌ویترا... من بۆیه ده‌ترسم، گه‌ر فریشته‌کان بمرن، مَرۆف ئیتر پتویستییه‌کی گه‌وره‌ی به‌خودا ده‌بیت، پتویستییه‌کی زۆری به‌م مارکسه‌ی تۆ یان هەر پیاویکی تر ده‌بیت که پتیبلیت گۆئ له نازاری ئینسان بگه‌ر. پاراستنی فریشته‌کان... ئە‌رکیکی قورسه. به‌وه‌دا فریشته‌یه‌ک له‌ناخماندایه، ئە‌رکمان زۆر زۆر قورسه. هه‌موو شتیک له‌ئەستۆی خو‌مانه، گه‌ر فریشته نه‌بوایه گویمان له‌خوداکان ده‌گرت، له‌عه‌قله‌ گه‌وره‌کان، له‌کتیبه‌ ئە‌ستووره‌کان، ئە‌وکات هەر چیه‌که‌مان ده‌کرد ئیتمه به‌ر پرس نه‌ده‌بووین، خودا به‌رپرس ده‌بوو، فه‌لسه‌فه‌کان به‌رپرس

دەبوون، كەتیبەكان بەرپرس دەبوون. بۆيە ھەر كات ئىنسان لە سەر ریتنامی دین یان فەیلەسوفەكان بەرگادا پۆیشت، خیرا دەبیتە پیاوكوژ، خیرا فریشتەكەى دەخنكیئت، چونكە ھەرگیز خۆی بەبەرپرس نازانیت. بەساقە، من ژنیكى ھەروا شیتیم، ھەر واشیتیم... بەجۆرە، گەر مرۆف خۆی بەرپرسی راستەوخۆ نەبیت لە ھەموو شتێك، شتێك نابیت ناوی ئەخلاق بیت. ئەى چۆن ەزیزم خۆ ئەخلاق ئەو نیه كە پیاوی ئەم شارە شیفتەى بوون، ناو لنگى ئافرەت... ئا... من دلتیانەكەمەو ئەو ئەخلاق نیه... ئەخلاق ئەو یە گویت لە ھاواری ئىنسان بیت و بچیت بە دەنگیەو».

بولبولیار تۆزێك خۆی راستكردهو، ھەستیکرد دەنگى خانم کاریگەرییەكى گەورەى لە سەرى ھەیه، زۆر خیراتر و پۆشنتر دەتوانیت دوای پرستەكانى بكەویت، ھەتا وای ھەستكرد ئەم لە مەھدائیل زیاتر روخسار و پەنگى فریشتەى ھەلگرتوو. كەمێك گەروى پاككردهو و گووتى «خانم بەلام ئێو بەراستى چى بۆ فریشتە نەخۆشەكان دەكەن؟».

بە ئەسپایى گەپایەو پشتمى مێژەكەى خۆى، زەردەخەنەىەكى پوونى گرت «بولبولیار با بۆت بگێرەو چۆن باوكم، حاجى ئىسماعیلی ھەلەكبین، یەكەمجار فریشتەى بینى. بەقوربان، من گەر ئەم دەنگە ناخۆشەم بەیلتیت حىكایەت خۆش دەگێرەو. خۆ بیزارت ناكەم، ھەر كاتێك بیزاربوویت، سووك و باریك بلى قەیرەكچى دەمشپ بیزاربووم و ئەوئەندە ھەلە، من زویرنابم، چونكە خۆم لە تۆ باشتر دەزانم چ ژنیكى زۆربلیم. خودایە بەراستى نازانم كەى و لە كێو تووشى ئەم دەردى زۆربلێتیە بووم. من مندالبووم كە ھەستكرد حاجى ئىسماعیل دوو بالى زۆر گەورەى لە پشتم. پۆزێك لەو باغەدا پیاسەیدەكرد و من لە دورووە تەماشامدەكرد و بالەكانیم بینى. حاجیش لەوانەبوو كە خۆیان بالى

خۇيان دەبينن. حاجى ھىچ لە ھۆكار و بەھانەي دەرکەوتنى ئەو دور
 بالە تىنەدەگەشت... ەزىزم ھەرواشە، كەس يەكەمجار لە شتى وەھا
 تىناگات. يەكەمجار كە مروف ئەو بالانە دەبينت وادەزانيت بوو بە
 فرىشتە و خودا بۆ كاريكى غەيبى گەورە ئامادەيدەكات، پەنگە تۆزىك
 غورويش بىگريت و خۆي لە بەنينايمىبەگانى تر بە باشتر بزانيت.
 كوپى خۆم، لەو سەردەمەدا من جگە لە حاجى باوكم، بوونەوهرىكى
 ترم نەديبوو بالى ھەيت... كە پرسىارى ئەو بالانەم لە حاجى دەکرد،
 بە مەراق و غەمىكەو ھەلئيدەگرتم و دەيخستە سەر كۆشى و چەناگەي
 دەخوراند و دەيگوت ئەويش لىيان تىناگات، دەيگوت پۆزىك لەبەر
 ئاوينەي خەياتىكدا سەيرى خۆي كردو و ئەو بالانەي بينيو و لەو
 زياتر ھىچ نازانيت. بالەگانى نە سەنگيان بوو، نە خەويان لى حەرام
 دەکرد، نە جىگايان لئدەگرت... بەساقە بەوجۆرە بوو، بالەكان كاتىك
 دەرەكەون ھىچ نين، نە كىشيان ھەيە، نە شوين دەگرن، نە ھىچ...
 بەلام باشترە لە ئىستاو بزانيت كە باوكم ھەموو سەرۋەت و سامانى
 خۆي بە دلپەقى پىكەو ھەنابوو، ھەر كەسەي كە لەبەر دەستكورتى و
 لىقەومان و نەدارى مولكى خۆي بخستايەتە مەزادەو، باوكم بە پارەي
 كەم دەيكپى، ھەندىجار مەرجى قورسىشى بۆ كپنەكە دادەنا. كپيارە
 داماوەگانى والئدەكرد بە نرخى زۆر كەم دەستبەرداي مولكە گرنگ
 و بەنرخەكانيان بن... بەقوريان لەو ھەدا تۆ لە سەر ھەقى، من كچە
 فيودالئىكى خراپم. باوكم مەللاک بوو نەو ھەك مەلاک... تادەھات سنوورى
 مولكەكانىشى گەورەدەكرد، ئەودەم تازە تاپۆ لەو شىۋە كۆنەي زەمانى
 عوسمانىيەو دەچوو سەر شىۋەي تازە. بابم سالانئىك دواتر كە منى
 بووم، ئىدى ھەر مولكىكى كپىبا، ھەمووى لە تاپۆي نويدا بەناوى من
 و خۆيەو تۆماردەكرد، مولكەكە ھەر موستەنەد و پسولەيەكى كۆنى
 سەردەمى عوسمانى ھەبايە لە ناويدەبرد، نەبا پۆزىك خاوەنەكەي

پێکه‌وتنه‌که هه‌لوه‌شینیته‌وه و بۆی به‌یعی نه‌هاتوه . به‌وجۆره حاجی باوکم تۆزه تۆزه بووه گه‌وره‌ترین مولکداری شار. ئیتر له پێچیکدا فریشته‌که‌ی ناخی به‌رگه‌ی ئه‌مجۆره ژيان و پوله‌پرستییه‌ی نه‌گرت و هاته سه‌ر ئه‌و قه‌راره‌ی له‌ خانه‌ی حاجی بترازی‌ت و حاشای لی‌بکات، به‌وجۆره با‌له‌کانی خۆی کێشکرده‌ ده‌ره‌وه و ئه‌و ئاماژه‌ گه‌وره‌یه‌ی دا که ده‌یه‌وی‌ت به‌روات و وازی‌هێنیت. به‌لام وه‌ک گووتم، نه‌ من و نه‌ حاجی ئه‌و ده‌م هیچمان ده‌ریاره‌ی چیرۆکی هه‌لهاتن و ترازانی فریشته‌کان نه‌ده‌زانی. له‌ هیچ کتیییک و له‌ هیچ جیگایه‌کدا حیکایه‌تی وا نه‌بیس‌ترابوو. دین و دونیا پرسیون له‌ چیرۆکی مه‌له‌ک، به‌لام هیچیان به‌و جۆره نه‌بوون. باوکم پێنج سا‌ل به‌و با‌لانه‌وه ژیا... ئه‌و با‌له‌ گه‌ورانه‌ی که‌ جگه‌ له‌ من و ئه‌و، هیچ که‌سی تر نه‌یده‌بینین... پێنج سا‌ل. له‌و پێنج سا‌له‌دا باوکم دوو جار چوو بۆ حه‌ج، باوه‌ری وایوو، ئه‌و ساته‌ی له‌ به‌رده‌م گۆری پێغه‌مبه‌ردا ده‌وه‌ستیت و ده‌ست له‌ دیواری که‌عه‌ ده‌دات، خودا به‌ موعجیزه‌یه‌ک له‌ موعجیزه‌کانی خۆی نه‌یتی با‌له‌کانی بۆ ناشکراده‌کات. هه‌ر دوو جاره‌که‌ باوکم نا‌ئومید و به‌ خه‌یا‌لیکی ئا‌لۆز و عه‌ق‌لیکی نیمچه‌ شیت‌وه‌ گه‌رایه‌وه. به‌لام با‌له‌کانی هه‌ر له‌ جیگای خۆیان بوون. دای پێنج سا‌ل له‌ ده‌رکه‌وتنی با‌له‌کان، پۆژیک له‌ نا‌کاوه‌ خو‌ش که‌وت، بيماریه‌کی نۆز نۆز سه‌ختی گرت. له‌و ما‌له‌ی یه‌که‌مدا که‌ ئیستا مه‌هدائیل تیا‌ده‌ژی، له‌ قاتی سه‌ره‌وه‌دا خۆی دی‌لی ژووریک کرد و ماوه‌یه‌کی درێژ نه‌هاته‌ده‌ری. ئه‌وسا، به‌ په‌رحمه‌ت بی‌ت شیخ په‌شیدی په‌لپینه‌ چێش‌تکه‌ری باوکم بوو، ئه‌و نه‌بی‌ت پۆژی یه‌کجار ده‌چوو له‌ی، هیچ که‌سی دی‌که‌ بۆی نه‌بوو بجیته‌ ژووره‌که‌ی. نزیکي مانگی‌ک خۆی ته‌واو له‌ منیش دا‌پری... من هه‌موو رۆژیک به‌ گریان‌وه‌ ده‌چوومه‌ به‌ر ژووره‌که‌ی، ده‌رگا‌که‌یم ده‌کو‌وتا، ده‌گریام، ده‌پا‌پامه‌وه، به‌لام دایه‌نه‌که‌م و خزمه‌تکاره‌کان هه‌لیانده‌گرتم و ده‌یان‌بردمه‌وه خوارێ و ده‌یان‌گووت باوک‌

نەخۆشە و دكتورەكان گروتوويانە نابىت كەس ببىننيت. باوكم مانگىك
 بىدەنگ و بىخەبەر بوو... دواى مانگىك، بەيانىيەك لە خەو ھەستام
 و لە پەنجەرەكەم ھەو سەيرى بىستانەكەم كرد، حاجى ئىسماعىل و
 فرىشتەكەيم لە باغەكەدا بىنى. فرىشتەيەكى بچوك، بە بالە ھەر بەقەد
 حاجى خۆى دەبوو، بەلام دوو بالى نۆر گەورەى پتوھ بوو. فرىشتەكەى
 باوكممان ناونا حاجىئىل... ئەو يەكەم فرىشتەى ژيانم بوو، يەكەم
 فرىشتەى راستەقىنەى من بوو، فرىشتە نەخۆشەكەى باوكم. ئەو ھەموو
 شتىكى دەربارەى خۆى بۆ باسكردىن. منى دەخستە باوھشى خۆى و بە
 وردى ھۆكانى ھەلھاتنى خۆى بۆ حاجى رووندەكردەوھ. حاجىئىل يەكەم
 فرىشتە بوو ئەوھى بۆ روونكردىنەوھ كە فرىشتەيەك چۆن دەتوانىت
 ماوھەيەكى درىژ بژى. گەرچى حاجىئىل چەندە ھاجار باوكمى ئاگاداركردەوھ
 و تكاى لىكرد كە نەيتنى دەرگەوتنى ئەو بيارىزىت، بەلام باوكم چىرووكى
 ئەم فرىشتەيەى بردەدەرئ و خستىيە دەمى مەلا و دىندارەكان، كە بە
 گالئە و لاقرتییەوھ وەريانگرت و ئەويان ناونا حاجى ئىسماعىلى مەلەكبىن
 كە دواتر بووھ نازناوئىكى ئىفتىخارىي و باوكم شانازى پتوھدەكرد. بەلام
 غرور بخەرە ئەولاول، بەقوربان غرور بخەرە ئەولاول... باوكم ھەتا دواى
 ھەلھاتنى فرىشتەكەى ناخىشى، نەيتوانى تەواو ژيانى خۆى بگۆرپىت،
 منىش سەرھەتا ھىچ كەيفم بەو فرىشتەيە نەدەھات كە ھەر باوكم خۆى
 بوو بەلام بە پوويەكى باشتردا... بەقوربان باوكم پياوئىكى ئاسان نەبوو،
 نە بەخودا، خۆشى ھەندىجار لە دەست تەماعى خۆى بىزاردەبوو. ئەو
 ھەك خۆى دەيگوت و بە عەرەبى دانى پىادەنا مەلەك بوو، كرىن
 و فروشتنى زەوى ھەموو ژيانى بوو، ئەوكات شتىكى ئەوتۆشمان لە
 ھونەرى پاراستنى فرىشتە نەخۆشەكان نەدەزانى، لە بەرئەوھ لەگەڵ
 تىپەپىنى كاتدا تەندروستى حاجىئىل بەرھەو خراپى پۆشت. حاجىئىل
 لەو ماوھەدا تەنيا يەك پرسىارى ھەبوو، بۆ يەك خولیا دەژيا:

ناخو فریشته‌یه‌کی تره‌یه، وه‌ک نه‌و له‌ مروف هه‌لهاتییته؟. ئایا هه‌موو مروفیک فریشته‌ی هه‌یه؟ گه‌ر هه‌یه‌تی له‌ کوین؟ گه‌ر شه‌و خوی بیتوانیبایه به‌ ته‌نها ده‌چوو ده‌ری و بو فریشته‌یه‌کی تری وه‌ک خوی ده‌گه‌را، گه‌ر نه‌یتوانیبایه حاجی باوکم له‌گه‌لیدا ده‌چوو. سئ ساڵ پیکه‌وه بو فریشته‌یه‌کی دی گه‌پان و هیچیان ده‌ست نه‌که‌وت، دواچار شه‌ویکی دره‌نگی هاوین گه‌پانه‌وه و دوهم فریشته‌ی دونیاان له‌گه‌لیدا بوو، ئه‌لیائیلی فریشته ... من تا ئه‌لیائیلیم نه‌بینی ته‌واو له‌ چیرۆکه‌کانی حاجییل دلنیا نه‌بووم، ئه‌لیائیل له‌ حاجییل به‌ ته‌مه‌نتر، حه‌کیمتر، به‌ نه‌زموونتر بوو... هاتنی، ژبانی هه‌موومان له‌ بنه‌وه گۆپی... نه‌و یه‌که‌م فریشته‌بوو بیرۆکه‌ی دروستکردنی گۆرستان و بیمارستانیکی بو فریشته‌کانی شار خسته‌ خه‌یالی باوکمه‌وه. من په‌یوه‌ندییه‌کی خوشم له‌گه‌ل هه‌ردوو فریشته‌که‌دا دروستکرد، ده‌متوانی له‌گه‌لیان دا‌بنیشم، قسه‌یان بو بکه‌م و قسه‌م بو بکه‌ن. له‌ واکاتانه‌دا نه‌و نیشانانه‌شم لاده‌رکه‌وت که‌ بووه‌ مایه‌ی نه‌وه‌ی بمنیرن بو شیتخانه ... به‌لام نه‌وه‌یان چیرۆکیکی تره ... به‌ساقه‌ نه‌وه‌یان چیرۆکیکی تره».

بولبولیار به‌ ترسیکه‌وه دووپاتی‌کرده‌وه «به‌لام خانم ئیوه چیده‌که‌ن بو نه‌وه‌ی فریشته‌کان نه‌مرن ... چیده‌که‌ن؟». خانم پێزان، که‌میک ته‌نوره‌که‌ی چاککرد و گووتی «هیچ شتیک ناکه‌ین. فریشته‌کان به‌رگه‌ی هه‌قیقه‌تی مروف ناگرن، به‌رگه‌ی نه‌وه‌ ناگرن ببینن دیوه‌ تاریک و ناشیرینه‌که‌ی مروف بووه به‌ حاکمی سه‌ر زه‌وی. وه‌ک چۆن مروف، ده‌مانیک بیه‌وێت له‌ ناخۆشی ژبانی خوی هه‌لبێت، ده‌چیته‌ سینه‌ما، کتێب ده‌خوینێته‌وه، خوی به‌ بینینی ژبانی دیکه‌وه سه‌رگه‌رمده‌کات، فریشته‌ش وه‌هان. ئیمه‌ لێره بو چاره‌سه‌ر فریشته‌کان جگه‌ له‌ چاره‌سه‌ری پزیشکی که‌ ماوه‌یه‌که‌ دکتۆر مسته‌فا شوکاک ده‌یگرێته‌ به‌ر، جگه‌ له‌وه‌ی یارمه‌تیانده‌ین زیاتر

بە ھەواي سەر زەوى پايىن، لە جىگاي پاكداىن، ماندوويىتى و ھەتاو و گەرما و سەرماي دەرەو ە زوو نەيانكوژيىت، شتىكى گرنگتر كە دەيكەين ئەو ەيە چيروكى جوان دروستبەگەين... چيروكى زۆر جوان، دەمىك ھەقىقەت ناشيرين يىت، چيروك تەنيا جىگايە جوانى تيا بشارينەو ە. لەو چيروكانەدا ھەندىجار قارەمانى سەرەكى فرىشتە نەخۆشەكانن، لەو چيروكانەدا فرىشتەكان دەبەينە ژيانىكى ترەو ە، چيروكەكان وا دادەپژيىن كاريگەرييان لە سەر فرىشتەكان ھەيىت و بزائن كە وەزىفەيەكيان لە سەر زەوى ھەيە و دەتوانن كار لە مۆفەكان بەگن. فرىشتەكان تەنيا لەو كاتەدا دەتوانن ھەستبەگن كە دەژيىن كە بزائن وەزىفە و كاريگەرييان ھەيە. ئەو ەشى دەتوانيىت ئەو ھەستەيان تيدا دروستبەگات، چيروكيى باشە. بەقوربان وايە... گەر منيش فرىشتەبوومايە ھەروا دەبووم، بۆ ئەو ەي بزيابامايە دەبوو ھەست بە نرخى خۆم بەگم. بە كورتى ئەو ەي وادەكات فرىشتەكان تۆزىك زۆرتەر بژيىن، چيروكنوسىكى باشە كە ئەو ھەستەيان تيدا دروستدەكات مانايەك بۆ مانەو ە و ژيانيان لە سەر زەوى ھەيە».

بولبوليار پرسى «بەلام خانم ريزان، ھەق بليىم تا ئىستا لە ھيچ تينىگەم، چيروكنوسەكان دەيىت چى بەگن».

پژيان خانم بۆ يەكەمجار شتىك لە جيدييەتى زۆر كەوتە سەر پوخسارى و دەنگيشى بە جۆريىك ھيىن و خاوكردەو ە، وەك خۆي بۆ گووتنى شتىكى لە ئەندازەبەدەر ترسناك ئامادەبكات، كەمىك بە ئەسپايى گووتى «ئەگەر من دەرەك بە نرخى تۆ بەگم، ئەو ە وادەكات تۆش دەرەك بەنرخى خۆت بەگەيت. فرىشتە لە مۆفە و ئەخلاقيشى وەك ئەخلاقى مۆف وايە. ئيمەي مۆف لە سەر ئەو ەدەژيىن، ھيچ شتىك وەك ئەو ە بريندارمان ناكات و نامانكوژيىت ببيىن كەسى بەرامبەر ھەست بە نرخ

و به هامان ناکات، سه نگیك بۆ قسه مان دانانیّت، گوی ناگریّت، پرووده کات به ویدیودا. گەر که سیك گویّی له که سیکی تر نه گرت، سه ییری نه کرد، ههستی به بوونی نه کرد، واته ئه و که سه بوونی نییه ... کوژراوه ... کوژراوه و نیژراوه و بیرچۆته وه. هه ر که سیك له ئیّمه بیگره ده یه ویت ئه وانی دی ههستی پێیکه ن، نرخى له لایان هه بیّت، ئه وه پیشانبدن که چه ند به نرخه ... بیرت نه چیت عه زیزم فریشته ئه و به شه ی ئیّمه یه که چوون به ده نگ ئه وانی تره وه ده یجولێنیّت. با نمونه یه ک بۆ کوپى خۆم به ئیّمه وه ... وادابنێ تۆ چه زت له ژنیکه، زۆر شه یدای ئه ویت، گەر بپیته هاوسه رت، ده توانیت به هه شتیکی بۆ دروستبکه یت، ژیا نی بۆ برا زینیه ته وه. به لام ئه و که سه ی خۆشده ویت، گویّی له ده نگى تۆ نییه، هه ست به هیه چ هه ستیك ناکات، ده پروات و فه رامۆشده کات، ئا به ساقه، دای ئه وه چی ده بیّت؟ غرور بخه ره ئه ولاوه، تۆ له ته نیایی و تاریکی خۆتدا نوقمه بیّت، ئه وه ده تخنکینیّت که ده بی نی ئه و که سه ی خۆشده ویت نرخى ده نگى تۆی نه زانی، فه رامۆشیکردیت. به لام ئه و خۆشه ویسته ده پروات و پاشماوه یه کی درێژ ده گه پێته وه، هه سته کات ژیا نی شتیکی گرنگی که مه، هه سته کات به هه له دا رۆیشتوه، هه سته کات ده بیّت به جۆرێک له جۆره کان له جیگایه کدا هه له یه کی کوشنده ی کرد بیّت، که بۆ دواوه ده گه پێته وه، ده گاته وه به رده می تۆ. تۆ که سیکی نه خۆش و تیکشکاو ی، ئه و که سه ش تۆی تیکشکاندوه ئیستا له به رده متدایه ... به لام زه مه ن ناگه پێته وه، ئه وه ی پۆیشت دووباره دروست ناگریته وه ... ئه وه ی پۆیشت کۆتایی هات، تۆ تیکشکاو ی و ئه و ی دیش به جۆرێک له جۆره کان تیکشکاو ه. نه تۆ ده توانیت پابوردو بگوریت، نه ئه و. به لام یه ک چاره ی بچوک هه یه ... یه ک پێگا هه یه که ده شیّت دلّنه وایی تۆ بداته وه، وات لێبکات هه ست به نرخ و مانای خۆت بکه یت وه ک مرۆف، ئه ویش ئه وه یه گەر ئه و خانمه له به رده متدا دانى پیدادا نا، ئه گەر

لەگەڵ تۆ بايە، شتەكان هەمووی جوړیكى تر دەبوون. ئەو «ئەگەر» بە پوكەش شتیكى بچوك دیارە، بەلام لە جەوھەردا دانپیانانێكى گۆرەییە بە تۆدا... دانپیانانە بەو شتەدا كە لە سەرەتاوە تۆی خستۆتە سەر ئەم دەردە. ئەو ژیانی تۆ ناگێرێتەو، بەلام حورمەتى بوونی تۆ دەگێرێتەو. هیچ شتێك لە حورمەتى بوون گرنگتر نییە. ئێمەش لێرە ئەو كارەدەكەین، بیمارستانی فریشتەكان، بەك كاری ھەیە، فریشتە نەخۆشەكان ھەست بە حورمەتى بوونی خۆیان بكن، ئیشی ئێمە ئەو ھەیە ھەمیشە لە پێگای چیرۆكى جیاواز جیاوازیو ھە بە فریشتەكان بڵێین «ئەگەر تۆمان لەگەڵدا بايە، بەوجۆرە نەدەبوو»، «ئەگەر تۆمان لەگەڵدا بايە، ئەمە پووی نەدەدا» «ئەگەر تۆمان لەگەڵدا بايە، ئێستا چەشنێكى تر بوو». ئەو دلى فریشتە بەدبەختەكەى ناومان زۆر خۆشەدەكات. ئەو قسەییە لە ناخەو ھەیانگەشێنێتەو، توانایان دەداتى بەردەوامبەن، ئەمەنیان درێژدەكات. بەساقە ئەو كاری ئێمەییە... درێژکردنەو ژیان. بەوجۆرەییە عەزیزم، فریشتەكان ھەمانبەرى خودا نین، كۆمەلێك مەخلوقاتى سەیرنەخشەییەکیان پێیە كە لە پاستیدا مەرۆف ئارەزووییەكى نییە تەماشاییەكات... بەقوربان وایە، ئینسان خۆشەبەختە بە تەمەلى خۆی، لەم خوشكە بەدبەختە پیرەى خۆتى ھەریگەر، ئینسان بوونەو ھەریكى بێكەلكى تەمەلە، گەر لێیگەرێت لە ژێر بەتانییەكەى نایەتەدەری، بەلام سەردەمێك ھەبوو كە خەونى بینووە، ئێستا ئەو سەردەمە دەروا و لەگەلێشیدا دەبێت ئەم فریشتانە بمرن، ئینسان گەیشتۆتە جیگایەك پازییە بەم سەر زەمینە و پازییە بەم ژیانە و بەختەو ھە بەو ھەیتى، دەرەنجامەكەشى ئەو ھەیە فریشتەكەى نۆمان دەبێت بخنكێت... بەساقە ئیشی ئێمەش ئەو ھەیە فریشتەكان وا لێكەین ھەستبەكەن ھیشتا كاریکیان ھەیە، ھیشتا كەسانێك ھەن پێویستیان پێیانە، ھەك چۆن گیانەو ھەریك لە بەیندەچیت و خەلكانێك

دهكه ونه جهنگل و كيو و دارستان بۆ نه وهى توخمه كه يان له فهوتان پزگار بكن، ئيمه ش واده كين... واده كين. به لام هوشهنگ ئهم قسانه بخه ره ئه ولاوه، من ههستده كه تۆم له وه وپيش بينيوه، دياره دهزانم له راستيدا نه ميبينوى، به لام زۆرجار ئينسان له خه ودا يهك ده بينيت، به راستيمه. ههستده كه تۆم جار يك تۆم له خه ودا بينيوه، به لام كهى و چۆن نازانم».

بولبوليار به دهنگى كى جىدى و ترساوه وه گووتى «به لام خانم پڙزان، من چى بكم، من ده توانم چيتان بۆ بكم؟»

«هوشهنگ تۆم له جىگايهك ديوه... به ههرحال، به ههرحال... تۆ له دوينى شه وه وه شتى عه جايه ب ده بينيت و قسهى عه جايه ب وهك ده رزى ده كريت به سه رتدا، ده بيت پشوو بدهيت.. ئيستا هيچ مهكه، ئيستا برۆ و بير له هه موو ئه و شتانه بكه ره وه كه بينيوته و بيس تووته. به ئى عه ريزم، كه م كه س ده زانيت له م شاره ناشيرينه دا كه شتيهك و بيمارستانىك بۆ فريشته كان هيه، كه له راستيدا هه ر به ناو بيمارستانه، چونكه فريشته كانمان هه موو ده مرن. برۆ به ساقه... برۆ به قوربان... ده ته ويت دواى ئهم هه موو هىلاكيه چى بكه يت. نه وهى من به سى سال بينيوه، تۆ له شه وىكدا به شى هه ره زۆريت بينى... زۆره... له تهحه مولى مرقوف به دهره. له به رنه وه هيچ مهكه، ههسته و برۆ. ههسته و به خىرايى دوور بكه وه، گه ر ويستت شتيك بكه يت، كاتىكى تر بگه رپۆه... خودا حافىز كورم... خودا حافىز... من ده زانم دواى شه وىكى وا مه لعون پتويستت به پشوو، نه وه ش هه مووى دهره نجامى كاره بيسه ره وه به ركهانى مه هدا ئىلى فريشته يه، كه بروابكه ئه گه ر فريشته نه بووايه يهك سه عات تهحه مولى سيفه ته خرابه كانيم نه ده كرد... واى چنده فريشتهى خراب له دونيادا هيه خوايه».

هیشتا هۆشه‌نگ له جیگای خۆی نه‌جولابوو که خودا‌حافیزی لێ‌کرد. ئه‌و به‌ نابه‌دلی، به‌ ده‌یان پرس‌یاری گه‌وره‌وه‌هه‌ستا و ژووره‌که‌ی به‌جیه‌یشت، له‌به‌رده‌رگا وه‌ستا و ئاو‌پێکی بچوکی دایه‌وه‌ و پرس‌ی «خانم پێزان، له‌و باوه‌ره‌دایت، فریشته‌که‌ی من هه‌لبێت.. له‌و باوه‌ره‌دایت». خانم پێزان له‌ پشت میزه‌که‌یه‌وه‌ چاویلکه‌کانی کرده‌ چاوی و گووتی «ئه‌گه‌ر فریشته‌یه‌کی بێ‌میشک بێت، هه‌ت‌ه‌ن... گه‌ر بێ‌عه‌قل بێت، بۆ نا... ئاه به‌ساقه‌، له‌ په‌وتی ئه‌م عومره‌ به‌ده‌خته‌ی خۆ‌دا فریشته‌ی گه‌ژه‌شم بێنیوه‌. فریشته‌شم بێنیوه‌ که‌ هه‌ر له‌ خۆیه‌وه‌ و بێ‌هۆیه‌کی گونجاو راپه‌کردوه‌، چیت پێ‌بایتم، فریشته‌کانیشمان وه‌ک خۆمان وه‌هان، هه‌ندیکیان زۆر به‌هه‌واو مه‌یل و ئاره‌زوو ئێشده‌که‌ن. به‌لام وازم لێ‌هێنه‌، من ئێستا هیچ له‌ سه‌ر فریشته‌که‌ی تۆ نازانم.. ئه‌وه‌یان به‌س خودا ده‌یزانی‌ت، خوداش نه‌ قسه‌ده‌کات و نه‌ ده‌ست له‌ هیچ وه‌رده‌دات و نه‌ هه‌قی به‌ سه‌ر هه‌چه‌وه‌ هه‌یه‌... وای که‌ هه‌لاکم... وای خودایه‌ که‌ هه‌لاکم».

بورج

بورج می‌ژوویه‌کی درێژی هه‌یه‌، گه‌وره‌بوون و بێ‌ندبوونه‌وه‌ی به‌ چهند قوناغێکی جیاوازا تێپه‌ریوه‌، به‌لام هه‌ر له‌ سه‌ره‌تاوه‌ لیفتان‌ت که‌ بناغه‌که‌ی دا‌رشت بۆ ئه‌وه‌بوو بێ‌نایه‌کی بێ‌ند و نه‌ه‌مه‌ندییه‌کی ئاسمانشکێنی لێ‌ب‌سازینێت. دیاره‌ مانا‌کانی وشه‌ی «بێ‌ند» یش به‌ پێی گه‌شه‌ و گۆپانی شاره‌که‌ گۆپانی گه‌وره‌ی به‌ سه‌ردا هاتووه‌، سه‌رده‌مانێک با‌له‌خانه‌یه‌کی چوار قات ئاماژه‌بوو بۆ بێ‌ندی، به‌لام ئێستا با‌له‌خانه‌یه‌ک بۆ ئه‌وه‌ی بێ‌ندی‌ت پێ‌ویستی به‌ نه‌ه‌می زۆر زۆتر هه‌یه‌. لیفتان‌ت سه‌ره‌تا جیگایه‌کی ده‌ویست سه‌مبۆلی خۆی بێت، ئاماژه‌یه‌کی ئه‌به‌دی بێت بۆ

بون و بهرزی نهو. شوینیک کاتیک خه لکی شار نیوانی هاوین له
 سریان وهستان، له دوروهه بیبین و بلین «نهها، نهو مائی لیفیتانت
 بۆتانییه»... بورجیک نهوانه ی دین بۆ شارکه له دوروهه بیبین،
 بخوان گهشتیکی به ناودابکه، نه توان خۆیانی لیلادهن. جیگایه ک
 بیت ناوی نهو بهینیتته ناو ژیا نی پۆزانه ی خه لکه وه، به شکۆ و هیزه وه
 گریبیدات. سی قاتی سه ره تای نهۆمه ندیه که له سالانی هه فتاکاندا
 تهواو بوو، دیاره نه ودهم به مجۆره پان و فراوانه ی نیستا نه بوو، به لام
 له خودی نه خشه به نه پته ییه کاندایه وه په چاوکراوه که ده شیت و ده بیت
 له داهاتوودا به بی تیکدانیکی نه وتۆ، بیناکه فراوانبکریت. سه ره تا
 ژیر زه مینه که ی شوینیکی بچوک بوو، لیفیتانت وه ک زیندانیکی کاتی
 به کاریده هیتا و نهو که سانه ی تیا گلده دایه وه که بۆ سه رانه و پاره
 ده یگرتن. ده بیت بلیم بورج به نیازی نهو دروستنه کراوه ژیر زه مینی
 گه و ره و گرنه و تاریکی هه بیت. وه ک لیفیتانت جاریک بۆی پوونکرده وه
 «ده سه لاتی راسته قینه، نهینی خۆی ناباته ژیر نه رزه وه» مه بهستی بوو
 بلیت ده سه لاتی راسته قینه پتویستی به نهینیه که نییه، نهینی وه ک نهو
 ده یگوت له ده ستردی ترسنۆکه کانه، نهوه ی هیزی هه بیت ده بیت هه
 نیاز و هه کاری ناشکرابن. واده زانم له م سالانه ی دوا ییدا له تهنیشه وه
 نهۆمیکی ژیرزه مینی نویمان بۆ شوین پارکی ئوتومبیلی فه رمانبه ران
 و بهرپر سه کان دروستکرده وه، به لام به گشتی بورج له سه ر بهرزی و
 پۆشنی کارده کات. له سه ره تا وه بۆیه بناغه ی دانرا وه تا هه موو بیبین،
 شتی که بۆ خۆده رخستن، نه وه ک بۆ شارده وه. به لام بورج وه ک هه
 نهۆمداریکی دیکه ی دنیا، چهنده خۆی ده ربخات و بینراو بیت، ناوه وه ی
 هه ر تاریک و پر نهینیه وه. خودی خۆی به و ئالۆزی و گه وریه ی
 و نه گیرانه یه وه، چهنده له دوروهه پونا ک بیت، هه ر نهو هه سه له
 ناخی مۆفدا دروستده کات، که قه واره یه کی تاریک و پر نهینیه، چهنده

نزىك بىت ھەر دور دەنۆيتىت. من دەمانىك وام لىھات مېژووى شتە نەيتىيەكانم لە شاردادابەشەدەكرە سەر دوو سەردەم، سەردەمى «نەيتى ناو سەرداب» و سەردەمى «نەيتى ناو بالەخانەى شوشە» لە سەردەمى «نەيتى سەرداب» دا نەيتى دەخوازىت نەيتى بىت و كەس دەرک بەبوونى نەكات، واتە نەيتىيەك ھەيە كە حاشا لە خۆى دەكات، دان بەبوونى خۆيدا نانیت و لە سەر خۆشاردەنەو و خۆنكردن دەژى. بەلام لە پۆزگارى بورجە شوشە و نھۆمدارە تەلىسماوييەكاندا، لە سەردەمى دواى بنج بەستبوونى حكومەتى نىمچە ئازادى ھەريە نىمچە ئازادەكەماندا، نەيتى خۆى ئاشكرادەكات، بىتەوھى بەتلىت كەس بىدركىتيت. ھەموو دەزانين نەيتى گەورە ھەيە، دەزانين نەيتىيەكە چيە، دەزانين قارەمانى نەيتىيەكە كىيە، بەلام ناويزين بىدركىتین. دەزانين بالەخانە و بورجەكان بۆ ئەو دەروستبوون تا بەرەو ئەو نەيتىيە بانگمانبەكەن، بەلام دەشزانين كە خۆنزيككردەوھ لەو نەيتىيە چەند ترسناك و كوشندەيە. من لەم چەند سالى دواييدا ھەر كات بورجم بديايە، سەرۆكم وەيادا دەھاتەو «خوا ليخوش بىت و غەرقى پەحمەت بىت»، پياويك ھەميشە سەيرى چاوى ھەموومان دەكرد و بە پىكەنينەوھ دەيگوت، من نەيتىيەكم ھەيە تۆ ناتوانيت بىدۆزىتەوھ، گەر بشيدۆزىتەوھ ناتوانيت بىدركىتيت، گەر بشيدركىتيت ناتوانيت بژيت.

بورج لە ھەشتاكاندا و بەر لە بەھارى ھەشتاوھشت، ھەر بە سەرپەرشتى ليفيتانت خۆى، گەيشتە نۆ نھۆم. ئەو كات بەرزترين بيناي شارەكەبوو، جگە لە دوا قاتى كە ليفيتانت بۆ خۆيى دانابوو، نھۆمەكانى تری چۆل بوون. لە سالى ھەشتاوھشت بەودىودا، دەولەت بە تەواوى دەستى بە سەر بورجدا گرت و ھەموو ئىشكردينكيان تيدا وەستاند. ئەو چەند سالى بورج ھىدى ھىدى وەك كەلاوھەكى فەرامۆشكراوى لىھات و جگە لەوھى مەفرەزە چەكدارەكانى ھىزى تايبەت لە سەر دوا نھۆمىيەوھ

گولله‌هاوئژ و بیکه‌یسی و ته‌یاره‌شکئینان داده‌مه‌زrand، بۆ هیچی دیکه‌ی نه‌وتۆ به‌کار نه‌ده‌هات. دوا‌ی پاپه‌رین و له‌ سالی نه‌وه‌دوچاردا، دووباره‌ ده‌ستکرایه‌وه‌ به‌ ئیش له‌ بورجدا، به‌لام تا سالی نه‌وه‌دونۆ نه‌و کارانه‌ گوپی ته‌واوی خۆیان وه‌رنه‌گرت. ئیدی له‌و ساله‌ به‌ولاوه‌ که‌س نازانیت بورج هی کئیه‌. له‌م سالانه‌ی دوا‌ییدا که‌ بورج به‌رده‌وام به‌رزده‌بیته‌وه‌ و به‌رزده‌بیته‌وه‌ و به‌رزده‌بیته‌وه‌، قسه‌ له‌ سه‌ر نه‌وه‌یه‌ لیفتانیت به‌ بره‌ پاره‌یه‌کی خه‌یالی بورجی فروشتوو به‌ حیزب. به‌رابه‌ر به‌وه‌ی چهند نه‌ومئیکی هه‌میشه‌ بۆ خۆی بیئت و ناوی هه‌ر به‌ ناوی نه‌وه‌وه‌ و خۆشی کاروباری نه‌منیه‌ت و گه‌شه‌پیدانی له‌ ده‌ستدا به‌مینتیه‌وه‌. دیاره‌ له‌گه‌ڵ هه‌له‌هاتنی خۆری سه‌ده‌ی بیستویه‌کدا، بورج بووه‌ جیگایه‌کی زۆر گه‌وره‌ و گه‌لیک ئالۆز، جیگایه‌ک فه‌رمانه‌روایان هه‌موو ئورگانه‌ گرنگ و شته‌ بایه‌خداره‌کانی خۆیان خستۆته‌ ناو. ئیستا بورج هه‌م نیشه‌جیی هه‌میشه‌یی کادی‌ره‌ بالاکانی حیزب و خیزانه‌کانیانه‌، هه‌م بیرو‌ی کۆمپانیا گه‌وره‌کانی له‌خۆگرتوو، هه‌م قوتابخانه‌ی تایبه‌تی مندا‌له‌کانیان، زیندانه‌ گشتی و شه‌خسییه‌کانیان، بیرو‌ی نو‌ینه‌رایه‌تی ده‌وله‌ته‌ بیگانه‌کان، بنکه‌ی پۆژنامه‌ و مالی پۆژنامه‌نوسه‌ ناسراوه‌کانمان، سه‌نته‌ری په‌خشی ته‌له‌فزیو‌نیان، هۆلی کۆبوونه‌وه‌کان، مه‌له‌وانگه‌ی تایبه‌تیان، چیشته‌خانه‌ هه‌ره‌ سه‌یر و ناوازه‌ و گه‌وره‌کانیان، نوسینگه‌ی وه‌زاره‌ته‌کانیان، مالی پاسه‌وانه‌کانیان، شوینی گۆرانیبیژ و موسیقاره‌کانیان، نه‌کته‌ره‌ د‌ل‌سۆزه‌کانیان، ئاوازدا‌نه‌ره‌کانیان، شاعیره‌کانیان، چاپخانه‌ گه‌وره‌کانیان، مزگه‌وتیان، مالی عه‌شیقه‌کانیان، دکتۆره‌کانیان، بیمارستانه‌کانیان...

ئیستا هه‌موویان پیکرا له‌ بورجن، من دواتر زانیم که‌ بورج دوو گۆرستانی تایبه‌ت به‌ خۆشی هه‌یه‌ که‌ هه‌ر له‌ ناو بورجدا. به‌ جو‌ریک ده‌توانم بل‌یم که‌ بورج هه‌موو شتیکی تیدا‌یه‌، مرۆف ده‌توانیت له‌وئ له‌دایک بیئت، له‌وئ بج‌یت بۆ قوتابخانه‌، له‌وئ بخوینیت، له‌وئ بب‌یته‌وه‌

بە فرەمانبەر، لەو ئۆ پىر بېيىت و لەو ئىش بمرىت .

هەر لە سەرەتاوە حىزب خۆى بە سەر دوو دونيادا دابەشكرد، ئەوانەى كە بۆيان هەبوو بچنە ناو بورج و ئەوانەى بۆيان نەبوو، حىزبى ناو بورج و حىزبى دەرەوێ بورج، حىزبى ناو بورج هەموو دەسەلاتىكى لە دەستدا بوو، حىزبى دەرەوێ بورجىش هېچ نەبوو جگە لە خۆل و خاشاكي وەك ئىمە . من لە سەرەتاوە بەر پىزى ئەو كادىرەنە كە وەتم كە دەبوو لە خوارەو لە ناو شارد، لە كوچە و كۆلانە بارىك و سادە و ئاسايىيەكاندا كارىكەم . گەرچى من ئەو كات نزىكى بىست و هەشت سأل بوو وەك سەگ خزمەتم بە حىزب دەكرد، كەچى لە بەر هەر هۆيكە بىت نەخرامە پىزى حىزبى ناو بورجەو . حىزبى ناو بورج، بە پىوهرى سەردەمىكى تر و بە پىي ياساى ئەو دونيا تازەيە ئىشيدەكرد، پىاوهرى كانى بە پۆحى بازركان و دىپلومات و سەراف و تەكنىكار ئىشياندەكرد، بەلام حىزبى دەرەوێ بورج، هەردەبوو بە پۆحى پىشمەرگە كارىكات . حىزبى ناو بورج حىزبى عاقل و فرەزان و بىزىيەكان بوو، حىزبى كەسانى وەك پروفيسۆر شالىار، حىزبى دەرەوێ بورجىش حىزبى گەمژە و كەرەستە و مەقاشەكان بوو، حىزبى گەمژەكانى وەك من . دەولەمەندە گەرەكانى حىزب، ئەفسەرە بەرزەكانى، ئەندازىار و ئابورىناسەكانى هەموو لە بورج بوون، ئىمە لە خوارەو هەيدى هەيدى وەك كلكى كاروانىكى ترازاو مان لىدەهات كە بەر بوو بىت و ئاو بىيات و نەگىریتەو، من سأل دواى سأل هەستەمەكرد لە نىوان حىزبى ناو بورج و دەرەوێدا، پەيوەندىيەكى ئالۆز و ناكووك و شەپانى دروستدەبىت، بە جۆرىك دواچار پىكەو زيان و بەردەوامى لە گەل يەكدا گەيشتبوو دۆخىكى نەكردە و ئەستەم .

ئەو شەوێ دواى ئەوێ لىپرسىنەوهم لە لاين لىژنە سى كەسىيەكەو تەواو بوو، چاويان بەستەمەو و لە بالابەرەكەدا دەيان نەۆم سەريان خستەم و چەندىن جار دايانگرتەو، بە پى برديانم و بە پى

گێڕایانمه‌وه . دواجاریش، دواى شه‌که‌تکردنیکی زۆر له‌ زیندانی به‌که‌مى بورجدا گیرسامه‌وه .

له‌ بورج پاسه‌وانه‌کان که‌س ناسن، وا په‌روه‌رده‌کراون که‌س نه‌ناسن، گیراوه‌کان هه‌موو ده‌بیټ به‌ یه‌ک چاوی خراپ سه‌یربکړین . پره‌نسیپی سه‌ره‌کی زیندانی بورج، که‌ هه‌ندیک به‌ زیندانی حیزب و هه‌ندیکیش به‌ زیندانی نهۆمى ۳۳ ناویده‌بن، ئه‌وه‌یه‌ ئه‌شکه‌نجه‌ی تیدا نییه‌، واته‌ له‌ سه‌ر بنه‌مایه‌ک دروستبووه‌ که‌ زیندانه‌وان زۆر که‌م په‌ناده‌باته‌ به‌ر لێدان و نازاردانی جه‌سته‌یی، به‌لام له‌گه‌ڵ ئه‌وه‌شدا به‌ده‌گمه‌ن مروف‌تیک هه‌بیټ به‌ ساغی له‌و زیندانه‌ بیټه‌ده‌رئ . زیندانه‌که‌ گه‌رچی ناوی زیندانی نهۆمى ۳۳ یه‌، به‌لام له‌ نهۆمى ۳۳ نییه‌ . هه‌یج که‌س نازانیټ له‌ چ نهۆمیکه‌، ئه‌ندازه‌شى وه‌ک ئه‌ندازه‌ی هه‌یج زیندانیکى تر نییه‌، وه‌ک دواتر بیستم، لیفتانټ به‌ کۆمه‌کی هه‌ندیک پسپۆری ئه‌لمانی نه‌خشه‌که‌ی داپشتوه‌، زیندانه‌که‌ له‌ چوار بازنه‌ی گه‌وره‌ دروستبووه‌، دواهه‌مین بازنه‌یان شوینی ئه‌و که‌سانه‌یه‌ که‌ به‌ نوسراوی شه‌خسى سه‌رۆک ده‌خرینه‌ ئه‌وئ و هه‌ر به‌ نوسراوی ئه‌ویش دینه‌ده‌رئ، دۆسیه‌کانیان لای ئیداره‌ی زیندان نییه‌، که‌س له‌وئ شتیکی تایبه‌تى له‌ سه‌ر تۆمه‌ته‌کانیان نازانیټ، جیگا که‌ له‌ زیندانی بچوک بچوکی زۆر تاريک دروستبووه‌، له‌ نهۆمى سى و سى به‌و بازنه‌یه‌ ده‌لێن مه‌خزنه‌... وه‌ک چۆن هه‌ر یه‌کێک له‌ مالدئا مه‌خزنه‌نیکى بۆ شتى شکاو و فه‌رامۆشکراو هه‌یه‌، که‌ له‌ به‌ر هه‌ر هۆیه‌ک بیټ نایه‌ویټ فریانبدا، مه‌خزنه‌ی ئیره‌ش جیگای ئه‌و پاشماوه‌ به‌شه‌ریانه‌یه‌ که‌ ده‌خرینه‌ بازنه‌ی چواره‌مه‌وه‌ و ئیتر هه‌یج که‌س لییان ناپرسیتوه‌، بازنه‌ی چواره‌م نه‌ تیشک و نه‌ روناکی نایگاتیټ، شوینیټکه‌ وه‌ک شوینی له‌ یادچوونه‌وه‌ی ته‌واوه‌تى، وه‌ک خه‌زینه‌ی شته‌ چه‌پنراوه‌کان، مالى شته‌ بیسوود و له‌یادکراوه‌کان . ئه‌وه‌ی خرایه‌ مه‌خزنه‌وه‌، ئیتر مانای حیزب ده‌یه‌ویټ بۆ هه‌تا هه‌تا هه‌تا په‌رامۆشبیگات، جیگایه‌که‌ مروف‌ تیدا له‌ نێوان

مان و نەمانىكى ھەمىشە پيدا دەۋەستىت، تپيدا نە مردويت و نە زىندويت...
ياخود بە پېچەوانەۋە، ئەۋىي دوستكردى دۇخى راستەقىنەي دۆزەخە،
دۇخىكە تپيدا ھەم مردويت و ھەم زىندويت. ئەلقەي سىيەم ئەلقەيەكى
كەمىك روناكتەرە، زولمەت بەوجۆرە چىر نىيە، بەلام لىرە بىدەنگىيەكى
ۋەحشەتەك زالە، ئەم بەشەي زىندان ناۋى «قفل»ە. ئەۋانەي لىرەن
پىياندەگوتىت قفلەكراۋەكان، ئەۋەي حىزب قفلەكرد ئىتر بۆي نىيە
قسەبكات، بۆي نىيە بە ھىچ جۆرىك دەمىيكاتەۋە، كە يەكىك قفلەكرا،
راستەۋخۇ دەيىن بۆ بازىنەي سىيەم، لەۋىي ژورەكان گەرەتەن،
زىندانىيەكان چەندانىكىيان پىگەۋە دەژىن، بەلام سزايان ئەۋەيە ھەرگىز
بۆيان نىيە لەگەل يەكدا يەك وشەش بگۆرەۋە، لە ھەموو جىگايەكى
بازىنەي سىيەم مايكروڧونى نەتىي و ورد دانراۋە، بۆ ئەۋەي ھەموو
جۆرە دەنگىك تۆمارىكات، ئەۋانەشى كە چەندجارىك سەرپىچىبەكەن
مەترسى ئەۋەيان ھەيە بە ھەمانىك فرىيانبەدەنە مەخزەنەۋە، لە بەرئەۋە
بەدەگمەن كەسىك ھەيە بوئىت دەست بۆ قفلەكەي دەمى بىيات و
بىشكىنەيت، زۆرەي دىلەكانى قفلستان، چەند سالىكە قسەيان نەكردەۋە،
ھىچ كەس بەدروستى نازانەت ئاخۇ قسەيان بىرماۋە يان نا، ۋەك دواتر
زانىم بېرىكى زۆرى ئەۋانەي كە پاش مانەۋەيەكى درىژ لە قفلستان
دەمىنەۋە، تواناي قسەكردن و دوستكردى پستە و بىركردەۋەيان
بە جۆرىكى ترسەك لاۋازدەبىت، بە جۆرىك لە ھەندىك حالەتدا
دەگاتە ئەۋەي دىلەكان دواتر دەبىت لە سەرەتاۋە فىرى زمان بىنەۋە.
خۇشەختانە من ئەم بازىنەيەم نەبىنى، بەختەۋەر بووم و خودا لە پشتم
بوو، گەر ۋابايە دەكرا بەجۆرىي زمان لە يادبەكەم، ھەموو ئەم كىتەبەم
بۆ نەنوسرىت. بازىنەي دوۋەم، پىيدەلەين ئوتىل. ھەلبەت ئەم ناۋە بۆ
ئەۋە دانراۋە تا تەۋاۋ پېچەۋانەكەي بگەينەيت، ئەۋانەي دەچنە ئوتىلەۋە
بۆيان نىيە بخەۋن، لە ئوتىلدا تاكە شتىك كە قەدەغەيە خەۋتە،

هەر که سێک خەوت پاسەوانە تایبەتەکان که شەو و پۆژ چاوەدێری زیندانییەکان دەکەن، بە ئاوی زۆر زۆر سارد، یان زۆر زۆر گەرم بە ئاگایان دەهێننەو، دەبێت بۆیەم که زۆر لە زیندانییەکان لە بازەنای دووهمدا دەمرن، لە بەرئەوێ ترسناکترین بازەنایە، زۆربەیان تووشی پەککەوتنی تەواوی ئۆرگانەکان و وەستانی مێشک و سڤینەوێ تەواوی یادەوێری و زمانشکان دێن. لێرەدا بە پێچەوانەی زیندانەکانی ترەو، خواردن کراوەیە، بەلکو دەتوانم بۆیەم بەزۆر، دێل هەموو شتیکی بۆ هەیه، هەتا بۆی هەیه جێو بە سەرۆکەکانیش بدات، بێئەوێ سزایەکی ئەوتۆ وەرگیرێت، تەنیا شتیکی که بۆی نییە خەوتنە... گەرەترین ژمارە یە مردووەکان لە ئوتیلدان، بەدەگەن پێدەکەوێت زیندانییەکی لە ئوتیلەو بېریت بۆ بەشەکانی تر، زۆربە یە ئەوانە یە دەچنە ئوتیل یان لەویدا دەمرن، یان حیزب هەرحییەکی بویت بۆی ئەنجامدەدەن و ئازاددەکری. بەلام بازەنای یەکەم لە بازەنایەکی دی گەرەترە، لە سێ بەش پێکدێت، لە پێشوازی، لە بەشی گفتوگۆ و لە کتێبخانە. ئەو زیندانانە یە که لە پێشوازی دەهێننەو، زیندانی زۆر ئاسایین، ئەوانەن که سەرپێچییەکی بچوکیان کردو، بۆ وانەدادانیکی کورت دەیاننێن، هەندیک ئامۆزگاریان دەکەن و فێری دیسپلین و پێز و پابەندبوونی زیاتریان دەکەن و ئیدی دوائەو ئازاد دەبن... ئیشی ئەم زیندانیانە ئەوێە لە دەرەوێ چیرۆکیکی جوان بگێرنەو و نیگاریکی جوان بۆ زیندانی بورج بکێشن. بەشی پێشوازی زیندانیکی تەواو مۆدێرنە که تێیدا پەچاوی هەموو مافەکانی زیندانیان دەکری و هەر کاتیکیش لێژنەکانی پشکنینی مافی مۆف بێنە بورج، تەنیا ئەم بەشە دەبینن، چونکە زیندانەکی بە جۆریک دروستکراو، بەرپرسیانی ناو زیندان و فەسیلی پاسەوانان نەبێت، هیچ کەسی تر بەبوونی بەشەکانی تر و دەرگاگانیان و پارێوەکانی نێوانیان نازانێت. لە بەشی گفتوگۆدا، ئەو پێ و پەسمانە دەگیرێنە بەر

كە ئىمەش لە زىندانە ئاسايىيەكانى ئاسايشدا دەمانگرتە بەر، بەلام ئىمە
 زۆر جار لىدان و ھەلواسىن و ئەشكەنجەمان بەكار دەھىتا، ئەمان كارى واش
 ناكەن... لىرەدا كۆمەلىك پادۆز بەردەوام و بىوچان دەتخەنە ژىر پرسیار
 و ھەلامە، دىلەكان نانئىكى كەم، ئاوئىكى كەم، پشووئىكى كەمیان بۆ
 ھەبە و ھەموو كاتەكە لەبندەست ئەم ئەفسەرە ھە دەچنە بندەستى ئەو
 ئەفسەرى تر، ھەندىجار ئەو دۆخە چەند مانگىك دەخايەنىت كە تىیدا
 شەو و پۆز دىل بىوچان پرسیارى لىدەكرىت، ھەندى پرسیار سەدان
 جار دووبارە دەكرىنە، ھەموو ھەلام نەدانە ھەبەك بە ھە دوایىدەت ژەمە
 خواردنى زىندانىيەكە بىرەت، پشوو داهاتووى لىبگىرەتە ھە. لە ھۆلى
 دىالۆگدا دىلەكان زوو زوو دەكەون و دەبوورەنە ھە... ھەمیشە پادۆزەكان
 بە جۆرىك گەفتوگۆ دەبەنبەرەتە ھە خەمەتى گەشتەن بە دەرنجامىك و
 ئاشكراردنى نەتەنەكەك بكات، سەسەتى سەرەكەيان سەبر و ھەمنى و
 دووبارە كردنە ھە و پىداچونە ھە و پاگرتن و وردكردنە ھە زىاتەر و زىاتەر،
 بە جۆرىك دىل ھەچ شەتەكى بۆ نامىنەتە ھە جگە لە ھەبە جار دواى جار
 و پۆز دواى پۆز و خال دواى خال زىاتەر خۆى پۆشەنبكاتە ھە. بەلام ھەلەت
 ئەم جۆرە تەكنىكە لە گەل ھەموو زىندانىيەكاندا ناگونجەت، زىندانىيەكى
 زۆر ھەبە لە موحەقىقەكان سەرسەختەر و بەرگەگرتەر و شەتەنتەر، لە
 بەر ھە ھە ناچارىن بىانگوازەنە ھە بۆ بەشەكانى تر، بەتەبەت بۆ ئوتەل تا
 بە تەكنىكى تەرى پادۆزى نەتەنەكەكانىان لىدەرەتەن. بەشى دوو ھە
 بازەنى يەكەم، لە بەشى دىالۆگ بچوكتەر و بە ناوى كەتەبەخانە ھە.
 ھەر دىلەك لە بەشى كەتەبەخانە بگىرسەتە ھە، لە پۆزى يەكەمە ھە چەند
 كەتەبەكى سەبى دەدەن، پىدەلەن دەبەت خۆت بنوسىتە ھە، ئەم تەكنىكە
 لە گەل نوسەرەن و خۆندەوارەن و پۆزنامەنوسە گىراوەكاندا زىاتەر دەگىرەتە
 بەر. ھەموو دىلەك فەزەبەكى تەبەتى و گەمارۆدراوى بە كەتەبە سەبى بۆ
 دەخولقەنن و دەبەت پۆزانە پەتر لە دوو ھەزار وشە بنوسەت و ئىوارى

دوایی ته واوېوون له گه‌ل نه فسه‌ری به‌رپرسدا بېخوښتیه‌وه و پېشانېدات که چی نویسه. لټ‌ره‌دا دیله‌کان ه‌ر به ناوښتانی کتیب یان به ناوی نوسه‌ر و کاراکته‌ره گه‌وره‌کانه‌وه بانگده‌کړن، دیل ه‌یه ناوی کارامازفه، ناوی تولسته‌ویه، ناوی زوره‌بایه ... به‌لام پټکړا ښیان نه‌وه‌یه نه‌ښییه‌کانیان توماریکه‌ن، بویان نییه له‌و میتود و بابه‌تانه‌ی نوسین لابه‌دن که نه‌فسه‌ره‌کان بویان دیاریده‌که‌ن، ه‌موو لادانی‌ک ناچارپانده‌کات دوا‌ی ته‌واوېوونی کاتی نوسین، سه‌ر له‌نوځ ده‌ست پټیکه‌نه‌وه، به‌وه‌دا زوره‌ی دیله‌کان نایانه‌وټ نه‌وه بنوسن که راډوزه‌کان ده‌یانه‌وټ، له به‌رته‌وه تووشی نوسینی به‌رده‌وام و پشوو نه‌دان و شه‌و نه‌خه‌وتنی زور ده‌بن. ده‌بټ بلټم که به‌شی کتیبخانه له‌ چاو به‌شه‌کانی تردا نه‌رمترین جوړی نه‌شه‌کجه‌ دیاره، به‌لام له‌ ناوه‌وه‌را نازاره‌که‌ی شتیک‌ی له‌ نازاری به‌شه‌کانی دیکه که‌متر نییه، کاتیکیش منیان برده‌ زیندانی بورج و له به‌شی پیشوازی ناووسیانکردم، ده‌موده‌ست ناردیانم بؤ به‌شی کتیبخانه، بټنه‌وه‌ی بمنټنه به‌ر گفتوگوؤ، چونکه‌ رایان وابوو میژووی درټزی من له‌گه‌ل ده‌زگای نه‌منییه‌تدا نه‌زموونیک‌ی وه‌های پیداووم بمکریټ خوّم له‌ داو و فاقه‌ی نه‌و راډوزانه‌ بدزمه‌وه، بویه بؤ وه‌ده‌ستخستنی کات و به‌ ده‌ستخستنی ه‌رچی خیراتری زانیاری، ده‌بوو من زوو به‌ قوناغه‌ بیویسته‌کاندا تپه‌رم.

سەرەتا لە بەشی پێشوازی یەکیک لەو گەنجە ماسولەکەدارە چاویلکەپەشمانە پێشوازیکردم، کە قژی بەجێلێکی تاییبەتی داھێتابوو، کە بە بۆن و بریسکە ی سەرنجیان پادەکێشا. لەو گەنجە لە خۆپازییە نۆزانەبوو کە لە بورجدا ئیشیانەکرد، دنیاکەیان تەنیا دنیای ناو ئەم کۆشکە شوشەییە بوو، ئەوەی کە لیژەن، کارمەندی جیگایەکی وەھا گرنگن، شتێک لە نیفتیخاری دەستکرد و درۆزنی تیاچاندبوون کردبوونی بە بوونەوەرگەلێک مەزۆف نەیدەزانسی چێدەکەن و دەبێت

چۆن پەفتارىيان لەگەڵ بکرىت. من لە پىنج سالى پابوردودا سەرنجى لەدايکبوونی لەشکرىک لەم جۆره گەنجانەم دابوو، کە ھەموويان قاتى پەش و کراسى سىپيان لەبەردايە و چاويلکەيەکی پەشى ئەستور دەکەنە چاويان و بە ئايقۇنە بريقەدارەکانيانەو لە ھەموو جىگايەکدا دەردەکەون، جۆرىکى تازەن لە کارمەندى ئاسايش کە زۆر لە پىواقى دەزگاگانى ئەمنىيەت و لە ھۆلى فرۆکەخانەکان و لە نزیک کۆمپانياکانى تەلەفون و لەگەڵ ھەندى بەرپرسى تايبەتيدا دەمبينين. من بە نەوئى سىيەم لە پياوانى ئەمنىيەت ناوم دەنان، نەوئى يەکەم ئەو نەو پيرەبوو کە من خۆم سەردار و پىگخەر و نمونەيان بووم، نەوئى يەک بووين کارى حيزبى و کارى پىشمەرگايەتى و ھەزىفەى ئەمنىيەتەمان لە زەلاتەيەکی بىتۆنەدا تىکەلکردبوو، دەرەنجاميش ژەھرئىکى ھەما بۆندار و کەسکونمان ليدەرچووبوو، خواردنەو ھەمان دىوى دەرکوشت و ئەژدەھاي دەدا بە زەويدا. نەوئى دووھميش ئەو کادىرانەى ئەمنىيەت بوون کە لە سەردەمى دامەرزاندنى ئىداراتى نویدا دواى پاپەين دامەزرايون، ھەندىکيان تەنيا ھەرمانبەريون، بەشىکيان ھەقىرى پۆزانى گەمارۆى ئابوورى و شەپى ناوخۆ کردبوونى بە ئاسايش، نەوئى يەک بوون ھەک ئىمە دەست خويناوى و ترسناک نەبوون، ھەندىکيان بە راستى شتىک لە پىز و حورمەتيان تىدابوو. من ئەگەر پۆشنایيەکی ئىنسانيم لە دەزگادا بدیيايە لەوانەدا دەمبينى، کە نە حيزبى تەواو بوون، نە ئاسايشى تەواو، نە ھەرمانبەرى تەواوئيش. بەلام ئەم نەوئى سىيەمە ، سارد، بىرەحم، خودپەسەند، کەسەناس بوو... لە مەخلوقاتى ناو فيلمىکى ترسناک دەچوون نەوئى بە ئەدەمىزادى ئاسايى. ئەمانە بە پىچەوانەى نەوئى دووھەو بە ھۆى دەستکورتى و ھەزارىيەو نەھاتبوونە ناو دەزگاوه، بە پىچەوانەو بەرھەمى پۆزگارى تەقىنەوئى ئابوورى و گەشەى بازرگانى و پارەپژان بوون. کارى ئەمنىيەت لەلایەن جۆرىک بوو لە نەمايشکردنى دەسەلات...

شیوه‌یه‌کی تری خۆده‌رخستن بوو، ئیشیک بوو وه‌ک خانووه‌ گرانه‌کان، وه‌ک ماشینه‌ تازمه‌کان، وه‌ک ژنه‌ جوانه‌کان، وه‌ک ئایفۆن و لاپتۆپه‌کان، بۆ خۆده‌رخستن و شانازی و ئازاردانی ئه‌وانی دی ده‌یانکرد. کاری ده‌زگا لای ئه‌مانه‌ جۆریک بوو له‌ ئاره‌زوو، ئه‌وه‌سته‌ی پێده‌به‌خشین که‌ سه‌ر به‌ شتیکی به‌هێزن، له‌ جیگایه‌کدان نزیک له‌ سه‌رچاوه‌کانی توانا و پاره‌وه‌، له‌ به‌رئه‌وه‌ که‌ به‌م سه‌ره‌ که‌چه‌له‌ی خۆمه‌وه‌ ته‌ماشامده‌کردن، له‌ ساردی و یه‌ک په‌نگی و میکانیکییه‌تی جولاندنه‌وه‌کانیان ده‌ترسام. نه‌وه‌یه‌ک بوون نه‌ده‌ژیان، به‌لکو نمایشی ژیانیان ده‌کرد، ئه‌وه‌ش وایده‌کرد زۆر زۆر ترسناک بن. له‌ به‌دبه‌ختی مندا ئه‌وه‌ی له‌ به‌شی پیشوازی له‌ زیندانی بورج منی ناووسکرد یه‌کیک بوو له‌و چاویلکه‌ ره‌ش و کراس سپییانه‌، هه‌موو شتیکی به‌ پێتمیکی خاوده‌کرد تا نیشانیبدات چه‌نده‌ به‌ سه‌ر کات و شوێن و ئاده‌میزاده‌کانی دیدا زاله‌. که‌ له‌ به‌رده‌رگا ناووسیانه‌کردم، دوو پاسه‌وانی نوێ به‌ پاره‌ویکی باریکدا منیان برد بۆ لای مولاژم شاناز، کچیکی گه‌نجی قژ په‌شبوو، بیروکه‌ی به‌ مۆکیتیکی خۆله‌میشی کال و پیزیکی دۆلابی سپی و چه‌ند ئینجانه‌یه‌کی گه‌وره‌ گه‌وره‌ پازابووه‌وه‌، دۆسییه‌که‌ی منی له‌ پاسه‌وانه‌کان وه‌رگرت و به‌پیزیکی زۆره‌وه‌ فه‌رموی دانیشتنی لێکردم، من زۆر ماندوو‌بووم، شه‌که‌تی خه‌ریک‌بوو ده‌یکوشتم. له‌ په‌نجه‌ره‌ی بیروکه‌ی ئه‌وه‌وه‌ شار به‌ جوانی دیاریبوو، گۆپه‌کان له‌ هه‌ندێ جیگادا جیلوه‌یان ده‌هات و ده‌بریسکانه‌وه‌، به‌و دره‌نگ وه‌خته‌ش له‌ هه‌ندێ شه‌قامدا جوڵه‌یه‌کی کزی هاتوچۆی ئوتومبیله‌کان ده‌بینرا. ئه‌وه‌ یه‌که‌مجارم بوو له‌ جیگای وا به‌رزه‌وه‌ سه‌یری شار بکه‌م، چه‌ند سال بوو پله‌وپایه‌م له‌ حیزیدا کۆمه‌کی ئه‌وه‌ی پێنه‌کردبووم بتوانم ئه‌م به‌شانه‌ی بورج ببینم، به‌رزترین جیگایه‌ک به‌ ئاشکرا پێم تیخستبوو ریستۆرانتی «هه‌وای کۆساران» بوو له‌ نه‌ومی چوارده‌، هه‌لبه‌ت له‌ نه‌ومی بیست و یه‌کیش ریستۆرانتیکی کراوه‌ هه‌بوو، که‌ تورکه‌کان ده‌یانبرد به‌رپه‌وه‌

به ناوی «قاوه‌لتی سولتان» وه. بهس من قهت نه‌چووبووم، هه‌ر جی‌گایه‌ک تورکان بیان‌بردايه‌ته پٚوه خۆم لٚده‌پاراست، چونکه له پٚنگای کاروباری ئاسایشه‌وه ده‌مزانى میت به ره‌زامه‌ندى سه‌رۆکانى خۆمان لووتى خستۆته ناو هه‌موو قاپ و قازانێكى شاره‌که‌وه. به‌لام بینینى شار به‌م جوانیه و له‌م به‌رزیه‌وه و به‌م شه‌وه‌دا، هه‌ستێكى تاييه‌تى تياروستکردم هه‌زیکه‌م بگريم. گه‌رچى من رقم له شار بوو، گه‌رچى بۆى نه‌مردبووم، به‌لام له‌و ساته‌دا گه‌رمیكى عاتيفه‌ گرتمى و خه‌ریکبوو ده‌ستبکه‌مه‌ گریان. شار له‌م دیو شوشه‌کانى بورجه‌وه پاکتر و جوانتر دیاربوو له‌وه‌ی که له‌ پاستیدا هه‌یه، ژۆر له‌ میژبوو ئاره‌زوویه‌کى وا قوولم بۆ گریان له‌ خۆمدا هه‌ست پٚنه‌کردبوو، هه‌ندێجار له‌گه‌ل «ئه‌و» دا ده‌گريام، به‌لام دلم هه‌میشه‌ ساردییه‌ک و بٚپه‌حمییه‌کى بنج به‌ستوى تیدابوو نه‌یده‌هیشته‌ له‌ بینینى جۆره‌ دیمه‌نى وه‌هادا عاتيفه‌ بمگرت، به‌لام ئیستا که له‌ به‌رده‌م ئه‌م ژنه‌ مولاژه‌ گه‌نجه‌دا وه‌ستا‌بووم، ده‌مزانى هه‌موو شتێک له‌ رابوردوى مندا کۆتاييهات، هه‌ستمده‌کرد بایه‌کى تر و فینکییه‌کى نوێ و هه‌وايه‌کى تازه له‌ ناخدا هه‌لده‌کات. ژنه‌ مولاژه‌که که خه‌ریکی ته‌ماشاکردنى دۆسییه‌که‌م بوو، که ورده‌ ورده‌ ده‌یزانى کٚم، جار جار له‌گه‌ل خوٚندنه‌وه‌ی دۆسییه‌که‌مدا سه‌ریکی به‌رزده‌کرده‌وه و قژى لاده‌دا و نیگایه‌کى ده‌کردم. هه‌ستیکرد به‌ جۆرێكى عاتيفیانه له‌ دیمه‌نى شار ده‌پوانم، به‌لام بٚته‌وه‌ی بایه‌خێکى ئه‌وتۆ به‌وه‌ بدات، دووباره‌ که‌وته‌وه‌ خوٚندنه‌وه‌ی دۆسییه‌که‌م. هه‌ر له‌ سه‌ره‌تاوه، له‌ به‌رده‌رگای بورجه‌وه‌ جیاوازییه‌کى گه‌رم له‌ نٚوان کارمه‌نده‌کانى ئٚره و کارمه‌نده ئاساییه‌کانى شاردا هه‌ست پٚیکرد. کارمه‌نده ئاساییه‌کانى شار، هه‌تا ئه‌وانه‌ش که له‌ بیروى وه‌زاره‌ته‌کان و له‌ سه‌کرتارییه‌تى حیزبه‌کان و له‌ پله‌ی به‌رزى ده‌زگاكانى هه‌والگه‌ردا ئیشه‌ده‌کن، ئه‌و هه‌سته‌ت پٚده‌به‌خشن که ئیشه‌که‌یان شتێكى گه‌رم نیه، به‌شێكى پۆتینى

ژيانپانه، وه‌زيفه‌يه‌كه و بۆ موچه ده‌يبينن. به‌لام جيدييه‌تي كارمه‌ندانى بورج شتيكى ترى پيڊه‌گوتم، وه‌ك ئه‌وه‌ي نيش هه‌موو ژيانپان بيت، نيشه‌كه‌يان گرنگترين شت بيت، يارييه‌كي گه‌وره‌بيت كه هه‌له‌ قه‌بوول ناكات. مولاژم شاناز، به‌ هيمنيه‌وه گووتى «هه‌فال جه‌نگيز... به‌پزتان كارمه‌ندى ئاسايشى گشتى بوون و ماوه‌يه‌كيش به‌پتوه‌به‌رى ئاسايشى گشتى بوون، كه‌چى ئه‌مړو لي‌ره زيندان». من له به‌رئه‌وه‌ي به‌رده‌وام سه‌يرى شه‌قامه‌كانم ده‌كرد، جيلوه‌ي گلۆپه‌كاني شار سه‌راساميكردبووم، هه‌زنده‌كرد بچمه به‌ر په‌نجه‌ره‌كه و به‌ هيمنى سه‌ر بنيم به‌ جامه شوشه ئه‌ستوره‌كانه‌وه و سه‌يرى دونيا بكه‌م، تواناي وه‌لامدانه‌وه‌ي ته‌واوم نه‌بوو، كه‌ميك خيالآوى و په‌شو‌كاو گووتم «به‌لئ، به‌لئ... ماوه‌يه‌ك به‌پتوه‌به‌رى ئاسايشى گشتى بووم». جاريكى تر قزى له سه‌ر ده‌موچاوى لابرډ و گووتى «ئيس‌تا تا ماوه‌يه‌كي نادي‌ار لي‌ره ده‌ستبه سه‌رن تا ناوى هه‌موو ئه‌ندامانى پي‌كخراوه‌كه‌ي خو‌تان ئاشكراده‌كن، تا هه‌موو دؤسييه نه‌ينييه‌كان راده‌ستده‌كن». بيته‌وه‌ي بزنام ده‌لي‌م چى، گووتم «به‌لئ به‌لئ، تا ماوه‌يه‌كي نادي‌ار لي‌ره ده‌ستبه سه‌ر ده‌بم». كچه‌كه دؤسييه‌كه‌ي داخست و گووتى «داواى لي‌بورډن ده‌كه‌م، تۆ ناتوانيت له به‌شى پيشوازي بمينيته‌وه، له سه‌ر دؤسييه‌كه‌ت نوسراوه كه ده‌بيت بچيته كتبخانه. په‌نگه به‌پزتان نه‌زانن به‌شى كتبخانه چييه، به‌لام من بۆيه لي‌ره‌م تا هه‌موو سيستمى زيندانى بورجت بۆ پوونكه‌مه‌وه، هه‌لبه‌ت ئيمه لي‌ره دي‌لمان نيه، به‌لكو ميوانمان هه‌يه، ئه‌وه فه‌رمانى سه‌روكه كه لي‌ره هيچ كه‌س به‌ دي‌ل يان زيندانى يان هه‌پس ناونا‌به‌ين، به‌كاره‌ينانى ئه‌وجۆره وشانه لي‌ره ته‌واو قه‌ده‌غه‌يه... ئيوه هه‌موو ميوانى ئيمه‌ن، راسته هه‌لومه‌رجى ميوانيه‌كه تو‌زيك له هه‌لومه‌رجى ميوانى ئاسايى جياوازه، به‌لام هه‌ر چييه‌ك بيت ئيوه دي‌ل نين، هه‌تا ئه‌گه‌ر بۆ هه‌تا‌هه‌تايه لي‌ره‌ش بمينيته‌وه ئيوه هه‌ر ميوانى

به‌خته‌وه‌رییه . له زۆریه‌ی خاله‌کانی پشکنیندا سه‌ربازه‌کان سه‌ریکیان ده‌هێتایه ناو ماشینه‌که‌وه و نیگایه‌کیان له خانم ده‌کرد و به هێمنی ماشینه‌که‌یان به‌پێده‌کردین . پێده‌چوو به هه‌ستیکی غه‌ریزی ده‌ریان به بوونی ئه‌و خوێنه ئه‌رستۆکراتیه‌ی که‌ردیته‌ که له ده‌ماره‌کانی ماردینیدا ده‌سو‌پایه‌وه ، وه‌ک ئه‌وه‌ی ئه‌و ترسه‌ دێرین و غه‌ریزیه‌ی پیاو له ئافره‌تی جوان پاسپۆرتی ئێمه‌بیته‌ ، ئاسان هه‌موو به‌ریه‌سته‌کانی سوپامان بری . که له دوا ماشینه‌ دابه‌زین ، پۆژیکی درێژ به سوار سێ هیستری پیره‌وه بووین ، دوا‌ی سه‌رکه‌وتن و دابه‌زینیکی زۆری نیو چیاکان ، ئیواره‌یه‌کی دره‌نگ وه‌ک سێ پۆخی شه‌که‌ت به‌ده‌وری جه‌هه‌نه‌مدا سو‌پابێتته‌وه و گه‌رابیتته‌وه ، له ده‌ریه‌ندی «ده‌مبۆران» ، گه‌یشته‌یه‌ بنکه‌کانی سه‌رکه‌ردایه‌تی و بیرو‌ی بالا که له‌دامێنی چیا به‌ردینیکی ره‌ش و له ناو گه‌روی جه‌نگه‌لێک و له لی‌وار جه‌مبکی چرپا بوون . من شه‌ش مانگ بوو ئه‌و بنکه‌نه‌م نه‌دیوو ، ئیستا له گه‌وره‌بوون و فراوانبوونیان سه‌رسامبووم ، پێشمه‌رگه‌کان ده‌یان خانوویان له گه‌روی ئه‌و دارستان و له به‌ر نزاری ئه‌و کێوه سه‌خته‌دا دروستکه‌ردبوو ، شوێنیک بوو به ئه‌سته‌م باشترین باله‌ف و کۆپته‌ری دنیا بیا‌نتوانیایه سه‌لامه‌ت له نیوان پێگا هه‌وایی و پاره‌وه ئاسمانیه ته‌نگه‌که‌یدا ده‌رچن . که گه‌یشته‌یه به‌ره‌وه ده‌موده‌ست پوومان له بنکه‌ی هه‌فال شیرخان کرد . هه‌ر که هه‌فالێم بینی هه‌ستمکه‌رد له میژو چاوه‌پوانمانده‌کات . که گه‌یشته‌یه به‌ره‌وه ، دنیا خه‌ریک بوو تاریک داده‌هات . ناو تاق و سه‌ر ره‌فه‌کانی ژووره‌که‌ی پری‌وون له که‌له سه‌ری پشيله . من به درێژایی رێگا ته‌نیا سه‌رنجی خانمی ماردینیم ده‌دا ، بیری زاراوه‌ی جه‌نگه‌له‌ پاسته‌قینه‌کانم ده‌که‌وته‌وه که ئه‌و به‌کاریده‌هێنا . ده‌مویست بزانه‌م شه‌که‌ته یاخود ترساوه یان په‌شیمان ، به‌لام ئه‌سته‌م بوو مرقف به‌پوونی هه‌سته‌کانی بخوێنیتته‌وه ، وه‌ک ئه‌وه بوو له خه‌یالیدا به‌رده‌وام بیر له شیعر بکاته‌وه ، یاخود وام هه‌ستده‌کرد به‌ردوام بیر له

شيعر دەكاته‌وه . نازانم بۆ نىمە خەلكانى ناشاعير ھەركات شاعيرىكمان
 بىنى خەيالى پۇيشتوو ۋادەزانين بىر لە شيعر دەكاته‌وه، كە دەشىت
 بىر لە ھەرشىتىكى تىرش بكاته‌وه جيا لە شيعر، ۋەك سىكس، مندالى،
 ھەنار خواردن... يان ھەرشىتىكى تر. ئەو كات كە گەيشتە چيا،
 خەرىكبوو ناويانگى ۋەك شاعير چۆيۋىدەكرد، تا ئەو كات ديوانى خۆي
 نەبوو، بەلام بەردەوام شيعرى لە پۇژنامە كوردىيەكاندا بلۆدەبوونە‌وه،
 شىۋازى نوسىنى ۋەھا كىۋى و تاييەتى بوو، بە جۆرىك بۆنى دارستان
 و بەرد و خويىن و دلپەقى لىدەھات، ھەركەس جارىك شيعرىكى بدىيايە
 شىۋازى دەناسىيە‌وه . گەرچى ھەڧال شىرخان كەيفى بە شيعر و شاعيران
 نەدەھات، بەلام پىشۋازى شاعىرىكى شۆپشگىپى لە نەغەدەكرد، سەرانى
 شۆپش لەۋەدا توانايەكى سەرسامكەريان ھەبوو، بيانويستبايە لە چ
 بەرگىكدا دەرىكەون، دەيانتوانى خىرا لەو كالايە ۋە بئالەين. بيانويستبايە
 لە ۋىنەي پىسپۆرى جەنگدا دەرىكەون دەيانتوانى خويان ۋا دەربخەن كە
 لە زانستى جەنگدا لە ناپليۋن لىزانترن، بيانويستبايە ۋەكو ئەدەبدۆست
 و نوسەرناس پەفتارىكەن، دەكەوتنە بۆردومانى بەرامبەر بە ھەندى لەتە
 بەيتى مەولانا و حافىز و شەمسى تەبرىزى. لەۋەدا من لىڧىتانتم زياتر بە
 دل بوو، ئەۋەي شاعيران بەدېندانەترىن شىۋە ئەشكەنجە بدەيت چاكتەرە
 لەۋەي بەدرو پىزىيان نىشانىدەيت. شىرخان لە بەكەم نىگايەۋە ديارىبوو چ
 سەرسامىيەكى بەجۋانى ماردىنى ھەيە كە ھەم بە شىۋە ۋ ھەم بە نىگا و
 ھەم بە بۆن ژنىكى جياۋازتريو لە خانمە گوندەكەيەكان. ھاتنى ئەو بۆ
 نىۋ ئەو دارستان و چىايە رووداۋىكى ناۋازەبوو، دۆلەكە بە گشتى خالى
 بوو لە ئافرەت، ھەلبەت پىدەكەوت جار جار دايكى پىشمەرگەيەك يان
 خوشكىكى بە ميۋانى بگەنە ئىرە، بەلام بە گشتى كەم ئافرەتى گەنج
 پىگاي بكەۋتايەتە نىۋ ئەم دۆلە، شۋىنەكە مەملەكەتتىكى نىرانەي داخراو
 و ترسناك بوو... نەغەدە لە ساتى دابەزىنيەۋە بۆ ناو دۆل، ھەستىكرد

چاوانی برسی ئه‌و هه‌موو پیاوه مه‌حرومه‌ی له‌ نێوان ئه‌و دوو چیا‌یه‌دا گیریا‌نخواردوه هه‌میشه به‌دوا‌یه‌وه‌ن، به‌لام هه‌ستمکرد باکیکی به‌ نیگای برسی پیاوانی دۆله‌که‌ نه‌بیت، جارێک گووتی «له‌ کوێی دونیادا هه‌یه‌ پیاوان برسیان نه‌بیت، پیاوان له‌ هه‌ر کوێ بن و له‌ هه‌ر ته‌مه‌نێکدا بن هه‌میشه هه‌ر برسیانه». واهه‌ستده‌که‌م ئه‌وه‌ قسه‌ی دڵی بوو. ده‌توانم بڵێم له‌ سه‌ره‌تا‌دا چه‌زی له‌و نیگا برسیانه‌ بوو، به‌به‌شیکی سروشتی دونیا‌یه‌کی سروشتی ده‌زانی، کێشه‌ی له‌گه‌ڵ ئه‌وه‌دا نه‌بوو هه‌موو نێری برسی دونیا به‌دوا‌ی له‌شییه‌وه‌ وه‌ک سه‌گ لیک پرێژن، به‌لام چه‌زی له‌وه‌ نه‌بوو هه‌مووان بیخۆن. وه‌ک هه‌موو ئافره‌تانی تر قیزی له‌ هه‌ندیک پیاو ده‌هاته‌وه‌، ترسی له‌ هه‌ندیکی تریان هه‌بوو، هه‌ندیکی تری وه‌ک گه‌مزه‌ سه‌یرده‌کرد، به‌لام ئه‌گه‌ری ئه‌وه‌شی تیدا‌بوو له‌ نا‌کاو شه‌یدی‌ای یه‌کی‌ک بیت. کاتی‌ک بی‌ری له‌وه‌ ده‌کرده‌وه‌ که‌ سه‌یک بی‌ویستی خۆی ده‌ستی بو‌ به‌ریت، مو‌چرکیکی سارد و برۆک به‌ هه‌ناویدا ده‌پۆشت. که‌ یه‌که‌مجار له‌ ناو ئه‌و سروشته‌ پووت و دارستانه‌ کیوی و خا‌که‌ په‌قه‌نه‌دا دا‌به‌زی، هه‌یشتا نه‌یده‌زانی چه‌ند بیدی‌فاعه‌، نه‌یده‌زانی چی به‌ته‌واوه‌تی هه‌ینا‌ویتی بو‌ ئێره‌، به‌لام ده‌یزانی په‌تیکی ترسنا‌کی پچرا‌ندوه‌، زنجیریکی له‌ده‌ست و پیتی خۆی دامال‌یوه‌ که‌ که‌م که‌س ده‌توانن دا‌یمال‌ن... ده‌یزانی که‌میک له‌ ژنان ده‌وێرن کاری وه‌ها بکه‌ن. به‌لام ئه‌و ده‌م خانم له‌وانه‌بوو که‌ ده‌یه‌ویست ئازادی له‌ پووه‌ ترسنا‌که‌که‌یدا تاقی‌بکاته‌وه‌، له‌وه‌شدا تاقانه‌ و تاک و ته‌نیا نه‌بوو، به‌لکو پۆ‌خی سه‌رده‌مه‌که‌ی نیشانه‌دا‌یه‌وه‌، ئه‌و کات هه‌موو عه‌ودال‌ی ئه‌وه‌بووین، ئازادی به‌ دیوه‌ دپ و په‌تپسینه‌که‌یدا بژین، له‌و پووه‌دا که‌ ده‌شیت دڵی ئازات‌رین جوامیرانی‌ش بترسی‌نیت. ئازادیی چ سوودی‌کی هه‌یه‌ گه‌ر تیکه‌ڵ به‌ بۆن و ئه‌گه‌ری مردن نه‌بیت، چ سوودی‌کی هه‌یه‌ گه‌ر مرقوف ته‌نیا له‌ نێوان دیواره‌کانی مال‌ی خۆیدا ئه‌زمونی‌بکات و ته‌نیا له‌ سه‌ر سفره‌ی ئارام له‌ میوه‌ی بجێژیت. ده‌یزانی هه‌چ خانمی‌کی

گەنج ئەو جورئەتەي نىيە بەوجۆرە لە ھەموو پۆشاكە چىنايەتى و خانەوادەىيەكانى دامالئيت و بە چاو بەستراوھىيى خۆي فرېداتە سەر زەمىنئىكى دىيەوھ كە سەرلەبەرى ناديار و تاريكئىيە .

لەو ساتەوھى لە شار ھاتىنەدەري، من ھەستەمكرد نزار بە جۆريك لە جۆرەكان خۆي بە دوور دەگرئيت . ھەستيشەمكرد خانم نزاری زۆر لا گرنگ نەماوھ، ئەو بۆ پەرداخئىك دەگەرا ئەو شەرابەي تېبكات كە خۆي دەيەويئت، نزار ئەو پەرداخە بوو، يەكەمىن پياوي ژيانى بوو، لەگەلئيدا بە پاستى ھەستى بە لەشى خۆي كرد، لەگەلئيدا تواناي خۆي لە سەر ياخيبيوون، بئياكى، دەرچوون لە ياساكان تاقىكردەوھ ... ھەستىكرد نزار لە درۆيەكى گەورە پزگاريكردوھ، درۆي ژيان لە باوھشى شوويەكى ھيئمندا . بەلام ھەر لە ساتى يەكەمەوھ دەيزانى نزار پياويك نىيە بۆ ھەموو ژيان، لە ناخى دلئيشدا رقى لە ھەر پياويك بوو بيوستبايە بىەويئت «پياويك بئيت بۆ ھەموو ژيان» . نزار بۆنى جەنگەل و جانەوھرى دپ و گىاي نادەستەمۆي لئدەھات، وەك لە شىعەرەكانيدا دەيگوت «وھحشىيەكى جوان» بوو، بەلام وھحشى جوان ھەمىشە بەوجۆرە نامئىنتەوھ، وھحشىيەت شتئىك نەبوو زۆر لەگەل جوانيدا بۆي، دواچار دەبئيت يەكئىكيان زال بئيت، يان وھحشىيەت ياخود جوانى . نەغەدە ئەو دەم ئارەزوويەكى نەبوو ھەموو ژيانى لە قەفەزى شوويەكى ھيئمندا بباتە سەر . ئاھ ... شوويەكى ھيئم تەنيا كاتئىك ماناي ھەيە كە بكرئيت لە دەرەوھى مال، مەرؤف ھەموو شئيتئىتى خۆي بۆي، ئەو ھەموو شتەكانى لە زارى كچانى شانە شۆرشگيرئىيەكەوھ دەبىستەوھ، دەيزانى نزار بە چ شانازىيەكەوھ باس لە قارەمانئىتئىيەكانى خۆي لە پئىخەفى ئەودا دەكات، بەلام بۆ نەيكات ... ئەوھ كەم و زۆر تورەي نەدەكرد، نزار دواچار ھەندئىك سىفەتى سەرنجراكئىشى تئىدابوو، ئەويش رام نەبوون و بئياكى بوو، لەو دپندانە بوو كە چووئتە بەردەستى دەبئيت حىسابى

ئەو بەکەیت دەشەیت ھەلاھەلاتبکات، نەغەدەش لە دڵەو شتێکی تاریک، غەریزەبەکی شەیتانی، کونجیکی ناپۆشنی ناو ناخ کە پەرەردە دی دایک و باوک دەستیان پیاپانەگەیشتوو، بەرەو ئەمجۆرە پیاوانە کیشیان دەکرد. شتێکی گەورە لە ناخیدا بوو پالێ پێوەبنیّت ترسی لە هیچ شتێکی خەلک نەبیّت، لە مندالێیەو دەزانیت دێوێکی زۆر زل لە ژیا نی خۆی و خێزانەگەیدا ھەبە، ناوی خەلکە، دێوێکی نەبینراو، بەلام درپندە و بخۆر و داندار. دێوێکی زۆر گەورە کە شەو و پۆژ بە ھەموو کۆچە و کۆلان و شەقامەکاندا دەپوات، هیچ ناکات، تەنیا بە چاویکی نەبینراو سەیرتدەکات، تۆ نابیینیت بەلام دەزانیت لەوێیە، ناتوانیت دەستی لێدەیت، بەلام بە قەوارە و ھەناسە و قورسای خۆی ھەوای ھەموو جینگاگانێ بارکردو. دێوێکە هیچ کەس نییە بتوانیت لێی نەترسیت، چونکە بەک سەر یان بەک دەموچاوی نییە، بەک لۆژیکی نییە، بەلکو بە زیاد لە زمانیک، بە زیاد لە بەلگەبەک، بە زیاد لە سەریک ئیشدەکات، ھێندە سەریک لە سەرەکانیت پەپاند، چەند سەریکی تر، بە جۆریکی تر دینەو. ھەمیشە لەوێیە، بەک شت دەتوانیت بیکوژیت، ئەوێ وابجولێتەو ھەک ئەوێ لەوێ نەبیّت، سەیری نەکەیت، گویی لێ نەگرت. ئەو تووشی دوودلی دەکات، توپەیدەکات، لەوانەبە زۆر ترسناک شالۆ بەیّنیت، بەلام دەبیّت ھەمیشە وابکەیت کە نابیینیت، کە نییە، کە ناتوانیت ھەستی پێکەیت، پەنگە ئەو کردارەکانت بگەینیت ھەستی شیتێ، بەلام گرنگ نییە، شیتبەون باشترە لەوێ تادەمریت لە ژێر پەحمەتی ئەو دێو دا بژیت. نەغەدە بریاریداو لە ژێر دەستی ئەو دێو بێتەدەری و پێیابوو سەفەری بۆناو ئەم جەنگە ھەنگاوی بەکەمیتی بۆ بەزاندن و شکاندنی ئەو دێو، ھەر لە سەرەتاو ئەو وشانە دەیانترساند «مێرد»، «عەشیقی ئەبەدی»، «خۆشەویستی نەمر». ھەندێجار زۆر دوور دەپۆشت و پێیابوو کە پەیوەندی ژن و

پىاۋ دەبىت لە جۆرى شىعر نوسىن بىت، ھەمىشە لە سەرەتاۋە دەست پىڭكاتەۋە. وک چۆن لە شىعەرىگەۋە بۆ شىعەرىگ شاعىر ھەمىشە لە سەرەتاۋە تىيەلدەچىتەۋە، لە پەيوەندى ژن و پىاۋىشدا دەبىت ھەمىشە سەرەتا و كۆتايىەك ھەبىت، ۋەك چۆن تىكسىتىك نىيە كۆتايى نەيەت، پەيوەندىيەكىش نىيە كۆتايى نەيەت، ۋەك چۆن شىعەرىكى ئەبەدى نىيە بتوانىت پىگا لە ھەموو شىعەرەكانى تر بگرىت، پەيوەندىيەكى ئەبەدىش نىيە پىگا لە ھەموو پەيوەندىيەكانى تر بگرىت. بەلام زۆرجار پادەچلەكى و دىۋە كوشندە و ترسناك و بىسۆزەكەى ئەم تىپوانىنەى خۆى دەبىنى و بىئەۋەى بزانىت چۆن لىيەدەرچىت سەرسام و ترساۋ لە خۆى دەروانى و ھىچى نەدەگوت.

نەغەدە زۆرجار ھەستى بەو ئازايەتى و جورئەت و سەرپەرييەى بۆچۈنەكانى خۆى دەکرد، بەلام بە دروستى چى دەويست، نەيدەزانى؟ پىاۋانى راگوزەر؟ ئەۋانەى دىن و دەپۆن؟... نەيدەزانى ۋەلامى ئەو پرسىارە بداتەۋە. بەلام لە قولايى ناخيدا ئەۋەستە كچانە تاييەتەشى ھەبوو بزانىت كە ھىچ شتىك لە بۆنى پىاۋانى زۆر لە ژيانى ئافرەتتىكدا ئازارەخشتر نىيە، كە پىاۋانى جىاجىا بۆن عارەقىەى خۆيان بە عومرى ئافرەتتىكدا پاكىشا، بۆنيان دەبىتە جۆرە ھالايىكى كوشندە و ژەھراۋى كە ژيان دەتەنن و دەيخىكتىن. بەس چى دەۋىت؟ ھەستىكرد پۆخىكى تاريكى دەۋىت، پىاۋىكى دەۋىت ۋەك شەۋەزەنگ، پىاۋىك لە يەككاتدا لە زۆر پىاۋ بچىت، پىاۋىك ھەم دىندەبىت و ھەم ياخى، ھەم دەسەلاتداربىت و ھەم شۆپشگىر، ھەم بۆ ئەم بەرپەحم بىت و ھەم تا دوائەندازەش بەھىز، ھەم دلسۆزبىت و ھەم خيانەتكار، ھەم تاريك بىت و ھەم پرىبىت لە تىشكى نەيتى، ھەم جەنگەلى بىت و ھەم شارىي، ھەم سىحرى جوانى تىدايىت و ھەم فريوى ناشىرىنى، ھەم لاۋازبىت و ھەم بەھىز، ھەم بترسىت و ھەم ترسناك بىت، ھەم نەخويندەۋار بىت

و هم فەیلەسوف، هم پووکەشکار و هم قوول، هم شاعیرییت و هم بەربەری، هم عاشق و هم دۆژمن.... پیاویکی دەگەن، یان وەک خۆی دەیکووت پیاویکی ئەستەم، پڕ لە ناکۆکی گەورە گەورە، کە پەنگە لە سەر ئەم ئەستێرەیه نەبێت.

دەبێت بۆ ئەم ئەو پۆڤە نەغەدە ماردینی لە دەریەندی دەمبۆران و لە ناو ئەو گەروو سىحراوییهى سروشتدا دابەزى، هێندەى خەیاڵى لای ئەو بوو خۆى بداتە دەست ژيانى ئەم جەنگە لە پاستەقینە، خەیاڵى لای هێچى تر نەبوو. لە منداڵییەوه بە دواى جەنگەلێكى ترسناک و دردا گەرابوو، ئیستا ئەو جەنگە لە بەهەموو هەببەت و دېرى و کوشندەیی خۆى دەرگا گەورەکانى خۆى بۆ کردبوو. هەلبەت لە فەتازیاکانیدا «دەربارەى ئەو جەنگە لە شیت و پام نەکراوە» حیسابى ئەو هەموو پیاو بەرسییەى نەکردبوو، حیسابى ئەم شوێشگێرە گۆشەگیرانەى نەکردبوو کە وەک کۆمەلێک نێرى گۆشەگیر، تینووی هەموو ستیەریکی ئافرەت بوون. سەیریو لەلای کە پیاوان پتر بەرگەى ئەو دەگرن لە گروپی نێرانەى داخراودا بۆ ماوەى درێژ بژین، وای بە خەیاڵدا هات، ژنان کەمتر دەتوانن بەرگەى دنیاى ژنانەى خۆیان بگرن، بەتایبەت گەر تەواو خاڵى بێت لە پەنگ و بۆن و دەنگ و هەناسەى پیاو.

لە پۆڤى یەكەمدا، نۆڤەى پیاو بەرسییەکانى تێو دۆلەكە، نۆڤەى ئەو پێشمەرگە بەستەزمان و دابراوانەى لە مێژىو ئافرەتێكى ئازاد و جوانیان نەبینیو، هەریەك بەهەنەیهکیان دەدۆزیو و دەهاتن بۆ سەیری خانمى ماردینی.

نێوارەى پۆڤى دووهم، هەڤال «عومەرە سوور»، کە پیاویکی تابلیی باش و تیکۆشەریکی تابلیی دلسۆز بوو، دۆستێکی دیرینی سەرۆک و ئەندامێکی لە خۆبوردووی ئەنجومەنى بالا بوو، بە هێمنی و وەك برادەرێك بانگیکردمە لاوه و گووتى «كوپى خۆم جەنگیز ئەمە

چ كارىكە كىرەتە، بۇ خاتىرى خۇدا و خاتىرى ھەر چىل و چوار ھەزار
 پىغەمبەرەكە ئەمە چ جۆرە پەغەتارىكە، ئەم كچە بەدبەختەت ھىتاۋەتە
 نىتو ئەم ھەموو گەنج و كۆپ و كالتە ھىچ نەدىۋە. ئەۋە ھەم غەدرە
 لەو ژنە و ھەم غەدرە لەم گەنجانە... بەتايىتەت سەلامەت بىت، دۋاى
 ئەو كاغەزانەى خۆت، دۋاى ئەو پاپۇرتانەى لە سەر ئەم كچە بەدبەختە
 و ھەتپەكەى دۆستى ھەناردەى حىزىت كىرد. مال خراپ، كاغەزەكان
 كەس نىيە نەيخۇندىتتەۋە، تۆۋە ھەم ۋەسفى ۋەدەكارى ئىشى ئەم دۋو
 بەدبەختەت كىردۈ، سەلامەت بىت، بۇ ئەم ھىچ نەدىۋانە باعىسى
 پەرىشانىيە، ئىستاش ھەر دۋوكىانت ھىتاۋە بۇ ئىرە، خۇدا پەھمبەكات،
 ئەگىنا بلىم چى... لىرە ساغ ناگەرتتەۋە».

بە چىرپەۋە بە ھەفالى عومەرە سوورم كۈوت «ھەفالى گىان، بلىم
 چى... نامەى زۆرىان كىردە سەرم. دەيانوئىست ھەردۋوكىان بېتتە شاخ.
 خالىشىان لە شار پەو لە خراپى بوو، گەر نزار بگىراپايە مردنى مسۆگەر
 بوو. چارم ناچارىۋو ھەفالى... ۋەلا چارم ناچار بوو».

عومەرە سوور لەو شۆپشگىرە مۇفەدۆستانە بوو كە زوۋ شەھىدكرا.
 ھەموو كەسە پاستگۆكانى شۆپش، ئەۋانەى بە راستى كاريان بۇ پاراستنى
 حورمەتى مۇف دەكرد، ئەۋانەى ھىچ نەبۈون جگە لە خۇبوردەى و
 گىانفەيدايى و ماندوئىتى، زوۋ شەھىدبۈون، دۋاتر تەنبا ئەۋانە ماينەۋە
 كە بەس بە كەلكى دائىرەى پۆلىس و ئاسايش دەھاتىن، رەنگە ئەۋە
 ھۆيەكى گەۋرەبىت بۇ ئەۋەى مۇف تىبگات، دۋاى سەرگەۋتنى راپەپىنى
 سالى ۱۹۹۱ بۇ شۆپش بەۋەدەچۈۋ. ھەفالى لە سەر ھەق بوو، مەن ھەر
 گەشتە دۆلى دەمبۆران زانىم كە شتەكان بۆيەكى خراپتر و بوخارىكى
 پەشتىريان لەۋە لىپەلدەستى كە مەن چاۋەپۈانمەدەكرد. مەن پۇزى دۋاتر لەگەل
 ھەفالى شىرخان كۆبۈۋنەۋەى دۋو قۇلىمان ھەبۈۋ، بىرپارمدا دۆخى خانمى
 ماردىنى لەگەلدا باسبەكەم و پىشنىارىكەم خانم لىرە نەمىتتەۋە. ھەفالى

شیرخان له گهال به سه رچوونی هه ر وهرزیکدا بیڤه حمت و ئالۆزتر ده بوو،
 مۆنتر و خیشنتر چه ناگهی داده کهوت و قه پۆزی درێژده بوو، ئه و گه شت
 و مه فرهزه و چالاکیانه شی ده یکرد تا ده هات خویناویتر ته واو ده بوون.
 ناویانگی بیڤه حمیه که ی خه ریکبوو زۆر پێش ناویانگی ئازایه تیه که ی
 ده کهوت، له هه ندی جیگادا بیهۆ خوینیکی بێمانای ده پشت و توندیه که ی
 زیاد له پتویستی به کارده هێنا. که بۆ گه شت داده به زی، حیکایه تی
 په یوه ندیه ناشه رعیه که ی له گهال ژنه جووتیاره هه ژاره کانداهم له نیو
 خه لکانی گونده که ی و هه م له پیزی شۆرشگیرپاندا ده ماوده مهیده کرد، تا وای
 لیده هات پێشمه رگه کان به غه مگینی و به گالته وه ناوی گونده کانیشیان
 به ناوی عه شیه که ی ژهنه رال شیرخانه وه ناوده نا... به لام له دوا ی هه موو
 گه شتیک و دوا ی هه موو چالاکیه ک بێباکتر و بێمه نتر ده رده کهوت. که
 له گه شت و دابه زینه درێژه کانییه وه ده گه رایه وه بۆ ده ربه ندی ده مپۆران،
 هه میشه پڕ توره که یه ک سه ری سافی پشیلای پتییو که له سندوقی
 تاییه تدا هه لیده گرتن و تا ده هاتیش سندوقه کانی زۆتر و زۆتر ده بوون.
 که بینیمه وه هه میشه وه کو خۆی مۆن بوو، به لام له سه رده مانی تر
 پاکوته میزتر و پشوو دارتر دیاربوو، وه ک جاران ئاسه واری ماندوو بوونی
 زۆر، کاریگه ریی خۆری سووتینه ر یان سه رمای جوانیکوژی زستان له
 سه ر پتستی نه بوو، له گهال ئه وه شدا هیچ جوړه ئاسوده ییه ک نه یده توانی
 ئه و چرچانه ی مۆنی له سه ر پوخساری لابیات. هه فال شیرخان به
 خۆشیه که وه که که مجار هه ستی پیده کرا سوپاسی منی کرد و گوتی
 « هه فال جه نگیز، له ئه نجمه نی باله له تۆ زۆر په زامه ندن. به س هه م
 وه ک هه فالیک و هه م وه ک به رپرس له ئیشوکاری تۆ ناگادارته که مه وه
 که ده ست له کاروباری ئه م دوو میوانه تازه یه وهرمه ده، له ئیستاه
 له بیرانبکه، کاری تۆ لیره وه ته واو، ئه وه ی ده مینیتته وه ئیمه له
 نه ستۆی ده گرین». له راستیدا من نه مزانی مه به ستی چیه، به لام

لە پشت وشەكانىيەو ە بۆنى شتى باشم نەكرد. پرسىم «دەتوانم بزانم چۆن بىرتان لە پاشەروژيان كردۆتەو». بە بىباكيەو ە گووتى «نەغەدە لەگەڵ مندا دەمىتتەو. دەبىت لەگەڵ مندا بمىتتەو ە من لە مەژە چاوەپوانىدەكەم. نزار دەگوازىتەو ە بۆ خوارى... بۆ گەرميان، بۆ ناو مەفرەزە گەپۆكەكان». مەفرەزە گەپۆكەكانى باشوور خەترناكتر كاريان ەبوو، زۆرترين شەهيديان دەدا و تىكەلاوى سەختترين و ئالۆزترين جۆرەكانى جەنگى پارتيزانى دەبوون لەگەڵ فاشىستەكان. ناردنى نزار بۆئەوئ لە خۆرا نەبوو، دەيانويست سەرەتا بۆ ەتاھەتايە لە نەغەدەى دابىرپن و دواتر لە پووداويكدا بىكوژن. من لە ەفالى شىرخانم پرسى «دكتۆر دەتانەويت داواكەى لىفيتانت جىبەجىبكەن و لە ناوى بەرن». بە ەيمنى پرسى «پىتوايە ەيچ كەس لە قازانجەكانى شۆرش گرنگتر بىت؟». «نا ەفالى، كەسمان لە قازانجى شۆرش گرنگتر نين». «تۆ گەر شۆرش داوات لىبكات بمرىت، نامرىت... شۆرشگىر يان پىشمەرگە واتە يەكىك ئامادەبىت بۆ مردن. ەموو ئىشەكەى ئىمە لە سەر ئامادەيى بۆ مردن دروستبوو، ەەر كەسىك ئامادەنەبىت بۆ مردن و كوشتن لای من پىشمەرگە نىيە. لە بەرئەو ە چى شتىكى سەيرى تىدايە گەر كوشتنى نزار پىويست بىت بۆ شۆرش. چى شتىكى سەيرى تىدايە؟». كوشتن و مردن كەسمانى سەرسام نەدەكرد، ەەر دووكمەن ماو ەبەكى درىژ پىكەو ە مژوو ەكى ەاويەشمان ەبوو، كە قسەيدەكرد دەمزانى ەيدى ەيدى پقىكى گەورە لە ناخيدا بەرامبەر من و ەموو دونياش كۆدەبىتەو، ەستمدەكرد ئەو ەيزەى ەيەتى وای لىدەكات ەزىكات بپشيتەو، قىزى لە ەموو كەس و لە ەموو دونيا بىتەو. دەموچاويشى كەم كەم و بەردەوام شىو ەى پياويكى وەردەگرت، ەەر ئىستا خواردنىكى زۆر ناخۆشى خواردبىت. ەفالى كەمىك بىرىكردەو ە گووتى «ەفالى وامەزانە شۆرش پىويستى بە ەموو كەسىك ەيە،

یاخود ده‌توانیت پاریزگاری له هه‌مووان بکات یان پتویسته پاریزگاری له هه‌مووان بکات. شۆرش وهک هه‌ر ئیشیکی تر شتی زیاد و پاشه‌پۆ و خۆل و خاشاکی خۆی هه‌یه، که نه‌ده‌یه‌ویت و نه‌ پتویستی پێیانه. جگه له کادی‌ره گه‌وره‌کان، ئه‌وانه‌ی هێزی مه‌عه‌وه‌ی گه‌وره‌ن بۆ شۆرش، ئه‌وانی تر هه‌موو ده‌شیت بێن و بپۆن... هه‌ندێ مرقف له ده‌ره‌وه‌ی شۆرش چه‌نده گرنگین، له ناو شۆرشدا هه‌چ نین، شۆرش ده‌توانیت وهک پاشه‌پۆی خۆی سه‌یریان‌بکات، وهک تلپه چایه‌کی کۆن و گوشراو... به‌ پاستی پێمبلی هه‌فال جه‌نگیز، تۆ پیتوانییه ئیمه هه‌موومان به‌ جوړیک له جوړه‌کان که‌ره‌سته‌ی شۆرشین؟».

من له‌ و پوه‌وه کێشه‌یه‌کم له‌گه‌ڵ تیگه‌یشتنی هه‌فال شیرخانا نه‌بوو، گوتم «بێگومان هه‌فال، ئیمه خۆمان ناتوانین سه‌ربه‌خۆ له ده‌ره‌وه‌ی قازانجی شۆرش بیر له هه‌چ بکه‌ینه‌وه. هه‌موومان که‌ره‌سته‌ین، که‌ره‌سته‌مان هه‌یه گرنگتره له که‌ره‌سته‌ی تر، که‌ره‌سته‌مان هه‌یه بچوکه و زوو ده‌شکێت و فرێده‌دری‌ت، که‌ره‌سته‌شمان هه‌یه ده‌بی‌ت زۆر به‌مینی‌ته‌وه، چونکه له ئیشه‌که بێته‌و به‌پتوه‌ناچیت، من له‌وه تیده‌گه‌م».

هه‌فال شیرخان زۆر سووربوو له هه‌موو سات و جیگا و هه‌لوێست‌کدا هه‌یه‌یه‌تی سه‌رکرده‌یه‌کی دلپه‌ق و ئاماده و ده‌سته‌به‌کار ده‌ریخات، گووتی «من وا چه‌ندین ساڵه له‌گه‌ڵ بزوتنه‌وه‌ی شۆرش‌گێڕی ناوچه‌که‌دا سه‌روکارم هه‌یه، ژماره‌یه‌ک زۆر له ئێرانییه ئینقیلابیه‌کان و شۆرش‌گێڕانی عه‌ره‌ب هاوڕێمن، به‌لام شۆرش‌گێڕی راسته‌قینه ده‌بی‌ت باوه‌ری به‌وه بی‌ت که که‌ره‌سته‌ی هێزیکێ له خۆی گه‌وره‌تره. که‌ره‌سته‌ش قابیلی شکان و فرێدان و له کارکه‌وتنه... دره‌نگ یان زوو... دره‌نگ یان زوو... هه‌موو شۆرش‌گێڕیک له کار ده‌که‌وێت. هه‌فال واده‌زانم کاتێ ئه‌وه هاتووه، شۆرش‌گێڕیک ئه‌و مردنه‌کتوپر و له ناکاوه‌ی خۆی قه‌بوول‌بکات، شۆرش‌ی چه‌کدار و درێژخایه‌ن مه‌کینه‌یه‌کی گه‌وره‌ی قیمه‌کردنه، ئه‌وه‌ی لێ‌ینزیک

بېيتەۋە دەبىت بزانىت لەوانەيە پۆژىك لە پۆژەكان مەكىنەكە پىۋىستى بە گۆشتى ئەۋىش دەبىت، شۆرشگىچى راستەقىنە لەۋە ناترسىت، بىرناكاتەۋە، دوۋدىلى دايناگرىت... مەن و تۆ ئىستا لە جىگايەكدەين كە دەتوانىن مەكىنەكە ۋا بابدەين خۇمان نەبىن بە ژىر ددانەكانىيەۋە، گەر پۆژىك لىت تىكچىت لەوانەيە تۆش بىت بە ژىر ددانەكانىيەۋە، گىرگ ئەۋەيە ھەمىشە لە جىگايەكدا بىت ھىزىكى ۋەھات بە سەر مەكىنەكەدا بشكىت ھەر كات ۋەرچەرخا، بە جۆرىكى تر سۈپايەۋە، تۆ نەبىت بە ژىر ددانەكانىيەۋە». لەۋەبەر ۋا بەجىدى قسەي لەگەلدا نەكردبوم، دەنگى ھەم بىزارىي، ھەم گالتەكردن، ھەم تورەيى تىدابوو، لە دىرەكەۋە بۆ دىرەك تۆنى دەگۆر، بەلام ھەمىشەش پىرپىو لە قىز... ۋام ھەستەكرد ۋەك لە خۆى تورەبىت ياخود لە شتىكى دىكەي نىزىكى كە مەن نايىنم، ۋەك ئەۋەي بزانىت مەن دەتوانم خەيالەكانى بخوئىنمەۋە، يان بترسىت لەۋەي مەن بتوانم خەيالەكانى بخوئىنمەۋە، بە تورەيەۋە سەيرى چاۋى مەنى دەكرد، سەيرى سەرمى دەكرد، ۋەك ئەۋەي بىۋىت لە ژىر موۋەكانەۋە پىۋىتر پىستەكەم بىبىت، ۋەك سەيركردنەكانم بىزارىيەكەن. بەلام ھەر كات ناۋى نەغەدە ماردىنم لا دەھىنا، لە چاۋاندا ئەۋە بىرسەكە ۋەشوق ۋە ئارەزوۋ نەيىنمە دەدرەۋشانەۋە كە لىدەترسام، بىئەۋەي ھىچ بلىت لە نىگايدا ھەموو شتىك ديارىوو. ھەئال شىرخان لەۋە ماۋەيدا بەۋە ناۋيانگى دەركردبوو كە شەرم لە ئارەزوۋ جىسىيەكانى خۆى ناكات ۋەك بەشىكى سىۋىتى ژيانى خۆى دەبىبىت، بەلام ئەۋە چىرۆكانەي لە سەرى بىلۋەبۈنەۋە ۋەئەۋە چىكايەتەنەي دەمانبىست، زۆر نىزىكبۈن لە بە سەرھاتى ئەۋە شەۋەي خۆم كاتىك لە مالى ئەۋە كۆپە جوتيارە ھەزارەدا بىنم، مەن ئەۋەكات بە شتىكى رەۋام دەزانى، بۆ ئەۋەي ئەم پىاۋە بىرسيانە تەنپايى ۋە بى ژنى لەۋە چىايانە توۋشى كۆيىرى ۋە بوغز ۋە خۇشيان نەكات، بەردەۋام دۆستى ئافرىتيان ھەبىت... مەن لە قوۋلايى

دەلەۋە باۋەپم وابوو، ئەخلاق دەست و پىي شۆپشگىپان دەبەستىتەۋە .
 شۆپشگىپ دواچار ئادەمىيەك بوو لام ھەموو ژيانى خۆى بەخشىبوو، بۆ
 ئەۋەش دەبوو شتىك ۋەربىگىتەۋە كە بەرتەقاي ماندووبوونى بىت، بەلام
 ئەۋ شتە چى بوو كە دەبوو ۋەربىگىتەۋە و دوا سنوورىك كە شت
 ۋەرگىرتنەۋەى شۆپشگىپ دەبوو بىگاتىت كۆى بوو، من نەمدەزانى .

لە پۆزانى دواتردا شتەكان پوونتەر بوونەۋە، بە فەرمانىكى شىرخان و
 ئەنجومەن، نزار نىردا بۆ مەفرەزەكانى خوارەۋە، ئەۋ چەند پۆزەى نزار
 لە دەربەندى دەمبۆران بوو ۋەك ھەمىشە ئازاد، ژۆبلى، بىپاك خۆى
 دەردەخست، بەلام ھەستەمدەكرد لە ناخىدا ترسىكى قوول ھەيە و
 دەتوانىت ھەر بە بۆن ھەست بەۋە بكات شتەكان لىرە لەۋە سەيرتر و
 ئالۆزتر و كوشندەتر بوون كە ئەۋ بىرى لىكرىدۆتەۋە... ئەۋ ھىشتا لە
 خەيالى شۆپشى پىشودا بوو، بەلام ئىستا كەۋتبوۋە ناو دونىايەكى
 ترەۋە، كەۋتبوۋە سەرزەمىنىكەۋە زۆر پىچاۋپىچتر. لە شۆپشى پىشودا
 شتەكان ۋەھابوون ۋەك مژوڧ لە سەر پاستە شەقامىكى درىژ و پان و
 پىك لە پۆزىكى پۆشندا بپوات، ئەۋ مەترسىانەى كە دەھاتنە پىگاي
 دەيىپىنن ياخود خۆى بەرەۋ پوويان دەچوو، مەترسىبوون ئاشكرا،
 شەپبوون پووبەپوو، دوزمەكانىش لە سەر ئەۋ پاستە شەقامە، دوزمنى
 ناسراو و بىنراو بوون، دەمامكىان لە سەردا نەبوو، خۆيان لە بەرگى
 جۆراۋچۆردا نەدەگۆپى. ئەۋ دەم شۆپش ھىشتا بۆنى شەپى پوونى نىۋان
 خىلەكان و ەشرەتەكان و بنەمالەكانى لىدەھات... مەترسى لە جىگاي
 مەترسى و ھىمنى لە شوپنى ھىمنىدا بوو. بەلام لەم دارستانەى
 دەمبۆراند، لە ناو ئەم دەربەندە تارىك و بنكە پەرتەۋازە ۋە ھىزە
 بچوكانەى شۆپشدا، كە دەيان ھىز و بكەرى نادىار تىكەل بووپوون،
 ياسايەكى تر زال و جىھاننىكى تر لە دروستبووندا بوو، لىرەدا ھەموو
 كەس دەشيا ترسناك و ھەموو چوونە دەرەۋەيەك دەشيا بۆ مردن و

هه‌موو قسه‌یه‌ک ده‌شیا کوشنده بیټ. نزار هه‌ر زوو هه‌ستیکرد که ئه‌و جیهانه‌ی ئیره، شتیکی ئالۆزتر و پر نه‌ینبیره له‌وه‌ی ئه‌و حیسابیکردوه، ئیره شوینیک نییه‌ و به‌لاوازی و پووتی و بقیه‌لغانی خۆتی تیفرپیده‌یت، له‌ پال‌وه‌ دووجار تکای له‌ من کرد هه‌رچییه‌کم کردوه بیگترمه‌وه‌ بۆ شار، چونکه‌ لی‌ره‌ بۆنی «شیه‌کی خویناوی» ده‌کات. «شیه‌کی خویناوی»، دواتر زانیم ئه‌وه‌ وشه‌ی ناو شیعریکی خانمی ماردینییه‌ و نزار ده‌لیتته‌وه‌ . من پیمگووت که ناتوانم هیچی بۆیکم، ده‌سه‌لاته‌کان لی‌ره‌ داخراوتر و مؤنترن له‌وه‌ی ئه‌و بیریان لیده‌کاته‌وه‌، ئه‌و شتانه‌ی له‌ سه‌ره‌وه‌ داوا‌ده‌کری‌ن ده‌بیټ جیبه‌جیبن، هه‌لوه‌شاندنه‌وه‌ی بریاریکی وه‌ها ته‌نیا له‌ده‌ست هه‌فالانی ئه‌نجومه‌نی بالادایه‌ . نزار هه‌ولیکی زۆریدا له‌ پێگای نمایش و خۆده‌رخستنه‌وه‌، له‌ هه‌ندێ که‌سانی بالā نزیک بییتته‌وه‌، ده‌یویست هه‌موو کاریکبکات له‌ده‌ست ئه‌و هه‌ستی پووتی و بی‌دفاعییه‌ ده‌ربازی بیټ که‌ تیکه‌وتبوو، ده‌یویست ئه‌و بریاری په‌وانه‌کردنه‌ی بۆ باشوور هه‌لبوه‌شینیته‌وه‌، چونکه‌ ده‌یزانی ئه‌وه‌ بریاری ناردنیته‌ی بۆ مردن. م‌رؤف که‌ ده‌هاته‌ شوپشه‌وه‌ هه‌میشه‌ پاش ماوه‌یه‌ک ئه‌و هه‌سته‌ی لادروسته‌ده‌بوو، ئاخۆ شوپش پتویستی پێیه‌تی یاخود نا، ئاخۆ ئه‌و ته‌نیا خۆراکی شوپشه‌ یان ده‌توانیټ به‌رزییته‌وه‌ و بییتته‌ فه‌رمانبه‌ر و له‌ پاشه‌پوژدا شوینیکی گرنگی له‌ ریزه‌کانی پێشه‌وه‌دا هه‌بیټ. به‌لام نزار ته‌نیا زمانه‌ هاره‌که‌ی و غه‌ریزه‌کانی باش ئیشیان نه‌ده‌کرد، به‌لکو بۆنیشی هیدی هیدی به‌ جوړیکی سه‌یر تیژده‌بوو، ئیستا به‌ ته‌واوی هه‌ترسییه‌ گه‌وره‌کانی سه‌ر ژیا‌نی خۆی بۆنده‌کرد و نه‌شیده‌ویست ئاسان خۆی بۆ مردن شل‌بکات. به‌ پوونی ده‌یبینی ئه‌و جوړه‌ په‌فتار و پاده‌رپینانه‌ی که‌ هه‌میشه‌ ئازادانه‌ و بی‌ترس نیشانداون، له‌م جه‌نگه‌له‌دا که‌ پره‌ له‌ پیاوانی ترسناک، پره‌ له‌ جه‌نگی نه‌یتی، پره‌ له‌ که‌سانی ده‌مام‌کدار، سوودیکی راسته‌قینه‌یان نییه‌ . لی‌ره‌ خه‌لکانیکی وه‌ها فره‌پووی

ده‌بینی، هه‌ستیده‌کرد چه‌ند ده‌مامک هه‌لگرت، چه‌ند به‌رده‌ماغ لادات
 ئه‌سته‌هه‌ بگاته‌ سه‌ر ڤوهه‌ ڤاسته‌قینه‌که‌یان. لێ‌رده‌دا قسه‌کردنی زۆر،
 خۆده‌رخستن، راده‌ڤرپینی ئازاد ده‌شیا زۆر ترسناک بن. من بییاکانه‌ به‌
 نزارم گووت «هه‌ڤال هه‌م دنیا گۆڤاوه‌ و هه‌م یارییه‌کان... واهه‌ستده‌که‌م
 لێ‌ره‌ به‌دواوه‌ دونیا زۆر زوو ده‌گۆڤیت و یارییه‌کانیش زۆر زوو
 ده‌گۆڤین، واپۆیسته‌ده‌کات ئیمه‌ش زوو زوو بگۆڤین، هه‌ڤال گیان چاریکت
 نییه‌ جگه‌ له‌وه‌ی که‌ بپۆیت و په‌یوه‌ندیکه‌یت به‌ مه‌فره‌زه‌کانی باشووره‌وه‌
 و له‌وئ بیر له‌ چاره‌یه‌ک بکه‌یت‌وه‌». قسه‌کانم هه‌م گالته‌پیکردن و هه‌م
 پیخۆشبوونیکی شاردراوه‌ی تێدابوو، من نزارم هه‌رده‌م له‌ دۆخی له‌
 خۆڤازیوون و غروردا بینیبوو، هه‌تا که‌ به‌گیراویش هینامانه‌وه‌ بۆ
 پسمان هه‌ر ئه‌و شکۆ و هه‌یه‌ت و ڤۆج بلندییه‌ی تێدابوو. ئیستا له‌
 ده‌ربه‌ندی ده‌مبۆران، زۆریه‌ی کادی‌ر و سه‌رکرده‌ و به‌رپرسه‌کان هه‌مان
 خودپه‌سه‌ندی و به‌رزینی ئه‌ویان هه‌بوو، هه‌ریه‌که‌یان خۆیان به‌
 ئه‌فسانه‌یه‌ک له‌ ئه‌فسانه‌ گه‌وره‌کانی شوڤشگێڤی ده‌بینی، له‌ به‌رئه‌وه‌
 نزار گوێگر و پێزگرتکی تایبه‌تی ده‌ست نه‌ده‌که‌وت، به‌وه‌شدا دۆست و
 هاوجیی ئه‌م ژنه‌ شاریه‌ شوخه‌ بوو، ئیتره‌یه‌کی نه‌ینی، بوغزیکێ قوول
 به‌رامبه‌ری له‌ هه‌موو سینه‌ و زگیکدا مه‌لاس بوو. به‌لام نزار ده‌یزانی
 ئیدی هه‌موو شتیک له‌ نێوان ئه‌و و ژنی دکتۆردا کوتایی هاتوه‌، که‌چی
 له‌ «ده‌مبۆران» له‌وه‌ نه‌که‌وت خۆی وه‌ک خۆشه‌ویستی نه‌غه‌ده‌ پیشانبدات،
 له‌وه‌ نه‌که‌وت داوا له‌ دواي داوا بۆ سه‌رۆکه‌کانی بنوسیته‌ تا له‌
 خۆشه‌ویسته‌که‌ی جیا نه‌که‌نه‌وه‌، له‌ نامه‌کانیدا خۆشه‌ویستی خۆی
 شاعیرانه‌، به‌لام به‌ زمانیکێ ڤه‌ له‌ زیاده‌ڤه‌وی و هه‌ستی ده‌ستکرد و
 وشه‌ی لوسکراو وه‌سفکردبوو، هه‌ولیدابوو داوا بکات شوڤش باوه‌شیکی
 گه‌رمی بۆ خۆشه‌ویستی هه‌بیت و لێی نه‌ترسیت. به‌لام باوه‌رناکه‌م
 نامه‌کانی گوێگر و خۆینه‌ری ئه‌وتویان له‌ ئه‌نجومه‌ن دۆزیبیت‌وه‌. بۆچوونه‌

دژ دین و نه یار به خودا و به نه خلاقه‌کانی بۆ نه و شوپشگێرانه‌ی
 دهر به‌ند شتیکی نوێ نه‌بوون، نه‌یده‌توانی هه‌مان سیحر و کاریگه‌ریان
 هه‌بیت، وه‌ک له‌وه‌یه‌ر له‌ دیوه‌خانه‌کانی مه‌نسور ئاغادا هه‌یانبوو، له
 هه‌ر شت گرنگتریش پێده‌چوو نه‌غه‌ده‌ ته‌واو بیتاگا بیت له‌وه‌ نه‌خشانه‌ی
 له‌ ژووره‌کانی ده‌مبۆراندای بۆ نزار چنرابوون. وام هه‌ستکرد له‌ ساتی له
 ساته‌کاندا خانمی ماردینی گه‌یشتبووه‌ نه‌و به‌وایه‌ی بوونی نزار لێره‌دا
 جگه‌ له‌وه‌ی پێگای سه‌فه‌ری پاسته‌قینه‌ی ناو نه‌م جه‌نگه‌له‌ی لێده‌گریت،
 شتیکی نه‌وتۆ ناکات. نه‌غه‌ده‌ هه‌ر له‌ سه‌ره‌تاوه‌ به‌ جوړیکی تایبه‌تی
 مامه‌له‌کرا، ژووریکی بچوک و تایبه‌تیان دایه‌ له‌ خانویه‌کی گونده‌کی
 گلێن و ساده‌دا که‌ بۆ میوانه‌ ژنه‌کانی دهر به‌ند دروستکرا‌بوو، بۆ نه‌و ژن
 و دایک و خوشکانه‌ی له‌ شاره‌وه‌ به‌دزییه‌وه‌ بۆ سه‌ردانی که‌سی خۆیان
 ده‌هاتن. ماله‌که‌ زۆر له‌ بنکه‌ی هه‌فال شێرخانه‌وه‌ دوور نه‌بوو. به‌وه‌دا من
 خواستی چاوه‌دیڕیم له‌ حوکمی خه‌و به‌هێزتریو، هه‌ر له‌ سه‌ره‌تاوه‌
 بریارمدا تا له‌ دهر به‌ند بم به‌ وردی چاوه‌دیڕی ده‌ورییه‌ری مائی خانم
 بکه‌م. هه‌ر له‌ سه‌ره‌تاوه‌ سه‌یرم لێهات که‌ ژنی دکتۆر ئاسان ده‌توانی‌ت
 به‌رگه‌ی نه‌م دنیا دل‌ه‌رق و ژووره‌ خنکاو و ژیانه‌ سه‌خته‌ی ده‌مبۆران
 بگریت. بۆ نه‌وه‌ی له‌ کێشه‌ی چێشت لێنان پزگاریبکه‌ن، هه‌ر له
 نیشه‌جیی سه‌رۆکه‌وه‌ بریار درابوو پۆژانه‌ پێشمه‌رگه‌یه‌ک له‌ خواردنی
 پێشمه‌رگه‌کان نان بۆ خانمیش بیات... من له‌و ماوه‌یه‌دا و له‌ دهره‌نجامی
 چاوه‌دیڕیه‌ به‌رده‌وامه‌کانی خۆمدا تێبینی نه‌وه‌م کرد که‌ ته‌نیا هه‌فال
 شێرخان و هه‌فال جافه‌رانی زۆر هاتوچۆی نه‌غه‌ده‌ ده‌که‌ن، زۆر له
 ژووره‌که‌یدا ده‌مێننه‌وه‌. به‌لام هه‌ستمکرد له‌ نێوان هه‌فال شێرخان و
 شیخ جافه‌رانییدا که‌ نه‌ویش کوڕیکی گه‌نجی به‌ قیافه‌ت و قوژیو، جوړه
 شه‌پکی نه‌ینی گه‌وره‌ دروستبووه‌، شیخ جافه‌رانی له‌و ماوه‌یه‌دا وه‌ک
 سه‌رکرده‌یه‌کی سه‌ربازی ئازا که‌ ژماره‌یه‌ک چالاکی گه‌وره‌ی بۆ شوپش

نه‌جامدابوو، ناوبانگیکی بیۆینه‌ی بۆ خۆی دروستکردبوو، له سه‌ره‌تای گه‌یشتنی ژنی دکتۆره‌وه به‌ده‌ربه‌ند پیوه‌ی دیار بوو که مه‌یلتیکی داغانی بۆ ئه‌م خاتوونه‌یه‌یه، به‌لام نه‌مبیسنبوو شیخ وه‌ک هه‌قال شیرخان ژنبارتکی فره‌مه‌یل بێت، له‌هه‌موو جیگا و شوێنێکدا به‌ر له‌وه‌ی مشووری خواردن و سه‌لامه‌تی بخوات، مشووری ژن بخوات. وه‌ک بیسنبووم، دکتۆر پیشتریش ویستبووی له‌هه‌موو جیگایه‌ک ناوی جافه‌رانی پسبکات و که‌سانی خۆی هاندابوو، چیرۆکی خراپی له‌سه‌ر دروستبکه‌ن و گومان بخه‌نه‌ سه‌ر پابوردووی و ئازایه‌تیشی بێنرخ و بچوک بکه‌نه‌وه، شتی‌ک که جافه‌رانی به‌رده‌وام ده‌بیسته‌وه و لێنینگه‌ران بوو. له‌پاستیدا ناوبانگ و خۆشه‌ویستی هه‌قال جافه‌رانی له‌ناو پیشمه‌رگه‌ و لای خه‌لک به‌جۆریک په‌ره‌یسه‌ندبوو، هه‌تا ئه‌ندامانی کۆمیته‌ی بالای سه‌ر به‌بیرو سڵیان لێده‌کرده‌وه، به‌تایبه‌ت هه‌قال جافه‌رانی خۆی هه‌ستیکی راسته‌قینه‌ی به‌هێزی خۆی هه‌بوو و له‌وه‌ش نه‌ده‌ترسا له‌گه‌ڵ هه‌چ که‌سی‌کدا بچێته‌ ململانیوه. ئه‌وه‌ی من سه‌رنجدا ئه‌وه‌بوو، که‌هه‌ر دووکیان به‌رده‌وام پۆژانه‌ سه‌ردانی خانمیان ده‌کرد و هه‌ندێجاریش به‌ناشکرا له‌به‌رده‌م ژووره‌که‌ی ژنی دکتۆردا له‌گه‌ڵیدا ده‌رده‌که‌وتن. به‌لام له‌ناوه‌وه‌ و له‌ژووره‌که‌ی ماردینیدا به‌ته‌واوی چی ده‌گوزه‌را، که‌س نه‌یده‌زانی. له‌و ماوه‌یه‌دا خانم چهند جارێک منی بانگکرد و هه‌موو جارێکیش قه‌سیده‌یه‌کی نوێی خۆی ده‌دامن و داوای لێده‌کردم له‌گه‌رانه‌وه‌مدا بۆ شار بیده‌م به‌هۆشه‌نگی بولبولیار، که‌له‌راستیدا یه‌کی‌ک بوو له‌وانه‌ی سه‌رسامیه‌کی قوولێ به‌هه‌ره‌ی شیعری نه‌غه‌ده‌خان هه‌بوو، به‌لام داوی له‌سێداره‌دانی هه‌قالان، بووبوو به‌دوژمنی‌کی ناشکرای شوێش و به‌ناوی‌کی خوازاوه‌وه‌ له‌گه‌ڵ هه‌ندێ که‌سی تردا گوفاریکی بچوک و نه‌ینیان بلۆده‌کرده‌وه‌ و به‌توندی په‌لاماری په‌ره‌یسه‌په‌کانی شوێشی نوێیان ده‌دا. من ئه‌وه‌دم له‌حیزبه‌وه‌ زۆر داوام لێده‌کرا شوێن و نیشته‌جێ و نه‌ینی بولبولیار بدۆزمه‌وه‌

و به جوریک له جوره‌کان کار بۆ له ناوبردن بکەم، بەلام ئەو تاکه
 فەرمانیکی حیزب بوو بۆم جێبه‌جێ نەدەکرا... هەر کات دەموست
 شتیکی بەد بەرامبەر ئەم گەنجە بکەم، هێژیکی نەینێی له ناخدا دەستی
 دەگرتەم، زەنگیکی سامناک له هەموو گیاندا لێدەدا. لەو ماوه‌یه‌دا چی
 کاریکی کوشتن و بە‌گرتدن و پ‌فاندنم پ‌ک‌خستبوو کەم تا زۆر سارد و
 بیکاریگەر و ئاسان بە سەر دەرون و خەیاڵدا پ‌ابوردبوون، کەچی هەر
 بموستانبایه‌ دژی بولبولیار شتیک بکەم ئەو زەنگە گەوره‌یه‌ له سەرما
 لێدەدا، جورە له‌رزیکی نەینێی دەیگرتەم، هەستیکی خراپی دڵ تیکە‌لبوون
 و هێلنج و سکچوونم توشدەبوو، بێئەوه‌ی بزانی بۆ. سەیریوو بەلام‌وه‌ کە
 ژنی دکتۆریش له‌ناو هەموو ه‌اوپ‌ئ و ه‌ف‌الە کچ و کەسە نزیکە‌کانی
 خ‌یزانه‌که‌یدا بولبولیاری ه‌ل‌ب‌ژارد‌بوو. من کە دەچووم بۆ لای خانم،
 ه‌ه‌ول‌م‌ده‌دا بزانی کە بارودۆخی چۆنە و له‌ دیمەن و قسەیدا ئەو شتانه‌
 بدۆزم‌وه‌ کە هەموو پ‌یاویکی راستەقینه‌ی ئاسایش بە‌دوایدا دەگەریت.
 هەر جاریکیش دەچووم و دەگەر‌ام‌وه‌، خانمی ماردینیم وەک کەستیکی
 بێباک دەبینی کە بە‌شیکی له‌ خەیاڵاتی شیعەر و بە‌شیکی له‌ خواستی
 ئەزموونکردنی در‌پ‌دانه‌ی ژیان و بە‌شیکی‌شی له‌ ساردییەکی بێمانا و
 بە‌سته‌ل‌ه‌ک ئاسادا ونبوو. من له‌ دەر‌به‌ندی دە‌م‌بۆران بە‌ت‌ه‌واوی ئەو
 ساردییه‌ ترسناکەم ه‌ه‌ست پ‌یکرد کە له‌ پ‌ۆخی خانم‌دا، ساردییه‌ک
 هاوشێوه‌ی ئەو ساردییه‌ بوو کە له‌ د‌ل‌ی خ‌ۆ‌دا ه‌ه‌بوو.

نە‌غ‌ه‌ده‌ له‌ قسە‌کانیدا ب‌ی‌زارییه‌کی ئەوتوی له‌ دەر‌به‌ند دەر‌نه‌ده‌ب‌ری،
 بە پ‌ی‌چه‌وانه‌وه‌ ه‌ه‌ستم‌کرد بە‌دیوێکدا ت‌ه‌واوی ج‌ی‌گا‌که‌ وەک مە‌مل‌ه‌که‌ت‌یکی
 شاعیری و خەیاڵی دە‌بین‌یت، ئەوه‌ی هەموو پ‌یاوانی دە‌م‌بۆران ت‌ه‌ما‌ح‌یان
 له‌ له‌شی‌تی ک‌ی‌شه‌یه‌کی وه‌های بۆ دروست نە‌ده‌کرد، بەلام کاتیک ناوی
 دکتۆر شیرخانی دە‌ه‌ینا نە‌غ‌مه‌یه‌کی گ‌ال‌ته‌جا‌پ و ب‌ی‌باک و کەم بە‌ها له
 دە‌نگ‌یدا بوو. جاریک راستە‌وخ‌ۆ ل‌ی‌م‌پ‌رسی «خانم ه‌ه‌سته‌که‌م دکتۆر

شه‌یدات بووه، پئیده‌چیت ته‌واو که‌وتبیتته عه‌شقی تۆوه... واهه‌ست ناکه‌م
 تۆ‌هه‌مان هه‌ستت هه‌بیت». بۆ‌یه‌که‌مجار به‌ده‌نگی پۆشن و سه‌دای
 ژنیکه‌وه به‌پوونی بزانییت چی ده‌ویت، بیته‌وه‌ی پووبه‌پوو سه‌یری ناو
 چاوم بکات گروتی «دکتۆر له‌و که‌سانه‌ نییه، به‌ویت شتیکم له‌گه‌لیدا
 ببیت». وشه‌کانی وه‌ک کریستال پوون و پۆشن و په‌ق بوون، به‌جۆریکیش
 به‌هیزبوون وام هه‌ستکرد له‌هه‌موو ده‌ریه‌نددا ده‌نگده‌داته‌وه. من له‌و
 ماوه‌یه‌دا که له‌ده‌ریه‌ند مامه‌وه، هیدی هیدی تی‌کچوونی باری ده‌رونی
 دکتۆر شیرخانیشم بینی، هه‌موو به‌پۆشنی هه‌ستمان به‌وه‌کرد که
 «ژنی دکتۆر» ئاره‌زوو و مه‌یلیکی زۆرتی به‌لای شیخ جافه‌رانیدا هه‌یه.
 من سه‌رنجدا هه‌ر یه‌کی‌ک له‌و دووانه‌ چاوی تایبه‌تی و پاسه‌وانی نه‌ینی
 خۆیان هه‌یه که سات دوا‌ی سات هه‌موو زانیاریه‌کیان بۆ ده‌گوێزنه‌وه،
 له‌شوینی‌کدا ئیتر پۆشنبوو که دکتۆر شه‌پی به‌ده‌سته‌پنانی نه‌غه‌ده
 ماردینی دۆپانده‌وه. من هه‌ستم نه‌ده‌کرد که‌سیان نه‌غه‌ده‌ ماردینیان
 خوشبویت، ئه‌و شتیک بوو که گرتن و رامکردن و ده‌سته‌مۆکردنی لای
 هه‌ر یه‌کی‌کیان مانایه‌کی په‌مزی هه‌بوو، من له‌یه‌کی‌ک له‌شيعره‌کانی
 خانمدا دپړیکی سه‌رنج پاکیشم بینی که نیشانه‌ی ئاگاداری خۆی بوو،
 دپړیک که پئیده‌چیت گرنگترین دپړی ژبانی بووبیت، هه‌ستیک له‌وانه‌یه
 هه‌میشه و هه‌میشه و تانه‌مپۆش له‌گه‌لیدا بیت، ئه‌و له‌شيعره‌کیدا
 نویسیبوی «من بۆ خوشه‌ویستی نیم، بۆ ئه‌وه‌م هه‌میشه داگیریکریم،
 داگیریکه‌م، له‌گه‌مارۆیه‌کی ئه‌به‌دیدا بم». من له‌دووره‌وه سه‌رنجده‌دا
 و ده‌مبینی که شکست هه‌فال شیرخانی توپه و شه‌رانگیزتر کردوه، کار
 گه‌یشته‌ ئه‌وه‌ی به‌هه‌فته‌یه‌ک به‌ر له‌گه‌پانه‌وه‌ی من به‌ره‌و شار، ژنی
 دکتۆر داوایه‌ک پیشکه‌ش به‌سه‌رۆک بکات و داوابکات له‌شیرخان
 بیپاریزیت. هه‌موو پیشمه‌رگه و دانیشتوانی ده‌مبۆرانیش دوو جه‌نگ و
 جه‌ده‌ل و پیاوه‌ل‌شاخانی گه‌وره‌ی نیوان هه‌فال جافه‌ران و دکتۆریان

بینی که وهخته‌بوو کاربگاته به‌رزکردنه‌وهی چهک و هینانه‌وهی میل و ته‌قه‌کردن، گهر ده‌موده‌ست هه‌فالانی نه‌نجومه‌نی بالآ نه‌که‌وتبانایه‌ته نئوانه‌وه و شته‌کانیان سارد نه‌کردبایه‌ته‌وه. له‌پاستیدا گهر له‌سه‌ره‌تاوه نه‌و دوو پلنگه‌په‌شی‌ئو ناو ده‌ریه‌ند نه‌بوونایه به‌داواکار و ده‌ستخواستنی خانم، ده‌شیا بوونی نه‌و له‌و ده‌ریه‌نده‌دا، کیشی‌گه‌وره‌تر بنیته‌وه. بوونی دکتور و جافه‌ران له‌بازنه‌ی یه‌که‌می گه‌مارۆده‌رانی خانمدا وایکرد نه‌وانی دی بترسن و ناو میدبن و پاشه‌کشه‌بکه‌ن، هه‌ردووکیان له‌دپترین سه‌رکرده سه‌ربازبیه‌کانی شوپش بوون، ناویان به‌جوړیکی به‌رده‌وام ده‌هات و له‌سه‌ره‌وه‌ی لیستی نه‌و داواکاروانه‌دا بوون که به‌غدا بو سه‌ریان ده‌گه‌را، هه‌ردووکیشیان به‌پۆحیکی شوپش‌گه‌پانه‌وه له‌گه‌ل سوپای فاشیسته‌کان و دوژمنانی حیزیدا شه‌پرانده‌کرد، چه‌نده‌ها جه‌نگی گه‌وره‌یان دیبوو، دووان بوون که‌س گومانی له‌کورده‌په‌روه‌رییان نه‌ده‌کرد، ده‌رگیربوونی ئیستایان له‌سه‌ر نه‌غده‌ماردینی، نیشانه‌یه‌کی تر بوو بو جه‌نگی تایبه‌تی نئوانیان، جه‌نگی دوو که‌س که هه‌میشه به‌کیکیان ده‌یه‌ویت هه‌نگاوێک له‌پیش نه‌وی دییه‌وه بیت. من د‌ل‌نیا‌بووم شیرخان له‌وانه نییه ئاسان بگه‌پتته دواوه، ژنی دکتور لای نه‌و، ته‌نیا ئافره‌تیک نه‌بوو بیه‌ویت له‌گه‌لیدا بخه‌ویت، به‌لکو شویتیک بوو ده‌بیت داگیربکات، ترۆپکیک بوو، بنکه‌یه‌کی گرنگی سوپابوو، خالیکی گرنگی ناو جوگرافیا خه‌یالییه‌که‌ی خۆی بوو، که ده‌بوو ده‌ستی پیابگات. ده‌بیت بلیم که هه‌ردووکیان چ هه‌فال جافه‌ران و چ دکتوریش، له‌شی نه‌ویان وهک پنتیکی گرنگ له‌شه‌پکی ستراتیژیدا سه‌یره‌ده‌کرد. به‌ر له‌وه‌ی من بگه‌پتته‌وه بوو شار، سه‌رۆک بوو نه‌وه‌ی شه‌ر له‌ده‌مبۆران دووربخاته‌وه، فه‌رمانیدا شیخ جافه‌ران هاوێ له‌گه‌ل هه‌موو هیزه‌که‌ی و خانمی ماردینیشدا بگوژنه‌وه بوو هه‌رمیک ده‌که‌وته دووری په‌نجا کیلومه‌تره‌وه له‌بنکه‌کانی ده‌مبۆران. نه‌و بریاره بوو دکتور وهک شکستی کۆتایی و ته‌واوه‌تی وه‌ها‌بوو،

هه‌نگاوێک بوو هه‌موو ئومێدیکی له‌و ده‌سه‌نده‌وه و خانمیشی له‌ سه‌ر سینییه‌کی زێر پێشکەش به‌ جافه‌رانی ده‌کرد، که به‌شتیک له‌ شانازی و که‌میکیش شه‌رمه‌وه پۆلی عه‌شیق و دۆستی خانمی له‌و نێو چیا و سه‌خته‌زه‌مینه‌دا وه‌رگرتبوو. ماردینی بێته‌وه‌ی خوداحافیزی پاسته‌وخۆ و پووبه‌پوو له‌ من بکات، نامه‌یه‌کی مالتاواپی بۆ ناردم و به‌ تکاوه‌ نویسیبوی که له‌ گه‌ڵ گه‌رانه‌وه‌مدا بۆ شار شیعهره‌کانی پاده‌ستی بولبولیار بکه‌م و گه‌ر شتیکی که‌میش له‌ پێزم بۆ نه‌و هه‌یه ئاگاداری نه‌و بم. نه‌و هه‌یه که‌مجار بوو هه‌ستبه‌که‌م خانم هه‌ستیکی تایبه‌تی به‌رامبه‌ر بولبولیار هه‌یه، به‌لام نامه‌که و شیعهره‌کان هه‌چ شتیکیان ده‌رباره‌ی چۆنیتی نه‌و هه‌سته‌ تێدانه‌بوو، ئایا هه‌ستی هاوڕێیه‌که به‌رامبه‌ر هاوڕێیه‌که، هه‌ستی ژنیکه‌ بۆ کوڕیکی گه‌نج، هه‌ستی خانمیکی زه‌نگین و بیکێشه‌یه به‌رامبه‌ر هه‌زارترین کوڕی دنیا، هه‌ستی ژنه‌ شاعیریکه‌ بۆ خوێنه‌ریکی قوول و راسته‌قینه‌ی خۆی... یان چی؟.

که به‌ره‌و شار گه‌رماوه، ته‌نیا شتیک پێمبوو شیعهره‌کانی ژنی دکتۆر و ده‌فته‌ری پرسی یاداشته‌کانی خۆم بوو، که له‌و ماوه‌یه‌دا به‌ ورده‌کارییه‌کی شه‌یتانی و به‌ شیوازیکی میکروۆسکۆپی دوا‌ی هه‌موو قسه‌وباس و چیرۆکیکی ناو ده‌مبۆران که‌وتبووم، پۆژانه‌ی په‌ره‌سه‌ندن و گۆڕان و پێکدادانی نێو په‌یوه‌ندی سێ کوچکه‌ی خانم و جافه‌رانی و شیرخانم تۆمارکردبوو... که گه‌یشتمه‌وه‌ شار و له‌ دووره‌وه‌ خانووه‌ کۆنکرێت و شه‌قامه‌ بێپۆحه‌کانم بینی، که دووباره‌ کلاو و پۆستالی سه‌ربازه‌ عه‌ره‌به‌کانم لێده‌رکه‌وته‌وه، هه‌ستمکرد بۆ ماوه‌یه‌کی درێژ پێویستیم به‌ پشوو... گه‌رماوه‌ بۆ ژووره‌که‌ی خۆم و خه‌وتم و بۆ یه‌که‌مجار له‌ خه‌مدا بینیم نزار ئیدریسیان کوشتووه‌.

باله کان

هیدی هیدی باله کانم ناپه‌هه‌تیانده‌کردم ... دوو ته‌نی گه‌وره‌بوون که کیشیکی مادیدی نه‌وتویان نه‌بوو، به‌لام کیشیکی ده‌رونی قورسیان ده‌خسته‌سه‌ر شانم. له‌ پنگای یه‌کک له‌وه‌نه‌رمه‌نده‌ شتوره‌کارانه‌وه که نه‌وکات له‌ ده‌زگای راگه‌یاندنی حیزب ئیشیده‌کرد، ویستم هه‌ندیک وینه‌ی فریشته و نه‌هریمه‌نم ده‌ستبکه‌ویت و به‌پیی نه‌و نیگاران، باله‌کانی خۆم هه‌سه‌نگینم و بزاتم له‌ چ چه‌شنه‌ بالیکن، من گومانیکی قوولم هه‌بوو بووبیتمه‌ فریشته، به‌لام بۆ دۆزینه‌وه‌ی هاوده‌ردیک، جگه‌ له‌ خه‌یالی نیگارکیشان، جیگایه‌کی دیکه‌م به‌بیردا نه‌هات تیا بگه‌پیم. له‌ و باوه‌په‌دا نه‌بووم که پیش من ئاده‌میزادیک تووشی ده‌ردی و بووبیت و جووتیک بالی نه‌بینراو، بیکش، بیسوود به‌و چه‌شنه‌ له‌ پشتی روابن. زۆر هه‌سه‌رهم له‌وه‌ ده‌خوارد که تووشی ده‌ردیک بووم ته‌نیا پاله‌وانی ناو نه‌فسانه‌کان و فیکه‌ری ناو تابلۆکان تووشی دین، ده‌مگوت، خودایه‌ من بیکه‌سه‌یه‌کی ناچیز، بۆ ده‌ردیکی و خورافیم ده‌ده‌یت. نیگارکیشه‌که‌ی هاوپیم به‌ خۆی و هه‌ندیک دۆستی نزیکی که له‌ شار ده‌ریان و پاسپارده‌ی نه‌ویان به‌ هه‌ند وه‌رده‌گرت، وینه‌ی ژماره‌یه‌کی زۆر فریشته‌و شه‌یتانی بالداریان بۆ په‌یداکردم، که پیکرا به‌ جوړیک تیکه‌ل و پیکه‌لبوون سوودم لی نه‌بینین، له‌ راستیدا زۆریه‌ی نه‌هریمه‌نه‌کان بالیان وه‌ک بالی شه‌مشه‌مه‌ کویره‌ و ابوو، به‌س بالی من وانه‌بوو، بالی من له‌ بالی قازیکی سپی ده‌چوو، قازیک له‌ سنووری گه‌شه‌ی خۆی ترازابیت و زۆر گه‌وره‌ بووبیت. هه‌ندی کات به‌راستی ترسی نه‌وه‌م لیده‌نیشت، نه‌وه‌ی ئیستا ده‌بینم و ده‌گوزهریت، سه‌ره‌تای

گورپانکارییه‌کی ترسناکی سهرتاپای جه‌ستم بیّت و دواچار له بری فریشته، بیم به قازنکی زه‌به‌لاح، به‌لام زوو خۆم هتورده‌کرده‌وه و خودی باله‌کانیشم به وپتنه‌ی خه‌یالی نه‌خۆشی ئهم ماوه‌یه و به‌کاری دهردی دیرینی گومان له خۆکردنم ده‌زانی. به‌گشتی هه‌رچهند ده‌مروانی نه‌ده‌کرا من بووبیتمه‌ فریشته، له‌و ماوه‌یه‌دا که باله‌کانم دهرکه‌وتن من وه‌ها له دل‌په‌قی و بیباکیدا نوقم‌بووبووم، بێمیشکییه‌کی گه‌وره‌ده‌بوو گه‌ر پاداشتیکی وه‌ها له‌ خودا چاوه‌پروانبکه‌م. ئه‌وده‌مه‌ ده‌یان کاری کوشتن و پفاندن و گرتن و به‌گرتدانه‌م بۆ حیزب جێبه‌جێکردبوو، ئه‌وانه‌شی که بووبوون به‌ قوربانی داو و ته‌پکه‌ کوشنده‌کانی من هه‌موویان گونا‌ه‌باری ترسناک نه‌بوون، ئه‌و سالانه‌ حیزب جگه‌ له‌ دل‌یکی په‌ق هیچی تری له‌ من نه‌ده‌ویست، منیش بێته‌وه‌ی بیر له‌ هیچ بکه‌مه‌وه‌ ئه‌و دل‌ په‌قام پێشکه‌ش به‌ هه‌فال و سه‌رۆکه‌کانم ده‌کرد. گه‌رچی باله‌کانم قورساییان نه‌بوو، به‌لام هێدی هێدی هه‌ستم‌ده‌کرد، کیشیکی دهرونی وه‌ها سه‌ختیان هه‌یه، خه‌ریکه‌ بۆم هه‌لنه‌گیرێن... له‌ پۆیشتندا نه‌مه‌ده‌توانی وه‌ک جاران گورج بم، هه‌ندیچار خۆم وه‌ک بالنده‌یه‌کی نه‌خۆش ده‌هاته‌ به‌رچاو که باله‌کانی وه‌ها شو‌پ و قورس ده‌بن چیت‌ر جو‌له‌ی بۆ ناکرێت، له‌ زۆر دانیشتندا به‌ مه‌به‌ست چیرۆکی خه‌یالی‌م دروست‌ده‌کرد و ده‌م‌گووت ناسیاوێکم هه‌یه‌ ده‌لێت هه‌ندێ مۆفی بال‌داری بینیه‌ و وا ئیدیعاده‌کات مۆفکه‌لیک هه‌ن وه‌ک فریشته‌ بالی نه‌بینراویان هه‌یه. که ئه‌و قسانه‌م ده‌کرد ده‌وه‌ستام تا بزانه‌م کاریگه‌ری قسه‌کانم چیده‌بیّت، به‌لام هیچ چیرۆکیکم ده‌نگدانه‌وه‌ی ته‌واوی نه‌بوو، هیچ که‌س شته‌کانی به‌ بایه‌خ‌وه نه‌ده‌بیست و به‌ هه‌ندی نه‌ده‌زانی. به‌لام من دل‌نیا‌بووم که‌مینه‌یه‌کی نه‌یننی هه‌یه‌ باله‌کانم ده‌بینن، دل‌نیا‌بووم. ئیستا به‌ دل‌نیا‌یه‌وه‌ هه‌مووتان ئه‌و شه‌وه‌ سه‌یر و عاجباتیه‌تان له‌ بیره‌ که‌ هۆشه‌نگی بولبولیار دوا‌ی هه‌لکه‌ندنی گۆپی خۆی ئاماژه‌ی به‌ مندا و گووتی، هه‌فال جه‌نگیز، ئه‌و

شتانە دەبینم کە بە پشتی تۆوەن. ئەو بە من وەک کرانەوێ دەرگای ئاسنینی قەلایەکی ئەفسانەیی بوو، وەک ئەو بوو بۆلبولیار و یردێکی سێحراوی بخوێنیت و سەری تەلیسمیتکم بۆ هەڵداتەوێ. ئەو شەوێ دوای تێڕیارانکردنی هەسیب، من خۆم گەیاندە بۆلبولیار لە زیندانە کەیدا، دەمو دەست پێمگوت «ئەو بالانەێ من تۆی پزگارکرد، گەر ئەو بالانەێ من نەبایە ئێستا مردبوویت، ئێستا تۆ لەو دنیا بوویت، پێمبێت چی دەبینیت و چۆن دەبینیت؟». بۆلبولیار هەمیشە هێمن بوو، هەمیشە ئاسەواری هێمنییەکی کۆنتر لە ئێستاش لە سەر دەموچاوی بوو. گەرچی کوشتنی هەسیب تەواو گرژیکردبوو، بەلام لەو پیاوانە بوو کە نایانەوێت لە بەردەم هیچ شتێکدا ترساو و سلۆک دەربکەون. بێشەوێ ڕوو بە ڕوو سەیرمبکات گوتی «بالەکانت لەوێ گەورەترن کەس نەیانبینیت». من بە بێزارییەوێ سەیرمکرد و گوتم «بۆلبولیار، من ماوەیە کە ئەم بالە مەلعونانە پادەکێشم، تا ئێستا هیچ کەس نەیبینیون تۆ نەبیت، بەوێدا دەتوانی بالەکانم ببینیت، دەشتوانیت پێمبێت چیین. من لێتی ناشارمەوێ، کە ژانم بە هۆی ئەوانەوێ بووێ بە ترس و گومانێکی سەخت. بۆلبولیار، من چیم... پێمبێت، من فریشتەم یان شەیتان؟». ئەمجارە بە وردی سەیریکردم و بە نیشکاشیدا دیاریبوو لە گەورەیی و هەییەتی بالەکانم پادەمێنیت، کەمێک وەستا و گوتی «گەر تۆ خۆت نەزانیت چیت... فریشتەیت یان شەیتان من چۆزانم؟». دەبێت بڵێم ئەو سا بۆلبولیار هێشتا نەچوو بوو کەشتی فریشتەکان، هێشتا پێی نەخستبووێ ناو دنیا داخراو و سەیرەکی پێزانی مەلەکبێنەوێ. بەلام بە هەمان ساردییەوێ، گوتی «من لەم چەند ساڵەدا ژمارەیهک مۆفی بالدارێ وەک تۆم بینیوێ، بەلام زۆرەیی ئەوانەێ دەیانبینم خۆیان لە توانایاندا نییە بالەکانی خۆیان ببینن، سەیرە کە تۆ دەتوانیت. منیش وەک تۆ وەهام، شتێکی ئەوتۆ نازانم، بەلام چەند سالیکی لەمەوێر

دووچار فریشته‌یه‌کی پاسته‌قینه‌م بینی، باله‌کانی ته‌واو وه‌ک بالی تو وه‌هابوون، ناوی مه‌هدائیل بوو، مه‌هدائیلی فریشته». ئه‌وه به‌که‌مجارم بوو له ژياندا ناوی مه‌هدائیلی فریشته ببیستم. وه‌ک بیه‌وئیت من دتوانه‌بکات، به‌ساردیی‌وه گووتی «مه‌هدائیل تاکه که‌سیکه ده‌توانیت پیمان بلّیت ئه‌م بالانه چیین... به مه‌رجیک بتوانین بیدۆزینه‌وه، په‌نگه منیش ته‌نیا که‌سبم بتوانم مه‌هدائیل بدۆزه‌وه... به‌لام من له یه‌ک شت دلنیام، ئه‌ویش ئه‌وه‌یه که تو فریشته نیت، هیچ یه‌کیک له ئیوه فریشته نییه، شوپشه‌که‌تان جگه له‌وه‌ی بووه به کارخانه‌ی شه‌یتان هیچی تر نییه، تو ئه‌مشه‌و که‌سیکی بیگونا‌هت کوشت. ئیوه به‌رامبه‌ر هه‌ر فاشییه‌ک که ده‌یکوژن که‌سیکی بیگونا‌هیش ده‌کوژن». که‌رچی منیش دلنیا‌بووم فریشته‌نیم، به‌لام قسه‌که‌ی که‌میک برینداریکردم. بئنه‌وه‌ی گوئیده‌م ئازار و توره‌بوونی ئه‌و له سه‌ر غه‌می خۆم پۆیستم و پرسیم «به‌لام چۆن بتوانین ئه‌و که‌سه بدۆزینه‌وه که باسیده‌که‌یت». «نازانم، جگه له‌وه‌ی چاوه‌روانیبه‌که‌ین هیچ پێگایه‌کی ترمان نییه... ئه‌و ده‌توانیت پیمان بلّیت ئیوه چیین. تو یه‌کیک نیت له سه‌رانی ده‌زگای ئه‌منیه‌تی شوپش به‌رۆ و بیدۆزه‌وه». دوا‌ی ئه‌و قسانه، توره‌بوونیکی سه‌یر بولبولیاری داگرت، سه‌رانی شوپشی وه‌ک تاقمیکی چه‌ته ناوزه‌دکرد که جگه له زیادکردنی ئازار و دروستکردنی شه‌پی بی‌سوود و گوینه‌دان به ئینسان، کاری تریان نییه. به توره‌یی‌وه سه‌یری‌کردم و گووتی شوپش لای ئیوه ئه‌وه‌یه شه‌یتان ده‌ریکه‌ن و خۆتان بچنه جیگا‌که‌ی، گرفته‌کان ئه‌وه‌یه نه‌گه‌یشتونه‌ته پله‌وپایه‌ی شه‌یتان، ئه‌وانه‌ی به ناوی ئازادییه‌وه ده‌بن به پیاو‌کوژ و دیکتاتۆر هه‌زارجار له‌وانه به‌دترن که خۆیان وه‌ک دیکتاتۆر له دایکه‌ده‌بن... به‌عسییه‌کان چه‌نده نرخ له سه‌ر ژیا‌نی مرۆف و که‌رامه‌ت و ئازادی داده‌نن، ئیوه‌ش هه‌ر ئه‌وه‌نده دایده‌نن، به‌هه‌مان بیتاکی مرۆف ده‌کوژن، به‌هه‌مان بیتاکی ئازارده‌ده‌ن، به‌هه‌مان بیتاکی

بە نىۋو ژيان دەكەون و جگە لە دەسەلاتى خۆتان، ھىچ شتىك نابىنن. بولبوليار بە جۆرىك تورەبوو كە پىشتەر بەوجۆرە نەمدىبوو، دواترىش زۆر كەم لە دۆخى وەھادا كەوتە بەرچاوم، بەلام ھەتا لەوپەپىي توپەييدا، ھىمنى پوخسارىي و ئارامى نىگاكانى لەدەست نەدەدا. دەمزانى ئەمشەو چ ئازارىكى قولمان تىدا چاندوو، دەمزانى كارى كوشتنى ھەسىب لە ناخيدا شەپۆلان دەدات.

بولبوليار، دواي ھەلۆھشانى ئەو شانە دىرىنەي غەمپاشا و لە سىدارەدانى ھاوپىكانى، لەگەڵ نزيكى دەگەنجى دىكەدا لە پىكخراوئىكى نھيتى بچوكدا كاريكردبوو كە باوەريان بە شۆپىشى چەكدار و ئازارى مەرۆف و كوشتن نەبوو. ھەك دواتر بە تەواوي تىگەيشتم، شۆپىش لە تىگەيشتمنى ئەواندا لە دوو بەش پىكدىت، مانگرتنىكى گشتى و گەورەي ھەموو كۆمەلگا لە دەسەلات، دووم دروستكردنى كۆمەلگايەك خالى لە ترس وە خالى لە ھەموو جۆرە ئازاردانىكى مەرۆف بۆ مەرۆف. كۆمەلىك خەلكى يۆتۆپىست بوون كە ھەرگىز نەياندەتوانى پىگايەكى پۆشن بۆ جىبەجىكردنى خەيالاتە سياسىيەكانيان بدۆزنەو، من ئەوكات بۆچوونەكانيانم بە ترسناك و لادەر و كوشتندە دەزانى، باوەپم وابوو مەرۆف دەتوانىت دژى جۆرىك لە ترس و لە ئازار شەپىكات، بەلام خۆي گەر نەتوانىت ترسناك بىت، نەتوانىت ئازارى دوژمنەكانى بدات، چۆن دەتوانىت دونيا بگۆرپىت. باوەپىكى قولم بەوھبوو مەرۆف تەنيا دەتوانىت خۆي و ھاوپىكانى لە ترس و ئازار بپارىزىت... ئەركى شۆپىشگىپ، ھەموو شۆپىشگىپىك ئەوھىە كە پەرزىنىك بەدەورى خۆي و ھاوھباتەكانيدا دروستبكات، ھىچ كەس ناتوانىت ببىت بە پاسەوانى ھەموو مەرۆفەكان، چونكە ياساي گەورەي خۇپاراستن ئەوھ نىيە لە مالى خۆتدا دانىشيت و چاوەپوانى ھاتن يان نەھاتنى دوژمن بكەيت، بە پىچەوانەوھ ئەوھىە ببىتە دەري و بەرلەوھى پەلامارتىدەن پەلامارتىدەيت، بەرلەوھى بىكوژن بكوژىت،

بەرلەوێ ئه‌و له‌ تۆ به‌هێزترییت، خۆت ئاماده‌بکه‌یت، به‌ر له‌وێ زنجیر بکه‌نه‌ ده‌ست و پێت، زنجیر بکه‌یته‌ ده‌ست و پێیان، به‌رلەوێ بته‌کن به‌ کۆیله‌ بیانکه‌یته‌ کۆیله‌، به‌ر له‌وێ پێبینین به‌ پشتملتا تۆ پێبینیت به‌ پشتملیاندا... ئه‌وه‌ یاسای ئه‌به‌دی پێکه‌وه‌ژایانی مرۆفه‌کان بووه‌ و هه‌رواش ده‌مینته‌وه‌. بولبولیار پۆمانسییه‌ک یان یۆتۆپیستیکی خه‌یالۆی بوو، که‌ له‌ قوولایی بیروپاکانیدا باوه‌ری وه‌ها بوو مرۆف فریشته‌یه‌ک له‌ ناخیایه‌تی، ئه‌و فریشته‌یه‌ زیاتر له‌ هه‌موو یاساکانی سیاسه‌ت و ئایین و ئابووری و ئه‌خلاق ده‌توانیت یارمه‌تی مرۆف بدات بۆ باشکردنی ژیان، دواتر له‌ وتاریکی ناو گۆفاره‌که‌یاندا «کله‌یه‌کان» په‌ره‌گرافیکێ درێژم له‌ نویسنی ئه‌و خۆینده‌وه‌ که‌ گه‌ر ته‌واو یادم بیت، مانا که‌ی به‌وجۆره‌ لیته‌دا دووباره‌ تۆمارده‌که‌مه‌وه‌ «شۆرشگێڕ ئیشی ئه‌وه‌یه‌ ئه‌و مرۆفه‌ی ئیستا ئازار ده‌کێشیت، له‌ ئازار دووربخاته‌وه‌. ئه‌و که‌سیکه‌ له‌ نیوان جه‌لاد و قوریانیدا ده‌هه‌ستیت، ناهێلێت شمشیری جه‌لاد بگاته‌ گه‌ردنی ئه‌وانه‌ی بپیاره‌ بکوژین... ئیشی ئه‌وه‌یه‌ له‌ نیوان بکوژ و کوژراودا بوه‌ستیت، له‌یه‌کیان جیابکاته‌وه‌، نه‌هێلێت به‌ریه‌کبه‌کن، تا ده‌که‌ینه‌ ئه‌و ساته‌ی تێیدا جه‌لاد ده‌گاته‌ ئه‌و راستیه‌ی که‌ ئیتر پتویست ناکات که‌س بکوژیت، جه‌لاد دلنیا ده‌بیت و ترسه‌کانی ده‌ره‌وێته‌وه‌، جه‌لاد ئه‌و سامه‌ی ده‌شکێت گه‌ر وایزانیته‌ نه‌بووه‌ جه‌لاد ده‌بیت ببیته‌ قوریانی. جه‌لاد ئه‌و کات ده‌بیته‌ جه‌لادی ئه‌به‌دی که‌ دلنیا بوو گه‌ر نه‌بووه‌ جه‌لاد ئه‌و وێتر له‌ جیگای ئه‌و شمشیر هه‌لده‌گریت و ده‌بیته‌ جه‌لاد... هه‌رکات دلنیا بوو که‌ ئه‌و وێتر نایه‌وێت ببیته‌ جه‌لاد له‌وه‌ده‌که‌وێت جه‌لاد بیت. شۆرشگێڕ جه‌لادی جه‌لاده‌کان نییه‌، به‌لکو که‌سیکه‌ کاری ئه‌وه‌یه‌ جه‌لاد ئارامبکاته‌وه‌، هێمنی بکاته‌وه‌، ترسی بشکێنیت، برۆی به‌ خۆی و به‌ ئینسان به‌هێزیکات، له‌ ته‌نها یی خۆی ده‌ریه‌هێنیت، پێیبلێت گه‌ر شمشیره‌که‌ی دابنیت و ببیت به‌ یه‌کێک له‌ ئیعه‌ خوشمانده‌وێت».

بۆچوونەکانی بۆ من کاریگەریوون، بەلام خەیاڵی و ئەستەم، من ئەواو پێچەوانەی ئەو دونیام دەبینی، شۆرشگێڕ لای من ئەو کەسەبوو کە شمشیرێک دەداتە دەست قوربانییەکان و پێیاندەلێت بەر لەوێ جەلادەکان سەرئان بپەرێن سەریان بپەرێن. هیچ شۆرشێک بێسەرپەپاندن نییە، گەر سەر نەتلیتەو، گەر خۆین وەک تۆفان هەلنەستیت، گەر خائینەکان تیرباران نەکری، هیچ لەم دونیایە ناگۆرێت. شۆرشگێڕ شمشیرێک دەداتە دەست قوربانی و دەلێت سەری هەموو ئەوانەش بپەرێن کە لەوانەیە سبەی ببن بە مەترسی بۆ تۆ، پێیدەلێت گەر نەبیت بە جەلاد هیچ ڕێگایەکت لە بەردەمدا نییە، ئەو نەبیت کە ببیتە قوربانی. من و ئەو سەر بە دوو دونیای جیاواز بووین، من دەمتوانی وەک دوژمن و نەیار بێباک پێینێم بە سەر هەر سەرتکدا و بپۆم، پێینێم بە سەری ئەو و هەر ئادەمیزادێکی تردا و چاویلکێم و تێپەرم، بەلام لە سەرەتاوە هەستەمەکرد جگە لەم دوژمنایەتی، شتیکی تر لە نێوانماندا... ئەو شەو لە توتنباغی چیرۆکی ئەو فریشتە و نە لە نێوانماندا سەریهەلدا، ئیستا دلتیابووم بەبێ بولبولیار ئەستەم بەگمە هەقیقەتی خۆم. ئەستەمە بزانم من چیم، من کیم، ئەم بالانەی پشتم چ مانایەکیان هەیە؟ بە جۆرێک لە جۆرەکان وەلامی هەموو پرسیارە گەرم و گەورەکانی ژيانم کەوتبوو دەستی ئەم کوڕە پێشن و هێمنە، کە لەم ساتەو دەبوو ئاگادارییم.

ئەو پۆزە کە هێرشێکی وا توندی کردە سەر شۆرش، من ئارەزوویەکم نەبوو وەلامیبەدەمەو، ئەوێ لە پووی سیاسییەو پۆمانسییەکی بێکەلک بوو، شتیکی لەو راستییە نەدەگۆڕی کە من پێویستم پێیەتی. ئەوکات کە گیرابوو، بەمەبەستی ئەو هاتبوو دەری، هاوڕێکانی لە ڕێخراوەکەدا پەشیماننکاتەو، کە پێکرا بریارباندابوو واز لە خەونەکانیان بهێنن و لە ڕێگای ئێرانەو بەرەو ئەوروپا بەرێکەون، تاکە دوو کەسێک ئەو

بیرۆکه یەیان قەبوول نەبوو، ھەسیب و بولبولیار بوون، دواچاریش نەیتوانیبوو ھەفائە ناوئەمێدەکانی پەشیمانبەکاتەو و تەنیا و تەنیا مابوونەو، لەو ساتەدا کە ھەسیب کوژرا، تەواوی ئەندامانی دیکە ی پێکخراوە کە لە قەرەنتینە کە ی ئۆردوگای پەناھەندانی کەرەجدا، نزیک تاران، چاوە پوانی ئەو بوون ئاغای شەھیدی بەرپرسی ئەمنی ئۆردوگا، گەشت و قسەیان لێوەربگریت. دوا ی کوشتنی ھەسیب و ھەستانی گۆفاری کلپەکان و ھەلۆھەشاندنەو ی پێکخراوە بچووکە کەیان، کە ئەمجارە بەتەمبوون بێ خوێنچستن ژیان و میژوو بگۆن. بولبولیار جاریکی تر نەگەڕایەو بۆ ناو چوارچێوە ی کاری گروھ ی... لەو بەدواش زۆر تەنھا بوو. مەن دوا ی دوو شەو مانەو ی دیکە لە زیندانی توتەنباغی ئازادمکرد، ئازادکردنی ئاسان نەبوو، ماوہیەکی درێژیو حیزب بەدوایەو بوو. ھەفائ شێرخان گەرچی ھیچ کات پووبەپوو نەیدیوو، بەلام سەلێکی گەورە ی لە ناوی دەکردەو، ئەو ی حیزب ماوہیەکی درێژە لە دوا ی دەگەریت و بۆ ناگیریت، ئەو ی توانیویتی لە ناو شاردا بە نھێنی بژی، ئەو ی جیاوازییەکی نەوتۆ لە نێوان شۆپشگێرەکانی حیزب و فاشییەکانی دەسەلاتدا ناکات و راشکاوانەش دەینوسیت، ئەو ی پێیوایە شۆپش لە خوێنڕێژییەکی بێسوود و ھێستیری و نەخۆشانەدا نوقمبوو، کردبوو بە نوێنەری چۆرێک لە ئادەمیزاد گەر تەشەنەبکەن و لەداهاتوودا ژمارەیان زۆریت، بە ئەخلاق ی پاسیف و لاوازیەستی خۆیان شۆپشگێرێکی تووشی شوکی وێژدان و ھەرەسی ئێرادە دەکەن. بەلام لای ھەندێک لە سەرانی شۆپش، بولبولیار ھەر تەنھا مەترسییەکی پەمزی نەبوو، بەلکو نیشانە ی زیرەکییەک و وردەکارییەکی خەتەرناکیش بوو. مەن پاپۆرتێکی زۆر نھێنی و تاییبەتم بۆ سەرۆک نوسی و ئەو ھۆیانەم پوونکردەو کە وایانکردووە بولبولیار ئازادبکەم. دەمزان ی گەر سەرۆک لە مەدا پشتم نەگریت، لەگەڵ ھەندێ لە بەرپرسەکانی تردا تووشی

دەردەسەرییەکی گەورەدەبم . بەو دا دڵنیابووم سەرۆک نرخیکی گەورە لە
سەر رازیکردنی دڵی عەشایەرەکان دادەنیت، درۆیەکم تاشی و کوشتنی
هۆشەنگم وەها شوپەند که مەترسی ئەوێ لێدەکریت حیزب لە شەری
گەورەو بەئالینیت . هەلبەت نزیکای دایکی بولبولیارم لە بنە گەورە
یەکیک لە عەشرەتەکانووە بە هەلزانێ و ئەو چیرۆکم لێدروستکرد،
که کوشتنی بولبولیار خێڵەکانمان لێهاندەدات و تووشی دەردەسەری
گەورەمان دەکات . سەرۆک زۆر لەو دەترسا دڵی عەشایەرمان لێپەنجیت،
شتی وەها لەرزێ لێدەهێنا و خەو و خۆراکی لێهەرامدەکرد . من لە
نامەکه‌مدا بۆ جەنابیان ئەو شەم باسکرد که بولبولیار چیتەر که‌ستیکی
بیوێه و پێکخواوەکیان سەرلەبەر لێکترازاوه و بوون و نەبوونی بۆ ئێمە
و هەکو یەکه . نامەکه‌م بە شێوازیکی وەها وردەکار و پەوانبێژانە نوسی،
کاریگەرییەکی خێرای لە سەرۆک کرد و بێئەوێ شتیکی ئەوتۆ بیستمەو،
کێشە ئازادکردنی بولبولیار بە هێمنی تێپەڕی . هەرچەند لە سالانی
دواتر دا زۆرجار که هەندێ لە کادیسانی زویر لە حیزب هەڵدەهاتن، که
دەکەوتنە هەڵدانه‌وێ پەڕە تاریک و ترسناکەکانی میژووی حیزب، لە کۆپ
و مەجلیسی خۆیاندا، لە یاداشتەکانیاندا، کوشتنی هەسیبیشیان دەناوە
ئەستۆی من و وا چیرۆکەکیان دەگێڕایەو که من لەو شەو ترسناکە
توتنباغیدا بولبولیارم پزگارکردووە و هەسیبم کوشتوو، ئەوان منیان وەک
عەلی کیمیایی شۆریش وێناوەکرد و هەندێکیان زۆریە ئاوانەکانی ئەو
سالانەیان بە منەو دەنوساند . من ئەو ناشارمەو که پزگارکردنی
بولبولیار لای من هۆیەکی زۆر نەهێنی و پالێنەریکی زۆر تاریکی هەبوو،
هەمیشە دەستیکی نادیار وایدەکرد خۆم لە ئازاردانی ئەو بپاریزم . بەر
لە ئازادکردنی لەگەڵیدا پێکەوتم و پەیمانم لێوەرگرت هەرکات شتیکی
زانی و بوونەوێکی بالدارێ بینی، ئاگادارمبکاتەو ... هەستمکرد ئەوێ
ژیانیم پزگارکردووە، دووبارە تەمەنم بۆ نوسیوەتەو، کاریگەریکی بەهێزی

نییه و دواى ئەو شەو پەنگە پتر قیزی لە من بێت و خۆی لە سیبەرم لابەدات، دڵنیابوم بە شتێک لە نەفرەتەوێ لێمەپوانیشت و وەک یەکیەک دەمبینیشت کە دونیام پەر لە ئازار کردووە. بەلام لە پال ئەو نەفرەتە قوولەدا لە کەسى خۆم، هەستەمکرد زۆر بۆی گرنگە لە بالەکانم تێیگات. من لەو شەووە دەبوو بولبولیار لە هەموو بەلایەک بپاریزم، چونکە ئێتر چەندە بالەکانم گەورەبانایە، چەندە بینراوتر و سپیتر و پۆشنتر دەریکەوتبانایە، من ترسم زۆرتر و ناچارم قوولتر دەبوووە. لەو دەمەدا هەر کارێکی گرنگم بۆ شوێش ئەنجامدایە، هەمیشە چرکەیهکی نەپنی لە ناخەووە دەهات، چرکەى ترازانی ددانى قفلێکی گەورە کاتیەک یەکیەک ژمارەیهکی راست لێدەدات و هێدی هێدی کرانەوێ دەریکەیهکی گەورە و ئەستور و نەباز زامەندەکات.

چۆن دکتۆر موستەفا شوکاکی یەکەمجار فریشتەى یینی؟

لە زیندانى ئەمن، دکتۆر موستەفا شوکاکیان بە جۆریکی درێندانە ئەشکەنجەدا، بەو دەدا دکتۆر شتیکی نەدەزانی ددانى پێدانیشت و نەپنییهکی نەدەزانی بیدرکینیشت، ماوێ ئەشکەنجەدانى درێژتر و درێژتر دەبوو، لەو ماوێ دەدا لیفیتانت هەندێجار لەگەڵ جەلادە عەرەبەکاندا بەشدارى ئاھەنگەکانى ئەشکەنجەدانى دەکرد. لیفیتانت هەر لەوانەو فێربوو چۆن نینۆک دەربەینیشت، چۆن ئاو دەرخواردی زیندانەکان بەدات و توند زەکرەریان بەستیت تا دەگاتە ئەوێ میزەلانیان بەقەیت، چۆن مرقوف ئوتوودەکات، چۆن وەک جلی پیس هەلێدەخات، چۆن وەک بەشتین دەیجەپینیشت، چۆن وەک گۆرەویی دەیگوشیشت، چۆن وەک پێلار

بزم‌ارپژیده‌کات. لیفیتانت تاده‌هات له سرده‌ستی عه‌ره‌به‌کانه‌وه وان‌هی
 ئەشکه‌نجه‌دانی زیاتر ده‌خویند. زۆرجار دواى ئەشکه‌نجه‌دان، ده‌چووه
 ژووره‌کەى دکتۆر و ئەو هه‌والانەى پێده‌گه‌يانده که له سه‌ر ژنه‌کەى
 ده‌یزانیته، له سه‌ر پاگردنى، له سه‌ر نيشته‌جی‌بوونى له ده‌مبۆران،
 له سه‌ر شه‌پى هه‌ئال شێرخان و شێخ جافه‌رانى له سه‌رى. هه‌موو
 جارێکیش پێده‌گه‌وت «ئەو ژنه ئیتر مۆلکى تۆ نییه، گه‌ر پۆژیک
 له‌ده‌ست ئەو ده‌سته‌وتاقمه‌ تراز، ده‌که‌وێته ده‌ستى من، له به‌رئەوه
 ژنه‌که‌ت له به‌ریکه». دکتۆر تا له زیندان نه‌هاته‌ده‌رێ بپوای نه‌کرد
 و نه‌یزانى هه‌موو قسه‌کانى لیفیتانت و هه‌موو حه‌رفیکى که ده‌رباره‌ى
 نه‌غه‌ده‌ى ژنى گووتویتی دروستبوون. دواى شه‌ش مانگ ئەشکه‌نجه‌ى
 به‌رده‌وام، به‌عسییه‌کان له سه‌ر پۆشنایى پاپۆرتى پیاوانى خۆياندا
 له ناو شوێشه‌وه، گه‌یشتنه ئەو بپوایه‌ى دکتۆر هه‌چ نازانیت و خۆى
 په‌یوه‌ندییه‌کى به‌ پێخراوه‌که‌وه نییه و کارى ئەو و کارى ژنى دوو شتى
 جیاوازن. که دکتۆر هاته‌ده‌رێ تارماییه‌کى بپۆج بوو، ئەو شه‌ش
 مانگ هه‌موو هه‌یز و جۆله و توانایه‌کیان تێدا کوشتبوو، له هه‌ر شتیش
 کوشنده‌تر ئەو چپووکانه بوو که ناسیاوه‌کانى ده‌رباره‌ى نه‌غه‌ده بۆیان
 ده‌گه‌تپایه‌وه. له‌و شه‌ش مانگه‌دا توانیبووى یه‌ک شت بکات، دۆخى رۆحى
 خۆى له ناوه‌وه هه‌نده قایمبکات بزانیت جارێکى تر به‌رگه‌ى ژيانى
 سه‌ر زه‌وى بگه‌یته‌وه. که به زامدارى و وه‌ک نیه مردوویه‌کى هه‌له‌هاتو
 له دۆزه‌خ گه‌یشته‌وه مائى، ده‌رگای سالتۆنه‌کەى شکانه و چووه ژوورێ.
 هه‌ر به یه‌که‌م نیگای له سالتۆنه‌ دێرین و ئارامه‌کەى جاران، تێگه‌یشت
 که نه‌غه‌ده‌ى چهند خۆشده‌وێت، چهند به‌ریده‌کات، چهند ئاره‌زوویه‌کرد
 ئیستا له ئامه‌زیدا بێت. یه‌که‌م ته‌له‌فۆنى له‌گه‌ڵ دکتۆر جه‌لال ماردینیدا
 کرد، له‌و زیاتر هه‌چ که‌سێکى له دونیادا شک نه‌ده‌برد هه‌والی ژنه‌کەى
 خۆى لیبهرسیت، ده‌نگى دکتۆر جه‌لال تێکشکانێکى قوول و حه‌سره‌تێکى

گه‌وره‌ی تیدابوو، ئه‌ویش له‌و ماوه‌یه‌دا له‌ پیاویکی به‌ ویقاره‌وه بووبوو به‌ که‌سیکی بێهه‌یه‌ت و تێکشکاو، باوکیکی شه‌رمه‌زار که‌ شوپشگێڕیتی و شاعیریتی که‌که‌ی له‌ لای به‌رته‌قای ئه‌و به‌دناوییه‌ نه‌بوو که‌ ئیستا له‌ هه‌موو جینگایه‌ک به‌دوایه‌وه‌ بوو، به‌ غه‌مکی نۆژه‌وه‌ چیرۆکی پۆیشتنی نه‌غه‌ده‌ی له‌ گه‌ڵ نزار ئیدریدا بۆ گێڕایه‌وه‌ و به‌ ده‌نگی پیر و نوساو که‌ هه‌چی له‌ ده‌نگی ئه‌و دکتۆر جه‌لاله‌ی جاران نه‌ده‌چوو، گووتی «نه‌غه‌ده‌ له‌ بیریکه‌. کوری خۆم نه‌غه‌ده‌ له‌ بیریکه‌، ئه‌وه‌ی له‌ نێوان ئێمه‌ و تۆدا هه‌بوو ته‌واو». پۆزانی دواتر دکتۆر شوکاکی پۆشن و پووتنتر راستی هه‌موو قسه‌کانی لیفتاننتی بۆ ده‌رکه‌وت. ئیستا ده‌چوو هه‌ر جینگایه‌ک چاوانی خه‌ڵک به‌دوایه‌وه‌ بوون، چرپه‌چرپانی ده‌بیست، شیوه‌ی سه‌یرکردنیان پڕیوو له‌ گومان و به‌زه‌یی و سووکایه‌تی. تا نه‌گه‌ڕایه‌وه‌ بۆ خه‌سته‌خانه‌ به‌ ته‌واوی نه‌یزانی که‌وتۆته‌ چ جه‌ه‌نه‌میکه‌وه‌ و چۆن بۆ ئه‌بد پایه‌کانی ژیا‌نی پوخواون و بووه‌ به‌ که‌سیک ناتوانیت جارێکی دی وه‌ک جاران قایم و دلنیا له‌ سه‌رپێی خۆی به‌ستیت.

ژیا‌نی بیمارستان بۆ دکتۆر جه‌ه‌نه‌می ته‌واو بوو، نه‌یزانی ئه‌و هه‌موو هه‌فته‌ و مانگه‌ ترسناکانه‌ی چۆن برده‌ سه‌ر. مسته‌فا شوکاکی، پێیان ده‌گه‌وت مێردی ژنه‌ هه‌لگیراوه‌که‌، دکتۆره‌ ریسواکه‌ی بیمارستان، ئه‌و پیاوه‌ی نه‌خۆش و یاوه‌ری نه‌خۆش هه‌موو سه‌یریده‌که‌ن و که‌ ده‌بیینن ده‌که‌ونه‌ چرپه‌چرپ، کوپه‌ ناسک و جوانه‌که‌ی جاران که‌ ئیستا جگه‌ له‌ نیگایه‌کی تێکشکا و دلێکی تێکشکاو خاوه‌نی هه‌یج نییه‌. به‌لام نازانم بلێم له‌ به‌ده‌ختی ئه‌و بوو یاخود له‌ خۆشبه‌ختیدا که‌ ناگری ترسناکی جه‌نگ بلێسه‌ی سه‌ند، ئیدی ده‌بوو وه‌ک دکتۆرێکی سه‌رباز په‌یوه‌ندی به‌ به‌ره‌کانی شه‌په‌وه‌ بکات. له‌و ماوه‌یه‌دا که‌ له‌ بیمارستان بوو، پۆژیک نه‌وا ماردینی خوشکی نه‌غه‌ده‌ هات بۆ لای، له‌ راستیدا

نه‌وا نه‌یده‌زانی بۆچی چووه بۆ لای ئەم پیاوه، چ کارێکی پێیه‌تی، ده‌یه‌وێت چی پێبلێت، به‌لام ئاره‌زوویه‌کی قوولی هه‌بوو دواى ئه‌و زیندانه دووردریژه دکتۆر شوکاکی ببینیت، شتیکی نه‌یتنی ده‌یجولاند بزانیته، دواى ئه‌و ئازاره ترسناکانه‌ی بینوویتی، دکتۆر چی به سه‌رهاتووه، ده‌موچاوه منداڵانه‌کی ماوه، پێکه‌نینه پاکه‌کی ماوه، بالا باریکه‌کی وه‌ک خۆیه‌تی؟ له‌ دلی خۆیدا ده‌یویست یه‌کجار ماچیبکات و پێبلێت گه‌ر منت بخواستایه هه‌رگیز زیانت به‌وجۆره نه‌ده‌بوو، به‌لام دلنیا‌بو نه‌ده‌توانیت ماچیبکات، نه‌ده‌توانیت ئه‌و قسه به‌مانایه‌شی پێبلێت. له به‌رئه‌وه ته‌نیا ده‌چوو بۆ ئه‌وه‌ی ببینیت، بۆ ئه‌وه‌ی ئه‌و فزوله‌ کچانه کوشنده و خنکینه‌ره‌ی خۆی به‌مړینیت، بۆ ئه‌وه‌ی ناچاریبکات هه‌ستبکات ئەم نه‌غه‌ده‌ی خوشکی نییه، ئەم که‌سیکی تره، کچیکی تره، دلێکی تری هه‌یه، قوولیش وه‌ک هه‌ر که‌سیک له‌ نزیکه‌وه ئاگاداری هه‌موو شتی بیت هاوسۆزی ده‌ردیتی... سه‌ره‌تا زۆر ده‌ترسا دکتۆر ده‌ریبکات، دلنیا‌بو له‌ ناخی دلی خۆیدا نه‌فره‌ت له‌ هه‌موو ماردینییه‌کان ده‌کات. به‌لام دکتۆر کوپێکی به‌پێز و هێمن بوو، توانای ئه‌وه‌ی نه‌بوو له‌گه‌ڵ که‌سدا وه‌ها په‌ق و لیخوڕ بیت، شه‌رمی و هێمنیه‌کی پێگای ئه‌وه‌یان لێده‌گرت پووبه‌پوو که‌س بشکینیت و ئازاری هه‌چ بوونه‌وه‌ریک بدات. راسته دانیشته‌که‌یان سارد بوو، نه‌ نه‌وا ویستی قسه به‌ خوشکه‌کی بلێ له‌به‌ر دلی دکتۆر و نه‌ دکتۆریش ویستی قسه به‌ ژنه‌کی بلێ، له‌به‌ر دلی نه‌وا. هه‌ردووکیان هه‌ندێ شتی گشتیان گۆریه‌وه و نه‌وا گوتی که‌ پۆزانی زیندان زۆر غه‌می ئه‌وی خواردوه و به‌ دلنیا‌یه‌وه سه‌لامه‌تی ئه‌وی وه‌ک سه‌لامه‌تی خوشکه‌کی لاگرنگ بووه و هه‌رچیه‌ک بووینت و هه‌ر چیه‌ک ببینت ئه‌وا جێگای ئه‌و لای ئەم تابه‌تییه. دکتۆر هه‌موو قسه‌کانی وه‌ک میهره‌بانی خانمێکی ناسک و دلگه‌وره وه‌رگرت که به‌ راستی له‌ میحه‌ته‌ی تێده‌گات و به‌ سوپاسێکی زۆره‌وه سه‌ردانه‌کی

نه‌وای خیرا کوتایبی پته‌ینا و وه‌هاش مالاوایی لی‌کرد وه‌ک نه‌وه‌ی نه‌وه
 دوا به‌کتر بینینیان بیت. له راستیدا دکتۆر له حالیکدا نه‌بوو بتوانیت
 بیر له ئافره‌تیکه‌ی تر یان هه‌ر به‌گشتی بیر له ئافره‌ت بکاته‌وه،
 نه‌خو‌ازا بیر له خوشکی نه‌و ژنه‌ بکاته‌وه که نه‌و هه‌موو به‌دبه‌ختی و
 شه‌رمه‌زارییه‌ی به‌سه‌ردا هه‌یناوه. چ‌ه‌ند هه‌فته‌یه‌ک دوا‌ی نه‌و سه‌ردانه‌ی
 نه‌وا، دکتۆر له پاسیکه‌ی درێژدا به‌پ‌ی‌گ‌اوه‌ بوو بۆ یه‌که‌م بیمارستانی
 مه‌یدانی له گۆره‌پانه‌ خویناوییه‌کانی جه‌نگدا. سالانیک دواتر که نه‌زموونی
 نه‌و چ‌ه‌ند ساله‌ی جه‌نگی بۆ گ‌ی‌ر‌امه‌وه، گه‌رچی من خۆم مندالی ناو
 خوین و کوشتن و برین بووم، به‌لام گه‌وره‌یی کاره‌ساته‌که و سامناکی
 دیمه‌نه‌کان، منیشیان له ناخه‌وه هه‌ژاند و به‌ بیستنی چیرۆکه‌کانی،
 چاوانم پ‌ر‌پ‌وون له فرمیتسک، شتیک دواتر ده‌م‌گ‌ی‌ر‌ایه‌وه بۆ به‌لاغه‌تی
 غه‌م‌گ‌ینی دکتۆر، نه‌وه‌ک بۆ ناسکی و پ‌ر‌ سۆزی دل‌ی خۆم. دکتۆر
 وه‌ک ده‌ی‌گ‌ووت له بیمارستانه‌کانی جه‌نگدا ده‌موچاوی راسته‌قینه‌ی ژیا‌نی
 بینیبوو، له‌و بیمارستانانه‌دا سه‌دان ده‌ست و قاچی په‌پ‌وی بینیبوو،
 له‌وئ نیشی به‌یه‌که‌وه نوساندنه‌وه‌ی م‌و‌ف‌ی هه‌لاه‌لا بووه، به‌لام نه‌وه‌ی
 له جه‌نگدا ته‌واو دکتۆری هه‌ژاند، بینینی فریشته‌کان بوو. یه‌که‌مین
 فریشته‌ی له‌خه‌سته‌خانه‌ی عه‌سکه‌ری کو‌ت بین‌ی. شه‌ویکیان سن ژه‌ن‌رالی
 برینداری سوپایان هه‌ینا، دکتۆر له سه‌ر ته‌ختی ژووری نه‌شته‌رگه‌رییه‌که
 به‌ک‌ی‌کیانی بین‌ی و بۆ ساتیک و‌پ‌ی و گ‌ی‌ژییه‌کی له‌ناکاو دایگرت، سه‌ره‌تا
 وایده‌زانی چاوانی تیکه‌لوپ‌یکه‌ل و پ‌یشکه‌وپ‌یشکه‌ ده‌که‌ن، ژه‌ن‌راله‌که‌ دوو
 بال‌ی ژۆر گه‌وره‌ی هه‌بوو، ژۆر، به‌لام دکتۆر شوکا‌ک سه‌رنجیدا که جگه
 له‌و هه‌چ که‌سیکی تر له تیمی پ‌زیشکییه‌که‌ نه‌و بالا‌نه‌ نابین‌ن. دوا‌ی
 نه‌شته‌رکارییه‌کی درێژ، ژه‌ن‌راله‌که‌ نیوه‌شه‌و له پ‌ی‌خه‌فی خویناوی خۆیدا
 مرد... که دکتۆر چ‌و‌وه سه‌ر لاشه‌که‌ی تادوا راپۆرتی خۆی بنوسیت،
 باله‌کان نه‌مابوون. دکتۆر له هه‌چ شتیک تینه‌گه‌یشت، له هه‌چ شتیک.

کۆی دیمەنەکانی بە دەرهنجامی ماندوو بوونیکی قوول و بە سەرەتای لە دەستدانیکی سروشتی و چاوەڕوانکراوی عەقڵی خۆی لە قەڵەمدا، بە لām دواتر کە دابەزێبە ناو سالتۆنی گەورەیی بیمارستانە کەووە سەر سیمە بوونی دەیانجار گەرەتر بوو، لە سالتۆنە کە دا مەخلوقێکی ماندوو و سەپ و زامدار و بەلداری گەورەیی بینیوە، فریشتە یەک کتومت بە ژەنرال دەچوو، هەمان دەموچاوی هەبوو، وەک ئەوێ ژەنرال لە قاوشە کە دا مەردبێت و لە سالتۆنە کە دا بەوێنەیی فریشتە یەکێ نوێ زیندوو بوو پیتهو. دکتۆر سەرەتا وای بە خەیاڵدا هات ئەو دیمەنە ئێوە بە رابەری سەر سیمە وەستاوە، ساتی وەرگەڕانی مەخلوقێکە لە ئادەمیزادەووە بۆ فریشتە. بە لām فریشتە کە لە بوونە وەرێکی خودایی پاک و نوێ نە دەچوو، بە پیچەوانەو لە سوچیکی سالتۆنە کە دا وەک هەر نەخۆشێکی دیکە ئێوە ناو ئەم بیمارستانە مەلعونە ماندوو کە وێبوو. وەک نە توانیبت بچۆلێت، وەک ئەویش دوا سات و دوا چرکەکانی ژیاڵی خۆی بژی... دکتۆر کۆمەکی کرد و چوو ژیاڵی و بێتەوێ کە سەبیبینیبت خستییە پەدە یەکێ چۆلەو و دایبۆشی و لە ئەجزاخانی خەستەخانە هەندێ دەرمان و گیراوی هیزبەخشی هێنا و بە هێمنی دەرخواردی دا... فریشتە کە هەمان دەموچاوی ژەنرالی هەبوو، بە لām هێمنتر و نەرمتر دەردە کەوت، ژەنرال تا ساتی مردنی پوخساریکی عەسکەری پەق و بیگیانی بوو، لە ساتی مردنیشدا هێشتا هەروا دیاربوو وەک لە مەیدانی جەنگدا راست و چەپ فەرمانی هێرش دەریکات، بە لām فریشتە کە لە کەسیکی ناو مێد و غەمگین و پەژمور دە دەچوو.

فریشتە کە ئێوە ژەنرال، یە کە مین فریشتە ئێوە ژیاڵی دکتۆر بوو، شەو دکتۆر بە هۆی ماندوو بوونی پۆژەووە خەوت و تا نزیکی خۆر کەوتن بە ئاگا نەهاتەو. کە بە ئاگا هاتەووە راستەوخۆ چوووە رەدە چۆلە کەووە و فریشتە کە ئێوە بینی.. فریشتە ماندوو زامدارە کە ئێوە شەو، فریشتە ئێوە ژەنرال،

وهك ئه‌و چۆن به‌جێیه‌شتبوو، چۆن دایپۆشی بوو، مردبوو.

فریشته‌كه‌ی ژهنراڵ مرد بێته‌وه‌ی هیچ نه‌ینیه‌ك بۆ دكتور موسته‌فا شوكان ئاشكرابكات. به‌لام ئه‌وه سه‌ره‌تای ده‌ركه‌وتنی تواناكانی دكتور بوون بۆ بینینی سه‌ریازه‌ی بالداره‌كان و فریشته‌كانیان. له‌و پۆژه‌ی به‌دواوه له‌ به‌ره‌كاندا، له‌ ناو به‌یماره‌كاندا، له‌ ناو ئوردوگا و شوینی كۆبوونه‌وه‌كانی سوپادا، مه‌خلوقی بالدارای ده‌بینی، بێته‌وه‌ی تیابنگات و یاخود بزانیته‌ چی له‌م دونیا سه‌یره‌دا ده‌گوزهریته‌. دواچار به‌ر له‌ گواستنه‌وه‌ی بۆ به‌یمارستانی سه‌ریازی شاری خۆمان به‌ مانگیك، دكتور ئه‌و ته‌نیا فریشته‌یه‌ی بیننی كه‌ له‌ گه‌ل خۆیدا هێتایه‌وه‌ بۆ شار. فریشته‌یه‌كه‌ی گه‌نج بوو ناویان نا ئه‌بدائیل، فریشته‌ی مولازمێك بوو، به‌ ته‌نیا له‌ به‌یمارستان به‌جێماوو، دكتور له‌ رپواقه‌ی گه‌رمه‌كانی هاویندا چه‌ندی‌ن جار به‌ په‌شو‌كاوی بینیبووی، بێته‌وه‌ی بویرته‌ی خۆی لێنزیكباته‌وه‌. به‌لام شه‌ویكیان، دوا‌ی پۆژیکه‌ی پر له‌ ئیش و عاره‌قه‌ و جه‌ناڵی، گه‌راییه‌وه‌ بۆ ژوره‌كه‌ی خۆی له‌ به‌یمارستان، ده‌رگاكه‌یكرده‌وه‌، گلۆپی ژوره‌كه‌ی هه‌لكرد، بیننی ئه‌و فریشته‌یه‌ خه‌سته‌ و نیوه‌گیان له‌ سه‌ر جیگاكه‌ی ئه‌م خه‌تووه‌. دكتور به‌بینینی ئه‌م فریشته‌یه‌ له‌ پێخه‌فی خۆیدا، هێنده‌ی تر بێچاره‌ و ده‌سته‌پاچه‌ بوو، نه‌یده‌زانی چی بلیته‌ و چی بکات، ئایا هه‌لبێستێته‌ یان لێگه‌پێ بخرێته‌؟ ... ئه‌و شه‌وه دكتور بۆ خۆی جیگا‌یه‌كه‌ی له‌ سه‌ر زه‌وییه‌كه‌ راخست و له‌ ئه‌بدائیل گه‌را تا به‌یانی هێمن و ئاسوده‌ بخرێته‌. به‌یانی بۆ یه‌كه‌مجار دانیابوو ئه‌م فریشته‌یه‌ زمانی هه‌یه‌ و ده‌توانیته‌ قسه‌بکات. فریشته‌كه‌ هه‌قیقه‌تی خۆی بۆ ئاشکراکرد و چیرۆکی خۆی بۆ گێڕایه‌وه‌، یه‌ك یه‌ك هۆکانی هه‌لهاتنی خۆی بۆ به‌یانکرد. دیاره‌ دكتور هه‌ر وایه‌زانی له‌ خه‌ودایه‌، وایه‌زانی جه‌نگ کاری له‌ عه‌قلی کردوه‌ و تووشی دۆخیکه‌ی شیزۆفرینی بووه‌. تا ماوه‌یه‌کیش ئه‌بدائیلی ته‌نیا به‌ ده‌ستکردی فه‌نتازیا نه‌خۆشه‌کانی خۆی

و حوکمه هه‌له‌کانی خه‌یال ده‌زانی، پئیوابوو ئهم فریشته‌یه ده‌ستکردی نه‌دازیاریکی ناوه‌وه‌ی خۆیه‌تی تا هاوسه‌نگییه‌کی خه‌یالی له‌ نێوان چاکه و خراپه‌ی مرقفدا بو پابگریت.

ئه‌زموونی سالانی پابوردووی دکتۆر به‌ کێشانی نیگاریکی تال و ترسناک بو مرقف دوایی هاتبوون، خیانه‌ت، زیندان، ئه‌شکه‌نجه، جه‌نگ، هه‌لاهه‌لابوونی ئینسان، ته‌نیایی، پوچی... دکتۆری به‌سته‌زمان له‌وه زیاتر چی له‌ ژیان و له‌ دۆستان بینیبوو. دکتۆر تووشی جوړه‌ ناو میدی و په‌شبینیه‌کی وه‌ها ترسناک بووبوو، جگه‌ له‌ ئاره‌زووی مردن، ئاره‌زوویه‌کی تری نه‌بوو. چه‌ندجاریک هاتبووه‌ سه‌ر برپای خۆکوشتن، به‌لام ترسنۆکییه‌کی نه‌یتی و بی‌هیزییه‌کی قوول و هه‌ست به‌ پوچییه‌کی کوشنده‌تر له‌ پوچی ژیان ده‌ستیان ده‌گرت و نه‌یاند هه‌یتشت خۆی بکوژیت. به‌لام ئه‌و پێگا جه‌هه‌نه‌مییه‌ی دکتۆر پێیدا هاتبوو، ئه‌و هه‌موو ئازار و سووکایه‌تییه‌ی پێیکرابوو، ئه‌و سه‌رپێدانان و پێسواکردنه‌ی تاسه‌ر ئێسقان چه‌شتبووی، گه‌یاند بوویانه‌ ئه‌و برپایه‌ی مرقف بوونه‌وه‌ریکی نارێک و ژیان ده‌فه‌ریکی کوشنده‌یه‌. ئێستا ده‌رکه‌وتنی ئهم فریشته‌یه‌ی به‌ سه‌ره‌تای شیتیبوونێکی پێویست و ناچار ده‌زانی تا بتوانیت بژی. دکتۆر له‌و ماوه‌یه‌دا به‌رده‌وام ده‌ستی له‌ سه‌ری خۆی ده‌دا و ده‌یگووت «شیتیبووم، زۆر باشه‌ که‌ شیتیبووم، باشترین شته‌ که‌ شیتیبووم». زۆرجار دکتۆر و تیمارپێچ و نه‌خۆشه‌کان ده‌یانبینی سه‌ری داخستوه‌ و ده‌پوات و له‌به‌ر خۆیه‌وه‌ ده‌لێت «شیتیبووم». له‌یه‌که‌م ساته‌وه‌ دونیای فریشته‌کانی وه‌ک دونیایه‌کی ناوه‌کی و تایبه‌تی خۆی سه‌یرکرد، وه‌ک به‌شێک له‌ شیتیه‌ک که‌ ده‌توانیت له‌ ژێر ددانی ئه‌و مه‌کینه‌ گه‌وره‌یه‌ ده‌ربه‌هێنیت که‌ ناوی عه‌قله‌. چیرۆکه‌کانی «مولازم ئه‌بدائیل» «که‌ به‌رده‌وام وای ناوده‌نا»، لای دکتۆر جێگای باوه‌ر نه‌بوون، پێی زه‌حمه‌ت بوو باوه‌ر به‌بونی فریشته‌یه‌ک بکات له‌ ئینساندا، به‌لام ئه‌بدائیل هه‌تایه‌

سەر ئه و برۆایه ی گهر فریشته یه ک له ناخی ئه ویشدا نه بیټ، چۆن
 دواى ئه و چاره نوسه ره شه، دواى ئه و هه موو ئازاره ناهه قه، دواى ئه و
 هه موو خه نه ره کوشنده یه ی سهر دل، ده توانیټ ژیان پزگاربكات و پڭا
 له ئازارى ئه وانى تر بگریت. تاكه ته فسیریكى دکتۆر ئه و بوو كه ئه م
 سال دواى سال شیتتر ده بیټ، ئه و شیتیه شی کۆمه کیده کات نه رمو
 نیانى خۆی نه دۆپنیټ. ئه و تاكه دکتۆریكى بیمارستان بوو به هه موو
 هیز و كه ره سته یه ک هه ولیده دا ئه وانى تر ئازاریان نه بیټ، گهرچى خۆی
 باوه پى به مروف و ژیان نه مابوو، به لام به رده وام به خۆی و بیستۆكه
 پزیشكى و به روانكه سپیه كه یه وه له پاگردن دابوو بۆ ئه وه ی ئازارى
 ئه وانى تر كه مباته وه و هانیانبدات بژین و برۆای خۆیان وه ك ئه و به
 مروف له ده ست نه دهن. هه موو ده یانبینی هه فته دواى هه فته بارودۆخى
 ده رونی دکتۆر به ره و خراپى ده پوات، دکتۆر زۆر له شیتى نزیكه ده بووه .
 به وه دا به رپۆه به رى خه سته خانه هاوسۆزى بوو، گه لیك دللى به چیرۆكه
 غه مگینه كه ی ده سووتا، زۆر هه وللى بۆدا بیگوازیته وه بۆ شاره كه ی خۆی
 و له وئ سوچیكى هیمنى له خه سته خانه ی سه ربازى بده ن. دواى چه ند
 هه ولئىك، پۆژىك عه قید نه جەفى فه رمانى گواسته وه كه ی دایه ده ست،
 له وئ پتویستیان به دکتۆریك بوو كوردی و عه ره بى باش بزانیټ،
 دکتۆریش كه سیكى گونجاو بوو بۆ ئه و پۆسته . ئه و فه رمانه بۆ چه ند
 سه عاتیك دللى دکتۆرى زۆر خوشكرد، به خوشبه ختییه كه وه كه له
 میژبوو نه یدیبوو باوه شی به مولاژم ئه بدائیلدا كرد « هه لّبه ت نازناوى
 مولاژم ئه بدائیل دره نگتر په یدابوو» پئیگوت «عه بد، خوشبه ختانه
 ده گه رپینه وه بۆ باكوور». گهرچى دکتۆر ده یزانى له وئ هه موو دووباره
 وه ك كه سیكى بئگه رامه ت ته ماشایده كه ن، وه ك پیاویكى سووك و بیجورم،
 وه ك یه كئىك كه حىكایه تى ژنه كه ی به سه تا هه تا هه تابه بیشكىنه وه
 و سووكایه تى پئیكه ن، وه ك ژنحیزیكى ئه به دى. به لام هه رچۆنئىك بیټ

ئەو زەلیلەییەى لەم دونیا زۆر خۆیناوییهى خەستەخانەى عەسکەرى کۆت لاچاکترە، لە ناو ئەم هەموو دەست و سەر و قاچە پەڕیوانەدا چیتەر نەیدەتوانى بژى. گەر بگەرێتەوێ شار، هەندیک شەو دەتوانیت پشوو بدات، خۆى مەستبکات، لە جینگایە کدا بنوێت و خۆینى سەرباز و ئەفسەرە زامدارەکان هەوای ژووڕەکەى بە بۆى مردن پەرنەکەن... لە هەموو شتێکیش گەرنکتر لەوانەى شتگەلێکى نوێ دەربارەى نەغەدە بزانیت کە دەیه‌وێت بیزانیت.

هەرچى پەییوەندى بە نەغەدە ماردینییه‌وه هەیه، دکتۆر دۆخێکى دەرونى ناکۆکى هەبوو، ئەو سەدەها شەو بیرى لە هەموو چرکە و ساتەوێختەکانى ژيانى خۆى لەگەڵ ماردینیدا کردبوو، سات بە سات بە سەر هەموو شتێکدا چووبوو، لە ساتى مارەکردنەو تا ئەو دەقیقەیهى ئەم بە دەستى پیاوێکانى لیفیتانتەو لە بەردەرگای مالى خۆیان گریا. گەشتبوو ئەو بڕوایەى نەغەدە لە هیچ چرکەیه‌کدا لەگەڵ ئەودا نەبوو، بە درێژایى ماوێ ژن و میژدایەتیاى دیوارێکى گەورە لە ناخى نەغەدەدا بوو، هەمیشە ئەمى لە پشت بەریه‌ستێکى شوشەیی ئەستوورەوێ بینوێ کە نەدەنگى و نە پەنگى نایگاتیت. دکتۆر لە قوولایی ناخیدا هێشتا نەغەدەى خۆشەوێست، بەلام بەردەوام لە خۆشى دەپرسى چۆن دەتوانیت دواى ئەو هەموو شتە، کەسێکى وەهای خۆشبویت. وەک هەموو ئەو پیاوانەى کە میهرەبانیان دەیانکوژیت، وەلامێکى نەبوو. هەموو جاریک دەیگوت «ناخ لە دەست ئەو مرقانەى میهرەبانى خۆیان دەیانکوژیت.. ناخ». خۆشەوێستیه‌کەى بەوجۆرە نەبوو، وەک ئەوێ جاریکى تر بزانیت لەگەڵ نەغەدەدا بژى یان هەولێ نزیکبۆنەوێ بدات، نا.. خۆشەوێستیه‌کەى جۆرە هەستێکى تاریک بوو، وەک ئەوێ لە سەرەتاوێ ئەم هەموو هەلە گەورەکانى کردبیت، وەک سەرزنەشتێکى

پۆحی بۆ تاوانیک که نه‌یکردوه، تاوانیک پتویسته به‌رده‌وام له به‌رده‌م
 خۆیدا دانسی پێدانبێت، وه‌ک هه‌ولێکی گه‌وره بۆ پاککردنه‌وه‌ی نه‌غه‌ده
 له هه‌ر گوناھێک. دواچار به‌رده‌وام ئه‌و خواسته‌ش له سه‌ریداووه که
 له سه‌ری هه‌موو عاشقیکی ناوهمێد و تیکشکاودایه ... به‌ریت بۆ ئه‌وه‌ی
 هه‌موو شتیکی له‌بیربچێته‌وه، به‌ریت بۆ ئه‌وه‌ی له پێگای مردنی خۆیه‌وه
 ئه‌و ساتانه‌ش بسپێته‌وه که له نێوانیاندا بووه، ئه‌و ساتانه‌ی لای ئه‌م
 نه‌بیته‌ لای هه‌یج که‌سی تر نه‌رخیان نییه، به‌ریت بۆ ئه‌وه‌ی له داها‌توودا
 نه‌ییبینێته‌وه، به‌ریت بۆ ئه‌وه‌ی له‌گه‌ڵیدا هه‌موو ئه‌و شوێن و شه‌قام و
 کوچانه به‌مرن که ئه‌وه‌ی به‌یادا ده‌هێننه‌وه، به‌ریت بۆ ئه‌وه‌ی له‌گه‌ڵ
 مردنیدا ئه‌وانی تریش نه‌غه‌ده له یادبکه‌ن ... ده‌یزانی تا ئه‌م به‌مێنێت،
 به هه‌ر کوچه‌یه‌کدا به‌روات، له هه‌ر بیمارستانیک ئێشبکات، هه‌ر که‌سیکی
 تری خۆشبویت، هه‌موو ده‌م‌وده‌ست نه‌غه‌ده‌یان بێرده‌که‌وتته‌وه. هه‌موو
 وه‌ک پیاویک سه‌یریده‌که‌ن ژنه‌که‌ی له‌ده‌ستی هه‌له‌اتووه، که‌س وه‌ک
 پۆحیکی بێگوناھی تیکشکاو نایبینێت، به‌لک‌و وه‌ک پیاویکی شه‌ره‌فشکاو،
 وه‌ک می‌ردێکی خه‌له‌تاو، وه‌ک بو‌ده‌له‌یه‌کی بێسه‌نگ. چه‌نده‌ها شه‌و
 شفره‌ی تیژی نه‌شته‌رگه‌رییه‌که‌ی له شاده‌ماری خۆی نزیکه‌کردوه و
 توانای ئه‌وه‌ی نه‌بوو خۆی بکوژێت، چاوی لێک ده‌نا و هه‌موو ئیراده‌ی
 خۆی کۆده‌کردوه و ده‌یویست ئه‌و شاده‌ماره به‌ریت که ده‌بوو به‌یریت
 و نه‌یده‌توانی. دکتۆر له‌و مه‌خلوقاتانه بوو که نه‌یده‌توانی ئازاری که‌س
 بدات، هه‌تا ئازاری خۆشی ... ده‌یزانی ئه‌م لاوازییه‌ی، ئه‌م نه‌رمیه‌ی،
 ئه‌م سه‌رووخساره مندالانه‌یه‌ی که پێناچیت هه‌رگیز شیوه‌ی پیاویکی
 کامل و به‌رگریته‌، به‌ کۆ و پێک‌پا وایانکردوه نه‌بیته ئه‌و پیاوه‌ی خه‌یالی
 ژنانه‌ی نه‌غه‌ده بۆی گه‌پاوه. پیاویکی هه‌ر، به‌هێز، دێ. ئه‌و به‌ درێژایی
 ژیا‌نی جگه له قوتابییه‌کی زی‌ره‌ک، دکتۆرێکی باش، می‌ردێکی شه‌رم
 که به‌دوای ژیا‌نیکی هه‌رمۆنی و هه‌مندا گه‌پاوه هه‌یجی تر نه‌بووه. هه‌میشه

عه‌ودالی ژیانی ناسووده‌ی دکتۆرێک بووه که ده‌زانیت پیشه‌که‌ی
 نرخ‌ی زێڕی هه‌یه، پیشه‌که‌ی سبیرکی ده‌داتن که پیاوانی دی نیانه.
 «دکتۆر» کێ هه‌یه له به‌رده‌م ئه‌م وشه‌یه‌دا خۆی بگریت، چ ژنیک
 هه‌یه نه‌ ژنۆکانی خاوه‌نبه‌وه. له‌وشه‌وانه‌دا که ده‌یویست شاده‌ماری
 خۆی بپریت، ده‌یویست له‌ سه‌ر ئه‌و وه‌همه‌ گه‌وره‌ سزای خۆی بدات
 که واتیکه‌یشتبوو هه‌موو ژنانی دنیا به‌خته‌وه‌رن، گه‌ر بینه‌ ژنی دکتۆر،
 ئیتر بیرى له‌ هه‌چی تر نه‌کردبووه‌وه. به‌لام ده‌بوو چی بکات؟ هه‌له‌که
 به‌ته‌واوه‌تی له‌ کوێدایه؟ نه‌یده‌زانی. هه‌ندێجار، دواى ده‌یه‌ها نه‌شته‌رگه‌ری
 قورس، به‌بۆنى ده‌رمان و خوین و عاره‌ق و باروته‌وه ده‌گه‌رايه‌وه بۆ
 ژووره‌که‌ی خۆی، به‌روانکه‌ سبیه‌که‌ی فێده‌دا، ده‌رگا که‌ی داده‌خست،
 به‌ ئه‌سپایی سه‌ریده‌خسته سه‌ر بالیفه‌که و ده‌که‌وته سه‌یرکردنی
 بنمێچی ژووره‌که، ئه‌و کات ته‌نیا یه‌ک پرسیار له‌ خه‌یالیدا ده‌سو‌رايه‌وه
 «ئاخۆ ده‌یتوانی بی‌ت به‌ نزار ئیدریس... ده‌یتوانی بی‌ت به‌و کۆپه
 چه‌قۆکێشه‌ی ژنه‌که‌ی حه‌زی لێکردوه؟». دلنیا‌بو ناتوانیت، ئه‌و له
 سه‌ره‌تاوه‌ سروشت و خودا و خه‌زان به‌وجۆره‌ دروستیانکردبوو که بی‌ت
 به‌م دکتۆره‌ برینداره، به‌م پیاوه‌ که نه‌گه‌رچی له‌ سه‌رده‌مێکدا خۆی به
 پادشای ئه‌و سه‌رده‌مه‌ تازانه‌ ده‌زانی که هه‌دی هه‌دی له‌دایکه‌بن، خۆی
 به‌ پێشه‌نگی سه‌ره‌ل‌دانی جیهانیکی نوێ ده‌بینی. جیهانی پیاو و ژنه
 پاکوته‌میزه‌کان، له‌ به‌روانکه‌ سبیه‌کانیاندا، له‌ قاته‌کانیاندا، له‌ قیافه‌تی
 قه‌له‌می و خۆگۆرینی پێکۆشیاندا، دونه‌ی دکتۆر و نه‌ندازیاره‌کان، دونه‌ی
 خۆبادان به‌ بڕوانامه‌کانی زانکۆوه. به‌لام نا دکتۆر شوکا که هه‌شتا زوه،
 چه‌شنه‌ پیاویکی تر هه‌ن که سه‌رنج‌راکێشتن، شه‌هیه‌ت بزۆیتن،
 دل‌خرۆشیتن، ئه‌و پیاوانه‌ی بۆنی شاخ و به‌رد و گیایان لێدیت،
 له‌ چاویاندا نیگایه‌کی سارد هه‌یه که ده‌توانیت وه‌ک چه‌قۆ تی‌ز بی‌ت،
 به‌ سه‌ره‌نجه‌کانیان جارێک گه‌رمایه‌کی وه‌ک پشکو به‌ له‌شی ئافره‌ت

ده به خشن، جاريكيش سه رمايه كي وهك ساردى به فر. ئيستا دلتيا بوو
 ئه م و نه غه ده بۆ يهك دروست نه كراون، ئه م پياويكي نه رم و لاواز،
 ئه و ژنيكي گه پۆك به دواي شيعر و بۆنى دارستان و عاره قه ي پياوانى
 دلپه قدا... هيچ شتيكيش له وه كاره سات تر نيه پياويكي لاواز بيت و
 ژنيكي وه ها بيباك و توندپه رستت خوشبويت.

دكتور له گه رانه وهيدا نه بدائيلي فريشته ي له گه ل خويدا هتيايه وه.
 له دوو سال له مه و به ره وه كه چويوو بۆ سه ربازي ده رگاي ماله كه ي
 نه كرابوو وه، كه پويشت به دايك و بابى گووت نه چن به لاي ماله كهيدا،
 چون جيبه يشتوو به و جوړه جيبه يلان و ده ست له هيچ شتيك
 نه دن. نه يده ويست ئه و نه خشه يه تيكدات كه پۆژيك له پۆژان نه غه ده
 كيشابووي، ده يويست هه ميشه و هه ميشه شته كان له جيگاي خويانداين،
 ئه و جيگايه ي له سه ره تاوه نه غه ده كورسى و ميز و ته له فزيون و كتيخانه
 و تابلوكاني تيا داناوه وهك خويان بميننه وه. هيچ نازاريك له وه قوولتر
 نيه ئينسانيك ده ست ليه ريدات كه تو له ناخى دل وه خوشتويستوه،
 بى هيچ هۆيهك، بى هيچ به هانه يهك. گه ر خراپ بيت و خوشيان
 نه وييت تيده گيت، هه موو گونا هه كه ده گريته نه ستوى خوت، ده لئيت به
 جه هه نه م ئه وه سزاي به دى و ناجورى خومه، به لام نه ي گه ر موفتيكي
 باش بوويت، نه ي گه ر به راستى ئه و كه سات خوشويستيت؟ ئه و كات
 چى؟ ئه و كات نازاره كه سه ختتره، چونكه هه سته ده كه يت له ريشه وه،
 له بنه وه را تو كه سيكي ده ركراو و قه بوول نه كراويت. هه سته ده كه يت نه وي
 به رامبه رت به ر له وه ي به شايسته ي هه لسه نگاندنن بزانييت له ژيانى خوى
 ده ريكردويت، ئه وه برينه كه ت هه زار جار قوولتر ده كاته وه. دكتور ده يويست
 به جوړيك له جوړه كان له و جيهانه بزيبووه دا بژى، ده يويست هه ميشه
 ئه و هه سته ي هه بيت كه له ناو جوغزيكي نه گۆږى زه ماندا وه ستاوه، له
 شوپييكدا شته كان هه رده م ئه و هه سته ي تيا ده چينن كه ئاده ميه كي ديلي

ناو زەمانیکی دیکە و پۆزگارێکی مردوو، کە دەرگاکی کردووە، تەواوی مالهە نوومی تۆزێکی ئەستوور بوو، هەموو دەرگا و پەنجەرەکان وەک دوو ساڵ لە مەوێر مەحکەم داخرابوون، هەموو شتەکان وەک خۆیان بوون، هیچ شتێکی زیندوو لە مالهەدا نەبوو تەمردبێت، تەواوی مالهە تەنیا مەتریالی بێپۆج بوو، دکتۆر سەیری لێهات کە شتە بێپۆجەکانیش دەتوانن بەو شیوەیە کاریگەری تێپەڕینی زەمانیان لە سەر دەرێکەوێت، شتە بێپۆجەکانیش دەتوانن مردوتر دەرێکەون لە جاران. هەستیکرد هەموو ئەو مەتریالە بێپۆجەکانی مالهە بە جۆریک لە جۆرەکان هەستیان بە نەبوونی ئینسان کردووە، هەستیان بەو بێدەنگییە کردووە کە قوولترە لە بێدەنگی خۆیان. دکتۆر تا چەند پۆزێک ئەو تۆزە زۆرە نەسپێ، تۆزێک بوو نەیدەزانی لە کۆیو هاتۆتە ژوورێ، لە چ دەلاقەیکەوێ گەیشتووە، هەستیکرد ژيانى خۆشی وەک ئەم مالهە دەلاقەیکە نەبینراوی تێدابوو، لەو دەلاقەیکە بەردەوام تۆزێکی کوشندە دزیکردووە و ئەم نەیبینیووە، بەلام دەلاقەیکە نەیتینی، دەلاقەیکە نادۆزێتەو، کە لە سەر سیستەمە تۆزاییەکی، لە ناو مێلە تۆزاییەکاندا پالکەوت، لەو برۆایەدا بوو کە ژيانى هەموو مۆفێک درزێکی نەبینراوی تێدا، درزێکی قوول کە چەند بگەرێت ئاسان بۆی نادۆزێتەو... لەو درزەو دەشیت هەموو بایەک هەلبکات، لەو درزەو دەشیت هەموو دەرێک بیتە ژوورێ، لەو درزەو دەشیت هەر ئافاتیکی بیتە میوان. زۆرەیی خەلک لەو دُنیا و لە خۆ پازیتەن ئەو دەلاقە لە ژيانى خۆیاندا ببینن، بەلام دکتۆر لەو باوەردابوو هەموو ژيانیک دەلاقەیکە وەهای هەیه و هیچ هیزیک نییه بتوانیت ئەو دەلاقە دابخات.

مولازم ئەبدال هەواى تۆزاییی ژوورەکانی زۆر پێ نەدەکەوت، بەلام پۆز دواى پۆز تەندروستی باشتەر و باشتەر دەبوو، خۆی وەک پەییوهندییەکی نەینى لەگەڵ خاوەنەکیدە مابیت، زوو زوو باسی ئەو دۆخە پۆحییە

تازانه‌ی ده‌کرد که خاوه‌نه‌که‌ی تییدا ده‌ژی. ده‌بیت بلیم نه‌بدائیلی فریشته سهرتا زور کومه‌کی به دکتور کرد تا یاده‌وه‌ری نه‌یکوژیت، له‌به‌ر نه‌بدائیل و پاراستنی پاش چند پوژیک سهرله‌به‌ر هه‌موو ماله‌که‌ی سپی، تۆزی نه‌و دوو ساله‌ی پاککرده‌وه، پینخه‌فیک‌ی تایبه‌تی بو نه‌بدائیل کپی و زور جاریش پیکه‌وه ده‌چوونه ده‌ری. گهرچی نه‌بدائیلی فریشته چند جاریک به وردی بو‌ی باسکرد که مان و نه‌مانی نه‌و به ده‌ست دکتور نییه، به‌لام دکتور پای وابوو که نه‌بدائیل جگه له‌و دوو باله‌ی هه‌موو شتیکی تری ئاساییه و لی‌روه له‌ پیگای خواردن و شروبی به‌هیزکه‌ر و ده‌رزی په‌نسلین و پاکژکرده‌وه‌ی به‌رده‌وامه‌وه، ده‌کریت فریشته ناسکه‌که‌ی له‌ نه‌خۆشی دوربخاته‌وه. له‌و ماوه‌یه‌دا هه‌ستیکرد که خزمه‌ته ئاساییه‌کانی پزشکیکی دلسۆز ده‌توانیت کاریگه‌رییه‌کی راسته‌وخۆ له‌ سهر فریشته‌که جیبه‌یلت و له‌ نه‌خۆشی و لاوازی و مردنی زوو وه‌خت و نابه‌هو بیپاریژیت. نه‌وه‌ی که‌میک سه‌ختبوو نه‌وه‌بوو، نه‌بدائیل به‌رگه‌ی خۆری زور و پوناکی به‌رده‌وامی نه‌ده‌گرت، بو نه‌وه‌ی بیگیتیت ده‌بوو زیاتر شه‌و به‌کاربه‌ینیت و شه‌ویش له‌م ولاته‌دا وه‌ختیکی ترسناک و کاتیکی نابجیی پیاسه‌کردنه، به‌لام بو نه‌وه‌ی نه‌بدائیل شار ببینیت و هه‌ست به‌ مردن نه‌کات، دکتور شوکاکی له‌گه‌ل هه‌موو مه‌ترسیه‌کیشدا هه‌ندیک شه‌و نه‌بدائیلی بو هه‌لمژینی هه‌وای پاک و گه‌پانی هیمن ده‌برده ده‌ری... له‌و شه‌وانه‌دا به‌ پادشای فریشته گه‌رۆکه‌کانی شار «مه‌هدائیلی فریشته» گه‌یشتن، که سه‌رچاوه‌ی پیکناساندنی پێزانی مه‌له‌کبین و دکتور شوکاکیش بوو.

مه‌هدائیل چۆن شه‌ویک بولبولیاری به‌ره‌و قه‌لای فریشته‌کان برد، پی‌شتر هه‌مانشیوه دکتور شوکاکی و فریشته یاوه‌ره‌که‌ی به‌ره‌و نه‌وی بردبوو، هه‌مان پیاسه‌ی پیکردبوون، گۆرستانه‌که‌ی پیشاندابوون، له‌ بیمارستانیش ده‌رگای ژووری هه‌ندیک له‌ فریشته خه‌وتوووه‌کانی

له‌قه‌له‌مدده‌دا. به‌که‌شتیه‌که‌ی پِیزان خان‌ی ده‌گوت «که‌شتی فه‌نتازیا هه‌له‌هاتوو‌ه‌کانمان»، چونکه پِییوابوو‌ئو و پِیزان خان و له‌وانه‌یه ژماره‌یه‌ک خه‌ل‌کی تریش، ئه‌ندامی یانه‌یه‌کی نه‌ینی بن، که له‌ویدا هه‌ر که‌سه و بوونه‌وه‌ری فه‌نتازی خۆی دروستده‌کات و به‌ره‌لایده‌کات و فریشته‌کانیش به‌شپِکن له‌و فه‌نتازیا تیکشکاوه هه‌له‌هاتووانه، که مروفتیک وازی لایده‌هینیت و یه‌کیکی تر ده‌یگریت‌ه‌وه. زۆرجار به‌سه‌عات ده‌که‌وته و پِینه‌یه‌کی بیینه‌وه تا هه‌ولبدات به‌کۆمه‌کی هه‌ندی‌ک زانیاری پزیشکی و تیور‌ی جه‌سته‌ناسی، ته‌فسیریکی زانستی بۆ ده‌رکه‌وتنی فریشته‌کان بکات، کاتی‌کیش له‌و ته‌فسیره‌ه‌جایه‌ب و ناکام‌ل و بیینه‌مایانه‌دا ده‌گه‌یشه‌ بونه‌ست، به‌جۆریکی نانا‌سای قسه‌کانی خۆی ده‌گۆپی، ده‌رکه‌وتنی فریشته‌کانی وه‌ک نیشانه‌ی تیکچوونیکی گه‌وره له‌سروش‌تدا له‌قه‌له‌مدده‌دا، که له‌وانه‌یه‌ه‌واجار به‌داگه‌پانی مروف به‌ره‌و جۆره‌نه‌سلیکی تازه‌کۆتایی بیت، که ئه‌و نه‌سله‌ش وه‌ک هه‌موو ئه‌و مه‌خلوقاته‌ زیره‌کانه‌ی که تازه‌دینه‌سه‌ر سه‌حنه‌ی خه‌لیقه‌ت، سه‌ره‌تا زۆر درنده‌و بپه‌رحمه‌ه. ده‌یکوت «که ئینسان فریشته‌که‌ی له‌ده‌ستبدات، ده‌بیت به‌مه‌خلوقیک تر و ده‌گه‌ریت‌ه‌وه‌باوه‌شی جۆریک له‌به‌ربه‌ریه‌تی تازه، واته‌جۆره‌جنسیکی تر له‌دایکه‌ده‌بیت که هه‌چی له‌مروفتی دیرین ناچیت، به‌ل‌کو بپه‌رحمتر و خوین‌په‌ژتر ده‌بیت... ئیمه‌ش له‌م سه‌رده‌مه‌دا پِیشه‌نگانی ئه‌و نه‌سله‌تازه‌یه‌ین». زۆرجار له‌سه‌ر ئه‌و باب‌ه‌تانه‌له‌گه‌ل پِیزان مه‌له‌کبیندا ده‌بووه‌شه‌ریان و پِیزان ده‌گه‌یشه‌پله‌یه‌ک له‌توپه‌یی، ئه‌مری پِیبکات ده‌موده‌ست که‌شتیه‌که‌جۆلبکات و نه‌یه‌ته‌وه‌به‌م شوینه‌دا و سه‌روه‌سالی خۆی بۆ ئه‌به‌د له‌وناوه‌ده‌رنه‌خات. گه‌رچی هه‌میشه‌دواتر له‌ناخه‌وه‌دلی ده‌له‌رزا و ده‌ترسا مسته‌فا شوکاک هه‌موو قسه‌کانی به‌هه‌ند وه‌ریگریت و ئیتر نه‌گه‌ریت‌ه‌وه. په‌یه‌ه‌ندی پِیزان و دکتۆر شوکاک هه‌م په‌یه‌ه‌ندییه‌کی خوش و زیندوو

پپر له قسه‌وباس و ساتی شاعیرانه‌بوو، هه‌م پپر شه‌ر و شلوغی و هه‌را و ده‌نگه‌ده‌نگی بێپه‌رانه‌وه. له‌یه‌که‌م پۆژه‌وه «پێزان خانی مه‌له‌کبین» «له‌ راستیدا خۆی چه‌زیده‌کرد به‌و چه‌شنه‌بانگیبکه‌ن» به‌دکتۆری گووت «بیمارستانی فریشته‌کانی من تاکه‌بیمارستانه‌دکتۆری تیدا نییه‌و به‌س نه‌خۆشی تیدا، شتیکی باش ده‌بوو گه‌ر که‌ره‌متان بکه‌ردایه‌و ببووناپه‌به‌ته‌نیا دکتۆر، چونکه‌له‌راستیدا تا ئیستا پێکه‌وتی دکتۆریکی وه‌ک تۆمان نه‌کردوه، چاوی وه‌ها تیز و به‌هره‌ی وه‌ها به‌رین بێت، له‌پۆژی نیوه‌پۆدا فریشته‌ی بالدار و بێبال بناسیته‌وه. به‌ساقه‌، به‌جوژه‌یه‌... ده‌مبوریت، ده‌مبوریت. خۆ من وام لێ نه‌کردویت، خودا به‌ساقی بم ئه‌و ده‌رده‌ی داوه‌به‌کۆلتدا». دکتۆر شوکاکی ده‌ترسا ئه‌م که‌شتیه‌زیاتر به‌ره‌و شیتی به‌ریت، هه‌رگیز له‌وه‌دلایانه‌بوو چ واهیمه‌یه‌ک و دیوکی شاردراره‌ی عه‌قل ئه‌م فریشتانه‌ی خولقاندوه، به‌لام به‌وه‌دا دوژمنیکی ئه‌به‌دی ئازاریبوو، له‌هه‌رجیگایه‌ک بوونه‌وه‌ریک هه‌بایه‌نازاری هه‌بایه‌ئو دژی بوو، بێته‌وه‌ی زۆر گوێداته‌واهیمه‌ قووله‌کانی خۆی، قه‌بوولی‌کرد ب‌بیت به‌ته‌نیا دکتۆری بیمارستانی فریشته‌کان له‌م شاره‌دا، له‌وانه‌یه‌له‌هه‌موو ولاته‌که‌شدا، کێ چوژانیته‌له‌وانه‌یه‌له‌ته‌واوی سه‌ر زه‌مینشدا. له‌وکاته‌شه‌وه‌دکتۆر شوکاکی و مه‌هدائیل بوون به‌دوو هاوپی نزیک... له‌گه‌ڵ خاتوو پێزانی مه‌له‌کبیندا، بوون به‌دوو گه‌وره‌ترین شاره‌زای دونیای فریشته‌کان. ماوه‌یه‌کی زۆریشی نه‌برد مولاژم نه‌بدائیل له‌که‌شتی کۆچی دوايیکرد، به‌لام دکتۆر په‌یوه‌ندییه‌کانی خۆی له‌گه‌ڵ که‌شتیدا نه‌په‌چران. مسته‌فا شوکاکی زیاتر له‌جیهانی فریشته‌کاندا نوقمبایه‌، زیاتر به‌خۆی ده‌گووت که‌ شیتی شتیکی بێسنوره‌، هه‌ر ئه‌وه‌نده‌ی جارێک قاچت خسته‌سه‌ر زه‌مینه‌سه‌یر و ئه‌فسوناوییه‌که‌ی، ئیدی ئاره‌زووی هاتنه‌ده‌ره‌وه‌ت نییه‌و هه‌رگیز ناتبیت.

نەغەدە و پیاوھ شۆر شگېرە كان

سروشست بۆ نەغەدە ماردېنى ئەو جىڭايە بوو كە ھەموو ناكۆكايە
كوشندەكانى لە خۆيدا كۆكردۈتەو، ھەم شوئىنى ئەو ھىزە تاريك و
ناديار و گەورنەيە كە مرقۇف ھىچ لە سەرچاوھ و نيازبان نازانئىت، ھەم
شوئىنى ئەو ناسكايە ورد و تايبەتتيانەيە كە ھوروزمىكى گەورە و بەرىن
دەكەنە سەر ھەستە ناوھكى و باغە نھىنيەكانى خۆت. «لېرەدا ئەژدېھا
و پەپولە وەكو يەك پەلامارت دەدەن.. وەكو يەك كوشندەن.. وەكو
يەك بريندارتەكەن». لە شىعەرىكى ئەو سەردەمەيدا وادەلئىت. لە دۆلى
دەمبۆران يەك خولايى ھەبوو، ژنئىتيەكەى ئازادى لېزەوت نەكات، ئىستا
بىئەوھى بە تەواوى لە ياسا ناوھكى و شەرىعەتە ترسناكەكانى دونىاي
پياوان تىبگات، بىئەوھى بە پاستى و بە وردى لە دونىاي ئالۆزى ئەم
مەخلوقە تىگەيشتبىت، خۆى لە ناوھپاستى جىھانە تاريك و ناديارەكەيدا
دەبىنيەوھ. واتىگەيشتبوو كە پۆھى شۆر ش پۆھىكى ئازادە و جىڭاي
ھەموو خواست و ئارەزوويەكى تىدا دەبىتەوھ، وەك كچى بەنازى دكتورىك
و وەك خاتوونىكى نازدارى شارى، لەو راستىيە تىنەگەيشتبوو كە شۆر ش
ھىچ نىيە جگە لە تەعبىرىكى دەستەجەمعى پياوان لە پياوھتى خويان.
لە دەمبۆران كەسى نەدۆزىيەوھ حەزى لە شىعەرىت، سەرەتا دەيوست
ئىواران بە ھىمنى پىاسەيەك بەدەرەندەكەدا بكات و لىگەرئىت شتەكان
ئىلھامى بدەنئى و شىعەرى تىباچئىن، بەلام لەوھ سەرسامبوو كە ھىچ كەس
لە دەرەندى دەمبۆران شىعەر ناخوئىتتەوھ، دۆلەكە خالىيە لە شىعەر، ئەو
شاعىرانەى لە شارەوھ دىن ھەموو لەم دۆلەدا دەمرن و دەبن بە شتى
تر. لايەنيكەم سى شاعىر لەوئى بوون كە لە دەمبۆران گۆرپانكارىيەكى

قوڵیان بە سەردا هاتبوو، یەکیکیان بووبوو بە دارپێ شۆرش، بەردەوام لە شاخەکان داری بۆ بنکەکانی سەرکردایەتی و ھۆبە پێشمەرگەکان دەبێ. یەکیکی دیان بووبوو بە بێژەر لە پادیۆی شۆرش، سیپھەمیشیان بوو بو بە نانەوا و لە سەر تاقە تەنووڕی دۆڵە کە ئیشیدەکرد. لە سێ بۆنە جیاوازدا ویستی لە ھەر سێکیان نزیکبێتەو و دەربارە شیعەر قسەیان لەگەڵدا بکات. ھەرسێکیان وەک باسی تاوانێکی کۆنیان لەگەڵدا بکەیت، بە جۆریکی بەرچاو خۆیان لە ھەموو ناوھێنانێکی شیعەر دزییەو، وەھا بوو وەک ئەوێ بترسن کەسێک باسی وەھایان لەگەڵدا بکاتەو... سەرەتا نەغەدە ھۆی ئەو ترسە گێژاپەو بۆ ترسی نابەجێ و لووتبەرزێ ئەبەدی شاعیرانی پیاوی کورد کە ھەمیشە شیعەر و شەریان بە ئیشیکی خالیسی نێرانە دەزانن و نەیان دەویست لەگەڵ ژندا باسیبکەن. بەلام دواتر تێگەشت شیعەر لە دەمبۆران وەک بەرھەمی پیاوانی لاواز تەماشادەکرێت، وەک چالاکییەکی بێسوود کە دوور نییە پۆچی شۆرشگێزانە تووشی خەیاڵات و لادان و خولیا نەبەجێبکات. لە راستیدا نەغەدە لەوێدا لە سەر ھەق بوو، من ناگاداربووم کە لە بیرۆی بالا، مەلا وەلید و میرزای بیرۆ، بەرپرسی سەرەکی دارپشتنی سیاسەتێکی پەسەمی پاگەیانندن بوون، جارجار دەربارە خواست و تێگەشتن و عەقڵییەتی خەلکی شار پرسیاریان بە من دەکرد. من لە پێشی ئەو دەنگانەو بووم کە شاعیران و نوسەران نەپژێنە شۆرشەو. لە راستیدا من پام وابوو، شۆرش پێویستی بە سێ پۆشنبیر ھەیە، سێ دانە و ھیچی تر. یەکیکیان بۆ ئەوێ شیعەری شۆرشگێزانەمان بۆ بنوسی، یەکیکیان بۆ ئێستگە کەمان تا وتاری سیاسی ئامادەبکات و شۆرش وەک ھەمانەیکە بۆش دەرنەکەوێت، یەکیکیش بۆ ئەوێ بە سەر زمان و دارپشتنی بلۆکراو و نوسینەکانی ئەندامانی ئەنجومەنی بالادا بچێتەو کە کەسیان لە پووی ئەدەبییەو بەھرەدار نەبوون. ئەو سێ پۆشنبیرە

لێدەرچیت، هەموو پۆشنبیرانی تر لای من قەپۆزی زل و زمانی درێژ و چەنەئێ مەقەستی بوون و هیچی تر، کە شۆپش سوودی سەرەسۆدەیهکی قوپاوی لێ نەدەبینین.

نەغەدە لە دۆڵەکەدا هەستێکی بەهێز و سەرەتایی شاژنیتی لادروستبوو. ئەوەی دڵنیاوو لە یەگەتادا هەموو پیاوانی دۆڵەکە خواستی نزیکبوونەوهیان هەیه هێزێکی ناوەکی تایبەتی دەدا، نەغەدە لە هاتنی بۆ دەمبۆران پەشیمان نەبوو، پێکپرای شتەکان ئەزموونێکی تازە هەست و تێپوانین و بۆن و بیستن بوون، هەموو شتێک بۆئە نوێ بوو، لە بۆنی گەلا و خاک و جۆگەو تا دەنگە سەیرەکانی ناو دەرەند، تا ئەو مۆسیقا نەهێنێت لە تاوێر و جۆگە و دەنگی بالەندەکانەو هەلەدەستا. دڵنیاوو لەم جیهانەو دەکرێت دەرگای سەر زەمینی سەیرتری لێبکریتهو، دەبێت بۆی سەرەتا بە سروشت خۆشحال بوو، سروشت شتێکی جیاواز بوو بۆی، گەر نەرم بایە یان سەخت و دڵپەق نەغەدە بە هەردوو ئاستدا لەزەتی لە ئامیزێ ئێو دەرەندە دەبینی. تامی لەو هەموو بۆن و دەنگە تازانە ئێوان دەچەشت. بەلام هەر لەو دۆڵەدا هەستیکرد هێزێکی گەورە بێباکی و کەمتەر خەمیشی تێدا، هەستیکرد لەو ژنانە نییه کە دەتوانن بپوایەکی تایبەت یان هەبێت و شەپێ بۆ بکەن، بەلکو کەسێکە زیاتر بۆ هەستەکانی دەژی، تا ئەندازە دڵپەقی و خۆپەسەندی بۆ هەستەکانی دەژی. لەو ژنانەیه کە دەتوانن هەم باوەش بە فریشتەشدا بکەن و هەم بە شەیتانیش، هەم لەزەت لە خەوتنێکی درێژ ببینن لەگەڵ فریشتەدا و هەم لەزەت لە خەوتنێکی درێژ ببن لەگەڵ شەیتاندا. ئێستا ئه‌ویش ته‌نیا هەستێک لێدەترسا لاوازیی بوو، کە بە ناو دارستان و گوێ چەمی دەمبۆراندا دەگەپا، هەستی بە بوونی هێزێکی ترسناک دەکرد لە خۆیدا، ئەو کارە کردبووی گەورەبوو، ئەوەی بەو جۆرە خۆی لە کۆتی باوک و مێرد پزگار کردبوو، تەنیا لە پۆحی شۆرەشگێرانییهو

نه هاتبوو، به لکو به ره می دل په قیبه کی شار دراوهش بوو، که دهیتوانی زور دور بپوات. هه موو نه جارانه ی له گه ل نزاردا خه وتبوو، ههستی به خوشیبه کی له پاده بهر کړدبوو، له شی وهک بورکان به له زه تی گوره و شیتانه ته قیووه وه. به لام دلنیا بوو عاشق نییه، هه تا که له باوه شی نزاردا بوو، خوشحال بوو به وهی ده توانیت به وجوره شیتانه یه له گه ل که سیکا بخه ویت که عاشقی نییه، دلنیا بوو گه عاشقی به کتر بوونایه، پیکه وه خه وتنیان ساردر و نه رمتر و پومانسیر ده بوو، به لام نه م حه زی له و شیتی و بیسه رمی و په لاماره گوره یه که له پنگایه وه وزه یه کی ناگوتای زیان به یتته ده ری، وزه یه که که ده شیت ویرانکاریت، بیباک بیت، وهک گه رداو زوو بیت و وهک گه رداو زوو بپوات. نیستا ههستی نه ده کړد پتویستیبه کی به نزار بیت، هه ندی به یانیان که هه لده ستا و جله پیاوانه کانی له به رده کړد، جلی ژنیک خوشبه ختانه له م دوله دا ده توانیت وهک پیاوان بیوشیت، نزاری زور کال ده هاته وه یاد، به هه موو توانای خوشی ده یویست بیسپرتته وه و بیکات به به شیک له پابوردو. ده یویست یاریبه کی ترسناک بکات، یاری نه وهی بییت به خاوه نی له شی خوی، ده یویست تا ده توانیت له گه ل نه و یاریبه دا دور بپوات. نه وهی له دکتور مسته فا شوکاک بیزاربوو، ته نیا له بهر نه وه ههسته بوو که ناویده نا ههستی «شوکردن»... نه وهسته نازاریده دا که ژنیک نه به دیی بیت. بوون به ژنی که سیک واده کات بو هه تاهه تایه له شت له شی خوت نه بیت، په نگه دکتوری له جیگایه کی دیکه دا ببینایه خوشیوویستایه، به لام نه و له ساتی په که مه وه دکتوری وهک میرد ناسی. میرد دددد... میرد ددد... لای هه ندیک ژن، هیچ که س له و پیاوه ناشیرینتر نییه که له پوزی یه که مه وه، له سهره تاوه وهک میرد ده ناسن. هه موو شتیک له و وشه یه دا نازاریده دا، چونکه به رده وام نه وهی ده خسته وه یاد که له شی له شی خوی نییه، به لکو که سیک دیکه خاوه نیتی. دلنیا بوو گه ر له عه شقه وه

شوووبیکردایه، وشه‌که زۆر جوان ده‌بوو له‌لای. له‌ ناو سروشتدا نه‌و دێره‌ نه‌به‌دی و نه‌مره‌ی گۆرانی هاته‌وه‌ یاد «به‌لام ته‌بیعت هه‌رگیزا و هه‌رگیز بێ پوناکییه‌ بێ بزه‌ی ئازیز». بۆ ئه‌وه‌ی ته‌بیعت هه‌تاهاته‌یه‌ پوناک بێت، ئه‌و پتویستی به‌ ئازیز نه‌بوو، ته‌بیعت نه‌به‌دییه‌، به‌لام ئازیز نه‌به‌دی نییه‌، نه‌غه‌ده‌ له‌ ده‌مبۆران وابیریده‌کرده‌وه‌. یه‌که‌مجار به‌ پاشکاوانه‌ به‌ هه‌فال شێرخانی گوت «شۆرش بۆ ژن مانایه‌کی تری هه‌یه‌، شۆرش لای ئێوه‌ نه‌وه‌یه‌ بین به‌ خاوه‌نی دنیا، به‌لام لای من نه‌وه‌یه‌ بێم به‌ خاوه‌نی له‌شی خۆم». ئه‌و پستانه‌ په‌نگه‌ شۆکیکی ترسناکی بۆ هه‌فال شێرخان دروستکردبێت، که‌ به‌رله‌وه‌ی ئاره‌زووی له‌وه‌ بیت ببیت به‌ حاکم به‌ سه‌ر وڵاته‌وه‌، ئاره‌زووی له‌وه‌بوو ببیت به‌ حاکم به‌ سه‌ر له‌شی ئه‌وه‌وه‌. دلنایام له‌وه‌ ترساوه‌، که‌ر ژنان بین به‌ حاکم به‌ سه‌ر له‌شی خۆیان‌وه‌، چ دونیایه‌کی ترسناک بۆ ئه‌و و هه‌زاران پیاوی تر دروستده‌بێت، که‌ له‌ ناخی دلدا واهه‌ستده‌که‌ن ناتوانن به‌ سیر و جوانی و به‌هره‌ی خۆیان ژنان ده‌سته‌مۆبکه‌ن و هه‌میشه‌ پتویستیان به‌ هێز و ده‌سه‌لات و حاکمییه‌ت هه‌یه‌ تا وه‌ک پیاوی دلخواز دیاربن.

ئه‌وه‌ی بیه‌وێت ده‌سه‌لاتی به‌ سه‌ر له‌شی خۆیدا هه‌بێت، واتا له‌شی خۆی ده‌به‌خشێته‌ ئه‌و که‌سه‌ی خۆی ده‌یه‌وێت و له‌و کاته‌دا که‌ خۆی ده‌یه‌وێت، له‌شی خۆی ناخاته‌ ژێر په‌حمه‌تی هه‌یج یاسایه‌ک و هه‌یج وێستیکی تره‌وه‌، نه‌ده‌یه‌یه‌ستیته‌وه‌ و نه‌ ته‌واویش ئازادیده‌کات، به‌لکو هه‌ل‌ده‌بژێرێت و بریارده‌دات. له‌و ساته‌دا شیع‌ر، پیاوان، سروشت... هه‌موو شتیکی له‌ پێناوی په‌رینه‌وه‌دا بوو به‌ره‌و ئه‌و جیگایه‌ی خۆی خاوه‌نی خۆی بێت، هه‌ستیکرد شیع‌ر ده‌رگاکانی به‌ گه‌وره‌یی بۆ کردۆته‌وه‌، ناویکی بۆ دروستکردوه‌ که‌ زۆرجار له‌ خۆی ناچێت. وشه‌ ئه‌و هێزه‌ی ده‌دات ده‌سه‌لاتی به‌ سه‌ر به‌شیکی تاریکی ناخی خۆیدا بشکێت، کۆمه‌کیده‌کات بتوانێت له‌ جه‌سته‌ی خۆی نزیکببێته‌وه‌. «ئه‌ی له‌ش که‌س ناتوانێت

بەتگەریت، وشەکانم نەبێت/ ئەو وشە... هیچ پیاویک هێزی تۆی نییه، کەس وەک تۆ پاکیزەیی من نابێت». لە شیعەرەکانیدا بەوجۆرە باسی هێزی وشە دەکرد. پیاوان بۆیە لێرەبوون تا ئەو بتوانێت هەلیانبژێریت، گەورەترین دەسەلاتێک مۆفێک لە ژياندا بیگاتیت ئەوەیە هێزی هەلبژاردنی هەبێت، هێزی ئەوەی کەسانی بکاتە دۆست و کەسانیکیش بۆ هەتاهەتایە بکاتە دەرەوێ زیندەگی خۆی. نەغەدە ماردینی لە یەکەم پۆلی ژيانییەو لە دەمبۆران دلی بە شیرخان نەکرایەو، وەک پیاویک هاتە بەرچاوی کە لەشی ئەوێ دەوێت و ناشووستێت ئەم بیربکاتەو و بریاربەدات، وەک دکتۆری مێردی. نەغەدە کەمتر ئەو پیاوانە سەرنجیان پادەکێشا کە لە یەکەم ساتەو لە چاویاندا برسییتی دەتکا و نەوسیکی ئاگرین دەهاتەدەرێ، نە لە بەرئەوێ رقی لە ئارەزووی پیاوییت، بەلکو وەک ئەو بوو بەو نیگا برسیانەیان بلیتن، تۆ خاوەنی خۆت نیت. وەک بالندەیهک خۆی دەبینی کە دەبێت لە قەفەزدا ئامادەیی سەرپرین بێت. ئەو هەر لە سەرەتاشەو هەتا بەر لەوێ لەشی خۆی بناسیت و تێببگات، هەر تەواو قیژی لە هەموو کاریکی خوازیینی و شووکردن دەهاتەو، چونکە وای هەستدەکرد، پیاویک بپرسی ئەم بریاریداو جەستەیی بۆئەو بێت.

هەڤال شیرخان بە پێچەوانەیی ئەوەو، پای وابوو شوپش هێزی جوامێزانەیی پیاوانی نیشتمانە، پیاوانیک کە بۆ بەرگری لە هەموو خەلک بە چیاوێ و دەبێت پاداشتی ماندووبوونی خۆیان لە ئامیژی ئافەرەتەکاندا وەرگیرنەو. دەمیک کە ئاشکراوو نەغەدە ماردینی لە پیاوانی دەمبۆراند، هەڤال جافەرانی لە هەمووان پەسەندترە، ئەو شیرخانێ گەیانە پلەیک لە ئاژمۆیدی و توپەیی، کە تێیدا پیاوان شیتدەبن و تاوانی گەورە ئەنجامدەن. هەندیک پیاو هەن لەو راستییە تێناگەن کە ناکرێت بەردەوام پەسەندترین و دلخوازترین و بەهێزترین

بن، زورجار که خانمیک قه‌بوئیان ناکات، به جوریک وینه‌یان له‌لای
 خویان ده‌شکیت و به شیوه‌یه‌ک هه‌ست به شکسته‌ده‌کن، له‌گه‌لیدا ده‌بن
 به دپنده‌یه‌کی ترسناک. ئەمانه دپنده‌ترین و ناشیرینترین جوری پیاون.
 ئەوه‌ی که ئازاری شیرخانی زور سه‌خته‌ده‌کرد ئەوه‌یه له سه‌ره‌تاوه
 واره‌فتاریده‌کرد که خانمی ماردینی مولکی ئەوه، له‌گه‌ل هاتنی ئەودا
 بو ده‌مبۆران و له‌گه‌ل ئاشکرابوونی ئەو هه‌وه‌سه ده‌سته‌جه‌معیه‌دا
 بو له‌شی ئەو، شیرخان وه‌ک له سه‌ره‌تاوه بازنه به‌ده‌وری مولکیکی
 به‌رچاودا بکیشیت، وه‌ها ره‌فتاریکرد و به جوریک گه‌ماروی خانمی دا،
 هه‌موو بترسن و بکشینه دواوه و خانم وه‌ک نیچیری پیاویک سه‌یربکه‌ن
 که تنیا پاوچییه بتوانیت بالنده‌ی وابگریت. نه‌غه‌ده له سه‌ره‌تاوه
 هه‌ستیکرد که هه‌فال شیرخان وا په‌فتارده‌کات، وه‌ک ئەوه‌ی هه‌موو
 شتیکی گرنه‌گ له‌م ده‌ریه‌نده‌دا هی ئەو بیت، ئەوه له قوولاییدا به‌ر ئەو
 خواسته قوول‌ه‌ی خانم ده‌که‌وت که له هه‌موو زنجیری‌ک ده‌رچیت، هه‌تا
 زنجیره‌کانی به‌زه‌ییش. نه‌غه‌ده له یه‌که‌م بینینی شیرخانه‌وه، هه‌ستیکرد
 ئەم پیاوه ده‌یه‌ویت بیبات بو خوی، ده‌یه‌ویت به جوریک گه‌مارووبادات
 و قفل‌بکات له هه‌موو دونیای دابیریت. گه‌رچی هه‌فال نیریکی چالاک
 و به قیافه‌ت بوو، به‌لام شتیگ له شیوه‌ی قسه‌کردن و سه‌یرکردن و
 وه‌ستانیدا بوو، روخساری که‌ستیکی پیده‌به‌خشی که هه‌رگیز لای دُنیا
 نه‌بیت، له که‌سیک ده‌چوو به سه‌یرکردنه‌کانی پیتبلیت ئەوه‌ی ده‌مه‌ویت
 بده‌ری، چونکه گه‌ر خۆت نه‌یه‌خشیت به زور ده‌ییم. ئەوه وایده‌کرد
 هه‌ر کات به‌ر که‌سانی سه‌رسه‌خت و خۆپه‌سه‌ندی تر بکه‌وتبایه، کیش‌ه‌ی
 گه‌وره بنیت‌ه‌وه. خانمی ماردینیش ئەو ده‌م له هه‌ر شتیگ ده‌ترسا
 بیبه‌ستیت‌ه‌وه. چ سیاسه‌ت، چ شیعر، چ سی‌کس، هه‌مووی بو ئەو له
 پیناوی ئەوه‌دا بوو، پر به دونیا هه‌ر دوو بالی وازکات و هه‌ردوو ده‌ستی
 بکاته‌وه و هه‌وایه‌کی پاک هه‌لمژیت و بلیت من ئازادم، ئازادییه‌ک که

له سنووری دروشم دەرچوو و بووه به ژيان. دوور ناپۆم گهر بلایم
 له و سهرده مه‌دا هیچ کهسێک وه‌ک خانمی ماردینی نه‌یده‌ویست نازادیی
 له وشه‌یه‌کی موجه‌په‌ده‌وه بکات به راستیه‌کی گه‌وره و ده‌ست لیدراو.
 سه‌رکه‌وتنی هه‌ڤال جافه‌ران لای نه‌غه‌ده به سه‌ر شیرخاند، ته‌نیا
 نه‌ده‌گه‌پایه‌وه بۆ نه‌وه‌ی که نه‌و تاکه‌ پیاوی ده‌میۆران بوو، جوړه‌تی
 نه‌وه‌ی هه‌بوو، نه‌و په‌رژینه بشکێنیت که شیرخان به ده‌وری خاندا
 کیشابویی، به‌لکو بۆ جوړیک له حورمه‌تی نێرانه، له و یقاریک پێشتر
 نه‌غه‌ده نه‌ لای مسته‌فا شوکاکی می‌ردی بینیبووی که گه‌نجیکی منداڵکار
 و ناسک و رووخۆش بوو، نه‌ لای نزار که ته‌واو پێچه‌وانه‌ی مسته‌فا
 شوکاکی، کهسێکی جوان، پێر قسه، زیر، کتویی بوو. جافه‌ران هه‌م
 پێشمه‌رگه‌یه‌کی ئازا، هه‌م شه‌یدایه‌کی حافزی شیرازی، هه‌م نوکته‌بازێکی
 به‌ویقار و هه‌م پۆحیکی ئازاد بوو، ئاسان ده‌یتوانی سه‌ربورده‌کانی ژيانی
 خۆی تیکه‌ڵ به‌ شیعره‌کانی حافز و نه‌و نوکتانه بکات که له نێو
 خه‌ڵکانی هه‌ژار و جووتیاردا بیستبووی. نه‌و له‌گه‌ڵ گه‌نجی و جوانیشیدا
 حیکمه‌تی کهسێکی ته‌مه‌نداری هه‌بوو، پیاویک بوو نیوه‌ی له سهرده‌مه
 کۆنه‌کان و له‌گه‌ڵ هه‌وای شاعیرانی کلاسیکدا بوو، نیوه‌که‌ی دیکه‌شی
 کوپی نه‌م پۆژگاری جه‌نگ و شۆپشه‌ بوو، هه‌میشه ده‌یگووت شاعیریکی
 خه‌وتوو له دلایه‌تی که هه‌رگیز له خه‌و هه‌لنه‌ستاوه. ده‌یتوانی
 به‌ قسه‌کانی هه‌م خانم سه‌رسامبکات و هه‌م بیخاته پێکه‌نین، وه‌ک
 شۆپشگێڕیکیش که نازیاته‌ی و په‌حمی پێکه‌وه کۆکردبووه‌وه، نمونه‌ی له
 نێو سه‌رکرده‌کاندا که‌م بوو. ناتوانم بلایم که عاشقی ماردینی بووبوو،
 به‌لام به‌ دلنیاپیه‌وه حورمه‌تیکی بپۆینه‌ی بۆی هه‌بوو، هه‌ر نه‌و پێزه‌ش
 بوو دواتر له شیوه‌ی ئاره‌زوویه‌کی جه‌سته‌یی قوولدا ده‌رکه‌وته‌وه. من
 وه‌ک کهسێک که ژيانم له وردبوونه‌وه له موقوفدا به‌هه‌رده‌راوه، ده‌توانم
 بپتێرس نه‌و ده‌ره‌نجامه سه‌یره بدرکێنم که له نێوان ژن و پیاودا نه‌وه

تەنیا خۆشەویستی نییە کە دەشیّت شیۆه یەکی جەستەیی وەرگیریت و
 لە پەیوەندییەکی جنسیدا تەواو بیت، بەلکو پزیزکی قوولیش دەشیّت
 لە ناو نوین و لە پێخەفی خەودا تەواو بیت. لەشی مەرف بەنرخترین
 دیارییە کە بتوانیت پێشکەش بە کەسێکی دیکە بکات، لێرەو سەر
 نییە ئەو مەرفانە ی حورمەتی یەکیان لایە، یەک لەشی خۆیان بکەن
 دیاری بۆ ئەویدی. راستە هەفالت جافەرانی و خانم پەیوەندییەکی خۆیان
 وەک خۆشەویستی پیشانی دەرەو دا، بەلام ئەوێ دواتر زانیم بەلگە
 ئەو بوو پەیوەندییەکیان نزیکبوونەو یەکی جەستەیی بوو کە پتر لە
 سەر پزیز و نرخزانی و یەکدیناسی دامەزراو. دوو کەسی جیاواز بوون،
 نەغەدە لە ناوخۆیدا بۆ ژنیکی ئازاد دەگەرا، ئەویش بۆ قارەمانیکی
 ئەفسانەیی وەک قارەمانەکانی نێو شاهنامە، هەر دووکیان لە جێگایە کدا
 گەشتبوونەو بە یەک و بووبوون بە دوو کەسی نزیک. دەبێت ئەوێش
 بۆیم کە هەفالت جافەرانی لە سەرەتاوە شیرخان و ژمارە یەکی گەرە
 سەرکردەکانی شۆرشیی بە پیاوی بیسەواد و ترسناک و دلەرق دەزانی
 کە شۆرشیان پڕکردووە لە توندوتیژییەکی ناپۆیست و بوون بە هیزیک
 هێندە ترس و تۆقاندن دروستدەکەن، دلنایایی و متمانە نابەخشن. لە
 سەر ئەو بۆچوونانە ی لە ئەنجومەنی بالا ژۆر سلێمان لێدەکردووە. دوایی
 زانیم کە خانمی ماردینی لەگەڵ جافەرانی دا دەرەندیان بەجێهێشتووە و
 لەگەڵ هیزکی گەرەدا لە گوندی «ئاش و سو» نیشتەجێبوون، نەغەدە
 لەوێ خانوویەکی تاییەتی بۆ دروستکراوە و لای هەمووان وا گووتراو کە
 چاوەڕوانی بەربوونی دکتۆری مێردی نەغەدە دەکەن تا تەلەقی خۆی
 وەرگیریت و پێکەوێ زەماوەندبکەن. گەرچی خانمی ماردینی تا ئەمڕۆ
 سوورە لە سەر ئەوێ کە ئەوێ خواست و ئارەزووی قوولی هەردووکیان
 بوو، بەلام من کە بە چیرۆکە کدا دەپوانم و سەیری هەردووکیان
 دەکەم، دەلێم گەر بەهاتبایە و زەماوەندیان بکەربایە، مانەوێان لەگەڵ

یه‌کدا نه‌سته‌م بوو، چونکه چ خواستی نه‌غده بۆ ئازادی به‌رده‌وام و چ خواستی شیخی جافه‌رانی بۆ تۆمارکردنی نه‌فسانه‌ی نویی جوامیریی و ئازایه‌تی تاسه‌ر پیکه‌وه نه‌ده‌ژیان... پاسته نه‌وان پیزیکی گه‌وره‌یان بۆ یه‌ک هه‌بوو، به‌لام له پاستیدا زۆر زه‌حمه‌ته دوو خه‌ونی زۆر دوور بۆ نه‌به‌د پیکه‌وه‌بژین.

هیچ شتیک له په‌یوه‌ندی نیوان پیز و خۆشه‌ویستی ئالۆزتر نییه، پیز هه‌ندیجار به‌مای خۆشه‌ویستییه و هه‌ندیجاریش ده‌یکوژیت. هه‌ندیک خۆشه‌ویستی ته‌نیا له‌گه‌ڵ ریزدا ده‌ژی، هه‌ندیک خۆشه‌ویستیش هه‌یه ته‌واو له ده‌ره‌وه‌ی پیز ده‌ژی و گه‌وره ده‌بیت، هه‌ندئ پیزیش هه‌یه زۆر له خۆشه‌ویستی گه‌وره‌تره، زۆرجار پیز که ده‌فریت و گه‌وره‌ده‌بیت ده‌بیت به خۆشه‌ویستی، به‌لام که‌مجار خۆشه‌ویستی که ده‌پوخیت ده‌بیته پیز.

نه‌غده و جافه‌رانی ماوه‌یه‌کی کورت پیکه‌وه‌بوون، دواى پینج مانگ نیشته‌جی‌بوون، شیخ جافه‌رانی له رووداویکی سه‌یر و تا ئیسته‌ش نادیاردا کوژرا، له دوری پینج کیلۆمتری گوندی ئاشوسوه‌وه هه‌ندیک چه‌کداری نه‌ناسراو بۆسه‌یه‌کیان بۆ دانا و له‌گه‌ڵ سئ پێشمه‌رگه‌ی دیکه‌دا شه‌هیدیانکرد و ماشینه‌که‌شیان پێوه سووتاند. هه‌ر له سه‌ره‌تاوه گومانه‌کان هه‌موو له سه‌ر که‌سی هه‌فال شێرخان بوون، نه‌و به‌ درێژایی نه‌و ماوه‌یه وه‌ک جانه‌وه‌ریکی بریندار گینگلی ده‌دا، وه‌ک هه‌وری ره‌ش ده‌نرکاند و ئالینی له هه‌موو جیگایه‌ک ده‌بیسترا. هه‌ر پیاویک دواى نوشوستی له به‌رده‌م ئافره‌تدا بووه جانه‌وه‌ر، بووه که‌سیکی به‌ هاتوه‌اوار، بووه مرو‌فیککی دل‌ره‌ش له‌وه ده‌که‌ویت عاشق بیت، به‌لکو ده‌بیته پۆحیک که له سه‌ره‌تاوه به‌دواى سه‌رکه‌وتنه‌وه بووه نه‌وه‌ک به‌دواى خۆشه‌ویستییه‌وه. نه‌و پیاوانه‌ی له‌لای ئافره‌ت بۆ سه‌رکه‌وتنه

گه وره كانى خويان ده گه پښ، له هر چيزه يه ك بن، سر به هر نه ته وه و نايديا و توخميك بن، جانه وهر يكي ترسناك له ناخياندابه كه هاته دهري ده توانيت زورشت ويرانبكات. واده زانم نه و قسانم بؤ نافرته تيش پاسته، من گه رچى هيچ كات ناده ميزادىكي پومانسى نه بووم، به لام وينه ي عاشقى تيكشكاو هه ميشه له ناخه وه جولاندومي، هه ميشه ش وينه ي عاشقىكي دپراوم له وينه ي دوو عاشقى خوشبهخت و بهخته وه لا جوانتر بووه.

له و ماوه يه ي بهر له شه هيد بوونيدا، كه سانتيكي زور شيخ جافه رانيان له مه ترسى هه فال شيرخان ناگادار كرده وه، به لام شيخ به جوريك له نازايه تى خوى دلنابوو، باوه پى نه ده كرد به و جوره زه فهرى ليته ينن. شيرخان نه و كات له هه موو جيگايه كه هه په شه ي ناگرنى جیده هيشته و هر كات له سر نه و بابته بهاتبايه ته قسه، وهك بروسكه ي سر سحر يازان چه خماخه ي ده دا. كه شيخ جافه رانى كوژرا، پاسته وخو وابلويو وه كه ده ستي شيرخان بووه، پوداوه كانى دواتر يش نه و گومانه يان توختر كرده وه. دواى ته واو بوونى پرسه كه ي جافه رانى به هه فته يه ك، هه فال شيرخان به خوى و هير يكي گه وره وه خوى كرد به ناشوسو دا و له بهر چاوى هه موو خه لكى گوند و له بهر ديده ي نه و فهرانده تازه يه دا كه نه نجومه نى بالا له جيگاي شيخ داينابوو، نه غه ده ي پفاند. هاتوهاوار و قيزه قيز و له قه فرتيكاني خانم سوو ديكيان نه بوو، شيرخان به جوريك چاوانى سوور و ليتوى په ش و نيو برويانى گرژ بوو كه س زاتى نه بوو بهرى پيگر يت. له و پورزه وه ميژووى خانمى مارد ينش به جور يكي تر گوپدرا... نه و جيهانه كيوى و دپ و پام نه كراوه ي نه و بوى ده گه را، نه و جهنگه له تاريكه ي ئيستا گه يشتبوووه ناوه راستى كه م كه م ده ستي ده خسته نيو ناخى و له جهنگه ليكي دلپه قى شاعيرانه وه ده بوو به خاكى سامناكى جانه وهره راسته قينه كان. ئيستا نه و دارستانه تاريك

و شوێنە ترسناک و سروشتە فراوانەی ئەو بەرەو ناخی هەڵهاتبوو، پڕووە
هەرە راستەقینەکی خۆی پیشاندا، وەک جیگایەک ناتوانیت بیاسە
شاعیرانە تیا بکەیت، بەلکو تەنیا دەتوانیت لە ناویدا قوربانی بیت یا
پاوکەر. وەک جیگایەک ناتوانیت وەک شاعیر بچیتە ناوی و لەوسەڕیش
وەک شاعیر بێیتە دەرێ.

پفاندنی خانم وەک نالەی بروسکە یەکێ گەورە لە ناو شۆڕشدا
دەنگیدا، بەلام شیرخان بێتەوی گوێداتە ئاگادارییەکانی ئەندامانی
دیکەی ئەنجومەنی بالا، نەغەدە ماردینی لە شوێنێکی نەتینیدا شاردەو،
ئەو سەرەتای وەرگەڕانی سەرکردەکانمان بوو بۆ یەزدانۆچکە بچوک
و سەربەخۆ، کە هیچ کەس ناتوانیت بەر بە خواست و ئارەزووەکانیان
بگرت. من ئەو دەم تەنیا دەتوانی بە دوودلی سەیریکەم و بە گومانم
ناخۆ ئەم کردەیە لە قازانج یان زیانی شۆڕشدا... ئەوکات هەموو
شتیکم بەو پێوەرە دەپێت و بەو چاوەوە سەیرمەکرد. گەر لە قازانجی
شۆڕشدا بایە کەسانی وەک نەغەدە ماردینی بە دەردی وەها بچن ئەوا
بۆ نا؟ شۆڕش لە من و نەغەدە و هەموو کوردێکی دیش گەورەتر بوو.
هەوایی پفاندنە کە بە جۆریکی بەربلۆ دەنگیدا، بەلام من دڵنیاووم
لە بیرووی بالا شتیکێ ئوتۆیان بەرامبەر هەڤال شیرخان بۆ ناکریت، ئەو
هێزێکی زۆر گەورە لە بنەستدا بوو، بەشیکی زۆری پێکخراوەکانی ناو
شار و شارۆچکەکان لای ئەویون، گەر هەرەشە یایخیوونی بکردایە
زیانیکی کوشندە دەگەیان، بەتایبەت سەرۆک خوالێخۆش بیت، لەو
جۆرە یایخیوونانە زۆر دەترسا. وەک بیستم لە دواي دەنگە دەنگێکی زۆر
لە دەفتەری سیاسی، جەنابیان گوتبووی «خۆ لە سەر ژنیک شۆڕشی
مەزنی گەرەکانمان هەرناوە شێنینه». هەلبەت بۆ ئامانەتی میژوویی دەبێت
بڵێم، ئەو نە یگوتبوو «ژنیک»، بەلکو وشە یەکێ خراپتری بەکارهێنا،
لێرەدا لەبەر حورمەتی گەورەم بۆ خانمی ماردینی ناینوسمەو.

نەغەدە ماردىنى بۇ زىاد لە سالىک تەواو ونبوو، جگە لە و تاقمە نزىکەى بە دەورى هەئال شىرخانەو بون هىچ کەس نەيدەزانى لە کوپپە. لە و ماوەيەدا بە جورىکى بەردەوام لەلەين شىرخانەو دەستدرىژى کرايەسەر، لە جىگايەکدا کە پەر بوو لە کەللە سەرى پشيلە، شىرخان ئەو پاستىيە بە زۆر خستە سەرى خانمى ماردىنيەو کە لەشى لەشى خۆى نييە، بەلکو لەشى بەشپکە لە کەرەستە و ئەداتەکانى شۆرش و دەبىت بىخاتە خزمەتى شۆرشگيرانى وەک ئەو وە.

دواى مانگىک لە پفاندنى ماردىنى، هەوالەکە لە سەر زارى گەورەو بچوک بوو، ئىوارەيەکیان ئەردەلان هيرانى هات بۆ لای من و چاوانى ئاگرى لیدەبارى. هيرانى بە جورىک لە ناو وە سەرقالى پىکخستەکان بوو، ئاگای لە و شتانە نەبوو کە لە چيا دەگوزەرین، بەلام بە چاوانیدا زانیم تورپە، بە توندییەو گووتى «کچىکى پاک و بىگەرد و شاعیرم دانەدەست، بزانه چىتان لىکرد، ئیو جانەوهرن... مروفن... چين؟ ئیستا من نازانم چۆن سەیری باوکى بکەم، نازانم چۆن ئەم چىرۆکە بگيرمەو و بە برادەرە شۆرشگيرەکانم بلیم چى؟». بەقسەکانیدا دیاربوو کە دلى لە حیزب پەشبوو، بە درىزایى ئىوارەکە وەک چۆلەکەيەکی زامدار لە ژوورەکەمدا هات و هاوارى بوو، من بەردەوام دەمگووت «شتەکان دەبىت بەوجۆرە برۆن کە خواستى شۆرش دەخوازىت». ئەو تاکە پستەيەک بوو کە قوول بروام پىبوو، بئەوێ بە تەواویش بزانم خواستى شۆرش چيیە و چى دەخوازىت. دواچار بەر لە مالوایى سەیری منى کرد و گووتى «شۆرش يان مروف پزگاردەکات و دەیکات بە کەسێکى نازاد، يان دەبىت بە قوتابخانەيەک بۆ دروستکردنى جانەوهر... هەئال جەنگیز پىمبلى ئەم شۆرشەى تۆ کاميانە؟». من کانتىک وەلامى تەواوەتى ئەو پرسیارەم زانى کە چىتر دەمم بە هيرانیدا نەدەگەيشت وەلامبیدەمەو. ئەو پۆزە کە منى بەجێهێشت، من بە خىرايى راپورتىکم بۆ سەرۆکەکانم نوسى و

ترسی خۆم دەرەق بە هیرانی بەیانکرد، تەواوی قسەکانیم وەک خۆی
 بۆ برادەرانی ئەنجومەنی بالاً گواستەو، بەلام بەر لەوەی وەلامی ئەوانم
 پێیگاتەو، هەشال ئەردەلان هیرانی لە کاتی ئەنجامدانی چالاکیەکیدا و
 لە هەلومەرجێکی سەیر و ناوازه و ئالۆژدا گیرا و دواي سالیکی زیندان و
 ئەشکەنجە کە قارەمانانە بەرگەی هەمووی گرت، فەرمانی سێدارەیی بۆ
 دەرچوو. پاش دوو مانگ چاوەپوانی لە ژووری سێدارەدا، لە لیۆر دنیکیدا
 حوکمەکی بۆ بوو بە هەتاهەتایی و دواي چەندین سال زیندان، سالی
 ١٩٩٢ ئازاد بوو. کە هاتەدەرئ بوویو بە پیاویکی تیکشکاو، بێتەوێ
 چاوەپوانی هیچ پاداشتیکی لە شوێش بکات، شەویک لەگەڵ کۆمەڵێک
 نەفەری دیکەدا بەرەو یۆنان کەوتە پێ و ئیستا دەمی سالا لە سوید
 دەژی، هەرگیزیش جاریکی دی نەگەپایەو بۆ کوردستان. لەمسالانە
 دواییدا هەندێجار کە سەیری ئینتەرنێت دەکەم، بە سەریکی سپی و
 دەمچاویکی چرچ و نیگایەکی ناویمێدەو دەیبینیم لەم مالبەر یان ئەوی
 دید، جێئو بە حیزب دەدات و غەمی دێرین هەلدەپێژێت، بێتەوێ هیچ
 جاریک ناوی من یاخود خانمی ماردینی بەیئیت.

زیندانی بورج

لە بەشی کتێبخانە، لە ژووریکی هێمن و پاکوتەمیز و بێدەنگدا بە
 ئاگاهاتمەو.

گەر بەرپرسەکان لەوێ نەبوونایە، ژوورەکەم بە پەهایێ بێدەنگ بوو،
 وادروسکراوو هیچ دەنگێک لە دەرەو نەیتە ژوورێ، بێدەنگی مۆتەق،
 بێدەنگیەک کە وردە وردە وەک سەنگێکی مەزن لە سەر پوخت دەنیشێت
 و بچوکتەکاتەو و دەتخنکێت... من پێشتر هەرگیز نەمدەزانی بێدەنگی

مروّف وه‌ها نه‌شکه‌نجه‌ده‌دات، نه‌مده‌زانی بیده‌نگی وات لیده‌کات، چۆن تینوویه‌ک بۆ قومیک ناو ده‌گه‌پیت، تۆش بۆ بچوکتین ده‌نگ بگه‌پیت. به‌لێ، کتیبخانه‌که به‌ په‌هایی بیده‌نگ بوو. من له‌وێ دوو به‌رپرسی تایبه‌تیم هه‌بوو که هیچ جۆره نیشانه و پوتبه‌یه‌کی سه‌ربازییان پێوه نه‌بوو، په‌کێکیان ناوی مولازم سه‌ره‌نگ بوو، نه‌ویدیان کچیکی گه‌نج بوو به‌ ناوی مولازم گزنگ، که به‌ روخسار و بالا ژۆر به‌ مولازم شانازی ده‌کرد، به‌ جۆریک سه‌ره‌تا هه‌ر وامده‌زانی نه‌وه. هه‌ر دوکیان پێکه‌وه سه‌ره‌شتی فایله‌که‌ی منیان ده‌کرد، جیگا که جگه له‌ شوینێکی نه‌رم و هێمنی خه‌وتن، مێزو کورسییه‌کی تیدا بوو بۆ نووسین، مێزو کورسییه‌کی دیکه‌ش بۆ نانخواردن، دیواره‌کانی ژووره‌که سه‌ره‌له‌به‌ر په‌فه‌بوون، به‌لام پر له‌ کتیبی سه‌پی، کتیبگه‌لێک هیچ شتیکیان تیدا نه‌نوسراوه، بۆ نه‌وه‌ی نه‌وه‌ی له‌وه‌یه‌ بیرى بێت ته‌نیا شتیکی ده‌توانیت لێره بيجێزیت بیده‌نگیه، بۆ نه‌وه‌ی سه‌پیتی کتیبه‌کانیش بینه‌وه به‌ بیده‌نگی، بۆ نه‌وه‌ی وردبوونه‌وه‌ی درێژ له‌ لاپه‌رانه، قورسایى بیده‌نگیه‌کان گه‌وره‌تر بکه‌ن، بۆ نه‌وه‌ی جگه له‌ ده‌نگی ناخی خۆت، ده‌نگی تر نه‌بیبستیت. سه‌ره‌تا مولازم هه‌موو شتیکی ژووره‌که‌ی بۆ روونکردمه‌وه و پێیگوتم که ده‌بیت له‌م‌په‌وه ده‌ست به‌ نووسینه‌وه‌ی نه‌وه‌ی چیرۆکه بکه‌م که وایکرد من پێکخراویکی نه‌هێنی دروستبکه‌م و بیر له‌ نووسینه‌وه‌ی یاداشته‌کانم بکه‌مه‌وه و به‌وه‌یت ناوی حیزب و سه‌رۆک و پیاو و ژنه‌ شوێر شگێره‌کانی ولاته‌که‌م لکه‌دار بکه‌م. به‌ ده‌نگی ئاسایی که پرپوو له‌ هێمنی و ئاوازی برایانه، گوتی «جه‌نابی کاک جه‌نگیز، نامه‌وێت بتنیرم بۆ ئوتیل یاخود مه‌خزن یان قوفلخانه. من به‌ برای خۆت حیساب بکه‌، واده‌زانم پێکه‌وه ده‌توانین شته‌کان به‌ جۆریک دابڕێژین تۆ لێره سه‌لامه‌ت پرگارتبیت، کاریکده‌که‌ین شته‌که زوو راییبکه‌ین و به‌خیرایی بچیته‌وه سه‌ر ئیشه‌که‌ی خۆت». گه‌رچی ده‌مزانی نه‌وه‌ قسانه‌ درۆیه‌کی

ساده و مندالانه و پۆزانه‌ی هه‌موو پیاویکی ئاسایشه، که‌چی وه‌خته‌بوو باوه‌پ‌ی پێبکه‌م. مولاژه‌کانی بورج پێک‌را به‌ جوړیک پرۆفیشنال و لێزان بوون منیان سه‌رسامده‌کرد. ئاشکرا له‌ سه‌ر ده‌ستی هه‌ندیک پسه‌پۆری بیانییدا گه‌وره‌بوویون، هه‌موو شتیکیان به‌ حساب بوو، له‌ سه‌ر جولاندنه‌وه‌ی ده‌ست، ته‌عبیری ده‌موچاو، نمایشی ده‌نگ مه‌شقی زۆریان کردبوو، گه‌لێک راستگۆ و سروشتی ده‌رده‌که‌وتن، هه‌ر له‌ ساتی یه‌که‌مه‌وه به‌پ‌وا و متعانه‌یان به‌ ده‌ست ده‌هێناییت و ده‌که‌وتیته‌ ژێر نه‌و کاریگه‌ره موگناتیسییه‌وه که له‌ ده‌نگ و نیگایاندا بوو. من ده‌بوو خێرا خۆم راوه‌شێتم و له‌ نیهادی خۆمدا بلێم «هێی جه‌نگیزی بێمیشک چییته‌؟ دوای سی و چوار سالّ کاری ئاسایش ئیستا گه‌نجیکی گه‌مزه‌ خه‌ریکه به‌ دوو به‌ردان له‌ خشته‌ت ده‌بات». مولاژم سه‌ره‌نگ قه‌له‌مێکی ئیجگار جوانی دامی، من خۆم عاشقی قه‌له‌می جوان بووم، وه‌ک شیت به‌دوایدا ده‌گه‌رام، له‌ ده‌فته‌رفروشی و کتێبخانه‌کان پامده‌سه‌پارد قه‌له‌می جوانم بۆ دابنێن، به‌لام تا نه‌و کات شتی وا ناسکم نه‌دیوو، قه‌له‌مێک بوو چه‌ژنده‌کرد چی له‌ ناخی دڵتدا به‌ پێبنوسیت، چی له‌ پۆختدا به‌ نوکه‌ باریکه‌ی بیدرکینیت. من قه‌له‌مه‌که‌م وه‌رگرت و به‌ سه‌رسامیه‌وه سه‌یرمکرد و گووتم «قه‌له‌مێکی قه‌شه‌نگه‌، شتی وام تا نه‌م‌پۆ نه‌بینوه‌». مولاژم گزنگ کچیکی باریک و به‌ وێقار و به‌پ‌رز دیاریوو، گووتی «ئێمه هه‌ولده‌ده‌ین شوێنێکی باش بۆ میوانه‌کانمان داینبکه‌ین. میوانخانه‌ی ژماره‌ سی و سێ، وه‌ک زیندانه‌کانی ئێوه نییه له‌ خواره‌وه، لێره‌دا که‌س ناتوانیت په‌نجیه‌ک چیه‌ بۆ میوانه‌کانی به‌ریت، ئازاردانی جه‌سته‌یی راسته‌وخۆ به‌ هه‌موو جوړیک قه‌ده‌غه‌یه‌، ته‌نیا ده‌مانه‌ویت به‌ هێمنی بگه‌ینه هه‌قیقه‌ت... نه‌وه فه‌رمانی جه‌نابی سه‌رۆک و پرۆفیسۆر شالیاړه‌». دوای دوو کاتژمێر قسه‌و پوونکردنه‌وه، منیان به‌ ته‌نیا به‌رامبه‌ر میژیک و ده‌فته‌ریکی سه‌پی و قه‌له‌مێکی ناسک به‌جێهێشت. من به‌ درێژایی ژيانم

شتم نویسیوو، تاکه شتیکی لئی نه‌ده‌ترسام قه‌لهم و ده‌فته‌ر بوو، به‌لام ئیستا بۆ یه‌که‌مجار هه‌ستم به‌ ترسیکی گه‌وره ده‌کرد. هه‌موو شتیکم ده‌به‌خشی به‌س لیگه‌پێن له‌م ژووره بچه‌ده‌ری و له‌م ده‌فته‌ره سپیه دووریکه‌ومه‌وه. که ئه‌وان پۆیشن قه‌له‌مه‌که‌م هه‌لگرت و چوومه به‌ر په‌نجه‌ره‌ی ژووره‌که‌م، پووبه‌ریکی گه‌وره‌ی شار له‌ په‌نجه‌ره‌که‌وه دیاریوو، هه‌تا ده‌متوانی به‌ مه‌زه‌نده بزانه مالی خۆمان ده‌که‌وێته کوپوه، که‌وتمه خه‌یالی ئه‌وه‌ی ناخۆ نه‌زمیرا توانیبیتی نامه‌کان بیات بۆ پۆژنامه‌ی عه‌زیم وه‌تن، یان گوشاری بوهاران. ناخۆ پۆژنامه‌کان جورته‌تی ئه‌وه ده‌دنه به‌ر خۆیان نامه‌که‌م بڵاوبکه‌نه‌وه؟ ئایا گه‌ر بڵاوبێته‌وه له‌ قازانجی منه یان ده‌بیته‌ مایه‌ی به‌ده‌ختی ته‌واوه‌تیم؟.

ده‌بوو تا شه‌و شتیکی له‌ ده‌فته‌ره‌که‌دا بنوسم، یاساکان له‌و پووه‌وه زۆر توندپه‌و بوون، هه‌ر که‌س سی ئیواره له‌ سه‌ریه‌ک هه‌چی نه‌نوسیایه، یان که‌می بنوسیایه، یه‌که‌سه‌ر له‌ به‌شی کتێبخانه‌وه ده‌یانگواسته‌وه بۆ ئوتیل، ئوتیل جه‌ه‌نه‌میکی راسته‌قینه بوو. هه‌رچیبه‌که‌م کردوه نه‌ده‌بوو زوو بکه‌ومه ئه‌و، ده‌مزانێ دره‌نگ و زوو هه‌ر چاره‌نوسم ئه‌وییه و گه‌ر له‌وێش پزگاره‌م بێت، له‌وانه‌یه بۆ هه‌تا هه‌تایه به‌نێرن بۆ مه‌خزن، شوینی ئامێره‌ ستۆکه‌کان، گه‌نجینه‌ی مه‌کینه شکاو و بیکه‌لکه‌کانی حیزب. وه‌ک مولاظم گزنگ پێیگوتم، وه‌ک سه‌ره‌تا باشتیه له‌وه‌وه ده‌ست پێبکه‌م چۆن خه‌یالی ئه‌م پێکخواوه ده‌ستی پێکرد؟ له‌ چیه‌وه سه‌ریه‌له‌دا؟. من گه‌پامه‌وه سه‌ر ده‌فته‌ره سپیه‌که‌م و نویسم «به‌پێزان... ئه‌ی ئه‌وانه‌ی ئه‌م چیرۆکه‌ی منتان مه‌به‌سته و هه‌زه‌که‌ن هه‌موو راستیه‌کان بزانه. ئایا ئیوه باوه‌رتان به‌ بوونی فریشته هه‌یه؟ ناخۆ پۆژیک له‌ پۆژان بیرتان له‌ ماهیه‌تی فریشته‌کان کردۆته‌وه؟ چۆن سه‌یری په‌یوه‌ندی خۆتان و فریشته‌کان ده‌که‌ن؟ فریشته لای ئیوه چییه؟. گه‌ر له‌م سه‌ره‌تایه‌وه ده‌ست پێ نه‌که‌م، ئه‌سته‌مه ده‌ست پێبکه‌م. هه‌موو شتیکی ئه‌م

چیرۆکە ی من لە دەوری مەرف و فریشتە دەسورپتەو... گەر دەتانه ویت
تێگەن، دەبیت بزانی من وەک هەر ئادەمیزادێکی دیکە ی دنیا جارێک
لە جاران فریشتە یەکم هەبوو». ئەو ئەو چەند پستە ی سەرەتایە
کە چەندین جار و بە چەندین شیوە دامڕشتنەو، تا دواوەمین شیوە
و فۆرمی خۆیان وەرگرت. دواتر لەو جێگایەو دەستم بە چیرۆکەکم
کرد کە یەکمەجار هەستم بە بوونی دوو بآلی گەرەکرد بە پشتمەو.
سەربرد ی یەکم پۆزی ئەو بینینە و یەکم ساتەکانی ئەو هەستم
نوسی. ئیوارە، هەردووک مۆلازم پێکەو گەرەو و بە خۆشحالییەو
بەرەبەرمان دانیشتن و داوی ئەو نوسینەیان کرد کە ئەمڕۆ نوسی بووم.
سەرەتا مۆلازم سەرەنگ بە وردییەکی بۆینەو نوسینەکی خویندەو
و بە هێمنی و ناو میدییەو خستییە بەر دەست مۆلازم گزنگ، کە
ئەویش هەمانجۆر خویندییەو و داوی تەواو بوونی هەناسە یەکی ناو میدی
هەلکێشا، هەردووکیان سەیریکی یەکیان کرد، ئاشکرا بوو لەم سەرەتایە
من نەک هەر ناو میدن، بەلکو توپە و نیگەرانیشتن. مۆلازم سەرەنگ
لەگەڵ خانمی هاوڕێیدا، کە هەردووکیان کراسی سپی و پانتۆلی پەشیان
لە بەردابوو، بۆ ئیستییکی کورت چوونە دەرەو و پاش چەند ساتییکی
کورت پێکەو گەرەو. مۆلازم سەرەنگ بە خەفەتیکەو دانیشتن
و گووتی «جەنابی هەفآل جەنگیز. تۆ لێرە لە شوێنێکی گزنگدایت،
باوەرپت بێت نەومی سی و سیتی بورج لە نەۆمە هەرە گزنگەکانە بۆ
حیزب و دەوآت، سەرۆک خۆی چاوە دێریدەکات، پروفیسۆر شالیار بە
شادەماری حکومەتی دەزانیت، سآلانە سەرۆکی پەرلەمان ئەگەر جارێک
سەردانمان نەکات، دووجار سەردانماندەکات. ئەم میوانخانە یە نیشانە ی
گەشە و پێشکەوتنی عەقڵی حیزبە لە بیست سآلی پابوردوودا، بەلگە یە
بۆ ئەو ی کە ئێمە میللەتێکی پێشکەوتووین. هەموو شتەکان لێرە
بە عەقڵییەتێکی نوێی بەرپۆوەبردن پێخراون، هیچ شتێک نییە بە

ژیر ده‌ستی که‌سانی پس‌پۆردا نه‌پوات، ئیشه‌کانی ئیره وه‌ک یاسا‌کانی ماتماتیک هه‌له‌ قه‌بوول نا‌که‌ن. تۆ خۆت سالا‌نیک به‌پۆه‌به‌ری ده‌زگای ئاسایش بوو‌یت، ده‌زانیت له‌ نیوان پرسکار و تاوانباردا ده‌بیت عه‌قل زال بیت... ئه‌م بورجه‌ گه‌وره‌یه که‌ ئیستا من و تۆ تیا‌ده‌ژین و به‌ره‌می خوینی هه‌زاران شه‌هیده، به‌ عه‌قل دروستکراوه، لیره‌وه هه‌چ شتیک له‌وه ترسناکتر نییه، شتیک به‌تین که‌ له‌گه‌ل عه‌قلدا نه‌گونجیت، شتیک بیه‌و‌یت له‌ عه‌قلمان دوریخاته‌وه... وانیه هه‌فال جه‌نگیز؟»

من ده‌زمانی ده‌یه‌و‌یت بگاته کو‌ئ، له‌ به‌رئه‌وه خۆم متکرد و نه‌م له‌ خۆم به‌ری و هه‌چم نه‌گوت.

خانم قه‌له‌مه‌که‌ی منی هه‌لگرت و گو‌تی «هه‌فال جه‌نگیز ئه‌م چیرۆکه‌ی تۆ نوسیوته، ده‌ته‌و‌یت بینترین بۆ سه‌رۆک یاخود بۆ مندا‌لانی باغه‌ی ساوا‌یانی بورج له‌ نه‌ومی بیست و شه‌ش، ده‌ته‌و‌یت گالته به‌ عه‌قلمان بکه‌یت یاخود چی. ئیمه ده‌زانین به‌پێژتان به‌پۆه‌به‌ری ئاسایشی گشتی بوون، خه‌باتگیرێکی دێرینی گه‌له‌که‌مانن، ده‌زانین ده‌توانن له‌ خه‌لکی تر زیاتر یاریبکه‌ن و پێچ و په‌نا بدۆزنه‌وه و ته‌پو‌ۆز له‌ ده‌وری تاوانه‌که‌ی خۆتان دروستبکه‌ن، منیش و مولا‌زم سه‌ره‌نگیش له‌وه تێگه‌یشتووین، وانیه مولا‌زم؟». مولا‌زم سه‌ره‌نگ به‌ سه‌ر وه‌لامی خانمی دایه‌وه، به‌لام به‌ چاوێکی بێزار و جیدی هه‌ر سه‌یری منی ده‌کرد. دواتر خانم گو‌تی «ده‌زانم له‌ به‌رئه‌وه‌ی به‌پێژتان خه‌باتێکی دور و درێژتان هه‌یه، که‌سانی وه‌ک ئیمه، نه‌وجه‌وانانی حه‌زب، کادی‌ره نو‌ییه‌کان به‌ هه‌ند وه‌رناگرن، هه‌ر له‌ به‌رئه‌وه‌ش ئه‌م چیرۆکه‌ت نوسیوه، وه‌ک سو‌کایه‌تی به‌ توانا و تێگه‌یشتنمان بکه‌یت. نا هه‌فال جه‌نگیز ئیمه لیره به‌سه‌برین... تۆ دوو پو‌ۆی تریشت هه‌یه، بۆ ئه‌وه‌ی به‌راستی ده‌ست پێبکه‌یت. ئه‌وه ئاساییه، ئه‌م لاپه‌رانه ده‌درێژین وه‌ک ئه‌وه‌ی هه‌چ نه‌بوو‌یت. هه‌موو میوانه‌کانی ئیره، زۆربه‌یان وه‌ک تۆ وه‌هان، زۆربه‌یان

یەكەم پۆژ ھەولێدە دەن كە چیرۆكێكی خوشی خەیاڵیمان بۆ دروستبەكەن، ئەو بەشێكە لە ئەزمونی ئێمە، بەلام لەو باوەڕدانه‌بووین تۆ وابەگەیت. بەس لە ھەموو شتێك دەرجیت، ھەستدەكەم دەستێكی باشی چیرۆكنوسینت ھەیە، بەلام بەداخەوێ لێرە تەنیا ھەقیقەتمان دەوێت، ھەقیقەتێك لەگەڵ عەقڵدا بگونجیت. ھەژال گیان ئەمە دەدپنین و لە سەرەتاوە دەست پێدەكەینەو، وادادەنێین ئەمڕۆ ھەر نەبوو».

من دەمزانی لە دۆخێكی دژواردام، بێئەوێ هیچی دی لە خەیاڵدا بێت گووتم «ئەگەر پاستیتان دەوێت، ئەوا پاستی لەوێوە دەست پێدەكات، پاستی لەو جێگاوە دەست پێدەكات كە نوسیومە، بەبێ ئەو سەرەتایە ناتوانم هیچ شتێكتان بۆ بگێرمەو، من پۆژێك لە پۆژان لە سەر چەمی سوورباوان سەیرمكرد و لە پشت خۆمەو ھەستم بە بوونی جووتێك بآلی گەورە كرد، دوو بآلی زۆر گەورە و راستەقینە. ئەو سەر لەبەر ژيانى گۆریم... لەو پۆژەو بووم بە خاوەنى دوو بآلى گەورە و نەبێنراو... گەر وەك سەرەتا باوەڕ بەو نەكەن، دواتر باوەڕ بە هیچ بەشێكی دیکەى چیرۆكەكە ناكەن، چونكە ئەوێ دواتر دیت لەو سەیرتر و عاجباتى تره». ئەو ھەم بە دەنگى كەسێك گووت، ھەم ھەقیقەتى تەواو بدرگێنیت، ھەم لەو زیاتریش چیرۆك و سەربوردی بۆ حىكایەت پى نەبیت. مۆلازمەكانى ئێرە بۆیان نەبوو توپەبێن، ھەموو شتێك دەبوو سارد و ھێمن و میكانىكی بێت، بەلام ھەستمكرد ھەردووکیان خەریكە لە پێستى خۆیان دەردەچن. من بەساردییەكى بۆینەو، ساردییەك جارێك لە شوێنى ھوكمراڤانەو ھەستم پێدەكرد و ئەمجارە لە شوێنى كەسێكی دیل و زیندانەو، گووتم «سەبەینى و دوو سەبەیی و نامردنیش لێرەدا دیلمبەكەن، ھەر ئەو سەرەتای پاستەقینەى چیرۆكەكە، لە بەرئەو چاكترە ئەوێ نوسیومە ھەر ئێستا وەك ھەقیقەت وەریبگرن، تا من بتوانم بەردەوامبم، چونكە دەبیت بزانی كە ھەقیقەت ھەزار پووى ھەیە».

له هەندیک سائدا دوو جۆر تیگیشتنی راستی بە جۆریکی توند بەریەکدهکەون، من له و چەند سالەدا فیزیوویوم که میژووی مرۆف له میژووی گومانەکانی دەرەق بەوانیدی جیانابیتەوه، بۆیە هیوایهکم نهبوو ئەم دوو مولاژمە گەنجە که پاهاتبوون مرۆف وەک هەر مەتریاڵیکی یکه، وەک تەنیک له تەنەکان، شتیگ وەک ئاسن و شوشە و تەختە تەماشابکەن لەم چیرۆکە تیگیگەن. بۆ ئەوەی له هەندیک راستی تیگیگەیت، پێویستت بەوەیە تیگیشتنی خۆت سەر لەبەر دەرپارەوی راستی بگۆریت، راستی ئەو شتەیه که هەمیشە نیوەی نابینریت، ئەوەشی باوەهپی بەو نیوە نەبینراوەی راستی نەکرد، هەرگیز ناتوانیت له مانای نیوە بینراوەکەشی تیگیگات. ئێمە هەموو ئەو پیاوان و ژنانەیی له دەزگاکانی ئاسایش کارماندەکرد له سەرەتاوه پاهاتبووین تەنیا بەشیکی راستی ببینین... بەشیکی بچوکی و هیچی تر، لەوەش ترسناکتر له سەر ئەوه کۆکرابووین و خەیاڵمان پێکخرابوو که ئەوه هەموو راستییە. ترسناکترین مرقفیش ئەو کهسانەن که باوەهپیان بە بوونی ئەو بەشە نەبینراوەی راستی نییە، چونکه هەموو ژانیان بۆ ئەوه تەرخاندەکەن، دزاییەتی ئەوانە بکەن که هەولێدەهەن ئەو نیوه نەبینراوەی تریش ببینن، بە جۆریگ ئەم ئەستێرەیه دابەشکەنە سەر دوو نەتەوه و سەر دوو پەگەزی گەورە، پەگەزێکیان له ناو راستییە بینراوەکاندا نوقمەدەبن و هیچ ئاسۆیهکی دیکە نابینن، پەگەزێکیش که جارێک له جارهکان و بە هۆی شتیکهوه سنوورە دوورەکانی هەقیقەت دەبینیت و بەرهو تخابە بێگەرانهکانی دەرکەوتتە پێگا... دوو پەگەز و دوو نەتەوه که هیچ شتیگ کۆیان ناکاتەوه، سیاسەتمداران و ئەکادیمیستەکان و پیاوانی دین و پیاوانی ئاسایش و میلیتاریستەکان و هەندیک له زانایانیشت له پەگەزی یەکهمن، بەلام پەگەزی دووهم شیتەکان و شاعیرەکان و سۆفییهکان و گەریدهکان و هونەرەمەندان و هەندیک له زاناکان دەرگرتەوه. ئەم

دوو په‌گه‌زه نه له‌بیرکردنه‌وه‌ی په‌کتری تیده‌گن و نه‌ده‌شتوانن په‌ک زمانی هاوبه‌ش بدوژنه‌وه. من و هر دوو مولازمه عاقل و پیکپوش و به‌نه‌زا که‌ی بورجیش له‌و کیشه‌یه‌دا بووین، هر دوو کمان به‌دو زمانی جیاواز قسه‌مانده‌کرد نه‌وان و فیرکراو بوون ته‌نیا باوه‌ریان به‌ه‌قیقه‌تی بینراو هه‌بیت، هه‌قیقه‌تیک فیرکراون، خویندویانه، پتیا و تراوه، منیش به‌په‌وتیکی دورودریژی گورانکاری و به‌پنگایه‌کی پر به‌رز و نرمی ترسناکدا گه‌یشتبوومه نه‌وه‌ی له‌جوړه جنسی په‌که‌مه‌وه، له‌پیاویکی ناسایشه‌وه که له‌سهر په‌قین کارده‌کات به‌ره‌و جنسی دووهم، بو توخمی شیت و دودل و پرگومانه‌کان بگوازمه‌وه.

دلنیا بووم که ناتوانم چیرۆکه‌که به‌جوړیکی تر بگيرمه‌وه، نه‌وه‌ی له‌سهر چه‌می سوورباوان له‌من پوویدا سهره‌تای هه‌موو شته‌کان بوو، من پوژیک هه‌ستام و سه‌یرمکرد بووم به‌بوونه‌وه‌ریکی بالدار، بووم به‌بالنده‌یه‌کی زل و عه‌جایه‌ب... دواي نه‌و راستییه‌که‌وتم و گه‌یستمه نه‌م بورجه ترسناکه.

هر دوو مولازم له‌وه دودل بوون، ناخو من شیتم یان فیلان لیده‌کم. چیرۆکه‌کی من لای نه‌وان سهره‌تای تاکتیکیک بوو بو دورخستنه‌وه‌ی پنگاکان و پینچکردنه‌وه به‌ده‌وری نیازی نه‌واندا. نه‌وی پوژ چیرۆکه‌کیان له‌به‌رچاوم دراند و له‌گه‌لمدا پنگه‌وتن سبه‌ینن، چیرۆکیکی ته‌واو جیاوازیان به‌سهره‌تایه‌کی جیاوازه‌وه بو بنوسمه‌وه. منیش ده‌بوو هه‌مان چیرۆک له‌شوینیکی تره‌وه ده‌ست پتیکه‌مه‌وه، به‌نومیدی نه‌وه‌ی که پادوزان بیتنه‌سهر نه‌و پروایه‌ی نه‌م چیرۆکه له‌سهره‌تاوه تا کوتایی چیرۆکی فریشته‌کانی منه و جگه له‌و سه‌ربورده‌ش، من چیرۆکی ترم نییه‌ بگيرمه‌وه. به‌یانی پوژي دووهم، قه‌له‌مه قه‌شه‌نگ و ناسکه‌که‌م هه‌لگرت و که‌وتمه‌نوسین «له‌سالانی هه‌فتادا و ماوه‌یه‌ک دواي هه‌ره‌سی شوپش، هاوړپیه‌کم که لیره‌دا ته‌نیا به‌«ش» ناویده‌نیم، ئیواره‌یه‌کی

دره‌نگ بۆ پیاسه‌یه‌کی شه‌وانه‌ی کورت له مآلی خۆیان له گه‌په‌کی غه‌م‌باشا چوه ده‌رئ. «ش» هم کوپکی گه‌نج، هم خوینده‌وار، هم له مارکسیسته باوه‌پداره‌کانی ئه‌و سه‌رده‌مه بوو، ئه‌وه‌ی چاوه‌پوانی نه‌ده‌کرد و له خه‌یالیدا نه‌بوو، ئه‌وه بوو له شه‌ویکی وه‌هادا فریشته‌یه‌ک ببینیت. به‌لام له‌و شه‌وه‌دا بۆ یه‌که‌مجار، یه‌که‌مین فریشته‌ی پاسته‌قینه‌ی سه‌ر زه‌مینی بینی... فریشته‌یه‌ک نه له کتێبه ئاسمانیه‌کاندا، نه له تیگسته دینییه دیرینه‌کاندا و نه له‌لای په‌یامبه‌رانه‌وه ناوی نه‌هاتوه، فریشته‌یه‌کی ئاسایی، مروفیک به دوو بآلی گه‌وره‌وه، ئه‌و که‌سه‌ی ده‌رگای دونیایه‌کی تری له هه‌موومان کرده‌وه، مه‌هدائیل، مه‌هدائیلی فریشته». ئه‌و پێشه‌کیه‌م چه‌ندین جار دا‌رشته‌وه تا گه‌یشه دوا فۆرمی خۆی.

به هیوای ئه‌وه‌بووم که مولا‌زمه پادۆزه‌کان ئه‌مجاره ئه‌م سه‌ره‌تایه‌م لیقه‌بوول‌بکه‌ن، چونکه گه‌ر ئه‌وه‌شیان په‌تبه‌کرده‌یه‌ته‌وه نه‌مه‌دانه‌ی به پاستی چۆن و له کوپوه هه‌ولێ گێرانه‌وه‌ی چیرۆکه‌که بده‌م. به‌لام ئه‌وجاره په‌رچه‌کرداریان نا‌ئومیدانه و توپه‌تر بوو. من تینگه‌یشتم بۆ نایانه‌ویت چیرۆکه‌کیان وه‌ک خۆی بۆ بگێرپه‌وه، هه‌ستمکرد هه‌ر کاتیک ناوی فریشته و باله‌کانیان ده‌هینم ئه‌وان به درۆ حآلی ده‌بن و ده‌موده‌ست واده‌زانن له‌گه‌لیان وازی دز و قازی ده‌که‌م. جاری سیه‌م دوا‌هه‌مین شانسم بوو، له پتویستی ئینسانه‌وه بۆ فه‌نتازیای ژیا‌نکی تر ده‌ستم پێ‌کرد، به‌دریژی له سه‌ر ئه‌وه قسه‌مکرد که له ناو هه‌موو مروفیکدا به‌شیکی نا‌پازسی هه‌یه، هه‌چ مروفیک نییه له ناخیدا ده‌نگیکی تر نه‌بیت، ده‌نگیکی توپه، ده‌نگیک که داوای جوړه ژیا‌نکی تری لیده‌گات. ئه‌و به‌شه که می‌ک هتورکه‌ره‌وه‌بوو، به‌لام ملازم گزنگ گووتی ئه‌وه به‌س نییه، ده‌مانه‌ویت بپه‌وه‌ی کاتی زۆر به هینان و برده‌نه‌وه ببه‌ینه‌سه‌ر، چیرۆکی ئه‌و پێ‌خه‌راوه بگێرپه‌ته‌وه که دروستکردوه، سه‌ره‌تا ناوی ئه‌ندامه‌کانی و دواتر وه‌زیفه‌کانیان و سیه‌ه‌مین نیازتان له پشت

دروست‌کردنېيې وه. ماناي شته‌كان و ته‌فسيره سه‌يره‌كانيان هه‌لگره بوو
خوټ و ئيمه پټويسيتييه‌كان پټي نيبه. له‌دواي پوژي سټيه‌مه‌وه دوو
پوژي دي منيان له كتيبخانه هيشته‌وه، به‌لام من بپارمدا بوو هيچ
نه‌نوسم، به‌يانيان هه‌لده‌ستام و قه‌له‌مه‌كم ده‌گرت به‌ ده‌سته‌وه و به
خه‌تي خواروخټچ و به‌ زه‌ربي گه‌وره ده‌كه‌وتمه په‌شكردنه‌وه‌ي كتيبه
سپييه‌كان. بو‌ئوه‌ي خوټ له‌ جه‌بري نه‌و بيده‌نگييه سامناكه پزگارېكه‌م،
كتيب كتيب و لاپه‌ره لاپه‌ره په‌شمده‌كرده‌وه، دياره په‌فتاره‌كه‌م مايه‌ي
سه‌رسامي و نيگه‌راني هه‌ر دوو مولازمي ياوه‌رم بوو. به‌لام من پټمگوتن
كه نه‌وان نايانه‌ويټ گوتل له‌ چپرؤكه راسته‌قينه‌كه بگرن و به‌ جوړيک
نوقمي نه‌و سه‌يركردنه مادييه‌ي ژيان بوون، نه‌وه‌يان بيرچوټه‌وه كه هه‌م
مروف و هه‌م شته‌كان ديويكي تريان هه‌يه به‌و عه‌قله ميكانيكويه پوټه
ته‌فسيرناكړين. به‌لام دوو راډوزه‌كه هيچيان له‌و قسانه‌م نه‌بيست و به
توره‌بييه‌كي تيكه‌لاو له‌گه‌ل حه‌سره‌تدا منيان په‌وانه‌ي ترسناكترين جيگاي
زيندان كرد، «ئوتيل»... شوپټيک خه‌لكانيكي زوري له‌ من گه‌نجتر و
به‌هيزتر له‌وي مردبوون.

نه‌غه‌ده مارديني له‌ جيهانيكي نويدا

نه‌غه‌ده مارديني له‌ زيندانه‌كه‌ي هه‌فال شيرخاندا هه‌ستېكرد چهند
وهخته نه‌و ته‌نيا بو دله‌رقه‌ي ده‌گه‌رپټ. دله‌رقه‌ي و هيچي تر، شاعيرييه‌ت
هيچ نه‌بوو له‌لای جگه له‌ هه‌لهاټن له‌ نهرمي و لاوازيي، له‌ پاكردن
له‌ ژياني پوژانه‌وه به‌ره‌و دارستان، له‌ گه‌پانه‌وه به‌ره‌و هه‌موو خواسته
سه‌ره‌تاييه‌كان، به‌ره‌و به‌ ناگاهيانه‌وه‌ي جانه‌وه‌ره خه‌وتوه‌وه‌وهمان. له
دوو هه‌فته‌ي يه‌كه‌مي رفا‌ندني‌دا له‌لايه‌ن شيرخانه‌وه، هه‌موو شه‌ويک

شیرخان به جوریکی دپندانه و توند، وهک به‌کیک له ساتیکی دیاریکراودا برسیتییه‌کی جان‌وه‌رانه بیگریت، په‌لاماری ماردینی ددها، به هرچی توندی و هیژیک له گیانیدا هه‌یه لاقه‌یده‌کرد. ماردینی له‌گه‌ل شیرخانداندا قه‌ت له‌زه‌تی له سیکس‌کردنه وه‌حشی و نه‌گیو و زورکاره‌کی نه‌ده‌بینی، به‌لام خۆشییه‌کی نه‌ینی و تاییه‌تی له‌و توندی و دل‌په‌قییه‌ ده‌بینی، نه‌ویش به هه‌مان توندی و دل‌په‌قی به‌رگری له خۆی ده‌کرد، نه‌ک وه‌ک ژنیک به‌رگری له شه‌ره‌فی بکات، به‌لکو وه‌ک ژنیک بیه‌ویت به هه‌مان پله‌ دپ، سه‌ره‌تایی، بی‌په‌حم بیت. نه‌و ماوه‌یه به‌که‌م داپرانی قوولای خۆی له شیعر ژیا، شیرخان هه‌موو شتیکی لیتقه‌ده‌غه‌کرد. قه‌لم، کاغه‌ز، پۆشنایی... به‌لام له هه‌ر شت سه‌یرتر له‌لای نه‌غه‌ده نه‌وه‌بوو، که هه‌ستی به‌ نازار یان په‌شیمانی نه‌ده‌کرد، به‌لکو هه‌ستیده‌کرد له‌گه‌ل هه‌موو نزیک‌بونه‌وه‌یه‌کی شیرخانداندا بیتاکیه‌کانی گه‌وره‌تر ده‌بن، هه‌ستیده‌کرد له مندالییه‌وه توانایه‌کی راسته‌قینه‌ی له سه‌ر نازار چه‌شتن و هه‌ستکردن به نازاری نه‌وانی تر نییه، ده‌توانیت ده‌ره‌ق به هه‌موو ژانیک بیتاک بیت، ژانی خۆی و ژانی ئینسانه‌کانی تر، له‌شی وادروستبووه ده‌توانیت چیژ وه‌برگریت و نازار فه‌رامۆشبکات.

له زیندانه‌که‌یدا، له شه‌وانی شه‌پدا له‌گه‌ل پیاویکی نه‌نگ نه‌ستوو و که‌له‌په‌ق و دپنده‌ی وه‌ک شیرخان، نه‌وه‌نده‌ی له‌زه‌تی له‌وه ده‌بینی که شیرخان ناتوانیت نازاریبدات، خه‌یالی لای شتیکی تر نه‌بوو، له‌و سه‌رده‌مه‌دا نه‌غه‌ده هیژیکی ترسناکی دۆزییه‌وه، هیژیکی کوشنده‌تر و گه‌وره‌تر له هیژی شیعر، له هیژی سیاسه‌ت، له عه‌شق، له جنس، نه‌ویش هیژی بیتاکیه. هه‌ستیده‌کرد ده‌توانیت تا نه‌وپه‌ری نه‌وپه‌ری دنیا بیتاک بیت، هه‌موو که‌سیک و هه‌موو شتیکی فه‌رامۆشبکات. به سه‌رسامیه‌وه سه‌یری نه‌وه‌ی ده‌کرد که ده‌توانیت چه‌ند سارد و که‌مه‌رخه‌م بیت، ده‌توانیت چه‌ند دوور و بیتمانا و بیته‌ست بیر له موسته‌فا شوکاکی می‌ردی و نزار

نیدریس و شیخ جافه‌رانی بکاته‌وه . ئیستا هر سیکیان سی تارمایی
مردوی بیروخ بوون، کومه‌لێک سیبهری کال که جگه له هه‌ستیکی
قوول به ساردی و بیباکی هیچی تریان تیدا نه‌ده‌بژواند . دلنیا‌بو جوانی
شعیره‌کانی دور و نزیک په‌یوه‌ندی به جوانی پوچی خویه‌وه نییه،
په‌یوه‌ندی به قوولی هه‌سته‌کانیه‌وه نییه، به‌لکو په‌یوه‌ندی به‌و شیتی
و بیباکی و دلپه‌قییه‌وه هه‌یه که له ناخیدا هاوارده‌کن . شعیره‌کانی
ده‌توانن قه‌شه‌نگین، له به‌رته‌وه‌ی ده‌توانن بیباک بن، ده‌توانن ستایشی
ئهو دپی و ساردی و مردنی به‌زه‌یه‌یه بن که له گیانیایه‌تی . به‌لام نا ...
که بیرى له قه‌سیده‌ دیرینه‌کانی ده‌کرده‌وه شتی که‌ی به‌یادا ده‌هاته‌وه .
هه‌ستیده‌کرد ئه‌م بیباکییه‌ نوییه .. ئه‌م ئاوازه له ساردی و بیهره‌حمی
شتیکه له نه‌زه‌له‌وه له‌گه‌لیدا نه‌بووه و ئیستا دروستبووه .

خۆشی نه‌یده‌زانی به‌ ته‌واوی له‌ کوپیه، هه‌ر کات شیرخان له
جیگاهه‌که‌وه بجوایه‌ بو جیگاهه‌کی تر، به‌ ده‌ست و چاوی به‌ستراوه‌وه
ئه‌میان پێشتر بو نزیک له‌ شوینی نیشه‌جیی ئهو ده‌گوازته‌وه ، هه‌میشه
له جیگای داخراو و پاسکراودا دایده‌نا ... سه‌ره‌تا ئومیدی بوو که خیرا
ئه‌م ده‌ورانه‌ تێپه‌رێ و شیرخان له‌ جه‌سته‌ی بێزاربێت و لێیگه‌پێت
به‌روت، به‌لام تا زیاتر له‌ دلپه‌قی موقوف پا‌ده‌ما زیاتر له‌ مان و نه‌مانی
خۆشی ده‌ترسا، دلنیا‌بو شیرخان که‌سیکه‌ وه‌ک خۆی به‌لام به‌ هێزی
زۆتر و وریایی زۆتره‌وه، ئهو ناتوانیت وه‌ک ئه‌م بیباک بیت، ناتوانیت
نه‌ترسیت، ناتوانیت بیر له‌ سپینه‌وه‌ی ئاسه‌واری گونا‌هه‌کانی خۆی
نه‌کاته‌وه . نه‌غه‌ده‌ تا زیاتر له‌ ناخی خۆی ده‌پوانی زیاتر له‌ شیرخانیش
ده‌ترسا، ده‌یزانی بیباکی ته‌نیا شته‌ که ده‌توانیت سنووری نه‌بیت .
هه‌میشه‌ش له‌ خۆکوشتن یان کوشتنی ئه‌وانی دیدا ته‌واو ده‌بیت . له
ناخی دل‌ه‌وه به‌خته‌وه‌ریوو که بیباکه، ده‌شیده‌ویست هه‌لبیت بو ئه‌وه‌ی
ئهو بیباکییه‌ بگه‌ینیت ته‌روپکی خۆی، دلنیا‌بو شیرخان به‌ یه‌کجۆر

تیده‌گات که نهم دپتر و کیویر و به‌هیزتره، به‌وهی له‌ده‌ستی هه‌لَبیت. ده‌بوو شیرخان تیبگات که په‌لاماردانی ژنیک و لاقه‌کردنی مانای نه‌وه نییه، توانیویتی بیگات به‌مولکی خۆی. مروفی بیباک که‌سیکه ناتوانیت هیچ بیه‌خشیت، چونکه بۆ نه‌وهی به‌خشنده‌بیت، پئوسه‌ده‌ره‌ق به‌خۆی و دونیا بیباک نه‌بیت، به‌خشنده‌یی نه‌وپه‌پی وابه‌سته‌گیه به‌وانی تره‌وه. له‌به‌ر نه‌وه شیرخان قه‌ت نه‌یتوانیبوو جه‌سته‌ی بۆ خۆی به‌ریت، له‌شی بۆ هه‌تا‌هه‌تایه له‌شی خۆی بوو، له‌شی ئافره‌ت یان ده‌به‌خشریت یان هه‌رگیز پیتی ناگه‌یت، نه‌وه‌ش نه‌و موعجیزه‌گه‌وره‌یه‌یه که ژن ده‌کات به‌مه‌خلوقیکی ناوازه‌ی نێو هه‌موو مه‌خلوقات. به‌لام به‌وه‌دا نه‌غه‌ده‌ماردینی ئیستا ده‌ره‌ق به‌ته‌واوی گه‌ردون سارد و بیه‌سته و نه‌گیر بوو، گرتنی تا سنووری مه‌حال سه‌خت بوو، شیرخان ده‌یتوانی ته‌نیا ده‌ستی لَبیدات، به‌لام گرتن یان وه‌رگرتن یان کرانه‌وه‌ی خانمانه‌ بۆ عه‌شق شتیک بوو له‌جیهانی سارد و بیباک و بیه‌خششی نه‌غه‌ده‌دا بوونی نه‌بوو. دلنیا‌بوو جه‌سته‌ی به‌وجۆره‌ی که خۆی به‌نزار یان شیخ جافه‌رانی به‌خشیوه، شیرخان هیچ کات نایبینیت و نایگاتیت. تا ماوه‌یه‌کی زۆرتر به‌سه‌ر گرتن و ده‌سته‌ستیدا برۆشتبایه، شیرخان و پاسه‌وانه‌کانی وریایی و زیره‌کی و هه‌ست تیژی خۆیان زیاتر ده‌دۆراند. له‌میژووی هه‌موو دیلیک و خاوه‌ن دیلیکدا ساتی فه‌رامۆشی هه‌یه که دیل له‌یادی ده‌چیته‌وه دیله و خاوه‌ندیلایش نه‌وه له‌یادده‌کات خاوه‌نديله. هه‌ر دیلیک بۆ ئازادی بگه‌ریت نه‌و ساتانه ئیدیالترین و باشتترین ساتن بۆ هه‌لته‌ن. ده‌بیت بلیم که ماردینی ئازادی خۆی له‌هه‌ر شتیکی دونیا زیاتر خۆشه‌ویست، چونکه ئازادی لای نه‌و هیچ نه‌بوو جگه له‌مافی بیباک‌بوون ده‌ره‌ق به‌هه‌موو دونیا، له‌و ساته‌وه‌ی له‌شار هاتبوو ده‌ری و بۆ یه‌که‌مجار به‌راستی ئازادی خۆی ده‌سته‌که‌وتبوو، تیگه‌یشتبوو ئازادیش وه‌ک دیلی چه‌ندین ده‌موچاوی هه‌یه ... نه‌وه‌ش

کیش هره سهخت و بیچاره که یه تی. کیشی گهری مروف نه وه نییه که ته نیا کویله یه تی ترسناک و غه مگین و ناداپه روه ره، به لکو نازادیش هه مانشیوه، ده شیت شاتوی ترس و بیباکی و کاره سات بیت. نه غه ده ده یزانی مروفی بیباک تاکه مروفیکه ده توانیت له هه موو سه رده م و زه مینکدا بژی، ده توانیت فیل له هه موو دونیاکان بکات، به ساردی و هیمنی و بیغم ده مامکه کانی خوی بگوریت، بچیته سه ر هه موو سه حنه یه ک و هه موو نمایشیک بکات.

شه ویکیان شیرخان زور ماندووبوو، پیده چوو مه و دای دریشی بریبت و کاری سهختی بو شورش نه جامداییت، به رگری بیپه روای نه غه ده ش له خوی هینده ی تر ماندوویکرد. وه ک شتیک بیپوشیکرد بیت، وه ک دلناییه کی کوشنده که ناویده نیم «دلناییه گه مژانه ی پاسه وان» ده رهق به دیله که ی خاویکرد بیت وه، له ته نیشته نه غه ده وه بیترس خه و یکی قوولی لیکه وت... نه غه ده به هیمنی کللی قفلی زندانه که ی خوی له گیرفانی شیرخان ده رهینا و قفله که ی کرده وه و له درزی ده رگا که وه سه یریکرد بزانیته هیچ که س دیار نییه، ده یزانی که شیرخان دیت، هه موو پاسه وانه کان ده نیریت بو پشوو تا که س گویی له نرکه و هاوار و جهنگ و جه ده لیان نه بیت، پاسه وانه کان ته نیا دوی پویشتنی خوی و به فرمانی تاییه تی ده گه رانه وه. قهت نه بوو وای بیثیحتیات بیت و بخه ویت، هه رکات ده هاته ژورری، له ناوه وه ده رگا که ی کلبلده کرد و هه ر کاتیش ده پویشته له دیوی ده ره وه توند به قفل و کلوم و زنجیر ده یگرت. نه غه ده دلنایابوو گه ر پاسه وانه کان ببینن یان خوی پیبزانیت ده موده ست ده یکوژن، به لام شیرخان پیده چوو بیباک بیت، پیده چوو له نه ست و بیتاگاییدا شتیک به ره و خوتن و فهراموشی و پرسیازی بو نه غه ده بیجولینیت. نه و شه وه نه غه ده، له و دیوه وه ده رگا که ی له سه ر شیرخانی بیپوش قفل کرد و هیمن به ناو بیده نگی شه ودا که وته ریگا. هه ستنیکی نه وتوی نه بوو

کە هەڵدیت، بە لکو پێیوابوو بە سەر زەمینکی بێباک و جیهانیکی
 کە مەترخەم و خەوتوودا دەروات... بێباکیش سەر زەمینکی دوو دیو،
 بە دیوێکدا ترسناک و کوشندەیه، بە دیوێکی تریشدا دەکریت پێسان
 و ئازادکەر و ژینپارێزیت. لە شەوی هەڵاتنیدا جیهان سەرتاپا بێباک
 دەردەکەوت، ئەستێرەکان بێباک بوون، گیا بێباک بوو، درەختەکان
 فەرامۆشکار و هیچ نەدیو، بالەندەکان بێهەست. لەو شەوانەبوو کە زەوی
 و ئاسمان دەخەون بۆ ئەوێ یەکیەک لە ناویاندا بە هێمنی بەرەو ئازادی
 خۆی تێپەڕیت. دواي چەند سەعات لە پۆیشتن، بێشەوی جگە لە
 بێباکی دنیا هەست بە هێچی تر بکات لە جێی پیرەشۆفیژیکدا خۆی
 گەیانده شارۆچکەیک و لەوێو بە ئاسانی گەراپەوێ بۆ شار... وەک
 ئەو بوو نە کەس بێبینیت، نە کەس هەستی پێبکات، نە کەس بایەخ
 بە هەڵاتن یان هەڵنەهاتنی بدات. بێباکییهکی پەها لە لایەن جیهان و
 خەلک و پێگاکانەو. نەغەدە لەو پۆژەو دڵنیاوو کە هەموو شتەکان
 لەو ساردتر و کە مەترخەم و بێخەیاڵترین کە ئەو تێگەشتوو... ئەو
 تەنیا ئەو نییه کە بێباکە، بە لکو هەموو سەردەم و بوون و شتەکانیش
 وەک ئەو وان، ئەو هیچ نییه جگە لە ژنیکی بێباک لە ناو دنیا یەکی
 لە خۆی بێباکتردا.

یەکەمین جێگا لە خەیاڵیدا بوو، مائی کچکی هاوێی مندالی بوو
 کە دواجار لە شانە ژنانەکانی حیزبیشدا لەگەڵیدا بوو، دەبوو لەوێو
 دەستی بگاتە هۆشەنگی بولبولیار، تاکە ئینسانێک کە دەتوانیت لە ناو
 ئەم هەموو بێباکییهدا بێباک نەبیت. تاکە کەسێک دەتوانیت بێدوودلی
 کۆمەکی لێوەربگریت. بۆ دوو شەو دواي ئەو بولبولیاری بینی. ئەو
 پێیگوت «نەغەدە تۆ ئێستا شاعیریکی لە جاران بەناوبانگتری». ئەو
 تەواوی شیعەرەکانی بۆ گەیاندهبوو پۆژنامەکان، وایکردبوو ناوی بەرەوام
 لە نێو شیعردۆستاندا نامادەبیت. بولبولیار خۆی لە دۆخیکی باشدا

نه‌بوو، به‌لام کورپکی شوینبروا و فره‌هاوپی بوو. له نوکه‌وه گویی له چیرۆکی نه‌غه‌ده ماردینی گرت که به نمایشکی ساخته‌کار، وه که‌سیک بیه‌ویت نه‌ویدی تا نه‌وپه‌ر بنیته ژیر کاریگری چیرۆکی خوی، تیکه‌لاو به هندیک فرمیسک که ده‌ستکردی چاوبوون نه‌وهک پوچ، فرمیسک که ده‌توانیت بیت و نه‌یه‌ت، فرمیسک که نیشانه‌ی نازار نه‌بوون به‌لکو نیشانه‌ی توانای خانمی ماردینی بوون له سهر خۆده‌رخستن و نمایشکردن، باوه‌پی به بولبولیار هینا له شاردا بیشاریته‌وه.

ده‌بیت بلیم نه‌و نمایش و گریان‌ه‌ی ماردینی هه‌مووی درۆ نه‌بوو، هیچ مروفیک له جوړه دۆخیکی وه‌هادا ناتوانیت نه‌که‌و‌پته ژیر زه‌بری هه‌ندیک هه‌لچوونی عاتیفییه‌وه... به‌لام ماردینی له‌وه سهرسام بوو که بولبولیار زۆر قوولتر له خوی هه‌ست به هه‌موو شتیک ده‌کات، هه‌تا قوولتر له وه‌ست به وشه‌ی ناو شیعره‌کانی ده‌کات، دوریش نییه خۆشی بویت، به‌لام له‌و پیاوانه‌یه که به جوریک له سه‌بر و هیمنیه‌وه به‌رگی عه‌شق ده‌گرن، ده‌توانن له به‌رده‌میدا خویان بگرن، که مارۆبیده‌ن و نه‌هیلن پیتانه‌وه دیاربیت. هه‌ر له سه‌ره‌تای ناسینییه‌وه ده‌یزانی هۆشه‌نگ جوړه که‌سیکی تره، له زۆر شتدا له‌و پیاوانه ناچیت که بینوونی، نه‌لاوازه و نه‌دپنده، شتیکی تاییه‌ته، هه‌ندیکجار که ده‌بینیت و سه‌یری نیگا قووله‌کانی ده‌کات واده‌زانیت ته‌نهایه، به‌لام ته‌نها نییه، که گوئ له شاعر ده‌گریت هه‌سته‌ده‌کات شاعیره، به‌لام شاعیر نییه... که‌سیکه قوول له ناو ژياندايه، بیت‌ه‌وه‌ی نه‌و مه‌ودایه ونبکات که مروفی قه‌شه‌نگ بو خوی ده‌هیلته‌وه. نه‌غه‌ده که‌رچی توانای له سهر جیاکردنه‌وه‌ی مروفی باش و خراب له نزمترین ئاستدا بوو، هیچ کات پیاوانی به پیوه‌ری باش و خراب نه‌ده‌پتوا، که‌ر بیشکراپایه سحری نیره به‌ده‌کان له سه‌ری له نه‌فسونی پیاوچاکان که‌وره‌تر بوو. به‌لام بولبولیار کورپک بوو ده‌کرا له‌ودیه‌و چاکه و خراپه‌وه سه‌یریکه‌یت، نه‌چاک بوو به

مانا ئاساييه كه‌ی چاكه و نه خراپ بوو به‌و مانايه‌ی خه‌لك پئناسه‌ی خراپه ده‌كه‌ن، شتيكي تر بوو، كه‌سيك بوو مرؤف ده‌يتواني خو‌ی بداته ده‌ست، متمانه‌ی ژيان و مردني پټبكات. دلنيا بوو هؤشه‌نگ هيچي له‌و نه‌ده‌ويست، له‌ پاستيدا هيچي له‌ دونياش نه‌ده‌ويست... نه‌و هيچ نه‌ويستنه نه‌غه‌ده‌ی ده‌ترسان، وايدە‌كرد به‌ جوړيكي كوشنده باوه‌پري پټبكات، به‌لام له‌ قوولاييدا نه‌يده‌ويست باوه‌پ به‌ كه‌س بكات. باوه‌په‌يتان به‌وانيدى، له‌گه‌ل نه‌و ساردى و بيياكييه قوولە‌دا نه‌ده‌گونجا كه‌ له‌ ناخيدا دروست بووبوو. له‌ به‌ر نه‌وه به‌رده‌وام له‌ به‌رده‌م هؤشه‌نگدا بيده‌نگييه‌كى گه‌وره دايدە‌گرت. له‌ ناخه‌وه ده‌يويست هؤشه‌نگيش هه‌مان نه‌و ويته‌يه‌ی بؤ دووباره‌بكات‌وه كه‌ نه‌و له‌ سەر دونيا هه‌يه‌تى، دونياى پياوانى دل‌په‌ق و به‌هيز، يان پياوانى عاشق و لاوازي وه‌ك مسته‌فا شوكاك، به‌لام نه‌و سەر به‌ هيچ يه‌ك له‌و دوو ويته‌يه نه‌بوو... بووني هؤشه‌نگ سەري له‌ نه‌غه‌ده تيكده‌دا، وايدە‌كرد بيياك نه‌بيت، بيرى لييكاته‌وه، بپرسي‌ت نه‌مه چ جوړه مه‌خلوقيكه‌ . زۆريه‌ی پياوان هەر خيرا خويان ده‌كه‌نه‌وه و جه‌مه‌ري خويان ئاشكراده‌كه‌ن، هەر زوو شه‌هوت و ئاره‌زووه‌كانيان له‌ چاوياندا ده‌بريسكيته‌وه و له‌ ژير پيستانه‌وه ديته‌سەري، نه‌م گه‌نجه چاو گه‌شه پيشن و هه‌ژاره نه‌بيت، كه‌ شتيكي تيدايه وه‌ك نه‌وه‌ی ده‌ستيكي تر تاشيبيتي، ده‌ستيک كه‌ ده‌ستي هه‌مان نه‌و خاليقه نيبه كه‌ مرؤفه‌كاني تری دروستكردوه، ده‌ستيک كه‌ ده‌توانيت مرؤفانتيك دروستبكات هيچيان له‌ مرؤفی ئاسايى سەر نه‌م نه‌ستيره‌يه نه‌چيت. هيشتا دوو پوژ نه‌بوو پيگه‌وه‌بوون كه‌ بيده‌نگي و تيفكرين و هيمنى و قوولى بولبوليار وای ليكرد بپرسي‌ت هؤشه‌نگ چۆن له‌ خوت تيده‌گيت، هه‌ستده‌گيت تو‌ كه‌سيكي وه‌ك هەر كه‌سيكي ديكه‌، چۆنه هه‌نديك ئاده‌ميزاد به‌و پله‌يه جياوازن كه‌ ناكريت ئاسان تيانبگه‌ين؟ بولبوليار ليپپرسی له‌ پشت پرسياره‌كه‌وه ده‌يه‌وي‌ت بگات به‌ چي؟. نه‌غه‌ده

دەترسا وەک کەسێک دەریکەوێت کە بایەخ و گرنگییەکی زۆر تاییبەتی بە شتێک دەبەخشێت، لە راستیدا جگە لە گرنگیدان بە بێباکی خۆی، ئەو بێباکییەتی ئازاد و بەختەوهریی دەکرد کە هەستیدەکرد هێدی هێدی مانایەکی جیاوازتر لە هەموو ماناکانی دیکەتی ئازادی پێدەبەخشێت، نەپەدەویست شتێکی تر لە خۆیدا ئاشکراکات. دواي ئەو شەوێ تاریک و درێژ و پرمۆتەکانەتی زیندانی شێرخان، دواي ئەوێ شێرخان تێگەیاندا ژیان خاڵییە لە هەر شتێکی گەرم و گەورە، ئێستا خۆشی بە تەواوەتی نازانێت دڵی چی تێدا، ئایا بە راستی هێچ تێدا جیاواز بیت لەو ئارەزوو سەیر و ترسناکانەتی لە دڵی هەر مۆفیکێ تردایە؟ ... ناخۆ ئەو وشەتی «نەینێ دڵ» لە کارێکی هەیه جگە لە کاری داپۆشینێ ئەو راستیانەتی هەموو دەیزانین، ناخۆ دڵی ئەو جگە لە بێباکییە قوولەکەتی شتێکی تری تێدا بۆی بگەرێت؟ بە پێچەوانەتی زۆر لە پافەکارانەو ئێستا پای وابوو کە شیعەر تەنها و تەنها کۆمەکیکردوێ خۆی ونبکات، دەرگا نەینێبەکانی خۆی دابخات، هەموو شتێک بگۆرێت بۆ تەلیسم، هەموو شتێک تەماویبکات، بیانشارێتەو، ئالۆزبانکات. لە دڵی خۆیدا گۆوتی شیعەر خۆشاردنەوێکە بەردەوامی شاعیرە لە خۆی، شاردنەوێ دونیایە، شاردنەوێ زەمینە، شاردنەوێ دوورییە، شاردنەوێ مردنە. شیعەر هێچ نییە جگە لە ونکردنی هەموو شتێک، داپۆشینێ بە میتافۆری تر. ئێستا هەستیدەکرد بە جوړیک خۆی ونکردو، ئەستەمە خودی راستەقینەتی خۆی بدۆزێتەو. دەویست بزانێت خۆی چییە: شاعیرە؟ عاشقە؟ سۆزانییە؟ ژنە؟ یاخییە؟ سیاسییە؟ ئەستەمخوازە؟ شوێشگێرە؟ ... لە قوولایشدا هێچ مانایەکی نەدەدۆزییەو جگە لەوێ کە بێباکە .. بێباکە و هێچ تر. دەیزانی هێزێ هەرە گەورەتی ئەو، هێزێ بێباکییە ... بێباکی بەرامبەر هەموو شتێک. یەک شتی بەلاوێ گەرم بوو کەس نەبێت بە بەربەست لە نێوان خۆی و بێباکییەکەیدا. بۆیە پقی

له شیرخان بوو، چونکه دونیای وا بۆ بچوکه‌کرده‌وه نه‌توانیت بیباکی
خۆی به‌گه‌وره‌یی بژی... بیباکی بیسنووری خۆی، فه‌رامۆشکردنی بۆ
هه‌موو مانایه‌ک، پیشیتلکردنی بۆ هه‌موو نرخیک.

ئێستا تینه‌ده‌گه‌یشته‌ چۆن هۆشه‌نگ ده‌توانیت وه‌ها بایه‌خی پێبدات،
له‌و پۆژه‌وه‌ که‌ له‌ زانکۆ بینی و پوو به‌ پوو و به‌ قوولێ سه‌یری په‌کتریان
کرد، شتیک له‌ نێوانیاندا په‌ که‌ ناوی نییه‌، سه‌یرترین شتیکیش دوو
مروّف پێکه‌وه‌ بیه‌ستینه‌وه‌ ئه‌وه‌یه‌ که‌ شتیک له‌ نێوانیاندا بیت ناوی
نه‌بیت، نه‌خۆشه‌ویستی بیت، نه‌ کینه‌، نه‌ نیاز، نه‌ قازانج... به‌لکو
ته‌نیا ئاماده‌گی پاسیقانه‌ی هه‌ردووکیان بیت، له‌یه‌ک کات و له‌یه‌ک
شویندا پێکه‌وه‌. هه‌ستیکرد ئه‌وه‌ تاکه‌ هۆیه‌کی راسته‌قینه‌ی په‌یوه‌ندی
ئهو و بولبولیاره‌، ئه‌م هۆیه‌ بۆ نه‌غه‌ده‌ هیچ مانایه‌کی نه‌بوو، به‌لام بۆ
بولبولیار هه‌موو شتیک بوو، ئه‌وه‌ی له‌گه‌ڵ کۆمه‌لێک مروّفا له‌یه‌ک
سه‌رده‌مدا ده‌ژین، لای هۆشه‌نگ بایه‌خیکه‌ گه‌وره‌ی هه‌بوو، مروّف به‌رپرس
نییه‌ له‌وانه‌ی که‌ پوویانداوه‌، به‌رپرس نییه‌ له‌وانه‌ی که‌ پووده‌ده‌ن، به‌لام
به‌رپرسه‌ له‌وانه‌ی که‌ نه‌مروّ و لیتره‌ له‌گه‌لیاندا ده‌ژی. «ئه‌وه‌ پێکه‌وتیکه‌
زۆر گه‌وره‌یه‌ که‌ ئێمه‌ هه‌موو پێکه‌وه‌ له‌م ساته‌دا له‌ سه‌ر زه‌وی ده‌ژین»
بولبولیار زۆرجار وایده‌گوت، له‌ پشت وشه‌کانیشیه‌وه‌ هه‌ستیکه‌ قوولێ
به‌ ده‌روه‌ستی بۆ هه‌موو شتیکه‌ زیندوو هه‌بوو. ئه‌وه‌ی له‌م ساته‌دا له‌
سه‌ر زه‌وی پێکه‌وه‌ین، به‌سه‌ بۆ ئه‌وه‌ی تا مردن و مالاوایی به‌رپرسبین
له‌یه‌ک.

ئێستا دوا‌ی ئه‌و هه‌موو ونبوونه‌، دوا‌ی ئه‌و سوپه‌ درێژه‌ به‌ جه‌نگه‌لی
شۆرپشدا، دووباره‌ گه‌یشته‌وه‌ به‌رده‌م بولبولیار، له‌ ژێر باری ته‌نهایی
و بیباکی و شیعردا ونبوو، په‌نگه‌ هه‌ر ئه‌وه‌ش وایکردبیت بولبولیار
بایه‌خی پێبدات، ده‌زانیت بۆته‌ که‌سێک ونبوو، هه‌لبه‌ت دلی سه‌رسامی

هۆشه‌نگ ده‌خوازنیټ بیدۆزیته‌وه و بیگریټ و تیپیگات. به‌لام ناخۆ ده‌زاننیت چ دلیکی ساردی هه‌لگرتووه؟ ده‌زاننیت به‌وه‌رامۆشی و که‌مه‌ترخه‌مییه‌ی، ده‌تواننیت چ‌ه‌ند دل‌په‌ق و ترسناک بنویننیت؟ بیگومان نا... که‌مجار مروف هینده‌ زینگ و وریاده‌بیټ، بتواننیت له‌ شاعیرانی‌ش بترسیت. به‌لام له‌ پاستیدا ده‌بیټ لییان بترسیت.

ئه‌و پۆژه که‌ ده‌ره‌ق به‌ جیاوازییه‌کانی مروف پرسیا‌ری له‌ هۆشه‌نگ کرد، ئه‌و له‌ به‌رامبه‌ر پرسیا‌ره‌که‌یدا سه‌رسامبوو، له‌و سالانه‌دا چ‌ه‌ند جاریک ئه‌و پرسیا‌ره‌ی به‌ شیوه‌ی جۆراوجۆر و له‌لایه‌ن که‌سانی جۆراوجۆره‌وه‌ هاتبوو به‌رده‌م. هۆشه‌نگ له‌ پشت پرسیا‌ره‌که‌وه‌ خه‌یالی بۆ ئه‌وه‌ ده‌چوو که‌ له‌م سه‌رده‌مه‌دا جیا له‌ کۆی ده‌ورو زه‌مانه‌کانی تر، مروفه‌کان زیاتر لیکچوون و جودایی خۆیان بۆ گرنگه‌. بولبولیا‌ر له‌ ناخیدا هه‌ستیده‌کرد له‌دایکبوونی ئه‌و پرسیا‌ره‌ به‌ده‌ختی زۆری له‌ دواوه‌یه‌، هه‌ر کات مروفه‌کان که‌وتنه‌ به‌راوردی قوول له‌ نیوان خۆیان و ئه‌وانی دیدا له‌ دواجاردا ده‌گه‌نه‌ جیگایه‌کی داخراو. له‌ سه‌رده‌مانی پێشودا مروفه‌کان یه‌ک یه‌ک‌دی‌ان بێ بیرکردنه‌وه‌ له‌ لیکچوون و جیاوازی قه‌بوولده‌کرد. به‌لام له‌م سه‌رده‌مه‌دا مروف دوو خولیا‌ی ناکۆک و سامناکی تیدا خولقاوه‌ که‌ به‌رده‌وام پیکداده‌ن و پۆژانه‌ مروف تووشی ده‌رده‌سه‌ری ده‌که‌ن، یه‌که‌م : مروف به‌رده‌وام هه‌ولده‌دات خۆی هه‌میشه‌ شتیکی دی بیټ، جیاواز و تاییه‌تتر له‌ هه‌موو مه‌خلوقات. دووه‌م: به‌رده‌وام بۆ که‌سانیکیش ده‌گه‌رپیت له‌ خۆی بچن. ئه‌م دوو خولیا‌یه‌ مروفیان به‌ره‌و کیشمه‌کیش و مملانی‌تی گه‌وره‌ پاکیشاوه‌. ئه‌و پۆژه به‌ خه‌نده‌یه‌که‌وه‌ به‌ده‌گمه‌ن له‌ سه‌ر پوخساری ده‌رده‌که‌وت، گووتی «نه‌غه‌ده‌ خان، نازانم چیت وه‌لامبه‌ده‌وه‌. بۆ مروف هینده‌ له‌یه‌ک جیاوازه‌. هۆکه‌ی ئه‌وه‌یه‌ مروفه‌کان هه‌موویان له‌ده‌ستکردی یه‌ک ده‌ست نین، پێده‌چیت خودا مروفی به‌ کۆیله‌کانی ژێر ده‌ستی دروستبکات... کۆیله‌کان کین؟ نازانم. فریشته‌کانن، شه‌یتانه‌کانن؟ نازانم.

هینده هیه دلنیام مرؤف به‌ره‌می یه‌ک ده‌ست نییه ... وه‌ک نه‌وه‌ی مرؤف به‌رده‌وام له پېشبرکیتیه‌کی گه‌ردونیدا له‌لایه‌ن کۆمه‌لێک هێزی له‌ خۆی گه‌وره‌تره‌وه دروستبکړیت. وه‌ک نه‌وه‌ی هه‌زاران به‌رده‌ستی نیلامی له‌ کارخانه‌یه‌کی دووردا ئینسان دروستبکهن و تۆوه‌که‌ی و وینه‌که‌ی به‌ کۆدیکه‌ی نه‌ینبیه‌وه په‌وانه‌ی سه‌ر زه‌وی بکه‌ن. نه‌غه‌ده من چه‌ند سه‌یری ئه‌م به‌شه‌ره ده‌که‌م، زیاتر به‌په‌ ده‌هینم که مرؤفه‌کان له‌ سه‌رچاوه‌ی جیاواز جیاوازه‌وه هاتوون. هه‌موویان له‌ ژێر په‌نجه‌ی یه‌ک خالیقه‌وه نه‌هاتوون ... نه‌وه‌ی خودا دایرېشتوه ته‌نیا وینه‌ گشتیه‌که‌یه، قالبه‌ سه‌ره‌تاییه‌که‌یه .. له‌وه به‌رازیت، پیناچیت ئه‌و ده‌سته‌ی منی دروستکردوه هه‌مان ئه‌و ده‌سته بیټ که تۆی دروستکردوه. نه‌گه‌ر وابیت، نه‌گه‌ر هه‌موومان یه‌ک ده‌ست دروستیکردبین، ئه‌وا ده‌ستیکه هه‌چ نمونه‌یه‌کی بالای نییه، چاک و خراپی لا نییه، به‌رز و نزم ناناسیت، ده‌ستیکه ته‌نیا تاقیده‌کاته‌وه، بینه‌وه‌ی بۆی گرنه‌گ بیټ چی له‌و تاقیکردنه‌وه‌یه ده‌رده‌چیت، ده‌یه‌ویت شتیک دروستبکات، به‌دوای ئه‌وه‌دا ناگه‌ریت کاری ئیستای له‌ کاری دوینیی باشتر بیټ، گه‌ر وابوایه ئه‌و مرؤفانه‌ی نه‌مپۆ له‌دایکه‌به‌ن له‌وانی دوینیی جوانتر و چاکتر ده‌بوون، نه‌وانه‌ی دواي ئیمه له‌ ئیمه جوانتر و چاکتر ده‌بوون، به‌لام شتی وه‌ها نییه ... خالیق به‌دوای شتیکی باشترا ناگه‌ریت، به‌لکو ته‌نیا به‌دوای شتیکی جیاوازتدا ده‌گه‌ریت. ده‌ستیکه ته‌نیا ده‌یه‌ویت بزانیټ له‌ یه‌ک قالبی گشتی چه‌ند شتیه دروستده‌بیټ. دووری مرؤفه‌کان له‌ یه‌کتر به‌ جوړیکه، ناتوانین قسه له‌ لیکچوون بکه‌ین.. وانیه هاورپم، وانیه نه‌غه‌ده خان؟».

ئه‌وه یه‌که‌مجار بوو به‌ هاوپی بانگیبکات، تا ئه‌وکاته پێزی بۆ نه‌غه‌ده له‌ سنووری پێزی عاشقیکی شیعیر تینه‌په‌پیوو که ده‌زانیت پتویسته شتیک بۆ داهینه‌رێک بکات که حه‌زی به‌ دونیاکه‌یه‌تی. ئه‌و یه‌کیک بوو له‌و که‌سه زۆر ده‌گه‌من و که‌مانه‌ی که ده‌پرسن ئه‌ه ئه‌م

شاعیرە لە من نزیکە و بۆ لە دەردی نەپرسم؟ بۆ نەزانم وەک بەشەر چ ئازاریکی هەیە؟. ئەوانی تر مەسرهفکەری ئەدەبیات بوون، بەس بولبولیار مەرۆف بوو، هەتا لای شاعیرانیشت بۆ ئازاری مەرۆفکەیی ناویان دەگەرا. هیچی لەو قەبیلە گەمژەیە نەدەچوو کە هەر ناوی شاعیر دەیانبرۆزێتێت یان هەر شیعیری شاعیر نرخێ هەیە لایان، لەو بترازیت پەڕن لە پێشداوەری گەمژانە، لە قەسەیی هەلە و دەنگۆی درۆ و حوکمدانی بێپامان. نا بولبولیار، لەو کەسە دەگمەنانە بوو کە دەیکووت: شاعیران، ژانیان و ئازاریان وەک شیعەر گرنگە. ئەو زۆر سەرئەجی نەغەدەیی پادەکێشا، ئەو بوونەوهرێکی جیاباز بوو، خاڵی بوو لە بێباکی... ئەو مەرۆف بوو نەک خوینەر، خوینەر تەنیا تیکستی بۆ گرنگە، مەرۆف ئەو کەسەشی بۆ گرنگە کە لە پشت تیکستەکانەو ئازار دەچێژێت.

بولبولیار لە چەند پۆژی یەکەمدا پەناگەییەکی بۆ نەغەدە لە مائی ھاوڕێییەکی و ژنەکی پەیداکرد. هەم ھاوڕێکی و هەم ژنەکی خویندەوارییەکی ئەوتۆیان نەبوو، بەلام خۆشحالبوون شەرەفی ئەوەیان پێبپێت ژنە شاعیرەیک لە مائی خۆیاندا بشارنەو، مالهەکیان دوو نەۆمییەکی گەورە بوو لە گەرەکی «ئێبراهیم بەگ»، ھاوڕێکی کوتالفرۆشیکی جوملەچی بوو کە دەبوو زۆربەیی کات بەپێگاوه بێت و بەدوای توجارەتیدا شارانی باکوور و باشوور بگەرێت، هەمیشە لە غەمی ئەوەدا بوو ھاوئەمێک بۆ ژنە بێمەندالەکی بدۆزێتەو، کە تەنهای و وەهزیی لە ناوئەو دەیانخوارد... ئەوێ باشترین جێگا بوو خانمێکی بێشوێن تێیدا بمینێتەو و نەبێتە باریکی گەورە. ژنەکی خۆی خاتوونێکی پۆحسوکی دەم بە خەندە بوو، لەوانەیی کە باری هەر میوانێکیان لە باری تەنهای لا سووکترە، لێرەو بە ئامیزی کراو و پێشوازی لە خانمی ماردینی کرد. بولبولیار پەیمانێ ئەوەی پێدان کە نەغەدە خان، کچی خانەوادەییەکی دارایە و لەداها تووی نزیکدا کەسوکاری

مه‌سره‌فی هه‌موو ژيانی له نه‌ستۆ ده‌گرن و که‌م و زۆر نابێت به‌بار و هه‌تا ده‌توانی‌ت به‌رامبه‌ر ژووره‌که‌شی کرێیه‌کی گونجاو بدات، به‌مه‌رجیک مانه‌وه‌ی له‌وێ نه‌پێنی بێت. به‌وه‌دا ژنی هاوپی باززگانه‌که‌ی بولبولیار، خه‌لکی شارێکی دیکه‌ بوو، خانم ناسیاییه‌کی نه‌وتۆ و دۆستایه‌تییه‌کی وه‌های له‌گه‌ڵ که‌س نه‌بوو، نه‌غه‌ده‌ لیبترسیت. وه‌هاش پێکه‌وتن که بولبولیار هه‌رگیز به‌ته‌نیا و بی‌هاوده‌می باززگانی هاوپی نه‌چێته ئه‌و ماله‌ و شتی‌ک نه‌کات سه‌رنجی دراوسی‌کان رابکێشی‌ت. به‌وه‌شدا ئه‌و جومه‌له‌فروشه‌ گه‌نجه‌ خۆی زۆر له‌ سه‌فه‌ر بوو، ماله‌که‌ خه‌تیکی ته‌له‌فونی تایبه‌تی هه‌بوو، تا بتوانی‌ت له‌ هه‌موو جێگایه‌که‌وه‌ هه‌والی ژنه ته‌نهاکه‌ی بپرسی‌ت. بوونی ته‌له‌فون وایکرد بولبولیار و ماردینی ئاسانتر په‌یوه‌ندی به‌سه‌تن و له‌ هه‌والی یه‌ک ئاگاداری‌ن. به‌جۆریک بولبولیار به‌ دوو پوژ یان سێ پوژ جاریک خۆی زه‌نگی لێده‌دا و له‌ هه‌والی دۆسته‌ شاعیره‌که‌ی ده‌پرسی، ژماره‌یه‌کی ته‌له‌فونیشی بۆ کاتی دیکه‌ و حاله‌تی پتویست لای ئه‌و جێهێشتبوو، تا گه‌ر زۆر ناچاربوو په‌یوه‌ندی پتوه‌بکات و هه‌والی بۆ دابنێت و داوای کۆمه‌ک‌بکات. بولبولیار به‌ده‌ستی خۆی نامه‌یه‌کی نه‌غه‌ده‌ی برد بۆ دکتۆر جه‌لالی باوکی و ته‌واوی ئه‌و چیرۆکه‌ی بۆ گێژپایه‌وه‌ که‌ له‌ زاری نه‌غه‌ده‌وه‌ بیستبووی، به‌دکتۆری گه‌وت «که‌که‌تان شاعیریکی به‌هره‌داره‌، مه‌هێلن ئه‌و ده‌نگۆ و قسه‌ خراپانه‌ی لێره‌و له‌وێ له‌ سه‌ری بلāوده‌بنه‌وه‌، باوکیه‌تیتان لکه‌داریکات». دکتۆر جه‌لال پوخسار و تی‌پامان و هیمنی ئه‌م گه‌نجه‌ زۆر سه‌رنجی راکێشا. بێنه‌وه‌ی ئابرووی باوکیه‌تی و شه‌رمی پیاوانه‌ بپرسین، له‌ هۆشه‌نگی پرسی «پێمبێلن، که‌که‌م چی له‌گه‌ڵ تۆدا هه‌یه‌، تۆش دلداریکی تری ئه‌ویت یان چیی و چ کاره‌یت و که‌م چۆن له‌ ناو هه‌موو پیاوانی دونیادا و دوا‌ی ئه‌و هه‌موو نه‌گه‌یه‌تییه‌ی به‌ سه‌ر من و مێردی و خۆیدا هێنای برۆای به‌ تۆ کردوه‌؟». بولبولیار و یقاریکی وه‌ها

نهینی و دهنگی وه‌ها پاستگوی هه‌بوو، به‌ده‌گه‌ن گومان و ترسی لای
 نه‌وانی تر دروست‌کردبایه . به هیمنی به دکتور جه‌لالی گووت «من
 دل‌داری کچه‌کی به‌پرتان نیم... من خوینه‌ریکی شیعره‌کانی نه‌وانم.
 گهر شتیکی له پۆژنامه و گوفاره‌کاندا بلأوبوویت‌هه، من نارومه...
 من که سێکم ده‌زانم کیژه‌که‌تان به‌هره‌یه‌کی پاسته‌قینه‌ی هه‌یه، ده‌مه‌وێت
 هه‌موو شتی‌ک بکه‌م نه‌و به‌هره‌یه‌ی نه‌مریت، هه‌ول‌ده‌ده‌م خۆم بکه‌م
 به‌و که‌سه‌ی که ناهیل‌یت شاعیره‌ قووله‌که‌ی ناخی خانم به‌مریت، نازانم
 ناخۆ کاری وام بۆ ده‌کریت یان نا... من گهر عاشقی نه‌غه‌ده‌ بوومایه
 ئیستا زۆر دل‌شکاو ده‌بووم، نه‌غه‌ده‌ له‌و کچانه‌یه‌ که به‌ که‌لکی عاشقی
 نایه‌ت، به‌لام شتیکی گرنگی تێدایه‌ ده‌بی‌ت نه‌مریت... شاعیری‌یه‌ت له
 ناخیدا له‌ سه‌رچاوه‌یه‌کی نه‌ینییه‌وه‌ هه‌ل‌ده‌قول‌یت که پێده‌چیت خۆشی
 دووری‌یه‌کان و کانگا‌کانی نه‌زانیت، به‌لام کاک دکتور... شاعیری‌یه‌تیکی
 گه‌وره‌ له‌ ناخیا‌یه‌تی... من له‌ یه‌که‌م پۆژه‌وه‌ بینومه، له‌ ناخیدا نه‌و
 فرشته‌ گه‌وره‌یه‌ی شیعرم بینوه، فرشته‌یه‌کی نهینی و نه‌بینراوه، به‌س
 من ده‌بینم... ده‌توانیت ناوم بنی‌ت پاسه‌وانی شاعیره‌که‌ی ناو ناخی
 خاتوونی کیژتان... له‌وه‌ زیاتر نا. من مه‌به‌ستی‌کم له‌وه‌ نییه‌ که نه‌غه‌ده
 خان به‌پارتزم... به‌لام خانم پتو‌یستی به‌ یارمه‌تی ئیمه‌ هه‌یه، له‌ ئیستادا
 له‌ هه‌ر کات زیاتر پتو‌یستی به‌ یارمه‌تی و کۆمه‌کی ئیمه‌ هه‌یه. تۆش
 دوا‌جار باوکی نه‌و کیژه‌یت، گهر باوکی‌شی نه‌بی‌ت مروف‌تیکی دل‌ گه‌وره
 دیاری‌ت... بۆیه‌ باوه‌رم وایه‌ که پشتی تینا‌که‌یت، من هه‌ژارتین که‌سی
 دونیام، هیچم نییه... خاوه‌نی نه‌و شته‌ نیم که مروف‌ه‌کان به‌ زیندوویی
 پا‌ده‌گری‌ت، مالم نییه، پارهم نییه، له‌ به‌ر نه‌وه‌ ده‌مه‌وێت به‌ جو‌ریکی تر
 باش بم... دیاره‌ چاکه‌ی پی‌اوی هه‌ژار و بی‌پاره‌ له‌وانه‌یه‌ لای زۆر که‌س
 نرخ‌ی نه‌بی‌ت، به‌لام من له‌و باوه‌ره‌دام که نه‌و کۆمه‌که‌ی مروف‌تیکی هه‌ژار
 ده‌یکات و ده‌توانیت بی‌کات، زۆر‌جار له‌و کۆمه‌که‌ گه‌وره‌تره‌ که خاوه‌ن

پول و دراوان پێشکەشیدەکن، هیواش دەکەم واییت... دکتۆر جەلال لە دڵەوه هیوا دەکەم واییت».

قەسەکانی مۆشەنگ، دکتۆری پرکرد لە تێپامان و دوودلی. کەم کەسی بینیبوو و پاستگۆ و پاستەوخۆ قەسەبکات. دکتۆر جەلال، بۆ ئەوەی هیچ جێگایەک بۆ گومان و دوودلی، نەهێڵێتەوه، داوایکرد نەغەدە ی کچی ببینێت. بۆلبولیار گووتی کە هێندە دەتوانیت داواکە ی بگەنێت کە کە ی و لەگەڵیدا خەریک بیت بە لکو پەزنامە ندیی نیشانبدات و باوکی ببینێت، بە سۆزی گەنجیکی دڵ گەرمیشەوه گووتی «ئەگەر پەزنامە ندی خۆی لە سەر بیننێتان نیشان نەدا، ئەوه نیشانی ئەوه نییه پێزی ئێوه ناگریت و هەک باوک نرخێ لاتان نییه، هێند هەیه خانمی کچتان لە ئێستادا پێویستی بە خۆشاردنەوه یەکی باش هەیه، چونکە هەم لە دەوڵەت هەڵاتوو و هەم لە شاخ. منیش هەمان دۆخم هەیه، لە بەر ئەوه تێیدەگەم، لەمجۆرە حالەتانه دا مەزۆف هەستەبکات دەبیت لە جێگایە کدا بمینێتەوه و نەجولیت، چونکە هەموو جولە یەک ترسی خۆی هەیه».

سەرەتا نەغەدە ماردینی نە یویست دکتۆر جەلال ببینیت، پەنگە هۆی ترسی لەو دیدارە ئەوه بوو بێت کە هێشتا شتێک لە شەرمی کچانە ی زووی تێدا ماییت، بەلام دوا ی چەند پۆژێک دوودلی، لە سەر ئەوه پارزێبوو یە کجار چاوی بە دایک و باوکی بگەوێت، بەلام لە جێگایەکی دور لە شوێنی خۆشاردنەوه کە ی. دەبیت بلیم چاوپێکەوتنی خانمی ماردینی لەگەڵ باوانیدا، بە جۆریک سارد و بێقوچ بوو، پتر لە دیداری سێ مردوو دەچوو لەگەڵ یە کدا. خانم بە دەستی ک جلی شینەوه هاتبوو بۆ دیدارە کە کە پێدەچوو دەستی ک جلی خوازاوی ژنی خاوەن ماله کە بیت، بەلام تابلێی بێباک و سارد و بێعاتیفە بەرامبەر دایک و باوکی دانیش، بێئەوه ی پێگیان بدات باوەشی پێداکەن. وەها دەردەکەوت نەغەدە

خۆی بۆ پەلاماریکی قورسی ئەوان نامادەکردبێت، بەلام ئەوان هێندەى هاتبوون ببینن و دواى ئەو مەراق و ترس و دوودلییه دووردرێژە، دواى ئەو ئابوچوونە گەورەیه، باوەشیکی پێداکەن، نیازێکی تریان نەبوو. نەغەدە جگە لەوێ کە داوایکرد لە بیربیکەن و تەنیا شتێک بۆی بکەن ئەوێه کۆمەکیکی دارایی بدەن تا لە ئێستادا نەبێتە بار بە سەرکەسەوه، ئیدی هیچی دی نەگوت و نەویست. هەموو هەولەکەکانی دایکی بۆ دواندن و پرسیارکردن و غەمخۆری بەر دیواری دلی سارد و نیگای بێرەحمانەى نەغەدە کەوتن. لەوێه پێش بەوجۆرە سارد و بێباک کچەکەى خۆیان نەبینبوو. کاتیکی بێ هیچ وەعدێک بۆ یەکبینینی بەردەوام لەیەک جیاپوونەوه، دایکی سەرسام و بێحāl تا سەرسنووری مردن گریا. دکتۆر جەلال بۆ چەند سەعاتێک وای بریاردا کە بجێتە سەر ئەو برۆایی کچەکەى مردووە و تەواو، بەلام هەر زوو ئاگرى باوکایەتى ئەو بریارانەى پێگۆڕی و گووتی کە چاوەڕوانى زەمەن دەکات کچە خۆشەویست و بچووکەى بەیختەوه ئامێزى. هۆشەنگى بۆلوبلاریش لەو دانێشتنەوه هەستى بەو دلە پەقەى ناو سینەى نەغەدە ماردینی کرد، بەلام دلنیاوو کە دەبێت لە ناخیدا کەسیکی تر هەبێت، کەسیکی جیاواز کە ئەو شیعەرە قەشەنگانەى پێدەنوسێت.

لەو دەمەدا خولبای گەڕان بەدواى خانمى ماردینیدا کەوتبوو بێسەرى زۆر کەس. لە راستیدا مەن نامەیهکی تاییهتیم لە یاوەریکی سەرۆکەوه «خوا لێخۆش بێت» بۆ هات، تێیدا هاتبوو زۆر خۆم بە گەڕانەوه بۆ خانمى ماردینی سەرقال ئەکەم و بایەخ بە ئیشوکارەکانى تری حیزب بدەم، چونکە هەموو دەیانزانى مەن دواى هەڵهاتنى خانم، کەوتوووە ژێر گووشاریکی زۆرى دکتۆر شیرخانەوه تا بیدۆزمەوه. هەلبەت پەفتارەکانى شیرخان گۆرێکی خراپى لە ناو و شوهرەتى حیزب دابوو، بەلام مەن

هەر وهكو توتوى دەمگوت و دەمگوتەوه كه ئاسوودەى شۆپشگىرپان بە قازانجى شۆپشە . بەلام پەيامەكەى سەرۆك فشارى شىرخانى كەمىك لە سەرم سووكکرد و ئاگادارمكردەوه كه كەسى سەرۆك خۆى دەستى خستۆتە كىشەكەوه و فەرمانم هەيه كه لىگەپىم نەغەدە ئازاد بىت، چونكه ئەوه بۆ حىزب باشترە . شىرخان دواى هەلەاتنى نەغەدە بە جورىكى دپندانە كەوتە ويرانكردنى هەر شتىك كه دەكەوتە بەردەستى... هیزەكانى دەخستە ناو شەپى دۆراپەوه، شىتانه و بىههچ بەرنامەيەك پەلامارى دوزمنى دەدات، ژمارەى شەهید لە هیزەكەيدا تا دەهات بەرەو بالادەچوو، چەندەها گوند بە هۆى هیزە شىتانه و بىئاكامەكانى ئەوه وه ويرانبوون . پۆژانە نەیدەتوانى بى كوشتنى پشیلەيەك بخەوت، دەمبىست كه لە هەندى جىگا خۆى بە مەبەست ئاگر لە دارستانەكان بەردەدات، بە مەبەست هیزەكانى دوزمن دەجولێنیت تا بكەونه تۆپبارانى گوندەكان... ئىدى لە رىكخراوەكانى حىزبىشدا بە ئاشكرا باس لە مەترسەيەكانى ئەو جورە لە شىتەتییە دەكرا، وادياربوو وهك بۆ يەكەمجار دەموچاوى زۆر ترسناكى شۆپشگىرپان بۆ دونيا ئاشكرا بىت.

لەگەل تىپەپىنى كاتدا و دواى ئارامگرتنى لە حەشارگە و خەلۆەتى چەندەها سەلەى خۆيدا، هیدى هیدى نەغەدە گەراپەوه بۆ شىعر نووسىن، بولبولبار لە رىگای پەيوەندى و ناسىاوبىيەكانى خۆيەوه كەوتە غەمى ئەوهى يەكەم دیوانى بۆ چاپىكات، لە دواى ماوهيەك لەو هەولانە دیوانىكى خانمى ماردىنى كەوتە بازارپەوه بە ناویشانى «جەلادى فرىشتەكان». دیوانەكە لە دەزگا پەسمىيەكان چاپ نەكرا، بەلكو بە قاچاغ لای يەكێك لە چاپخانەكان هۆشەنگ چەند سەد نوسخەيەكى لىچاپكرد، ئەو و هەندىك لە هاروپى ئەدەبىدۆستەكانى كتیبەكەيان بەناو شىعەردۆستاندا دابەشكرد. نەغەدە خۆشى هەستىدەكرد زۆر پىويستى بەو دیوانەيه... گەرچى بەرامبەر هەموو شتىك بىياك بوو، بەلام نەخۆشى

گه‌وره‌ی شاعیران هر له خوینیدا بوو، نه‌و نه‌خوشیه‌ی که ناوه‌کانیان له خویان زیاتر بژی و ژیانیکی به‌حورمه‌ت و پزدارتری له خویان هه‌بیت. نه‌وه نه‌خوشیه‌کی دیرین و ترسناک و تا‌عوونی شاعیرانه که ژیان‌ی خویان ده‌که‌ن به فیدای ناوه‌کانیان. به‌لام ده‌بیت بلیم که نه‌و ده‌رده لای خانمی ماردینی هر له سه‌ره‌تاوه زۆر گه‌وره‌نه‌بوو، دلنیا‌بوو ناوه‌که‌ی له خۆی ترازاو و وه‌ک مانگی‌ک له هه‌ساره‌یه‌کی گه‌وره بوو‌یت‌وه، جیاواز له سه‌ر خولگه‌یه‌کی تر و له هه‌وا‌یه‌کی تر‌دا ده‌سو‌پ‌یت‌وه. به‌لام هه‌ولیده‌دا نه‌ه‌یل‌یت بکه‌و‌یت‌ه نه‌و خولگه‌یه‌وه که ناوه‌که‌ی ده‌بیات، وه‌ک نه‌وه بوو ناوه شیعریه‌یه‌که‌ی ناوی که‌سی‌کی تر بیت که دو‌رو‌ن‌زیک نه‌وی مرۆف په‌یوه‌ندییه‌کی پتوه‌نه‌ماوه. که بولبولیار یه‌که‌مین جار دیوانه‌که‌ی بۆ برد و هه‌لیگرت و سه‌یری‌کرد، بۆ ساتیکی کورت زۆر دل‌ی خوش بوو، به‌لام جیاواز له‌و ساته‌وه‌خته‌ی که یه‌که‌مجار قه‌سیده‌ی یه‌که‌می بلای‌وو‌وه، نه‌مجاره هه‌ستی‌کی نامۆ‌بوونی گه‌وره دایگرت... ت‌کای له بولبولیار کرد، دکتۆر مسته‌فا شو‌کاک بدۆزیت‌وه و دیوانیکی بۆ به‌ریت، بۆ نه‌و داوا‌یه‌ی کرد، خوشی نه‌یده‌زانی. هه‌ستی‌کرد نه‌و په‌یوه‌ندییه‌ی جار‌ان له نیتوان خۆی و شیعره‌کانیدا هه‌بووه ه‌یدی ه‌یدی لاوا‌زه‌بیت و ده‌پ‌چ‌ریت. ورده ورده له نیتوان نه‌م که‌چه بیتاک و دل‌پ‌ه‌ق و نه‌و شاعیره‌ی ناخیدا دیواریکی نه‌ستو‌ر به‌زده‌بیت‌وه و پ‌ر‌د‌یک نامینیت. که دیوانه‌که‌ی وه‌رگرت، له‌بری پیکه‌نین و شادی، پاش تو‌زیک، ساردی و بیتاک‌ی و ق‌یز‌یکی ق‌و‌ول که‌وته سه‌ر ده‌مو‌چ‌اوی... وه‌ک نه‌وه‌ی له ناخ‌وه به‌زیی به شاعیره به‌سته‌زمان و نه‌فامه‌که‌ی ناو پۆ‌ح‌ی خۆیدا بیت‌وه. گه‌ر شیعره‌کانی سه‌ره‌تا بکه‌ینه مه‌ه‌ک، نه‌غه‌ده ماردینی ک‌چ‌یکی گه‌نجی یا‌خی و تی‌ز خه‌یا‌ل و پ‌ر خولیا و ئاره‌زو‌وه، به‌لام نه‌غه‌ده‌ی پ‌اس‌ته‌قینه، که‌سه نا‌شاعیره‌که‌ی نیتونا‌خی به‌ره‌و نه‌وه ده‌گۆ‌را واز له خولیا‌کانی خۆی به‌ینیت و بیه‌ویت ژیان به‌بی شاعر و ناسکی

بژی. ئیستا ته‌واو هه‌ستیده‌کرد ئه‌و جیهانه جیاوازانیه له سه‌ره‌تاوه پێیاندا تپه‌پیه، دونیای می‌رد، دونیای عه‌شق، دونیای شو‌پش... پیکرا به‌ توتلیکدا بردویه و به‌ره‌و ده‌ریایه‌ک هه‌لیانگرتوه، جگه له ده‌ریای بێباکی و بێغه‌می به‌رامبه‌ر هه‌موو شتیک هه‌چی دی نییه. نه‌غه‌ده پێوابوو هه‌موو موفتیک له ساتیک له ساته‌کاندا ده‌گاته ئه‌و پله‌یه له بێباکی، به‌لام زۆریه‌ی موفه‌کان له‌گه‌ڵ تووش بوونی ده‌ردیکی گه‌وره‌دا، دوا له ده‌ستدانی نازیزیک، یان دوا نووشوستیکی گه‌وره، یاخود له‌گه‌ڵ هه‌ستکردن به‌جه‌وری پیریدا ده‌گه‌نه ئه‌و جیگایه، به‌لام ئه‌م ئه‌و بێباکییه‌ی وه‌ک جه‌وه‌ری ژیان ده‌بینی، ئه‌وه‌ی که‌سانی دی له ناوومیدی و لاوازی و نوشوستیدا پێیده‌گه‌شتن، ئه‌م به‌ دۆزینه‌وه‌یه‌کی گه‌وره‌ی خۆی ده‌زانی و به‌ هیزی هه‌ره مه‌زنی خۆی حیسابیده‌کرد. له‌ دله‌وه دله‌یاوو، بێباکی وای لیده‌کات به‌هیز بێت، به‌هیزییه‌ک چه‌ندین جار له هیزی هه‌ر شاعیریکی زیندوی ئه‌م دونه‌یه گه‌وره‌تر. موف ته‌نیا به‌ بێباکی ده‌توانیت به‌ ناو هه‌موو به‌هه‌شت و دۆزه‌خه‌کاندا ب‌روات و نه‌هتلیت هه‌ج که‌سیک و هه‌ج شوئینیک و هه‌ج جیگایه‌ک به‌ ته‌واوی بیه‌ن بۆ خویان. وای هه‌ستده‌کرد بۆیه ده‌ژی و ده‌بێت بێباک بێت، چونکه جگه له بێباکی قه‌لغانیکی راسته‌قینه‌تری تری نییه. جاریک بولبولیار لێپرسی «پیتوایه شیع‌ر و بێباکی بتوانن ماوه‌یه‌کی درێژ پیکه‌وه بژین؟». پرسیاره‌که که‌میک نه‌غه‌ده‌ی سه‌رسامکرد، پێشتر به‌ جوړیک بێفیکر و که‌مه‌رخه‌م بوو بیر له پرسیار له‌ها نه‌کردبووه‌وه، چه‌ند شه‌ویک ئه‌و پرسیاره هه‌موو توانایه‌کی له سه‌ر که‌مه‌رخه‌می کوشت، هه‌ستیکرد بولبولیار گه‌ر به‌ راستی نزیکی بێت، هه‌موو ئه‌و ئاسوده‌گیه قووله‌ی بۆ ده‌شیوئینیت. وه‌ک شیت گه‌راپه‌وه سه‌ر هه‌موو شیع‌ره‌کانی خۆی، که‌وته خوێندنه‌وه‌یان، دله‌یاوو له پشت شیع‌ره‌کانییه‌وه پۆحی که‌ستی تر وه‌ستاوه که ئه‌و نییه، که نه‌غه‌ده ماردینی نییه... ئه‌و ژنه بێباکه نییه که هه‌ج

شتیک نابیزوینیت، ئەو دڵە نییە کە وردە وردە خەریکە دەبێتە بەرد. شیعەرەکان پۆحیک نوسیویتی دەیووت لە هەموو شتیک نزیک بێتەو، لە سێحری گۆلیکەو تا نەینی پشت هەموو وشەیک، لە جوانی هەموو درەختیکەو تا جوانی هەموو میتافۆرێک... جاران شیعری دەنوسی و هەرامۆشیدەکرد... بیری نایەت دواى نوسینی شیعەر بە راستی دانیشتی و خویندبێتیەو، هەمیشە هەستیکردو وشەکان دەیبەن، هێزێکی نەینی هەیە لە دەرەوێ ئیرادەى ئەو پسته‌کان پێکدەخات. ئیستا بە پوونی ئەو جیاوازییە قوولە دەبینیت کە لە نێوان ئەو و شیعەرەکانیدا هەیە. شیعەرە کۆنەکانی هەموو شتیکیان تێداپە، هەلگری هەموو ئاوازیکن، ئاوازی کەمەرخەمی و بێباکی نەبێت... تا ئەو هەموو خولیا و خواستەى پشت شیعەرەکان پادەما، دەیبینی بەچ پۆحیکی یاخییەو بەرەو پیری شتەکان چوو، دەیبینی چۆن وەک شت باوەشی بە جیهاندا کردو. ئەو شاعیرە دەرەستدار و پڕ مەیلەى ناو ناخی تورپەیدەکرد، هەستیدەکرد لە ناوێوە کە سێکی بەک پوو نییە و کەرتبوونێکی قوول دەژی. دواى ئەو پرسیارەى بۆلبولیار، نەیدەتوانی بەرامبەر ئەو بوونەوەرە نادیار و غەمخۆرەى ناو ناخی خۆی بێباک بێت، هەستیدەکرد تارماییەک، خێوێکی ترسناک، خێوێکی نامۆ، سێبەری پۆحیکی وێلگەرد کە پۆحی شاعیرە لە ماله‌کەیدا، هەستیدەکرد ئەو تارماییە مەلەونە بێپرسی ئەو بە ریشاق و ژوور و نێو دەرگای ژیانیدا دێت و دەچێت. وەک نەتوانیت لە خۆی هەلبێت، نەیدەزانى چی بکات، نەدەبویست ئەو شاعیرەى ناو ناخی بکوژیت و نەدەشیووست دەستبەرداری بێباکی خۆی بێت، بەلام دەبوو یەکیان هەلبژێرت.

لە حەشارگەکەى خۆیدا، ئەو جێگایەدا کە جگە لە بێباکی، هیچ شتێکی دیکەى بۆ نەدەکرا، بۆ یەکەجار نەغەدە ماردینی بیری لە کوشتنی شاعیرەکەى ناو خۆی کردو.

هۆشەنگى بولبوليار دەگەرپتەو ە بۆ كەشتىي فرىشته كان

كە هۆشەنگى بولبوليار، بۆ جارى دووهم گەرپتەو ە بۆ كەشتىي
فرىشته كان، تەوايى شتە كانى بە چاويكى ديكە بينى، وەك ئەو ەي
دیمەنە كان دیو ە ئاسايى و تەلیسمینە كە یەكە مجاریان و نكردبیت
و بووپیتنە شتى ئاسايى. تەوايى باغە كانى خاتونى مەلەكبین و
مالەكە ی و گۆرستانەكە و بیمارستانەكە ی وەك پارچە زەویپەكى ئاسايى
هاتە بەرچاو. وەك جیگایەك لە سەر زەوی، وەك ەەر بستیە خاكیكى تری
ئەو شارە. بولبوليار چەندى دەكرد نەیدەتوانى كەشتیپەكە بە شتیكى
غەیبى و بە خەيالێكى ئەو دونیایپەو ە گریدات، شویتەكە بە جۆریكى
ترسناك بۆنى سەرزەمینى لیدەهات و ئامازەپەكى بۆ ئاسمان، بۆ دیو ە
غەیبیپەكانى دونیا، تیدا نەبوو. راستە مەهدائیلی فریشته لە ەموو یەك
بینینەكانیاندا ئەو ەي بۆ دووپاتكردبوو ەو كە فریشته كان كارێکیان بە
ئاسمان و ئەو دیوى دونیاو ە نیپە، بەلام هۆشەنگى بولبوليار نەیدەتوانى وا
ئاسان قەبوولی فریشتهگەلیكى لەوجۆرە بكات. دیارە ەەر یەكێكى دیش
بووایە ەەر ەمان برۆی دەبوو، كارى وەهاش ئاسان نیپە و زەحمەتە
باو ەپكەین فریشتهگەلیك ەن ئاسمانیان نەدیو ە و گەر جیگایەکیان بیت،
تەنیا ناو ژيانى ئیمە و جەستە ی ئیمە و پۆجى ئیمە یە. بۆ كەسیكى
مەتریالیست و نیو ە ماركسى وەك بولبوليار، ئەو ەم مایە ی خوشحالى
و ەم مایە ی دوودلی بوو، بە سەرێك بەختەو ەر بوو كە دەیزانى
دەرکەوتنى فریشته كان پەیو ەندى بە جیهانێكى دیکە ی ئەو دیو جیهانى
ئیمەو ە نیپە، چونكە وەك مەتریالیستێك بوونى ئەو دونیایە ی قەبوول

نەبوو، بە سەرئێکی تریش ئەم بۆنی زەوییە ی لەوان دیت، دووداییەکی گەورە ی دەرەق بە چارەنوسی ئینسان تیا سەوزدەکرد.

ئەو رۆژە کە پێزان خان ی مەلەکبێن، پێشوازی لێکرد و بە دەم رێگاوە بەرەو ژوورەکە ی خۆ ی پێشیکەوت، تەواوی سەرنجەکانی خۆ ی لادراکەند. پێزان خان بە گالته‌وه گروتی «هۆ ی ئەو ی کەشتیە کە لە شتیکی ئەفسانەیی ناچیت، دەگەرێتەو بۆ من... بەساقە... من لە هەر جیگایە ک بەم چی سێحەر و جادووە بەتال دەبێتەو. ئەگەر بەدەختی من نەبایە، ئیستا هەموو ئەم فریشتانە ی تۆ دەیانبنیت و نەخۆش لەم کەشتیە دا لێخەوتوون، بالەندە ی دەوری عەرشی بالا دەبوون و من لێرەو هەر دۆعایە ک بەکەدبایە لەو ئی حیسابم بۆ دەکرا و شتیکیان بۆ جێبەجێ دەکردم، بەلام هەر من بووم بە خاوەنی کۆمەلێک فریشتە ی نەخۆش شتەکان لە دنیادا گۆران و لە هەموو سێحریک خالیبوونەو. ئەو تە نابینیت ئەو هەموو فریشتە دەردەدارە مە یە، کەچی کە سێک نییە دۆعای ژنیکی بەدەختی وەک من بۆ ئاسمان بەریت... بەساقە پاست و پەوان ئەو حیکایە تەکە یە».

بولبولیار بۆ ئەو هاتبوو تا بزانی ت دەتوانیت چی بۆ فریشتەکان بکات، بە چ جۆریک کۆمەکبکات. ئەو شەو ی کە لە گەل مە هادئیلدا ژیا بوو لە هەندیک شت تێگە یشتبوو، بەلام تا دوو پۆژ هەمووی وەک خەویک هاتبوو پێشچاو، قسەکە ی دکتۆر مستەفا شوکا ک بە جۆریکی سەیر چوو بوو خە یالاییەو. پێیابوو لە پاستیدا هەموو ئەوانە ی وەک ئەو دکتۆر و پێزانی مەلەکبێن، خەونیکی دەستەجەمعی دەبینن، خەونیکی دەرگای تێدایە بۆ سەر خەونی یە کتر. بە یانی بەر لەو ی بۆ مولکی مەلەکبێنان بەرێکەوێت، بیرکەردەو کە هوشیاری مرۆف دەرگایەکی گەورە ی تێدایە کە دەبیاتە ناو دنیای خەونەو، ئەو نەین ی هەرە گەورە ی ئەو نامێرە گەورە یە کە ناوی دەنێن هوشیاری بەشەری. بە

خۆی گووت هێی بولبولیار، هوشیاریهک نییه دهیان ده رگا و په نجه ره و کهلێتی تیدا نه بیئت مرقوف بیه نه وه سهر خه ون. ئاه نه گهر هوشیاریمان نه وه کهلێنه گهرانه ی تیدا نه بایه، زیان چ دۆزه خێک ده بوو... به رله وه ی بگاته بیمارستانی فریشته کان، له بهر خۆیه وه گووتی «بۆیه حه زم له شیعهره کانی نه غه ده ماردینییه، چونکه ده ستیک ده یاننوسیت که ده ستی نه غه ده ی مرقوف نین، ده ستیکی تره، ده ستیکی نا هوشیاره ... ده ستی که سیک تره له ناخی نه ودا». پێش نه وه ی بگاته به رده م ده رگای مولکی مه له کبین، بولبولیار دیسانه وه به خۆی گووت «گهر هوشیاریی مه زار ده رگای مه بیئت و هه موویان بپۆنه وه ناو خه ون و خه یال، بۆ نابیئت خه ون ده رگایه کی مه بیئت به مانباته وه بۆ ناو هوشیاریی».

بولبولیار تیا مابوو، دوودل بوو، ده یزانی هه م ئیستا و هه م نه و شه وه یش کاتیک هاته بیمارستان، به ته واری هوشیاری خۆیه وه له وێ بوو، ده یزانی دنیا هه مان نه و دنیا مه تریالییه نه گۆرپه یه که له مندالییه وه له ناویدا دیت و ده چیت، دلنیا بوو نه خه وتوو و له پێخه فی شه ودا بپهۆش پانه کشاوه، ده یزانی شه قامه کان هه مان نه و شه قامه هه تاهه تای و نه گۆرپانه که ده ستی نه دازیارانی نه زان و بپه هره به سه ر زه مینی په قه نی نه م نه ستیره ده کێشاویانن... به لام هه میشه ش شتیک له خه یالیدا ده مایه وه که پێیده گووت نه و به ناو خه وندا ده روات. ده یزانی هوشیاره، به ناگایه، شته کان هه موو وه ک خۆیانن، دنیا به په هه نده مه تریالی و سه نگین و نه گۆرپه که ی، وه ک هه میشه فشاری خستۆته سه ر پۆخی، که چی شتیک دی هه ر پێیده لیت نه و له خه ونیک گه ورده دا ده ژێ، وه ک نه وه ی نه و هه موو شته واقعی و پاسته قینانه ی چوار ده وری، ته نیا فیلیک بن بۆ نه وه ی نه و پاستیه ی بیربه نه وه که نه و له خه وندایه ... خه ونیک نه و نابینیت، به لکو مه خلوقیک تر له ناخیدا ده یبینیت، فریشته که ی ناو پۆخی ده یبینیت.

له ناکاو وهک تیشکێکی گه‌وره ناخی پووناکبکاته‌وه، وهک شه‌وقینکی به‌هێز هه‌موو پۆحی پرپکات له تیشک، تێده‌گه‌یشت که فریشته‌که‌ی ناو ناخی ژبانێکی تر ده‌ژێ، ژبانێک ئه‌م ده‌توانیت دوا‌ی بکه‌ویت و له‌گه‌لیدا هاوپێ بیت و تێیدا بژی. بۆ ئێستیک چا‌وی لێکنا و له‌ تاریکیه هه‌ره قووله‌کانی ئێو چا‌ویدا، له‌و جێگا‌یه‌دا که دوا هێزی تیشک پووبه‌پووی له‌شکرێکی گه‌وره‌ی تاریکی ده‌بێته‌وه. له‌ویدا، تارمایی فریشته‌یه‌کی گه‌وره‌ی بینێ، فریشته‌که‌ی خۆی، فریشته‌که‌ی هۆشه‌نگی بولبولیار به‌ پووتی، به‌ دوو با‌لی گه‌وره‌وه، به‌ خه‌نده‌یه‌کی ته‌لیسما‌وییه‌وه، به‌ پوویه‌کی پۆشن و خۆشحاله‌وه... خۆی بوو، فریشته‌که‌ی ناو پۆحی بوو. که چا‌ویکرده‌وه، هه‌ستیکرد ئه‌و له‌یه‌ککاتدا له‌ سه‌ر دوو سه‌ر زه‌مین، له‌ ناو دوو دیوی جیاوازی یه‌ک دونیادا ده‌ژێ، پۆشنا‌ییه‌کی قوولی ئیشراق له‌ ناوه‌وه دا‌یپۆشی و پێیگوت، تو له‌ یه‌ککاتدا ده‌توانیت له‌ دوو جیهانی جیا‌وازا بیت، دوو جیهان که به‌ جۆرێکی ترسناک ترنجا‌ونه‌ته‌یه‌ک، ئه‌وه‌ی ئه‌م و مسته‌فا شوکا‌ک و پێزانی مه‌له‌کبین جیا‌ده‌کاته‌وه ئه‌وه‌یه، له‌بری ئه‌وه‌ی م‌رو‌فه‌که‌ی ناویان فریشته‌که بخنکێنیت، فریشته‌که‌یان ئه‌و م‌رو‌فه‌ دونیا‌ییه‌ ده‌خاته دوا‌ی خۆی، پێشی ده‌که‌ویت، ده‌ستی ده‌گریت، ده‌سه‌لاتی لێده‌ستێنیت‌وه و ده‌یکاته پاشکۆی خۆی. د‌ل‌نیا‌بوو ئه‌وه‌ی هاته پێشچا‌وی و تێپه‌ری، فریشته‌ تاییه‌تیه‌که‌ی خۆی بوو، ئه‌و فریشته‌یه‌ی هه‌چ کات با‌وه‌ری به‌ بوونی نه‌کردوه. له‌ قوولا‌یی پۆحیدا ها‌وا‌ریکرد «وا‌ی ئه‌وه‌تا ده‌یبینم... هه‌یه... هه‌یه... هه‌موو ئینسانیک فریشته‌یه‌کی هه‌یه». د‌ل‌نیا‌بوو ئێستا به‌ چا‌ویکی تر سه‌یری جێگا‌کان ده‌کات، چا‌ویک هه‌چی له‌ چا‌وی پێش‌ووی ناچیت، د‌ل‌نیا‌بوو ئه‌و تیشکه نه‌ینیه‌ی له‌ ناوه‌وه پۆشنیکرده‌وه وایکرد ئێستا شه‌کان به‌ جۆرێکی تر ببینیت، هه‌ستیکرد چا‌وانی بوون به‌ چا‌وی دوو فریشته... هه‌ستیکرد ئێستا به‌ نیگای بوونه‌وه‌ریکی تر شت ده‌بینیت که نیگای بولبولیاری پێشوو نییه،

بەلکو نیکای مەخلوقیکی نەینییە کە هاتۆتە سەرێ و ئیتر دەپوانییت و دەتوانییت دیویکی تری دنیا پیشانی ئەو بدات. لە پڕیکدا ئەو هەستە قوولە دایدەگرت کە ئەو فریشتەیه، فریشتەیه... فریشتەیه کە و جگە لە بەرگریکردن لە فریشتەکە ی ناو ئینسان، پەيامیکی تری نییە.

وەک بیه‌ویت نەینییەکی گەورە بۆ خانم ئاشکراپاکات، پەلە ی بوو بگاتە مولکی مەلەکبین.

کە لە گەڵ پێزانێ مەلەکبین گەیشتە ژوورەو و بەرامبەری دانیشت، پێیگوت «پێزان خان، من ئەم بەیاننیه تووشی دۆخیکی سەیر بووم. گەر ناو مەرۆف فریشتەیهکی تیدا بێت و ئینسان بتوانییت بیکورێت و بیخکێنێت، ئەوا پێچەوانەکەشی لەوانەیه دروست بێت. بە پاستیمە پێزان خان، بە پاستیمە. منیش هەستەکەم کە فریشتەکە ی ناو ناخم تەواو ئەو ئینسانە ی لە ناومدا کوشتوو کە دەبێت بژی و دلرەقیپاکات و بگونجێت، منیش هەستەکەم ئێمەمانان... کەسانی وەک من و تۆ و دکتۆر... بووین بە فریشتە. من هاتووم بە خوشحالییەو بەلێم، ئێمە فریشتەین، تۆ فریشتەیت، منیش فریشتەم. باوەرم پێیکە ئەم بەیاننیه بۆ ئیستیک فریشتەکە ی خۆم بینی».

دەنگی ئاوازیکی ئاھەنگنامیزی تیدا بوو، خوشییەکی منداڵانە و کتوپر و نەینێ، وەک ئەوەی شتیکی گرنگی دۆزییەتەو و لە بۆنەیهکی تایبەتیدا بۆ خەڵکانێکی زۆری ئاشکراپاکات. پێزان خانێ مەلەکبین کەمێک بە بەزەییەو سەیریکرد و گوتی «ویش بەقوریان، چەند دلت پاکە، ئەو چووینەو سەر کێ، دایکت وابوو یان باوکت؟... وە ی هەزارجار بەقوربانت بـم». بۆلبولیار تێنەگەیشت خانسی مەلەکبین بەو نیگا منداڵانەیه ی خۆی و بەو پوانینە پڕ سۆزە ی دەیه‌ویت بەلێت چی.

بۆ ئەوە ی خۆی زیاتر پوونبکاتەو گوتی «پێزان خان بەلگەم بۆ بۆچوونەکەم ئەوەیه کەسانی دەوروپەرمان ئێمە بە گرنگ وەرناگرن، هەتا

له‌وانه‌یه هه‌ندیکیان نه‌مانبینن، یان گهر بشمانبینن بۆ ئه‌وان شتیکی
 نه‌وتۆمان تیدا نییه شایه‌نی بایه‌خدان و ئاوێ بیت. بۆ که‌سانیک که
 له‌ ئینساندا ته‌نیا بۆ که‌سه‌ بازایی و ساده و بی‌دیوه‌که ده‌گه‌رێن، ئێمه
 مه‌خلوقاتێ ئه‌وتۆ نین... به‌ شه‌ریعه‌تی ئه‌وان ئێمه‌ شتیکی سه‌رنج
 پاکێشمان نییه. فریشته له‌ ناو خه‌لکدا وه‌ک نابینایه‌ک، وه‌ک که‌م
 نه‌ندامیک وه‌هایه، هه‌م مایه‌ی به‌زه‌یی و هه‌م مایه‌ی فه‌رامۆشی و هه‌م
 مایه‌ی بێزیشه. پێزان خانی عه‌زیزم، با دوور نه‌پۆین و دکتۆر موسته‌فا
 شوکاکی وه‌رگرین، من ئه‌وه‌ته‌ی خانمی ماردینی ده‌ناسم، به‌رده‌وام له
 خۆم ده‌پرسم ئه‌م ژنه‌ باشه، ئه‌م شاعیره به‌هه‌رده‌اره بۆ نه‌یتوانی
 له‌گه‌ڵ دکتۆر شوکاکی بژی. ئیستا تیده‌گه‌م، ئیستا ده‌زانم شته‌کان
 چۆن دین و ده‌پۆن، ئه‌م دکتۆر شوکاکی خۆی فریشته‌یه، قه‌سه‌م به
 موقه‌ده‌سات فریشته‌یه. خۆی مه‌لاکه‌تیکی راسته‌قینه‌یه، ئه‌وه‌نده‌ی
 فریشته‌که‌ی ناو ناخی شتیکی راسته‌قینه و دیاره، ئینسانه‌که‌ی ناوی
 هه‌ر دیار نییه و نابیریت، نا... ئینسانه‌که‌ی ناوی ئه‌وه‌نده دیار نییه
 به‌شی ئه‌وه‌بکات ژنیکی وه‌ک ماردینی حه‌زی لێبکات. ئینسانه‌که‌ی ناوی
 شتیکی ئه‌وتۆ نییه، که‌سیکی ساده‌یه که‌س ناتوانیت خۆشیبویت...
 بۆ؟ چونکه ئه‌وه‌ی له‌ دکتۆردا زālه فریشته‌که‌یه‌تی، مرۆف گه‌ر ئه‌و
 فریشته‌یه له‌ پۆحی دکتۆردا نه‌بینیت دواچار وه‌ک زۆربه‌ی خه‌لک به
 پیاویکی بێگه‌لکی ده‌زانیت. به‌وه‌دا ئه‌م نه‌غه‌ده‌ خانه، ئه‌سله‌ن توانای
 بینینی مرۆفه‌کانیشی نییه نه‌خوازا فریشته‌کان، له‌و به‌سته‌زمانه‌دا هه‌ر
 میردیککی گه‌ژه‌ی پووخواشی بینیه‌ته‌وه که‌ شایسته‌ی ئه‌وه‌یه به‌ ده‌ست
 و قاچ خیانه‌تی لێبکه‌یت. پێزان خان، له‌وه‌ تێپه‌ریت من ته‌فسیرم نییه
 بۆ پاگردنی نه‌غه‌ده‌ی کچی دکتۆر جه‌لال ماردینی. باپیتبلییم مرۆفی
 ئاسایی که‌ دونیا به‌ ساده‌یی وه‌رده‌گریت، هه‌رچیبه‌ک بکات ناتوانیت
 عاشقی فریشته‌یه‌ک بیت، ناتوانیت به‌ جیدی وه‌ریبگریت، هه‌موو ده‌لێن

شاھ فلانە کەس، ئەو پیاویکی باشە یان ژنیکی چاکە، زیانی بۆ کەس نییە. بەلێ پێزان خان من لەو قسانەم زۆر بیستوو. ئیستا تێدەگەم بۆ دنیا بەرامبەر ئیمە بێباکە، بەرامبەر بە من و بە تۆ و بە فریشتەکان... بەلاتەو سەیر نییە کە کەس گومانمان لێ ناکات، چونکە ئەوانی تر تەنیا ئەو بەشەمان دەبینن کە هەژار و خاڵی و بێسوود و پووکەشە... شاھ خانم، بەراستی من لەو بروایەدام، بە راستی گەشتوومەتە ئەو قەناعەتە ی کە من فریشتەکەی ناو ناخی خۆم بینی. سەعاتیک لەمەوپێش بوو لە جاده ی پشت مزگەوتی حەبیبولای کە تانەو بەرەو لای مائی میرزا سەلیمی جەراح دەپەڕیمەو، لەو یادا چاوم لێکنا و بە پوونی بینیم، خۆم بووم بەلام لە بەرگی فریشتە یە کدا. شتیکی سەیربوو، نە هەقیقەت بوو نە خەیاڵ... هەموو شتە گرنگەکانی دونیاش نە هەقیقەتن نە خەیاڵ... بەلێ دواجار ئەو بەشی خۆی مایە ی نیگەرانی شە. وانییە، خانم وانییە... ئاخۆ بکریت هەموو بەشەرەکان فریشتەکانی خۆیان ببینن، کاری وادەکریت. هەلبەت نا؟».

پێزان خان لە پشتمی میزەکە یەو بە یقاری ژنیکەو کە بەجیدی گوێ لە کورپکی گەنج دەگریت، دانیشتم بوو، وەک هەمیشە بە جۆریکی سەیر مەمکانی بەرەو پێش بڵندکردبوو، هەر دووتای قووت لە مەمکدانێکی تەسکدا بەرز قیتاندبوو، زوو زوو چاویلکەکەی دادەگرت و دەخستەو سەر چاوی. گەرچی دەیزانی ژنیکی بەتەمەن و پیر نییە، بەلام وا پەفتاریدەکرد وەک ئەو ی بلیت ئەها دەبینیت عەزیزم... دەبینیت من بە دایکی تۆ دەشیم، بۆیە وا ئارام لەم ژوورەدا لەگەڵتدا دانیشتم و شەرمیکم لە خۆم نییە. پێزان خان گووتی «بەساقە، نازانم. لەوانەیە ئەو وەبایت، منیش لە زووهو دیقەتم داو، کەس وەک شتیکی ئەوتۆ گرنگ سەیری من ناکات، لە مەکتەبەکە هەر پێمەلێن ست پێزانی داماو. بەس نازانم هۆکە ی ئەو یە کە وەک تۆ دەلێیت ئینسانەکە ی ناوم

لە ژێر باری ئەم فریشتەییە دڵمدا وەک کەڵەشیری بەزیوی لێهاتووە
یان چی؟ یان هەر خۆم عەبیەکم هەیە، بۆیە پێمده‌ڵێن ست پێزان
داماو. بۆ تۆش... بۆ تۆش... ئەها لەوانەیە وابێت، ئەوەی تۆ مارکسی
بوویت و هەموو ھارپێکان تێمدا کراون تۆ نەبیت، ئەوە بۆ خۆی
مەعنای خۆی هەیە. من پرسیارم لێکردووت... عەجایەبە، بۆ بەردەوام
شتێک هەیە تۆ لە ژێر دەستی ئەم تاقم و ئەو ھێزە دەردیشت؟
دەبێت بەھانەیەک هەبێت؟ ھۆیەکە ھەقیقی یان غەیبی؟ کێ چۆزانی
بەقوربان، تۆ خۆشت نازانیت. لە پاستیدا دەبێت تۆ هیچ نەبیت، وا
کەس بە شایەنی ئەوەت نازانیت سەری خۆی پێتەو بێشینیت... یان
لەوانەیە وابێت کە بوون و نەبوونی بەشەری وەک تۆ هەر لە بنەوێرا
مانای نەبیت. منیش ئەوەم پرسیووە. ھا وامەزانە مალەکی من ھێچ
بە سەر نەهاتوو، تا ئێستا دووجار ئەمن ھاتوون بۆ ئێرە... ھەموو
ژوورەکان گەراون... ھەتا یەک یەک ژوورەکانی سەرەوێیان پشکنیووە،
بەلام ھێچیان نەبینیووە. من پێمگوتن، ئێرە وەک مۆزەخانەی خێزانی
مەلەکیین وایە، ئەوانە لە حەوشەکەدا نێژاون سەلەفی موبارەکی من،
ئەو گۆرستانی بنەمالەیی خۆمانە. ھەرچییە کمان فەوتیکردووە لەویدا
نێژاون، بەویدا ئێمە باوەرمان وایە، باوای پیرانمان لەو دنیا دەبنە
مەلەک، ناوی وەک مەلایکەتیاں لێدەنێن. دەزانی جاریکیان بەپێوەری
ئەمن خۆی ھات، زۆر بە چیرۆکە پێکەنی و گووتی وەلا... ئەکراد
کلکم مخابیل. وابزانم دوایی داواکردبوو بینیژن بۆ شارێکی تر».

پێزان خان کەمێک خۆی راستکردووە، نەدەبوو لە کاتی قسەدا
قەت پێکی پشستی و قنجی گەردنی و قووتی مەکانی بشاریوێت. وەک
خۆی دەیگوت «کورتەبالاگان دەبێت خۆمان تۆزێک قیتبکەینەو،
ئەگینا خەلکی درێژ و گەلحۆ دەمانخۆن». بەلام ھاوشان بەو قیتیە،
چاویکی وەھا پێر پەحمی ھەبوو، غەری مەمکە بەرزەکانی دەشاردەو.

بنیشتیکی له چه‌که‌جه‌که‌ی ده‌ره‌ینا و گووتی «بخۆ، عه‌زیزم بنیشتیک بخۆ، ئه‌م‌پ‌رۆ خۆش‌حال‌م تا ئیستا مه‌ه‌دائیلی خ‌ز‌م‌مان سه‌رود‌لی نه‌گرتووم. به‌س پ‌ی‌ت‌ب‌ل‌ی‌م. ئه‌وه‌ی فریشته‌که‌مان به‌ چاوی ئی‌مه‌ ده‌بینیت، ئه‌وه‌ی ئه‌و د‌ل و ده‌رونی گرتوین، هه‌وال‌یک‌ی باشه... ئیشی ئی‌مه‌ کۆمه‌ک‌کردنه به‌و مه‌خلوقاته به‌سته‌زمانانه. ده‌بی‌ت وای‌ت، ده‌بی‌ت کۆمه‌ل‌یک هه‌بن، فریشته‌که‌یان پ‌انه‌کات، ئی به‌ساقه‌ گه‌ر هه‌موو فریشته‌کان پ‌ا‌ب‌که‌ن، زه‌وی ده‌بی‌ت به‌ جی‌گایه‌کی ب‌ی‌تام، ده‌بی‌ت له‌ هه‌ندئ جی‌گادا فریشته‌یه‌ک به‌ ئینسان ب‌ل‌یت که‌م‌ی پ‌رۆ ئه‌ولاوه‌ با من هه‌ندئ شت بۆ ئه‌م ژیا‌نه زیاد بکه‌م. به‌قوربان... من که‌ هه‌ندئ شت ده‌بینم یه‌ک‌سه‌ر ده‌ل‌یم ئه‌وه شو‌ین ده‌ستی مه‌لایکه‌ته‌کانی ناو ئینسانه... شو‌ین ده‌ستی ئه‌وانه. گه‌ر زه‌وی باش بگه‌ر‌پ‌یت، گه‌ر سه‌یری ئیشه‌ باشه‌کانی مرۆف بکه‌یت ت‌یده‌گه‌یت که‌ فریشته‌که‌ی ناومان قسه‌ی خۆی هه‌بووه. واده‌زانم له‌ هه‌موو سه‌رده‌م‌یک‌دا ئه‌وه پ‌رو‌یدای‌یت، له‌ ناکاو فریشته و ئینسان ده‌ست ده‌خه‌نه ناو ده‌ستی یه‌ک، باوه‌ش به‌یه‌ک‌دا ده‌که‌ن. ئه‌و ده‌ل‌یت ئینسانی عه‌زیزم، ئه‌ویش ده‌ل‌یت فریشته‌ی خۆشه‌ویستم، ئه‌و ده‌ل‌یت تۆ له‌و‌یت ئینسانی ب‌رام، ئه‌ویش ده‌پ‌رس‌یت ئه‌ی فریشته‌ی هاو‌ر‌پ‌م تۆ له‌و‌یت، ئه‌و ده‌ل‌یت ئا قوربان، به‌ل‌ی عه‌زیزم من ل‌یره‌م، ئه‌میش ده‌ل‌یت به‌قوربان منیش ل‌یره‌م. ئیتر وایه... بولبولیار شته‌کان وایه. ئه‌وه‌ی من بۆت ده‌گ‌ی‌ر‌مه‌وه خۆم به‌ خه‌و بینومه. جار‌یک فریشته‌که‌ی خۆم هاته‌ خه‌وم. باوه‌رت ب‌یت، گووتی، گو‌ی‌گه‌ر من پ‌ژائیلی فریشته‌م، له‌وه‌ته‌ی تۆ له‌ دونیادایت من له‌گه‌ل‌ت‌دام، من یارمه‌تیم دایت هه‌موو فریشته‌کان ببینیت، منیش باوه‌شم پ‌یا‌کرد و گووتم به‌ قوربانی تۆ بم، ژن‌یک‌ی داماو‌ی بچ‌کۆله‌ی وه‌ک من، ژن‌یک‌ی کورته‌بنه‌ی شانپانی وه‌ک من گه‌ر تۆ فریام نه‌که‌وتیتایه، به‌خودا ژیا‌نم تامی نه‌ده‌بوو... فیدات بم، تۆ فریشته‌ی منیت. ئه‌ویش باوه‌شی پ‌یا‌کردم و گووتی عه‌زیزم پ‌ژازان خان به‌ پ‌استی شانازیت پ‌ی‌وه‌ده‌که‌م، تۆ

نه‌بویتایه ئەم فریشته نه‌خۆشانه بۆ کوێ دەچوون. منیش گووتم ئەو
 گرنگ نییه، ئەو هیچ گرنگ نییه، ئەو گرنگ وابەگەین هەموو مەرووفیک
 بچیتە خەڵوەتیکەو و هاواربکات ئەو فریشتەی من تۆ لە کویت...
 لەوانە یەكەمجار هیچ وەلامیک نه‌بیستتەو، لەوانە یەكەمجار هیچ
 وەلامیک نه‌بیستتەو، سێهەمجار هیچ وەلامیک نه‌بیستتەو، لەوانە یە
 چەندین ساڵ هیچ وەلامیک نه‌بیستتەو، بەلام پۆژیک لە پۆزان دەبینت
 ئەو فریشتە لە دایدا، لە پوانینیدا، لە هۆشیدا ئێشده‌کات... ئاوه‌ایه
 عزیزم... کوپی خۆم... ئاوه‌ایه. لەم ژنە پانه، کورته‌بنه، کوپه‌له‌ی
 بەرده‌متی وەرگره. دەرانی لە قوتابخانه‌ منداڵان لاسایی پۆشته‌که‌م
 ده‌که‌نه‌و، لە بری پێزه‌ خان ناویان ناوم قازە خان، گوايه‌ من وەك
 قاز دەپۆم. که‌ واده‌لێن، منیش زیاتر لە بەرده‌میاندا وەك قاز دیم و
 ده‌چم... بەس وازبه‌ینه، نا هۆشه‌نگ گیان، ئینسان هه‌ست به‌ فریشته
 ناکات، فریشته‌که‌ی ناخمان لە ناوماندا تهاوه‌ته‌و، وەك چۆن شه‌کر
 لە ئاودا ده‌تویتەو، وەك چۆن خوی لە ئاودا ده‌تویتەو، وەك چۆن
 حه‌یوانه‌که‌ی ناومان لە ناوماندا تهاوه‌ته‌و. گەر فریشته‌مان هه‌بیت و
 زیندوو بیت هه‌ستی پێناکه‌ین، فریشته ئاساییه‌کان، ئەوانه‌ی ده‌بن به
 به‌شیک لە ئیعه به‌ جۆزیک لە ناوماندا ده‌توینه‌و که‌ بوونی سه‌ربه‌خوی
 خۆیان نییه، به‌ ناوی مەرووفه‌ و سه‌ده‌که‌ن. فریشتە راسته‌قینه‌ ئەو
 کاته‌یان خۆشه‌ که‌ لە بری ئەوان مەرووف لە سه‌ر شانو ده‌رده‌که‌ویت.
 نا شته‌که‌ وەك کۆدیتایه‌ک نییه‌ فریشته‌کان به‌ سه‌ر پۆحی من و
 تۆدا کردبیتیان، ئیوه‌ هه‌ر وابیره‌که‌نه‌و، مارکسییه‌کان، هه‌مووتان زۆر
 ئینقیلابین. هه‌رتان له‌وه‌یه‌ له‌ شه‌و و پۆژیکدا زوڵم و خراپه‌ له‌ سه‌ر
 زه‌وی نه‌میتیت، به‌لام ئەو هه‌ر هه‌زه‌... منیش هه‌مه‌، خه‌لکی تریش
 ئەو هه‌زه‌ پڕوپوچه‌یان هه‌یه، به‌س ئیوه‌ زۆر حیسابی له‌ سه‌ر ده‌که‌ن.
 ئاخ له‌ ده‌ست ئیوه‌ مارکسییه‌کان... ئاخ... ئینسان قه‌ت تیناگات چیتان

پیده‌کریّت. حەزەمە‌کرد جاریک برۆم بۆ یە‌کیتی سوّفیّت، بۆ چین، بۆ لای هە‌ثاڵ کاسترۆکه‌تان بزانم چیان‌کردوه، گەر به‌ دڵم بوو، پشت‌ملی ئەم مە‌ه‌دائیلی فریشتە‌یه‌ ده‌گرم، خۆی و هە‌موو فریشتە‌کانی براده‌ری ده‌خە‌مه‌ لۆرییه‌که‌وه و لی‌خوڕه‌ بۆ چین. ده‌لّیم فرموو عە‌زیزم ژیا‌نی تر‌تان ده‌وێت... بۆ ژیا‌نی تر ده‌گه‌زێن؟ ئە‌وه‌ ژیا‌نی تر. نا به‌ساقه‌ شتی وایه‌، کۆ‌دیتا و شتی وایه‌ گوێی نییه‌. قە‌ت قە‌سە‌ی وایه‌ بۆ من مە‌که‌، شتی وایه‌ مە‌خەرە‌ دە‌می ئە‌و دکتۆر شوکا‌که‌وه، گەر بزانیت خۆی فریشتە‌یه‌، خولیا‌ی وایه‌ بچیتە‌ سه‌ری سوێند ده‌خۆم، دوو با‌لی ده‌ست‌کرد بۆ خۆی دروست‌ده‌کات و به‌و با‌لانه‌وه‌ ده‌چیت بۆ ژووری عە‌مه‌لیات... نا شتی وایه‌ مە‌خەرە‌ زاری... ئە‌وه‌ی هە‌یه‌ و نییه‌ ئە‌وه‌یه‌ که‌ ئینسان و فریشتە‌ له‌ ئێ‌مه‌دا باوه‌شیان‌کردوه به‌ یە‌کدا، یە‌کیان خۆش‌ده‌وێت... نازانم عە‌زیزم ئە‌وه‌ نیشانە‌ی به‌‌ده‌ختیبه‌ یان چی... ها نازانم... تۆ ده‌لّیت چی کوڕم... تۆ ده‌لّیت چی؟... ها... به‌س پێ‌مب‌لێ به‌یا‌نی به‌‌رچایی‌ت‌کردوه یان وه‌ک خوش‌که‌ به‌‌ده‌خته‌که‌ی خۆت کاتی به‌‌رچایشت نه‌بووه‌؟».

بولبولیار بی‌ئە‌وه‌ی حە‌ز به‌ باس‌کردنی به‌‌رچایی بکات، که‌مێک بیر‌کرد‌وه‌وه و گووتی « ئاه‌ پێ‌زان خان قە‌سه‌کانت دروستن. وایه‌ من نا‌لّیم ئێ‌مه‌ ده‌بین به‌ مە‌خلوقی با‌لدار، نا ئێ‌مه‌ هە‌میشه‌ هەر ئینسانین، به‌‌لام ئینسان‌نێکین که‌ دوا‌ی خواستی فریشتە‌کان که‌ وتوین». پێ‌زان خان دووباره‌ پرس‌یاری به‌‌رچایی لی‌ک‌رده‌وه، ئە‌وه‌ی سه‌لماند که‌ بینینی فریشتە‌کان ده‌شیت په‌یوه‌ندی به‌ چاوی فریشتە‌که‌ی ناخمان‌وه هە‌بیت، به‌‌لام گووتی «باوکی باوکم زۆر بیر له‌م شتانه‌ مە‌که‌ره‌وه، ژیا‌ن پڕه‌ له‌ ته‌لیسمی پڕوپوچ، گەر ئینسان می‌ش‌کی خۆی به‌ هە‌موو ته‌لیسمی‌که‌وه خە‌ریک‌بکات فریا‌ی به‌‌رچایش ناکه‌وێت، کاتی بۆ ده‌وام نامینیت، کاتی بۆ ئیش و کاری که‌شتیبه‌که‌ش نامینیت، ئە‌م جیهانه‌ی ئێ‌مه‌ ئە‌و به‌‌شە‌ی دونیا‌یه‌ که‌

بۆ هەتا هەتا یە بە پاکی دەمینیتهوه، یان بە قوربان بلیم چی خوابکات واییت، بەخودا خراپە و زۆربووه خەریکە باوەر بە فریشتەکانیش ناکەم... دەلیم کێ دەلێت ئەم مەلعونانە شەیتان نین و لە پێستی فریشتەدا. هەندێجار کە دەبینم خۆیان مرداردەکەنەوه دەلیم ببیت و نەبیت بەخودا ئێوه فریشتە نین... وای ئێنسان بیتوانیبایە جاریک خۆی بە تەواوی لە گومان پاککردایە تەوه، وای. یە کجار، بیگوتبایە هەر ئەوهیە، دنیا هەر ئەوهیە کە بەم چاوه زەق و زۆپە دەبینم. هەموو شت باش دەبوو. بەس شتی وادەبیت؟ قەت نابیت. ئیستا تۆ دەلێت ئەم بەیانییە لە نزیک مائی میراز سەلیم فریشتەکە ی خۆت بینیوه. منیش دەلیم وایە چاوی فریشتەکەت خۆشبیت، هەر ئەو ئەو دەر دەهێ تووشکردیت و مەهداثیلت بینی، ئەگەر وەک من دەردت بە دەست ئەم مەهداثیلەوه دەکێشا دەتگوت عەجایب مەلایکەت دەردی وا دەخەنە پێگای بەشەر؟ ئاھ... من تا ئەو کاتە ژيانم خۆش بوو کە ئەم مەهداثیل و دکتۆر شوکا کە نەهاتبوونە ژیانمەوه... وای چ بەزمیکم پێدەکەن... وای چەند هیلاکم بە دەستیانەوه، حەوت شەیتان لە مالمدا بووایە هەر ئەوه نەدە ماندوو یان دەکردم».

وێک ئەوه بوو بۆلبولیار نەتوانیت زۆر گوێ لە مەلەکیین بگریت، خۆی هەلدا یە نابەینی قسەکانی خانم و گووتی «من کە هاتم بۆ ئێره بە ساتیکی ئیشراقدا تێپەریم، ساتیک بوو تێگەیشتم من فریشتەم. شتیکی باشە خانم کە تێدەگەم من فریشتەم... ئاھ کە بە پێگاوه بووم، بیرم لەوه دەکردهوه ناوی خۆم لادەم، خانمی بەرپێز وا هەستدەکەم هۆشەنگە کۆنەکە ی ناخەم کاریکی نەماوه، ئەو هۆشەنگە ی سەردەمانیک پیاویکی ئینقلابی بوو، ناشتیخواز بوو، نازانم چی بوو. کە بیردەکەمەوه من لە زوووه شتیکی تر دەمباتە پێوه کە ناوی دەنیم بۆلبولیاری فریشتە... خانم دەزانێ ئەوه چ ساتیکی ئیشراقە کە هەست بەوه دەکەیت

فریشته‌یت. خۆزگه هه‌موو ئاده‌میزادیک ئه‌و ساتی ئیشراقه بژیابایه، ساتیکه له پڕێکدا فریشته‌که‌ی ناخت ده‌بینیت، له ناکاو وهک پۆشناییه‌ک لیتبات پووناک ده‌بیته‌وه و فریشته‌که‌ت له بنی بنه‌وه سه‌رده‌که‌وێت و ده‌لێت لێرهم، له‌گه‌ڵتدام، هه‌ر دووکتان یه‌ک یه‌ک ده‌دۆزنه‌وه، وهک ئه‌وه‌ی پێکه‌وه له ناو جه‌هه‌نه‌میکه‌ی گه‌وره‌دا له نابه‌ین ملیۆنیک ده‌رگا و دالان و ژوور و پڕواقد و نبووین و ئیستا موعجیزه‌یه‌ک هاتبێت و یه‌کدی‌تان دۆزیبێته‌وه. من ئه‌م به‌یانیه‌ ساتیکه‌ی وا ئیشراقم بوو... ساتیک فریشته پاسته‌قینه‌که‌ی من خۆی بۆ ده‌رخستم... ئیستا ده‌توانم پتر له خۆم دلنایام، پتر بزنام که ده‌توانم سوودی‌کم هه‌بێت، ده‌توانم تۆزیک له سیاسه‌ت دوربکه‌ومه‌وه، بێته‌وه‌ی وهک ئینسان له که‌ڵک بکه‌وم».

قه‌سه‌کانی بولبولیار ئه‌مجاره به‌ جۆریک بوون خانیمان تۆزیک له مه‌راقی به‌رچایی دورخسته‌وه. گووتی «له‌وه‌دا له سه‌ر هه‌قی، ئه‌م مه‌مله‌که‌ته‌ وای لێهاتوه، هه‌ر ئینسان سیاسه‌تی نه‌کرد به‌ هه‌موو ده‌یانه‌وێت بیه‌خه‌ نه‌ یه‌که‌مین ته‌نه‌که‌ی زیله‌وه. جاریکیان له ناو مامۆستاکانی مه‌کته‌بدا بووه شه‌په‌ قسه. ئه‌و شیوعیه‌، ئه‌م مه‌لاییه، ئه‌م خه‌تی پانه، ئه‌و کۆمه‌له‌یه... ئه‌م نازانم چیه‌. من خۆم برده‌ پێشێ و گووتم من حیزبی فریشته‌م، حیزبی مه‌لایه‌که‌تی نه‌خۆشم. ها ده‌زانیت چییان کرد؟ واده‌زانی هه‌موو وه‌ستان و گووتیان پێزان خان حیزبی مه‌لایه‌که‌ت چیه‌؟ حیزبی وا که‌ی له مه‌مله‌که‌تدا هه‌یه، واده‌زانی وایانکرد؟ قه‌سه‌م به‌ گۆپی باوکه‌م که‌سیان هه‌ر نه‌شیانپرسی ئه‌وه تۆ ده‌لێیت چی؟... که‌س منی هه‌ر نه‌بیست... بۆ؟ له به‌رئه‌وه‌ی هه‌موویان ده‌زانن من ده‌لێم، هه‌زه‌تی یوسف به‌یته، شه‌ش مانگ سیاسه‌ت بکات، پوختاری پاکێ وه‌ها ناشیرین ده‌بێت، هه‌موو بلێین خۆزگه‌ گورگ بپه‌خواردايه. سیاسه‌ت ئه‌وه‌یه، ئه‌و شته‌ پێسه‌یه، به‌س نیه‌ هه‌زه‌تی یوسف شتی وای نه‌کردوه... ئیستاش تێناگه‌م تۆ چۆن سیاسیه‌ک بوویت، هه‌ر

یەكەمجار گوتیان سیاسەتیکردووە و مەلایكەتەکانیش دەبینیت، گووتم قەسەم بەخوا شتێك تەواو نییە، یان عەقڵی تەواو نییە، یان دواجار سیاسەتێك دروستبوووە ئینسان دەتوانیت بیکات بێتەوێ کلکی سەگی لێبڕیت... بەس تۆ پێمبێت، بە راستی هەست ناکەیت من و ئەم دکتۆر شوکاکی بۆ یەك زۆر باشین... تۆ دەلێیت چی؟ ها تۆ دەلێیت چی؟... بە راستی بۆچوونێك تەواو پووەوە هەیە؟».

بولبولیار زۆر بەو پرسیارە سادە و هەستە بێڕوکه‌شانی پێزان خان سەرسام بوو. بێتەوێ بێتوانیت هیچ وەلامیبداتەووە گووتی «خانم پاستییەکی هاتووم بۆ ئەوێ لەگەڵ تۆ و فریشتەکاندا کاریکەم. ئیستا حەز و ئارەزوویەکم نییە ئەوە نەبێت. دەمەوێت بزانم فریشتە نەخۆشەکان چۆن دەتوانن زۆتر بژین... دەتوانین چی بکەین؟».

پێزان خان هەناسەیهکی گەرمی هەلکێشاو گووتی «وەرە عەزیزم، پاستدەهەیت، تۆ بۆ ئیش هاتوویت، غرور بخەرە ئەولای، ئەم خوشکە بەدبەختی تۆ هەر زوو زوو هەموو شتێکی بێردەچێتەووە. هەقەم بە راستی هەقەم. بابڕۆین، هەستە بابڕۆین... گەر وازم لێبێتیت بە پرسیارەکانی خۆم جەرگت دەخۆم، نا بەقوربان، منیش هەموو پۆزێك کەسیکی عاقلم دەست ناکەوێت گوێم لێبگرێت. چۆن بەساقە من کۆمەکی هەموو کەسیکم دەوێت، بەس خودا دەزانیت لە داهاوودا شتەکان بە کوێ دەگەن. تەمەنادەکەم، فریشتەکان واز لەم راکردنە بێنن بۆ ئەوێ من دەستبەرداری ئەم مەهدائیلی فریشتەیه بێم. گەر کەسیکی باشم هەبایە کارەکانی دکتۆر و ئەوێ بۆ بکەدایە، گەر کەسیکی تەرم هەبوایە، بەلام نییە. بەس تۆ... تۆ کوپی خۆم، ئەوا پێمبێت، خوێندەوارییه‌کەت چۆنە... خوێندەوارییه‌ پاستەقینەکەت... باسی شەهاده‌ ناکەم، شەهاده‌ خوێندەواری نییە. دەزانم زانکۆت تەواوکردووە، بەس قەسەم بەخوا، نیوێ ئەوانەێ لە زانکۆ دەرچوون ناتوانن نامەیه‌کی باش بنوسن، نازانن

لاپه‌په‌یه‌ک بیوه‌ستان و هه‌له‌ بخویننه‌وه ... وای که تاله ... وانیه‌؟» .
بولبولیار سه‌رسام و قوول سه‌یریکرد و هیچی نه‌گوت، له‌ راستیدا
 زۆرجار نه‌یده‌زانی چی وه‌لامی ئه‌م ژنه‌ بداته‌وه . پێزان گووتی «ده‌زانی
 چیم نو‌فسانه‌؟ که‌سیکم ده‌وێت بتوانیت ده‌نگی خو‌شبیت و به‌ نه‌غمه‌یه‌ک
 شت بخوینیت‌وه‌ بگاته‌ دلێ فریشه‌ نه‌خو‌شه‌کان ... ده‌زانی چی تریشم
 پێویسته‌ چیرۆکنوسی‌ک، چیرۆکنوسی‌کی راسته‌قینه‌؟» .

بولبولیار به‌ خانمی گووت «نازانم چی بلێم، به‌لام ده‌توانیت
 تاقیمبکه‌یت‌وه‌، پێشتر چیرۆکم به‌ ده‌نگی به‌رز نه‌خویندۆته‌وه‌» . پێزان
 سه‌یریکی کرد و گووتی «نا ترسی ئه‌وه‌م نییه‌، باوه‌پناکه‌م ده‌نگت وه‌ها
 ناساز بیت، تۆبلی‌ی فریشه‌کانم له‌ مه‌راقی ده‌نگی ناخو‌شتدا هه‌موو
 بمرن؟ ... به‌لام وه‌ره‌ پێتبلی‌م، وه‌ره‌ پێتبلی‌م چیم ده‌وێت، ئیستا له‌
 شه‌رمین زیاتر که‌سم نییه‌ ئه‌و کاره‌م بۆ بکات ... ئه‌ویش له‌ سه‌ر ناگره‌
 به‌روات و نه‌یه‌ته‌وه‌ . هه‌موو که‌سی‌ک به‌رگه‌ی ژیا‌نی ناو ئه‌م که‌شتیه‌
 ناگریت» .

پێزان خان له‌ پشت میز و کورسییه‌که‌یه‌وه‌ هاته‌ده‌رئ و گووتی
 «دوامکه‌وه‌، ده‌بیت خو‌ت ببینیت . باشته‌ خو‌ت له‌ نزیکه‌وه‌ ببینیت» .
 پێزان خان وه‌ک بۆ کارێکی په‌له‌ له‌ ژووره‌که‌ بیته‌ ده‌رئ، به‌
 خێراییه‌کی نااساییه‌وه‌ پێش بولبولیار که‌وت . بولبولیار سه‌یری له‌
 زیندویتی و وریایی ئه‌م خانمه‌ بچوک و کوپه‌له‌یه‌ هات . شتیکی تێدا‌بوو
 که‌ ده‌بوو زۆر پێزی بگری‌ت و خو‌شتبو‌یت . به‌ په‌له‌که‌کاندا سه‌رکه‌وت و
 بێده‌نگ و گورجوگۆل به‌ ریواقی درێژی بیمارستانه‌که‌دا که‌وته‌ په‌وت
 و له‌وسه‌ری ژووره‌کان ده‌رگایه‌کی به‌ ئه‌سپایی‌کرده‌وه‌ و به‌ر له‌وه‌ی
 ته‌واوی له‌شی بباته‌ ژوورئ، به‌ ده‌نگی‌کی هێمن پرسى «شه‌رمین گیان
 بێمه‌ ژوورئ؟» . بولبولیار گو‌تی له‌ ده‌نگی شه‌رمین نه‌بوو، به‌لام که‌
 خانمی مه‌له‌کبین خو‌ی کرد به‌ ژووردا، ئه‌ویش له‌گه‌لیدا چووه‌ ژوورئ .

فریشتەیه‌کی گەنج، بە‌لام پە‌نگ پە‌پیو و ماندوو، لە پێ‌خە‌فی‌کی سە‌پیدا پال‌کە‌وت‌بوو. کو‌پ‌کی وردیلان‌ه‌ی ق‌ژ در‌ژ‌ی خو‌ین شیرین بوو، خانم بە‌ چ‌رپ‌ه‌وه‌ گووتی «ئ‌ه‌وه‌ بە‌هائیلی فریشتە‌یه‌، فریشتە‌ی کە‌س‌ێ‌کی خراپ‌ه‌، خاوه‌نه‌ک‌ی ئ‌یستا لە‌ زین‌دان‌دایە‌ ز‌ۆ‌ر نه‌خ‌ۆ‌شه‌، تا ئ‌یستا چ‌ه‌ند جار‌یک چ‌ۆ‌ته‌ سه‌ره‌ مه‌رگ و شه‌رمین ده‌ی‌گ‌پ‌ۆ‌ته‌وه‌. ئ‌ه‌و ئ‌ه‌م ماوه‌یه‌ به‌رده‌وام له‌گە‌ڵ‌دایه‌، ه‌ه‌م چ‌ی‌ر‌ۆ‌کی ب‌ۆ‌ ده‌خ‌و‌ن‌ۆ‌ته‌وه‌، ه‌ه‌م چ‌ی‌ر‌ۆ‌کی ژ‌یا‌نی خ‌ۆ‌ی له‌گە‌ڵ‌دا ده‌نوس‌ۆ‌ته‌وه‌. ئ‌ه‌مه‌ش شه‌رمین، مه‌له‌ک‌ی‌ن‌ی‌کی تره‌ که‌ س‌ال‌یکه‌ له‌گە‌ڵ‌م‌دا کار‌ده‌کات، چ‌ی‌ر‌ۆ‌ک‌خ‌و‌ن‌ۆ‌ن‌ی‌کی باشه‌، فریشتە‌کان ح‌ه‌ز له‌ ده‌نگ‌ی ده‌ک‌ه‌ن، به‌ساقه‌ به‌ خودا ک‌ه‌س نازان‌یت ئ‌ه‌م فریشتانه‌ ح‌ه‌ز له‌ چ‌ی ده‌ک‌ه‌ن».

شه‌رمین ک‌چ‌ن‌کی ز‌ۆ‌ر ب‌چ‌و‌کی باریک و پ‌ه‌نگ‌زه‌رد بوو، ق‌ژ‌ن‌کی ز‌ه‌رد و ته‌نک و ک‌ا‌لی ه‌ه‌بوو که‌ به‌ چ‌ه‌ند ته‌وقه‌یه‌ک نوس‌اند‌بو‌ی به‌ سه‌ری‌یه‌وه‌، چ‌او‌انی تیشک‌ن‌کی نه‌ی‌نی و زیره‌کی‌یه‌کی ق‌و‌و‌لیان له‌ ن‌ی‌ودا بوو، ب‌ول‌ب‌ول‌یار ه‌ه‌ر له‌ یه‌ک‌ه‌م چ‌رک‌ه‌وه‌ که‌ ده‌ستی ته‌وقه‌ی ب‌ۆ‌ در‌ژ‌ک‌رد، ه‌ه‌ستی به‌ شه‌رم‌ن‌کی ک‌چ‌انه‌ و مو‌چ‌ر‌ک‌ن‌کی ترس له‌ سه‌ری پ‌ه‌نج‌ه‌کان‌یدا ک‌رد. چ‌ۆ‌ن‌یت‌ی ن‌ی‌گاک‌رد‌نی و ش‌ی‌وه‌ی پاوه‌ستانی، ترس‌ن‌کی ز‌ۆ‌ریان پ‌ۆ‌ه‌ بوو، وه‌ک ئ‌ه‌وه‌ بوو ناد‌ل‌ن‌یا‌یه‌کی ق‌و‌و‌لی ه‌ه‌ب‌یت، ب‌یه‌و‌یت ه‌ه‌ل‌ب‌یت، یان له‌ پ‌ه‌ر‌ژ‌ی مه‌ترس‌یه‌کی گ‌ه‌وره‌دا ب‌یت که‌ ده‌ش‌یت ه‌ه‌ر ئ‌یستا له‌ ج‌ی‌گ‌ایه‌کی ناد‌یاره‌وه‌ ب‌یت‌ه‌ده‌ر‌ئ‌. پ‌ر‌زان خان گووتی «گو‌ی‌گ‌ره‌ کاکه‌ ه‌ۆ‌شه‌نگ، ج‌یا‌وازی ن‌ی‌وان ئ‌ینسان و فریشتە ئ‌ه‌وه‌یه‌، ئ‌ینسان ژ‌یا‌ن‌یش‌ی مان‌ای نه‌م‌ین‌یت ه‌ه‌ر ده‌ژ‌ی، ه‌ه‌ر وه‌ک ه‌ی‌ست‌ر‌ن‌کی چ‌ه‌م‌وش باری خ‌ۆ‌ی ده‌دات به‌ ک‌ۆ‌ل‌یدا و پا‌یده‌ک‌یش‌یت. له‌م‌پ‌وه‌وه‌ به‌ق‌وربان ئ‌ینسان له‌ ج‌ه‌وج‌انه‌وه‌ر و ح‌و‌ش‌تر و ئ‌ه‌و ش‌تانه‌وه‌ نزیکه‌، به‌لام فریشتە به‌سه‌ر‌زمانه‌کانمان ش‌ت‌ن‌کی ترن، ه‌ه‌ر که‌ ه‌ه‌ست‌یا‌ن‌ک‌رد مان‌ایان نه‌ماوه‌، ه‌ه‌ست‌یا‌ن‌ک‌رد ئ‌ه‌م ئ‌ینسانه‌ مه‌لعونه‌ نه‌ باکی به‌ ک‌ه‌س ه‌ه‌یه‌ و نه‌ب‌یر له‌ ش‌ت‌ن‌کی ج‌یا‌واز ده‌کاته‌وه‌،

ده‌مرن. بۆیه ئیشی ئەم خوشکه داماوێ تو ئەوێه مانایان بداتیت،
وهک جاری پێشوو پێمگوتن، ده‌بیئت بتوانین چیرۆکیک دروستبکه‌ین
فریشته‌کان هه‌ستبکه‌ن جیگایه‌کیان له‌لای مرۆف ماوه. ده‌بیئت ته‌واوی
چیرۆکه‌کان له‌ سه‌ر په‌یوه‌ندی نێوان فریشته و خاوه‌نه‌که‌ی بیئت. فریشته
مه‌خلوقیکه ناتوانیئت واقعیع و چیرۆک له‌یه‌کتر جیا‌بکاته‌وه، لای ئەوان
شته‌کان به‌پێچه‌وانه‌ی ئێمه‌وه‌یه، لای من و تو له‌ پێشدا هه‌قیقه‌ت گرنگه
ئینجا چیرۆک، به‌لام ئەوان کاریان به‌ هه‌قیقه‌ت نییه، هه‌قیقه‌تی چی
به‌ساقه، هه‌قیقه‌ت ئەم دونیا تاریک و تالّه‌یه که من و تو‌ی تیا ده‌ژین.
وانییه شه‌رمین گیان... وای به‌ ده‌موچاتدا دیاره چهند بۆ براکته‌ دل
به‌سوێ، کو‌یریم بۆت به‌قوربان... کو‌یریم. جا وایه کو‌پی شیرینم، وایه
عه‌زیزم. گه‌ر غرور به‌خینه ئە‌ولاه، شته‌که به‌وجۆره‌یه. ئێمه‌ش لێره
واده‌که‌ین وه‌ک له‌گه‌ڵیاندا ژيانیکی تر بژین، ژيانه راسته‌قینه‌که. ئاه
به‌ ساقه به‌ خوا من فریشته‌که‌م پابکات نازانم چۆن دلّی به‌ینمه‌وه،
ئێستا له‌ ژێره‌وه هه‌ر هاوارم لێده‌کات بۆ شووناکه‌یت، بۆ ژيانیکی تر
دروست ناکه‌یت، بۆ مال و می‌ردیکی پاک و ته‌میز بۆ خۆت نانێیئت
به‌یه‌که‌وه؟ به‌قوربان له‌وه زیاتر نییه... به‌خودا کو‌پی خۆم لێره
هیچ ناکه‌ین، هه‌ر خه‌وه ونبوه‌کان ده‌دۆزینه‌وه و هیچی تر. ئەوان به‌وه
دلّیان خۆشده‌بیئت ببینن ئینسان کاری باشی کردوه، ئازاری که‌سی
نه‌داوه، گو‌یی له‌ ئازار گرتوه‌وه، ئاه نازانم بۆ ئە‌وه‌نده حه‌زده‌که‌ن گو‌ی
له‌ نرکه و نالینی دونیا بگرین، بۆ ئە‌وه‌ی نه‌مرن ده‌بیئت وابکه‌ین،
بیانگرینه ئامیز بلّیین خاوه‌نه‌که‌ت، ئاه ئە‌و ئینسانه‌ی تو له‌ ده‌ستی
پاککرد ژيانیکی تر ده‌ژی... به‌ ته‌نگ ئازاری ئە‌وانی دییه‌وه‌یه، بووه به
یه‌که‌م غه‌مخۆری مرۆف، بیر له‌ شتی جوان ده‌کاته‌وه، بیر له‌ شتی
پاک ده‌کاته‌وه، عاشق بووه... وای هه‌رچی کابرای سه‌گباب له‌ ژيانیدا
بیری لێ نه‌کردۆته‌وه ئێمه‌ لێره له‌ به‌ر دلّی ئە‌م فریشته نه‌خۆشانه

بیری لێدەکەینەو، وای خالق... چی بکەین؟ بۆ هەموو ژیانیکی ون دەگە پێین، هەموو جوړە ژیانیکی ون، ئەوە ئیشمانە. ئێرە بەقوربان هەر بیمارستانی فریشتەکان نییە، بەلکو کارخانەی هەموو ئەو ژیانانەشە کە مەرۆف و نیکردون... لێرەدا لە جوړی چیرۆکدا دروستیدەکەینەو. وای شەرمین گیان کچیکی چەند جوانی... دەموچاوت تۆزیک ترساو، بەس شایستەیی ژیانیکی باشتەری، ئەو دەهینیت لە جیگایەکی تر دانیشیت بۆ خۆت لە پشت کورسی و میزەو پۆمان بنوسیت و بیفرۆشیت و وەک گۆل پێبێژیت. خۆزگە و بوایە، ئینجا ئەم پێزانە کوپەلەیی خوشکت بە لەنجەولار دەهات بە میوانیت و دوو چای جوانی لا دەخواردیتەو. وای بەلام ئەوەتا سات دای سات و پۆژ دای رۆژ تەنیا دلی ئەم فریشتەییە خۆشدەکەیت. وای نییە شەرمین گیان، وای نییە، ئە بە دەموچاوتدا قەت دیار نییە کە چیرۆکنوسیکی چەند باشیت. ئیستا هۆشە گیان، تۆ هەموو شتێک دەزانیت. دەزانیت بۆیە ناویان دەنێین فریشتە چونکە لە خنکان لە پرۆپوچیدا دەرماندین. ئەمان ناتوانن لە ژیاڵی راستەقینەدا بژین. وای ژیاڵی راستەقینە، بەس مەرۆف بەرگەیی دەگریت، بەس مەرۆف. هەرچی چروچانەوەرە خۆیان لێدزیووە، بەوێ خۆیان تووشی موسیبەتی عەقل و نەخۆشی قسەکردن نەکردو، باری تەعەلاش خۆی چوو بۆ ئاسمان و دەردەکەیی بۆ ئێمە جێهێشتوو. وای لە دەست ژیاڵی راستەقینە... وای. تێدەگەم ئەم فریشتانە بۆ حەزبان پێ نییە... تێدەگەم. سەیریەکە بەقوربان، سەیری بەهائیلی خەزمت بکە، بزانی ئەو کەلکی ژیاڵی ناو بازارێ پێوێ، بزانی دەتوانیت لە ناو بازارگان و قەساب و فیتەرەکاندا بژی؟ نا دەبیت ژیاڵیکی خەیاڵی بۆ دروستبکەین... فریشتەکان گوێگریکی باشن... شیتی چیرۆکن... پێمگوتی. ئەوان چیرۆکنوسەکی ناو ناخمان». بە خەفەتەو دەستیکی بە سەر سەری بەهائیلدا هینا و گوتی «بەقوربان ئەو تۆ چۆنیت...

دهبىنيت... دهبىنيت... باش نيه، بهخودا باش نيه، ههناسه و شتى تهواو نيه». باوهشيكى بچوكى به شهرمندا كرد و گووتى «شارنى حيكايه تهكانم ئه براكهت چونه... ئاه بولبوليار بيرمچوو پيتبلىم كه براكهى له سهربان كهوتۆته خوارى، واييش، دهبيت دلى دايكت ئىستا چۆن بيت؟». باوهشيكى دووباره و بچوكى كردهوه به شهرمندا، هشتا ئهوى تهواو بهرنه دا بوو كه گووتى «بهجۆريه كوپى باوكم، هه ربۆيه هه نديجار دهبىنيت ژنيك ده سال مژده كهى هه شهقى ده داتى و بى هيچ بگه و به رده يه كه هه داده نيشيت، پياو هه به چل سال زوخاوى ژنه كهى هه لده گريت، چونكه فريشته كانيان مردوه، ئه كه سهران مردوه كه له ناوهوه چيروكى ژيانىكى تريان ده نيته به رده ست و ده لى به قوربان فرموو ئه وه ژيانىكى تر، ئه وه پنگايه كى تر، ئه و پتوپه سميكى تر بو داهاتوو. مروف كه فريشته كهى ده مريت، كويزانه ته نيا مى ئه و پنگايه ده گريت كه پيا هاتوو و هيچى تر... ئيتر گه ر ژنه يان پياو، گه ر كچه يان كوپ... هه موو پوژيكى ليده بيت به كوتايى دونيا... به قيامهت. ناخ له ئينسان ئه گه ر بيزانيبايه كه به رده وام ده توانيت له سه ره تاوه ده ست پتيكاتوه ئه وه نده نه ئازارى خوى دده و نه ئازارى كه س. وه ره به ساقه، ئه وه ئيشه كهى ئيمه، دانيشه و گوپگره بزانه شهرمين چى بو ئه م نه خوشه ده خوينا ته وه. چيروكه كانى وهك چيروكى مندا لان وايه، به س چيروكى مندا لانيش نيه، وهك چيروكى مندا لانه نه وهك چيروكى مندا لان بيت، ها تو له جياوازييه كه تيده گه يت. به قوربان چاوه كه م، غرور بخه ره ئه ولاوه و وه ره گوپگره، ايش با من دانيشم، ماوه يه كه به هه ق و ناهه ق هيلاك ده بم. ده ست پتيكه شهرمين گيان، ده مه ويت كاكه هوشه نگ گوپى ليتبيت. جاران پيش ئه وهى به هائيل وا نه خوش بيت، پتيكه وه له سه ره موو شتيك گفتوگويان ده كرد، وانيه شهرمين؟. خوى حيكه تهى ئيشه كه ئه وه به تو چيروكيك ده نوسيت

و فریشتە نەخۆشەکەت بۆت دەستکاریدەکات، وانییە شەرمین گیان؟
 ئیشی فریشتە ئەوەیە دەستکاری حیکایەتە خراپەکانی ئیمە بکات؟
 گەر پێگای ئەوەیان پێنەدەین عەزیزم، نەخۆشتر دەکەون. بەقوربان
 ئاوا مەبیینە، دواجار ئەم فریشتەیی تۆ دەیبینی هیچ نییە جگە لە
 ئینسانێکی فەرامۆشکراو... وای بەس خودا دەزانیت چەند ئینسانی
 فەرامۆشکراوی تر لە ناو ئینسانێکدا هەیە. بەقوربان هۆشەنگ تۆ هەر
 بە پێوە دەبیت... ئاە هەر بە پێوە دەبیت. باشە بەساقە، من دوو
 دەنگ تریم خواردووە ئینتەلای پێکردوم... عەیب نەبێت بەقوربان عەیب
 نەبێت... تۆش وەک برامیت. وایش، شەرمین دەمێکە گویم لەو دەنگە
 خۆشەت نەبوو، دەمێکە. بە هەقی لائیللاھە ئیلەلای بیرى ئەو دەنگەت
 دەکەم. گۆیى لێبگرە هۆشە گیان، ئینجا دەزانى باسى چى دەکەم...
 ئینجا تێدەگەیت بۆ مەلەک دەبینیت. شتێک بخوینەوێ گۆلم شتێک
 بخوینەوێ».

بەهائیلی فریشتە بە راستی نەخۆش بوو. هەلبەت نەخۆشی
 فریشتەکان چەند قوناغێک بوو، بەهائیل ئیستا گەیشتبوو ئەوەی
 توانای قسەکردنى نەمیتیت، چاوانى بەرەو کزى دەچوون و پێدەچوو
 هێدی هێدی تەواو نابینا بێت، بەلام چیرۆکەکانى شەرمین بە هیلاکى
 و ئەستەمیکى زۆر، پۆژەکانى ژيانى بەهائیلی فریشتەیان درێژدەکردووە.
 ئەو پۆژە پێزان خانى مەلەکبێن بە تەنیا لە سەر کورسییەک و
 شەرمین لە لیواری چەپی پێخەفی فریشتەکەدا دانیشتن، هۆشەنگیش
 بە پێوە لە نزیک خانمی مەلەکبێنەوێ وەستا. هێدی هێدی شەرمین لە
 دەفتەریکی گەورەوێ بە دەنگێکی خۆش گەوتە خویندەوێ:

«بەهادین لە نیوهرۆی هەمان پۆژدا، دواى ئەوەى هەستیکرد
 درەختەکان لەو باغچەیەدا بێئاو، کە زانى تینى گەرما خەریکە
 چیمەن و باغى ناوچەکە دەسووتینیت، پوویکردە مالى خاوەن تانکەریکی

دۆستی... پېیگوت «کاک خه‌لیل، خۆت ده‌زانی بۆ چه‌قده پۆژ ده‌چیت باران نه‌باریوه، له‌م وه‌رزهدا دره‌خته‌کان ئاویان زۆر پتویسته، که خودا بارانی نه‌باران مانای ئه‌وه‌ی که ئیمه ده‌ستبه‌کاربین... مرقوف ئیشی ئه‌وه‌یه هه‌ر شتیک خودا و سروشت به‌ ئاسانی نه‌یانبه‌خشی خۆی دروستیبات و بیسازنیت». خاوه‌ن ته‌نگه‌ره‌که پیاویکی ته‌مه‌ل بوو، به‌ بیاکی گوتی «با دره‌خته‌کان بمرن، من له‌ پۆژی وا گه‌رمدا ناتوانم دره‌خته‌کان ئاوبده‌م، شوینی ئاو زۆر دووره، سه‌رچاوه‌کان له‌ ده‌ره‌وه‌ی شارن». له‌و شارهدا دره‌خته‌کان هه‌موو ژیا‌نیان له‌ مه‌ترسیدا بوو، ئینجانه‌کان هه‌موو له‌ مه‌ترسیدا بوون، گۆله‌ گێویییه‌کان خه‌ریک بوو ده‌خنکان. خه‌لکی که‌سی بیری له‌ گۆله‌کان نه‌ده‌کرده‌وه، که‌س خه‌یالی لای دره‌خت نه‌بوو... خه‌لک ئه‌وه‌نده ئاویان هه‌بوو که ده‌یانخواردوه. ئیتر هه‌رچیه‌کی تر بێئاو به‌رمدا به‌ که‌س به‌ خه‌یالیدا نه‌ده‌هات. به‌لام به‌هادین وانه‌بوو... ئه‌و پۆژه یه‌ک یه‌ک به‌ سه‌ر ناسیاوه‌کانیی وه‌ گه‌را، تا ئیواره‌یه‌کی دره‌نگ وه‌خت که‌سیکی دژزییه‌وه».

شه‌رمین تا ماوه‌یه‌کی دیش له‌ سه‌ر حیکایه‌تکردن به‌رده‌وام بوو، ده‌نگیکی خوشی هه‌بوو که تیکه‌له‌یه‌کی سه‌یریوو له‌ ده‌نگی کچی به‌ناز و مندالی بێگونا‌ه، خۆی بیری له‌و چیرۆکه‌ سادانه‌ ده‌کرده‌وه و له‌گه‌ل فریشته‌کاندا ده‌ستکاریده‌کردن. که له‌ چیرۆکه‌که‌ی بووه‌وه پێزان خانی مه‌له‌کبین هه‌ستا و گوتی «هۆشه‌نگ گیان به‌وجۆره‌یه... چیرۆکی فریشته‌کان ده‌بیت جه‌م و جۆر بیت، هه‌ندیچار باشه‌ ساده‌بیت، هه‌ندیچار ده‌بیت ساده‌نه‌بیت، مرقوف تێیدا ده‌بیت هه‌میشه‌ باش بیت... ئه‌وه موسیبه‌تی چیرۆکێکه که فریشته‌کان بینوسن، ئینسان تێیدا ده‌بیت هه‌میشه‌ که‌سیکی چاکه‌کار بیت. ئاه به‌لام به‌ساقه‌ ئینسان وایه؟ به‌ساقه‌ من به‌ تۆ ده‌لیم، ئینسان وایه؟ تۆ وایت؟ من وام؟ مه‌لای مزگه‌وته‌که وایه؟ جه‌نابی قایمقام وایه؟ هه‌موو دایمه‌ باشین؟. وای هیچ

شىتېك لەو قورستر نىيە ئەم بەنى ئادەمە ھەمىشە باش بىت، پۆڭى سى زەم پۆن گەرچەكت بەنى و كەس داواى وات لى نەكات... بەساقە، ئەو ھى فرىشتهكەى پۆحمان دەپەوېت شىتېكى قورسە، ھەر بۆيە پاستت دەوېت ئىنسان شەيتانى خۆشتر دەوېت. بە پاستى شەيتان بۆ ئىنسان زۆر باشە، زۆر بە رەحمە، ئەركى نىيە. ئاخ من تىناگەم ئەو ھەموو سەرسامىيەم بە شەيتان ھەيە چىدەكەم لىرەدا؟ ئەو ھش حىكايەتېكى ترە، ئىنسانە فەرامۆشكراوھەكى ناو ئىنسان. پەنگە وايېت عەزىزم وەك تۆ دەلېت، منىش فرىشتهكە دەستى خستېتە بىنم و خودا دەزانېت شەيتانە بەستەزمانەكەم ئىستا بۆ كوئى ھەلەتووە و من لىرەو ھىرەدەكەم. واى واى، ئەگەر ئەو ھىش ئەو ھندە خراپ نەبووايە... گەر پەتى بۆ بەردەيت... گەر پەت بۆ ئەو شەيتانە مەلەونەش بەردەيت، بەخو ھەمووشىتېك وئرانەدەكات. گەر ئىنسان بىتوانىبايە خالىك بدۆزىتەو، جىگايەك بە ئەندازەى يەك ھەم لە فرىشتهكەى ناخى و ھەم لە شەيتانەكەى دوربايە، لەويادا بوەستابايە و بىگووتبايە ھەردوكتان دەمتان داخەن نابىنن وەك يەك لە ھەردوكتانەو دورم. بەس ئىنسان ھىچ وەخت ئەو خالە مەلەونەى بۆ نادۆزىتەو... ئاھ ئىنسانى بەستەزمان. نا ھۆشەنگ گيان تۆ لەو ھەلە ناچېت بە ھەرى چىرۆكنوسىنت ھەبىت، بەس من بزەم لە گەل ئەھلى ئەدەبدا ھامشۆت ھەيە، ئاگام لە ھەوالتە، بەس گەر غرور بخەيتە ئەولاوھ كارىكى باش دەكەيت. وەرە بابۆين. من قەسەى ترم ھەيە بۆت... شەرمىن گيان عەفوومكە... ئىو ھەردوكتان واسەيرمەدەكەن؟ گەر خۆتان قەسەم پى نەبىن، من لە قەبرەكەشتدا دەم ناوەستېت. ئاھ شەرمىن گيان داواى ھەموو شىتېكى بۆ باسبەكە... خۆت ئەزموونى خۆت بۆ كاك ھۆشەنگ بگىرەو. ناوى ھۆشەنگى بولبوليارە، فەقىرترىن پىاوى دونيايە، واى پىدەلېن، دەلېن پىلاوھەكانى سەر پىشى لەو پىلاوھەيە كە خەلك فرىدەدەن و ئەم

هه‌لێده‌گرێته‌وه. وانیه بولبولیار؟ دلنیا‌م دل‌گران نابیت، فه‌قیری عه‌یب نییه، بۆیه‌ حه‌یا و ناموسی‌ان دروست‌کردوه تا بلێن فه‌قیری عه‌یب نییه، گهر شه‌ره‌ف و ئابرووی‌ان دانه‌نابایه‌ فه‌قیری ده‌بوو به‌ عه‌یبه، به‌لام ئێستا عه‌یب نییه، چونکه‌ شتیکی تریان خستۆته‌ جیگا، خه‌لك ده‌لێن هه‌زاریی عه‌یب نییه، هه‌ر حه‌یا‌م نه‌چێت... ئه‌ی چۆن به‌ساقه، ئینسان نه‌ه‌نده‌ گه‌ژه‌یه. به‌هسته‌ با پێت‌بێم، شه‌رمین دایکی مامۆستا‌یه، باوکی خودا لێ‌بخۆش بێت شو‌فیری لۆری بوو، ده‌مێکه‌ کۆچ‌کردوه... وانیه، شه‌رمین گیان وانیه؟ وایش به‌و خوا‌یه غه‌می ئه‌و برایه‌ت هه‌ر له‌ سه‌ر پوخسارته، ده‌ک کو‌یریم بۆت»

پێزان خانی مه‌له‌ک‌بین به‌رده‌وام قسه‌یده‌کرد، لێ‌که‌ پ‌ایتا‌یه هه‌رگیز نه‌ده‌وه‌ستا، هه‌موو ئه‌و بی‌رۆکه‌ و خه‌یاڵ و خولیا‌نه‌ی لای خه‌لكانی دی نه‌هێنین و به‌ بێ‌ده‌نگی به‌ نێو سه‌ری ئاده‌میاندا تیده‌په‌ین، لای خانمی مه‌له‌ک‌بین به‌ ده‌نگی به‌رز و له‌ به‌رچاوی میوان و نیشه‌جی‌کانی مه‌له‌ک‌ئاوا ده‌یدرکاند. ئه‌و پۆژه له‌ گه‌شتی‌کی تازه‌دا دو‌وباره‌ بولبولیاری به‌ هه‌موو بیمارستاندا گێرا. پێی‌گه‌وت پێ‌ویستی‌ان به‌ چیرۆکنوسی‌که‌ ژیا‌ن وه‌ک شه‌رمین به‌ ساده‌یی و مندالانه‌ نه‌بینێت. گووتی «شه‌رمین... ئاه... شه‌رمین... فریشه‌یه. خۆی فریشه‌یه، سو‌یند به‌خوا مه‌گه‌ر له‌ باشیدا مه‌له‌ک لێ‌یزو‌یرین. به‌س هێشتا مندال. من ده‌رمم بۆ چیرۆکه‌کانی، به‌س ژیا‌ن له‌م چیرۆکا‌نه ئالۆزتره. من ئه‌زموونی ئه‌م هه‌موو سا‌له پێ‌ده‌لێت، فریشه‌کان تا کیشه‌ی ئالۆزتری‌ان به‌خه‌یته‌ به‌رده‌ست زیاتر ده‌که‌ونه‌ مه‌راقه‌وه، زیاتر ده‌یا‌نه‌وێت بژین بۆ ئه‌وه‌ی یارمه‌تی مرۆف بده‌ن، گرنگ ئه‌وه‌یه مه‌ته‌لێکی‌ان بده‌ینی بۆیا‌ن چاره‌ نه‌کرێت، ئه‌وانیش زۆر بی‌ری‌که‌نه‌وه تا بزانی‌ن چا‌که چیه‌ و خراپه‌ چیه‌. خوا‌ی گه‌وره هه‌موو بی‌ری‌ان ده‌چێته‌وه که ئه‌م فریشه‌ مه‌ل‌عونه به‌شه‌ خنکاوه‌که‌ی خۆمانه، هه‌ر به‌ ئه‌ندازه‌ی ئێمه‌ له‌ ژیا‌ن و مردن ده‌زانێت، ئه‌ویش

دەبىت بىرىككەن... بېرىت... ئەي چۆن بەساقە. تۆ دەلىت ئەمىر
 فرىشتهكەي خۆم بىنىو، باشە بىنىو، پىرۆزىت بىت... بەلام چىي
 لە تۆدا گۆرا؟ چ زانىرىيەكى گرنگت بۆ زىادبوو؟ فرىشتهيەكى مەلەونە
 و خۆي دەرخستوو و گووتووتى جەنابى بولبوليار، ھاي... چۆنىت،
 ئەو تا لىرەم... وانىيە؟ وانىيە؟ لەو زياتر ھەيە. ئاھ فرىشته
 بەستە زمانەكانم، فرىشته خەوتووكانم، خۆ ئىو مەكىنە نىن... مەكىنەي
 چاكە... خۆزگە وابوويە، مەكىنەيەك ھەبايە شتەكانت بدايەتى و ئەو
 لەو سەر بىگوتبايە چى باشە و چى خراپ. ھەندىجار ئەسلەن باوھەم
 بەخودا ھەر نامىنىت، چى دەبوو بۆ ئىمەي مەوئى بەستەزمان
 مەكىنەيەكى لەوجۆرە دروستبكات، لە ھەموو شارىكدا دوو مەكىنەي
 لەوجۆرەمان بۆ دابنىت، دەچووين لىماندەپرسى چى باشە و چى خراپە،
 مەكىنەكە پىدەگووتىن، كەي ئەو كارىكى قورس بوو بۆ بارى تەعالا،
 بەلام ئىستا دەبىت بچىن لە ھەندى پاشەلى پشكن بېرسىن و بلىين
 چى چاكە و چى خراپە، كە خۆيان لە من و تۆ كەمتر دەزانن چى
 بەدە و چى باشە. ھۆشەنگ گيان بەقوربان، تۆ پىاويكى عاقلى،
 ماركسىيەكان ئەگەر خراپىش بن لە خەلكى عەوام عاقلترن، منىش
 خەلكى عەوام، سەيرى ئەو مەكە كە دائىرتولمعارىف و شت
 دەخوینمەو، من لە ئەسلدا سەر بە عەوام. تۆ دەزانىت ئىنسان نە
 خراپە و نە باش، بەلكو مەخلوقكە گرفتىكى ھەيە، ئىنسان تاكە
 بوونەوەرە لە زەوى و ئاسمان كە موشكىلەي ھەيە، نە خودا موشكىلەي
 ھەيە نە چۆلەكەكان... بەس ئەو بەشەرى داماو موشكىلەي ھەيە.
 كە كۆترىك نەخۆش دەكەوئىت، دەمرىت بىئەوئى نەخۆشىيەكەي بووئىت
 بە موشكىلە بۆي، كە لە گەردوندا شتىك خوار دەپوات، يەزدان
 تەماشایدەكات، بىئەوئى ئەو بووئىت بە موشكىلە بۆي و بىوئىت
 چاكىبكات، بەس ئىنسان... ناخ لە دەست ئىنسان، سەيرى لووتى

خۆی ده‌کات و لێیده‌بیّت به موشکیله، سه‌یری قلیشیکی سه‌ر لیوی ده‌کات و لێیده‌بیّت به مه‌راق، سه‌یری په‌نگی خۆی ده‌کات و لێیده‌بیّت به گه‌وره‌ترین گرفتێ دونه‌یا... وای به ساقه له ده‌ست ئینسان، وای، عه‌زیزم بلّیم چی. گرفت ئه‌وکاته دروسته‌بیّت که مرۆف بیرێ له چاره‌سه‌ر کرده‌وه، تا چاره‌سه‌ر نه‌بیّت گرفت نییه. گه‌ر پاست ده‌ویّت ئه‌م فریشته به‌ده‌خته‌ی ئاومان هۆی هه‌موو ده‌ردی ئیمه‌یه. ئه‌و به‌رده‌وام بیر له چاره‌سه‌ر ده‌کاته‌وه... شه‌و و پوژ خه‌وی لیحه‌رامکردوین... باشتر به... باشتر به... باشتر به. وای چ ده‌ردمانه، ده‌وازان لێبه‌یّتن وه‌ک قالۆنچه بێ موشکیله بژین. بلّیم چی هۆشه‌نگ گیان، فریشته ئه‌وه نییه که چاکه‌مان پێده‌کات، ئه‌وه‌یه که وامان لێده‌کات بیر له چاکه بکه‌ینه‌وه، به‌رده‌وام بیر له باشتر و باشتر و باشتر بکه‌ینه‌وه. به‌لام به‌قوربان، به‌ساقه، نوری هه‌ر دوو چام، باشتر و باشتر و باشتر هه‌یه؟ بلّیم چی... من نازانم گه‌ر زۆر گوێ له‌م فریشتانه‌ش بگرین بۆ کویمان ده‌بن. واتیده‌گه‌م عه‌زیزم، ئینسان پتووستی به‌م فریشته‌یه و به عه‌قڵی خۆشی هه‌یه، هه‌ر دووکیان به‌ساقه... هه‌ردووکیان... گه‌ر هه‌موو فریشته‌کانمان به‌من ده‌بین به‌دنده، ده‌بین به‌و حه‌یوانه چلکانه‌ی که به‌ددا یه‌ک هه‌لاهه‌لاده‌کن. غرور بخه‌ره ئه‌ولاوه، غرور بخه‌ره ئه‌ولاوه، ئینسان به‌بێ ئه‌م فریشته‌یه ده‌بیّت به‌گورگ. به‌س به‌ساقه، برای شیرینم، هۆشه‌نگ گیان... وای هه‌ندێچار ئه‌وه‌نده قسه‌ده‌که‌م کاکيله‌م دیشیت، زگم ژانده‌کات... به‌س چیکه‌م عه‌زیزم، ئه‌م فریشته باوه‌حیزانه به‌قسه‌ ده‌ژین، به‌رده‌وام به‌قسه‌ ده‌ژین، ئه‌وه تووشی ئه‌م نه‌خۆشییه‌ی کردوم. ماوه‌یه‌که هه‌سته‌ده‌که‌م ئه‌و داماوه‌ش، ئه‌و مسته‌فا شوکا که به‌ده‌خته‌ش خه‌ریکه وه‌ک منی لێدیت. ویستم بلّیم چی؟ ئا به‌ساقه، ویستم بلّیم گه‌ر عه‌قڵی خۆشمان بده‌ینه ده‌ست ئه‌م فریشته‌یه نازانم چی ده‌بیّت، داوای باشتر و باشتر و باشتر به‌ره‌و کویمان ده‌بات. ده‌بیّت

جیگایه‌ک هه‌بیّت، شیوه‌یه‌کی ژیان هه‌بیّت بۆ ئینسان باش بیّت و بوه‌ستیت. بلّیت با له‌وه زیاتر نه‌پۆم. مه‌رج نییه هه‌موو که‌سیک پیویستی به ژیانیکێ دووهم هه‌بیّت، مه‌رج نییه هه‌موو ژیان هه‌رامۆش‌کراوه‌کان له‌دوچاردا له‌م ژیان هه‌بیّت، مه‌رج نییه هه‌موو ژیان هه‌بیّت به ده‌ست ئه‌م پرسیارانه‌وه گیانی ده‌رده‌چیت و دواتریش هه‌چی ده‌ست ناکه‌وێت، قه‌سه‌م به‌خودا هه‌چی ده‌ست ناکه‌وێت. باوه‌رت بیّت ده‌رکه‌وتنی ئه‌م فریشتانه له ژیاندا نه‌خۆشی خستم... پیشتیش شیّت و شتی وابووم، ده‌زانم ئه‌و مه‌هدائیه گه‌ژیه هه‌مووی بۆ باس‌کردویت، حیکایه‌تی شیّتیبه‌که‌م و ئه‌وه‌ی سالتیک کاره‌بایان له سه‌رم دا و هه‌موو شته‌کانی تر. ئیتر بلّیم چی؟ زۆر گوێ له‌م ژنه کوپه‌لییه‌ی به‌رده‌میشته مه‌گه‌ره، زۆر جار شته‌کان قورس‌ده‌که‌م، منیش به‌شه‌رم، شیّتی موشکله‌م. خۆ ئه‌گه‌ر وا ئاسان بایه... خۆ ئه‌گه‌ر مۆف بیزانیایه چی ده‌کات... بیزانیایه چی خراپه و چی باش. وای خوايه، هه‌ندێجار به ده‌ست ئه‌م چیرۆکانه‌ی شه‌رمینه‌وه ده‌م‌رم... ئه‌وه‌ی مۆفیکێ باش بۆ ته‌نکه‌ریکی ئاو ده‌گه‌رێت گۆله‌کانی شاری پێ ئاویدات. ده‌م‌کوژیّت، ئه‌م شه‌رمینه دوچار به‌م پۆحه مندالانه پاکه‌ی ده‌م‌کوژیّت. فریشته‌کان پیویستیان به پرسپاری قورستر هه‌یه. وای هۆشه‌نگ گیان، دوچار ئه‌م چیرۆکانه‌ی شه‌رمین ده‌م‌کوژیّت، ئه‌وه‌ی واده‌کات فریشته‌کان گوێی لێبگرن ده‌نگیبه‌تی، وه‌ی خوايه گیان که ده‌نگی خۆشه، هه‌تیو هۆشه‌نگ پێمبلیّ تو ده‌نگیت پێ خۆش بوو؟ به‌ساقه... بیرم‌چوو، فریشته‌یه‌کی نه‌خۆشمان هه‌بوو ناوی سه‌مائیل بوو، ئیستا سێ مانگه‌ مردوه. جارێ ئه‌م چیرۆکانه توپه‌یان‌کرد و هه‌ستایه سه‌رپێ و گووتی وای ژیان له‌مه ئالۆزتره، له‌مه ئالۆزتره که تو باسیده‌که‌یت، له‌وه ئالۆزتره ئینسانه باشه‌کان ته‌نیا به‌دوای په‌یدا‌کردنی پاره‌ی شیروه‌هه‌ بن بۆ مندالتیکێ نه‌خۆش یان بۆ ته‌نکه‌ریک ئاو بگه‌رێن بۆ گۆله‌کانی شار. ئاخ، کوا

چاکه وا ئاسان بوایه . پئویستیم به چیرۆکنوسیکه، پرسپاری چاکه و خراپه له م سادهمیه ده بهیئیت. گهر وا بپوات ئهم چیرۆکانه هه موو فریشته کانم ده کوژن... ئیستا تیده گیت من توّم بو هیتا؟. تو خۆت له وه ناچیت چیرۆکنوس بیت. چیرۆکنوسیکم ده ویت به راستی ژیان بنوسیته وه، ژیان به قورسییه که ی، به بیتمانییه که ی، به وه وه که تیدا سنووره کانی باش و خراپ به جوړیک ده چن به یه کدا به مروف جیانا کریته وه. وه که ده کلافه ی ده زووی په نگاو په نگ، که سه ریکیان به ده ست ده شه یان و سه ره کانی تریان به ده ست ده فریشته وه بیت، هه ر بیستیان له سه ر شانۆیک وه که ئاسکی ترساو پابکه ن، سه عاتییک پابکه ن، دوو سه عات پابکه ن، بیوه ستان تیکه لێن و بێن و هه لبه زنه وه و فرکه یان بیت، هه ر یه که یان به لایه کدا، به قوریان، هه ر یه که یان به ئاراسته یه که. دوای دوو سه عات گهر ده زووه کان له فریشته و شه یتانه کان بکه یته وه و پێیان بلتیت، عه زیزان فه رموون برۆن، فه رموون بو مائی خۆتان و زۆر سوپاس، نیشی ئیوه ته واو، ئیوه له م شانۆگه رییه مه لعونه دا نیشی خۆتان کرد و ئیستا نۆره ی ئاده میزاده بیت و بزانی ن ئهم مه خلوقه گومرایه چی بو ده کریت؟. ئینجا منی به سه ته زمان بیتن، که هه ر به راست خۆم سه ر به عه وام ده زانم، چاوم بیه ستنه وه و ئه و تۆپه له ئالۆزکاوه بده نه ده ستم و بلێن ده ی جه نابی ئینسان وه ره و له م کلافه ئالۆزکاوه به شی فریشته و به شی شه یتانم بو جیابکه ره وه... ده توانم چی بکه م؟ به ساقه چی تیده گه م؟ له و ده زووه ئالۆزکاوه دا، له و کلافه نا پیکه دا که گه مه ی دوو رو دریزی شه یتان و فریشته ئالۆزکاند ویتی، چۆن باش و خراپ جیابکه مه وه؟ ئه و ده زووانه وا له یه که ده ئالین، من نه ده زانم سه ری فریشته له کوپیه و بنی شه یتان له کوپیه. ده زووه کان وه ها گریده بن و ده ئالۆزکین، منی داماو به شی فریشته و به شی شه یتانم بو جیانا کریته وه، هه مووی لای من جگه له تۆپه لیک ده زووی ئالۆزکاو

بەولاو ھىچى تر نايىت... ھۆشەنگ گيان ژيان وايە، ژيان وايە. فرىشتەكان ۋەك من و تۆن، ئىنسانن، ناتوانن يەكسەر باش و خراب جىياكەنەو، بۆ ئەو ھى بۆين دەبىت ژيان لە ئالۆزى خۇيدا بىينن، ئەو ھى ۋادەكات من ئەم مەلىكەتەم خۆشبویت، ئەو يە نازانن بە تەواى چاكە چىيە، بەلام گەر بزائن مەوۆ بۆى دەگەپىت خۆشەخت و ئاسوودە دەبن. ناتوانن ھەمىشە ۋەلامى ھەموو پرسىارىك بەدەنەو، بەلام ئاسوودە دەبن گەر لەگەلماندان بىرى لىيەكەنەو. مەوۆ نايىت بە بوونەو رىكى زۆرباش، ھەرگىز نايىت، تەنبا دەتوانىت غەمخور بىت، دىندەنەبىت، پرسىارىكات، بۆ چىرۆكىكى تر بەگەپىت. ئاھ چىرۆكىكى تر... قورستىن شت بۆ ھەموو مەوۆتىك ئەو يە بىر لە چىرۆكىكى تر بکاتەو بۆ ژيانى خۆى. بەس دەبىت پۆتىك لە دونىادا ھەبىت تىيدا ئىنسان بوەستىت و بىر لە چىرۆكىكى تر نەكاتەو، بىر لە ژيانىكى باشتر نەكاتەو و بلىت تەواو... تەواو گەشىتم، گەر لەمە زياتر بۆم پەنگە ھەمووى خاپورىكەم. گەر مەوۆ گەشتە جىگايەكى ۋەھا و فرىشتەكان ۋازيان نەھىنا، ئا لەويادا فرىشتەكان دەبن بە شەيتان، قەسەم بەخودا دەبن بە شەيتان... بەس عەزىزم ئىمە ئىستا چەند لەو پۆژەو دەورىن؟ نازانم. زۆر دەورىن... ۋاى ھىشتا كە دامەوين... ۋاى ھىشتا چەندە پىويستىمان بەم فرىشتانە ھەيە».

ئەو پۆژە بۆ يەكەمجار پىزان خانى مەلەكەين، ھۆشەنگى بولبوليارى پاسپارد چىرۆكنوسىكى بۆ بدۆزىتەو. بەلام چ چىرۆكنوسىك... كەمن ئەو چىرۆكنوسانەى دەتوانن فرىشتەكان بىينن، يان ھەرنىن. بولبوليار دەيزانى پىويستى بە چىرۆكنوسىكە كە بەردەوام بتوانىت مەتەلى ئەخلاقى گەرە گەرە داھىتەيت، بەلام خودايە چىرۆكنوسى ۋەھا لە سەر زەوى ھەر ھەيە و ھەبوو؟.

ژیانی هه موو بوونه وهران له گۆرانیکی هه میسه و ترسناکدایه

پوداوه کان له ژیاڼی نزار ئیدریسا به شیوه یه کی خیرا تیپه رین. دوی
گواستنه وهی به ره و مه فرزه کانی باشوور، خوئی له دوو پیاڼی قهیرانیکی
کوشنده دا بینیه وه، دلنیا بوو ناروینانه تا بکوژیت یان بیکوژن. به لام
هم گه پانه وهی بو شار نه ستم و هم مه له اتنی به ره و سنوور کاری
نه کرده بوو، که وتبووه جینگایه ک و جیهانیکی نوپوه. نزار له ساتیک له
ساته کاندایه یشتبوو که شوپش بیته وهی ناگادار بیت، تیوره که ی نه و
پراکتیزه ده کات. نه و ده یویست شوپش بکاته نامیریک بو پاککردنه وهی
به رده می خوئی، نازادی خوئی بخاته پیش هر نازادییه ک، به لام نیستا
ده بیینی نه وانی دیش واده کهن، ده بیینی نه و ته نیا که س نییه که نه
شوپش، نه شوپشگیچی بوو گرنگ نییه، ته نیا که س نییه که ته نیا
شوپش بوو خوئی ده کات، ته نیا که س نییه که پتیوايه شوپشگیچی ناتوانیت
له گه له نه خلاقدا ته بابیت. به لکو هه موو نه مۆرالاڼه به شیکی گرنگی
نه و سه رده مه تازه یه ن و هه زاران هه وادار و لایه نگریان هه یه. نیستا
گومانیده کرد هیزی نه و شه پی هه بیت. نه یده زانی په وانه کردنی بی چه ک
و له ژیر چاوه دیریدا به ره و باشوور، به ره و شوینی رووبه پوووبونه وه
سه خته کان له گه له جاش و سه ربازانی ده وله تدا به هوئی نه وه وهیه که سیک
ده یه ویت له ژیاڼی نه غه ده ماردینی دوربخاته وه یاخود هوکاری تر له
پشتیتی؟ گهر نه وه بیت مردنیکي پوچ و بیهوده و بیکه لک ده مریت.
هه رگیز نه یویستوه بو نافرته تیک بمریت، هه موو به چاوی خوینان بینان
که چ ناسان ده سته برداری ژنی نه و دکتوره بوو، که دواچار بو نه م

تەنبا ژنىكى تايبەتى و جوان و سەرەپۇ بوو، كە پتويستى بە دەستىك بوو دەرگاى دونبايەكى دىكەى لىبكاتەو. لە راستىدا ھىندەى ژنى ئەو دكتورە پتويستى بەم بوو، ئەم پتويستى بەو نەبوو، باوھپى وەھابوو كە كەى بىھوئە دەتوانىت ئەو خانمەى دەستبەكوئەت كە بۆى دەگەرئەت، بەلام يادى نىيە پۆژىك لە پۆژان لە خەيالیدا ژنىكى زۆر تايبەتى ھەبوئەت، ھەركات ئافەرەتەك لە نزيكىەو ھەبوئەت ھەولەى بۆداو، بىئەوھى بزانيەت ئاخۆ بەراست بە دلئىتى ياخود خۆشیدەوئەت. وەھا بوو وەك ئەوھى ھەر ژنىك دەخاتە دلئىەو، بىئەوھى ئەم پەنجىكى زۆرى بۆ بدات، دئە بەردەمى و خۆى بۆ پووتدەكاتەو و دەلئەت ئەو مەم كە ئىستا بە خەيالەدا گوزەرمەكرد... دلئىابوو زۆرەى پىاوان ئارەزووى جۆرە ژيانىكى وادەكەن، ئەو شەتتەندەكات خانمان عاشقىان بن، بەلام ئەم شەتتىكى تەدابوو كە خۆشى نەيدەزانى چىيە، ژنان بىئەوھىكى ديارىكراو عاشقى دەبوون. ئايا جوانىيەكەى بوو، بىئەرمىيەكەى بوو، دلەرەقىيەكەى بوو، قەسە بىئەردەكانى بوو، ئەو ترسە تايبەتییەى بوو كە دواى خۆى جىيەدەھىشت يان ئەو بىياكىيەى بوو كە ھەتا ژنانى زۆر بەرپەزى دەخستە سەر ھەواى ئەوھى تەيىبەگەن؟ بۆ زۆرجار پوودەدات پىاوانى زۆر بەرپەز خولباى تىگەيشتن لە ژنى بىياك وایان لیدەكات سۆزانیيەك بەئەن، سەماكەرەك بخوانن... بۆ ھەمان ئارەزووى قوول و بىئەو لە ناو خانمانىشدا نەبەت بۆ تىگەيشتن لە پىاوانى ھەوايى و بىجەو؟ بەلام ئىستا نەيدەويست بەرئەت، دەشیزانى ئەوانەى كە باكيان بە ھىچ نىيە خۆيان نەبەت، دەیانەوئەت ئەم بەرئەت... ئەویش باكى بە ھىچ نىيە خۆى نەبەت، ئەوانیش باكيان بە ھىچ نىيە خۆيان نەبەت... بۆ ئىستەك وەستا و قوول بىرىكردەو و تىگەيشت كە پتەى ناوہە سەدەيەكەو پەرە لە كەسانەك باكيان بە ھىچ نىيە خۆيان نەبەت. ھەستیدەكرد ئەو لەخۆبوردنەى ئەو لە خەيالەى خۆیدا بۆ شۆرەگىزانى

داناوه هه‌له‌بووه، شتی‌ک نییه ناوی له‌خۆبوردن بێت، هه‌موو به‌جۆری‌ک له‌جۆره‌کان به‌ته‌نیا بۆ خۆیان شه‌پده‌که‌ن. له‌شه‌پی وه‌هادا هه‌موو شتی‌ک هه‌له‌... هه‌ستیده‌کرد ئیستا کاتی ئه‌وه هاتوووه شتی‌کی گه‌وره‌ی تر بشکێنێت. مرۆف هه‌ر هێنده‌یه‌ فێری شکاندنی شه‌که‌کان بوو، ئیدی ناتوانی‌ت پابه‌ستێت، ئیتر له‌زه‌تی شکاندن له‌زه‌بری پێویستی گه‌وره‌تر و گه‌وره‌تر ده‌بێت. که‌له‌گه‌ڵ مه‌فره‌زه‌کاندا هاته‌خوارێ، هه‌ستیکرد هه‌موو جۆره‌ قسه‌یه‌ک و ده‌نگ به‌رزکردنه‌وه‌یه‌ک و نمایشی‌ک دوزم‌نی زۆرت‌ری بۆ دروستده‌کات، هه‌موو جیهانی وه‌ک شانۆیه‌ک هاته‌به‌رچاو که‌ تیکستی نمایشه‌که‌ی گۆرایی‌ت. وه‌ک ئه‌وه‌ بوو ئه‌م تیکستی‌کی له‌به‌ر بێت و له‌په‌ر که‌وتبێته‌ ناو نمایشی‌کی دیکه‌وه، سه‌ر سه‌حنه‌یه‌کی تر، که‌ تێیدا دیالۆگه‌کانی ئه‌م جگه‌ له‌وه‌ی نمایشه‌ گه‌وره‌که‌ تیکده‌دات هه‌چی تر ناکات. خۆی ده‌ناسی که‌ به‌جه‌وه‌ر ناتوانی‌ت پێشمه‌رگه‌ بێت، به‌لام ئه‌وه‌ی له‌ نێو ئه‌م کێوانه‌دا، له‌ نێو ئه‌م هه‌موو تاریکی و هه‌وراز و به‌رده‌لانه‌دا، له‌ به‌ینی ئه‌م چه‌مه‌نزار و ده‌ربه‌ند و نشیوه‌دا، له‌ ناو ئه‌و چۆم و گۆم و ده‌ریاچه‌ بچوکه‌نه‌دا که‌ به‌جۆری‌کی بێمانا و به‌رده‌وام دینه‌ سه‌ر ڕیگایان ترسی مردنی هه‌بێت، به‌رده‌وام ئاوێ له‌ دوا‌ی خۆی بداته‌وه، به‌رده‌وام سه‌یری ده‌موچاوی پێشمه‌رگه‌کانی مه‌فره‌زه‌که‌ بکات و بیه‌ر له‌وه‌ بکاته‌وه کامیان ئه‌و که‌سه‌ن که‌ دوا گولله‌ی پێوه‌ده‌نێن، ئه‌وه هه‌راسانیانده‌کرد. گه‌رچی ماوه‌یه‌کی درێژ بوو له‌ شاریش ئازاد نه‌بوو، جیگا و ڕیگای ئارامی نه‌بوو، به‌لام هه‌ستی نه‌ده‌کرد به‌وجۆره‌ به‌ستراوه و بال‌شکاو بێت... هه‌ر له‌ سه‌ره‌تاوه‌ وه‌ک دیلی‌ک له‌گه‌ڵی په‌فتاریانده‌کرد، وه‌ک که‌سی‌ک که‌ هه‌موو گومانی لێده‌که‌ن، زۆربه‌ی پێشمه‌رگه‌کان لێی نزیک نابنه‌وه، توانجی زۆر به‌دی لێده‌ده‌ن... بۆیه‌که‌مجار له‌ ژیا‌نیدا تیده‌کات، ئه‌مجاره‌ له‌ قه‌سابخانه‌که‌دا نۆره‌ی ئه‌وه سه‌ری بیه‌ن. زۆربه‌ی کات له‌ ژیا‌نیدا بێباک بووه، به‌لام ئیستا ده‌زانیت هێزی بێباکی به‌شی ئه‌وه

نییه به سهر ترسه‌کانیدا زال بیت. ده‌زانت پئویستی به موعجزه‌یه‌ک، شتیکی گوره هیه پژاریبکات. دئ به دئ له‌گه‌ل مه‌فرزه‌که‌دا ده‌روات، که ده‌گه‌نه ههر گوندیک ده‌ترسیت بهر له‌وهی بتوانیت خوی پژاریبکات، نه‌وان بیکوژن... هیچ شتیک له سهر پلانه‌که‌ی نه‌وان نازانت، هیچ شتیکیش له سهر پلانه‌که‌ی خوی نازانت، به‌لام دلنایه وه‌ک هه‌میشه ته‌نیا شتیک پژاریبکات نه‌وه‌یه هیچ حرامیک بۆ خوی دانه‌نیت، له‌م شه‌رده‌دا حرام نه‌ماوه... نه‌وه‌ی نه‌و دیته ده‌رئ بۆ پیشمه‌رگایه‌تی و به‌وجوره وه‌ک بزن ده‌ینیرن بۆ باشور به پيسوایی وه‌ک خائینیک بمریت، ترسناکه. به‌لام له ناخیدا خو‌ش‌حاله که هیچ حرامیک نه‌ماوه، نه‌وه‌ی هیچ حرامیک نه‌ماوه، نه‌وه‌ی شو‌رش نه‌خلاقیکی نییه ریگای پی‌ده‌دات به‌وجوره نازاد بیت که ده‌یه‌و‌یت. که شو‌رش نه‌خلاقى نه‌بوو، ده‌بیت ههر مرؤفه و به ته‌نها خوی خوی پژاریبکات، به‌ته‌نها خوی که‌ولی خوی له قه‌سابخانه هه‌لگریت و بی‌رفیتیت و بی‌بانه‌ده‌ره‌وه، خوی نه‌خلاقى خوی دروستبکات و بینوسیتته‌وه و پیاده‌بیکات.

چه‌نده هه‌ولیده‌دا، له‌گه‌ل هه‌موو کرانه‌وه‌ی خویدا، له‌گه‌ل وریایی و لی‌زانیشدا نه‌یده‌توانی له‌گه‌ل که‌سانی مه‌فرزه‌که‌دا هیچ هاو‌پیه‌تیه‌ک دروستبکات. نه‌وان هیتنده‌ی وه‌ک دیل پیش خویانیان ده‌دا، وه‌ک جه‌نگاوه‌ریکی تازه سه‌یریان نه‌ده‌کرد، نه‌وه‌ی له چاوی یه‌که به یه‌که‌یاندا ده‌خوینده‌وه، له کاتی په‌رینه‌وه له شو‌ینه ترسناکه‌کاندا ده‌یاندايه به‌ره‌وه، تا گهر مه‌ترسییه‌ک هه‌بیت نه‌و به‌رکه‌و‌یت، که له ساتی پر مه‌ترسی نزیکده‌بوونه‌وه هه‌موو نیگای نه‌ویان ده‌کرد بزنان چی ده‌کات. تا به‌ره‌و باشور به‌اتبانایه سه‌روکی مه‌فرزه‌که‌ مۆنتر ده‌بوو، ههر کات هه‌ستی بکردایه ده‌یه‌و‌یت دوربکه‌و‌یتته‌وه به توندی لی‌یده‌خو‌ری و ده‌بخسته‌وه ناوه‌پاستی ریزه‌کان. چه‌ند جاریک هه‌ولیدا دوو به دوو قسه‌ی له‌گه‌ل‌دا بکات به‌لام بواری نه‌دا. جاریک له ناوه‌پاستی هه‌موو

پیشمه‌رگه‌کاندا به ده‌نگی به‌رز گوتی تیناگات ئایا ئەم دیله یان
پیشمه‌رگه‌یه، به‌لام هیچ کەس وه‌لامی ندایه‌وه.
له‌ کۆتاییدا ئەوه روویدا که ده‌بوو پوویدات... ئەوه‌ی که له‌سالانی
شۆپشدا و له‌هه‌موو هه‌رمه‌کان و ده‌فه‌ره‌کان و له‌ ناو هه‌موو هیژه‌کاندا
ده‌یانجار پوویده‌دا و پوویده‌دایه‌وه.

شه‌ویکه هیشتا پیشمه‌رگه‌کان ته‌واو ده‌ستیان به‌ تۆبه‌تی پاسه‌وانی
نه‌کردوه، هیشتا هه‌موو شتیک ئارامه، به‌لام پاش تۆزیک دی زولمه‌تیک
قوول و بیتروسکه و بیتیشک هه‌موو زه‌مین ده‌گریت، نزار دلنیا‌ده‌بیت که
ئه‌گه‌ر نه‌جولیت چاره‌نوسیک تاریک چاوه‌پوانیده‌کات، یه‌کیک نه‌ناس
پێیده‌لێت که شه‌و ده‌یانه‌وێت له‌ چه‌مدا بیکوژن، باوه‌ر به‌و چرپه‌ خێراو
پاگوزه‌ره‌ ده‌کات، به‌لایه‌وه گرنگ نییه‌ کێه ئەو نه‌ینیه‌ گه‌وره‌یه‌ی بۆ
ده‌درکینیت، به‌لام به‌لایه‌وه گرنگه‌ به‌ زووترین کات له‌ مردن هه‌لبیت.
دلنیا‌یه‌ تا دیت کۆتایی نزیکتر و نزیکتر ده‌بیت‌وه، دلنیا‌یه‌ گه‌ر
ده‌رنه‌چیت و له‌ ناو کێو و بیشه‌ و تاریکی ئەم ئیواره‌یه‌دا خۆی ونه‌کات،
هه‌لێکی دیکه‌ی نابیت. به‌ر له‌وه‌ی پاسه‌وانه‌کانی شه‌و له‌ شوینی خۆیان
جێگیربن، ده‌ست‌ده‌کات به‌ گۆرانی گوتن، چه‌که سیراوی و نه‌ینی و
کاریگه‌ره‌که‌ی، به‌ ده‌نگی هه‌مووان که‌مێک مه‌ست و بیهۆش ده‌کات، له‌
ساتیک قوولی غافلی و چاوه‌پوانیدا، له‌ چرکه‌یه‌کدا که نه‌ پوناکی
چیتر به‌روای به‌ خۆیه‌تی و نه‌ تاریکی له‌ شوینی خۆی دانیشتوه، ئەو
یه‌که‌م هه‌ولێ خۆی ده‌دات. به‌ خێراییه‌کی گه‌وره‌ پوو له‌ چه‌میک چرپ و
نیو به‌رده‌لانیکی عاسی ده‌کات، ده‌یه‌وێت ئەو چه‌ند ساته‌ کورته‌ی پێش
تاریکی ته‌واو به‌رده‌کان بکاته په‌ریز. ده‌زانیت کاریگه‌ری گۆرانییه‌کانی
تا چه‌ند خوله‌کێک هه‌مووان له‌ کارده‌خات، ده‌یه‌وێت هه‌موو شتیک بی

خوینپرستن ته‌واو بیټ، هه‌لبیټ و خوی بداته ده‌ست نادیاریکی گه‌وره‌تر، سه‌ره‌تا بیرى لای حیزبه‌کانى تره، به‌لام گه‌پان به دواى حیزبه‌کانى تردا، به سه‌فه‌ریکی درژیى گوندا و گوندا ده‌بیات و مه‌ترسى گرتنه‌وه‌ی زۆر گه‌وره‌یه. له‌و ساته‌دا که هه‌لدیټ حیسابی نه‌وه‌ی نه‌کردوه که ده‌شیټ پێشمه‌رگه‌یه‌کی به‌دبه‌خت بیټه سه‌ر پنگایی و تفه‌نگی لێبه‌رزبکاته‌وه، ساتیکی سه‌راسیمه بوون و رامانه، جیگا که شوینیکی پر گاشه‌به‌رده، نزار له جیگاهه‌کی به‌رزدايه، پێشمه‌رگه‌که‌ی دی به تفه‌نگیکه‌وه له‌ نزمیدا سه‌یریدکات و دلتیا نییه ئایا نزار هه‌له‌هاتوه یان نا، به‌لام شیوه‌ی پاکردن و شپه‌زه‌بوونی واده‌لێن، هینده‌ی پرسیارده‌کات نزار به‌ره‌و کوئ ده‌چیت، نه‌و په‌لاماریده‌دات، له بکیشبکیشی راپسکان و له‌یه‌کداندا، نزار ده‌یه‌ویټ چه‌که‌که‌ی لیبستیټیټ، به‌لام له گه‌رمه‌ی گرتن و به‌رداندا، له هه‌رای خۆکوتان و خۆپاته‌کاندا گولله‌یه‌ک ده‌رده‌چیت و به‌ر مه‌جید بیساران ده‌که‌ویټ و ده‌بیټ به‌ ده‌نگی دواه‌مین گولله که له‌ ژیانیدا گوئی لیده‌بیټ، دواه‌مین گولله که به‌ر له‌ مردنی، بزوی باروته‌که‌ی ده‌چیت به‌ هه‌ناسه‌یدا... به‌ر له‌وه‌ی پۆحی به‌ ته‌واوی مالفانواپی لیبکات، نزار ده‌بینیټ ده‌نوشتیته‌وه و تفه‌نگه‌که‌ی هه‌لده‌گریت و به‌ دوو چاوی سه‌رسامه‌وه سه‌یریده‌کات، دوو چاوی خالی له‌ هیچ خۆشه‌ویستییه‌ک، یان په‌حمیک یاخود کینه‌یه‌ک... چاوانی که‌سیکی نه‌ناس که تا قیامه‌ت بو‌نه‌و هه‌ر به‌ نه‌ناسی ده‌مینټه‌وه.

له سه‌ره‌تای سالانی هه‌شتادا، بنه‌ماکانی نه‌و مۆراله سیاسییی که له دواتردا زالده‌بیټ، شیوه‌ی خوی وه‌رگرت. من وه‌ک به‌رپرستیکی بالای ده‌زگای نه‌منییه‌کان هه‌موو نه‌و یاسا نه‌ینی و ده‌ستووره نه‌وسراوانه‌م له‌ نزیکه‌وه ده‌بینی که له‌و ده‌مه‌دا دروستده‌بوون و جیگیرده‌بوون. له‌و

ده‌مه‌دا ئه‌و یاسا سه‌ره‌کیه‌ی ژیا‌نی سیاسی ئیمه‌ سه‌ری هه‌لدا که شادروشمی ئه‌وه‌بوو «هه‌موو شتی‌ک هه‌لآله‌، گه‌ر له‌ پیناوی مندا بیت». له‌و ده‌مه‌دا هیچ شه‌ریعت و یاسایه‌ک نه‌ما هه‌موو یاخود که‌مینه‌یه‌کی دیاریکراویش ته‌بابن له‌ سه‌ری، تاکه‌ یاسایه‌ک که‌ هه‌موو له‌ سه‌ری ده‌پویشتن ئه‌وه‌بوو «تا ده‌توانیت به‌ زیندوویی بمینه‌وه»... گرنگ نییه‌ چۆن و له‌ سه‌ر حیسابی چی؟ هه‌مووان وه‌ک یه‌ک مافی کوشتن و مافی خۆپاراستنیان هه‌بوو، له‌و ده‌مه‌دا مۆرالی پاكردن له‌ ناو هیژیکه‌وه‌ بۆ هیژیکێ تر، له‌ ناو ده‌وله‌ته‌وه‌ بۆ ناو شوپش و له‌ ناو شوپشه‌وه‌ بۆ ناو ده‌وله‌ت به‌ جۆریکی ترسناک ب‌لا‌ویووه‌وه‌، هیچ بنه‌مایه‌کی عه‌ق‌لی و نه‌خلاقی نه‌ما که‌ م‌رو‌ف‌ نیشتمانی‌ه‌روه‌ری و م‌رو‌ف‌بوونی خۆی له‌ سه‌ر بپ‌و‌یت، پ‌اب‌ورد‌وی ئینسانه‌کان که‌وته‌ په‌راویزه‌وه‌، تاکه‌ شتی‌ک نرخ و به‌های وه‌رگرت ئه‌وه‌بوو «نیستا و له‌م ساته‌ وه‌خته‌دا تۆ چیت». ئه‌و یاسا ترسناکه‌ پ‌اب‌ورد‌وی م‌رو‌فه‌کانی گۆپی بۆ شتیکی ب‌ت‌رخ و ب‌ت‌با‌یه‌خ، هه‌ر م‌رو‌ف‌یکیش پ‌اب‌ورد‌وی سپ‌درا‌یه‌وه‌ ده‌ب‌یت‌ه‌ ئه‌ک‌ته‌ر. له‌وی‌ه‌ سه‌حنه‌ی م‌ی‌ژ‌و‌وی ئیمه‌ له‌ بری ئه‌وه‌ی پ‌ر‌ب‌ی‌ت له‌ م‌رو‌ف‌ و پ‌ا‌له‌وانی پ‌استه‌قینه‌ پ‌ر‌پ‌وو له‌ نه‌ایش‌کار، له‌و ساته‌وه‌ ده‌رگا‌کانی م‌ی‌ژ‌و‌وی ئیمه‌ به‌ گه‌وره‌یی له‌ سه‌ر ئه‌ک‌ته‌ر و ده‌مام‌ک‌باز و م‌اس‌ک له‌ سه‌ر کرانه‌وه‌... هه‌تا مرد‌و‌وه‌کانیش پ‌یش مرد‌نیان ئه‌ک‌ته‌ر و د‌و‌ای مرد‌نیشیان ده‌بو‌نه‌وه‌ به‌ ئه‌ک‌ته‌ر. ته‌نیا شتی‌ک که‌ گرنگ بوو ئه‌وه‌بوو نیستا چ نه‌ایش‌یک ده‌که‌یت، له‌ کو‌ی‌ت و له‌ چ به‌ره‌یه‌ک‌دا‌یت. هه‌ر له‌و سه‌رده‌مه‌دا م‌رو‌فه‌کان که‌وته‌ ب‌یر‌کرد‌نه‌وه‌ له‌وه‌ی، سه‌ر به‌ چ هیژیک بن باشت‌ر و به‌هیژ‌تر و پار‌ی‌ژ‌او‌تر ده‌بن؟ هه‌ر هیژیک چه‌تریکی باشی ب‌به‌خشیایه‌ و قه‌ل‌غانی ئه‌ست‌ور‌تری ب‌دایه‌ و ده‌ستی وه‌شان‌دنی زیات‌ر ب‌کرد‌بایه‌ته‌وه‌، خ‌ی‌رات‌ر ده‌بو‌وه‌ زله‌ی‌ز. کاریگه‌ریی بی‌رو‌پ‌ا و فه‌لسه‌فه‌کان که‌ له‌ د‌و‌ای هه‌ره‌سی سا‌لی ۷۵ بۆ ما‌وه‌یه‌کی ک‌ور‌ت گه‌وره‌بوو، پ‌اشه‌کشه‌یه‌کی گه‌وره‌ی کرد و ب‌یر‌کرد‌نه‌وه‌

سیحریکی له سەر مڕۆف نه‌ما، به‌تایبه‌ت دواى ئه‌وه‌ی بیرکردنه‌وه‌کان نه‌یان‌توانی شتیکی سهرنجراکێش به‌ره‌مه‌به‌یئن. له‌و ده‌مه‌دا مڕۆفه‌کان فیڕبویان باشت‌ترین هونه‌ر بۆ ژیان ئه‌وه‌یه‌ عه‌قیده‌یان به‌ هیچ شتیکی نه‌بیست، عه‌قلیه‌تی خزمه‌تکاری بی‌وه‌فا له‌ هه‌موو جیگایه‌کدا ب‌لاوی‌بووه‌وه، مڕۆفه‌کان ئه‌وه‌یان تیدا سه‌وزی‌بوو که‌ بینه‌ خزمه‌تکار، به‌لام خیانه‌ت‌کردن له‌ هه‌موو ئاگاهیه‌کیش و هه‌له‌هاتن بۆ ژێر خزمه‌تی ئاگیانی دیکه‌ له‌وه‌ ده‌رچوو دۆخی ناوازه‌بیست، سیاسه‌ت له‌ بری ئه‌وه‌ی مڕۆفه‌کان فیڕبکات چۆن بیریکه‌نه‌وه، فیڕیکردن چۆن بێ بیرکردنه‌وه‌ بژین. چه‌مکی دوژمن له‌وه‌ ده‌رچوو ئاماژه‌بیست بۆ په‌یوه‌ندی نێوان ده‌ولت و شوڕشگێڕان و بووه‌ ئاماژه‌ بۆ په‌یوه‌ندی نێوان مڕۆف و مڕۆف.

له‌و سه‌رده‌مه‌دا من هیچ یه‌ک له‌و شتانه‌م نه‌ده‌بینی، ناپیکی شته‌کانم ده‌گێڕایه‌وه‌ بۆ ناپیکیه‌کی خۆپسک له‌ ئینساندا، بۆ له‌ده‌سته‌ده‌رچوونی ئینسانه‌کان، خودی شوڕش که‌ یه‌کیک بوو له‌ هۆکانی خواربوونی ئه‌و مه‌خلوقه‌، لای من ته‌نیا هۆ و که‌ره‌سته‌ی پاستکردنه‌وه‌ بوو. د‌ل‌سۆزیم بۆ شوڕش وه‌ک ئه‌رکیکی دینی ته‌ماشاده‌کرد، وه‌ک واجیبییک بۆ پاستکردنه‌وه‌ی هه‌ر خواریه‌ک له‌ قه‌وامی مڕۆفدا بیست.

نزار دواى کوشتنی ئه‌و پێشمه‌رگه‌یه‌، خۆی ته‌سلیمی هیژکی سوپا کرد. ئه‌وه‌ تاکه‌ شانسى بوو بۆ ژیان و مانه‌وه‌، له‌و چه‌ند ساڵه‌دا شوڕش زۆر که‌سی به‌ جۆریک له‌ جوغزی ته‌سکدا گیردا‌بوو، جگه‌ له‌ هه‌له‌هاتن بۆ ناو ده‌ولت و بوون به‌ دوژمنی گه‌ل، چارێکیان نه‌ما‌بوو. ئیستا دواى ئه‌و هه‌موو ساڵه‌، ده‌توانم ب‌ل‌ی‌م شوڕش مه‌کینه‌یه‌کی دوو لوله‌یه‌، له‌ سه‌ریکه‌وه‌ خائینان دروسته‌کات و له‌ سه‌ریکی تریش نیشتمانه‌په‌روه‌ران، به‌لام کاتیکی مڕۆفه‌کان ده‌چنه‌ ناو ئه‌و مه‌کینه‌یه‌، بیته‌وه‌ی بزانی پ‌ی‌گای چ یه‌کیک له‌و دوو لوله‌یه‌یان گرت‌وو، به‌ هه‌ناوی مه‌کینه‌که‌دا گوزه‌ر ده‌که‌ن، کاتیکیش دینه‌ده‌ری و ده‌زانی له‌ چ لوله‌یه‌که‌وه‌ هات‌ونه‌ته‌ده‌ری، زۆرجار

تووشی دوودلی و پەشۆکان دەبن، بەلام مەکینه که زۆرجار یەکسەر نایانهاپیت، جارێکی دی شانسێ ئه‌وه‌یان دەداتێ که بپۆنه‌وه‌ ناوه‌وه‌ و دووباره‌ به‌ختی خۆیان تاقیبکه‌نه‌وه‌.

نزار که خۆی دایه‌وه‌ ده‌ست ده‌ولت، له‌ ده‌زگای هه‌واڵگری سه‌ربازی به‌ دلی به‌عسییه‌کان قسه‌یکرد، گووتی تیگه‌یشتوو که نابیت دژایه‌تی ده‌سه‌لاتی مه‌رکه‌زی و سه‌رۆک بکات، بپاریداوه‌ دژ به‌ تیکده‌ران و ئازه‌وه‌چییان چه‌ک هه‌لبگریت. ئاماژه‌شی به‌وه‌دا که هه‌ولێ پیشووی بۆ کوشتنی لیفیتانت به‌ هۆی پقی تایبه‌تییه‌وه‌ بووه‌ و ئه‌و به‌ دڵ ئاره‌زوویه‌کی نه‌بووه‌ به‌شداری له‌ یاخیبووندا دژ به‌ ده‌ولت بکات و ته‌نیا و ته‌نیا لیفیتانت به‌ هۆی چیرۆکیکی دیرینه‌وه‌ پالێ پتیه‌ناوه‌ پوو له‌ چیا بکات. هه‌ر له‌ سه‌ره‌تاوه‌ نزار تیگه‌یشت که بۆ خۆپاراستن له‌ شۆپش و لیفیتانت، جگه‌ له‌ هه‌یزه‌کانی ده‌ولت په‌ریزێکی تری ده‌ست ناکه‌وێت.

هه‌موو سه‌رمان له‌وه‌ سوپما که نزار به‌ خه‌یارییه‌کی سه‌یر له‌لایه‌ن عه‌ره‌به‌کانه‌وه‌ قه‌بوولکرا و ده‌موده‌ست ده‌رفه‌تیاندايه‌ وه‌ک لیفیتانت مه‌فره‌زه‌یه‌کی چه‌کداری هه‌بیت. وه‌ک ئه‌وه‌بوو نزار له‌ ماوه‌یه‌کی خه‌یرادا پێستی مۆفیتیکی داکه‌ندبیت و که‌ولی جانه‌وه‌ریکی له‌به‌ر کردبیت. گه‌پانه‌وه‌ی کتوپه‌ری نزار و ته‌سلیمبوونی به‌ ده‌ولت، هه‌موومانێ خسته‌ دۆخیکی دژوار، ئه‌و به‌شیکی زۆری پێکخراوه‌کانی ناو شاری ده‌ناسی، ده‌یزانی وه‌زیفه‌ی من چیه‌، ده‌یتوانی گوزی جهرگه‌پ له‌ هه‌فالان بوه‌شینیت. به‌لام هه‌ستێکی ناوه‌کی سه‌یرم هه‌بوو که واناکات. من بۆ یه‌که‌مجار نامه‌یه‌کی توندم بۆ سه‌رکردایه‌تی نوسی و سه‌رزنه‌شتی ئه‌وانه‌م کرد که نه‌ياتتوانیوه‌ نزار پابه‌گرن. ماوه‌یه‌کی درێژ هه‌موو پێکخراوه‌کان، به‌تایبه‌ت ئه‌وانه‌ی په‌یوه‌ندیان به‌ نزاره‌وه‌ بوو له‌ دۆخی ئاگاداری و خۆشاردنه‌وه‌دا بوون.

لیفیتانت چاوه‌پوانی یاری وەها فیلبازانە ی لە نزار نە دەکرد، هەستیکرد کە پێدەچیت ئەم بە راستی توانا و هێزی ئەوی نەبێت، هەموو شتەکان زۆر تورپەیانکرد، لە ژوورەکە ی خۆی کەوتە شت شکاندن، پۆزانیکێ پەست و تورپەیی بە سەربرد، بە ئاسەواری پەتایەکی پەشەو لە خوینیدا، بە شاردا دەگەرا و خەڵکانی سادە و پێبوارانی بێتاگی نێو کوچە و سەر شەقامانی نازار دەدا. یەکەمجار لە پێواقیکێ بە پێو بەرایەتی ئەمندا یەکتریان بینی، نزار لە و کاتەدا لە گەڵ لیستیک لە ناوی چە کردارە نوێکانی خۆیدا لای بە پێو بەری ئاسایش دەهاتە دەری، لە گەڵ لیفیتانتدا لە بەردەرگا نیگایان لە یەکدی گیربوو. نزار بێباک سەریکرد و لیفیتانت بە گزێبەکی گەورەو لێپروانی. لە بە پێو بەرایەتی ئاسایش لیفیتانتیان ناگادار کردەو کە پابوردووی خۆی لە گەڵ نزار ئیدرێسدا لە یادبکات. دەوڵەت بە راستی پێویستی بەو بوو کەسانی هەلەتوو و یاخی لە شۆرش بگرێتەو نامێژ، دەزگاکانی ئەمن نیشان لە سەر قوولکردنەو ی هەر ناگۆکیەک دەکرد کە دوو کورد لە یەکدی بترازنێت. نزار لە سەرەتاو دەیزانی چۆنە چ یاریبەکی گەورە و ترسناکەو، بەو شەدا هەموو دەمانزانی چ یاخیبوونیکێ بەد و چ خۆپەرستییهکی سەرپەپی تێدا، بە تاییەت لێدەترساین. لە گەڵ هەموو هەولەکانماندا نەمانتوانی بزاین لە کوێ دەخەوێت و چۆن دەژی، بەلام دڵنیاووین لە ماو ی داهاستودا، وەک لیفیتانت بە خۆی و چەند چە کردارێکەو لە سەر شەقام و کوچەکانی شار دەردەکەوێت، دەوڵەت مەبەستی بوو، هەر لە سەرەتاو تاوانگەلێکی وەها بەو جوړە کەسانە بکات دواتر نەتوانن لە خەڵک و شۆرش نزیک ببنەو.

پۆژیک لیفیتانت هات بۆ لام، هەركات ئاوها بێوا دە و لە ناكاو دەریكە و تبا یە، دەمزان ی هۆبەکی تاریك و ترسناك دەبجولێنێت، وەك هەمیشە پیاویکی جوان بوو، باریك و قز پەش و ئەسمەر، بە نیگایەکی

نه‌سره‌وت و پوڅیکه‌وه که تیگه‌یشتنی ئاسان نییه، هه‌رجار که ده‌هات، به‌و پوڅه به‌راورد‌مده‌کرده‌وه که یه‌که‌مجار له پسمامان بینیم، شتیکی نه‌وتو له پوخساریدا نه‌گورابوو، به‌لام جار دواى جار زیاتر هه‌ستمده‌کرد، تینویتییه‌کی قوول و تیرنه‌بووی بو شتیکی نه‌زانراو تیدایه ... خواستیکه که به‌شیکی خواستی ده‌سه‌لاته، به‌لام سنووری ده‌سه‌لاتی ئاسایی تیده‌په‌رینیت و ده‌بیته ئاره‌زوویه‌ک بو شکو، بو سه‌رکه‌وتنی نه‌به‌دی، بو له خوڅاپزیبون، بو نه‌که‌وتنه په‌راویزه‌وه. به منی گووت ده‌یه‌ویت نزار ئیدریس له ناوبه‌ریت، به شوین پیکانیدا برهات، نه له به‌رنه‌وه‌ی ته‌نها شکستی گه‌وره‌ی ژیانیتی، نه له به‌رنه‌وه‌ی هه‌میشه له ته‌لو داوه‌کانی ئه‌م ده‌ربازی ده‌بیت، به‌لکو له به‌رنه‌وه‌ی هه‌ندیک توله هه‌ن ده‌چنه خوینی ئینسانه‌وه، ده‌بن به تاکه خواستی، به نیازیک که تا مردن گینگلی پیده‌ده‌ن. گووتی «گه‌ر نه‌توانم نزار بکوژم، دنیا بو من تا مردن جیگایه‌کی ترسناک ده‌بیت». هه‌ستمکرد له خودی نزار ناترسیت، به‌لکو له خه‌یاله تاریکه ده‌ترسیت که شتیک هه‌یه، چه‌ند ده‌یه‌ویت بیگریت، هه‌لدیت و سرکه و ترسناک. هه‌ستیده‌کرد، تا نزار زیندوو بیت دنیا بوئه و شوینیک ده‌بیت خالی له دلنایایی، جیگایه‌ک که تیدا خوی بو ناپاریزیت، هه‌میشه لاوازی و شکستی خوی بیرده‌که‌ویت‌ه‌وه. گووتی شه‌پی نه‌و له‌گه‌ل نزار ئیدریسا، شه‌پیکه له‌گه‌ل خویدا، له‌گه‌ل هه‌موو نه‌و ترسه قوولانه‌ی له ناخیدا مه‌لاس بوون، له‌گه‌ل سامیکی هه‌میشه‌ییدا له لاوازییه‌کی نه‌به‌دی.

من له شوڤشدا پیاوانی جوړاو جوړم بینی که هه‌موو به پله‌ی جیاواز حه‌زیان به ده‌سه‌لات و هیزبوو، به‌لام که سم نه‌بینی وه‌ک لیفتانت له ترسیکی هه‌میشه‌ییدا له لاوازیی بژی. به‌لام نزار ئیدریس له‌و که سانه بوو له هه‌ر کوئ ده‌رده‌که‌وت، هه‌ستیکی گه‌وره‌ی به لاوازیی لای نه‌وانیدی دروستده‌کرد ... گه‌رچی که سیکی ته‌نها بوو، به‌لام به جوړیک بره‌وات به

خوی بو، به شیوه‌یک فیله گوره‌کانی ژیان فیروبوو، به لیژانییه‌ک جوانی و ده‌نگی خوی به‌کارده‌هینا، ده‌یتوانی ده‌یان که‌س فریو بدات له ساتی به‌دبختی و ته‌نگانه‌دا کومه‌کیبکن. نه‌و کاریگه‌رییه‌ قوول‌ئی سالانیک له مه‌وهر لای مه‌نسور ناغای سیناسکی به‌جیه‌ه‌شت، به چه‌شنی وه‌خته‌بوو شه‌پی نیوان چه‌ندین هیژی گه‌وره‌ی لیبکه‌و‌ته‌وه، نیستا له سر «ره‌فیک سه‌باح غیدان» به‌پ‌وه‌بری ناسایش و «ره‌فیک فه‌یاز ناسر» به‌رپرسی کاروباری حیزب له باکوور جیه‌ده‌ه‌شت. من له پ‌نگای پاپ‌ورتی نه‌ینی هه‌واداره‌کانمانه‌وه ده‌مزانی که له ماوه‌یه‌کی زور کورتدا هه‌موو نه‌و پشت و په‌نایه‌ی بو خوی زامن‌کردوه که له‌ناو ده‌وله‌تدا پیوستی پییه‌تی، ده‌مزانی سه‌رانی نه‌من له دانیشته‌نه‌ه‌خسی و تاییه‌تیه‌کانی خویاندا بانگیده‌که‌ن، له‌وی به ده‌نگی به‌رز باس له‌وه ده‌کات، جگه له ده‌وله‌ت هه‌چ نیسانیکی تر بو‌ی نییه ژیا‌نی که‌سیکی تر زه‌وتبکات. راشکاوانه باس له‌وه ده‌کات که ژیا‌نی سیاسی نییه پره له خورافات و دروی گه‌وره، نیشتیمان‌په‌روه‌ی هه‌چ نییه جگه له قولاپ‌یکی ژه‌ه‌راوی که مرؤف نابیت ده‌می بو‌به‌ریت، چونکه هینده‌ی ده‌می بو برد، نایکوژیت، به‌لام تا مردن به دوا‌ی خویدا پایده‌کی‌شیت. ده‌خواته‌وه و به مه‌ستی هه‌ل‌ده‌ستیت و قسه له خواستی خوی ده‌کات بو تی‌کشکاندن نه‌و هه‌رامانه‌ی شو‌رش له عه‌قلی خه‌ل‌کدا ده‌یان‌چینیت. له سر میژی به‌رپرسه حیزبیه‌کان داده‌نیشیت و ده‌پرسیت «من گرنگترم یان نیشتمان؟... هه‌لبه‌ت من گرنگترم. ره‌فیکی خۆشه‌ویست من گرنگترم». به‌عسییه‌کان که له سر دروشمی قه‌به و پو‌چی فیدا‌کاری فاشیستیا‌نه په‌روه‌رده‌بوون، له ژیره‌وه سه‌یری به‌کدی ده‌که‌ن، قسه‌کانیا‌ن پی دروست نییه، به‌لام ده‌زانن گه‌ر کوردیک به‌وجۆره بیرکاته‌وه له خزمه‌ت نه‌واندایه، ده‌زانن ته‌نیا به‌وجۆره ده‌کریت ببیته نه‌یاری خاک و ناوی خوی. هه‌موو ده‌ست ده‌خه‌نه سه‌ر شانی و ده‌لین «ره‌فیکی ناگات

له خۆت بێت و مه‌هێڵه‌ ئه‌و خائینانه‌ زه‌ه‌رت پێبه‌رن. تۆ له‌ قسه‌ی
 پڕوپوچی ئه‌و عه‌میل و ئاژه‌وه‌گێڕانه‌ زۆر گرنگتری، ئه‌ی چۆن په‌فییی...
 حیزب و سه‌رۆک خۆشبه‌ن هیچ عێراقیه‌ک بێ نیشته‌مان نابێت».

له‌و پۆزگاری ترس و دوودلی و پامانه‌دا، من تاده‌هات ترسم له‌ ژیا‌نی
 شار زیاده‌ده‌کرد، هه‌ندیک له‌ به‌عسی و به‌رپرسه‌کان ئاگاداری من بوون،
 به‌لام زوو زوو فه‌رمانبه‌ره‌کان ده‌گۆران و هه‌ندێجار پێده‌که‌وت که‌ توشمان
 ده‌بوو به‌ تووشی پیاوه‌ سه‌رسه‌خت و یه‌کچاو و بێمیشکه‌کانی ده‌وله‌ته‌وه
 که‌ مه‌ترسی گه‌ره‌یان له‌ سه‌ر ژیا‌نی ئێمه‌ دروستده‌کرد. جگه‌ له‌ وه‌ش
 هه‌ندیک له‌ ده‌زگا گرنگه‌کانی ده‌وله‌ت به‌ جوړیکی زۆر نه‌ینی و داخراو
 نیشیانده‌کرد و چاوی ورده‌کاری خۆیان نارده‌بووه‌ ناو هه‌ندیک سوچ و
 که‌لتنه‌وه‌ که‌ ده‌یاننوانی نه‌ینی ورد ببینن. هه‌ندیک له‌ هه‌فالانمان له
 نا‌کاو پێوه‌ده‌بوون و که‌ ده‌گیران ده‌ره‌تێنانیان کاری نه‌کرده‌ بوو. هێدی
 هێدی ده‌زگای ئه‌منی ده‌وله‌ت به‌ جوړیکی ترسناک گه‌وره‌ده‌بوو، هه‌زاران
 کوردیش بووبوونه‌ ئه‌ندام و بۆ ئه‌و ده‌زگایانه‌ کاریانده‌کرد. نیشکردن
 له‌ گه‌ڵ ده‌وله‌تدا له‌ خیا‌نه‌ته‌وه‌ وه‌رده‌گه‌را و ده‌بووه‌ جوړیک له‌ هونه‌ری
 ژیا‌ن، له‌ شیوازی زامکردنی پاشه‌پۆژ، له‌ به‌ ده‌سته‌تێانی د‌ل‌نیا‌یی.
 ئه‌وه‌ی هه‌ندیک له‌ به‌عسییه‌کان له‌ هێزی شو‌رش ده‌ترسان، کۆمه‌کی
 به‌ من ده‌کرد په‌یوه‌ندییه‌ نه‌هێنیه‌کانم له‌ گه‌ڵ هه‌ندیک له‌ ئه‌فسه‌ره‌کاندا
 به‌هێلمه‌وه‌، تا ئه‌وان له‌ سنوورێکدا شتیک له‌ په‌ریزیم بۆ دروستبکه‌ن،
 زۆرجار هه‌ستهمه‌کرد ده‌وله‌ت و به‌رپرسه‌ هه‌ره‌ بالاکانی ده‌زگای هه‌وا‌نگری
 و ئه‌منیه‌تی ده‌وله‌ت ئاگایان له‌ منه‌. له‌و سالانه‌دا و له‌ نا‌کاو، من
 پۆلیکی سه‌یرم له‌ ناو هه‌موو یارییه‌که‌دا وه‌رگرت، هه‌ندیک له‌ کاروباری
 پێک‌ه‌ستنه‌کانی شاریا‌ن له‌ من وه‌رگرت‌وه‌ و وه‌ک ئه‌لقه‌ی نه‌ینی په‌یوه‌ندی
 نێوان سه‌رۆکایه‌تی حیزب و ده‌وله‌تم لێهات. له‌و ده‌مه‌دا به‌رده‌وام
 چه‌نده‌ها نامه‌ی نه‌ینی هه‌ندیک له‌ سه‌رانی ده‌وله‌تم ده‌نارد بۆ سه‌رۆک

و نام‌ی ئه‌وم ده‌گه‌یانده‌وه به به‌عسییه‌کان. هه‌ندی جار چاوقایمیم ده‌کرد و نامه‌کانم ده‌کرده‌وه و ده‌مخوێندنه‌وه و به‌جۆریکی مه‌حکم دامه‌خستنه‌وه تا که‌س گومان نه‌کات. نامه‌کان له‌ نام‌ی جیگری سه‌رۆک کۆماره‌وه تا ئه‌مینداری گشتی حیزبی به‌عس و تا نام‌ی هه‌ندیک له‌ ژه‌نراڵه‌کانی سوپای تێدابه‌وو. هه‌ندیکیان نام‌ی شه‌خسی بوون و هه‌ندیکیان نام‌ی په‌رسی ده‌ولت، من هه‌رجاریک به‌کێک له‌و نامانه‌م ده‌گه‌یاند ئه‌و قفله‌ نه‌ینی و گه‌وره‌یه‌ی ناو ناخم کرته‌یه‌کی ده‌کرد و باڵه‌کانی پشتم به‌ جۆریکی سه‌یر بۆ ده‌ره‌وه ده‌کشان. من پۆزیک جورئه‌تمکرد و ترسناکترین هه‌نگاوی ژبانی خۆم نا... ئامێریکی کۆپیم به‌ نه‌ینی له‌ دوکانداریکی پیر کرپیه‌وه و له‌ مالتیکی نه‌ینیدا شارده‌مه‌وه، شتیکی له‌وه‌سواسی شه‌یتانی وای لێده‌کردم هه‌موو نامه‌کان بکه‌مه‌وه و کۆپیانکه‌م. ئه‌وه‌ی له‌ خوێندنه‌وه‌ی نامه‌کان ده‌ستمده‌که‌وت ئه‌وه‌بوو، جگه‌ له‌م جیهانی جه‌نگ و پێکدادانه‌ی که‌ هه‌زاران سه‌ریاز و پێشمه‌رگه‌ له‌ چیاکان تیا ده‌ژیان، له‌ نیوان سیاسیه‌یه‌کان خۆیاندا جۆره‌ ژبانیکی تر هه‌یه‌ که‌ دوور و نزیک په‌یوه‌ندییه‌کی به‌و جه‌نگه‌وه نییه‌. سه‌یربوو لام که‌ ده‌مبینی له‌ نیوان سه‌رانی دوو هێزدا که‌ له‌ جه‌نگیکی خوێناویدان، که‌ ده‌یان سه‌ربازی به‌سته‌زمان و پێشمه‌رگه‌ی گه‌نجی تێدا ده‌کوژدیت، نامه‌ گۆرپینه‌وه‌یه‌ک هه‌بێت پڕبێت له‌ مه‌حه‌بت و پێز و به‌کویستی. هه‌رجاره‌ و به‌رامبه‌ر کاریک که‌ ده‌ولته‌تییه‌کان ده‌یانخواست، سه‌رانی ئێمه‌ش داوای شتیکیان ده‌کرد. هه‌ندێجار من ده‌بووم به‌و که‌سه‌ی که‌ دیارییه‌کانیش له‌ نیوان سه‌رۆکه‌ دوژمنه‌کاندا ده‌گوازیته‌وه، له‌ حاکه‌مانی به‌غداوه‌ کارتۆنی شه‌راب و ویسکیم وهرده‌گرت و ده‌منارد بۆ هه‌فالانی ئه‌نجومه‌نی بالا، له‌وانیشه‌وه ته‌نه‌که‌ هه‌نگوینی کوردی و گوێزی کاکله‌م ده‌دايه‌ ده‌ست ئه‌فسه‌رانی هاوکارم له‌ هه‌والگری ده‌ولت. زۆر له‌ ئه‌فسه‌ران و پیاوانی به‌رزی ده‌ولت که‌ له‌ توندوتیژی سه‌دام حوسه‌ین و کوپه‌کانی ده‌ترسان،

له پښگای په یوه نډیسی به شوړشه وه ده یانویست دهرگایه کی هه لاهتن بؤ
خویان بکه نه وه و گهر پوژنیک زه مان وهرگه را، په ناگایه کیان لای نیمه
هه بیت... هر نامه یه ک خویند بیتمه وه، جوړنیک له خوښه ویستی نه پنی
تیدا بووه، خوښه ویستی سیاسه تمه دارانیک بؤ یه کتر که دوژمنایه تیبه کی
خویناوی و گه وره پڼگر نییه له به رده م نه وه دا خویان به هاوړنی نزیکی
بزانن. له و ده مه دا ده ستم خسته سر تر سناکترین دوژینه وه ی ژيانی
خوم، تیگه ی شتم سیاسه تمه داران و سه روکه گه وره کانی نه م جیهانه له
بنه ورا هه موو دوستن، نه وه ی دوژمنه پیاوه بچوک و نه فام و بیتاگانن،
سه ریازه بچوکه کانی، جهنگا وره ناحالییه کانی. به لام بؤ نه و ده می من
نه و شتانه هیچیان مانایه کیان نه بوو، ته وای نه و کارانه م وهک توانای
به رزی دیپلوماتیانه ی سه روکه کانم سه یرده کرد، که بؤ نه وه ی نیشتمان
پزگار بکه ن، ده بیت هه موو پښگایه ک بگرنه بهر... به لام نه وه ی ترسناک
بوو، نه و بالانه م بوو که به جوړنیک سه یر تاده هات به رزتر و به رزتر و
به رچاوتر ده بوون، وهک نه وه ی قولنگتکی زیاده زه به لاج له ناخدا بیت
و پتمبلتیت ده مه ویت بیمه ده ری و بفرم.

نزار ده یزانی که ده توانیت زیانی کوشنده له پڼکخواوه کانی ناو
شار بدات، به لام له بری نه و کاره، شه وپکی درهنگ ده چپته مالی
کونه هه فالنکی خوی له شانه سه ره تاییه کاند و دوو نامه ی ده داتن،
نامه یه کی که میک کورت که ناراسته ی من کرابوو، له گه ل نامه یه کی
دریژ که ناراسته ی شه خسی سه روک «خودا لیخوش بیت» کرابوو.
نزار له نامه که یدا بؤ من، زور تکایک رد بوو نه و چاکه یی له گه ل بکه م
و نامه که بگه ینمه ده سستی سه روک، بیتنه وه ی به ژیر هیچ ده سستی
تردا بروت. له نامه که یدا بؤ سه روک شتیک له په شیمانی یان ترسی
قوول هه ست پیده کرا، سویند خوار دنتکی مندالانه ی تیدابوو که به هیچ
شیوه یه ک له گه ل نه و سروشته لووتبه رز و دلشکینه ی نزاردا نه ده گونجا،

ئەو سەروشتەى كە بە مەبەست دەیویست جیهانى چوارده‌وهى خۆى بە شتى كۆپەر و ترسناك تووشى سەرسامبىكات. نامەكە ئەمڕۆ بۆ من بەلگەى ئەو ھەموو دەموچا و كەولە جیاوازانەى كە مەرۆف لە سەردەمەدا پتۆیستى پێیانبوو، نیشانەى توانای مەرۆف لە دەرچوون لە كاراكتەرى خۆى، بەلگەى كە كە من ھێندەى لە نمایشىكى دەمامكداردا ژیاوم، لە ناو مێژوو یاخود شۆرشدا نەژیاوم. پتر لە نامەى دىلىك دەكات كە لە زیندانىكى دوورەوه داواى بەزەى و لیبوردن بكات، نەوێك لە نامەى پیاویك لە شاردا خەرىكى دروستكردنى ھێزىكى چەكدارە بۆ دزایەتى شۆرش. لە ساتىك لە ساتەكاندا ھەستەمكرد شۆرش بۆ دوژمنە ھەرە گەورەكانىشى، بۆ تاك تاكى خەلكى ولاتەكە، وەك باوكىكى نەتەنى وەھایە كە دەبێت ھەموو لە پێشەمیدا دان بە تاوان و گوناھەكانیاندا بنێن. لە نامەكەدا باس لە پلانىكى كوشتنى نەتەنى دەرھەق بەو دەكات كە ھەندىك دوژمنى نەناسراو بۆ قازانجى كەسانىكى نادىار دایانپشتوو. كۆى نامەكە بە زمانى یەكێك نوسرابوو وەك ئەوێ لە سەردەمە دێرینەكاندا ئىلتىماسیان بۆ عەفو و مەغفەرەت ئاراستەى سولتان دەكرد. تا نامەكەم زیاتر دەخوێندەو، لە پشەتییەو پتر كاراكتەرى شەیتانى و عەقلى زیرەكى نزارم دەبینى، دلىابووم ئەمجۆرە بانگەوازكردنە بۆ سەرۆك، ئەمجۆرە شوبھاندنە ژێرەوانكێپە بە پادشاهى كۆن و سولتانان كارى خۆى لە سەرۆك دەكات. گەرچى نزار رووبەپوو سەرۆكى زۆر نەدیوو، بەلام وەھابوو وەك ئەوێ كۆى ئەو زانیاریانەى كە دەربارەى بیستوویتی و كۆى ئەو چیرۆكانەى لە سەر جەنابیان زانیویتی، بە جۆرىكى بلیمەتانە بەكارھێنا بێت... من تادەھات زیاتر تێدەگەیشتم مەرۆف لەم ولاتەدا دەبێت تەواوى زیرەكییەكانى بخاتە خزمەتى غەریزەى مانەوہو. نزار و لیفیتانتیش، وەك من، وەك ھەفالى شیرخان كەسانىك بوون كە بە دروستى زیرەكى خویان دەناپە خزمەتى ئەو خواستە

تاریکه وه، خواستی ژيان له ناو جه نگیکی ترسناکدا که هه موو که سیکي بیئاگای ده کرد به ژیر ددانه تیژ و ترسناکه کانییه وه و دواتر ناویده نان شهید. له نامه کهیدا بۆ سه روک هاتبوو که شه داوای لیبوردنیکي قوول له مالی شهید مه جید ده کات، هه موو پووداوه که له پیکه وتیکي مه لعون زیاتر هیچی تر نه بووه، شه هیچ کات نه یویستوه خوینی پیشمه رگه یه ک بریزیت، به لام هه له اتنی هیچ نه بووه جگه له به رگریه کی ناو میدانه ی پوخیکی بیجیگه و بیگونا هه له خوی، نوسیویوی که خوشه ویسته که یان لیزه وتکرده، نامووسیان شه تکرده و ئیستاش نازانیت شه و خانمه له کوئییه و به چی گه یشتوه. له پیکای زمانی نامه که وه تیگه یستم که خوینده وه کانی نزار ئیدریس، زمانیکي کاریگه ریان پنبه خشی بوو، به لام هه میشه شه و پسته یه شی له خه یالمدا بوو که ده یگوت، من ته نیا بۆ هونینه وه یه کی چاکتری دروکانم کتیب ده خوینمه وه. به لام وه ک چون زورجار نیوه ی هه قیقه ت درویه، نیوه ی دروش هه قیقه ته. نزار له وه دا له سه ره ق بوو، که کوشتنی بۆ پیشمه رگه یه ک به رگریکردنیکي ناو میدانه بوو له ژيانی خوی. ده یزانی گه ر زوو کاریک نه کات رابوردوی خوی بسپرنه وه، شورش به دوایه وه ده بییت و ده یکوژیت، ده بوو یارییه کی گه وره تر و گرنگتر بکات، دلنیا بوو هه موو مروفه کان لیتره زور ئاسان ده توان رابوردوی خویان بسپرنه وه ... هیچ مروفیک له ولاته که دا نییه له رابوردوی خوی پانه کات، ئینسانه کان به ده سته و تا قمی گه وره، به هه زاره ها له رابوردوی خویان هه لدین. ئیستاش شه و ده یویست شتیک بکات، به زووترین کات شه و رابوردوه له بیر خه لک به ریتنه وه. باشتین شتیک بۆ شه وه ی خه لک رابوردوت له بیر به رنه وه، شه وه یه به رده وام چیرۆکی تازه له سه ره خوت دروستبکه ییت ... خه لک وه ک مندال وان، گه ر شتیکي نوێ هه بوو پتیه ی سه رقال بن، یارییه کونه کانیان له بیر ده که ن. شه و هیزه ی نزار له شاردا بۆ کومه کی ده ولت دروستیکرد، له وه ی

لیفیتانت دپترېوو. نیشی هموو ئو جوړه هیژانه نازاردانی خه‌لکی ساده بوو، ده‌ولت له پښکای ئو هیژانه‌وه پتر ده‌یویست خه‌لک ه‌ستېکن که لیږه‌یه و ترسناکه و ده‌توانیت ه‌میشه ناماده‌بیټ. یه‌که‌م جه‌نگ و پښکادانی مه‌فره‌زه‌که‌ی نزار له‌گه‌ل هیژنکی لیفیتانتدا بوو، شه‌ویک له سهر شه‌قامی مناران و له نژیک یاریگای گه‌وره‌ی شاره‌وه، هیژه‌کانی ه‌ردوکیان یه‌کدی ده‌دنه به‌ر گولله، به‌لام هیچ زیانکی گیانی له ته‌قه‌کان ناکه‌ویته‌وه. هموو ناماژه‌کان بو ئو ده‌چن که نزار به‌مه‌ست ئو پښکادانه‌ی دروستکردبیټ، تا پیاواری ئه‌من ناچارېکات، له نیوان ئو و لیفیتانتدا ناوېژېیکه‌ن. هه‌واله‌کانی که به‌من ده‌گه‌یشټ، ده‌یانگووت ه‌ر دوکیان زور له یه‌کدی ده‌ترسن و سلده‌که‌نه‌وه، دواتر زانیم که ه‌ر یه‌ک له نزار و لیفیتانت، پښکه‌وه توانایه‌کی نه‌ینی و نه‌فسونوایان له خو‌یانداه‌شه‌ پیداوه، ه‌ر دوکیان ده‌یانتوانی چاو لیکنین و ببینن ئو ویدیان له کوټیه، له چ کوچه و کولانی‌کدا ده‌گه‌پټ، به‌چ شه‌قامی‌کدا دټه‌ خورائ، ه‌ردوکیان ده‌یانزانی ئو ویدی ناگای لیانه، ده‌زانیت له کوټن، ئو توانایه‌ کومه‌کی پیده‌کردن خو‌یان زور له یه‌کتری بپارېزن. نزار به‌جوریک له جوړه‌کان له‌وانه نه‌بوو به‌رگه‌ی ترسی به‌رده‌وام بگرټ، به‌پېچه‌وانه‌ی لیفیتانت‌وه که ه‌میشه شټیک له سه‌بووری و عیناد و کولنه‌دانم تېدا ده‌بینی. ه‌فته‌یه‌ک دوا‌ی ته‌قه‌کانی سهر شه‌قامی مناران، په‌فیع سه‌باح غه‌یدان کوبوونه‌یه‌کی داخراوی به‌ه‌ردوکیان کرد و بو یه‌که‌مجار دوا‌ی زیندانه‌که‌ی پسمامان دوو دوژمنه‌گه‌وره‌که‌ پوو به‌پووی یه‌ک دانیشتن. په‌فیع سه‌باح پښیگووتن ئو جی‌اوازی و نا‌کوکیه‌ی نیوانتان ده‌گه‌پټ‌وه بو‌ دور و زه‌مانیک که ه‌ردوکتان له‌گه‌ل عوسات و عومه‌لا و موخه‌پیین بوون و فریوتان خواردبوو، ئیستا ه‌ردوکتان دوو پوله‌ی نه‌به‌ردی عیراقن، وه‌ک جگه‌رگوشه‌ی هه‌فالی فه‌رمانده‌ وان، ئینشالا دوو قاره‌مانی نه‌به‌ردتان

لیدره‌ده‌چیت، کئی چوزانیت له‌وانه‌یه پۆژیکی به‌خت یارتان بیت و سه‌ید
الره‌ئیس‌یش ببینن. له‌ دانیشته‌که‌دا نزار گه‌لیک نه‌رم خۆی نیشاندا و
گوتی که داوای لی‌بوردن له‌ جه‌نابی لی‌فیتانت ده‌کات، هیواداره‌ وه‌ک چۆن
دلی حیزب و شوپش و سه‌رۆکی فه‌رمانده‌ فراوان بووه‌ و له‌ هه‌له‌که‌ی
ئه‌ویان بووریوه‌، وه‌ک چۆن ئه‌وان توانای عه‌فوو و مه‌غفه‌رتیان هه‌یه‌،
هه‌فاله‌ عومه‌ر بۆتانی‌ش، خاوه‌نی دلێکی وای بیت و نزار به‌ په‌رفیقی پێگای
خه‌باتی خۆی بزانی‌ت.

سالانێک دواتر که پێکه‌وه‌ مه‌ست بووین، نزار ئیدریس به‌ ده‌نگیکی
قۆشمه‌باز و لاقرتی ئامیز، ته‌واوی ئه‌و قسانه‌ی دووباره‌کرده‌وه‌ که له‌و
پۆژه‌دا گووتبوونی، هه‌موو وشه‌کان و دارشته‌کان و به‌لاغه‌تی که به‌رهمی
خوینده‌واری پیاویکی خه‌ته‌رناک بوو، بۆ من هه‌م مایه‌ی پێکه‌نین و هه‌م
مایه‌ی خه‌فه‌تیکی قوول بوون.

لی‌فیتانت کینه‌ هه‌لگر بوو، کاتی‌کیش ده‌یزانی تۆله‌کرده‌وه‌ی تا
دیت دواده‌که‌ویت، تووشی بارودۆخی ده‌رونی دژوار و ناهاوسه‌نگی و
توپه‌یی شیتانه‌ ده‌بوو. ئه‌و پۆژه‌ له‌ به‌رده‌م په‌رفیق سه‌باح غیداندا، جگه‌
له‌وه‌ی ده‌ستبکاته‌ ملی نزار، چاری تری نه‌بوو... جگه‌ له‌وه‌ی باوه‌شی
پیدا‌بکات و پێب‌لێت په‌رفیق نزار، منیش هه‌زم له‌وه‌یه‌ لاپه‌په‌یه‌کی تازه‌
هه‌لبه‌ینه‌وه‌ پێگایه‌کی تری له‌ به‌رده‌مدا نه‌بوو. که‌ وای گووت وه‌ک ئه‌وه‌
بوو په‌رداخیک ژه‌هری پالوته‌ بخواته‌وه‌. دلنیا‌بوو ده‌بیت تۆله‌ی خۆی
له‌ نزار بۆ سه‌رده‌مانیک و پۆژانیکی تر دواب‌خات.

دوای ئه‌وه‌ شتی‌ک له‌ ساردی و ماندوویی به‌ هه‌موو شتی‌کی لی‌فیتانته‌وه‌
دیاربوو، وه‌ک ئه‌وه‌ بوو هه‌ستبکات هه‌موو دونیا خیانه‌تیان لێ‌کرده‌وه‌.
وه‌ک من تێبینیم کرد به‌شی زۆری کاته‌کانی خۆی له‌ دروستکردنی بێنا
سه‌ره‌تاییه‌کانی بورجدا ده‌برده‌ سه‌ر، کاتی‌کی زیادی له‌گه‌ڵ وه‌ستا و

کریکاراندا سه‌رفده‌کرد، هه‌موو شتیکی هه‌لده‌سه‌نگاند و به‌رد به به‌رد
 که‌ره‌سته‌ی بیناکه‌ی ده‌پشکنی، له‌گه‌ل نه‌ندازیاراندا ده‌چووه‌گفتوگۆی
 درێژه‌وه و به‌رده‌وام ده‌یگوت «شتیکی جوان و هونه‌ریم ناوێت،
 بینایه‌کی به‌هێزم ده‌وێت، بینایه‌کی وه‌ها هه‌رکات غه‌ریبه‌یه‌ک هاته‌ ئه‌م
 شاره و بینی، بترسێت». له‌ پال ئه‌و سه‌رقالییه به‌رده‌وامه‌شیدا له‌گه‌ل
 بناغه‌کانی بورجدا، خولیا‌یه‌کی سه‌یرم تیدا بینی بۆ دۆزینه‌وه‌ی نه‌غه‌ده
 ماردینی. سه‌یربوو به‌ لامه‌وه که زانیم لیفیتانت هه‌موو ئه‌و گۆشار و
 پۆژنامانه‌ کۆده‌کاته‌وه که شیعری نه‌غه‌ده‌ی تیدایه، به‌ دوا‌ی هه‌موو ئه‌و
 وێنانه‌دا ده‌گه‌رێت که نه‌غه‌ده له‌ سالانی کۆلیژدا گرتوونی، له‌ دوو کاتی
 جیاوازا ده‌لاماری مائی دکتۆر جه‌لالی دابوو و هه‌موو ئه‌و وێنانه‌ی
 بردبوو که خانمی ماردینی له‌ مندالییه‌وه گرتوونی. سه‌ره‌تا که خانمی
 ماردینی له‌ زیندانی هه‌فال شێرخان رایکرد، چه‌ندینجار هات بۆ لای من
 و داوا‌ی کۆمه‌کیکرد تا نه‌غه‌ده‌ی بۆ بدۆزمه‌وه. هه‌موو جارێک که ده‌هات
 بێزار و ماندوو ده‌رده‌که‌وت، هه‌میشه وام هه‌ستده‌کرد نه‌خۆش بێت،
 یان هه‌واوه‌وه‌سیکی تاریک له‌ ناوه‌وه بیه‌خوات. که‌مجار لیفیتانت به‌
 ئاسایی و ئاسووده‌گی ده‌بینی، به‌رده‌وام شتیکی نه‌هێنی پۆچی ده‌گوشی،
 هه‌ستمده‌کرد ده‌ره‌ق به‌ خۆشی، جۆرێک له‌ دل‌په‌قی نادیارایی تیدایه،
 نه‌یده‌توانی به‌خته‌وه‌ر بێت... پاستییه‌که‌ی له‌و موقافانه‌بوو که هه‌رگیز
 ناتوانی به‌خته‌وه‌ر بێت، به‌خته‌وه‌ری بۆ گرنگ نه‌بوو، نه‌یده‌زانی چیه‌،
 هه‌رگیز بیریشی لێ نه‌ده‌کرده‌وه.

هه‌ر جارێک ده‌هات بۆ لام، پێمده‌گوت «ئاغا... پێده‌چێت عاشق
 بیت». سه‌ری باده‌دا و ده‌یگوت «نا». وابوو عاشق نه‌بوو، به‌س
 شتیکی پالێ پێوه‌ده‌نا بیه‌وێت نه‌غه‌ده داگیرکات، په‌نگه‌ پقی بووبێت
 له‌ نزار، له‌ شۆرش، له‌ شیعیر... وام هه‌ستمده‌کرد له‌ پێگای داگیرکردنی
 نه‌غه‌ده‌وه ده‌یه‌وێت هه‌موو ئه‌و شتانه‌ بخاته ژێر پکیفی خۆی. وای

هه‌ستده‌کرد گهر له‌شی نه‌غده بکات به مولکی خۆی، به‌شیکێ گه‌وره‌ی نه‌و دونیا‌پانه که بۆ نه‌و نه‌گیر و داخراو بوون ده‌که‌ونه بنده‌ستی نه‌و. له‌شی نه‌غده وه‌ک له‌شی دیله‌کان، ئاماژه بوو بۆ ده‌سه‌لاتیک که هیچ کات و هیچ پۆتیک لێی دُنیا نه‌بوو... لیفیتانت تا زیاتر ده‌سه‌لاتی بایه، زیاتر گومانی له‌وه ده‌کرد ئاخۆ به‌ راست ده‌سه‌لاتی هه‌یه. ده‌سه‌لات تاکه شتی‌که مۆف ناتوانی‌ت ته‌واو دُنیا‌بێت له‌وه‌ی که هه‌یه‌تی یاخود نا، له‌ به‌رئه‌وه لیفیتانت به‌رده‌وام به‌ دوا‌ی ده‌لیلی زیاتر و زیاتردا ده‌گه‌را، بیسه‌لمینێت که که‌سی‌کی لاواز و که‌م ده‌سه‌لات نییه.

منیش نه‌وکات نه‌مه‌ه‌زانی نه‌غده ماردینی له‌ کوێه، دوا‌ی هه‌له‌هاتنی له‌ شاخ، ماوه‌یه‌ک ته‌واو بیسه‌روشوین بوو، من نه‌مه‌ویست هیچی ده‌رباره‌ ببیستم، نه‌مه‌ویست هیچ که‌سی‌کی دیش هیچی ده‌رباره‌ ببیستیت، گه‌رچی له‌ بیرێ خۆم نه‌ده‌چوووه‌وه، به‌لام هه‌ولێکی گه‌وره‌م ده‌دا له‌ بیر دنیا بجێته‌وه. به‌ جۆری‌ک له‌ جۆره‌کان به‌ قازانجی هه‌مووانم ده‌ه‌زانی که خانمی ماردینی ون ببیت، بجیت و له‌ کونجیکی دیکه‌ی ئهم سه‌ر زه‌مینه‌دا، دور له‌ پیاوانی تینووی شوپش و جه‌نگ، درێژه به‌ ژیا‌نی خۆی بدات. نه‌وکات که نه‌غده هه‌له‌هات، نزار له‌ میژبوو له‌ شاردا هه‌رای ده‌گه‌را، مسته‌فا شوکاکیش چوو بوو بۆ جه‌نگ، منیش زۆر سه‌رقا‌لی نه‌و دۆخه‌ تازه و کاره‌ نوێ‌پانه‌ بووم که پۆژانه‌ حیزب خۆی تێوه‌ده‌گلاند. به‌ سه‌ری‌کی دی پێکخراوه‌کانی ناو شار به‌رده‌وام به‌ره‌و گه‌وره‌یی ده‌پۆیشن... هێدی هێدی من ده‌بووم به‌ وه‌کیلی شوپش و په‌وانه‌کراوی هه‌میشه‌یی نه‌و بۆ لای به‌عسیه‌کان. له‌و سه‌رده‌مه‌دا بۆ یه‌که‌مجار کۆبوونه‌وه‌ی راسته‌وخۆ و پووبه‌پووم له‌گه‌ڵ نه‌فسه‌ره‌کانی ده‌ستگای هه‌والگری ده‌وله‌تدا ده‌ست پێکرد، من به‌ پۆحیکی سارد و بێبا‌که‌وه، وه‌ک بوکه‌لێکی میکانیکی بۆ نه‌رکی‌کی دیاریکراو قورمیشکرا‌بیت، وه‌ک ئاده‌مماشینێک ده‌چووم بۆ نه‌و کۆبوونه‌وانه، شتی‌کی زۆر له‌ پق له‌

ناخدا بوو. به‌عسیه‌کان تا ده‌هات دپرت‌ده‌بوون، هه‌فالانمان که ده‌گیران هه‌رگیز خۆریان نه‌ده‌بینییه‌وه. من که ده‌چووم بۆ بینینی به‌عسیه‌کان، هه‌میشه پیتشوازییه‌کی گه‌رمیان لیده‌کردم، سات هه‌بوو ده‌ست و پای خۆم ونده‌کرد و نه‌مه‌زانی به‌راستی بۆ کئ ئیشتده‌که‌م... بۆ شۆپش یاخود بۆ فاشیسته‌کان. ئه‌وه‌ی وه‌ک سه‌ره‌ پردي په‌یوه‌ندی ناسرابووم، خستبوومیه جیگایه‌کی سه‌یره‌وه، به‌رده‌وام له‌ هاتوچۆدا بووم له‌ نیوان شاخ و شاردا. مانگانه چهند جارێک ده‌پۆیشتم و ده‌هاتم، پۆژیک ئه‌فسه‌ریکی گه‌وره‌ی هه‌والگری که جار جار بۆ کاروباری ته‌داره‌کی دانیشتنی پوو به‌ پوو و زه‌مینه‌سازی دیالۆگ یه‌گدیمان ده‌بینی، شوناسنامه‌یه‌کی نه‌سلێ هه‌والگری بۆ هێنام، وینه‌یه‌کی خۆمی پتیه‌بوو، نه‌مه‌زانی چۆن و له‌ کوئ گیراوه. بۆ نه‌وه‌بوو نازاد به‌ هه‌موو وڵاتدا بسورپیمه‌وه. که‌سه‌یری شوناسنامه‌که‌م کرد، ترسناک هاته به‌رچاوم. وه‌ک ئه‌و ساته‌ی ته‌قه‌م له‌ نه‌سه‌په‌کان کرد، ساردیه‌کی قوول له‌ رۆحدا بوو، به‌لام ساردیه‌کی نازاربه‌خش... خوای گه‌وره هه‌مان سات بوو، هه‌مان سات بوو، وه‌ک ساتی کوشتنی نه‌سه‌په‌کان، به‌لام به‌ شیوه‌یه‌کی دیکه و له‌ جیگایه‌کی تردا. ئه‌فسه‌ره عه‌ربه‌که په‌یویکی باریکی سه‌رسپی ددان زه‌رد بوو، هه‌ر به‌ رائید عه‌ربان بانگیانده‌کرد، که‌مدوو و بیده‌نگ و ئالۆز دیاربوو، به‌رده‌وام جگه‌ره‌ی ده‌کیشا و ئاخ‌ی هه‌لده‌کیشا، له‌ ژیر لێوییه‌وه زۆر جنیوی ده‌دا «گه‌واوید، نه‌خوات الگه‌حبه، کیلاب» نه‌مه‌زانی جنیو به‌ کئ ده‌دا، وام هه‌ستده‌کرد بێته‌وه‌ی که‌سیکی دیاریکراو له‌ خه‌یالیدا بیت جنیو ده‌دا. زیاتر بۆ سووککردنی باریکی پۆچی خۆی نه‌فره‌تی به‌ سه‌ر مه‌خلوقاتیکێ نادیار و نه‌بینراودا ده‌باران، خۆیشی نه‌یده‌زانی له‌ چی و بۆچی توپه‌یه. من که سه‌یرمه‌ده‌کرد تیده‌گه‌یشتم بۆ وا بیهۆ، بیه‌هانه، بئ بابته جنیو ده‌دا. من خۆم له‌ هه‌ندیک سه‌رده‌مدا که له‌و ژووره ته‌نهایه‌ی خۆم له‌ ناو هیل و سه‌رده‌او و کلافه‌ی ئالۆزکاوێ درۆ و

ههقیقه تدا سه رم لیده شیوا، بیویستی خۆم ده که وتمه باراندنی نه فرهت به سه ر خۆم و دونیا و خودادا. واهه سته ده کم له سه رده مه وه، ئیمه خه لکانی نیو ئه و جه نکه، ژن و پیاو، فیری ئه وه بووین برۆین و جنیو به زه وی و ئاسمان بدهین... رائید عربانیش به ده ر نه بوو له و حاله ته. که به ده م ورته ورتیکی نه رمه وه شوناسه که ی دامی، ساردییه کی سه یر دایگرتم، بو ئیستیگ دووباره پسمان هاته وه پیشچاوم. به لام وه ک هیژیکی تاریک و دلیکی بیجورته له ناخدا هه موو شتیگ دیاریبکات، به هه مان ساردی و بیده نگی و به سته له کی ناخه وه شوناسه کم هه لگرت. له و ساته دا دلنیا بووم پیاویکی ترسنۆک له ناخدا یه و ئه و له بری من بریارده دات، دلنیا بووم به دریزی ژانم ئه و زاته نه ویر و کم هه لمه ته پگیای من ده کیشیت. نه مده زانی ئه م شوناسه له خزمه تی چیدا یه، نه مده زانی بو ئه وه یه ئازادیم یان تا ماوم له به رده م خۆمدا وه ک خائین بوه ستم... له ماله وه نۆر گریام، ئاوینه ی ژوره کم شکاند، بوتله به تاله کانی عاره قم کیشا به زه ویدا که ناوانه له ژوره که مدا کۆده بوونه وه، شه قم له شته کان هه لدا، نه مده زانی بو به رده وام ئه و شته ده کم که نامه ویت، چی واده کات به جوریک بیتاک و ترسناک بم. له وده مه دا ئه فسه ره عه ره به کان به جوریکی وه حشیانه ده ستیان به هه ر گوندیکدا رابگه یشتایه کاویانده کرد، ئه فسه ره کانی ئه من و هیزه کانی فریاکه وتنی فاشی بازاریان ده سووتان، مالیان ته خته کرد، ئابلۆقه ی گه ره که کانیان ده دا، ژنیان ده پفاند، گه نجانیان تیریارانده کرد، دروست له و ساته دا من به فره منی سه رۆک شوناسی ئه و فاشیستانه م ده خسته گیرفانم، به هانه که شم ئه وه بوو که شوپش واپیویسته دکات. من له عه قلمدا باوه یم به به هانه که هه بوو، به لام له پۆحمدا شتیگ توند ده یکیشا به سه رمدا که نابیت باوه یم پیتی هه بیت.

لە شارەكاندا ژمارەى ئەو مەفرەزە و چەكدار و جاشانەى دەولەت پىكىدەهێنان، بە خێرايى كى شىتانه زىاديانده كرد. تا دەولەت درېنده تر بایه من لە سەرەوه فشارم لێدەكرا زیاتر نزیكېمه وه، هەمیشە هەولەكانى یەكتر بینین لای ئەنجومەنى بالۆه زۆتر دەبوو. بریارى ئەوجۆره یەكتر بینانە بەردەوام لە سەرەوه دەدرا، لە دانىشتنەكاندا زیاتر ئێمە كارى تەدارەكسازىمان دەكرد. چەندین جار، من كار ئاسانیم بۆ سەرۆكى دوو فەیلەق كرد تا بەدزییه وه بپۆن و چاویان بە ئەندامانىك لە دەفتەرى سیاسى بكەوێت، هێدى هێدى دۆسیەى نامەكان و ئالوگۆرە نەپتییەكانى نیتوان سەركرده‌كانى ئێمە و دوژمن بە جۆریك لە ژێر دەستى گەورەدەبوو كە سالتىك لەوهوبەر چاوه‌پوانى دۆسیەى وا ئەستوورم نەدەكرد.

لەو دەمەدا لیقیانتان درێژەى بە عەدەتە سەیره‌كانى خۆى دەدا، نامەى دلدارى لە كچان و كورانى بەستەزمان بستیتیت و كۆیانبكاته‌وه، كتیبخانەى هەندىك مأل بسووتیتیت، لە ناوه‌پاستى بازاردا لە شاعیره‌كان بدات... هەمیشەش كە دەهاته لام، پەشداگەپاڤ و غەمگین بوو. ئەویش وەك من سەرى لێشیوا بوو، نەیدەزانى بۆ كى كاردەكات، بۆ خۆى یان بۆ دەولەت یان بۆ شۆڤش. ئەو چیرۆكە و بەو چەشنە سالتىك بەردەوام بوو. پۆزىك لەدوای دەرچوونى دیوانەكەى نەغەدە ماردینى، بە جۆرىكى ئاسایى هات بۆ لام، بەلام ئاسایى نەبوو... بێدەنگ لە ژوورەكەدا وه‌ستاو گووتى «دەزانم نەغەدەى كچى دكتۆر جەلال لە كوێیە... شوێنەكەیم دۆزیوته‌وه». من سەرسام لە جیگای خۆم پەقبووم و ماوه‌یه‌ك هیچم بۆ نەگووترا، دوای ئەوهى تەقێكى گەورەم قووتدا، بە دەنگێكى خنكاو گووتم «ئى... دەتەوێت چى بكەیت؟». بە غەمگینییه‌وه گووتى «نازانم». ئیستىكێكرد و بە بۆشناخى هەمیشەى خۆیه‌وه سەیرىكى سەقفەكەى كرد و گووتى «سەرەتا دەمەوێت ببینم». من تەنیا سەیرمكرد و هیچم نەگووت. بە غەمگینییه‌كى زۆره‌وه كە لەگەڵ ناویانگیدا وەك جەلادىك نەدەگونجا

دانیشت و گووتی «کاک وەفا، خۆشەویستی مانای نییە، وانییە، مروۆفی زەعیف خۆشەویستی دەکات. بەلام من دەزانم... دەزانم من خولیای دوو شتم لە سەردایە. یەکەم هەست نەکەم لە نزار لاوازترم، دووهم دەمەویت لە نەینییەکی گەورە تێبگەم، دەمەویت لە نەینییەکی گەورە تێبگەم». نەخویندەوار و دڕندەیهکی وەک لیفیتانت چی لە ژنە شاعیرەیهکی وەک نەغەدە دەویست؟ نەمەزانسی. لە مێژوودا هەندیک سەردەم دێتە پیشی، تێیدا خویندەواران دەکەونە ناو لابوریککی گەورەو کە نەخویندەواران دروستیانکردو. گەژەکان دەبن بە ئوستادی داناکان و پیاوکوژان بە داوهری دادپەرەران، لە مێژە ولاتی ئێمەش پێیناوتە ئەو سەردەمەو. ئەوسا بە لیفیتانت گوت «گەر خۆشت ناویت و حەزت لی نەکردو، واز لەو ژنە بهێنە... دەستی دەستی زۆر پێکراو، من دلم بۆی دەسووتیت». گووتی «دەزانم، بەلام کە ی ئەو گرنگە... کە ی ئەو گرنگە».

لیفیتانت بۆ ئەوێ شوینی نەغەدە ماردینی بدۆزیتەو، چووبوو بێج و بناوانی کتیبەکە، چۆن هاوتەدەرێ، کێ چاپیکردو، لە کوێ چاپکراو، چەند دانە ی چاپکراو. دوو شاعیر لەوانە ی زۆر لە لیفیتانت دەرسان و بە دەستی ئەشکەنجەیان دیبوو، ئەوان سۆراغی ورد و درشتیان بۆ کردبوو. هەر دووکیان دوو میوانی بەردەوامی «میکۆ» چاپخانە ی شاعیران بوون، کە زۆرجار لیفیتانت هەر بۆ ترساندن و بێزارکردنی هەواداران ی شیعر دەچوو بۆ ئەوێ. هەر وەخت کە ئەو دەچوو ژوورێ، شاعیرەکان هەموو دەستیان بە پیالە ی چاکەرە پەقدەبوو، دەنگیان دەگۆرا و زمانیان لە دەمیاندا وشک دەبوو. زۆر پۆژ هیچی نەدەکرد، هەندیک پۆژیش یەکیکی هەڵدەبژارد و دەکەوتە ئازاردانی. بەو هەدا شاعیران هەموو لێیدەترسان، خەلکیکی زۆریان تێدابوو بیانەویت ملهوپ ی نیشانبدەن، بەتایبەت شاری ئێمە ئەو دەم بووبوو بە پایتەختی شاعیرانی ملهوپ. ئەوان هەوالسی ئەوەیان پێگەیاندا کە کەسێک بە ناوی هۆشەنگی بولبولیارەو لە پشت

چاپکردنی دیوانه‌کە ی خانمەوێه . سەرەتا ناوێکە هیچ شتیکی تایبەتی
بیر لیفیتانت نەخستەو، بەلام دواى سۆراغ و پشکنین رایەلى دێرینی
نیوان من و بولبولیاری ھاتەو یاد .

لە ژوورەکەمدا بێدەنگ جگەرەى دەکێشا، قاچە زۆر درێژەکانى بۆ
پێشەو ھاوێشبوو، لەشى ھاوێکی تایبەتى ھەبوو، ھەمیشە وەک
کەسێک دەھاتە پێشچاوم لە نێو ھاوێ دواى بارانەو ھاتیبێت ...
کەسێک مالى راستەقینەى لە ناو تەمدا بێت و بچیت بۆ ھەر کوێیەک
دواجار جگە لە تەم ھىچى تر لەگەڵ خۆیدا نەبات . بە ھىمنى گووتى
«ھۆشەنگى بولبولیار، دۆستەکەى تۆ، ئەو شاردرۆتییەو . چەندین سالا
ئەو شاردرۆتییەو» . کە ناوی بولبولیاری ھینا دلى من پاجلەکى .
وہستام و لە دلى خۆمدا گووتم چ دەردمە ، ھەر ناوی ئەم کەسە
دەبیستم دلم دادەچلەکێت، چ دەردمە و بۆ وا ناخە دەلەرزیت، ئەم کورە
چى ھەبە کە واھەستدەکەم دەبیت بیپاریزم . بئویستى خۆم چوومە
بەردەمى و پێمگووت «وہعدەم بەرئ لیفیتانت کە ئازارى بولبولیار
نەدەیت . وہعدەم بەرئ، چونکە کورپکی بیوہ» . دەزمانى من یەکیکم
لەو کەسە زۆر کەمانەى لیفیتانت ریزیان لێدەگرێت . گووتى «بە راستى
پێمبلى، بولبولیار چیتە؟» . گووتم «ھىچم نییە، بە ئەستەم دەیناسم،
بەلام لە بەر شتیکی تایبەتى خۆم سەلامەتى ئەوم بەلاوہ گرنگە . بە
راستىمە لیفیتانت ... ھەتا خەلکانێک لە شۆرشدا ویستیان بیکوژن،
من نەمھێشت، شتیکی تایبەتى خۆمە» . بەقسەکاندا دیاریوو ئەو
گەنجەم زۆر بۆ گرنگە . مژیکى قوولى لە جگەرەکەى دا، لەگەڵ ئەوێ
کە ترسناکترین پیاوی شاربوو، لە پشت دوکەلى جگەرەکەوہ لاواز و
تیکشکاو دەرەکەوت . گووتى «وہفا تۆ برادەرى منیت، پێیبلى ئەمجارە
نەبشاریتەوہ . چونکە دەیکوژم» . من توند دەستیم گرت و گووتم «نا
ناتوانم پێیبلىم، چونکە نازانم بەقسەمدەکات یاخود نا . چەندە رقى

له تۆيه، نه وندهش پقى له منه، به لام نابيت بيكوژيت... به هيچ بيانويهك و بۆ هيچ هۆيك نابيت بيكوژيت، گهر بيباريژيت، بزانه نه وه بۆ من دهكەيت، له وانه يه بتوانم پۆژيگ چاكەت بدهمه وه».

ليفيتانت هيچ تينه گەشت، بهس دآنيا بووم تا بتوانيت به قسه مدهكات. هه ستمه كرد ليفيتانت هیدی هیدی وهك هاورپيه كي كۆنى خۆى سه يرمدهكات، وهك يه كيگ كه له كاتى تهنگانه دا دووجار به پاستى كۆمه كم پيكرده، له وهش بترازيت، پياويكى تابلتي ته نها بوو، دهويست يه كيگ هه بيت وهك هاورپي سه يريكات.

نۆواره يهك، وهك كه سيكي ناسايى خۆى كرد بوو به و ماله دا كه خانمى ماردىنى خۆى تيدا دهشارده وه. هه موو زانباريه كي هه بوو، بيپرس چووبوه نه و ژوروى نه غه ده ماردىنى تيدا دهخهوت و دهخوارد و دهخوينده وه... خانم پيشتر ليفيتانتى له نزكه وه نه ديوو، به لام نه و بيباكييه قووله ناوناخى واكرد نه ترسيت، هه تا به شتيك له هيمنييه وه كه ليفيتانتى سه رسامكرد، داوه تى دانيشتنى كرد. به لام نه و خۆى پينا ساند و گووتى بهر له هه لهاتنى تۆ بۆ چيا، هيزيكي من موسته فا شوكاكي ميژدى تۆى گرتوه، من فه رمانى نه شكه نجه داني نه وم دهركرده، من ته سليم به نه منه عه ره به كانم كردوه... هه مووش له سزاي نه وه دا كه به هۆى بيباكي نه وه وه تۆ عاشقى كه سيكي جانه وه رى وهك نزار بوويت.

نه غه ده سه ره تا كه ميگ په شوكا بوو، به لام هه ر زوو خۆى كۆكرد بووه و گه را بووه وه دۆخى سروشتى خۆى.

نه و وهك زۆربه ي ژنان حه زى نه ده كرد گوپى له ناوى نه و پياوانه بيت كه ده بن به رابوردوو، دهكه ونه په راويژه وه، به ده گمه ن نه بيت

دکتوری به‌خه‌یالدا نه‌ده‌هات، ده‌یزانی به‌هۆی نه‌مه‌وه نه‌شکه‌نجه‌ی زۆری بینیه‌وه، خه‌لک زۆر سوکایه‌تییان پێک‌دوه، ئیستاش له‌ جه‌نگ نیوه‌ شیت گه‌راوه‌ته‌وه و هیچی له‌و پیاوه‌ پوخۆشه‌ی جازان ناچیت. به‌لام بیرى لێ نه‌ده‌کرده‌وه، به‌ گوناھى خۆیشی نه‌ده‌زانی، هه‌تا نه‌گه‌ر به‌ گوناھى خۆیشی بزانیایه‌، هه‌ستى نه‌ده‌کرد بتوانیت هیچ بکات، یان نه‌رکیتى غه‌م بخوات. پێیوابوو نه‌وه‌ی پێیده‌گووتریت گوناھ به‌شیکه‌ له‌ ژيان خۆی، له‌ ده‌ره‌وه‌ی ئیراده‌ی گوناھ‌باروه‌ هه‌لده‌قولیت، شتیکه‌ وه‌ک نه‌خۆشى، وه‌ک په‌تا که‌ که‌سیک ده‌یگریت و که‌سیکی دیکه‌ تووشی نابیت. گوناھ شتیک نییه‌ گوناھ‌بار هه‌لیبژیریت، به‌لکو نه‌و گوناھ‌بار هه‌لده‌بژیریت. هه‌موو گوناھ‌یک بۆ خاوه‌نیک ده‌گه‌ریت، وه‌ک بالنده‌یه‌ک چۆن له‌ به‌رزاییه‌کی دووره‌وه‌ داده‌نه‌ویت و به‌ پیکه‌وت له‌ سه‌ر دره‌ختیک ده‌نیشیته‌وه، گوناھ‌یش وه‌هایه‌... ده‌توانم بلێم، نه‌غه‌ده‌ به‌ جۆریک له‌ جۆره‌کان باوه‌ری به‌ بوونی گوناھ‌بار نه‌بوو، به‌لکو ته‌نیا باوه‌ری به‌ بوونی نه‌وانه‌ هه‌بوو که‌ گوناھ هه‌لیانده‌بژیریت، بۆ نه‌وه‌ی هه‌لیگرن و بیگرنه‌ نه‌ستۆ.

لیفیتانت یه‌که‌مجار بۆ نه‌وه‌ی سه‌رنجی خانم پابکیشیت و ته‌نیا وه‌ک نێریکی زیر و ئیسک قورس ده‌رنه‌که‌ویت، به‌ عه‌قڵی نه‌و پیاوانه‌ قسه‌ی له‌ گه‌ل کرد که‌ ئافه‌رت وه‌ک قوربانییه‌کی نه‌به‌دی وێناده‌که‌ن، په‌لاماری نه‌و پیاوانه‌ی دا که‌ به‌ ژيانى نه‌غه‌ده‌دا پابوردوون، به‌ گه‌مزه‌ و لاواز وه‌سفیکردن. نه‌غه‌ده‌ به‌ بیتاکی که‌سیکه‌وه‌ که‌ شته‌کان وه‌ک یه‌کن لای، گووتی «هه‌ر پیاوه‌ و بۆ ژنیکی تایبه‌تى باشه‌، هیچیان نه‌و که‌سه‌ نه‌بوون به‌ که‌لکی من بێن. واده‌زانم خودا ژن و پیاوی به‌ جۆریک تیکه‌لک‌دوه‌ که‌ که‌سمان ناتوانین نه‌و که‌سه‌ بدۆزینه‌وه‌ که‌ ده‌مانه‌ویت. په‌نگه‌ نه‌و پیاوه‌ی بۆ من ده‌بیت ئیستا له‌ جیگایه‌کی تر، له‌ دارستانه‌کانی نه‌مه‌زۆن، یان له‌ قه‌راغ ئاوێک له‌ چین یان له‌ ژێر دره‌ختیکدا له‌ نه‌مریکا دانیشتبیت.. کێ چوزانیت؟». لیفیتانت بێنه‌وه‌ی پێیکه‌نیت، به‌

مۆنى و گرزييه‌كه‌ى خۆيه‌وه، گووتى «له‌وانه‌شه‌ من بىم و نىستا له‌
 به‌رده‌متدا وه‌ستابم». نه‌غه‌ده‌ پاش كه‌مىك قسه‌كردن، گووتى «ليفيتانت
 گهر ده‌ته‌ويّت بىمگريت، بىمگهر، گهر ناشته‌ويّت بىمگري بپۆ و مه‌يه‌روه‌». .
 بۆ يه‌كه‌مجار ليفيتانت له‌ ژياندا وه‌ك پياويكى جه‌نتل، وه‌ك كه‌سىك كه‌
 هه‌ولده‌دات كولتورويكى تر فيزيبييت و خۆى له‌ هه‌ندىك په‌قى و دزيوى
 نىترانه‌ پاكبكاتوه‌، به‌ ئه‌سپايى سه‌رىكى بچوكى دانه‌واند و گووتى «نه‌غه‌ده‌
 خان، من ماوه‌يه‌كى زۆر دريژه‌ به‌دواتدا ده‌گه‌رپىم. يه‌ك شتم مه‌به‌سته‌،
 بتناسم. نىستا ته‌نيا ئه‌وه‌ نيازمه‌ و هيجى ترم ناويّت». ده‌بيّت بلپم له‌و
 چه‌ند ساله‌دا كه‌ من، دوور و نزىك چاوه‌ديرى ليفيتانتىم ده‌كرد، زانىارىم
 له‌ سه‌ر كۆده‌كردوه‌، شتىكم له‌ سه‌ر نه‌بيستبوو په‌يوه‌ندى به‌ ئافره‌ته‌وه‌
 هه‌بيّت، واده‌رده‌كه‌وت وه‌ك ئه‌وه‌ى ژنان به‌شىك نه‌بن له‌ خولياكانى، ئه‌و
 هه‌موو نامه‌ دلداريه‌ش كه‌ زه‌وتيده‌كرد و ده‌خويندنه‌وه‌، هيج كات زۆر
 سوودى خراپى لى نه‌ده‌بينىن. هه‌ندىك پياو هه‌ن به‌رامبه‌ر دونيا باشن،
 به‌لام به‌رامبه‌ر ژن به‌دجنستري مه‌خلوقن، هه‌ندىكى ديش هه‌ن بۆ دونيا
 درپندن، به‌لام به‌رامبه‌ر ژن بوونه‌وه‌رى به‌پرز و يقاردارن. ليفيتانت له‌
 جوۆرى دووم بوو. كه‌ به‌ خانمى ماردىنى گوت ده‌مه‌ويّت بتناسم، من
 باوه‌رم پىكرد، دلنيابووم ده‌يه‌ويّت چۆن هه‌موو قوربانىيه‌ نىره‌كانى خۆى
 بناسيّت، هه‌مانشيوه‌ش ده‌يه‌ويّت له‌ ماردىنى نزىك بپيته‌وه‌... هه‌ر له‌يه‌كه‌م
 بينينه‌وه‌، جوانى ته‌لىسماوى خانم، خستيه‌ دوودلپيه‌كى قووله‌وه‌، ئه‌و
 له‌و ژنانه‌بوو كه‌ چه‌زىكى نه‌يىنى له‌ پياوا ده‌پويىن تا بگه‌رپن و ناخيان
 بپشكنن. ئه‌و ماوه‌ زۆر دريژه‌ش كه‌ به‌ته‌نها له‌و ماله‌دا و له‌ ته‌ك ئه‌و
 ژنه‌ بيده‌نگه‌دا ده‌ژيا، هپنده‌ى تر ئالۆز و ته‌ماويى كردبوو، شتىك له‌
 سيبه‌رى په‌ش، كه‌ سيبه‌رى سه‌نگىنى ژووره‌كان بوو، سيبه‌رى ژيان بوو
 كاتىك له‌ ويستگه‌يه‌كدا به‌ دريژى ده‌وه‌ستيت، سيبه‌رى وجود بوو كاتىك
 تيشكى خۆى ده‌كشيپيته‌وه‌، به‌ پوونى له‌ سه‌ر سيماى بوو، ئه‌وه‌ جوۆره

سیحریکی پیته‌خشیبوو، له سیحری ماتی ده‌ریا و له نه‌فسونی بیته‌نگی ژیر ناو ده‌چوو، نه‌فسونیککی قوولّ که هیچ که‌س نازانیت به دروستی له کویدا ته‌واوده‌بیّت. لیقیتانت هه‌ستیکرد چاوانی ئەم ژنه، نه‌پنیه‌کیان تیدایه قوولتر و نه‌گیراوتر له هه‌موو ئەو نه‌پنیه به‌چوک و ناچیزانه‌ی به دریزایی ژیا‌نی له ناخی پیاوه دیله‌کانی ئیره ده‌ریه‌ناوه، ئەو نه‌پنیه ساده و پوونشین و بی‌ه‌گانه‌ی هه‌ندێجار چه‌ند زله‌یه‌ک به‌سه بو ئەوه‌ی ئاشکرا‌بن و خویان ده‌ریخه‌ن، به‌س هیچ هیزیک نییه بتوانیت، نه‌پنی چاوی ئەم ژنه له به‌وه‌را ده‌ریه‌پنیت. لیقیتانت که لای خانم هاته‌ده‌ری، بیریکرده‌وه که ئەو ده‌توانیت نه‌پنی پیاوان به لیدان و سزا و زۆر له زار و دل‌یان ده‌ریه‌پنیت، به‌لام نه‌پنی ئافره‌تان له جیگایه‌کی قوولتر و نادیارتردایه، نه‌پنی ئافره‌تان له شوپنیککی زۆر عاسیتردایه، له جیگایه‌کدایه که ئەو نازانیت کویتیه. هه‌ستیکرد له ده‌نگی نه‌غه‌ده‌دا، له‌قسه‌یدا هه‌میشه و هه‌میشه شتیکی نه‌درکاو ده‌مینته‌وه که به‌و ناگیریت. ئەو خۆی به یه‌که‌م راوکه‌ری نه‌پنیه‌کانی ناو دلّ و خه‌یالی ئینسان ده‌زانی، به‌لام ئەوه سه‌رسامیده‌کرد که مروفه‌کان که‌مجار نه‌پنی قوولیان هه‌یه، که‌مجار نه‌پنی زۆر گرنگیان هه‌یه ... ئەو چه‌ندین سالّ بوو ئازاری خه‌لکی ده‌دا، ئیستا گه‌شتمبووه ئەو به‌وايه‌ی که گه‌وره‌ترین نه‌پنی ئینسان شتیکه هه‌میشه له خۆشی په‌نه‌انه، زۆرجار له کاتی لیداندا، ئینسانه‌کانی ده‌بینی شتیک له ناخی خویاندا ده‌دۆزنه‌وه که به‌ره‌می ئەو ساته‌یه، له دۆزینه‌وه‌ی ئەو چرکه‌یه‌یه، گونا‌هیککی نه‌پنیه که نه‌یانکردوه، به‌لام قوولّ له ده‌رونیاندا ده‌ژی ... ئیستا دل‌نیا‌بوو نه‌غه‌ده‌ش نه‌پنیه‌کی تایبه‌تی هه‌یه، نه‌پنیه‌کی بێ‌ناو، نه‌پنیه‌ک که په‌نگه شتیکی دیاریکراو نه‌بیّت، به‌لکو وه‌ک ماکی نه‌خۆشیه‌کی ترسناک وایه، که له‌وانه‌یه بپیته دهرد و بيمارۆکیه‌کی قوولّ و له‌وانه‌شه نه‌بیّت ... نه‌پنیه‌که نه ئەم ده‌یزانیت و نه نه‌غه‌ده، به‌لام هه‌ردووکیان ده‌زانن هه‌یه و لی‌ره‌یه و ده‌توانیت بپین و ترسناک و کوشنده‌ش

بیت. ههستیگرد بۆ ئهوهی بتوانیت له م ژنه تیپگات دهبیت له نزیکه وه لهگهڵیدا بژی و سهیریپگات. هه مو ژیان لهگهڵیدا بیت... رهنگه نهینیی هه ره گه وهی خودی ئه و پێگایه بیت که پێیدا ده پوات، ئه و ژیا نه بیت که تیا ده ژی. نهینیی ژۆرجار پارێک نییه که له دلندا، به لکو ته وای ئه و پێگایه یه که له نێوان له دایکبوون و مردندا پیاده پۆیت. لیفیتانت ئه و پۆژه که هات بۆ لام ژۆر باسی مه رموزیه ت و ئالۆزی نه غه ده خانی کرد، من پوو به پوو پیمگوت «جه نابی لیفیتانت، هه ندیک نهینیی بۆ ئه وه یه ته نیا ته ماشایانکه یه ت، هه ندیک نهینیی نابنه مولکی تو، نابنه مولکی که س. هه تاهه تابه مولکی ئه و که سه خۆیه تی که له ناویدا سه ره لده دات، تو ده توانیت ببینی، به لام ناتوانیت تیپگه یه ت، بیگریه ت، ناوی بنییت و ئاشکرایه که یه ت». هه ستمده کرد خۆی ئه و راستیه له من باشر ده زانیته ت، به لام که به وجۆره پوونه له زاری منه وه بیستی، رهنگی رهش داگه پا و ژیر چه ناگه و به ره گه رووی به جۆریکی سه یر شین بوونه وه... هه ستمکرد تا نه وساته لیفیتانت به رامبه ره شتیک هه سته به غوریه ت کردبیت، به هیز تیکیشکاندوه، به لام نه مجاره ناتوانیت، دلنیا به هیه هیزیک له و هیزانه ی هه یه تی له توانایدا نییه غوریه تی خۆی له م خانمه بشکینیت. ئیدی تیگه یستم لیفیتانت ناتوانیت له کاریگه ری نهینیی ماردینی ده ربازبیت. ماردینی بۆ ئه و هیزیکی نادیاربوو، که سیک بوو وه ک نزار هه سته یکی گه وه ی لاوازیوونی تیدا ده خولقاند، به لام وه ک نزار نوینه ری لایه نه نیرینه و ترسناکه ی جیهان نه بوو تا بیه ویت تیکی بشکینیت، به لکو نوینه ری جۆریکی تری نهینیه کان بوو، که ته نیا ده توانیت له نزیکیه وه بیت و لیپرامبیت. دوکانداره که ی هاوپی، ئه و پیره ی جارجار هه ندیک حیکمه تی لێوه ده گرت، پێیگوتبوو هه ندیک دوژمن هه یه، ته نیا به خۆشه یستی ده توانیت بیانبه زینیت. لیفیتانت له به رده م نه غه ده دا، به ره سنوره کانی هیزی خۆی وه ک جه لادیک که وت. به شی ئه وه زیره ک بوو بزانیته ئه و

سنوورانه سنوورى پاسته قىنەي ھەر مۇۋەپپەقىيەت بىلەن ئاسىن و پۇچۇندا
 دۈر بۇ ئىۋى ناخى ئىۋانى دى بىرۋات. كە دۈرەم جار چۈرۈۋە بۇ لاي خانم
 ئارەزۋىيەكى ترسناكى ھەبۈۋ داگىرىبكات، ھەتا ھەستىكىر كە ئارەزۋىيەكى
 نەئىنى پالى پىۋەدەنەت ئازارى بدات، بەلام دىنباۋو نەئىنى ئەم زىنە
 شىتېكە بە ئازاردان ئەستۈرتر و داخراوتر دەرەكەۋىت، قوۋلتر دەچىتە
 بىنەۋە و بەدتر پوۋ لە تارىكى دەكات. بىرىكردهۋە كە لەۋانەيە گەمژەيى
 شىرخان لەۋەدا بوۋىت كە وىستۈيتى بە زۆر تەلىسىمى بشكىنەت، ئەم
 خۇي گرت و بە ھەمان وىقارى كۆنەۋە، بەرامبەرى دانىشت و گوۋتى كە
 ئەۋ دەتۋانەت بىپارىزىت، چىتر پىۋىستى بەۋە نىيە خۇي بشارىتەۋە، ئەۋ
 شىتېكى تايىبەتى لاي دەۋلەتەۋە لە سەر نىيە. نەغەدە گەرچى دىنباۋو
 لىقېتانت ھەمۋ شىتېكى بە وردى لە سەر دەزانەت، پىيگۈۋت كە ئەۋ
 بەتەنھا خۇي لە دەۋلەت نەشاردۋتەۋە، خۇي لە شۇرشىش وندەكات و
 دەخۋانەت كەس لەۋانىش جىگاي پى نەزانن. گەر دەيەۋىت چاكەيەكىشى
 لە گەل بكات، تەنبا داۋاي ئەۋەيە ئاگادارى ھۈشەنگى بولبوليار بىت و
 خراپەيەكى بەرامبەر نەكات، چونكە چەندىن سالە ئەۋ پاراستۈيتى و تاكە
 فرىشتەيەكى پاستە قىنەشە لە شارەكەدا. ناخۇ بەپاست خانم، گوزارەي
 تاكە فرىشتەي بەكارھىناۋە؟ نازانم. بەلام مەن زۆر دەرەنگ ھەندىك زانىاريم
 دەربارەي ئەۋ دانىشتن و گەتۈگۈيانە ۋەرگرت و ئەۋ پستەيەش پەپپىۋە
 ناۋ قسەكانەۋە، ئىدى چەندى پاستە و چەندى دىۋ بەلگەيەكى پاستە قىنەم
 لە بەردەستدا نىيە. ھەستدەكەم ھەر لە سەرەتاۋە دەرەكەۋىتى ئەم جەلادە
 جوانە لە ژيانى نەغەدەدا مانايەكى تايىبەتى ھەبۈۋە... ھەست ناكەم خانم
 لە ھىچ يەك لە ساتەۋەختەكانى ھاتن و پۇيشتى لىقېتانتدا ھەستى بەترس
 يان نارەھەتى كىرەبىت، پىدەچىت بەرامبەر دەرەكەۋىتن و نىۋونەكانى بىياك
 بوۋىت. پىدەچىت جوانى لىقېتانت ئەفسۈنى لىكرەبىت، بەلام سالانىك
 دواتر خانم خۇي پىيگۈتم «سەرەتا تەنبا ۋەك تارمايىك دەھاتە بەرچاۋم

که خه‌یال و خولیا و ته‌نهایی دروستیکردبیت». پیاویک بوو له‌و پیاوه جوان و ترسناک و بتره‌حمانه‌ی ته‌نیا ژنانی شاعیر ده‌توانن تییان‌بگه‌ن. پیده‌چیت ماوه‌یه‌ک وه‌ها بووبیت، لیفیتانت روژانه سه‌ری خانمی دابیت، له‌و ژووره تاریکه‌دا چی له‌ نیتوان لیفیتانت و ماردینیدا پوویداوه؟ نازانم. سالانیکی دریز هه‌ولئیه‌مه‌دا تیبگه‌م که ده‌بیت نه‌و دوو بوونه‌وه‌ره سه‌یره، نه‌و پیاوه جه‌لاده و نه‌و ژنه شاعیره بیباکه باسی چییان کردبیت؟ به‌لام شتیکی نه‌وتۆم ده‌ست نه‌که‌وت. خانمی ماردینی جاریک پییگوتم «جه‌نگیز نه‌وه‌نده دواي نه‌و شتانه مه‌که‌وه، شتیکی گرنگ پووی نه‌داوه له‌ نیتوانماندا... ته‌نیا نه‌و کاره‌مان ده‌کرد که ته‌نیا نیشی باشه ژن و پیاو بتوانن پیکه‌وه بیکه‌ن، دواتر هه‌ندیک قسه‌ی گشتیمان ده‌کرد. بزانه ژن و پیاو دوو مه‌خلوقن هیچکات ناتوانن به‌ باشی پیکه‌وه قسه‌بکه‌ن.. هیچکات». دواي ماوه‌یه‌ک زانیم که نه‌غه‌ده ماردینی سکی به‌ مندالیکی لیفیتانت پره.

فرشته‌یه‌کی قر

نه‌غه‌ده ماردینی و نه‌و خانم‌ی که له‌گه‌لیدا ده‌ژیا، هه‌موو شتیکیان له‌ هۆشه‌نگی بولبولیار شارده‌وه.

تا خانم سکی ته‌واو به‌رزنه‌بووه‌وه، به‌ جوړیک ئیدی نه‌ده‌کرا له‌ چاوی که‌س بیشارنه‌وه، هۆشه‌نگی به‌سته‌زمان و بیخه‌به‌ر هیچی نه‌بیست. چیروکه‌که زۆر سه‌رسام و توپه‌یکرد. ده‌بیت بزانه بولبولیار له‌گه‌ل هه‌موو قوولئیه‌ی و هیمنی خویدا، ساتی هه‌بوو به‌ چه‌شنیک مووی هه‌لده‌ستا و ده‌ماری نه‌ستورده‌بوو که مه‌پرسن، به‌لام نه‌وجۆره ساتانه‌ی گه‌لێک ناوازه و ده‌گه‌من بوون. پۆژیک نه‌غه‌ده به‌رامبه‌ری دانیش و چیروکی

پەيوەندى نەينى خۆى و ليفيتانتى بۆ ئاشكراركد. ئەو خۆى نەگرت و
 ۋەك كەسىك ئاگر لە مالى بەربوويت، بىئۆقرە و بە ھاوار گوتى كارى
 ۋا درۆيە و تۆ دەتەۋىت فرىوم بەدەيت. بە لام دواجار كاتىك دلتىابوو
 ھەموو شتىك پاستە و مندالىكى پەشمارا «ئەۋكات ھىدى ھىدى لە
 شاردا ليفيتانتىيان بەۋجۆرە ناودەنا» لە سكى نەغەدە داپە، ۋەك لە
 بىمانايى ئەم دونيايە تىنەگات و ھەموو شت لە دەۋرى پوخابن، پىيگوت
 «تۆ خانم، پىمبلى چ شاعىرە يەكيت... بە ھەر شتىك كە باۋەرت
 پىيەتى سۈيىندم بۆ بخۆ و تىمبگەينە، چۆن شاعىرە يەكى ۋەك تۆ لەگەل
 جەلدىكى ۋە ھادا دەخەيت، چۆن ۋە ھا بىباك مندالىكى ئەو لە زگندا
 ھەلدەگريت، چۆن ئادەمىيەكى ۋە ھا دپندە ماجدەكەيت و بىباكىش شىعر
 دەنوسىت... تىمبگەينە؟».

نەغەدە ھىچى نەگوت جگە لە ۋەى بە ساردىيە ۋە بلىت كە دەيەۋىت
 شور بە ليفيتانت بكات و ھىچ كەسىك جگە لە ۋ بۆى نىيە برپار لە
 چارەنوسى خۆى و مندالەكەى بدات، تەنبا شتىكىش لە ۋى دەۋىت،
 برۋات و جارىكى تر دكتور شوكاك بدۆزىتە ۋە تكاى لىبكات بىت و
 بە پەسمى تەلاقى بدات.

فىكرەى شووكردن، بىرۆكە يەكى شىتەنەى ليفيتانت خۆى بوو.
 ئىۋارە يەك ھاتە لاي مەن و بە دەنگىكى جىدى و بە چاۋىكە ۋە يەقىنى
 لىدەبارى، گوتى «دەمەۋىت نەغەدە ماردىنى بەينم... گەر برپار بىت
 ھەموو پىاۋىك ئن بەينىت. مەن دەمەۋىت ئەو ئنم بىت». كە ۋى
 گوت دەمۇدەست خىيال مەنى بىردەۋە پىسامان، بۆ پۆژىك مەن و ئەو
 پىكە ۋە چوۋىن بۆ بىنىنى ئوۋرى ئەشكەنجەدان، لە پىگا بە مەنى گوت
 «ھەركات دەستمان بە سەر جەستەى كەسىكدا گرت، دەرەنگ يان زوۋ
 دەتوانىن دەست بە سەر پۆچىشىدا بگرىن». مەن ۋەك بروسكە يەك
 لىمبەدات خەرىك بوو بگەوم، ھەستەمكرد ھەمىشە سوۋرى سالاھەكان لە

جیگاهیه‌کی نادیاردا یه‌کده‌گریته‌وه و زه‌مه‌ن ئیجگار بی مه‌نتیق نییه وهک یه‌که‌مجار دیاره و دهرده‌که‌وئیت. من ده‌موده‌ست ئه‌م په‌یوه‌ندییه نه‌غه‌ده‌م له‌گه‌ل لیفتانتدا وهک شیئی هاته به‌رچاو. دلنیا‌بووم که‌سیان ئه‌وی دی خو‌ش ناوئیت، له‌پاستیدا دوودل بووم له‌وه‌ی که‌که‌سیان هه‌ر له‌بنه‌په‌تدا توانای خو‌شه‌ویستی هه‌بیئت... به‌لام به‌سه‌ریکی دی بپیری هاوسه‌رگرییه‌که‌م بۆ ئه‌و یه‌قینه‌ قوول گپ‌رایه‌وه که‌هه‌ردووکیان ده‌زانی تا مردن ناتوانن عاشق بن. من ده‌مزانی ته‌نیا ئه‌و ژن و می‌ردانه‌ ده‌توانن ژیا‌نیکی هیمن و بیکی‌شه‌ ببه‌نه‌سه‌ر که‌ده‌می‌ک په‌یمانی هاوسه‌رگری وازده‌که‌ن، دلنیا‌ن توانای خو‌شه‌ویستیان بۆ ئه‌به‌د تیدا مردوه. خیزانه‌ هیمن و بی‌سره‌که‌ و چرکه‌کان، ئه‌و خیزانانه‌ن که‌عاشقیان تیدا نییه. ده‌لین له‌یه‌کی له‌جاره‌کاندا خانم به‌لیفتانتی گووتووه «عومه‌ر ده‌بیئت بزانیته که‌من خو‌شم ناوئیت، ته‌نیا مه‌رجی‌شم بۆ ئه‌م هاوسه‌رگرییه‌ ئه‌وه‌یه، که‌هیچ کات داوای خو‌شه‌ویستم لئ نه‌که‌یت... من نه‌زی‌رم ده‌وئیت، نه‌زه‌وی و نه‌مال، نه‌هیچ شتی‌ک، یه‌ک شت که‌ده‌بیئت قه‌بوولی بکه‌یت ئه‌وه‌یه که‌هه‌رگیز لیم نه‌پرسی تۆم خو‌شده‌وئیت یاخود نا». ده‌لین لیفتانت بیته‌وه‌ی ئه‌و مه‌رجه‌ به‌قورس وه‌ریگریته، ده‌ستی خستوته سه‌ر ده‌ستی نه‌غه‌ده‌ و گووتووئیتی «بۆ ئه‌وه‌ی ژن و می‌ردی‌کی باش بین، پتووستیمان به‌خو‌شه‌ویستی نییه، به‌لکو پتووستیمان به‌دوو دلی ره‌ق هه‌یه». نه‌غه‌ده‌ پێشتر له‌گه‌ل دکتوردا ژیا‌نی هاوسه‌رگریی و پۆژه پڕ له‌وه‌پزییه‌کانی ژن و می‌ردایه‌تی تاقیکردبووه‌وه، ئه‌و هاوسه‌رگرییه‌ی که‌ده‌بیئت هه‌ردوو ته‌ره‌ف خو‌یا‌ن عاشق ده‌ریخه‌ن، خو‌یا‌ن وه‌ک ژن و می‌ردی‌کی به‌ختیار نیشان‌بده‌ن، ئه‌و ژیا‌نه‌ی که‌نمایشی‌کی به‌رده‌وامه، ژن تیی‌دا ئه‌که‌ته‌ره و پیاو تیی‌دا ئه‌که‌ته‌ریکی به‌دتر. له‌گه‌ل نزاریشدا ئه‌و پیاوانه‌ی تاقیکردبووه‌وه که‌ته‌نیا حه‌زه‌که‌ن ئافه‌ره‌ت گه‌وره‌یی خو‌یا‌ن و جوانی خو‌یا‌ن بۆ ده‌ریخاته‌وه، نزار نمونه‌ی ئه‌و کوپانه‌ بوو که‌ته‌نیا

دەيانەوېت ئازايى و جوانى و ئازادى خۇيان بۇين، ئەوانەي ئن تەنيا
 ئاوينەيەكە لەلايان لەبەريدا دەووستن و سەيرى خۇيان دەكەن... بەلام
 بۇ ئەم گرنگ نەبوو نزار چيىبە، دەستى نزار بۇ ئەو دەستى ئەو
 مندالە نەسرەوتە بوو كە دەرگاي قەفەز لە بالئەدەيەكى ديلەكاتهو،
 ھەلبەت بۇ بالئەدەكە گرنگ نىيە، ئەو دەستە كى بوو و بە چ نيازىك
 دەرگاي قەفەزەكەى كرەوتەو، گرنگ ئەو بوو بفرېت، ھەتا گەر دۇنيای
 دەرەوہى قەفەزىش ھەمووى داو و تەپكە و مردن بېت. لەگەل شىخ
 جافەرانىشدا ئەو پياوانەى ناسىبوو كە بە جۆرىكى پۇمانسى عاشق
 دەبن، بەلام ھىچ خۆشەويستىيەك پىگاي ئەوہيان لى ناگرىت دواى
 خونى خۇيان بكەون، ژنيان خۆشەوېت، بەلام ئن ناتوانىت خواستى
 سوارچاكى و ويستى بەرەلابوون و سەفەر و سەركىشيان تىدا بكورېت،
 عاشق دەبن، بەلام ھىچ كات مالى نابن، ھەمىشەش چاوەروانن چەند بۇ
 دور بېون، مەعشوقەيان ھەك شەيدايەكى ئەبەدى، ھەك كۆپىيەكى نوئى
 پىتۆلۆپە لە مال چاوەروانيانېكات. لەگەل شىرخاندا ئەو پياوہ قىزەوہ
 دپندانەشى ناسىبوو كە جگە لە جانەوہرىكى بەئالۆش ھىچى تر نين،
 ئەوانەى بە ددان و چرنوك و قەپ بە ژنەوہ دەنوسىن و بە ھەر نرخىك
 بووہ دەيانەوېت داگىرىبكەن، ھەندىجار دلىكى نەخۆشن و ھەندىجارىش
 ناوگەلىكى سامناك و بۆندار و لەشېخۆر... ئەوانە چەشنە پياويكن كە
 لەشى ئن لەلايان شوئىنى ئەتكردنى ھەموو ژيانە.

ئىستا وىقارى لىقىتانت، ھەيئەتە سەربازىيەكەى، توندىيەكەى، ئەو
 يەقىنە تارىكەى لە چاويدا بوو، لە سەر ھەموو شىتېكىشەوہ جوانىيە
 ئەفسونايىيەكەى وايانەدەكرە بىەوېت لەگەلىدا بۇى. شىتېك لە بىياكى
 قوول دەبىرد بەرەو ئەو، ھەستىدەكرە ئەويش بەرامبەر زۆر شت بىياكە.
 بەلام ئاخۆ لە پاستىدا پياويكى تەواو بىياك لە سەر زەوى ھەيە؟ نا
 زەوى ژنانى بىياكى زۆرتەرە، پياوان ھەمىشە ئامانج و نيازىكى تاييەتى و

دورترین هیه . لیفیتانت توانای بیباکی تیدا بوو، به‌لام توانای بیباکی
 په‌ها، ته‌نیا له شاعیراندا هیه ... شاعیران کاتیک له ناوه‌وه ده‌مرن .
 لیفیتانت پییگوت «ده‌ته‌نیم» له به‌رئ‌وه‌ی هیچ پښتیا کی ترم
 نییه .» . ئه‌و هه‌ستیده‌کرد به‌وه تۆله له هه‌موو دونیا ده‌کاته‌وه، تۆله
 له نزار ده‌کاته‌وه، له دکتور مسته‌فا شوکاک، له شوپش، له شیعر،
 له ته‌نهایی . ئه‌و شه‌وه‌ی هۆشه‌نگی بولبولیار چوو بۆ یانه‌ی پزیشکان
 و له‌ویوه گه‌شتی ئه‌و به‌ره‌و که‌شتی فریشته‌کان که‌وته‌پښت، تکایه‌کی
 خانمی ماردینی پښوو تا به‌ هیمنی ته‌لاقیب‌دات و له‌گه‌ل لیفیتانتدا خوی
 تووشی چه‌رمه‌سهری تازه نه‌کات . به‌لام ده‌ستی لیفیتانت له‌وه دریزتر
 بوو، بۆ کاری له‌وجوره پښویستی به‌ په‌زامه‌ندی دکتور هه‌بیئت . لیفیتانت
 له دادگا هه‌موو کاروباری ته‌لاقدانی خانمی له دکتور جیبه‌جیکرد، که
 چه‌ندین سال بوو تا ئه‌و کات به‌ هه‌لواسراوی مابوووه . لیفیتانت هه‌موو
 شتیکی به‌ پښتیا کی ناشه‌ری، به‌ کۆمه‌کی حاکمه ترسنۆکه‌کانی دادگا،
 به‌زه‌بری هه‌ندیک زله و به‌ کاری هه‌ندیک هه‌ره‌شه پښک‌خست . به‌ر له‌وه‌ی
 ته‌واو بینه ژن و می‌رد، نه‌غه‌ده وه‌ره‌قه‌یه‌کی سڼ مه‌رجی خسته پال
 عه‌قده نوسراوه‌که و به‌ لیفیتانتی مۆرکرد . سڼ مه‌رجی گرنگی لښداواکرد،
 یه‌که‌م هه‌میشه له مال‌که‌دا ژوریک کی گه‌وره و تاییه‌تی خوی هه‌بیئت، که
 هیچ کات لیفیتانت بۆی نه‌بیئت بجښته ئه‌وښ . دوهم قه‌ت پښتیا کی نوسینی
 شیعر و کۆبون‌وه‌ی له‌گه‌ل شاعیرانی دیدا لښ نه‌گریئت . سڼه‌م هه‌ر
 وه‌ختیک لیفیتانت له‌گه‌ل هه‌ر ژنیک کی ترده‌ خه‌وت پښی بلښت . لیفیتانت
 هه‌ر سڼ مه‌رجه‌کی قه‌بوول‌کرد .

من و ژور که‌سانی تر هۆی ئه‌و پښکه‌وته‌نه‌مان گڼپا‌یه‌وه بۆ ماندوویتی
 خانمی ماردینی که‌ چه‌ند سال بوو له‌و ژورده‌دا ژیانیک کی بی‌مانا ده‌ژیا .
 نا مروف چه‌نده خۆگر و بیباک بیئت، دواچار گیران و گۆشه‌گیری دریز
 واده‌که‌ن به‌ هه‌ر نرخیک بووه به‌دوای نازادیدا بگه‌ریئت . لیفیتانتیش

بەر لە ھەر شتێک ئازادی پێشکەش بە خانم دەکرد ... دەیتوانی
بیتەو دەری و بیتەرس بە شاردن بگەڕیت و ژانیکی نوێ، لە خائێکی
دیەو دەست پێکاتەو.

بەلام بولبولیار ئەوجۆرە پاشەکاری و تەفسیرە پێ قەبوڵ نەبوو.
ئەو کەم و زۆر لە پەیوەندی پیاویکی ھێزدار و ئەشکەنجەبازی وەک
لیفیتانت بە ژنیکی شاعیری وەک خانمەو، تێنەدەگەشت. شەویەک بەر
لە واژکردنی پەیمانە، بولبولیار شیتانە سویتندی بۆ نەغەدە خوارد
کە دەتوانیت پرگاریبکات، دەتوانیت لە جێگای عاسیتەدا بشاریتەو،
بینیریت بۆ ئێران، ئامادەییە ھەموو شتێکی بۆبکات، چونکە نایەوێت
شوو بە پیاویکی و دلەرق بکات ... ئەو ھەموو ئێشکەیی بە بیمانا
وەسفکرد، شتەکانی ژوورەکەیی شکاند، بە جۆریکی وەھا توپەبوو نەغەدە
چەندین جار سەرسامانە لێپرسی «ھۆشەنگ ... ھێی ... بوەستە، تۆ و
قەسەدەکەیت وەک عاشق بیت ... تۆ حەزت لێم کردووە یان چی؟ گەر
حەزت لێم کردووە بێی». بولبولیار ھەزار سویتندی بۆ خوارد کە عاشقی
نییە، کە خوێنەریکی شیعەرەکانیتی، نایەوێت شاعیرەیک ھەروا ئاسان
بپوات و لەگەڵ کەسێکدا بژی کە ھەر لە بنەوێرا نازانیت شیعەر چیبە،
دوژمنی شیعەر، پرسی لە شاعیرانە، کتێب دەسووتینیت، نامەیی دلەداری
داگیردەکات، بە پۆستالەو دەچیتە سەر سەری خەلک، فریشتەییەکی
وەک مستەفا شوکاکی ئەشکەنجەداو، بە پارە خەلک دەگریت و بە پارە
ئازادیانەدەکات. ئینجا گووتی «دەبیت لە ھاوسەرگیری تۆ و ئەودا چی
مندالێک لەدایک بیت، تەنیا بە عەقل بیرێ لێکەرەو، چۆن مندالێ
دزیک و ئەشکەنجەچیبە و گوناھاریک لە زگندە ھەڵدەگریت ... چۆن؟
بە عەقل بیرێ لێکەرەو». وەلامەکەیی نەغەدە، ئەو وەلامە پۆمانسییە
قوولە نەبوو کە دەشیت ژنیکی شاعیر بیداتەو، ئەو گووتی «ھۆشەنگ
ئاغا، ئەوێ من شاعیرم مانای ئەو نییە دەتوانم بەوجۆرە بم کە

خه‌لکی له شاعیرانیان ده‌وێت. من هه‌ر له به‌رئه‌وه شووی پێده‌که‌م، چونکێ ده‌مه‌وێت له‌گه‌ڵ که‌سی‌که‌دا بژیم له‌ خۆم نه‌چێت، من وه‌ک ژن بوونه‌وه‌ریکم و وه‌ک شاعیر بوونه‌وه‌ریکی تر، ناوه‌که‌م وه‌ک شاعیر ژایانی خۆی هه‌یه و منیش وه‌ک مروف ژایانیکی تر... ئاره‌زوومه له‌گه‌ڵ مروف‌یکدا بژیم هه‌یج له‌ خۆم نه‌چێت و ته‌واو. که‌سی‌ک له‌ هه‌یج که‌س نه‌چێت، که‌سی‌ک که‌ تایبه‌تییه. من زۆر نه‌وه‌م لا گرنه‌ی نیه‌ په‌شمارا پیاوێکی شه‌پانییه، خۆفروشه‌ یاخود چیه‌، به‌راسته‌یه هۆشه‌نگ، ئه‌و له‌گه‌ڵ مندا ده‌موچاوێکی دی هه‌یه، تۆ چی له‌ پیاو ده‌زانیت؟ ها چی له‌ پیاو ده‌زانیت؟... پیاوان ئێوه هه‌موتان له‌ به‌رده‌م دونیادا ده‌موچاوێکتان هه‌یه و له‌ به‌رده‌م ئه‌و ژنانه‌شدا که‌ خۆشانده‌وین ده‌موچاوێکی تر. بۆ ژنیش ئه‌و ده‌موچاوه‌ی تر گرنه‌ی... ته‌نیا ئه‌و ده‌موچاوه‌ی تر و هه‌یج تر... ناغا توپه‌م مه‌که... تێده‌گه‌یت، بێزارم مه‌که له‌ خۆت... من له‌ نزیکی ئه‌وه‌وه ده‌توانم به‌ ئاره‌زووی خۆم بپیاک بم. به‌لام له‌ وه‌ش گرنه‌ی ئه‌وه‌یه تێبه‌گه‌یت زۆرجار ژن بێ هه‌یج به‌هانه‌یه‌ک، بێ هه‌یج هۆیه‌ک شووده‌کات، بێهه‌ی بیه‌وێت بزانیت بۆ؟ شوو هه‌تا خراپترینیشیان ده‌سته‌که‌وتی که‌ بۆ ژن، ده‌بێت تێبه‌گه‌یت. من قه‌ت ئه‌و ژنه‌ عاقله‌ش نیم که‌ تۆ چاوه‌پوانیده‌که‌یت، ئه‌و که‌چه‌ بچوکه‌ شه‌رمه‌ نیم که‌ دکتۆر جه‌لالی باوکه‌م ده‌یوست، نازاداره‌که‌ی دایه‌ و بابه‌، نا هه‌میشه له‌ خه‌زان و خانه‌واده به‌قین بووم. هه‌ر له‌ سه‌ره‌تاوه ناتوانم به‌ عه‌قل بیرکه‌مه‌وه... که‌سی‌که‌ش نه‌یتوانی به‌ عه‌قل بیرکه‌ته‌وه، نه‌شیتوانی شیت بیت، ده‌بێت به‌ شاعیر. هه‌یج هۆیه‌ک نیه‌ بۆ شاعیرییه‌تی من ئه‌وه نه‌بێت که‌ نه‌ عاقلم و نه‌ شیت. شاعیرییه‌ت هه‌ر تێکه‌ بۆ ئه‌وانه‌ که‌ نه‌ده‌توانن شیتبێن و نه‌ده‌توانن قامیده‌ و ژیر، من له‌ویم، هۆشه‌نگ گیان. بۆیه ئه‌وه‌ی تۆ له‌ منی داواده‌که‌یت له‌ مندا نیه‌... عه‌قل؟ من لیفتانتم بۆیه هه‌لبه‌ژاردوه چونکه‌ عه‌قل پێده‌لێت هه‌لی مه‌به‌ژیره، که‌ر عه‌قل

بيوتايە ھەلبېژىرە، يەكسەر بەر نەفرەتم دەدا. من ژنىكى عىنادم لەگەڵ خۆمدا، ئافرەتتەكم نامەوێت گوێ لە خۆم بگرم... من ژنىكى ۋەھام». بولبوليار بەردەوام بە خانمى شاعير بانگىدەكرد، پېيگوت «خانمى شاعير، وامەلى، بەخودا تۆ شىتتەكى تەواوئەت. تا نەكە وتبووئە سەر خولياى شوو بە پەشماراى جەلاد نەمدەگوت شىتتى، ئەسلەن بېرم لەو نەدەكردەوہ بۆ لە دكتورى مېردت ھەلھاتى، بۆ نزارت ھەلبېژارد. ھەمويان ھىچ بوون بۆ من... سەدجار لە خۆم پەرسىوہ بۆ خەلكانى دى نرخیكى ۋەھا گەورە دەخەنە سەر ئەم شتە تايبەتيانە، بە من چى... من دواجار چىم، خويئەرىكى شىعەرم. گەر زۆر بەرز بەنرخىنى دەلێت مەرووف دۆستتەكم، كەستەكم باوہەم بە توندوتىژى نىيە. بە من چى؟... ھا بە من چى؟ تۆ ھەرچىيەك بكەيت. بەس ئەمەيان شىتتەيە. من پێتدەلێم ھەزار پىگای تر ھەيە مەرووف شىتتەيى خۆي تيا تاقىبكاتەوہ. تۆ لە سەر ھەقى چۆن شىتتەيى خۆت دەژيت، بەلام لە سەر ھەق نیت ئەو شىتتەيە بتخاتە باوہشى پياوێكى ۋەھا دەرندەوہ. ژنى پياوێكى درندە، وردە وردە ئەوئەش دەبێتە دەرندە... خانمى شاعير... لەو دەترسم. دەبێت بزائەت، زۆرجار خويئەرانى شىعەر، پتر لە شاعيران خۆيان غەمى پاكى ئەو مەخلوقەيانە، دەزانم ئەو گەمژەيە، دەزانم زولمە و بيمانايە، بەلام وايە. مەرووف لە شىتتەيدا ئازادە... من بێئەوہى زۆر بېرىكەمەوہ، يان زۆر پەمىنم دەتوانم ئازادى شىتتەيى ۋەك شىتتەيى پىرۆز تەماشابكەم. ھىچ شىتەك لە ئازادى شىتتى لە سەر زەوى جوانتر نىيە. خانمى شاعيرم، باوہەپت بێت ئازادى ھەرگىز ناگاتە كەمال گەر نەبێت بە ھاودەمى شىتتى. بەس تۆ بە پىگايەكى تردا دەپۆيت. ئازادى شىتتى نابێت بگاتە ئەوہى تۆ بكات بە ژنى جەلادىك».

خانمى ماردىنى بۆ يەكەمجار قاقا پێدەكەنى و دەيگوت «دەبينى، ئاغا گيان. ناسىنى تۆ چ سوودىكى باشى بۆ من ھەيە. ھا خۆت

هه‌موو هه‌قیکت دایه من... ئازادیی شیئی، ئازادیی بیباکی، ئازادیی بیمانایی. ژبانی شاعیر له چی پتکدیت؟ له‌وجۆره ئازادیانه. چهنده خوشحالم به‌وه دورم ده‌خه‌یه‌وه له ئازادیی سیاسی، که تۆ و هاوڕێکانت سالانێکه منتان پتخنکاندوه. هه‌قعه ئازادییه‌ک هه‌لبژێرم که خۆم ده‌مه‌وێت. ئازادیی ئه‌وه‌ی ئینسان به‌ جێگای وادا بپروات که عه‌قل ده‌ستی بۆ نه‌بردوه، ئه‌م په‌شمارا که‌مه‌یه‌ش که ده‌بیته‌ می‌ردم له‌وانه‌یه. بابزانی، له هه‌موو شت بێزارم، ده‌مه‌وێت ئه‌وه‌ی له عومرم ماوه له‌گه‌ڵ پیاویکی ئه‌حه‌م‌ه‌دا بیبه‌مه‌سه‌ر، به‌س ئه‌حه‌م‌ه‌قیکی وا نا خه‌لک حورمه‌تی نه‌زانن. ئاه، خه‌لوه‌تی ئه‌م ژوره‌ بۆ من زۆر باش بوو، خوشبه‌ختم که عومه‌ر ته‌نیا خه‌یاڵ و خولیا نییه، ئیستا هه‌ستده‌که‌م که‌یشتووم به‌و شته‌ی که بۆی ده‌گه‌ڕێم... ئازادیی شیئی... به‌پیتی ئه‌و ئازادییه‌ چ شتێک له‌وه جوانتره‌ بیباکی شاعیر و بیباکی جه‌لاد پتکه‌وه له‌ سه‌ر سفه‌یه‌ک کۆبینه‌وه، پتکه‌وه نانبخۆن، ئه‌و باوه‌ری به‌ هیچ نییه‌ جگه له ئازاردان و منیش باوه‌رم به‌ هیچ نییه‌ جگه له بیباکی... پتکه‌وه دونیا دروستده‌که‌ین، ئه‌و سه‌یری من ده‌کات و له دونیای خۆیدا ده‌بیته، منیش سه‌یریده‌که‌م و له دونیای خۆمدا ده‌بم... پتکه‌وه، ئه‌و هه‌یزکی گه‌ژه و من زیره‌کییه‌کی بیباک، ئه‌و دوو په‌گه‌زه گه‌وره‌یه‌ی ئه‌م میله‌ته گه‌ژه‌ی ئیمه‌ی پاگرتووه... هه‌یزی گه‌ژه‌کان و زیره‌کی بیباکه‌کان، ئه‌وه دوو ته‌نیا شتێکن ده‌توانن بێهه‌م له ناو ئه‌م میله‌ته‌ی من و تۆدا بژین. ئه‌و شته‌کان ده‌شکینێت و منیش به‌ساردی سه‌یریده‌که‌م، من و ئه‌و، گه‌ژه‌یه‌ی هه‌یز و ساردوسپی عه‌قل... هووشه گیان... ده‌مه‌وێت بیسه‌لمینم که هه‌موومان، که تۆش، که ئه‌وانی تریش، شوڕپشگه‌یره‌کانی براده‌رت، ئه‌وانیش به‌ ئاسانی ده‌توانین له‌ نزیک جه‌لاده‌وه بخه‌وین و خه‌ویشمان نه‌زپێت، دانه‌چله‌کێین. وای په‌شمارا وه‌هاش ترسناک نییه. سه‌رده‌مێک دیت هه‌موومان له باوه‌شی جه‌لاد دا ده‌خه‌وین و ئاسوده‌شین،

پېيانده لىيىن جەلادە جوانەكان توند لە باوەشمان بگرن. عەزىزم، من دكتور شوكانم بىنى، نزارم بىنى، خەلگانىكى تىرىشم بىنى. بەلام دلىياتەكەمەو عومەر مەخلوقىكى وەها تايبەتى نىيە، گەر جەلادىش نەبىت خەلك بە جورىكى تر ئازارى يەكتەر دەدن. جارى وا ھەيە گەر تۆ ھەزەت لە كچىك بىت و ئەو بلىن نا، نەخىر كاك ھۆشەنگ گيان، من تۆم ناوېت، ژانى ئەو قەسەيە لە ژانى زللەي سەد جەلاد ناخۆشترە. عومەرىش ھەر بەقەد من ترسانەكە... نا تۆ نالىم... تۆ فرىشتەيت. قەت پىياوى فرىشتەئاسا بە كەلكى من نايەن، من خۆم دەناسم. بەس نىيە ھەزەت لى نەكردوم، چونكە جگە لەوھى خۆت ئازارت دەبوو، ھىچى دىت لە من چنگ نەدەكەوت، گەر ھەزەت لىم بووايە وەك ھەيوانىكى دې ئازارم دەدايت، سوپاسى خوا بكە كە عاشقى كەسى وانىت. بولبوليار واز لەوھى بەھىنە شىعر پاك سەيرىكەيت. من لەوانەم ھەر لە لەدايكبوونەوھى باوھەم بە چاكە و خراپە نىيە. ئاھ، مەرفى چاك؟ مەرفى چاك؟ كامەيە مەرفى چاك... لەوانەيە لە پابوردوودا سەردەمىك بووبىت مەرفى چاك ھەبووبىت، بەلام ئەم سەردەمە نىيە. بەس من دلىياتەكەمەوھى عومەر لە نزار يان لە شىرخان يان لە ھەر كەسى تر جانەوھتر نىيە، ھىند ھەيە ئالۆزترە، وئترە، زۆرجار گەمژەتر و بەستەزمانترىشە. ئەوانەي وەكو ئەو خۆيان دەكەن بە دوژمنى خەلك، زۆرەي جار بەستەزمان و گەمژەن كە دونىايان راست بۆ ناخوينىرتەوھى. ئەوھى من لە عومەردا ھەزەم لىيە، ئەوھى كە جگە لەوھى بە غەريزەي خۆي شت دەشكىتت و شت دروستدەكات ھىچى تر نازانىت... باوھەپى بە ھىچى گەورە نىيە... كە لە يەكېك دەدات لە بەرئەوھى نىيە بە دوژمنى دەزانىت، بەلكو لە بەرئەوھى دلىيا بىت خۆي بەھىزترە، خودايە كە گەمژەيەكى جوانە. تۆ ژن ناناسىت، ھۆشە تۆ ھىچ لە سەر ژن نازانىت... ھەندىكمان ھەزمان لەوھىە لەگەڵ گەمژەيەكى جواندا بژىن... تۆ چى لە پۆھى ژن

دهزانيت؟ هيچ... هيچ. نهو نيش بۆ خۆى دهكات، پهشمارا نه نيش بۆ شهيتان نه بۆ فرشته ناكات... نه بۆ دهولت و نه بۆ شوږش. واهستهدهكم ئينسانى راستهقينهش بهوجورهيه. نيش بۆ هيچ دينيك و هيچ مهزهبيك ناكات... تهنيا غايهتې هيزى خويهتې. هوشهنگ گيان، كوپى باش، عومهر پيشهنگى نهو پياوانهيه كه سبهينى هه موو شتيك دهگرنه دهست، بۆ ژنيكى بيياكى وهك من كه دههوييت هه موو شتي تاقيبكه مهوه و ناشهوييت به دهست ژيانهوه ماندوويم، نهوله ههركهس چاكتره... دههوييت ژنيكى نازاد بم كه ميژديكى بههيزى گهژهى هيه، كه هه موو شتيكى بۆ ساز و تهيار دهكات، ميژديكى وات بۆ من هيه؟ گهر ههته بهيهنه بيبينم».

نهو پۆژهى پهيمانى هاوسهرييان مۆركرد، سكي نهغهده چوار مانگ دهبوو. ههر نهو پۆژه بيپرسى دكتور جهلال، بى نامادهبوونى هيچ كهس له خيزانى نهغهده، له ناو نهفرت و توپهري نهوا ماردينيديدا «كه پتي وابوو نهو شووهى خوشكهكهى هيندهى تر شانسى نهو به ليته و قوپاوى بهدبهختيدا دهبات» بى زهماوهنديكى بچوك يان گهوره «چونكى حالى سكي بوكى پىگاي به ئاههنگيكي وا نهدهدا»، نهغهدهيان گواستهوه بۆ نهو كۆشكه تازهيهى مالى ليفتيانت كه دواتر بوو به جى بناغهى نهو بورجه گهورهيهى نه مۆرؤ.

نهوهى گرنگه بۆ چيړۆكهكهى ئيمه نهوهيه، ههفتهيهك بهر له زهماوهندهكهى خانم، هوشهنگى بولبوليار به مهبهستى دوا ههولسى پهشيمانكردهوه، چوه ديدارى خانم... بهلام سهري لهو باله گهوره و عاجباتيانه سوپما كه له ناكاوله پشتى خانم هوه دهروبووون... بينينى له ناكاولى نهو باله گهوران بولبوليارى چهپهساند... به جۆريكى گهوره زاريكردهوه و هاواريكرد «نهغهده دهيبينيت؟». خانم هيچ شتيكى نهدهبينى... خانم بيتاگا بوو لهوهى فرشتهكهى ناو پۆجى

خەرىكە جىيىدەھىلئىت. بىئىناگابوو لە بالەكانى خۆى، بىئىناگابوو لەوھى لە پىشتىيەوھ دوو بالى سىپى و زەبەلاح و بەفرىن سەرکەوتوون و خەرىكە دەگەنە نزىك سەقى ژوورەكەى. واى چ ساتىكى سەىر و پىر سەرسامى بوو بۆ بولبوليار، كە ئەو كات ماوھەك بوو پۆزانە دەچوو بۆ كەشتى فرىشتهكان.

دەمىك كە فرىشته يەك شىت دەيىت

ئەوانەى كە بالەكانىان سەر شانيان قورس دەكات و ئازاريان دەدات، زۆر كەمن. كەمن ئەو ئادەمىزادانەى بالەكانىان وھا قورس دەيىت، نەتوانن ھەلبيگرن، من يەككىك بووم لەوانە. ھىچ شتىك لەوھ بەدبەختانەتر نىيە گەر مەوۆ بزانئىت بە جوتىك بالى نەبينراو و قورسەوھ بە سەر زەويدا دەپوات. لەگەل دەركەوتنى بالەكانم، ھىدى ھىدى مووى سەرىشم بەتوندى كەوتنە وەرىن. ئەو كات بە جۆرىكى كۆپرانە لە ژيانى حىزىبييدا نوقمبووم، لەو تەختە دارە دەچووم كە شۆپش چى بويىستايە لىى دروستدەكردم. شەو و پۆژ نوقمى كۆبوونەوھى سەىر و نەيتنى بووم، ھەندى لە پىاوانى دەولەت پشى پشيان بۆ دەكردم، تا لە دەست شۆپش بيانپارىزم و ھەندىك لە پىاوانى شۆپشيش ھەمان شتيان دەكرد تا لە دەولەت بيانپارىزم. لە ھەردوولاوھ دلم رادەگىرا و ديارىم پىدەدرا. دواى ھەر كۆبوونەوھەك، دواى ھەر پفاندنىك، دواى ھەر كوشتنىك... بالەكانم قورستر دەبوون، سەرم پتر دەپوتايەوھ، چاوم مۆنيەكى قولتەرى لە سەر دەنيشت، پوومەتم چرچتر و كىفى پىش چاوم گەرەتر دەبوو. چىتر ھىچم لەو گەنجە بارىكە نەدەچوو كە لە سالى ھەفتا و چواردا پەيوەندىم بە شۆپشەوھ كرد، ئىستا وردە

ورده خواردن و خوارده وهی زۆر ورگیکی تایبه تیان بۆ دروستکردبووم که سه روک «خوالیخۆش بیت» ناوی نابوو «ورگی شوپشگێپانه». قورسایي باله کانم، رویشتیان خاو کردبوومه وه، ههنگاوم کورتتر و لاگردنه وهم تا دههات سهختتر ده بوو. له نیتوان کۆمه لێک شوین و جیهانی جیاوازا له تیبوووم. هه ندیک ههفته، سه رهتا لای سه روک و له کن ئەندامانی دهفته ری سیاسی خۆمان پشوومده دا و میوان ده بووم، به لام کۆتاییه که ی له گه ل ئەفسه ره عه ره به کان و به رپرسیانی ریکخراوی باکووری به عسدا ده مخواره وه و مه سته ده بووم. وای لیهات به فرمانی سه روکه کانم، له سه روک عه شره ته کان نزیک ده بوومه وه و پێمده گووتن که حیزب پێنمایانده کات له ده ولت نزیک ببه وه و په یوه ندی پێوه بکه ن و فوجی بۆ دابمه زینن. وهک نوینه ری تایبه تی جه نابی سه روک به قاتیککی شینباوه وه، ده چوومه کن سه ره شه رهت و بن عه شره ته کان و پێمده گووتن، جه نابی سه روک ده یه ویت له ژیر چاوه دیتری و په حمه تی نه ودا بچه ریزی ده ولت و چه کی لیوه ربگرن و پاسه وانی بۆ بکه ن، به س نه که ونه دزایه تی شوپش و هه ر کاتیک فرمانی دیان له منه وه بۆ چوو، جیه جیبیکه ن. به لام به رده وام ئامیتری کۆپیه که شم له ئیشدا بوو. ورده ورده ته وازم له کاری پیکخراوه یی ده هینا بۆ نه وه ی بیم به ئەندازیاری نه و توپه سه یر و تیکه ل و ترسناکه ی که ده ولت و شوپشی به جوړیک له جوړه کان تیکه لده کرده وه. تا زیاتر له وکارانه دا ونده بووم، باله کانم قورستر و قورستر ده بوون، ده مزانی نه وه ی هه سته پێده که م ته نیا سه نگنکی ده رو نییه، به لام له گه ل نه وه شدا حاشای لئ نه ده کرا و به که م نه ده گیرا. وای لیهات شه و له به ر قورسی و گه وره یی باله کانم نه مده توانی تل بده م. پوژیک هۆشهنگی بولبولیارم بینی، پێیگوتم باله کانت زۆر گه وره بوون... زۆر، گووتی تا ئیستا که سی نه دیوه بالی وا زه به لاح و دیزی هه بیت. نه و پێیگوتم که دواچار

بە مەھدائىلى فرىشتەم دەناسىنىت و لەوانەيە ئەو ھەندىك نامۇزگارى پېيىت. مەھوالى دۆزىنەۋەي مەھدائىل و ئەۋەي كەسىك بناسم يارمەتىم بىدات لەم بالە مەلەونانەي خۆم تېيگەم، خۆشحالىكرىم. دەمزانى بولبوليار خۆشى ناۋىتم، بە ئارامى سەيىدەكرىم، بەلام لە چاۋانمدا جگە لە نىگاي پياۋكوژىك و شۆرشيگىرپىكى بىرەحم ھىچى تىرى نەدەيىنى، كە شۆرش لەلاي ھىچ نىيە جگە لە يارىكرىن و كوشتىن و فېلىكرىن و ترساندىن. ئەۋجارە كە بولبوليارم بىيىيەۋە پىيگوتىم كە دەتوانىت كۆمەكمەكات بەۋەي بەناسىنىت بە مەھدائىلى فرىشتە. مەن دۇنياۋوم نەيىنى زۆرتىر دەزانىت، بەلام نايەۋىت بۆم بىركىنىت... دەمزانى ئەو كىلىلى نەيىيەكى لايە زۆر لەو نەيىيە بچوك و ناچىزانەي مەن گەۋرەترە. چىيە مەۋف بزانىت كەسىك دىلسۆزە يان خائىن؟ چىيە بزانىت سەۋكەكان چۆن لە بىنەۋەرا لەگەل دەزگاكانى ھىكومت و ئازانسە نەيىيەكانى ھەۋالگىرىدا كاردەكەن... چىيە؟ نىرخى ئەو زانىيارىانە چىيە، بەرامبەر بەو زانىيارىيەي كۆمەك بە مەۋف دەكات، خۆي خۆي بناسىت.

شەۋىك درەنگ ۋادەم دايە و لەگەل مەھدائىلدا ھاتىن بۆلام. ئەۋە يەكەمجار بوو مەخلۇقى ۋەھا بىيىنم. دەبىت بلىتم، بىيىنى فرىشتەيەك... يەك فرىشتە لە بەرگ و شىۋەي ئاسمانى فرىشتەدا، بەسە بۆ ئەۋەي مەۋف تىپوانىنى لە سەر ھەموو گەردون بگۆرپىت. بەلام ھاتىن و دەرگەۋتىنى مەھدائىل بەو جۆرە نەبوو. ئەو پياۋيىكى تەۋاۋ بوو، روخسارىكى ئەسەرى ھەبوو كە پىدەچوو مانەۋەي زۆر لە زىر خۆر و گەپانى زۆر پەنگىكى تۆخترىان لە پەنگى خۆي پىيەخىبىت. قىزىكى كەمىك كورت و لوولى ھەبوو... زۆر بە ھەيكەل و كەلگەت بوو، چاۋانى پان و گەۋرە بوون، پىدەچوو ئاسەۋارى سەرسامىيەكى كۆن ھەمىشە لە

چاويدا بيت. ئاشكرابوو نه يده ويست زور نهيني بدركيڭيت. شتيكى تيدا بوو كه باوه پى پيڭكەم فريشتە يە و شتيكىشى تيدابوو باوه پى نه كەم ... بو ئه وهى دىنيا مېكاته وه كه فريشتە يە دوو جار بالە كانى خوى كرده وه و داخستنه وه. به لام وهك ئه وهى بالە گوره كانى من سه رسامى كرديت، وهك ئه وهى شتيكى ناوازه ي تيدا بينيڭيت، به رده وام سه يريده كرد. وهك چون نه خوشيڭ ده پشكنن، به و جورە منيان پشكنى، به دريژايى ئه و ماوه يە كه لاي من بوو، جگه ره ي ده كيڭشا، به بولبوليارى گووت » ئه مجوره بالانه زور ده گه نن، بالى فريشتە يە كي زور به هيزه، فريشتە يە كه زور دوودله، ده يه ويڭيت بيته ده ري و نايه ويڭيت. هه نديچار فريشتە كان بالە كانيان كيڭشه كنه ده ره وه، به لام بو ئه وهى ساتى ته واوه تى ترانان بيته دى، كاتيكي زوريان ده ويڭيت، هه ميشه ئوميديان به وه يە كه نه بيت، نه فېن و نه ترانين. من نه وكات هېچ له قسه كانى تينه ده گيستم، به لام نه خوشيڭ چون بيده نگ ده بيت تا دكتور پووى تيده كات و شته كانى بو ساده ده كاته وه بيده نگ بووم. مه هدا ئيل ماوه يە كي دريژ ده ستي له بالە كانمدا، گووتى » زور باشه كه ده توانيت هه ليا نگرىت، بالە كان سه ره تا ته نيا وهك ويته، وهك سيڭبه ر، وهك غوباريكى بيكيڭش له جه سته ي ئينسان دينه ده ري، دواتر، تا كات زياتر بروات، تا فريشتە كات پتر بير له پاكردن بكاته وه، قورستر ده بن ... ئه و بالانه كاك جه نكيڭز، بالى فريشتە كه ي ناوتن ... عه يزىم تو شتگه ليكي خراپ ده كه يت كه فريشتە كه ي ناخست لتيان پازى نيه. په نگه هوكه ي ئه وه بيت له نيوان عه قل و ويژدانندا درزيك دروست بووه، عه قلىت گوڭ له ويژدانست ناگريت، يا خود ويژدانست به جورىكى لاواز هه موو حوكميكي عه قلىت قه بوول ده كات. له پوختدا ده نكيكى تر هه يه جيڭاى ناييته وه. ئه وه ترسناكه ... وانيه كاك هوشه نگ ... وانيه ».

هۆشه‌نگ سه‌یری کردم و دڵنیاوو من له هیچ حالی نابم. من پرسیم «تیناگه‌م ده‌لێیت چی، من واتیده‌گه‌م ئه‌و باله‌ سه‌ره‌تای وه‌رگه‌رانی من بێت بۆ ته‌یرێک یان جووره‌ ئاژه‌لێکی بالدار، به‌یانیان له‌ خه‌و هه‌لده‌ستم و ده‌ترسم ئیواره‌ بوویم به‌ جانه‌وه‌ریک، به‌ قازێکی زه‌به‌لاح... تاکه‌ خۆشبه‌ختیم ئه‌وه‌یه‌ که‌م که‌س ئه‌و بالانه‌ ده‌بینن، ئه‌وه‌ تاکه‌ خۆشبه‌ختیم».

مه‌ه‌دائیل گووتی «ئه‌وه‌ ئاساییه‌ کاک جه‌نگیز. شتیکی عه‌جایه‌ب له‌وه‌دا نییه‌، ئه‌وه‌ی جووتیک چاوی فریشه‌تی نه‌بێت، ناتوانیت ئه‌و بالانه‌ت ببینیت، ده‌بێت پله‌و پایه‌ی مه‌لایکه‌ته‌که‌ی پۆخت گه‌وره‌ بێت، ئه‌وسا ده‌توانیت ئه‌و بالانه‌ ببینیت. واته‌ پێویستی له‌ جنسی مه‌له‌کبینان بێت، ئه‌گینا مامی مامی فریشه‌ت چون ده‌بینیت. که‌ تۆ باوه‌ر به‌ بوونی فریشه‌یه‌ک نه‌که‌یت له‌ خۆتدا، ئه‌وه‌کات هه‌ر به‌ چاوی ئینسان، هه‌ر به‌ نیگای ئه‌و مه‌خلوقه‌ یه‌ک دیوه‌ شته‌کان نیگاده‌که‌یت. فریشه‌ت سه‌ر به‌ به‌شیکی تۆیه‌ که‌ و نه‌کردوه‌. سه‌ر به‌و ژيانیه‌ که‌ فهرامۆشته‌کردوه‌، ئه‌و باله‌ش بالی ئه‌و زینده‌گییه‌ جوانانه‌یه‌ که‌ ده‌بوو تییدا بژیت، بالی ئه‌و مروفه‌ی تری ناخه‌ که‌ نه‌ته‌یشتوه‌ سه‌رده‌ربه‌ییت و بدویت و بژی... ئه‌وه‌ بالی نیوه‌ کوژراو و برینداره‌که‌ی خۆته‌؟ وانیه‌... هیچ به‌شه‌ریک هه‌یه‌ نیوه‌یه‌کی برینداری نه‌بێت، که‌ به‌ ده‌ستی خۆی خنکاندویتی، بۆ ئه‌وه‌ی گوێی له‌ هاواری نه‌بێت؟. ئه‌ی چی... مامی مامی گه‌وره‌ترین تاوانی ئینسان ئه‌و تاوانه‌یه‌ که‌ ده‌ره‌ق به‌ خۆی ده‌یکات، وه‌ک لیبوکیک چه‌ند پسته‌یه‌ک، چه‌ند جوڵه‌یه‌ک له‌به‌رده‌کات و وه‌ک مه‌کینه‌یه‌کی قورمیشکراو له‌ سه‌ریان سوورده‌بێت. ئینسان... ئاه‌ له‌ ده‌ست ئه‌م هه‌یوانه‌ بێمیشکه‌. ئه‌م مه‌کینه‌ سکراب و ئیشه‌نه‌که‌ره‌. کاک جه‌نگیز له‌وه‌ توڤه‌ نه‌بیت، که‌ واده‌لێم، منیش هه‌ر مروفم، فریشه‌ت هه‌ر مروفیکه‌ له‌ مروفبوونی خۆی بێزاربووه‌، هیچ دلی به‌و خیانه‌ته‌ خۆش نییه‌ که‌

ئینسان له خۆی ده‌یکات... ئه‌وه‌ی له به‌شه‌ردا من زۆر توپه‌ده‌کات،
 ئه‌و تواناییه زۆره‌یه‌تی له سه‌ر دووباره‌کردنه‌وه. هه‌میشه هه‌مان شت
 ده‌خوات، هه‌مان ئێشده‌کات تاده‌مریّت، هه‌مان جوّره جل له‌به‌رده‌کات،
 به‌ جوّره پیاویکه‌وه یان جوّره ژنیکه‌وه ده‌یگرێت، له سه‌ره‌تاوه تا مردن
 له سه‌ر یه‌ک ئیقاع و یه‌ک میلۆدی سه‌ماده‌کات. ئاه ئه‌م مه‌کینه شکاوه
 چیه‌ که‌خودا دروستیکردوه و ناوی ناوه ئینسان، له‌وه‌دا هه‌ندێجار هه‌ق
 ده‌ده‌م به‌ دکتۆری خۆمان، نه‌گه‌رچی له هه‌موو شتیکدا له‌گه‌ڵیدا نیم،
 به‌لام دروست له‌و خاڵه‌دا که ته‌مه‌لی به‌نیاده‌مییان توپه‌یده‌کات من
 له‌گه‌ڵیدام. ئه‌وه جه‌نابت نایناسیت، کاک هۆشه‌نگ ده‌یناسیّت. ئینسان
 ده‌توانیّت بوکه‌شوشه‌یه‌کی قورمیش نه‌بیّت، هه‌موو پۆژیک هه‌ستیت هه‌مان
 ژیان و هه‌مان پێوپه‌سمی دوینیّی بژی، هه‌مان ئه‌و قسانه‌ی دوینیّی به
 جوّریکی دی دووباره‌بکاته‌وه، کاک جه‌نگیز گیان، ئینسان به‌ گشتی
 بووه به‌ مه‌کینه‌ی قورمیش، نازانیّت له‌وه‌فتاران هه‌رچیت، هه‌مان
 شت دووپاته‌کاته‌وه، فریشته‌که‌ت ناتوانیّت وا بژی، عه‌زیزم ده‌یه‌ویّت
 ژیانیکێ تریش تاقیبکه‌یته‌وه... عه‌زیزم، ئه‌و بالانه‌ بالی ئه‌ون، بالی ئه‌و
 نیوه نه‌هینییه‌ی تۆن که نه‌که‌س له تۆدا بینویّتی و نه‌که‌س ده‌یناسیّت.
 ئه‌ی چۆن؟ تۆ خۆشبه‌ختی، ملیۆنه‌ها هه‌ن ده‌مرن و تیناگه‌ن چۆن پۆژ
 به‌ پۆژ فریشته‌که‌ی خۆیان کوشتوه... ئه‌وه‌ی من ئیستا ده‌بیینم وه‌ک
 جوّره شوێشیکه، جوّره قیامیکه که فریشته ده‌یکات، ئیتر هه‌ندێکمان
 ده‌مانه‌وی هه‌ر وابێده‌نگ نه‌مرین. به‌س هه‌مووی جوّریکه له‌گه‌ژیه‌ی.
 باوه‌رم پێیکه کاک جه‌نگیز فریشته بێ ئینسان هیچی پێ ناکرێت، جگه
 له‌وه‌ی به‌ که‌ساسی به‌مریّت».

من هه‌ر سه‌راسیمه سه‌یرمه‌ده‌کرد. هه‌ستم نه‌ده‌کرد ته‌واو تێده‌گه‌م.
 مه‌هدائیل وه‌ک پێنماهی نه‌خۆشیک بکات، گروتی «دۆخی تۆ کاک

جه‌نگیز زۆر تاییه‌تییه . ئیمه که مجار ده‌نگمان ده‌گاته ئه‌و که‌سانه‌ی فریشته‌کانیان به‌وجۆره بالّ درێژده‌که‌ن و ده‌یانه‌وێت بترازین . ئه‌و که‌سانه نابیرنن، نادۆزرینه‌وه، شته‌کان زۆرجار وا خیرا و کتوپر له‌گه‌لیاندا ده‌گوزهرێت نه‌ خۆیان کاتی ته‌واویان بۆ پامان هه‌یه و نه‌ ئیمه‌ش ده‌توانین فریایانکه‌وین . ئیستا ده‌بێت هه‌ولێکی گه‌وره له‌گه‌ل تۆدا بده‌ین، کاریک نه‌که‌یت فریشته‌که‌ت بترازیت ... کاریکی زۆر ئاسان نییه، ئیستا جگه له خۆت هیچ که‌سی تر ناتوانیت قه‌ناعت به‌م فریشته‌یه به‌ئینیت بالّه‌کانی بباته‌وه ناوه‌وه، ته‌نیا تۆ ده‌توانیت ... به‌لام ئه‌وه ئیشیکی ئه‌فسانه‌یی و نه‌کرده نییه، فریشته‌که‌ت نایه‌وێت ئاسان به‌جێبھێڵیت، به‌وجۆره نییه که تۆ تیده‌گه‌یت، گه‌ر کۆمه‌کیکه‌یت ئه‌ویش کۆمه‌کته‌ده‌کات .

ئه‌و خه‌یاله‌ی که چه‌ند وه‌خته مه‌خلوقیکی نه‌ینی بالدار له‌ ناومدا بووه و من نه‌مزانیوه تووشی ترسیکی گه‌وره‌ی کردم . هه‌ستمکرد مرفّ بوونه‌وه‌ریکی خوشبه‌خته که هیچ شتیک له‌ سه‌ر بوونی فریشته‌که‌ی خۆی نازانیت . به‌ په‌له‌ خۆم کۆکرده‌وه، جله‌کانم له‌ به‌ر کرد و گووتم «ئێوه چی ده‌لێن ... چی ده‌لێن . من ده‌زانم دوو بالّم هه‌یه، به‌س جگه له‌ من، جگه له‌ جه‌نگیز هیچ شتیک تر له‌ ناومدا نییه» . به‌ جۆریکی نا‌ئاسایی سووربوو،بوومه‌وه، په‌نگم گۆردرا . ئه‌وه‌ی باوه‌ر به‌ بوونی مه‌خلوقیکی تر بکه‌م له‌ خۆمدا، ئه‌وه‌ی بلّیم من له‌ ناخمدا دوو که‌سم، بگه‌مه ئه‌و به‌وايه‌ی نیوه خراپه‌که‌م خه‌ریکه فریشته‌که‌ی ناوم ده‌خنکێنیت بۆ من مه‌حال بوو . من چیم کردبوو؟ من شو‌پشگێڕیکی گه‌وره‌ی گه‌ل بووم ... من چیم کردبوو؟ تا فریشته‌که‌م لیمه‌له‌بیت ... چی؟

مه‌هدائیل به‌ هێمنی پزیشکیکه‌وه قسه له‌ سه‌ر ده‌ردیکی کوشنده و ناوَمید بکات، گووتی «تا که چاره‌ت ئه‌وه‌یه ژیا نی خۆت بگۆریت ...

پهنگه سهفه ربك هيت باش بيت، بچيت بو جينگايه كي دور، هر ژيانيك له م ژيانه ي ئيستات نه چيت، زينده گيه كي هيمنتر بدوزيته وه، كه متر نازارداني خو و نهواني تری تيدا بيت. عه فومكه، من زور شت له سهر ژيانى تو نازانم، بهس گهر ژيانت نه گوپيت، پوژ به پوژ باله كانى نه و فرشته به له سهر شانت قورستر ده بيت، زياتر ته كان ده دات، زياتر نه خوشت ده خات. چونكه ئيستا نه وهك ته يرى كي زه به لاح وايه له قهفه زى كي بچوكدا گرتيبت، تا بو بكرت زياتر راتده ته كنيبت، هه موو شتيك ده كات بو نه وه ي ده رچيت. ده بيت برؤيت بو جينگايه كي جياواز له م شوينه ئيستات. هر شتيك كه ئيستا ده يكه يت به جيبه يته، هه تا خواردنه كه شت بگوره، گهر كاروكا سببيه كت هه يه وازى ليه ينه، نه ي چى، نه گهر نازارى خه لك ت داوه، داواى مه عزه ر ه تيان ليكه. گهر بر وايه كي ديرين و نه گور ت هه يه، هه ول بده عه زيم به سه ريدا بچيته وه. به لي كاك جه نكي ز، ته ندروستى پوچ شتيكه وهك ته ندروستى له ش پيويستى به چاره سه رى و ده رمان هه يه ... گهر ده ته وي ت باله كان ت نه مين، پهنگه نه وه ته نيا هيو بيت».

من هه لچوم، پيمكو تن «ئيوه من نانس؟ ... ها ... ئيوه من نانس؟ هوشهنگ خو تو من ده ناسيت. من شوپشگيرپكم و هيچى تر، نه وه ده كم كه شوپش پيمده ليت. گهر خراپه شم هه بوو بيت هر ده ره ق خه لكى خراپ بووه. نه ي نابيت به رگرى له نه رز و ناوى وه تن بكه ين ... نابيت؟». هوشهنگ ته نيا سه رسام سه يري كردم و هيچى نه گووت، نه وه نه بيت گووتى «هه فال، هه نديجار شته كان وا نين ... وانين كه ئيمه ده يان بينين».

له و ساتانه دا بو يه كه مجار هه ستمكرد ده بيت من گومان بكه م. نه و

ساته‌ی تیی‌دا ده‌گه‌ی‌ته گومان ساتیکی سه‌خته، گومان‌کردن له خود وه‌ک گومان‌کردن له دنیا شتیکی سروشتی ناو مروّف نییه، مروّف به یه‌قینه‌وه ده‌رباره‌ی خوئی و به گومان‌وه ده‌رباره‌ی دنیا له‌دایکده‌بیّت. گومان‌کردن له خود شتیکه مروّف به سه‌ختی فیری ده‌بیّت. گومان‌کردن له دنیا دۆختیکی غه‌ریزییه، له باپیره کتوییه‌کانمانه‌وه بۆمان ماوه‌ته‌وه، نه‌وانه‌ی شه‌و و پوژ ده‌بوو له جانه‌وه‌ره دپنده‌کانی ناو سروشت بترسن، له هیزه نادیاره‌کانی ناو تاریکی و له میرووه ورد و کوشنده‌کانی نزکیان. یه‌قینیش ده‌رباره‌ی خۆت، ده‌رباره‌ی ئه‌وه‌ی هه‌میشه تو له سه‌ر هه‌قیت، دۆختیکی غه‌ریزییه. مروّف به‌بئ بروایه‌کی گه‌وره به مافی خوئی، نه‌یده‌توانی بمینیت‌وه. ماف ئه‌وه نه‌و وشه ترسناکه‌ی مروّفه که سه‌د ده‌ر سه‌د له داهینانی خۆیه‌تی. نه‌خودا، نه‌سروشت نه‌م وشه‌یه‌یان نه‌به‌خشیه‌وه مروّف، به‌لکو خوئی دروستیکردوه، زۆرجاریش بۆ ئه‌وه دروستیکردوه دنیای پی ویرانبکات و گومانیشی نه‌که‌وێته سه‌ر. به‌دریژی میژوو، مروّفایه‌تی جگه له دوو چه‌شنه مروّف هه‌چی دیکه‌ی دروست نه‌کردوه، نه‌وانه‌ی که مافیان هه‌یه گومانیان لئ نه‌کریت، له‌گه‌ڵ نه‌وانه‌دا که ده‌بیّت بخزینه ژێر گومان‌وه. نه‌م دۆخه لای فه‌رمانبه‌رانی ناو ده‌زگا ئه‌منیه‌کان و کاربه ده‌ستانی ئاسایش زۆر توخ ده‌بیته‌وه... کاربه ده‌ستی ئاسایش که‌سیکه به‌رده‌وام بروای په‌های به مافی خۆیه‌تی، دنیاش وه‌ک شوینیکی گومانلیکراو ده‌بینیت. هه‌ستده‌کات هیزیکی گه‌وره هه‌یه مافی ئه‌وه‌ی پێبه‌خشیه گومان له هه‌موو شتی‌ک بکات له خوئی نه‌بیّت. گه‌ر سه‌یرمانبکه‌یت، سه‌یری وه‌ستان و نیگا‌کردن و پویشتمان بکه‌یت، ده‌بینیت په‌فتارمان له‌گه‌ڵ مروّفه‌کانی تردا چه‌ند جی‌اوازه. هه‌میشه هیزیکی شار‌دراوه‌مان تیدایه که ئاشکرا پێمانه‌وه دیاره هیزێ خۆمان نییه، هه‌موو گیانمان د‌ل‌نیایی لیده‌باریت چاومان نه‌بیّت، چاومان هه‌میشه ترسێک و پرسپاریک و گوماننکی گه‌وره‌ی تیدایه، که

بۆ هر كوئى دهچين و له گه‌ل هر كه‌س ده‌بين بۆمان ناشاردريته‌وه .
 وافيرده‌بين گومان له هه‌موو كه‌س بكه‌ين خۆمان نه‌بيت، من فيريوبووم
 كه هه‌رچييه‌ك ده‌يكه‌م له سه‌ر هه‌قم... ئيشه‌كاني خۆم به شتيك
 ده‌زاني له سه‌روو هه‌موو ياسايه‌كه‌وه، به‌وه‌دا فه‌رمانم له سه‌ركرده
 گه‌وره‌كان وه‌رده‌گرت، جيبه‌جيكردنى كاره‌كاني خۆم وه‌ك جيبه‌جيكردنى
 كۆمه‌ليك ياساي سروشتى سه‌يرده‌كرد كه لادان ليتيان هه‌له‌يه ... ده‌مزاني
 له سروشتدا باو باران ده‌شيت كه‌سانيك بكوژن، لافاو خه‌لكانيك
 بخنكيئيت، به‌لام باران پتويسته و سروشت بي ئاو ده‌بيته‌ كاولگايه‌كى
 مه‌زن. كاره‌كاني منيش وه‌ك ئاو و هه‌واى شوپش بوون، لي‌ره‌وه‌ گه‌ر
 دوو هي‌زه‌كه‌ى ژيان جاره‌جاره كه‌سيكيشيان بكوشتابيه، بۆ من نه‌وه
 به‌شيك بوو له سروشتى شته‌كان، له جه‌وه‌رى ئه‌وه‌ تريالانه‌ى نه‌گه‌ر
 به‌كيك نه‌كوژن، ناتوانن وابكه‌ن مليونه‌ها بژى. هيچ كاريك له‌و كارانه‌ى
 له‌و سالانه‌دا كرده‌بووم گه‌رچى ده‌شيت بۆ كه‌سانيك كه‌ دوژمنى حيزبن،
 غه‌مه‌ين و ناخۆش بووييت، به‌لام بۆ من غه‌مناك و ترسناك نه‌بوون...
 تا ئه‌و كاته گومانم له هه‌قانييه‌تى هيچ كاريكم نه‌ده‌كرد، سات هه‌بوو
 سه‌ر ده‌بووم و ده‌وه‌ستام، به‌لام له ناكاو بيرمه‌ده‌كه‌وته‌وه كه‌ من هيچ
 نيم جگه له نوينه‌رى شتيكى گه‌وره‌تر، هيچ نيم جگه له كه‌ره‌سته‌ى
 هي‌زيك كه‌ پاست و په‌وايى له سه‌روو گومانه‌وه‌يه، كه‌ره‌سته‌ى شوپش
 كه‌ له عه‌قلى مندا له هه‌ره‌ موباره‌كترين كار و له هه‌ره‌ موقه‌ده‌سترين
 فه‌رمانه‌كاني دونيا بوو.

له‌و ساته‌دا كه مه‌دهائيلي فريشته قسه‌ى بۆ كردم، تۆوى گومانيكى
 په‌شى له دلدادا چاندم. ئيمه‌ى مرو‌ف له پيغه‌مبه‌رانه‌وه بۆمان ماوه‌ته‌وه،
 ناتوانين ئاسان باوه‌پ به قسه‌ى فريشتان نه‌كه‌ين. گه‌رچى له دلدادا
 هه‌موو قسه‌كانيم پى ناپه‌وا بوو. ئه‌وكات به‌رگريم له خۆم كرد و گووتم
 «چى بگويم. من شوپش كۆمه‌ليك فه‌رمانم پي‌نده‌دات، كه له‌گه‌ل هۆش

و ویزدانمدا ده‌گونجین. من ده‌توانم به‌رگه‌ی قورسایی باله‌کانم بگرم، به‌لام ناتوانم به‌رگه‌ی دوورکه‌وتنه‌وه له فرمان و نهرکه‌کانی شوپش بگرم... تو ده‌لئیت چی، خۆم بمرم یان ئەم بالنده حیزه... ها خۆم بمرم یان ئەم ته‌یره حیزه... کاممان... کاممان؟». به‌جۆریکی سه‌یر گه‌رووم وشک بوویوو، ده‌ستم عاره‌قی ده‌رده‌کرد، حه‌ره‌کان له گه‌رووم ده‌گیران، وه‌ها سوور هه‌لگه‌پابووم، خۆین خه‌ریکبوو له سه‌ر گوپه‌کانمه‌وه ده‌رده‌په‌ی. هه‌ستمده‌کرد که من توره‌ده‌بم باله‌کانیش بئێنراده‌ی من ده‌جولێنه‌وه و به‌توندی ده‌ده‌ن به‌یه‌کدا... ساتیکی سه‌یربوو، هه‌تا مه‌هدائیلی فریشته و بولبولیار ترسان و خه‌په‌سان. من هه‌ستمکرد ته‌کانیکی گه‌وره ده‌خۆم، هه‌ستمکرد باله‌کان وه‌خته له سه‌ر زه‌وی هه‌لمده‌گرن، بۆ ساتیک هه‌ستم به‌هیزی ئەو مه‌خلوقه سه‌یر و نادیاره‌ی ناو ناخی خۆم کرد، هیزیکی گه‌وره له ناوه‌وه پایته‌کاندم و به‌توندی به‌ره‌و لای دیواره‌که له‌تری پێدام. مه‌هدائیل به‌ده‌نگیکی ترساو هاواریکرد «ته‌ماشاش... ته‌ماشاش... فریشته‌که‌ت ده‌یه‌وێت بترازیته... ده‌یه‌وێت بترازیته». من توند ده‌ستم به‌دیواره‌که‌وه گرت و گووتم «وای... وای... تو ده‌لئیت چی؟ ده‌یه‌وێت بترازیته؟». وشه‌کان وه‌ها ترساو له گه‌روم هاتنه‌ده‌ری، چاویان پرکردم له‌دوو فرمیسکی گه‌وره. ناخم وه‌ک شتیک بیگوشیت و به‌ریدا... بیگوشیت و به‌ریدا، ده‌له‌رزی و ته‌کانی ده‌دا، دلم به‌هه‌موو هیزی خۆی لێده‌دا، هه‌ستمده‌کرد ده‌ستیک گه‌روم ده‌گریته‌ت و توند ده‌مخنکیته‌ت. به‌ده‌نگیکی خنکاو گووتم «بمگرن... بمگرن». به‌ناسته‌م ده‌متوانی هه‌ناسه‌بده‌م، باله‌کان شیتانه‌ منیان له‌گه‌ل جوله‌ی خۆیاندا پاده‌ته‌کاند. مه‌هدائیل به‌هیزیکی زۆر گه‌وره، وه‌ک که‌سیکی توانایه‌کی ئەفسوناوی هه‌بیته باله‌کانی گرت و توند به‌پوودا منی نوساند به‌دیواره‌که‌وه. من نرکاندم «برایان ده‌مرم... ده‌مرم». جوله‌ی باله‌کان وه‌ها به‌هیزیوون، منیش و

مه‌دانیلیشی پیکه‌وه ته‌کانده‌دا. به‌لام مه‌دانیل هاواری لی‌کردم «بیده‌نگ به ... بیده‌نگ به. به‌وه فریشته‌که توره‌ترده‌که‌یت، بیده‌نگ به». به هردووکیان منیان توند گرت، ماوه‌یه‌ک به‌دیواره‌که‌وه چه‌سپ رایانگرتم، چند ده‌قیقه‌یه‌کی دریز باله‌کانیان وه‌ها گرت نارامبیتسه‌وه و چتر شیتانه ته‌کان نه‌خوات. من چین چین عاره‌قم درده‌دا، که‌رووم گرپیکی به‌نهان و ترسناکی تیدا کۆده‌بووه‌وه، شتیک له‌ ناوه‌وه ده‌یسووتاندم. ئالۆشیکی که‌وره له‌ له‌شم ده‌ئالا، تایه‌ک وه‌ک ئاگر، که‌ به‌ریان ده‌دام یه‌کسەر ده‌که‌وتم ... نه‌ژنۆکانم لاواز ده‌بوون ... ژۆر لاواز. به‌ هردووکیان هه‌لیانده‌گرتم و ده‌یانخستمه‌ سەر جیگا‌که‌م. ئه‌وه سهره‌تای سهره‌لدانی نه‌خۆشیه‌ دریزخایه‌ن و به‌رده‌وامه‌کانی من بوو. که‌ به‌جیانه‌هیشتم ناخم هیشتا هەر ده‌سووتا. تاکه‌ شتیکیش له‌ خه‌یال‌مدا بوو، ئه‌وه بوو چون ئه‌م باله‌ که‌ورانه‌ ببه‌مه‌وه ناوه‌وه و نارامیانبه‌که‌مه‌وه.

له‌ پۆژی دواتردا. کاتی‌ک به‌یانی هه‌ستام، عاره‌قه و که‌ف و لیکی شه‌و سهرینه‌که‌میان خوساندبوو، ده‌ستم له‌ قۆمدا و هه‌ستمکرد ئه‌و قۆه ته‌نکه‌ی به‌ سهرمه‌وه ماوه‌ ژۆر ته‌پووه، وه‌ک به‌ دریزایی شه‌و بارانیکی نه‌هتتی به‌ سهرمدا باریبیت. له‌ به‌ر ئاوینه‌که‌دا وه‌ستام و وینه‌ی که‌سیکی دیم بینی، دوو نیگای مات و نه‌خۆش له‌ چاومدا بوو، پوخساری شیتیکی به‌تادارم هه‌بوو، که‌سێک که‌ گه‌ییوه‌ بۆ شیتخانه و کامله‌ بۆ پرس و پای پزیشکان. پێستم پێستی که‌سێک بوو شه‌و دیوه‌ز مه‌ و مۆته‌کان له‌ سه‌ری نیشتب، گوێکانم سوور هه‌لگه‌پابوون و وه‌ک بایه‌کی قایم که‌میک له‌ جیگای خۆی جولاندینی وه‌هابوو. هه‌ستمکرد باله‌کانم که‌متر ده‌جولین و شتیک له‌ هاوسه‌نگی و هه‌منیان وه‌رگرتووه. نه‌مه‌زانی چی بکه‌م ... دلنیا‌بووم ئه‌و نۆبه‌ته‌ی لیمهات ده‌گه‌پتته‌وه. شتیک بوو وه‌ک که‌وتنی که‌سی فیدار له‌ سه‌ر زه‌وی، وه‌ک که‌فکردن و لوولبوونی به‌رکه‌مداران. به‌لام هه‌رگیز بۆ ساتیکیش بیرم له‌وه نه‌کرده‌وه واز له‌ شوپش به‌هێتم.

من له قوولاییدا شۆرشگیرێکهی ناخمم له فریشتە نهخۆشه خۆشتر دهویست که ئیستا وهک جانهوهریکی نهخۆش، وهک پۆحیکی شهیتانی و بهد تهماشامدهکرد. مرۆف له خاکیکی داگیرکراودا، له میللهتیکی ژێردهستدا، له سایه‌ی دهوله‌تیکی درنده‌ی وهک به‌عسدا، چۆن ده‌توانیت گوێ له فریشتەکان بگرییت؟.

ئوتیل

به پێچه‌وانه‌ی کتیبخانه‌وه، ئوتیل له چەند قاوشیکی گه‌وره‌ دروستبووبوو، گیراوه‌کان له سه‌ر هه‌ندیک به‌ستی چیمه‌نتۆیی شوینی دانیشن و پالکه‌وتنیان بۆ کرابوو، جیگایه‌کی په‌ق و ناجۆر بوو، به‌لام له که‌سانی ماندوودا ئاره‌زوویه‌کی گه‌وره‌ی خه‌وتنی ده‌بزواند. هه‌موو قاوشیک دوو ده‌رگای له سه‌ر بوو، به‌رده‌وامیش کۆمه‌لیک گۆپی زۆر گه‌وره‌ و پۆشن داگیرسابوون، که هه‌م تیشکیکی به‌هێز و هه‌م گه‌رمیه‌کی ناوازه‌یان به قاوشه‌کان ده‌به‌خشی. هاتنه ئوتیل دوو مانای هه‌بوو، یان مردن یان ئاشکراکردنی هه‌ر شتیک که ده‌یزانیت. من بپارمدا له ئوتیلدا بمرم، چونکه هه‌چ چاره‌یه‌کی دیکه و پێگایه‌کی ترم له به‌رده‌مدا نه‌بوو. زیندانی ئوتیل یه‌کیک بوو له کورتخایه‌نترین زیندانه‌کانی دنیا، ئه‌وانه‌ی ده‌چوونه ئه‌وێ، به‌راورد به هه‌ر زیندانیکی تر، که‌م ده‌مانه‌وه، چونکه زۆربه‌یان زوو ده‌پوختان و هه‌موو نه‌ینیه‌کیان ده‌درکاند و ده‌گه‌رانه‌وه بۆ به‌شی زیندانه ئاساییه‌کان، یاخود له‌وێهه‌ په‌وانه‌ی زیندانه‌ حیزبی و حکومییه‌ تایبه‌تییه‌کانیان ده‌کردن. ئه‌وانه‌شی زۆر ده‌مانه‌وه، سه‌عات به‌ دوای سه‌عات شانسی ژیا‌نیان که‌متر و که‌متر ده‌بووه‌وه. له‌و قاوشه‌ی منی لی‌بووم، ژماره‌ی «میوانه‌کان»

نزیکی دە کەسیک بووین، زۆریەمان نوێ بووین... قاوشە کە بە چەند کامیژایەکی بینراو و نەبینراو چاوەدێزیدەکرا. پاسەوانەکان لە ھەر لایەکەوە دەیاننوانی ھەموو یەکێک لە ئێمە ببینن، ئەوان نەک ھەر وەزیفەی چاوەدێزییەکیان بە دڵسۆزییەکی بۆیۆنەو جێبەجێدەکرد، بەڵکو زیادەپرەوییەکی بۆیۆنەیان لە وریاییدا دەنواند. ھەموو ژەمیەک خوانیکی باش بۆ میوانەکان دەپازایەو، ھیچ کەس لە ئوتیل بۆی نەبوو و شەوی دیل یان زیندانی بەکاربھێنن، ئێمە ھەموو میوان بووین... لە سەر ھەموو دیوارەکانی ئوتیل نوسراوی سەیر ھەلواسرابوو «بەخێرھاتنی میوانە بەپێژەکان دەکەین، بۆ ئوتیلی شەو بێداران» «یاخودا بەخێرایی» «ئێرە مائی دووھەمی ئێوھە» «میوان لە سەر چاوانمانە»، سەرھەتا ھەموو تەدارەکیکی پێزگرتنی میوان دەگیرایە بەر، تا ئەو کاتەی میوان خۆی دەکەوتە شکاندنی یاساکانی میوانداری. دوو یاسا سەرەکییەکی میوانداری لە سەر ھەموو دیوارەکان نوسراویبوو، یەکەم: خواردن، دووھەم: نەخەوتن. ھەرکەس ژەمیکی نەخواردبایە یان تەواوی نەکردبایە، ئێتر ھەشت ژەمی دیکەی وەرنەدەگرت، گەر نەوھێ دووبارە بکەوێتەو ژمارەی ژەمە حەرامکراوەکان دەبوو بە دوازدە و بەو جۆرە سیجار سیجار بەرزەدەبوو. ژەمەکان پێپوون لەو جۆرە خواردنە قورسانە ھەر ئادەمیزادێک حەزبکات دواي ئۆشینیان پشوو بدات، دەبوو میوان ھەموو یاساکانی زیافەت جێبەجێبکات و ھیچ شتێک لە سەر سفرەکە نەھێڵێتەو کە دلی خاوەن مال بشکێنێت. تەواوی سەقفی ئوتیلەکە وەک دەمی ئاوپرژینیکی گەورە، وەک سەرقای کونداری ئامێریکی دوشکردنی حەمام دروستبوو، واتە ئێمە لە ھەر جێگایەکی نیو «سالتونی زیافەت» دا باین، ئەوانە لە پێگای چاوی خۆیان و کامیژاگانەو چاوەدێریان دەکردین، دەیانبینین و ئیشیان بەو تەنیا بەشە دەکرد کە لە سەر سەری ئێمەن. گەر وەنەوزیکی بچوگمان بدایە،

سەرەتا چەند دڵۆپە ئاوێک و پێژنەیه‌کی بچوکیان تێدەگرتین، ئاوەکه هەمیشە بە جۆریکی زۆر سەیر سارد یاخود بێتەندازە گەرم بوو... لەگەڵ مندا سەرەتا ئاوەکه هەمیشە سارد بوو، بە جۆریک هەر دڵۆپێکی بەر سەرم بکەوتایە وەها تیز دەبیریم و پایدەچڵەکاندم، وەک ئازاری دەرزێبەک یەکیک لە ناكاو بیكات بە سەری پەنجەتدا و قوول بۆ ناوێوه پایدات. ئاخۆ ئاوەکه هیچ مەتریال و دەرمانێکی تاییه‌تی تێدابوو، نازانم. بەلام هەر لە سەرەتاوه هەستمکرد ئێو ئاوه شتیکی زۆر ئازاربه‌خشی تێدایه، شتیکی خوران و هەوکردنیکی دەرەکی دروستدەکات. لە دواي هەژدە سەعاتی یەکم زۆریه‌ی میوانه‌کان هەستدەکه‌ن که ئیتر پێویستیان بە خەوه. که‌مجار پێدەکه‌وێت هەژدە سەعات بپوات و میوان «یاسا‌کانی زیافه‌ت»‌ی نه‌شکاندبێت، سەرەتا دوشه‌که بە هێمنی ده‌کرێته‌وه، تا پله‌ی خه‌واتنی میوان به‌رزتر بێته‌وه، خێرای و ساردی و هێزی ئاوه‌که‌ش ده‌گۆرێت، به‌ جۆریک له‌ هەندیک پله‌دا ئاوه‌که به‌ جۆریک گۆرمی تێدەگه‌رێت، ده‌توانیت هه‌لتبدات و ئازاری گیانی تریشت بۆ په‌یدابكات. کارمەندانی ئێوی ده‌لێن ئێو دوشه‌ پێویسته‌ بۆ ئێوه‌ی میوان گیانی تێبگه‌رێته‌وه و سوپی خوێنی چالاک بێت و بکریت به‌باشترین شێوه‌ سوود له‌ کاتی زیافه‌ته‌که‌ وه‌ربگریت. جگه‌ له‌ ئاو قاوشه‌کانی ئوتیل پرکراون له‌ بلندگۆی گه‌وره‌ گه‌وره‌ی زۆر تاییه‌ت که‌ گرمه‌ و زرمه‌ و ئالیه‌کی بێ‌ئینه‌یان هه‌یه، زۆریه‌ی سەعاته‌کانی شه‌و، به‌تاییه‌ت ئێو کاتانه‌ی کاتریمێره‌ بایۆلۆژییه‌کی ناو مڕۆف فشارده‌هێنێت و داواي خه‌و ده‌کات، ئا له‌و کاتانه‌دا ده‌نگی ترسناکی بلندگۆکان له‌ نزیکی هەر میوانیکه‌وه به‌ مۆسیقایه‌کی خۆرئاوایی زۆر به‌هێز ده‌کرێته‌وه، به‌ جۆریک به‌رده‌وام واهه‌ستدەکه‌یت ماشینیکی ترسناک و گه‌وره‌ی به‌رده‌هارین له‌ سه‌رتدا که‌وتۆته‌ کار. دواي بیست و چوار سەعات نیشانه‌ یه‌که‌مییه‌کانی ماندووبوون له‌ میواندا ته‌واو ده‌رده‌که‌وێت... که‌م که‌س هه‌یه‌ له‌ بیست

و چوار سه‌عاتی یه‌که‌مدا دوشیکی ساردی بۆ نه‌کراییت. ساردی دوشه‌که چه‌شنیکه که‌مجار پتیکه‌ویت که‌سیک نه‌خوش نه‌که‌ویت، دوی چلو‌ه‌شت سه‌عات پتویستی میوان به‌خو ده‌بیته پتویستی سه‌ره‌کی، توانای له سه‌ر خواردن ورده ورده کزده‌بیت و له بری نه‌وه پتویستی به‌پشوو ده‌بیت، سات دوی سات حوکی بیخه‌وی به‌سه‌ر هه‌موو خواسته‌کانی تردا سه‌رده‌که‌ویت. ورده ورده نه‌و میوانه بیفهم و به‌هیزه‌ی چه‌ند سه‌عاتی یه‌که‌م که‌یه‌که‌مین سی ژهم به‌شه‌هییه‌تیکی زۆره‌وه ده‌خوات، لاوازه‌بیت و ده‌کشیته‌وه دواوه، هیدی هیدی ئاسه‌واری گیزی و توپه‌یی و نه‌مانی ئاره‌زووی تیدا ده‌رده‌که‌ویت. به‌لام هینده‌ی خه‌ریکه وه‌نه‌وز بدات و چاوی بجپته‌خو، به‌خیرایی خه‌به‌رده‌کرپته‌وه.

من له شه‌ست سه‌عاتی یه‌که‌مدا توانای نه‌وهم هه‌بوو سه‌یری میوانه‌کانی تر بکه‌م، سه‌رنج له لاوازیوون و په‌که‌وتن و ماندوو‌بوونیان بده‌م، توپه‌بوونیان، ورپنه‌کردنیان، رقیان، پیکه‌نینه هیس‌تریه‌کانیان، له هۆش‌خۆچوونیان، دواتر ته‌سلیم‌بوونیان... هه‌موو نه‌وانه‌ی شتیک ده‌زانن له پۆزی حه‌وته‌م و هه‌شته‌مدا هه‌ره‌سه‌هینن. تا نه‌وکاته مروف چه‌ندین جار ده‌بورپته‌وه، له‌ش به‌رگه‌ ناگریت و ده‌بیت شتیک بکات که به‌سه‌ر ماندووتیدا سه‌ریکه‌ویت، له‌به‌ر نه‌وه به‌رده‌وام تپتیکی شاره‌زا و پسپۆری پزیشکی ئاماده‌ن هوشیار‌تبه‌که‌نه‌وه، بته‌نه‌وه سه‌ر حال و نیوه مردوو بتنینه‌وه ژیر دوشه‌کان. به‌لام هه‌ندبجار که‌میوان هه‌ر سه‌ره‌ختی بنوینیت و خواستی خاوه‌ن ئوتله‌که جیبه‌جی نه‌کات، بۆ نه‌وه‌ی نه‌مریت، له پۆزی ده‌یا خود یازده‌هه‌مدا ده‌یبه‌ن بۆ جیگایه‌کی دی و ده‌رفه‌تی نه‌وه‌ی ده‌ده‌نی چه‌ند سه‌عاتیک به‌خویت، به‌لام بیته‌وه‌ی به‌یلن تیرخه‌و بیت، پشویه‌کی کورت ده‌دات بۆ نه‌وه‌ی له‌ش تین و تاویتی تیگه‌رپت و ئاماده‌بیته‌وه بۆ «زیافته»... درێژترین تۆماریک تا ئیستا مروفیک بیخه‌و تۆماری کردبیت یازده پۆزه... به‌لام مروفه‌کان هه‌موو

ئەو ھیز و توانا ھەیان نییە، ھەندیک لە پۆژی سیھەمدا تووشی وێنە و پێشکەو پێشکە دەبن و ھەندیکیش لە پۆژی شەشەمدا ئۆرگانەکانیان لە کار دەکەوێت و مێشک چیتەر کۆنترۆڵ لە دەستەدات و توانای دەرکردنی فەرمانی نامۆیەتی و ھێدی ھێدی و بە جۆریکی زۆر ئازار بەخش دەوێستێت. من لە پێنجەم پۆژدا وام لێھات تارمایی و سیبەری شتی سەیر سەیرم دەبینی، ھەرچی ئەو جانە وەرانیە کە لە خەودا دەژین و خەو تاکە دەرفەتیانە بۆ ژیان و دەرکەوتن، وەک ئەوێ مائیان ناگری گرتبێت و دیواری شوراکانیان پوخابێت لە خەیاڵم دەھاتنە دەری و پایاندەکرد...

لە پۆژی شەشەمدا چەند جارێک بوورامەو، ئاگاداربوم کە دووان لە میوانەکان توانایان نەماو بە پاسەوانەکانیان گووت کە ھەموو شتێک دەدرکێنن بەو مەرجە لە ئوتیل بیانبەنە دەری. من دەمزانم ئەمجارە دەمرم و لەم زیافەتە ی حیزب ناچمە دەری. لە پۆژی حەوتەمدا نیشانە ترسناکەکانم لێدەرکەوتن، ھەموو گیانم لەرزێکی توند دەیھەژاند، خواردنم بۆ نە دەخورا، دەپشامەو. ئەو پۆژە ھەستمکرد ئەو دوا پۆژی ژیانم، بەلام مردن لەو ئاستەدا گەورەترین پزگارییە، لە بەرئەو لێناگەرێن بە ئاسانی بمیریت. ھەمان پۆژ بردیانم بۆ جینگایەکی تابیەت و نزیکەی ۵ سەعات خەوتم، دوو دکتۆریش کە پێشتر نەمبینی بوون، خزمەتیکی زۆریان کردم، بەلام ھیچ شتیکیان پێ نەگووتم. دوا ئەو خەو جارێکی تر منیان گێراپەو بۆ قاوشەکان، بە ھۆی ئەو پشوووە شتێک لە تین و ھۆشم تێگەراییووە، بەلام ماندوو پیتیەکی ترسناک ھێشتا بە لەشەمدا دەگەرا و ئەندام بە ئەندام جەستەمی خستبوو سەر ھەوای ژانێکی کوشندە. ئەوێ دڵنیا بووم دەبێت بەردەوام بەو سورپەدا بپۆمەو شیتیدەکردم، دەمویست شتێک دەستبکەوێت بە خێراییی خودکۆژیی بکەم و کۆتایی بەو ماندوو بوونە بھێنم. بەلام ئیش نەکردنی مێشک و خەیاڵ، لاواز بوونی ئیرادە وایاندەکرد شتێک بە مێشکدا نەیت. بەلام

هه‌ستمکرد له‌گه‌ل مندا جوړه نه‌رمیبه‌ک هه‌یه که که‌می‌ک جیاوازه له‌گه‌ل زیندانه‌کانی تردا... من هه‌ندیک ژهم نه‌ده‌خوارد، هه‌ندیک ژهم بو ته‌واو نه‌ده‌کرا، به‌لام هه‌ستمکرد یاسا کوشنده‌کانی زیافته به‌وجوړه توندییه‌ی که هه‌ن، به سهر مندا ناسه‌پینن. وه‌ک یه‌کینک فه‌رمانی دابیت تا ده‌کریت نازارم خاویکه‌نه‌وه، بمکوژن به‌س نه‌هیلن بمرم. گهرچی حیزب وه‌فا و شتی نه‌بوو، به‌لام نه‌وه‌ی له زیندانی بورجدا له ژیر نه‌شکه‌نجه‌دا بمرم، کومه‌لیک هه‌فالی کون و خه‌لکانی ناپازیسی ناو حیزبی ده‌وروژاند، ده‌مزانی هه‌ر شتیک پووبدات ناگه‌پتیه‌وه بو خوشه‌ویستی و باشی من، به‌لام خه‌لکانیکی ژور له بو‌سه‌دا بوون که تاوانی له‌مجوړه ناشکرا بیت و تو‌ماری سیاسی حکومت هه‌لبده‌نه‌وه و هینده‌ی تر لاپه‌ره‌کانی په‌شبه‌کن. به گشتی من هه‌ستمده‌کرد مردنم لی‌ره‌دا، له‌م بورجه گه‌وره‌یه‌ی حیزیدا، له‌م باله‌ خانه سه‌د نه‌زمییه‌ی نه‌ودا، له سهر ده‌ستی نه‌م پسپوړه تازانه‌دا، کۆتاییه‌کی سروشتی ژیانی منه. له‌و باوه‌ره‌دابووم که جگه له‌م مردنه پر ژانه، شایسته‌ی مردنیک‌ی تر نیم. من ده‌بوو لی‌ره‌دا بمرم... ئیره کۆتایی من بوو... دوا مال‌م بوو، ده‌مزانی هه‌فاله کۆنه‌کانم که هه‌میشه به‌رامبه‌رم پر کینه‌بوون، ئیستا هه‌موو به‌لگه‌یه‌کیان له به‌رده‌ستدایه که بمکوژن. جگه له غه‌می نه‌و هیچ شتیکیشم نه‌بوو دوا‌ی خوم جیبیبه‌ل‌م... جگه له غه‌می نه‌و. هه‌ستمکرد گهرچی ته‌مه‌نم ژور ژور نییه، به‌لام نه‌و ژیا‌نه جه‌نجاله‌ی که بینومه، له چری و پریدا ژیانی ده‌یان ناده‌میزادی تری تیدا ده‌بیت. به شتیک له‌ پازی بوون و شتیک له‌ دوودلییه‌وه پپارمدا بمرم... مردن له ژیر نازاریکی له‌و چه‌شنه‌دا، باشترین و داپه‌روه‌رانه‌ترین مردنیک بوو من شایسته‌ی بم.

نه‌غه‌ده و فریشته‌که‌ی

نزار ئیدریس له پشت منیشه‌وه هه‌ندیک هێڵی تاییه‌تی تری له‌گه‌ڵ هه‌ندیک له‌ سه‌رانی شوێشدا دروستکرد. له‌گه‌ڵ ژماره‌یه‌ک سه‌ر تیب و کادیتری سیاسی ناسراودا که پله‌ی سیاسیان به‌رز نه‌بوو، به‌لام له‌ مه‌یدانی پاسته‌قینه‌دا کارامه‌بوون، بووه‌ دۆست. به‌لام ئه‌وه‌ی سه‌یریوو، نزار گه‌رچی وه‌ک سه‌ر مه‌فره‌زه‌یه‌کی دێ به‌ خۆی و چه‌کداره‌کانییه‌وه وه‌ک لیفیتانت به‌ شاردا ده‌سووپایه‌وه، گه‌رچی خۆی له‌ کۆنه‌ هه‌لالانی ده‌پاراست، وازی له‌ دوو شت نه‌هێنا، خۆینده‌وه‌ی کتیب که به‌رده‌وام ده‌یگوت پێویسته‌ هیچ سیاسیه‌کی درۆزن ده‌سته‌برداری نه‌بێت، دووهم، په‌یوه‌ندییه‌ زۆره‌کانی له‌گه‌ڵ ژناندا. له‌ ماوه‌ی دوو ساڵ و نیودا له‌ کارکردن، ژماره‌ی ئه‌و منداڵه‌ ناشه‌رعیانه‌ی نزار دروستیکردبوون، به‌ جۆریکی بێمانا زۆربوویوون. وه‌ک ده‌لێن نزار له‌و گه‌نجه‌ شه‌پانییه‌ بێرهمانه‌بووه که ژنان چه‌زده‌که‌ن منداڵێکیان لێیان بێت. پۆژ دوا‌ی پۆژ ئه‌و سروشته‌ تاییه‌تییه‌ی نزار زیاتر ده‌رده‌که‌وت. که‌سیک نه‌بوو وه‌ک لیفیتانت ده‌سه‌لاتی بۆ ده‌سه‌لات بویت، به‌لکو ته‌نیا ده‌یویست خه‌لک سه‌ر سامبکات، ئه‌و یاسایانه‌ بشکێنێت که خه‌لک زۆر به‌ پیرۆزی ده‌ژان... ده‌سه‌لات هیچ نه‌بوو له‌لای جگه‌ له‌ که‌ره‌سته‌یه‌کی گه‌وره‌ی توپه‌کردن و ورژاندنی ئه‌وانی تر، هۆیه‌ک بۆ سووکایه‌تی به‌ هه‌موو موقه‌ده‌سیک. خۆی پتر وه‌ک بتشکێن نیشاندده‌دا، وه‌ک یه‌کیک ده‌یه‌وێت چه‌رامیک له‌ سه‌ر زه‌وی نه‌میێت. هه‌موو هه‌ستمانکرد زۆر زیاده‌په‌ویده‌کات، به‌ پێچه‌وانه‌ی لیفیتانت‌ه‌وه که دۆژمنی کتیب بوو، نزار به‌ مزگه‌وت و نوێژکه‌ران و شوێنه‌ موباره‌که‌کانی شار و ژن و کچی خێزانه‌ دینداره‌کانه‌وه

گرتبوی. واده‌بوو که هه‌ندیچار له کاتی نوێژدا ده‌یدا به‌ سەر نوێژکه‌راندا، مه‌لاکانی له‌ کاتی وتار خوێندندا ده‌وه‌ستان و ته‌وه‌ینی پێده‌کردن، بلنډگۆکانی ده‌شکاند، له‌ نا‌کاو‌خۆی و چه‌کداره‌کانی هه‌موو ئاداب‌خانه‌کانیان ده‌گرت و پێش ده‌سه‌پتیکردن به‌ جه‌ماعه‌ت نه‌یاندەه‌شت نوێژکه‌ران خۆیان له‌ باری نۆزگیان خالی‌که‌نه‌وه‌ و فه‌رمانه‌کانی ئایین جێبه‌جێکه‌ن، هه‌وزی و سل‌خانه‌کانیان داده‌خست و پریاندەکردن له‌ پیسای و پاشه‌پۆ. هه‌ر کارێک خودای بره‌نجاندا به‌ نزار ده‌یکرد. بیزانیایه‌ و یقار و پێژ له‌ کوێیه‌، نه‌و ده‌چوو و مشتیک له‌ بێحورمه‌تی خۆی ده‌رشت به‌ سه‌ردا، له‌ یه‌کێک له‌ جاره‌کاندا به‌ پێوه‌به‌ریکی پیری ئاماده‌یه‌کی کورانی پووت و قووت دایه‌ به‌ر خۆی و ناچاریکرد له‌ ژووری ئیداره‌وه‌ تا ژووری نوستنی خۆی به‌ پێخاوس و بێده‌رپێ شه‌قامه‌ و شه‌قام بپوات. جاریکی دی دوو دوکانداری ناچارکرد به‌ درێژایی پۆژ ته‌نیا به‌ ده‌رپێیه‌کی کورته‌وه‌ له‌ سه‌ر ده‌غیله‌ی دوکانه‌کانیان به‌هه‌ستن. خۆی مالتیکی نوێ و گه‌وره‌ی گرتبوو، که‌ به‌رده‌وام چه‌کداران به‌ ماشینی ده‌وله‌تیه‌وه‌ له‌ به‌رده‌میدا مۆلده‌بوون. ماله‌که‌ی هه‌وشیکی گه‌وره‌ی هه‌بوو، شه‌وان خۆی و چه‌کداره‌کانی هه‌ندیک ئافره‌تیان ده‌برد و داده‌نیشتن و پێکرا له‌ ته‌له‌فزیوئیکی نوێوه‌، سه‌یری فیلمه‌ پووته‌کانیان ده‌کرد و ده‌نگی فیدیۆکانیان وه‌ها بلنډه‌کرده‌وه‌ سه‌رتاپای گه‌رکه‌ گوێی لێبێت. ده‌لێن وێنه‌ی هه‌ندیک کچ و ژنی خه‌زانی دیندار و له‌ خوداترسی به‌ پووتی گرتوه‌ و خۆی به‌ تاییه‌ت برده‌وتی بۆ باوکیان، بۆ برایان، بۆ می‌ردیان. ده‌لێن به‌ و یقاره‌وه‌ له‌ به‌رده‌میاندا دانێشتوه‌، له‌ زه‌رفی تاییه‌تیدا وێنه‌کانی خستوه‌ به‌رده‌م. ته‌ماشایکردون بزانیت چۆن ده‌کشینه‌وه‌ ناو خۆیان، چۆن ده‌پوخین و ده‌شکین، چۆن ده‌چنه‌وه‌ یه‌ک و تووشی خۆخواردنه‌وه‌ی گه‌وره‌ ده‌بن. ئازاری ئه‌وانی تری به‌وه‌ ده‌دا، هه‌موو شته‌ پیرۆز و گرنگه‌کانیان تێکشکێنیت. هه‌رگیز عه‌شیقه‌کانی به‌ ناوی

خویانه‌وه بانگ نه‌ده‌کرد، گرنگ نه‌بوو به‌لایه‌وه ئه‌وان کین، خویان چیین، ئافره‌تی جوانن یان ناشیرین، زیره‌کن یاخود گه‌مژه. ته‌نیا ئه‌وه‌ی بۆ گرنگ بوو ژنی کین، کچی کین، خوشکی کین. به‌رده‌وام به‌و ناوانه‌شه‌وه بانگیده‌کردن، ژنی مه‌لاکه، خوشکی زه‌په‌نگه‌ره‌که، کچی به‌قاله‌که، هاوسه‌ری خه‌یاته‌که، ئاموزای ئوستاد، پورزای که‌بابچییه‌که، ژنخوشکی مفه‌وه‌زه‌که. به‌دروستی نازانم ئاخۆ ژنان هه‌موو هه‌زیان لیده‌کرد یان نا؟ نه‌مه‌ه‌زانی چه‌ندیان به‌زۆر یان له‌ترسدا جه‌سته‌ی خویان ناوه‌ته به‌رده‌ست و چه‌ندیشیان به‌خۆشی خۆی؟ نازانیت. چه‌ندیان دواى ساته‌وه‌ختی له‌زه‌ت سکی پرپووه و چه‌ندیان له‌ژێر بارى فرمیسک و شه‌رم و ئابرووچووندا تووشی ئه‌و ده‌رده‌بوون؟ که‌س نازانیت. به‌لام گومان له‌وه‌دا نییه که ژنانیک هه‌ن که تا سه‌ر ئیسقان پڕ و به‌داخن له‌نزار. له‌و ده‌مه‌دا سێ جار هه‌ولێ کوشتنی درا، بکه‌ری یه‌که‌میان می‌ردی دلشکاوی ژنیکی جوان بوو، که نزار وینه‌ی ژنه‌که‌ی به‌پووتی و له‌باوه‌شی خۆیدا نیشاندا‌بوو، ئه‌ویدیان کچیکی ئیماندار بوو که ده‌لێن نزار له‌به‌رچاوی هه‌موو دونیا پفاندویتی و نه‌تکیکردوه، سێهه‌میشیان برای خانمیکى گه‌نج بوو که دواى ئه‌وه‌ی نزار سکی پڕکردبوو، که‌که‌ بیده‌نگ به‌ربه‌یانیک خۆی سووتاند بوو. هه‌ر سێ هه‌ول که بێ ئه‌نجام بوون. ئه‌و هه‌ول به‌ناکامانه‌ ناویانگی نزاری به‌رزتر کرده‌وه، پیاوانی ده‌وله‌ت ئه‌وه‌یان وه‌ک نیشانه‌ی وه‌فاداری بۆ حیزب و سه‌رۆک بۆ حیسابکرد. به‌لام هه‌موو ده‌مانزانی نزار له‌ناخدا پقی له‌عه‌ره‌به‌کانه، وه‌ک گه‌مه‌چییه‌کی لیژانیش نه‌یده‌ویست خۆی بکات به‌دوژمنی شوپرش. کاره به‌ده‌کانی وه‌ها بوون وه‌ک ئه‌وه‌ی زیانیکی به‌ئیمه‌ی شوپرشگێڕ نه‌گه‌ننیت، به‌پێچه‌وانه‌وه، نزار هه‌ر له‌و ده‌مه‌دا که کاری شه‌یتانیانه‌ی دژ به‌خه‌لک ده‌کرد، پڕویه‌کی تریشی هه‌بوو، که چه‌ندین کاری گه‌وره‌ی بۆ شوپرشگێڕان نه‌نجامدا، ئه‌وه وایکرد هه‌فالانی

نه‌نجومه‌نی بالا پای خویان له سەر نه‌و بگۆپن و چاو له هه‌له ترسناکه‌کانی بپۆشن و پێشمه‌رگه شه‌هیده‌که‌شمان له‌بیریکن. له‌ده‌فته‌ری سیاسی وه‌حشیگه‌ریی نه‌ویان وه‌ک نمایشیکی پتیویست و ده‌مامکیکی شه‌یتانی گرنه‌گ بو‌ پێداویستییه‌کانی شۆرش ته‌ماشاده‌کرد، نه‌و چه‌ند جارێک شۆرشگێڕان و پێشمه‌رگه‌ی له‌ مردن پزگارکرد. دوو پێشمه‌رگه‌ی ناوشار «که‌ به‌ چه‌که‌وه‌ گیران» وه‌ک نه‌ندامی نوێی مه‌فره‌زه‌که‌ی خۆی له‌ قه‌له‌میدان و هه‌ر زوو ئازادیکردن، پۆلێکی گرنه‌گی هه‌بوو له‌ ئازادکردنی خێزانی یه‌کیک له‌ نه‌ندامانی نه‌نجومه‌نی بالا‌دا که‌ ده‌ولت ده‌یویست په‌وانه‌ی باشووری بکات، زۆر په‌یامی نه‌ینیشی بو‌ گیراوه‌کانی نێو زیندان ده‌گواژه‌وه‌. نزار ده‌یزانی گه‌ر وا نه‌کات ناتوانیت له‌ هه‌چ به‌ره‌یه‌کدا بژی. نه‌و نمونه‌ی نه‌و په‌یاوه‌ نه‌کروپاتانه‌ بوو که‌ به‌ لیاقه‌تی گه‌مه‌زانێکی لێهاتووی سێرکه‌وه‌ له‌ سەر نوکی پێ، خویان له‌ په‌تیکه‌وه‌ هه‌لده‌داو و له‌ سەر په‌تیکێ دیکه‌ ده‌گیرسانه‌وه‌. سیاسه‌ت له‌و سه‌رده‌مه‌دا هه‌چ نه‌بوو جگه‌ له‌ جو‌ریک له‌ نه‌کروپات، له‌ بالیه، له‌ له‌شسوکی بیته‌ندازه، له‌ توانای خۆه‌ل‌دان و بازدان و خۆه‌ل‌واسین و خۆ هه‌لگێڕانه‌وه‌. نزار زۆربه‌ی نه‌و هونه‌رانه‌ی به‌باشی ده‌زانی، بیته‌وه‌ی له‌ کاتی یارییه‌کاندا، ده‌ستبه‌رداری شوناسی خۆی بێت، وه‌ک سه‌سه‌رییه‌ک، وه‌ک که‌سیک که‌ له‌زه‌تی له‌وه‌ ده‌بینی بپنابروو ده‌ریکه‌وێت. زۆر گرنه‌گ بوو به‌لایه‌وه‌ له‌ ناکاو نه‌و شته‌ بکات که‌ نابێت بکریست... نه‌و په‌فته‌اره‌ سه‌یرانه‌ی وایانکرد، ناوی وه‌ک شیتێکی ترسناک به‌ ناو خه‌لکدا به‌روات. شه‌وانیش ده‌یخواره‌وه‌ و ده‌یخوێنده‌وه‌، به‌پێچه‌وانه‌ی لیفیتانته‌وه‌ که‌ دژی شاعیران و کتێبفرۆشان بوو، به‌ نه‌قسه‌ست ده‌چوو له‌ی نه‌وان و پێز و حورمه‌تێکی تایبه‌تی نیشاندانه‌دان، سه‌ری بو‌ داده‌نه‌واندن، له‌ نه‌کتێکی زۆر نمایشکارانه‌دا داده‌نه‌وی و ده‌ستی هه‌ندیک شاعیری گه‌نجی ماچه‌ده‌کرد تا به‌وجۆره‌ پێز و حورمه‌تی خۆی بو‌ نه‌هلی نه‌ده‌بیات نیشاندات. هه‌موو کات به‌ ناشکرا

دەيگوت «ئەھلى كەتەب ۋەك مەن حورمەتى ھېچ ياسايەكەن لا نىيە، بۇيە خۆشەمدەۋىن چۈنكە ۋەك خۇم بىحورمەتن». لە قوۋلايىدا باۋەپى وابوۋ كە ئويىش شاعىرە، بەلام بە جۆرىكى تايىبەت، شاعىرىك بى ھېچ قەسىدەيەكى نوسراۋ، بى ھېچ ديوانىك. گەر ئىشى شاعىران تىكشكاندنى وىنەى دونيا و دروستكردنەۋەى بىت، ئويىش ھەمان كاردەكات. دەيگوت «مىزكردن بە موقەدەسدا ئەۋە خواستى مەن و پۇشنفكىرانى گەرەيە... ئەوان بە دەم دەيكەن و مەن بە كردهۋە». ھەر جارىك بەمىنيايە بىياك بەرامبەرم دادەنىشت و سووربوۋ لە سەر ئەۋەى ۋەك شۆپشگىرپىك سەيرىبەكەم، سووربوۋ ۋەك جىقارا چىروت بكىشىت، قاچى دەنايە سەر قاچ و دەيگوت «جەنگىز، مەن يەكەمىن و دوا شۆپشگىرپى راستەقىنەم». ھەستەمەكرد زۆر برىندار دەبىت و بە پىسواكردنىكى بەرچاۋى دەزانىت گەر ۋەك شۆپشگىر نەبىيىم. دەيگوت «تۆ پىاۋىكى بەدبەختىت، تىبىگە، شۆپشگىرپى راستەقىنە سىياسەت دروستى ناكات، ئەخلاق دروستىدەكات... مىز بەكە بە ئەخلاقدا جىھان بۆ خۆى دەگۆرپىت، ئەۋە تاكە كىمىيى راستەقىنەى شۆپشە». گەرچى دەيزانى ھەموو ناۋى جاشى لىدەنىين، بەلام شىۋەى ۋەستان و خۆ گۆرپىن و خۆ دەرختىنى شىتىكى تايىبەتى تىدابوۋايدەكرد لە خائىن يان خۆفرۆش نەچىت. جوانىيەكەى پتر شۆپشگىرپە ئەفسانەيىەكانى بەيادا دەھىنايەۋە، نەۋەك سىماى خۆفرۆشە دزىۋەكان. ئەۋەندەى خزمەتكارى شىتتىيەكەى خۆى بوۋ، خزمەتكارى دەۋلەت يان ھىزىكى دىارىكراۋ نەبوۋ. ھەموو دەمانزانى لە ھەر جىگايەك بىت، وادەكات شتەكان بە ھەۋاى ئەۋە بسوپىنەۋە، بىنەۋەى سەماى خۆى لە سەر ئاۋازى كەس كۆكبكات. ئەۋەلەۋ شۆپشگىر شىت و شەيتانىيانە بوۋكە لەگەل ياخىبوۋنى خۆياندا تا سەر سنورى مەرگ دەپۇن، بەلام بىنەۋەى جورنەتى ئەۋە بەكەن قاچ بەخەنە ئەۋە دىو سنورەۋە دەگەرپىنەۋە. نزار لە ناخىدا ھېچ نەبوۋ جگە لە كەسىك كە دژى ھەر شىتىك بوۋ

پۆحی ده‌سته‌جه‌معی پِیزی بگرتبایه، به‌لام که یارییه‌که ده‌گه‌یسته شوینی مردن، ده‌یتوانی پووی به‌جۆریک وه‌رگیتیت و به‌چه‌شنیک خۆی بگونجینیت هه‌موو شتیک له‌یادبکات. هه‌لبه‌ت وه‌ک هه‌موو ئاده‌میزادیکی دیکه، له‌وانه‌ی که پِیسا شکینیده‌کن، ده‌بوو هه‌ندیک پِیسای تر ره‌چاوبکات... به‌لام من هه‌رگیز نه‌پیش ئه‌و و نه‌دوای ئه‌و دوژمنیکی وه‌ها گه‌وره‌ی یاساکانم نه‌بینیوه... گالته‌ی ته‌نیا به‌دین نه‌ده‌هات، به‌لکو گالته‌ی به‌شهره‌ف، به‌نیشتیمان، به‌پِیز، به‌ویقار ده‌هات. جاریک پسته‌یه‌کی ترسناکی پِیگوتم که هه‌رگیز له‌یادم ده‌رنه‌چیت، گووتی «ئه‌سپکۆژ، تۆ کابرایه‌کی سه‌یریت، شوپشگێژه‌کانی براشت هه‌ر خه‌لکانی سه‌یرن. شوپش له‌کوشتنی سه‌ربازیک یان پۆلیسیکه‌وه ده‌ست پئ ناکات، به‌لکو له‌کوشتنی خوداوه ده‌ست پیده‌کات». من گه‌رچی بیدین بووم، موچرکیکی گه‌وره‌ی سام له‌به‌ری پیمه‌وه تا ته‌وقی سه‌رم تپه‌پری.

ئه‌و هیچ به‌هانه‌یه‌کی جینه‌ده‌هیشت، به‌هۆیه‌وه خراپی و به‌دبوونی خۆی ده‌ربخات. که لیفیتانت نه‌غه‌ده‌ماردینی هینا، نزار بۆ چه‌ند پۆزیک به‌رده‌وام له‌چایخانه‌ی شاعیران به‌ده‌نگی به‌رز ده‌یگوت «ژنی لیفیتانت کۆنه یاری خۆم بووه، سیکسی تا بلّی جوانه، وای که سیکسیکی خۆشی هه‌یه». هه‌لبه‌ت هه‌موو قسه‌کان ده‌گه‌یشتنه‌وه لیفیتانت، به‌لام هه‌ستمده‌کرد که لیفیتانت ده‌زانیت له‌ئێستادا ناتوانیت هیچ به‌رامبه‌ر نزار بکات، هیند هه‌یه هه‌م من و هه‌م به‌پۆه‌به‌ری گشتی ئاسایشی راسپارد، ده‌می نزار که میک دابخه‌ین و کاریکبکه‌ین باسی ژنه‌که‌ی نه‌کات. که پیموابوو هه‌ولّی من و هه‌ولّی به‌پۆه‌به‌ری گشتی ئاسایشیش له‌گه‌ل که‌سی وه‌ک نزاردا ته‌نیا له‌سنوریکی بچوکدا سوودی هه‌بوو.

كەسيان بزانن ئەم پرده بۆ ھەيە و بە دەردى چى دەخوات. بينىنى
بالەكان واىكرد ھۆشەنگ بزانىت كە نابىت زۆر لە خانم دوربىكە وىتەوہ.
دەنيابوو كە شووكدنەكەى ھىچ لەوہ ناگىرپىت، كە خانم بە جورىك لە
جۆرەكان و بىشاگای خۆى لە قەيرانىكى گەورەدايە.

دەبىت بلىم ليفىتانت، گەلىك بە ژنھىنانەكەى خۆشحال بوو، ئەوكات
خانووہكەشى تادەھات گەورەتر دەبوو، چەند سال بوو، جودا لەو كۆشكە
بچوكەى بۆ زيان تەواى كردبوو، ئەندازىاران و كرىكارانى تايبەت بەردەوام
لە بناغەكەيدا ئىشياندەكرد. ھەندىجار كە پىكەوہ پىاسەمان بگردايە، زۆر
لە سەر خەونى خۆى دەربارەى ئەو خانووہ دەدوا. ئەو بەكەمىن كەس
بوو كە ھەلگى ئەو خەونە سەير و گەورانە بوو، خەونى دروستكردى
نەزمەندى بەرز، بالاخانەى خورافى، گۆرپى ھەزاران فەدان زەوى بۆ
ھەزاران كۆشكى ئەفسانەى، پاى وابوو ھىچ شتىك وەك بالەخانەيەكى
گەورە، شتىك بە چىمەنتۆ و شىش و بەرد دروستكرابىت، بەرگەى زەمان
ناگرىت. بۆچوونى ليفىتانت بۆ جاويدان، بۆ شتىك بمىنىتەوہ، وەك
بۆچوونى مەن يان بۆچوونى پۆشنفىكران نەبوو. ئەو پاى وابوو شتى نەمر
دەبىت لە ھەموو جىگايەكەوہ دياربىت، ھەببەتى ھەبىت، ھەستى لاوازىي
بپەويىتەوہ. ھەستەدەكرد عەشقىكى سەبرى بۆ شىلمان و دىوارى درىژ و
پايەى ئەستور ھەيە. كە لەگەلیدا دەچووہ سەبرى ئەو كرىكارانەى لە
بناغەى كۆشكدا كارىاندەكرد، دەمبىنى چ سەرسام سەبرى شىشەست و
شىلمانچىيەكان دەكات. زۆر جار وەك دەست لە لەشى ژنىك بدات، ھەيران
لە كۆلەكە ئەستورەكانى دەپوانى و دەستى لىدەدان. ژنھىنانەكەشى
لەگەل نەغەدەدا ئەو ھەستەى بە ھەببەتى پىدەبەخشى، ئەو چەند
جارەى پىكەوہ ببىمن، گەلىك پۆشن و سەرحال دياربوو، پىتەدەكەنى،
دەخۆش دەرنەدەكەوت، بەلام پىشتر تەمىكى تارىك لە سەر پوخسارى
بوو ئىستا ھىدى ھىدى دەپەويەوہ. كە دەمبىن ھەمىشە لەگەل

نه‌غده‌دا قوْلیان له قوْلی یه‌کدا بوو، هر دووکیان بالا به‌رز، سارد، بیبزه به پټکیه‌کی بیوینه، وه‌ک یه‌کټک هیټکی پاستی بۆ کټشابن ده‌پوشتن. نه‌غده له ده‌مه‌دا هه‌میشه کراسټکی مۆری له‌به‌رده‌کرد، که به نه‌ستم تا نه‌ژنۆی داده‌پۆشی. هه‌موو گه‌وره‌بوونی له ناکاوی سکه‌که‌یمان ده‌بینی. گه‌رچی به‌رده‌وام قوْلی له قوْلی لیفتانتدا بوو، به‌لام گه‌لټک دور ده‌رده‌که‌وت و هه‌میشه پټده‌چوو له خه‌یالاتی خۆیدا نوقم بیټ. من نه‌و جارانه‌ی له نزیکه‌وه بینیبووم و سه‌رنج‌مدابوو، هه‌ستی‌کم لا دروست بووبوو که نه‌غده دور و نزیک نه‌و پیاوانه‌ی بۆ گرنگ نییه که له‌گه‌لیدان، وه‌ک نه‌وه‌ی ته‌نها به‌وټ جۆرټک له ژیان نه‌زموونبکات و نه‌وه‌شی بی کۆمه‌کی نه‌وان بۆ نه‌کرټ... نا له‌و ژنانه نه‌بوو که بلټم پیاو تاقیده‌کاته‌وه یان نه‌زموونی سټکسی کۆده‌کاته‌وه... ژنټک بوو ده‌یویست واده‌رنه‌که‌وټ وه‌ک که‌سټک که خواستی‌کی هه‌یه، یان شټټک ده‌یه‌ستیته‌وه، به پټچه‌وانه‌وه هه‌میشه واده‌رده‌که‌وت که نه‌و قوْله‌ی به ده‌ستی لیفتانته‌وه به‌شه فه‌رامۆشکراو و بیټاگاکه‌یه‌تی. وه‌ک به‌وټ پټمانبلیټ له بیټاگایی و بیټاکی و بټده‌روه‌ستییه‌وه قوْلی به قوْلی نه‌م پیاوه‌دا کردوه. من سالانټک دواتریش که تټپامانم بۆ نه‌و خانمه‌ کرده‌وه، هر هه‌مان هه‌ستم هه‌بوو. هیچ هیټزک، هیچ پیاویک، هیچ کټشه‌یه‌ک نه‌یده‌توانی بۆ هه‌تاهه‌تایه داگیریکات. ده‌بوو هه‌میشه پیاویکی له‌گه‌لدا بایه بۆ نه‌وه‌ی هه‌ستی‌کات به هیچ شټټکه‌وه وابه‌سته نییه، نه‌و هر شټټکی کردبیټ بۆ نه‌وه بووه بیسه‌لمینټ، ئاسان ده‌توانټت ده‌سته‌بردارټ بیټ.

یه‌که‌مجار که لیفتانت منی داوه‌تکرد و له‌گه‌ل خانمدا پټکه‌وه له سه‌ر سفره‌یه‌ک کۆبووینه‌وه، هه‌ستمکرد خانمیش بایه‌خیکی بیوینه به بناغه‌کانی نه‌م باله‌خانه به‌رزه ده‌دات، که نه‌وکات هر ناوی «کۆشکی لیفتانت» بوو. چه‌ند جارټک نه‌وه‌ی دوپاتکرده‌وه که مرۆف له باله‌خانه‌یه‌کی

وه‌هادا ده‌توانیت ته‌واو بی‌یاک بی‌ت. هه‌ستمکرد گرن‌گیدان به‌ باله‌خانه‌که
 بۆ‌ئه‌وه‌یه‌ پیت‌مبل‌یت، پوچی هه‌موو شته‌کانی دیکه‌ی دنیا وایان‌کردوه،
 ئه‌م باله‌خانه‌یه‌ گرن‌گ بی‌ت، بی‌یاکی دره‌ق به‌ ئاده‌مییه‌کان وای‌کردوه
 ئه‌م چیمه‌نت‌ویه‌ نرخ‌ی هه‌بی‌ت... له‌و دانیش‌شته‌دا به‌ ده‌نگی‌کی کز که
 له‌ده‌نگی پاسته‌قینه‌ی خۆی نه‌ده‌چوو، گووتی «جه‌نگیز حه‌زی من له‌م
 باله‌خانه‌یه، وه‌ک حه‌زی دین‌داریک وایه‌ بۆ‌خودا، وه‌ختی شته‌کان پوچ
 بن، ئینسان بۆ‌شتیک ده‌گه‌ریت له‌ پوچی پزگاری‌یکات. ئه‌م باله‌خانه‌یه
 بۆ‌من ده‌توانیت شوینی هه‌موو موقه‌ده‌سیک بگریته‌وه... من نایه‌رستم،
 عیباده‌تی ناکه‌م، به‌لام ده‌مه‌ویت بۆ‌خۆمی بسه‌لمیت‌م که مروف چ ئاسان
 ده‌توانیت. هه‌موو شتیک بۆ‌خۆی دروست‌بکات، هه‌تا خوداش بۆ‌خۆی
 دروست‌بکات... من فریوه‌که‌یم مه‌به‌سته، ئه‌فسونه‌که‌ی، ئه‌و درۆیه‌ی که
 مروف ده‌توانیت له‌گه‌ل خۆیدا هه‌لبی‌گری‌ت و بی‌گری‌ت و بۆ‌ی بژی».
 هه‌ند‌ب‌جار ده‌نگی نه‌غمه‌یه‌کی گه‌لیک ناسک و شاعیرانه‌ی تیده‌گه‌را.
 ئه‌وکات تینه‌گه‌یشتم مه‌به‌ستی چیه‌، دوا‌ی چه‌ند سالی‌ک جاری‌کی تر
 لی‌م‌بیست به‌ ساردی ژنی‌که‌وه‌ که عاریفیتی خۆی به‌ ئاراسته‌یه‌کی
 دیکه‌دا پاده‌کیشیت، به‌یه‌کی‌ک له‌ تیوریسی‌نه‌ ئیسلامیه‌کان ده‌لی‌ت
 «که‌ ئه‌وکات زۆر له‌ درۆی قسه‌یانده‌کرد» «بی‌باکترین مه‌خلوق له‌ سه‌ر
 زه‌وی دین‌داره‌ راسته‌قینه‌کان، هه‌چ که‌س وه‌ک ئیمان‌داریک‌کی پاسته‌قینه
 به‌رامبه‌ر دنیا بی‌یاک نییه‌». ئه‌وکات تی‌گه‌یشتم، ئه‌و په‌رستی خودا
 به‌ پێگای فه‌رامۆش‌کردن و بی‌یاکی دره‌ق به‌ ئینسان ده‌زانیت. ئه‌و‌ده‌م
 تی‌و‌ریسته‌کان له‌ باکووره‌وه‌ بۆ‌باشوور ئاگریان له‌ ولاته‌که‌ به‌رده‌دا،
 نه‌غه‌ده‌ به‌خیلی به‌ بی‌یاکی خودکوژه‌کان ده‌برد، هه‌ستیده‌کرد ئه‌وان له‌
 په‌له‌وپایه‌ی بی‌ب‌کایدا زۆر له‌م له‌ پێشترن. ئه‌و جاره‌ به‌و مامۆستایه‌ی
 گووت «مه‌لا... خودا‌په‌رستی هه‌چ شتیک نییه‌ جگه‌ له‌ بی‌یاکی دره‌ق
 به‌ ئینسان، ئه‌وه‌ی ئازاری پوچی بچێژم لای من ئه‌خلاقیت‌ره‌ له‌وه‌ی وه‌ک

تۆ دەرمانيكى درۆ بخۆم، دەرمانيكى درۆ دروستبەكم، دەرمانيكى درۆ
 بغرۆشم. من زۆرجار دەمەوئىت بىباكى تا ئەوپەرى پاكىشم، بەلام ھىچ
 كات ناگەمە ئەو بىباكيەى لە ناخى ئيماندارىكى راستەقىنەدا ھەيە.
 ئەو ھى سەيرى ھىچ نەكەم باشترە لە ھى لە چاوەروانى ھەمىكا ھەمىشە
 سەيرى ئاسمانبەكم. بىباكى من لە ھەدا تەواو دەبىت، بورجىكى بىمانا و
 ئاسنىن بۆ خۆم لە ھەموو شتەكان دروستبەكم، بەلام ھەشقى تۆ بۆ
 خودا لە ھەدا تەواو دەبىت، پەت لە دۇنيا بىت، لە ھەدا تەواو دەبىت خۆت
 بە دۇنيادا بتەقىنەتە ھە. من دەتوانم تا ئەو جىگايە بۆم نازارى پوچى
 بە خەندەيەكە ھە قەبوولبەكم و لەزەت لەو پوچىيە ھەريگرم. بەلام ھىچ
 كەس ھەك ئيمانداران باوھەرى بە بىمانايى ژيان نىيە، من دەمەوئىت
 بگەمە پەلى ئىتوھ لە پوچگەراييدا. مامۇستا لە دواجاردا تۆ ھەريگىز نە
 لە من شادترىت و نە لە من بەرەوشترىت. بە پىچەوانە ھە، من كارى
 مەحالدەكەم بۆ ئەو ھەك تۆ بەرەوشت بىم، چونكە بەرەوشتى گەرە
 ئەو ھە بىباك بىن بەرامبەر دۇنيا و تۆش بىباكىت بەرامبەر دۇنيا، شەو
 و پۆز تەقى لىدەكەيت، ھەموو نويزىكى تۆ جۆرە نەفرەتتەكە لە ژيان و لە
 ئىنسان و لەزەوى... من زۆر مەراقەمە بگەمە ئاستى تۆ لە بىباكىدا بەلام
 ناتوانم و ناىگەم، چونكە ھەك تۆ ھۆكان و كەرەستەكانم پى نىيە».
 خانم لە سەرەتاو ھەجۆرە تەعبىرى لە بىباكى خۆى دەكرد، بە ھەى
 لە دروستكردنى شتىكى بىماناي گەرەدا بەشدار بىت كە بورج بوو.
 سەرسامى بە بورج نىشانەى بىباكى بوو بەرامبەر بە ئىنسان. لە كۆتايى
 دەيەى يەكەمى سالى دوو ھەزاردا كە دروستكردنى خانووى گەرە و فرە
 قات بوو بە نەخۆشپىيەكى كوشندە و ھەموو جۆرە خەلكىكى گرتە ھە،
 بەردەوام گۆيم لە پىاوان و ژنان دەبوو بە بالاي بالەخانەكانى خۆياندا
 ھەلياندەروانى و دەيانگووت «مروف گەر خاوەنى مالىكى و بىت. ئىتر
 دەتوانىت بىخەم و بىباك بىت». ئەودەم وردتر تىدەگەيشتم كە ھە

یه‌ک له خانمی ماردینی و لیفیتانت و نزار، پیش‌وخت په‌یامه‌ین و پیغه‌مبه‌رانی نه‌و سهرده‌مه بوون که بیست سال دواتر هی‌دی هی‌دی پوخساری راسته‌قینه‌ی ته‌واو دهرکه‌وت.

له سهره‌تای مانگی حه‌وتی سکه‌که‌ی خانمدا، بۆ یه‌که‌مجار بولبولیارمان له‌ کۆشکی لیفیتانتدا بینی، دهرکه‌وتنی بولبولیار له‌و کۆشکه‌دا و به‌وجۆره‌ مایه‌ی سه‌رسامی هه‌موومان بوو. بولبولیار لای هه‌مووان له‌ شوپش‌گیره‌ هه‌ره‌ ساف و مروفدۆسته‌کان بوو، که به‌ هۆی زیاده‌په‌ویکردنییه‌وه له‌ عه‌شقی ژياندا شوپش به‌ که‌سیکی پاسیف و دوژمنی ده‌زانی، ئیستا که به‌ خۆی و ریشه‌قه‌له‌می و نیگا هیمن و قووله‌کانییه‌وه لای لیفیتانت دهرکه‌وت، هه‌موو نه‌و زماندریژ و ده‌رون نه‌خۆشانه‌ی بېباک پیش‌داوه‌ریده‌که‌ن، هه‌موو تۆمه‌تساز و به‌دنیا‌زه‌کانی شار، نه‌و په‌یوه‌ندییه‌ی بولبولیاریان به‌ لیفیتانت‌وه برده‌وه بۆ خیانه‌تییکی دیرینی نه‌م کوپه‌ له‌ هاوپی‌کانی و وایانده‌رخست نه‌مه‌ میوه‌ی نویی دره‌ختیکی کۆنه و نه‌مپۆ دیته‌ به‌ر.

به‌لام من ده‌مزانی که دهرکه‌وتنی زۆری بولبولیار له‌ به‌رده‌م مائی لیفیتانتدا ده‌که‌پیته‌وه بۆ تی‌کچوونی ته‌ندروستی خانم. بۆ نه‌و وابه‌سته‌گییه‌ تاییه‌تی و نه‌پینییه‌ی که بولبولیار به‌ ماردینییه‌وه ده‌به‌ستیت. له‌ سهره‌تای حه‌وته‌م مانگی زگه‌که‌یدا، خانم چهند جارێک به‌ نامه‌ی تاییه‌تی، ناردی به‌دوای بولبولیاردا و تگایکرد که زویر نه‌بیت و بی‌پینیت. نه‌و کات دۆخیکی هه‌بوو که پزیشکان تی‌ی نه‌ده‌گه‌یشتن، تایه‌کی سامناک ده‌یگرت و له‌شی تووشی پاته‌کان و داچله‌کان و له‌رزینی زۆر ده‌هات، وه‌ک هی‌زیکی گه‌وره‌ بی‌پینیت و بی‌بات له‌ ژوره‌که‌ی خۆیدا شتیکی نادیار یاری پیده‌کرد. دکتۆره‌کان ده‌سته‌وه‌ستان له‌ حاله‌ته‌که‌ی په‌پیان به‌ هه‌چ هۆکاریک نه‌ده‌برد و له‌به‌ر زگه‌که‌شی نه‌ده‌کرا ده‌رمانی له‌ سه‌ر تاقیبه‌که‌نه‌وه. دهرده‌که‌ی ته‌واوی نیشانه‌کانی که‌سیکی فیگرتووی هه‌بوو،

بەلام خۆشى دەرھەق بە دۆخى خۆى ئاڭا و سەرسام بوو. بولبوليار
 لە دواى دواھە مەين ھەولەيەو ھە بۆ پەشیمانکردنەوھى لە شووکردن بە
 ليفيتانت، تەنيا دوو جار بۆ ھەوالپەرسى، تەلەفونى بۆ تازە بوکە کەمان
 کردبوو، بە تايبەت خانم جگە لەوھى بە قەسەکانى بولبوليار دەريارەى
 بالەکانى پېيگەنەيت و بگەوئەت بە پشتدا ھىچ پەرچە کردارىکى نەبوو، ئەو
 ھانبدات لە نزیکەوھ لە مەترسى بالەکان بېيارىزەيت. نەغەدە ئەو دەم بە
 ئازادى کەوتبووھە ھاتوچۆ. ژيانى دوووردەزى خۆشاردنەوھ لە چەند
 سالى پېشوو دا ئارەزوويەكى گەورەيان تېدا دروستکردبوو، گوئى نەداتە
 سگەکەى و نەسەرەوئەت و بېشوو بە شاردا بگەپئەت، ئەو دواجار بوئى
 گرنگ نەبوو مندالەکەى بڑى يان بەرئەت. لە پياسەکانيدا سىجراوى و
 وىقاردار دياربوو، خۆى پېزى خەلکى نەدەگرت، بەلام شىوھى خۆگۆرپىن
 و دەرکەوتنى جۆرە پېزىکى تايبەتسى بە سەر خەلکدا دەسەپاند. وردە
 وردە شار ئەوھى لە يادچووھە کە سەردەمانىک ژنى دکتۆر مستەفا
 شوکا کە بوو و تەنيا بە «خانمى ليفيتانت» يان «خيزانى کاک عومەر»
 بانگيان دەکرد، دەملووس و ماستاوچى و زمانچەورەکانىش ناوى «براژن»
 يان لېنابوو. نەغەدە ژيانى نوئى پېخۆش بوو، شىتەيتى سەردەمى گەنجى
 و ياخيەتسى سەرەتاي شاعىرى ھىدى ھىدى لە ناويدا دەمردن. ليفيتانت
 لەو پياوانە نەبوو کە بە خۆشەويستى يان بە کينە، بە عەشقى شىتەانە
 يان بە زنجيرەى نەزەت و ئاکار ژن دىلبەکات، سەيربوو، ئەو پياوھى
 ئارەزوويەكى ترسناک پالى پتوھەدەنا نېرەکان بگريەت و ئەشکەنجەيان
 بدات تا بچوک و دل خەسيو لە بەردەمى دەرچن، دەرھەق بە ژنەکەى
 گەلەیک کراوھ و بېگريئ دەرەدەکەوت... نەغەدە بۆ يەگەمجار لە ژيانيدا
 ھەستيدەکرد دەتوانەيت ھەموو شتەيک بەکات، بېئەوھى ئىشەکانى ھاودەمى
 ھەستکردن بە گوناھ بن. جوانترين و ترسناکترين ژيانىش ئەوھى مەروف
 گوناھ بەکات بېئەوھى ھەستى بە گوناھ لادروست بېت، نەغەدەش لەو

دهمه‌دا به‌وجۆره بوو، ده‌یتوانی هر شتیک بکات، بیئوه‌ی خولیا‌ی چاکه و خراپه، ترس یان دوودلی بیه‌ژینیت. له کۆشکه‌ی لیفتانتدا، له ژیانه کراوه‌یه‌دا، له ده‌سه‌لاته زۆره‌دا، له نازادییه بیسنوره‌دا که هه‌ستی پنده‌کرد، قوول نه‌و هه‌سته‌ی هه‌بوو که ده‌توانیت ده‌ره‌ق به هه‌موو شت که‌مه‌ترخه‌م و بیباک بیت، هه‌تا هر گونا‌هه‌یکیش بکات که‌ده‌یه‌ویت، بیئوه‌ی خۆی بخاته مه‌ترسییه‌وه. کۆشک به‌دیوێکدا بیباکی نه‌غه‌ده ماردینی گه‌وره‌تر کرد، به‌دیوێکیشدا هه‌ندێ په‌فتاری نوێی تیا چاند که له‌وه‌و پیش نامۆ‌بوون به‌و. گرنگترین شتیک خانم له سه‌ره‌تا‌دا کردی سه‌ردانی بوو بۆ کۆپه نه‌ده‌بییه‌کان، له‌و دهمه‌دا بۆ یه‌که‌مجار یه‌کیک له گۆفاره‌کان وینه‌یه‌کی گه‌وره‌ی له‌گه‌ڵ یه‌کیک له شیعره‌کانیدا بلۆک‌کرده‌وه... تا نه‌و کاته نه‌غه‌ده ماردینی، وه‌ک شاعیر ناوی هه‌بوو بیئوه‌ی ده‌موچاوێکی بینراو و ده‌رکه‌وتووی هه‌بیت، زۆربه‌ی نه‌ده‌بدوستان شتیکیان له چیرۆکی ژیا‌نی ده‌زانی، بیئوه‌ی دییتیان. ده‌رکه‌وتنی به‌و جوانییه و به‌و یقاری ژنیکی سکپه‌روه که ماوه‌یه‌کی نزیکی داها‌توو ده‌بیت به‌ دایک، سه‌رسامییه‌کی زۆری لای خوینه‌ران و شاعیران دروستکرد، هه‌لبه‌ت نه‌و یقار و جوانییه وایکرد، زۆر له شاعیر و شاعیرۆچکه‌کانی نه‌و زه‌مانه بخوانن لێی نزیک‌بینه‌وه و دۆستی بن، به‌لام به‌وه‌دا زۆربه‌ی شاعیران ترسیکی بیۆینه‌یان له لیفتانتی می‌ردی هه‌بوو، که‌سیان جو‌رئه‌تی سه‌رکێشیان نه‌بوو. ئه‌ویش له‌و سه‌ره‌تایه‌دا که باق و بریق و دره‌وشه‌ی ناوه‌که‌ی خۆی ده‌بینییه‌وه، گه‌رچی به‌رامبه‌ر هه‌مووی بیباک بوو، به‌لام خۆی به‌ خۆشه‌بخت ده‌زانی بتوانیت له جیگا‌یه‌کی بلند‌تره‌وه سه‌یری شاعیرانی تر بکات. هر زوو هه‌موو هه‌ستمانکرد، که نه‌و که‌چه یاخی و نا‌ئارامه‌ی ئاب‌پووی دکتۆر مسته‌فا شوکاکی برد و شه‌ره‌فی خسته ژێر خۆل و خاشاک، خه‌ریکه به‌ره‌و نه‌وه ده‌چیت ببیت به ژنیکی سه‌لار و په‌فتاری به‌ جو‌ریکی به‌رچاو به‌ره‌و شێوه غه‌روێکی

نه‌رست‌و‌کراتیانه ده‌گورپیت. له‌و‌چ‌ه‌ند مانگه‌ی سک‌پ‌ری‌دا به‌ر له‌وه‌ی ته‌واو نه‌خ‌وش بکه‌و‌یت، له‌گه‌ل دوو س‌ئ کچه شاعیری دیکه‌دا به‌رده‌وام له‌یه‌ک‌یک له‌بال‌ک‌ونه‌کانی گ‌وش‌ک‌دا ده‌مان‌بین‌ین، چا و ک‌یک‌یان ده‌خ‌وارد و پ‌یده‌که‌نین و ش‌یع‌ریان ب‌و‌یه‌ک‌تر ده‌خ‌و‌ین‌ده‌وه.

ده‌م‌یک ناوی نه‌و وه‌ک ژنه شاعیر‌یک له‌پ‌یش‌ره‌وتا بوو، له‌هه‌مان ئان و زه‌مان‌دا ره‌ش‌مارا به‌ج‌ور‌یک‌ی به‌ر‌چا‌و در‌ژ‌ه‌ی به‌وه‌ح‌ش‌ی‌گه‌ری‌یه پ‌یش‌ینی‌یه‌کانی خ‌و‌ی ده‌دا. سه‌ره‌تا که‌خان‌می مار‌دینی ه‌ینا، هه‌ند‌یک له‌دل‌ه‌وه که‌وت‌نه هی‌وای نه‌وه‌وه، نه‌م هاوسه‌ر‌گ‌یری‌یه ک‌ۆمه‌ک به‌لی‌ف‌یتان‌ت ب‌کات تا که‌م‌یک ه‌ی‌ور و ئارام ب‌یت‌ه‌وه، به‌لام من دل‌نیا‌بووم ش‌ت‌یک‌ی له‌و ج‌ۆره پ‌وونادات، چون‌که کاراک‌ته‌ری لی‌ف‌یتان‌ت چه‌ش‌ن‌یک‌ی تر بوو. نه‌و خان‌می مار‌دینی نه‌کرد‌بووه هاوسه‌ر تا خان‌م کار له‌و ب‌کات، به‌ل‌کو له‌ر‌ی‌گای نه‌غه‌ده‌وه ده‌یو‌یست بی‌سه‌لم‌ین‌یت، که‌شاع‌یران گه‌ر‌چی ته‌م‌ۆک و غو‌بار‌یین، به‌لام هه‌ل‌گ‌ری‌ی ب‌ل‌ندی‌یه‌کی نه‌وت‌و ن‌ین پ‌ۆلی پ‌ی‌چه‌وانه‌ی نه‌و ب‌یت. مه‌خلوقاتن ده‌سته‌م‌ۆده‌کر‌ین، ده‌گ‌یر‌ین، ده‌خ‌ر‌ینه پ‌ی‌خه‌فه‌وه، ملیان پ‌ئ که‌چه‌د‌ه‌کر‌یت، گ‌وش‌ت‌یش‌یان هه‌ر وه‌کو گ‌وش‌تی ئاده‌م‌یزادانی تره. نه‌ک هه‌ر نه‌وه، به‌ل‌کو وه‌ک هه‌ر بو‌ونه‌وه‌ر‌یک‌ی خود‌په‌رست و ته‌ن‌یا خ‌ۆب‌ین ده‌توانن له‌ن‌ز‌یک جه‌لاده‌وه بوه‌ستن و ه‌ی‌چ نه‌ل‌ین. لی‌ف‌یتان‌ت مه‌به‌ستی بوو م‌ۆر‌آلی ش‌یع‌ر ب‌یلا‌یه‌ن‌ب‌کات، ب‌ی‌ده‌نگ‌ی‌ب‌کات، به‌ج‌ۆر‌ئ ن‌ز‌م‌ی‌ب‌کاته‌وه ب‌توان‌یت بخه‌و‌یت و له‌وه نه‌ترس‌یت به‌هایه‌کی بال‌آتر و به‌ر‌ز‌تر هه‌یه، که‌له‌و به‌ه‌ی‌ز‌تره و ده‌توان‌یت ئاس‌وده‌گی ت‌ی‌ک‌ب‌دات. هه‌ر شه‌و‌یک‌یش له‌گه‌ل نه‌غه‌ده‌دا ده‌خ‌ه‌وت، برو‌ای واب‌وو کار‌یک ده‌کات، وه‌ک سو‌وتان‌دن‌ی ک‌ت‌ی‌به‌کان، وه‌ک ترسان‌دن‌ی شاع‌یرانی چای‌خانه‌که، وه‌ک نه‌ش‌که‌ن‌جه‌دان‌ی خ‌و‌پ‌نه‌ری ک‌ت‌ی‌به نه‌پ‌ینی‌یه‌کان... له‌ر‌ی‌گای چ‌و‌نه ناو له‌شی نه‌غه‌ده‌وه، ق‌و‌ول به‌نام‌پ‌ازه ن‌یرانه نه‌ست‌وره‌که‌ی، هه‌موو نه‌و د‌و‌ن‌یا تاریک و ته‌لی‌سم‌او‌یی‌ه‌ی ک‌ت‌ی‌بی ده‌کو‌وتا که‌به‌کردار و ه‌وش‌یاری و ب‌یر‌کرد‌نه‌وه ب‌ۆی نه‌ده‌ک‌را.

هر له و ماوه‌یه‌دا من به‌رده‌وام چه‌ندین ناوم له پێک‌خراوه‌ نه‌تییه‌کانی
 حیزب و نه‌نجومه‌نی بال‌ا وه‌رده‌گرت و به‌ لیست ده‌م‌دایه‌ ده‌ست لیفیتانت،
 نه‌ویش بێباک و به‌خێراییه‌کی سه‌رسوپه‌ین خاوه‌ن ناوه‌کانی پاپچی
 زیندان و نه‌شکه‌نجه‌ ده‌کرد. ژۆری قوربانیانی نه‌و سه‌رده‌مه‌مان
 نه‌ندامان و هه‌وادارانی پارت و تاقمه‌ سیاسیه‌کانی دیکه‌ بوون که
 حیزب چووبووه‌ جه‌نگی بێپراوه‌ له‌گه‌ڵیاندا و ده‌مانویست له‌ سه‌ر
 نه‌خشه‌ی سیاسی لاوازیانکه‌ین و بیانسپه‌نه‌وه‌. یه‌که‌مین زیندانی بوو
 له‌ ژێر زه‌مینی کۆشکه‌ی لیفیتانتدا بوو، سه‌ره‌تا هه‌موو وامانده‌زانی
 که‌ خانمی ماردینی هه‌والی له‌و ژێر زه‌مینه‌ ترسناکه‌ی ژێر مائی خو‌ی
 نییه‌، که‌ ده‌رگایه‌کی نه‌ینی و تابه‌تی هه‌بوو. زیندانی‌ک که‌ هه‌م په‌سمی
 و هه‌م نا‌په‌سمیش بوو، به‌ جو‌ریکی یاسایی له‌ تو‌ماره‌کانی ئاسایشی
 باکو‌ر و له‌لای پێک‌خراوه‌کانی حیزب تو‌مار نه‌کرا‌بوو، ناوی وه‌ک زیندانی‌ک
 له‌ به‌ریوه‌به‌رایه‌تی گشتی زیندانه‌کان نه‌بوو، به‌لام هه‌موو به‌عسیه‌
 گه‌وره‌کان و فه‌رماندارانی شار ده‌یانزانی و به‌کاریشیانده‌یتا. ئێمه‌ هه‌ر
 نه‌یاریکمان بایه‌ و به‌مانزانیایه‌ خه‌ریکه‌ بو‌نی مه‌ترسی لێدیت، ناوه‌که‌یم
 ده‌دایه‌ ده‌ست لیفیتانت و نه‌ویش به‌ تو‌مه‌تی جیا‌واز جیا‌واز ده‌یخستنه
 ژێر نه‌شکه‌نجه‌یه‌کی قورسه‌وه‌. له‌وه‌دا لیفیتانت کۆمه‌کیکی گه‌وره‌ی به‌
 حیزی ئێمه‌ کرد له‌ ناو شاردا هێزی سه‌ره‌کی بین و حیزبه‌کانی تر
 به‌ جو‌ریکی به‌رچاو خه‌باتی ژێرزه‌مینی خو‌یان ده‌ قاتی ئێمه‌ بیه‌نه‌ ژێر
 زه‌وییه‌وه‌. هه‌ر زوو هه‌موو زانیمان که‌ نه‌غه‌ده‌ ئاگاداری نه‌و زیندانه‌
 گه‌وره‌یه‌ی ژێر زه‌مینی کۆشکه‌ و به‌لام تا نه‌په‌پی بێباکی به‌رامبه‌ری
 بێباکه‌ و به‌و په‌پی له‌ سه‌ره‌خو‌ی و ئارامی داده‌نیشیت و له‌ بال‌کۆنه‌که‌ی
 خو‌یدا شیر ده‌خواته‌وه‌ و شیر ده‌نوسیت.

تا خانم گه‌یشته‌ مانگی هه‌وته‌می زگه‌که‌ی، هه‌موو شتێک هێمن
 و ئارامبوو. به‌لام له‌ کۆتایی مانگی شه‌شهم و سه‌ره‌تای هه‌وته‌مدا،

تەندروستى بە جۆرىكى كىتوپر و بەرچاۋ تىكچوو، ئىدى ژيانى مىندالەكەى
 كەۋتە مەترسىيەۋە. كە چەند جارېك ئەو نۆبەتە توندانەى دەردى بۆ
 ھاتەۋە، ئەو قسانەى ھۆشەنگى ھاتەۋە ياد دەربارەى فرىشتەيەك كە
 جگە لەو كەسى دى بالەكانى نابىنىت، نەغەدە لە ناخىدا باۋەپى بەو
 چىرۆكە نەبوو، بەلام ناۋازەيى نەخۆشىيەكەى، ناۋازەيى ئەو چىرۆكەى
 ھىنايەۋە ياد و بە نامەى تايىت بولبولياري لە دۆخى خراپى خۆى
 ئاگاداركردەۋە. بۆ يەكەمجار ھەستىكرد لە مردن دەترسىت. ھۆشەنگ
 نەيدەتوانى ماۋەيەكى دىژ بەرگەى داۋاكانى ماردىنى بگرىت، بەلام كاتىك
 گىشتە لاي، پەرىشانى و ماندوۋىتى خانم سەرسامىكرد، بە دىژايى
 ھەموو ژيانى نەغەدەى بە جلى قەشەنگ و پوخسارى مەكياژكراۋەۋە
 بىنىبوو، بەلام ئىستا ئافرەتېكى ۋرگ زلى دەبىنى لە ماكسىيەكى شىنى
 كالد، بە قۇتكى نەشۋراۋەۋە، بە جوۋتېك چاۋى ماندوۋەۋە، بە پەنگىكى
 زەردەۋە، لەگەل جوۋتېك بالى سېى سېپىدا... سېپىر لە بالى ھەموو
 ئەو فرىشتانەى تا ئەۋكات بىنىبوۋى.

بولبوليار جارېكى تر ھەموو ئەو ھالەتەى بۆ باسكردەۋە، بەلام
 نەغەدە گەرچى شاعىر بوو، كەچى لە ژيانى پۇژانەيدا تەنيا باۋەپى
 بەۋشتانە دەكرد كە بە چاۋى خۆى دەيانىنىت. يىئەۋەى باۋەپى بە
 ھېچ ۋشەيەكى بولبوليار بكات بە ھۆشەنگى گۈوت «گىرگ ئەۋەيە
 نۆر ئازارم نەيىت... گىرگ ئەۋەيە، شىتېك بۆ بگەيت، لەم ئازارە
 دەرچم». بولبوليار بە ئەسپايى پىگۈوت «تاكە كەسىك بە پاستى
 بتوانىت يارمەتت بىدات، دىكتۇر مستەفا شوكاكە... دەتەۋىت؟». نەغەدە
 تۈپەبوو، ھاۋارىكرد، چەندىن جار مىشتى كىشا بە لىۋارى جىخەۋەكەيدا،
 دۋا شىتېك لە دۇنيادا بېۋىستبايە، ئەۋەبوو دىكتۇر بىنىتەۋە. ئاگادارىو
 كە دۆخىكى پەرىشانى ھەيە، لە لىفىتانتەۋە ھەۋالى زانىبوو كە شەۋانە
 لە يانەى پزىشكان بە تەنيا لە سەر مېزىك دادەنىشىت بى ھاۋرى و

بئى ھاوپىك مەستدەبىت. ئىستا بۆ ئىوھى ئازار نەكىشىت و مندالەكەى نەمرىت، بولبوليار پىيدەلئىت تەنيا ئىو و ژنىكى دى بە ناوى «پىزانى مەلەكبىن» ئىوھ دەتوانن يارمەتيدەن... ھۆشەنگ ئازامىكرەوھ و تىيگەياند كە بىنىنى دىكتور دەشىت كارىكى بەوجۆرە بەد نەبىت كە ئىو بىرى لىدەكاتەوھ. بۆ پۆژى دواى پىزانى مەلەكبىن و مەھدائىلى فرىشتە لە سەر داوايەكى تايبەتى ھۆشەنگ ھاتن بۆ بىنىنى خانم. دەبىت بزانىن كە «دايكى فرىشتەكان» پىشتر دۆخى وھەى نەبىنىبوو، مەھدائىلىش تا ئىو دەم پىكەوتى دۆخى واسەختى نەكرەبوو... خانمىك لە مانگى ھەوتەمىدا فرىشتەكەى مانبگىرت و بىھوئىت بترازىت و بىكىشىت بەزەويدا، لە ھەموو شتىكىش بەدتر ئىوھەبوو كە خودى خانمى ماردىنى باوھپى بە بوونى فرىشتەيەكى وا نەخۆش لە ناخى خۆيدا نەدەكرە. پىزان كە لە مەھدائىل و بولبوليار باشتر لە زمانى ئافرەتانى دەزانى، ھەر دواى چەند ساتىك گەتوگۆ پىيگوت «بەساقە، ئىمەى تۆ ھەر نەبووھ، باوھپەدەكەيت باشە، باوھپناكەيت ئارەزووى خۆتە... لە بەرئەوھى تا ئىستا پىاوان بە سەر قاچ و قوولتدا كەوتوون، وامەزانە ئىتر بووى بە شاژن. ئىوھ كوئىرىش دەبىنىت، فرىشتەكەت بىمارە... غرور بئىرە ئىوھو. ئىمە بەس دىكتور مستەفا شوكاكى كۆنە مىردى خۆتمان ھەيە. ھەم شتىك لە ئىنسان و ھەم شتىك لە فرىشتە تىدەگات... بەخوا نازانم، لەوانەيە لە ھىچىشيان تىنەگات. مىردى خۆت بووھ بەقورىان... مىردى خۆت نەبووھ، خۆ مىردى مەن نەبووھ، گەر مىردى مەن بايە قسەيەكى ترمان لىدەكرە. گەر مىردى مەن بايە سەد فرىشتەم لىدەرچووايە باكم بە ھىچ نەبوو، بەس بزانە ئىو شوكاكەى مىردت كەللە پوتىكە، ھەشت مەكىنە لە سەرىدا يادگاربيەكانى تۆ دەرپەيتن تۆ لە مېشكى دەرناچىت و لە خەيالى ناكەويتە خوار... ئىوھ بېرواى مەن... ھەشت مەكىنەى گەورە... عەزىزم بە خودا ئىوھ راستىيەكەيتى. ئاھ

ئەگەر تۆلە سەرى دەرجووبايىت، مەن چىم دەويىست. بەس ھەق بلىم
تۆر ئىتتىكى جوانىت، ئەو ھەگەمجارە دەتېنىم، بەس ئىتتىكى جوانى. تۆ
بۆ مەمىشە ھەر ئىتتىكى دىكتۇر شوگاكتى... ھەر ئەويىت. ئەم ئىشە
بەبى دىكتۇر ئاكرىت، مەن ئەم نەخۇشىيەم بېنىو، ھەموو ئەوانەى كە
فرىشتە لە گىيانىان دەردەچىت بە قۇناغىتىكى واسەخدا دەپۆن، مەترسە
تۆ خۆت نامرىت، مەگەر مەندالەكەت، بۆ ئەو ھەموو شىتتىك باش
بىت، بۆ ئەو ھەق خۆت و فرىشتەكەت و مەندالەكەت باش بىن دەبىت
تىمىك دروستىگەين... دەبىت بەردەوام ئاگادارت بىن، دەبىت دووانمان
بەردەوام لىرەبىن. نەبا فرىشتەكەت بىيەوئىت زىگەكەت پىن لە باربەرىت.
مەن ەقلىم بىت ئەو فرىشتە كەللەپوتەى ناوت، دلى بەم زىگەت خۆش
نىيە. بەقۇربان، ئەم دەموچاوتە بخەرە ئەولارە... ئەم ەقلىتە بخەرە
ئەولارە... دەبىت دىكتۇر شوگاكتى بىيىنىت».

نەغەدە لە ھىچ شىتتىك ھالى نەدەبوو، لە ھىچ شىتتىك. ئەو كات
ۋەك ئىتتىكى دوو گىيان، كە ئىيانىكى نوئ دەرى، دۆخى سايكولوژى تەواو
گۇرۇپپو، چىتر ئەو نەبوو بىتوانىت بىتاكى خۆى بپارىزىت... ترستىكى
گەرەى ھەبوو ئىيانى خۆى لە دەستىدات، كەمىكىش لە مردنى مەندالەكە
سلىدەكردەو، دواچار مەبەستى بوو مەنداللىكى بىت. ئىنان لەو پوۋەو
سەرىن، ھەندىكىيان سالىھەى سالى شەپكى شىتتەنە دۇ بە غەرىزەى
دايكاپەتى خۆيان دادەگىرسىنن، بەلام لە ئاكاو تىواناى بەرگىرىيان لاواز
دەبىت و شىتتەنە دەكەونە داوى ئەو ئاكا غەرىزە بلىند و موقەدەسەى
مروۇف، ھەندىچار ھەرەسى ئەو بەرگىرىيە دەگەرپىتەو بۆ عاشق بوونىان
بەو پىاۋەى كە مەندالەكەى دروستكردەو، ھەندىچارىش ۋەك پىگاپەك بۆ
دەرچوون لە بىماناى ئىيان و بوونى خۆيان دەبىنن. پىۋەرى خۆشەويستى
ئىن بۆ پىاۋ ئەو ھەچەندە ھەزى لە مەندالەكەىتى، چەند دەبەوئىت ئەو
خۆشەويستىيە بىتتە شىتتىكى كۆنكرىت، بە بوونەۋەرىكى تر، بە ئىيانىكى

نوئ... ئەو غەریزه‌یه هەرگیز له پیاودا نییه، خۆشه‌ویستی لای پیاو
یان پەشەبایه‌کی تێپەر و به‌ژيانیدا هەڵدەکات، یاخود غەمێکی قوولە
و هەرگیز لاناچیت، یان ئاواتیکە دێتەدی و تێردەبێت و دەمریت، بە‌لام
خۆشه‌ویستی لای ژن زیاتر به‌بارگەی زینده‌گی قاندراو، له‌کاتی‌کدا لای
پیاو هەر له‌سەرەتاوه‌ پەر له‌ئەگەری مردن. بە‌لام هەزی ماردینی
له‌ منداڵ، شتیکی سەیرتر و تایبه‌تی تر ده‌بجولاند، شتیکی بوو قوول
له‌ جیهانه‌ تایبه‌تی و داخراوه‌ی ماردینی خۆیه‌وه‌ سەرچاوه‌ی گرتبوو.
ئەو سالانێک بوو به‌کچه‌ یاخیه‌که‌ی ناو پۆحی، به‌ژنه‌ شاعیره‌که‌ی
ده‌رونی درژی ئەو خانمە‌ی ناخی بوو که‌ ده‌یویست بپێته‌ دایک، به‌لام له
ناکاو له‌ پله‌یه‌کی بێباکیدا گە‌یشتبوو ئەو ده‌ره‌نجامه‌ی که‌ دروستکردنی
منداڵێک ئەوپە‌ری بێباکییه‌، ئەوپە‌ری پێژنه‌گرتنی مۆفه‌... هیچ شتیکی
له‌وه‌ ئازاربه‌خشته‌ر نییه‌ مۆفێک دروستبکه‌یت. گە‌وره‌ترین بێخۆرمه‌تییه‌ک
مۆف ده‌ره‌ق به‌ دنیا بیکات، ئەوه‌یه‌ منداڵێک دروستبکات. ئەوه‌ی
بزانیت چ پوچی و ئازاریک چاوه‌پوانی ئەم بوونه‌وه‌ره‌ ده‌کات، به‌لام
سووربیت له‌وه‌ی به‌ ناوی دایکایه‌تییه‌وه‌ دروستبکه‌یت، ئەوه‌ ئەوپە‌ری
بێباکی و نابەرپرسیاریتی و خودپەرستی مۆفه‌، که‌واته‌ بۆ ئەزمونێ
نه‌کات؟ بۆ درێژه‌ به‌ هه‌مان ئەو پوچییه‌ قوولە نه‌دات که‌ به‌ر له‌و
ئاده‌میزاده‌کانی دیکه‌ گە‌شبینانه‌ درێژه‌یان پێداوه‌... لای نه‌غه‌ده‌ هه‌موو
شته‌کان به‌ جۆریک له‌ جۆره‌کان پێچه‌وانه‌ی خۆیان ده‌رده‌که‌وتن، لای ئەو
له‌ دایکبوونی منداڵێک، سه‌مبۆلی درێژه‌دانی ژیان نه‌بوو، به‌لکو سه‌مبۆلی
درێژه‌دان به‌ بێمانایی بوو... بێماناترین و ئاسانتترین و درێندانه‌ترین کاریک
که‌ مۆف بیکات ئەوه‌یه‌ منداڵێک دروستبکات، ئەوه‌ هیچی که‌تر نییه‌
له‌ کوشتن.

جاریک له‌ کاتی نه‌خۆشییه‌که‌یدا، به‌ پێژانی مه‌له‌کبینی گوتبوو
«ئەوه‌ی وای له‌ من کرد، منداڵێک دروستبکه‌م... ئەوه‌یه‌ بیه‌سه‌لمینم،

دايكايەتى شىتېكى پىرۆز نىيە . دروستكردنى ئىنسانىك و كوشتى،
 دوو شتى زۆر دوور نىن لەبەك». خانىمى مەلەكبىنىش پېيگوتبوو
 «پاستەكەيت دلەكەم. ئەوئى ئىنسان تووشى ئەم نەخۇشىيە بوو
 بەردەوام بىزى، دەردىكى بېمانايە. گەرەقلمان بووايە بەر لەوئى
 دونيا كۆتايى بېت، خۆمان لە نەسل و زاوئى دەوستانىن و تۆزە تۆزە
 كۆتايىمان بەم شاتۆگەرييە ناخۇشە دەھىنا... بەلام تۆ مندالەكەى خۆت
 دروستبەكە و كارت بەوئە نەبېت چى لىدېت، ھەر واپكە وەك دايە ھەوا
 پېشتر كرديوئى، مندال دروستبەكە و مەپرسە دوايى چى دەبېت. ئاھ
 ھەموو ئەم بەزمە گوناھى ئەو نوحە باوھەيزە. خۇدا كە فرەمووى
 تەواو ئىتر تەواو، بەس ئەو باوھەيزە و كەشتىيە شەق و شەپكەى، واى.
 بلى تو خۇدا ئەوئى ئىش بوو نوحى بەدەفە تۆ كرت. ئىنسان چىيە؟
 بەوئى شىردەدات بە كۆرپەكەى و ناننى دەداتى، ماناي ئەوئى نىيە لە
 ماسى باشتەر كە گەرا دەكات و فرېتى دەدات. نا ەزىزم غرور بخەرە
 ئەولاولە، ئىمە قەت لە ماسى باشتەر نىن. ئىستا تۆ بەم زگە زلەتەو
 لە ھىچ باشتەر نىت، نە لە ماسى، نە لە كەرويشك، نە لە پشيلە،
 نە لە من كە سوپاس بۆ خۇدا ھىچ پياويك نەيوستوو ئاوا وەك تۆ
 پەمپ لىدات. نا تۆ لە ھىچ باشتەر نىت. بەساقە، نەغەدە خان، منداللى
 خۆت دروستبەكە و دەمت داخە، ئەوئى باشتەر شتە بۆ ئەوئى خۇدا و
 بەشەرەكانى تر لىت نەپەنجىن... بەس پاستە دەوئىت، من تىناگەم بۆ
 ئەم فرىشتەيەى ناوت دەيەوئىت ئەم زگەت لە بارىرەيت؟».

زۆرى ويست تا نەغەدە و ليفيتانت پازى بوون، دكتور شوكاك بېتە
 كۆشك. تەواو ئا لەو ساتەدا بوو من تىكەلى چىرۆكەكەيان بووم.
 بولبوليار ھات بۆ لام و بە ھوكمى پەيوەندى دېرىنمان تەكلىكرد ھەولبەدەم
 ليفيتانت بخەمە سەر ئەو بېوايەى ھاتنى دكتور پىويستە بۆ پاراستنى
 زىانى خانىمى ماردىنى. لە راستىدا مېردى خانم لە ھىچ تىنەدەگەيشت،

که سیش نه‌یده و پرا چیرۆکی باله‌کانی پشت خانمی بۆ باسبکات. هه‌موو رێکبۆون له‌ سه‌ر ئه‌وه‌ی نه‌هێڵن چیرۆکی فریشته‌کان وه‌ها بلأوبێته‌وه‌، ببێته‌ مایه‌ی پێگه‌نین و مه‌سخه‌ره‌کاری، نه‌ له‌ به‌رئه‌وه‌ی له‌ خۆیان ده‌ترسان، به‌ لێكو له‌ به‌رئه‌وه‌ی خانمی مه‌له‌کبین، دایکی هه‌موو فریشته‌کان، پێیوابوو، ئه‌وه‌ فریشته‌که‌ی ناخی مرۆف پتر ده‌تورێنیت و توپه‌یده‌کات.

لیفیتانت به‌گومان بوو که بۆ ده‌بێت ته‌نیا دکتۆر شوکاک سه‌ره‌رشتی باری ته‌ندروستی خانم بکات؟ له‌ کاتی‌که‌ دکتۆری دی هێنده‌ زۆر، گه‌ر شاره‌که‌ بروخیت به‌ لووتی دکتۆران ده‌توانیت راگیریکه‌یت. لیفیتانت نه‌یده‌توانی قوربانییه‌کانی خۆی، ئه‌وانه‌ی زۆر ئازاریداون، لاواز و ناچیز بینوونی به‌ گرنه‌گ ته‌ماشابکات، لای ئه‌و دکتۆر شوکاک، قالۆنچه‌یه‌ک بوو که شایه‌نی پلێشانه‌وه‌یه‌، چۆن رێگا بدات ژنه‌که‌ی بخاته‌وه‌ به‌ر ده‌ست و پێی ئه‌و قالۆنچه‌یه‌ که سالانێک له‌وه‌ به‌ر ویستبووی پانییکاته‌وه‌. من تا ئه‌و کاتیش دکتۆر مسته‌فا شوکاکم پوو به‌ پوو نه‌دیوو، به‌ لām وه‌ک مه‌ه‌دائیلی فریشته‌ فێریکردم، دکتۆر تاکه‌ که‌س بوو که ده‌یتوانی فریشته نه‌خۆشه‌کانمان ببینیت. مه‌ه‌دائیل فێریکردم بلێم چی و گووتم «عومەر گیان، ژنه‌که‌ی تۆ نه‌خۆشییه‌کی تری هه‌یه‌، که جگه‌ له‌ دکتۆر شوکاک لێزانی نییه‌. نه‌خۆشییه‌کی تایبه‌تییه‌ چاکتره‌ نه‌پێنییه‌که‌ی نه‌چێته‌ ده‌رئ، نه‌که‌وێته‌ سه‌ر زاری ئه‌م و ئه‌و، جوۆره‌ ده‌ردێکی ده‌گه‌مه‌نه‌ که پزیشکانی تر سه‌ری لێده‌رناکه‌ن، شوکاک تاکه‌ پسپۆرێکی شوێن مه‌تانه‌یه‌ که ده‌توانیت چاره‌یه‌بکات».

به‌وه‌دا لیفیتانت زۆر به‌لایه‌وه‌ گرنه‌گ بوو، مه‌دائیلی له‌ خانم ببیت، له‌ هۆمه‌ر بۆتانی جه‌لاده‌وه‌ ببیت به‌ هۆمه‌ر بۆتانی باوک، دوا‌ی هێتان و بردنێکی زۆر رێگای به‌ دکتۆر شوکاک دا بێته‌ کۆشک و ببێته‌ سه‌ره‌رشتیاری خانم تا مه‌داله‌که‌ی ده‌بیت. به‌ لām کێشه‌که‌ لای نه‌غه‌ده‌ش

بوو كە ئاسان پىڭگاي نە دەدا دىكتور بېتە مالى. من بە لىفىتانتىم گىووت من دەمە وېت خانىمى ماردىنىش بېنىم تا دوو بە دوو ھەندىك قىسە لى گەل بىكەم. لىفىتانت بېروايەكى زۆرى بە من بوو، منى ۋەك ھاپىيەكى دېرىن و دىلسۆز و نىزىك تەماشادەكرد، دەيزانى من دەتوانم ژيانى لە توپەيى شوپشگىزە توندېرە ۋەكان بېارېزم، بە خۆى و جووتىك پىلاۋى پەشى بىقە دارە ۋە، بە مۇنىيەكە ۋە كە چىتر من لىي نە دە ترسام چەندىن جار بە ژوورەكە دا ھات و چوو، بېاريدا و پەشىمانبوو ۋە، دەنگى پىي پۇستالەكانى ئازارى گوپى دەدام، بە لام ئەو جوانىيە نەيتىيە لى قىافەتە سەريازىيەكەيدا بوو، جۆرە دىنبايەكى پىدە بەخشىم... بەلايە ۋە قورس بوو من لە ۋە پوۋە ۋە قىسە لى گەل خىزانى بىكەم، بە لام من پىمگىووت كە من ھۆكار و بەھانەيەكى زۆرم ھەيە ۋادەكەن داوايەكى ۋە ھام ھەيىت، گرنگە خانم گوپى لە من بېت تا ئەويش دەرگاكانى كۆشك بۆ دىكتور بىكانە ۋە. بە لام لە راستيدا من جگە لە خانم نىيازى تاييەتى خۆشم ھەبوو، من و ماردىنى بە دەست يەك دەرە ۋە دەماننا لاند، ئەو ۋە ئامۇژگارى بولبوليار و مەھدائىل بوو، من بچم و لە نىزىكە ۋە ئاگادارى خانم بىم و سەيرىيەكەم تا تىيگەم، بەلكو سوودىك ۋە رىگرم و نەھىلەم فرېشتەكەم بىرازىت.

دوچار لىفىتانت پىڭگاي دام و چوۋمە ژوورە تاييەتتەكەى خانم لە كۆشك. من و ماردىنى يەك سەيرى يەكترمان كرد و سەرسام بووين، ئەو زۆر گۇپابوو، بە خۆى و زگە زل و قزە چلكن و چاۋە ماندوۋەكانىيە ۋە، منىش بە ماندوۋىتى چەندىن پۇژ نەخۆشىيە ۋە، بە پوخسارى يەككە ۋە نىزىك بېت لە شىتتى، كەسمان لە دوو مۇۋقە نەدە چووين كە چەندىن سالى لەمەبەر لە غەمپاشا يەكمان بىنى و دواتر پىكە ۋە چووين بۆ شاخ. من سەيرم لە بالەكانى ھات، بالەكانى ئەو لە ھى من سىپىتر بوون، ئەو يەكەمجارم بوو لە ژيانمدا مۇۋىكى بالدارى تر بېنىم... چاوانم پىپوون لە ئاو، لە مېژ بوو نەگىرا بووم، بە لام بىنىنى خانم،

بینینی ئەو پوخساره شیواوهی، ئەو چاوه ماندوو و گیزانهی پییگوتەم،
چ سەردەمیکی بەد و چ پۆژگارێکی سەخت چاوه‌پێماندەکات. زۆر لاواز
بوو بوو، پەلامارە یەک لە دواى یەكەکانی فریشتە هارەکەى تەواو کاری
لێکردبوو. من لە بەر قەرەوێڵەکیدە چوومە سەر چۆک و بە چاوی
پەر فرمێسکەوێ پێمگوت «خانم... خانم... من و تۆ یەک دەردمانە،
یەک دەرد... منیش وەک تۆ شتیکی گەورە دەیه‌وێت لە گیانم دەرچیت
و بەلام دەرناییت. پێمبێت خانم ئەمە چ دەردیکە توشیبووین، ئەمە
چ تاعوونیکە؟». نەغەدە هیچی نەدەبینی، بەلام هەستەمکرد هەمان
دۆخی منى هەیه، تەئە یەک لە دواى یەک، عارەق دەردان، گێژى،
لەرزى کتوپر، تلانەو و فیکرتن. بێنەوێ سەیری چاوم بکات گوتی
«جەنگیز، چی دەبێت؟... تۆ چیتە؟ من هێ زگەکەم». من دەستم
بە لیواری قەرەوێڵەکەوێ گرت و گوتەم «نا خانم، باوهرم پێیکە...
شتیکی ترە، نەخۆشییەکی ترە، لای من نازاری وەک نازاری چەقۆیەکە
لە ناوێ وەرۆف بکاتە دوو کەرەوێ. وەک چەقۆیەکی گەورە لە سەرەخۆ
لەتتەبات... لە ناوێ وەرۆف بکاتە دوو قاش». نەغەدە چاوی لێکنا، قزى
بە جۆریکی سەیر بە سەرییەوێ نوسابوو، وەک قزى کەم و کورتى
من کاتێک دواى نۆبەتە هارەکانی ئەو مەخلوقە بە سەرەوێ دەنوسا.
لیوانی کەمێک شین بوون، زگەکەى لە ژێر چەرچەفێکی سەوزى کالدا
بەرزەبوو و نزمەبوو، هەناسەى ئاسان بۆ نەدەدرا. گوتی «واپە
جەنگیز، راستەکەیت، شتیکی بەوێنەى چەقۆیەک پارچە گۆشتیکی
گەورەت لێیکاتەوێ، پارچە گۆشتیک لە پۆخت نەوێک لەشت... واپە
جەنگیز». من چاوانم زیاتر پەرپوون لە ئاو. خانم لە سەر ئەو پێخەفی
نەخۆشییەش هەر شاعیربوو، بەلام شاعیرێک کە لە پۆحی ئەو سەردەم
و پۆژگارە تاشرابوو، شاعیرێک نزیک لە دلپەرەقییەوێ. ئەو چەند پۆژەى
نەخۆش بوو، هەوایی نەخۆشییەکەى لەو تاکە پۆژنامە سەرەکییەدا

که به کوردی دهرده‌چوو بلأوبوبووه، پادیویهک چاوپیکه‌وتنی له‌گه‌ل کردبوو، هه‌ندی‌ک له‌وانه‌ش که‌ه‌زیان له‌شیعری بوو، به‌پاستی له‌مه‌راقدا بوون شتیکی لیبت. به‌گیزییه‌که‌وه، که‌زیاتر له‌گیزی که‌سیک ده‌چوو تازه له‌ژێر به‌نج ده‌رچوو‌بیت، گووتی «جه‌نگیز وایه، شتیک به‌جیمده‌هیل‌بیت... راسته شتیک به‌جیمده‌هیل‌بیت». گوتم «خانم، وایه شتیک به‌جیم‌اندده‌هیل‌بیت». به‌خنده‌یه‌کی که‌فته‌کارانه و بی‌هیزه‌وه پرسى «تۆ ده‌ترسیت؟». من بۆ یه‌که‌مجار دانم به‌پاستیدا نا و گوتم «خانم زۆر ده‌ترسم، به‌لام له‌وانه‌یه چاری هه‌بیت... له‌وانه‌یه». به‌وه‌ده‌نگه‌لاواز و نه‌خۆشه‌ی خۆی گووتی «بۆم گرنگ نییه، چى به‌جیمده‌هیل‌بیت، بۆم گرنگ نییه. ده‌مه‌ویت من‌داله‌که‌م نه‌مریت، ده‌مه‌ویت ئه‌ویش هه‌موو ئه‌م پوچییه تاقیبکاته‌وه». قورگم له‌به‌ر غه‌م و به‌هینزی هه‌نسک گیرابوو، به‌لاوازیی گوتم «دکتۆر شوکاک تاکه دکتۆریکه له‌م دهرده ده‌زانیت، بهێله‌تبینی، له‌به‌ر خاتری من‌داله‌که‌ت، له‌به‌ر ئه‌و. بیر له‌پا‌بردوو مه‌که‌وه، بیر له‌هیچ مه‌که‌ره‌وه، هیچ شتیک له‌وه‌باشتر نییه ئینسان بیر له‌هیچ نه‌کاته‌وه». من پێشتر له‌ژیاندا وا هه‌ستیار و ناسک نه‌بووبووم، بیهیزیم نه‌گه‌یشته‌بووه ئه‌وه‌ی به‌وه‌چه‌شنه فرمیسک برێژم. به‌لام ئه‌و پۆژه نه‌خۆشیه‌که‌م وه‌ها لاوازیکردبووم، به‌جۆریک له‌ناوه‌وه پوخابووم، ده‌مویست شه‌و و پۆژ بگرم، باوه‌ش به‌شته‌کاندا بکه‌م، داواى لێ‌بوردن له‌مرووف و به‌رد و دیوار و دره‌خته‌کان بکه‌م. خانم به‌هیمنى و بیباکی سه‌یری فرمیسکه‌کانی ده‌کردم. له‌و ژنانه نه‌بوو هیچ کات ته‌واو دلى نه‌رم بێت. به‌لام بۆ ئیستیک وه‌ک قوول بیریکاته‌وه چى بکات، ئاخۆ دکتۆر ببینی‌ت یان نا... وه‌ک ئه‌وه‌ی له‌نیوان دوو نه‌گه‌ری قورسدا سووکترینیان هه‌لبژێری‌ت، وه‌ک نه‌یه‌ویت من ئاگاداری سه‌رسه‌ختی پێشتری بم، گووتی «دکتۆر شوکاک؟ ببینم؟ بۆ نه‌ببینم؟ باشه ده‌ببینم». له‌و ساته‌شدا که له‌نیوان فرمیسکه‌کانی

خۆمه‌وه سه‌یری چاویم کرد، ئه‌و بێباکییه‌ قوولمه‌م تێدا بینیه‌وه که ده‌شیت زۆر به‌هێز فریشته‌که‌ی ناخی پاته‌کاندبیت. بپارمه‌که‌ی وه‌ک ئه‌وه بوو، دکتۆر شوکاکی خاڵکی دور و بجوک و ناچیز و له‌ بیرکراوی ژیانی بیت... گهر بیهینیت یان نه‌یهینیت، جگه‌ له‌ کۆمه‌لێک یاده‌وه‌ری ته‌ماوی و کال و بېبه‌ها، هه‌چی تێدا نه‌جولێنیت.

دکتۆریش که‌ یه‌که‌مجار نه‌غه‌ده‌ی بینی، هه‌ولیدا ته‌نیا پزشکیک بیت و هه‌چی دی، هه‌ولیدا خۆی له‌ ئازاری پابوردو خاڵبکاته‌وه‌، بێلایه‌ن و بێفهم ده‌ریکه‌وێت. به‌لام هه‌موو بینیمان کاتیکی دواي ئه‌و هه‌موو ساله‌ی دابرا‌ن، چاو به‌ چاو له‌گه‌ل نه‌غه‌ده‌دا سه‌یری یه‌کیان کرد، وه‌ک ته‌زویه‌کی ناوه‌کی پاته‌کێنیت، وه‌ک هه‌یزکی نه‌ینی به‌ شه‌پۆل به‌ جه‌سته‌یدا بپوات، له‌ شوینی خۆی وه‌ستا... بینیمان لیوانی ده‌له‌رزیت، ده‌ستی ده‌له‌رزیت، چاوانی په‌شوکانی عاشقیکیان پێوه‌ دیار بوو که‌ هه‌شتا عه‌شقیکی دێرین ده‌یه‌ژنیت. نا دکتۆر له‌وانه‌ نه‌بوو نه‌غه‌ده‌ی یادکردبیت، ئه‌و هه‌رده‌م له‌ خه‌یالیدا بوو. مه‌سه‌له‌که‌ هه‌ر ئه‌و برینه‌ قوول نه‌بوو که‌ خیانه‌تی نه‌غه‌ده‌ له‌ نێویدا سه‌وزیکردبوو، به‌لکو شه‌یدایی دێرینی پیاویک بوو که‌ واده‌زانیت جگه‌ له‌و خانمه‌ تینویتی به‌ هه‌چ که‌سێکی تر ناشکیت. هه‌ندیک پیاو هه‌ن به‌ جوړیکی هه‌ستیری ده‌که‌ونه‌ عه‌شقی ژنه‌ خیانه‌تکاره‌کانیانه‌وه‌، له‌ به‌رئه‌وه‌ی لای ئه‌وان له‌ده‌ستدان و له‌ کیسه‌چوون، ژانی له‌ ژانی به‌رگه‌گرته‌ی خیانه‌ت ئاسانه‌تره‌. مه‌سه‌له‌که‌ جگه‌ له‌ خۆشه‌یستی ترسی مرۆفه‌ له‌ به‌تالییه‌کی کتوپر، هه‌موو مرۆفیک ده‌توانیت له‌وی دی جیاپیه‌ته‌وه‌، به‌لام پێشوه‌خت پێویسته‌ خۆی بۆ ئاماده‌بکات... جیاپونه‌وه‌ی مرۆف له‌ که‌سێک که‌ عاشق و سه‌وداسه‌ریتی، پێویستی به‌ مه‌شق و خۆته‌یارکردنیکی درێژ هه‌یه‌، به‌ جوړیک له‌وه‌رزشی پو‌جی سه‌خت. دکتۆر شوکاکی جیاپونه‌وه‌ی نه‌غه‌ده‌ی له‌ ژیانی خۆیدا به‌ هه‌ره‌سی له‌ ناکاوی به‌نداویکی گه‌وره‌

ده‌شوبه‌اند که کتوپر به ناویکی به‌خوپ و بپه‌زه‌یی و به‌هیزه‌وه هه‌موو شتیک راده‌دات، ناویکی گه‌وره که یه‌کجار دیت و به‌سه‌ر پیده‌شت و کیلگه و باغاتدا تیده‌په‌ریت و ویرانه‌یه‌کی گه‌وره جیده‌هیلیت... به‌لام گه‌ر دکتور شتیکی برانیا‌یه، له‌پووی پوچییه‌وه مه‌شقی خوی بگردبا‌یه، هیمن هیمن ژه‌هره‌که‌ی بنوشیبا‌یه، نه‌وکات ده‌کرا هیزی شه‌پوله‌کان و گوژمی ناوه‌که له‌سه‌ری وه‌ها توند و کاولکار نه‌بن. به‌لام له‌راستیدا گه‌ر قوول بپوانین، نه‌و پیاوانه‌ی دوا‌ی خیانه‌تی ژنه‌کانیان هه‌ر به‌عاشقی ده‌مینه‌وه، په‌نگه‌هوی دیکه‌شیان هه‌بیت... راسته مه‌شقی پوچی بو جودایی گرنگه، وه‌ک چۆن مه‌شقی جه‌سته‌یی بو به‌رگه‌گرتنی نه‌شکه‌جه پیویسته، به‌لام من تیبگه‌م هۆکانی مانه‌وه‌ی دکتور به‌عاشقی شتیکی دیه. دیاره بو پیاویکی وه‌ک من که ژیانم له‌ده‌زگا‌کانی نه‌منیبه‌ت و هه‌والگریدا بردوته‌سه‌ر، بیرکردنه‌وه له‌هه‌موو دیویکی پوچی مرؤف به‌شیک بووه له‌پیشه‌که‌م، من له‌دوا‌ی نه‌م عومره پوچه، ده‌توانم بلیم له‌ژیانی هه‌موو پیاویکدا ده‌بیت قوناغیکی راسته‌قینه‌ی عشق هه‌بیت، هه‌ر مرؤفیک به‌سه‌ختی به‌ناو‌نازاری عه‌شقا نه‌پوات، وه‌ک نه‌وه‌یه شتیکی هه‌ره‌گرنگی له‌ده‌ستداییت، نه‌و پیاوانه‌ی که نه‌خوینده‌وارن و عاشقن زیاتر له‌و پیاوانه له‌ژیان تیده‌گه‌ن که پرؤفیسۆن و هه‌رگیز به‌راستی و به‌سه‌ختی عاشق نه‌بوون... مه‌به‌ستیشم له‌عشق نه‌وه نییه‌ نا‌فره‌تیک ببینیت و چه‌زی لیبکه‌یت و بجپته داوا‌ی، به‌لکو نه‌و دۆخ‌یه له‌برین که خو‌شه‌ویستی که‌سیک له‌ناوتدا دروستیده‌کات، نه‌و برینه‌په‌یوه‌ندی به‌وه‌وه نییه‌ نه‌و که‌سه‌عه‌شقت له‌گه‌لدا ده‌گو‌رپته‌وه یان نا، ده‌بپته‌هاوسه‌رت یان نا، به‌لکو برینیکه‌دروسته‌بیت و تا مردن به‌رده‌وام خو‌پنی لیده‌تکیت، نا‌زاریکه له‌بن‌نایه‌ت، برینیکه بو نه‌به‌د زانین و چه‌سه‌ره‌ت و حیکمه‌تی لیده‌تکیت، تیرنه‌بوونیکي قوول له‌وه‌که‌سه‌ی ده‌مانه‌ویت، تیرنه‌بوونیکي نه‌به‌دی، که ویسال ته‌نیا که‌لینیکي

بچوکی تیدا ده گریئت. عه شق چالئیکی گه وره به له ناوه پاستی زه وی ژياندا، نه وهی نهو چالهی نه بیئت، وهک نه وه به زه و به به کاهی نه بیئت. من خوم لهو پیاوانه بووم که نهو چالهم نه بوو، بویه هیچ کات ته واو له ناو ژيانیشدا نه بووم، هه میشه هه ستم کرده ئیستا هیچه و ده شیت له پاشه پوژدا بژیم. نهو پیاوانه ی دیش، که سانیک وهک شوکاک که له سه ره تادا بهو نه زمونده نا پوون، خوشه ویسته که ی خویان بی هیچ برینیکی له وجوره و ئاسان ده سته ده کویت، له دواییدا لهو ساته دا که له دهستی ده دن، وهک شیت عاشق ده بن. عه شقی پاسته قینه ی شوکاک بو نه غه ده له دوی خیانه ته که ی نه وه وه دهستی پیکرد، هوی نه وه ش ناگه ریته وه بو نه وه ی دکتور مسته فا شوکاک له ناخیدا نامه رد یان بیعیزه ت یان نه فسنزم بووه، به لکو هۆکه ی نه وه به دکتور له قوولا ییدا فریشته به کی گه وره بوو. دوو جور عاشق له دونیادا هه ن، به کیکیان عاشق به مه عشوقه به که ده بن که ده بینن، به کیکی دیان به پیچه وانه وه شه ی دای مه عشوقه به که ده بن که نایبینن، که نایه ت، یان ونده بیئت و ناگیریت... دکتور له جوری دووه م بوو، نهو ته نیا ده میک ته واو عاشق بوو، شیتانه ش عاشق بوو که نه غه ده بوو به شتیکی نه ستم و دوو و نه گیراو و نه فسانه یی... خیانه ت بو نهو ته نیا به هانه به که بوو تا عه شقی زیاتر گه پگریئت. نهو جوره پیاوانه وهک ئیمه نین، عه شق نابه نه ژیر خانه ی خیانه ت و دل سوژی وه، به لکو وهک به هایه کی جیا، جودا له جه وه ری باش و خراپی یار ته ماشایده کن.

نهو پوژه که به رامبه ره نه غه ده وه ستا، هه موو ده مانزانی بوچی هاتوه، لهو پوژه وه ی بولبولیار هه والی نه خوشی خانمی پیگوتبوو، زانیبووی له ناکاو خاتوون دوو بالی لیده ره که وتوه، مه راقی بوو بیئت و بیینیته وه. به لام له ژووره که دا و له به رده م خانمدا که له ک په ریشان بینیمان... نه غه ده وهک هه میشه بیباک سه بریده کرد. چاوانی شتیکی نادیاریان

تیدابوو، نه‌سته‌م بوو بزانیټ چیه، نه‌سته‌م بوو بزانیټ چ جوړه هه‌ستیګ له ناخیدا ده‌جولټ. وه‌ما له پیڅه‌فه‌که‌ی خویدا دانیشتبوو، وه‌ک نه‌وه‌ی به‌ درټایسی نه‌وه‌موو ساله‌ هه‌قی ته‌واوه‌تی به‌و بووپیټ که‌ مالسی به‌جیه‌نشتووه و دکتوری داوه‌ته ده‌ست گورگان. له‌گه‌ل په‌نگ زه‌ردی و نه‌خوشیبه‌که‌شیدا هیشتا سروش‌تی بټره‌حمی هه‌ر ناشکراوو. بینینی دکتور شتیکی تیدا دروست نه‌کرد، یاده‌وه‌ریبه‌کی تیدا نه‌جولاند، سارد و بیدل، به‌لام خه‌سته و که‌فته‌کار سه‌یری هه‌موومانی کرد و له‌ چاویدا جگه‌ له‌ تارمایی ده‌رونیګ که‌ تنیا له‌ خو‌ی پاده‌مینټ، هیچی دیکه‌مان نه‌بینی. دکتوریش هیچی نه‌گووت، به‌لام بیده‌نگیبه‌ قوول و شپه‌رزه‌که‌ی نه‌وه‌یچ نه‌گووتنه‌ی، نه‌وه‌اواره‌ که‌ی ناو ناخی زیاتر به‌رجه‌سته‌ده‌کرد. دکتور بټ نه‌وه‌ی پشکنینی ته‌واوی بټ بکات، فره‌مانی به‌ ئیمه‌دا بچینه‌ ده‌ری و جگه‌ له‌ پټزان که‌سی دی له‌ ژووردا نه‌مینټ. من و لیفیتانت و بولبولیار چوینه‌ده‌ری... دوی نه‌وه‌ به‌ دروستی نه‌مانزانی چی بوو، به‌لام گویمان له‌ هاواری نه‌غه‌ده‌ بوو، لیفیتانت به‌په‌له‌ گه‌پایه‌وه‌ ژووری. به‌ نرکه‌ و ناله‌ی خاتوونی کوشکا تیگه‌یشتم که‌ توبه‌تیکی تری په‌لاماری فره‌شته‌که‌ی ده‌ستی پټکردوټه‌وه، خانمی مه‌له‌کبین هاواری له‌ ئیمه‌ش کرد بگه‌پټینه‌وه‌ ژووری، من و بولبولیار به‌په‌له‌ گه‌پایه‌وه‌ و خاننمان بینی له‌ ناوه‌پاستی جیگا‌که‌یدا ده‌له‌رزیت، له‌رزینه‌که‌ی به‌ جوړیک به‌هیز بوو، به‌ لیفیتانت و خانمی مه‌له‌کبین دابین نه‌ده‌کرا. بولبولیار و مسته‌فا شوکاکیش توند گرتیان، به‌ هه‌موویان وه‌ک مریشکیکی سه‌رپراو له‌ بال و قاچه‌وه‌ چه‌سپکه‌ن، له‌ سه‌ر جیگا‌که‌ی خو‌ی میخیانکرد... خانم ته‌واو وریابوو، چاوانی پو‌شن و ده‌رپه‌پرو و سه‌رسام ده‌پروانی. هه‌ستمکرد هه‌مان چه‌شنه‌ تا و گه‌رمی و نازار دایده‌گرټ که‌ پی‌شتر منی گرتبوو، هیند هه‌بوو نه‌وه‌ک من هاواری نه‌ده‌کرد و بیده‌نگ بوو، به‌ جووتی چاری سه‌رسام، به‌لام خالی له‌ هه‌ر ته‌عبیریګ، وه‌ک مردوویه‌ک سه‌یری

ناسمان بکات، به‌و جوړه برژانگ و پیلوه‌کانی جول‌یان نه‌بوو، به‌لام له ناکاو فریشته‌که‌ی ته‌کانی زؤر سه‌ختی د‌دا و جه‌ستی وه‌ها پ‌اده‌ته‌ک‌اند به‌هم‌ووان نه‌ده‌گیرا. من به‌ترسه‌وه سه‌یری گوزمی نه‌و مه‌خلوقه نادیار و به‌هیزم ده‌کرد که له‌گه‌ل تینی خؤیدا خ‌ریک‌وو چ‌ریاک‌ی ده‌شک‌اند و له‌پ‌ی د‌ارینه‌کانیبه‌وه ده‌بخست. کاتیک فریشته به‌وجوړه ه‌ارده‌بیټ و به‌و چه‌شنه ده‌که‌وټه خو پ‌اسکان، ئیتر ململانئ له‌گه‌ل‌یدا ئاسان نیی، به‌لام نه‌وه‌ی به‌وجوړه گیر بکریټ، له‌شت به‌جیگایه‌که‌وه چه‌سپ بیټ، نه‌توانی توند ته‌کان بخؤیت، توانای ترازان له‌ فریشته‌که‌دا خ‌اوترده‌کاته‌وه. فریشته‌یک که ده‌یه‌وټ بټه‌ده‌رئ و به‌مرټ، جی‌اوازه له‌ فریشته‌یک که بټه‌نگ له‌ ناخی م‌روفا ده‌پوکټه‌وه و ده‌چټه ژیره‌وه و شیده‌بیته‌وه و که‌س ئاگاداری له‌ناوچوونی نیی. فریشته‌یک که دټه‌ده‌رئ، توره‌یه، ئاره‌زوی له‌وه‌یه خو‌ی بو م‌روفا ده‌ریخات، کاریک‌بکات نه‌و بیبینټ و بزانیټ چ‌ون ده‌مرټ، لی‌ره‌وه مه‌به‌ستیټی توند م‌روفا پ‌ابوه‌شټنټ و ترازانی ئازاریکی زؤری ه‌بیټ.

دکتور به‌وردی پ‌شک‌نینی بو ته‌ندروستی خو‌ی و من‌داله‌که‌کرد، به‌دریژایی نه‌و کاته‌ی دکتور ده‌پشک‌نی، نه‌و وه‌ک ژنیک‌ی مردو له‌سه‌ر پ‌شت پ‌اکش‌ابوو و بټه‌وه‌ی چ‌اوب‌تروکټنټ، سه‌یری بن‌میچه‌که‌ی ده‌کرد، من گویم له‌هه‌ژینی بوو، گویم له‌ده‌نگی قورسی ه‌ناسه‌ی بوو، به‌لام له‌پ‌وخساردا بټه‌نگ و بیگیان ده‌رده‌که‌وت. خانمی مه‌له‌ک‌بین و بولبولیار و لیف‌تانټ توند ده‌ست و قاچیان گرت‌بوو... دکتور به‌پ‌وشنی به‌لیف‌تانټی گووت «خانمی ژنت، ده‌بیټ له‌ژیر چ‌اوه‌د‌یری به‌رده‌وامدا بیټ، نه‌و نؤبه‌تانه‌ی تووشی د‌ین، په‌یوه‌ندیی‌که‌ی پ‌استه‌وخویان به‌زگه‌که‌یه‌وه نیی، یاخود من له‌پ‌ووی زانستیبه‌وه په‌یوه‌ندیی‌که‌ ن‌اد‌وزمه‌وه، به‌لام من‌داله‌که‌ به‌هیچ جوړیک به‌رگه‌ی نه‌م ته‌کانه به‌هیز و به‌رده‌وامانه ناگریټ. بویه چ‌ له‌پ‌ووی پ‌وحی و چ‌ له‌پ‌ووی جه‌سته‌یه‌وه پ‌یو‌ستی

به چاوه‌دی‌ری تایبه‌تی هه‌یه». له‌و ساته‌دا که گوتی خانمی ژنت ده‌نگی سووتان و گرهبه‌کی سه‌یری تیدابوو، وه‌ک شتیک‌گه‌روی داغبات وه‌ها بوو... ژۆرجار دابه‌زین بۆ بنی دۆزه‌خ له‌ گوتنی هه‌ندیک وشه‌ ئاسانتره‌، ئه‌و دوو وشه‌یه‌ش بۆ شوکاک له‌و وشه‌ سه‌خت و کوشندانه‌ بوون. لیفتانت بیته‌وه‌ی هه‌ست به‌و تالاه‌ی ناو‌گه‌رووی دکتۆر بکات، قسه‌کانی به‌راست سه‌لماند و گوتی هه‌ر شتیک پتویست بیت ده‌یکات تا خانمی ژنی بپاریژیت. هه‌ر هه‌مان پۆژ سێ سیستهری لیژانی گرت و خستنییه‌ بن فهرمانی پێژانی مه‌له‌کبین‌وه‌، دکتۆریش به‌ ته‌له‌فونیک‌ی تایبه‌تی، به‌رده‌وام به‌وانه‌وه‌ به‌سترابوو، له‌ سه‌ر داوای خانمی ماردینیش، بولبولیار پۆژانه‌ ده‌چوو و شیعری بۆ خانم ده‌خوینده‌وه‌. ئه‌و سه‌عاتانه‌ی که‌ ئه‌و به‌ ده‌نگه‌ هێمن و شاعیرییه‌کی خۆی شیعری بۆدلێر و پامبۆ و والت ویتمان و ئه‌پۆلۆنیر و پۆمی و خه‌یام و مه‌حوی بۆ ده‌خوینده‌وه‌، فریشته‌که‌ی ناخی ئارامتر و که‌م جۆله‌‌تر ده‌بوو. پێژانی مه‌له‌کبین‌یه‌که‌م که‌س بوو که‌ به‌ پۆشنی هه‌ستی به‌ نیازی دکتۆر شوکاک کرد، ئه‌و یه‌که‌م که‌س بوو که‌ زانی چ دکتۆر و چ بولبولیار که‌سیان له‌ به‌ر نه‌غه‌ده‌ نه‌هاتوون و نیازیک‌ی دیکه‌یان هه‌یه‌، بۆ نیچیریک‌ی تایبه‌تی ده‌گه‌ڕێن... بیته‌وه‌ی هه‌یج به‌ پوونی ئاشکرابکات، له‌ ته‌نیشته‌وه‌ هه‌ردوو پیاوه‌که‌ی ئاگادارکرده‌وه‌ که‌ ئه‌گه‌ر خۆیان کۆنه‌که‌نه‌وه‌ و وریا نه‌بن، ده‌توانیت هه‌ر دووکیان بۆ هه‌تا هه‌تایه‌ ده‌ریکات و له‌بری ئه‌وان دوو خۆپه‌ری سه‌ر جاده‌کان یان دوو دزی نیو به‌ندیخانه‌کان بدۆزیته‌وه‌ و بیانیه‌یت و بیانخاته‌ جیگایان. چونکه‌ خراپترین پۆحله‌به‌ریش ده‌شیت هه‌ر به‌ ئه‌ندازه‌ی ئه‌مان نه‌فسنزم و به‌دنیاز بیت. پوو به‌ پوو به‌ هه‌ردووکیشیانی گوت «شه‌رم له‌ هه‌ردووکتان ده‌که‌م که‌ هه‌یج نین جگه‌ له‌ دوو پیاوی گه‌مزه‌ی، بیتابپووی، سه‌خیف».

من سه‌ره‌تا هه‌یج تینه‌گه‌یشتم، دواتر زانیم که‌ هه‌ر یه‌ک له‌ دکتۆر

و بولبولیار به نیازی وه‌رگرتنی فریشته‌کە‌ی خانمن، هر یه‌که‌یان نه‌و فریشته‌یه‌ی به‌ه‌قی خۆ‌ی ده‌زانی. دکتۆر پی‌وابوو فریشته‌کە‌ی ناو ناخی نه‌غه‌ده‌ مولکی نه‌وه، نه‌و به‌شە‌ی نه‌غه‌ده‌یه‌ که نه‌و عاشقی بووه، نه‌و نیوه‌یه‌تی که خنکاوه و ئیستا هاتۆته‌ ده‌روه و به‌پیتی هه‌موو یاسایه‌ک، نه‌و به‌شه‌ ده‌بیت مولکی نه‌و بیت. به‌لام بولبولیار که پیشتر هه‌رگیز غه‌ریزه‌ی مولکداری نه‌بوویوو، هه‌زی به‌وه نه‌ده‌کرد خاوه‌نی هیچ بیت... ئیستا هه‌ستنده‌کرد ده‌یه‌و‌یت هه‌ر کات فریشته‌کە‌ی نه‌غه‌ده‌ هاته‌ده‌رئ، نه‌و فریشته‌یه‌ی که جگه‌ له‌ پۆ‌حی خاوه‌نه‌کە‌ی خاوه‌نیکی دی نییه‌، ببیته‌ مولکی نه‌و.

بۆ ساتیک سه‌رم له‌وه سوپما... چۆن نه‌و مۆ‌فه‌ی هیچ شتیکی له‌م سه‌رزه‌مینه‌ نییه‌، ده‌یه‌و‌یت ببیته‌ خاوه‌نی فریشته‌یه‌ک.

ژیانی بولبولیار له‌ که‌شتیی فریشته‌کان

ده‌بوو هۆ‌شه‌نگی بولبولیار، دکتۆر نه‌زمی ئاگاداریکاته‌وه. نه‌وه‌ی نه‌ینیه‌کی وه‌ها گه‌وره‌ی ده‌ستده‌که‌و‌یت، نه‌وه‌ی پێ‌ده‌خاته‌ سه‌ر که‌شتیه‌کی وه‌ها ناوازه و سه‌یر، ده‌بیت نه‌ینی خۆ‌ی لای که‌سیک هه‌ر بدرکینیت... که‌سانی دیندار ده‌چن بۆ لای پیاوانی خودا، سیاسه‌تپه‌رستان ده‌چنه‌ لای سه‌رۆکه‌کانیان، نه‌ده‌بدۆ‌ستیکی وه‌ک هۆ‌شه‌نگیش جگه‌ له‌وه‌ی بچیته‌ لای پروفیسۆ‌ریکی نه‌ده‌ب، په‌نای تری نه‌بوو. ده‌بوو هه‌ر که‌س نه‌ینی نه‌م که‌شتیه‌ی زانی لای که‌سانی باوه‌پێ‌کراو و شوین متعانه‌ بیدرکینیت، چونکه‌ هه‌موو ده‌زانن که نه‌ینی وه‌ها چه‌ند له‌ سه‌ر دڵ گران و له‌به‌ر سینه‌ قورسه‌. بولبولیار به‌ ته‌واوی نه‌یده‌زانی دکتۆر نه‌زمی مه‌له‌کبینه‌ یاخود نا؟ نه‌و پیشتر با‌لی سه‌ید فه‌یزی برای خۆ‌ی

بىنىبو، ئاخۇ دەيتوانى فرىشته كانى ئەم كەشتىبەش بىنىت. وەك پىزانى مەلەكبىن دەىگوت «بەساقە مەلەكبىنن نەخۇشىيە... بۆ تۆ وادەزانى چىيە؟.. مەلەكبىنن نەخۇشىيە، ھەندى سەردەمىك دەىگرن و خودا دالى پىيان دەسووتىت و چاك دەبنەو. بەس بەقورىانى بالأت بىم، ئىمە ئەو پەحمەتەى بارى تەعالامان بەر نەكەوتوو. بزانە، ئەو دكتور نەزمىيەى پەفىقت بەئىنە، بزانە، بزانە، بەلكو خودا پەحمى پىكردىت و دەردەكەى پەپاندىت. ەزىزم بەخودا ئەم بەخت و ناوچاوانە بۆ كەس بە ئاوات ناخوازم».

كە دكتور نەزمى ھات، ئىوارەيەكى تەمىن و لىلان بوو، ھىندەى نەمابوو دونيا بە سەر شەودا بشكىتەو و تارىكى بەكەوت. گەرچى ھاوین بوو، بەلام دكتور چاكەتېكى ئەستور و درىژى لە بەردابوو، لەگەل بىنىنى دەروازەى كەشتى فرىشته كاندا، سەرى سورما... گەرچى چەندىن سال بوو بە دەگمەن لەم شارە چووبوو دەرى، بەلام ئىستا بە پۇشنى دەيىنى ھەر خودى ئەم شارە كە لە كوچە و كۆلانى بىزار بوو، دەشىت روويەكى نامۆ و دىوېكى نەناسراوى ھەبىت كە ئەو نەيىنىو. مەروف ناتوانىت نىشتەجى تەواوەتى ھىچ شارىكى دونيا بىت. مەروف جگە لە مالى خۆى، نىشتىمانى نىيە. سەدان سال لە شارىكدا بژى، ھىشتا ئەستەمە ھەموو كونج و كەلنىكى بناسىت. دكتور لەبەر خۆيەو وايگوت. كاتېك گەپشتە بەردەركى كەشتى فرىشته كان و مەھدائىل بە خۆى و قەزەلۇول و بلوسە ھەوتىيەكەيەو «كە ھەردەم بى كراس و فانىلە و لە سەر پىستى پەوت لەبەرىدەكرد» پىشوازى لىكرد، بالە گەورەكانى مەھدائىل ھەستى مندالىكىيان پىبەخشى لەخەويدا چووبىتە بەر كۆشكىكى ئەفسانەى. دكتور سەرەتا جگە لە سەرسامى ھىچى دىكەى نەبوو، وەك كەسېك باوەر بە چاوى خۆى نەكات و تەواوى گەشتەكەى لا وپىنەيەكى گەورە بىت، بە شوپنەكەدا گەرا. پىاوېكى بە جولە بوو، يەك يەك چوو

سەر هه‌موو فریشته‌کان، جگه له‌وه‌ی له به‌ر خۆیه‌وه بلیت «سه‌یره... سه‌یره» هه‌چی دیکه‌ی نه‌گوت. زۆر له سەر هه‌ندیک فریشته وه‌ستا، به وردی سه‌یری ژوره‌کان و قه‌ره‌وتله‌کان و جلو به‌رگی فریشته‌کانی کرد. له به‌روه گوێشی له چیرۆکه‌کانی مه‌ه‌دائیلی فریشته ده‌گرت که ئیستا وه‌ک چاوساگی مۆزه‌خانه‌ی لیها تبه‌وو، هه‌ر مه‌له‌ کبیته‌کی نوێ ده‌هات له نوکه‌وه چیرۆکی که‌شتیه‌که و میژووی سه‌رنشینانی بۆ ده‌گێڕایه‌وه.

دکتۆر دوا‌ی ته‌وا بوونی که‌شته‌که زۆر بێده‌نگ بوو، له بێدینیک ده‌چوو، بۆ چرکه‌یه‌ک ده‌رگای دۆزه‌خی لیکرا بیته‌وه و هه‌موو شتیکی دیبێت و ئیستاش کاتی نه‌ما بی‌ت په‌شیمان ببێته‌وه و بچێته سەر پێگای خودا په‌رستی... تابلیت ده‌سته‌وه‌ستان و سه‌رسام بوو... سه‌رسامی روخساریکی ته‌واو مندالانه‌ی به‌ سیما پیر و نورانییه‌که‌ی به‌خشیبوو. بولبولیار به‌ ڕیواقی قاتی خواره‌وه‌ی که‌شتیه‌که‌دا به‌ره‌و ژورێکی لاتنه‌شت پێش دکتۆر که‌وت و ده‌رگای ژورێکی تاریکی بۆ کرده‌وه. ژورێکی تایبه‌ت بوو بۆ مه‌له‌ کبیته تازه‌کان، هه‌میشه دوا‌ی که‌شتی یه‌که‌میان له که‌شتیه‌که‌دا له‌وێ پشوویان ده‌دا. بولبولیار خۆشی هێشتا نوێ بوو، خۆشی له تاو سه‌رسامی په‌نا‌ی بۆ پروفیسۆر هێنا بوو. دکتۆر وه‌ک زۆر ماندوو بوو بی‌ت و بیه‌وێت بیر له هه‌چ شتیک نه‌کاته‌وه، ماوه‌یه‌ک ته‌نیا سه‌یری ئه‌ساس و که‌لو په‌لی ناو ژوره‌که‌ی کرد، مۆکێته سووره‌که، قه‌نه‌فه گه‌وره‌کان که‌ پێده‌چوو له چه‌رمی راسته‌قینه بن نه‌وه‌ک شاموا یان پۆلسته‌ر یان هه‌ر مه‌تریالێکی خۆنه‌گری دیکه، کتێبخانه گه‌وره‌که که له ته‌خته‌ی دار مازووی دارستانه نزیکه‌کانی ده‌وری شار دروستکرا بوو، خاڵی بوو له کتێب، جگه له یه‌ک دوو په‌یه‌که‌رۆچکه‌ی فریشته‌ی بالدار هه‌چی دیکه‌ی تێدا نه‌بوو. بولبولیار ماوه‌یه‌ک بیته‌وه‌ی هه‌چ بلیت به‌رامبه‌ر میوانه‌که دانیه‌شت... جوړنه‌تی گووتنی هه‌چی نه‌بوو. دکتۆریش جگه له‌وه‌ی هه‌ندیک ده‌نگی ناپوون و بێ‌وشه‌ی لێده‌رچوو شتیکی نه‌وتو‌ی نه‌درک‌اند، وه‌ها پالێدا بووه‌وه وه‌ک بیه‌وێت بخه‌وێت. به‌لام

پاش ئىستىك و چەندجار پوانىنى دووبارە لە شتەكان گوتى «هەموو شتىك پىچەوانە، كەواتە هەموو شتىك پىچەوانە». بولبوليار دۇنيابوو بىئەوئى پرسىارىكات دكتور خۆى پتر پووندىكاتهو. «بەلئى كوپم... جارى وايە مروف پىويستى بە چەند هەزار سالىك دەبىت، بۆ ئەوئى هەلەكى بچوك پاستىكاتهو. چەند هەزار سالىك... بىرت نەچىت مروف هىشتا مەخلوقىكى ساوايە لە سەر زەوى، كۆنترىن فەيلە سوفاكان كەمتر لە دوو هەزار و چوار سەد سالى لە مەوئە زىاو، گەر بەراوردىكىت بە تەمەنى زەوى خۆى كە پتر لە چوار مليار سالى دەبىت، دەبىنىت، مروفى عاقل و بىركەرەو چەيوانىكى نوئ و ساوايە... هىشتا زۆمان ماو بەگەينە ئەوئى دەمانەوئىت. ئىمە هەموو هەلەين و دەبىت هەلەش پاستىكرىتەو». بولبوليار نەيدەزانى بۆ دكتور نەزمى لەو سەرەتايەو دەستى پىكرىد. رقى لە زمانى ژمارەكان بوو، بەلام مامۇستاكاني زانكو حەزىاندەكرد لەو پىگايەو فرەزانى خويان دەرەخەن. دكتور كەسىكى قەسەزان بوو گوتى «بە درىژايى مېژوئى ئەم چەند هەزار سالى، مروف و ايزانيو خودا فرىشتەى بۆ ناردووە تا بىپارىژىت... فرىشتە لە كولىتورى دىرەنەو تا ئەمرو پاسەوانى خودايى مروف بوون. هەمىشە وابوون، پەيامهين و پارىزەر بوون. بەلام ئىستا شتىكى ترە، ئىستا لىرەدا دەبىنىن شتەكان پىچەوانەن. خودا فرىشتەى پىنەبەخشيون تا بمانپارىژىت، بە پىچەوانەو، ئىشى ئىمە بەردەوام ئەو بوو فرىشتەك بپارىژىن... ئەو ئىشى ئىمە بوو. هىچ فرىشتەك نىيە ئىمە بپارىژىت... هىچ فرىشتەك... هىچ فرىشتەك... ئىمە بە تەناين».

دكتور بە ناومىدبەكى قولەو سەيرى بولبوليارى كرد.

«ئەوئى ئىنسان پاسەوانى فرىشتەى، نەوئى فرىشتە پاسەوانى ئىنسان بىت، لە دڵەو برىندارمەكات. چى لە دۇنيادا بوو، چى گۆراو؟... بۆ مروف بە درىژايى مېژو و ايزانيو فرىشتەك هەيە

له ناسمانه وه هاتووه و دهپاریژیت، له کاتیځدا ده بوو به رده وام خوئی
وا پځکڅات فریشته که ی نه رهنجیت... نه گهر فریشته به شیک بیت له
خودی مروف، گهر فریشته هیچ نه بیت جگه له دیوکی تری مروف،
له ده موچاوکی تری، له زاتیکی دیکه ی، نه وا هوشه نگ، زور چیروکی
گه وره هه رده سده هیئت.

بولبولیار و دکتور نه زمی هه ردوکیان له یه ک کاتدا ده ستیان بو
پیشیان برد و خوراندیان. ژوره که سه رتا بو هه ردوکیان زور تاریک
بوو، نیستا هیدی هیدی جوړه تیشکی کزی تیده گه را. بولبولیار به
ترسیکه وه پرسی «چیروکی چی؟».

دکتور به دودلی پروفیسوریکه وه سه یری مه ترالیکی نه فسوناوی
بکات، گوئی «هه موو چیروکه کان، له چیروکه کانی وه حییه وه تا
چیروکه کانی تر. پرسیاره که نه وه یه، کی فریشته ی له ناخی مروفا
شاردوته وه؟. نه وه پرسیاریکه فریشته کان خویان ناتوان وه لامیبه نه وه.
ده توان؟ نازانم... ده توان؟ ناخو خودا وه ک چون فوویکرده به
پوځماندا، نه وانیشی هه مان شیوه له ناخماندا چاندوه؟ بولبولیار که س
هیه له م که شتیبه دا بتوانیت وه لاممان بداته وه؟».

بولبولیار به ترسه وه گوئی «نازانم... دکتور... نازانم»

دکتور که میک بیریکرده وه و گوئی «وليام بلیک، شاعیر و
نیگارکیشی ټینگلیزی، گووتی، پوژانه قسه ی له گه ل فریشته کاند
کرده، به لام ناخو وابووه، نیستا من ده پرسم قسه ی له گه ل چ جوړه
فریشته یه کدا کرده، فریشته که ی خوئی یاخود فریشته یه کی خودایی
یان فریشته ی هه ل هاتووی که سیکی دیکه. له نه ده بیاتی کوندا فریشته
هه میسه په یامیکی خوداییان پییه. وشه ی «نه نگلیوس» سی لاتینی،
به مانای په وانه کراو یان په یامبه ر، بویه فریشته کان هه میسه به دوو
باله وه وینه کراون، له مه له کوته وه دابه زیون بو لای مروف و په یامیکیان

پئ بووه، به‌رده‌وام له نێوان ئاسمان و زه‌ویدا به‌ریگاوه بوون، بۆ
ئهو فرینه دووردریژه پتوێستیان به بالی گه‌وره بووه. زۆر که‌س
له‌و باوه‌په‌دان که وشه‌ی لاتینی نه‌نگلیۆس، وه‌رگێڕانی وشه‌ی مه‌له‌که.
بیریشته نه‌چیت وشه‌ی مه‌له‌ک، وه‌ک هه‌موو به‌هه‌له‌ تێده‌گه‌ن، عه‌ره‌بی
نییه، مه‌له‌ک وشه‌یه‌کی عیبرییه، ئه‌ویش مانای نێردراو یان په‌وانه‌کراو،
وشه‌ی فریشته‌ی خۆشمان هه‌ر ئالوگۆپی وشه‌ی فرستاده‌یه که هه‌مان
مانا ده‌گه‌ینیت، هه‌ر وه‌رگێڕانی هه‌مان وشه‌ی مه‌له‌کی عیبرییه. فریشه
هه‌میشه که‌ده‌رده‌که‌ون په‌یامێکیان پێیه، به‌لام ئه‌م فریشه نه‌خۆشانه
ره‌نگه هه‌مابن بۆ په‌یوه‌ندی پچراوی نێوان زه‌مین و ئاسمان، بۆ ئه‌وه‌ی
چیت له‌ بالاره شتیکی نوێ نایه‌ته‌ خوار. به‌شه‌ر... من ئه‌و هه‌ستم
هه‌یه که ئه‌و ته‌نیا مروف نییه کاری به‌ فریشه‌کان نه‌ماوه، خوداش
کاری پێیان نه‌ماوه... خوداش کاری پێیان نه‌ماوه».

دکتۆر نه‌زمی که‌میک سه‌ری بادا و چاویلکه‌که‌ی که‌میک راستکرده‌وه
و وه‌ک یه‌کیک دوا‌ی پرسه‌یه‌کی گه‌وره بۆ تێرامان له‌ مانای ژبان
په‌ویکردبێته‌ خه‌لوه‌تیکی تاریک، ده‌ستیکی گرت به‌ چاوییه‌وه و گووتی
«به‌ درێژایی میژوو نه‌بووه فریشه‌کان جگه‌ له‌ په‌یامه‌تێان، جگه‌ له‌
جێبه‌جێکردنی خواستی خودا، ئیشیکی تریان بووینت. ده‌بێت بلێم
ئه‌مڕۆ کاتێک مه‌ه‌دائیلی فریشه‌تم به‌و سه‌رو سه‌کوته ئاساییه‌وه بینی،
هه‌ستم نه‌کرد شتیکی ناسروشتی ده‌بینم، له‌ سیفری دروستبووندا که
یه‌که‌مجار ناوی مه‌له‌ک دیت، هه‌مان شیوه بۆ ئه‌براهام ده‌رده‌که‌ون.
به‌شه‌ر... له‌ویدا فریشه‌کان بالیشیان نییه، سه‌ره‌تا هه‌ر به‌ پیاوه‌کان
ناویان هاتوه... پیاوه‌کان، باوه‌رده‌که‌یت؟ هه‌روا وه‌کو که‌سی ئاسایی
جلیان پۆشیوه، وه‌ک خه‌لکی عه‌وام قسه‌ده‌که‌ن، به‌لام دوا‌یی ده‌رده‌که‌وین
فریشه‌تن. له‌ به‌رئه‌وه ئاساییه، به‌ درێژایی میژوو فریشه هه‌ر به‌وجۆره
ده‌رکه‌وتوون که ئێمه ئه‌مڕۆ بینیمان، سه‌یریکه فریشه‌کان له‌ هه‌زاران

تابلۆدا نىگاركرارون... هه زاران تابلۆ. رووبه رىكى گه ودهى هونه رى شىوه كارى دونيا به نىگارى فرىشته كان گىراوه، له زۆربهى نىگاركاندا فرىشته هه ميشه به جلوبه رگى ئاساييه وه، له پوخسارى مروفى ئاساييدا وه كو من و تو دهر كه وتوون. لىره وه ئه وهى فرىشته كان به وجۆره ده بينم سه رسام ناكات، مروف به رده وام فرىشتهى به وجۆره بينيه كه من و تو ئه مرف بينيمان، سه يرى تابلۆكهى گاودىنزۆ فىترارى بكه كه جو برائىلى دروستكرده، له ويدا به پۆشنى ده بينيت جو برائىل كه سىكى ئاساييه به جلوبه رگى ئاساييه وه، يان سه يرى تابلۆكهى ژان تازل بكه له سه دهى حه قده دا، نىگار رىكى قه شه نكى پافائىلى فرىشتهى له گه ل تۆبيازدا كىشاوه كه ئه گه ر باله سپىبه كان له رافائىل بكه ينه وه، هىچ نىشانه يه كمان نىبه تۆبياز و پافائىل له يه ك جىبا بكاته وه. سه دان نمونهى ترىش... به لى، سه دان نمونهى تر. ئىستا دلنيام گه ر له ئال گرىكوى دىرينه وه بىگرىن تا سه ر په يكه رى فرىشته كو بىسته كهى سه لفادۆر دالى، ده بينىن مروف هه ميشه فرىشتهى وه ك خۆى بينيه. فرىشته وه ك ئىمه وايه، هىچ نىبه جگه له وىنه يه كى ترى خۆمان، به لآم ئه وهى سه رساممه دكات، ئه وه يه كه چۆن مروف به دىژاى مىژو نه يزانيوه كه به راستى فرىشته كان له ناو مروف وه دىنه ده رى. ئه گه ر وابىت، له وانه يه هه موو ئه و فرىشته نهى ئىبراهيم، هاجه ر، ئىسماعىل، مريم، لوت و ئه وانى تر بينويانن، فرىشتهى پۆحى خۆيان بووين. گه ر وابىت جو برائىل و رافائىل و ميكائىل و ئه وانى تر هه موو بوونه وه رى دونياى بوون... پۆحله به رى سه ر به م زه وييه بوون، سه رده مىك له كه شتىه كى دىكهى فرىشته كاندا له جىگايه كى تر دا ژيان... وانىبه بولبوليار... وانىبه؟ ده بىت ئه و هه ليه راست بكرىته وه ياخود نا».

بولبوليار به سه رسامىيه وه سه يرى پروفىسۆرى كرد و گووتى «نازانم. هه رچىبه ك بىت دكتور، ئه مرف لىره ن و نه خۆشن و له به رده ستى

ئىمەدان». دكتور لى ناكاو ھەستا و بەرھە پۈۋى ھۆشەنگ پۇشت و توند دەستى گۈشى و گۈتى «من ئىستا لى زۆر شت تىدەگەم، لى زۆر شت تىدەگەم، بەلام خۇشالام كە مەلەكېنىم. سوپاستەكەم كوپم... بەشەر كى دەيگۈت، بەم پىرىيەش من تواناي بىنىنى فرىشتەم ماۋە. بەلام ھەر كاتىك ويستان مەلەكېنەكان لى جەمەيەتەكدا كۆپكەنەۋە، منتان لى بىر بىت... ھىچ نەبىت ئىستا شارەكە مەلەكېنىكى لى من پىرتى تىدا نىيە». چەندجارىك كالاۋەكەى داگرت و كردييەۋە سەرى، ئىنجا بە پەلە گۈتى «دەپۇم... بەلام پىش ئەۋە دەلىم خۇزگە مايكل ئەنگلۇ، يان رامبرانت، يان ھەر كەسىكى تر زىندوبانايە و سەرىكان لىم كەشتىيە بدايە، دلىنام بە سەعات نىگارى فرىشتەكانيان دەكىشا، فرىشتە نەخۇشەكان لى پىخەفەكانياندا... بەشەر، جەفدەكەيت نىگاركىشىكى باش ناھىت نىگارىان بكىشىت. نا بەۋ فۇتۇ كال و كرچانە مەخەلەتى. جوانترى نىگارى مەخلوقات ئەۋەيە كە نىگاركىشىكى باش دەيكىشىت، نەۋەك ئەۋەى كامىرا وئەيدەگرىت... بەشەر بەقسەم بكە». جارىكى تر توند دەستى بولبولياري گۈشى، چاۋىلكەكەى داگرت و كردييەۋە چاۋى، بالاي بە جۇرىك بەرز بوو، بولبوليار لى بەردەمىدا ھەستى بە نامۆيى كرد. گۈتى «عەفۇمبەكە كە پىرم و ناتوانم بىم لىرە خەزمەتيانكەم. عەفۇمبەكە. خۇشال بووم، كوپم، خوشحال بووم بە بىنىنى ئەم كەشتىيە. ھەر رۇژىك كارت بە من بوو ۋەرە لام، ھەر كارت بوو ۋەرە. من ئەۋەتەى ژنەكەم مردۈە زۆر تەنيام». دكتور نەزىمى وايگۈت و بىئەۋەى ھىچى دى بلىت، بە خىرايەكى بىۋىنە، ۋەك ئىشىكى كىۋىپ و پەلەى بۇ دروستىۋوبىت، ھەم ژورەكە ۋەم كەشتىيە فرىشتەكانى بەجىيەشت.

یه‌که‌مین فریشته‌یه‌کی نه‌خۆش، که بولبولیاری هاو‌پیمان نه‌رکی پاراستن و هاوده‌می که‌وته سه‌رشان میرائیلی پروفیسۆر بوو. فریشته‌یه‌کی بالابه‌رز، به‌لام به‌ دوو بالی لاوازه‌وه که هه‌رکات مرۆف ده‌ییبینی وایده‌زانی ئیستا نا ساتیکی دی له‌ بنه‌وه‌پا ده‌که‌ون و به‌رده‌بنه‌وه. له‌ چاو فریشته‌کانی تردا پیرتر ده‌رده‌که‌وت، به‌لام له‌ هه‌ر فریشته‌یه‌کی تر خه‌یا‌لوی و قوولتر بوو. هه‌ندێجار به‌ ته‌نها به‌ خۆی و گۆچانیکی په‌شه‌وه که دیاری دکتۆر شوکاک بوو، له‌ پیاوچه‌کاندا ده‌رده‌که‌وت و ده‌چوو به‌ر په‌نجه‌ره‌ی نهۆمی دوو و له‌وێوه سه‌یری دره‌خته‌کانی مه‌له‌گناوای ده‌کرد، زۆر حه‌زی له‌سه‌یری باغ بوو، چونکه وه‌ک ده‌یگوت له‌ ژیا‌نی خۆیدا وه‌ک نیوه‌ئاده‌مییه‌ک، خاوه‌نه‌که‌ی پێگای سه‌یرکردنی باغی پێ نه‌دابوو. که‌مب‌وون ئه‌و فریشتانه‌ی ده‌یان‌توانی له‌ پێخه‌فه‌کانیان سه‌ریه‌خۆ بێنه‌ده‌ری و به‌ ته‌نها به‌ پیاوچه‌کانی بیمارستاندا هاتوچۆیکه‌ن، ئه‌و یه‌کیک بوو له‌وانه‌ی که ئه‌گه‌ر له‌ دۆخیکی به‌دیشدا بایه، هه‌ر ده‌بایه‌ پیا‌سه‌یه‌ک به‌ هه‌وای پاک و به‌ نێو دره‌ختاندا بکات. له‌ ناو فریشته نه‌خۆشه‌کاندا میرائیلیان به‌ فه‌یله‌سوف ناوده‌برد. ئه‌و په‌شبینترین و ناو‌میدترین فریشته‌ی هه‌موو بیمارستانه‌که بوو، یه‌کیک بوو له‌وانه‌ی سه‌ره‌تا هه‌ولێکی خۆکوژی‌شی دابوو، به‌وه‌ی له‌ سه‌ربانی نهۆمی سه‌ره‌وه‌ی بیمارستانه‌وه خۆی فرێدا‌بووه خوارێ و هه‌چی لێ نه‌هات‌بوو، دوا‌ی ئه‌و هه‌ولێ خۆکوژییه، قاچه‌کانی لاوازی‌بوویون و توانای خۆرا‌گرتن و پۆیشتنی پێک و پاستی نه‌ما‌بوو. بولبولیار خۆشییه‌کی زۆری به‌وه ده‌هات کات له‌گه‌ڵ میرائیلی پیردا بیاته‌سه‌ر، هه‌ستیکرد زۆر شت هه‌یه ئه‌و له‌ خانمی مه‌له‌کبین یان مه‌هدائیل زیاتر ده‌توانی‌ت پوونیا‌نبکاته‌وه. پۆژیک بولبولیار به‌ جۆشه‌وه ده‌رباره‌ی گرفتێ گه‌وره‌ی مردنی فریشته‌کان قسه‌ی له‌گه‌ڵ کرد، هۆشه‌نگ تا پتر به‌ بناو‌انی ئه‌و گرفته‌دا بچوویا‌یه‌ته خوار، هه‌ستیده‌کرد نه‌ی‌تی زۆرتر و ده‌ره‌نجامی

وردتري دەستدەكە ویت. میرائیل چاوی بە ئاستەم ھەلەدەھات، ئەوی پۆڭ بە ماندویتی دەستی خستە ناو دەستی ھۆشەنگەو و بە دەنگىكى لاواز، كە لە دەنگى فەیلەسوفىكى پیر دەچوو، گووتى «فرىشتهكان لە سى جۆر مرقۇدا دەمرن. ئەوانەى دەرھەق بە دپندەيى بیباكن، ئەوانەى ھەك ئامېریان لیدیت و ملی یەكجۆرە ژيانى مردو و دووبارە دەگرە بەر، ئەوانەى لە مەزنى مرقۇ تیناگەن و بۆى نازین... فرىشتهكان لەو سى جۆر بوونەو ھەردا زوو دەمرن».

میرائیل خەندەيەكى لاوازی گرت و بە دەنگە گپ و پیر و زامدارەكەى خۆى گووتى «ئیمە بوونەو ھەرانى سەرسەختین، مرقۇ زۆر ھەست بە بوونمان ناكات، بەر پرسین لە ھەندىك شت كە لای زۆربەى مرقۇفەكان نرخى نییە... من جگە لە خەونى مرقۇفەك كە نایەتە دى، ھىچى تر نیم... ھەموو كۆمەلەك خەونین و نایەنە دى».

پێكەو لە باغى فرىشتهكاندا پیاسە یاندەكرد. میرائیل پەتۆیەكى تەنكى پەشى دابوو بە سەر شانیدا، پەنگى تەواو سپى بوو، لەگەڵ ئەو ھەپزى و پیرییدا، لە ناو گولزارى باغچەكەدا ئاسوودە دەھاتە بەرچاو. «ھەركات دەرگەوت مرقۇ بۆتە دپندە یان مەكینە یان كۆیلە، ئیتر ھیوات نەمیتیت. فرىشتهكان ناتوانن لە ناو مرقۇفە دپندەدا بژین، ناتوانن لە ناو مرقۇفە ھەك ئامېردا بژین، ناتوانن لە ناو مرقۇفە كۆیلە و بچوكدا زیندەگیكەن... بەلام پۆڭ بە پۆڭ خەلكى زیاتر و زیاتر تووشى ئەو دەردانە دەبن، بەمزوانە پۆڭگارێك دیت مرقۇفەك نادۆزینەو یەكێك لەو دەردانەى نەبیت».

میرائیل، فرىشتەى ھەلەھاتووى پروفیسۆرىكى زانكۆ بوو، كە سال دواى سال بووبوو بە ماشینیك كە جگە لە نوqmبۆون لە ساردى زانستگەلێكى بێپەيوەست و میكانیكدا، لەوانەى عەقل دەئاوسینن و پۆح لاوازەكەن، خولبای تری نەبوو. پروفیسۆر میرەدین، كە سێك بوو

نیشانه‌یه‌کی ژیان و بلندگه‌راییه‌ه‌لنه‌گرتبوو، جگه‌له‌ژماره‌ی وشک و هاوکیشیه‌ی موجه‌په‌د بۆ هیچی تر نه‌ده‌ژیا. ئیستا فریشته‌که‌ی بۆ مردن گه‌یشتبوو که‌شتیه‌که‌ و ئومیدیکه‌ی به‌پاشه‌پۆژ نه‌بوو.

بولبولیار زۆر خزمه‌تی میرائیلی ده‌کرد، زۆر چیرۆکی بۆ ده‌خوینده‌وه، ژيانی خه‌یالی و شاری خه‌یالی و باغی ئه‌فسانه‌یی بۆ دروسته‌کرد، به‌کوچه‌ی نوێ و ژيانی تازه و زانستی نوێ ئاشنایده‌کرد، به‌شيعری ده‌ناساند، ده‌یخسته‌ناو سه‌ریورد و دل‌داری و جه‌نگی وه‌هاوه‌که‌تێیدا میرائیل هه‌ستیده‌کرد زیندوو. له‌کاتی چیرۆک خویندندا، چاوی ده‌نوقاند و خۆی له‌و شوێنه‌تازه و شاره‌دوورانه‌دا ده‌بینیه‌وه‌که‌بولبولیار بۆی دروسته‌کرد... میرائیل له‌ناو گۆله‌کاندا به‌بولبولیاری گوت «مرۆف گه‌ر له‌ژووریکه‌ی تاریکیشدا دیل بیت، ده‌توانیت هه‌موو پۆژیک ژيانیکه‌ی تازه‌بژی. چونکه‌هه‌رچیه‌که‌زنجیری له‌پیدا بوو مانای ئه‌وه‌نییه‌دیله‌و هه‌رچیه‌که‌یش زنجیری له‌پیدا نه‌بوو مانای ئه‌وه‌نییه‌ئازاده... ئینسان کاتیک ئازاد ده‌بیت بتوانیت زۆر له‌دوניה‌دورنه‌که‌وێته‌وه، به‌لام له‌هیچ شتیکیشدا به‌جۆریک نه‌خنکیت ببیته‌کۆيله‌و چاوی هیچی دی نه‌بینیت. فریشته‌له‌ناو تۆدا کاری ئه‌وه‌یه‌ده‌ره‌ق به‌گۆله‌کانی ئه‌م باغه‌یه‌و گۆل له‌هه‌موو باغه‌کانی دنیادا بێیاک نه‌بیت، گه‌ر بوویت به‌باغه‌وان خزمه‌تی گۆله‌کان نه‌تکات به‌کۆيله‌، نه‌تکات به‌ئامێریک ئه‌وه‌ت له‌بیر به‌ریته‌وه‌که‌تۆ له‌م باغه‌دا ته‌نیا کارت ئه‌وه‌نییه‌گۆله‌کان ئاو ده‌یت... به‌لکو ده‌توانیت لیڤه‌دا بخه‌ویت و خه‌ون ببینیت، یاریکه‌یت، دل‌داریکه‌یت، گۆل‌وبگریت، سه‌یری په‌پوله‌بکه‌یت، گوێ له‌بولبول بگریت. گه‌ر گۆله‌کانت فه‌رامۆشکرد و ئاوت نه‌دان و به‌هۆی بێیاکی تۆوه‌مردن، ئه‌وا تۆ دڤنده‌یت، گه‌ر بوویت به‌که‌سیک که‌جگه‌له‌ئاودانی گۆله‌کان نه‌گه‌ریکی ترت له‌م باغه‌دا نه‌دۆزییه‌وه‌ئه‌وا تۆ کۆيله‌یت، نه‌گه‌ر ئاودانی گۆله‌کان له‌عه‌شقه‌وه‌بوو به‌وه‌سواس،

بوو به و واجیبه‌ی وایزانییت تۆ جگه له و کاره هیچی دیت پیتناکریت، بوو به وه‌ی وایزانییت جگه له تۆ هیچ باغه‌وانیکی تر هه‌قی نییه پیتخاته ئه‌م باغه‌وه، یان هه‌ر باغه‌وانی بوو به کاریک ئازارت بدات و تۆ تا مردن هه‌ر بیکه‌یت... ئه‌وکات تۆ ماشینیت».

میرائیل چه‌ند هه‌فته‌یه‌ک بوو زۆر نه‌خۆش بوو، بولبولیار له پۆزانی خۆشدا ده‌یه‌نایه‌ ده‌رئ، له سیپه‌ری دره‌خته‌کاندا په‌تۆیه‌کی تێوه‌ده‌پێچاو و دایده‌نا، یاخود له سه‌ر عه‌ره‌بانه‌یه‌کی بیماران به‌ هیمنی به‌ ناو گوڵه‌کاندا ده‌یگیرا، گه‌ر خۆی هه‌زی به‌ جوڵه‌ بایه‌ هه‌ڵده‌ستا و پیاسه‌یده‌کرد، به‌لام هه‌ر کات له هه‌وایه‌کی پاکدا بووایه، ئاره‌زووی بۆ قسه‌کردن زۆتر و توانای له سه‌ر فه‌لسه‌فاندنی ژبان گه‌وره‌تر ده‌بوو. له‌و کاتانه‌دا ئاره‌زووی بولبولیاری هاو‌پیشمان بۆ پرسیار و کونجکۆلی گه‌ری ده‌سه‌ند. ئه‌و پۆژه بولبولیار له‌ فه‌یله‌سوفی فریشته‌کانی پرسى «میرائیل، بیه‌ینه‌ پیتخاوی خۆت کریکاریک هه‌یه، به‌ پۆژ تا دره‌نگ کارده‌کات، به‌رد ده‌شکینیت، شه‌و ماندوو ده‌گه‌ریته‌وه‌ مالتی. ده‌من ده‌گاته‌ خانەى خۆی به‌ جوړیک هیلاک و که‌نه‌فته‌یه‌ ده‌بیئت نانیکى که‌م بخوات و بخه‌ویت، تاسه‌بەى بتوانیت کاریکاته‌وه‌. ئه‌م مرۆفه‌ جگه له وه‌ی بیباک بیئت به‌رامبه‌ر ئه‌م دونیایه‌ پتگای تری نییه، کاتیکى نییه‌ بۆ ئه‌وه‌ی بیر له‌ خۆی و ئازاری ئه‌وانی تر بکاته‌وه‌. گه‌ر وه‌ک ئامیتر به‌رده‌کان نه‌شکینیت، پتکیان نه‌کات، دایان نه‌نیت نانیکى نابیت بیخوات... پیمبلن، له‌ ناخى که‌سیکی وه‌هادا فریشته‌ ده‌بیئت چ حوکمیک بدات و چ ئیشیکى هه‌بیئت؟».

میرائیل هه‌ناسه‌یه‌کی قوولێ هه‌لکیشا و گووتی «ئەى فریشته‌ به‌شیک نییه‌ له‌ خۆت؟ فریشته‌ له‌گه‌ڵ ئه‌و پیاوه‌دا هه‌ڵده‌ستیت، له‌گه‌ڵیدا به‌رده‌ده‌شکینیت، له‌گه‌ڵیدا کریکاریده‌کات، له‌گه‌ڵیدا ده‌گه‌ریته‌وه‌ بۆ مالتی و پشوو ده‌دات. به‌لام هه‌ر ئه‌و فریشته‌یه‌یه‌ که‌ ساتیک پشوو ده‌دات، به‌و

کرّیکاره ده‌لّیت ده‌شیت ژیانیکی ترت هه‌بیت... هه‌ر ئه‌و فریشته‌یه‌یه
 وای لّیده‌کات خه‌ون ببینیت، وای لّیده‌کات عاشقی به‌رد و چه‌کوشه‌که‌ی
 نه‌بیت، عاشقی کۆیله‌یه‌تیه‌که‌ی خۆی نه‌بیت... ئه‌وه ترسناک نییه
 مرۆف کۆیله‌ بیت، ئه‌وه ترسناکه مرۆف کۆیله‌یه‌کی به‌خته‌وه‌ر بیت.
 ئه‌وه ترسناک نییه مرۆف زنجیری له‌ قاچدا بیت، ئه‌وه ترسناکه
 زنجیره‌کانی خۆی به‌ خشل و ته‌لا تّیگات. من فریشته‌ی پیاویک بووم
 ده‌ست و پّی له‌ زنجیری مه‌ریفه‌ بپّۆحه‌کانه‌وه‌ ئالا بوو، به‌لام خۆی
 هیچی نه‌ده‌بینی. تا ئه‌و شوینه‌ی تۆ ئازار ده‌چیزیت، ناچاریت، زه‌جر
 ده‌کیشیت فریشته‌که‌ت له‌گه‌لتدایه‌، هاوده‌مه‌، هاوشانت زه‌جرده‌کیشیت،
 بیرده‌کاته‌وه‌، خه‌یالت گه‌وره‌ ده‌کات، به‌لام پّۆژیک ئازار هینده‌ ساده‌ و
 ئاسایی بوو له‌لات، زه‌جر و ژانی خۆت یاخود کامه‌رانی خۆت به‌ جوړیک
 خۆشویست بوو ته‌ کۆیله‌ی، له‌ویدا شتیک له‌ دلّی ئیمه‌دا ده‌شکیت.
 ئینسان به‌رده‌وام به‌پّی خۆی به‌ره‌و زیندان پاده‌کات، هه‌ر کات مرۆف
 عاشقی زیندانه‌که‌ی بوو... له‌ویادا فریشته‌که‌ی ده‌مریت».

هۆشه‌نگ پرسى «زیندان چیه‌ لای ئیوه‌ میرائیل، زیندان چیه‌؟».

«زیندان شتیک نییه‌ په‌یوه‌ندی به‌ جه‌سته‌وه‌ هه‌بیت، دیلبوون واته‌
 وه‌رگه‌رانی ئینسان بۆ مه‌کینه‌ یان بۆ جانه‌وه‌ریک که‌ هیچ ئازار و
 کاره‌ساتیک نابجو لّینیت. زیندان له‌ کارى دوو شته‌، نه‌مانی خه‌یال و
 نه‌مانی خۆشه‌ویستی. ئه‌وه‌ی که‌ مرۆف ده‌کات به‌ مرۆف عه‌قل نییه‌، نا
 عه‌قل به‌ ته‌نیا مرۆف ناکات به‌ مرۆف، هه‌رگیز. ئه‌وه‌ بکه‌ به‌ شادروشمی
 ژيانت، چونکه‌ من ده‌مرم، به‌لام دلّیام له‌م شاره‌دا سه‌رده‌مانیک
 به‌پّوه‌ن، پیاوان و ژنانیک دینه‌ مه‌یدان که‌ واده‌زانن عه‌قل یان زانستی
 پووت به‌ ته‌نیا به‌خته‌وه‌ری دروسته‌کات، به‌لام عه‌قل به‌بێ خه‌یال و
 توانایه‌کی گه‌وره‌ له‌ سه‌ر ئه‌فین، ئه‌فین به‌ مانا هه‌ره‌ گه‌وره‌که‌ی، به‌
 مانای مه‌هریک که‌ بۆ هه‌موو شتیکى سروشتی هه‌ته‌، هیچ نییه‌ جگه‌

لە مەكینه یەكی بێرەحم و زیرەك. عەقل لای من كە ئیستا فریشتە یەكی نەخۆشم و چاوەڕۆتی مردن دەكەم، تەنیا لە پال خەیاڵ و ئەقیندا مانای هەیه. ئیمە ی فریشتە زۆر پەڕیوەندی مان بەو شتانهوه نییه كە لە عەقلى ئێوهدا دەگوزەرێت... ناخۆ پرسىاریكى ماتماتىكى شىكار دەكەن، ناخۆ بێر لە هاوكێشه یەكی مەنتىقى دەكەنەوه، یان قازانج و زیانى خۆتان حیساب دەكەن، نا كارمان بەوانەوه نییه... بەلام كە خەیاڵ مرد، ئیتر خۆرى پاستەقینه لە ناخدا ئاوا دەبێت، ئەو خۆرى من پێویستیم پێتە... ئەو پوناكییه گەورە یەكی من پێی دەژیم».

میرائیل گەر زۆر قەسە ی بگردایە هەناسە ی سوار دەبوو، پێویستیدەكرد پشوو ی درێژ بدات، كۆمەكی لە بۆلبولیار وەر دەگرت تا لە جیگایەكدا دابنیشێت. زۆرجار ماوه ی درێژ بێدەنگ دەبوو و تەنیا سەیری ئاسمانیدەكرد، سەیری هەتاوی دەكرد، یاخود چاوی لێكدەنا و لەبەر خۆردا دادەنیشت و چێژی لە تیشك دەبینی. بەلام دەبوو هەموو پۆژێك بێتە دەری، هەموو پۆژێك خۆی بشوات، پیاسە بكات، سەیر بكات بزانێت كە باغەكە گوولێ تازە ی گرتووه. سەیریو لە گەڵ هەموو ئەو ئاژۆمێدییه گەورە یەدا، هێشتا ئەو وردە كارپییه بچوكانە ی ژیان سەرنجیان پادەكێشا. بۆلبولیار لەوهوه هێدی هێدی شارەزای لەشى فریشتەكان بوو، فێربوو چۆن دەستیان بۆ بەرێت، لە كوێوه بیانگرت، چۆن لە كاتی لاوازیدا بالەكانیان بەرز بكاتەوه، لە جیگای خۆیان بیانجولێنێت و بیانكاتە ئامێز. زۆربە ی فریشتەكان بوونەوهری ناسكبوون، مەخلوقاتى نەرم و لاواز كە بۆ ئەوه دروست نەبووبوون لە مرۆف دوور بكەونەوه، وەك كۆرپە یەكی زۆر گەوره دەهاتنە پێشچاوی، زۆربەیان شتیكى ئەوتۆیان لە پتەوی و بەهێزی مەهائیل تێدانەبوو، كە هەمیشە وەك بەهێزترین فریشتە ی سەرزەمین شانازی بە خۆیهوه دەكرد. زۆربە ی فریشتەكان بەشى هەرە زۆری ژایانیان لە ناو جیگاكاندا دەبردەسەر، نیمچە بێهۆش، لە بەردەم

مه‌ترسی مردنیکى هه‌میشه‌بیدا... میرائیلی فریشته به پێچه‌وانه‌ی مه‌هدائیل و فریشته‌کانی دیکه‌وه، ژیان و مانه‌وه‌ی فریشته‌کانی به‌دۆخی ده‌رونی و پۆحی خاوه‌نه‌که‌یان‌ه‌وه‌ گرێ نه‌ده‌دا، پێیوابوو فریشته‌کان بۆ مردن هه‌لدێن، توانای مانه‌وه و ژیانان گرێدرای توانای خۆیان، ده‌یگووت «فریشته‌کان بۆ ئه‌وه‌ دینه‌ ده‌رێ بمرن، ئه‌م ژیان‌ه‌ی ئێمه‌ لێره‌دا ده‌ژین ژیانیکى ده‌ستکرده، ژیانیکى درۆزنه... که‌شتی فریشته‌کان هیچ نییه‌ جگه‌ له‌ درۆیه‌کی گه‌وره‌. زۆرجار دکتۆر شوکاک به‌ زۆر هه‌ناسه‌مان پێده‌دات، ئێمه‌ بۆیه‌ دینه‌ ده‌رێ و ده‌ترازیین، چونکه‌ ئاره‌زووی پاسته‌قینه‌ی ژیانمان نییه‌».

بولبولیار به‌ غه‌مگینی گوتی «پێتوايه‌ چیرۆکه‌کان کاریگه‌ریان نییه‌، پێتوايه‌ هه‌ولێ ئێمه‌ بۆ زنده‌گی و مانه‌وه‌تان بێسووده».

میرائیل گوتی «ژیانى ئێمه‌ له‌گه‌ڵ مروفدايه‌، له‌ ده‌ره‌وه‌ی مروف فریشته‌ نرخیکى نامێنێ. نه‌ مروف بێ فریشته‌ مروفه‌ و نه‌ فریشته‌کانیش بێ مروف فریشته‌ن».

بولبولیار ده‌یزانی میرائیل له‌وه‌دا له‌ سه‌ر هه‌قه‌، به‌لام به‌ سه‌ره‌تیکه‌وه‌ گوتی «فریشته‌کان نیشانه‌ن بۆ شتی که‌ ده‌بێت بژێ. ئیوه‌ له‌ ناو ئێمه‌دا بن یان له‌ ده‌ره‌وه‌ ده‌بێت بژین. هه‌موو ده‌مرین... هیچ شتی که‌ مانایه‌کی هه‌تا هه‌تایى نییه‌ میرائیل... هیچ شتی که‌ به‌لام نرخى ژیانى تۆ له‌م ساته‌دا، وه‌ک نرخى هه‌موو جوانیه‌کانى تری دنیا گه‌وره‌یه‌. وه‌ک نرخى گول له‌ هه‌موو باغه‌کانى دنیا، وه‌ک نرخى بالنده‌کان له‌ هه‌موو ئاسمانه‌کاندا. میرائیل، ژیانى من مۆلکی من نییه‌ به‌ ته‌نیا، له‌ به‌ره‌وه‌ی ژیانى من یان هێ تۆ نرخیکى هه‌یه‌، ئه‌و نرخه‌ مۆلکی هه‌موو ئه‌وانى تریشه‌. ژیانى تۆش نرخیکى هه‌یه‌ که‌ په‌یوه‌ندى ته‌نیا به‌ تۆوه‌ نییه‌، به‌لکو په‌یوه‌ندى به‌ مانای ئه‌م گه‌ردونه‌وه‌ هه‌یه‌. هه‌ر که‌سێک خۆی ده‌کوژیت، له‌ پاستیدا ته‌نیا خۆی ناکوژیت، به‌لکو ده‌ستدریژی ده‌کاته‌

سەرماناي ژيان له هه موو گەردوندا ... له هه موو جيگايە کدا. نرخى ژيان بە تەنيا لای خواوەنە کەى نىيە، بە لکو لای هه موومانە، لای ئەوانەى مردون و ئەوانەشى لەدايکەدەبن».

ميرائيل فرىشته يەکی پەشبین بوو، بە لام حەزى له تيشک و پوناکی بوو، حەزى له باغ و هه وای ساف و پۆژانى سامال بوو. خۆشەختبوو کە له بولبولياردا هاوەلێکی زیرەکی دەستکەوتوو. گووتى «دەشیت ئەم ژيانە دەستکردە، نرخێکی بۆ ئێوەى ئادەمیزاد هەبێت، بە لام ئێمە لای مەروڤ بوونمان نىيە، کە فرىشته له مەروڤ جیادەبێتەو، له بەرئەو یە مەروڤ هێزى نرخدانانى نامێنێت. ئینسانێک توانای نرخدانانى نەمێنێت، بوونەوەرێکە لەنتۆچوو. گەرەترىن کێشە یەک من له بەشەردا بيبینم ئەو یە، توانای نرخدانان لەدەستدەدەن. زۆریەى هەرە زۆرى بەشەر، جگە لەو یە گەمژە یى خۆيان له پشت کۆشک و ماشين و هەندیک زانستى درۆزن و یەک دیو هه دەشارنەو، هێچى تر ناکەن. مەخلوقى وا تیناگات تۆ باس له چ نرخێک دەکەیت. ئینسان لەو گەمژە ترە بتوانێت نرخ بۆ خۆى دابنێت، هەر مەخلوقێکیش نەیتوانى نرخ بۆ خۆى دابنێت، ناتوانێت نرخ بۆ گۆل و ئاسمان و هەوریش دابنێت».

بولبوليار گووتى «له مانا گشتییه کەیدا ميرائيل، مانای ژيانى من و ژيانى تۆ و ژيانى گۆلێک وەکو یەکە، سەد سالى تر کە سمان نەماوين و کەسێش نازانێت بووين، شتێک دەتوانين بەجییهیلێن نرخە. ئەو بەها گەرە یە یە کە دە یخەینە سەر شتێکی دیاریکراو. بەهای گۆلێک لەسەد سالى داها تەوودا درێژکراو ی ئەو بەهایە یە کە ئەمڕۆ ئێمە دەیدەینى. ميرائيل، مەروڤ ناتوانێت له سەد سالى تردا گوێى له دەنگى بولبول بێت، گەر ئەمڕۆ نرخى له سەر دانه نێت ... گەر ئێمەش ئێستا نرخ له سەر ژيانى تۆ دانه نێين، ئەى هاوڕێم ... ئەى ميرائیلی غەمگین ... چ

شتیک زامنی ئه‌وه ده‌کات سه‌د سالی تر ئینسانه‌کان به‌های فریشته‌کی
نیو ناخی خویان ده‌زانن؟»

میرائیل وه‌ک هه‌موو فریشته‌کانی تر، له‌و باوه‌په‌دا بوو که ناخی
مروّ چیترا قابیلی نیشته‌جیپوون نییه. به‌هیمینیه زامداره‌کی خۆیه‌وه،
وه‌ک به‌کیک زۆر له‌زه‌ت له‌ پۆزانی خوش بیات، به‌لام توانای له‌زه‌تبردنی
له‌ بوونی خۆی نه‌ما‌بیت گووتی «من و هه‌ر فریشته‌یه‌کی تریش، کاتی‌ک
ئاسووده له‌ ناو ئینساندا ده‌ژین که نه‌بوو‌بیت هه‌خلوقیکی ناپه‌سه‌ن،
به‌ کالایه‌کی فابریکی. ئینسان له‌م سه‌رده‌مه و له‌وانه‌شدا که دادین،
ورده و ده‌ خه‌ریکه ده‌بیت هه‌بوونه‌وه‌ریکی کارخانه‌یی، شتیک که له‌ جو‌ره
کارخانه‌یه‌کی گه‌وره‌دا دروستده‌کریت... بیرکردنه‌وه‌ی، هه‌ستی، په‌فتاری
هه‌موو پیکرا ده‌ستکرد و سه‌نعه‌تی ده‌نوێن. هه‌موو شتیکی ئیوه له‌و
کارخانه‌یه‌وه ده‌رده‌چیت و له‌و کارخانه‌یه‌دا سه‌وزده‌کریت. ئینسان هیدی
هیدی له‌وه ده‌که‌ویت ئه‌و بوونه‌وه‌ره سروشتیه‌ بیت، که هه‌ر به‌که‌یان
شتیکی تایبه‌ت و به‌کجاره‌یه، نیشی فریشته‌یه‌کی وه‌ک من ئه‌وه بوو
ئه‌و به‌کجاره‌یه‌یه‌ به‌پاریزم. به‌لام ده‌میک ئیوه هه‌موو هه‌ولده‌ده‌ن له‌
یه‌که‌چن، هه‌موو خولیاتان ئه‌وه‌یه به‌هیز و بیباک و مه‌کینه‌ئاسا بن.
فریشته‌کان ئیتر هه‌ر له‌ نوتفه‌وه ده‌من. پۆزگاریک دیت که ئینسان
هه‌ر له‌ له‌دا‌یکبوونییه‌وه فریشته‌ی نابیت. سه‌رده‌میک دیت فریشته‌کان
هه‌ر به‌ مندالی له‌ ناخی مروّدا ده‌خنکین. که خه‌یالی مروّ ده‌بیت هه‌
بوته‌یه‌کی ته‌نگ، ئیتر من جیگام نابیت هه‌... سه‌یرمه‌که بولبولیار، بۆ
ئهم باله‌ زلانه ناتوانن بفرن؟ چونکه شوێنیک نییه تییدا بفرن. فریسه
ته‌نیا له‌گه‌ل ئینسان و له‌ ناو ئه‌ودا ده‌توانیت بفریت. مروّ تاکه
بوونه‌وه‌ریکه به‌راستی ده‌توانیت بفریت، به‌ پووکه‌ش فریومه‌خۆ، ئه‌و
بالنده‌ی که به‌ ئاسمانه‌وه‌ن، خه‌یالی ئه‌وه‌یان نییه بزانی چیده‌که‌ن.
وه‌ک ئه‌و هه‌نگه‌ی هه‌نگوین دروستده‌کات و نازانیت هه‌نگوین چیه‌.

ئەم بالانەى من، بالى ھەموو فریشتەکانى دونیاش، خەيالى ئینسان دەیانجولئینت... پروفیسۆرەکەى خواھەنم ئاسۆى نەبوو، کە ئاسۆ نەبوو فرینیش نامیئت، کە فرین نەما بالەکانى منیش هیچ نین جگە لە دوو تەنى قورس کە بە ژۆر لکاون بە شانمەو، دەبنە دوو بارى قورس، دوو بارى پوچ و قورس کە دەبیئت پزگارىم بیئت لیان».

بولبولیار ھەستیکرد ناومیدیەکانى میرائیل لەوہ قولترە ئاسان بە سەریدا سەریکەویت. ئەو تەنیا فریشتەیکەى نەخۆش نەبوو کە تەواوی ئەم ژیانەى بە دەستکرد دەزانى، بەلکو مانەوہى خۆشى لەم کەشتیە بەردینەدا بە زیاد و پوچ لەقەلەمدەدا. کەچى لەگەڵ ئەوہشدا لەو ساتانەدا کە چیرۆکەکانى بولبولیار ئەوہى تیدا سەوزدەکرد کە دەشیئت ژیانیکى تر بژى، شادمان دەبوو.

ئەوہى ژۆرجار مەوۆ دەتوانیئت تەنیا بە ھیوا بژى، بە ھیزی فریشتەکەى ناخیتی. فریشتە ھیچ نییە جگە لە کارگەرئیکى گەورەى ئومید، ئەو ئومیدانەى کە مەرج نییە ھیچ پشەیکەیان ھەبیئت، بەلام ئومیدن، ئومیدی سافن و ھیچی تر، ھیچ کات نابن بە شتیکى دى، ئومیدی ئەستەمن کە نایەنەدى، بەلام دەتوانن مەوۆ بۆ ژۆر دوور پابکیشن. مەوۆ دەبیئت ئومیدیکی ئەستەمى ھەبیئت، ئومیدیک کە ھەرگیز نەیتەدى، بەبێ ئەوہ ئیدی مەوۆ کۆتایی دیت... ئومیدیکی بێناو، شتیک وا لە مەوۆ بکات بەردەوام جیھان و ژیان و ناو ئەوانى دى بگەریت... شتیک ھەرگیز نادۆزرتەوہ، ناوی نییە، نازانین چییە، بەلام چونکە نادۆزرتەوہ دەبیئت ھەمیشە بۆى بگەرین. کیشەى میرائیلیش لەگەڵ ئینساندا ئەوہبوو کە چیتەر بەدواى ئەو ئومیدە نەگیراو و ئەستەمەوہ نییە. مەوۆ ئەو ئومیدەى گۆپیوہتەوہ بە ھەندیک خولیا و خەونى کەم بەھا و ئامادەش نییە بگەریتەوہ سەر سەرچاوەى راستەقینەى ژیان، کە ئەو ئومیدە تەماوی و نادیارەى... مەوۆ بە برۆای میرائیل لەدەستجووبوو.

هەر پۆژیک بولبولیار له بیمارستان ده‌چووهدەری، بیرى له‌وه ده‌کرده‌وه که مۆف تا ئیستا چەند به‌هه‌له‌ له‌ فریشتەکان تیگە‌یشتووہ که تەنیا وه‌ک هێژیکى چاکەکار تەماشایان‌ده‌کات، له‌ کاتیکدا بوونه‌وه‌ری دوودل، پەر ئازار، تەنیا، بریندارن.

بولبولیار ئیستا هه‌ستیده‌کرد، له‌ که‌شتی فریشتەکاندا له‌نگه‌ریکی جوانی گرتووہ و مالیکى گه‌وه‌ی دۆزیوه‌ته‌وه، پۆژانه‌ سه‌ری له‌ زۆریه‌ی فریشتە نه‌خۆشه‌کان ده‌دا، قسه‌ی له‌گه‌ل زۆریه‌یان ده‌کرد، میرائیلی ده‌گێپا، گۆلى باغچه‌که‌ی بۆ ده‌کرده‌وه و به‌ چه‌پک ده‌یخسته‌ ژور سه‌ریه‌وه، به‌رده‌وام هاورپیه‌تى نوێشى له‌گه‌ل فریشتە تازه‌کاندا دروستده‌کرد. چیت‌ر وازی له‌وه هینابوو خه‌ونه‌کانى له‌ پێگای سیاسه‌ته‌وه جیبه‌جیبه‌کات، پشت‌کردنى له‌ سیاسه‌ت گرێدراوى کینه‌یه‌ک یان بێ‌پروایه‌ک نه‌بوو، سیاسه‌تیک نه‌و باوه‌ری پێبوو له‌م سه‌ر زه‌مینه‌ بوونی نه‌بوو، ئیدی خۆی به‌جیه‌وه سه‌رقالبکات... بولبولیار له‌و سالانه‌ی داویدا پڕویکردبووه ستایشی شیعر و شاعیران، تەنیا به‌ خۆیندنه‌وه‌ی نه‌ده‌بیات ده‌ژیا. خۆیندنه‌وه‌ی کتیبی مارکسی و شۆرشیگێرانه‌ی خستبووه‌ لاوه‌ تا بۆ شتیکی دی بژی. ولاته‌که به‌ جۆریکی سه‌یر تاده‌هات خۆیناوی ده‌بوو، ترس و تۆقاندن له‌ هه‌موو جیگایه‌ک بوون، ده‌یزانی بۆ نه‌وه‌ی شتیکی بکات له‌و هه‌موو خۆینه‌ به‌ دووری بگرێت، ده‌بی‌ت جیهانیکی دی بۆ خۆی بسازێت نه‌چێته‌وه سه‌ر دزیویه‌ گه‌وره‌کان، یان وه‌ک خۆی ناویده‌نا نه‌چێته‌وه سه‌ر گۆمی تاوانه‌ بیکۆتاکان. نه‌وه‌ی ژۆر سه‌رنجی هه‌مووانی پاده‌کێشا، زاهیدبوونی بوو، که‌مخۆری بوو، که‌مه‌ که‌مه‌ ده‌که‌وته سه‌ر نه‌و پروایه‌ی که‌ هیچ شۆرشیکی په‌وا له‌ سه‌ر زه‌وی نییه‌، نه‌و شۆرشه‌ نه‌بی‌ت که‌ سه‌رته‌تا مۆف به‌ سه‌ر خۆیدا ده‌یکات. سه‌رته‌تا له‌و باوه‌ره‌دابوو شیعر نه‌و که‌ره‌سته‌یه‌یه‌ که‌ بال به‌ ئینسان ده‌به‌خشیت، تاکه‌ ماشینیکی پاسته‌قینه‌ی دوورکه‌وتنه‌وه‌یه‌ له‌ دنیا،

بەلام كە زۆر تىكەلى شاعىران بوو، كە ھاتۇچۆيەكى نىزىكى لەگەل كىردن، دەيىبنى چ بوونەھەرى لاواز و بىئىرادە و زۆرجار شەپانىشن... پىرسىارىك كە ھەمىشە ئازارى دەدا، ئەو ھەبو مەوۇف چۆن بتوانىت شۆپشگىپ بىت، بىتەھەى ئازارى ھىچ كەسىك بدات. لە سەرەتاوھ واتىگە يىشتىبوو كە شۆپش باخىبوونى دىوھ باشەكەى ئىنسانە بە سەر دىوھ چەپەل و زۆردارەكەيدا، بەلام نىزىكى لە شۆپشگىپانەھە تىتگە ياند كە شۆپش زۆرجار تەلەى پۆھە شەپتانىيەكەى مەوۇف تا كەسە ئازادىخواكەى ئاومان بگۆپىت بۆ جانەھەرىكى ترسناك. ماوھەكەى دىرژ گەيشتە ئەو بپوايەى كە گۆپىنى دونىا مەھالە، شۆپش ناتوانىت جىھان بگۆپىت، شۆپش يارىيە، يارىيە و ھىچى تر، بۆ كەسىكى بىتايەن كەسەر بە ھىچ يەك لە دوو تىپەكە نەبىت، چاك و خراب بوونى نىيە... ھەر دوو تىپەكە ھەمىشە ھەمان مەتۆد و ياسا و مۆرال بەكاردەھىتنن، بەھىز بىرەھمترە و بىھىز پتر داواى ئىنسانىيەت دەكات. بەلام لەدوا دەرەنجامدا تەواوى گەمەكە لەوھدا كورندەبىتەھە، كۆمەللىك مەوۇف بە سەر كۆمەللىكى تردا سەردەكەون. ھەمىشە ھەھايە، شۆپش لە قوولايىدا جگە لە گەمەيەك بۆ بردنەھە و دۆران زىاتەر ھىچى تر نىيە. گەمەيەكە مەوۇف بە جۆرىك بىرەھمانە دەيكات و ھەموو شتىكى تىادا دەرھارپىت، تەنبا شتىك لە مەوۇفدا دەمىننەھە، توانايەتى لە سەر وىرانكىردن. لە بەرئەھە ھەموو ئەو كۆمەلگايانەى بە شۆپشى دىرژ و چەكدار و خويىنىندا تىدەپەرن، دواتر سەردەمى ترسناكى بىرەھمى و بىياكى چاھەروانىاندەكات. كە ھۆشەنگى بولبوليار چوھە مالى فرىشتەكان، ھەستىكرە لىرەدا دەرەتوانىت لە دروستكرندەھە و پاراستنى دىوئىكى ئىنساندا بەشدار بىت كە ھىدى ھىدى بەرەو نەمان دەرپات. داوى ماوھەكەى كەم لە ئىشكرەن، گەيشتە ئەو بپوايەى كە تەنبا شۆپشىكى پاستەقىنە ئىنسان ئىستا بتوانىت بىكات، پىزگاركرەنى فرىشتەكەى ناخى خۆيەتى... بەبى ئەھە، ھىچ شۆپشىكى دىكەى سەر زەمىن بە سەرفرازىي ناگات.

ترازان

دواى هه شت مانگ و سى هه فته، نهغه ده ماردینی کچیکی کویری بوو. په وشی له دایکبوونه که نارامبوو، له ساتی یه که مه وه دکتور شوکاک و مامانه یاریده ده ره که ی، سهرنجی کویری منداله که یان دا، به لام ماردینی به جوړیک ماندوو و که نه فته بوو، بایه خیکی به وه نه دا ناخو منداله که ی زیندوو یان مردووه، چند سعاتیک به ر له له دایکبوونه که به پیزانی مه له کبینی گووت «مندالم ده بیټ، به لام نابم به دایک». بیړوکه ی نه وه ی دایک بیټ، شیتیده کرد. نه و که مندالیکى دروستکرد له جه وه ردا بو نه وه بوو بو خو ی به لمینیت ناتوانیت بیټه دایک.

لیفیتانت به کویری منداله که ی، گه لیک بیحال و په ریشان بوو، به لام باوکانه له نامیزی گرت و ماچیکرد و له گه ل سسته ره کاند تا بیمارستانی ساوایان بردی. وه لى بو نهغه ده وهک نه وه بوو منداله که باریکی سهخت بوو بیټ، داینا بیټ و چیدی کاری به هیچه وه نه مابیت. من دوور به دوور ناگاداری خانمی ماردینی و بارودوخی تهنروستی بووم، نه و ماوویه من له سهر پینمایى بولبولیار و مه دایلی فریشته، گویم له موسیقا ده گرت و شیعرم ده خوینده وه و که مه که مه له ژووره که مدا خوم فیتری سه ماده کرد، هه موو نه و شتانهش له بهر له شم گه لیک قورس بوون، هه ستمده کرد خوم له زه تیکی زوریان لى نابینم، کاتیکى زوریان لیده بردم، به لام له گه ل نه وه شدا، بالداره که ی ناووه و ی منیان هیور کرد بووه، نه و ماوویه فریشته که م که متر ته کانی ده خوارد، که متر خو ی پاده وه شاند و له ناووه و پرا گړ و گوژمى ده خسته کار. مه دایلیش که زوو زوو ده هاته پشکینیم، به رده وام تکایده کرد، خوم له کارگه لیک

به دور بگرم که نه م بوونه وهره ی ناخم تورپه ده کات، داوایه ک که نه مده زانی
چۆن جیبه جیبیکه م. یان ده بوو داواکارییه کانی نه نجومه نی بالای حیزب
بخمه لاه، یاخود نه م بالداره شیته ی ناخم تورپه بگم... له و ده مه دا،
پۆژانه له گه ل نه فسه ره کانی ده زگای هه والگری به عسدا کۆده بوومه وه،
هه ندیک له کۆبوونه وه کان تایبه تی و هه ندیکیان په سمی بوون، دوا ی
هه موو کۆبوونه وه یه ک ده رگا نه ئینییه که ی پۆحم کرته یه کی تری ده کرد و
هه ستمده کرد بالی فریشته که م توندتر له جاران ده له رزیت. نه و کات زۆر
مه راقم بوو بزانه نه غه ده چی به سه ر دیت، دۆخی نه غه ده نمونه ی نه و
ده رده بوو که ده شیا منیش گیرۆده ی بم. نه وده م مه هدائیل و بولبولیار
چیرۆکی بیمارستانی فریشته کانیا ن لیشاردمه وه، به لام مه به ستیان بوو له
نزیکه وه خه به رداری خانم بم، وه ک دروست بزانه من چۆن بیرده که مه وه،
وه ک بیانه ویت به هیمنی و دوراودور وانه یه کم نیشاندن.

«ناسمان» که کۆیره که ی لیفیتانت، له سه عات دوازه ی نیوه پۆدا
له دایکبوو، له سه عات هه شتی شه ودا فریشته که ی خانم که وه جموجۆلنکی
سه یر. وه ک ده لێن ته کانه کانی بپۆینه بوون، هه موو هه وله کان بۆ گرتن
و دابینکردنی بیسوودبوون، بولبولیار دواتر نه و گۆرته کوشندانه ی وه ک
ده ستردی هیزنکی غه بیی وه سفکرد، که پامکردن و به ستنه وه ی له توانای
به نیناده مه دا نییه، هیزنیک بووه وه ک بایه کی زۆر به هیز، گه رده لولولیک
مرۆف بکه ویت نه وانه ندیه وه و گیزه نیک که مرۆف له گه ل گۆرته کانی
خۆیدا بادات. نه و شه وه، نه غه ده ماردینی چه ندین جار بیتۆش بوو و
که وه سه ر حال، بیتنه وه ی جه سته ی له بازدان و سه ما و سوپاندنه وه
و که وتن و هه ستانه وه بوه ستیت. له و شه ودا جه سته ی ماردینی ده بیتنه
پوشنکی بیتیز و فریشته که ی ته وایی هیزنی ده گریت و ده بیات، بۆ
سه عاتیک باله کانی به هیزنکی وا گه وره ته کانه ده خۆن، بوو ناده ن هیه
که س نزیکی بیتنه وه و بیگریت، ماردینی خۆی ده بیتنه نه و ته خته

بیگیانه‌ی که فریشته‌که خه‌فیده‌کات تا بتوانیت بیت‌ده‌رئ. بولبولیار و پیزانی مه‌له‌کبین و دکتور شوکاک به چاوی خو‌یان هه‌موو شتی‌ک ده‌بینن، ئه‌و ساته‌ی تئیدا فریشته‌یه‌ک دیت‌ده‌رئ، ده‌لئین وه‌ک ده‌رچوونی پو‌خیکه هه‌زاران سال له نئو فانتوسی‌کی ئه‌فسوناویدا گیرى خواردیت، ساتیکه تئیدا خاوه‌ن فریشته‌که بی‌هۆشه، یان پتر وه‌ک ده‌رویشی‌کی مه‌ست و داب‌راو له دنیا بی‌ئاگایه، له دۆ‌خیکدایه به دۆ‌خی سه‌مای سۆ‌فیه مه‌سته‌کان ده‌چیت، به‌پتویه، ده‌سو‌پتیه، پرچی باده‌ییات، ده‌سته‌کانی بی‌هینن، بی‌ویستی خۆی ده‌جولئینه‌وه، چاوانی ته‌واو داخراون، پوخساری نه‌ ئازاری پتویه‌دیاره نه به‌خته‌وه‌ری... به‌لام هه‌موو شتی‌ک دواى چە‌ندین ته‌کانی زۆر به‌هینز پووده‌دات، له‌ناکاو ته‌پوتوزی‌کی سپی، ته‌می‌کی زۆر زۆر ته‌نک ژووره‌که پرده‌کات، ساردییه‌کی نه‌ینی وه‌ک ساردی‌ی بایه‌ک به‌ سه‌ر نه‌رمه به‌فریکدا پویشتی‌ت هه‌واى ده‌روبه‌ر ده‌گریت، له ناو ئه‌و ساردی و ته‌مه‌دا بۆ یه‌که‌مجار باله‌کان ئاسووده و بی‌توره‌یی، وه‌ک ته‌یری‌کی ده‌رچوو له قه‌فه‌ز به‌ نه‌رمی و نازکی ده‌له‌رینه‌وه و ئه‌و مه‌خلوقه گه‌وره‌یه له‌دایکه‌بی‌ت و پوخساری ده‌رده‌که‌و‌یت.

ده‌رچوون و ترازانی فریشته‌یه‌کی بیمار وه‌ک هه‌له‌اتنی زیندانییه‌ک نییه له به‌ندیخانه، به‌لکو وه‌ک هاتنه‌ده‌ره‌وه‌ی که‌سی‌که له وینه‌یه‌ک، وه‌ک ئه‌وه‌ی له نا‌کاو فی‌گه‌ری‌ک له چوارچۆ‌یه‌ک هه‌لبیت و بی‌ته‌ پو‌خله‌به‌ری‌کی نو‌ئ. فریشته‌که‌ی ماردینی به‌و جۆره و له ناو ته‌متمانێ‌کی سپیدا هاته‌دونی‌اوه، هه‌مان پوخساری خاوه‌نه‌که‌ی خۆی هه‌بوو، هه‌مان پرچ و هه‌یکه‌ل و نی‌گای هه‌بوو، به‌لام نه‌رمتر و ئارامتر و غه‌مگینتر دیار‌بوو. دکتور شوکاک یه‌که‌مین که‌س بوو که باوه‌شی بۆ کرده‌وه و له نامیزی گرت. مه‌خلوقی‌کی زۆر ماندوو بوو، ئه‌زمونى له‌گه‌ڵ فریشته‌کاندا فی‌ری ئه‌وه‌ی کرد‌بوو، چۆن مه‌له‌کی‌کی نو‌یزا له نامیز بگریت. بینینی فریشته ماندوو‌ه‌که‌ی خانم دکتۆری سه‌رسامکرد، فریشته‌یه‌ک بوو ساته پاک و

نىگا دىرىنهكانى نەغەدەي جارانى ھەبوو كاتىك ھىشتا كچىكى مندالكار بوو لە مالى دكتور جەلال، لەو نەغەدەيە دەچوو كە دكتور شوكاك شەيداي بووبوو، ئىستا پووت بە دوو بالى گەورەو، ماندوو وەك يەكەك لە ژىر داروپەردووى بومەلەرزەيەك دەرھىنرايىت، بىدەنگ وەك كەسىك لە شارىكى سووتاو پروانئىت... لەم پۆخە ماندوو و ئالۆز و بىلەنگەرەي نەغەدەي ئەمرو دەھاتەدەرى.

بولبوليار سەراسىمە سەپرىدەكرد، پىشتەر فرىشتەي وەھا جوان و گەنج و ئەفسوناوى نەدىبوو، بۆ ئىستىك وىستى دەستى بگريئت و لە دكتور شوكاكى جىياكاتەو و پىيى بلىئت «تۆ فرىشتەي منىت». بەلام دكتور بە بىنىنى فرىشتەكە وا سەرشار و خوشحال بوو، ھۆشەنگ تواناي نەبوو لەو ساتە عاشقانەيەي دەرپھىتئىت و لەو مەستىيە كتوپرە وريايىكاتەو. بولبوليار باوهرى وابوو بەدترىن ئىنسان دىكتاتورەكان نىن، بەلكو ئەوانەن كە دەبنە ھۆي شكانى دلى عاشقان. تا ئەو كاتە خۆي عاشق نەبووبوو، بەلام ئىستا لە ناكاو ھەستىكرد نا، عاشقى ئەم فرىشتەيەيە، عاشقى ئەم بالندە سەيرەيە... لە پرىكد تەزوويەكى نھىتى دايدەگرت، سۆزىكى غەمناك، ئەوھى ھەستدەكەيت سەھۆلىكى سارد لە ناخدا دەتويتەو، شتىك وردە وردە لە دلندا سارد دەبىتەو. پىشتەر لە پىگاي ئەدەبىياتەو زانىبووى كە عشق جورىكى تايبەتيە لە بېھۆشى، تاكە دەرديكە مروف بى فابروس، بى ھەوكردنى ھىچ ئورگانىك تووشيدىت و لە ھەموو نەخۆشىيەكى تر كوشندەترە. چەندىن سالىش بوو، خۆي وەك عاشقىكى بىنيزى ئىنسانىيەت تەماشادەكرد. بەلام شتىكى تايبەتى خوشبويت كەسىكى تايبەتى... نا. ئەو عاشقى مروفايەتى بوو بە جورىكى گشتى، ھىچ مروفيكى لەبەر خۆي خوش نەدەويست، بەلكو تەنيا لەبەرئەوھى مروفە، سەر بەم جنسە ئازاركيتشە بەدبەختەيە كە شايەنى بەزەيە. لە سۆز و مېھرەبانيدا بۆ مروفەكانى

تر، بیریده‌چووه وه که خوشی مرؤفه و له هه‌موو ئه‌وانی دیش زیاتر شایه‌نی به‌زه‌یه. به‌لام له و ساته‌دا که فریشته‌که‌ی خانم ده‌رکه‌وت و به‌یانبوو، هه‌ستیکرد، ئاره‌زوویه‌کی گه‌وره و تایبه‌تی هه‌یه ئه‌م فریشته‌یه هی ئه‌و بێت، له نزیکیه‌وه بێت، بیپاریزیت، چیرۆکی بۆ بخوینیت‌وه، له باغه‌که‌دا پیاسه‌ی له‌گه‌ڵ بکات.

ئه‌وه‌ته‌ی فریشته‌کانی بینیبوو، چه‌زی بوو به‌رده‌وام له ته‌کیاندا بێت، عاشقی هێمنی و بێده‌نگی و قوولییان بوو، هه‌تا چه‌زی له توپه‌بوونه‌کانیان بوو، به‌لام چه‌ندی ده‌کرد، نه‌یده‌توانی له وێنه‌ی ئینسان جیایان‌بکاته‌وه، زۆرجار هه‌ستیده‌کرد ئه‌وانه هیچ نین جگه له مرؤفی ناسک و نه‌خۆش که دوو بالی خه‌یالییان هه‌یه. به‌لام له‌گه‌ڵ فریشته‌که‌ی خانمدا، نا... هه‌ستیکرد به راست فریشته‌یه‌کی پاک ده‌بینیت، فریشته‌یه‌ک که په‌یوه‌ندی به‌و ژنه ماندوو و شه‌که‌ته‌وه نییه، که نیوه مردوو له سه‌ر پیخه‌فی خۆی که‌وتوو. بۆ یه‌که‌مجار له ژیانیدا هه‌ستی به دوریه‌کی کتوپر و بێسنور له نه‌غه‌ده‌ی راسته‌قینه کرد، هه‌ستیکرد ئه‌وه‌ی ئه‌و له نه‌غه‌ده خۆشیویستوو ئه‌م بوونه‌وره به‌ماره‌یه که ئیستا که‌وتۆته ئامیزی دکتۆر و شیتانه و مه‌ستانه له ئامیزی گرتوو و به‌چاوی پر ئه‌شکه‌وه ماچیده‌کات و ده‌یلاوینیت و بۆی ده‌گری.

ئه‌و ئیواره‌یه که بولبولیار و دکتۆر مسته‌فا شوکا، فریشته‌که‌یان هه‌لگرت و ژوره‌که‌ی خانمیان چۆلکرد، هه‌ردووکیان بۆ هه‌تا هه‌تایه دابرائیکی پۆحی له کۆشکی لیفیتانت دابران، وه‌ک ئه‌وه بوو هاتین ئه‌م فریشته‌یه بدن و بپۆن. ئه‌وه خانمی مه‌له‌کبینی زویرکرد و پیتیگووتن «هه‌ندیجار چه‌یوانی که‌ژ و کێو له پیاو باشتن... که‌ستان نییه له حیوان چاکترییت. وای... هه‌رچی غروره بیخه‌نه ئه‌ولاوه، به‌س پیاو، هه‌ره باشه‌که‌تان له که‌ری کێوی خراپتره. نابینن ئه‌و ژنه به‌سته‌زمانه نه‌خۆشه، نیوه مردوو، ئیوه‌ش له سه‌ر میراته‌که‌ی شه‌رده‌که‌ن. گه‌ر

وابكەن، سویند دەخۆم بە گۆپی باوكم، بە گۆپی باوكم ناهیلَم كەستان
چاوتان پێبیکەوێت... دەتۆزێك پیاوین، مستەفای ناموبارەك لە جیاتى
ژنێكى ساغ و سەلیم و باش و ھەقیقى ھەك منت خۆشبویت، ھەر لە
سەر شیتى خۆت بەردەوامیت. ئیستا ھەردووكتان فریشتەكەتان ھەلگرن
و لیڤە برۆن، من دەبێت ماوہیەك بە دیار ئەم ژنە بەستەزمانەوہ
بم، وادەزانن كە ئینسان فریشتەكەى تراز، ئیتر ئینسان نییە. ھەر
ئینسانە... بگەرە دەبێت زۆر زیاتر ئاگامان لێیان بێت. ئینسان بەبێ
فریشتە، دوو شتى گرنگى بۆ دەمێنێتەوہ كە عەقڵ و ئەخلاقیتى. دوو
شت واھەستدەكەم دوو باوہحیزى ھەك ئێوہ نیتانە. بۆیە من قەت لە
ئینسان ناویمێد نابم... بەلام قەسەم دەخۆم كە ئەمێۆ ئێوہ ھەردووكتان
منتان ناویمێدكرد، كەستان نە عەقڵتان ھەیە و نە ئەخلاق، بەلام خەتای
خۆتان نییە، خەتای جنسە بەدەكەتانە. ئاخ پیاوان... ئاخ كە جنسیكى
خوار و خێچن، قەت نەدەبوو پیاو بە ئینسان حیساب بكرايە... توخودا
وا نییە؟ بەس غرور بخەنە ئەولاوہ، غرور بخەنە ئەولاوہ».

فریشتە نەخۆشەكەى خانمى ماردینى، لە بیمارستان كەوتە ژێر
چاوہدیرییەكى بەردەوامى ھەریەك لە ھۆشەنگ و دكتۆر شوكاكەوہ.
ھەردووکیان عاشقانە دەچوونە كۆمەكى، دكتۆر شوكاك بەردەوام
پاشكاوانە دەیگوت «من لە سەرەتاوہ عاشقى ئەو نەغەدەییە نەبووم،
بەلكو شەیدای ئەم فریشتەییەى ناخى بووم». ھەتا زۆرجار كە حەزى
قسەى دەكرايەوہ دەیگوت «فریشتەكە بۆیە تۆراوہ و لەدەست نەغەدە
ھالھاتوہ، چونكە كەمتەرخەمى نەغەدە و بێباكى دەرھەق بە ئەو،
دلى ئەمى شكاندوہ و بەرەو ترازان ھانیداوہ». خانمى مەلەكبەین سەرى
بادەدا و دەیگوت «واى كە قسەى ھیچ دەكەیت، ھیچ فریشتەيەك بۆ
تۆ لە خاوەنى ناتۆریت، جارێكى دى قسەى وا لە بەردەمى مندا مەكە،
باشت دەناسم». فریشتەكە لاواز و بیمار دەردەكەوت، بەلام خویندەنەوہى

به‌رده‌وامی شیعر له‌لایه‌ن بولبولیاره‌وه وایده‌کرد زیاتر زیندوو ببیته‌وه . بولبولیار به‌رده‌وام چیرۆکی بۆ ده‌هیتنا، ژبانی نوێی بۆ دروسته‌کرد... له ساتیکدا دلنیا‌بوو، ئەم فریشته نه‌خۆشه، گەر فریشته نه‌بایه، گەر ببوایه‌ته کچیکى ئاسایى، ده‌یتوانی بیخوازیت و بیکاته هاوسه‌رى نه‌به‌دیى خۆی. به‌لام فریشته‌یه ... فریشته‌یه. چاوی لیکه‌نا و بیریده‌کرده‌وه و به‌غه‌مگینییه‌وه ده‌یگوت «ئه‌ی من؟ ئه‌ی منیش فریشته نیم؟».

له‌یه‌که‌م پۆژه‌وه هه‌ستیکرد فریشته‌که‌ی نه‌غه‌ده‌هه‌زى له‌و چیرۆکانه‌یه که تییدا خۆی وه‌ک شاعیره‌یه‌کی یاخى ده‌رده‌که‌وێت، شاعیره‌یه‌ک له‌گه‌ڵ مه‌عشهرى شاعیرانى تردا تیکه‌لاوده‌بێت، ده‌ژى، دلداریده‌کات، له‌عه‌شقا ده‌مریت، خیانه‌تده‌کات، تووشى ته‌نهاى ده‌بێت، ده‌یه‌وێت غه‌مى شیعر، ئازارى عه‌شق، بیکوژیت. ئەو له‌یه‌که‌م شه‌وه‌وه دونیا‌یه‌کی تری بۆ ماردینیای فریشته دروستکرد و پۆژانى دواتریش ئەو جیهانه‌ی گه‌وره‌تر و گه‌وره‌تر کرد.

ماردینیا شه‌و دواى شه‌و و پۆژ دواى پۆژ، پتر خه‌یالى ده‌کرایه‌وه و له‌گه‌ڵ زینده‌گییه تازه‌که‌یدا وه‌ک فریشته‌یه‌کی نه‌خۆش پاده‌هات. به‌خه‌یال ژبانیکی پۆژانه‌ی تری بۆ خۆی هه‌لده‌بژارد، له‌و ژبانه‌دا به‌جۆریک ده‌ژبا جیاواز له‌ نه‌غه‌ده، له‌ویدا گه‌پۆک بوو، هه‌ژارانی خۆشه‌ویست، له‌بیمارستان کۆمه‌کی به‌سته‌فا شوکاک ده‌کرد، برینی بیمارانی ده‌رمانده‌کرد، له‌گه‌ڵ هۆشه‌نگدا ده‌چووه ناو گه‌نجه شاعیره بیکه‌سه‌کانه‌وه، شه‌و له‌گه‌لیان ده‌خه‌وت، پقى له‌هه‌یزبوو، توانای خۆی له‌سه‌ر ژبانی بیهێت زاقیده‌کرده‌وه، ده‌یویست ژبانیک بژی پرپیئت له‌جوانییه‌کانی بیهێزى و نه‌فسونه‌کانی لاوازی.

هه‌موو مه‌خلوقه جوانه‌کان جۆریک له‌ بیهێزیان تیدایه که هه‌رگیز جوانییان له‌و بیهێزییه جیا‌نابیته‌وه. پۆژانى سه‌ره‌تای گه‌یشتنی به‌بیمارستان، گه‌لیک لاواز و نزیکه کۆتایی دیار بوو، ده‌بوو به‌رده‌وام دا‌پوی

تینبەخش و ئاوی پاکژ بخواتەو. جیگاکی دەبوو لە جیگای فریشتەیهکی
بیماری ئاسایی نەرمتر بێت، چونکە بە جۆریک ناسک بوو، دەرگا هەر
بەرکەوتنیکی لەگەڵ تەنکی پەقدا کوشندە بێت. ژوورەکی ئێو بۆ
دکتۆر شوکاک و بولبولیار قیبلەگامی راستەقینە بوو. سەرەتا هەردوو
پیاوێک ئیرەییەکی زۆریان بەیەک دەبرد و تابلۆی لەیەک خانەگومانیان
دەکێشا. هەتا بولبولیار کە دەبوو غەمی سەندن و داگیرکردنی هیچی
نەبێت، بۆیە کەمجار لە ژیانیدا هەستیکرد کە شتیک هەیە دەیهوێت
بە تەنیا هی خۆی بێت. کاتی ک دکتۆر لای ماردینیای فریشتە ژۆر
دەمایەو هەستی بە دڵتەنگی و تورپەیی دەکرد، زیاد لە جارێک بێهۆ
دەرگاکی دەکردهو و دەیگوت «ئۆه ببورە توخودا دکتۆر نەمزانی»
یان بیانووی پوچی دروستدەکرد بۆ ئەوێ قسەی نێوان دکتۆر و
فریشتە کە بپرێت، بە ئەنقەست شتی لە ژوورە کەدا جێدەهێشت تا دواتر
بگەرێتەو. دکتۆریش لەو بەدتری دەکرد، لە کاتی چیرۆک و جەلەسی
شیر خۆیندەو دا خۆی دەکرد بە لای خانمی فریشتەدا و دەپرسی
«تەندروستیت باشە؟». یاخود زوو زوو دەیگوت «واھەستدەکم
پێویستت بە هەوای پاک بێت و پیاسەیهکی دوو قۆلی بۆ ئەم کاتانە
سوود بەخش بێت» یاخود دەرمانیکی نوێی دەکرد بە بەهانه و خۆی
دەکرد بە ژووردا، بولبولیاریش لە سەرسەختیدا وەک وەلام بۆ ئەوجۆرە
پەفتارانە هەولێدەدا، چیرۆکەکان لەگەڵ ئەودا درێژیکاتەو.

خۆشبەختانە پکەبەری نێوان ئەو دووانە لە سنووری ژووری فریشتە کە
تینەدەپەڕی، لە دەرەو دوو هاورپی نزیکبوون، بەلام خانمی پێزان،
لە دەست هەردووکیان بیمار و کەنەفتە بوو، دەیگوت «دوو هیچترین
پیاوی دونیام تووش بوو». پاشکاوێ بە مەههانیلی دەگوت «بەخودا
ئەم جووتە بەدبەختە نە عەقڵیان، نە دڵیان، نە گوونیان بە باشی
نیش ناکات. هەم من و هەم خۆیان دەخەلەتین».

دوای ترازانی فریشته‌ک‌ی، خانمی نه‌غده ماردینی وا دیارنه‌بوو وهک شتیکی تایبه‌تی تیدا گوپا بیت، هتند هه‌بوو به جوریکی دل‌په‌قانه له‌گه‌ل کچه نابینا‌کیدا په‌فتاری‌کرد. هه‌تا له ناوانی کچه‌که‌شدا قسه‌یه‌کی نه‌بوو، که لیفتانت ناوی نا «ئاسمان»، بیباکانه گووتی «چی ناوده‌نیت ناوی بنی، کچی خوته ... گهر حه‌زته ناوی بنی ئاسمان، گهر حه‌زشت نییه ناوی بنی جه‌ه‌نم». هه‌ستیکرد هیچ سۆزیکی دایکانه‌ی بۆ ئه‌م پارچه گوشته گرینۆکه کویره نییه. کاتی‌ک وهک مندالی خۆی خستیانه به‌رده‌می، جگه له هه‌ستیکی قوول به پشانه‌وه و پیسی هه‌ستیکی دی تیدا نه‌بوو، منداله‌که هیچ نه‌بوو لای جگه له بوونه‌وه‌ریکی به‌دب‌خت که ده‌بوو دروستی‌کات بۆ ئه‌وه‌ی ساردی پۆخی خۆی تا ئه‌وپه‌ر تاقیب‌کاته‌وه، بۆ ئه‌وه‌ی وهک خۆی ده‌یگوت، خۆی له دۆزه‌خی هه‌موو عاتیفییه‌ک ئازادبکات. پای وابوو هه‌ر ژنیک عاشقی منداله‌ک‌ی بوو، ناتوانیت عاشقی خۆی یان عاشقی هیچ شتیکی دی بیت. هه‌ندیجار له دانیشتنی ژناندا ده‌یگوت، ژنان بۆیه منداله‌کانیان خۆشده‌ویت، چونکه به جوریک مردون توانای هه‌ستکردنیان به هیچ شیوه عه‌شقیکی تر نه‌ماوه، هه‌تا پیی داده‌گرت و خۆشه‌ویستی مندالی به جوریک له نه‌خۆشی یان سزای نیلاهی ته‌ماشاده‌کرد که له پینگایه‌وه خودا فزول و ئاره‌زووی ژنان ده‌کوژیت. گهر هه‌ستی دایکایه‌تی زۆری بۆ به‌یتنايه، ده‌که‌وته شکاندنی قاپ و قاچاغی ماله‌ک‌ی تا له یادی‌بکات. ده‌یگوت «گهر مندال نه‌بایه، ژنان گه‌وره‌ترین دۆزه‌روه، داهیتنه‌ر، کتیب‌نوس ده‌بوون، ئه‌وه‌ی جنسی ئافره‌تی له میژودا پرسواکرده، نه ئاینه، نه‌خودایه، نه‌پیاوه، نه‌هیچه، به‌س منداله». خۆی ده‌یویست دژ به‌و یاسایه شه‌رپکات، به‌وای وابوو کۆیله‌یی ئافره‌ت شتیکی بوونگه‌رایه و له جه‌وه‌ره‌وه ژن وهک کۆیله دیت و ده‌مریت، به‌لام هیز و گه‌وره‌یی و مه‌زنی ئافره‌ت له‌وه‌دایه که دژ به‌و قه‌ده‌ره به‌نگیت. ئازادی ئه‌وه نییه

تەنيا دژ بە پياو شوپشېكەين، بەلكو دژ بە ھەر شتېك بىھويّت بەدرو
 ئازارەكانمان لا موقەدەس بگات، لەوانە ئازارى موقەدەسى داياكايەتېش.
 من بېستوومە كە گووتوتېتى «داياكايەتى جۆرىكە لە كۆيلەيەتى».
 دەيگوت «كۆيلەيى ئن بۆ مندالەكەي، لە كۆيلەيى بەندە بۆ ئاغاكەي
 بەدترە. ھېچ شتېك وەك داياكايەتى ئن ناگوپت بۆ ئامېرىكى بېھەست
 و بېئارەزوو. ھەر ژنىك بتوانىت داياك نەبىت، ئەوكات دەتوانىت ئن
 بىت، داياكايەتى و ژنىتى پتەكەو ناگونجىن، بۆيە زۆرەي ژنان دواي
 لەدايكبوونى مندالەكەيان يەكەمىن شت بېرياندەچىتەو ەشقە... واى
 كە دەردىكى پيسە داياكايەتى، ھېچ جۆرە سىستېمىكى كۆيلەيەتى لە
 مېژوو دا وەك داياكايەتى دوورودرىژ و ترسناك نەبوو». ھەندىجار
 بۆچوونەكانى تا جىگايەكى وەھا سەرپەرپادەكېشا، بلىت «داياكايەتى
 پاشماوەي ھەستە حەيوانىيەكانى ناو مرقە». ھەموو دەمانزانى نەغەدە
 بۆيە واسەرپەرپەدەگرىت تا بەھىژىكى زۆر بە سەر ھەستە گەرە و
 كوشندە و نەھىيەكانى خۆيدا سەرىكەوېت. ئەو مندالە بەستەزمانەي بۆيە
 دروستكردبوو تا بېسەلمىنىت، ئەو دەتوانىت ژنىك بىت باوەر بە ھېچ
 وىنەيەكى كۆمەلايەتى ئن نەكات. دەيگوت «لە كويادا پياوان و خودا
 ستايشى ژنيان كرد، لەويادا تف لە خۆت بكە». بۆچوونەكانى بە لووت
 بەرزىيەكى بۆيەنەو دەدركاند، بەزەيى بە بەلگە و بەھانە پتەچەوانەكاندا
 نەدەھاتەو، ناوى دەنان بەھانەي ژنانى ژێردەستە، لە ھەر شت
 زياتر پتەكەننى بە بەلگە و شىوانى ژنانى ئيماندار دەھاتەو كە بە
 حورمەتتىكى زۆرەو پېياندەگوت «خوشكى موسولمان، قسەكانت بەشى
 ئەو يە خواي تەبارەك وەتەعالا، ئەو لەشە جوانەت دەرخواردى ئاگر
 بدا»، ئەويش ھەمىشە بە قىز و تانەو دەيگوت «خوشكى موسولمان
 خەرىكى ئەو ئاگرەبە كە لە لەشى خۆت بەرېووە و كارت بە ئاگرى
 مەو نەبىت». ئەو گوێي نەدەدايە و دەيگوت «نوسىنى شىعەرىك لە

به خيټوكردنې ده منډال باشتهر بډونيا». له و كاته وهې فريشته كې
مرد و منډال كوپړه كې بوو، هه موو پټنج شهمه يك به جوانترين
شيټو خوي ده گورپي و له بالكونه كيدا يان له سر ميژي گه وړه
نانخواردنه كه له ژورې ميوان، پيشوازي له ژماره يك ژني هاوپړي
ده كړد. هه نديكيان ده هاتن بډ نه وهې گوځ له و بډچونه سه يرانه
بگرن كه به رده وام نركه و هاوري سر سامي ليده رده هيتان، هه نديكيان
به شاعيره يكي گه وړه و شور شگيټيكي گه وړه يان ده زاني. به لام نه وهې
دواي ترازاني فريشته كې به پووني پټوې ديار بوو، له ده ستداني تواناي
بوو له سر بيركړنه وه له پاشه پوځ. ژور جار بډ نه وهې بيده روه ستي
خوي به رامبر هه موو شتيك دهربخت، ده يو يست كتيبه كاني خوي و
شيعره كاني خوي كوښاكته وه و بيانسووتيتيت، په يمانې شوو كړنه كې
بسووتيتيت. به لام نه يده زاني دواي نه وه چې بكت... دواي نه وه ژيان
چون ده پوات. تواناي بيركړنه وهې له داهاتو نه ما بوو، به لام چ غميكي
بوو؟. وهك خانمي مه لكبين ده يگوت، خو نه بووني ترس له پاشه پوځ
له نه بووني ترس له خدا به تامتره.

نهغه ده له ههفته ی په که مه وه دوو دایه نی بو منداله که گرت، به لام ده بیت بلیم که گورپانکارییه کان دواتر وه ها خیرابوون، نه کرا نه و دو دایه نه له پوره وده کردنی منداله که دا به رده وامبن. منداله که پینج سالی سهره تاي ژيانی لای مالتیکی ناوړه برده سهر که تازه هاتبوونه شار و به به ختوکردنی «ناسمان» بره پاره په گیان بو خویان دایینده کرد، تا له ژینگه ی نویدا نیشته جبین و برسیتی هه راسانیا ن نه کات. هه لبت نه وه ی برپاریدا به وجوړه ده ست له به ختوکردن و پوره وده کردنی که که ی بکشیته وه، ژنانی شار و خه لکانی ناسیاوی خوی تووشی پاچله کان و توړه بوونیکي زور کرد. نه وای خوشکی «که به ده گمه ن په کتریان ده بیني»، په که م که س بوو که تووشی سه رسامی بوو، باوهری نه ده کرد

خوشكەكەي شىۋازى ياخيپوونى خۆى لە دونيا بەو ئاراستەيەدا بيات. مەرۋف دەتوانىت لە سەتم، لە جەور، لە تەنبايى ياخى بىيىت، بەلام ناتوانىت لە خۆشەويستى ياخى بىيىت، ناتوانىت شۆپشى بە سەر دونيادا بگەينىتە ئاستى شۆپش بە سەر مندالىكى نابىناشدا. مەرۋف دەتوانىت شۆپش بە سەر ھەموو شتىكدا بكات، خۆشەويستى نەيىت. خۆشەويستى تاكە شتىكە شۆپش بە سەر ھەموو شتىكدا دەكات و شۆپشى بە سەردا ناكىيىت. بەلام نەغەدە ماردىنى ۋە ھابوو، ئاقانە بوو، بى ھاۋدەم بوو، تاكپەو بوو... دەيوست شۆپش بە سەر ئو شتانەدا بكات، كە ھەرگىز مەرۋف بىرى لى نەكردۆتەو شۆپش لە دىيان بكات.

تىكشكانى شۆپش

لە سالى ۱۹۸۷ دا، ھىدى ھىدى تەندروستىم بەرەو خراپى پۆى، ھەر لەو سالىدا، شۆپشيش تووشى پاشەكشەي گەرە ھات. مەن لە سەر ھەمانى برادەرانى چىا ھەر لە شار مامەو، بەلام چىدى ۋەك جاران بە سەلامەتى و ھىمنى نەدەزىام. ھەولەكانى نزيكبوونەو لە نىوان شۆپش و بەعسىيەكاندا، بە بونبەستى تەواو گەيشتىبوو. لە نەنجومەنى بالاي حىزب بپارىياندا لە جەنگدا بىدوودلى پششى ئىترانىيەكان بگىن. سەرۆك «خوالىيخوش بىت» چارەنوسى خۆى دايە دەست نەگەرى سەرکەوتنى ھورۆمى پاسدارەكان، خۆى چوۋە تاران و لە حىزورى ئىمامدا نووشتايەو و گووتى «پەھبەرم، ئىمە بە بەشىك لە لەشكرى خۇتان حىسابىكەن». بەو شەپش لە دەفەرى ئىمەدا شىۋەيەكى زۆر خوينايىي ۋەرگرت. مەن لە مالىكى نەيتىدا، ژىر زەمىنىكەم سازكرد و درىژەم بە كارى شۆپشگىرەنى خۇمدا. ھەر ئو سالى رىكخراۋەكانى حىزىيش گورىزى

کوشنده‌یان خوارد، ژماره‌یه‌کی گه‌وره له ئەندام شانه‌کانمان گیران و زۆر له پێک‌خستنه‌کانمان هه‌لوه‌شان. ئه‌وه‌ ئه‌فسه‌ر و عه‌قید و لیوا عه‌ره‌بانه‌ی سالانی رابوردوو له‌وه‌ ده‌ترسان ده‌ولت بپو‌خ‌یت، ئه‌وه‌ هه‌سته‌ش پالێ پێوه‌ده‌نان هه‌ولبده‌ن ژێراو‌ژێر سیاسه‌تمه‌داره‌ کورده‌کان بکه‌نه‌ دۆست. ئێستا سه‌رکه‌وتنه‌ یه‌ک له‌ دوا‌ی یه‌که‌کانی سوپا و ناکامی ئێرانییه‌کان هانیده‌دان، جارێکی دی ترسی شکست و کوشتن جێبه‌جێلن و بچه‌وه‌ ژێر سایه‌ و سیبه‌ری دیکتاتۆر. له‌و به‌ینه‌دا سه‌دام حوسه‌ین چه‌ندین جار له‌ ناو میله‌تدا به‌ جلی سه‌یرو سه‌مه‌روه‌وه‌ ده‌رده‌که‌وت و پاشکاوانه‌ به‌ هه‌موو دونیای ده‌گه‌وت که‌ ئه‌وه‌ سالاریکی ئه‌به‌دی و سه‌روۆکیکی ئه‌فسانه‌یی و خوداکرده‌ .

له‌وه‌ رزه‌دا به‌رپرسیانی ناوچه‌که‌ و سه‌رانی پێک‌خراوی به‌عس له‌ باکوور هه‌موو گۆپ‌دران ... به‌عسییه‌کان بپاریاندابوو شه‌پێکی سه‌رتاسه‌ریمان له‌گه‌ڵ بکه‌ن، له‌ ماوه‌یه‌کی کورتدا ده‌یان هه‌فالی ئێمه‌یان له‌ سێداره‌دا. ژماره‌یه‌کی زۆر له‌ شانه‌ و که‌رته‌ هه‌ره‌ گه‌وره‌کانمان ئاشکرابوون، من به‌رده‌وام شتێک له‌ حه‌سره‌ت و بیتوانایی له‌ ناوه‌وه‌ ده‌یخواردم و هێزیکیشم نه‌بوو به‌ر به‌و گۆرانکارییانه‌ بگرم. هه‌ستهمه‌کرد سالانی درێژی شه‌پی ناوخۆ و مۆرالی هه‌ندیک له‌ سه‌رکرده‌کانمان کاریکیان کردبوو، نه‌وه‌ی نوێ تا ده‌هات له‌ حیزب ده‌تۆرا. له‌و حه‌شارگه‌یه‌ی خۆمدا شه‌و دوا‌ی شه‌و په‌تای فریشه‌ نه‌خۆشه‌که‌م ده‌یگرتم، فێم لێده‌هات، زمانم لال ده‌بوو، لول ده‌بووم، ژانی قورسم ده‌دی. به‌لام فریشه‌که‌م نه‌ده‌هاته‌ده‌رێ، عینادی فریشه‌که‌م له‌وه‌ی ئاسان نه‌یه‌ته‌ ده‌رێ، سه‌رسامیده‌کردم. د‌ل‌نیابووم فریشه‌که‌م بێزاره‌ لێم، توپه‌یه‌، به‌لام ده‌یه‌وێت ده‌رنه‌چێت، ده‌یه‌وێت بگه‌رێته‌وه‌ بۆ ناوه‌وه‌، ده‌یه‌وێت شانسیکم بدات و فریاییکه‌وم. شتێک له‌ فریشه‌که‌مدا وای ده‌کرد ئازارم بدات و ئێشم بۆ دروستبکات و جیا‌نه‌بێته‌وه‌، هه‌ندێجار حه‌زمه‌کرد به‌روات و

ئەوئەندە بە دەستىيەو نەخۆش و پەككەوتە نەبم، بەخىلىم بەوانە دەبرد
 فرىشتەكەى ناخيان زوو بېرىرى مردن يان ترازان دەدەن، بەخىلىم بە
 ھەر مەرفىك دەبرد كە نازانىت ناخى خۆى فرىشتەيەكى زامدارى تىدايە .
 كە توپەدەبووم و پېر بە ژوورەكەم ھاوارمەدە كرد «بەس نازارم بەدە، يان
 بېرۇ ياخود بگەپتوۋە ناوۋە» ھىندەى تر سەر شىت دەبوو، مەن لەو ژىر
 زەمىنەدا تىگەيشتەم كە مەن بە پاستى دەتوانم قەسەى لەگەلدا بەكەم، بە
 قەسە ئارامدەكردەو، پەيمەنم پىدەدا كە ھەر گونجا ژيانىكى تر دەست
 پىبەكەم، دەمگوت ناتوانم لىرەدا بېچرېم و لە ھاوپىكانم جىابىمەو...
 دەمزانى گويەدگريست، بىردەكاتەو، دوودلە . زۆرجار چەندىن پۆژ وەك
 چووبىتە خەوئىكى دوورودرىزەوۋە جولەى نەدەكرد، جگە لە بالەكانى
 كە گەلىك سۈوك و بېكىش دەبوون نىشانەيەكى تىرى نەدەما، بەلام
 دەمزانى لەوييە و چاۋەپوانى مەن دەكات، سەيرمەكات، بەردەوام ھەست و
 بىرکردنەوكانم دەخوئىنئەو . ئەو نازارى دەدام كە دەمزانى وەك جاران
 نازاد نىم، بۆ ھەموو شتىك دەبىت پەرس بە يەككى تىر بەكەم كە تەنيا
 گويەدگريست و وەلام ناداتەو... لە دەفتەرى سىياسى حىزب دەيانزانى
 تووشى جۆرە بىمارىيەك ھاتووم، بەلام كەس چەشنى دەردەكەى
 نەدەزانى . بەلام كى كاتى ھەبوو بايەخ بە دەردى مەن بدات؟ ھەستەمەرد
 ھىدى ھىدى فشارى سەربازى لە سەر بىكە و بارەگاكانى حىزب لە
 دەردەو بە جۆرىك زۆرە، ناو شارەكان بايەخىكى وەھا گىرنگيان بۆ حىزب
 نەماو . ھەستىكى ترسانەم ھەبوو كە شۆپش بەرەو كۆتايى دەچىت،
 گەرەتەين نىشانەشى ئەو بوو، ھەندىك لە ئەندامانى ئەنجومەنى بالا
 ھەلدەھاتەن و خۆيان دەدايەو دەست ھىزەكانى دەولەت و نامەى تۆبەيان
 دەنوسى و داۋاي لىخۆشبوونيان دەكرد .

دەمزانى بەعسىيەكان دەزانەن مەن لە شاردام، بەلام نەمدەزانى
 دەيانەوئەت بىگىرەن ياخود نا . لەو باۋەپەدا بووم كە بە فەرمانى

به پتوه به ره به رزه كانيان، منيان فراموشكردوه . من نهو بارگيره نه خوشه
 بووم كه ههردوولا جتيانهيشتبووم بۆ پۆژى خۆى ... بارگيريك ههنديك
 بار ههله گریت به بارگيرى تر ناكيشرين . لهو دهمه دا ئاره زوويه كى نهينيم
 تيدا دهركهوت بۆ مردن ... نهوهى له ناكاو سهرده خهپته سه سه رينه كهت
 و ئاره زوويه كى قوولى مردن دلت داگيردهكات . نه مده زانى نه وهسته
 له كويوه ههله قوليت، به لام دلنيا بووم ههستكه له ئاره زوى سيكس
 به هيزتره . ئاره زوى مردن تاكه ئاره زويه كه دهتوانيت له ئاره زوى
 سيكس به هيزتر بيت ... شتيك بوو ئارامى له بهر ههله گرتم . وهك تاكه
 پڭاى پزگار بوون له خۆم و له دونيا ده ميينى . شهوان وهك چۆن
 عاشقيك دهكه وپته بيركردنه وه له مەحبوبه ي، بپوچان بيرم له مردن
 ده كرده وه، وهك نهوهى دهنگيكى نهينى بيت و له شويتيكى تره وه
 بانگمبات، باوه شيكم بداتى كه ههركيز نه مديوه . ههنديجار دهگه يشتمه
 نهوهى مردنم وهك ته نيا جوانى و دوا جوانى ده ميينى .

لاوازيوونى شوپش و ته سليمبوونه وهى ههنديك له سه رانى تاده هات
 له ناوه وه بپپرواتريان ده كردم ... نهو هه موو نامه نهينينييه ي لاي من
 كه له كه بوو بوون كه مه كه مه كاريگه ريان له سه رم جيده هيشت، زۆر پۆژ
 دهگه يشتمه نهوهى بپرسم «ناخۆ سه رانى شوپش ناتوانن پڭايه كى تر
 بگرته بهر» . دلنيا بووم گه ر ئيمانم به شوپش نه ميتيت ده مرم، ده بم
 به جانه وه ريكي بپيار و ترسناك، هه موو نهو هيزه ره شانەى له ناومدان
 به شيويه كى كوشنده دينه ده ري، نه مده زانى چيم ليده گوزه ريت، به لام
 دلنيا بووم كه ده بم به بوونه وه ريك به هپچ فريشته يه ك كۆنترۆل ناكريم .
 من لهو كه سانه بووم گه ر ئيمانم به شوپش له ده ستبدايه ، به دترين
 شه يتانم ليده رده چوو، هه ستمه كرد «لهو ههسته شدا به ته نيا نه بووم»
 ئيمه نه وه يه ك بووين نه ده بوو ئيمان به شوپش له ده ستبدين، چونكه
 دواى نهوه هپچ شتيكى دى نه بوو ئيمانى پپهينتين، شوپش برپاى ئيمه ي

بە ھەموو شىتېك لەفكر دەبوو، بڕوامان بە خودا، بە مەزف، بە عەشق، بە جوانى... تەنبا شىتېك باوەرمان پىيىبوو شۆرش خۆى بوو، ئىستا كە شۆرش دەلەقى و لە بىتلەنگەريدا بوو، بۆ من ماىەى سەرھەلدانى خەيالانى تاريك و مۆتەكئاسا بوو. من ھىدى ھىدى ھەستەدەكرد لە ناوھە پارچە پارچە دەبم، بىرمەدەكردەو گەر شۆرش بخنكىت و لاواز بىت و بگەرپتەو بۆ سەرھەتا غەمگين و بپھيزەكەى، من چىم بە سەر دىت؟. لەو كاتەدا ئىتر ھاتوچۆى نىوان شار و شاخ تادەھات ئالۆز و سەخت دەبوو. دەولەت ھەزاران گوندى تەختەكرد و دانىشتوانى بەرھەو خوار پادەگويزان... من بەردەوام نامەم دەنارد بۆ بىرۆى سياسى حىزب و وەلام وەرئەدەگرتەو... ھەستەدەكرد حىزب لە ناستى بالادا پچران و شپەزەيى تىكەوتوو. ترسىكى گەرەم تىدەگەرا لە شۆرش دابىرپم. ئەو دواشت بوو، مردن بوو، كۆتايى ھەموو كۆتايىيەكان بوو بۆ من. لەو دەمەدا گۆرپانكارى گەرە پوویدا، ئەو ئالۆگۆرپەى بەعسىيەكان لە ئىداراتى دەزگاي ئەمنىيەتدا كرديان، سەراني پيشووى لادا و خەلكانى دى خستە جىگايان. بەرپۆەبەرى نوێى دائىرەى ناسايشى دەولەتى، لای خۆيەو بىرارى دا دەموچاوە كۆنەكان دووربخاتەو، يەكېك لەوانەى زۆر بەختىرایی پەراويز خرا ليفيتانت بوو. ئەو سەرھەتاي چەند سالىكى پى بەدبەختى بوون بۆ ئەو. نزار ئىدرىسيش ھيزەكەى زۆر بچوكرابەو و سنوورى زۆر بۆ دەسلەتەكانى دانرا. بەلام كارەساتى گەرە ئەكاتە بوو كە يەكېك لە ئەندامەكانى سەركرديايتى حىزب لە كاتى تەسليمبوونەویدا بە دەولەت، ليفيتانتى لە دەمەویدا و نەينى پەيوەنديەكانى بە شۆرپشەو ناشكراكرد. من يەكەم كەس بووم كە بە ھەوالى دەملیدانەكەم زانى و بەپەلە ليفيتانتەم ئاگاداركرەو خۆى بشاريتەو... ئەو كات ماوہيەك بوو پوو بە پوو ئەوم نەبينبوو، بەلام ئەو لە مێژووى دريژى يەكدى ناسينماندا، گەيشتبوو بپوايەكى تەواو كە من زانيارى دروستم لايە و

له ته‌کیدا راستگو و بی‌فیلم. ده‌یزانی من شوپشم له‌و خوشتر ده‌ویت، ده‌یزانی گەر شوپش بلّیت لیفیتانت بکوژه ده‌یکوژم. هه‌موو جارێک که‌سه‌یری یه‌کدیمان ده‌کرد، هه‌ردووکه‌مان سارد و بی‌پۆج بووین، ئه‌و منی وه‌ک ماشینیکی کۆککراو و من ئه‌وم وه‌ک ماشینیکی کۆککراو ده‌بینی، دوو مرۆماشین بووین که‌سمان به‌ دروستی شیوه‌ی په‌یوه‌ندی خۆمانمان نه‌ده‌زانی، بێگومان هاوپی بووین، به‌لام هاوپی وه‌ها نا شتی گرنگ بۆ یه‌کدی به‌ختبه‌کین... گەر ئه‌و له‌ مه‌ترسیدا بایه‌ منی ده‌کوشت، گەر شوپشیش فره‌مانی به‌ من بدایه‌ ئه‌وم ده‌کوشت... به‌لام هاوپی‌ش بووین، به‌وجۆره‌ و به‌و مانایه‌ی که‌ وشه‌ی هاوپی‌تی له‌و ساله‌ ترسانا‌کانه‌دا ده‌یگه‌یاند. من که‌ستیکی دڵسۆزم پاسپارد، لیفیتانت بگوازیت‌وه‌ بۆ شونیکی نه‌یتی و چه‌په‌ک، ده‌مزانی لیفیتانت بیرى له‌ پۆژی وه‌ها نه‌کردۆته‌وه‌. من سه‌رنج‌مدابوو، سیاسیه‌کانی ولّاتی ئێمه‌، به‌ جوړیکی غه‌مناک کورت‌بینن. لیفیتانت وای دانا‌بوو که‌ به‌ عسییه‌کان ئه‌به‌دیین و په‌یوه‌ندی خو‌شی به‌وانه‌وه‌ هه‌ر ئه‌به‌دیه‌. هه‌موو سیاسیه‌کان تووشی ئه‌و ده‌رده‌ ده‌بن، وه‌همێک ناوی ده‌نێم وه‌همی به‌رده‌وامی، ئه‌وه‌ی که‌ پیتوایه‌ ژيان هه‌میشه‌ به‌وجۆره‌یه‌ که‌ به‌ سه‌ریدا خه‌وتوویت. غه‌ریزه‌ی کپکه‌وتن، ئه‌و غه‌ریزه‌ هه‌ره‌ ترسانا‌که‌ی ده‌سه‌لاتداران ده‌گوپیت بۆ جوړه‌ ئازه‌لیکی ته‌مه‌ل و سه‌ر که‌ به‌ سه‌ر کورسیه‌کانیاندا خه‌ویان لێده‌که‌ویت. مندالێک چۆن له‌ بێشکه‌که‌یدا ده‌خه‌ویت و ئاگای له‌ داها‌توو نییه‌، غه‌ریزه‌ی کپکه‌وتنیش جوړه‌ هه‌ستیکی وا له‌ ده‌سه‌لاتداراندا دروستده‌کات. هه‌ستی ئه‌وه‌ی دنیا هه‌میشه‌ له‌م دۆخه‌ی ئیستادا ده‌مینیت‌وه‌. لیفیتانت سالا‌نیک بوو به‌ سه‌ر ئه‌و شیوه‌ ژيانه‌دا خه‌وتبوو، ئیستا له‌ نا‌کاو هه‌موو شتی‌ک وه‌ک با له‌ پشه‌ی به‌ینیت هه‌لده‌که‌نرا. وه‌ک چۆن یه‌کیکی برسی له‌ رووی سێکسیه‌وه‌، ده‌بیته‌ بوونه‌وه‌ریکی بێ‌ئارام، سالا‌نیکیش که‌ غه‌ریزه‌ی کپکه‌وتنی تێکه‌ده‌شکیت ده‌بیته‌ مه‌خلوقی‌کی ترساو و دوودل

و ناجیگیر، ئەو پۆڤه لیفیتانتیش لەو دۆخەدا بوو. ئەو خۆی لە من
باشتر درپندەیی و بێرەحمی بە عسییەکانی دەزانی، دیبوی بە عسییەکان
چۆن پیزەکانی خۆیان پاکدەکەنەوه، چۆن ناھێلن کەس هێزی لە
سنووریکی دیاریکراو تێبەپرێت. بەلام لەگەڵ ئەوەشدا هەر لەو وەمەدا
ژیاوو. من خۆم نامەیه‌کی تایبەتیم بۆ نوسی و گووتم «ئەندامیکی
ئەنجومەنی بالاً تەسلیمی دەولەت بۆتەوه و هەموو نهێنی تۆی بۆ
عەرەبەکان ئاشکراکردوه». ئەو باوەڕی بە من بوو، نەیدەتوانی باوەڕی
پێم نه‌بێت، هەرچیەک بێت لەوجۆرە دۆخەدا نەیدەتوانی گالته‌ بە
ژیانی خۆی بکات. هەر ئەو شەوه لیفیتانتان شارەدووه و من پۆژی
دوایی بەرەبەیان گەیشتمە لای و گووتم کە دەبێت بە زووترین کات
شار جێبه‌جێت. لیفیتانت زۆر شپێزە و پەشۆکاو بوو. پێشتر وەها
نەمدیبوو، هەتا دەمێک هات بۆ لام و تکایکرد پەيوەندی لەگەڵ شۆرشدا
بۆ دروستبکەمەوه، بەم چەشنە نەژاکابوو. ئیستا چین چین عەرەقی
دەردەداو و دەترسا و هەستیدەکرد بە یەكجار هەموو شتیکی لەدەستداوه.
من پێمگوت کە خانمی ماردینیش به‌ئینیت و من کاروباری پزگارکردن و
دەركردنیان بۆ دەرەوه جێبه‌جێدەكەم. بەلام وەك شیت تەنیا سەری بادا
و گووتی «نایه‌ت... نایه‌ت». دڵنیابووم کە لیفیتانت قسە‌ی لەگەڵدا
کردووه و نەچۆتە ژێر باری ئەو‌ی دووبارە بجێتەوه شاخ. سەیرم
لە ترسی لیفیتانت هات، ئەوم وەك کەسیکی ترسنۆک نەدەناسی،
بەلام ئیستا کە بیردەكەمەوه، تێدەگەم بۆچی لیفیتانت ئەو پۆڤه‌ وەها
ترساو و پەشۆکاو بوو. دەسەلاتی زۆر مەرووف دەگوێێت بۆ ترسنۆکترین
جۆری ئادەمیزاد. لیفیتانت دەمن سأل بوو لە شاردادا دەسەلاتیکی زۆری
هەبوو، لەو سالانەدا هەرگیز نەیتوانیبوو ئازایەتی خۆی تاقیبکاتەوه،
نەیکرابوو ئازایەتی خۆی بنێتە ژێر ئەزموونێکی راستەقینەوه، هەر لە
کەنجییه‌وه زیندانەوان بووبوو، هەمیشە نێچیرەکان بە لاوازی هاتبوونە

به رده ستي، هه ميشه خۆي ئه و هيزه بوه كه فرماني داوه . ئيستا له به رده م به كه م تاقيركردنه ودا ده له رزي . مروف زۆر به ي ترستۆكه ، به لام كه ميان له تاقيركردنه ودا ئه و ترستۆكويه يان بۆ دهرده كه ويّت، چونكه كه ميان جورئته ي تاقيركردنه و كه يان هه يه . زۆر به ي ئه و پياوانه ي له شوپشيشدا به ئازا ناويان دهرچووبوو، له وانه بوون كه هه رگيز به ته وايي تاقى نه بوو بوونه وه ... ئازايه ي وه هميكي گه وره بوو، هه موو پياوه ئه فسانه ييه كانى شوپش ناويانگى خويان له سه ر ئه و وه هه مه دروستكردبوو . ئه و سه رده مه به عسييه كان بوو بوونه دپنده يه كي بپوينه ، ئينسانيه يه ي مروفه كانيش كانتيك دهرده كه ويّت كه پوو به پوو به رابه ر به دپنده ده وه ستن، من ئه و كات نه مده تواني له نيوان ئازايه يه ي مروفه ئۆستيدا په يوه ندييه ك بدۆزمه وه ، ئازايه يه ي لاي من شتيك بوو گرێدراوى رۆحى جهنگاوه رانه ي مروف . له و سه رده مه دا كه به عسييه كان وهك جانه وه ري بيته زه يى هه موو شتيان ويژانده كرد، كه مته رখে مي مروف بۆ مروفيش گه يشتبوه ئه و په پي . له و ده مانه دا من تيگه يشتم كه دپنده يى ئه وه نيه ئه وانيدى بكوريت، به لكو ئه وه يه وابكه يت كه س له بيري ئه وانيديدا نه بيّت .

ئهمۆ دواى ئه و هه موو ساڵه كه بيرده كه مه وه ، ده ليم له كۆتايى هه شتاكاندا، «نامروفبوون» له ژيانى ئيمه دا پيئنايه سه رده ميكي نوپوه ... ياخود له و سه رده مه وه ميژويى نامروفبوون به راستى ده ستي پيكرد . بۆ ئه وه ي جياوازي مروف و نامروفتان بۆ بكه م، ته نيا نمونه يه كي پوون له خه يالمدى بيّت ئه وه يه كه بيه ئننه پيشچاوى خۆتان، ژماره يه ك ئاده ميزاد له ترسي ميژيكي ناديار و گه وره به پنگايه كي زۆر سه خندا پاده كه ن ... سه دان ئاده ميزادى جياواز جياواز، له گه نچ و پير، له گه وره و بچوك، له ژن و پياو . هه موو به پنگايه كدا هه لدتين و ناشزانن بۆ كوئى ده چن . له و پنگايه كدا مروف بوونه وه ريكه يه ك له سه ر ئه وى دى ده وه ستيت،

گەنجەكان بەپىي پىرەكان و گەرەكان بەپىي مندالەكان دەپۆن، ھەموو پىكرا دەستى يەك دەگىرن و لە ژىر بارى ھىچ ترسىڭدا دەست لە يەك بەرنادەن، ھىچ كەسىك بە تەنيا بىر لە پزگارى خۆى ناكاتەو، بەھىزەكان ئەوانەن كە بەر لەوھى بىر لە مانەوھى خۆيان بگەنەو، بىر لە مانەوھى ئەوانى دى دەكەنەو، گەرەكان ئەوانەن كە لە دواو دەپۆن و پىش ھەمووان خۆيان بۆ مەترسى بەياندەكەن. لىرەدا ھەموو ترسىك ترسە بۆ ھەمووان و ھەموو ھەرپەشەيەك ھەرپەشەيە لە ھەمووان. بەلام كە نامرۆف دەرەكەوئىت، كە ئەو جنسە ترسناكە لە سەر زەوى نىشتەجئ دەبىت... چىتر مرۆف ئەو كەسە نىيە كە دەستى ئەويدى دەگرىت، نامرۆفەكان كە دەكەونە سەر ھەمان پىڭا، ھەر يەكەيان بە تەنھا ھەلدىت، ھەر كەسە و بىياك بەرامبەر ئەوانى تر ھەولەدات لەو مارشە ترسناكەدا خۆى لە پىشەوە بىت، گەنجەكان باكيان بە پىر و گەرەكان باكيان بە مندالەكان نىيە، نامرۆف ئەو كەسەيە كە بەتەنگ ئەوانەو ناچىت كە نايانناسىت، سنورى عەشقى بۆ مرۆف لە باوھشى ئەوانەدا تەواو دەبىت و دەوەستىت كە خۆى و بۆ خۆى خۆشىدەوئىن. لە كاتىڭدا سەرەتاي مرۆفبوون لە خۆشەويستى ئەوانەو دەست پىدەكات كە نايانناسىن. لە كۆتايى ھەشتەكاندا لە شار و دەرەى ئىمەدا ئەو جۆرە گارپانە ترسناكە سەرىبەلدا كە ھەر كەسە و بە تەنيا بۆ خۆى ھەلەھات... ھىچ كەسىك باكى بەوانى دى نەبوو، كى دەكەوت و دەمرد، بۆ خۆى دەكەوت و دەمرد، كى نەيدەتوانى ھەلبيت و جانەوەرەكان دەيانخوارد، كوشتەى لاوازى خۆى بوو... بەھىز ئەوانەبوون كە دەيانتوانى ئەوانى دى لە بىرىكەن و پىش ھەمووان بە سەر بەرىبەستەكاندا سەرەكون و ھەلبيتن، ئازايەتى تەنيا لە بىرکردن و فەرامۆشكردنى ئەوانى تر بوو... ترسش ترس نەبوو لە چارەنوسى ھەموومان، بەلكو تەنيا ترس بوو لە چارەنوسى تاك و تەنھاي مرۆف خۆى. ئەو پۆزە كە لىفیتانتەم بىنى و

ئەو ترسە بێین و ناوازیەم لە چاویدا خوێندەو، لە بری ترسی مرقوف، ترسی ئەو ئازەلەم بەیادا هاتەو، کە بەر لەوێ بیانەن بۆ قەسابخانە چاویان سامیکی نەیتی تێدەگەریت. ترسی نەیتی و شاردراوێ ئەسپە کوژراوەکانی پسمامانم کەوتەو، بیر. ویستم لیپپرسم «بۆ لیفیتانت، بۆ، بۆ هێشتت ئەو ئەسپانە بکوژم و ژیانمت بەو دەرەدە برد؟». بەلام دەمزانی نازانیت وەلامم بداتەو، ئەو هەرگیز نەیدەزانی وەلامی هیچ پرسیاریکی گەرە بداتەو... جگە لەوێ ئەو خواستە سادە و سەرەتایی و جانەورئاسایە بۆ هیز دەیجولاند، شتیکی دی نەیدەبزواند. من بۆ ئەوێ ئارامبیکەمەو، پێمگوت «لیفیتانت مەترسە، منیش وەک تۆم، پێکەو، دەرۆینەو، بۆ شاخ. منیش باوەرم بە ژیان و سەلامەتی ئێرە نەماو». لەوێدا راستگۆ بووم، من بپارمدا کە ئەوجارەش لیفیتانت پزگاریکەم و لەگەڵ خۆمدا ببەم بۆ ناو شوپرش. ئەو بە دەنگیکی نوساو و ترساو، ئەو پێکەوتنە دێرینە بەیاداهیتامەو، کە دەمێ ساڵ لەوێر مۆرمانکردبوو. ئەوێ هەر کات چوو ناو شوپرش، وەک خائین تەماشانەکریت و پێشوازی وەفاداران و نیشتیمانەپەرەوانی لیپکریت. من وردەکاریی پێکەوتنەکم یاد نەماو، بەلام ئەو پەیمانەکی هەلگرتبوو، کۆپیەکی خستە بەردەستم و ورد خوێندەو.

پرسیم «خائین کێ؟ جەنابی لیفیتانت خائین کێ؟ هەستدەکم وشە کە مانای نەماو». ئەو قسانەم بە بیزارییەکی گەرەو کرد، بیزاری لە لیفیتانت نا، بەلکو بیزاری لە هەموو دنیا. وەها بوو وەک ئەوێ لە قەسەکاندا بیزارییەکی گەردونی هەبیت. هەستمکرد لیفیتانت بەقەسەکم ناپەرەت نییە، خائین لای ئەو وشەیکە بێمانا بوو، وەک چۆن ژنی کە دەبێتە عاشقیکی راستەقینە، وشەێ خیانت مانایەکی نامۆنێتەو، لەلای، لای ئەوانەش کە دەبنە عاشقی گەرەو، دەسەلات، خیانت مانایەکی نییە. بەلام جیاوازییە کە لەوێدا بە ژنی عاشق هەر کات

یه که مجار بوو پرسپاری وه‌ها به خه‌یال‌مدا تیپه‌پریت. ده‌میک لیفیتانت به جوریکی خویناوی خزمه‌تی به حیزب کردبوو، دل‌سوزانه نه‌ندامی حیزبه‌کانی تری تارومار کردبوو، پرسپاری وه‌ها به خه‌یال‌مدا نه‌هاتبوو. بۆ حیزبیه‌کی سه‌ر سه‌ختی وه‌ک من، لیفیتانت دل‌سوزی ئیمه‌ بوو، به‌لام له‌و کاته‌وه‌ی گه‌یشتبوومه‌ نه‌و بره‌وایه‌ی، نه‌م بالانه‌م بالی فریشته‌یه‌کی نه‌خۆشه‌، گه‌لێک شتی سه‌یر سه‌یر به‌ خه‌یال‌مدا تیده‌په‌ری و له‌ عه‌قل‌مدا پرسپاری نوێ دروستده‌بوو. لیفیتانت که پرسپاره‌که‌م که‌میک سه‌ر سامیکردبوو، گووتی «من خیانه‌تم له‌ دوو شت نه‌کردوه‌، یه‌که‌م له‌ خۆم، دوهم له‌ حیزب». لیفیتانت له‌ وه‌دا له‌ سه‌ر هه‌ق بوو. نه‌و له‌ قوولاییدا که‌ سێکی مرۆفدوست نه‌بوو تا من به‌ هیچ شتیک باریبکه‌م. من هه‌ستمکرد نه‌و پرسپاره‌ له‌ لیفیتانت پرسپاری من نییه‌ و پرسپاری فریشته‌که‌ی ناخمه‌. بیویستی خۆم جاریکی تر گووتم «لیفیتانت، تو مرۆفت خۆشویستوه‌؟». دیاریوو پرسپاره‌کانم لیفیتانت ناره‌حه‌تده‌کات. گووتی «نا... بۆ مرۆفم خۆشبویت، یه‌عنی چی مرۆفم خۆشبویت؟». پرسپاره‌که‌ هه‌م بۆ نه‌و و هه‌م بۆ من بیمانا هاته‌ به‌رچاو. لیفیتانت به‌ ناره‌حه‌تییه‌وه‌ ته‌ماشایکردم و وه‌ک گومانم لێبکات، گووتی «ده‌ته‌ویت چی بپرسیت؟». گووتم «بیووره‌ هیچ... هیچ. نه‌وه‌ پرسپاری من نه‌بوو». له‌و پۆژه‌وه‌ هه‌ستمکرد، فریشته‌که‌ی ناوم شتیکم تیدا ده‌چینیت که‌ نازانم چیه‌، به‌لام دل‌نیا‌بووم شتیکه‌ی به‌ده‌ و ده‌شیت ته‌واوی په‌یوه‌ندییه‌کانم تیکبده‌ت، چی ده‌رده‌چیت گه‌ر وام لێبیت هه‌ر که‌ سێکم بینی بپرسم «مرۆفت خۆشده‌ویت؟ هێی برا، په‌یوه‌ندیت به‌ مرۆفه‌وه‌ چۆنه‌؟». چی دیعه‌نیکه‌ی سه‌یرم ده‌بیت، کاتیک هه‌مووان به‌ گومانه‌وه‌ سه‌یرمبکه‌ن و نه‌زانن به‌ ته‌واوی پرسپاری چی ده‌که‌م. هه‌ر چۆنیک بوو ده‌می فریشته‌که‌ی خۆم داخست و بیده‌نگمکرد و گووتم «لیفیتانت ناره‌حه‌ت مه‌به‌، هه‌رچۆنیک بووه‌ هه‌ولده‌ده‌م وه‌ک خائین سه‌یرت نه‌که‌ن».

من و لیفیتانت

به‌رله‌وه‌ی له شار ده‌رچین و چەند سالتیک دوریکه‌وینه‌وه، خانمی ماردینیمان گواسته‌وه بۆ شویتیکی باش، نه‌ده‌بوو نه‌مجاره وهک جارانی تر به‌دبه‌ختی بکیشیت. من قاتی دووه‌می مائی دۆستیکم بۆ به‌کرگرت. دلنیا‌بووم له‌وئ هه‌م سه‌لامه‌ت و هه‌م ئاسووده ده‌بیت، پلانیشم وابوو هه‌ر کات شتیکی دی هاته پێشی بیخاته مه‌ترسییه‌وه، جیگای بگۆڕین. من نه‌و شه‌وه هه‌موو فایل و کاغه‌زه نه‌پێیه گه‌وره‌کانی خۆم مه‌حکەم له شویتیکی تایبه‌تا شارده‌وه و بریارمدا هاوپی له‌گه‌ڵ لیفیتانتدا شار جێبه‌یلم.

سه‌فه‌ری من و لیفیتانت به‌ره‌و شاخ، سه‌فه‌ریکی سه‌خت بوو، ده‌وله‌ت هێزیکێ بێته‌ندازه گه‌وره‌ی بلۆک‌ردبووه‌وه، به‌لام سالانی زۆری هاتوچۆی شاخ و شار، ک‌ردبوومی به‌ پێوییه‌کی راسته‌قینه، که‌سێک له‌ سایکۆلۆژییه‌تی نه‌وانه تێده‌گات که بۆ پاس‌کردنی جێیه‌ک داده‌نرێن. ده‌مزانی، هه‌موو پاسه‌وانیک له‌ ناخدا غه‌مگینه، هه‌یج پاسه‌وانیکێ به‌خته‌وه‌ر له‌ سه‌ر زه‌وی نییه. نه‌وه‌ی پاسی جیگایه‌ک ده‌کات، هه‌میشه له‌ بیرێ یه‌ک شتدایه، ته‌واوبوونی ماوه‌ی ئێش‌ک‌داریه‌که‌ی. هه‌میشه‌ش هه‌موو پاسه‌وانیک له‌ و باوه‌ر‌پ‌دایه که له‌ نۆبه‌تی ئێش‌ک‌گرتنی نه‌ودا هه‌یج پ‌و‌ن‌ادات، نه‌وه‌شی ده‌بیینی‌ت شتی بێمه‌ترسیین. زانی‌نی نه‌و راستیه‌ کۆمه‌کی پێده‌کردم ئاسان هه‌موو بنکه‌کانی پ‌ش‌ک‌نین فریو‌ب‌ده‌م... چونکه هه‌یج پاسه‌وانیک نییه له‌ قوولایی ناخیدا ئاماده‌نه‌بیت فریو‌ب‌خوات. لیفیتانت گه‌لێک به‌ ته‌کنیکه‌کانی من له‌ پ‌و‌یش‌تن و خ‌و‌ش‌اردنه‌وه‌دا سه‌رسام بوو... نه‌و له‌ میژ‌یو‌و ده‌ره‌وه‌ی شاری نه‌بینی‌یو‌و، سالانی پ‌ا‌ب‌و‌رد‌و‌و بو‌بو‌و به‌

که‌سیکی شاری، شیوه‌ی بیرکردنه‌وه و خوځوړینی ته‌واو گوډابوون، شیوه‌ی خواردن و وه‌ستان و قسه‌کردنی له چاو سه‌رده‌می پسماماندا شارستانیتړ ده‌ینواند. هه‌لبه‌ت هیچ شتیک جانه‌وه‌ره دپه‌که‌ی ناو ناخی نه‌ده‌خنکاند، به‌لام شتیک له نه‌ته‌کیتی پیاوړی مؤدیږنی هه‌لگرتېوو که له‌گه‌ل جوانی و بو‌شناخی نه‌ودا گه‌لیک جووت ده‌هاته‌وه. تا زیاتر به‌ره‌و ناوچه شاخاوییه‌کان سه‌رکه‌وتباین، نه‌وه‌ستیکي غه‌مگینتر دایده‌گرت. له راستیدا منیش وه‌ک نه‌وه‌رسام بووم، به‌لام خو‌م که‌متر ناشکراده‌کرد و نه‌مده‌ویست کاریک‌بکه‌م لیفیتانت یان فریشته‌که‌م بکه‌ونه پرسیار و دوودلی. هه‌موو نابینایه‌کیش ده‌یتوانی ببینیټ که شو‌پش به‌ره‌و لاوازبوونیکي به‌رچاو چووه. من بیته‌وه‌ی مه‌به‌ستم بیټ، خو‌م زو‌ر له به‌کاره‌ینانی وشه‌ی لاوازیی لاده‌دا، نه‌مده‌ویست لیفیتانت تووشی ترس و نا‌ئوم‌دیه‌کی کتوپر بیټ. گه‌ر له‌وساته‌دا لیفیتانت وه‌ک من به‌ لاوازیی پاسته‌قینه‌ی شو‌پشی بزانیایه، تووشی هه‌ره‌سیکی ده‌رونی ده‌هات، نه‌وه‌فوبیایه‌کی پاسته‌قینه‌ی به‌رابه‌ر وشه‌ی «لاوازیی» هه‌بوو.

تا پتر به‌ره‌و نیو کوردستانی پاسته‌قینه پو‌ده‌چووین، کوردستانی چیا، کوردستانی پنده‌شتی نا‌کو‌تا، سه‌رزه‌میني دره‌خته غه‌مگینه‌کان، سه‌رزه‌میني بالنده‌ی ته‌نهای سه‌ر گاشه‌به‌رده په‌قه‌کان، کوردستانه پاسته‌قینه‌که‌ی من، کوردستانیکي کپ و پر له هه‌وا‌ی پو‌حیکي مه‌زن، جیگا‌به‌ک که پو‌حیکي هه‌یه جیاواز له پو‌حی تاک و ته‌نهای هه‌ر مرقفیک، پو‌حیکي بل‌ند، شتیک که جو‌ره شانازییه‌کی نه‌یتی تیدایه، شانازی سروشت به‌ نا‌کو‌تابوونی خو‌ی، شانازی جیگا به‌ زمانه نه‌به‌دی و تایه‌تیه‌که‌ی خو‌ی، شانازی به‌رزیی و بل‌ندییه‌کان به‌ بیده‌نگی نه‌به‌دی خو‌یان... کوردستانه‌که‌ی من، نه‌وه‌ کوردستانه‌ی که دل‌نیا‌بووم فریشته‌که‌ی ناخ‌م ئیستا وه‌ک من سه‌رسامانه سه‌یریده‌کات. کوردستانیک که بونی ئیمه‌ی لئ نایه‌ت، بونی منی لئ نایه‌ت، بونی لیفیتانت و

هەڤال شێرخانی لێ نایەت، کوردستانیەک بۆنی تەڤەنگی لێ نایەت، بۆنی سوپای لێ نایەت، بەلکو بۆنی ئەبەدییەتی لێدێت. بۆنی شتێک کە زۆر لە ئێمە نەمرتر و درێژتر و ناگۆتاترە... کوردستانەکی من، کە شتێک بوو لە دەرەوێ مێژوو، خەوتوو لە هەناوی ناگۆتای سروشتدا، نیشتمانێکی ئەبەدی کە گەردناگری، پیرنابێت، قسەناکات... بەلکو نا ناگۆتا غەمگین سەیرماندەکات و سەیرماندەکات و سەیرماندەکات و هیچ نالێت. کوردستانە ئەبەدییەکم، ئەو زەمینەی کە جگە لە ئەبەدییەت مۆلکی هیچ کەسیکی دیکە نییە. من هەرکات بەر ئەو کوردستانە قوول و دوور و ئەستەمە دەکەوتم، ئەو کوردستانەی دەمزانێ هیچ یەکیەک لە ئێمە دەستمان پێیدا ناگات، دەمزانێ ئەستەمە بەم هەستە بچوکانەی خۆمانەو تەنانت مەودای نیوانیشمان بپۆین، بەو غەمگینیەکی گەورە دایدەگرتم... شادی و کەیف پتر لە دڵمدا دەکوژانەو. کوردستان لە ناکاوی من دەبوو ئەو جوانییە قوول و نەینییە، ئەو بێدەنگییە قوول و نەینییە، ئەو جیگا دوور و نەگیراوێ کە نەوێک بە دۆژمن، بە هیچ هێزێکی گەورە تری سەر زەمینیش نەدەگیرا.

لەو گەشتەدا لەگەڵ لیڤیتانتدا نزیک و دوور هێزەکانی دەوڵەتمان دەبینی کە لە ناو دۆل و لە سەر هەندێک تروپک جێگیر بووبوون... لیڤیتانت زۆر لێیان دەترسا، بەلام من تەنیا وەک هەندێک گەلای کەوتوو دەمبین کە سەنگیان لە پوشێک گرانتر نییە، هێزەکان بۆن هەرگیز بەو سەرزەمینەو نەنوسابوون، دەمبین لە بۆشاییدا وەستان، جگە لەوێ هەولێکی بێهودە مۆڤیان تاقیدەکردووە بۆ تێکشکاندنی سروشت و زەمەن و ئەبەدییەت، هیچی دییان نەدەکرد. داگیرکەر نەبوون، بەلکو هەولێ پوچی مۆڤ بوون، بۆ داگیرکردنی شتێک کە داگیرناکری. هیچ شتێک لە مێژوودا لە بنەوبارگە سوپاگەلێکی غەریب گەمزانتر نییە، چونکە خۆشیان دەزانن، لەو ساتەدا کە لە سەر زەمینێ یەکیکی دی

له‌نگەر ده‌گرن، ده‌بیئت چاوه‌پوانی نه‌و گهرده‌لوله‌ بن که به‌ره‌و دوا ده‌یانگی‌پشته‌وه. من ته‌نیا له‌به‌ر نه‌و هه‌سته ناسیوناالیستییه قوول‌ئی ناو ناخم نه‌بوو، باوه‌پم به‌ شکستی نه‌و سوپا زه‌به‌لاح و پرچه‌ک و ترسناکه هه‌بوو، به‌لکو له‌به‌ر تیگه‌یشتنم بوو له‌ پوچی هه‌ندی‌ک هه‌ول‌ئی گه‌وره‌ی مرؤف. هه‌موو په‌لاماره گه‌وره‌کانی میژوو به‌ شکستی ترسناک کۆتایی هاتوون، هه‌رگیز نه‌بووه سوپای گه‌وره، جگه‌ له‌ وێرانی گه‌وره، شتی گه‌وره‌تری بۆ نه‌نجام‌دیدی... هه‌میشه‌ش به‌شیک له‌و وێرانه گه‌وره‌یه، وێرانی سوپا خۆیه‌تی. زۆرجار له‌ کاتی سه‌فه‌ره‌که‌مدا له‌گه‌ڵ لیقی‌تانت، ده‌چوومه سه‌ر به‌ردیکی گه‌وره و له‌وێوه سه‌یری نه‌و هه‌موو ماشین و تانک و زریپۆش و لوله‌ تۆپانه‌م ده‌کرد که به‌عسییه‌کان له‌و سه‌ر زه‌مین‌دا ب‌لایان‌که‌ردبوونه‌وه، ده‌مزان‌ی ده‌توانن مرؤف بکوژن، به‌لام ده‌مزان‌ی ناتوانن بگه‌نه قوول‌ایی کوردستانه نه‌به‌دیه‌که‌ی من... نه‌و کوردستانه‌ی له‌و ملیۆنه‌ها ب‌النده‌یه دروستبووه که سه‌به‌ی به‌ ئاسماندا ده‌فنن، له‌و ملیۆنه‌ها گوڵه دروستبووه که سه‌به‌ی ده‌پۆین، کوردستانیک که ده‌ستکردی سیاسه‌ت یان میژوو یان شوپش نییه، به‌لکو ده‌ستکردی نه‌به‌دیه‌ته.

لیقی‌تانت هه‌چ شتیک له‌ من تینه‌ده‌گه‌یشت، نه‌و تاده‌هات زیاتر ده‌ترسا. به‌رده‌وام به‌ ناو که‌لاوه‌ی گوندی خاپوورکراو و پاشماوه‌ی کێلگه‌ی سووتاودا ده‌پۆیشتین. به‌ درێژایی ڕێگا، ده‌یگوت «هه‌فال جه‌نگیز، شوپش کۆتایی هاتوو... کۆتایی هاتوو... نه‌مه هه‌ره‌سیکی نوێیه، بۆ ده‌بیئت من له‌ پۆژیکی وا په‌شدا ناچارم بيمه‌وه به‌ شوپشگی‌پ». گه‌ر لیقی‌تانت ترسیکی گه‌وره‌ی له‌ مردن نه‌بایه، د‌ل‌ن‌یا‌بووم نه‌ده‌گه‌پایه‌وه بۆ ناو پیزی پێشمه‌رگه. ب‌ن‌که‌کانی پێشمه‌رگه له‌ زۆربه‌ی گونده‌کان هه‌ل‌که‌ندرابوون، له‌ زۆربه‌ی جیگا‌کاندا پاشه‌کشه‌یه‌کی نا‌پ‌ک هه‌بوو، له‌ ڕێگا ده‌مان‌ب‌یست که ده‌یان گوند داگیراون و سه‌رنشینانیان براون بۆ باشوور.

پاش چەند پۇۋىك كە گەشتىنە بىنكە كانى ئەنجومەنى بالە، ناپىكى
 و شېرەمىي بالى بە سەر ھەموو شىتىكدا كىتسابوو... ھەموو لە
 خۇكۇردنە ۋە يەكى پەلە و لە بارودۇخىكى دەرونى نانارامدا بوون. كە
 چووين بۇ ئەو دىو سنوور، بە سەر تەدارەكى گراستەنە ۋەدا كەوتىن. ھەئال
 شىرخان چەند جارىك بە تورەيىيە ۋە بە منى گووت كە نەدەبوو شار
 چۆلبەكەم. من بۆم روونكرده ۋە كە چەندىن سالە لە پووى پىكخراۋەيىيە ۋە
 من كارىكى ئەوتۇم نەكرده و تەنيا ئەفسەرى پەيوەندى نيوان شۆپش
 و دەولەت بووم، بە ۋەدا ئىستا ئەو پەيوەندىيە لە نزمترىن ئاستدايە، من
 ھەست ناكەم لە ۋى كارىكم ھەيىت و دەمەۋىت لە شار دوورىكە ۋە ۋە
 و لە جىگايەكى دى كەمىك بە ھىمنى لە پاشە پۇۋى خۇم پابىنىم.
 ھەر پىشمەرگە يەك باسى لە پاشە پۇۋى خۇى بىكرىبايە، ھەئال شىرخان
 خۇشى نەدەويست. ئىستا ئەو بەرپرسى تەۋاى كاروبارى لە شىكرى
 پىشمەرگە بوو... بوو بوو بە پىاۋىكى ئالۆز كە ھەمىشە بەنىگايەكى پەق
 و بېرەحمە ۋە لە شتە كانى دەپوانى، ھەمىشە ئەو مۇنىيە قوۋلە لە سەر
 پوخسارى بوو، مۇنى شۆپشگىرپىك كە پىيوايە بە شدارىكرىنى لە كۆرپىنى
 مېژۇودا مافىكى زۆرتىرى لە مافى ھەموو دىكتاتۇرە گەرەكانى دونيا
 پىدە بەخشىت. ھەستەدەكر ئەو چەند سالە دوايى كەمىك پىريانكرده،
 لە سالانى دوايىدا ۋەك سەرەتاي شۆپش نەدەگەر، گەر بەتابايە و
 بىشگەرپايە، بە سەر ئەسپىكى رەشەۋە يان لە جىيىكى تايىبەتدا ھاپىئ
 لەگەل ژمارەيەكى زۆر پاسەۋاندا دەھات و دەچوو. ھەستەدەكر سال
 دواي سال و پىيەكى گەرە دايدەگرىت. وپى شۆپشگىرپىك كە بەلايە ۋە
 گرنگ نىيە شۆپش بۆ كوئ دەچىت. لە ناخوداي كەشتىيەك دەچوو
 كە بە سەر سوكانى كەشتىيەكدا خەۋى لىدەكەۋىت، ئەو كاتانەش كە
 وريادەبىتەۋە، جگە لەۋەى ۋەك پىشلىيەكى قەلەو و تەمبەل سەيرى
 دەريا بىكات كارىكى دى ناكات. شىرخانم ۋەك شۆپشگىرپىك ھاتە بەرچاو

که بوی گرنګ نښه که شتییه که چوڼ ده پوات، به س بوی گرنګه نه و له سر سوکانه که ی بیت و له وپوه سهیری ئاو بکات و مه ستانه باویشکی گوره بکیشیت. له هاوړیکانه وه زانیم که سهدان سندوقی تاییه تی که پیکړا پرن له که له پشیلې بچوک، له جینگایه کی تاییه تیدا بو بارکردن هه لگیراون... سه یربوو که سه یرمه درکړد، شپوهی مونی و خیشکردن و سه یرکردنی خوئی گوریه په کی نه خوئی گوره ی به یادا ده هیئانه وه.

سه رۆک «خودا لیخوښ بیت»، هر شهوی په کم چاوی به لیفیتانت که وت. گرچی هه موو له سه روبه ندی کوکړدنه وهی که لوپه ل و گواستنه وهی بنگه کاند ا بوون، به لام سه رۆک به دلّه گره که ی خوئی، باوه شی به لیفیتانتدا کرد و به ماچیکه وه که خالی نه بوو له پیاکاری، به خیره اتنی کرد، له کاتی قسه کاند ا سه رۆک شتیک له په شوکانی پیوه دیاربوو، له ناکاو بیهیچ هوپه ک وهک په کتیک دره مانیکی بیهوئی خوار دبیت، لیفیتانتی وهک شوړشگریکی گوره وه سفکرد. سه رۆک «خودا عه فووبیکات»، زوو زوو تووشی نه و شپړزه بیانه ده بوو، زوو زوو له بری ستایشی پیشمه رگه راسته قینه کان، ستایشی دوژمنانی ئیمه ی ده کرد، به لام هه موو ده مانزانی په یوه ندی به شپړزه بیه وه هیه و نیازتکی خراپی نییه و لپی تیکچوو. من ده مزانی سه رۆک زورجار له بیریده چپته وه باسی چی ده کات و فریوی زمان و عه شقی به لاغت ودها ده بیهن، سیاسه تی بیرده به نه وه. هه لبت من پیمخوښ بوو که لیفیتانت قه بوولبرکت، به لام ناوانانی به شوړشگریکی گوره بهر له وهی مایه ی سه رسامی من بیت، جینگای پرسپاری خودی لیفیتانت بوو. دواتر سه رۆک نه وهی به وجوره ته فسیرکرد، که ستایشی ودها کاریکده کات، هه وادارانی ده ولت نه ترسن و پوو له شوړش بکن. ته فسیریک له گه ل نه و ساته گه وره ی شکستدا نه ده گونجا که شوړش سهدان قاچی قه رزکردبوو هه لبت و به پرتاو به ره و ده ره وهی سنوور رابکات.

لە ھەفتەكانى داھاتوودا ھىرش و پەلامارەكانى دەولەت بە جۆرىك بەھىز و بىرھەمانە بوون، سەرۆك بېريارىدا تەواىى بىنگەكانى دىكەى شۆرپش كە لەمدىو ماون، بېۋنە ئىران. من ئەو ماوھە ھەر لەگەل لىفىتانتدا بووم، پىگەوھ لە كاروبارى پىڭخستىن و تەدارەكى گواستەوھدا بەشداربووین. ئەو ھەر لە سەرەتاوھ دەبووست بىگەنەوھ بە بەرپرەسى زىندانى شۆرپش... بەلام بەوھدا پۆستى بەرپرەسى زىندان لە شۆرپشى نویدا پۆستىكى زۆر گرنگ بوو، ھەتا دەكرىت بلىم لە ھەندىك پۆستى ناو ئەنجومەنى بالاش گەرەتر بوو، بەخشىنى بە لىفىتانت كارى نەكرەبوو. من و ئەو تا سالىك دواترىش، دەمىك لە سەقزى ئىرانىش نىشتەجىبووین ھەر لە يەك مالددا دەژايىن... من ھەمىشە بە ھۆى ھالى فرىشتەكەمەوھ پىووستىم بە شوىنى تايبەت بوو، لىفىتانتىش بەردەوام ئازار و سەرئىشەى زۆرى ھەبوو. ستايشەكەى سەرۆك شتىكى گرنگى وەھای پىنەبەخشى. لە راستىدا سەرۆك «خودا لىيخۆش بىت» لەو جۆرە دەم و كاتانەدا قسەيەكى دەكرىت و ئىتر تواناى نەبوو دوايىگەوئىت و بچىتەوھ سەرى... بۆ سەرۆك، قسە جۆرىك بوو لە بەپىكرەنى خۆشى ئەو ئان و ساتەى خۆى تىيدا دەژيا. من تەواو ھەستم بە ئازارى جەنابى سەرۆكىش دەكرىت، ھەر كات بانگى بگردامايە، بە وردى، بە چاوى پىاوئىكى شارەزاي دەزگاي ئەمنىيەت، سەيرى شىۋەى وەستان و ھەستان و دانىشتنىم دەكرىت. ھەندىچار خودى ئەو شىۋە سەيركردەنى خۆم دەيترساندىم، من نەدەبوو سەرۆكەكانى خۆشم بە چاوى جاسوسىك نىگابكەم، بەلام بۆم نەدەكرا، من لە خودايىوھ بوو بووم بە جاسوسىكى ئەبەدى، جاسوسىى بوو بوو بە شتىك كە لە خويىمدايە، نەوھك سەرۆك، بەلكو ھەتا مېروولە و پەپولە و بالەندەكانىشم بە چاوى جاسوسىك كە زانىارى گرنگ كۆدەكاتەوھ، تەماشادەكرىت. لە ياداشتەكانىدا نوسىم «سەرۆك جگە لە قسە، جگە لە چىزى زارەكى، جگە لەو خۆشىيە جىاوازەنى لە بەكارھىنانى لىتو

زماندا هه‌یه‌تی، پیاویکی به‌دبه‌خته وه‌کو من». س‌ال‌ه‌ای س‌ال له نیو
 ئه‌و چیا و کێو و به‌رده‌ل‌اند‌ا، جگه له له‌زه‌تی قسه، له‌زه‌تی بێ‌ده‌نگی،
 له‌زه‌تی پێکه‌نین، له‌زه‌تی توپه‌بوون... خووشییه‌کی تر له ژیا‌ندا نه‌بوو.
 من ده‌م‌زانی هه‌موو قسه‌کانی په‌یوه‌ندیان به بیرکردنه‌وه‌وه نه‌ماوه و ئه‌و
 پرده پێ‌ی‌سته‌ی له نێوان عه‌قل و زماندا هه‌یه، لای جه‌نابیان له مێ‌ژه
 بچ‌پراوه. قسه‌کانی ملکه‌چی شتیکی تر بوون، شتیکی س‌ال‌انی داهاتوو
 زۆر به گه‌وره‌یی له سه‌ر‌ک‌دا ده‌رده‌که‌و‌یت، هێ‌ژیک که من له خو‌م‌دا
 هه‌ستم پێ نه‌ده‌کرد، هێ‌ژیک نه‌ینی که ناویده‌نیم «غ‌ریزه یان چێ‌ژی
 قسه‌کردن»... به جۆ‌ریک هه‌ستده‌که‌م «خوالی‌ی خو‌ش بی‌ت» چێ‌ژی
 حوکم له‌لای به نه‌نداره‌ی چێ‌ژی ئه‌وه نه‌بوو قسه‌بکات و که‌س تانه
 له قسه‌ی نه‌گ‌رت. به‌پ‌ز‌یان تا کۆتاییش هه‌روا مایه‌وه، گه‌ر توانجت
 له هه‌موو حیزب و شکۆی بگ‌رت‌بایه زویر نه‌ده‌بوو، به‌س گه‌ر عه‌یبت
 له زمان و قسه‌ی بد‌و‌زیبایه‌ته‌وه، وه‌ک مند‌الێکی بچوک و‌پ‌کی ده‌گ‌رت و
 د‌ل‌ی ده‌شکا. زۆر پ‌و‌ژ من و لیفیتانتی بانگ‌ده‌کرد و قسه‌ی بۆ ده‌کردین،
 دیار‌بوو هاو‌پ‌ئێ کۆنه‌کانی بێ‌زار‌بوون و گو‌یی بۆ ناگ‌رن، من و لیفیتانت دوو
 که‌س بووین به‌راستی گو‌یمان بۆ ده‌گ‌رت... بۆیه‌که‌مجار له‌و دانیش‌تانه‌دا
 هه‌ستم‌کرد، لیفیتانت چ ترس و پ‌ز‌یک‌ی ناوه‌کی بۆ قود‌ره‌ت هه‌یه. له‌و
 دانیش‌تانه‌دا لیفیتانت وه‌ک گو‌یگ‌ریکی باش سه‌ری ده‌له‌قاند و هه‌ندیک
 قسه‌ی بۆ سه‌ر‌ک ته‌واو ده‌کرد، به‌وه نزیک‌یه‌کی سه‌ره‌تایی و په‌که‌م له
 نێوانیاندا دروست‌بوو. زۆرجار له‌به‌ر‌چاوی لیفیتانت منی به‌کو‌پی خو‌ی،
 یان به‌شو‌پ‌شگ‌یری د‌ل‌س‌ۆز ناوده‌برد، زۆرجاریش له‌وه‌س‌فی مندا وش‌ه‌ی
 شو‌پ‌شگ‌ی‌پ‌ی وه‌ک شو‌پ‌شک‌ێر له‌ف‌زده‌کرد، نه‌مه‌زانی ئاخ‌و به‌ئه‌نقه‌ست
 واده‌کات یاخود ئه‌وه ئه‌نجام‌یک‌ی سروشتی شپ‌ر‌زه‌بوونی‌تی... به‌لام هه‌رجار
 له‌ف‌زه‌که‌ی وه‌ها بگو‌ت‌بایه، له ژێ‌ر چاویلکه‌که‌یه‌وه سه‌یرکردنێکی مانادار و
 خه‌نداوی سه‌یر‌یده‌کردم. هه‌موو ده‌مانزانی که سه‌ر‌ک شێ‌وازی تایبه‌تی له

سوکایه تیکردندا هه‌یه، به‌لام بۆ ده‌یویست به‌وجۆره له‌گه‌ڵ من بکات... نه‌مه‌زانی. سه‌رۆک «خودا له‌ گونا می خو‌شبیت»، هه‌ر کارێکی بک‌ردباه به‌هانه‌یه‌کی گرنگ‌تر و کۆنکرت‌تری نه‌بوو، به‌هیزتر بێت له‌ به‌هانه‌ی بۆ نه‌و کارانه‌ی که‌ نایانکات... هه‌ستمه‌کرد شته‌کان بۆ نه‌وه‌ چووبوونه‌ دۆخی چوونه‌کییه‌وه، نه‌و کات هه‌موو شتیکی لا وه‌ک یه‌ک بوو. به‌لام هه‌ستمه‌کرد به‌ زیره‌کییه‌کی نه‌ینی و سیمادۆزییه‌کی هه‌کیمانه‌ ده‌یزانی من شتیکی گرنگی لێده‌شارمه‌وه، ده‌یزانی من به‌ درێژایی نه‌و هه‌موو سا‌له‌ چ خه‌زینیکی ترسناک و نه‌ینی نه‌و به‌ ژێرده‌ستمداتپه‌ریوه... ده‌یزانی سه‌دان نامه‌ی نه‌ینی نه‌وم گواستۆته‌وه بۆ ده‌ولت و سه‌دان نامه‌ی نه‌ینی ده‌وله‌تیشم بۆ هه‌یناوه. به‌لام ده‌شیزانی له‌ ژێر په‌نجه‌ی منه‌وه هه‌چ نه‌ینییه‌کی نه‌چۆته‌ده‌ری و هه‌چ نیازێکی ئیفشانه‌بووه، به‌لام ده‌نگێکی تاریک له‌ دلیدا پێیده‌گوت که‌ ده‌شیت له‌ پاشه‌پۆژدا شتی به‌د رویدات. لێره‌وه به‌ دیوێکدا لێمه‌ترسا و به‌ دیوێکیشدا خو‌شیده‌ویستم. هه‌م حه‌زیده‌کرد نزیکه‌بم و هه‌م حه‌زیده‌کرد سوکایه‌تیم پێبکات. من نه‌وکات، خه‌یالاتی نه‌وه‌ی خیانه‌ت له‌ نه‌ینییه‌کانی بکه‌م، به‌ سه‌رمدا پانه‌ده‌بورد. وه‌ک هه‌ر پێشمه‌رگه‌یه‌کی وه‌فادار که‌ به‌ کوپی خو‌ی ناویده‌نام، شانازیم پێوده‌کرد، گه‌رچی ده‌مزانی به‌ زۆریکی دیکه‌ش واده‌لێت و له‌و پوه‌وه‌ قسه‌که‌ی سه‌نگێکی سه‌نگینی نییه‌.

له‌ ماوه‌ی چهند هه‌فته‌یه‌کدا، لیفیتانت به‌ جۆریک وه‌فاداری و بچوکی بۆ نه‌ندامانی نه‌نجومه‌نی بالا ده‌ریزی، جیگای سه‌رسوپه‌مانی من بوو، له‌ کاتی گواستنه‌وه‌ی بنکه‌کانیشدا بۆ دیوی ئێران هه‌مه‌تییکی وه‌ها پیاکارانه‌ی نواند، پابوردووی دێرینی له‌ به‌رچاوی سه‌رکرده‌ گه‌وره‌کان و نه‌ندامانی ده‌فته‌ری سیاسیی سه‌رپه‌رایه‌وه. چیت‌ر وه‌ستان و قسه‌کردن و نیگاکردنی گومان و دوودلی پۆزانی سه‌ره‌تای تێدانه‌بوو، ته‌نیا شتێک نه‌یده‌توانی له‌گه‌لیدا بژی، نه‌وه‌بوو هه‌چ که‌سی ده‌ست نه‌ده‌که‌وت نازارییدات... نه‌وه‌ی

له نژیکه وه توانای گرتن و نه‌شکه‌نجه‌دانی له‌ده‌ستدابوو، وه‌ک تلپاکپیه‌کی لیکردبوو گیای بی‌هۆشی لی‌بیریت. له سه‌قز زۆر شه‌و ده‌مبینی عاره‌قیکی ترسناک ده‌رده‌دا، تایی لیده‌هات، ره‌ش داده‌گه‌پا، گه‌روی ده‌گیرا... وه‌ک بکیشیت به‌تارماییه‌کی وه‌همیدا، په‌لاماری که‌ستیکی نادپاری ده‌دا، که وپژنه و خه‌یال دروستیانکردبوو. من له‌و شه‌وانه‌دا، دلنیا‌بووم که لیفتانانت جوړه خوویه‌کی بی‌وینه و ترسناکی گرتووه، خوی لیدان له‌ئاده‌میزاد. له‌و شه‌وانه‌دا دانی به‌وه‌دا نا نه‌گه‌ر ماوه‌یه‌ک برپوات و نه‌شکه‌نجه‌ی که‌سیک نه‌دات ناتوانیت ئاسووده بخه‌ویت، لاوازه‌بیئت، گومان له‌خۆی ده‌کات، تایی لیدیئت، توانای گو‌یگرتن و به‌رگه‌گرتنی که‌م ده‌بنه‌وه. پیشتر چیرۆکی حاله‌ته‌که‌یم بیستبوو، به‌لام تنیا وه‌ک خوویه‌کی ئاسایی وه‌رمگرت که له‌هه‌لومه‌رجی ئاساییدا ئاسه‌وار جئ نا‌هتلیئت. شه‌وان «که زۆربه‌ی کات له‌میوانی و دانیشتن و گه‌پان بووین» تا ده‌گه‌پاینه‌وه دانی به‌خویدا ده‌گرت، گه‌ر له‌ناو خه‌لکدا بایناپه، شپه‌زه‌یی خۆی داده‌پۆشی، به‌لام من ده‌مبینی هیدی هیدی ره‌ش داده‌گه‌ریت... له‌هه‌ندیک ساتدا ده‌ستی ده‌له‌رزیی و ده‌نگی خۆی بو کۆنترۆل نه‌ده‌کرا. شه‌ویک به‌پارانه‌وه به‌منی گووت ده‌بیئت چاره‌یه‌یکه‌م، نه‌گینا ده‌مریت. من هیچ شتی‌ک به‌خه‌یال‌مدا نه‌هات ئه‌وه نه‌بیئت بلّیم له‌خۆم بده. هه‌ستمکرد منیش پتووستیم به‌سزایه‌کی گه‌وره‌یه، پتووستیم به‌یه‌کی‌که نه‌شکه‌نجه‌م بدات، یه‌کی‌ک به‌سزای له‌ش ئازاری نه‌م باله‌ گه‌ورانم له‌کۆل‌بکاته‌وه که هیچ که‌س له‌ناو شو‌پشدا نه‌یده‌بینین. له‌و شه‌وه‌وه تا دوو سال من و لیفتانانت چوینه ناو په‌یوه‌ندییه‌کی سه‌یره‌وه، په‌یوه‌ندی دوو نیر که یه‌کی‌کیان پتووستی به‌نیچیر و نه‌ویتریان پتووستی به‌جه‌لاد بوو. نه‌وه‌ی سه‌یربوو نه‌وه‌بوو، دوی لیدانه‌کانی لیفتانانت، فریشته‌که‌م هیچی نه‌ده‌کرد، وه‌ک ئاسووده‌بیئت به‌و سزا گه‌وره‌یه‌ی خۆمی ده‌نیمه‌ ژیر، وه‌ک بزانیئت من دواجار به‌دوای پښگا چاره‌یه‌کدا ده‌گه‌پیم هه‌ر دوو‌کمان پزگار‌بکات.

ده مزانی فریشته که م داوام لیده کات که به جوریک له جوره کان پوّم بکیشمه ژیر نه شکه نجه یه کی قورسه وه، تا له پښگای نازاره وه درونم هیدی هیدی پاک بیته وه. نه وه هستی من بوو، هستیک خالی نه بوو له دیوکی نایینی، به لام کی ده لیت فریشته که ی من دژ به من نه بوو بوو به فریشته یه کی خوداناس و نیماندار؟... فریشته کانمان ده بیت همه میسه دژ به نیمه بیریکه نه وه، تا بتوان شتیکی دیمان پیشانیده ن. من سالانی زوری دانیستن و خه وتن و خواردن له شار، ورگیکی زل و عقیکی ته پیوی بو دروستکرد بووم، نیستا نه وه شکه نجه قورسه ی لیفتاننت، خوینیکی نویی ده کرده وه به به رمدا. هه ستمده کرد بو نه وه ی به جوریک تر له دایکبمه وه پتویستیم به نازاریکی زوره، لیفتاننتیش نه وه نازاره ی پیشکه شده کردم. من له میژبوو هه ستمده کرد پتویستیم به جه لادیکه... هه موو مروفیک پتویستی به جه لادیکه، چونکه له ژیر نه شکه نجه دا مروف ده توانیت جوانتر بیر له زیان بکاته وه.

من و لیفتاننت هه ردو کمان شه رمان له یه کتری ده کرد. نه وه قامچیبه کی تایبه تی دروستکرد و له ژووریکی تایبه تیدا که له سه قز بو نیشه جی گرتبوومان، شه و نا شه و یک نه شکه نجه ی ده دام... نه وه که خوی هه میسه یی خوی پتر، ده ست و قاجی به کارده هینا، به لام هه ندیک شه و که وزه ی نه بایه، من شانم بو پووده کرد و نه وه به هه موو هیزی خوی جه لده ی ده وه شانند. که ته واوده بووین، به عاره قه یه کی زوره وه، له سه ر جیگا که ی خوی ناسووده ده خه وت. هه ندیک شه و دوی نه شکه نجه ده هاتمه ده ری و له بهر بای شه و دا داده نیستم و ده گریام... نه مده زانی چیم به سه ر هاتوه، بووم به چ جوره مروفیک، چی ده که م و بو کوئی ده چم؟... هیچ که س نه بوو به نه ندازه ی من له م دنیا یه دا ته نها بیت. گه روم وه ک زه مان ی زوو، وه ک سه رده مان ی شپه رزه یی ده نوسا، ده مزانی هه م نازه له که ی ناوم و هه م فریشته که ی ژیر سینم بپره حمانه ده ستیان لیگیرکردوم،

هەردووکیان دڕندانە دەمخۆن و هەلاھەلامدەکەن. هەندێ شەو بەلەکانیشم دەکەوتنەوێ جۆلە، بەلام تەکانی قورسیان نەدەخوارد، وەک بایەک نەرم بیانەتێت و بیانبات دەجولان. من ئاویەکی گەورەم بۆ سەیری ئەوان کڕیبوو، هەندێ شەو کە ئاوا بە نەرمی دەجولان، من لەزەتێکی گەورەم لە سەیرکردنیان دەبینی... ئەوێ شۆرش بەرەو کۆتایی پۆشتبوو، ئەوێ لە شارەکانی ئێران ئاوارە بووبووین، ئەوێ من شتێکم نەدەکرد لە ژبانی جارنەم بچیت، خەڵکێکم نەدەبینی لە کەسانی جارنەم بچیت، لە شارێکدا نەبووم وەک شارەکێ جارنەم بچیت، فریشتەکەێ هێورکردبوومەوێ. بەلام نەمدەزانی تا چەندی تر دەتوانم دڵی ئەم فریشتەێ پابگرم. وەلێ دڵنیا بووم ئازارە زۆرەکانی لەشم... ئەوێ هەمیشە بریندارم... ئەوێ لە سەر داوای ئەو خۆم خستۆتە ژێر ئەشکەنجەو، ئاسوودەیدەکرد... بەلام ئاشکرا بوو بەلەکانی ناکۆشیتەوێ... ئاشکرا بوو.

ژبان لە کەشتیی فریشتەکاندا

لە کۆتایی سالی ۱۹۸۷-هەو، تادەهات ژبان لە کەشتیی فریشتەکاندا سەخت دەبوو. شەوانە بۆلبولیار و مەهائیل، هەندێجاریش بە هاوڕێتی دکتۆر شوکاک، بۆ هەلگرتنەوێ فریشتەێ نەخۆش و بێکەس و لانیەواز دەچوونەدەرێ. زۆر شەو تەنیا تەرمی فریشتەێکی مردوویان دەهێنایەوێ و پێکەوێ دەیانناشت. مەهائیل تاکە کەسێک بوو دەیتوانی فریشتە مردووەکان ببینێت و کۆمەک بە دوو مەلەکێنەکەێ دیش بکات لە تاریکیدا ببینن. هێدی هێدی گۆرستانی فریشتەکان تادەهات گەورە دەبوو. پاستە گۆرستانەکە چەندین فەدان زەوی گەورە و بەرینی بەدەمەوێ بوو، بەلام پێزانی مەلەکێن زۆر لەوێ دەترسا پۆژێک بچیت، جیگا بۆ

مەيتى فرىشتەيەكى دى نەمىنئىتەوہ . لە پىواقەكانى كەشتىدا، لە بەشى بيمارستان، لە ئىدارە، لە پىشووكا، بەردەوام دەپۆيشت و بە دەم خۆيەوہ دەيبۆلاند و دەيگوت «لە هيچ شارىكى دونىادا، وەك ئەم شارە مەلعونە فرىشتە نامرئ... ئەمە چىيە، ئەوئەندە تەرەس و نامەرد لەم شارەدا نۆين كە حورمەتى خۆيان ناگرن، دەردەسەرييەكەى دواچار بۆ ژنىكى بيكەس و بەدبەختى وەك منە... من گەر ژنىكى خراپ بوومايە، غروم نەدەخستە ئەولاوہ و دەمگوت، ئەى نەفرەتيان ليبيئت، خو فرىشتەى باوكم نين... بە نەعلەت بن، لە كوئ دەمرن چاويان دەرييئت. واى خۆم پۆم دەرچوو. بەس لە بەرئەوہى من ژنىكى تەنها و بيكەس و دلپاك، ئەوئەتا دەمبين... ئەوئەتا سەگ بە حالم نەبيئت. واى ھەرچى شتە بيخەنە ئەولاوہ، بەلام بە خودا سەگ بە حالم نەبيئت» .

ترسى ئەودەمى خانم لە جيگاي خۆيدا نەبوو، ھىشتا گۆرستانەكە چۆل و بەرين بوو، بەلام ھەموو سەرنجى گۆرانكارىيە پىشەيەكانيان دەدا، زيادبوونى ژمارەى فرىشتە مردووەكان نىگەرانييەكى نۆى دروستكردبوو، بەلام زەوى گۆرستانەكە ھىشتا ھىند بەرين بوو، بەشى فرىشتە مردووەكانى شارىكى دىشى دەكرد .

لەگەل ھاتنى سالى ھەشتاوھەشتدا، ژمارەى ئەو كوردانەى چەكيان بۆ دەولەتى سەدام ھەلگرت و چوونە پىزى سوپاي دەولەتەوہ زۆر زيادىكرد، لەوہوبەر نەبووبو لە ميژوودا، نەتەوہيەك بەو جۆرە لە خۆى ھەلبەگريتەوہ . خانم دەيگوت «ئەم ميللەتە غوروى خستۆتە لاوہ، غوروى خستۆتە لاوہ... من مەبەستم ئەو نەبوو تا ئەو ئەندازەيش غرور بخەنە لاوہ، شتىكى قورسە، من ھەميشە دەلييم غرور بخەنە ئەولاوہ، بەلام نەگاتە ئەم سنوورە... ھا واسەيرم مەكە مستەفا، من بە كەسم نەگوتووە تا ئەندازەى خيانەت غرور بخاتە لاوہ». ئەودەم موستەفا شوكان بەردەوام مەستدەبوو، قسەى نابەجئى دەردەپەپاند، زۆربلييى

ده‌کرد. هه‌رکات ده‌هات بۆ که‌شتی و خۆی ده‌کرد به ژووری خانمدا، ده‌که‌وته وپته‌بازی، تیوره له دواى تیوره دایده‌نا و هه‌لیده‌وه‌شاندوه، هه‌تا جارێک ده‌ره‌ق به ژۆربوونی ژماره‌ی چه‌کدارانى ده‌ولت دکتۆر شوکاک سه‌رسه‌ختیکرد و گووتی «ژۆربوونی ژماره‌ی جاشه‌کان، شتیکی ئاساییه. ئه‌وه‌ی پڕووده‌دات دوور و نزیک په‌یوه‌ندی به‌ خیانه‌ته‌وه‌ نییه، به‌ لکو په‌یوه‌ندی به‌ هونه‌ری ژیانه‌وه‌ هه‌یه. مرۆف ده‌بی‌ت به‌ وردی له‌ مۆرالی ژیان تی‌یگات، ئه‌وسا ده‌زانیت چی ده‌گوزه‌ری‌ت. بۆ جانه‌وه‌ریکی نزمی وه‌ک مرۆف، تاکه‌ هونه‌ریک گرنگ بی‌ت، هونه‌ری مانه‌وه‌یه. هه‌موو شتی‌ک به‌ سیاسه‌ت ته‌فسیر نا‌کری‌ت. ته‌نیا خه‌لکی نه‌فام هه‌موو شت به‌ سیاسه‌ت ته‌فسیرده‌کن، ئه‌وانه‌ کتومت وه‌ک ئه‌وانه‌ وان که‌ هه‌موو شت به‌ دین ته‌فسیرده‌کن. چیمان کردوه‌ خانمی مه‌له‌کبین، ها چیمان کردوه‌؟ سه‌د ساله‌ ئه‌وه‌مان لێوه‌شاوه‌ته‌وه‌، خورافاتى سیاسه‌تمان خستۆته‌ جی‌گای خورافاتى دین. جاران ده‌یانگوت خودا له‌ هه‌موو شتی‌ک به‌رپرسه‌، ئه‌مرۆ ده‌لێین جه‌نابی سه‌رۆک، فیساره‌ حیزب له‌ هه‌موو شت به‌رپرسه‌. جاران ده‌یانگوت خاوه‌ن‌اس و ئیستا هه‌ر که‌س خوار بوه‌ستیت پێیده‌لێن خائین، ئه‌مه‌ دینی تازهی سالانی هه‌شتایه‌... هه‌موو شتی‌ک بووه‌ به‌ خائین، دار و به‌رد... به‌لام ئه‌وه‌ی هه‌یه‌ خیانه‌ت نییه‌، به‌ لکو توانای بایۆلۆژی ئه‌م حه‌یوانه‌یه‌ که‌ پێیده‌لێن مرۆف له‌ سه‌ر خۆگونجاندن له‌ گه‌ل ژینگه‌ی نوێ و بارودۆخی سه‌ختدا. ئه‌وه‌ی له‌م قوناغه‌دا به‌عسییه‌کان واهار نه‌که‌ین له‌ گۆپی بابی هه‌موومان به‌رن، زیره‌کیه‌. پێزان خان زیره‌کی جو‌ری هه‌یه. هه‌ندیجار بۆ ئه‌وه‌ی ببیت به‌ جاش زیره‌کیه‌کی تایبه‌تیت ده‌وی‌ت که‌ جیاوازه‌ له‌و زیره‌کیه‌ی دکتۆریکی وه‌ک من پێویستی پێیه‌تی. نا من ناوی نانیم خیانه‌ت... به‌قه‌د سه‌ره‌ ده‌رزیه‌کی‌ش ناوینانیم خیانه‌ت، ناویده‌نیم زیره‌کی کوپی زیره‌کی. ئیمه‌ چه‌کیان لێوه‌رده‌گرین، پاره‌یان لێوه‌رده‌گرین، پۆستیان

لیوه‌رده‌گرین... به‌رام‌به‌ر به‌وه چی ده‌به‌خشین، ها، چی ده‌به‌خشین... هیچ. ئیمه نه‌وه‌ش نه‌که‌ین گونده‌کان هر کاوِل ده‌بن. نه‌وه نه‌که‌ین دوور نییه شاره‌کانیش کاوِل ببن، بیته‌وه‌ی نه‌وه‌نده پیاوه فس فس پالّه‌وانه‌ی باس له خیانه‌ت ده‌که‌ن بتوانن قه‌پال له په‌نجه‌ی به‌عسییه‌کیش بگرن. دوا‌ی نه‌وه بو خاتری چل و چوار هه‌زار شه‌یتان، جه‌نابی کاک هۆشه‌نگ پتمبلی، نه‌وه‌گوندانه‌ی ئیمه... نه‌وه‌لکاوه گه‌ورانه‌ی نه‌خۆشی و مه‌لاریا و گرانه‌تا و کۆلیترا پوخاندیان، کاریکی باشه یان خراپ؟ من ده‌زانم به‌عسییه‌کان به‌خه‌یالی خۆیان کاریکی خراپ به ئیمه ده‌که‌ن، به‌لام برای خۆم، دواچار هه‌مووی له قازانجی ئیمه‌یه... وامه‌بینن، به‌عسییه‌کان هیز گه‌مژه‌یکردون، خراپترین گه‌مژه‌ش نه‌وانه‌ن که ده‌سه‌لات گه‌مژه‌یان ده‌کات». هه‌لبه‌ت هه‌ریه‌ک له هۆشه‌نگ و پێزان به‌هه‌ق به‌زه‌بیان به‌عه‌قلیدا ده‌هاته‌وه و میهره‌بان ته‌ماشایانده‌کرد و وه‌ک دکتۆر به‌ساویلکه‌یه‌کی بێچاره‌ بینن، خه‌نده‌یه‌کی ژیره‌وانکییان ده‌گرت و ده‌یانگووت «وا‌ی دکتۆر شوکا‌ک له‌م ته‌فسیرانه‌ی تو... وا‌ی دکتۆر له‌م ته‌فسیره‌ سه‌یرانه‌ی تو».

مه‌هدائیلیش له‌و دۆخه‌ نوییه‌ نیگه‌ران بوو، نۆر‌بوونی فریشته‌ مردوه‌کان دوودلّیه‌کی قوولیان تیدا دروستکردبوو، ده‌یگووت له‌هه‌موو یادگاری و یاده‌وری خۆیدا، سه‌رده‌می وا تاریکی نه‌بینیوه. ژماره‌ی فریشته‌ بیماره‌کانیش تاده‌هات له‌کشتی فریشته‌کان نۆرت‌ر و نۆرت‌ر ده‌بوون، ده‌بوو هه‌ر ژووری‌ک و زیاد له‌سێ پیخه‌فی تیدا بی‌ت. حال‌ی نه‌خۆشخانه‌ی فریشته‌کان شپه‌زه‌یه‌کی گه‌وره‌ی تیکه‌وت، هێمنی جاران نه‌ما، پێزان و هاوکاره‌کانی، گروپ‌یک‌کی له‌وه‌ که‌متر و بچوکت‌ر بوون بتوانن کۆمه‌کی ته‌واو به‌هه‌مووان بکه‌ن، هه‌ر له‌و واده‌یه‌دا هه‌ندیک له‌هاوکاره‌کانیان له‌ترسی دیمه‌نی نه‌وه‌هه‌موو فریشته‌ بیماره‌، له‌به‌ر به‌رگه‌نه‌گرتنی ئاه و هه‌ناسه‌یان، له‌به‌ر دل‌نیا‌ییان له‌مه‌رگی حه‌تمی نه‌م

بوونه‌وه‌ره ناسکانه، وازیان له هاتوچۆی که‌شتی هینا... هه‌تا پۆژیک هات، شه‌رمینی چکۆلانه‌ش ئیتر نه‌هاته‌وه بۆ که‌شتی. ئاسان نه‌بوو مرۆف پۆژانه مردنی فریشته‌کان ببینیت، به ده‌ستی خۆی ده‌ست له باله‌ لاواز و بیجوله‌که‌یان بدات، له پیخه‌فه‌که‌یاندا بۆنی ساردی غه‌میکه‌ی نه‌به‌دی هه‌لمژیت. له‌دو‌اجاردا سه‌ره‌رشتان به‌ جۆرێک که‌مبوون به‌شی خزمه‌تی ئاسایی ناو بیمارستانیان نه‌ده‌کرد... هیچ مه‌له‌کبینه‌کی نوێش دیار نه‌بوو.

فریشته‌ بیماره‌ نوێکان وه‌هابوون وه‌ک مه‌ستی و گێژییه‌کی کوشنده‌یان له‌گه‌ڵ خۆیاندا هینابیت، زۆریه‌ی وه‌خت بینه‌وه‌ی هی‌زی وه‌ستان و هه‌ستانیان هه‌بیت، له‌ جیگای خۆیاندا به‌ باله‌ لاوازه‌کانیان‌وه، سه‌یری جیگایه‌کی نادیریان ده‌کرد. چاویان پرپوو له‌ خوماری خه‌وێکی کورژاو، هه‌ناسه‌یان پرپوو له‌ ئاه‌ی مه‌ستانه‌. به‌ پێچه‌وانه‌ی نه‌وه‌کانی دیکه‌ی نیو بیمارستانه‌وه، ئه‌م نه‌وه‌ تازه‌یه، بێده‌نگتر و ته‌نه‌تر و خومار‌تر ده‌رده‌که‌وت.

له‌و ده‌مه‌دا میرانیلی فریشته، فه‌یله‌سوفی غه‌مگینی فریشته‌کان، ئاشکرا‌تر له‌ جاران جاپی ئه‌وه‌ی ده‌دا، باشت‌ترین پێگا فریشته‌یه‌ک پیا‌یدا بروات مردنه‌... وایده‌بینی له‌ نیوان مرۆف و فریشته‌دا شتیکی هاویه‌ش نه‌ماوه، ئه‌م ژیا‌نه‌ی که‌شتی وه‌ک زیندانێکی‌ تر و دیلییه‌کی بێمانای دیکه‌ سه‌یرده‌کرد... شه‌و که‌ هه‌مووان ده‌خه‌وتن، ئه‌و هه‌لده‌ستا و به‌ گۆچانه‌که‌یه‌وه ژوور ژوور ده‌گه‌را، یان تاک تاک له‌گه‌ڵ فریشته‌کاندا ده‌که‌وته‌ گفتوگو یاخود گۆیده‌کردنه‌وه و ته‌ی بۆ ده‌دان، قسه‌ی له‌ پوچی ئه‌م که‌شتیه‌ ده‌کرد، پوچی ئه‌م هه‌وله‌ بۆ زیندوو پا‌گرتنی شتیکی که‌ له‌ پاستیدا مردوه‌. ته‌واوی بیمارستانه‌که‌ی به‌ جیگای ئازاریکی گه‌وره‌ ده‌زانی، نه‌یده‌شارده‌وه که‌ له‌ دله‌وه‌ ده‌خوازیت به‌رمیت. هه‌ندیک له‌ فریشته‌کان که‌ نه‌خۆشی و لاوازی و ناو‌می‌دی ماندوو‌یکردبوون،

نه‌وانه‌ی چپتر نومیدیان نه‌بوو، نازاری جه‌سته و بال و پوچ سات دوی سات لاوازتر و لاوازتری ده‌کردن، به وردی گوئیان له گفتی میرائیل ده‌گرت، ه‌تا ه‌ندیچار ده‌شیانگووت «میرائیل... میرائیل... به‌مانکوزه». به‌لام نه‌و له‌وه بی‌هیزتر بوو بتوانیت که‌س بکوژیت. گهرچی له ناخی دل‌دا ه‌ستیده‌کرد کوشتنی مه‌خلوقیکی نا‌نوم‌د کاریکی چاکه‌به‌خش و فریشتانه‌یه.

مه‌هدائیل سه‌رنجیدا شه‌م فریشته تازانه، له فریشته‌ی ه‌هر دور و زه‌مانیکی تر له مرؤف نا‌نوم‌دترین. زۆربه‌یان فریشته‌ی شه‌و پیاوانه‌ن که به جوریکی ترسناک له سیاست و جه‌نگه‌وه ئالاون، فریشته‌ی شه‌و ژنانه‌ن که نازانن خو‌شه‌ویستی چیه... بی‌زاریان له مرؤف له ه‌هر چاوه‌پوانیه‌ک ده‌رچوو. شه‌و نا‌نوم‌دیه زۆره وایده‌کرد ه‌هر زوو به‌مرن، خو‌یان کز و که‌نه‌فته‌بوون، که ده‌گه‌یشته به‌مارستانیش میرائیل به نیگا تاریکه‌کانی ه‌ینده‌ی تر ئاره‌زووی ژیا‌نی تی‌دا ده‌کوشتن. مه‌هدائیل که پرگارکردنی فریشته‌کان و دری‌کردنه‌وه‌ی ژیا‌نیانی به کاری خو‌ی ده‌زانی، به جوریکی به‌رچاو دژ به نا‌نوم‌دکردنی فریشته‌کان بوو، پی‌شتر نه‌بوو بوو له کهشتی فریشته مه‌سته‌کاندا، جه‌نگ بکه‌ویته نی‌وان دوو فریشته‌وه. به‌لام میرائیل ه‌یدی ه‌یدی مه‌مو شه‌م فریشته خه‌سته و ته‌نهایانه‌ی ده‌خسته پال خو‌ی و ده‌یکردن به موریدی پوانینه‌کانی.

مه‌هدائیل سه‌رنجی شه‌وه‌ی ده‌دا، که مرؤف تا له ده‌ره‌وه به‌دتر بی‌ت، تا شه‌پ گهرمتر بی‌ت، تا مرؤف ده‌ره‌ق به مرؤف بی‌باکتر بی‌ت، فریشته‌کان لاوازتر، بی‌هیزتر، نه‌خو‌شتر دینه‌ده‌ری.

کاره‌کانی میرائیل و کۆبوونه‌وه‌کانی، ه‌ندی‌ک پوژ ده‌گه‌یشته شه‌وه‌ی، فریشته‌کان گو‌یگرتن له چیرۆک و مؤسقا و شیعر فه‌رامۆش‌بکه‌ن و ته‌نیا بیر له خیراکردنی مردن بکه‌نه‌وه. ه‌تا کار گه‌یشته شه‌وه‌ی یه‌کی‌ک له فریشته‌کان تووشی دۆخیکی داب‌رانی ته‌واوه‌تی بی‌ت و ه‌ست و ئاره‌زووی

خۆی بکوژینیته‌وه و ده‌رمان وه‌رنه‌گریت و هیچ نه‌خوات و پیاسه‌نه‌کات و چاو نه‌کاته‌وه تا ده‌مریت.

مه‌هدائیل له‌و نیۆهنده‌دا که ژیان له‌ ده‌ره‌وه تاریکتر ده‌بوو، مرۆفه‌کان شکسته‌تر و ملهووتر ده‌ژیان، پێشنیاری بۆ خانمی پێزانی مه‌له‌کبین و دکتۆر شوکاک کرد له‌گه‌ڵ میرائیلی فریشته‌دا دانیشن و له‌و بانگه‌شه‌ ترسناکانه‌ی ئاگاداریکه‌نه‌وه ... چونکه‌ نیشی که‌شتیی ئه‌وه‌یه نه‌هێلێت فریشته‌کان به‌مرن.

دانیشتنی پێزانی مه‌له‌کبین و مه‌هدائیل له‌گه‌ڵ میرائیلدا دانیشتنیکی سه‌یربوو، گفتوگۆی سه‌ره‌کی له‌ نێوان ئه‌و دوو فریشته‌که‌وره‌یه‌دا بوو که‌ به‌کیکیان نوێنه‌رایه‌تی ژيانى ده‌کرد و نه‌ویتیاریان نوێنه‌رایه‌تی مردن. پێزانی مه‌له‌کبین دانیشتنه‌که‌ی به‌وه‌ کرده‌وه به‌رسیت «میرائیلی عه‌زیزم، ئێمه‌ لێره له‌م ماله‌ کاوله‌دا فێرنه‌بووین هه‌ق و حیساب له‌گه‌ڵ که‌س بکه‌ین، به‌خودا فێری کاری وانه‌بووین. وای چۆن دلّمان دیت به‌ فریشته‌یه‌کی نه‌خۆشی به‌سته‌زمان بڵێین وامه‌که‌ به‌س عه‌زیزم، ئه‌وه‌ی له‌ سه‌ر تو ده‌ییبستم نیگه‌رانم ده‌کات ... هه‌موو ده‌زانیان تو فیه‌له‌سوفی فریشته‌کانی. به‌قه‌بری باوکم هیچ هه‌زم لێ نییه‌، فریشته‌کان فیه‌له‌سوفیان هه‌بیّت. ئه‌م جنسی به‌شه‌ره‌، فیه‌له‌سوف و شتی وا چه‌واشه‌یانکرد ... ئاخ له‌ده‌ست فیه‌له‌سوف و زانا. هه‌ر فیه‌له‌سوفیک سه‌ری له‌ هێلکه‌ جوقا، ئیتر ته‌واو. ده‌بیّت هه‌موو ده‌م داخه‌ین و بڵێین چه‌نابیان گووتیان. وای ... کوا ئه‌و هه‌ڤاله‌ مارکسییه‌مان شوکۆر ئه‌مڕۆ لێره نییه‌؟ ده‌زانم له‌ نێوان ئومێد و نا ئومێدیدا ناتوانیت به‌پاریدات، بۆیه‌ نه‌هاتوه‌. له‌وه‌دا ناهاقی ناگرم ... ناهاقی ناگرم».

میرائیل قوماشیکی سپی درێژی له‌ خۆیه‌وه ئالاندبوو، به‌ پوخسار له‌ پیریکی نورانی ده‌کرد نه‌وه‌ک له‌ فریشته‌یه‌کی توپه‌ و بێهیاو. شتیک له‌ غه‌مباری قوول له‌ دانیشتنه‌که‌یدا بوو، که‌رچی زۆر باسی مردنی ده‌کرد،

به‌لام پتده‌چوو له و ماوه‌یه‌دا ته‌ندروستی به‌رده‌وام به‌ره‌و باشی چووبیت. میرائیل به هتمنیه‌که‌وه جیگای تیرامان بوو گووتی «ه‌ق نییه له سه‌ر ناوومیدی پرسیار له من بگریت». مه‌دانیل خوئی به‌گه‌وره‌ی فریشته‌کان ده‌زانی، له‌خه‌یالی خویدا نه‌ندازیاری په‌یوه‌ندیه‌کانی نیتوان مروف و فریشته‌بوو، که‌سیک نه‌بوو سانا بخرتته‌لاوه. گووتی «به‌لئ، میرائیلی برام، ده‌بیت له سه‌ر ناوومیدی پرسیار لی‌بگریت». مه‌دانیل له‌کاتی ناساییدا هه‌رگیز باله‌کانی نه‌ده‌کرده‌وه، به‌لام نیستا ته‌واوی باله‌کانی والا کردبووه‌وه، وه‌ک پیشانی میرائیلی بدات، وه‌ک بلت نه‌وه‌ی من ده‌یلیم ساده و سانا نییه، قسه‌ی فریشته‌یه بو فریشته. میرائیل گووتی «مه‌دانیلی برام، پرسیاری چیم لیده‌که‌یت؟».

مه‌دانیل جگه‌ره‌یه‌کی داگیرساند و مژکی قوولی لیدا و گووتی «پرسیاری ژیان، پرسیاری نه‌وه‌ی بو ده‌توویت فریشته‌کان بمرن، ئیمه هه‌موو نه‌م که‌شتیه‌مان داناوه تا پوژ به‌پوژ و سه‌عات به‌سه‌عات ته‌مه‌نی فریشته‌کان درێژکه‌ینه‌وه، تا وه‌کو که‌شتیه‌که‌ی نوح فریشته‌کان له‌فه‌نابوون بپارێژین، له‌م توفانه بیانپه‌رێنینه‌وه، به‌لام تو نیستا هه‌مووی تیکه‌ده‌یت... من ده‌بینم که‌م که‌م فه‌لسه‌فه ناوومیده‌که‌ی تو ده‌چیته‌ دلێ نه‌م قومه‌ نه‌خووش و ناوومیده‌ی ئیمه‌ش. من هاتووم بلیم خووشه‌ویستی فریشته‌کان بو ژیان مه‌کوژه میرائیل».

«به‌لام نه‌مه ژیانکی راسته‌قینه نییه، مه‌دانیلی برام، نه‌مه ژیانکی راسته‌قینه نییه. ژیان وه‌ک نه‌خووش له‌که‌شتیه‌کی گه‌وره‌دا، ژیانیک بئ پاشه‌پوژ، له‌شاریکدا تا دیت ناشیرینتر ده‌بیت، له‌گه‌ل بوونه‌وه‌ریکی دپنده و به‌هیزدا که‌گوئی ناگریت، که‌ده‌سته‌مونا‌بیت... له‌گه‌ل جانه‌وه‌ریکی گه‌وره‌ی وه‌ک مروفا، سوودی چیه‌؟».

«تو پیتوايه میرائیل ئیمه شه‌په‌که‌مان دۆ‌اند‌بیت؟. شه‌پی ئیمه و مروف شه‌پکی نه‌به‌دییه. له‌شه‌پک و دووان دروست نه‌بووه، له‌

هه‌زاران ورده شه‌پ و ناشتی دروستبووه، ئه‌وه‌ی له په‌یوه‌ندی نێوان مرۆف و فریشته‌دا ناشکرایه، له سه‌ر جه‌نگی به‌رده‌وام و ناشتی به‌رده‌وام دانه‌مه‌زراوه .

«له سه‌ر هه‌رچییه‌ک دروستبوویت، ته‌واو... له نێوان فریشته‌کانی ئه‌م که‌شتیه و مرۆفدا شتێک نه‌ماوه‌ته‌وه . ئه‌م ژیانه ده‌ستکرده ئه‌وه‌نده‌ی ئه‌وه‌مان بېرده‌خاته‌وه که بێسوودین، هیچ نین، شوینێکمان نییه، سویدیکی تری نییه . مه‌ه‌دائیل تاکه‌ی ده‌ته‌وێت به‌م ژیانه ئازارم بده‌یت، تاکه‌ی ده‌ته‌وێت درێژه به‌م ئازاره بده‌م... ئه‌م فریشتانه بێگوناهن، له مرۆف دینه ده‌رئ بۆ ئه‌وه‌ی بمرن، به‌لام ئێوه لی‌ره به‌رده‌وام هی‌وای درۆیان ده‌ده‌ن. مرۆف ته‌واو... مرۆف له سه‌ر ئه‌م ئه‌ستیره‌یه ته‌واو، پێگای ترسناکی خۆی گرت... پێگای هه‌تا‌هه‌تایی خۆی گرت. مرۆف بپارێداوه بێ فریشته‌کان بژی. مرۆف ناتوانیت ده‌ست له زانست، له خودا، له ئیش، له ده‌سه‌لات هه‌لبگریت، به‌لام ده‌توانیت ده‌ست له فریشته‌که‌ی خۆی هه‌لبگریت. مرۆف بۆته گۆمیکێ زه‌هراوی، دونیاکه‌شی بۆته جه‌نگه‌ل... من ده‌مه‌وێت بمرم، به‌لام به‌ر له‌وه ده‌مه‌وێت کۆتاییه‌ک بۆ ئه‌م که‌شتیه دابنیم. ده‌مه‌وێت فریشته‌کان له‌و خه‌یاڵه پزگاریکه‌م که ئینسان ده‌توانیت باش بی‌ت... مرۆف قاییلی باش بوون نییه، له نێوان ئێمه و ئه‌واندا هیچ نه‌ماوه .

«نازانم ئایا ده‌کریت مرۆف پزگاریکه‌ین یاخود نا، به‌لام پزگارکردنی مرۆف به‌ پزگارکردنی فریشته‌که‌ی ناخیه‌وه به‌نده، ئه‌وه‌ی که نابیت ئاسان له به‌رده‌م مردندا چۆکیده‌ین، هه‌م له پێناوی ئێمه و هه‌م له پێناوی مرۆفیشدايه . تا فریشته‌یه‌ک پۆژیک دره‌نگتر بمریت، کاره‌ساته گه‌وره‌کان پۆژیک دره‌نگتر دینه پێشی... عه‌زیزم میرائیل، به‌جۆریک ده‌کریت کاره‌ساته‌که بۆ هه‌تا‌هه‌تایه دواخه‌ین. مامی مامی، ئیشی ئێمه ئه‌وه‌یه کاره‌ساته‌که دواخه‌ین، هه‌میشه کاره‌ساتیک به‌پێوه‌یه،

بەلەم زىرەكى ئىمە تەنيا لەوەدايە ھاتنى دوابخەين. ھەركاتەتوانىن
كارەساتىك زۆر دوابخەين دەتوانىن پىڭگاي لىڭگىرەن ھەرگىز پوونەدات.
گرنگ ئەوئە مەرووف بە دەستى خۆى خۆى وىران نەكات. ئىمەش
لەردا لەگەل ئەوئەدا شەپدەكەين، مەن و تۆ ھەردووكەمان بەشىكى جياواز
نەين لە مەرووف، ھەردووكەمان مەرووفەين، نە مەن خودام و نە تۆ... تۆ
مەرووفەيت و مەنىش مەرووفەيت. ئەوئە فرىشتەين لەوئەمان ناخات مەرووفەين،
ئەوئە دوو بەلەمان ھەيە، ھىچى ئەوتۆى تەيدا نەگۆرپويىن... بەلەكانەمان
نەيشانەى ناوئەمەيدەمان، نەوئەك نەيشانەى جياوازەمان بەن لەم پوونەوئە
بەدەختەى ناوئە مەرووفە. گەر فرىشتەكان ئاسان بەمەن، ئەوئە دەمەرىت
تەنيا فرىشتەكان نەين، بەلەكو مەرووف دەبەيت لە سەر ئەم ئەستەيرەيە.
بۆيە ژيانى فرىشتەيەكى وەك تۆ گرنگە، چۆنكە لە ناو تۆشدا مەرووفەيىكى
زەندوو ھەيە كە دەيەوئەت بەزى، دەيەوئەت گۆيى لىڭگىرەيت.

مەرائىل بە نارەحەتتەيەوئە ھەستا، وەك نەيەوئەت لەوئە زياتر دابەنىشەيت،
وەك تەوانەى گۆيگەرنە و قەسەردەنى نەبەيت، گۆتەى « مەن تازە ناتەوام
بەگەپمەوئە بۆ لای مەرووف، تازە لە نەيوان مەن و خاوەنەكەمدا پردەيك
نەماوئە. ئەو پۆرەى تەرازام لە نەيوان خۆم و مەرووفەكاندا پردەكانم پەچران...
مالاوا ئەى جەنىسە بەشەر... مالاوا... ئەى بۆ لەم بەنەئادەمە مەلەونە
دەتەرازەين، بۆ؟ چەتر نامەوئەت گۆيم لە چەيەوئەكى ئەوان بەيت».

قەسەكانى مەھدائىل ھەتا بۆ پەزەنى مەلەكەينەيش تازەپوون. چۆن
دەبەيت لە ناو ھەموو فرىشتەيەكدا مەرووفەيىكى دى ھەبەيت. چۆن دەبەيت؟
بەلەم بێئەوئە پەرسەيت، گۆتەى «مەرائىلى عەزىز. نامەوئەت وەك مەرووف
يان وەك بەنەئادەم يان ھەر شەيتەيكى تەر خۆم وادەرخەم و دەرەكەم و
بەلەم ژيان ھەر خۆى لە خۆيدا نەرخى ھەيە، بەلەم ژيان موقەدەسە و ئەم
شەتانە... لەم شەرەدا پۆزانە ۱۰ ھەزار مەر و گە و گۆرەكە سەردەبەن...
ھەفتانە دوو سەئەت مەيشەك و كەلەشەردەخۆن. لە شوئەنى وادا،

ناکریت من قاچ بخمه سور قاچ و بلیم، گوئیگره میرائیل، گوئیگره و غرور بخره ئه‌ولاه، ژیان موقه‌ده‌سه و تو ده‌بیت به فرمانی من بژیت، چونکه له‌م شارهدا هه‌موو پۆحله‌به‌ریک ژیانیکی پیروژ و موباره‌کی هه‌یه. هه‌لبه‌ت گهر وا بلیم، تو گهر فریشته‌یه‌کی به‌دبه‌خت و که‌له‌پوت نه‌بیت، دهم و ده‌ست ده‌زانی درۆده‌که‌م، ده‌لّیت: به‌قوریان موقه‌ده‌سی چی؟ به‌ساقه‌کامه موقه‌ده‌س، خه‌لکی ئه‌م شاره‌بزن به‌کالی و گویره‌که به‌توکه‌وه ده‌خۆن... ژیان چی و موقه‌ده‌سی چی؟ ژیان تو که‌لای ئیمه زۆر به‌نرخه‌له به‌رنه‌وه نییه که‌ تو فریشته‌یه‌کی نه‌خۆشیت و باشته‌نه‌مریت... نا له‌به‌ر شتیکی دییه. له‌ به‌رنه‌وه‌ی هه‌ر فریشته‌یه‌ک که‌ ده‌مریت، مردنی مانایه‌کی تایبه‌تی هه‌یه، مردنی نیشانه‌یه‌ بو هه‌له‌یه‌کی گه‌وره له‌ پۆحی ئیمه‌ی به‌نیاده‌مدا. مردنی بیده‌نگ سوودی چیه. ده‌بیت دنیا هه‌ستبکات مردویت، بیبیت. ده‌بیت خۆت نه‌کوشتبیت، ده‌بیت قه‌هریکی قوول بتکوژیت، ده‌بیت پچرانت له‌ مرۆف بگاته‌پله‌ی که‌مالی خۆی. میرائیل وه‌ک ژنیکی قه‌له‌وی گه‌ژه‌سه‌یرمه‌که که‌ وه‌ک قازی نه‌خۆش به‌ سه‌رو خواری که‌شتیدا دیم و ده‌چم. مردنت نابیت مردنیککی خۆیست بیت، به‌لکو کوتایی غه‌مگینی په‌یوه‌ندییه‌کی عاشقانه و گه‌وره بیت. تو ده‌مریت له‌ به‌رنه‌وه‌ی که‌ له‌ نیتوان تو و مرۆفدا پرد نه‌ماوه، نه‌وه‌ک له‌ به‌رنه‌وه‌ی خۆت ده‌ته‌ویت به‌مریت. فریشته‌کان نابیت خۆیان بیانه‌ویت به‌مرن، به‌لکو ده‌مرن دوا‌ی ئه‌وه‌ی له‌ مردن زیاتر ریگای دیکه‌یان له‌ به‌رده‌مدا نه‌ماوه... مردنی تو مردنیککی ئازاد نییه، به‌لکو مه‌رگیکی ناچاری و خۆنه‌ویست و تراژیدییه. نابیت مردنی هه‌چ فریشته‌یه‌ک مردنیککی ئازاد بیت. گهر خۆت مردن هه‌لبژیریت، چیت فریشته‌ نیت، نه‌وه‌لا به‌ساقه‌ فریشته‌ی چیت؟ ها؟ فریشته‌ کاتیک فریشته‌یه که‌ بکوژیت نه‌وه‌ک خودکوژی‌بکات. فریشته‌کان ده‌کوژین و نامرن، ئیشی ئیمه‌ش له‌م بیمارستانه مه‌لعونه‌دا ئه‌وه‌یه تیماریانیکه‌ین.

به‌لام گەر ئیستا بَلّیت، به‌جه‌ه‌ن‌م من مردوم و ته‌واو، من نه‌کوژراوم، به‌لکو خۆم به‌ئاره‌زووی خۆم ترازوام و مرقوم جیه‌یشتوو و ئاره‌زووی ژیانم نییه، ده‌مریت و ئیمه‌ی ئاده‌میزاد گونا‌ه‌یکمان له‌ مردنی تۆدا نییه. له‌ کاتێکدا بۆ ئه‌وه‌ی مردنی تۆ مانای هه‌بیت، ده‌بیت ئیمه‌ی ئاده‌میزاد شهرم له‌ مردنت بگه‌ین... له‌ به‌رده‌میدا خه‌جاله‌تی بکێشین».

میرائیل بێئه‌وه‌ی هیچ بَلّیت له‌ جیگای خۆی هه‌ستا، گۆچانه‌که‌ی خۆی دا به‌زه‌ویدا و وه‌ک نه‌یه‌وێت له‌و پوه‌وه‌ هیچی تر بپیسیت، پووێکرده‌ ده‌رگا‌که‌ و به‌ره‌و ده‌ره‌وه‌ هه‌نگاوی نا، مۆن بوو، پێنه‌ده‌که‌نی، پوه‌ی مرچ و نیوچاوانی گرژ ده‌ینواند. مه‌ه‌دائیل به‌ غه‌مگینی سه‌ری بادا و پێزانی مه‌له‌کبین له‌ دوايه‌وه‌ گووتی «ئه‌گه‌ر مه‌سه‌له‌ مردن بیت، ئیمه‌ش ده‌مرین... مرقیش پۆژیک له‌ پۆژان ده‌مریت. به‌لام ده‌بیت هه‌ولێده‌ین تۆژیک زۆتر بژین... چه‌ند پۆژیک، چه‌ند سالیک... تۆ ده‌لّیت نرخ‌ی نییه؟ ده‌لّیت بێ به‌هایه‌ گه‌ر که‌متر یان زۆتر بژین؟ نا من ده‌لّیم هه‌تا ئه‌گه‌ر یه‌ک سه‌عاتیش زۆتر بژین، نرخ‌ی هه‌یه، نرخ‌ی گه‌وره‌ی خۆی هه‌یه».

میرائیل به‌ زویریه‌که‌وه‌ له‌ به‌ر خۆیه‌وه‌ گووتی «حه‌زم له‌م ژیا‌نه‌ درۆژه‌ نییه... خانم که‌ مانای نه‌بوو نییه‌تی... حه‌زم لێ نه‌ماوه».

وايگوت و چوه‌ ده‌ری.

له‌و پۆژه‌وه‌ پێزانی مه‌له‌کبین تیگه‌یشته‌ که‌ قسه‌کردن له‌گه‌ڵ ئه‌م فریشته‌یه‌دا بپسووده، ئه‌وه‌ سه‌ره‌تای تی‌کچوونی ته‌واوه‌تی په‌یوه‌ندی نیوان میرائیلی فریشته‌ و خانم بوو.

ماردینیا فریشته‌یه‌کی پۆحسوکی لێده‌رچوو‌بوو. هه‌لبه‌ت خانمی مه‌له‌کبین به‌ ده‌ستووری هه‌میشه‌یی خۆی هه‌ر به‌ ماردینیل ناویده‌نا و

بانگیده‌کرد، به‌لام هر یک له دکتور و بولبولیار ریکه‌وتیبون له سر
 شه‌وی ناویکی دنیایی تری پی‌بهبه‌خشن، ناویک شه‌هسته‌یان نه‌داتی که
 کچیکی سر به په‌گه‌زیکي تره . هر یک له مسته‌فا شوکاک و هوشه‌نگی
 بولبولیار پیکه‌وه هه‌ولیکي زوریانده‌دا بارودوخی پوخی فریشته‌که له
 نه‌غه‌ده خان دابیرن . دهره‌نجامی هه‌وله‌کانیان وه‌ها بوو باوه‌ریان هینا
 فریشته‌کان ده‌توانن له ژیر هه‌ندیک هه‌لومه‌رجی نویدا وه‌ک بوونه‌وه‌ری
 سه‌ربه‌خو په‌فتاریکه‌ن . دکتور شوکاک پای وابوو مروف له جه‌وه‌ردا
 بوونه‌وه‌ریکی فره‌دیوه، له ناویدا مه‌خلوقاتی جیاواز ده‌ژین . ده‌یگووت
 جگه له فریشته، گورگ، سه‌گ، بالنده و چه‌نده‌ها شتی دیکه‌ش له ناویدا
 نیشه‌جین، هه‌رده‌م ده‌یگووت «سه‌یره مروف ده‌چیت بو بینینی باغی
 نازه‌لان، هه‌ر که‌سین بگریت، خوئی بو خوئی باغیکی گه‌وره‌ی نازه‌لانه،
 جان‌وه‌ری وامان تیدایه که‌س له هیج باغیکی نازه‌لاندانه‌یدیوه»... پای
 وابوو شه‌م مه‌خلوقاتانه‌ی ناو مروف ده‌شیت پیکه‌وه هاریکارین و ده‌شیت
 دابیرن و کاریشیان به یک نه‌بیت . بولبولیار نه‌یده‌زانی شه‌وی دکتور
 باسیده‌کات هه‌ولیکي تایبه‌تی خوئی‌تی بو سازکردنی بارودوخیکی ده‌رونی
 تا بتوانیت ژیانی شه‌م فریشته‌یه دریزیکاته‌وه یاخود تیورییه‌کی زانستییه
 و دواى تیرپامانیکی دریز له مروف دکتور پی‌گه‌یشته‌وه . ماردینیا، به
 پی‌چه‌وانه‌ی فیه‌له‌سوفی فریشته‌کانه‌وه، به پی‌چه‌وانه‌ی خانمی ماردینی
 خو‌شیه‌وه، بوونه‌وه‌ریکی گه‌شبین بوو، له دواى تی‌په‌رینی مانگیک له
 چاره‌سهری به‌رده‌وام، بولبولیار سه‌یریکرد فریشته‌که توانایه‌کی تایبه‌تی و
 ناوازه‌ی سه‌ماکردنی هه‌یه . وه‌ک فریشته‌کانی دی به ناسته‌م هه‌لنده‌ستا
 و له سه‌رخو پیاسه‌ی نه‌ده‌کرد، به‌لکو فریشته‌یه‌کی بزوک و چوست و
 سه‌ماکه‌ر بوو . پی‌شتر که‌شتی فریشته‌کان، فریشته‌ی وه‌های نه‌دیوو، له
 راستیدا وه‌ک کچیکی مه‌ست و دلخوش په‌فتاریده‌کرد، هه‌میشه‌خوماریکی
 قوول له چاویدا‌بوو، زورجار کۆمه‌کی به فریشته‌کانی تر ده‌کرد هه‌ستن،

بە دەنگىكى زۆر كزى كچانە، ۋەك دەنگى خانمىك لە پادىۆيەكى كزەو
 بىت، شىعرى بۆ دەخويندەو، دەنگى تابلېنى قوول و ئەودونىيى بوو.
 ھەندى بەيانى بە تەنھا بە ناو پارەوكاندا دەپۆشت و سەمايدەكرد،
 لە باغەكەدا دەيانبىنى سەرقالى سەيركردنى گولەكان بوو، سەرقالى
 سەيركردنى درەخت بوو... ھەموو شتىك سەرنجى پادەكېشا، ھەموو
 شتىك پايدەگرت. فرىشتەكەى نەغەدە ۋەھا بوو ۋەك ئەو ۋەى زۆر بە
 پزگار بوونى لەو ديوە ئىنسانىيەى خۆى خوشال بىت، ۋەك بالئەدەك
 لە زىنداندا بووبىت و ئىستا ئازادبووبىت، جولەى بالەكانى گەلىك نەرم
 و شەپۆلاوى و شاعىريانە بوو، دكتور و بولبوليار زۆر جار پىكەو لە
 سەر لىۋارى ھەزى باغەكە، بە دوو كراسى سىپىيەو كە پىزان خان بۆ
 ھەردووكيانى كرىبوو، دادەنىشتن و بە دوو زەردەخەنى عاشقانە و پۆشن
 و گەورەو سەبرى ئەم فرىشتە گەش و سەمازانەيان دەكرد، كە بە
 جووتىك بالى سوکەو ۋەك باوەشتىنى دۇنيا بكات، ھەمووانى ئەفسون
 كرىبوو. زۆرجار دكتور «كە خۆى فېرى شتىك لە سەماكردبوو» لە
 نىو درەخت و لە چىمەنەكەدا سەماى لەگەل ماردىنيادا دەكرد، پىكەو
 دەستياندەگرت و تابلېنى سەمايەكى ئاراميان پېشكەشەكرد. سەرەتا
 بىنەريان تەنھا ھۆشەنگى بولبوليار بوو، كە ئەو سەمايە ھەم دلخۆش
 و ھەم غەمبارى دەكرد، چونكە لە ناخى دلەو دەيوست ماردىنيا
 تەنيا فرىشتەى ئەو بىت و بەس. بەلام تا دەھات سەماكەى دكتور
 و فرىشتەكەى بىنەرى زۆرتىرى كېشەكرد، وايلېھات ھەموو ئىۋارەك،
 لە كاتىكى ديارىكرادا ژمارەك لە فرىشتە و مەلەكبىنەكان بۆ سەبرى
 ئەو دوو سەماكەرە كۆدەبوونەو كە ھەرجارەى لە سەر جۆرە ئاۋازىك
 دەجولان و بالئاندەگرت. ئاشكرابو ماردىنيا مەلىكى پوونى بەلاى دكتور
 شوكاكدا ھەيە... ماوہەك ۋەھا نىزىكبوون دكتور جورئەتىكرد و جارېك
 داۋاى پىكەو ھەختەنى لىكرد، ھەروەك چۆن كاتى خۆى داۋاى لە نەغەدە

ماردینی ده‌کرد. پېشتر هیچ که‌سیک له‌م که‌شتیه‌دا باسی سینکسی له‌گه‌ل فریشته‌کاندا نه‌کردبوو. وای نه‌گه‌ر نه‌وکات پېژانی مه‌له‌کبین به‌شتی وه‌های ده‌زانی، نه‌ردی له‌ژیر پېی دکتور شوکا‌کدا ده‌کرده ناگرس‌تان. دکتور خو‌شی مه‌رگیز به‌خه‌یالیدا نه‌ه‌تابوو له‌مه‌دائیل به‌رسیت، ناخو فریشته‌کان ده‌توانن له‌گه‌ل که‌سدا بخه‌ون؟ که‌یه‌که‌مجار داوای جو‌ره نزی‌کبو‌نه‌وه‌یه‌کی وه‌های له‌ماردینیا کرد، وه‌ها بوو وه‌ک نه‌و سه‌رسام بوو‌یت، یان نه‌زانیت نه‌و باسی چی ده‌کات. هیچی نه‌گووت، وه‌ک وه‌لامی نه‌و پرسیاره لای نه‌و نه‌بیت، یان نه‌و پرسیاره به‌جو‌ریک دل‌ره‌قانه بیت قوول تراژیدیای بوونی خو‌ی بیرخاته‌وه.

نه‌و شه‌وه شوکا‌ک پرسیاره‌کی برد بو مه‌دائیل، نه‌و له‌ژووره‌که‌ی خو‌یدا زل وه‌ک عه‌نته‌ری زه‌مان له‌سه‌ر پتخه‌فیکسی ته‌میز پاکشابوو، بېشه‌رم سنگی‌کی رووت و توکنی به‌ره‌لا‌کردبوو، که‌میک ده‌ستی به‌سنگی خو‌یدا هیناو سه‌یری شوکا‌کی کرد و پاش تو‌زی‌ک بیده‌نگی، گووتی «فریشته‌کان ناتوانن سینکس بکه‌ن، چونکه‌ بو مردن جیاده‌بنه‌وه، نه‌و به‌شه‌ن له‌مرو‌ف که‌ده‌شیت به‌ریت و کاریگه‌ریه‌کی نه‌وتو له‌سه‌ر زیندویتی مرو‌ف جینه‌هیل‌یت. شتیک له‌ئینساندا‌یه که‌ده‌کریت به‌ریت و که‌چی ژیان هر به‌رده‌وام بیت، فریشته‌زاده‌ی نه‌و به‌شه‌ن، ده‌مرن و مردن‌یان زیانیک له‌توانای ژیان نادات، ئینسان بی فریشته‌ش ده‌توانیت بزئی... سینکس به‌گوشت و بو‌ن و ئاره‌زوو و خو‌ینه‌وه به‌نده، نه‌وه‌ک به‌پو‌ح و خه‌یال‌وه. فریشته‌مه‌خلوقاتی راسته‌قینه‌نین، ژیان‌یان وه‌ک ژیان‌ی سی‌به‌ریکه له‌مرو‌ف جیابوو‌یتته‌وه، وه‌ک چو‌ن سی‌به‌ری مرو‌ف ناتوانیت له‌گه‌ل که‌س بخه‌و‌یت، منیش ناتوانم، من جگه له‌سی‌به‌ری مرو‌ف زیاتر هیچی دی نیم».

له‌گه‌ل نه‌و وه‌لامه‌ره‌ش و ناخو‌شه‌شدا، شوکا‌ک بینگه‌یه‌کی نه‌وتو لای مه‌دائیل هاته‌ده‌ره‌وه، بو ده‌بیت گله‌بیبکات، نه‌وه‌ی دکتور له‌

خانمى ماردىنى خۆى دەستى نەكە وتىبوو ئىستا فرىشته كەى بە پوونى پىتشكە شىدە كرد... سەما و خۆشە ويستى.

دكتور دىشكاو ديار نەبوو، ھەتا كە لە ژورە كە چوۋە دەرئ، مەھدائىل بە بىزارىيە ۋە لە بەرخۆيە ۋە گووتى «چ دكتورىكى بىمىشكە... عەجەب گە مژە يەكە... عەجەب».

لە ماۋە يەككى كە مەدا ماردىنيا وايلېھات ھەندىك شەو بچىتە دەرەۋە، لە گەل دكتور و مەھدائىلدا يان بولبولياردا بۆ فرىشتەى بىمار بگەرپىت، ماردىنيا بە جۆرىك مېھرەبان بوو، بە شىۋە يەك غەمخۆر بوو، ئەوانىدى ھەستىاندە كرد لە مەھدائىلى فرىشتە زياتر ئاسوودە و ئارامياندە كاتە ۋە، مەھدائىل ئەگەرچى فرىشتە يەككى دىسۆز بوو، بە لام شىۋە و نىگا كەردنى بە جۆرىك پىاوانە بوو، ھەندىك فرىشتەى ناسكى دەترساند. لەو نىۋەندەدا بولبوليار ھەستىكى نامۆ و قوۋلى ھەبوو كە ئەم فرىشتە يەى خانمى ماردىنى، ھىندەى دەستكرد و داتاشىنى خەيالى ئەو و دكتور شوكاكە بوونە ۋەرىكى پاستەقىنە نىيە، ئەو سەمايەى نىۋان دكتور و ماردىنياشى ھەر بە سەمايەكى پاستەقىنە نەدەزانى... شتىك بوو بە بىرۋاى ئەو تەنيا لە سەر شانتۆى خەيالى مەلەككىنە كان روۋىدەدا. چۆن دەكرىت دكتور بە وجۆرە بە خىرايى ۋەھا سەمايەكى جوان فېرىت، پاستە دكتور لە شىكى جوانى ھەيە، نە زۆر قەلەۋە نە لاۋاز، نە زۆر دىرژە نە كورت، زەرەخەنە يەككى ئارامى ھەيە، نىگايەك پىرە لە غەمگىنىيەكى گەرم، بە لام ۋەك ھەموو پىاۋە ناسكە كانى دونيا بەدبەختە. بولبوليار دىنباۋو ئەم سەما جوانە و ئەو پۆجى سەفايەى تىيدا دروستبوۋە دەستكردى شتىكى دىكەن كە پەيۋەندى بە توانا سىروشتىيەكانى دكتورەۋە نىيە. ئىستا لە گەل ھەموو غەشقى قوۋل و نەپنى و سەيرىدا بۆ ئەم فرىشتەيە، بۆ ئەم ژنە ئىدىالەى كە باۋەر بە بوونى ناكات، بۆ ئەم مەخلۇقە بالدارەى كە ھەموو ھەولنىكى لە گەل دەدات شىعر

بنوسیت، له‌گه‌ل هه‌موو ئه‌وانه‌شدا واتیده‌گات که ماردینیا خه‌ونیکه و ته‌نیا له‌ سه‌ری خۆیدا بوونی هه‌یه ... زۆرجار که به‌رامبه‌ری داده‌نیش و شیعرى بۆ ده‌خوینده‌وه، ئه‌وه‌سته‌ی هه‌بوو که له‌ خه‌وندا به‌رامبه‌ر نه‌غه‌ده‌ی پاسته‌قینه‌ دانیشتوو و وه‌ک سه‌رده‌می به‌مارییه‌که‌ی شیعرى بۆ ده‌خوینتیه‌وه، گومانیکى هه‌بوو ئه‌وه‌ی ده‌یکات دووباره‌کردنه‌وه‌ی شریتی هه‌مان فیلمه‌ به‌لام له‌ جینگایه‌کی نوێ و له‌ خه‌ونیکی دیکه‌دا. زۆرجار له‌ دل‌ه‌وه‌ ده‌یویست ئه‌م عه‌شقه‌ی خۆی به‌ ته‌واوی بیه‌خشیت به‌ دکتۆر شوکاک، به‌لام ناتوانیت ئه‌وه‌ بکات، دل‌نیا‌بوو عه‌شق بۆ که‌سیکی هه‌زاری وه‌ک ئه‌وه‌یچ گات له‌ سه‌ر زه‌مینی خه‌ون دوور ناکه‌وینت، به‌شیک له‌ نیشانه‌ هه‌ره‌ کوشنده‌کانی هه‌زاری ئه‌وه‌یه‌ که عه‌شق تێیدا ته‌نیا له‌ خه‌وندا پووده‌دات، خه‌ونیش تاکه‌ شتیکه‌ هه‌زار ناتوانیت بلایت من نیمه‌، پیم نه‌دراوه‌، ده‌مه‌ویت بیه‌خشم. عه‌شق نابه‌خشریت، گه‌ر بیه‌خشرایه ... وای گه‌ر بیه‌خشرایه‌، ئازاری ئه‌وه‌نده زۆره‌ مرۆف ئاسان ده‌یه‌خشی. بولبولیار چه‌ند جاریک هه‌لیدا فریشته‌که‌ بخاته سه‌ر خولیاى شیعر نوسین. سه‌یره بۆ فریشته‌کان ده‌توانن چیرۆکی ژيانیکى تر دروستبکه‌ن و ناتوانن شیعر بنوسن؟ شیعر چیه‌ وه‌ها بۆ ئه‌م جنسه‌ ئه‌سته‌مه‌؟ بۆ ئینسان ته‌نیا بوونه‌وه‌ره‌ که ده‌توانیت شیعر بنوسیت؟ بۆ خودا شیعرى نه‌نوسیوه‌؟ بۆ کتێبه‌کانی خودا به‌ په‌خشانیکی وه‌ها خراپ نوسراون؟ بۆ فریشته‌کان ده‌ستیان ده‌له‌رزیت و ناتوانن به‌یتیک بنێنه‌ سه‌ر کاغه‌ز؟ ئه‌وه‌ پرسیاى هه‌ره‌ گه‌وره‌ی بولبولیار بوو. که خودا کتیب نوسه‌، بۆ شیعرى نه‌گوتوووه‌؟.

سه‌یر بوو، ماردینیا ده‌یتوانی جوان سه‌ما‌بکات، ده‌یتوانی بۆ ژيانى خۆی و ئه‌وانى تر بیرکردنه‌وه‌ی نوێی هه‌بیت، به‌لام نه‌یده‌توانی شیعر بنوسیت. فریشته‌که‌ هه‌موو شته‌ جوانه‌کانی خانمی ماردینى برد‌بوو، توانای شیعر نوسین نه‌بیت.

شه ویک که پیکره له گه‌ل مه‌هائیلدا به کوچه‌کانی شاردا وه‌ک سێ غریب تازه‌هاتبیتنه‌ شاره‌وه، له‌گه‌ل عه‌ره‌بانه‌ گه‌وره‌که‌دا ده‌پۆشتن، بولبولیار ئه‌و پرسیاره‌ی ورژاند که بۆ فریشته‌کان ناتوانن شیعر بنوسن. بۆ زۆر شتی تر ده‌توانن، بۆ ناتوانن شاعیر بن. مه‌هائیل خۆی واده‌رده‌خست که له‌ ناسینی فریشته‌دا که‌س له‌ وێژانتر نییه، که پرسیاره‌که‌ی بیست، جگه‌ره‌که‌ی ده‌ستی فرییدا و گووتی «ته‌نیا ئه‌وانه ده‌توانن شیعر بلێن که به‌ته‌مای ژیا‌ن... دلنیا‌ن جوانی نامریت و ده‌ژی. به‌س تۆ خۆت بخه‌ره جیگای فریشته‌یه‌ک که ژیا‌نی هه‌میشه به‌ داویکی باریکه‌وه به‌نده. که پۆژانه له‌ لیواری مردندا پیاسه‌ده‌کات. نا مامی مامی، بوونه‌وه‌ریک که دلنیا نییه له‌ مانه‌وه‌ی جوانی، ناتوانیت شیعر بنوسیت. شیعر په‌یوه‌ندی به‌ غروره‌وه هه‌یه، به‌و بپروا عه‌جابه‌ی ئینسانه‌وه که کاره‌کانی ده‌ژین و نه‌مرن. بولبولیاری عه‌زیز... ئه‌و غروره له‌ ئیمه‌ی فریشته‌دا نییه. شتی‌ک که ئیمه به‌ خوداوه ده‌به‌ستیته‌وه نه‌بوونی غروره، ئه‌مه ئه‌گه‌ر به‌ وردی ماهیه‌تی خودا به‌وجۆره قه‌بوڵبکه‌ین که ئاینه‌کان وێنه‌که‌ی بلّوده‌که‌نه‌وه، خوداش به‌پروای من وه‌ک ئیمه‌ی فریشته غروری نییه. خودا که ئه‌م گه‌ردونه ناکۆتایه‌ی دروستکردوه، داده‌به‌زیت و قالۆنچه‌یه‌کی بێسوودیش دروستده‌کات، ئه‌وه ئه‌و په‌پی جوانیه که بشیت له‌گه‌ردوندا هه‌بیت، ئه‌وپه‌پی ساده‌یی و خۆ به‌ گه‌وره نه‌بینینه. بیهێنه پێشچاوت خودایه‌ک به‌و گه‌وره‌یه، به‌رده‌وام پۆژانه مشک دروستده‌کات، کێچ دروستده‌کات، بۆق دروستده‌کات، که مرۆف هه‌تا هه‌ز به‌ بینینیشان ناکات. نا خودا ئه‌و سیفه‌ته‌ی خۆی به‌ مرۆف نه‌به‌خشیه که بوونه‌وه‌ریکی لووتبه‌رز و عاشقه ئه‌به‌دیه‌ته. شیعر دواچار له‌ پێناوی ئه‌به‌دیه‌تدا ده‌نوسریت، بۆ ئه‌وه‌یه بیهێنیته‌وه. به‌لام ئه‌به‌دیه‌ت خورافه‌تیکه مرۆف دروستیکردوه. شتی‌که ئیمه‌ی فریشته باوه‌رمان پێی نییه... ئیمه ده‌زانین مرۆف تێپه‌ره، ئیمه تێپه‌رین، جوانی

و پاکیش پاگوزهر و کاتین. مامی مامی ئیمه‌ی مه‌عشهری مه‌لایکه‌ت کاره‌که‌مان له ئیستادایه، هه‌موو شتی‌کمان بۆ ئیستایه، داهاتوی دور... زۆر دور... بایه‌خیکى بۆ ئیمه‌ نییه. هه‌لگرتنى شت بۆ نه‌به‌دییه‌ت، درۆیه‌کى گه‌وره‌ی ئینسانه. شیعەر درۆزکراوه‌ی هه‌ستى خه‌زینه‌خستنه له‌م هه‌یوانه عه‌جایه‌به‌دا که ناوی مرۆفه. جانه‌وه‌ره‌کانى تر ته‌نیا شتى بچوک، خواردنى که‌م خه‌زینه‌ده‌که‌ن... گرفتى ئیوه‌ی ئاده‌مى گه‌نجینه‌ خستنه، هه‌موو شت خه‌زینه‌ ده‌که‌ن، کتیب، مۆزه‌خانه، باغچه، هه‌موو ده‌رکه‌وته‌ی توانای خه‌زینه‌کردنه له ئیوه‌ی نه‌خۆشدا، ئیوه‌ شیع‌ریش وه‌ک گه‌نجینه‌یه‌کى نه‌به‌دى بۆ خه‌زینه‌کردنى جوانى ته‌ماشاده‌که‌ن، وه‌ک چۆن چاکه بۆ پۆزى قیامه‌ت خه‌زینه‌ده‌که‌ن، وه‌ک چۆن بۆ جهه‌نمه‌م خراپه‌ کۆده‌که‌نه‌وه. به‌لام من بزانه‌م نه‌و گه‌نجینه‌ گه‌وره‌یه‌ی له‌ خه‌یالى ئیوه‌ی به‌نیاده‌مدا هه‌یه، نه‌ له‌ ئاسمانى خودا و نه‌ له‌ سروشتیشدا نییه... خوداش هه‌یچ کۆناکاته‌وه، گه‌ر خودا شتى کۆبک‌ردایه‌ته‌وه مرۆف هه‌رگیز نه‌ده‌م‌رد، ئیوه‌ جاوید ده‌بۆن، به‌لام به‌وه‌دا خودا هه‌یچ کۆناکاته‌وه مرۆف بوونه‌وه‌ریکى کاتى و پاگوزهره. مامى مامى ئه‌وه ته‌نیا مرۆفه نه‌و ده‌ردى گرتوه‌وه، ئیوه‌ هه‌ر کۆده‌که‌نه‌وه و کۆده‌که‌نه‌وه و کۆده‌که‌نه‌وه... به‌لام ئیمه‌ی مه‌له‌ک نازانین جوانى کۆبکه‌ینه‌وه، به‌لکو ته‌نیا له‌ ناویدا ده‌ژین... هه‌موو مه‌خلوقاتى خودا ده‌ژین، به‌س ئیوه، ئیوه‌ تاده‌مرن ده‌لێن، نه‌م‌رۆ نا سه‌بى ده‌ستده‌که‌ین به‌ ژيان. ته‌نیا مرۆف ده‌توانی‌ت شیع‌ر بژی، چونکه‌ مرۆف تاکه‌ مه‌خلوقیکه‌ که به‌ راستى ناتوانی‌ت بژی».

به‌لام ماردینیای ناسک، که ده‌نگیشى له‌ ده‌نگى مرۆفى ئه‌م سه‌ره‌مه‌ینه‌ ناحه‌زه‌ نه‌ده‌چوو. گووتى «نا مه‌ه‌دائیل... جگه‌ له‌وانه‌ش فریشته‌ بۆیه‌ نانوسیت، چونکه‌ شیع‌ر پتویستى به‌ ده‌رونیکی ناکۆک و پ‌ر گ‌ری و جه‌نگ هه‌یه. شیع‌ر شه‌پى ناوخۆی ده‌رونه. جه‌نگیکى گه‌وره‌یه

تېيدا پۇچ دابەش دەبىت بۇ سەر دوو بەرەي دوزمن... شىعر لە ئىشى شەيتان و فرىشتهيە پىگەو، بە تەنيا بە ئىمە نانوسرېت. من دالنيام نوسىنى شىعر پېويستى بە كۆمەكى شەيتان ھەيە، بى كۆمەكى شەيتان نوسىنى شىعر ئەستەم».

بولبوليار بېرىكرەو ھە كە خانمى ماردىنى ئىستاش ھەر شىعر دەنوسىت، چەند پۇژىك پىشتەر قەسىدەيەكى نوئى لە گۇفارىكى بەغداد دا دەرچوو بوو. لە خۆي پرسى ئى چۆن ماردىنى دەتوانىت ھەر بەردەوام بىت. بە سەرسامىيەو پرسى «بەلام خانمى ئىو، ماردىنياي ئازىز، مەبەستم خاتوو نەغەدە ماردىنيە كە ئىو فرىشتەي ئەوانن، ھىشتا دەنوسىت... دواي ترازانى ئىو ش ھەر دەنوسىت». ماردىنيا بە خەفەتەكەو گوتى «شىعرەكانى ئىستا ھەر فۆرمى شىعريان ھەيە. لە ناو شاعىردا شەيتانىك ھەيە كە ھەر دەيخاتە سەر وەسواسى نوسىن، دەلەيت بنوسە، بنوسە... بىئەوئى بۆي گىرنگ بىت پۇجى ئامادەيە يان نا... شەيتانىك ھەزەكات شاعىر بىيىنىت كە لە ئاسمانەو بەردەبىتەو و ھەك بالندەيەكى تىكشكاو دەكەوئىتە سەر زەوى... بەلام شىعر، شىعرى پاستەقىنە شەترەنجى شەيتان و فرىشتەيە. گەر يەكەك لەو دووانە پۇيشتن، شاعىر دەبىتە بالندەيەكى يەك بال، شەل، يەك چاو، يەك دەست».

ماردىنيا بە جۆرىكى وەھا ناسك وشەي شەترەنج يان شەيتان يان شەلى لە زار دەھاتەدەرى. دەيتوانى ھەر پياوئىكى دونيا بەو وشانە گىرۆدەبكات. ھەندىجار ھەموو جوانى مەوۇف لە شىوئى گوتنى وشەيەكدا كۆدەبىتەو، بەس جوانى ماردىنيا بە تايبەت لە ساتى گوتنى ئەو وشانەدا دەرەكەوت كە پىتى «ش» يان تىدايە، شىوئى جولاندنى لىو و دەرھاتنى دەنگ و نىگاكردىنى لەگەل ئەو وشانەدا جوانىيەكى تىدابوو لە سەروو خۆگرىي بوونەوئىكى لاواز و ھەناسەكېشى وەك مەوۇفەو بوو.

ئەو شەوێ کە بولبولیار گەپایەوێ بۆ مائێ، تەنیا یەک شت لە
خەیاڵیدا بوو، مەزۆف خاوەنی شتیکی گەورەییە کە هیچ بوونەوه‌ریکی تر
ناتوانیشت خاوەنی بێت، هیچ کەس نە لە سەر ئەرد و نە لە مەلەکووت...
شعیەر. لە ساتێکدا وەک بروسکە لیپیدات هەستیکرد کە شاعیر لە
فریشتە گرنگترە، مەه‌دائیل لە سەر هەقە، شعیەر گەنجینەی هەموو
جوانییەکانە، هەستیکرد ئەو بە هەڵە کار دەکات، دەبێت دیسانەوێ پابکات
و بچیت ئەو شاعیرە ی ناو خانمی ماردینی پژارکات، ئەو شاعیرە ی
کە پەییوەندییەکی بەم فریشتەییەوێ نییە، بیریکردووە کە پژارکردنی
شاعیرەکی ناو مەزۆفیش بە ئەندازە ی پژارکردنی فریشتەکی ناخی
گرنگە. وەک ترستیکی بێسنوور گرتبێتی، بە پەرۆشەوێ چووێوە سەر
ئەو شعیەرە نوێیە ی خانمی ماردینی بە ناوێشیانی «من بەیئ هەموو
ئەوانیدی». شعیەرێک بوو، لە وشە ی جوان دروستبوو، بەس وەک
جاران بیرۆکە ی قوولێ تێدانه‌بوو، چەندین جار شعیەرەکی لەسەر بۆ
ئەوسەر خوێندەوێ. هەستی بە ونبوونی شتیکی دەکرد کە نەیدەزانی
چییه، شعیەرێ خراپ هەمیشە شتیکی کەمە کە هیچ کەسێک نازانیشت
چییه، شعیەرێ باشیش، بە پێچەوانەوێ، لە پال هەموو شتیکی، ئەو
شەشی کەم نییە کە دیسان کەس نازانیشت چییه. تا بەیانی سەد
جار ئەو شعیەرە ی خوێندەوێ... هەر جارە و زیاتر هەستی بە ونبوونی
ئەو هێزە نەینییە دەکرد. وەک مەزۆفیک هەموو شتیکی تەواو بێت، هەتا
پۆحیشی تێدا بێت، بشجولێت، بەلام لە چاویدا ئەو بریسکە یە ونبیت
کە وادەکات تۆ هەستبکەیت زیندووێ.

دوای چەندەها سال، ئێستا دەگەپایەوێ بۆ سەر دیوانەکی بۆدلێر،
بۆ سەر گۆلە بەدەکانی ئەو، لەویدا لاپەڕەکانی هەڵدەدایەوێ و دەگەپا...
دەگەپا... تادووبارە ئەو شعیەرە ی دەدۆزییەوێ «پەترۆس». شعیەرەکی
دەخوێندەوێ... وەک تەزویەکی توند بە جەستەیدا بپروات، شتیکی نەینێ

پايدەتەكاند، ۋەك ئەۋەي گومان لە ھەقىقەتى خۆي بكات، تىنەگات چى ھىزىكى نەينى لە ناو ئەۋدا دەستبەكارە، دەۋەستا و سەرسامانە ئاۋرى لە دواۋە دەدايەۋە... لە ۋە پۆزەي كە يەكەمجار ماردىنى لە زانكو شىعرى خويندەۋە و ئەم ۋە ھا نىگايكرد، بىئەۋەي بزانىت، بىئەۋەي ھىچ شتىك لە خواستە تىبگات، ئەم قەسىدەيەي بۆ برد... پەترۆس... پەترۆسى شارل بۆدلىر... ۋەك ئەۋەي بزانىت كۆتايى ھەموو ئەم سەفەرە بە كوئ دەگات.

سەرلەنوئ دانىشت و دووبارە شىعرەكەي خويندەۋە و بە دەستى خۆي نوسىيەۋە و خستىيەۋە ناو نامەيەكەۋە و نايە گىرفانى چاكەتەكەيەۋە. ئەۋە دواھەمىن جار نايىت كە قەسىدەي پەترۆسى شارل بۆدلىر بۆ خانم دەنوسىتەۋە.

لە ۋە دە سالى رابوردودا، ئەۋا ماردىنى چەند جارىك خوازىتنيكەري بۆ ھات. بەلام بەۋەدا ھەمىشە لە ژىر زەبرى خولياي ئەۋ ماچەدا دەژيا... ماچىكى گەرە لە لىۋى مىردى جارانى خوشكەكەي، نەيدەتوانى شووبكات. لە ۋە دەسالىدا ھىچ شەۋىك نەبوۋە چاۋ لىك بنىت و بىرى لاي ئەۋ ماچە نەيىت. ھەندىك كەس ھەن خوليايەك دەيانكۆزىت، شتىك دەچىتە خەيالپانەۋە و نايەتەدەري، لە تەمەنى درىژى خۇمدا سەرنجەم داۋە ئافەرەت پتر ئەۋ جۆرە ھەست و خوليا كوشندانە داگىرياندەكات. زۆرجار كچىك دەبينىن شوناكات، خوازىتنيكەري دىن و دەپۆن و ئەۋ خەيالى لاي كەس نىيە... زۆرجار ئەۋ بىخەيالىيە، ھىندەش بىخەيالىيە نىيە... ئەۋ بىباكيە قايىمىيەكى ناموس و پاكيەكى حەنبەليانەي داۋىنى لە پشت نىيە، ۋەك جارىك خانمى مەلەكبىن گروتوبوى، لەۋانەيە ھۆكەي «عيفەت بىت، بەلام عيفەتتىكى شەيتانى». زاراۋەي عيفەتى شەيتانى بۆ

من شتیکی نوئی بوو، عیفت له کولتووری ئیمه‌دا هه‌میشه سیفه‌تی داوینپاک و له خواترسان بووه. به‌لام عیفته‌تی شه‌یتانی ... هه‌رگیز نه‌مه‌زانی عیفته‌تی شه‌یتانی هه‌یه؟ به‌لام که چیژۆکی نه‌وام به‌ ته‌واوی بیست، شتیکم له‌و مانایه‌ بۆ ئاشکرا‌بوو. عیفته‌تی نه‌وا و شوونه‌کردنی، هیچ شتیکی له‌ پشت نه‌بوو خولیا‌ی نه‌و ماچه‌ نه‌بیئت. دیاره‌ هه‌ر یه‌ک له‌ ئیمه‌ که‌ خه‌یا‌لمان هه‌ژاره‌ و شتیکی له‌ نه‌ینی پۆ‌سی مرۆف نازانین لی‌رده‌ا یه‌کسه‌ر ده‌لیین، نه‌ها که‌ خانم وا هه‌تنده‌ په‌ریشان بووه، که‌ ژیا‌نی له‌ سه‌ر وه‌ها شتیکی بچوک و بی‌مانا وه‌ستاوه، چی ده‌بوو بچه‌ته‌ به‌رده‌م دک‌تۆر و بل‌یئت: نه‌وه‌ حال و حیکایه‌تی منه‌، لی‌گه‌پێ جارێک به‌ کامی دل لی‌و بنه‌یمه‌ سه‌ر لی‌وت و دوا‌یی ته‌واو نه‌ تۆ با‌سیده‌که‌یت و نه‌ من. هه‌موو دل‌نیا‌بووین دک‌تۆر شو‌کاک، به‌ سه‌ر‌سامیه‌وه‌ سه‌‌یریده‌کرد و ده‌یگووت نه‌وا گه‌ر ده‌ردی تۆ به‌م ماچه‌ ده‌رمان ده‌بیئت، وه‌ره‌ عه‌زیزم، چه‌ند ده‌توانیت، چه‌ند ده‌ته‌ویئت، چه‌ند جار، له‌ چه‌ند کاتدا، له‌ سه‌ر یه‌ک یان به‌ جیا‌جیا، له‌ یه‌ک شو‌ین یان له‌ شو‌ینی جیا‌وا‌زدا، به‌‌وجۆره‌ی تۆ مه‌به‌ستته‌، من قه‌ینم نایه‌ت و خو‌شیشم لی‌دیئت. هه‌موو ده‌مانزانی دک‌تۆر گه‌رچی له‌‌خه‌سته‌خانه‌ لای دک‌تۆره‌کانی تر به‌تایبه‌ت لای دک‌تۆره‌ ژن و سیسته‌ره‌کان وه‌ک وشک و بی‌مه‌زه‌ دیاری‌بوو، به‌لام له‌ ژێر نه‌و تو‌یژه‌ غه‌مگین و تی‌کشکاوه‌وه‌ که‌ سا‌لانی‌ک بوو له‌ سه‌ر پوخساری بوو، له‌ ژێر نه‌و نی‌گا بی‌زاره‌وه‌ کو‌رپکی شاد هه‌بوو، کو‌رپکی پ‌ر له‌ ژیا‌ن، کراوه‌ و ناسک، که‌ گه‌ر دونه‌یا زو‌لمی لی‌ نه‌کردبا‌یه‌ و بکه‌وتایه‌ به‌رده‌ست هه‌ر خانمی‌کی تر، جیا له‌و نه‌غه‌ده‌ بی‌په‌حمه‌، ده‌یزانی چۆن بی‌پا‌ریزیت و نه‌یشکی‌نیت و پ‌یزی بگ‌رت. به‌لام نه‌واش له‌وه‌ غروردارتر بوو ئاسان کاری وه‌ها بکات، هه‌موو ده‌زانین مرۆف بوونه‌وه‌ری‌کی مه‌غروره‌، مه‌ه‌دائیل له‌وه‌دا له‌ سه‌ر هه‌ق بوو، من له‌و خاله‌دا ته‌واو قسه‌کانی ده‌سه‌لمه‌ینم، مرۆف ده‌کریت تی‌یگات که‌ نه‌م مه‌خلوقه‌ بچوکه‌ زۆر شتی

له چ سه‌رچاوه‌یه که وه وه‌رگرتووه، له‌وانه‌یه بزانی‌ن شه‌پانگیزی یاخود خه‌یال یان دینی له کوپوه هیناوه، به‌لام زۆر نه‌سته‌مه بزانی‌ن نه‌م غروره کوشنده و بیینه چیه له ناو نه‌م بوونه‌وه‌رده‌دا، نه‌وه‌ی له کوپوه هیناوه. م‌رؤف بوونه‌وه‌ریکه هه‌ندیجار به‌یه‌ک پسته که به پ‌وشنی له زاری ب‌یت‌ه‌ده‌ری ده‌ب‌یت‌ه بوونه‌وه‌ریکی به‌خته‌وه‌ر، به‌لام ناتوان‌یت نه‌و پسته‌یه بدرک‌یت‌یت. هه‌چ م‌رؤف‌یک نییه مه‌غرور و شک‌وبار نه‌ب‌یت، هه‌موو م‌رؤفه‌کانی دونیا شک‌وبارن، له‌خ‌وبایی‌ن، هه‌تا یه‌ک م‌رؤف‌یش نییه له سه‌ر نه‌م نه‌ستیره‌یه مه‌غرور نه‌ب‌یت، هه‌ند هه‌یه له‌و جیگایانه‌دا که هه‌ره‌شه‌ی مان و نه‌مان د‌یت‌ه پ‌یش‌ن، که‌م‌یک ده‌سته‌به‌رداری نه‌و غروره ده‌بین و ده‌یگ‌وپ‌ین ب‌و ملکه‌چی. به‌شی هه‌ره زۆری نه‌و غروره‌ش له‌وه‌وه نایه‌ت که م‌رؤف که‌رامه‌تی خ‌وی پ‌یده‌پار‌یز‌یت، به‌ل‌کو له‌وه‌وه د‌یت که خ‌وی و نه‌وانی تری پ‌ن و‌یرانه‌ده‌کات. نه‌واش به‌ک‌یک بوو له‌ ئ‌یمه، له‌ م‌رؤفه شک‌وبار نه‌وه‌ک شک‌وداره‌کان. غرور نه‌وه‌نده پ‌یگای پ‌یده‌دا هه‌ندیجار بج‌یت‌ه بیمارستان و اب‌کات وه‌ک نه‌وه‌ی به‌پ‌یکه‌وت د‌کت‌ور مسته‌فا شوکاکی بین‌ب‌یت، پ‌یکه‌وت، ر‌یکه‌وتی سه‌د ده‌ر سه‌د. نه‌وکات د‌کت‌ور شوکاکی هه‌ند‌یک پ‌وژ له‌ به‌ر زۆری ژماره‌ی بیماره‌کانی جه‌نگ که بیمارستانی سه‌ربازی نیوه‌شی نه‌ده‌ک‌یشان، هه‌ر له‌ بیمارستانی گشتی ده‌وام‌یده‌کرد و له‌گه‌ل لیژنه‌یه‌ک له‌ پ‌زیشکانی نه‌و‌یدا هاریکاری زامدارانی ده‌کرد. که به‌ره‌کانی جه‌نگ که‌رمبایه، نه‌وا ده‌یزانی د‌کت‌ور له‌ بیمارستانی گشتی ده‌ب‌یت و گه‌ر به‌روات ده‌ش‌یت بب‌ین‌یت. باوکی هه‌میشه به‌هانه‌ی یه‌که‌می بوو، به‌لام به‌رده‌وام هه‌ول‌ی ده‌دا ژماره‌ی نه‌و کچه د‌کت‌ور و سسته‌رانه‌ش که ده‌یان‌ناس‌یت زۆتر و زۆتریان ب‌کات، هه‌ر نه‌خ‌وش‌یک گه‌ر ناسی‌او‌یکی دووریش بایه له‌ خه‌سته‌خانه به‌خه‌وتایه چه‌ند جار‌یک سه‌ریده‌دا، ب‌یت‌ه‌وه‌ی هه‌چ که‌س ه‌وی نه‌ینی و پ‌استه‌قینه‌ی پشت نه‌و سه‌ردانانه‌ی بزانی‌ت. گه‌ر له‌ چه‌ندجاردا جار‌یک پ‌یکه‌وتی د‌کت‌وری

بکربایه، به‌خته‌ور بوو. به‌ده‌نگی‌کی پر شادی ده‌یگوت «وای دکتور، خوشحالم که ده‌تبینم... خوشحالم. وای چ ریگه‌وتیکه... وای». به‌لام غروری ریگای پینه‌ده‌دا زیاتر بروات. هر کاتیک دوی چاک و چوښیه‌کی له‌وجوره له دکتور جیاده‌بووه، غم‌تکی قورس دایده‌گرت، به‌درژیایی نه‌وکاته‌ی که دکتور شوکاکی ده‌بینی زیاد له هر جیگایه‌کی دی سه‌یری لیوی ده‌کرد، دکتور جگه له لیوی هم چاوی، هم قژی، هم پیستی جوان بوون، به‌لام نه‌وا بیمارانه عاشقی لیوی بوو. لیوی جوانترین جیگای دکتور بوو بۆ، شاه نه‌گر بۆی بکربایه همیشه له همو جیگایه‌کدا په‌لاماریده‌دا، په‌لاماری لیوی، نه‌و چتر می‌ردی خوشکه‌کی نییه... چتر می‌ردی نه‌و نییه، تا هست به‌نازاری ویزدان بکات، نیستا به‌س به‌شی نه‌و توانا و تاقه‌تی هیه غم بۆ خوی بخوات، نه‌وک بیر له‌و خوشکه‌ی بکاته‌وه که خودا له‌بری نه‌و خوشکه به‌د و خوپه‌رسته، ده‌ردی‌کی پی بیه‌خشیایه باشتر بوو. خوشکه‌کی چتر خوشکی نییه، چتر که‌سیان نایانه‌ویت بیبنن، باوکی به‌هویه به‌رده‌وام غم‌گینه... له دلی خویدا به‌رده‌وام به‌بزاریه ده‌یگوت «خوا هزار خوشکی وایاته‌وه بۆ خوی». دکتور شوکاک هندیچار سه‌یری له‌وده‌هات چۆن وا زوو زوو پڼگه‌وتی نه‌وا ده‌کات، به‌لام بۆ نا، نه‌ویش کچی دکتور جه‌لال ماردينیه، کچی نه‌وه... پڼگای ه‌رده‌که‌و‌یت له‌ی باوکی... نا هیچ پایوک نه‌ونده عاقل نییه خه‌یالی بۆ شتی وا بچیت. پایوان گه‌رچی مه‌غرورترین و درؤنترین بوونه‌وری گه‌ردونن، به‌لام له‌م مه‌سه‌له‌یدا به‌وجوره وریا نین، ده‌بیت بچیت به‌رده‌میان و پڼیانبلتیت «هیی گه‌مژه، خوشمده‌و‌یت، تڼاگه‌یت» به‌س نه‌وکاته تیده‌گن. پڼده‌چیت سیستمی غه‌ریزمان وا دروستبوو‌یت هر به‌دوی نیچیردا بگه‌رڼین، هر له‌خه‌یالی نه‌و‌داین که چیمان ده‌و‌یت، که‌مجار نه‌ومان له‌خه‌یال‌دایه که نیمه‌ش مه‌خلوقاتیکین ده‌خوریین، ده‌شیت

بەدەردى يەككىك بخۆين، دەشت خۆشمان نىچىرى كەسكىك بين.

پۇژىك دىكتۇر شوكان ئەو خەيالە گەژانە يە هات بە سەرىدا و
 بىرارىدا بزانىت ئاخۇ ئەو دەتوانىت خوشكەكەى بىينىت يان نا. دەبىت
 بلىم تەنيا پياوئىكى دىلساف و كالفامى وەك دىكتۇر شتى وای بەخەيالدا
 دىت، چونكە ئەوئەى مەلەكبىن نەبىت فرىشته نابىنىت، ئەو پاستىيەكە
 گەمژەش دەيزانىت، دواى ئەو ھەموو مەلەكبىنىك ناتوانىت ھەموو
 فرىشتەيەك بىينىت، كەمن ئەوانەى وەك بولبوليار يان دىكتۇر شوكان
 فرىشتەكەى ناخيان وەھا چاوتىژ و پۆشنىبن، بتوان چاوى مۇفە سادە
 و كوئىر و ھىچ نەبىنەكەى ناخيان وەلاو نىن و خۆيان بىنە سەردار.
 دىكتۇر، پۇژىك نەواى لە بەردەم دەرگای ژوورەكەى دىكتۇر جەلالدا بىنى
 و تىاكىرد بۇ كارىكى تايىبەتى سبەى لە ژوورى خۆى لە خەستەخانە
 بىينىت، گووتى كارىكى بچوكە، بەس چەند ساتىكى كورت دەبات،
 پرسىارىكى سادەيە كە دەشتى بۇ ئەو بىمانا بىت، بەس ئەم مەراقە
 لە دلىدا و دەبىت بېرسىت. ئەو ئەو دەرەتە گەورەيە بوو كە ئەو
 چاوپوانى دەکرد، ئەو ھەلەبوو كە دەبوو خۆى دروستىبكات، ئىستا
 رىكەوت و بەخت بە پوختى دەياننايە بەردەمى. دەبوو لەو دەرەتەدا
 ھەرچىيەكى كردو خۆى لە دەست ئەو مۇتەكە ترسناكە ئازادىكات.
 ئىدى دەبىت ئەو ماچە بكات و پزگارى بىت لە دەردى، دەپەوئىت بژى،
 شووبكات، بىر لە پاشەپۇژى خۆى بكاتەو.

بۇ پۇژى دواتر، موستەفا شوكان، لە فىاتە بچوك و پوشا و
 ناتەمىزەكەى خۇيدا ماردىنيای گەياندە بىمارستانى گشتى، ھەر كەس
 دىكتۇرى بدىايە لەگەل ئەم فرىشتەيەدا كە پالتۇيەكى پەشى لەبەركردبوو
 و بالەكانى لە پشتەو وەك چورى شىر سىپى بوون، سەبرى لىدەھات،
 چونكە شوكان لە بەردەم بالو بۇشناخى و بارىكى فرىشتەكەدا زۆر
 بچوك دەينواند، جگە لەو فرىشتەكە بە ناسكىيەكى وەھاو سەبرى

ده‌ووبه‌ری ده‌کرد، چاوی پۆشناییه‌کی وه‌ها تیزئی تێدابوو، هه‌رکەس سه‌رنجی ب‌دایه‌، ده‌یزانی شتیکی دوور و نه‌گیراوی تێدایه‌ له‌ ئێمه‌ ناچیت. که‌ گه‌یشته‌ ژووری دکتۆر، ماردینیا له‌ سه‌ر کورسییه‌کی بچوک له‌ که‌ناریکه‌وه‌ دانیششت. دیار بوو دلی به‌م شوێنه‌ ئاشنایه‌، به‌ هه‌زێکه‌وه‌ سه‌یری هه‌موو شته‌کانی ده‌کرد، هه‌زی که‌سیک دوا‌ی بیست ساڵ له‌ نا‌کاو بیه‌نه‌وه‌ جێگای مندالی خۆی. ماردینیا وه‌ها دیاریوو، وه‌ک جگه‌ له‌ سۆز و یاد و ئەفین، هه‌چ شتیکی تر کیشی نه‌کات، شتیکی له‌و پۆحه‌ شوپشگیره‌ تێدانه‌بوو که‌ له‌ خانمی ماردینیدا هه‌یه‌. که‌ نه‌وای خوشکی هاته‌ ژوورێ، پر به‌دڵ ئاره‌زووی بوو باوه‌شی پێدابکات. شوکا‌ک له‌ مه‌هدائیه‌وه‌ بیستبووی که‌ فریشته‌کان هه‌موو یاده‌وه‌ری خاوه‌نه‌که‌یان له‌گه‌ڵ خۆیاندا ده‌گیرن. به‌لام نه‌وا که‌میک شه‌ژاو و په‌شو‌کا‌و بوو، هه‌چ شتیکی نه‌بینی، هه‌ستی به‌بوونی هه‌چ فریشته‌یه‌ک له‌ ژووره‌که‌دا نه‌کرد. به‌ جۆریک په‌شو‌کا‌و بوو، نه‌یده‌زانی ده‌ست و قاچی چۆن دابنیت، ئیجگار جوان خۆی گۆرپیوو، هه‌موو کەس ده‌یزانی به‌ نه‌نداره‌ی نه‌غه‌ده‌ جوان نییه‌، به‌لام گه‌ر وازت له‌ به‌راورد به‌یتنایه‌، ئه‌ویش شو‌خیک بوو بو‌و خۆی. دیاریوو هه‌موو شتیکی به‌تایبه‌ت هه‌لب‌ژاردوه‌، ته‌نوره‌ ته‌سکه‌که‌ی، تیشی‌رتنه‌ ئه‌رخه‌وانیه‌که‌ی، په‌فته‌ په‌مه‌یه‌ ته‌نکه‌که‌ی ملی، سه‌عاته‌ سپیه‌ نازگه‌که‌ی، پێلاوه‌ سپیه‌کانی، سووراه‌ مه‌یله‌ و مۆره‌که‌ی، هه‌تا قژی‌شی و به‌تایبه‌ت بو‌و ئه‌و بۆنه‌یه‌، وه‌ها په‌نگیکی کایی لێدابوو، که‌سیک زووتر نه‌یدیایه‌ ده‌یگوت هه‌ر له‌ زگی دایکیه‌وه‌ به‌م په‌نگه‌وه‌ هاتۆته‌ دنیا. نه‌وا دوا‌ی که‌میک دانیشتن، وه‌ک ئه‌وه‌ی سه‌ری برینێکی کۆن هه‌لب‌داته‌وه‌ تا شتیکی نویی لێده‌ربه‌ینیت گوتی «ئاه دکتۆر، ئه‌و خوشکه‌ شیتەم، ئه‌و خوشکه‌ شیتەم چۆن توانی وابکات. ئیستاش من تێناگه‌م... ئیستاش تێناگه‌م، ئه‌وه‌ له‌و شتانه‌یه‌ چه‌ند ساڵ بێت و به‌روات، چه‌ند کات تێبه‌ریت

وهك ماردینیا دوو بالی لیبوویت، دوو بالی شه‌یتانی، وهك دکتور شوکاک دواتر به پیکه‌نینه‌وه ده‌یگووت. دکتور شوکاک چەند وهخت بوو نه‌و هه‌موو کچه جوان و خانمه عه‌یارانه‌ی له بیمارستان ده‌بینی و هه‌ستی بۆ که‌س نه‌ده‌جولا، ئیستا له ناکاو شه‌پۆلێکی توندی ئاره‌زوو ده‌بیرد، هه‌ستیده‌کرد هه‌وه‌سیکی به‌هینز به‌ره‌و نه‌م کچه کیشیده‌کات... هۆکه‌ی چی بوو؟ نه‌وه‌یه که خوشکی نه‌م فریشته بیده‌نگ و ناسکه‌یه که به دوو چاری گه‌شه‌وه سه‌پریانده‌کات؟ نه‌یده‌زانی.

نه‌وا بیئاگا له هه‌موو شتێک، بیئاگا له‌وه‌ی دکتور له چ حالێکدا‌یه، گووتی «نه‌غه‌ده‌ی خوشکم دلێ هه‌موومانێ شکاند، به‌تایبه‌ت به‌و شوو‌کردنه‌ی... به‌و شوو‌کردنه‌ی دواجاری، ئیستاش به‌وه‌ی مندا‌له کویره به‌سته‌زمانه‌که‌ی به‌وجۆره‌ فرێداوه، جاریکی تر دلێ باوکمی شکانده‌وه، ئیمه‌ ویستمان خۆمان به‌ختیبه‌که‌ین، به‌لام ره‌شمارای می‌ردی نه‌یه‌شت. پێشتر هه‌یج که‌س له بنه‌ماله‌ی ماردینی کاری وای نه‌کردوه، من ده‌زانم که پێشتر که‌س وای نه‌کردوه. نه‌وه‌ی ژنیکی شاعیر و جوانه‌ هه‌قی نه‌وه‌ی ناداتی، به‌وجۆره‌ پێ به‌ سه‌ر دلێ خه‌لکدا بنیت... نا... هه‌قی نه‌وه‌ی ناداتی».

دکتور نه‌یده‌زانی بلێت چی، ئیستا دلنیا‌بوو نه‌وا فریشته‌که‌ی خوشکی نابینیت. به‌س دکتور پرسیارێکی له خه‌یاڵ بوو ده‌بیت بی‌کات. توژیک وه‌ستا و گووتی «نه‌وا خان، من تۆم بۆ یه‌ک پرسیار بانگ‌کرد. یه‌ک پرسیار، تۆ باوه‌رت به‌ بوونی فریشته هه‌یه؟». نه‌وا به‌رده‌وام سه‌یری لیوی دکتوری ده‌کرد، ئیستا لیوی له هه‌ر کات جوانتر بوو لای. نه‌وا پرسیاره‌که‌ی وه‌ک جوړیک له لاقرتی و گالته‌پیکردن حیساب‌کرد، به‌لام بێشه‌وه‌ی زویر بیت یان توپه‌بیت، شوینی جانتا‌که‌ی گۆپی و گووتی «بیرم لێ نه‌کردۆته‌وه... هه‌بن یان نه‌بن به‌ده‌ردی چی ده‌خۆن؟ فریشته‌ش وه‌ک شه‌یتان وه‌هان، هه‌ر کات تۆ به‌توویت به‌ هاناته‌وه‌ نایه‌ن.

من له ژياندا داواى كۆمهكم له شەيتانىش كړدېت نەيداوه پېم. هەموو فرىشتهى دونيا دەنگىك حەبى سەرئىشه ناھىتن كە تۆ دەيدەيتە نەخۆشېك». دكتور لەو كاتەدا لە پشت مېزەكەى خۆيەوه هەستا، نەوا بېدەنگ تەماشايەكرد... شوكاك وەك باسى بابەتېكى سادە و پۆزانە بكات گووتى «مروڤ دوو جۆرن، هەندىكيان مەلەكبىن، كە ئەوه كەمايەتيەكى زۆر كەمن، هەندىكيان مەلەكبىن نىن كە ئەوه زۆرىنەى دونيان، ويستم بزەنم تۆ لە كاميانيت». پرسىارىك بوو دەويست لە پىگايەوه لەو دوودلئى و پاراپيە كتوپرەى خۆى دەرچيت. نەوا بۆ فرسەتېكى وادەگەرپا تا شتېكى مانادار بليت. «هەلبەت من مەلەكبىنم، دكتور... مەلەكبىنم... بۆ نا... ئەوه نىيە تۆ دەبينم». هەموو ئەو شتەى بە دەنگىكى وەها عەيارانە گووت دكتورى بەستەزمانى پاچلەكاند. دكتور ويستى شتېك بلي، بەلام نەوا دلناتر لە هەر كاتېكى تر گووتى «هېچ مەلئ، دكتور... هېچ مەلئ... من نەغەدە نىم، من لەو خوشكە بيشەرمەم ناچم، وابزانم چونكە شاعىرم ئىترەقى هەموو جۆرە كارېكى خراپم هەيە. ليت تېك نەچيت، من هەميشە تۆم وەك فرىشته بىنيوه. دەتوانم ماچىشت بكەم گەر بتهويت». دوا پرستەى وەها خيرا، سەير، هېمن گووت، دكتور تىگەيشت هېچ هەستىكى گالتهكردنى لە پشت نىيە.

بېئەوهى هېچ بليت، بېئەوهى بزەنيت چۆن، لە ناكاو هەستى بە ليوانى نەوا ماردىنى كرد لە سەر ليوى خۆى. ليوىكى تىنو و گەرم و تەپ، شتەكان وەها خيرا و سەيربوون، نەيدەزانى ئەم ليوى بۆ نەوا بردو و ياخود ئەو، بەس دلنابوو ماچىكى گەرم و دريژ بوو، بۆنى ژنانەى ئەو وەها پاكيش و خۆش بوو، واىكرد لەزەتېكى زۆر بەريت، ماوەيەك وەك شيت دەمى نايە نيو دەمى و بە هەموو قوولئى زمانى لە نيوزاريدا جولاند، گەر كەسېك بىديبانايە، نەيدەزانى تاسەى كاميان بەهيزترە، نايە

ئەم لە ئەوا زیاتر پتووی نووساوه، یان ئەوا زیاتر بە‌مه‌وه نووساوه. چەندین ساڵ بوو ئەوه یە‌که‌مین ماچی بوو، لە دوا‌ی ئە‌غه‌ده‌وه ژنی دیکه‌ی نه‌بینبوو، لە به‌ر‌ئ‌ه‌وه ئاره‌زوویه‌کی شار‌دراوه و قوول و ئاماده و توندی تێ‌دابوو، به‌ جو‌ری‌ک بوونی ماردین‌یای فره‌ام‌وش‌کرد. دکتۆر وه‌ک هۆشی بێ‌ته‌وه به‌ر خۆ‌ی، یه‌که‌مجار لێ‌وی خۆ‌ی جیا‌کر‌ده‌وه، به‌لام به‌ر له‌وه‌ی ته‌واو چا‌وی‌یکاته‌وه و مه‌ستی ئە‌و ماچه به‌ری‌بدات، بینی ئە‌وا له‌ ژو‌ره‌که ده‌پواته‌ ده‌ر... وه‌ک با بی‌یات، ده‌پوات و جگه له‌ بۆ‌عه‌تری‌کی ژنانه‌ هیچ جێ‌نا‌هێ‌لێ‌ت.

ئە‌وا به‌ درێ‌ژایی پێ‌گا، له‌وانه‌یه به‌ درێ‌ژایی ژیا‌نیشی، تامی سه‌یر و سێ‌جرا‌وی ئە‌و ماچه له‌ سه‌ر لێ‌وی بوو، لێ‌وی‌کی نێ‌رینه‌ی گوشتن و نه‌رم، نه‌رم وه‌ک پۆ‌چی دکتۆر شو‌کا‌ک خۆ‌ی.

ماردین‌یا له‌ بینینی هه‌موو ئە‌و دیمه‌نه سه‌رسام بوو. چە‌ند وه‌خت بوو با‌وه‌ری به‌و قسا‌نه‌ی میرا‌ئیل نه‌ده‌کرد، که فره‌شته‌کان کار‌تی‌کیان به‌ م‌رۆ‌فه‌وه نه‌ماوه، دی‌وار‌ی‌کی نه‌ستو‌ور له‌ یه‌کیان جیا‌ده‌کاته‌وه، به‌لام ئێ‌ستا له‌ به‌رده‌م بینینی ئە‌و ماچه‌دا تێ‌ده‌گه‌یشت توانای ئە‌و له‌ سه‌ر تێ‌گه‌یشتنی م‌رۆ‌ف بێ‌ته‌ندازه‌ بچو‌که. له‌ نا‌کا‌و هه‌ستیده‌کرد شتی‌کی نامۆ و نوێ و ترسناک له‌ خۆ‌یدا ده‌دۆ‌ژێ‌ته‌وه... خواستی‌کی قوول بۆ‌ خۆ‌ وێ‌ران‌کردن.

له‌ پێ‌گای گه‌پانه‌وه‌دا، دکتۆر شو‌کا‌ک هه‌ستی به‌و بێ‌ده‌نگیه قوول‌ه‌ی ماردین‌یا کرد، هه‌ستی‌کرد ئە‌و ماچه شتی‌کی له‌ نێ‌وان ته‌وا‌ندا تێ‌کش‌ک‌اند. به‌وه‌دا فره‌شته‌کان نازانن د‌رۆ‌ب‌که‌ن... هه‌موو ئە‌و غه‌مه به‌ جو‌ری‌کی ترسناک له‌ چا‌ویدا دیا‌ربوو. له‌ پاس‌تی‌دا غه‌می ماردین‌یا نه‌ هۆ‌که‌ی ئە‌وه بوو دکتۆر نه‌وا‌ی ما‌چ‌کر‌دوه، نه‌ ئیره‌یی بوو، نه‌ کینه، به‌ل‌کو دۆ‌ژینه‌وه‌ی دو‌وری خۆ‌ی بوو له‌ ئینسان. له‌ سات‌ی‌که‌دا هه‌ستی‌کرد ئە‌و سه‌ر به‌و د‌و‌نیا‌یه نیه‌ به‌ م‌رۆ‌فه‌کان تێ‌یدا ده‌توانن ماچی وه‌ها گه‌رم

بکن... هستیکردنم تنها نه خوشی که... فرشته‌یه کی نه خوشه که به زور ده‌یه ویت پوئیکی تر یاریکات، وهک مه‌هائیلی فرشته، که ئه‌ویش فرشته‌یه کی نه خوشه و نایه‌ویت له جیهانی ئاده‌میزاده‌کان دور بکه‌ویت‌وه. هستیکردنم و ماچه توند به‌ره و دنیای مرفه‌کان کیشیکردۆته‌وه، به‌لام توندیش به‌رنه و راستیه که وتوو که ئه‌م وهک فرشته ناتوانیت عاشق بیت، ناتوانیت ماجبکات، ناتوانیت له‌شی بنیت به‌ر ده‌ست که سیک... هه‌موو نه‌وانه تنیا له توانای مرفدا هه‌ن. عاشقبوون، بریتیه له خۆدزینه‌وه له خوشه‌ویستی هه‌موو مرفه‌کانی تر، له پیناوی یه‌ک که سدا. ئه‌و فرشته‌یه... نه‌خلاق فرشته‌کان، وهک نه‌خلاق مرف نییه. ده‌یزانی که عاتیفه‌یه کی گه‌وره‌ی هیه، ده‌یزانی دل‌ی پر له نه‌فین، به‌لام تنیا مرف ده‌توانیت ئه‌و عاتیفه‌یه ئاراسته‌بکات، نه‌وهک ئه‌م... ئه‌م ده‌یتوانی دکتور شوکاکی خوشبویت، به‌لام له قوولاییدا بولبولیاریشی هه‌مان شیوه خوشده‌ویت، مه‌هائیلی فرشته‌شی خوشده‌ویت، ناتوانیت جیاوازیبکات له نیوان ئه‌م خوشه‌ویستیاندا، ئه‌وه ده‌ردی هه‌ره گه‌وره‌یه‌تی. ئه‌م به‌هه‌مان هیز هه‌موو ئه‌و شتانه‌ی نزیکی خۆی خوشده‌ویت و ده‌یه‌ویت بۆ نه‌وان لیره بیت... فرشته‌کان تنیا به‌و جۆره ده‌توانن عاشق بن... له یه‌ککاتدا له ناو زنجیره‌یه‌ک عه‌شقی گه‌وره‌دا بن، زنجیره‌یه‌کی ناکۆتا و درێژ و هه‌تا هه‌تایی... بۆ یه‌ک عه‌شق دروست نه‌بوون. ئیستا دل‌نیابوو نه‌خوشه، دل‌نیابوو نه‌فره‌ت لیکراوه، دل‌نیابوو نیوه‌ی هیشتا مرفه و نیوه‌ی بوونه‌وه‌ریکی نادیار و نه‌ناسراوه که ناوی فرشته‌یه... فرشته چییه؟ نه‌یده‌زانی... له یه‌ک شت دل‌نیابوو، له یه‌ک شت، ئه‌ویش نه‌وه‌یه که زور نه‌خوشه.

جههه نه م ئه و جیگایه یه که مردنی تیدا نییه

نازانم چهندی دیکه له ئوتیل مامهوه، ده مزانی پۆژ دواى پۆژ تووشى ئیفلجیوونى زۆرتى ههست و بیرکردنه وه ده بم، نه مده زانى کات و سال که یه، ورده ورده هه موو جوړه کانى حیسابکردم له یاده چووه وه، توانام له سه ر گۆکردنه وه و لیكدان له ده سته دا، هه ستم به دريژی و کورتى زه من له نزمترین ئاستدا بوو. به رده وام له و بازنه ترسناکى بیخه وى، بیخه وى، وه خه به ره یئانه وه ی ده سته کرد، زیندویتی بیخه وى، گێپانه وه بۆ ژوورى ئه شکه نه جا ده ژيام. نه مده زانى بیخه وى کانم چه نه وخت ده بن، ئه و کاتانه ی به ئاگاده هاته مه وه و له ژیر فشارى زووى ئاو و ده نگ و ئه شکه نه جا به خه به ر پایانه گرتم، میشکم جگه له قورسایى ته میکی په ش هیچی دیکه ی له سه ر نه بوو. ئیستا زوو زوو ده یانبردم بۆ «بوژانده وه»... ناتوانم بزاتم چه نه زوو ده یانبردم، به لام ده زاتم له به شى بوژانده وه ده خه وتم، نام ده خوارد، ده رمانى به هیزکه رم وه رده گرت، هینه ده ش هه ستیانده کرد هه ریمى مردنم به زانده وه، بى وه ستان ده یانگێپامه وه بۆ ژیر ئه شکه نه جا. ده سته یكى شاره زا و نادیار به رنامه ی ئه شکه نه جا منى دا پشته بوو... له به شى بوژانده وه دکتوره کان تکیانده کرد که چى نه یینیم هه یه بیدرکینم، چونکه له شم به ره و لاوازییه کی ناوه کی سه یر ده پوات، ئورگانه کانم چیت به رگه ی ئه وه ناگرن و له ساتیکدا یه کیکیان ده وه سته ی و ئیت به ناخریته وه کار. من ئاگاداربووم بپیرارى چیمداوه. من مردنم هه لباردبوو و ته واو، مردن پێگا و ئاپاسته ی من بوو. له پاستیدا هه یچ ئاره زوویه کم نه بوو بۆ ژیان، ئه و ئاره زووه دیرینه ی مردن که له میژیوو له گه لمد بوو گه یشته بووه

تروپكى خۇي. شتىكى گرنگ لە جيهاندا نە مابوو ھەولبەدەم بيبينم،
 تەنيا يەك ئاواتم ھەبوو، يەك ئاوات و ھىچى دى. بەلام ئىستا ھەموو
 شت ئەستەم دەينواند... ئازارم لەو ھەزۆرتەر بوو بىتوانم لە سەر كەس
 بوەستم. ئەو ھىچى كە زىندوو بووم بىرارى لەشم بوو، نەو ھەك بىرارى ھەقلم.
 راستىيەكەى ئوتىل خۇي جۆرېك بوو لە ژوورى لە سىدارەدانى مۆدىرن،
 بەلام دلنابووم كەسېك ھەيە نايەوئەت بىرم. نەو ھەك لەبەر ئەو ھى
 پۆرېك بۆ خەباتى پابوردووم لە حىزىدا دادەنئەن، بەلكو چۆن مندالېك
 ھەزناكات بوكەشوشەكەى زوو بشكېت، جەلادىش لە قوولايىدا ھەزناكات
 قورىانييەكەى زوو بىرئەت. بەپېي ئەزموونى خۆم لە ئاسايش دەمزانى،
 خۆشى جەلاد لەو ھەدا نىيە نىچىرى زوو بىرئەت، بەپېچەوانەو ھەنەرى
 لەو ھەدايە ئاواتى ئەو قورىانييە بۆ مردن تىرنەكات... ھەنەرى ئەشكەنجە
 لەو ھەدايە زىاد لە جارېك بىتكوئەت بىئەو ھى مردىت. مردن جۆرېكە
 لە ھەلئەتەى زىرەكانەى نىچىر، زۆرجار سەرنەجەم داو ھەك جەلادەكان
 بە راستى غەم لە قورىانييەكانىان دەخۆن، چۆنكە مردن گەورەترىن
 پاكردنېكە دىلېك بىتوانئەت پېچەستەت، ھەلئەتە بۆ ھەرىمېك ئىدى ھىچ
 كەس دەستى پېچەدانەكات، مەن بە دىزىزايى ئەم ژيانە مەلەونەم جەلادەم
 بىنيو ھەك بە راستى وىستوويانە تا ئەو ھەرىمەش دواى نىچىرەكانىان
 بىكەون، بەلام نا... ھەرىمى مردن عاسىترىن و ئەستەمترىن جىگايەكە
 كەسېك بىتوانئەت لە ژۆر ئەشكەنجەدا بۆي ھەلئەتەت. كئ لە پشت ئەم
 پەفتارە تاييەتەو ھەك لەگەل مندا نەمدەزانى، كئ بوو دەيوست زىاد لە
 جارېك بىرم و ھەمىشەش زىندوو بىم؟ كە خەيالەم دەھاتەو سەر خۇي،
 بىرم بۆ لىفىتانت دەچوو، بىرم بۆ خانىمى نەغەدە ماردىنى دەچوو، بىرم
 بۆ خودى سەرۆك دەچوو، بىرم بۆ ھەقالاتى تىرى حىزب دەچوو، بەلام
 نەمدەزانى كامىان فەرمانىداو ھەك قىامەت ئازارم بەدەن، لەوئە تىگەيشتم
 كە ناھىلەن بىرم، تىگەيشتم كە جەھەنەم ئەو جىگايەكە كە مردنى تىدا

نییه ... به‌لام هه‌ستهمه‌کرد ئه‌وه‌ی به‌رام‌به‌ر من ده‌یکه‌ن به‌دتره‌ له‌وه‌ی به‌رام‌به‌ر هه‌ر دیلیکی تر کراره‌، ئه‌وانی دی ده‌هاتن، دوا‌ی هه‌فته‌یه‌ک دانیان به‌ گونا‌هه‌کانی خۆیاندا ده‌نا و ده‌پۆشتن، یاخود هه‌فته‌یه‌کی دی زیاتر ده‌مانه‌وه و ده‌مردن و کۆتاییان به‌ هه‌موو شتێک ده‌هێنا. به‌س من ئه‌م بازنه‌ کوشنده‌یه‌ی ئازار کۆتایی نه‌ده‌هات، وه‌ک ئه‌وه‌ بوو هه‌موو پۆژیک ده‌جار هه‌لتواسن و بتخنکێتن و به‌مریت و زیندوو‌بیته‌وه. ده‌مزان‌ی ئه‌وه‌ی فه‌رمانی‌داوه‌ من نه‌کوژن کینه‌یه‌کی گه‌وره‌ی له‌ دڵه‌ به‌رام‌به‌رم ... من به‌رده‌وام به‌ دکتۆره‌کانم ده‌گووت که ده‌مه‌وێت به‌رم، به‌لام سوودی نه‌بوو. هه‌موو جار به‌ کۆمه‌لیک ده‌رزێ، خواردنی ئاویی که له‌ پێگای ده‌ماره‌وه‌ ده‌یاندایه‌ له‌شم هۆشیان ده‌به‌خشیه‌وه‌ پێم و تینیان ده‌دایه‌وه‌ به‌ جه‌ستم تا به‌رگه‌ی سوپێکی تری ئه‌شکه‌نجه‌ی گه‌وره‌ بگرم. هه‌میشه‌ هه‌ستیکم هه‌بوو چاوانم ده‌ته‌قێن، له‌ هه‌ر شت زیاتر له‌وه‌ده‌ترسام نه‌مرم و کوپیریم، هه‌ر دم له‌ قوناغێکی بیخه‌وی و ئه‌شکه‌نجه‌دا تارمایی لێلییه‌کی ترسناک به‌ سه‌ر چاومدا ده‌هات. هه‌ندیک پۆژ هه‌بوو هیچم نه‌ده‌بینی، به‌لام نه‌مه‌زانی ئه‌و نه‌بینینه‌م په‌یوه‌ندی به‌ کۆژاندنه‌وه‌ی هوشیاریمه‌وه‌ هه‌یه‌ یاخود په‌یوه‌ندی به‌ کوپربوونه‌وه‌ هه‌یه‌. من له‌ ئوتیلدا له‌یه‌ک شت تیگه‌یشتم که به‌ درێژایی ژیانم گومانم به‌رام‌به‌ری هه‌بووه‌. به‌ درێژایی ژیانم له‌و باوه‌ڕه‌دا بووم، مرقوف به‌م پێکهاته‌ مادییه‌ی خۆیه‌وه‌ ناتوانی‌ت به‌رگه‌ی دۆزه‌خ بگریت، له‌و باوه‌ڕه‌دابووم له‌و دنیا خودا به‌ جۆریک له‌ جۆره‌کان پێکهاته‌ی له‌شمان ده‌گوریت، به‌ جۆره‌ مه‌تریالیک چه‌ورمان ده‌کات تا هه‌م به‌رگه‌ی سووتان بگرین و هه‌م ئازارمان هه‌بێت. به‌لام له‌ ئوتیلدا گه‌یشتمه‌ ئه‌و به‌پوایه‌ی، له‌شی مرقوف بێ هیچ زیاد و که‌میک وا دروستبووه‌ به‌رگه‌ی دۆزه‌خ بگریت. هه‌ر کات به‌راوردی دۆزه‌خ و ئوتیل به‌یه‌ک ده‌کرد، ده‌مبینی بیرۆکه‌ی دۆزه‌خ هه‌شتا له‌ بیرۆکه‌ی ئه‌م ئوتیله‌ مه‌لعونه‌ به‌رچه‌مانه‌تره‌ ... هه‌ر له‌وێشدا ئه‌و بیرۆکه‌یه‌م بۆ

ئەبەد لە خەیاڵی خۆمدا سەپپەوێه که دۆزەخ هەبێت. ئەستەمە خودا
 بێرەحمییەکی وەها دەرەق بە ئادەمیزادێکی بێچارە و لاواز و هیچ لە
 باردا نەبوو بکات، تەواوی چیرۆکەکە تەنیا بۆ ترساندنی ئێمە، نەوێک
 بۆ پراکتیکی راستەقینە. لەو ماوەیدا دەمزانێ بەردەوام خەڵکانێک لە
 ئوتیل دەمرن، هەموومان بە جۆریک تێکشکا بووین کە سەمان فریای ئەو
 نەدەکەوتین لەوی تەنیشتمان بپرسین، چ کارە و چ حالە و لە سەرچی
 دەمریت. من لەو ماوەیدا دووجار تووشی خۆینەربوونی توندی لووت
 هاتم کە هەر لەویدا دەمۆدەست چارەیانکردم... نەخۆشەکانی تر کەسیان
 چارە نەدەکران، هەندیکیان لە سەرەتاوە لێدەگەران بمرن. هەندیکیان
 دەیانویست دان بە شتێکدا بنێن و ئازادبن بەلام کەس نامادەنەبوو، قسە
 و دانپاننانیان وەرگیرێت. هەستەمە کرد هەندێ کەس دەیاننێتن تا لە
 پێی بێخەویی و مەراقەوێه بیانکوژن. کە نێچیر زۆربوو جەلاد وەزەدەبێت،
 دەیه‌وێت هەندیکیان فریادت و لە ناویاندا گۆلبرێری بکات. لە یادە
 یەکیک لە گەنجەکان کە بە پێکەوت لە تەنیشتمەنەوێه وەستابوو،
 گووتی «کوشتنی مەرۆف بە خواردنی زۆر و مەراق و بێخەوی، شتێکی
 سەیر نییه. ولاتەکە خۆی هەمووی لە دەرەوێه بەو حالەدا دەپوات». هەستەمە
 کرد ئەو گەنجە لەو پووەوێه لە سەر هەقە، بەلام ئەوێه لە
 ئوتیلدا پوویدەدا پاکێشانی دۆخە سادە و ئاساییەکی زۆرانی دەرەوێه بوو
 تا ئەو پەپێ، کشاندنی بوو بە جۆریکی سەرپەپانە. گەنجەکە هێشتا
 پۆژی یەکەمی بوو، هێشتا سەرحال و بە هۆش بوو «دواتریش هەر لە
 نزیکی من و لە بەرچاوی خۆمەوێه مرد»، گووتی «تۆ نازانیت ولاتەکە
 لە دەرەوێه هەمووی یان تووشی نەخۆشی خەو یان بێخەویی بوو...
 چارەنوسی خەڵکانێک لە دەرەوێه، جیاوازییەکی زۆری لەگەڵ چارەنوسی
 ئێمەدا نییه». بەلام من بە جۆریک ماندوو بووم توانای بێرکردنەوێه لە
 هیچ تیز و بۆچوونێک نەمابوو، مەرۆف لەو ساتەدا کە واز لەوێه دەهێنێت

بزانيٽ چى پاسته و چى ههله، ئىدى مردوه. منيش باكم بهوه نه مابوو
بزائم چى پاسته و چى ههله... نهوانه پرسىارى كه سانىك بوون كه
سه ر به دونيان، به لام من... من چيتر سه ر به دونيا نه بووم و پيمنا بووه
سه ر خاكي مردن.

داوى ده يانجار مردن و زيندوو بوونه وه. ئيتر پهنگى پيست و تواناي
بينين و توني دهنگم ته واو گورايوون، چى بهز و چه وييهك ههيه كه
له سالانى خوشى و پشووى سه ر كورسى دهزگا كۆمكرد بوونه وه، حيزب
هه مووى له ژيتر نه شكه نه ده وه رگرتوه، گه ر سه ره كه چهل و گوچكه
شۆره كانم نه بايه، گه ر چاوانم وه ها ده ر نه پۆقينايه، گه ر پيستم به
كارى گه رى نه وه موو ناوه ساردهى به رده وام وهك تافكه به سه رمدا
ده هاته خوارى ته نك و نازك نه بايه، فيگه رى لاوازي خۆم به دل
ده بوو، به لام به وه دهنگه نوسا وه وه، به وه ده ماره گرژانه وه، به وه چاوه
جان وه ر ئاسا يانه وه، له بوونه وه رى دروستكراوى نيو فيلمىكى ترسناك
ده چووم... هيدى هيدى ياده وه ريشم ئيفليج ده بوو، له قوناغى كدا وام
ليها ته نه مده زانى داواى چيم ليده كهن، نه مده زانى له كويم، جگه له
هۆشيكى زه حمه تكيش كه سهنگى هه لئه گيراوى ژيان له سه رى نيشتبوو،
جوړه ده ركردنىكى ديم نه مابوو. جگه له وهى ده مزانى له ته مىكى
گه وره دام ناوى بوونه، له نه شكه نه يهكى دريژدام ناوى ژيانه، هه ستم
به هيجى تر نه ده كرد. بۆشاييهكى قورسم پاده كيشا كه نه مده زانى له
نيو نه بۆشاييه دا چى ههيه و چى هه بووه. ژور له وه ده ترسام ته واو
ئيفليج بيم. كه هه نديچار هۆشم تيده گه رپايه وه، له وه ده ترسام دواچار
بمخه نه سه ر عه ر به بانه يهك و بمبه نه وه بۆ مالى و سه رۆك يان جيگره كه ي
بيټن و كه ناله كانى ته له فزيون كۆبكه نه وه و بليټن، فلانه به رپرس نه مپۆ
سه ردانىكى تايبه تى ليو ا جهنگيزى كرد، كه ئيستا به هوى نه خوشييه وه
له بارودوخىكى ته ندروستى دژواردايه. برپارمدا بوو گه ر زيندوو بيم و كارى

وام له گه‌ل بکه‌ن، به چه‌شنیک وه‌لامیان بده‌مه‌وه له باوه‌پیاندا نه‌بیئت. به‌لام ده‌شمزانی ئه‌وه هه‌مووی خه‌یاڵاته، ده‌رچوونم لی‌ره ئه‌سته‌مه، له دل‌یشه‌وه ده‌مویست لی‌ره‌دا هه‌موو شت‌یک کۆتایی بیئت. ده‌مویست لی‌ره‌دا بمرم و له‌م ده‌روازه‌یه‌وه بۆ هه‌تا‌هه‌تایه بی‌یۆم بۆ چه‌هه‌نم.

شه‌ویکیان دوا‌ی ئه‌وه‌ی ته‌واو بی‌هۆش بووم، بر‌دی‌انم بۆ جی‌گایه‌کی دی‌که. بۆ ژوور‌یکی تر له بور‌جدا. که له پ‌ی‌خه‌فی‌کی گه‌رمدا چاوم‌کرده‌وه، چاوم به‌ پ‌ری‌زیک په‌نجه‌ره‌ی پۆشن و به‌رز و گه‌وره که‌وت، دل‌نیا‌بووم له نه‌هۆمی‌کی ژۆر به‌رزی بور‌جدا گیر‌ساومه‌ته‌وه. ژووره‌که نا‌شکرا رووت و بی‌ته‌ساس بوو، جگه له پا‌خه‌ر و پ‌ی‌خه‌فه کۆن‌یک که له‌گه‌ل شکۆی ئه‌م شو‌ینه به‌رز و ئاسمان‌شک‌ینه‌دا نه‌ده‌گون‌جان ه‌ی‌چی دی ت‌یدا‌نه‌بوو، گه‌رچی ژووره‌که له نی‌و چینه به‌رزه‌کانی تازه‌ترین بینای و‌لات‌دا بوو، به‌لام دی‌واره‌کانی له نا‌وه‌وه وه‌ک مال‌یکی گ‌ل‌ی کۆن سوا‌غ‌درا‌بوون. که چاوم‌کرده‌وه بۆنی گون‌دی‌کی کۆن، بۆنی پس‌ما‌مان چو‌و به سه‌رم‌دا، هه‌لبه‌ت ئه‌و په‌نجه‌ره گه‌ورانه له‌گه‌ل ئه‌و ژووره‌دا نه‌ده‌گون‌جا، به‌لام ژووره‌که وه‌ک بن‌که کۆنه‌کانی پ‌ی‌شمه‌رگه پ‌ی‌ک‌خرا‌بو‌وه... شو‌ینی‌کی تایبه‌تی بوو که هه‌ند‌ی‌جار به‌ر‌پ‌رسه گه‌وره‌کان‌مان، کات‌یک ئاره‌زو‌و و هه‌ز به‌ره‌و زه‌مانی کۆن هه‌لی‌ده‌گرتن، بی‌ری سا‌لانی شو‌رش و بۆنی گون‌ده‌کان هه‌لی‌ده‌گرتن، ده‌هاتن و له سا‌لۆنی‌کی ده‌ره‌وه‌دا، قات و چاکه‌ت و پانتۆله تازه‌کانیان داده‌نا، چاویل‌که‌کانیان داده‌نا، جز‌دانه‌کانی گیر‌فانیان داده‌نا، له‌و پ‌ی‌شه‌و‌له گه‌وره‌یه‌دا جلی زه‌مانی پ‌ی‌شمه‌رگایه‌تیان له به‌رده‌کرد، وه‌ک جاران پشت‌ینی ده‌قه‌فی‌ان ده‌به‌ست، جامانه‌ی چ‌ل‌کنیان له ملیان ده‌ن‌ال‌اند، شه‌روا‌لی نه‌سه‌پ‌یدار، پ‌ی‌ل‌ل‌وی با‌ته، ک‌ل‌اشین‌کۆفی ژه‌نگ‌دار، چه‌قۆی ک‌وول، گۆره‌ویی کون... هه‌موو شت‌یک که بۆنی پا‌بور‌دو‌وی لی‌بی‌ئت، ئه‌وانه‌یان ده‌پۆشی و له‌و ژووره‌دا بۆ ئ‌ی‌ست‌یک داده‌نی‌شتن... له‌و‌ی وه‌ک جاران چایان ده‌خواره‌وه، سا‌وه‌ر و نیس‌کیان ده‌خوارد و بی‌ریان

لە پابوردوو دەکردهوه . سەیریوو بۆ من لە دواى ئەو ھەموو ئازارە
 لە ژوورێکی لەو چەشنەدا چاویکەمەوه . من لەوانە نەبووم یادەوهریم
 نۆر بەم جۆرە جیگایانەوه نوسا بێت، بەلام بێھیچ ھۆیکەى دیاریکراو
 ژوورەکەى پسمامانى لیفتانتنم بەیاددا ھاتەوه، ئەو پۆژەم بیرکەوتەوه
 کە لە ژێر شەستە بارانیکی تونددا گەیشتمە ئەوێ. گەرچی ھۆشم
 ئیغلیج و خەیاڵم ماندوویوو، بەلام بۆنى دیوارەکان، ھاڵوی ژوورەکە،
 دیمەنى سەیری ئاسمان کە ھەک چاویکی گەرە سەیریدەکردم... وردە
 وردە ھەستەوهرە شەکەتەکانیان بە ئاگادەھێنامەوه . شتیک بوو ھەک
 بۆعەترێکی پەش، ھەک جۆرە بۆنیک لە منداڵیدا چەندجارێک خرابیتە ژێر
 کەپووم و یادەوهریم توند لە ژێرزەمینە تاریکەکانی خۆیدا ھەلگیرتیبێت.
 بۆنى جیگایەکی تاریک... جیگایەک کە قوول، نۆر قوول لە نەستەدا
 خەوتوو... یان راستتر وایە بۆلیم لە نەستی ھەمووماندا خەوتوو، ئەو
 پیاوھ تەنھا و نەخۆش و پیرانەى ئەمڕۆ ھوكمى ئەم وڵاتە خەوتوو
 دەکەین. جیگایەک بوو ھەک یەکیک لە سەر ئەندازەى نیگارە نەیتى و
 شاردراوەکانى دەرونى ئێمە دروستیکردیبێت. شوێنیک راستەوخۆ ھەموو
 پابوردووی دەھێنایەوه یاد... من کە ئەو بۆنەم کرد، کە دیمەنى
 خۆم لە ژێر یەکەمین بارانى شۆپشدا لە پسمامان ھاتەوه یاد، ھەک
 ھێزیک لە ناوھەو ھاموھەشیتیت، ھەک تەزوویەکی بەھیزی یادەوهرى لە
 تەوقى سەرەوھە تا بنى پێم بپروات، ھەک شوکیکی توند، پاچەلەکانى
 دلێک دواى خەوتنیکى درێژ لێدانیکى توند لە خەوی بە ئاگابێنیت،
 پاچەلەکیم و گریام. ئەم بۆنە دێرینە... بۆنى پاکى شۆپش، بۆنى گوندی
 ئەبەدیی، بۆنى عارەقەى دێرینى جووتیارەکان، بۆنى ئەو پێشمەرگە
 بچوک و بێنیاژ و غەمخۆر و سادانەى لە سەر شانى خۆیان دپندەیکە
 ترسناکیان گەرەکرد... گریاندى. من بە ئەستەم چاوم بۆ دەکرایەوه،
 لەشم دەلەرزى، پێستم چەند مانگ بوو لە ژێر ئاودا بوو، دەستەکانم

سېى و كرژ و لۆچداربىوون وەك دەستى منداڵكى تازە زاو... بەلام ئەو
 بۆنە وەك چەقۇ، وەك نەشتەرىك بە نوكتىكى تىژ تا بىنترىن دەمارى پۆج
 بېوات، بە ناومدا دەپۆشت... بۆنى پىسمامان... بۆنى شۆپش كە بە
 ھەموو داللىكى پاكەو دەپۆتە ناوى، بۆنى پاكى خۆم بەر لەوھى بېم
 بە لىوا جەنگىز، بۆنى سەردەمانىك كە ھىشتا گەنجىكى بارىك بووم
 بە ناوى وەفای پەفەت بەگ، بۆنى گەنجىم، بۆنىك لە بۆنى درەخت
 و خاك و باران بۆم جىانە دەكرابەو، بۆنى داللىك كە بۆ شىتلىكى دىكە
 چوو بۆ چىپاكان، داللىك بە خەونىكى ترەو چوو بۆ شاخ، بەلام ئەمپۆ
 وىران لە ناو پاشماوھى ئەو يادگارپىيانەدا دەگىرا. بۆنىك ھىشتا لە
 بۆنى ئادەمىزاد دەچوو. تىنە دەگەيشتم چۆن لە بورجدا ژورىكى وەھاىان
 دروستكردو، بەچى ئەم بۆن و يادگار و ھالۆھ كۆنەيان ھىناوھە ئىرە.
 لە سەر دۆشەكلىكى لۆكەى گەورە پالکەوتبووم، دۆشەكى مالا گوندەكپىيە
 ھەژارەكان، لە ژىر لىفەيەكى گەرمدا.

ئەو ھەست و يادگارپىيانە چاويان پىركردم لە ئاو.

لە ناكاو دەرگای ژورەكە كرابەو و ھەفالى شىرخان ھاتە ژورى...
 شۆپشگىپى گەورەى گەلەكەمان دكتور شىرخان فەتحولا. ئىستا لە
 ورچىكى نەخۆش دەچوو، كە ھەستابىتە سەر پى و بىھەيت شىتلىك بە
 ورچەكانى دى بلىت. وەك ھەمىشە مۆن بوو، نۆر پىر بووبوو، بەلام
 ئاشكرا شىرخانە دپندە و نەخۆشەكە لە ناويدا ھەر وەكو خۆى بوو،
 بگرە گەورەتر بووبوو... نۆرىيەى بەرپرسەكانى حىزب، پىرى مەغورتر و
 دپندەتر و برسىترى كردبوون. تاكە موفىك لە پىرىدا وىقار و حورمەتى
 خۆى نۆر دەپۆپنىت سياسىيەكان، ھىچ شىتلىك لەم سەر زەمىنە
 وەك سياسىيەكى پىر ناشىرىن نىيە، كە تىناگات مەخلوقىكە بوو بە
 گياندارىكى سەر بە پابوردو. ھەموو بوونەوەرەكانى تر لە پىرىدا تىدەگەن
 كە بوون بە بەشىك لە پابوردو، سياسىيەكان نەبىت. شىرخانىش

له وانه بوو، وايدەزانى هەميشە نوڤيه ... هەميشە كوپى ئەم ساتەيه،
 بښه وهى تښگات له نيتوان ئەو و دونيادا چى ديوارىك دروستبوه . پيرى
 ئىستا جۆرىك له بوغزى تيدا چاندبوو له ژيان و ئادهميزادهكان زياتر
 دووريدەخسته وه ... هەنديچار كه له تهله فزيوندا له پيزى تىكۆشەرانى
 دڤريندا دەرده كهوت، به وهستان و سەيركردنيدا له مۆمياى سەرده ميكي
 تر ده چوو، بۆ نيازىك زيندووبوويته وه . هيدى هيدى بوويو به سەمبولى
 پيرى شۆرش، پښه چوو خواردنى گوشت، هەيكي زۆرى به له شى و
 به تايهت به قاچى كردبښت . سڼ سآل بوو له بهر هۆيه كي نه زانراو به
 گۆچان ده رۆيشت، هەنديك ده يانگيراپه وه بۆ ته قينى چه ندجاره ي گۆمى،
 به جۆرىك نازارىكى وه هاى ده دا نه يده كرا قاچ به ئاسانى هەلپښت .
 به لام هەواله كانى من له ده زگاي هەوالگري حيزب، وايان باسده كرد كه
 خواردن و خواردنه وهى به رده وام به جۆرىك ئاوساندويتى ناتوانښت بروت .
 هەموو له و پازده سآله دا سڼ ژمه گوشتمان ده خوارد، منيش له دواى
 راپه پښه وه بوويومه عاشقيكى بيۆښه ي گوشت ... خواردنى به يانى و
 نيوه رۆ و ئيوارهم گوشت بوو . هەر سفره يه ك گوشتى له سەر نه بایه
 ئاوړم لڼ نه ده دايه وه ... من ده ميک بوو پوويه پوو نه مديبوو، گەليک نامۆ
 و دوور و نه ناس هاته به رچاوم، گەرچى زۆر دلښۆز خزمه تم كړدبوو،
 به لام نه ئەو منى خوښده ويست و نه من ئەو . په يوه نديمان له يه كه م
 رۆژه وه تا ئىستا يه ك شپوهى هەبوو، په يوه ندى ئاغا و خزمه تگار .
 خەلكانىك شيرخانيان ئاوده نا دينا سۆره كه ي نه ته وه . كه به خۆى و
 مۆنييه ئەبه دى و سمښه سپى و سەر سپييه كه يه وه له كۆبونو وه كاندا
 دەرده كهوت، هەموو ميللهت ده يانزانى هيچ قسه يه ك ناكات، ده مانزانى
 جگه له مۆنى و مرچنى هيچى ديكه ي نيه پښكەش به نيشتمانى
 بكات، له وه فالانه بوو كه له ميژيوو نه يده زانى چى ده گوزهرښت .
 كۆشكىكى گه وره ي له هاوښه هەوارىكى نزىك شار هەبوو، له ويدا

سه یرترین باغی ولاتی دروستکردبوو باغی پشیله کان... هه زاران پشیلهی هه بوو... هر پۆزه یه کتیکانی راوده کرد. وهک بیستبووم خۆی هه رگیز باغه که ی نه ده بیینی، ته نیا ده ینارد پشیله یه ک یان چند پشیله یه کی بۆ بهینن، له حهوشیکی داخراو و گه وردها به ریده دان و ده ینان به نیشانه وه و وهک هه میسه که لله سه ره که ی هه لده گرتن. هه موو ده مانزانی هیشتا له حیزیدا زۆر به هیز و گه وره یه، به لām ماوه یه ک بوو پله و پایه کانی نمایشی و نازناوه کانی فه خری بوون. من ناوی وه زیفه کانیم ده زانی، به لām هیچ له کاره کانی تینه ده گه یشتم... سالانیک بوو ته نیا له کۆبوونه وه کانی بیرۆی بالادا وهک بتیک دهرده که وت، له ته له فزیۆندا ده مانبینی، به لām ده نگیمان نه ده بیست. بۆیه پیشانی دونیایان ده دا تا خه لکی بزنان حیزب چند کۆنه. که هاته ژووره وه به گۆچانه که ی چند مه تریک به ره و پووم هات، دواپی به توره ییه وه گوتی «له یه که م پۆزه وه که تۆم بیینی ئەم ساته م له به رچاو بوو. سی و سی سال له مه ویه ر وه ختی شاسه ی یاسه مینت له ده مه وه دا، ده بوو نه وده م له گه ل نه ودا تۆش برۆیت. ده بوو نه و شه وه که دوامکه وتی بۆ بن دیواره که ی مالی مه رزان و واتده زانی خه به رم لیّت نییه، بتکوژم، مه رزان که هه رکات یادمیته وه ئاره زووم ئاگرده گرت». من یاده وه ریم به جوړیک ئیفلیج بوو بوو، شاسه و مه رزان به یادا نه ده هاته وه، شاسه... شاسه. ئاه... دوا ی نه و هه موو ساله که شاسه خۆله می شیشی نه مابوو، بۆ له شه ویکی وه هادا له زاری شیرخانه وه ده هاته وه ژیان. ئیستا زیاد له وه ی که ئازاری له ش و دهرپۆقینی چاو و برینی وردی سه ر پیست ژانم ده نی، نه و راستییه ئازاری ده دام که هیچ شتیک له ناو مروّفا نامریت... هیچ شتیک. هه مووی له مندا زیندوو بوو، له بۆنی بارانه وه له پسمامان تا بۆنی کۆله په شته عاره قاوییه که ی شاسه که من به خۆرا به کوشتما. ئەم ژووره له ناکاو وهک نه وه بوو چی شتیک له ژیرخانه په شه کانی هۆشمدا به بیهینیته دهری. دهنگی شیرخان هۆشی

هینامه وه و گوتی «خەلک هەموو وادەزانن من یادەوهریم لە دەستداوه .
خەلک ... خەلک هەموو گەمژەن . من هیچ شتێکم لە دەست نەداوه ...
هیچ شتێک، هەموو شتێکم وەک خۆیەتی، وەک شیرخانی کۆن، شیرخانی
قارەمانی شۆرش» .

لە پەنجەرە ی بورجەوێ سەیری شاری کرد و تەفیکی تێکرد .
من پێستم پێویستی بە مەرەمێک بوو ... ئازارم زۆریوو، چەندەها
جۆری ئازار ... ئازاریک لە دەرەو بەرو ناوێ دەپۆشت، ئازاریکی
دیش لە ناوێ بەرو دەرەو دەجولا، ئازاری سەر پێستی لەش و
ئازاری بنی پۆچ لە جیگایەکی نادیاردا دەیاندا بە یەکدا . ئازاریک لە
نیو چاومەوێ بەرو جیگایەکی قوول و نادیار نیو سەرم دەپۆشت
و ئازاریکیش بە پێچەوانەوێ لە جیگایەکی دوور و عاسی ناو سەرمەوێ
دەهات و لە چاوانمەوێ دەپژایە دەری . شیرخان بێتەوێ بزانیت من لە چ
حالتێکدام گوتی «من فەرمانم دا ئەم جیگایەیان دروستکرد، لێرە مەروف
دەتوانیت هەمووی لە خۆیدا زیندوو بکاتەوێ ... هەمووی» .

دەنگی پێدەچوو دوکەلی جگەرە و بەلفی ئەلکھول گرتبیتی . ناشکرا
وەک ژەنرالیکی پیر لە ژوورەکەدا دەهات و دەچوو، گەر یەکیک نەیناسیبایە
وایدەزانێ لە شۆپشدا بەر تۆپ کەوتوو، لە شەپدا لاقی پێکراوێ .
بۆیە کەمجار لە ژانمدا هەستەمە کرد زەرەخەنە یەکی نەیتی لە سەر لێوی
دەبینم، بەلام من بە جۆریک پەرت و لێدراویووم، نەمدەتوانی تەماشاییکەم
و بە پۆشنی تێبگەم بەچی خەندە دەگریت . وەک سەرکرەدە یەکی سەربازی
گەرە، وانە یەک بلێتەوێ گوتی «هەمیشە دوو میژوو هەیە، میژوویەکیان
ئەوێ لە سەر کاغەز دەنوسریتەوێ، ئەوێ میژوویەکی چاکدەگریت،
دەستکاریدەگریت، درۆی تێدا دەگریت، بەلام میژوویەکی تر ئەوێ کە
لە پۆچماندا دەنوسریت ... ئەوێیان دەستکاری ناکریت . پەشە، سەپییە،
خۆلە میشییە ... هەرچیە کە دەستکاری ناکریت . ئەوێ کردوێ کردوێ» .

لە كۆتاييدا بەس تۆ و خودا دەمىننەو پىكەو قسەى دەريارە بكن، بەس تۆ و خودا». دەنگى گۆچانەكەى كە دەيدا بەزەويدا دەترساندم. ئىستا نرىكى ھەفتا و پىنچ سال دەبوو، بەس زۆر لەو ھەش پىرتەر دياربوو. تەنيا گەمزەكان لەم تەمەنەدا تاقەتى سىياسەتيان دەمىننەت، ھىچ مەرفۇئەكى عاقل نىيە لەو تەمەنەدا سىياسەت بكات. بە دەنگىكى بەرزتەر و دلىاتەر و لىخوپتەر لە پستەكانى پىشوى گوتى «نازانم بە چى بانگتەكەم... بە چى؟ بە ھەفالى جەنگىز؟ تۆ چىتر ھەفالى نىت، حىزب ھەموو شتىكى لىسەندووئەو... بە لىوا جەنگىز؟ چىتر لىوا نىت. كەسىكى نەخۆشەت لە كۆتايى ژيانندا». نرگەيەك لە گەروومەو ھاتەدەرەو، لە نرگەى كەسىك دەچوو بەر لە مردن دەست بۆ فرىادەسىك درىژىكات. نوزەيەكى درىژبوو لە گەروويەكى نوساوەو. ئەو گوتى «ئەم جىگايە شوئىنەكە جار جار لەگەل ئەندامانى ئەنجومەنى بالادا بەكارىدەھىنين، ھەك كۆن خۆمان دەبەستىن، پوزەوانە لە پىدەكەين، جامانە لە مل دەپىچىن و دىينە ئىرە، بۆ ئەو نىيە بزائىن جارەن چۆن بووين، بۆ ئەو يە بە پۆشنى ببىنين ئىستا چۆنين. شتىكە ھەك ژوروى ئەشكەنجە، دروست نەكراو تە بىرى جارەن بكەين، بەلكو بۆ ئەو يە بىرى نەكەين... بۆ ئەو يە لە بىرى بەينەو، مەن چەندە رەم لە پشيلەيە ھىندەش رەم لەم شوئىنەيە... رەم لە بۆنى تەپالەكانە... شياكەكانى وەتەن، شياكەى مانگا نەخۆشەكانى وەتەن. رەم لە تۆشە».

مەن بىدەنگ بووم. ھەفالى شىرخانم زۆر زل دەھاتە پىشچا، ژورەكە قوتىلەيەكى كۆنى تىدا دەسووتا لەوانەى سىبەرى ھەموو مەروولەيەك دەكەنە سىبەرى فەيل. ئەو لەگەل جۆلەى خۆيدا تارمايەيەكى زۆر زەبەلاح و قورسى لە سەر دىوارەكان دەگىرا. «ھەمىشە رەم لىت بوو، ئەگەرچى ھەمىشە خزمەتكارىكى باش بووت... تە ئەم دوايە نەبىت... تە ئەم دوايە نەبىت. وەفای رەفەت بەگ، ئەگەر لە سەرە مەرگىشدا بىت، خراپ

نییه، ناوه که ی خۆت بدمه وه، ناوه پووته که ت، بئ ئه و پله و پایه و ناو و نازناوه ی حیزب چند ساله لیتی ده به سیتیت. ناوه پووته که ت. بۆ ئه وه ی گهر له و دونیا بانگیان کردیت، بیرتیت. من قهت تۆم خۆش نه ویستوه، که سیش له ئه نجومه ن تۆی خۆش نه ویستوه، قهت هاوپی که س نه بوویت... ته نیا خزمه تکار بوویت، له وانه بوویت که له سکی دایکیان ده که ونه خواره وه و خزمه تکارن. به هه ئالانم گووتوه له بیرۆی بالا، له هه موو ئه وانه بترسن که له یه که م پۆژه وه خزمه تکاری دلسۆز بوون... هیچ ناخیک وه ک ناخی خزمه تکاریکی دلسۆز په ش نییه. من له ژيانمدا له وانه نه ترسام که هه موو به هانه یه کت ده ده نی خۆشته وین، به لکو له وانه ده ترسم به هانه ت پی ناده ن».

شیرخان هاته نزیکمه وه، له سه ر سه رم وه ستا، پوناکی قوتیله که دوور بوو، له بهر تاریکی و ماندویتی، نه مده توانی سیمای به جوانی ببینم که شۆپۆته وه به سه رمدا و سه یرمه دکات، له ناکاو دوور له هه ر چاوه پوانییه ک، تا توانی یه ک تفی گه وه ی تیکردم. تفییک بۆنی ده می و هه موو پیسای گه رووی هه لگرتبوو، ئینجا هه ناسه یه کی قوولی هه لکیشا، هه ناسه ی دلنایبی، هه ناسه ی که سیک ئاواتیکی گه وه ی خۆی هینابیته دی، دواتر که میک بیده نگ بوو، پیده چوو بیه ویت ماوه یه ک له زه ت له تفه که ی خۆی وه ربگریت. دواتر گووتی «ئیسنا دلّم پشوو دا، ئه وه ته ی ده تناسم هه زمکردوه ئه و تفه ت تییکه م... چه ندین ساله که ناوت ده هینن، هه زم له وه یه بیتی به رده م و ئه م تفه ت تییکه م». ماوه یه کی تر بیده نگ بوو، دواپی به هیمنی که وته وه پۆیشتن به ژوره که دا، ده سته به رزکردوه و گووتی «له ژيانمدا هه زمکردوه ئاوا تف له زۆر که س بکه م، له زۆر که س، به لام ناشیرینی ده سه لات له وه دایه چه ند هیزت ده داتن، ئه وه نده ش هیزت لیده ستیتیت وه. له دواپی رابه پنه وه... که له چیا دابه زین، که مجار ئاوا بۆم ره خساوه راسته و راست تف بکه مه ناوچاوانی

ئەوانەي دەمەوېت... ۋە ۋەقەت بەگ، ھەندىچار ھىزى ئىنسان لە ۋەدا نىيە چ سوپايەكى لە ژۆر دەستە و دەتوانىت چى بگړىت يان چى بغړوشىت، لە ۋەدا نىيە چەند لە دوژمن دەكوزىت، بەلكو لە ۋەدايە كە ھەزەدەكات تەبىكەتە دەموچاوى كەسانى نزيكى خۆى، برادرە نزيكەكانى، ياوەرە ھەرە باوەر پىكراوہەكانى، بەلام ناتوانىت... دەسەلاتى راستەقىنە ئەو يە بتوانىت تەبىكەيتە دەموچاوى ھەر كەسىك ويست، لە ھەر كاتىكدا بىت، ھەر كەس بىت، دۆست بىت يان دوژمن، ئەو ھەش ئەستەمە، ھەتا بۆگەرە ترين دىكتاتورەكانىش ئەستەم بوو. دىكتاتور... نا... من ناوياننانىم دىكتاتور، ناوياندەنىم دەسەلاتدارە گەرەكانى مېژوو. ھەميشە مەحكومين بە ۋەي بە دەم ھەندىكە ۋە پىيكەنين كە لە دالدا دەمانەوېت تەفيان تىبكەين... ھىچ دەسەلاتىك لەم نەخۆشيبە رزگارى نابىت».

من چاوم لىكدەنا، ھەموو شتىك قوول و تاريك و بىدەرگا بوو... ۋەك پۆچوونىكى درىژ بوو بە تونىلكى ئەبەيدا كە جگە لە بەتالى ھىچى دى ھەلنەگرتوو، ھەستەدەكرد چەندىن سالە تەنيا بەردەبمە ۋە... كىشەكە لە ۋەدا نەبوو كە بەردەبمە ۋە، بەلكو لە جۆرى ئەو ھەستەدا بوو كە قوول لە مندا شىئەي گرتبوو. ھەستەدەكرد ترسناكى گەمەكە لە ۋەدا نىيە كە ئەم تونىلە كۆتايى نىيە، بەلكو ئەو يە ۋاھەستەدەكەم من لە ھەوادا ۋەستاوم و تونىلەكەيە دەپوات. تونىلەكەيە بە جۆرىكى سامناك گوردەخوات و پۆدەچىت و بەرەو ئەبەدىيەتى خۆى شۆردەبىتە ۋە، بىتە ۋەي من لە گەل خۆيدا ببات. ۋەك مردويەك، گۆرەكەي خۆى ببينىت بەبى ئەو بەرەو قىامەت دەچىت. ۋەك وجودىكى ھەميشە ھەلواسراو لە زىندانىكدا كە ئەويش توپە و بىزار لە خۆى، بەرەو زىندانىكى دىكە، بەرەو دوا خەرەندى خۆى دەكشىت.

شىرخان گروتى «ھەميشە تۆم ۋەك گۆرەيەك سەيركردو، خۆشەختانە حىزب گۆرەي زۆرى تىدا نەبوو، حىزب گۆرەي كەم بوو...»

بهس تۆ شاهه نشايان بوويت. جهنگيز... گوربه پيس و پۆخله كەي دهزگاي نه منيبه تي شوپش، گوربه ي گوربه كان».

سهرم گيژي دهخوارد، ماندوييتي خۆم و نزيكيم له مهرگه وه وایانگردبوو، نازاري تونج و تهشهری شیرخان له وه كه مهربيت كه خۆي نيازي بوو. كاتيک نه و قسه يده كرد، هه ستمده كرد مردوم، هه ستمده كرد دهنگي شیرخان له سه كۆيه كي نيوان ژيان و مردنه وه ديت، له سهر پله كانتيك ده كه ويته نه وديو منه وه. گووتي «دهزاني بۆ هه موو ژيانم رقم له پشيله بووه، پقيكي وا كه هه زده كه م له سهر زه وي توويان نه هيلم». نه وه پرسياريك بوو جاران زۆر بيرم ليده كرده وه، بهس ئيستا نا. ئيستا هه زمه كرد بلیم «خۆت و پشيله كانت بۆ جهه نه م... بۆ جهه نه م». به لام جگه له هاواريكی نوساو هيچ له گهرومه وه نه هاته دهر. گووتي «من رقم له وه حيوانانه يه كه ناتوانن دۆستت بن يان دوژمن. پشيله له وه جانه وه رانه يه، له گه ل مرۆفدا ده ژي بيته وه ي هاوپتي بيت، هه ميشه له ده ورماني، نزيكن ليتمان، به لام هيچ پريزيكي قوليان نيبه... هه ميشه نه و ئيفتيخاره هه يوانيبه به ده له چاوياندايه. سهيري چاوي هه ر پشيله يه ك بكه كاتيک سه يرتده كات، بۆ نه وه نيبه خۆشي بويت، به لكو بۆ نه وه يه بتخوينيته وه، جگه له پيايه لشاخان عاتيفه يه ك له نيگاياندا نيبه، جگه له كينه يه كي قول و شاردراره هيچي تر له چاوياندا نيبه. وهك چاواني تۆ، چاوه مۆن و گوربه ئاساكاني تۆ، چاوي جاسوسيک كه هه ر له له دايكبوونه وه به جاسوسي هاتۆته دونيا وه. كه ي تۆ وهك پشيله يه كي نه خۆش له حيزبدا په فتارت نه كردوه... كه ي؟ له حيزبدا هه زمان له وه فا بوو، تۆ وه فات هه بوو، به لام قهت نزيك نه بوويت، له ناخدا هه زت له حيزب بووه، به لام به شه خسي هه زت له هيچ يه كيک له سه ركرده كانت نه كردوه، وهك سه گيک بوويت كه پاسي هه موو ماله كه ت كردوه، نه وهك پاسي كه سيكي تايبه تي بكه يت. له وه

تێنەگەشتوویت کە حیزب لە من و لە ئەو و لە ئەوێتر دروستبوو. نە ئەوەیە تەواو لەگەڵماندا بوو، نە ئەوەیە بتوانیت دووبەگەیتەوه. هەر کات ناچاربوو بیت زۆر لێمان نزیک بیت، بوو بە گۆرەییکی نەخۆش. وەک پشیلە پۆحیکی تەماویبوو کە کەس نازانیت تەواو چی لە ناوتدا دەگوزەریت، بە درێژایی ژانیت تەنها بوو. زیاد لە سی و سێ ساڵ لەگەڵماندا کەچی هاورێکی نزیکی نییە نە لە حیزب و نە لە دەرەوەدا. وەک پشیلە، کە هەمیشە تەنها، لە تاقم و جەماعتدا گۆنابنەوه، بە تەواوی تێکەڵ نابن... تۆش هەردەم خەزمەتکاریکی تەنها بوو کە وەزیفەی خۆت جێبەجێکردو، بەلام چاوت جگە لە تەنها بێهێو، لە ئیفتیخاریکی پەش و ترسناک هێچی تری تێدا نەبوو»

زۆر بە پوونی قسەیدەکرد، بێتەوهی هەسرەتیک یان غەمیک لە دایدا بێت هاتبوو زمان، وەک حیکایەتخوێنی کۆن بێت و باس لە شکۆی پالەوانیکی خەیاڵی بکات. شتیک کە لە دایدا بوو دانیایی بوو، شتیک کە لە دەنگیدا بوو «یەقین» بوو... دانیایی و یەقینی نازەلێکی پیر کە دەمریت و هەست ناکات دەبێت لە هیچ شتیک پەشیمان بێت، دانیایی شۆرشیگێر سەر سەختەکان لەوهی هەموو دانیان، هەرچی تاوانیک کە کردوایە هەمووی کرداری گەرم و میژووێکی بوون بۆ باشکردنی دنیا. بە هەمان سافی و یەقینەوه، وەک ژەنراڵیک باس لە شەپکی براوە بکات، گووتی «لە بەر هەمان هۆ بە درێژایی ژانم پەشیم لە ژنان بوو، کە خستوومنتە ژێر خۆم، لە بەر ئەوە نەبوو عاشقیان بووم، بەلکە بۆ ئەوە بوو کینەیی خۆمیان تێبێرم... ئەوانیش زۆرەیان ئەو پشیلەیان... ئەو پشیلەیان کە نە ئەوەیە دەستەمۆبێن و نە یاخی... وەک تۆ وەفای پەغەت بەگی مەلعون کە هەموو ئاداب و ئەخلاقی گۆرەکانت هەیه، کە نە ئەوەیە دەستەمۆ بیت و نە یاخی».

هاتەوه نزیکم، جاریکی تر سەری بە سەرمدا شۆپکردو، بەلغەمیکی

تری کرده ده‌موچاوم که بۆنی له‌وی پیشوو توندتر بوو. به‌لام ده‌نگی هر وه‌ک خۆی بوو، دَلنیا و ساف، پر له‌ بپوای ته‌واوه‌تی به‌ خۆی و به‌ میژوو و به‌ داهاتوو، گووتی «چاوت به‌رده‌وام ئه‌و سه‌یرکردنه‌ی تیدابوو که من پێیده‌لیم سه‌یرکردنی پشیله‌ مه‌لعونه‌کان. سه‌یرکردنیکه‌ پر له‌ گومان، له‌ ناماده‌یی بۆ هه‌لهاتن، له‌ بپپروایی به‌ هیچ مه‌خلوقیک و به‌ هیچ جیگایه‌ک و به‌ هیچ که‌سێک. نه‌ مائی بوویت، نه‌ کێوی. بۆیه‌ رقم لیته‌، پشیله‌ش تاکه‌ حیوانیکه‌ی دونیایه‌ وه‌ک تۆ نه‌ ماییه‌ و نه‌ کێوی. به‌لام ئه‌و دۆخه‌ له‌ بری واتان لیبکات شه‌رمبکه‌ن، چاودابخه‌ن، خۆتان بشارنه‌وه‌، ئیفتیخاریکی ترسناک و په‌شی بۆ دروستکردن. ئیفتیخاری مه‌خلوقیکه‌ی ته‌نها که‌ شانازی به‌ به‌ره‌لایی و ته‌نهایی خۆیه‌وه‌ بکات. من وه‌ک سه‌رکرده‌یه‌کی ئه‌م حیزبه‌، رقم له‌ هر‌ بوونه‌وه‌رێکه‌ ئیفتیخار به‌ ته‌نهایی و به‌ره‌لاییه‌وه‌ بکات. ئیفتیخار به‌ به‌ره‌لایی و ته‌نهایی ده‌بی‌ت دوو سیفه‌تی سه‌رۆکه‌کان بن، ده‌بی‌ت سیفه‌تی جه‌نابی سه‌رۆک بی‌ت، سیفه‌تی یاوه‌ره‌کانی بی‌ت، سیفه‌تی من بی‌ت، نه‌ وه‌ک تۆ... ئیوه‌ چین ئیفتیخار و به‌ره‌لایی پێکه‌وه‌ کۆبکه‌نه‌وه‌، که‌ سیفه‌تی که‌ له‌ سیفه‌تی خوداوه‌نده‌کان... ئیوه‌ چین و کین؟ له‌ به‌ره‌وه‌ حه‌زم لیبوو ئه‌و ئیفتیخاره‌ت بشکینم، ئیفتیخاری شوپشگێژیک ئه‌وه‌نده‌ی خه‌مه‌تکاری مه‌سه‌له‌یه‌که‌، کۆیله‌ی مه‌سه‌له‌یه‌که‌، عاتیفه‌ی بۆ سه‌رۆکه‌کانی نییه‌. بۆ من وه‌ک سه‌رۆک، که‌ی ئه‌وه‌ گرنگه‌ بزانی پێشمه‌رگه‌که‌ی به‌رده‌ستم کوردی خۆشه‌وه‌ی‌ت یان نا... ده‌ردم له‌سه‌د هه‌زار کورد دا... سندانم له‌ هه‌موو کورد دا. بۆ من ئه‌وه‌ گرنگه‌ بزانی ئایا پێشمه‌رگه‌که‌م منی خۆشه‌وه‌ی‌ت؟ رقم له‌ مه‌خلوقیکه‌ لیمه‌وه‌ نزیک بی‌ت و نه‌زانی منی خۆشه‌وه‌ی‌ت یان نا... نه‌زانی بۆ لیم نزیکه‌... نه‌زانی ناخی چی تیدایه‌... وه‌ک پشیله‌... کت و مت وه‌ک گوربه‌یه‌کی په‌شی که‌له‌ زل که‌ که‌س نازانی‌ت له‌ پشت سه‌یرکردن و چاوه‌ ترسناکه‌کانییه‌وه‌ چی نه‌ینییه‌ک خۆی شارده‌وته‌وه‌».

نە دەبوو ھېچ پۇخىك لە بەردەمى ئەودا تەماوېيىت، دەيوست
 ھەمووان تاسەر ئىسقان لە بەردەمىدا پووت بن. ديسانەو دەستىکرد بە
 گەپان بە ژوورەكەدا. «لەم ئوتىلەش ھەك پشیلەى ھەوت پۇج بوويت...
 ھەك پشیلەى ھەوت پۇج. ئىستا تەواو، گەر سەرۇك ھەموو شتىك
 ھەلنەو شىنئەتەو، بۇ ھەتاھەتايە لەوئ دەبىت... لە مەخزەن، مەخزەنى
 گەورەى حىزب... شوئىنى ئەندامە تىكشكاوكان، شوئىنى پاشماو و
 پاشەپۇكانى حىزب... شوئىنى پاستەقىنەى تۆ... ھەك زىلى مىژوو...
 ھەك زىلى مىژوو».

دواى ئەو پستە سەیرە ژۆر قسەيکرد، بەلام من چىتر لە دۇخىكدا نەبووم
 بتوانم گوئ رادىرم، تەواو بىپاك بووم. من دەمزانى مردوم، لە بەرنەو
 پئويستىيەكم بەو نەبوو گوئى بۇ بگرم، ئەو ھەك شىت بەردەوام قسەى
 لە لىكچوونى نىوان من و ژن و پشیلە دەکرد... من دەمويست نزىك
 بىتەو، بۇ ئەوەى بەر لە مردنم منىش تفىكى گەورەى تىيكەم. بەلام نا،
 ھەمىشە دوور دەووستا. منىش ھىدى ھىدى ھەستمدەکرد دەكوژمەو و
 دەكەومە خەوئكى قوولەو... ھەستمکرد بۇ ئەبەد دەكەومە تارىكىيەكەو
 كە لە ھەرجىگاہەكى دى پتر ئاسودەگى و دلنایىم پئەدەبەخشىت.

من و سەرۇك

گەرچى لە سەقز من و لىفىتانت لە مالىكدا دەژايىن، بەلام كەم
 پىكەو قسەماندەکرد، ئەو بەشى ژۆرى كاتى خۆى لە دەروە و لە نزىك
 بەرپرسە گەورەكانى شۆرپشەو دەبردە سەر، ھەك ھەمىشە لە كتىب
 دەترسا، پقى لەو شىعر و پۇمانە فارسىيانە بوو كە من لە ژوورەكەدا
 كەلەكەمكردبوون، كاتىك كتىبىكى دەگرت بە دەستەو، پوخسارى

شیوه‌ی گه‌مژه و ترسنوکانی هه‌بوو، که‌سیک نه‌ژدیه‌یه‌ک به‌دهستی
خۆیه‌وه ببینیّت. هه‌ستمه‌کرد زه‌ماوه‌ند و خیزان دروستکردنی له‌گه‌ل
ژنه شاعیریکی ناوداردا، کینه‌ی دیرینی له‌شیرخواز و کتیبناسان که‌م
نه‌کردۆته‌وه. هه‌ر کوچه‌یه‌ک کتیبفرۆشییه‌کی تێدابایه‌حه‌زی لێ نه‌ده‌کرد.
به‌لام من جوړیکی دی بووم، به‌پوونی هه‌ستمه‌کرد خویندنه‌وه‌کانم
کاریگه‌ری باش له‌سه‌ر ئارامی فریشته‌که‌ی ناخم داده‌نین. من له‌سه‌قز
نۆربه‌ی کاته‌کانم بۆ تێپامان و ئارامی و بیرکردنه‌وه‌ته‌رخانکرد. ژووریکی
بچوکم هه‌بوو، لیفتانته‌هه‌ر کات بیویستبایه‌ده‌گه‌پایه‌وه و بۆی هه‌بوو
له‌تاریکی‌دا به‌کریاچه‌که‌ی له‌من بدات. هه‌ردووکه‌مان نه‌و یارییه‌مان
بێده‌نگ پابیده‌کرد، نه‌نه‌و له‌باریه‌وه‌ده‌دا و نه‌من. نه‌نه‌و هه‌رگیز
ده‌پیرسی بۆ و بێده‌نگ ده‌وه‌ستیت و له‌زه‌ت له‌هیزی نه‌م قامچییه‌
وه‌رده‌گریت، نه‌من ده‌مکووت چ‌خۆشییه‌ک له‌وه‌دایه‌نازاری من بده‌یت.
نه‌وه‌ نه‌ینی من و نه‌وه‌ نه‌ینی نه‌و بوو.

له‌وه‌سه‌رده‌مه‌وه‌نۆبه‌تی یه‌که‌می ترازانی راسته‌قینه‌ی من له‌حیزب
ده‌ستی پێکرد. ده‌بیّت بلایم که‌«نه‌خۆشی حیزب»، نه‌خۆشییه‌کی
تایبه‌تیه‌، له‌وه‌نه‌خۆشیانه‌نییه‌مرۆف یه‌کسه‌ره‌به‌توانیّت چاره‌سه‌ریه‌کات،
واته‌وازه‌ینان له‌حیزب شتیکه‌ده‌م ده‌م و شه‌پۆل شه‌پۆله‌... مرۆف
ده‌پواته‌ده‌ری و ده‌گه‌پۆته‌وه، ده‌پواته‌ده‌ری و ده‌گه‌پۆته‌وه، به‌ئومێدی
نه‌وه‌ی یان پۆژیک به‌ته‌واوه‌تی بجۆته‌ناوه‌وه و له‌ویدا نه‌و پله‌وپایه‌و
جیگایه‌بگریّت که‌ده‌بیّت بیگریّت، یان به‌ته‌واوی له‌حیزب ده‌رچۆت
و پزگاری بیّت و ژیان و جیهانیکی بدۆژێته‌وه، دووربیّت له‌هه‌ر فریویکی
له‌وه‌چه‌شنه‌کوشنده‌. یه‌کێک له‌کێشه‌هه‌ره‌گه‌وره‌کانی مرۆفی ئێمه
نه‌وه‌بوو که‌جاریک چووه‌حیزبه‌وه و له‌ناویدا به‌راستی ژیا، ئێتر
نه‌سته‌مه‌له‌ده‌ره‌وه‌ی حیزب ئاسووده‌بیّت... ئاسووده‌یی مرۆف ئێتر
گریده‌دریته‌وه به‌شتیکی نادیار و بیهۆش و بێ‌پوخساره‌وه. له‌راستیدا

عاشقېوون بە حىزب، ھىچ جىاوازييەكى نىيە لەگەل عاشقېوون بە مەكىنەيەكى گەورە، بە ماشىتېئىكى زەبەلاحى قىمەكردنى گوشت، بە ئامىزىكى بېدەنگ كە ھىچ ھەستىكى نىيە. من لە سەرەتاي زىندەگىيە تازەكەمدا لەسەقز، ھەندىچار بە جۆرېك لە دونيا دەپچرام ئاگادارى ھىچ شتېك لە پووداۋە گەورەكان نەدەمام. دەمويست كارېك نەكەم فرىشتەكەم توپەبىت و لە ناۋەۋەرا تەكانم بدات، بەردەوام گويم لە مۇسقىاي فارسى دەگرت، شىعەرم دەخويندەۋە، شتېكىش زۆر بىرمەدەكرد بولبوليار و مەھدائىلى فرىشتە بوو. بەلام ئەۋە بەو مانايە نىيە كە لە ئاكاو چالاكىم تېئەدەگەرا و نەدەگەپامەۋە ناۋەفالاڭ... نا حىزب شتېك بوو لە خويندەما. ئەۋكات تەۋاۋى حىزب بە سەردەمىكى بېئىشى گەورەدا تېدەپەپى، زۆربەي ئەندام و سەركرەدەكان، بە شەۋ لە مالى يەك كۆدەبوونەۋە و عارەقى قاچاغيان دەخواردەۋە و يارى ۋەرەقەيان دەكرد، ئىرانىيەكان لىگەپابوون ئەندامەكان و سەركرەدەكانمان بخەون. ئەۋەي لەۋ ماۋەيدا شوئىنى سەرنج بوو، سەرۆك «خودا لىيخۆش بىت» لە ئاكاو ونبوو، لە نىۋ دانىشتنە شەۋانەكان و لە ژورە قاندرادەكانى خۆرەلاتدا بە بۆنى جگەرە و عارەق، چەندىن ئەفسانە و چىرۆكى سەير سەير لە سەر سەرۆك بلۆبۈۋەۋە، ھەندىك دەيانگووت ئەمريكايەكان بردوويانە دەرسى لە سەر بخوئىن، من ھەر كات دەمپەرسى چ جۆرە دەرسىك، ۋەلامى جۆراۋجۆرم دەستدەكەۋتەۋە. گالئەچىيەكان دەيانگووت بۆ ئەۋەي بزانن مېشكى چى تېدايە، تا لە سەر پۆشنایى ئەۋەدا پلان بۆ داھاتوۋى خۆرەلات دابېرېژن، چونكە سەرۆك لە سەرى خۇيدا پلانېكى گەورەي بۆ داھاتوۋ كېشاۋە كە ھىچ كەس نايانايىت خۆى نەبىت و ئەمريكايەكان مەبەستىانە ئەۋ پلانە لە سەرى سەرۆكدا بخوئىنەۋە، تا بىدزن و بىكەن بە بەرنامەي كارى خۇيان. ھەندىكىش دەيانگووت «ئەمريكايەكان مەراقىانە بزانن، ئەم پياۋە بۆ ئەۋەندە بلىمەتە و چۆن

توانیویتی لە نێوان ئەم ھەموو زلھێزەدا، ببێتە سەرۆکی واکار و کارامە... دەیانەویت دەرکی ئەو نەتینیە بگەن». ھەندیکی تریش کە گالتهیان بە دنیا دەھات و ھەر لە توانج و تەشەربوون و چاویان بە سەرۆکدا ھەڵ نەدەھات، پایان وابوو «ئەمریکا یەکان دەیانەویت بزائن چون ئەم پیاوھ کەللەپووتە، توانیویتی ئەو ھەموو سالا سەرۆک بێت و تەلیسمەکی چییە». ھەندێ زانیان وەک کوردانی خۆرھەلات بادەدا و دەیانگوت «سەرۆکی نوێی ئامریکا، کوپێ کەللە پووتی ھەس، گەرەکییە دواي خۆی بیکا بە سەرۆک، لە بەرئەوھ قەوڵیادوھ ئەم سەرۆکی ئێمە یە خاس بنبێت ژێر فەحس و ئەزمایش، تا بزانی چ بەرنامە سازییەک بکات و چ ئیجرا یەک بۆ کوپی خۆی دانێ». ھەندیکی تر دەیانگوت ئێرانییەکان سەرۆکیان بردوھ تا گەر ئیمام مرد، ئێران بێ سەرۆک نەبێت و ئەو بخەنە جێگای، ھەتا دەنگۆش ھەبوو کە سەرۆک کوژراوھ و بەس دایک و باوکی و ژنەکی ھەوڵەکیان شار دۆتوھ تا حیزب لە یەک نەترازێت. بەلام دواي ھەموو شەپۆلیکی دەنگۆی لەمجۆرە، سەرۆک دەرە کەوتوھ، ھەر وەک خۆی بوو، تاکە جیاوازییەک ھەستم پێدەکرد ئەوھ بوو جار دواي جار کەمێک پیرتر دەرە کەوت، شوشەي چاویلکەکی توژێک ئەستوورتر و دەنگی ھەناسەي کەمێک بەرزتر دەگەیشتە گویم.

من تا سەرھەتای سالی نەوھد، لەگەڵ پەشمارا و فریشتە کەمدا بەوجۆرە دەژیام، نیوھ گۆشەگیر، نیوھ شیت، نیوھ وەدەرناو. ھەستیکی تەواوم ھەبوو کە ئەگەرچی حیزب خۆی بە سەردەمیکی خەوتن و سەرپوونی درێژدا دەپوات، گەرچی ھیچ کاریکی وەھامان نییە، گەرچی جگە لە جگەرەکیشان و چادروستکردن و پەیداکردنی عارەقی قاچاغ و کۆنکەنکردن، خولیایەک لە ژبانی سیاسیماندا نەماوھ. بەلام من ھەستەدەکرد کە دەستیکی ئەنقەست ھەبە، من زیاتر فەرامۆشەدەکات. ئەوکات پەیوەندیم لەگەڵ زۆریەي ئەندامانی ئەنجومەنی بالادا کزیوویوو، گەرچی من ناوھ

ناوھ جۇشنىكى گەرمى ئىشكرىن و ھەستانەوھى پۇجى حىزىم لە خۇمدا دەبىنى، بەلام ئاشكرابوو ئەندامانى دىكەى حىزب بەساردىيەوھ لىم دەپوانن. بەلام ئەفسوس ئەوھ ھەردەمىكى كورت بوو، شارەزايى زۆرى من وەك كۆنترىن كادىرى ئەمنى شۇپش، وەك چاوى ھەرە گەورەى نىو زولمەتە ترسناك و خەستەكان، جىگايەكى پىن بەخشىبووم، ھەردەم كەسك بىەوئىت سوود لە بەھرە شەيتانىيەكان و وريايىە دۆزەخىيەكانم وەريگىرئىت. شەويكىان دوو كەسى نەناسراو ھاتن و گووتيان سەرۆك بە شەخسى نارىوئىتى بەدواتدا. شىتىكى سەير بوو لە و دەمەدا كەس ئىشى بە من نەبوو، سەرۆك ئىشى بە من بىت... چما شۇپش مابوو تا ئىش ھەبىت؟. شۇپش بوو بوو بە لەشىكى ھەلەشاو، كە ئىرانىيەكان تنۆك تنۆك ئاويان بەدەمىيەوھ دەكرىد بۆ ئەوھى نەخنىكىت و نوزەيەكى بۆ دواپۇژ تىدا بىمىنىت. لە راستىدا دىدارەكەى سەرۆك «خودا لىيخۇش بىت» دووبارە ھىمنى و ئارامى تىكدامەوھ. سەر لەنوئ كەوتەوھ سەر شىوھ ژيانى خەلكانىك كە لەدەزگانى ئەمنىيەدا ئىشەدەكان. سەرۆك لە نەھۆمى دووھى ئەپارتمانىكى پاك و تەمىزدا لە تەورىز بىنى، وردە وردە ئاسەوارى ئەو نەخۇشىيەى پىوھدەردەكەوت كە دواتر بوو بە ھۆى كۆچكردىنى. نەخۇشى ژەھراوئىبوون بە بۆن. سەرۆك وردە وردە بەرگەى بۆنى كەسانى نىكى خۆى نەدەگرت، ئەو كات كە من چووم، سەرەتاي نەخۇشىيەكەى بوو، ھىدى ھىدى كەوتىوھ شىكايەت و گلەيى لە بۆنى پاسەوانەكانى، بەردەوام ناچارىدەكرىن خۆيان بشۆن. كە من چوومە ژوورئ بۆ لاي، پىدەچوو ھەست بە بۆنى ناخۇشى من نەكات. گووتى «پاسەوانە سەگبەكانم خۆيان ناشۆن... خۆيان ناشۆن... بۆنيان شىتتىكرىدوم». پاسەوانەكان بىچارە و دەستەپاچە دەرەكەوتن، لە ترسى ھەر سووكايەتتىكى تر، ژوورەكەيان بۆ من و ئەو بەجىھىشت. من سەرۆك وەك پىاوئىكى بىوھى دەبىنى، پىاوئىكى كەساس و غەدر لىكراو

که هه موو ژيانى له نيو مه ترسى گه ورده دا سياسه تیکړدوه، پياويک يه ک
 پوژ نه ژياوه، هيچ بېرؤکه يه کى بچوکيشى له سر خودى ژيان و هه سته
 ساده و ناساييه کان نيبه. نو کات و اتېده گه يشتم که نه م پياوه نيختياره،
 که خه ريکه خوگرى له شى و هاوسه ننگى پوحي خوۍ له ده ست دودات،
 به ده ست ميلله ته وه گيرؤده بووه. من نه و دم به راستى بوچوونم و ابوو.
 له سياسته دا يه ک پرسىار هه يه زور گرنگه مړؤف وه لامى بزائيت نه و يش
 نه وه يه «ناخو ميلله ت به ده ست سه رؤکه وه گرفتاره يان سه رؤک به
 ده ست ميلله ته وه؟» هر که سيک وه لامى نه و پرسىاره نه زائيت، ناتوانيت
 له م جان وه رنشينه ى نيته دا هه لوېستگيرى بکات. نه وه پرسىاريکى
 حه تميه، ناکريت بلئيت هه ردووکيان به ده ست يه که وه گرفتارن، يان
 هيچيان گرفتار نين... گه ر به وجؤره وه لامتدابه وه، نه وه له شتيکى
 پوژن پاده که يت و ناته و يت حه رفتىکى پوونت دهر باره ى خو ت و دونيا
 هه بيت. سه رؤک پياويکى زيره ک نه بوو، من هه رگيز زيره کيه کى تاييه تيم
 لى نه ديبوو، هه تا رسته يه کى جوانيشى نه بوو که س بيلئته وه، به لام
 پياويک بوو کاريزماى هه بوو. لايه نى که م بو من کاريزمايه کى بټوينه ى
 هه بوو. نو کات تازه نه م وشه ى کاريزمايه هاتبووه ناو نيته، هه موو
 به رده وام به کاريانده هيتا. هه نديک له هه فالان وشه که يان بو وه سفى
 گاوگولکيش به گه رده خست، ده يانگووت «گولکه سوورى مامه حه مه، به قه د
 جه واهير لال نه هرو کاريزماى هه يه» يان «هيتسره پش سر و که له و
 کاريزمايه کى هه يه، به نه دؤلف هيتله ره وه نيبه». نازانم بو وشه که
 به وجؤره بيمانا يه پوښتېوو. کاريزما نه وسا و ئيستاش لاي من يه ک
 پېناسه ى هه يه، نه و يش نه وه يه خو ت که سيکى زيره ک نه بيت، زانست و
 مه عريفه ت به شى نه وه نه که ن خه لکى سه رسامېکن، به لام هوشکوزيکى
 وه ها بيت، خه لک برپا به ينن که تو هه م زيره ک و هه م به هيزيت.
 خه لکانتيکى زور له دونيادا هه ن، به وه به خته وه ر دهن کړنوش بو هيز

به‌رن، نه‌وه تاکه له‌زه‌تی گه‌وره‌یانه، خوش‌به‌ختی خۆیان له‌و کړنوش و خزمه‌ته‌دا ده‌بیننه‌وه «که‌واده‌لئیم، من وه‌فای په‌فعت به‌گ نه‌زموونی سالانیتی دوورودړیژی نه‌وه‌ستم هه‌یه و ده‌زانم که کړنوش‌بردن چ خوش‌بیه‌کی گه‌وره‌ی تیدایه و چ ئاسووده‌گی و نه‌مانیک ده‌به‌خه‌شپته مړوف. نه‌وه‌سته تاقیکردنه‌وه‌یه‌کی درېژی پوځی من و دروستکه‌ریکی بنه‌رته‌ی کاراکته‌ری سیاسي من بووه»، لیره‌وه خه‌لکی که که‌سیک ده‌دۆزنه‌وه کړنوشی بو به‌رن، که گه‌وره‌یه‌ک ده‌دۆزنه‌وه هوشیان بو ده‌کوژیت و له‌ده‌ست هوشیاریی خۆیان ئازادیانده‌کات، پییده‌لئین کاریزما. سه‌رؤکیش له‌وجۆره که‌سانه بوو، توانایه‌کی گه‌وره‌ی زمانه‌وانی هه‌بوو، که‌رچی هیچ کات له‌هجه و شپوه‌ی گووتنی سه‌رنجی منی پانه‌ده‌کیشا، که‌رچی هیچ کات ئایدیایه‌ک یان بیرؤکه‌یه‌کی جوانی پئ دروست نه‌ده‌کرا، به‌لام چونکه ده‌یتوانی زۆر قسه‌بکات، ده‌یتوانی ماوه‌ی دیژ به‌بی مه‌عریفه‌تیکي تاییه‌ت بدویت، پییده‌گووترا کاریزما. نه‌وه‌پوژهی که منیان گرت و ئاوقای زیندانی بورجیان کردم، که‌ر له‌ویدا، دواي نه‌وه‌میژوه درېژه، منت بگرتبایه و به‌تپرسایه «عه‌زیزم لیوا جه‌نگیز، دواي نه‌وه‌هه‌موو سال ئیشکردنه‌ت له‌نیو حیزب و میله‌تدا، پیمان‌بلئ میگه‌ل و گارانی جه‌ماوه‌ر به‌دیدي ئتوه چییه؟». بیته‌وه‌ی بوه‌ستم و بیرکه‌مه‌وه ده‌مگووت، میگه‌ل نه‌وه‌یه به‌زمان سه‌رسام ده‌بیته‌نه‌وه‌ک به‌عه‌قل، به‌قسه‌ی بیناوه‌پوک مه‌ستده‌بیته‌نه‌وه‌ک به‌حیکمه‌ت، به‌ده‌نگی به‌رز و هاوار هاوار جول‌هی تیده‌گه‌رپته‌نه‌وه‌ک به‌تپرامان و تیفکړینی هیمن. نه‌وه‌گارانه‌عه‌زیزم، نه‌وه‌میگه‌له‌براده‌رم، منیش هه‌موو ژيانم جگه‌له‌جان‌ه‌وه‌ری نیو گارانی گه‌وره‌هیچی دی نه‌بووم. به‌وه‌دا سه‌رؤکیش ده‌یتوانی زمان جوان بچول‌ئینیت، بوو بوو به‌فریاده‌رسی گه‌وره‌رم، به‌کاریزمام. هه‌موو نه‌وه‌شتانه‌ی که له‌پاستیدا هیچ بایه‌خکیان نییه، سه‌رؤک به‌جۆریک ده‌یگووتن وام هه‌ستده‌کرد قسه‌ی گرنگن. زۆری پتچوو

تا تیگه‌یشتم سه‌رسامیم به‌م پیاوه «خودا له گوناوه‌کانی دهره‌ق به من خوشبیت» سه‌رسامیم به توانای مرۆف له جولاندنه‌وه له بازنه‌یه‌کی بۆشدا. ئه‌و پۆژه له ته‌وریز که به‌رابهری دانیشتم و ئه‌و هه‌موو چیرۆکه‌م هاته‌وه یاد که له‌و ماوه‌یه‌دا به‌رگویم که‌وتبوون، که بیرمه‌که‌وته‌وه، من چ به‌دبه‌خخانه سالانیکی درێژه عومرم بۆ ئه‌م پیاوه به‌باده‌ده‌م، که‌سه‌ره‌تیکی ترسناک هه‌ناوی گویشیم، به‌لام من خزمه‌تکاری ئه‌به‌دی حیزب، ئه‌و که‌سه‌ی کاتیک به‌رگیریم له‌ سیاسه‌ته‌کانی ده‌کرد، ده‌نگم ده‌نوسا و عاره‌قم ده‌رده‌دا و له‌پی ده‌ستم ته‌رده‌بوو، هه‌ر زوو ئه‌و هه‌ستم له‌ خۆمدا خنکان و وه‌ک جاران به‌ میهره‌وه که‌وته‌وه نیگای ئه‌و. نیگای زه‌حه‌مه‌تکێشیک که‌ عاشقی ئاغا‌کانیتی. دانیشتم و وام هه‌ستکرد ئه‌ویش له‌ له‌شی خۆی بێزار بێت، ته‌عبیری سه‌ر ده‌موچاری وابوو، وه‌ک ئیستا له‌ سه‌ر ئه‌سپیک که‌وته‌بێته‌ خوارێ و هه‌ستا بێته‌وه. هه‌میشه به‌ زمانی مندالیک قسه‌یده‌کرد، باش هه‌ندیک حه‌رفی له‌ هه‌ندێ جێدا بۆ نه‌ده‌گوترا، زمانه‌که‌ی تیکه‌ل بوو له‌ هه‌ر دیالیکتیک تو‌ حه‌زی پێکه‌یت، به‌ نه‌نقه‌ست و به‌ سالانیکی درێژ ئه‌و شیوه‌ زمانه‌ی بۆ خۆی دروستکردبوو، تا کوردی هه‌موو ده‌فه‌ران، به‌ باوکی خۆیانی بزائن. به‌ نا‌ئومیدییه‌وه گوتی «چه‌نگیز، شۆپش بۆته‌ ته‌پاره، کوروسان بۆته‌ چه‌نازه، له‌ حیزبدا وه‌کی مریدییه‌ک سه‌یرمه‌ده‌کن، ده‌رێن په‌یس بۆگه‌نی کردییه، وه‌کی پزببیتم وه‌ها ده‌رێن، وه‌کی واده‌م نه‌مابێ وایم ده‌خوینن، شتگه‌لی گه‌له‌ک خه‌راپم له‌ سه‌ر ده‌رێن... شتگه‌لی گه‌له‌ک خه‌راپ. کورم هه‌فارانی خۆم، ده‌فته‌ری سیاسی خۆم، برا و حه‌بیبی دوێکه، سه‌رکردایه‌تی حیزبی خۆم نه‌کی هی نا‌حه‌ز و دوژمن، نوکته و لا‌ق‌رتیم پێده‌که‌ن، ته‌رایفم له‌ سه‌ر ده‌ردیتن، واده‌زانن بوومه‌ته‌ دا‌ه‌و‌ریکی پو‌چه‌رۆک. مه‌رئ سه‌رۆک وانیه‌... من ده‌زانم وایه، به‌رام ده‌مه‌وێت به‌ دو‌گو‌ییانی خۆم چت ببیسیم، ده‌مه‌وێ هه‌موو چتم هه‌بی، بزائم عه‌شامات چلۆنی له‌ سه‌رۆکی

خۇيان دەنۇرن... جەنگىز دەزانى بۇ خۇم لە و ئاپارتمانەى گىركىردىيە،
 بۇ وا خۇم شارىدىتيەو، چونكە پچكىكىش چىيە، برووام بە ھەفارانى
 خۇم نەمايە». لە و ساتەدا ترستىكى زۇرم لە چاويدا بەدىكرىد، ترسى
 سەزۇكىكى بەزىو، ترسى سياسىيەكى ماندوو لەدەست دونيا. نىگا
 دوودلەكانى ئەو ساتەى، بچوكبوون و كرژبوونەوہى لەشى، ھىچى لە
 نىگا و ھەستانى سالانى دواترى نەدەچوو، كە پرىوو لە شكۆى كەستىك،
 واماندەزانى ھەرگىز ساتى ترس و لاوازی نەبىنيوہ. سەردەمانىك بە
 قاتىكى نىللىيەو، بە وىقارى ژەنراللىكى كارنشىنەو لە بەردەم جەماوہدا
 دەرەستا، لەگەل ئەمريكاييەكاندا وىنەى دەرگرت، بە خەندە پانەكانى،
 خەندەى كەستىك باوہر نەكات زيان چ موعجىزەى جوانى پىيە، لەگەل
 دۆست و دوژمندا دەرمانىنى، ھەمىشەش دۆستى نزىكى ھەموو كەستىك
 بوو، ئىمە نەبىت، ھەفالانى كۆنى خۆى كە دەيگوت ھەموو بۆنى
 سالانى تەپالەتان لىدەت. وابوو دواتر سەردەمانىك كە بەردەوام
 قاتەكانيان بە ەترى تاييەتى بۇ بۇنخۇشدەكرىد، كە ھەر جىگايەك
 پىادەپۇشت دەبوو پىشتەر گوللو پىرژىن كرابا، پاسەوانەكانى لە ەترخانە
 ناودارەكانى پارىسەو بۆنيان بۇ دەھات، لە و سەردەمەدا ئەندامانى
 بىرۆى بالا، گەرچى لە سەر تەلەفزيۇنەكانەو بەردەوام باسى سالانى
 شۇپشيان دەكرىد، بەلام لە دانىشتنە تاييەتيەكاندا پىياندەگوت «سالانى
 تەپالە». بەلام مەن ھەرگىز ئەو پۇژەى سەزۇكم ياد نەچوو، گوتى
 «جەنگىز... كورى خۇم، ھەفاران قسەم لە بارەو دەكەن، تۆ دوو
 كار... نا.. نا سى كار بۇ بابى خۆت بكە، يەك لە و ئوزلەت و
 گۆشەنشىنيەت بىرەدەر، وەختە دەبىيە خەرەت كىشى قەدىمى. برۆ
 مەجرىسى ئەو پىاوانەى، خەبەر لە بۇ بابى خۆت بىنەو، تۆ بۇ ئەو
 ئىشەى لە ھەر كورىكى دىكەى بابە چاترى، گوئ ھەرخە، لەگەريان
 پىيەكەنە، خۆت قسە بجورىنە، خۆت قسە بخەو، بزائە چى دەرىن و

چی نارین، گەر بۆت زهبت کرا، بیکه، وه گەر نا ههروهک مهعمولی
 بیخه سه کاههز. وهکی جاران بۆ بابی خۆتت دهکرد، وهقتی له شار
 بووی. کارهکهی دیش ئهوهیه، لهگهریا چتی شهخسی ههمویانم بۆ
 بدۆزه، خهرکت دهدهم، چهن خهرکت دهوی دهتدهم. خهرک بخهره
 دویمان، وهکی چهسپی دووقروی با له دوویان نه ترازین. ئهوه ئه
 بیخه یسه تانه وهقتی دهزانن شۆرش نهفهسی لئ سهخت بوویه، وا فوو
 له گوونی خۆیان دهکهن و دهکهنه بیناموسی، ههموو چتم له سهریان
 دهوی... دهوین دهچنه کن ئیرانییهکان زوبانی بهدم لیدهدهن، دهوین
 سهروک فتقی لیتهیه، له بهرعه زهت و ژانی ئهویندهری گهرکی نهماوه.
 دهیانهوی ئیرانییهکان هاندهن و وهلاوهم نین... برین سهروک دهمری،
 چاتره له ئیستاهه بهزاریککی دیکه دهستی خۆتان لهویگانه بی. ههموو
 چتم له سه ههموو چتی دهوی. برۆ بابم. خۆم دهنیرمه دوت... تا
 خۆم نهنیرمه دوت چتی مهری... چیم وت بۆمی دهکهی، بابی خۆت
 ههمووی له بهر چاو دهبیته و بۆت له جیهکی چاک ههردهگری تا پۆژی
 خۆی دیتن».

ههروانهکانی سهروک منی خسته وه گیتاوه. ئهوه یهکهمین سهره تاکانی
 بیزایم بوو له کاری نهمنیهت و سیخوپی، ترسم له توانای خۆم
 نهبوو، بهلام دلتیابووم نهه باله مهلعوانه لهگهلم ناکهن. ویستم به
 سهروک بلیم ئهوه کاره به من ناکریت، من جووتی بالم لیرواوه ژیانیان
 ههراسانکردوم، ویستم بلیم نهخۆشم، بلیم دهردیکی نادیارم گرتوه
 که هیچ پزیشکیک دهرمانی ناکات. دهرمانی گهر وام بگوتبایه یان
 گهلیک توپه دهبوو، یاخود دهمودهست دهیگووت فیزهت بۆ وهردهگرم
 و برۆ بۆ ئهلهمان بزانه چ دهرته، ئهوکات دهبوو بلیم دهردهکهم له
 توانای پزیشکی ساده و ئاساییدا نییه، شتیکه بهس مهلهکینهکان

دەتوانن تىيىگەن. ئەويش باوەپى بە ھەموو شت بوو خورافەت نەبىت. من ئەوکات سەيرى چاوە ترساوەکانى سەرۆکم کرد، ئىختيارىک وامدەزانى ھىندەى لە ژياندا نەماوە. شتىک لە ھەسرەت لە دالدا بوو، ھەستەمە کرد سالانى دوورودىژى شۆرش جارىكى تر بە ھەدەر چوو و پۆژىكى تر شۆرش لە نسکۆى ئەمپۆى ھەلناسىتەو، چاوانى بىھېزىيەكى وەھاي تىدابوو، بەجۆرى دەپروانى، وەك ساوايەك بىت و چاوەپروانى كۆمەكەكات. سەيربوو لەو سالانەدا كە ئىمە لە ئىران بووين، قەتل و عامى گوندەكەيەكان لە باشوور گەلەك شىوانى ترسناكى بەخۆيەو دىيوو، دەمزانى سەرۆك و ئىترانىيەكان خەبەريان لە ھەموو شتىكە، شتىگەلى ئەوتۆ ئىمە درەنگتر بىستمان، بەلام ئەو پۆژە كە سەرۆكم لەو ئاپارتمانە بچوكەدا بىنى، چاوى پرېوو لە فرمىسكى كىنە، لە دەرپەقى بەرابەر ھەفالا، خەيالى تەنيا لای ئەو بوو، بزانتىت ئەوان چى لە سەر دەلەين... ھەراقىكى نەبوو بزانتىت چى لە نىشتيمان دەگوزەرەيت، تەنيا غەمى ئەو بوو ھاپرې وەفادار و بىوھفاكانى خۆى بناسىت. من بە جۆرىك دالم بۆى سووتا، گووتم «فیداتېم باوكى مىللەت. تۆ چ ھەرمانىك ھەيە بە من بكرىت، دەيكەم». ئازايەتى ئەو ھەم نەبوو لەو زياتر ھېچى دى بلىتم. پياويك بوو كاتىك بەو گروپە زل و مندالانەيەو سەيرىدەكردىت، ھەزەدەكرد كارىكى بۆ بەكەيت دلى خوش بىت.

من چەندىن مانگ لە سەر داواى ئەو كەوتەوھ ناو جىھانى ئەندامانى بالاي حىزب. سەركرەدە سەريازىيەكانمان كە ژيانى دانىشتن لە شارە قەشەنگ و دڵگەرمەكانى خۆرھەلاتدا تووشى خاوبوونەو و بىھېمەتى كەردبوون. ناوئەمىدى ھەموويانى گۆرپىبوو بۆ پياوى بىزار، يان بە توپەيى تەعبىريان لەو بىزارىيە دەكرد يان بە لاقرتى و گالئەكەردن بە دونيا. ھەموو خوشاردنەو و خۆدزىنەوھى بەردەوامى سەرۆكيان بە جۆرىك لە ترسنۆكى دەزانى، نوقمى ژيانى تايبەتى خويان بوون، من بۆ ھەر

یه‌کێکیان فایلیکی ئه‌رخه‌وانیم کرده‌وه، شه‌و و پۆژ که‌سی خۆم خسته‌وه،
 دوا، ئه‌وه یه‌که‌مجار بوو ته‌واو بيم به‌ جاسوس به‌ سه‌ر حیزب خۆیه‌وه.
 له‌و ده‌مه‌دا تینگه‌یشتم له‌شکر له‌یه‌ک کاتدا ته‌واو تیکده‌شکێت، ئه‌ویش
 کاتیک دوژمن دوربیت. بۆ ئه‌وه‌ی وه‌پزی و بێئیشی و چاوه‌پوانی ئه‌به‌دی
 نه‌مانخنکێت، ده‌بوو بکه‌ومه‌ دوا‌یی حیزب خۆی، له‌ ناوه‌وه‌را بیکه‌مه‌وه،
 یه‌ک یه‌ک تیبگه‌م چی ده‌که‌ن، چۆن ده‌خۆن، چۆن ده‌خه‌ون، له‌گه‌ڵ کێ
 په‌یوه‌ندیان هه‌یه، کێ ده‌بێته‌ میوانیان، بۆ ده‌بێته‌ میوانیان، ئومیدیان
 چیه‌، خه‌و به‌ چیه‌وه‌ ده‌بینن، چی ده‌نوسن بۆ ژنه‌کانیان، چۆن ژيانی
 سێکسی خۆیان راپیده‌که‌ن، چ جوژه‌ شه‌رابیک ده‌خۆنه‌وه... ئه‌وه‌ ناوکه‌ و
 سه‌ره‌تای دا‌رشتنی گه‌وره‌ترین ده‌زگای ئه‌منی بوو له‌ وڵاتدا، ئه‌وه‌ سه‌ره‌تای
 سه‌ره‌تا‌کانی من بوو وه‌ک به‌پۆه‌به‌ری ده‌زگایه‌کی زه‌به‌لاح. من ده‌یان
 کادی‌ری چکۆله‌م د‌زیه‌وه، پیاوان و ژنانیک که‌ به‌ سروشتی جاسوسه‌وه
 دینه‌ دنیا. تا ئه‌و کاته‌ ته‌نیا هه‌ندێ کاری بچو‌کم به‌ که‌سانیک له‌
 پێ‌خراوه‌کانی شاردا کردبوو، به‌لام بۆ ئه‌وه‌ی بتوانم له‌ هه‌ناوی حیزب
 خۆی به‌وانم، پتویستیم به‌ ئامی‌رتیکی ورد‌تر و تیز‌تر و نه‌شته‌رئاسا‌تر
 بوو. جاسوسه‌کانم زۆریه‌یان گه‌نجانی‌ک بوون له‌زه‌تیان له‌و ئیشه‌ ده‌بینی،
 وه‌ک سه‌ره‌تا‌کانی من هه‌ولتیک زۆریان ده‌دا، ورد‌تر و بێ‌مانا‌ترین کار
 هه‌رام‌ش نه‌که‌ن. من شه‌وان ده‌رسم داده‌دان، قوتا‌بخانه‌یه‌کی جاسوسی
 چکۆله‌م بۆ کردبوونه‌وه، هه‌ولمه‌ده‌دا خۆشه‌ویستی ئه‌و جوژه‌ ژیا‌نه‌یان
 تیدا دروستبکه‌م... فێربین چ له‌زه‌تیکی گه‌وره‌ی تیدا‌یه نه‌یتی که‌سێک
 تا ئه‌وپه‌رپی بې‌شکنیت، ته‌واوی ئه‌و شتانه‌ی له‌ سه‌ر بزانی‌ت که‌ ئه‌و
 واده‌زانی‌ت که‌س نایزانی‌ت. سه‌یر بوو به‌لامه‌وه که‌ سه‌رۆک له‌زه‌تیکی زۆری
 له‌ زانی‌نی ئه‌و نه‌هتیا‌نه‌دا ده‌بینی، شا‌گه‌شه‌که‌ده‌بوو که‌ من پێ‌مه‌ده‌گووت
 هه‌فال مه‌لا بێ‌چوو، له‌ نێوان پا‌زده‌ی کانونی یه‌که‌م تا بیست و هه‌شتی
 ئه‌و مان‌گه، ده‌رپیه‌کی کۆلی خۆله‌می‌شی له‌ به‌ردا بووه و نه‌ی‌گه‌رپه‌وه.

هه‌فال ته‌حسین وه‌پازی له دووی شوباته‌وه تا دهی شوبات له بهر
 ئازاری خۆشه‌ویستی تووشی قه‌بزی و زگ ئیشه بووه، هه‌فال مامۆستا
 به‌راز، له شه‌وی دهی کانونی دووه‌مدا، له مائی فاتیحی یه‌دولاهی به
 ته‌ره‌قه‌ومیاو دوو سه‌د و سی هه‌زار تومه‌نی دۆپاندوه، به‌و ناوێشانهی
 که له ئاخیری شه‌ودا وه‌ها مه‌راقدار بووه خوینی هیناوه‌ته‌وه و ئه‌و
 ده‌سته‌سپه‌ش که خوینه‌که‌ی پێ سپیوه کورپه‌که‌ی فاتیحی یه‌دولاهی «که
 ده‌لێن مه‌کریازکی بیۆینه‌یه» بۆی خستۆته ده‌لقیکه‌وه تا شه‌وانی دی
 به‌ر له گه‌رمبوونی قوماڕ بیخاته‌وه به‌ر چاوی. سه‌رۆک هه‌موو پاپۆرت
 و هه‌واله‌کانی منی ده‌بیست و به‌ خۆشیه‌کی زۆره‌وه ده‌یگوت «وای له‌و
 حیزبه‌ی من... وای له‌و حیزبه‌ جوانه‌ی من. ئه‌و‌پۆکه درنیام پاشه‌رۆشمان
 روونه». هه‌رگیز نه‌مه‌ه‌زانی له ته‌وس و بێ‌زاریدا واده‌لێت یاخود له
 خۆشبه‌ختیدا. بریقه‌یه‌کی نه‌ینی و سه‌یرکردنێکی ئالۆز له چاویدا بوو که
 ده‌رکم به‌ نه‌ینییه‌که‌ی نه‌ده‌کرد. سالانێکی زۆری ویست تا تییگه‌م سه‌رۆک
 له به‌خته‌وه‌ری و په‌زانه‌ندیدا وایده‌گوت. هه‌تا کاتێک جنیو و لاقرتی
 و فه‌زیه‌ته «زه‌بتکراوه‌کان»-م بۆ لێ‌ده‌دا، سه‌ره‌تا مات ده‌بوو، دوودل
 ده‌بوو، ده‌یگوت «نه‌واره‌که‌م بۆ وه‌گیره‌ دوا... نه‌واره‌که‌م بۆ وه‌گیره
 دوا»، سه‌رۆک ئه‌و ماوه‌یه وشه‌ی خۆره‌لاتیانی زۆر به‌کارده‌هێنا، ده‌یگوت
 ده‌بیٓت وه‌ک غه‌ریب نه‌مانبینن. دوا‌ی ئه‌وه‌ی چهند جار گو‌ی لێ‌ده‌گرت،
 ده‌یگوت «وه‌ی مسته‌فا کوری گه‌حه‌. بۆ وا به‌ باوکی خۆت ده‌ری»
 «ئای، شه‌فیق، قوونده‌ری قوونده‌ر گاوی، ده‌بیٓت ئه‌وه‌ت بۆ هه‌رگرم، دوا‌ی
 نه‌ریٓ بابه‌ گیان، وام نه‌وتوه‌». به‌لام له‌ کۆتاییدا هه‌میشه به‌ختیار بوو،
 شادییه‌کی مندا‌لانه ده‌په‌پیه‌ ناو چاوی، گوپه‌کانی وه‌ک گوپی مندا‌لێکی
 هه‌ر سوور هه‌لده‌گه‌ران، قه‌ز سه‌پییه‌که‌ی «که هه‌میشه چلکن دیاریبوو»
 درێژ وه‌کی می ده‌رویشان ده‌هاته سه‌ر چاوی، خۆشحال بوو زۆر نه‌ینی
 ده‌زانیت، به‌خته‌وه‌ر بوو هیچی له پێشچاو ون نییه.

وردە وردە ئەرشیفی ئەرخەوانیم تا دەهات گەورە دەبوو. زۆریە
 سەرکردە سەربازییەکان و کادیترە ناسراوەکان هەم بە کاسیّت، هەم بە
 نوسراو، فایلی تایبەتیان لای من دەستدەهات، هەر شتیکم بدایەتە
 سەرۆک «خودا لێخۆش بێت»، کۆپیەکم بۆ خۆم هەڵدەگرت. وردە
 وردە دەریای ئێو نەیتیانەی لە سەری دادەنیشتم تادەهات بەرینتر و
 قوولتر دەبوو، لەگەڵ زانیی هەموو نەیتییەکیشدا هەم بپوام بە خۆم و
 هەم بپوام بە مڕۆف و هەم بپوام بە خودا زیاتر و زیاتر لەق دەبوون.
 ئەرشیفی ئەرخواوی بۆ ئێوەم هیچ بایەخیکی نەبوو، بەلام وردە وردە
 هەموو منیان دەناسی، دەیانزانی چاوێک هەیە لە بنەوێرا چاوەدێری
 یەک بە یەک کادیترانی حیزب دەکات، دەیانزانی ژمارەیک گەنج و
 مێردمنداڵم لە بەردەستدایە کە زۆریەیان دەتوانن وریایانە کاربکەن. من
 لەو سەردەمەدا، دەستمکرد بەوەی بێم بە «ئوستادی سیخوپی» یان
 «مودەپرسی جاسوسی» وەک ناویان دەنام، بە وریاییەکی زۆرەو لە
 ناو پێشمەرگە و گەنج و کادیترانی هەڵهاتوودا، دانە دانە وەک هەڵبژاردنی
 میوە لە سەبەتیکی گەورەدا هاوکارم هەڵدەبژارد، یەک یەک نیشم لە
 سەر دەکردن، بە هەفتە وانەم دەدان، فێری تەکنیکەکانی چاوەدێری و
 دواکەوتن و خۆگۆڕپین و خۆشاردنەوهم دەکردن، لە منداڵ و مەزنی سادەو
 دەمگۆڕپین بۆ کەسی چاوەدەر و فرەزان. ئومێدیم بوو دواجار ژمارەیک
 کەس بۆ کاری ئەمنییەتی شۆرش و خزمەتی سەرۆکەکان پەرەدەبکەم،
 نەمەزانی خۆم چارەنوسم بە دەست ئێو فریشتە رەشەو بۆ کوێ
 دەچێت. لە حیزیدا کەس نەیدەزانی بۆ کێ کاردەکەم، بەس بێ ئاگای
 من خەڵکانێکی تر هەبوون فرمانی سەرۆکیان دەهینایە خوارەو تا
 کەس پێگری لە کاری من نەکات، پێنمایەکان وەها رۆشن و روون بوون،
 ئەندامانی تر دەیانزانی من بوومەتە کەسیک، چیتەر گالتم لەگەڵ ناکرێت.
 ئەو کەردبوومیە کەسایەتیەکی تەماوی و ئالۆز، دڵنیاووم هەندێ لە

کادی‌رانی نه‌نجومه‌نی بالا ده‌زانشن من چاوی سه‌رۆک و گوچک‌ه‌ی ئه‌وم، له‌ هه‌ر کوێیه‌ک ده‌رده‌که‌وتم پڕزیک‌ی گه‌وره‌یان ده‌رده‌خست، هه‌ندیکیان نزم ده‌نوشتانه‌وه له‌ به‌رده‌مدا، که ده‌که‌وتنه به‌حری قسه‌وباسه‌وه، ئه‌و شتانه‌یان ده‌گه‌وت که زیانیان نییه. به‌لام من نه‌زموونیک‌ی وه‌هام هه‌بوو، ده‌متوانی قسه‌ی دل له‌ نمایشی درۆ جیابکه‌مه‌وه. من ده‌مزانی هیدی هیدی ده‌بم به‌ باوک و دامه‌زێنه‌ری ده‌زگایه‌کی ترسناک، ده‌مزانی ورده‌ ورده‌ وه‌ک که‌سیکی سامناک ده‌رده‌که‌وم که هه‌موو به‌ ترسه‌وه لێده‌پوانن، هه‌ر که‌سیک ون ببایه، هه‌ر که‌سیک شتیک‌ی به‌ سه‌رهاتبایه ده‌یانگێڕایه‌وه بۆ کاری ده‌زگاکه‌ی من، به‌لام له‌ پاستیدا، ئیشی سه‌ره‌کی من له‌و ده‌مه‌دا نه‌نیا کۆکردنه‌وه‌ی زانیاری بوو.

له‌گه‌ڵ هه‌موو مه‌کر و فێله‌کانمدا، زۆرجار له‌ کاتی قسه‌دا ده‌ستیک‌ی نادیار چنگی ده‌خسته‌ گه‌روم، وه‌ک سه‌ره‌تای گه‌نجیم ده‌نگم ده‌نوسایه‌وه، عاره‌قه‌م ده‌رده‌دا، سوور هه‌لده‌گه‌پام. ئه‌وه‌ی که هیدی هیدی ژیا‌نی تیک‌ده‌دامه‌وه نه‌خۆشیه‌که‌م بوو، له‌گه‌ڵ کردنه‌وه‌ی «قوتابخانه‌ی نه‌رخه‌وانیدا» «کاره‌که‌ی خۆم و ناوده‌نا» فریشته‌که‌م ده‌ستیک‌رده‌وه به‌ جوڵه‌ و ته‌کانخواردن، وای لێهات به‌رده‌وام و له‌ هه‌موو شوێنیک‌ پایدیه‌ته‌کاندم، که هه‌ستم به‌ جوڵه‌ی باله‌ شێته‌کانی ده‌کرد، ده‌بوو له‌ هه‌ر کوێیه‌که‌م جێگایه‌کی چه‌په‌ک بدۆزمه‌وه و خۆم قایم‌که‌م، تا قینی هێورده‌بێته‌وه، هه‌ندیجار وایه‌ده‌شاند، خه‌ریک ده‌بوو له‌ ناوه‌پاستی پێگا و بانیشدا بمدا‌ت به‌ زه‌ویدا. هه‌ندێ شه‌و کاتیک‌ ده‌مویست ئاسوده‌ سه‌ر بنێمه‌ سه‌ر سه‌رین... وه‌کو گورگی برسی لێده‌هات. چ فریشته‌یه‌کی نه‌گرس و مه‌لعون بوو، تاده‌یزانی من ده‌ترسم و بیرده‌که‌مه‌وه و ئازارم هه‌یه‌ خۆی کپه‌کرد، به‌لام هێنده‌ی خه‌یالی پشوو‌م بایه، بمویستایه به‌ ئارامی هه‌ناسه‌یه‌ک هه‌لکێشم، وه‌ها ته‌کانی ده‌خوارد، وه‌خت بوو له‌

بنه‌وه‌پا هه‌لمگرت و به‌ره‌و ئاسمان به‌رمبکاته‌وه و له‌ویوه فریتمبدات...
چهند جار پێکه‌وتیکردوه له‌شه‌وانی توپه‌بیدا منی له‌زه‌وی به‌رزکردۆته‌وه
و له‌هه‌وادا پایگرتووم، وه‌ک خنکاوێک به‌ر له‌مردن له‌ئاسمانی
ژووره‌که‌دا په‌لم کوتاوه، وه‌ک گوناهاکاریکی هه‌لواسراو ئه‌شکه‌نجه‌م دیوه،
وه‌ک که‌سیک ملی به‌په‌تی سێداره‌وه بێت، ژێر قاچی بۆش بێت و
نه‌خنکیت و نه‌مریت، په‌له‌قاژه‌مک‌ردوه. دلنیا‌بووم ئه‌م فریشته‌مه‌لعونه‌م
کێشه‌ی له‌گه‌ڵ ئیشکردنی من له‌حیزیدا هیه. من که‌هاته‌م ئێران
به‌پاستی نیازم بوو دوا‌ی خواستی با‌له‌کانم بکه‌وم و تا بک‌ریت له‌
حیزب دووربکه‌ومه‌وه، به‌س هێنده‌ی حیزب ناردی به‌دوامدا، نه‌متوانی
ئه‌و بانگه‌وازه‌فه‌رامۆش‌بکه‌م. من له‌و سالانه‌ی دوا‌بیدا هیچ نه‌بووم جگه‌
له‌وه‌ی حیزب دروستیک‌ردبووم، می‌ژوویه‌کم نه‌بوو جیا‌ببێته‌وه له‌می‌ژووی
ئه‌و، چیرۆکی‌کم نه‌بوو جیا‌ببێته‌وه له‌چیرۆکی ئه‌و هێزه‌گه‌وره‌یه، ژیا‌نی‌کم
نه‌بوو بتوانم ناوی بنیم ژیا‌نی تایبه‌تی خۆم، ئیستا چۆن ده‌متوانی
بانگه‌وازی کپ و ئازارای ئه‌م مه‌خلوقه‌بێده‌نگه‌ی ناو خۆم بکه‌ومه‌وه
به‌بانگه‌شه‌ی ئه‌م هێزه‌گه‌وره‌یه، که‌بۆن و په‌نگ و بوونی له‌هه‌موو
جیگایه‌ک بوو. هه‌ندێ ئه‌وه‌دگریام و به‌فریشته‌که‌ی ناخه‌م ده‌گه‌وت،
بمبوره‌ ناتوانم حیزب بۆ تو جی‌بێنێم، ئه‌مه‌ ژیا‌نی منه، ئه‌مه‌ پابوردوومه،
ئه‌مه‌ ئیشه‌کانمه، نامک‌ریت ده‌ستبه‌رداری هه‌مووی بم. حیزب ده‌مشاریته‌وه،
نانم ده‌دات، هێزێکم پێده‌به‌خشیت که‌من نیمه، چاوێکم پێده‌به‌خشیت
که‌خۆم خاوه‌نی نیم، به‌هۆی ئه‌وه‌وه ده‌ستم ده‌گاته‌ جیگای وا که‌گه‌ر
ئه‌و نه‌بیت من چیم بتوانم بکه‌مه‌ ئه‌و جیگایانه، گه‌ر حیزب بدۆڕینم وه‌ک
مه‌لیکی بێ په‌ر، بێ په‌نگ، بێ شوناسم لیدیت، که‌هیچ که‌س نایناسیت
و نایه‌وێت و نیگای ناکات. من پیاوێکم هیدی هیدی قه‌له‌و ده‌بم، ورگیکی
زل داده‌نیم، سه‌رم ده‌پووتیته‌وه، چاوانم بچوک ده‌بنه‌وه، شه‌رمیکی ژنانه‌
له‌نیگامدایه، که‌ده‌شیت شه‌رمی پێش دل‌په‌قی بێت... قسه‌که‌ریکی لێزان

نیم، جوانیه‌کی وه‌هام نییه ژنیک پابگریت، گهر دهردیکی دهرنوم هه‌بیت هینده‌ی ده‌توانم بیخه‌مه سهر کاغه‌ز ناتوانم به‌دهم بیلیم، گهر به‌تنبیا بچه شوینتیکه‌وه و که‌س نه‌مناسیت، سهرنجی هیچ بوونه‌هریک پاناکیشم. من خۆم پال‌ه‌وان نیم، لاوازم، که قسه‌ده‌کم عاره‌قه دهرده‌دهم، شهرم ده‌مگریت، قورگم ده‌نوسیت... چهند هه‌ولده‌دهم و یقاریکی خۆم هه‌بیت، نیمه، چهند هه‌ولده‌دهم خۆم شتیک بم بکریت بی هیچ که‌س بژیم، ناتوانم. له‌پاستیدا ههر له‌سهره‌تاوه من پتویستیم به‌حیزب بووه، چۆن پایوکی بیمار و دهرن نه‌خۆش دوی ژنیک ده‌که‌ویت و دامه‌نی ده‌گریت، به‌لکو عه‌شقی ئه‌و له‌دۆزه‌خی هه‌چیتی خۆی دهریبه‌نینیت، منیش دامه‌نی ئه‌م هه‌زه‌م گرتووه... حیزب ئامیره، شتیک نییه بزانیته تو‌چیت و من چیم و ئه‌و چیه، حیزب مه‌کینه‌یه‌کی بپۆحه، مه‌کینه‌یه‌کی ته‌مه‌لی بپۆحه که وزه‌ی ده‌ویت، به‌سووته‌مه‌نی کارده‌کات، گرنگ نییه ئه‌و وزه‌یه‌هی کتیه و له‌کویه دیت. به‌لام مروف هینده‌ی بوو به‌به‌شیک له‌مه‌کینه‌یه، وه‌ک برغویه‌کی لیدیت که بو هیچ مه‌کینه‌یه‌کی تر ده‌ستنادات، ئیتر هیچ کونیک له‌ژیاندا نامینیت تۆی پیا‌بجیت، هیچ وه‌زیه‌یه‌کی تر نامینیت له‌گه‌ل هونه‌ری تۆدا بگونجیت. ئیستا چۆن ئه‌م هه‌موو پاستیه‌ی غه‌مگینه به‌وه‌هم و خولیا‌ی دوو بال بگۆمه‌وه که له‌خۆم و مه‌له‌کبینه‌کان به‌ولاوه که‌سی دی نایان‌بینیت... ناکریت... نا. شاه مه‌له‌کبینه‌کان... به‌پاستی زۆرجار گومان‌یان لیده‌که‌م... کئ ده‌لایت کۆمه‌لێک نه‌خۆشی وه‌ک من نین که شتگه‌لێک ده‌بینن که بوونی نییه. نا نه‌مه‌توانی حیزب فهرامۆش‌بکه‌م، له‌به‌ره‌وه ته‌نیا چارم ئه‌وه بوو تا زووه ئه‌م فریشته‌یه له‌کۆل خۆم بکه‌مه‌وه، نه‌ده‌بوو گوئ له‌مه‌له‌کبینه‌کان بگرم، که منیان به‌ره‌و ئه‌وه ده‌برد ده‌ست به‌م بالانه‌وه بگرم، نه‌هیلیم بترازین، نه‌هیلیم لیم جیا‌به‌وه. گهر فریشته‌ی منه و ده‌یه‌ویت بپروات با بپروات... چونکه له‌ناخدا پتویستیم به‌دلنیا‌یی بوو، ده‌مویست له‌و نازاره

دەرچم که ژيانمی له بڼه‌وړا ه‌لته‌کاندېوو، کاروباری خۆم به دروستی بۆ به‌پټوه نه‌ده‌چوو، له هه‌مووشی به‌دتر ئه‌و خواسته‌ی تیدا چاندېووم که بېونه‌وهریکي گونا‌ه‌بارم و پټويستيم به سزايه . ئه‌وه‌ی نه‌شکه‌نجه‌کانی په‌شمارا، ئاسوده‌یده‌کردم، ئه‌وه‌ی وه‌ها بې‌پاک شانم پووته‌کرد و له‌زه‌تم له لیدانی ئه‌و ده‌بینی، هه‌ر هۆکه‌ی ئه‌و هه‌سته قوول‌ه‌ی من بوو که ژيانم ژيانی خۆم نییه، جه‌سته‌م جه‌سته‌ی خۆم نییه، ئازارم ئازاری خۆم نییه . له‌و شه‌وه س‌ه‌یر و عاجباتیان‌ه‌ی سه‌ق‌زدا که ره‌شمارا دره‌نگ له ده‌ره‌وه ده‌گه‌پایه‌وه بۆ مال، هه‌میشه بۆنی کپییه‌کی تاریکی لیده‌هات، مه‌نگییه‌ک پوژ دوا‌ی پوژ په‌نگی ده‌خواره‌وه، ته‌نها‌یه‌ک له له‌دا‌یک‌بوونییه‌وه لیتی جیانه‌ده‌بووه‌وه . ده‌ستی هه‌میشه سارد بوو، سه‌رمای شه‌وانی سه‌ق‌ز ده‌یت‌زان‌د، به هه‌ستی ئه‌و زه‌مه‌ه‌ریره سه‌ق‌زییه‌وه ده‌هاته ژوورئ، هه‌ندێجار هه‌ستم‌ده‌کرد مه‌سته، بۆنی کهولی لیده‌هات. بیده‌نگ ده‌هاته ژوورئ و منی ده‌بینی چراکه‌م کز‌کردوه و له شوینی خۆم پاک‌شام، پشتم پووته و ده‌موچام چه‌قاند‌وته سه‌رینه‌که‌م و چاوه‌پوانیده‌که‌م . واه‌زانن من له‌زه‌تیکم له ئازار بر‌دوه، ده‌رون بيماریکم و مار‌زخیان‌ه چیرم ويست‌ووه، نا... ئه‌و ئازاران‌ه‌ی په‌شمارا تاکه پ‌تگایه‌ک بوو هه‌سته‌که‌م، له‌ش له‌شی خۆمه، ئازاریک هه‌یه ئازاری تایبه‌تی من، نه‌پ‌ت‌ت‌یه‌که‌م هه‌یه نه‌پ‌ت‌ی ئه‌وانی تر نییه، به‌لکو قوول به ژيان و ده‌رونی خۆمه‌وه گر‌ت‌دراوه . ئه‌و لیدانه‌ی لیفتانت تاکه هۆیه‌ک بوو بزائم له ده‌ره‌وه‌ی جه‌نگیزی حیزب، له ده‌ره‌وه‌ی فه‌رمانبه‌ره زیره‌ک و جه‌ه‌نه‌مییه‌که‌ی ده‌زگای ئاسایش، که‌سیکی تر ماوه ناوی وه‌فای ره‌ف‌عت به‌گه، که‌سیکه ده‌بوو په‌شمارا به هه‌موو توانای خۆی لیب‌دات بۆ ئه‌وه‌ی هه‌سته‌بکات نه‌م‌ردوه .

ئ‌یستا له هه‌مووی ب‌ت‌زار بووم، ده‌مويست ئه‌م فره‌شته‌یه‌م ب‌ت‌راز‌ت، به راستی د‌ل‌ن‌یا‌بووم ناتوانم کار‌ت‌که‌که‌م بال‌ه‌کانی ئه‌و مه‌خلوقه د‌ل‌پ‌ه‌ق و ئازارده‌ره که ناویان ده‌نا فره‌شته، بگ‌ت‌پ‌مه‌وه ناوه‌وه . من وه‌سواس

دەيكوشتم، دەمگوت كى دەلّيت ئۇو بەلكانى شەيتانى ناو ناخم نىيە كە دەيەوئيت دەرچىت، كى پوى ئۇو بوونەوهرەي بىنيوہ تا بزائيت فرىشتهيە يان ئەهرىمەن؟ كى دەلّيت ئەهرىمەن وەها بالى سېي نىيە و پوخسارى لە روخسارى ھەر مەلەككى تر جوانتر نىيە . گەر مەلەككى راستەقىنەيە بۆ لى ناگەرچىت خزمەتى نىشتيمان و حىزب و سەرۆكەكەم بگەم... ئەي مەرؤف بە درىزايى مېزوو ھەر ئەوہى نەكردوہ؟ ھەر خزمەتكارى وەتەن و عەشرەت و پاشاي خۆي نەبووہ؟ بۆ فرىشتهكەم ئىستا ئەوہى ناوئيت؟ دەمپرسى، مەن تەنيام يان ئەمە چىرۆكى نەئنى ھەموو مەرؤفەكانى تىرش بووہ؟ مەن تەنيام يان ئەم شەپە شەپى ناو ناخى ھەموو مەرؤفەكانى تر بووہ؟ شەپكە ھەندىك مەرؤف لە گەرەبىياندا ھەستى پى ناكەن، ھەندى مەرؤفەش فەزىدەدەنە ناو نەستيانەوہ و لەيادىدەكەن، كەسانىكى تىرش خويان بەديوكدا دەخەن و ھەر زوو خالى كوتايى بۆ وەها پىكدادانىكى سەخت دادەنەن تا بتوانن بژىن. ھەندى مەرؤفەش دەيدۆرئەن و شىت دەبن، ھەندىكىش وەك مەن دەبىت تا مردن ئازارەكەي لەگەل خوياندا پاكىشن.

مەن دەمپرسى بۆ ئەم فرىشتهيە لە مەن بىزارە، بۆ لەو دونيايە بىزار نىيە كە مەن تەيدا دەرژىم؟ بۆ لە خدا بىزار نىيە كە مەن فەزىدەوہتە ئەم گەردونە ساردەوہ و بى ھىچ كۆمەكك دەبىت وەلامى راست بۆ ھەزار كىشە بدۆزمەوہ كە وەلاميان لە كىتەبەكانى ئەودا نىيە؟ ئاخۆ بەعسىيەكان بكوژم يان نەيانكوژم؟ خودا بۆ وەلامى ئەو پەرسىارەم ناداتەوہ... خائىنەكانى حىزب بە خراپ تەماشابگەم يان نا؟ خودا بۆ وەلام ناداتەوہ . خزمەتى سەرۆكەكەم بگەم كە نازانم بە تەواوى چى لە سەريدا دەرگوزەرئيت يان نا؟ ئەي گەر خزمەتى ئەو نەكەم خزمەتى كى بگەم؟ ئەم فرىشتهيە چى لە مەن دەوئيت؟ گەر فرىشتهيە خودا نىيە، ھى كىيە؟ دەيان شەو دادەنىشتم و بىرمەدەكردەوہ . دادەنىشتم و بىرمەدەكردەوہ . تەنيا وەلام ئەوہ

بوو که ئەم فریشتەیه بریتییه له وه‌همی جوانی له ناو مرۆف خۆیدا. مرۆف به‌ درێژایی میژوو باوه‌پێ به‌ جوانی و هه‌قانییه‌تی خۆی هه‌بووه‌، میژووی مرۆف هیچ نییه‌ جگه‌ له‌ میژووی باوه‌په‌یتان به‌ جوانی خۆی، دین چیه‌ جگه‌ له‌ هه‌ولێ هه‌میشه‌یی مرۆف تا به‌ برای مرۆفی بڵێت من له‌ دینه‌کانی تر له‌ خودا نزیکترم، من له‌ تۆ جوانترم چونکه‌ من خودا له‌ تۆ زیاتر راستی پێه‌خشیوم. میژووی دین به‌ سه‌ریه‌که‌وه‌، به‌ هه‌موو خودا جیاواز و باوه‌په‌ جیاوازه‌کانییه‌وه‌، هه‌ولێ به‌رده‌وامی مرۆف بو‌خ‌جوانکردن، خۆ جیاکردنه‌وه‌، خۆ به‌ باشت‌زانین. هه‌میشه‌ دینیکی تری دروستکردوه‌ تا باوه‌پێ به‌ خۆی و جیاوازی خۆی و هه‌قانییه‌تی خۆی زیاتر بێت، هه‌میشه‌ خودایه‌کی تری گه‌وره‌تر و به‌هێزتر و نادیارتری له‌ خودای ئه‌وانی تر دروستکردوه‌ تا باوه‌پێ به‌ هێزی نادیا‌ری خۆی گه‌وره‌تر بێت. وه‌همی ئه‌وه‌ی هه‌میشه‌ له‌ سه‌ر هه‌قین، وه‌همی ئه‌وه‌ی هه‌میشه‌ خودا له‌ گه‌ڵ ئێمه‌یه‌، وه‌همی ئه‌وه‌ی که‌ ئێمه‌ جوانترینین و پاسترینین هیچ کات له‌ ئێمه‌ جیا نه‌بۆته‌وه‌. ئیستا ئه‌وه‌ی پاده‌کات، ئه‌و وه‌همیه‌، ئەم فریشتەیه که به‌وجۆره من ئازارده‌دات، که به‌جێمه‌هێڵێت، له‌ گه‌لیدا ئه‌و خه‌یاڵ و خولیا‌یه‌ ده‌پوات که‌ من له‌ گه‌ڵ سه‌ره‌تای شو‌رپه‌شه‌وه‌ له‌ گه‌لمدا بووه‌، ئه‌وه‌ی هه‌میشه‌ له‌ سه‌ر هه‌قم، ئه‌وه‌ی هه‌میشه‌ راستترینم، ئه‌وه‌ی باشت‌ترینم... ئەم بالانه‌م بالێ ئه‌و وه‌همیه‌ ده‌فرێت... بالێ ئه‌و وه‌همیه‌ دوورده‌که‌وێته‌وه‌، ده‌دا له‌ شه‌قه‌ی بال و له‌ ئاسماندا ده‌مرێت. شه‌ویکیان په‌شمارا گه‌پایه‌وه‌، وه‌ک زۆر شه‌وی تر لی‌یدام، ته‌نیا به‌ لی‌دانی ئه‌و هه‌ستم به‌ له‌شی خۆم ده‌کرد، ئازاری ده‌ستی ئه‌و، بیرى ده‌خسته‌وه‌ من جگه‌ له‌ برغووی حیزب، که‌ سی‌کم له‌ گوشت و خو‌ین... دوای لی‌دان، ئه‌و هه‌میشه‌ ده‌پو‌یشت، هه‌میشه‌ چه‌ند جارێک هه‌ناسه‌یه‌کی قوولێ هه‌لده‌کێشا، هێمن و بێده‌نگ سه‌یریده‌کردم، لی‌وی ده‌سپێ، وه‌ک به‌کیک له‌ کوشتنی ئه‌هریمه‌نێک بوو‌یتته‌وه‌، قو‌لی داده‌دایه‌وه‌ و ژووره‌که‌ی

جىدە ھېشت، بۇ سەبەي كە يەكمان دەيىنيە ۋە بە ھېچ جۆرىك باسى
ئەو شاتۇگە رىيە سارد و ترسناك و بىدەنگەي شەۋمان نەدە كرد. ۋەك
دوۋ مۇۋى ئاسايى، ۋەك دوۋ ھەۋالى يەك، لە سەر بەرچايەكى سادە
دادەنىشتىن و بىدەنگ نانمان دەخوارد. ئەو شەۋە لىڧىتانت نەپۇي، ئەو
ھەستىكى بە بەزەيى تىدا نەبوۋ، عاتىفەي بۇ ھېچ شتىك نەبوۋ. يەككىك
بوۋ لە ساردترىن و دلپەقترىن مەخلوقاتى دۇنيا كە دىيىتم. ئىستا ۋەك
چەتەلىكى گەرە لە سەر سەرم ۋە ستابوۋ، لە ئەفسەرىكى پەشتالەي
بەس يان كە سىكى دىكەي لە ۋجۇرە نەدەچوۋ، بەلكو لە يەككىك دەچوۋ
خودا بۇ كارىكى تر دروستىكرىيىت و بە پىڭايەكى دىكەدا رۆيشتىيىت.
ۋەك مۇۋىكى، ئەو سىروشتەي لە خۇيدا سىرپىيىتە ۋە كە خودا پىيىبەخىشە
و لە سەر پوۋى نەخىشى ئەو خۇي شتىكى دى پەسكردىيىت. ئەو شەۋە
لە تارىكى ژورەكەدا گوتى «جەنگىز چىيىتە، دەتېنىم ئازارت رۆرە،
پىمبلى چىيىتە». دەنگى پەحمى تىدا نەبوۋ، دەنگى ۋەك خاۋەن ئازەلىك
ھاتە بەر گويم، قسە لەگەل ھىستىرىك يان ئەسپىكى نەخۇشدا بكات.
دلىابوۋ ئازارەكانم پەيوەندى بە لىدانەكانى ئەۋەۋە نىيە. مەن دەمە
چەقاندېۋە ناۋ سەرىنەكە، ھىشتا جەمكى بەرگە پىشتىيەكە لە زارمدا بوۋ،
گوۋتم «بۇتانى، سەۋداسەر و روۋ لىشىۋاۋم، نازانم بۇ كوۋى بېۋانم، لە
نىۋان خۇم و خىزىدا سەرگەردانم، ناتوانم خىزب بەجىبەيلىم، ناشتوانم خۇم
لە بىر بچىتەۋە، چاۋىك لە ناخمدايە بەردەۋام سەيرمەدەكات... چاۋىكى
تىژە... نازانم چى دەۋىت، بەلام دلىام ئەم زىانەي مەنى ناۋىت».
بىئەۋەي رۆر بىرىكاتەۋە، پرسى «خىزى چى؟». سەيرم لە پرسىارەكەي
ھات و گوۋتم «بۇتانى چۇن خىزى چى... مەن بىن خىزب چىم؟ گەر
خىزب نەبىت كەس چلكى خۇشى بە شان و شەۋكەتم ناسرپىت». ۋەك
كەسىك بىماناترىن و پوچترىن رىستەي زىانى بىستىيىت، گوۋتى «جەنگىز،
خىزب بوۋى نىيە، خىزب قەت بوۋى نەبوۋە، بوۋىنىشى نابىت، ئەۋەي

هه‌یه، هه‌ندێ خه‌لکی به‌هێزن واده‌که‌ن بپوابکه‌ین حیزب هه‌یه ... ئێمه
 لی‌ره ئیش بۆ ئه‌و خه‌لکانه‌ ده‌که‌ین، وه‌ختی له‌ شاریش بووین هه‌ر
 وامان‌کردوه‌ . جگه‌ له‌ مرقفی به‌هێز و لاواز، هه‌یج کات هه‌یجی تر له‌ دونیادا
 نه‌بووه‌ . ئێمه‌ بۆ ئه‌وه‌ی به‌خۆمان نه‌لێین ئێمه‌ ئۆکه‌ری ئه‌به‌دیین، به‌
 خۆمان ده‌لێین ئێمه‌ ئه‌ندامی حیزبین، به‌وجۆره‌ ئازاری کۆیله‌بوون له‌
 سه‌ر پۆخی خۆمان سووک‌ترده‌که‌ین ... تۆ له‌ لاوازه‌کانیت، بۆ هه‌تا هه‌تا شه‌
 هه‌ر له‌ لاوازه‌کانی و واده‌می‌نیه‌وه‌» . پێشتر وای پێ نه‌گووتبووم، ده‌مزانێ
 ماوه‌یه‌که‌ له‌ ناخدا لاواز و بێ‌نرخ ده‌مبینیت، به‌لام به‌هانه‌ی زۆری بوو پوو
 به‌ روو نه‌یدرکینیت. ئه‌و پیاویکی مات بوو، نه‌پێنی که‌سی له‌ ده‌ره‌وه‌
 ئاشکرا نه‌ده‌کرد، به‌لام که‌ دیوه‌ لاوازه‌که‌تی ده‌بینی، نه‌یده‌توانی پێ‌زت
 بگرت. ئه‌و بیری‌که‌یه‌ی که‌ ده‌یگوت شتێک نییه‌ ناوی حیزب بیت، ناوی
 بپوا بیت به‌ ئایدیایه‌ک، ناوی نیشتمان بیت، تو‌په‌یده‌کردم. لای ئه‌و
 حیزب کارخانه‌یه‌ک بوو وه‌ک هه‌ر کارخانه‌یه‌کی تر کۆمه‌لیک پیاوی هێ‌زدار
 دایده‌نێن و ناچارمانده‌که‌ن ئیشی تێدا‌به‌که‌ین ... هه‌موو شته‌کانی دی ته‌نها
 به‌هانه‌ن بۆ ئه‌وه‌ی کارخانه‌که‌ ئیشبکات و نه‌وه‌ستیت.

هه‌ندێ شه‌و په‌شمارا، که‌ منی به‌وجۆره‌ ده‌بینی، کاتی‌ک ده‌بینی
 شه‌له‌ژان و تا و راچه‌نین و که‌فده‌ردان هه‌راساننده‌که‌ن، وایده‌زانی تووشی
 په‌رکه‌م بووم، به‌لام هه‌میشه‌ هێ‌ورمه‌ده‌کرده‌وه‌ و ده‌مگوت ئاساییه‌، هه‌ر
 هه‌مان ئه‌و ده‌رده‌ کۆنه‌ی خانمی خێ‌زانی ئێوه‌یه‌ که‌ له‌ سه‌ر سه‌که‌
 ناکامه‌که‌ی تووشی بوو، به‌لام من له‌ می‌ژه‌ گرتومه‌و چاکیش نابمه‌وه‌، بۆ
 من بۆ‌ته‌ ده‌ردیکی بێ‌ده‌رمان. ئه‌و ده‌م شتیکی ئه‌وتۆمان له‌ ده‌نگوباسی
 خانمی ماردینی نه‌ده‌زانی، دوا هه‌وال که‌ پێمان گه‌یشته‌بوو ده‌گه‌پایه‌وه‌ بۆ
 هاوینی سالی هه‌شتادوتۆ، له‌ویدا به‌ درێژی‌ی باسی ئه‌وه‌ی کردبوو له‌
 سه‌ر دیوانیکی شیعر کارده‌کات، زۆریه‌ی کات له‌گه‌ڵ شاعیراندا ده‌باته‌سه‌ر،
 مانگی جارێکی‌ش ئاسمانی کچی ده‌بینیت. سه‌یری‌بوو لام په‌شمارا ته‌واو

دهره‌ق به خانم بیباک بوو، بوی گرنګ نه‌بوو چی دهکات و چوڼ ده‌زی، هیچ شتیکی له دووډلی و ټیره‌یی پیاوړه تیدا نه‌بوو. تاده‌هات من لیفیتانتم ناټوژتر و سه‌یرتر ده‌بینی، ټاسان خووی له سیاسیه به‌رزه‌کان نزیکده‌کرده‌وه، پښتر وهک که‌سینګ نه‌مده‌بینی ه‌زی له دانیشتنی شه‌وانه و مه‌جلیسی سیاسه‌تمه‌داران بیت، به‌لام به پچه‌وانه‌وه، بوو بوو به یه‌کټک له نه‌سټیره‌کانی هه‌موو دانیشتنیک، به‌پی‌ی زانیاریه‌کانم له و مه‌جلیسانه‌دا زور قسه‌ی نه‌ده‌کرد، نه‌ده‌چووه قوولای هیچ باب‌ه‌تیکه‌وه، خه‌یالی پتر نه‌و کاتانه گه‌رمده‌بوو که باسی پاره په‌یداکردن و ټیشکردن ده‌هاتنه سه‌رئ، باشتیرین کاری دنیا لای نه‌و نه‌وه بوو بی‌تته به‌پړوه‌به‌ری زیندان، به‌لام گه‌ر نه‌وه‌ی ده‌ست نه‌که‌وتبایه ده‌بوو به بازرگان. هیدی هیدی تیگه‌یشتم په‌شمارا «کوکړنه‌وه‌ی پاره»، وهک جوړټک له سزادان و نه‌شکه‌نجه بو ټه‌وانی تر سه‌یرده‌کات، باوه‌پی و ابو هیچ شتیک وهک بینینی که‌سینکی زه‌نگین و پاره‌دار ټه‌وانی دی ټازار نادات. له ناخی دلیدا به‌روای و ابو له زینداند ده‌توانیت ته‌نیا یه‌ک یه‌ک نیچیره‌کانی ټازار بدات، به‌لام گه‌ر ده‌وله‌مند بیت ده‌توانیت سزایه‌کی هه‌میشه‌یی و پوژانه و ده‌سته‌جه‌معی بو هه‌موومان به‌پړتته‌وه. نه‌وه وایکرد لیفیتانتم له سه‌قزه‌وه بیر له بازرګانی گه‌وره بکاته‌وه. ده‌مانزانی سامانټکی زوری هه‌یه، سه‌رده‌میک له‌گه‌ل به‌عسیه‌کان کارابوو، به پاره‌ی زور خه‌لکیان ده‌گرت و به‌ریانده‌دا. به‌لام نه‌مده‌زانی پوولی خووی له کوټی هه‌شاردواوه، دلنیا‌بووم هه‌موو ده‌زګای هه‌والګری دونیاش بخه‌مه کار، نه‌وه م بو نادوژیتته‌وه، په‌شمارا پاره‌کانی چوڼ و له کوټی قایمده‌کات. له‌وه‌دا پړویه‌کی بی‌ټینه‌بوو. نه‌وه سه‌ره‌تای سه‌ره‌لدانی هونه‌ریک بوو که دواتر وه‌ها گه‌شه‌ده‌کات، که‌سانی نه‌فامی وهک من فریده‌داته په‌راویزی دنیا و زه‌وی له ژیر پیماندا ده‌رده‌هینیت. هه‌ر له شه‌وانی سه‌قزدا بوم ده‌رکه‌وت په‌شمارا بیر له ټیش و پاره په‌یداکردنی زور ده‌کاته‌وه، له‌وده‌مه‌وه پاره‌ی نه‌ټینی هه‌ندیک له‌نه‌ندامانی

ئەنجومەنى باﻻى حىزبى خىستبۇو گەپ. دەمزانى پاسىكى گەورەى بۆ خۆى كپىو تا سەرمايەگەى نەمرىت، دەمزانى ھىدى ھىدى سەروكارىش لەگەﻝ بەرپرسەكانى ئىتىلاعاتدا پەيداكردوھ. بەﻻم لەو دەمەدا زۆربەى بەرپرسەكان و ئەندامانى ئەنجومەنى باﻻ سەروكارىان لەگەﻝ ئىتىلاعاتدا ھەبوو، دﻟﻨﻴﺎشبووم بە فىتى ئەوان فارسەكان بە وردى منبان ناوھتە ژىر چاوھدىرى خۆيانەوھ. مەن خۆم ئوستادى ئەو يارى مشك و پشیلەيە بووم، كارەكانىشم شتىكى تىدا نەبوو ئازاردان يان ياساشكىتى بىت، دەشمزانى ئىرانىيەكان پېژىكى تايبەت بۆ سەرۆك قايلىن و دەزانن جاسوسى مەن كارىكە پوو لە حىزبە و زىانى بۆسەر قەلەمپەوى ئەوان نىيە. ئىران شوپىنىكى گرنگ نەبوو بۆ مەن، ئىمە لەو جنسەين كە تەنبا لە وﻻتى خۆماندا دەتوانىن جاسوس بىن. فارسەكان ئەوھيان باش دەزانى، قەت لە مېژوودا نەبووھ كوردىك ھەبىتەت بىتوانىت لە دەرەوھى وﻻتى خۆى جاسوس بىت، لە بەرئەوھە دواى يەك دوو بانگەشت لەبرى ئەوھى پەقەم لىتھەﻟگەن، بەزەبىيان بە ﺣﺎﻟﻤﺪا دەھاتەوھ. بەپاى ئەوان گىلتەين جاسوس ئەوھى، وزەى خۆى لە جاسوسىكرەندا بە سەر خۆيەوھ بەكاربەت، مەيش لەو جاسوسە گىﻻنەبووم، لەو دەمەدا ھىندەى بە سەر پۆجى خۆم و ئەوانى نەزىك خۆمەوھ جاسوس بووم، بە سەر ھىچ شتىكى دىيەوھ جاسوس نەبووم.

لە بەھارى سالى نەوھەدا نەزار ئىدرىس بە قاسىدىكى تايبەتەدا نامەيەكى بۆ ناردەم. كارەكەى بوپىزىكى زۆرى تىداپوو، كورتەى پەيامى ئەوھ بوو حىزب چ كارىكى پېسپىرېت ئامادەيە بىكات. دەمزانى يارىدەكات، دەشمزانى ھەزى لە يارى ترسناكە، بەﻻم ئەوھى لەو كاتە سەختەدا سەرى ھەﻟﺪايەوھ، جۆرىك بوو لە بلىمەتى سىياسى، لە ھونەرى يارىكەرىك كە دەزانىت ھەم يارى ترسناكىش بىكات و ھەم لەزەتىش لەو يارىيە ھەربىرىت. زۆر لەوھ دەترسا پۆژىك بىت پەشمارا بىتە

خۆشەويستى شۆپش و بەرپرسىكى دەست پۆشتوو، دۇنيابوم خۆي
 كەسى تايىبەت و سەرچاۋەي نىزىكى ھەۋالى ھەيە، ئىستا شوپن و پاىە
 نوپى لىفئانتى بىستۆتەو. نزار لەو پياۋە شەيتانە بوو كە فېرېبوپو
 زياد لە قەلغانىك بۆ خۆي دروستىكات، كىسەلنىكى خېرا و شەيتانى
 كە چەند چىننىكى زياد پىشتەپەقەي لە خۆي بەستبوو. چەند لىفئانت
 باۋەپى بە ھىزىبو، ئەويش ھىندە باۋەپى بە فېل و خۇپاراستن و سەنگەر
 لىدان بوو. مەن چىرۆكى نزار ئىدىرىسم لەگەل سەرۆكدا باسكرد، گوتم
 «گەرەم كەسىك ھەيە لە پىزى چەكدارەكانى دەۋلەتدايە، بەلام دەيەۋىت
 لەم مىحنەتدا شتىك پىشكەش بە شۆپش بكات، لە ناۋەو ھەندى كارى
 بۆ دەكرىت كە بەكەسى تر ناكرىن، ئىۋە فرامانتان بە چىيە؟». سەرۆك
 لەو گەمەيەدا قال بوپو، لە سالانى راپوردودا خەلكانىكى زۆرى ناردبوو
 لاي دەۋلەت تا لە كاتى پىۋىستدا پىشتىبىگرن و نەھىلن توۋشى نىسكو
 بىت. بەلام شىكسى ئەمجارەمان ۋەما خىراپو، دەۋلەت بە جورىك ھىزە
 تايىبەتتەكانى خۆي بەكارھىنا، دەرەقى و توندىشى بە جورىك دىندانە
 بوو، كەس نەيتۋانى كۆمەكىكى راستەقىنەمان پىشكەشبات. سەرۆك
 «خوداللىخۇش بىت و لە گوناھى بىشومارى بېورىت»، ھەموو ھىلكەي
 خۆي خستە سەبەتەي ئىترانىيەكانەو، ئەۋانىش شەپان دۇراندبوو. ئىستا
 دەيزانى دەبىت باجى دۆستايەتى ئىترانىيەكان بەدات، كە سەركرەكانى
 سوپايان ھەتا لە كاتى شىكستىشدا، پەۋيەكى سارد و بىيزە و پەرورىان
 ھەبوو. سەرۆك سەيرى لە جەسارەتى ئەم گەنجە ھات، ديارە ناۋى
 نزار ئىدىرىسى لەياد بوو، دەيزانى چىرۆكىكى لە پىشتە، بەلام ھەموو
 شتەكانى بە وردى بىر نەمابوو، ۋەك خۆي دەيگوت گەر سىياسەتەدارى
 كورد زوو زوۋ زىھنى خۆي لە راپوردوۋ پاك نەكاتەو، سەرى دەبىتە
 «ئاشپەزخانەي شەيتان». ھەستەدەكرد لە زارى سەرۆكدا وشە ئىترانىيەكان
 شىرىن دىنەدەرى، بەلام لە دىۋە ھەزم بوو بزەم لەو ئاشپەزخانەيەدا

ده‌شیت سەرۆک چ ژمه خۆراکیک بۆ دوژمنانی ئاماده‌بکات. من پیموابوو سەرۆک له‌وه‌دا له‌ سەر هه‌قه‌، ئیمه‌ خۆمان بێ یاده‌وه‌ریمان دپنده‌ین، گهر کینه‌ی یادگاریه‌کانیشمانی بچیته‌ سەر، ده‌بینه‌ جانه‌وه‌ریکی به‌ریاد. ئه‌وه‌ی چیرۆکی نزار له‌ یاده‌وه‌ری ئه‌ودا تیکه‌لی ده‌یان چیرۆکی تر بووبوو ئاسایی بوو، ئه‌وه‌ی ئاسایی نه‌بوو چۆنیتتی ئه‌و کاره‌ بوو که به‌ نزاری سپارد.

سەرۆک له‌وه‌ سهرده‌مه‌ و سالانی دواتریشدا، ده‌یویست به‌ چاکه‌، به‌ شیرینی، به‌ «موحیبه‌ت» نه‌یارانی خۆی له‌ ناو حیزیدا بکوژیت، ئه‌م پێشنیاره‌ی نزار ئیدریسیش له‌وه‌ سهرده‌مه‌ سه‌خته‌دا، وه‌ک جۆره‌ کۆمه‌کیکی ئیلامی بوو، تا سەرۆک له‌ پێشچاوی کادیڕاندا هه‌ر قودره‌تمه‌ند و موعجیزه‌دار دیارییت. سەرۆک به‌ منی گووت «ئه‌و چووکریته‌ی ئه‌و کوره‌ ده‌یکا، با بێته‌ گه‌رفانی بابه‌وه‌». ئه‌وه‌ بوو نزارمان پاسپارد که ژن و که‌سوکار و مندالی هه‌ندیک کادیری حیزب پزگاریکات و ئاودیوی سنووریان بکات. له‌وه‌ ده‌مه‌دا خیزان و به‌مه‌اله‌ی ده‌یان کادیری گه‌وره‌ی ئیمه‌ له‌ شاردا له‌ ژێر باری هه‌لومه‌رجیکی سه‌ختدا ده‌ژیان، به‌رده‌وام له‌ ترسی ده‌ولت ماله‌ و ماله‌ خۆیان ده‌شارده‌وه‌، سەرۆک زۆر به‌لایه‌وه‌ گرنگ بوو بیسه‌لمینیت که له‌ خه‌یالی ئاسووده‌گی کادیڕاندايه‌ و مه‌حه‌به‌تی باوکه‌نه‌ی کاله‌ نایبته‌وه‌. ئه‌و کادیڕانه‌ی سەرۆک فه‌رمانی پزگارکردن و گواستنه‌وه‌ی خیزانیانی دا، به‌وه‌ ناسرا‌بوون زمانبه‌د و تانه‌ هاوێژن، به‌ هۆ و بێهۆ قسه‌ی ناشایسته‌ به‌ سەرۆک ده‌لێن، یان وه‌ک خۆی ده‌یگووت «ترسنۆک و بێوه‌فا ته‌سنیفیده‌که‌ن». دواتر له‌ پرۆسه‌یه‌کی نه‌پیتی و گه‌وره‌دا، نزار به‌ کۆمه‌کی هه‌ندیک کادیری ناو شار، ده‌یان ژن و مندالیان به‌سه‌لامه‌تی گه‌یاند هه‌و ناو خاکی ئێران و خیزانه‌کان به‌ ئاگاداری قه‌رارگای ناوچه‌یی پاسداران له‌ پنتیکی عاسی و سه‌ختی سنووره‌وه‌ په‌ڕینه‌وه‌. ئه‌و کرداره‌ له‌ چاوی زۆر له‌ کادیڕاندا نزار ئیدریسی کرده‌ پاله‌وانیکی

گه‌وره ... له ماوه‌یه‌کی که‌مدا نزار له خائینیکه‌وه بووه‌وه به قاره‌مانیکی بیوتنه . هه‌مووان کاری ئه‌ومان به ئیشیکی جوامیرانه ده‌زانی، له دل‌یشدا ده‌مانگه‌وت نزار خه‌وشیکی نییه وه‌ها لێی به‌قین بین . ئه‌وه پۆ‌حی نزار نه‌بوو، به‌لکو پۆ‌حی سه‌رده‌م بوو وایده‌کرد، ده‌بایه مرۆ‌ف هه‌رده‌م له نێ‌وان خائین و قاره‌ماندا جۆ‌لان‌تیب‌کات، ئه‌وه پۆ‌حی سه‌رده‌م بوو وایده‌کرد له ناخی هه‌ر یه‌کێ‌کماندا جاشیک و پێ‌شمه‌رگه‌یه‌ک بۆ ئه‌به‌د پیکه‌وه بژین .

شه‌ویک ئه‌وه‌ه‌واله‌م به لی‌فیتانت دا، زۆ‌ر دل‌ته‌نگ بوو، گووتی «من و ئه‌وه بۆ هه‌تا هه‌تایه حیساب‌یکمان له نێ‌واندایه . تا من زیندوو بم ئه‌وه ئاسوده نابێت، تا ئه‌ویش زیندوو بێت من ئاسوده نابم . له‌و پازده سال‌ی پابوردوودا، پۆ‌ژیک نه‌بووه بیرێ لێ نه‌که‌مه‌وه . هه‌ردوو‌کمان ئه‌وه هه‌سته نه‌ینیه‌مان هه‌یه، هه‌ردوو‌کمان ده‌زانین بیر له یه‌ک ده‌که‌ینه‌وه، به‌رده‌وام ئاگامان له یه‌که، تا نزار بژی، هه‌سته‌که‌م من بوونه‌وه‌ریکی لاوازم . قه‌ت وه‌ک مرۆ‌ف ناگه‌مه ته‌واوی هی‌زی خۆ‌م، تا نه‌زانم نزار مردوه ... هه‌میشه لای من دنیا ترسناک و ژیان شتیکێ گه‌وره‌ی ناته‌واوه ... وه‌ک ئه‌وه‌یه ده‌ستیکم نه‌بێت، چا‌ویکم نه‌بێت، لا‌قیکم له شه‌ردا په‌رپبێت . وه‌ک ئه‌وه‌یه له خه‌ودا چا‌وه‌روانی جانه‌وه‌ریک بکه‌م بێت و په‌لامارم بدات و بمخوات» .

یه‌که‌مجار بوو ترس و تو‌په‌یی پاسته‌قینه‌ی لی‌فیتانت هه‌ست پێ‌که‌م . ئه‌وه ماوه درێژه پیکه‌وه بووین خۆ‌شییه‌کم له‌وه‌دا نه‌ده‌بینی ئه‌وه باسه‌ی له‌گه‌لدا بکه‌مه‌وه و یادگاری پێ‌شینێ تیا‌دا بو‌روژینم . ده‌م‌گووت ئه‌وه فاسیله‌یه‌ی ژیان خسته‌تویتییه نێ‌وان ئه‌م دوو مرۆ‌فه‌وه، به‌شی ئه‌وه ده‌کات هی‌دی هی‌دی پابوردوو له بیریکه‌ن . بۆ ئه‌وه ده‌م کاره‌که‌ی نزارم به پاله‌وانتیه‌کی گرنگ بۆ حیزب له‌قه‌له‌مده‌دا، کاریک بوو بیوتنه و گرنگ، ئه‌وه دیسانه‌وه

لیفیتانتی نائاسووده دهکرد... هر کات بۆنی نزاری بکردایه، تووشی نهو په شوکان و ترسه دهرونییه دهبو... ترسی نه به دی له لاوازی خوی. تا ئابی سالی نه وه د شتیکی گرنګ پووی نه دا، به لام له سهره تای تابدا، سه دام حوسهین کاری هره که مژانه ی ژبانی خوی کرد. هر له و مانګه که ره ده که سیاسه تی ته وای گۆی زهوی شیوا بوو، من و سئ هه فاللی دیکه، به فرمانی سه رۆک، دوی دانیشتنیکی نهیئی نهجومه نی بالای حیزب له تاران، به دهیان کیتو و به دهیان پیده شتی گهرم و له ناو ترس و خو پاریزییه کی ژوردا که یشتینه وه شار. «پیاو هه میشه ده بیټ نه وه ی له بیریت، که میژووی پاسته قینه میژووی که مژه ییه. زیره کی هر نه وه یه پیاو سوود له که مژه یی نه وانی تر ببینیت، نه گینا زیره کی کوا هه یه». هه فاللی جیگری سه رۆک، که قه له ویکی سورفلی چاویلکه له چاوی خپیش بوو، نه وه نده ی شهرابی سوور خواردبووه وه، پومه تی په نگی شهرابیکی گرتبوو به ئاو پوونکرایته وه، به زمانیکی پیاوانه، که دانی ژور له سهر وشه ی «پیاو» داده گرت، رازی له عه قلی خوی، وه ک قومارچییه ک توانیبیتی به وریایی هه له ی قومارچییه کی به رابه ری ببینیت، وه ک شیریکی نیژ پالیدا بووه وه و له نهومی سهره وه ی ئاپارتمانیکی سئ نهومیدا، له ته جریشی تاران قسه ی بۆ کردین.

دوی نه و دانیشتنه به ریکه وتینه وه بۆ کوردستان، به وه دا من له هه مووان شاره زاتر بووم، سه رۆک به نابه دللی چوه ژیریاری نه وه ی من بۆ نهینییه کی واهه ترسیدار بنیژیت، چونکه منی به چاو و گویچکه ی خوی ده زانی، به لام هه فالانی نهجومه نی بالآ، که نه وده م خویان ناونا بوو «بیرو»، بۆ نه وه ی له م پۆژگاره نوئ و هه ستیاره دا خویان له زیانی من به دوربگرن، هه موو سووربوون من بنیژنه وه بۆ شار، ده یانگووت هه یچ کهس وه ک تۆ توانای ئیشکردنی له شاردا نییه، هه یچ کهس پښکخواه کانی نه وئ و پاشماوه که مه کانی پښکستن وه ک تۆ نانا سیت، نه وانیش به

ده‌بیت کاریک‌که‌یت، که‌متر بترسیت و به‌ره و دهره‌وه بجولیت ... به‌ساقه پتیبلی، خو له دهره‌وه خورماو رۆنیاں بو دانه‌ناویت، له ناو مندا سه‌ری خۆت حیزکه و دانیشه ... وای له ده‌ست ئه‌م فریشتانه، به‌قه‌بری عه‌زیزی باوکم، من بم له جی‌گای ئه‌وان سه‌ری خۆم کزده‌که‌م و داده‌نیشم، به‌جه‌ه‌نه‌م ئینسانی حیز و دز چی ده‌که‌ن». من به‌ خانمی مه‌له‌کبینم گووت «نا خاتوون گیان، من له دهره‌فته‌ی ده‌گه‌پریم، ته‌واو فرییده‌مه دهری، به‌ فریشته و بفریشته مرۆف هه‌ر حه‌یوانیکی به‌ده‌خته». ئه‌وده‌م یه‌ک ئاره‌زووم هه‌بوو، له قورسای ئه‌م بالانه ئازادبم که وه‌ک له‌قله‌قیکی نه‌خۆشیان لیکردبووم، گه‌رچی که‌س نه‌یده‌بینین، به‌لام من ده‌مبینین، هه‌ستم پیده‌کردن، پۆژ دوا‌ی پۆژ له سه‌ر شانم سه‌نگینتر ده‌بوون ... من چیت‌ر پتویستم به‌و بالانه نه‌بوو، بۆم هه‌لنه‌ده‌گیران.

له شه‌ویکی تاریک‌شدا چوومه لای خانمی ماردینی، سه‌یرم لێهات که له جل و به‌رگیکی ژنانه‌ی ئیجگار جوان و نویدا پێشوازی لیکردم، قژی به‌ جۆریکی ئه‌فسوناوی به‌ردابووه‌وه، ماله‌که‌ی بۆنی عه‌تری لیده‌هات. دلسۆزانه هه‌والی لیفیتانسی می‌دیم پێگه‌یاندا. له سه‌یرکردن و ده‌نگ و ره‌فتاریدا شتی‌کم نه‌بینی نیشانه‌بیت بو بایه‌خدا و گرنگی به‌و پیاوه‌ دور و غه‌ریبه . به‌ بیباکییه‌وه گووتی «نه له‌شم، نه پۆحم، پتویستیان به‌ هیچ که‌س نییه». هه‌ستمکرد غه‌روی ته‌نهاییه‌کی گه‌وره ده‌ژی. که زانی به‌و هه‌موو بیباکییه‌ی سه‌رسام، که زانی له ناویدا بو شتی‌ک له عاتیفه‌ی ژنانه ده‌گه‌پریم و نایدۆزمه‌وه، خۆی به‌ جۆره که‌مه‌رخه‌مییه‌که‌وه که ته‌نیا له ژانم بینیه‌وه، گووتی «غهم بو من مه‌خۆ، جه‌نگیز، غه‌ور به‌ره‌می ته‌نهایی و ته‌نهایی به‌ره‌می غه‌وره ... منیش حه‌زم له هه‌ردوکیانه». وه‌ک بیستم له‌و دوو ساله‌دا جگه له هه‌ندیک شاعیری ژن و چه‌ندانیکی که‌م له شاعیرانی پیاو نه‌چووبوونه مالی. له دله‌وه ده‌مویست بزانه له‌و دوو ساله‌دا خیانه‌تی له په‌شمارا کردوه یاخود نا. به‌لام ده‌مزانی گه‌ر

خىيانەتچىسى لىكردىت، بۇ ئەو نەبوو كە عاشقى كە سىڭى دىيە، بەلكو بۇ ئەو بوو بە پلەيەكى دىكەى بىياكىدا بېواتە خوارى. ئەو شەو كە سەيرى چاويم كىرد، تىگەيشتم بىياكى، قوۋلىتىن و ترسناكتىن چاللىكە پۇخى مۇۋ تىيىكەۋىت.

من لەگەل ھەئالاندا ھاتبووم تا پىكخراۋە كۆن و خەوتوو و مردوھەكانى حىزب زىندوۋىكەمەۋ، دەبوو لە ئامادەباشىيەكى تەۋادا بىن بۇ ھەر ئەگەرىكى گەۋرە، بەلام ھەئالانى ياۋەرم، ھەر زوۋ لە ناو كوچە و كۆلان و شوپنە نەيتىيەكانى شاردا ونبوون و ژيانى شار و كارى خۇپاراستن دورىخستەنەۋە و بردنى. ماۋەى سەرەتا ھىندەى خەرىكى خۇشاردەنەۋە بووين، كارىكى ۋەھامان نەكرد. من لە نىۋان مالى سى ھەئالى كۆندا دەسۋاپمەۋە. دەستكردنەۋە بە چالاكى پىكخراۋەى ئەستەم بوو، كەسە چالاكەكانى حىزب ھەندىكىان لە زىندان بوون، ھەندىكىان گىرابوون بە سەرياز و برابوون بۇ باشوور، ھەندىكىان باۋەريان بە ھىچ نەماۋو، ھەندىكىشان لە ھەلومەرجى وادا خۇيان لە ھەر جۆرە پەيوەندىيەك دەدزىيەۋە. خەلكانىكى زۆر كەم لە شاردا باۋەريان بە شۇپش ماۋو، خەلكى دىكتاتورىكى بەھىزيان لە ئازادىخوايىكى ھەلاتوو و ملھور پى باشترە. من ئىستاش ھەروا تىدەگەم شۇپش برىتيە لە سىجىرىكى پۇمانسى، بەبى خەياللىكى جوان، بەبى ئادەمىزادانىك ئامادەبن بۇ خەبىنن بوونى نىيە، شۇپش نە بە بىروپا و نە بە ستەمى زۆر بەرپا نابىت، شۇپش پىۋىستى بە كەسانىكە لە جوانى ياخىبوون بزائن، ۋەك چۆن دەسەلات پىۋىستى بە بوونەۋەرىكى واقىقى ھەيە ئامادەى خوتىرىژى بىت، شۇپشيش پىۋىستى بە كۆمەللىك پۇمانسى ھەيە ھەمان ئامادەگيان بۇ توندوتىژى تىدا بىت. شۇپشگىپان ھەمىشە مەخلوقاتى پۇمانسىن، ئەۋەندەى جوانى شۇپش شىتيانەكەت، بىرۆكەى ئازادى يان عدالەت بايەخى نىيە لايان. لە ھەر دەمىكدا ھەستى واقىيەنەى مۇۋ بەھىزتر

بوو له هه‌سته پۆمانسییه‌کانی، ئه‌وکات ئاره‌زووی مرۆف بۆ خۆ گونجاندن له ئاره‌زووی بۆ یاخیبوون به‌هێزتر ده‌بی‌ت و شۆرشیش هه‌موو دینه‌مۆ پۆحیه‌کانی خۆی له‌ده‌ستده‌دات. شۆرش یاخیبوون نییه له واقیع، به‌لکو یاخیبوونه له واقعیته. لێ‌روه هه‌موو ده‌سه‌لاتدارانی دنیا هه‌ولده‌ده‌ن له ڕێگای ترسه‌وه سیاسه‌ت له لایه‌نه پۆمانسییه‌که‌ی پاکبکه‌نه‌وه و بیگێڕنه‌وه بۆ واقعیبوون. هه‌لبه‌ت په‌تای پۆمانسییه‌تی شۆرشگێڕانه، شتی‌که وه‌ک گه‌رده‌لول له ناکاو سه‌رده‌مێک دێ‌ت، به سه‌ر زه‌ویدا پاده‌بوورێ‌ت، دنیا ده‌له‌رزینێ‌ت و ده‌روات و بۆ ده‌یان ساڵ یاخود هه‌ندێ‌جار سه‌دان ساڵ و‌نده‌بی‌ت، به‌لام له‌و نێوه‌نده‌دا که‌سانی پۆمانسی هه‌ر ده‌مینن که شۆرشگێڕی نه‌زهلین، که له هه‌موو سه‌رده‌مێک و به‌ده‌ر له نه‌مانی هه‌ر جو‌له و جۆشیکیشدا هه‌ر یاخی نه‌به‌دیین. ئه‌و کاته‌ی من هاته‌وه شار، توانای خه‌لک له سه‌ر بیرکردنه‌وه له شۆرش له نزمترین ئاستدا بوو، به‌ر له‌وه‌ی ترس چۆکی پێ‌داین، نا‌ئومێدیه‌کی هه‌میشه‌یی له شۆرش، له شکستی هه‌میشه‌یی، له دووباره‌بوونه‌وه‌ی به‌ک له‌دوای به‌کی هه‌رس بیه‌یوای کردبوون. من له‌و ماوه‌یه‌دا هه‌ندیک شتی سه‌ره‌تاییم پێ‌که‌وه‌نا، ده‌ستخستنی چه‌ک له ناو شاردا کارێکی سه‌خت نه‌بوو، به‌لام په‌یداکردنی که‌سانیک بتوانن و جو‌رنه‌تی شارده‌نه‌وه و هه‌لگرته‌ییان هه‌بی‌ت ئاسان نه‌بوو. تا‌که که‌سێک هیوام پێ‌ی بوو «نزار ئیدریس» بوو، به‌لام نزاریش وه‌ک لی‌فیتانت یاریچه‌یه‌کی ترسناک بوو، له هیچ ساتیکدا به ته‌واوی پۆشن نه‌بوو له به‌ره‌ی کێ‌دا و بۆ‌چی ده‌وه‌ستێ‌ت. به‌وه‌دا ئه‌و بۆ نه‌به‌د ته‌نیا یاری بۆ خۆی ده‌کرد، هیچ هێزێک و لۆژیکێکی ته‌واو نه‌بوو بزانی‌ت له نیه‌ندا بیر له‌چی ده‌کاته‌وه و هه‌نگاوی داها‌تووی چی ده‌بی‌ت. وه‌ک دواتر بیستم، ئه‌و پۆژانه سه‌رده‌می دوودلی ئه‌و بوون، ئیستا له گه‌رمه‌ی ده‌نگۆ و بانگه‌شه گه‌وره‌کانی جه‌نگدا، وه‌ک پێ‌شتر ده‌ره‌ق به دنیا که‌مه‌رخه‌م و فره‌مۆشکار نه‌بوو، گه‌رچی وه‌ک هه‌میشه پانک و چۆغه‌ی

شال و پشتینی ره‌شی ده‌به‌ست و چاولکه‌ی ره‌شی گه‌ره‌ی ده‌کرده
چاوی، عه‌تری گرانی به‌کارده‌هینا، ده‌مانچه‌ی جوانی هه‌لده‌گرت. گه‌رچی
وهک جاران ته‌نیا ژنانی پاوده‌کرد، کچانیکی له‌ داو ده‌نا که به‌جوانی
و بۆن و قیافه‌تی مه‌ستده‌بوون، به‌و زمانه‌ شه‌یتانییه‌ی تیده‌که‌وتن که
وهک پۆشنبیره‌کان قسه‌ی پیده‌کرد، به‌و ده‌نگه‌ خۆشه‌ی که هه‌ستده‌که‌م
ئه‌هریمن به‌تایبه‌ت له‌ خودا بۆی قه‌رزکردبوو. به‌لام هه‌موو ده‌یانینی
که مه‌نگیه‌کی نوێ، کپوونیک‌ی نااسایی له‌ پوخساریا‌یه‌تی، وهک هه‌موو
ئه‌وانیدی به‌رده‌وام گوێی له‌ پادیۆ ده‌گرت، ده‌بوو بگاته‌ یه‌قینی‌ک و برپاری‌ک
بدات. من له‌ نزاره‌وه ده‌مزان‌ی، مرۆف چه‌نده واده‌ریکه‌وێت بوونه‌وه‌ریکی
خۆژێن و گژکار و بیده‌روه‌سته، که میژوو جولاً، که ئه‌و زه‌مینه‌ی ژێر
قاچی که‌وته له‌رزین و له‌رینه‌وه، ناتوانیت به‌ شتیوازی جاران له‌ سه‌ر
زه‌وی به‌روات. غروری مرۆف تا ئه‌و جیگایه‌ برده‌کات که هیچی له‌ جول‌ه‌ی
هیزه‌ نادیار و ترسناکه‌کانی ناو میژوو و سروشت نه‌بینیوه، هه‌ر وه‌خت
ئه‌و دیوه‌ نادیارانه‌ ده‌رکه‌وتن، مرۆف بچوکی خۆی، بیسوودبوونی غروری
وه‌یادا دیته‌وه و ده‌بی‌ت پابه‌ی‌تیت و تی‌فکری‌ت به‌ چ کوچه‌یه‌کدا پابکات.
نزار له‌ شاردنا ناوبانگیکی ئیجگار به‌دی په‌یداکردبوو، مندا‌له‌ زۆله‌کانی
تاده‌هات ژماره‌یان له‌ زیادبوون بوو، وهک ده‌مبیس‌ت له‌و سالانه‌دا گه‌رچی
وهک هه‌موو نه‌وه‌ی ئی‌مه‌ شتی‌ک گۆشتی گرتبوو، ناوشانی پانتر و ده‌موچاوی
له‌ جاران خپ‌تر ده‌نیواند، به‌لام شه‌هیه‌تی بۆ قسه‌کردن و ئاره‌زووی بۆ
تاک‌په‌ویی نه‌گۆپابوون. ژنان چه‌ند جارێک ژه‌هر خواردیان کردبوو، به‌لام
وهک هه‌موو ئه‌و که‌سانه‌ی من ناویانده‌نیم «ئیتسقانی ئه‌ستووری نه‌وه‌ی
ئیمه‌» هه‌رگیز نه‌ده‌مرد.

یه‌که‌مجار له‌ شه‌ویکی گه‌رمی سه‌ره‌تای پاییزدا بینیمه‌وه. کاپش‌نیکی
ته‌نکی ره‌شی به‌ سه‌ر جله‌ کوردییه‌کانیدا له‌ به‌رکردبوو، گه‌رچی هه‌ستم
به‌ گۆپانیکی قوول له‌ سروشتیدا نه‌کرد، به‌لام هه‌ستم به‌ گۆپانیکی

بەرچاوى لە پوخسارىدا کرد، وردە وردە لە گەنجیكى ياخییهوه بەرهه
ئەوه دەچوو لە پیاویک بچیت کە تەنیا لە گەڵ خوشبەختى و کامەرانى
خۆیدا خەریکە. هەستەمکرد خواردنەوهی زۆر، سێکسى زۆر، دەسەلاتى
زۆر لە برى ئەوهی دۆلیاییەکی تەواوی دەرەق بە خۆی پێبەخشن،
دوودۆلیانکردوه. ئاخۆ ئەوه دەترسا ئەو شتەنەى لە دەست بچیت؟ نا...
هۆکەى ئەوه نەبوو، بەلکو هۆیەکی قوولتر و بێنتر و ناديارترى هەبوو.
هەموو ئەو مەرفانەى بە زۆر هەموو شتێک لە ژيان دەستینن، ئەو
ترسە قوولەیان هەیه، هەموو ئەوانە تا ئەوسەر لە گەڵ شتەکاندا دەپۆن،
پێکەوه و بە خیرایى هەموو خوشى و جوانییهکانى ژيان بە لێشاو
دەبن، دواچار دەگەنە بەردەم سنوورێکى داخراو، سەر خەتێکى پوچ،
سەر پێگایەک کە جگە لە سەحراى پاستەقینەى ژيان هیچى دیکەى لى
نییه، ژيان ولاتیکە دەبیت بە کاوهخۆ پیاوبەگەریت، دەبیت بە هێمنى و
تێرمانەوه شەقام و کوچە و دارستانەکانى بېشکنیت. هەموو هەلپەیهک
بۆ تیکدانى ئەو هارمونییه تە بەتیکشکانى قوولى مەرف تەواو دەبیت.
خاڵیک هەیه لە ژياندا، خاڵى گەشتەنە بە لیواری ئەو سەحراى پوچییه،
ئەو سەحرايهی پێشتر بە سیاسەت، بە سێکس، بە شەراب، بە یاری
پێمانکردۆتەوه، خاڵیکە ئیدى هیچ یەک لەو شتەنەى بێنینهی بێسنوورى
و گەورەیهی ئەو سەحرايه نامانپارێزیت، مەرف دەبیت تا دەکریت گەشتن
بە لیواری ئەو سەحرايه دواخات، ئەوهش بەوه دەبیت، ژيان قوم قوم،
نەوهک بەیهک هەلدان و یەک تەکان بخواتەوه. نزار بە پێچەوانەى پیاو و
ژنە ناکام و ترساوهکانى ئەو سەردەمەوه، ژيانى بە تەکان هەلده قوراند.
بۆچوونەکانى بۆ ژيان ئەمجارە لای من پوچ و دووبارە هاتنە بەرچاو،
چیتەر نەیدەتوانى باش پۆلى ياخیبوییهکی گەنج بێنیت. بەلام باوهی
وابوو کە بەعسییهکان دەچنە جەنگەوه و دەشکێن و دەدۆزێن، گووتى کە
ئەو دەتوانیت زۆر شت بکات، پەيوەندى بە تەنگدارە کوردەکان و سەرۆک

جاش و پاپەرانى فەوجە سووكەكانەو بەكات... ھەر واشىكرد. بە پۆژ وەك
ژەندرمەيەكى دەولەت دەستدرىژى دەكردە سەر خەلگ و بە شەويش وەك
پەيامنىرى شۆپش، كاغەزى تايبەتى منى بە پياوانى دەولەت دەگەياند
تا لە ئان و ساتى پاپەرىن و ياخيپووندا پووى تەنگەكانيان نەكەنە ئىمە.
لەو بەينەدا مەتەنەم بە نزار تادەھات گەورەتر بوو، گەرچى چىرۆكى نۆرم
لە سەر تاوان و دلپەقىيەكانى دەبيست، بەلام من چ باك؟ من پام وابوو،
شۆپش پىويستى بەم پياوھە. دەمگوت، ھەندى شىتى گەورە ھەيە
تەنيا خەلگەنى خۆژىن و فرەدەست و چەندروو دەتوانن بىكەن، ئەو كات
باوھەم وابوو، فرىشتە ھىچ كات شەپى شەيتان ناباتەو گەر شەيتانىكى
دى بە كرىڭ نەگرىت. نزارىش ئەو شەيتانە بوو كە من بەكرىم گرتبوو...
بەلام عەجەب خۆ من فرىشتە نەبووم؟.

نزار ئەو ماوھە توند منى بەخۆى گرت، دەمزانى نزىكى لە منەو
بە قەلغانى ئەمان بۆ داھاتوو دەزانىت. ئەو زامنىك بوو منىش ترسم
لىي نەبىت. لەو ناوھدا ھەندىك شەو پىكەو شەرابمان دەخوارد، ئەو بۆ
خۆشاردنەو جىگەي نەيتىتر و قايمىترى پىشنىاردەكرد، ماوھەك لە ماللى
يەككە لە پاسەوانەكانى خۆيدا پەنايدام. شەوان كە دادەنىشتىن رۆبەي
كات باسى ژيانى خۆى لەگەل ژناندا دەكرد. ئىستا ئەو تەنيا جەنگى
راستەقىنەي بوو، باوھەي وابوو ئەو تاكە جەنگىكىشە كە تا كۆتايى، تا
پۆژى مردن لە ژيانى پياودا دەمىننەو. كاتىك باسى گەورەيى و گرنگى
سىكىسى دەكرد، ھىچى لە كەسىك نەدەچوو سالانىكە لەگەل ئاسايش
و پۆلىسى سياسى دەولەتدا ئىشەكەت، ھەستەدەكرد، ھىدى ھىدى وای
لیدیيت ساتى ئۆرگازم و ترۆپكى لەزەتى جنسى بەو ساتە دەزانىت كە
ماناي ھەموو ژيانى تىدا كۆدەبىتەو، ساتىك كە مۆف لە جەبرى ھەموو
بوون دەردەچىت و تەنھا بۆ خۆى دەژى. ساتى ئۆرگازم ئەو ساتەيە كە
تىدا دىن، سياسەت، نىشتىمان پىكرا پىكەو دەمرن... زەمەن، جىگە،

ەقەل، زانست، كۆمەلگا مانايان نامىنىت... ئەو ساتەيە لە ھەموو ئەم
 دونيايە دەردەچىن، ئەو ساتەيە كە تىيدا مەرۇف دەيتتە بوونەوهرىكى
 بىمىژوو، بوونەوهرىكى خالى لە ھەموو جەبەرىك، بارسووك لە داواكانى
 پابوردوو، بارسووك لە داواكانى داھاتوو، بارسووك لە ھەر داوايەك لە
 جىگايەكى دىكەوہ بىت. جىاواز لە ھەموو ساتەكانى تىرى ژيان، مەرۇف
 تەنيا لە ساتى ئۆرگازم و مردندا ئەوپەرى تەنھايى خۆى دەئى. بە منى
 گووت، ھەموو ھەولى ئەو بۆ نوستن لەگەل زۆرتىن ئافرەتدا بۆ ئەوہيە
 بە زۆرتىن شىوہ ئەو تەنبايىە بىسنور و تاقانەيەى خۆى، لە شويىنى
 جىاواز و لەگەل كەسى جىاوازدا تاقىبكاتەوہ. دەيگووت ئۆرگازم تاكە
 شتىكە ئادەم و ھەوا لە بەھەشتەو دىزويانە و خودا بە درىژايى مىژوو
 ھەولەدەت لە مەرۇفى بستىنىتەوہ. مەرۇفىش ھەولەدەت ساتى ھاوشىوہى
 ئۆرگازم بدۆزىتەوہ، تاكە شتىكىش كە تا ئىستا دۆزىوتىيەوہ و ھەمان
 ھەوا و نەشئەى ئۆرگازمى ھەيە ساتى سەرکەوتنە... مەرۇف لە ساتى
 سەرکەوتندا، ساتىكى كورت و ھاوشىوہى ئۆرگازم دەدۆزىتەوہ، بردنەوہ
 لە جەنگدا، ھىچ نىيە جگە لە ئۆرگازمى دەستەجەمعى نەتەوہيەك،
 ئۆرگازمى كۆگەلى سوپايەك، يان گەمەزانىك ساتىك گۆل دەكات، گەر
 تەماشايەكەيت، ئەو ساتە ساتىكى ھاوشىوہى ئۆرگازمە... ئەو پاكردنە،
 ئەو خۆشىيە لە چاويدا، ئەو خۆ بەزەويدا دانە، ئەو فەرامۆشكردنەى
 ھەموو شتىك، ئەو داپرانە رەھايە لە ھەموو شتىك، تەواو ھاوشىوہى
 ئۆرگازمە. دەيگووت دەزانى بۆ پىاوان زۆر ھەزيان لە تۆپى پىيە، چونكە
 ھەك سىكىسى ھەرام پەرە لە ترس و دوودلى، دواچار ئۆرگازمىكى شىتانە،
 ئۆرگازمىكى دەستە جەمعى پىشكەش بە خەيالمان دەكات. پاشىوابوو
 بۆيە بەشى زۆرى خەلك ھەزيان لە زانست و كىتب و فىكر نىيە، چونكە
 ھەموو ئەو شتانە دووركەوتنەوہيەكيان لە قودسىيەتى ئۆرگازم تىدايە...
 ھەر شتىك فرىمانبىداتەوہ ناو مىژوو، ناو بىركردنەوہو لە داھاتوو، ناو

ئەو پىرسىيارە گەورانەى ۋە لاممان بۆيان نىيە، دژى ئۆرگازمە ... كە ساتى پىداگرتنى مۇۋە لە سەر بوونى ئازاد و خالى و پەھاي خۇى.

لەو ساتەدا كە سەرتاپاي جىهان سەرگەرمى كۆكردنەۋەى سەرباز بوو، تا لە كەشتى گەۋرەدا بېن و لە ئاۋەكانى كەنداۋا لەنگەرىگىن، كە شۆپش منى ناردىبوو بۆ دروستكردنەۋەى پىكخراۋەكانى حىزب ... من و نزار چەندەھا شەو، كاتى خۇمان بە باسكردنى سىجرى ئۆرگازمەۋە دەبردەسەر. نزار ھەمىشە بەزەيى بە مندا دەھاتەۋە كە ئەزموونىكى ئەۋتۆم لە دونىاي ئافرەتدا نىيە و دەربارەيان شتىكى ئەۋتۆ نازانم، ئەو چەند ئۆرگازمە كەمەش من دىبووم و لە باۋەشى ئافرەتدا تىا ژىابووم، ۋەك ئەو باسى دەكرد، بەۋجۆرە سىجراۋى نەبوو. نزار بەردەۋام ھانىدەدام «جەنگىز، دەبىت ئۆرگازمى پاستەقىنە بژىت، ئۆرگازمى پاستەقىنە». ئىستا دۋاي ئەو ھەموو سالە نازانم، بە پاستى نازانم ئەو شەۋانە، بەشىك بوون لە كۆمىدىا تالەكانى ژيان، بەشىك بوون لە سىبەرى ئەو پوچبىيە ئەبەدىيەى مۇۋ تىيدا نوقمەدەبىت، ياخود قسەى دوورودرىژمان لە سەر ئۆرگازم، سەرەتا بوو بۆ ھەموو ئەو پووداۋانەى دواتر ھاتنە سەر شانتۆى ژيانمان. ئاخۇ ئۆرگازم تەنبا سەمبولىك نەبوو بۆ ئارەزوۋىيەكى دېندە كە ھەرگىز ناگاتە كۆتايى؟ نازانم. بەلام دلىنام ئەو شەۋانە، ئەو عەۋالبوونە بۆ ئۆرگازمىكى شىتانه، ئۆرگازمىكى دوورودرىژ و ئەبەدى كە ھەرگىز نەپىتتەۋە، مەرجى گەۋرەى ھەموو بە سەرھاتەكانى تر بوون ... بەتايىبەت ئەو بە سەرھاتە گەۋرەيەى ژيانى منى گۆپى. من لەو دەمەدا كە حىزب ناردىمىيەۋە بۆ پىكخستنى راپەرىن، شەۋان ۋەك شىت بەس بىرم لە قسەكانى نزار دەكردەۋە دەربارەى چركەيەك، دەگەيتە تىۋپكى مەزنى خۇت ... چركەيەك تىۋپكى دەسلەلت بە سەر لەشى خۇت و ھەستى خۇت و ھەموو دونىادا دەژى.

لەگەل ھاتنى سالى نەۋەدو بەكدا، ئاشكراپو ئىدى جەنگ دىت و

لادانی بۆ نیه . بە عسییه کان بە لیشاو هیزه کانی باکووری خۆیان بەرەو باشوور دەگواستەو . ئەو هاتنی قاسید و هاتوچۆی ئەمدیوەدیوی نیتوان ئیمە و ئیرانی ئاسانکرد . من لەو باوەرەدابووم شتیکی ئەوتۆ گرنگمان بۆ کۆکردنەوی هیژ و پیکخواوەکان بۆ نەکراوە . بەلام نزار ئیدریس کە نۆرجار لە کوتایی شەودا گۆرانی بۆ دەگووتم بە مەستی قاقای لێدەدا و دەیکووت «شۆرش لە سەر من، بەلام شۆرشیک دەبێت ئاغای چەنگیز بە تەنیا بۆ خۆمی دەکەم، بەلام تۆش دەتوانیت بە شداریت لە گەڵمدا» .

مەخزەن

ئایا بە راست هەفـال شیرخانم بینی، بەراست تـفی تـیکردم، ناخۆ ژووریکی لەو شـیوەیە و بەوجۆرە لە ناو بورجدا هەبوو... نازانم؟ . دەشـیـت هەـمـووی وـرـپـنـەـی پـیاوـیـکی نەخۆش بووین، یەکیک لە سەرە مەرگدا، پیاویک کە بیخەویی، بوورانهوی بەردەوام، پۆیشتنی دوورودریژ لە سەر ئەو هیلە ی مردن لە ژیان جیاده کاتەو، خەیاڵاتی نەخۆشی خستۆتە سەریهوه .

دوای ئەو کە چاوم کردەو، لە ژووریکی بچوک و سارددا بووم، بە پووتی لە سەر زەوییهکی کاشیکراو کەوتبووم، دوو پیاو لە گەڵ مولاژم گزنگدا هاتنە ژوورێ . مولاژم فەرمانی پێدان جلم لە بەریکەن . نەمدەزانی چۆن گەشتوومهتە ئێره، دڵنیا بووم ماوهیهکی درێژ بیهۆش بووم، بەلام هەستەم کرد هەموو گیانم تەپە . دەستم لە خۆم دەدا و شک بووم، بەلام هەستیکم هەبوو هیشتا لە ژێر ئەو دووشە ساردە نەهاتوومه دەری، لەو کاتەو تە ئەمڕۆ، تا ئەو ساتەی ئەم دێپانه دەنوسم، بەردەوام

ئەو ھەستەم ھەيە كە تەپم، لە دەنگى ئاۋ دەترسم، بە زۆر خۆم دەشۆم، بە ترسەۋە سەيرىدەكەم. ئەۋە ھەستىكى كوشندەيە كە ھەرگىز لىم نابىتەۋە، لە باران دەترسم، لە ھەۋر، لە دەنگى تافگە... ھەتا كە ئاۋىش دەخۆمەۋە ناتوانم زۆر سەيرى پەرداخەكەي بەردەم بەكەم. كاتىك مولاژم گزنگ بە تورەيىيەكەۋە گووتى «ھەستە، ھەستە دەي، تەرنىت»، تىگەيشتم لەم بازىي شەيتانىيەدا پزگار بوونم نىيە. ئىستا مولاژم دەموچاۋىكى ھەبوو جىاۋاز لە دەموچاۋى يەكەمىن جارى، كاتىك لە كىتەبخانەدا بىنىم. ھىچى لەو خانە بەويقارە ھىمە نەدەچوو كە ئەۋكات خۆي دەردەخست، گەرچى حالىم زۆر بەدبوو، بەلام ئەو توندىيە خۆشچاليدەكردم، كەسى سەربە ئاسايش ھەمىشە دەيىت و ابىت. دەيىت دوو دەموچاۋى ھەيىت، پىم ئەفسوس بوو، دەموچاۋى يەكەمى گزنگ خان بىنىم و دەموچاۋى دوو ھەمىم لىۋىنىت، بەلام ئىستا دەمبىنى، پوۋە پاستەقىنەكەي خانى مولاژم دەبىنى، پوۋى دېرى ھەموو ئەۋانەي لەم بورجەۋە پاسەۋاننىتى نىشتىمان دەكەن.

مولاژم گزنگ كەمىك بە توندى كۆمەكى دوو پىاۋەكەي كرد، تا دەستى جلى تايەتم لە بەرىكەن، جلىكى پەشى تايەت بەو پىاۋ و ژنانەي حىزب فېئاندىداتە مەخزەنەۋە. گزنگ بە تورەيىيەۋە گووتى «بە مىلى شكاۋت دەيىت دلت خۆش بىت نەتۇپىۋىت، دەي تۆزىك قۇلت بچولئە. بە من بوۋايە پۆحم دەردەھىنايت، كەچەلى تۆپەلە گوو، نازانم حىزب تۆي بۆچىيە ھەلتەدەگرىت. بەخۋا نانە پەقەكەشت پى حەرامە». من بەختەۋەرىۋوم ئەو قسانەم دەبىست، بەختەۋەرىۋوم... ئەۋە زمانى پاستەقىنەي كادىرەكانى حىزب بوو، ئەۋە دەموچاۋە پاستەقىنەكەيان بوو، ئەمانىش يەككىك بوون ۋەك ئىمە... قات و پانتۇل و بۆينباخ و ھۆكى تۆككىيەكانى دەستيان، وىقارى مۆدىرنىيان ھىچ نەبوو جگە لە دەمامكىكى تەنك، پوۋىيەكى ساختە. خۆشچال بووم بە پاستى بيانىنم،

خۆشحال بووم... خۆشحال. ئه‌وه ده‌بووه ده‌رد بۆ من، بڕۆمه مه‌خزهن و وازانم ئاسايشه‌كاني بورج، له ئاسايشه ده‌مپيس و جنيوده‌ره‌كاني ئيمه له ناو شار، باشترو پاكتر و هيترترن.

دنيابووم ده‌مبه‌ن بۆ مه‌خزهن، بۆ ئه‌و جيگا سه‌يره‌ي هيچ كه‌س له ده‌ره‌وه نه‌بيستبوو، كه‌ستان نازانن كه جيگايه‌كي وه‌ها بووني هه‌يه. هه‌موو ده‌مانزاني حيزب بانكي هه‌يه، گه‌نجينه‌ي نه‌يني هه‌يه، زينداني نه‌يني هه‌يه، ئه‌رشيفي نه‌يني هه‌يه، بازرگاني نه‌يني هه‌يه، بيري نه‌وتي نه‌يني هه‌يه، په‌يماني نه‌يني هه‌يه، كۆمپانياي نه‌يني هه‌يه. به‌لام مه‌خزه‌نيك كادي‌ره كۆن و بيگه‌لك و تو‌ردراوه‌كاني تيدا هه‌لبگرينت... نا شتي وامان نه‌بيستبوو. مولاژم گزنگ به وه‌حشيه‌تيكي بيوينه‌وه مامه‌له‌ي له‌گه‌ل كردم. حوكمي فريداني من بۆ مه‌خزهن، به‌س ده‌بوو سه‌رۆك «خودا له گوناوه بيته‌ندازه‌كاني خوش بيت» خوي مۆريكات، ئه‌وه‌شي حوكمي واي هه‌بايه، پزگاريبوني نه‌سته‌م بوو. خاتوو گزنگ دنيابوو جاريكي تر خوري سه‌ر ئاسماني شار نابينه‌وه، دنيابوو جگه له ئيسقانه‌كانم هيچي تر له‌م كارخانه تاريكه ناچيته ده‌ره‌وه، بۆيه بيباك له سووكايه‌تي پيكردنم به‌رده‌وام بوو. به‌ر له‌وه‌ي بچيته مه‌خزه‌نه‌وه، هۆليكي چاوه‌پواني گه‌وره هه‌بوو، هۆليكي بوو له پيشده‌ري نه‌تيكه‌خانه‌يه‌كي گه‌وره ده‌چوو، ديواره‌كاني ژووره‌كه به ته‌خته‌يه‌كي تيرپه‌نگي ئه‌سه‌ره‌تۆكراو داپۆشرايوون، مۆمياي هه‌لۆيه‌كي گه‌وره، گه‌مالتيكي په‌ش، گوريه‌يه‌كي زل و نااسايي، له‌گه‌ل ماريكي ئه‌ستوور و دريژ له به‌ر ده‌روازه‌كه‌دا دانرايوون، پيشتري گه‌مالي وا گه‌وره و گوريه‌ي وه‌هام نه‌بينيوو، تينه‌گه‌يشتم مه‌به‌ست و ماناي پشت داناني ئه‌م جانه‌وه‌رانه چيه، به‌لام حيزب و هه‌فالاني بيرووي بالا له ويست سالي دواييدا، زمانتيكي تايه‌ت و سيستمكي په‌مبزي ناوازيان بۆ خويان دروستكردبوو، گه‌ر يه‌كيك له نزيكه‌وه له ناوياندا نه‌زيابايه، نوكته‌كاني

نه بیستنايه، شاره زای نه و تیگستانه نه بایه که ده یویننه وه، نه سته م بوو له میتافوره کانی زمان و له سه مبوله نه یینییه کانیا ن تیگات. ژوره که پرپوو له که ره سته و شتی کۆن، مه کینه ی کۆنی چاپ، ستینسل، پۆنیوی ژهنگای، مه ره که بی رهش له ده به ی گه ورده، به سته کاغه زی بۆر، چه ند نامیریکی شکاوی پادیۆ، بلندگۆ، نه مپلیفایه ری تۆزای، به کره ی کتیل، ده مانچه ی ژهنگای، کلشینکۆفی شکا، مه خزنه ی خویناوی، چه ندین ده ریپی ژنانه ی کوردیی، مه نجه لی گه وره گه وره ی پر له نیسک و ساوهر، سه دان سه عاتی شکا، سو بای ته نه که به دوکه لکیشه درێژه کانیا نه وه، په ره میزی شکا، ده یان فانووس، لۆکسی خوار و قوپاو، شوشه بیره ی به تال، جانتای دپاوی سه فهر، ژماره یه ک ده فته ری خزمه تی سه ربازی، پۆسته ری فریدراوی ژماره یه ک شه هید... شتکه لیک ی زۆری دیش که یادم نه ماون، هه موو پیکرا به جوړیکی نارپیک، وه ک ده ستیک به گشتی له و گوڤه ی توپیدابن وه ما بوو. وا تیگه ی شتم نیمه، هه موو نه وانه ی له م مه خزنه دا به زیندوویی هه لده گیریین، وه ک جوړه ناژه لیک ی مردوو، وه ک جوړه سه مبولیکی شکا، وه ک حه یوانیک که ته نیا وینه که یان ماوه ته وه ته ماشاده کریین. ژوره که ته نیا کورسییه کی ته خته ی کۆنی تیدابوو، نه وه سه ره تای ده ستپیکردنی هه ری میکی تاییه ت بوو که جودا بوو له هه موو هه ری مه کانی تری ناو بورج و ناو نیشتمان. هیه که س له ده ره وه ی ده رگای پیش هۆله که بو ی نه بوو بیته ژوروی. نه سته م بوو مولازم گزنگ و یاوه رانی، پێبخه نه نه م شوینه وه... ئیره جیهانیکی تر بوو، که سانی خۆی هه بوو که په یوه ندیان به هیه که سیکه وه نه بوو. هیند هه بوو له به رده رگای مه خزن، فایلیک و دوو سه مونیا ن دایه ده ستم، له سه ر فایله که نوسرابوو «یادگاری ژماره چوار سه دوشه ست». فایله که له نایلۆنیک ی تاییه تدا دانرابوو، ده بوو له پیش هۆله که دانیشم تا به کیک ده رگا که ده کاته وه و سه یریکده کات تا بزانیته که سی نو ی

هاتووە . ھەندىجار ئەو چاوەروانییە لەوانەىە چەند پۆژىكى پىچىت، مانای زەمەن لە مەخزەندا جیاوازه لە مانای زەمەن لە دەرەوہ . ئەوانەى کە دینە ئیترە دەزانن کە چىتر وەک بەشىک لە یادەوہرییەکی تارىک و ھەرامۆشکراو سەیردەکرێن، دەبىت تىبگەن کە چىتر جگە لە یادگارێک کە لە کونجىکى تارىکدا ھەلەدەگیرێن، ھىچى تر نین. زەمەن لىترە بە ھىمنى دەروات... بە ھىمنى... زۆر بە ھىمىیەکی کوشندە .

دەلیابووم پتر لە پۆژىک لە پىش ھۆلى مەخزەندا مامەوہ، وەھا ماندووبووم، دەمودەست لە ناو کەلوپەلەکاندا خەوم لىکەوت، لەو ساتەدا بەس بمتوانىیایە بخەوم، بەھەشت بوو بۆ من. مەوۆف لە یەککاتدا دەبىت بە بەشىک لە رابوردو، کاتىک جگە لە مردن یان خەوتن ئاواتىکى دىکەى نامىنیت. منىش کە گەشىتمە بەردەرگای مەخزەن، نە ھىچ دەربارەى سالىھەکان و شویئەکان لە یادبوو، نە دەمزانی کىم، نە دەمزانی بۆ لەویم... بووبووم بە گەردىکى بچوکى نىو تەم، تەمىکى تارىک و ترسناک کە جگە لە لىلکردنى دۇنیا، ئىشىک و مانایەکی ترم نەبوو.

کە ھاتمەوہ سەر خۆم، سەرنجى ھەر دوو ئەو دەرگایەم دا کە لە سەر ئورەکە بوون، دوو دەرگای ئاسنىنى زۆر قورس و ئەستوور دیاربوون، لەو جۆرە دەرگایانەى بە ئاسانى ناشکىنرێن، ھەر دووکیان بە بۆیەى رەش رەنگراوون، دىمەنى دەرگاكان ئەو ھەستەى پىدەدايت ھىچ شتىک بە ئاسانى لەو دەرگایەوہ نایەتە ژوورێ و ھىچ شتىک لەوێوہ ئاسان ناچىتە دەر. من بەجۆرێ یادەوہرىم کال بووبووە، بە شىوہەیک شتەکان لىل و ئالۆزبوون، نەدەمزانی بۆچى سزایەکی کۆتایىم نادەنى. دەرمانى زۆر، بوورنەوہى بەردەوام، بەشىکى یادەوہرىیان سەپىبوومەوہ، بىرم نەدەھات لەو ماوہیەى پىش گرتەمدا چى بووم، دەمزانی لە ئاسايش بووم، دەمزانی لەوئى گویم لە جنىو بووہ، دەمزانی مەلازم گزنگ لە

بورج لە مولازم پرشنگ يان سەعدولاً قىپاچ باشتىر نىيە . بەلام من تەواو چ کارەبووم، نەمدەزانى . يادەبوو مالىكى گەورەى خوشم هەبوو، کارەگەريكى ئەتىوپىيەم هەبوو، بەس چۆن ئەو مالىەم دروستکردبوو، کارەگەرە ئەتىوپىيەگەم ناوى چى بوو، يادەم نەبوو... هەستەمە کرد بە پاستى يادەوهرىم پەريووه لە چال و چۆلى گەورە، لە شتەگەلىك دەبەيت دووبارە بياندۆزمەو . لە ناکاو ئەو دەرگاىە کرايەووە کە دەبوو بکەرتەووە، پيرەميردىكى كۆماوہى غەمگين هاتە ژوورئ، بە جولەو جەستە هيشتا چوست و چەلەنگ بوو، بەلام پوخسارى لە سيمای پەيگەرەيکەووە نزىک بوو لە سەر دارىكى كۆن هەلگەنرابەيت، سيمای چرچ بەلام نورانى بوو، دەستىک مراخانى پەشى لەبەردابوو، سەر قۆلەكانى فەقيانەدار بوون . بە پەريزىكى تاييەتبيەووە گووتى «سەلۆت لىبەيت كورم» . دەنگيشى ئاسايى نەبوو، قوول و زامدار بوو، وەك غەمىكى كۆن لە گەرويدا شكايتەووە، وەك هەر وشەپەكيش لە دوو لىوانى دەترازىت، بەو غەمە پەنگين بىت . شىوہى جولە و قسەى لە مەجەورىكى سەردەمانى زوو دەچوو، گووتى «دۆسيەكەت و ژمارەكەتم بەدەرئ... بزەنم دەبەيت جىگايەكت بۆ بدۆزمەووە، بەلام پيش ئەو دەبەيت هەموو شتەكت بۆ پوونبەگەووە... وەرە لەگەلم كورم، وەرە» .

لەو ژوورە ناپەنگەووە برەمى بەرەو جىگايەكى نۆر تاريك، پارەوئىكى نۆر درىژ، دىوارەكانى هەموو بە پەش رەنگ بوون . جىگاگە بە جۆريكى ترسناك بىدەنگ بوو، كەيبەك و بۆساردىك لە هەواى جىگاگەدا پەنگى خواردبوو، زەمىنى پارەووەكەش بە مۆكىتتىك پاخرابوو، كە ئەويش لە پيش چاوى من هەر پەش دەينواند . كە بەدالانەكەدا گوزەرمانكرد، پيرەكە گووتى «من ناوم ميرزا ئىحسانە، پاستىت دەوئەت، دەزانم ئىحسان ناوى خوّمە، بەلام ميرزا لە كۆيوە هاتووە نازانم . چەند سالىكە پيمدەلەين ميرزا، من تۆ دەناسم، من لە خزمەت جەنابى سەرۆكدا

بووم، له خزمهت هه موو ئەندامانی دهفته‌ری سیاسیدا بووم، هه‌لبه‌ت
 شتیکی گرنه‌گ نه‌بووم، خزمه‌تی من هه‌میشه‌ بچوک و نادیار بووه،
 له‌وجۆره‌ خزمه‌تانه‌ی به‌ پوکه‌ش نه‌رخیکی راسته‌قینه‌یان نییه، به‌لام
 ژیا‌نیش به‌بێ ئەوانه‌ ناروات، وه‌ک ئەوه‌ی سالانیکی نۆد پۆلی پارێزه‌ری
 یاده‌وه‌رییه‌کانی سه‌رۆک بووم، مه‌خزه‌نیکی نه‌ینیم ده‌برده‌پتوه‌ که‌ ئیستا
 میرزا سدیق، کوپی مه‌لا سه‌فوه‌تی ناندار به‌رپرستی. له‌وێ هه‌موو
 شتی‌که‌مان ده‌پاراست، له‌ پێ‌لاره‌ که‌نه‌کانی سه‌رۆکه‌وه‌ تا ئەو به‌رگه‌
 پشتیان‌ه‌ی شه‌و سه‌ری مو‌باره‌کی ده‌نایه‌ سه‌ریان. له‌ راستیدا بۆ می‌ژوو
 ده‌بی‌ت بلێم، سه‌رۆک سه‌ره‌تا ئەو شتانه‌ی نۆد پێ‌خۆش نه‌بوو، به‌لام
 یاده‌وه‌ری هه‌ر یاده‌وه‌رییه‌. بیستومه‌ ده‌لێن له‌ ئەوروپا شو‌نێک هه‌یه
 تایبه‌ته‌ به‌ پاراستنی تووکه‌به‌ری سه‌رۆکه‌ که‌وره‌کان، بیستومه‌ ده‌لێن
 له‌ لویسی چواره‌وه‌ تووکه‌به‌ریان هه‌لگیراوه‌ تا ده‌گاته‌ سه‌ر تووکه‌به‌ری
 خاتوو مارغریت تاتشه‌ر، هاو‌پێهه‌که‌م جارێک سو‌یندی بۆ خواردم که‌
 خۆی په‌نج‌ه‌ی له‌ تووکه‌به‌ری ناپلیۆن پۆنا‌پارت داوه‌... گه‌ر ئەوان بۆ
 سه‌رۆکه‌کانیان واب‌ن، ئی‌مه‌ بۆ وانه‌بین. نا وانه‌زانه‌ من حیزبیم یان نۆد
 شه‌یدای سه‌رۆکه‌کانم، به‌لام بۆ می‌ژوو ده‌لێم، یاده‌وه‌ری شتیکی تره‌...
 به‌ گه‌نجی ماوه‌یه‌ک مامۆستای می‌ژوو بووم، له‌وه‌ ئیدراکی‌کم په‌یدا‌کردوه‌،
 یاده‌وه‌ری به‌یاسای چاکه‌ و خراپه‌ کارناکات. یاده‌وه‌ری پتو‌یسته‌ له‌
 نینۆکی شه‌یتانه‌وه‌ تا ده‌گاته‌ سه‌ر پرچی ف‌ریشته‌ هه‌موویان پێ‌که‌وه‌
 هه‌لگریت».

هه‌ستمکرد پاپه‌وه‌که سارده، به‌لام ساردیه‌کی جیاواز له‌گه‌ل ساردی زستاندا، ساردی جینگایه‌کی فه‌رامۆشکراو، شوینیک سهر به‌و دونیا‌پانه نییه که من بینومن، داب‌پاوه له هه‌موو ئه‌و کات و شوینانه‌ی پێشتر به‌ناویاندا رویشتوم، ساردی جینگایه‌ک به‌یوه‌ندی به‌هیچ وه‌رزکه‌وه

نییه و وه‌رزی تاییه‌تی خۆی هه‌یه . شوینیک پیده‌چیت پله‌ی گهرمای ناخی مرۆفی هه‌بیّت، شیئی، شیئی ناو یاده‌وه‌ریمان و نسرمیشی، نسرمی یادچوونه‌وه‌مان بیّت. میرزا ئیحسان له پێشمه‌وه ده‌پۆشت و قسه‌یده‌کرد، گروتی «خۆت ده‌زانی بورج تازه‌یه، بورج کۆنیکێ وه‌ها نییه، به‌تایه‌ت قاتی سی و سێ. راسته‌ ئه‌م شوینه له‌گه‌ڵ بورجدا دروستکراوه، ناکریت بڵێین قاتی سی و سێ پێش بورج بونیادنراوه، نه‌گه‌رچی یاده‌وری خۆی هیچ مه‌نتیقه‌یکێ نییه، به‌لام مرۆف ده‌بیّت توژیک مه‌نتیقی بیّت. به‌لام گه‌ر راست ده‌وێت ئه‌م جیگایه، وه‌ک شوینی هه‌لگرته‌نی شته‌ فه‌رامۆشکراوه‌کانی میژوو، له‌ بورج کۆنتره . نه‌گه‌ر بورج ئیستا حه‌قیقه‌ته، پێشتر هه‌میشه وه‌ک خه‌یاڵ له‌ پۆحی حیزدا ژیاوه، بورج شتیک نییه ئیستا به‌رزبووبیته‌وه، به‌لکو روویه‌کی خه‌یاڵی هه‌یه که زۆر دێرینه . بورج به‌ر له‌وه‌ی دروست بیّت هه‌بووه، ئیستاش که دروستبووه، ئه‌م مه‌خزه‌نه ئه‌گه‌ر کۆنترین جیگای نه‌بیّت، ئه‌وا تاریکترین جیگایه‌تی. من ئه‌م شوینه ناو ده‌نیم شوینی یاده‌وه‌رییه خنکاوه‌کان، جاران جیگای ئه‌و یاده‌وه‌ریان هه‌ ئاشکرا نه‌بوو، هه‌موو ولاته‌که بوو، حیزب هه‌ر که‌سه‌یکێ نه‌ویستایه، ئه‌ندامیکێ فه‌رامۆشکردایه، خائینیکێ بگرتایه و بیویستایه له‌ بیر خه‌لکی به‌رپه‌ته‌وه، جیگایه‌کی نه‌وتۆی نه‌بوو، شوینیکێ تاییه‌تی بو‌ ئه‌و شتانه دیاری نه‌کردبوو. به‌لام دواچار ده‌بوو ئه‌م جیگایه دروستبکریت، شوینیک وه‌ک مۆزه‌خانه‌ی ئینسانه له‌ بیرکراوه‌کان، ئه‌وانه‌ی چتر بوون به‌ پابوردو، ئینسان چیه هه‌فال جه‌نگیز چیه؟ ئینسانیش وه‌ک هه‌ر شتیکێ دیکه که کاری نه‌ما، که به‌ سه‌رچوو، ده‌بیّت جیگایه‌ک، مۆزه‌خانه‌یه‌ک، شوینیک هه‌بیّت تێیدا هه‌لبگیریت. ئێره مه‌خزه‌نیکێ گه‌وره‌یه، مه‌خزه‌نی پۆحه له‌ یادکراوه‌کانه ... ئه‌وانه‌ی شایسته‌ی سزای مردن نین، هه‌ندێ که‌س هه‌ن نه‌شایسته‌ی ژيانن نه‌ شایسته‌ی مردن. ئه‌وانه ده‌بیّت شوینیک هه‌لیانگیریت ... جیگایه‌ک،

مۆزه خانه يه ک، مه خزه نيک، شتيک... وانييه عه زيزم... مه خزه ن جيگايه کي وه هايه، شويني ئه و مروفانه يه که نه شايسته ي ژيانن نه مردن. من گرچي خۆم ليره وهک فهرمانبه ر کارده کم، به لام خۆم به يه کيک له ئيوه ده زانم... له پيزي ئه و که سانه دا خۆم داده نيتم که نه شايسته ي ژيانن و نه مردن».

بيرم نه ده هات هه رگيز ئه م پياوهم ديييت يان بيستبيتم، به لام من خۆم ياده وه ريم نه مابوو، ئه و که سه ي خۆي بييت به يادگار، هيژيکي ناوه کي وای ليده کات نه يه وييت يادبگاته وه. هيچ شتيک له وه به دتر نيه له ساتي مردندا، بير له هه موو ئه و پيگا دريژه بکه يته وه که تا به رده رکي مردن تۆي هي ناوه.

ميرزا مني به ره و ژوورتيکي تر برد... ژوورتيک سه دان دۆسييه ي تيدا بوو، ميژ و کورسييه کي رهش له ناوه راستدا دانرابوون، ته وای ديواره کان، رهنگي دۆلابه کان، به رگي دۆسييه کان، هه موو په شبوون. له به ري ديوارتيکدا، په رده يه کي ئه ستوري رهش هه لواسرابوو، به لام هه ستم نه کرد پشتي په رده که په نجه ره بييت، هه ستمکرد هه موو ئه م جيگايه په نجه ره ي نيه. دياربوو پشتي په رده کهش هه ر ديواره، ئه وه ي هه يه و نيه هه نديک ده لاقه ي ناديار و نه ينييه بۆ هه واکه ئيمه ناييبنين. ميرزا به يقاري پيريکه وه که جگه له سه يركردني مردن، هه ر شتيکي تر له لای بايه خي نيه، چوه پشت ميژه که ي خۆي و گووتي «ليوا جه نگيز به خيربييت، بۆ گه نجينه ي هه ئاله له يادکراوه کان. فهرموو دانيشه».

هه ستمکرد مردوم و گه يشتومه جيگايه ک به ر له جه هه نه م و ئيره جي پيشوازي منه. وهک بزانييت بير له چي ده که مه وه، گووتي «حيزب ده رهق به تۆ له به رده م دوو ئه گه ردا بوو، يان بتکوژن يان ئيفليجت بکه ن، به جوړيک زمان و ياده وه ري و ئه و شتانه ت نيش نه کات. به لام

جەنابى سەرۆك، ۋەك ۋەفايەك بۇ خىزمەتى دۈرۈرۈشۈ تۇ بۇ خىزىب،
 بېرىرى دا بىخەنە مەخزەنى ھەئالە لە يادىراۋەكانەۋە، بىخەنە ناۋ ئەۋ
 بەشەۋە لە ژيان و يادەۋەرى خىزىب كە دەرىچۈنى بۇ نىيە. ھەئالان
 ئۆزبەيان لەگەل ئەۋەدا بۈۈن لە دۈا پۇژەكانى مانەۋەتدا لە ئوتىل
 بىكۈژن، ھەتا دەنگۇ لە خىزىدا زۆرە كە ھەندىك بەراستى وىستۈيانە
 سەرپىچى پىنمايەكانى سەرۆك بىكەن و بە جۇرىك لە جۇرەكان كۇتايىت
 پىيەننن، مەن ھەموو ئەۋ شىتانەم بە نوسراۋى تايىبەتى بۇ ھاتۈۋە،
 ئەۋەش شىتىكى مەنتىقىيە. خۇت دەزانى دەرىچۈن لە ئوتىل موعجىزەيە،
 ئەۋەى كەۋتە ئوتىل يان تامردن لەترىدا دەبىتە كۆيلەى ھەتاھەتايى
 خىزىب، يان دەمرىت. ئەۋەى خىزىب ناردى بۇ ئوتىل واتە دەيخاتە
 بەردەم دۈۋ پىگاۋە يان كۆيلەيى پەھا يان مردن. بەلام مەن و تۇش
 ماۋەى دىرۈلەگەل سەرۆك ئىشمانكردۈە، خۇت دەزانىت سەرۆك لە
 چاۋ ئەندامانى تردا زۆر بەرەھمتەرە... ياخۇد نازانم؟ زۆرجار ھەستدەكەم
 ھەلگىرتنى مەرۇف ۋەك مەكىنەيەكى شكاۋ. ۋەك ئالەتتىكى كۈنى چاپكىردن
 كە ئىترەيچ چاپ ناكات و كەس پەنجەى بەر دۈگمەكانى ناكەۋىت،
 مەنتىقى نىيە. بەلام سەرۆكىش بىچارەيە، ھەندى كەس ھەن شايستەى
 مردن نىن، يان كۈشتىيان بە جۇرىك بارى وىژدانى خىزىب قورسەدەكات،
 ۋا لە بىكۈژەكان دەكات لە ھەمان چارەنوس بىترىسن. لىۋا جەنگىز مەن
 گەبىشتۈمەتە ئەۋ بروايەى لە خىزىدا بەزەيى نىيە، نا خىزىب بەزەيى
 بە كەسدا نايەتەرە، گەر لە خىزىدا كەسىك ناكۈژن لەبەر پەجمەت
 نىيە، بەلكۈ لە بەرئەۋەيە ھەموو دەزانن دەمىك كۈشتن دەستى پىكىرد
 ئىتر ناۋەستىت. كە تۇ ناكۈژن ئەۋەيە ھەموو ھەئالان دەترىسن پۇژىك
 لە پۇژان بىكەۋنە جىگايەكى لەمجۇرە. مەن لەۋ چەند سالىدا چەند لە
 كۆبۈۋنەۋە نەننىيەكانى بىرۈى بالاي خىزىدا بەشداربۈۈم، ھەمىشە بە
 ترسەۋە سەيرىانكردۈم، ۋەك مەجۈرى شەيتان. مەن گەرچى ھىچ نىم

جگه له پاسه‌وانی یاده‌وه‌رییه غه‌مگینه‌کان، هیچ شتی‌کم به ده‌ست نییه جگه له‌وه‌ی نه‌هتلم لی‌ره پابه‌کن، نه‌هتلم لی‌ره بپونه ده‌ری، به‌لام هه‌موو ده‌زانن که جی‌گایه‌کی نادیار هه‌یه من به‌پرسم لی، ئه‌و جی‌گایه‌ چیه و کو‌ییه که‌س به‌دروستی نازانی‌ت. له سه‌روو بی‌رو‌ی بال‌وه لی‌ژنه‌یه‌کی نه‌هتیر و کاری‌گه‌رت‌ره‌یه، که سه‌رو‌ک خو‌ی یان کو‌پ‌ک له کو‌پ‌ه‌کانی، یان برا‌زیه‌کی یان نازانم که‌سی‌کی نادیار‌ی تر ده‌بیات به‌پ‌وه. من هیز و توانای ده‌رکردنم به سروشتی ئه‌و لی‌ژنه‌یه نییه، بریاره‌کانی ملکه‌چی مه‌نتی‌قی‌کی نه‌ه‌نییه، هه‌موو شتی‌ک له‌و‌ی زۆر بی‌ری لی‌ده‌کر‌ته‌وه، به‌لام من په‌یوه‌ندییه‌کی پاسته‌وخۆم به لی‌ژنه‌که‌وه نییه. لی‌ژنه‌که که‌سان‌یک ونده‌کات که مرۆف واهه‌ستده‌کات هیچ تاوان‌یکیان نییه، که‌سان‌یک‌یش نازاد و به‌ره‌لا جیده‌هتلی‌ت که من به‌تاوان‌بار و دو‌ژمنی حیزب ده‌یان‌بینم. ئیشی ئه‌و جو‌ره لی‌ژنانه تی‌کدانی مه‌نتی‌قه، ئه‌وه‌ش بو‌ خو‌ی زۆر مه‌نتی‌قیه. من هیچ نیم جگه له‌گه‌وره پاسه‌وانی یاده‌وه‌رییه‌کان، خو‌ت ده‌زانیت پاسه‌وانیش هیچ نییه جگه له دیلی هه‌موو دیله‌کان. نا هیچ که‌س له مه‌نتی‌قی ئیش‌کردنی ئه‌و لی‌ژنه نه‌ه‌نییه نازانی‌ت، منیش کاری‌کم به لی‌ژنه‌که‌وه نییه. من زۆر که‌م ده‌رده‌که‌وم، ته‌نیا ئه‌و کاته ده‌رده‌که‌وم که حیزب بیه‌وی‌ت ئاما‌زه‌یه‌ک بو‌ دونیای ده‌ره‌وه بنی‌رت و بلی‌ت، ئی‌مه شو‌ینی گه‌لی‌ک نه‌ه‌نی و ترسناکمان هه‌یه که با‌شتره خو‌تانی لی به دو‌ری‌گرن، کاتی‌ک ده‌یه‌وی‌ت هه‌یوانه ترسناک و پیره‌که‌ی ناو ناخی خو‌ی ده‌ری‌خات، ئه‌و‌کاته من ده‌رده‌خه‌ن. من هه‌میشه هه‌بووم به‌لام که‌م که‌س منی بینیه، ئیشی من به گشتی له ناو ژیا‌نی عمو‌می حیزبدا نه‌بووه. لی‌ره هه‌ندی‌ک هه‌فال‌مان هه‌یه که خه‌ل‌کی واده‌زانن مردون یان سه‌فه‌ریان‌کردوه یاخود وازیان له سیاست هه‌تا‌وه، به‌لام هه‌موو لی‌ره‌ن، به‌داخه‌وه له مه‌خزه‌ندا ئی‌وه وا داده‌ن‌رین که‌س ئه‌وی دی نابین‌یت، ته‌نیا من ده‌زانم ک‌ئ لی‌ره‌یه و بو‌ لی‌ره‌یه. مه‌خزه‌ن له کو‌مه‌لی‌ک دو‌لابی

تاك تاك دروستبووه . له زىندانى ئاساييدا پييدهلېن زىزانە ياخود سلول، من لېرە بە مەنتىقى خۆم ناوم ناون دۆلابچە يان زىنۆچكە . هەر كەس زىنۆچكەى خۆى هەيە . هەولمانداو زىنۆچكەكان وەهابن كە زىندانىيەكان يەك نەبينن، چونكە هەميشە مەترسى ئەو هەيە حيزب لە ناكاو پتويستى بە يەكېك بېت لە گەنجىنەى يادەوهرىيە لە بيركراوھكاندا... ئەگەرى پوودانى كارى وا زۆر كەمە، بەلام لەو پازدە سالاى رابوردوودا كە من بەرپرسى ئېرەم، پېدەكەوېت حيزب ناچارەبېت مردوويهكى خۆى زىندووېكاتەو... ناچارەبېت كەسېك كە پۆستەرى شەھىدى بۆ دروستكراوھ، چلەى ماتەمىنى بۆ گىراوھ، يادى سالانەى بۆ كراوھ، حيزب دەريدەھىننېتەو و لە ژېر بارى كۆنترۆلېكى گەورەدا زىندووېدەكاتەو . مەسەلەكە هەر ئەو نىيە حيزب پېمان بلىت دەسەلاتى بە سەر ئەم دونيا و ئەو دونياشدا هەيە، نا، مەسەلەكە ئەوھەيە كە جوړېك لە ملكەچى كوێرانەى ئەندامەكانى دەريخات . ئەوھى وتى بمرن دەمرن... وتى ونبن وندەبن... وتى دەرکەون دەردەكەون .

لەو بەينەدا كە ئەو قسەيدەكرد، ھەندىجار شىتېك دەگووت يان پرسىارىك دەكرد، بەلام مىرزا ئاگای لە من نەبوو . لەو ئىستەدا سەرى بەرزكردەو و بىنى من قسەدەكەم، خەندەيەكى گرت و تۆزېك ناوچاوانە چرچەكەى خوراند و گووتى «ھەفالى جەنگيز قسەمەكە . من ناتوانم ھېچ ببىستم، من كەرم، پازدە سالاى ھېچ نەبىستووھ . كە سەرۆك ئەم پۆستەى پېسپاردم و قەبوولمكرد، ھەر ئەو شەوھ لە بيمارستانىكى نەئىندا بە سى پزىشكى تايبەتى كەريانكردم، بۆ ھەتاھەتايە تواناي ببستم نەماوھ . ئەوھ شىتېكى مەنتىقىيە، ئەوھى ئەم كارەدەكات، نابىت ھېچ ببىستىت . سەرۆك خۆى لەوېبوو، پېى گووتم تۆ چەند سالا دەلېيت من دل و پۆحم دەكەم بە فېداى حيزب . ئىستا حيزب شىتېكى بچوكى لېتدەوېت، گوېكانت، بەس ئەوھندە . من زۆر گريام، بەلام سوودى

نەبوو... ئێرە مەخزەنی دەنگە خنكاوهكانە، ئەو دەنگانەى كەس نایاننەستت. هیچ قسەى كە ئێو لێرە ناچیتە دەرەو، هەرچى كە سێك لێرە كاردەكات كەپە... هیچ كە سێك نەى دەنگى ئێو بێستت. نە من، نە هیچ یەكێكى تر لەوانەى لێرە كاردەكەن. حالى ئێمە لێرە لە حالى ئەو غولامانە دەچیت كە سەردەمانى زوو لە سەراى حەرىمەكانى خەلىفەدا كاریان دەكرد، ئەوانە دەبوو هەموو خەسێنراين، ئێمەش دەبیت هیچ نەبەستين. هەر خیانەتێك لەم ئەمانەتە، بەو كۆتایى دیت، یان بكۆژێن یاخود وەك ئێو لە زینۆچكە یەكدا بگىرسێنەو. بەلام لیوا جەنگیز، گەر بیری لێبەیتەو شتەكە مەنتیقییه. هەر ئێمە وانین، حیزب لە پازدە سالى رابوردوودا دەیان هەزار كادیرى كەركردو. هەموو ئەو بێژەرانی تەلەفزیۆن دەبینى، ئەوانەى لە كەنالى نەشتیمان تیغى كاردەكەن، كچە جوانەكان كە هەوال دەخوێنەو، پێكرا كەپن، بەس دەتوانن ئەو قسانە بخوێنەو كە دەخوێتە بەردەمیان، دەبیت هیچ شتیكى تر لە دەرەو نەبەستن. شتەكە زۆر مەنتیقییه».

ئەو هەوالە موچرێكى سەیری بە لەشەدا هێنا، بەلام میرزا هەستی بە شتیكى تاییەت نەكرد. بەردەوام بوو لە قسە «ئێمە پۆژنامەى كى تاییەتى دەخوێنەو، بۆمان نەى پۆژنامەكانى تر بکړین یان پیمان ببینریت. ئەو كادیرانەى كە نەینى هەرە گەورەكانى حیزب هەلەكەرن دەبیت تەنیا گوتى لە حیزب بگرن. مەنتیقییه... زۆر مەنتیقییه».

«ئێتر زینۆچكە كەت شوینی ژيانى تویه. وەك هەر شتیك كە لە مەخزەندا هەلەكەگیریت، نایەتە دەرەو، لەوانەى من هەندىجار دەرتبەنم و قسەت بۆ بگەم، تەنیا من ئەو بۆ هەیه، بەلام منیش جگە لەوێ بتهنیم بۆ ئێرە، بۆ ئەم ژوورە، هێزێكى ترم نەى. دەرگاكان وا دروستكراون كە تەنیا كارمەندانى ئێرە دەتوانن پیاوتپەپن، لەو

دېو دەرگاۋە پىشكىنىڭكى توند ھەيە، ھەتا مەن كە بەرپۈەبەرى بېچەند
 و چۈنى ئىرەم، لە ھاتۇچۇدا پىشكىنى توندەم بۇ دەكرىت... ئىرە
 جىگايەكى مەككەمە، يادەۋەرى حېزب دەبىت داخراۋىرىن، تارىكتىن،
 زامىنراۋىرىن جىگايە دۇنيا بىت، گەر ۋانەبىت شتەكان مەنتىقى نىن.
 ۋاتە لە ئىستائە تامردن، درىژتىن پىگايەك تۇ پىيدا برۆيت، مەۋداى
 نىۋان ئەم ئورە و زىنۇچكەكەتە، كە دەكەۋىتە دورى بىست مەترىكەۋە
 لىرە... بەلام مېش خۇم پىاۋىكى بىيادەۋەرىم، ناچارم بەردەۋام
 يادەۋەرى خۇم پاكبەكەۋە تا شوین بۇ شتى نوئى خۇشەكەم،
 كەسمان ھەيە لە پىش دروستكردى بورجىشەۋە لە زىنۇچكەكەى
 نەجۋلاۋە، نامەنتىقى دىتە بەرچاۋ، بەلام ئۆر مەنتىقىيە، زىنۇچكەكان
 لە پىش بورجەۋە ھەن. ئەۋانەى لىرە دەمرن، ۋەك مردۋە ئاسايىيەكان
 نانئىژىن، چىيان لىدەكرى؟ نازانم... دەسوۋتېنن، دەخرىنە ھەۋى
 تىزابەۋە، قىمە دەكرىن؟ نازانم... بە راستى زانىارىيەكى تايەتم
 دەست نەكەۋتۋە، ھەندىجار زانىنى شوئى مردۋىك لە زانىنى شوئى
 گەنجىنەيەكى نەئى ترسناكتەرە. لە بەرئەۋە نەپرسىۋە مردۋەكان دەچن
 بۇ كۆئ، نە دەتوانم بېرىم. بەلام مردۋان ئۆرە، مردۋان ئۆرە...
 سالانە دەيان مردۋان ھەيە... ئەۋەش مەنتىقىيە. يادەۋەرى شتىكى
 مەككەم نىيە، ھېچ شتىك ۋەك ئەۋ شتانەى مۇف لە يادەۋەرىدا
 دەيانپارزىت لاۋاز نىيە، بىدەنگىرىن مردن، مردنى ئەۋانەيە كە دەچنە
 ناۋ يادەۋەرىيەۋە».

ۋاھاتە پىشچاۋم كە بەراستى غەمگىنە بۇم، بەردەۋام سەيرى چاۋى
 دەكرىم، ۋەك ئەۋەى ناتوانىت بە گۆئ بىبىستىت، بە چاۋ بىخوئىتەۋە.
 زىرەكى و رىايىيەكى بىۋىنە لە نىگايىدا بوۋ، ھەمور جىگايەكى پىرېۋو،
 تەنیا چاۋى گەنج بوۋ، تەنیا چاۋى. بەلام دۇنيابوۋم، ۋەك ھەركەسىكى
 تىرى ئەم ۋلاتە پقى لە كارەكەى خۇيەتى.

«ليوا جه نگیز گهر بتوانم و یادم بیټ، زوو زوو بانگنده کهم، من له زه مانى سه قزه وه تو ده ناسم، نه و کاتیش کاتباشی سه روک بووم، هه میشه به نهینی له ژوره که دا له گه لټان بووم. ده زانم بو تو ناسان نییه، بو منیش ناسان نییه، به لام ده بیټ پیتلیم که من ده زانم تو لای خوته وه هه لگری یاده وه ریبه کی تریت، مه خزه نیکی تری یادگار ییه کانت دروست کرده. من لیره نوینره یاده وه ری یاده وه ری په سمی حیزیم... شتیکی مه نتیقیه که ده بیټ و اېم».

بو یه که مجار زه رده خه نه یه کی تیژ و زیره ک و نهینی گرت، به نه سپایی گوتی «تو نوینره یاده وه ریبه کی نهینیت، یاده وه ریبه ک حیزب نایه ویت دان به بوونیدا بنیت... یاده وه ریبه کی په شتره له م جیگایه، تاریکتر... به لام یاده وه ریبه کی یاخییه، زور یاخییه، ده یه ویت بترازیت، بروت، بالبرگیت، وه ک شه یاننیک بیټ و هه لگه راپیته وه، فریشته یه کی رهش بیټ و که وتبیته خواره وه». له و ساهه دا سه یری چاویم کرد، له منی نه ده پوانی، به لکو وه ک کویری ک سه یری سه قفیکی دوریکات، سه یری جیگایه کی نادیارى ناو ناسمانیکی نادیارى ده کرد و نه و زه رده خه نه پوښنه له چاویدا بوو که هه رگیز بیرم ناچیته وه.

هه سټا، له من ماندووتر دیاربوو، وه ک هه سټکات زیاتری گووتو وه له وه ی ده بیټ بیلټ، گوتی «بابرؤین. پوژانه دوو ژم خواردنی ساده تان هه یه، زینوچکه که ت هه موو شتیکی تیدایه. ئینسان به هه وا، خواردن، پیساییکردن ده ژى، به لام له شه رایتی ئیوه دا، چونکی بوونه ته یاده وه ری، شتیکی دی هه میشه هاو پیتانه، تاریکی... تاریکیه کی بیسنوور و هه میشه یی. نه م جیگایه، جگه له ژور و جیگای کارمهنده کان که به پوښناییه کی کز پوښنده کریته وه، هېچ تیشکیکی تری تینایه ت. زینوچکه کان که داده خرټن، ئیتر به فه رمانی من یان سه روک نه بیټ ناکریتنه وه. زولمه تی نه به دی له جیگایه کی خالیدا. ببوره مان و نه مانى

تۆ لیره‌دا له ده‌ست ئی‌مه‌دا نییه، گەر نه‌خۆش که‌وتیت، ئازارت بوو، هاوارت‌کرد، بزانه‌ که‌س نات‌بیست‌یت، هیچ که‌س کارمه‌دان‌ی ئیره نام‌یرت‌کی گهرمی پ‌یویان هه‌یه گەر بمریت ده‌زانن، له به‌رنه‌وه حال‌ی تۆ له زین‌ۆچ‌که‌که‌ت‌دا ج‌گه له خۆت هیچ بوونه‌وه‌ری‌کی تر نایزان‌یت، یاده‌وه‌ری وه‌ک هیچ شت‌یک نییه گەر که‌س‌یک له ده‌ره‌وه بانگی نه‌کاته‌وه نا‌ژی، به‌لام به‌وه‌دا ئی‌وه له قه‌ل‌یه‌کی قایمه‌دا هه‌لگیراون، که‌س نازان‌یت له چ کونج‌یکی نیشتمان‌دان، بانگ‌کردن‌ان ئاسان نییه، بیرت نه‌چ‌یت که ئی‌مه هه‌موو که‌پ‌ین. تا ئیستا سه‌رۆک کل‌یل به‌ ده‌ستی سه‌ره‌کی ئه‌م ج‌ی‌گایه‌یه، هه‌ر شت‌یک ئیمزای ئه‌وی له سه‌ر نه‌بی‌ت لیره‌ نارواته ده‌ری، هه‌ر شت‌یک‌یش ئه‌و نه‌یه‌و‌یت نایه‌ته ئیره، من شه‌ش مانگ جار‌یک له‌گه‌ڵ خۆیدا داده‌نیشم و هه‌موو هه‌ق و حیساب‌یک ده‌که‌م... باب‌ڕۆین لیوا گیان... ئیتر شه‌و ده‌ست پ‌یده‌کات، شه‌وی پ‌استه‌قینه، شه‌وی در‌یژ... وشه‌ی شه‌و له زاریدا ترس‌ناک زین‌گایه‌وه. به‌ به‌سته‌یه‌ک کل‌یلی گه‌وره‌وه پ‌یشمه‌کوت. گورج وه‌ک شه‌یتان‌یک، له خزمه‌تی خودایه‌کی شه‌پانیدا بی‌ت، به‌ راپه‌و‌یکی در‌یژ‌دا بر‌دمی. له دوری بیست مه‌تره‌وه، ده‌رگایه‌کی ره‌شی ئه‌ستووری کرده‌وه. به‌ چه‌وه، وه‌ک بیه‌و‌یت سامی ئه‌م ساته‌ دوو به‌راه‌تر بکات گووتی «ئه‌مه ج‌ی‌گای تۆیه... لیره‌دا به‌ ه‌یم‌نی، به‌ب‌ئ‌ هاوار، چۆن به‌ و‌ی‌قاره‌وه ژیاو‌یت، ئاواش له‌یاده‌چوونه‌وی خۆت ب‌ژی... بۆ هه‌تاهه‌تایه، به‌خته‌وه‌ر به‌ به‌وه‌ی تا مردن له مه‌خزه‌نی یادگار هه‌مگینه‌کانی حیز‌یدا هه‌لگیراو‌یت». له دوا رسته‌یدا ب‌ی‌باکییه‌کی قوول هه‌بوو. ژوور‌یک بوو تاریک، ژووری چوارسه‌د و شه‌ست. ژووری هه‌تا هه‌تایی من، ژووره ئه‌به‌دییه‌که‌م، شو‌ینی ته‌واوبوونی سه‌فه‌رم... ج‌ی‌گای کۆتاییهات‌نی یارییه در‌یژ و ترس‌ناک و خو‌یناوییه‌که‌م. ج‌ی‌گای مردنی من... ج‌ی‌گای قه‌شه‌نگی مردنی ب‌یده‌نگی من.

په‌تای نائومیدی

نه‌غه‌ده ماردینی که بۆ جاری دووهم قه‌سیده‌ی په‌ترۆسی پینگه‌یشت، نه‌مجاره‌ش نه‌یخوینده‌وه، نامه‌که‌ی کرده‌وه، بی‌باک خستیه‌ ناو کتیبیکه‌وه و بی‌باک یادیکرد. بولبولیار ده‌یزانی چیت‌ره‌ نیوان ئه‌و و ماردینیدا شتیکی گه‌وره‌ شکاوه، به‌لام به‌لایه‌وه گرنگ بوو خانم سه‌ره‌تا سیحراوییه‌که‌ی خو‌ی له‌ دنیای شیعردا نه‌شیوینیت. سالانیک له‌وه‌وبه‌ر، نه‌غه‌ده پئیگووتبوو «شاعیران له‌ هه‌ر که‌س زیات‌ر خیانه‌ت له‌ شیعر ده‌که‌ن، به‌وه‌ی سه‌ر زه‌مینیک دروستده‌که‌ن، یه‌که‌م که‌س خو‌یان ناتوانن بچنه‌ ناوی». به‌لام بۆ بولبولیار گرنگ نه‌بوو، گرنگ ئه‌وه‌ بوو سه‌ر زه‌مینیک هه‌بی‌ت، مروف‌گه‌لیکیش هه‌بی‌ت هه‌ول‌ده‌ن بگه‌نه‌ ناوی، ماردینی ئه‌وه‌ی به‌ سه‌مبولی خیانه‌ت و بی‌باکی شاعیران ده‌زانی، ئه‌ویش ئه‌وه‌ی به‌ سه‌مبولی ئه‌و نه‌ستیره‌ مه‌حال و نه‌سته‌مه‌ ده‌زانی که‌ ته‌نیا شاعیران به‌ دوربینه‌کانیان ده‌بیینن.

بولبولیار له‌ که‌شتی فریشته‌کانه‌وه هه‌ستیده‌کرد شتیکی هه‌یه ده‌مریت... شتیکی هه‌یه‌ ورده‌ ورده‌ ده‌مریت، ده‌یزانی مردنی فریشته‌کان به‌شیکه‌ له‌ مردنیک‌ی گه‌وره‌تر. ئه‌و شه‌و که‌ تادهرنگ تیکسته‌که‌ی ماردینی خوینده‌وه، له‌ نیوان وشه‌کان و له‌ به‌ینی دپ‌ره‌کاندا ئه‌و مردنه‌ نادیاره‌ی بی‌نی، مردنیکه‌ وه‌ک فایروسیکی هیمن شته‌کان ده‌خوات. نه‌یده‌زانی چیه‌ و په‌نگی چۆنه‌، به‌لام د‌ل‌نیا بوو لی‌ره‌یه‌، د‌ل‌نیا‌بوو له‌ هه‌موو شو‌ینیک ده‌بیینیت. مردنیکه‌ به‌ک که‌په‌ت نایه‌ت، مروف‌ه‌کان و شته‌کان ناکورژیت، به‌ل‌کو ه‌یدی ه‌یدی له‌ ناوه‌وه هه‌لیانده‌کۆل‌یت و به‌ت‌الیانده‌کاته‌وه. د‌ل‌نیا‌بوو ژیان به‌ره‌و سه‌رده‌میک ده‌چیت شته‌کان ته‌نیا

قاوغى بۆشيان دەمىنىتتە، ژيان ۋەك گوۋىزىكى لىدېت كە بەرگىكى ئەستور و پەقى ھەيە، لەگەل ناوكتىكى پوچ و پەش. پۇژىك لە پىزانى مەلەكبىنى بىست كە فرىشتهكان بەراورد بە جاران گوۋاپون، بىپۇختەر بوون، پوچىيەكى ناۋەكى گرتوونى. بەلام لە خانىمى نەپرسى چۇن؟ نەپرسى بۇ؟ بەلكو نەۋەشى ۋەك نىشانەي ئەو لافاۋى مردنە گەورەپە ۋەرگرت.

شتىك نەدەچۈۋە خەيال و ھۇشى بولبوليارەۋە ئەۋە بوو، ماردىنيا بىتتە فرىشتهيەكى ۋەھا غەمگىن. ئەو لەو رۇژەۋەي لەگەل دكتور شوكاكدا گەپايەۋە، ۋەك ھەستى بەو تراژىدىا قوۋلە كردىت كە بوونى ئەۋى لە سەر پاگىراۋە. غەمگىن خۇي لە ژورەكەيدا دىلكرد. باۋەپى ۋابوو ناتوانىت ھىچ پىشكەش بە مروف بكات، خۇي ۋەك بەشىك دەبىنى لە دىنپايەكى كۇن... تەۋاۋى كەشتىيەكەشى ۋەك مۇزەخانەيەك دەھاتە پىشچاۋ، مۇزەخانەي ئەو مروفانەي لە پۇژگارەكانى تردا بە سەردەچن و باۋيان نامىنىت. كە ئەو ماچەي نىۋان دكتور و نەۋاۋى بىنى، تىگەيشت مروف ئەگەر باشە يان خراپ، ھەمىشە پىۋىستى بە مروفىكى دىكەي ۋەك خۇي زىاتەر، نەك فرىشته يان خوا يان ھىچى تر. لە خۇي دەپرسى، ئايا دەبوو دكتور كارى ۋەھاي لى نەۋەشىتەۋە و نەۋا لە بەرچاۋى ئەو ماچ نەكات، دەبوو؟ بەلام بۇ ماچى نەكات؟ ئەو ۋەك فرىشته خالى بوو لە غەرىزە، خالى بوو لە ئارەزۋى كوشندەي مروف بۇ ئەۋىتر... لە بەرئەۋە ھەستىدەكرد ھىچ لە دونيا تىناگات. بە درىژايى ژيانى ۋەك فرىشتهيەك لە پۇچى خانىمى ماردىنىدا توپە و نارازىيى بوو... دەبوو ھەلبەتايە، دەبوو خۇي بكوشتايە، دەبوو بمرديايە، نەدەبوو خانم شوو بە پەشمارا بكات، بۇ دەستى ئەم كوپە ھىمن و جوان و پۇمانسىيەي نەگرت كە ناۋى بولبوليارە و پىي نەگۋوت عاشقتم؟ بۇ مندالىكى بۇ جەھەنەمى ئەم ژيانە دوستكرد؟... ماردىنيا لە ھەموو

چرکه‌کانی ژبانی ماردینیدا هاواریکردبوو .. به‌لام ئه‌و گویی نه‌گرتبوو. ئیستا بیریده‌کرده‌وه که ده‌شیت هه‌مان ئه‌و په‌یوه‌ندییه‌ گئی و دپنده و بپه‌حم و پپه‌هاواری له‌ نیوان نه‌غه‌ده و نزاردا بووه، له‌ نیوان دکتۆر و نه‌واشدا دروستبیت. ئه‌وسا فریشته‌کانی ئه‌وان چی ده‌لین؟... ده‌یزانی که فریشته پارێزهری ئه‌خلاق نییه له‌ مروفدا، به‌لکو مه‌خلوقیکه ده‌یه‌ویت له‌ نیوان شته‌کاندا جوانترین و باشترین هه‌لبێژریت. به‌لام ئه‌و ماچه‌ی نیوان نه‌وا و دکتۆر خستییه‌ گومانیککی قووله‌وه، نه‌ له‌ به‌رئه‌وه‌ی هیچ خراپیه‌کی له‌ خودی ماچه‌دا ده‌بینی، به‌لکو له‌ به‌رئه‌وه‌ی ئیستا دلنیا‌بوو مروف بوونه‌وه‌ریکه چاو ده‌نوقیتیت و ده‌پوات... مروف بوونه‌وه‌ریکه خوشبه‌ختی خۆی له‌وه‌دا ده‌بینیت وه‌ک کویر به‌ زه‌میندا ریتکات. مروف بوونه‌وه‌ریکی کویره، ته‌نیا وه‌ک کویریش ده‌توانیت، زه‌وی وه‌ک نشینگه و مالی خۆی ته‌ماشابکات، مروف له‌و گه‌شته‌دا، گه‌شتی نابینایه‌کی بینیا‌ز رینگای ده‌که‌وێته ناو باغی بۆنخۆش و ناو ئاگریش، به‌لام ئه‌و ناتوانیت له‌ هیچ ویتسگه‌یه‌کدا بوه‌ستیت، ئه‌و مه‌حکومه به‌ پۆشتن. ده‌بیت به‌پوات و هیچ چاریکی نییه جگه له‌وه‌ی به‌پوات. ئه‌وه‌ی ده‌یه‌ویت هه‌میشه دووره، هه‌میشه مه‌حاله، چاریکی نییه جگه له‌وه‌ی که هه‌ر چیه‌ک له‌ نزیکیه‌وه بیت، له‌ به‌رده‌میدا بیت هه‌لبیگرته‌وه... مروف هیچ جیاوازییه‌کی نییه له‌گه‌ل هیچ ئاژه‌لێکی برسیدا که به‌ بیابانیککی چۆل و ترسناکدا تیده‌په‌ریت، هیچ جیاوازییه‌کی نییه... چۆن ئه‌و ئاژه‌له هه‌ر شتیکی بێته به‌رده‌م ده‌یخوات بۆ ئه‌وه‌ی بژی، بۆ ئه‌وه‌ی هه‌ست نه‌کات مردوه، بۆ ئه‌وه‌ی بزانیته له‌ پیزی زیندواندایه. ئه‌وه‌ی بۆ مروف گرنگه هه‌ستکردن نییه به‌ جوانی، به‌لکو هه‌ستکردنه به‌ ژبان، ئه‌وه‌ی شتیک بکه‌یت دلنیا‌بیت هه‌سته‌کانت ماون، تامت نه‌مردوه، بۆنت نه‌مردوه، چاوانت هێزی سه‌رسامیان تیدا ماوه، ده‌توانیت بۆنکه‌یت، مروف ناتوانیت به‌ نیازی گه‌یشتن به‌ میوه‌یه‌کی خه‌یالی، ده‌ستبه‌رداری

خواردنى دېك بېت... گەر گول نەبوو، مروف پيسايى بۆندەكات، گەر خواردنى تامدار و پاك دوروبوون، مروف گۆشتى يەكتەر دەخوات. ئەو يە مروف، لەبەر ئەو لە بنەرتدا بوونى فرىشته يەك لە ناخيدا هيچ نيبە جگە لە ئەشكەنجە يەكى ترسناك و دلپەقانى ئىلاھى.

بۆ يەكە مجار ماردىنيا دەستى دەخستە سەر دەموچاۋە جوانەكەى خۆى، دەستى دەخستە سەر نىگا ساف و ياقوتىيەكانى، لە پەنجەرەى ژورەكەو سەيرى باغەكانى كەشتى دەكرد، سەماكانى خۆى و دكتور شوكاكى لە نزىك فوارەكەو بەيادا دەهاتەو. ماردىنيا وابىرىكردەو فرىشتهكان ئامپىرىكى ئەشكەنجەدانى مروفن... ئەو بە دىرژايى ژيانى هيچ نەبوو جگە لە ئازاردەرىكى خاتوو ماردىنى، نەغەدەش ئەو مروفە بىزارەبوو كە دەيوست هەستىكات زىندوو، وەك ئەو ماچە كتوپر و تۆخ و شىتانه يەى نىوان نەوا و دكتور شوكاك، كە هيچ نەبوو جگە لە ھاۋارىكى قوول، بانگەوزاىكى بېسنور بۆ ژيان.

ماردىنيا ئەمرو باۋەرى بە ئانومىدىيەكەى مىرائىل دەهيتا، دەيزانى پەشبینى ئەو لە جىگەى خۆدايە، بەلام جىاۋازى ئەو لەگەل مىرائىلدا ئەو بوو ئەم لە فرىشتهكان و ئەو لە مروف ئانومىدبوو. لای ئەو مروف مەخلوقىكە قابىلى چاكبوون نيبە، لای ئەمىش فرىشتهكان كەرەستە يەكى ئازارن بۆ ئەم بوونەوەرە لاۋازە گەرەيە، كە لە پاستىدا هەموو شتىك دەكات، تەنبا بۆ ئەوەى لاۋازى خۆى بشارىتەو.

غەمگىنى كتوپرى ماردىنيا هەمووانى سەرسامكرد، ئەو سەرەتا وەك فرىشته يەك دەرەكەوت كە غەم پىنى ناۋىرىت، بەلام ئىستا بە جورىك تەنھا و گۆشە نشىن بوو، فرىشتهكانى دىش باۋەريان نەدەكرد. بەردەوام بىدەنگ و دەست لە ژىر چەنە و غەمىن بوو. دكتور شوكاك دواى چەند پۆژىك دلنابوو ئەم فرىشته يە بە جورىك دللى شكاو، هيچ شتىك چاكى ناكاتەو. هەولەكانى دكتور بۆ ئاسايىكردەو شتەكان،

به ناکامی گه‌یشت. به‌لام پۆژان و مانگان و هه‌فته‌کانی دواتر دکتۆر شوکاک هه‌ر وه‌ک عاشقیکی شه‌یدا په‌فتاریده‌کرد، پۆژانه‌ چهند سه‌عاتیک له‌ ژووره‌که‌یدا ده‌مایه‌وه، فریشته‌که‌ هیچ کات وه‌ک جاران قسه‌وباسیکی نه‌وتۆی له‌گه‌ڵ دکتۆردا نه‌ده‌گوریه‌وه، به‌لام هه‌ر هه‌ستکردنیک به‌ نزیکی له‌گه‌ڵ ئه‌م خانمه‌دا، دکتۆری به‌خته‌وه‌رده‌کرد، گه‌رچی له‌ بێده‌نگی زیاتر هیچ شتیک له‌ نێوانیاندا نه‌ما‌بوو، به‌لام بێده‌نگیش وه‌ک دوا پێرد، وه‌ک دوا ده‌رگا، لای دکتۆر له‌ دووری و مردن باشتربوو. غه‌مگینی ماردینیای فریشته‌ له‌ راستییه‌کی قوول‌وه‌ سه‌رچاوه‌ی گرت‌بوو، دۆزینه‌وه‌ی ئه‌و هه‌قیقه‌ته‌ی که‌ فریشته‌یه‌کی هه‌ڵهاتوو ناتوانیت ژيانیکی راسته‌قینه‌ بژی، هه‌تا گه‌ر ته‌ندروستی‌شی گونجاو بیت، هه‌تا گه‌ر بتوانیت سه‌ماشبکات، به‌لام شته‌ گه‌وره‌کان، موعجیزه‌ راسته‌قینه‌کان ته‌نیا له‌ده‌ستکردی م‌رو‌ف‌ن. ئه‌و ماوه‌یه‌ هه‌ستی به‌ سووک‌بوونی خۆی ده‌کرد، هه‌ستیده‌کرد له‌ سه‌ر زه‌وی نییه، د‌ل‌ن‌ی‌ا‌بو‌و فریشته‌کان تارمایی‌ن، بوونه‌وه‌ریکن ته‌نیا له‌ خه‌یالی ئه‌وانی تردا هه‌ن و ئه‌م که‌شتیه‌ش جگه‌ له‌ که‌شتیه‌کی لاواز، سووک، خۆنه‌گر، هه‌چی تر نییه. هه‌موو شته‌کان وه‌ک راستیه‌کی تال له‌ پێشچاوی بوون، نه‌ م‌رو‌ف‌ ده‌توانیت گوێ له‌ فریشته‌که‌ی بگری‌ت و نه‌ فریشته‌ش ده‌توانیت م‌رو‌ف‌ پ‌ز‌گ‌اری‌کات. هه‌ردووکیان دوو بوونه‌وه‌رن هه‌ر یه‌که‌یان به‌ ئا‌پ‌ا‌سته‌یه‌ک ده‌پۆن و ناگه‌نه‌ یه‌ک. غه‌مگینی ماردینیا کاریگه‌رییه‌کی قوولی له‌ سه‌ر فریشته‌کانی تر جێهێشت، د‌و‌ای که‌وتنی کتۆپ‌ری ماردینیا بۆ ناو غه‌م، ئه‌وانی دیش هه‌موو په‌ژم‌ور‌ده و د‌ل‌ته‌نگ ده‌یان‌ن‌ا‌و‌ند. ب‌و‌ل‌ب‌و‌لی‌ار وه‌ک ده‌ره‌نجامی نیشی پۆژانه‌ی له‌گه‌ڵ ئه‌م بوونه‌وه‌ره ناسک و نه‌خۆشانه‌دا هه‌ستیکرد نه‌گه‌رچی فریشته‌کان له‌ که‌شتیه‌که‌دا گۆشه‌گیر و دوور ده‌رده‌که‌ون، به‌لام ئه‌و گیانی ترس و شه‌پانگیزییه‌ی له‌ شارد‌ا ب‌ل‌ا‌و‌ی‌ۆ‌ته‌وه‌ کاریگه‌رییه‌کی گه‌وره‌ی له‌ سه‌ریان هه‌یه. فریشته‌ نه‌خۆشه‌کان هه‌ستیانه‌کرد له‌ دووری‌شه‌وه‌ ئاسۆی هه‌یچ

جوره ژيانکی جياواز ديار نيبه، ورده ورده له و راستييه تيده گيشتن و نه ويان به يادا دهاته وه که نه وان بويه له مروف هه لاهاتون، چونکه نه گري دروستکردنی ژيانکی تر له سر زهوی نه ماوه . بولبوليار دهيبینی ئیستا فرشته‌کان تادیت زوتر دهبین، به لام ژيانشیان کورتتر و کورتتر دهیت. دواچار که باسی نه و سالانه ی بۆ من کرد، گووتی « نه و سرده مه که شتی فرشته‌کان له بیمارستانیکی راسته قینه دهچو ». نه و دوو ساله به رده وام فرشته دههاتن و ماوه یه کی کورت به بیماری له پیخه یی مردندا ده مانه وه و دهمردن، زوریه یان فرشته ی ته نیا و ماندوو و نه خوشبوون، وهک که لای وشکی پاییز ناسک بوون، ده بوو بترسن له وهی نه ورن، وهک گولیک که نه کریت به ئاسته میش په نجه ی بۆ به ریت، هه موو مایل به ژاکان بوون. هه ر کات فرشته یه کی نه خوش دههات، ده بوو مه له کبینه کان به خیرایی جیگایه کی بۆ ناماده بکه ن و کاریکبکه ن زوو نه ژاکیت، بولبوليار تا زیاتر له گه ل فرشته کاندرا دههات، تا پتر له هه لگرتن و دانان و کومه ککردنیاندا قال ده بوو، پتر نه و هه سته ده یبرد که له گه ل جوانیه نهی و شکاو و هه لاهاتوه کانی مروفدا مامه له ده کات. هه ستیده کرد نه وانه ی ده یانبینیت فرشته نبین هه ر خودی مروفن، به لام له دوا پله ی ناسکی و ته نهایی و شکستدا. له و ماوه یه دا که فرشته کان دههاتن و دهمردن، گوپه لکه نه کانی که شتی که دوو کوپی گه نج بوون، به رده وام گوپیان هه لده که ند. هه میشه هه موو گیانیان له توژ و قوردا بوو، زورچار بولبوليار که تاریک دادههات، که ده یزانی فرشته نه خوشه کان دهخه ون، له گه ل دوو گوپ هه لکه نه که دا ده که وته هه لکه ندنی گوپ، چار هه بوو به دریژیایی شه و ئیشیانده کرد، گوپی ناماده یان پریده کرد، دهنگی پاچ و بیتلیان له هه موو فه زای که شتیبه که دا دهنگی ده دایه وه . میرائیل و ژماره یه ک له فرشته کان، هه ندیک شه و نه دهخه وتن، له په نجه ره کانه وه ته نیا سهیری گوپه لکه نه کانیان ده کرد. بولبوليار هه ستیکرد هه موو

تی‌کچوونیک‌کی پاسته‌قینه‌ی ژیان له دهره‌وه، هه‌موو دپنده‌یه‌کی گه‌وره، هه‌ر شه‌پۆل‌یک‌کی گه‌وره‌ی ترس، فریشته‌کان زهر‌دتر و ژاکاوتر و نه‌خۆشتر ده‌خات. ده‌یزانی له‌ نیوان دونیای دهره‌وه و ئه‌واندا پرد‌یک‌کی نادیار و نه‌ئینی هه‌یه... وه‌ک ئه‌وه‌ی هه‌ر فریشته‌یه‌ک به‌ ته‌نیا قیبه‌نمایه‌ک له‌ دل‌یدا ب‌یت، پ‌یی ب‌ل‌یت حال‌ی مرۆف چ‌یه و ئه‌و بوونه‌وه‌ره غه‌م‌گینه بۆ کو‌ی ده‌چ‌یت.

ئ‌یستا دل‌ن‌یابوو که‌ توانای ئه‌و و دکتۆر شو‌کاک به‌ سه‌ر فریشته‌کاندا سنوورداره. ئه‌وه‌ی له‌ هه‌ر شت زیاتر به‌لایه‌وه سه‌یربوو، په‌شو‌کان‌ی حال‌ی به‌ه‌یزترین و جوانترین فریشته‌ی هه‌موو شار، مه‌ه‌دائیلی فریشته بوو. له‌ سه‌ره‌تا‌کان‌ی ۱۹۹۰ دا بولبولیار دل‌ن‌یابوو که‌ مه‌ه‌دائیلیش تا د‌یت غه‌م‌گین‌تر و په‌نگ‌زه‌رد‌تر ده‌رده‌که‌و‌یت، نه‌خۆشی که‌مخواردن به‌ توند‌ی ده‌یگر‌یت و به‌ره‌و لاوازی ده‌روات. مه‌ه‌دائیل تا ئه‌و کاته‌ش باوه‌پ‌ی وابوو که‌ ده‌کر‌یت ش‌ت‌یک بۆ فریشته نه‌خۆشه‌کان بکه‌ین، به‌لام ئ‌یستا نا، ه‌یدی ه‌یدی تا‌عوونی نا‌ئوم‌یدی ده‌گه‌یشه‌ دل‌ی ئه‌ویش... فریشته‌کان‌ی ئه‌و سه‌رده‌مه زۆربه‌یان له‌ ده‌ستی ئه‌و پیاوانه هه‌ل‌ده‌هاتن که‌ بووبوون به‌ تفه‌نگ‌داری ده‌و‌له‌ت، که‌سان‌یک له‌ کوشتاره ده‌سته‌جه‌معیه‌کان‌ی کۆتایی هه‌شتا‌کاندا به‌ش‌داریان‌کردبوو، یان له‌ده‌ست خانمان‌یک هه‌ل‌هاتبوون که‌ وه‌ک ن‌تران له‌ زه‌ل‌کاوی پاره‌و ده‌سه‌ل‌ات و س‌یک‌سه‌وه ئال‌بوون. ده‌م‌یک له‌ مرۆف ده‌ترازان هیوایه‌کیان به‌ ژیان و به‌رده‌وام‌ی نه‌بوو، ته‌نیا نیازی دل‌یان ئه‌وه‌بوو، له‌ ناو مرۆف و له‌گه‌ل ئه‌ودا نه‌مرن. له‌و چه‌ند وه‌رزهدا پ‌یزانی مه‌له‌ک‌بین له‌ هه‌مووان شه‌رزه‌تر بوو. هه‌موو مه‌به‌ستی پشت ئه‌م که‌شتیه پ‌زگار‌کردنی فریشته‌کان و دروست‌کردنه‌وه‌ی بر‌وایان بوو به‌ مرۆف، به‌لام ئ‌یستا هه‌موو ش‌ت‌یک ئه‌سته‌م ده‌رده‌که‌وت، ئه‌و هه‌موو سا‌له‌ که‌شتیه‌که‌ توانیبو‌ی شو‌ن‌ن‌یک‌کی که‌م‌یک ه‌یمن بۆ فریشته‌کان دا‌بین‌کات، به‌لام ئ‌یستا زۆر بچوک و نالانه ده‌هاته به‌رچاو، نه‌یده‌کرا

ھەموو فرىشته نەخۆشەكان لە خۆى بگريّت، كەسشى نەبوو خزمەت بە ھەموو بيمارەكان بکات.

غەمگينترين شتى ئەو سالا نەخۆشكەوتنى مەھدائيل بوو، دەردى ئەو كارى دۆزىنەوێ فرىشتهكانى سەختەکرد، تاكە فرىشتهيەك بوو دەيتوانى عەرەبانەى فرىشتهكانەو بەجولێنێت، بولبوليار ھەندئى شەو بە تەنھا بە كوچەو كۆلانەكانى شاردادەگەرا و بەردەوام ھەندىك لەو فرىشته نەخۆش و ترساو و سەرگەردانانەى دەبينى كە لە كوچەكاندا سەرگەردان و ترساو بۆ مردن دەگەريّن. دلنابوو ھىچ كەس و ھىچ بيمارستانىك ناتوانیست ھەموو فرىشته ھەلھاتووەكان پزگارىبکات. ھەتا دەمىك كە لەگەڵ مەھدائيلدا دەگەرا، سەرنجى دابوو، شىخى فرىشتهكان، ھەلگري كليلى دەرگاكانى كۆشكى مەلەكبىن، ئەويش بە ناچارى و بىدەنگ زۆر لە فرىشته نەخۆشەكان فرامۆشدەكات، چونكە دەزانیت چىتر لە تواناى كەشتىيەكەدا نىيە بيمارى تر بگريّت، دەزانیت چىتر ھىچ چىروكىك، ئومىدى ھىچ ژيانىكى تر، فرىشتهكان پزگاراناکات.

پىزانى مەلەكبىن بايەخىكى بۆيىنەى بە مەھدائيلى نەخۆش دا، ويستى تەواو لە فرىشتهكانى ترى جاباكتەو و ژورىكى لە نەۆمى خوارەو لە تەنىشت نوسىنگەكەى خۆيەو بۆ چاكبكات، بەلام مەھدائيل بە غەمگينىيەكى زۆرەو قەبوولى نەکرد و بە خانمى مەلەكبىنى گووت ئەويش لە فرىشتهيەكى نەخۆش زياتر ھىچى دى نىيە و دەيەويت خۆى لەو تەوہومە ئازادبكات و لەگەڵ ھاوپى بيمارەكانىدا بژى و بەريّت. ئەوكات بولبوليار زۆرەى كات شەو و پۆز بۆ كۆمەكى خانمى مەلەكبىن لە بيمارستان بوو، بەدەگمەن ھەندئى شەو بۆ بە سەرگردنەوێ كوچەكان دەچوو دەرئى. خانمى مەلەكبىن ئىستا و ھا تاك بال بوو، گەر كۆمەكى بولبوليارى لىبىرايە، نەيدەزانى خۆى و كەشتىيەكەش بە چ دەردىك دەچن. بولبوليار و مەلەكبىن، ھەردووكيان بە دوودلەيەو سەبرى

ده‌ردی مه‌دهانیلیان ده‌کرد، که تا ده‌هات بیده‌نگتر و که‌مدووتر ده‌ینواند، نه وهک جاران جگه‌ره‌ی ده‌کیشا و نه مامی مامی به‌کارده‌هینا. دکتور شوکاکیش له ده‌میکه‌وه له فریشته‌که‌ی خانم دابرا و گه‌پایه‌وه ناو خه‌لوه‌ته فریشته‌پیه‌که‌ی خۆی، له هه‌موو شت ناو‌مید و توپه بوو. هه‌ندیچار ته‌واو باوه‌پی وابوو فریشته‌کان پزگارنا‌کرین، بوونه‌وه‌رگه‌لیکن جگه له بیده‌نگی و خه‌لوه‌ت و ته‌نهایی، هیچی تریان ناو‌یت. هه‌موو مردون به‌لام ته‌نیا هه‌ناسه‌په‌کی کورت و ته‌نگیان تیدا ماوه. هه‌ندیچار بی‌هوده‌یی به‌رام‌به‌ر ده‌رمانه‌کانی خۆی، به‌رابه‌ر ئه‌وه‌ی بتوانیت ژیا‌نی ئه‌م مه‌خلوقه‌ ناسک و وه‌ریوانه‌ در‌یژیکاته‌وه، ده‌گه‌یشه‌ ئاستیک سه‌ر بخاته ناو کۆشی و بگری. دکتور هه‌موو پۆژیک به‌ چاوی پر فرمیسکه‌وه له‌نه‌ومی دووم ده‌هاته خوار، فریشته‌کان ده‌هاتن و ده‌مردن بی‌ته‌وه‌ی هیچ بلین، بی‌ته‌وه‌ی که‌س بتوانیت پنگایه‌ک بو ناوه‌وه‌یان بد‌وژیته‌وه، هه‌موو له‌ ویتسکه‌په‌کدا ده‌گه‌یشه‌نه‌ ئه‌و ئاسته له‌ خه‌لوه‌ت، هه‌موو پردیک له‌گه‌ل دونیای مرؤفا بی‌چن. زۆریه‌ی شه‌وان ته‌واوی فریشته‌کان کۆده‌بوونه‌وه و پتیکه‌وه گو‌ییان له‌ میرانیل و وانه‌ در‌یژه‌کانی له‌ سه‌ر بی‌هوده‌یی ئه‌م که‌شته‌پیه‌ ده‌گرت، له‌ سه‌ر ئه‌وه‌ی هیچ هیزیک نییه فریشته‌کان پزگاریکات. ئه‌وه‌ی سه‌یر بوو، هیدی هیدی پادشای فریشته‌ گه‌ش‌بینه‌کانیش، هاو‌پیی هه‌ره‌ گه‌وره‌ی مرؤف، مه‌ده‌انیلیش به‌ خۆی و پوخساریکی ره‌نگ زه‌رد و نه‌خۆشه‌وه له‌ ناو فریشته‌کاندا ده‌رده‌که‌وت، هه‌میشه وهک ئه‌وانی دی شتیکی سپی له‌ خۆیه‌وه ده‌پتچا و به‌پتیه له‌ پیزه‌کانی دواوه ده‌وه‌ستا و گو‌یده‌گرت. هه‌له‌ به‌رده‌مه‌کانی دکتور و خانمی مه‌له‌ک‌بین و بولبولیار بو چاک‌کردنه‌وه‌ی مه‌ده‌انیل به‌ خۆپا چوون. به‌رده‌وام ئه‌وه‌ی دووباره‌ده‌کرده‌وه که‌ ئینسان ناتوانیت چیت‌ر فریشته‌په‌کی هه‌بیت، ئه‌و په‌یمانه‌ کۆن و ئه‌به‌دییه‌ی له‌ نیتوان مرؤف و فریشته‌دا له‌ زه‌مانیک و سه‌رده‌میکدا ده‌شیت مۆرکراییت، ئیستا ته‌واو...

نیستا بۆ ئەبەد تەواو. مەه‌دائیل و‌رده و‌رده ماندووتر و پەنگزەردتر و کەمێک ترساوتریش لە فریشتە نەخۆشەکانی تر دەبن‌واند. ئاشکرا پووی لەو وە‌رده‌گیرا لەگەڵ خانمی مەلەکبێن و ئەوانی تردا قسەبکات، هەمیشە جەبەیه‌کی لە خۆیەو دەپێچاو وەک دژێک لە گوناھێکی گە‌وره هەلبێت، جەمکێکی دەدا بە سەری خۆیدا و تێدەپە‌پی، کاتێک بۆلبولیار یان خانمی مەلەکبێنی دەبینی، بەخێراییی دە‌پۆی یان پووی دە‌کردە ئە‌ولاه، یان سە‌لوێکی ترساوی دە‌کرد و وەک ئە‌وه‌ی یە‌کێک پ‌اوی ب‌نی‌ت، دوورده‌کە‌وته‌وه. فە‌زای کە‌شتیبه‌که لەو دوا‌یبه‌دا بە گ‌شتی فە‌زای بێ‌ده‌نگی بوو، فریشتە‌کان ئی‌ستا جیا لە کۆ‌مه‌کی مە‌لە‌کبێنه‌کان، خۆیان کۆ‌مه‌لێک س‌روتی سە‌ریان ئە‌نجام‌ده‌دا کە خانمی مە‌لە‌کبێن و هیچ مە‌لە‌کبێنێکی تریش پ‌ی‌ش‌تر نە‌یدی‌بوو، هە‌ندێ ئی‌وارێ پ‌یک‌را لە باغی کە‌شتیدا بە بێ‌ده‌نگی کۆ‌ده‌بوونه‌وه و وەک هە‌موو لە با‌وه‌شی یە‌ک‌دا خە‌وت‌بن، بێ‌ده‌نگ دە‌کە‌وتن و سە‌یری شینایی بێ‌سنووری ئاسمانیان دە‌کرد، هە‌ندێ شە‌و کۆ‌ده‌بوونه‌وه و بێ‌ده‌نگ لە یە‌ک‌دیان دە‌پ‌وانی، دە‌م‌یک‌یش لە‌ده‌وری میرائیل ئە‌لقە‌یان دە‌گ‌رت کە گو‌ییان لە‌وه دە‌بوو مردن چ جوانە بۆ فریشتە‌یه‌ک کە کاری لە سە‌ر زە‌وی نە‌ما‌وه، پ‌یک‌را وەک ئە‌وه‌ی نام‌یز بە مردندا ب‌کە‌ن، دە‌ستیان بۆ ش‌تێکی نادیار بە‌رز‌ده‌کرده‌وه و لە تە‌ماشای جێ‌گایه‌کی دووردا نوق‌مه‌دە‌بوون. بۆلبولیار هەر کاتێک دە‌بین‌بن ئاه‌ی‌کی قو‌وڵ لە ناخ‌یبه‌وه سە‌رده‌کە‌وت، دە‌ستیان ه‌ی‌نده لا‌واز و باریک بوو دە‌ترسا ب‌ش‌ک‌ێن و بوە‌ر‌ێن. تا دە‌هات فریشتە‌کان پ‌تر ل‌ێی دوورده‌کە‌وت‌نه‌وه، کە‌م‌تر گو‌ییان ل‌ی‌ده‌گ‌رت، کە‌م‌تر با‌یه‌خیان بە ش‌ی‌عر و گۆ‌ران‌ییه‌کانی دە‌دا. هە‌تا میرائیل جارێک پ‌ی‌ی‌گ‌ووت کە م‌ر‌و‌ف هە‌موو ش‌ت‌ی‌کی پ‌یس‌کرد‌وه، هە‌تا ش‌ی‌عریش، هە‌تا چ‌یر‌ۆ‌ک‌یش، رای و‌ابوو م‌ر‌و‌ف هە‌تا خە‌ونی ژیا‌ن‌ی‌کی تریشی وە‌ها پ‌ر‌کرد‌وه لە ژە‌هر، هەر بوونه‌وه‌رێک ب‌ی‌خ‌وات دە‌یک‌و‌ژ‌ێت. حا‌لی بە‌دی فریشتە نە‌خۆشە‌کان و ئە‌و غە‌م‌گ‌ینی‌یه زۆ‌ره، تاده‌هات خانمی مە‌لە‌کبێن

و دکتوریشی ده گرتنه وه، نه وه بولبولیاری به جیگایه کی تهنگ گه یاندبوو. گهر دهره تیکي هه بایه له که شتیبه که دوریکه ویتنه وه و هه وایه که هه لمزیت، گهر کاتیکي هه بایه پیاسه یه که به شاردنا بکات و پوو به پوو له کوچه کاندنا سهیری خه لک بکات، نه وه ی بیرده که وته وه که نه ویش چهند له مروف دابراوه، چهند به چنده هاوپئ شاعیره کانی نه بینیه وه، چهند به چنده نه یوانیه وه والی نه غده ماردینی بزانیئت. کاتیک ده گه را، هه ستیده کرد دؤخیکی نااسایی له شاردنا هه یه، که سهیری چاوی مروفه کانی ده کرد دهرسا، زور دهرسا. تا زیاتر به ناو شه قام و کوچه کاندنا بگه رابایه، زیاتر هه ستیده کرد ده موچاوی نه مروفانه ی ده یانبینیت له گه ل فرشته کاندنا جودان و هیچ خودایه که کزیان ناکاته وه. ده گه را و نه وراستییه ده یترساند که ئیستا نه میش له مروف دهرسیت. به درژیایی ژیانی، خوی وه که هیومانستیکی گهره بینیبوو، به لام ئیستا سهیری شوفیره کانی ده کرد، سهیری نیگای ترساوی خه لکی ده کرد له په نجره ی ماشین و له ناو پاس و له پشت جامی دوکانه کانیانه وه و دهرسا، سهیری ژنانی ده کرد له بهر جلفروش و دوکانی عه تار و کوگای شته په نگینه کاندنا و دهرسا، سهیری سه رپازه عه ره به کانی ده کرد که به دوو دلپیه وه له هه موو شتیک دهنواپن، سهیری دهستی میوه فروشه کانی ده کرد که به توپه ییه وه ده یجولتینن، سهیری کریکار و پیپوار و پیپاره شیکپوشه کانی ده کرد، به لام جگه له ترس، ههستی به هیچ شتیکی تر نه ده کرد. زورجار دوا ی بیستنی هاواریک، دوا ی ته ماشاگردنی پوخساریک، دوا ی سه رنجدان له دلپه قیه کی مروف، ده یویست خیرا بگه رپته وه بو که شتی و له وئ له گه ل فرشته نه خوشه کاندنا خه ریک بیت. له که شتی هیچ فرشته یه کی تر نه بوو ناماده بیت جیگای مه دانیل بگریته وه، کهس نه بوو وه که جارن له گه لیان بیت ده ری و فرشته نه خوشه کان بگوازیتنه وه. هه ندئ شه و دوا ی نه وه ی هه موو نارام ده بوون

و ده‌خوتن، نه‌و به تهنیا ده‌هاته‌ده‌ری و له‌کوچه تاریکه‌کانی شه‌ودا
 بۆ فریشته بیمارەکان ده‌گه‌پا، نه‌وانه‌ی زۆر لاواز بوون و ده‌بوو به
 عه‌ره‌بانه‌که‌ی مه‌ه‌دائیل بگوازی‌نه‌وه، نه‌وانه‌ی بۆ نه‌ده‌هات. به‌لام هه‌ر
 فریشته‌یه‌ک بیدواندایه، بیتوانیایه به‌پیتی خۆی بپوات، بولبولیار شه‌و
 له‌دوای شه‌و دوویده‌که‌وت تا ده‌یه‌ت‌نایه سه‌ر نه‌و بپوایه‌ی له‌گه‌لیدا بیت
 بۆ ناو فریشته بیمارەکان. ئیستا هه‌ستیده‌کرد تا که جیگایه‌ک ده‌توانیت
 تیا بژی ناو نه‌م که‌شتیه‌یه، تا که ئیشیک ده‌توانیت بیکات کۆمه‌کی
 پێزانی مه‌له‌کبینه، تا که جوانیه‌ک ده‌توانیت ببینیت بزه‌ی نیوچاوی
 فریشته‌یه‌که. به‌لام له‌ناخیدا هه‌ستی به‌ترسیکی گه‌وره‌ده‌کرد، به
 درێژایی ژبانی هه‌ژار بوو، به‌لام هه‌چ کات وه‌ک ئیستا نه‌ترسابوو، جارێک
 خانمی مه‌له‌کبین له‌بیرۆکه‌ی خۆی، کاتی‌ک کتییکی زۆر گه‌وره و کۆنی
 په‌ره‌په‌ره هه‌لده‌دایه‌وه و به‌هێوری پاک‌زیده‌کرده‌وه، پێیگوت «به‌ساقه‌ی
 سه‌رت بم... گه‌وره‌ترین هه‌ژاریه‌ک له‌دونیادا ئینسان گیرۆده‌ی بیت،
 له‌ده‌ستدانی باوه‌ره به‌ئینسان». ئیستا بولبولیار له‌به‌رده‌م گه‌وره‌ترین
 مه‌ترسی ژبانیدا بوو، ده‌کرا دابه‌زیت بۆ تاریکترین و قوولترین جیگا‌کانی
 هه‌ژاری، جیگایه‌ک هه‌ژاری تییدا تهنیا هه‌ره‌شه له‌جسته‌ناکات،
 به‌لکو له‌پۆج... جیگایه‌ک دوا سامانی گه‌وره‌ی ژبانی له‌ده‌ست بدات، که
 باوه‌ری بیسنووری بوو به‌جوانی مرۆف. به‌لام نه‌و ترسه‌ی له‌مرۆف
 شتیک بوو بۆی جلّه‌و نه‌ده‌کرا، تاده‌هات زیاتر و زیاتر ده‌چووه ناو دلی
 و ده‌یخوارد. به‌لام چهنده ترسی له‌مرۆف زیادبووایه، فریشته‌کانیش
 هه‌ینه‌ی دی ترسیان له‌م زیاده‌بوو. سه‌رته‌له‌گه‌ل دکتۆر شوکا‌کدا
 هه‌ولیکی زۆری نزیک‌بونه‌وه‌یان له‌مه‌ه‌دائیل دا، به‌لام مه‌ه‌دائیل پێیگوتن
 «وه‌رزی مردن له‌ژبانی فریشته‌کاندا، به‌بێده‌نگیه‌کی گه‌وره‌ده‌ست
 پێده‌کات. منیش وه‌ک هه‌ر فریشته‌یه‌کی دی ده‌بیت بمرم... من به‌ده‌ر
 نیم له‌هه‌ر یاسایه‌ک که فریشته‌کان له‌سه‌ری ده‌پۆن». به‌لام پێزان

وهك هميشه تورپه‌بوو له مه‌هدائيل، ده‌يگوت «به‌قوربان، نه‌مه‌ عيبي نيه، به‌س خۆي وهك هيستر ماني گرتوو و ده‌يه‌ويت بمریت». تاكه جاريك مه‌هدائيل به‌ پاستي و بي چەند و چون له‌ سەر نه‌خۆشيه‌كاني قسه‌يکرد، له‌گه‌ل دكتور مسته‌فا شوکاكا دا بوو. پيگوت «دكتور، من چه‌ندين ساله‌ بو ناشتكرده‌ي مروف و فرشته‌كان نيشده‌كه‌م، نيستا ماندروم. له‌و چه‌ند ساله‌ دا ته‌نيا توانيومه‌ كۆمه‌كي فرشته‌ بكه‌م، نيستا به‌ خۆم ده‌ليتم، نه‌وه‌ي به‌ پاستي پتويستي به‌ كۆمه‌كه‌ ئينسانه نه‌وهك فرشته‌كان... ده‌بوو هه‌موو كاته‌كه‌مان به‌ مروف بيه‌خشيابه، تاكه‌ كه‌شتيه‌كي راسته‌قينه‌ كه‌ فرشته‌يه‌ك به‌ ئارامي ده‌توانيت سوازي بيت، كه‌شتي ناو دلي مروفه و هيچي تر... له‌به‌ر نه‌وه نه‌م كه‌شتيه سوودنكي راسته‌قينه‌ي نيه». به‌لام دلي مروف چتر جياگيه‌ك نه‌بوو بو نيشته‌جيبوني فرشته‌كان. له‌و به‌ينه‌دا ره‌فتاري سه‌ير له‌ مه‌هدائيل ده‌ركه‌وت، هه‌نديجار بينيان ديتە ناو باغ و گوله‌كان ده‌شكينيت، به‌دزيبه‌وه داده‌به‌زيتە بيروي خانم و وينه‌ي هه‌ندي له‌ فرشته‌كان ده‌دپنيت، تاده‌هاتيش له‌ ميرائيل زياتر و زياتر نزيكده‌بووه‌وه، به‌لام به‌ پپچه‌وانه‌ي ميرائيله‌وه كه‌ هه‌رده‌م هيمن بوو، نه‌م هيدى هيدى شتيك له‌ شه‌رانگيزي ليده‌رده‌كه‌وت كه‌ پيشتر له‌ هيچ فرشته‌يه‌كا نه‌بينرابوو. له‌ دواي ئوگوستي سالي ۱۹۹۰ فرشته‌كان له‌ جاران نه‌فسورده و پر غه‌متر ده‌رده‌كه‌وتن، به‌ ده‌گه‌ن كه‌سيك ئاره‌زوويه‌كي راسته‌قينه‌ي ژياني له‌ چاوياندا بديبايه. هه‌ر له‌و هاوينه‌دا فرشته‌كه‌ي خانمي مارديني، نه‌خۆشي و نه‌ماني به‌رگري و بيه‌يزيه‌كي بپوينه‌ پوي تيكرد كه‌ ده‌ره‌نجاميكي سروشتي نه‌خواردن و خۆديكردن و داپران بوو له‌ دونيا... گرچي پوژانه فرشته‌ ده‌مردن و هه‌سه‌رتيان جيده‌هيشت، به‌لام نه‌خۆشي كوشنده‌ي فرشته‌كه‌ي خانم له‌ بيمارستاندا، غه‌مگينيه‌كي قوولتر و تاريكتري له‌ هه‌ر غه‌مگينيه‌كي ئاسايي دروستكرد. به‌ كراسيكي سبي

ئىمپىراتۇرانىڭ، كە ھەمان كراسى بوكىنى نەغەدە بوو، كراسىك دىكتور شوكان لى سەرەتاۋە بۆي ھېتابوۋ تا ھەمىشە لى نەغەدە ئاۋ خەۋنەكانى خۆي بېيت، لى سەر تەختى خەۋنەكەي خۆي پالەدەكەۋت، تادەھات پەنگى سىپىتر و سىپىتر دەبوو، قىزى پەۋنەق و بىرقەي نەدەما، بەردەوام بە غەمگىنى سەيرى سەفەكەي دەكرد، بە ھېمنى ھەناسەي دەدا، ۋەك ئەۋەي مردن لى ھەۋادا بېت و بېەۋىت بە ھېمنى ھەلېمىژىت. ھەۋلەكانى خانىمى مەلەكبىن و دىكتور و بولبوليار بۆ دەرىھىنانى ماردىنىيى فرىشتە لى خەلۋەتى قوۋلى، بېيەۋدە بوون. كە فرىشتەكان دەگىشتە ئەۋ جىگايە لى بېدەنگى، دەگىشتە ئەۋ شوۋىنە لى خەلۋەت، ئىتر كەس دەستى پىياندا نەدەگىشت. مەھدائىل جارىك كۆي ئەۋ پۆچۈنەي ۋەك گەشتى كەشتىيەكى راستەقىنە ۋەسفىردبوو، گووتبوۋى ھەموو فرىشتەيك بەلەمىكى تەنھاي خۆي ھەيە، كە ساتى مردن دېت، كە بەندۆلەكانى كۆتايى دەكەۋنە لىدان، ئەۋ لەم كەشتىيە دادەبەزىت و سوار ئەۋ بەلەمە تەنھايە دەبېت و قوۋل بەرەۋ ئاۋ تەمىكى پەش دەپوات، كە تەمى نىشتوۋى سەر ئوقيانوسى ژيان خۆيەتى. بەلام خانىمى مەلەكبىن ئەۋەي بىر نەچۈۋە ۋەك مەھدائىل لى دواجاردا گووتبوۋى «ھەر فرىشتەيك ئەۋ تەمە رەشە تارىكەي بىنى پەنگە بېيتە بوۋنەۋەرىكى ترسناك». زۆر لى فرىشتەكان نەخۆشى و لاۋازىي و ئازارى ترازان دەيگۈشتن، بېئەۋەي كاتى ئەۋەيان ھەبېت قوۋل سەيرى ئەۋ تەمە رەشە گەۋرەيە بىكەن كە لى سەر ئوقيانوسى ژيان نىشتوۋە... ھەموو ژيانىك، ژيانى مەۋف نا بە تەنيا، بەلكو ژيانى ھەموو زىندەۋەرىك، ھەموو پۆلەبەرىك كە لەساتىك لى ساتەكاندا ھەستەكات زىندوۋە و جىاۋازە لى بەرد و دار و بېگىيەنەكانى تر.

لى كۆتايى ھاۋىنى سالى نەۋەددا، تەندروسى خانىمى فرىشتە تەۋاۋ تېكچوۋ، بە جۆرىك لەگەل ھاتنى پايىزدا، تواناي بىنىن و

خواردنی لە دەستدا. گریانە بە کۆلەکانی دکتۆر شوکاکی و سەر کێشانه بەردەوامەکانی بە دیوارەکانی کەشتیدا سوودێکیان نەبوو، بەر لەوەی بگەینە ناوەرپاستی ئۆکتۆبەر، ئیوارەیک ماردینیای فریشتە مرد. وەک هەموو پێشبینیاندا کرد لە باوەشی دکتۆر شوکاکیا بۆ ئەبەد چاوی لێکنا. ساتی مردنی فریشتەکە ی خانم، بۆلبولیاریش لەوێ بوو، لە نزیک پەنجەرە ی ژوورەکەو بە خۆی و رەینگۆتێکی شینی کۆنەو وەستابوو، تەنیا و بێدەنگ و ترساو سەیریدەکرد. بە درێژایی ساتەکانی مردن تەنیا لە فریشتە نەخۆشەکە ی دەپوانی کە هێدی هێدی لە دونیای ئێمە دوور دەکەوتەو، هەستیدەکرد لە چاوانیدا سنووری جیهانیکی دەبینیت کە هێشتا ئەو ناتوانیت بزانیت چەند لە خۆیەو دوورە، بەلام چاوانی ماردینیا گەش و کراو و بێتەرس لە دووریەکی نادیاریان دەپوانی. هەستیکرد چاوانی ئەم فریشتە ی بە ئەندازە ی چاوانی ئەم کراونەتەو و دوور دەپوانن، شەویەک لە چیا گۆپی بۆ خۆی هەڵدەکەند و جار جار سەری بلندەکردەو و تەماشای تاریکی بێسنووری ژیا نی دەکرد. ئەم بە جۆریک لە سەیرکردنی پوخساری ماردینیای فریشتەدا قوڵبۆبوو و، هاوارەکانی دکتۆر شوکاکی نەدەبیست کە بە پێزانی مەلەکیین و یەکیک لە باغەوانە مەلەکیینەکانی تر گرتبویان تا خۆی نەکوژیت. دکتۆر هەستیدەکرد ئەمڕۆ بەراستی و بۆ هەتا هەتا ی نەغەدە ماردینی لە دەستداو، دوا ی لە دەستدانی یەکەم، دوا ی ئەو هەموو سالا لە غەم، دۆزینەو ی ئەم فریشتە ی کەمیک ئاسوودەیکردبوو. دیارە گۆشەگیری ئەو چەند مانگە ی پێشوو، دکتۆری زۆر ئازار داوو، بەلام ئەم مردنە ی ئەمڕۆ، دکتۆری بەرەو پۆزگاریکی پەشتەر و غەمگینتر پاپێچدەکرد. ئێستا بە هیچ نەدەگیرا، وەک شیت سەری دەکێشا بە دیوارەکاندا، وەک شیت هاواریدەکرد، وەک شیت دەیکێشا بە سینە ی خۆیدا و دەیگوت «خودایە بۆ؟».

لەو شەوھەدا بولبوليار بە دەستى خۆى تەرمى خانمى فرېشتەى خستە ناو يەكك لہ گۆرەكانەوہ و لہ مەراسىمىكى بېدەنگدا كە چەند فرېشتەيەكيش ئامادەيىوون بە خاكىان سيارد. ئەو شەوہ بولبوليار ھەستىكرد كەشتىيەكە بە جۆرىك لہ جۆرەكان لہ نگرى تىكەچىت و بە ھەموو سەر نشىنەكانىيەوہ بەرەو خنكان لار دەبىتەوہ .

من و نزار ئىدرىس و شىرخان لە دەرگای دونيايە كى نوئ دەدەين

وہك گووتەم، شەوانى بەر لە پاپەرىن، من و نزار ئىدرىس كاتىكى تۆرمان بە باسكردنى تۆرگازمەوہ دەبردەسەر. نزار بەو دەنگە بەرز و لە رووئى خۆيەوہ دەيگووت «شۆرش شتىكە وەك كارى جنسى، گەر تەماشابكەيت ھەموو شتىكى شۆرش ھاوشىوہى كارى جنسىيە، نەوستان، شوئىن گۆرىن، دۆخ گۆرىن، لىخشاندىن لە دوژمن، بۆ بردن، چوونە ناو دوژمن و گەپانەوہ، تەكاندىن، فشاركردن... ھەموو شتىك، ھەموو شتىك... شۆرش ھىچ نىيە جگە لە كارىكى سىكىسى گەورە كە لە برى ئەوہى يەك كەس بىكات، نەتەوہيەك يان ھىزىكى گەورە دەيكات». نزار سەرگەوتنى شۆرشىشى بە تروپكى ئەو لەزەتە دەزانى. سەرگەوتنى شۆرش لای ئەو تۆرگازمىكى دەستەجەمعى بوو.

من لەو ماوہيەدا دوو سئ شانەى چەكدارى بچوكم دروستكرد، بەلام تاكە ھىوام، تەنيا ھىزەكانى نزار بوو. كە لە سەرەتاكانى سالى ۱۹۹۱ دا ئەمريكايىەكان دەستيانكردوہ بۆمباباران من لە خەياللى ئەوہدا بووم كە دەولەت بئ ھىچ ماندووبوونىكى ئىمە لە بەيندەچىت و سەرنگون دەبىت، بۆردومانى ئەمريكايىەكان وەھا شىتتەنە بوو مەوؤف باوہرى

نه ده كرد سهر زه مینى ولاتیک بهرگه ی ئه وه موو موشه که بگریت و له بڼه ورا هه لته کیت. گهرچى هیچ کهس به دروستى نه یده زانى ئه و ملیۆنان ته نه له تهقه مهنى جوراوجور، کوئ ده کوتن و چهند زيانى راسته قینه ده گه یتن و ژماره ی قوربانىيان چنده، به لام که پۆژانه ژه نپاله کان چالاكى خويان راده گه ياند، هه ندیجار ژماره ی موشه که کان وه ها شیتانه و به رزیو ههر که سیکى زیندوو یان ده ترسان.

باوه پى په ها و بیچه ندو چوونى من به ئه مریکایه کان له و سهرده مه وه ده ستى پیکرد. خوشال بووم که ده مبیست سه رۆک له گه لیاندا چۆته خهت و خه ریکه ده بیته دۆستى ژماره یه کیان، که ئه وه هوالانه م ده بیست، ده مخواره وه، مه سته ده بووم، به نزار ئیدریسم ده گووت «ته واو به وه دا بووینه دۆستى ئه مریکایه کان، ئیتر له جه ور و په زالهت پزگارمان ده بیت... باى باى ئاغای سه دام حوسه یین». هتزی ئه مریکایه کان و لیدانیان بۆ سوپای ده ولت وه ها گه وره بوو، خۆم به گه مژه ده زانى که به رابه ر ئه وه هتزه دانیشم و شانیه ی چه کدارى بچوک پتکه وه بنیم، هه ستمده کرد ئه مریکایه کان ده رفه تى ئه وه یان بۆ ره خساندوم، زیاتر له گه ل نزار دانیشم و باسى ئۆرگازم بکه م... منیش ده مویست تا ده کریت له زهت له و ده رفه ته وه ریکرم.

هه فته یه ک بهر له خروشى گه وره، قاسیدیکی نه ئنى شوپش هاته لام و گووتى «هه ئال شیرخان، به هتزیکی بچوکه وه دابه زیوه و ده یه ویت بیت ه شار» من هاتنى شیرخانم به کاریکی گه مژانه ده زانى، دلنیا بووم هاتنى هتنده ی ده بیت ه بار و ناچار ده بین جیگا و پى بۆ دابینکه یین کارناسانیه ک به پاپه رین ناکات، به لام شیرخان پایویکی دووربین بوو، مه به ستى بوو له ساته گرنگ و شوینه ترسناکه کاند، گهر ته نیا بۆ ناویش بووه، گهر کورت و پاگوزه ریش بووه سه روه کوتیک ده ربخات و میژوویه ک بۆ خوی تۆماربکات... ئه وه ی وه ک جه نگاوه ر و ئازا ناویانگی

دەركردبوو، تەنیا سەرمايە و سامانى بوو، گەر ئەوئەى لە دەستىدايە، وەك
هەڤالانى تر نە زىرەكىيەكى تيورىي و نە لىزانىيەكى سىياسى ئەوتۆي
نەبوو. كە هات و بىنيمەو، بۆنى ئەو پقە دىرىنەيم كردهو، بەرامبەر
بە خودا و مەخلوقات. دانىشتنى زۆر لە ئىران مۆنتر و دلپەقتىي كردهو،
وەك هەموو ئەوانەى ماوئەيەكى درىژ لە شويىنكى دى، دوور لە زادى خۆيان
دەژىن، بپوايەكى زياترى لە جاران بە خۆي بوو. ئەوئەى سەرنجدا
ئىستا دەمپىستر و جنىفروشتەر دەرەكەوت. لەگەل بىنينيدا دەستىكرد
بە جنىودان بەو عەرەبە پىسوپۆڤلانى كە كاتى ئەو هاتوو، دۇنيا
لە چلكنى و دپندەييان پاكبەينەو. مەن جگە لەوئەى سەرەتا بىهيتمە
حەشارگى خۆم و هەمان ئەو تەكنىكانەى لەگەلدا بگرمە بەر كە بۆ
خۆمى پەچاودەكەم، هېچى دىم بۆ نەدەكرا. شەوانى بەر لە پاپەپىن،
مەن و شىرخان پىكەو لەگەل نازاردا مەستدەبووين. ئەوئەى بەلامەو
سەيربوو، ئەو جارە نزار و شىرخان گەللىك نزيك لە يەكتەر دەرەكەوتن،
دووشتى زۆر گەورە كۆيدەكردنەو، دووشت كە زۆر لە سىياسەت زياتر
دەبنە مايەى كۆكردنەو و داپراندنى پياوان لە يەكدى «ژن و شەراب».
ئەو چەند شەو كە پىكەو بووين، نزار هاودەمىكى بۆ دوستبوو كە
لەگەلدا باسى سەرسامى خۆيان بە ساتى ئۆرگازم بكەن. شىرخان كە
يەكەم ژنبازى شوپش و نزار يەكەم ژنبازى شار بوو، پىكەو فەرەنگىيى
گەورەيان لە ئەزموونى جىاواز هەبوو، تا زياتر قسەياندەكرد، پتر
تيدەگەيشتم كە هەردووكان زۆر بە دەگمەن ئەو ژنەيان بۆ گرنگ بوو
كە لەگەلدا خەوتوون. كەسيان عاشقى ژن نەبوون، بەلكو عاشقى ئەو
تەنبايەى خۆيان بوون كە تەنبا لەساتى تەواپوون لە كارى سىكسدا
گەيشتبوونە تروپكى. مەن سەرەتا باوهم نەدەكرد، دەمپرسى گەر خودى
ئۆرگازم گرنگترىن ساتى بوونە، بۆچى ئەو لەگەل يەك خانمدا تاقى
ناكەنەو و تەواو. دەمگوت بەوئەدا ئۆرگازم لای ئىوئە ساتى بەرزبوونەوئەى

مروّفه بۆ پله يه كى مه له كوتى، ده شىت يه ك ئافرهت بهرده وام ئه و
هسته تان پيڤه خشيت، له وانه به به قه شه نكترين شيوه يه كيش پيتان
ببه خشيت و جواتر له پاكردن و زه وتكردنى بهرده وام بۆ ئه م ئافرهت
يان ئه ويدى ئه و تان بۆ فراهه مېكات. جارېك كه وام گووت «نزار»
توند ده ستى گرتم و گووتى «نا... ته نيا كاتيك ژن ده گوڤيت تيده گه يت
چهند ته نهايت، تيده گه يت خۆت به ته نيا له سه ر ئه م زه وييه ده ژيت،
يه ك ژن ئه وه ت پيتاليت. ساته كانى ئورگازم هه مووى له يه ك ده چن،
به لام ساته كانى ته نهايى نا، ته نهايى هه يه له باوه شى ژنيكدا قوولتره
له ته نهايى له باوه شى كه سيكى ديدا. من تا زياتر هه زم له و ژنه
بيت، زياتر هه ستبكم ئاره زوم ليه تى، له ئورگازمدا ته نهايم قوولتره،
هه فال ته نهايم گه وره تره ... به لام من شتيكى ترسناك له سه رمدايه كه
پيمده ليت پوژيک ژنيك ده دۆزمه وه له ته نهايى ده رمده ميڤيت. به لى، من
نزار ئيدريسى مه لعون خوليايه كى وا چهند ساليكه له سه رمدايه. ئه وه
گه وره ترين نه خوشى منه، با پيتبليم گه وره ترين نه خوشى ژن و پياو
ئه وه نيه له سيكس تيرنه بن، به لكو ئه وه بهرده وام واده زانن ده توانن
له ته نهايى هه لپين، من ده ليم ژن و پياو ده توانن يه كيان خوشبويت
به مه رجى بير له وه نه كه نه وه خوشه ويستى له ته نهايى پزگاريانېكات...
ئه وه ده ردى ئه م چهند ساليه منه. چونكه ئه وه تووشى ئه و خه ياله م
ده كات كه ده شىت و ده توانم له باوه شى كه سيكى ديدا ته نها نه بم، به لام
مروّف هه رگيز نه له ته نهايى تيرده بيت و نه له ته نهايش پزگارى ده بيت،
ئه وه گه وره ترين نه خوشى منه، ئورگازميش تروپكى ئه و ته نهاييه .
هه نديك عه شق هه يه، هه نديك ژن هه يه به جوانيان، به له شيان، به
نيايان پيتده لين وه ره له گه لمد به و بژى و ئيتير به وه تو ته نها نيت،
توش ده كه ويته ناو توپه كه وه ... وه ك ماسيه كى گه مژه دواى بۆنى ئه و
خه ياله ده كه ويت و ديت تا ده كه ويته ناو توپه كه وه . جار دواى جار

له‌گه‌ل له‌شیاندا ده‌گه‌یته ترۆپیک، به‌لام هه‌موو جارێک که له‌شت تووشی ئه‌و پاته‌کانه‌ گه‌وره‌یه‌ ده‌بێت، زیاتر ده‌زانیت که ته‌ناییت، ده‌زانیت ئه‌و خولیایه‌ که پێشتر چۆته‌ سه‌رتوه‌ که ده‌شیت ئه‌م خانمه‌ له‌ته‌نهاییه‌ ده‌رتبکات، ته‌نیا خه‌یاڵکی خۆش بووه‌ و هیچی تر، ئۆرگازم ساتی پوونبوونه‌وه‌ی ته‌واوه‌تی ته‌نیاپی ئێمه‌یه‌، جانه‌گه‌ر ژنینه‌ یاخود پیاو. له‌وساته‌دا تێده‌گه‌ین که له‌ پێش سینکس و دوا‌ی سینکس له‌ ته‌نهاییه‌ زیاتر هیچی ترمان نییه‌... نه‌هێنی سینکس و سیکری سینکسیش له‌وه‌دایه‌ که مۆف بۆ ماوه‌یه‌ک له‌و پاستیه‌ دوورده‌خاته‌وه‌. به‌لام دوا‌جار له‌ ئۆرگازمدا تێده‌گه‌م که من ته‌نها خۆم هه‌م و به‌س، هیچ که‌سیک ناتوانیت بمکات به‌ به‌شیک له‌ خۆی... ساتی ترۆپیک، ئه‌وپه‌ڕی هه‌ولێ من بووه‌، بۆ تیکه‌لبوون له‌گه‌ل دونیادا، به‌لام ساتی جیا‌بوونه‌وه‌ و لیکترازانی بێسنووری منیش بووه‌ له‌ هه‌موو مه‌خلوقات. له‌و ساته‌دا که ته‌واو ده‌بم و ده‌عبا ته‌ر و لینجا‌وییه‌که‌م ده‌کێشمه‌ ده‌ره‌وه‌، وای خودایه‌... له‌و ساته‌دا که سه‌یری ئه‌و ده‌عبا به‌سته‌زمانه‌م ده‌که‌م که ته‌نیا که‌ره‌سته‌ی نزیک‌بوونه‌وه‌ی من له‌وانی تر، ده‌زانم که ناگه‌مه‌ تیکه‌لبوونی ته‌واوه‌تی له‌گه‌ل هیچ که‌س و ناگه‌مه‌ تانه‌وه‌ له‌ هیچ مۆفیکێ تردا. هه‌ڤال جه‌نگیز هه‌موومان به‌ته‌نها بۆ خۆمان هه‌ین و به‌س، ئه‌وه‌ ته‌نیا شته‌ ده‌یزانم... له‌ به‌رئه‌وه‌ چی بکه‌م جگه‌ له‌وه‌ی له‌زه‌تی کورت له‌ ته‌نهاییه‌ خۆم به‌رم... چی بکه‌م... چی بکه‌م؟».

له‌و ساته‌دا سه‌یری چاوانی هه‌ڤال شێرخانه‌م کرد، سه‌یری نیگایم کرد. دانیابووم ئیستا ده‌زانیت من بیر له‌ چی ده‌که‌مه‌وه‌، ده‌زانیت که تێده‌گه‌م بۆ ماوه‌یه‌کی وه‌ها درێژ، شه‌یدا و شیفته‌ی نه‌غه‌ده‌ ماردینی بوو. بۆ دی‌لیک‌کردوه‌، له‌دوا‌ی چی گه‌راوه‌ که ویستویتی به‌ هه‌ر نرخیک بووه‌ هه‌ستبکات ئه‌م ژنه‌ مولکی ئه‌وه‌. که نزار قسه‌کانی ته‌واو‌کرد، شێرخان هه‌ناسه‌یه‌کی هه‌لکێشا و دوا‌ی ئیستیکی کورت، پرسی «نه‌غه‌ده‌

ماردينى له كوييه، نه و نه ئىستا چى دهكات و چۆن دهئى؟». له
ساته دا نزار و شيرخان قوول سهرى چاوى بهكيان كرد، نه وه نيگاي
به رابه رى دوو پياو بوو، هه ر دووكيان ماوهى دريژ له گه ل له شى مارديندا
ياريانكردبوو، به لام ئىستا هه ر دووكيان قوول له تاريكى و ته نيايى نيو
پۆحى خوياندا ونبوون.

كه راپه رين دهستپيكرد، نه و چه ند شان ه چه كداره بچوكه ي من
دروستمكردبوون، له ليشاوى خه لكدا له هه چ جىگايه كه وه ديار نه بوو،
نه وه بۆ ساتى خۆى زۆر ئوميدكوژ و غه مه ين بوو بۆم، من هه موو ژيانم
له چاوه پروانى ساتيكى وه هادا برده بووه سه ر، سه رگه رمى سالانم به
پيگه ستنى شوپشه وه له شاردا بۆ نه وه بوو له ساتيكى وه ها ميژوويدا
ناماده بم گورزى گه و ره له فاشيست ه كان بوه شيتم و تۆله ي هه زاران مروفي
شه هيد و هه زاران گوندى سووتاويان لييستينمه وه، به لام كه نه و ساته
دههات و دهگه يشته پيشى، ده مبينى چه ند به چه نده هه چ كاريكم
له ده ست نه هاتوه، هه چ شتيكم نه كرده به راست دونيا له شويني خۆى
بجولئينيت. بيرمه ده كرده وه كه نه گه رچى من هه موو كاريكمكردوه، بۆ
نه وه ي له ناوه راستى ميژوودا بم، كه چى ته نيا كاتيكم به شه قام و پىواق
و ژيزه مينه كانى ميژوودا گه راوم كه به راستى خاليبوون و پياده په وي
تريان تيدا نه بووه. هه ستمه ده كرد مه خلوقاتى وه ك من ته نيا جو ره
زه خيره و تفاقيكين كه ميژوو رۆژه خالييه كانى خۆى پى پرده كاته وه.
نه و هه سه ره ته هينده ي تر شيت و نا ئوميدده كردم.

نزار و چه كداره كانى، پۆژى يه كه مى راپه رين پۆليكى به رچاويان له
هه ريشدا بۆ سه ر بنكه ي فرماندارى شار بينى، بنكه كه به ئاسانى
گه ر، فرماندار به ره و جىگايه كى ناديار هه لهات و هه زه نه منيه كان بى

بەرگریبەکی ئەوتۆ چەکیان دانا. من و شیرخان پێکەووە سەرپەرشتی چەكدانان و گرتنی هەندیک لە یەکە بچوکهکانی سوپامان کرد، هیچ هیزیکی سەربازیی دەوڵەت شەپۆکی ئەوتۆ گرتگی نەکرد شایەنی باسبێت، لە زۆری جیگاگاندا ئەفسەر و سەربازە عەرەبەکان بێ تەقەکردن چەکهکانی خۆیان پادەستکردین. لەدەمەو ئێوارەدا کە گەپاينەو، من و شیرخان لە ماشینیکی تایبەتیدا بووین کە نزار لە یەکیک لە هەفالانی خۆی بەتایبەت بۆ ئیمەیی خواستبوو. لە نزیک مەیدانی گەورەو، نزار و چەكدارەکانیمان بینی، لە سەر مەیتی هەندیک پۆلیس وەستان و پێدەگەن... نزار لە ماوێ چەند سەعاتیکدا لەلای خەلک بووبوو بە شۆرپشگێ، بەبپوایەکی گەورەو لەگەڵ تەنگدارەکاندا شەقامەکان دەگەرا و شۆینە گەرمەکانی شەپۆ بە سەردەکردووە و خەلکیش بە لێشاو، فەرمانگا و جیگا دەوڵەتیەکانیان تالانده کرد. هەوا زۆر لێل و سارد و تەماویبوو، لەدوای نیووەپۆوە ئاشکرابوو دەوڵەت جەبەرۆتی میژوویی خۆی بۆ هەتاھەتایە لەدەستداوە. خەلکی لەناو جۆشی سەرکەوتندا بە جۆریکی دلنیا تر لە بەیانی دەهاتنە دەری و کۆدەبوونەو. شیرخان شەیتانی بەدکاری ئەوجۆرە ساتانە بوو، لەو پیاوانە بوو کە دەتوانی بەزیداتە سەر شانی قارەمانی خەلکانی تر و بە پەنج و فیداکاری جەنگاوەرە بچوک و بێتەماحەکان بەرەو سەرەو سەریکەوێت. لە گردبوونەو یەکی بچوکدا خۆی وەک نوێنەری سەرۆک بۆ سەرکردایەتی پاپەپینی بە خەلک ناساند، گووتی هیزیکی گەورە شۆپش بەیانی دەگاتە شار و کۆنترۆلی تەواوی جیگاگان دەگریتە دەست. من دەمزانی ئەو یەکیکە لە پلانی شەیتانی و بەدەکانی تا نەهێلێت هیچ هیزیکی دی جیا لە حیزب، بێر لە گرتنە دەستی کاروباری شار بگاتەو. لە راستیدا هیچ هیزیکی گەورە حیزب نە لە نزیک و نە لە دوری شار نەبوو، بەلام لەو ساتانەدا هیچ بوونەوێک نییە بتوانی پاست و درۆی هیچ

هه‌والتیک بسه‌لمینیت... له ساتی رووداوه میژوویه گه‌وره‌کاندا، هینده‌ی درۆ شته زه‌به‌لاحه‌کان ده‌جولینیت، راستی نایانجولینیت... هینده‌ی درۆ هه‌قیقه‌ت دروستده‌کات، هه‌قیقه‌ت خۆی توانای دروستکردنی خۆی نییه‌. ساتیک که شیرخان له سه‌ره‌وه وتاری ده‌دا، کاتیک ده‌یگوت هینگی گه‌وره‌مان به‌ره‌و کۆمه‌کی خه‌لکی پاپه‌پیو به‌ریژه‌یه، من سه‌یری چاویم کرد، ئه‌و سه‌یری چاوی کردم، هه‌ردووکه‌مان له یه‌ک ساتدا هه‌ستمانکرد چهنده پهمان له یه‌که، چهنده قیزمان له یه‌کتر دیته‌وه. له‌و کاته‌دا تفه‌نگداره‌کانی نزار که پۆژیک پیشت‌ر شه‌قام و سه‌رکوچه‌کانیان بۆ ده‌ولت پاسده‌کرد، بووبوون به‌ پاسه‌وانی هه‌ردووکه‌مان و له پشتمانه‌وه وه‌ستابوون و نه‌مجاره له سه‌ر شانی ئیمه‌وه به‌ گومانه‌وه سه‌یری خه‌لکیان ده‌کرد. هه‌موویان کوپی زۆر گه‌نج بوون له نا‌کا‌و هه‌ستیانده‌کرد له مه‌خلوقات‌ی بیزراو و قیزه‌ونه‌وه بوونه‌ته م‌و‌فی شو‌پ‌ش‌گ‌پ‌ر، فریاد‌ره‌س، ول‌ت‌به‌روه‌ر. له ته‌می ئه‌و ئیواره‌یه‌دا خۆیان کردبووه په‌رژین بۆ من و شیرخان و پاسه‌وانیان لیده‌کردین. بۆ من هه‌موو دیمه‌نه‌کان به‌ جوریک لیل و دوکه‌ل‌و‌یی و بوخارداری‌وون، سه‌رسامیان‌کردبووم. هه‌ستمه‌کرد هه‌موو پۆحه‌کان هه‌لم‌یکی نو‌ییان لیده‌ده‌ستن، له‌وه ده‌چوو شته‌کان پیک‌را خۆله‌م‌یش‌یکی وردیان له سه‌ر بار‌ی‌ب‌یت. من هه‌موو دونیام گه‌ل‌یک ته‌ل‌غ ده‌بینی، فریشته‌که‌م دوو مانگ بوو نه‌جول‌ابوو، هه‌ستمه‌کرد وه‌ک هه‌موو مه‌خلوقات‌ی تری دنیا چاوه‌پ‌ریه‌ بزان‌یت ئیمه‌ی ئینسان چی ده‌که‌ین و چیت‌ر دروستده‌که‌ین و چی ترمان لیده‌وه‌ش‌یت‌ه. به‌یانی به‌ر له‌وه‌ی له‌گه‌ل نزار و شیرخاندان بۆ ده‌ست‌کردنه‌ پاپه‌پ‌ین ب‌یمه‌ده‌رئ، له به‌ر ئاو‌ینه‌یه‌کی گه‌وره‌ی مال‌ی میوان‌داره‌که‌مدا وه‌ستام، وه‌ک هه‌میشه به‌ غه‌م و گومان‌یکه‌وه سه‌یری باله‌کان‌م کرده‌وه، دوو بال‌ی د‌یز و زل و زه‌به‌لاح بوون که ته‌نیا بین‌ینیان شانی کو‌وپ‌ده‌کردم و به‌ره‌و پ‌یش ده‌یچه‌مان‌ده‌وه. به‌م سه‌ره‌ که‌چه‌له‌مه‌وه که ه‌یدی ه‌یدی به‌ره‌و لو‌وسی

تەواوەتى دەپۆي، لە مەلێكى نەخۆش دەچووم قەفەزى بۆ كرابىتەو و نەيەوێت بفرێت. يەكەمىن بەيانى راپەرين بوو و بينىم كە من هېچم لەو شىرە ناچىت كە سالانىك دواتر كەوليم دەپۆشى و لافم پيوە لىدەدا، ئەژنۆكانم دەلەرزىن و لەشم بە جۆرىكى نابەجئ سەرمای بوو. شىرخان كە هەردەم غەورى تەتارىكى دلەرق لە نىگايدا بوو، دەيبىنى دەلەرز، دەيبىنى كە ناتوانم ئەو قارەمانە بىم كە دۇنيا داوايدەكات. دەمزانى ئىستا دەزانىت كە من جگە لەوێ دەتوانم سەگىكى نەينىگرى حىزب بىم، ناتوانم پالەوانىكى راستەقىنەى ناو ميژوو بىم. بە دريژايى پۆژ هەركات ساتىك دەهاتەپيش، كە دەبوو تىيدا لە مەترسى نزيك ببىنەو، من دلەم بە خىزايىكى مندالانە لىدەدا، من پياويكى ترسنۆك نەبووم، بەلام شتىكى توند داواى لىدەكردم لەم رۆژەدا نەمرم... هەندى رۆژەيە مەروڤ نابىت تياياندا بمرىت، يەكێك لەو پۆژانە، پۆژى يەكەمى راپەرينە. شىرخان و نزار هەردوو ئەو ترسەيان تىدا نەبوو، نزار ئىستا گەلىكىش دلخۆش بوو كە دەيبىنى چ سادە و خىرا دەتوانىت لە نىوان هيزەكاندا خلىسكانىيكات. ئەو ئىوارەيە كە شىرخان يەكەمىن وتارى راپەرينى لە ناو حەشاماتىكدا دا كە تا دەهات و وردەورە گەورەتر و گەورەتر دەبوو، نزار هاتبوو نزيكى منەو. لەو ساتەدا كە فاشىستەكان وەك سەهۆل دەتوانەو، بەختەوێرى خەلك سنوورىكى نەبوو... منيش وەك خەلك هيدى هيدى كىنەى شىرخان بەريدەدام و جۆشى وتار و خرۆشى هاوارم دەجولا، دەچوومە سەر شانى خەلك و هواتم بە گيانى سەرۆك و خوێنى شەهيداندا دەدا. لەو ساتەدا خەلك بە دلەو وەك شوپشگىرىكى گەورە سەيرياندەكردم، ئەو تەنيا سات و دوا سات بوو ببىنم حەشاماتىكى گەورە، بە ريز و سەرسامى و حورمەتەو سەيرمبەكن. من كە لە سەر شانى مىللەت بووم، دەمانچەكەم دەرھىنا و بىھىچ ھۆيەكى ديارىكراو، وەك يەكێك دوا سەركەوتنى گەورەى ژيانى

بژی، وهک یه کیچک ئورگازمی چه که که ی خوی نمایشبکات، هه ندی فیشه کم به هه وادا ته قانده. دهنگی گولله کان توند پایانده ته کاندیم، له میژبوو فیشه کم نه ته قانده بوو، وهک ئه وهی دهنگی گولله کان فریشته که میان له خه وهه ستانده بیت، بالی فریشته که کم که وته جولّه... من له سه ره شانی خه لک وهک بوونه وه ریکی موقه دهس به رزکرا بوومه وه، وهک خودایه کی نوئ خرابوومه سه ره عهرشیکی تازه، له خۆشیدا توند دهسکی ده مانچه که م گرتبوو، ده مویست له ریگای گولله کانه وه پۆچی خۆم له شتیکی نادیار خالیبکه مه وه... که چی دروست له وساته دا که نه ده بوو بجولیت و هیچ بکات، ئه وه فریشته به ده به خت و مه لعونه م که وته باله فری. ساتیک بوو تییدا خه لک تاده هات زیاتر گرده بوونه وه و پووین له مهیدانی گه وه ده کرد، میلله ت ساته هه ره جوان و رۆمانسیه کانی شوپش ده ژیا. ئه وه ساتانه ی که تییدا هه موو یه کده گرن و له ده وری سه ره که وتن سه ماده که ن... هه موو خه لک ئیستا من و شیرخانیا ن ده ناسی، دوو فریاد رهس که له دووره وه هاتوون، دوو پیشمه رگی ئه فسانه یی، دوو ناو که له پۆژان و سالانی داهاتوودا پۆلکی گرنکیان ده بیت. ئه وه ساته ی که خه لک ده تخنه سه ره شانیا ن، ترسناکترین ساتی ژیا نی هه موو سیاسیه کی دونه یه، ئه وه کاته ی له سه ره وه له سه ره شانی میلله ت ده وه ستیت، ساتیکه یان دوا ی ئه وه ده بیت واز له سیاسه ت به یینیت بۆ ئه وه ی تا مردن ئه وه یاده وه ریبه به پاکی له خه یال و له میژووتدا به یینته وه، یان وه همی ئه وه ساته ده تبات و دۆزه خیک بۆ خۆت و بۆ ئه وانی دیش دروستده که یت. من فریشته مه لعونه که م له وه ساته دا پایته کاندیم... له وساته دا که هه ستمده کرد ژیا نم مانایه کی هه یه، له وه ساته دا که میژووی کوون و تازه م پیکه وه له خالیکدا یه کدیا ن ده بپی، ئا له ویا دا فریشته که م وهک ئه وه ی هه موو خه یالآت و واهیمه و خولیا یه کم بکوژیت به جوړیکی شیتانه پایته کاندیم. جه ماوهر له خواره وه پاچله کان و له رزین

و كەفدەردانى منيان بىنى، جەماور بىنيان ھىزىكى نەينى لە ناو ھە
 پامدەتە كەينىت و ھەلەمدە گرەت و ھەختە بالەگرم و بەرەمە ھە زەوى...
 ھەموو واتىگە يەشتن كە من خروشى شوپش، ھەماسەتى شوپشگىرپانە،
 ھەشى بىنى ھەتەن لە دلە ھەمەزىنەت، ھەك پەغەمبەرىك لە ساتى
 ھەحىيدا بىنن، ھەك يەكەك بىنن ئەفنى نىشتىمان دەيسووتىنەت و
 گەرى تەبەردەدا... بىنيان كە من لە پاتەكان و بېھوشيدا ھەواردەكەم
 و دەلەم «كوردەروھەران بەگرن... بەگرن». بىنيان بەلادا ديم، ھەرق
 دەردەدەم، كەف دەچنم. خەلكى ئەو ساتەيان بە تروپكى عاشقىم بۆ
 ھەتەن بۆ ژماردەم، بەلام لە پاستيدا ساتى ھەرە ترسانكى پەيوەندى
 نىوان من و فرىشتەكەم بوو. من لەو ساتەدا كە لە سەر شانى خەلك
 بووم، لە بانە ھەرا جوانى مىللەت و بەدبوونى پۆلى خۆم دەبىنى، لەو
 ساتەدا، جىاوازی نىوان تارىكىيەكى قوولئى ناو دەرونى خۆم و ئەو چاھ
 تىنو و پەرى ھىوايانەم دەبىنى... ساتىك بوو گەرى ئەوان منيان ھەك
 بالەندەيەكى ئەفسانەيى موقەدەس دەبىنى، بەلام من خۆم ھەك مەلىكى
 زامدار و شكستە دەھاتە بەرچا، بالەندەيەكى پەش بووم و تىرىكى
 كوشندە پىكا بوومى، دەكەوتەم، ھەشاماتەكە دەيانگرتەم، كەفەم دەردەدا...
 بېھوش دەبووم و كە ھوشيار دەبوومە ھە شو بوو... لە ئورنىكى
 مالى نزار ئىدرىسا چاومدە كەردە ھە، بە خىرايى ھەلدەستام، بەخىرايى
 دەچوومە بەر ئاوتەيەك، ھەموو سەيرىيان لە من دەھات، سەيرى خۆم
 دەكرد، بالەكانم لە پشتەمە ھە زل و سەپى و بېرە ھەمانە بەرزبوو ھە،
 ھەك شەت بووم، ماندووتىيەكى گەورە لە چاومدا بوو، دەنگم نوسابوو،
 ھەرقەم دەردەدا و دەمگوت با بۆين بۆ ئەو جىگايەى كە ھىشتا
 شەپى تەيدا.

ئەو شەو ھە فرىشتەكەم جارىكى تر ھىزىكى دىكەى ھەنا. ئىستا
 دلەباووم ھىچ جارىكم نىيە جگە لە ھەى پال بەم فرىشتەيە ھە بىنم

بۆ دهره‌وه ... به‌ریه‌یان به‌ر له‌هه‌مووان هه‌ستام و پام سپارد یه‌کیک هۆشه‌نگی بولبولیارم بۆ به‌یئتیت. ده‌مویست گویم له‌ده‌نگی مه‌له‌کببیتکی تر بیت. شەشی به‌یانی بوو، بولبولیار به‌چاوێکی ترساوه‌وه‌گه‌یشته‌لام، پێشتر هه‌یچ کات وا ماندوو نه‌مدییوو، دیاربوو ماوه‌یه‌کی درێژه به‌باشی نه‌خه‌وتوو، به‌غه‌مگینی گروتی «حالی فریشته‌کان باش نییه، هه‌فال جه‌نگیز حالی فریشته‌کان باش نییه، حالی هه‌یچ فریشته‌یه‌ک باش نییه. مڕۆف به‌ره‌و ترس و دل‌په‌قی ده‌پوات». من سه‌یری چاوانیم کرد، ده‌مانچه‌که‌مم دهره‌ینا و خسته‌ سه‌ر سه‌ری، چاوانم سووریبون، ده‌ستم ده‌له‌رزی، قورگم وشک بوو، گوتم «بولبولیار له‌م باله‌ حیزانه‌ پزگارمبکه ... له‌م باله‌ حیزانه‌ پزگارمبکه». به‌هێمنی و ناوهمیدییه‌وه سه‌یریکی ده‌مانچه‌که‌ی کرد، ئه‌مجاره‌ش هه‌ستمکرد ناترسیت. من ئاماده‌بووم بیه‌قیتم، به‌لام ئه‌و بیه‌وه‌ی ده‌نگی به‌رزی، بیه‌وه‌ی گه‌روی له‌ره‌یه‌کی سامی تیدا بیت، به‌هێمنی پۆحیک سووکه‌وه‌که جگه‌ له‌ سه‌نگی خۆی، هه‌یچی دی له‌ سه‌ر بار نییه، چاوی نوقاند و گروتی «هه‌فال جه‌نگیز بیه‌قیته ... بیه‌قیته ... ره‌نگه‌ گه‌ر من بکوژیت، فریشته‌که‌ت خیراتر به‌رازیت». ماوه‌یه‌کی زۆر چاوی لێکنا، ماوه‌یه‌کی درێژ من لووله‌ی ده‌مانچه‌که‌م کرده سه‌ری، ساردی لووله‌که‌ی هه‌ر له سه‌ر نیوچاوانی بوو، من ده‌گریام، ده‌مانچه‌که‌م به‌ده‌ستمه‌وه‌ده‌له‌رزی و ده‌گریام، به‌ده‌م گریان‌وه‌ده‌مگوت «هه‌فال ... هه‌فال ... ئه‌م فریشته‌یه‌م بۆ ناپوات ... بۆ فریشته‌ی هه‌موو ئینسانه‌کان ده‌مریت و ده‌پوات، فریشته‌که‌ی من ناپوات». چاوانی ده‌کرده‌وه ... چاوانی گه‌ش و پوون و پڕ له‌و جوانییه‌ قوول و نه‌یانییه‌ بوو که ته‌نیا پۆحه‌ هه‌ره‌ پاکه‌کان، ئه‌و پۆحانه‌ی به‌پاستی به‌زه‌لکاوای پیسی دنیادا تیت‌په‌ریبون هه‌لگرینی. ده‌ییبینی ده‌گریم ... ده‌ییبینی چ زه‌جریکی قوول ده‌کێشم، ده‌مانچه‌که‌ی لێوه‌رده‌گرتم و توند باوه‌شی پیا‌دا ده‌کردم و به‌ده‌م گریان‌وه‌ده‌یگووت

«ھەڧال، فرىشتهكانمان باش نىن، فرىشتهكان ھىچيان باش نىن...
ھەڧال ھىچيان.... ھىچيان».

ساتىكى قوۋلى براھەتى نىۋان من و بولبوليار بو، ھەر دوو توند
باۋەشمان بە يەكدا كرذبوو، ھەردوو دەرگراين. ئەو ساتە من و ئەۋى
بۇ ھەتاھەتايە كرە بە دۆستىكى نىزىك و ئەبەدى، بە جۆرىك پۆژىك
كە دەمرم، پۆژىك كە مالاۋايى لەم سەرزەمىنە دەكەم، دەزانم من
ھاۋپىيەكى راستەقىنەم بوۋە، ھاۋپىيەكى دىلسۆز و ئەبەدى كە ناۋى
ھۆشەنگى بولبوليارە.

من ھەستەدەكرە پەيوەندى نىۋان من و فرىشتهكەم، تا دىت زياتر
و زياتر لە سەر درۆكرەن و نىفاق رادەۋەستىت. ئەۋەى ئەم بوۋنەۋەرە
بالدارەى ناخى توۋشى پەشۆكان و دوۋلى كرذبوو، ئەۋەبوۋ من
دەمزانى كە فرىشتەيەك لە ناخدايە و دەيەۋىت بە جىمبەيلىت. پىش
من ھىچ مۇڧىتەك لە سەر ئەم ئەستىزەيە ئەزمۋنى ۋەھا نەژابوو.
مۇڧەكانى دى باش ياخود خراپ درىژەيان بە زىندەگى خۇيان دەدا
بىئەۋەى بە پوۋنى ۋەك من لەۋە تىبگەن فرىشتەيەك لە پۇچياندايە و
بالەكانى ھىناۋەتە دەرئى و دەيەۋىت لە بەرچاۋى ئەۋاندا خودكوژىبكەت.
مۇڧەكانى دى بىئاگا لە بوۋن و نەبوۋنى فرىشتهكان دەژيان و دەمردن،
پىش من كەس بە ژان و ئەشكەنجەى ۋەھا حوكم نەدرايوۋ. من نە
ئەۋەبوۋ بىبەك و بىۋىژدان پال بە فرىشتەكەمەۋە بىنم بىروات، نە ئەۋە
بوۋ بتوانم بىگىرەمەۋە ناۋ ناخم و لە خودكوژى پەشيمانىكەمەۋە. ئىستا
بىرپارمەدبوۋ كە ئەۋ فرىشتەيە بۇ ھەتاھەتايە دەرەكەم... ھەرچىيەكەم
كرەۋە كارىكەكەم بىروات و دوۋرىكەۋىتەۋە، نەمدەتۋانى ھەموۋ ژيانم
بەرگەى ئەم پەلامار و تا و كەفدەردان و بىۋۆشبوۋنە بگرم، چىتر تۋانائى
بىنىنى ئەۋ بالانەم لە پىشتەۋە نەمايوۋ. بەۋەدا دىنباۋوم لىئاگەپىت
ئاسۋودەم، دىنباۋوم لە ھەموۋ ئان و ساتىكى ژيانمدا رامدەتەكىتت،

بیّهۆشمه دکات، ده ست ده خاته گه روم، ئیتر ده مزانی ناتوانم وهک
مروفتیکی ئاسایی، وهک شوپشگیزیک که په روه رده ی ده زگایه کی گه وره م،
وهک که سیک فرمانیکی تایبه تیم هیه، بزیم.

ئو پۆزه بولبولیار بهر له وهی جیمبهی ئیت، به غه مگینییه وه باسی
نه خووشی و مردنی فریشته کانی بۆ کردم. گووتی له چهند مانگی
پابوردودا ریکه وتی هیچ فریشته یه کی نه کردوه بیه ویت بژی، باسی
ده ردی مه هدا ئیل و گۆرانی ئه وی بۆ کردم، ده ستی خسته سه ر ده ستم و
گووتی له پۆزانی داهاتودا سه رم لیده داته وه. بهر له وهی بپوات، من بۆ
ئیسیتیک پامگرت و گوتم «هۆشه نگ، په یمانم بده ری، ساتیک فریشته که م
دیته ده ری، کۆمه کمبکه یت نه مریت». نازانم بۆ وامگووت، ئو خواسته
قوول و نه ئینییه له چیه وه هات، به لām ئاره زوویه کی قوول و گه وره ی
پۆحم بوو، که هه موو شتیک بکه م بۆ ئه وهی نه هیلم فریشته که م بمریت.
ئیسنا پر به دل ده مه ویست ئو فریشته یه ی ناو ناخی خۆم ببینم بزانم
له چی ده چیت، ده مو یست کاتیک له خۆم جیا ده بیته وه بیگرمه باوه ش،
بیکه مه دۆست، هه ول بده م بۆ هه میشه له گه لمدایت، ده مگووت به وه دا
مروف ناتوانیت بهر گه ی فریشته یه ک بگریت له پۆحیدا، ده بیت بهر گه ی
بگریت وهک یادگارییه کی نه به دی، وهک بیره وه ری جوانیه کی مه حال،
وهک هاوپییه کی نه خووش که بهر گه ی هه وای ئو دونه یه ناگریت که
ئیمه تیدا ده ژین، وهک به شیک له پۆح که هه رگیز نه یتوانیه بژی.

بولبولیار بیته وهی په یمانیکی رۆشنم پیدات پۆیشت، پیتشر وه ها
غه مگین و دودل نه مدیبوو. ئیسنا له که سیک نه ده چوو له کۆمه لگا یان
سیستم توپه بیت... به لکو له که سیک ده چوو له هه موو ئه م نه ستیره یه
ناو می دبیت.

دوو شەو دواتر دكتور شىرخان و نزار هاتن، ھەردوو پووخۆش و گولپەنگ بوون، گووتيان ئەمشەو ھىزەكانمان دەبەينە سەر گەپەكى ئەمنەكان.

من ئەو كات دوو پۆڭبوو، لە بەر تا و گىژى ئەمكرابوو بچمە دەرى. كورت و كەم لە دەمى ئەوانى دىيەو ھەوالى بەرەو پىشچوون و سەرکەوتنەكانى پاپەرىنم دەبيست. بەلام بە جورىك ناخم گەرم و لەرزوتاي توندم بوو، نەمدەتوانى زۆر خەيال بەمە سەر دونىاي دەرهو. بەدترين شت ئەو ھەيە كە شۆرشە تاريكەكانى ناخت ھاوكانى شۆرشە پىر خرۆشەكانى دونيا بن. مەوۆ بوونەورىكە تا سەر سەحنەى رۆحى خۆى خالى نەبىت، ناتوانىت بىتەرس بپواتە سەر سەحنەى مەژوو. ئەو پۆژە من جەنجالىيەكى وەھا لە سەر تەختى دەرونم بوو، نەمدەتوانى پى لە سەر ھىچ تەختىكى دى دانىم. جگە لەو ھەي كونجىك بۆ وپىنە و كەفەردانم سازىكەم، كارى دىم لە دەست نەدەھات. بەلام دەمزاني ئەم ئارامىيە درۆيەى بۆ فرىشتەكەمى دروستدەكەم، ئەو ھەي زوو خەلوەت و بىدەنگى بۆ دەسازىنم، جگە لەو ھەي نازارى من و ئەو قوولتەر دەكاتو ھەيچى دى ناكات. دلىابووم لەو سەردەمە تازانەدا كە بەپۆيە، لەو پۆژگارە نوپىيەدا كە ئىستە خۆرى ھەلدىت، بەم فرىشتە بەدكار و دژەدلەو ھە نامكرىت ئاسوودە بژىم، شانم چىتر بەرگەى قورسايى ئەو بالانە ناكرىت كە لە ئاوينەكاندا خۆم دەدى، ھەك پەموزنىكى شىواو، ھەك كەسيكى نەفرەت لىكراو خۆم دەھاتە پىشچاو.

ئەو شەو لەگەلىان چووم بۆ سەر گەپەكى ئەمنەكان، گەپەكە جگە لە ژن و منداڵ، كەسى تىدا نەمايو. پىاوەكان يان ھەلھاتبوون ياخود لە سەنتەرى سەرەكى لە ژىر گەمارۆدابوون. بپيار وابوو ھەموو خىزانەكان بخرىنە پاسى تايبەتییەو ھە بەرەو دەرهو ھەي شار بگوازيئەو. سەرۆك ھەمانىكى پۆشنى دابوو كە كەس دەست بۆ خانەوادە و ژن و

منداللى دوزمن نه بات، به لام له و کاته دا جيټه جيټکردنى پټنمايى و فه رمانى وا مه حال بوو. نزار و دکټور شيرخان به هيزيکى بچوکوه ماله و مال کهوتنه گه پان. من له دهمى دهر وازهى سهره کيدا له گهل شوفيره کهمدا له ماشينه کهمدا مامه وه... هه وای شه و نازاریده دام، گلټوپه کانسى ماشينه کهم به شوفيره که خاموشکرد و به چاويلکه يه کى په شه وه، سه يري تاريکايى قوول و بيټنى شه وم ده کرد. له کولانه کاند ا جگه له تاريکى، هيچى دى هاتوچوى نه ده کرد، له سهرتاسه رى شاردا کاره با برابوو. سهرتا وام به خه يالدا هات يه کيک له نه منه خوئينخوره کان هه له اتبټ و دووباره خوى ليتره شارديټته وه، به لام به وه دا شيرخانم بينى خوى بيټرس ده چټنه ناو ماله کانه وه، گومانم له پاستى نه و خه ياله په يدا کرد. نزىکى سه عاتىک له ماشينه کهمدا مامه وه، ته نيا شوفيره کهم له گهل بوو، هه ردووکمان به قورسى هه ناسه مان ده دا... پيشتر نه م کورپه شوفيره م نه بينى بوو، قه له ويکى ورگنى غه بغه به دار بوو، به لام نه نه و قسه ي له گهل من کرد و نه من نه وم دواند. کاتيک دوو کس پيکه وه له جيگاهه کدا ده بن، کات ده پوات و دهرات، بيدهنگى هه ميشه بالاده سته و وشه يه ک له هيچ جيگاهه که وه نايه ت، کاتيک نه و دوو که سه هيچ نالين، کاتيک واده کهن بيدهنگى ته نيا پردى نيوانيان بيټ، ئيدى بيټو و بو هه تاهه تايه ده بنه دوزمنى يه ک، بيدهنگى قوول و دريژ له نيوان دوو مروفدا جگه له پق هيچى تر دروست ناکات. له و سه عاته دا من نوqm له بيدهنگيه کى کوشنده دا، جگه له هه ستي خنکان له تاريکيدا هه ستي دیکه م نه بوو. خوشحال بووم که توانيومه نه م گه نجه بکه مه دوزمنى خوم... ئيستا جگه له پق هيچى ديم به لاوه گرنگ نه بوو.

دواى سه عاتىک بيټه وهى من بيانبينم و بزنام له کويوه دين، نزار و شيرخان گه پانه وه، به شوفيره کهم گووت پوناکى ماشينه که هه لکاته وه، له تاريکيدا جگه له تارمايى چه کداره کان، سټبه رى چوار ژنيشم بينى،

لە تاريكىدا تەنيا دەمتوانى بزانم ژن، ئارەزوويەكم نەبوو دابەزم و ببينم كين.

نزار لەگەڵ مندا سواربوو، شيرخان و ژنەكان چوونە ماشينىكى ترەو، دوو ماشينى تری پر پاسەوان و چەكداريشمان لەدوو. لەگەڵ سەرکەوتنى نزاردا بيتەوئەى فەرمانىكى روشن بە شۆفێرەكە بدات، بەرپكەوتين. نزار لە پيشەو سواربوو بوو من لە دواو، هەناسەى شۆفێر قەلەوئەكە لە كاتى ليخوپندا بە جۆرىكى بەرچاو بەرزبوو، دەنگى هەناسەى بە جۆرىك بەرزبوو، وەك ئەوئەى ماشينەكە بەپال بشارووت. نزار بيتەوئەى ئاورداتەو بە دەنگىكى بەرز گووتى «هەفال، ئەمشەو كاتىكى خۆشمان دەبێت». من لە پالتۆيەكى رەشى ئەستوردا، رەنگوپووى پياوئەى تادار و نەخۆشم هەبوو، كەم كەم عارەقم دەردەدا، لێوانم وشكبوو. بە دەنگىكى كز و بيتاك لە دونيا گووتم «بۆ كوئى دەچیت بچۆ». لەو ساتەدا هەموو شتەكان لام يەكسان و بيتايەخ بوون... هەموو گەردون لام شتىكى پوچ بوو، تۆپەلە توژىكى بيتانا كە مەخلوقىكى بيتاناي وەك مۆففى تيا دەژيا.

ماشينەكان پويان لە جىگايەكى چۆلى كەنارى شار كرد. دواجار لە بەردەم بينايەكى گەورەدا وەستائين، كە بە ئەستەم لە زۆلمەتى ئەنگۆستەچاوى شەودا سېتەرى دەبينرا، لە بەر تاريكى نەمدەزانى ئەم جىگايە كوئىيە و لە چوار دەورى ئىمە چى دەگوزەريئەت. بەوئەدا هېچ چەشنە پۆشنايەك ديار نەبوو، هەستەمكرد چوار دەورمان چۆلەوانىيەكى گەورە و زۆلمەتىكى بيتان بێت. هەموو لە ماشينەكانمان دابەزين، نزار فەرمانيدا و ژنەكانيان برە ژوورئ بۆ ناو بيناكە. من نەمدەزانى چى دەگوزەريئەت.

پاش ئىستىك هەموو چووينە ژوورئ، من نەبێت ئەوانى دى هەموو لايتى دەستيان هەلگرتبوو، لەدەرگايەكى بچوك چووين بەودىدا،

شوینه‌که مردوو و بی‌ئاسه‌واری ژیان نه‌بوو، نزار ده‌ستی منی گرت و گوتی «هه‌فال جه‌نگیز لی‌ره‌وه». ده‌نگی زرینگه‌یه‌کی سه‌یری تیدابوو، له‌ ده‌نگی ئه‌و گه‌نجه سه‌وداسه‌ر و یاخی و شیته نه‌ده‌چوو که پتر له‌ شازده سال له‌وه‌وبه‌ر له‌ زیندانی پسمامان گویم له‌ده‌نگی بوو... من له‌و تاریکیه‌دا تاکه شتیک بیرم لی‌ده‌کره‌وه کاریگه‌ری زه‌مان بوو له‌ سه‌ر پۆخی ئیمه. به‌لام زرینگه‌ی ده‌نگی نزار، به‌خته‌وه‌ریه‌کی وه‌ها نه‌ئینی تیدابوو له‌گه‌ل ئه‌و تاریکه‌یه‌یه بی‌سنوره‌دا نه‌ده‌گونجا، ده‌نگی ئه‌و شاد بوو، به‌لام زولمه‌تی ده‌ورمان غه‌مگین، غه‌مگینییه‌کی قوول، غه‌مگینی جیهانی‌تک شه‌رم له‌ بوونی ئیمه بکات.

له ژوره‌وه بینیم چوارکه‌س پیکه‌وه لۆکسیان داده‌گیرسان، هه‌ر چوار لۆکسه‌که پیکه‌وه هه‌لده‌بوون. نزار به‌و ده‌نگه خۆش و سه‌رحاله‌ی خۆی له‌ به‌ر خۆیه‌وه گۆرانی ده‌گوت. له‌ ناکاو ده‌وه‌ستا، وه‌ک شتیکی زۆر نه‌ئینی و به‌نرخ بلێت، به‌ شۆفی‌ره‌که‌ی گوت «وه‌ره له‌گه‌لمدا بابجین مه‌شروبه‌کان به‌ئین».

ژوره‌که پر بوو له‌ قه‌نه‌فه‌ی گه‌وره گه‌وره و گرانبه‌ها، پازاوه به‌ فهرشی فارسی، می‌زیکی ته‌خته‌ی نه‌خشداریش له‌ ناوه‌پاستدا بوو. من وه‌ک سه‌ر لی‌شی‌واو، وه‌ک که‌سی‌ک نه‌زانیت پوو له‌ کوێ بکات، به‌ ترسه‌وه سه‌یری هه‌مووشتی‌کم ده‌کرد، له‌ که‌سی‌ک ده‌چووم له‌ ناوه‌پاستی کۆمه‌لیک پێگادا وه‌ستا‌بیت و نه‌زانیت به‌ کویادا بپوات، چاوم ئاسه‌واری تابه‌کی شیتانه‌ی تیدابوو، ده‌ستم له‌ نیوچاوانی خۆمدا هه‌مووی عاره‌قه بوو، یه‌خه‌ی پالتۆ په‌شه‌که‌م بۆ سه‌ره‌وه هه‌ل‌دایه‌وه و به‌ پاسه‌وانه‌کانم گوت «زۆرم سه‌رمایه». شیرخان به‌رامبه‌رم پێده‌که‌نی... پێکه‌نینی که‌سی‌ک له‌زه‌ت له‌ ئازاری نه‌یارانی ببینیت، چاوی ئه‌و ته‌عبیره ته‌ماوی و تاریکه‌ی تیدابوو که‌ سالانی دواتر له‌ زۆر بۆنه‌دا ده‌مبینیه‌وه، شتی‌ک ته‌نیا ته‌عبیری له‌ کینه نه‌ده‌کرد، به‌لکو له‌زه‌تی که‌سی‌ک بوو،

دەزانىت ھىزى لەو دەايە خاوەنى پۆح نىيە، خۆ كزكرن و گرمۆلەبوون و سووربوونەوێ من بە جۆرىك توپەيدەكرد پىڭكەنىت... دەمزانى تەنيا كاتىك كە كىنەى دەيگرىت، كە رڤىكى نەينى دەيخوات و ناتوانىت دەريخات، وا قىزەون پىدەكەنىت.

پاش تۆزىك تەنيا من و ھەڤال شىرخان لە ژوورەكەدا ماينەو. پاش ئىستىكى كەمىك درىژ نزار بە تەنها گەراپەو، لە دەرگاوە بە دەنگى بەرز گووتى «ھەڤالان ھەمويانم مەرەخەسكرد، بەس خۆمان و پاسەوانىكم ھىشتۆتەو لەگەل ژنەكاندا... ئىستا شەو، ھەموو شەو، ھى خۆمانە. دەخۆينەو، مەستدەبين... ھەموو شىتەيمان لايە... چوار ژنى پووتىش». دەنگى نزار توپەبوون يان كىنە ياخود ھەوای سەرکەوتنى تىدانەبوو، بەلكو ھەك ھەمىشە شەھووتىكى دىندانەى بۆ ژيان تىدابوو. ھىدى ھىدى خۆى قاپە عارەقەكانى داكرد، خۆى بستەى لە كىسەكان دەرهىنا، بە دەنگە خۆشەكەى گۆرانى گووت، لىمۆى قاشكرد، چاچكى دروستكرد، پىكى تىكرد، دواچارىش ھەك لە بىدەنگى ئىمە سەرسامبىت، سەبرى من و شىرخانى كرد و گووتى «برايمان ئەمە ئاھەنگى سەرکەوتنە، با خۆشمان لى بگوزەرىت». من نوقمى تايەكى پەش بووم، شىرخانىش نوقمى زەردەخەنەيەكى بەد و گەندانە بوو، زەردەخەنەيەك ئاوتىتەى كىنەيەكى نەينى بوو بۆ من، بۆ نزار، بۆ ئەو ژنانەى لەو دىو چاھەوانيان دەكردىن... كىنەيەكى ئەبەدى، رڤىك كە لە ئەزەلەو بە فىترەت لە سەر پۆحى بەرامبەر دونيا ھەلگەنراو.

چوار ژنى دىلبوون، ھەر ژنىك و لە ژوورىكدا. ھەر سىتەكان يەك لە سەر يەك پىتەمان ھەلەدا، من دلىابووم فرىشتهكەم ورد سەيرمەكات، ھەستم بە چاوانى دەكرد لە ناخەدا دەجولتەو، ھەستم پىدەكرد دەيەوئىت ببينىت، چۆن من خەرىكە دوا دىوارى بۆ دەشكىتم تا لەو تارىكەيە ئەبەدىيەى پۆح بىتەدەرى. من يەكەم پىتەم ھەلەدا

تا شه و تیده په پری نیټه مه ستر ده بووین، من و شیرخان و نزار به
نۆبه چووینه لای ژنه کان. من هیډی هیډی به جوړیک مه سته بووم،
چاوم به پوښنی نه یده بیښی، کاتیګ هه لده ستام له ترم ده، لالا
ده پوښتم، هوښکی وه هام نه بوو تام و بوۍ شته کان مانایان بوم
هه بیټ، ده رگای هر ژوریکم ده بیښی ده مکرده وه، ده زانم ژنیکی پووتی
ترساو له وی چاوه پوانمه دکات، دلنیا بووم ده ستم بهر گوشتی ده که ویت.
چ جوړه ژنیک بوو نازانم، په نگی قژی چوڼ بوو، ناوی چی بوو، کورد
بوو یان عه رب، به چ زمانیک قسه یده کرد، ده ترسا یان ئاسوده بوو...
هیچ نازانم... هیچ شتیک. هیڼده ده زانم که من له که لیاندا ده خه وتم

و ده‌گریام ... له‌گه‌لیدا ده‌خه‌وتم و تا ئه‌وپه‌ری ته‌نهایه ته‌نهابووم ...
له‌گه‌لیدا ده‌خه‌وتم و گویم له فریشته‌که‌ی ناو پۆحیشم بوو ده‌گریا.
له کاتی تۆرگازمیشدا ئه‌وه‌نده‌ی خه‌یاڵم لای ئه‌و ته‌نهایه قووله بوو،
خه‌یاڵم لای هیچی دی نه‌بوو.

سێ شه‌و و سێ پۆژ به‌وجۆره بووین ... سێ شه‌و و سێ پۆژ بێوچان
مه‌ستده‌بووین، ده‌مانخوارد و ده‌مانخواردوه و سێکسمان له‌گه‌ڵ ئه‌و چوار
ژنه بێناو و بێسمایه‌دا ده‌کرد. ئێستا هیچ شتی‌کم له له‌شیان یاد
نه‌ماوه، هیچ شتی‌کم له بۆنیان یاد نه‌ماوه، هیچ شتی‌کم له ده‌نگیان یاد
نه‌ماوه ... هیچ شتی‌ک. ته‌نیا ده‌زانم چوار ژن بوون و ئێمه وه‌ک شیت،
وه‌ک مه‌خلوقاتێ برسی بۆ ژیان ئه‌تکمانده‌کردن. شیرخان و نزار وایان
ده‌رده‌خست که ئه‌و کاره‌ی ئێمه، تۆله‌یه بۆ ژنانی ئه‌تککراوی نیشتی‌مان،
تۆله‌یه بۆ هه‌زاران ژنی زامداری کورد. به‌لام بۆ من نا ... لای من
تۆله بوو له‌و فریشته به‌ده‌ی ناو ناخم. هه‌ندی‌جار بۆ ماوه‌یه‌کی کورت
هۆشمده‌هاته‌وه، بۆ ئێستی‌ک سه‌یری هه‌ردووکیانم ده‌کرد و ده‌مزانی من
زۆر له خۆم ده‌که‌م بۆ ئه‌وه‌ی له‌م دوو مۆفه بچم ... ده‌مزانی من له
سه‌ره‌تاوه، له یه‌که‌م پۆژه‌وه له هیچ یه‌کی‌ک له‌م که‌سانه نه‌چووم، به‌لام
زوو له جینگای خۆم ده‌وه‌ستام، به خۆم ده‌گووت ئه‌وه وه‌سوه‌سه‌ی
ئه‌و فریشته سه‌گه‌ی ناو ناخه، که نایه‌وێت به‌جیت به‌ی‌لێت. هه‌ر زوو
ئه‌و پاستیه‌م ده‌تاراند و ده‌که‌وته‌وه پێک هه‌ڵدان و خواردنه‌وه و خه‌وتن
له‌گه‌ڵ ئه‌و چوار ژنه‌دا.

نزار له‌وه‌دا له سه‌ر هه‌ق بوو، من له باوه‌شی ئه‌و ژنانه‌دا جگه له
هه‌ستکردن به سه‌رما و له‌رزین و ته‌نیا‌یی، هه‌ستم به هیچی تر نه‌کرد.
که ده‌چوومه ناو ئه‌و ژنانه و ده‌هاتمه ده‌ری ... جگه له‌وپه‌ری ته‌نهایه،
جگه له خۆشیه‌کی ره‌ش و ترسناک، جگه له گه‌یشتن به جینگایه‌ک له
ته‌نیا‌یی له پشتی‌یه‌وه هیچی دی‌که نه‌بوو، هه‌ستی‌کی ترم نه‌بوو. خواردن

و مه‌ستببون و سی‌کس... نه‌وه سه‌ره‌تای نه‌و سه‌رده‌مه تازه‌یه بوو که من له کاتی تی‌که‌لبووندا له‌گه‌ل نه‌و ژنه بی‌ناو و بی‌پوخساران‌ده‌دا، له‌کاتی ته‌کانداند، له کاتی گه‌یشتندا به‌وپه‌پی قوولایی جه‌سته‌یان، ده‌ستم به‌رزده‌کرده‌وه و به‌وپه‌پی ترسه‌وه ته‌ماشای ئاسۆکانیم ده‌کرد.

فریشته‌که‌م هیچی نه‌ده‌کرد... فریشته‌که‌م ته‌نیا ته‌ماشایده‌کرد. منیش هاوارم لیده‌کرد، چ فریشته‌یه‌کی به‌د و مه‌لعون و بی‌که‌ل‌کیت، تا که‌ی نایه‌یته ده‌ره‌وه. تاکه‌ی وه‌ک سه‌گیکی ترسنۆک له ناوه‌وه خۆت ده‌شاریته‌وه. تاکه‌ی به‌رگه‌ی من ده‌گریته... تاکه‌ی؟
نه‌و وه‌لامی نه‌بوو... هیچ وه‌لامی نه‌بوو.

نه‌میستا بیرم نییه من و شی‌رخان و نزار نه‌و چه‌ند پۆژه چیمان گووتووه، جگه له ئاوازی نه‌فسوناوی، هه‌ندی له گۆرانییه‌کانی نزار شتیکی دیم یادنه‌ماوه. بیرمه هاوارمه‌کرد «نزار چ حیکمه‌تیکی شه‌یتانی له‌وه‌دایه، خودا ده‌نگیکی وا خۆش ده‌به‌خشیت به‌ده‌جنسیکی وه‌ک تو... هیچ حیکمه‌تیکی تیدا نییه... هیچ... جگه له‌وه‌ی ده‌ریده‌خات له دونیایه‌کدا ده‌ژین ده‌ستیکی نه‌شاره‌زا دروستیکردوه». بیرم نییه نزار چی ده‌گووت، چۆن وه‌ک هه‌میشه هه‌م که‌ل‌کاز و هه‌م فه‌لسه‌فیانه به‌رگری له خۆی ده‌کرد، بیرم نییه شی‌رخانیش نه‌و چه‌ند پۆژه چی کردوه، چی گووتووه، چۆن به‌رگه‌ی کینه‌ی خۆی گرتووه.

پۆژی سی‌هه‌م شه‌رابمان لێبړا. هیدی هیدی هاتینه‌وه هۆش خۆمان. سه‌یرمانکرد سێ پۆژه چ بی‌په‌حمانه مه‌ستین، چه‌ند عاره‌ق و شه‌رابمان خواردۆته‌وه، چۆن له سه‌ر پاشماوه‌ی شوشه و خۆراک و زبلی خۆمان خه‌وتووین. شی‌رخان که به ناگه‌مات شه‌په‌زه‌بوو، تازیانه‌ریش هۆشی ده‌هاته‌وه شه‌په‌زه‌تر ده‌بوو. سێ پۆژ بوو له دونیا بربابووین... سێ پۆژ بوو نه‌مانده‌زانێ راپه‌رین گه‌یشتۆته کوئ. دانیابووین حیزب ئیستا کوناوکون به‌دواماندا وێله، ده‌مانزانی له نه‌نجومه‌نی بالآوه بۆمانده‌گه‌رین.

من دۇنيا بوم ئەم چىرۆكە بە كۆي دەگات... لە يەكەم شەۋەۋە دۇنيا بوم، ئىستا كە ھۆشم دەھاتەۋە ھەموو شتەكانم ساف و پوون دەبىنى. شىرخان گوتى: «دەبىت تا زوۋە ھەموو شتىك تەۋابىكەين. دەبىت پاشماۋە جى نەھىلەين». بۆ يەكەمجار ترسىكى گەۋرەم لە چاۋىدا بىنى، ترسى پىۋىك نايەۋىت بە ھۆي ئەم سى شەۋەۋە پاشەپۇزى خۆي لە دەستىدات. نزار ئىستا پەۋىكە سارد و مەنگى ھەبەۋ، ھىچى لە سىماي جارانى نە دەچەۋ... دەمزانى ھىچ كەسى بۆ گرنگ نىيە. بەساردى دلىكەۋە پىشتەر دلپەقى تائەۋپە تاڧىكرىدۆتەۋە، گوتى «من مەيتەكانيان دەشارمەۋە، يەككە لە ئىۋە بيانكۆزىت». نزار لە شىرخان دەترسا، ئەۋ تا دۆنىي ۋەك نەياري شۆرپش و پىۋى دەۋلەت ناۋى پۆيشتەۋ، ئىستا لەۋە سلىدەكردەۋە شىرخان كوشتنى ئەم ژنانەي بكاتە مل و بەدبەختىيكات. ئىمە ھەر سىنكان لە ناۋ ئەۋ تەپوتۆز و جەنگ و دلپەقىيەدا گەۋرە بوۋىۋىۋىن. ھەر سىنكان يەكدىمان دەناسى. نزار لەۋ ساتەدا ۋەك شازدە سال لەۋەۋىبەرى ھاتبىتەۋەياد، ۋەك ئەۋ شەۋەي ھاتبىتەۋەياد كە لە دىۋەخانەكەي ئاغادا من چىرۆكى غەمگىنى خۆم گىرپايەۋە، سەيرىكرىم و بىياكانە گوتى «ھەۋال جەنگىز.. بيانكۆزە... تۆ بيانكۆزە... ۋەك چۆن چەند سال لە مەۋبەر لىڧىتانت ئەسپەكانى لە پسامان پىكوشتى. بەلام دۇنيابە ئەمجارە بۆ خۆتى دەكەيت». من موچرپكىكى سارد بە لەشمدا تىدەپەرى، دوا پرستەي دەيترساندىم، دوا رستەي كوشندە بوو... ۋەك ئەۋە بوو نزار قوۋل ناۋ ناخم بىيىت، بزانىت لەۋ سالانەدا چ دەردىك بە سەر دلىمدا ھاتوۋە.

من چاۋم دەنوقاند و دەمگوت «ئەي فرىشتەي بەد، بزانه تۆ پىمەكەيت».

ئىستا ھەر چۋار ژنەكە لە ئوۋرىكدا بوون. ھەر چۋارىيان پوۋتەۋون، ھەر چۋارىيان بىدەنگ و ترساۋ سەيرىيان دەكرىم. من ۋەك ئەۋ پۇژەي

له پسمامان نه‌سپه‌کانم کوشت، سارد و بی‌پاک دهرده‌که‌وتم، ده‌مویست ده‌ستم نه‌له‌رزیت، ئیستا جگه له چایان هیچی دیکه‌م نه‌ده‌بینی، دلم به خاوی لئیده‌دا، هه‌ناسه‌م ئارام بوو. چوار ژن بوون هه‌ر یه‌که‌یان له سوچیکی ژووره‌که‌دا دانرابوون. من سه‌یرمه‌کردن و بیرم نه‌ده‌هاته‌وه له‌گه‌ل ئه‌مانه‌دا خه‌وتبم، ئیستاش نه‌مه‌بینین، هه‌ستمه‌کرد له‌خه‌ودام، ده‌بوو بۆ ئه‌وه‌ی زوو ئه‌و مؤته‌که‌یه بپوات، زوو له‌جه‌وری ئه‌م ساته‌ ده‌رچم، هه‌موو شتی‌ک به‌خیرایی ته‌واو بیت. ده‌مزانى نزار و شیرخان سه‌یرمه‌که‌ن، ده‌مزانى ئه‌مانه وه‌ک هه‌میشه من ده‌خه‌نه ژیر ئه‌و تاقیکردنه‌وه قورسه‌وه بزائن من له‌وانم یاخود نا... ئه‌و هه‌موو سا‌له له‌جه‌نگدا به‌س نه‌بوو بۆ ئه‌وه‌ی تی‌بگه‌ن من له‌وانم... ئیستا ده‌بوو دووباره بیسه‌لمێنمه‌وه.

هه‌ناسه‌م له‌خۆم ده‌بپی، تهنه‌که‌که‌ی ده‌ستم به‌رزده‌کرده‌وه، ده‌مخسته سه‌ر ناوچاوانی یه‌که‌میان، جگه له‌چاوه‌په‌شه‌کانی هیچی ترم نه‌ده‌بینی، له‌و ساته‌دا جگه له‌سه‌یرکردنی ترسی ناو گلینه‌ی، هیچی دیم بۆ گرنگ نه‌بوو، ئه‌وه‌ی رووته، ئه‌وه‌ی ژنه نه‌مه‌بینی، بی‌ئه‌وه‌ی چاو بنوقیتم، بی‌ئه‌وه‌ی خۆم ده‌رخه‌م دوودلم، ته‌واوی هه‌ستی خۆم ده‌خسته سه‌ر پاگرتنی هاوسه‌نگی ده‌ستم و تهنه‌که‌که، که‌میک هه‌وام هه‌لده‌مژی، بۆنی عاره‌قه‌ی ژنه‌که بپزارتری ده‌کردم، یادى ئه‌سپه‌ دێرینه‌کان که له‌ نیگای ترساوی ئه‌وه‌وه هه‌لده‌قوولا توپه‌تری ده‌کردم... بی‌ئه‌وه‌ی چاو بنوقیتم، په‌نجه‌م ده‌نا به‌په‌له‌پیتکه‌ی تهنه‌که‌که‌مدا... یه‌ک... بی‌ئه‌وه‌ی چاو بنوقیتم، په‌نجه‌م ده‌نا به‌په‌له‌پیتکه‌ی تهنه‌که‌که‌مدا... دوو... بی‌ئه‌وه‌ی چاو بنوقیتم، په‌نجه‌م ده‌نا به‌په‌له‌پیتکه‌ی تهنه‌که‌که‌مدا... سێ... بی‌ئه‌وه‌ی چاو بنوقیتم، په‌نجه‌م ده‌نا به‌په‌له‌پیتکه‌ی تهنه‌که‌که‌مدا... چوار.

من وه‌فای په‌فعت به‌گ، ناسراو به‌هه‌فال جه‌نگیز، به‌کوشتنی چوار ژنی بی‌خه‌تا، ده‌رگام له‌سه‌ر پۆزگاریکی تازه ده‌کرده‌وه.

ئاگر

دوای مردنی ماردینیا، دکتۆر مستهفا شوکاک ئیتر نه گه پابه وه بۆ بیمارستانی فریشته کان. خانمی مه له کبینیش نیازی نه بوو زۆری لیپکات. بوون و نه بوونی دکتۆر، ئیستا شتیکی راسته قینهی نه ده گوپی، نه دکتۆر، نه که سی دیش نه یانده توانی کۆمهک به فریشته کان بکه. له کۆتایی پاییزی ساڵی ۱۹۹۰-هه، که تارمایی جهنگیکی گه وره تاده هات نزیکتر ده بووه وه، میرائیلی فریشته وای بلأوده کرده وه که مرۆف به ره و کۆتایی ده پوات و دونیا له بهر ده رگای سهرده میکی نوڤدایه که جۆره بوونه و ریکی تر تیدا حاکمه، که ته نیا به شیوه و ناو له مرۆفی پیشین ده چیت. میرائیل پای وابوو که ئه و په وته له میژه که وتۆته گه پ زه وی ئیستا سه ره له دانی جانه و ریکی نوپی درنده به خۆیه وه ده بینێ که شتیکی که له گه ل ئه و جنسه دیرینه دا کۆیده کاته وه که سهرده مانیک به ناوی «مرۆف»-ه وه له سه ر زه وی نیشته جیبوون. بولبولیار زۆر شه و له پشت ده رگا کانه وه خۆی ده گرت، ناشکرا ده چووه ناو گردبوونه وه بچوک و گه وره کانی میرائیل ه وه، به لام له گه ل هه موو نا ئومیدیه کیشدا ده ره ق به مرۆف نه گه یشتبووه ئه وه ی بره و به قسه ی وه ها به ینیت. مرۆف هه میشه تیکه له یه کی نه به دییه له سۆز و دل په قی، وایه و هه رواش ده میتیت ه وه. بولبولیار له دانیشته شه وانه کانی میرائیلدا جگه له وه ی ترس دایده گرت، هه ستیکی تری نه بوو. ئیستا فریشته کانی وه ک نه دامانی کۆمپانیایه کی نه ینتی، باندیکی نا ئومید ده هاته پیشچاو که تاده هات زیاتر له شیوه ی مرۆفی شکست و بیدال ده دا ده رده که وتن نه ک فریشته . بۆ یه که مجار له نزیکه وه ده پیرانی و لیکچوونیکی قوولی له نیوان ئه وان و مرۆف کانددا

ده‌بینی... تا زیاتر نزیک‌بایه‌ته‌وه، تا زیاتر گوئی بگرتایه، پابمایه و بینواریایه، به چاویکی دی فریشته‌کانی ده‌بینی. ئیستا هه‌ندیجار وهک مرۆفگه‌لیکی ترساو و ته‌نهای وهک خۆی ده‌بینین که ته‌نیا له وه‌همی به‌کتردا بالیان هه‌یه. هه‌یان بوو زیاتر له مرۆف ده‌چوون و هه‌یان بوو که‌متر... مه‌ه‌دائیل و میرائیل له هه‌موو فریشته‌کان له مرۆف نزیکتر بوون. مه‌ه‌دائیل له کۆبوونه‌وه‌کاندا هه‌میشه به دوو چاوی ترساوه‌وه سه‌یری ده‌ووبه‌ری خۆی ده‌کرد، که هه‌چی له چاوانی ئه‌و فریشته غه‌مخور و نه‌سه‌روه‌ته نه‌ده‌چوو که سالانیک له‌وه‌وبه‌ر له به‌کێک له کوچه‌کانی ئه‌م شه‌اره‌دا ناسی، ئیستا به جۆریک ژاکاو و ترساو و غه‌مگین و سپی ده‌نیواند بولبولیار نه‌یده‌ناسییه‌وه. تاکه شتیک له مه‌ه‌دائیلدا وهک جاران مابوو، سه‌ردانه‌کانی بوو بۆ بیرووی خانمی مه‌له‌کبین، ئیستاش وهک جاران له ده‌رگای ده‌دا و ده‌چووه ژووری... له‌وێ ده‌مایه‌وه. هه‌ندیجار له‌گه‌ڵ خانمدا ده‌نگه‌ده‌نگیان به‌رز ده‌بووه‌وه، به‌لام بولبولیار هه‌چ کات نه‌یده‌زانی له سه‌ر چی وا هه‌را ده‌که‌ن، هۆی ئه‌و ده‌نگه ده‌نگه نۆره‌یان چیه.

ئیستا هه‌یدی هه‌یدی بیمارستانی فریشته‌کان خالی ده‌بووه‌وه. فریشته‌کان ده‌مردن و فریشته‌ی نوێ به‌که‌می ده‌گه‌یشتنه بیمارستان... هه‌وله‌کانی بولبولیار بۆ پزگارکردنی فریشته‌ی نۆرت‌ر سوودیکی ئه‌وتۆیان نه‌بوو، ترسی فریشته‌کان له روخساری ئاده‌میانه‌ی بولبولیار له‌وه‌گه‌وره‌تر بوو، ده‌رفه‌تی گه‌وره‌ بۆ ئه‌م گه‌نجه بکاته‌وه ببێته جێ متمانه‌ی هه‌موو فریشته‌یه‌ک... به‌لام هه‌ر شه‌ویک بگه‌رابایه، له نۆر جیگادا فریشته‌ی مردووی ده‌بینی، فریشته‌ی ده‌بینی له جیگای جیاواز و له کونجی جیاوازا ده‌که‌وتن و گیانیان ده‌سپارد. ده‌بینین هه‌لاکی و سه‌رما و باران گۆپیوونی بۆ بوونه‌وه‌ری گرمۆله و هه‌له‌اتوو و بێ‌پروا... هه‌ستیده‌کردن مردن جۆره به‌خته‌وه‌رییه‌که بۆ ئه‌م فریشتانه. که حالی ئه‌و فریشته

نه‌خوشانه‌ی ده‌بینی، له سوچی شه‌قام و له که‌لاوه دوورده‌ست و له بن دره‌خته پووته‌کانی زستاندا خویان هه‌شارده‌دهن و جگه له چاوه‌پوانی مه‌رگ هیچی دییان له ده‌ست نایه‌ت، جگه له مرۆف... جگه له خۆی... جگه له هه‌موو خه‌لکی ولاته‌که هیچی دی به‌یادا نه‌ده‌هاته‌وه. له‌گه‌ل سه‌ره‌تای جه‌نگی راسته‌قینه‌دا، جگه له میرائیل و مه‌هائیل که دوو پیرترین فریشته‌ی که‌شتیه‌که‌ش بوون، هیچ یه‌کێکی دی له فریشته‌کان توانای جو‌له و هه‌لسوپانی ته‌واوه‌تیان نه‌ما. ده‌بوو بولبولیار یه‌ک یه‌ک به سه‌ریان‌وه بگه‌پۆت و که‌م که‌م خواردنیان بکات به ده‌مه‌وه و هه‌لیانسیته‌ی و ابکات بگو‌لۆین و هه‌ناسه‌ بدەن... هه‌ستیده‌کرد زیندویتی ئه‌م فریشتانه‌ی ئیستا له بیمارستاندا ماونه‌ته‌وه په‌یوه‌ندی به توانای ژیان، یان به خاوه‌نه‌کانیانه‌وه نییه، به‌لکو ته‌نیا په‌یوه‌ندی به هێزی ژیان خۆیه‌وه هه‌یه، که زۆرجار به‌ده‌ر له خواست و ئیراده‌ی بوونه‌وه‌ره زیندووه‌کان، وه‌ک ماشینیکی تاییه‌ت ناوه‌ستیت و بێ گو‌یدان به دلی ئیمه له سه‌ر پیتمی خۆی ده‌پوات. بولبولیار تا به‌تایه زیاتر ده‌گه‌یشه ئه‌و برپایه‌ی ئه‌وه‌ی ژیا‌نی له سه‌ر زه‌وی پاگرتووه، دینامیکیه‌تی ئه‌و ماشینه‌یه، ئه‌وه‌یه بێ گو‌یدانه بوونه‌وه‌ران، بێ بایه‌خدان به ویستیان، خۆی به سه‌ریاندا ده‌سه‌پۆیت... ئه‌وه ته‌نیا مرۆف نییه مه‌حکومه به سزای ژیان، به‌لکو فریشته‌کانیش، په‌پوله و بولبول و پلنگ و می‌روله‌کانیش، مه‌حکومن... له‌وانه‌یه خودا خۆشی مه‌حکوم بێت.

بولبولیار هیدی هیدی هه‌ستی به نا‌ئومیدی خانمی مه‌له‌کبینیش ده‌کرد، که چیت‌ر به‌رگه‌ی ئه‌و هه‌موو ماندووبوونه به‌رده‌وامه‌ی نه‌ده‌گرت. ئه‌وه‌ی ده‌بینی فریشته‌کان ده‌مرن، مه‌له‌کبینه‌کانی هاو‌پۆی ده‌پۆن، که‌شتیه‌که خالی ده‌بێته‌وه، تووشی دلته‌نگی و مه‌راق و بێ‌خه‌ویی کرد‌بوو. زۆرجار ده‌چووه ژووره‌که‌ی خۆی و نه‌ده‌هاته‌ده‌ری. هه‌ندێجار بولبولیار به‌و جو‌ره‌ی مه‌هائیل فێرکرد‌بوو، له‌ده‌رگای ده‌دا و به هێمنی ده‌چووه ژووری، به‌لام

خانمی و ه‌ها نو‌قم له بیده‌نگی و ته‌نهاییدا ده‌بینی، ده‌یزانی گ‌ر قسه‌شبکات نابییستیت. ه‌ندی شه‌و که له گۆ‌پ ه‌لکه‌ندن یان له گ‌شتیکی ده‌ره‌وه، یاخود له چاودی‌ری فریشته بیمار‌ه‌کان ده‌گ‌پایه‌وه، خانمی به‌ جو‌ریکی قز بژ و په‌شو‌کاو له دا‌لان و پ‌یواقه در‌ژه‌کانی که‌شتیدا ده‌بینی، به‌ خو‌ی و چ‌رایه‌که‌وه یان مؤ‌میکه‌وه وه‌ک له شتیکی نادیار بگ‌پ‌یت یان له شو‌ینیکی دی گ‌ه‌پ‌ایت‌ه‌وه، سه‌رگ‌ردان و وی‌ل ده‌رده‌که‌وت. شه‌ویک به‌ر له پ‌اپه‌رین، ته‌واو ژاکاو و په‌ریشان، ماکسیه‌کی مؤ‌ری مال‌ه‌وی له به‌ریوو، بچوک و ترساو وه‌ک سه‌دان تارمایی په‌ش پاویان نابیت، به‌ چاویکه‌وه پر له ئاسه‌واری بیخه‌ویی و گ‌یژی و پاچه‌نینی په‌یتا‌په‌یتا بولبولیاری بانگ‌کرده ژوره‌که‌ی خو‌ی و پیگی‌ووت «هۆشه گیان... یه‌ک شتم لی‌تده‌ویت، یه‌ک شت. به‌ساقه، ده‌مه‌ویت ه‌موو نه‌رشیفی که‌شتیه‌که، ه‌موو وینه‌کان بگوازیت‌ه‌وه بۆ جیگایه‌کی قایم... کو‌پی خو‌م، تو شوکور ئیستا مارکسی نه‌ماویت. سو‌پاس بۆ خودا، من پ‌اره‌ت ده‌ده‌می... تی‌ده‌گ‌یت، پ‌اره‌ت ده‌ده‌می، به‌دزی منه‌وه، به‌ دزی ه‌موو که‌سێکه‌وه، جیگایه‌کی نه‌ینی ده‌گریت، ژیرزه‌مینیک یان ه‌ر شتیک، له ه‌ر کونیک، به‌قوربان تو خو‌ت متمانه‌ت پ‌ی‌یت. ه‌موو نه‌رشیفی که‌شتیه‌که ده‌به‌یت بۆ نه‌وی... ه‌ر چی یادگاریه‌ک من ه‌مه‌ه‌ه‌ر چی شتیک. نه‌وه پ‌اره... تی‌ده‌گ‌یت نه‌وه پ‌اره... تا سه‌بی یان دوو سه‌بی ده‌بیت هیچ شتیک لی‌ره نه‌می‌یت. به‌س نابیت به‌ئ‌لیت هیچ پۆ‌حله‌به‌ریک به‌وه بزانی‌ت. ئی‌ره ده‌بیت هیچی تی‌دا نه‌می‌یت، هیچ شتیک». بولبولیار هیچ شتیک له خانم تی‌نه‌گ‌یشته. به‌لام وه‌ک یه‌کیک فه‌رمانیکی نه‌ینی جیبه‌جیبکات، کاریکی گ‌رنگ که هاو‌پیه‌کی نزیک پ‌تیده‌سپ‌یری‌ت ده‌بوو شته‌کان جیبه‌جیبکات. ه‌موو دوو پۆ‌ژی دواتر بولبولیار ته‌واوی وزه‌ی خو‌ی بۆ گواسته‌نه‌وی نه‌رشیفی گ‌ه‌وره‌ی که‌شتی فریشته‌کان ته‌رخان‌کرد. وه‌ک خانمیش خواستی، نه‌یه‌شت هیچ که‌سێک به‌ شو‌ینی نو‌ی بزانی‌ت.

رۇژانى راپەرىن خامۇشى و بىدەنگى پالى بە سەر خانەى فرىشتەكاندا كىشا... يەكەم پۇژى راپەرىن كە بەسىيەكانى لە باكور دەرپەپاند، مىرائىل لە پىواقى سەرەكى نەۋمى دوۋەمدا بولبوليارى لە بەردەم دەستشۇرەكاندا گرت و بەچپە پىيگوت «گويىگرە. من دلخۇشم سەردەمىكى وەھا تارىك تەواو دەبىت، بەلام دلنپام ھەموو ئەو مۇفانەى من بىنيومن كارى جوانيان لىئاۋەشىتەو... دلنپام». واىگوت و بە ترسىكەو گۇچانەكەى بەرە و پىش تەكانداو دووركەوتەو. دەنگى لە دەنگى يەكەك دەچوۋ نامەيەكى نەپنى لە دوورەو ھىتابىت، رەوانەكراو بىت، تەتەرى غەبىيىكى پەش بىت. پاش تۇزىك مەھدائىل بە پالا بەرز و دىئاساكەيەو لە بەردەمىدا بو، توند پەلىگرت، گەرچى فرىشتەيەكى بىماربو، بەلام تا ئەو كات ھەر بەھىزىو، بە توندى بردىيە لاو و نوساندى بە دىوارىكەو و گوتى «نەھىلىت تىۋە گلىت، نەھىلىت. جۇش و ھەماسەتى كۆنت زىندو نەبىتەو. تۆ لەوانەيە تاكەكەس بىت بتوانىت بچىتە شوپنى من. تىدەگەيت». چاوانى مەھدائىل بىرسكەيەكى قوول و نەپنىان تىدابو. بەلام لە ناكاو وەك پەشىمان بووبىتەو، وەك دەستىكى تر لە پۇچىدا بەرگەروى گرتبىت، يەخەى بولبوليارى بەردا و گوتى «نا بىوورە، بېژ... بېژ... بۇ كوت دەچىت بچۇ... چى دەكەيت بىكە... چى دەكەيت بىكە». ئىستا ترسىكى گەرە لە دەنگىدا بو، بە دەنگىك دەدوا لە دەنگى مەھدائىلى فرىشتە نەدەچو، بەلكو لە دەنگى مۇفلىكى بىزار و بىئومىد دەچو.

بولبوليار پۇژانى راپەرىن پالئەرىكى گەرە پالى پىۋەنا بپواتەدەرى و مۇف لە جۇرە دۇخىكى وەھادا بىبىنىت. ھەستىكرد راپەرىن ساتىكە ھەموو ناكۆكىيە قوولەكانى ناو مۇفى تىدا دەرەكەون... ئىنسان بە ھەموو ئىرادە و جوانى خۇيەو لەويىيە، لە سەر سەحنەى گەرەى مېژودايە، بەلام ھەمان شىۋە ئىنسان بە دىۋە بېرەحم و تەماحكارەكەشىدا

هەر له سەر شانۆیه. مەرۆف لهو ساته‌دا ده‌توانی‌ت زنجیری هه‌زاران خه‌لکی دیل بشکێتی‌ت، به‌لام زنجیری نوێش دروسته‌کات، که‌مالی مەرۆف ده‌گاته‌ ترۆپکی خۆی، نزمی و نه‌ویتی ئینسانیش ده‌گه‌نه‌ نزمترین ئاستی خۆیان. مەرۆف له‌ یه‌که‌کاته‌ به‌ره‌و به‌هه‌شت و به‌ره‌و دۆزه‌خیش ده‌پوات. هه‌م ده‌فری و هه‌م به‌رده‌بیته‌وه‌. ئه‌و له‌ دله‌وه‌ حه‌زیده‌کرد به‌شداری له‌ راپه‌ریندا بکات، به‌لام نه‌یده‌زانی چۆن؟ سه‌خت بوو به‌لایه‌وه‌ قه‌بوولیبکات که‌ ئازادی ده‌بی‌ت به‌ جه‌ه‌نمی ته‌قه‌ و تالانی و سووتاندا تی‌به‌پیت... پاس‌تییه‌کی ساده‌ که‌ هه‌موو که‌س ده‌یزانی بولبولیار نه‌بی‌ت. له‌ هه‌فته‌ی یه‌که‌می راپه‌ریندا دوو شتی کرد، ته‌له‌فزیۆنیکی بۆ پیریۆنیکی گواسته‌وه‌ که‌ له‌ توفیسی یه‌کیک له‌ پیاوانی ده‌وله‌تدا تالانیکردبوو، خۆی له‌به‌ر پیری بۆی نه‌ده‌برا، بولبولیار خسته‌یه‌ سەر شانی و تا مالی خۆی بۆی گه‌یانده‌. له‌ پۆژی دووه‌میشه‌وه‌، ئه‌و دیوانه‌ شیعرا‌نه‌ی شاعیران پێشکه‌شیانکردبوو، هه‌مووی هه‌لگرت و خسته‌یه‌ سەر عه‌ره‌بانه‌یه‌ک و به‌ سەر خه‌لکی راپه‌رپودا که‌وته‌ دابه‌شکردنیان، هه‌ر هاو‌پێیه‌کی خۆی بدییابه‌ تکایده‌کرد دیوانه‌کانی خۆیان به‌ئێن، گرنگ نییه‌ به‌ چ زمانیک بی‌ت، گرنگ نییه‌ هی چ شاعیریک بی‌ت، گرنگ نییه‌... گرنگ ئه‌وه‌یه‌ مەرۆف له‌ رۆژی وه‌ه‌ادا شیع‌ر له‌ یاد نه‌کات، گرنگ ئه‌وه‌یه‌ شتی‌ک له‌ پۆحی شیع‌ر له‌م ساته‌دا بژی. له‌ به‌یانی پۆژی دووه‌مدا من بانگم‌کرد، من ده‌مانچه‌که‌م نایه‌ سەر سه‌ری، من باوه‌شم پیا‌کرد، چا‌که‌تیکی شینی کۆنی له‌به‌ردا بوو، زۆر لاوا‌ز بوو، پیشی له‌ جاران درێژتر و ژا‌کوتر بوو، به‌ منی گ‌ووت بم‌کوژه‌ با له‌ فریشته‌که‌ت پزگارت بی‌ت، ده‌یزانی مەرۆف و فریشته‌ چ‌ه‌ند بی‌زارن له‌ یه‌ک... ده‌یزانی. ئه‌و پۆژه‌ که‌ جیه‌یه‌شتم و جیا‌بووه‌وه‌، من زانی‌م خۆی مه‌خلوقیکی وه‌، که‌سی‌که‌ له‌ نێوان دوو د‌ونیادا سه‌ری لی‌شتی‌واوه‌، بوو بوو به‌ بو‌ونه‌وه‌ریکی بی‌مال، نه‌ فریشته‌ بوو نه‌ مەرۆف. ئه‌و پۆژه‌ که‌ سه‌یری چا‌ویم کرد، له‌ ترۆپکی ته‌نهایی

و هه‌ژاری خۆیدا بوو. هه‌فته‌یه‌ک له سه‌ر یه‌ک دیوانه شیعره‌کانی به‌شکرد، به‌لام کێ له‌و ساته‌دا شیعرێ ده‌وێت؟. گهر که‌سیک نه‌و کتێبه‌ کۆن و بی‌سوودانه‌ی لیۆه‌ربگرته‌یه، بۆ خۆشی و پێکه‌نین بوو، ژۆر که‌س وه‌ک ئاواره‌ی جێگایه‌کی تر ده‌یانبینی که به‌ ریشیکێ غه‌مگین و نیگایه‌کی بێده‌نگه‌وه که‌وتۆته‌ ئێو کوچه‌ و بازار. شیعر له‌ میژبوو مردبوو، شاعیره‌کان له‌ میژبوو مردبوون، هه‌تا خودی خاوه‌ن دیوانه‌کان پێکه‌نینان به‌ کاری بولبولیار ده‌هات، ئه‌وه به‌رده‌رگای سه‌رده‌مێک بوو ده‌شیا شاعیرانی پیاوچن، به‌لام شیعر خۆی نا. ده‌بیست له‌ سه‌ر مینه‌به‌ره‌کانه‌وه شیعریان ده‌خوێنده‌وه، به‌لام شیعرێک که‌ بووبوو به‌ خزه‌تکاری تفه‌نگ، شیعرێک بووبوو به‌ تۆکه‌ری سیاسیه‌کان، شیعرێک له‌ هه‌موو فەخری خۆی داده‌به‌زی بۆ ئه‌وه‌ی خه‌ڵک گوێی لێبگرن، ختوکه‌ی هه‌موو هه‌سته‌ نزم و ساده‌کانی ده‌دا، عاتیفه‌ی هه‌رزانی ده‌فرۆشت، بۆ گوێگریک وێڵ بوو ته‌نیا سحرێ قافییه‌ بیات. شاعیرانی ده‌بینی که‌ تێکه‌ڵ به‌م سه‌رده‌مه‌ نوێیه‌ ده‌بن، به‌لام دوا‌ی ئه‌وه‌ی له‌ سه‌ر مینه‌به‌ره‌کانه‌وه خیانه‌ت له‌ شیعر ده‌که‌ن. هه‌ستیده‌کرد راپه‌رین به‌ سه‌ر به‌عسییه‌کاندا، ده‌توانی‌ت له‌ ده‌روه‌ هه‌ندیک سیخو‌پ و ئه‌شکه‌نجه‌چی بکوژیت، به‌لام هه‌سته‌ خنکاوه‌کانی مرۆف، فریشه‌ کوژاوه‌که‌ی ژێر پێستی، دیوه‌ ناکوژتا که‌ی ناخی لێره‌دا، له‌ سه‌ر ئه‌م سه‌حنه‌ گه‌وره‌یه‌دا زیندوونا‌بیته‌وه. هه‌مووانی بینی له‌ مه‌راسیمی به‌ شکۆدا ده‌بنه‌وه به‌ کو‌پری میله‌ت. له‌ جێگای خۆیه‌و، جێگای پیاوێکی ته‌نها که‌ تیده‌گات شو‌پش شتی که‌ ده‌بی‌ت له‌ ناو خه‌یا له‌وه‌ بی‌ته‌ ده‌رێ، پرپی‌ت له‌ بۆنی خه‌ون، ده‌بی‌ت بۆنی دلی لیبی‌ت، کشایه‌وه‌ دواوه‌، له‌ ساتی که‌ قوولی ناو‌میدی و غه‌مگینیدا، به‌ ئه‌سپایی کێشای به‌ سه‌ری خۆیدا و گووتی «وای جیهان هه‌ر وه‌کو خۆیه‌تی... مرۆف هه‌ر وه‌کو خۆیه‌تی». شیعر وه‌ک ئه‌و ده‌یوست و تیده‌گه‌یشت، شو‌نێکی له‌م سه‌رده‌مه‌ تازانه‌شدا

نەبوو. ھەستدەكەم لەوساتەدا بولبولیار، ھەك ھەموو ژيانى بۆ شتىكى ئەستەم گەپاوه... بۆ ئاھەنگىكى گەردونى، بۆ لىبوردنىكى گەردونى، بۆ پاكبۆونەوھەكى گەردونىانەى ئىنسان لە نامىشى درۆ، لە خۆدەرخستەن، لە لووتبەرزى، لە خۆشەويستى باركراو بە مەرج، خواستى بوو يەكجار خەلكى ئەم شارە، يان خەلكى ئەم ولات و ئەستېرەيە پێكەوھ، ھەموو، سەرتاپا دەستبگرن و سویندبخۆن كینە و تورەيى و توندوتیژی نەمىنیت... ھىوايەك ھەركات بىرى لێدەكەمەوھ ناتوانم خەندە نەمگىت و پێنەكەم و نەلێم وای بولبولیار كە گەنجىكى سادە و دلپاك بوو.

ھەفتەى يەكەمى پاپەپىن، تەنیا ئىواران دەگەپاھەو بۆ كەشتى فرىشتەكان. ھەوالێكى لە ماجەرا و رووداوەكانى ناو كەشتى نەبوو، ھەركات دەگەپاھەو لەدەرگای ئۆفیسەكەى خانمى دەدا و لە سەرەخۆ دەيكردەوھ... زۆرەى كات، خانم بە جۆرىك لە تارىكى و بێدەنگى و بىركردنەوھدا نوقم بوو بولبولیاری نەدەبينى، گەر بولبولیار چەند پستەيەكىشى بگوتبايە خانم ئەوانەشى نەدەبيست. دواتر بە ھىمنى سەردەكەوت بۆ بىمارگەكان، ژوور بە ژوور دەگەپا، ھەمیشەش فرىشتەيەكى مردوو ھەبوو بىنێژیت.

لە دوو ھەفتەى يەكەمى پاپەپىندا بىمارستان ھىمن بوو، فرىشتەكان بە دەگمەن لە ژوورەكانیان دەھاتنە دەرئ، ھەتا مىرائىليش زۆرەى كات لە سەر تەختەكەى خۆى ھەلنەدەستا، بولبولیار ھەستىكى ھەبوو كە تەمىكى تەنك بەردەوام لە ژوور و دالانەكانى كەشتیدا دەگەپیت، بەلام دروست نەیدەزانى چيە. لەو دوو ھەفتەيەدا جگە لە فەیلەسوفى فرىشتەكان كە بەردەوام دەيگوت «زانیم... زانیم... ئىنسان شۆرپشى جوانى بۆ ئەنجام نادریت... زانیم». فرىشتەكانى دى ھەموو كەمدوو و بێداوايون، ھەتا مەھدائىليش ھىمن و سەبوور و پىر دەردەكەوت، بەلام نىگاكانى ترساوتر، قسەكانى لە چەند ھەفتەى پێشوو ئالۆزتر

دیاریبون. به‌لام بولبولیار سهرنجی شتیکی سه‌یری دا که لئی دُنیا نه‌بوو، واهه‌ستیگرد باله‌کانی مه‌دائیل تادیّت بچوگتر و بچوگتر ده‌بنه‌وه، چند جاریک تکای تیاکرد باله‌کانی جاریک به‌گه‌وره‌یی بۆ بکاته‌وه. به‌لام مه‌دائیل وه‌ک له‌ناشکراپوونی نه‌ینیه‌ک بترسیت هه‌لده‌هات و کاری وای نه‌ده‌کرد. بولبولیار جاریک له‌خانمی مه‌له‌کینیشی پرسى «هه‌ست ناکه‌یت، باله‌کانی مه‌دائیل بچوک بوونه‌ته‌وه؟». خانم خۆی گه‌لیک سه‌رسام نیشاندا و گوتی «به‌ساقه، چى؟ بۆ بالی هه‌یه؟ من نه‌هنده‌ ساله‌ ده‌یناسم و ده‌یینم بیرمچۆته‌وه که هه‌ر بالی هه‌یت». تۆنى قسه‌کردنى خانم شتیکی تیدابوو، بولبولیاری خسته‌ دوو دلّیه‌وه، به‌لام چ جورّه دوودلّیه‌ک و بۆ؟ وه‌لامی لا نه‌بوو. دواى نه‌وه به‌ دوو شه‌و کاره‌ساتی هه‌ره‌ گه‌وره‌ پوویدا.

نیواره وه‌ک هه‌میشه هه‌موو شت له‌ که‌شتی فرشته‌کاندا نارام بوو. بولبولیار له‌گه‌لّ دوو گه‌نجه‌ گۆرپه‌لکه‌نه‌که‌دا گۆرپکی نوییان هه‌لکه‌ند، هه‌ندیک کتلیان گواسته‌وه، له‌ سه‌ر چند قه‌بریک ناوی فرشته‌کانیان نویسی و سالپۆژی مه‌رگیان تۆمارکردن. ئیستا که‌شتیه‌که وه‌ک کارمەند به‌س نه‌وانی تیدا مابوون، باغه‌وانه‌کانیش به‌ هۆی زستانه‌وه که‌م ده‌هاتن. دواتر پیاسه‌یه‌کی به‌ ناو دره‌خته‌کاندا کرد، سه‌ره‌تاکانی به‌هاری له‌ سه‌ر لقى دره‌خته‌کان بینى، به‌لام هه‌ستیگرد به‌هاریکه هینده‌ی سروشت به‌زۆر ناچاریکردوه ده‌رکه‌ویت، به‌ نازادی و شادی خۆیه‌وه نه‌هاتوه. که تاریک داهات، به‌ فانۆسیکه‌وه گه‌رايه‌وه و یه‌ک یه‌ک سه‌ری له‌ فرشته‌کان دا، ئیستا به‌ ژماره‌ هه‌ژده‌ فرشته‌ی بیمار و بیده‌نگ بوون، سه‌رده‌مانیک بووه ژوره‌کانی نه‌و که‌شتیه سه‌د فرشته‌شی تیدا بووه، به‌لام وای ئیستا چ خالّیه، چ غه‌مگینه، چ بیه‌وده و بیسووده نه‌م که‌شتیه. یه‌ک یه‌ک له‌ سه‌ریان وه‌ستا و ته‌ماشایکردن، بۆ هه‌ندیکیان پتکه‌نى، هه‌ندیکی جوان داپۆشین، ده‌ستی له‌ ناوچاوانی هه‌ندیکیان دا، ناسکانه

چاو و لىوى بۆ ھەندىكىيان سىرى. دوايى به ئارامى ھاتە خوارى و چوۋە ژورەكەى خۆى و لە سەر تەختى خەوتنەكەى پاكشا. پتر لە سەعاتىك لە تارىكيەكى قولدا تەنيا بىرى لە پاشەپۆژ دەكردەو، پاشەپۆژى خۆى نا، پاشەپۆژ بە گشتى، پاشەپۆژى ھەموو شتەكان. بىرى لەو دەكردەو گەر فرىشتەكان بمرن چى بكات، بىرى دكتور شوكاكى كرد، دوا پۆژەكانى ماردىنيى بەيادا ھاتەو. ئەو پرسىارە بە خەيالىدا پۆيى كە دەبىت مەن «ھەفالى جەنگىز» چىم بە سەر ھاتىت، ئەم پۆژانەى پاپەرىنم چۆن بربىتە سەر؟ ناخۆ لىفىتانت گەراوئەو بۆ شار، نەغەدە ماردىنى دەبىت لە چ جۆرە ژيانىكدا بژى؟ ھەستىكرد لە ناخەو بىرى خانمى ماردىنى دەكات، بىرى شىعرە كۆنەكانى دەكات. بەلام ئەو بووبوو بە ژنىكى بىياك، ھۆشەنگىش نەيدەتوانى لە كەسانى بىياكەو نزيك بىت.

بە دەم ئەوجۆرە خەيالانەو كە زۆر شەو بە ناخيدا تىدەپەرىن، خەوى لىكەوت.

بە دروستى نازانىت كەى ھاوارى بەكىك لە كوپە گۆرپەلەكەنەكان بە ئاگاي ھىنايەو. كەسىك لەو دىوۋە پەنجەرەكەى دەشكاند و دەيقىژاند و ھاوارى لى دەكرد زوو بىتەدەرى، بۆ چەند چركەيەك سەراسىمە و ھەپەساو بوو، ھەستىكرد دوكلەئىكى زۆر سەنگىن لە ژورەكەدا نىشتوو، بە پرتاو بەرەو دەرگاگە تەكانىدا، كە دەرگاگەى كىردەو، بلىسىەى ئاگرى بىنى لە ھەموو سوچ و كەلىنىكى كەشتىيەكەو دەرەچىت، بە ناو دوكلەدا بەرەو ژورەكەى خانم بازىدا، دەرگاگەى كىردەو، بەلام دوكلە بە جۆرىك خەست بوو ھىچى نەبىنى... تارىكيەكى خنكاو و نەنگوستەچاو لەوئ بوو، كۆپەى ئاگرەكان ھىشتا وانەبوون ئەم ژورە چەپەك و داخراو پۆشەنگەنەو. چەند جار ھاوارىكرد و بە ناو دوكلەدا خۆى گەياندە سەر جىگاگەى پىزان و دەستى لىدا، شوئىن خەوى خانم بەتال بوو. بە ھەمان خىرايى شىتەنە بەرەو پلەكەكانى نەزمى دوو

ته‌کانیدا، به‌لام ناگره‌که وه‌ها به‌هیزیو ته‌واوی جیگا‌که‌ی گرتبووه‌و ...
 کهشتی فریشته‌کان له‌ه‌موو لایه‌که‌وه ده‌سووتا. بلیسه له‌ه‌ر
 سوچیکه‌وه نال‌ی ده‌هات ... به‌ناو دوکه‌لدا ته‌کانیدا بۆ بالا، به‌لام
 شال‌وی ناگره‌که وه‌ها به‌هیزیو گت‌پایه‌وه بۆ دوا ... چه‌ندین جار ته‌کانی
 دا سه‌رکه‌ویت و ناگر نه‌یهیشت، هه‌ستیکرد خوشی ده‌خنکیت، هه‌ستیکرد
 گت‌ده‌بیت، چه‌ند جاریک وه‌ختبوو بکه‌ویت و بخنکیت، بۆ هه‌لم‌زینی
 هه‌وا ده‌بوو به‌ره‌و ده‌ره‌وه ب‌پوات ... له‌ده‌ره‌وه‌پا قه‌واره‌ی خورافیانه‌ی
 ئه‌و ناگره‌ی بینی، ناگریک هیچ بوونه‌وه‌ریک لییده‌رنه‌ده‌چوو. زمانه‌ی
 کلپه له‌ه‌موو په‌نجه‌ره‌که‌نه‌وه ده‌هاته‌ده‌ری، نیتله نیل‌ی ناگره‌که بۆیه‌کی
 جه‌ه‌نه‌می ده‌دا، تینی گه‌رما‌که‌ی بولبولیاری داغده‌کرد. به‌دوو چاوی
 سه‌راسیمه و پ‌پ‌فرمیسک و تا نا‌کوتا کراوه‌وه ته‌ماشایکرد، نه‌یده‌زانی
 چی بکات. بۆ ساتیک هات به‌خه‌یالیدا ب‌پوات و له‌گه‌ل فریشته‌کاندا
 بسووتیت. به‌لام کوپه‌ گۆپه‌له‌که‌نه‌کان گه‌یشتنه‌نزیکی، چوونه ژیر
 پالی و پایانگرت و نه‌هیشتیان ب‌پوات و نه‌هیشتیان بکه‌ویت. وه‌ک ئه‌و
 سه‌رسامبوون، توندگرتیان، خوش‌حالبوون که بولبولیار ده‌رچووه، ئه‌و
 جاریکی تریش ویستی به‌دوا‌ی خانمی مه‌له‌کبیندا ب‌پواته‌وه ژووری، به‌لام
 دوو گۆپه‌له‌که‌نه‌که نه‌یانیهیشت، هیچ بوونه‌وه‌ریک نه‌یده‌توانی له‌ناو ئه‌و
 دوکه‌ل و کلپه و بلیسه‌یه ده‌رچیت. کهشتی به‌فریشته‌که‌نه‌وه ده‌سووتا
 و ده‌بووه خاشاک و هیچ هیژنیکیش نه‌بوو فریاییکه‌ویت. تا به‌ریه‌یان
 ناگره‌که به‌رده‌وام بوو، تا شتیک هه‌بوو بسووتیت سووتا. له‌نزیکی
 به‌یاندا، ورده ورده خامۆشبوو، بینایه‌کی په‌ش و خالی جیهیشت، وه‌ک
 نه‌وه‌ی ئه‌م جیگایه له‌شاردا نه‌بیت، وه‌ک ئه‌وه‌ی ته‌واوی ئه‌م کهشتیه
 وه‌ک خودی فریشته‌کان نه‌بینراو‌بیت، ئه‌و ناگره‌گه‌وره‌یه سه‌رنجی هیچ
 مه‌خلوقیکی له‌م شاره‌دا پانه‌کیشا. که ناگره‌که به‌شی ئه‌وه هتوربووه‌وه
 م‌رؤف نه‌سووتینیت، هه‌ر سێکیان چوونه ناو بینای کهشتیه‌که‌وه، له‌

نھۆمه کانی سهره وه دا هه موو شتیک سووتا بوو. پاشماوه ی په یکه ری فریشته کان و خۆله میشیان له سهر ته ختی ئاسنینی خه وه کانیان که وتبوو... له ژوره که ی میراثیلدا خۆله میشه که ی میراثیلی بینی و به سهریدا گریا، به لام له هیچ جڭایه ک ئاسه واری لاشه ی مه داثیل یان خانمی مه له کبینی نه دۆزیه وه. هه ردووکیان وه ک بوو پتن به گه رد ئاسه واریان نه بوو.

که هۆشه نگ ی بولبولیار له ناو پاشماوه ی ئه و دۆزه خه ده رچوو، بیویستی خۆی سهرمای بوو و ده گریا، هه ستیکرد ژۆر نه خۆشه. بیتنه وه ی بتوانیت باش خۆی به پتوه بگریت، خۆی گه یانده سهر شه قامیک ی نزیک و خۆی گرت تا تاکسییه ک هات، خاوه ن تاکسییه که له و شۆفیره ژۆر بلتیانه بوو که به رده وام باسی که می و گران ی به نزی ن ده ک ن... بولبولیار توانای قسه کردنی نه بوو، سهرسام سه یری شۆفیره که ی ده کرد و نه یده بیست. دیمه نی ئاگره که ی شه و به رده وام له سهریدا بوو، هه ستیکرد گیژ و تای لیدی ت. خۆی گه یانده وه غه مپاشا، گه په کی مندالی خۆی، گه په کی هه ژاریه کی پاک و بیسنور و نه به دی، گه په کی ئه وانه ی هه میشه له هه موو جه نگی کدا هه موو شتیک له ده سته ده ن، کوچه ی ئه وانه ی هه میشه ده دۆپن. گه ر ئه و به یانییه بۆنی کوچه که ی غه مپاشای نه کردایه، ده مرد. چوه مالی یه کتیک له دۆسته نزیکه کانی که ده من سال بوو له ژۆر زه مینه که یاندا دالده ی ده دا، له وئ چوه ژۆر پیخه فیکی ئه ستور و سهرتاپای گیانی ده له رزی... بولبولیار بیمار بوو، بیماریه ک ترس و سهرسامی پتکه وه دروستیده که ن. بۆنی به خۆیه وه کرد، بۆنیک ی تاییه تی لیده هات، بۆنی خۆله میشی فریشته کان. ئیستا نه توانای بیرکردنه وه، نه توانای خه یالی نه بوو... تا که شتیک له پڭایه وه ده یتوانی هه سته کات زیندوه، سهرسامی بوو... چاوانی گه ش کردبووه وه و سهرسام بوو، له وه ش زیاتر توانای هیچ کاریکی دیکه ی نه بوو.

مرؤف بوونه وهریکی دوو که رته و هیچی دی

که پامه وه بۆ ژوره که ی خۆم. ئەو ژوره ی مالی شوعله خان که به شی
زۆری سالانی هه شتام تیدا بردبووه سه. سهیری کاتژمیری دیواره که م
کرد، سه عات ۸ ی شهو بوو. شوعله خان و منداله کانی که سیان له وئ
نه بوون، ده رگای ژوره که م داخست و کلیله کهیم له جیگایه کی مه که م دا
قایم کرد. دلنیا بووم ئەو دیت... هه ستم پیده کرد. ئەو سه پوون و کپ
بوونه که وریه ی جیگای گومان بوون، ده مزانی گه ر بگه مه جیگای
دلنیا یی، بگه مه ئەو شوینه ی دلنیا بیت ده توانیت له ناوه وه پا له تعبکات،
دیته ده ری. دلنیا بووم فریشته که ی ناو پۆحیشم بوونه وهریکی شه پانگیزه...
هیچ بوونه وهریکی ناشه پانگیز له گه ردوندا نییه، هیتد هیه هه ندیک به
هۆ شه پانگیزن و هه ندیک بیتۆ، هه ندیک لاوازن و ناتوانن شه پانگیزن و
هه ندیک به هیزن، هه ندیک له زهت له شه پانگیزی ده بن و هه ندیک نا،
هه ندیک که جاریک شه پانگیز ده بن ده یانه ویت دووباره بیکه نه وه، هه ندیکی
دیش نا، به لام هه بیت مه خلوقیک له سه ر زهوی و مه له کوتدا هه رگیز
شه پانگیز نه بیت، هه رگیز ئازار دروست نه کات، مه حاله. زۆرجار ته نیا
ئه وه ی زیندووین، ئه وه ی له سه ر ئەم نه ستیزه یه دراوسی ئه وانی دین،
خۆ به خۆ ده بیته ژانی هاوسی گانمان... فریشته کانیش وه ک ئیمه، وه ک
شه ی تان، بوونه وهریکی شه پانگیزن... دلنیا بووم لیئورده یی ئه وانی ش، له
سنووریکدا یه. من که گه ی شتمه ژوره که ی خۆم و ده رگا که م داخست،
هاوارم له فریشته که م کرد «تۆ ئە ی فریشته ی سه بورم، گه ر به پاستی
فریشته ی ت، لیئمبوره». هاواریک بوو له ناخی دلمه وه ده هات. من
چه ند سه عاتی که له وه بهر چوار ژنی بیگونا هه م کوشته بوو، نه تکمه کرد بوون،

سواریان بووبووم، له نامیزياندا نوتفهي به دی خۆم پژاندهبوو. به لām گهر داوای لیږوردن بکهم و نه توانیت بمبوریت چ جوړه فریشته به که ... چ جیاوازی به کی له گهل قازی به کی دادگادا هیه؟. فریشته چوڼ ده بیته فریشته گهر نه یریت له گونا هه گوره کانمان بیوریت؟ گهر سزمان بدات؟. من له و ساته ده هه ستمکرد له هه ر کات زیاتر پتویستیم به کومه کی نه و فریشته به ی ناو پوچمه. له و پوژه وهی له سه ر ناوی نه و چه مه مه لعونه باله کانی خۆم بیني، ده مزانی ده گمه ساتیک هاواری کهم «تو گهر به راستی فریشته یت ... بمبه خسه». به لām دلنیا بووم سنووریکم بریوه که ئیدی هیچ فریشته به که دهستی پیامدا پاناگات، پیم خستوته سه ر خاکیک که گه پانه وهی تیدا نییه ... چوار ژنی بیگونا هم کوشتبوو، بیته وهی بزانم چیین، بزانم کیڼ، بزانم ژنی کی بوون، چنده مندالیان هیه، سه ر به چ نه ته وهیه کن، ناویان جیبه. چوار مروم کوشتبوو، وهک چوار نازه ل ... چوار له جوانترین مه خلوقاتی نه م سه ر زه وییه م بی هیچ ه و به هانه به که، بی هیچ ناسینکی پیشوهخت، بی هیچ کینه به که له نیوانماندا کوشتبوو ... نه وه چ فریشته به که بتوانیت نه و گونا هه قه بوولبکات، به لām نه ی نه وه چ فریشته به که نه توانیت قه بوولبکات.

تا نه و ساته فریشته که م به پوونی دیار نه بوو، هاوارم لیکرد «نه ی فریشته ی به د بۆ نا پویت .. بۆ». هه ستمکرد راچهنی، پاش توژیک له ناوینه که ده بینیم باله کانم عاره ق و خوینی لیده تکیت ... سویند ده خۆم به خودا و به مروم، به سروشت و خالیقه دیار و نادیاره کان. باله کانی خۆم بیني کراونه ته وه و تنوک تنوک نه شک و خوینیان لیده تکیت ... به جوړی ژیر قاچم، وهک گومی که له ناو و خوینی لیده هات. که نه وه م دی وهک دالیکي که چه له و نه خویش که وتم به زه ویدا. چنده ته کانیکی ترسناکم خوارد ... من به پا پانه وه وه گوتم «گوئیگره نه ی فریشته که م ... وهک چوڼ مروفی ته واو، شه یتانی ته واو بوونیان نییه، فریشته ی ته واویش بوونی

نییه ... مەپۆ. لە بەرئەوهی رۆحم پێویستی پێتە». ئەو توندتر پاچەنی،
 بە ھەموو ھیزی خۆی بالەکانی بەرزکردەو و بەرەو دوا منی پاکیشا.
 من ھاوارمکرد و گەوتم، ھەستم بە ئازاریکی ترسناک کرد لە ھەناومدا،
 وەک یەکیەک ھەموو ئەندامەکانی لەشەم پارچە پارچە لەگەڵدا بەشبکات،
 ئازاری چەقزیەکی بڕند و تیز لە سەرەوەرا بە ھەموو جەستەمدا تێپەری.
 ویستم لە گەرۆمەو خوین ھەلبێنمەو، بەلام جۆرە شلەیکەکی بۆندارترو
 پیستر بەر گەرۆی گرتم و ناو زگمی لە ناووە پاتەکاند و پشامەو...
 لە سەر چیچکان گەوتم وەک یەکیەک ھەر پیسییەک بە ھەموو ژبانی
 نۆشیویتی دووبارە پادەستی دونیای بکاتەو، پشامەو. بەلام فریشتەگەم
 بێرەحمانە بەرزیکردمەو و بە ھەموو توانای خۆی تەکانیدام، دڵنیاووم
 ئیستا گەیشتۆتە جیگایەک کە ئیتر گرتن و گێرپانەوێ ئەستەم، بۆ
 ساتیک ویستم لە ژوورە کە ھەلبێم، ویستم دەرگا کە بکەمەو و بپۆمە
 دەرئ، بەلکو ھەوای پاکێ دەرەو پەشیمانیکاتەو، بەلام وەک یەکیەک
 دوا گورزی خۆی بوەشێنیت، منی سوپاندەو و بە جۆرە تەکانیکی
 ئەفسانەیی بالەکانی پاتەکان و وەک بالندەیکە خورافی بپاریداییت قەفەزە
 ئاسنیکەکی بشکێنیت، منی بەدەمدا خست و خۆی پاپسکاند، ھەستم بە
 بالە درژەکانی دەکرد دەیدا لە بنمیچەک، دلم وەک تەپلێکی مەست و
 دیوانە بئ ھیچ ھارمۆنییەک لێدەدا، ددانەکانم لەیک دەخزان و جیڕەیان
 دەگەیشتە گویم، و ھابوو وەک سەرم کەوتبێتە ژێر فشاری ئامێریکی
 سەنگین و ھیزیکی کوشندە ملم لە بێخەو و بابادت، بەلام لە ھەمانکاتدا
 ھەستمکرد شتیەک خامدەکاتەو. لە ناکاو ھەموو شتەکان لە پێشچاوم
 سپی دەبوون، وەک ئەوێ تەواوی ژوورە کە تەمێکی چر گرتبیتی. ھەستم
 بە فرمیسکیکی زۆر دەکرد بەرچاوم دەگرت... دەمویست شتیەک بلێم،
 بەلام ھەستیکم ھەبوو کە چیدی زۆر درەنگە و کاتی قسە بە سەرچوو،
 شتەکان لەدەست مندا نەماون و بۆ ئەبەد تێپەریون. ھەستمەکرد

هيدي هيدي خوين له له شمددا دهو سستيت و چيدي ناسورپيته وه، وهك هلميكی سارد به سهر روخسارمدا بيت، فينكيه كي كتوپر دايگرتم، وهك نه وهی ناوی چه ميكي سارد بدات به روومدا، ساردییه كي نه رم، بیتنازار هیوریده کړده وه، فینکی سارد بونه وهی رځ، فینکی له هوشخوچوونیکي قوول... وهك به نه رمی دابه زین له تونیلکی سارد و تاریکه وه بۆ بنی جیگایه كي نادیار.

بیېوش بووم... گه وړه ترین دهردی مړوف نه وه یه كه ناتوانیت كهی ویستی وریابیت و كهی ویستی بیېوش. بیېوشی ته نیا دهر وازه ی راکړدنی من بوو، دهمزانی هه موو نه وانه ی فریشته کانیان ده ترازین، بیېوش ده بن. دواي سئ سعات بیېوشی به ناگا هاتمه وه، كه چاوم هه لهینا و کاتزمیری دیواره كه م به رامبه ر خوم بیني، نزيکی یازده و نیوی شه و بوو. نه مده زانی چی بووه، وهك نه وه بوو بهنجیكي قورسم پیدرابیت و دواي خه فهبوونیکي دریژ له ناکاو، بیېهچ پله بهندیهك، هوشیاری ته واوم وه بهردا هاتبیته وه... نازانم ناخو نه وه تان نه زمونکړده یاخود نا، گه پانه وه له بهنج و بیېوشییه وه بۆ وریایي، هه میشه هاوپپی نازاریکی نهیني و تیزه... وهك نه وهی ئورگانه کانت، سینت، بوشاییه گه وړه کانی نیو هه ناوت نه و گه پانه وه یه قه بوول نه کهن، شتیک له ساردی کوشنده، له ئاره زووی قوول بۆ دووباره بیېوشی داتده گریت، ئاره زووی که نه مجاره هینده ی ئاره زووی جهسته خویتی، ئاره زووی عه قل نییه... من سهرتا هه ستم به و سهرمایه کړده وه، سهرمای یه کیك له ژووریکي گهرمدا خه وتبیت و له ناکاو له به فر و گیزه لوکه یه كي زستانه دا بیداریتته وه. وهك هه وایه كي ساردی نادیار كه له ده لاقه یه كي ترسناکی پوحي خوته وه بیت وه هابوو. بیتنه وهی بیریکه مه وه چاوم لیکنایه وه، هه ستمکړد هوشی یه كه مجارم هوشیكي درون بووه، ئیستا كه چاو لیکنه نيم و هه ست به و ساردییه ده كه م، به راستی هوشیارم... به لام به ودها هیچ بیرم له

ساتەكانى پىش بېھۆشىم نەدەكردهو، ئەو نىشانەبوو، دەلىلىكى گەورە بوو بۆم كە ھىشتا بېھۆشم.

وھابوو وەك لە ژۆر بەردىكى سەنگىنەو ھەستم. ھىزىكى زۆرم ويست تا چاو بگىرېم و ژوورەكەى خۆم بدۆزمەو، ھەستمكر تەواوى دونيا لە نۆمندا ونبوو، ساتىكى سەختە مرۆف ناچارىت لە ھۆشى خۆيدا بۆ خۆى بگەرېت، دلىبايىت ئەو ھەستى پىدەكات خۆى نىيە، بەلكو شەپۆلىكى بىناوھپۆك و بىماھىيەتى ژيانە كە دەشىت بە بەرى ھەر ئازەلىك، ھەر گورگىك، ھەر مشكىكا تىپەرېت. يەكەم شت ھەستم پىكرد، سەنگى ئەو بۆشايىيە گەورەبوو لە سەرم، سەنگى ھەلنەگىراوى ئەو سووكبوونە سامناكە كاتىك لە ناكاو ھەستەكەيت ھەموو كىشى خۆت لەدەستداو. سەنگى ئەو ھەستەكەيت ھەستە بە ژيان، لە ھەستىكى ترسناك بە بۆشايى جيا نابىتەو.

تا نەمىنى ھۆشم نەھاتەو خۆم، فرىشتەيەكى گەورە و سىپى و رووت بوو. لە سوچىكى ژوورەكەدا كزەلەى كردبوو و دەنگى ھەناسەى لە دەنگى ھەناسەى نەخۆشىك دەچوو تازە گەيشتبىتە بيمارستان، خىرا، بەرز، پچرۆك. نەمدەزانى دەمىنىت يان نا، وەك يەكىك بىەوئىت ھىچ نەبىنىت، ھىچ نەبىستىت، ھىچ بۆن نەكات سەرى خستبوو ناو كۆشى خۆى. سەرداخستنى، وەك سەرداخستنى كەسكى غەمگىن نەبوو، نىشانەى ئازارىكى قوول بوو، تۆرانىكى ئەبەدى لە خودى خۆى و لە دونيا. بالەكانى زۆر گەورە بوون، شىوھى پىست و خۆ گرەمۆلە كردنى لە مندالىكى ساوا دەچوو، لە مەلىكى گەورە كە بە گەردەلوولىكى تەپدا گوزەرىكردى و لەو سەربىن پەپ، لە شەپۆلانى باران دەرچووبىت، چەند دلوپە خوينىكى گەورە بە بالەكانىيەو بوو، ديارىو لە ترازاندا زۆر ئازارى خۆى داو. جگە لە دەنگى ھەناسەى، دەنگى دىكەى لىوھ نەدەھات. سەيرمەكرد و دەمزانى ئەو فرىشتەكەى منە، ئەو ھەمان ئەو بالە دىزىنانەيە

که چند ساله له پوځمه وه سهری کیشاوه... ئیستا بۆ یه که مجار
 فریشته یه کی راسته قینه م ده بینى... ته نیا فریشته یه ک که شایسته یه
 هه موو مروفتیک بیرى لیبکاته وه و ببینیت. فریشته نهینیه که ی ناو پوځی
 څومان، فریشته یه کی ماندوو، که نه خودا ناردبووی، نه په وانه کراوى هیچ
 جینگایه کی دیکه بوو، نه په یامیکى پتېوو، نه هیچ شتیک... فریشته یه ک
 بوو وهک چوڼ پوځ له ناوماندايه، وهک چوڼ خه یال له ناوماندايه، وهک
 چوڼ ئایدىا و حه زه کان له ناوماندان، وهک چوڼ وشه کان له سه رماندا
 دین و ده چن و ده بن به نوسین، وهک چوڼ هه سته کان به نهینى له
 ژیر پېستماندا هاتو چوده که ن، وهک چوڼ چاو لیکده نیم و هه سته که م
 جگه له تیشکی خوړ روناکیه کی نهینى له ناخمدایه، خوړیکى ناوه کی
 نه بینراو له دلمدایه، وهک نه و گیزه لووکه سامناکانه ی ناو ده روون که
 نازانین باکه ی له کوپوه دیت، وهک نه و بروسکه نهینیا نه ی ناو سه رمان
 که له ئاسمانه وه دانابه زن و له وپوه چه خماخه ناده ن، وهک عه شق که
 له تعانده کات و نابینین، نه ویش به وجوړه له ناوماندايه. ساله های سال
 له گه ل مندا گه وره بوو بوو، نه و به شى وجودم بوو له هر جینگایه کدا
 گووتبیتم «ناچارم... ناچارم، به م پنگایه دا برؤم». پتېگووتووم «نا
 بوه سته ناچار نیت». نازانم په نگه ره وانه کراوى ئاسمان بوو بیت تا
 هه موو نه وه له و که موکورتیا نه ی له دروستکردنى مندا تیکه وتوو
 راستیکاته وه... مروف نه م ئامیره شکاوه که ده بوو تاجى بوونه وه ران
 بیت، به جوړیک به دبه خت و پر هه له و نه گونجاو بۆ زیان خولقاوه،
 پتېوستى به فریشته یه ک بووه، وهک میکانیکیه کی مه له کووتى، فیتريکی
 خودایى تا راستیکاته وه، چاکسازیکى پوځ، پرفورمسازیکى ئیلاهی که له
 ده رگاکانى مروف ده دات و ئیمه ناتوانین ده رگای بۆ بکهینه وه، چونکه
 تازه زور درهنگه... به لى ناتوانین بۆى بکهینه وه، چونکه ده زانین نه وه ی
 عاشقى فریشته که ی خو ی بیت، درنده کان ده یخوڼ. له وانه شه ره وانه کراوى

ئاسمان نه بیټ، له وانه یه فریشته‌کانی سر که شتییه که ی خانمی مه له کبین راستیان گووتبیټ، هیچیان جگه له ناخی مروّف مالیک و جیگایه کی دیان بووون نه بیټ. وای له من وای... باوه شم به فریشته نه خوښه که مدا ده کرد و ده گریام... وای له دهردی من... وای. ده مزانی ئهم مه مخلوقه ی ئامیزم، ئهم پارچه یه ی بوونم، ئهم نیوه بیماره ی پوّم، ره وانه کراوی هه موو ئه و نازادیانه یه که نه متوانی به کاریان بهیټم، ره وانه کراوی هه موو ئه و جوانیانه یه دنیایه که نه متوانی بیانینم، ره وانه کراوی هه موو ئه و خوښه ویستییه کوژواونه یه که ده کرا من بیان به خشم و نه مبه خشین، ره وانه کراوی هه موو فریشته کوژواوه‌کانی دیکه ی ناو ناخی مروّفه‌کانی دیکه بوو، ره وانه کراوی تاریکیه‌کانی میژوو بوو، ره وانه کراویک بوو هه رگیز نه گه یشتبووه روّی من، له پټگا باریک و تاریکه‌کانی ژيانی مندا گه وره بوو بوو، بیټه وه ی بتوانیټ بگاته سر عهرشی پوّم، بیټه وه ی بتوانیټ ئه و جانه وه ره ی ناوم ده سته موبکات، بیټه وه ی نه خنکیټ و ویل نه بیټ و بیکاره له گه لمد پوچیټی زنده گی پانه کیښیټ. ویستبووی من به ره و پله یه کی بالاتر له که مال به رزیکاته وه و نه یتوانی بوو، نه نازیاره غه مگین و شکسته که ی پوّی خوّم بوو، ویستبووی له من که سیکی دی و له مالی ژيانم باله خانه یه کی تر دروستبکات... شتیکی تر له من بسازنیټ... به لام نه یتوانی بوو، وه که هه موو شکسته خواردوه شه ریف و بلند هکان، وه که هه ر قاره مانیکی راسته قینه بریاریدابوو بمریټ... له به رچاوی من بمریټ.

من ئامیزم پیاداکرد و گوتم «نابیټ بمریټ.. تو منیټ.. نابیټ بمریټ». وه که برایه کی زامدار باوه ش به براکه یدا بکات باوه شی پیاکردم... ده سټی هیټایه وه به ده وری گه ردنمدا و به ده نگیکی زور کز گووتی «وه فا». پیشتتر هیچ که س به و جوړه بانگی نه کردبووم، وه که بلټ ئه مه تویت، وه که بلټی له میژو ده مه ویټ ده موچاوه راسته قینه که ت ببینم، له میژو ده مه ویټ تیښکه یټ من له گه لټدام. به لام به جوړیک

ماندووېو، سه‌رى خسته‌وه سه‌ر سنگم و وهك بۆ ساتيكي پشوو بگه‌پښت بېده‌نگ بوو. هه‌ستم نه‌كرد، فرېشته‌بيټ يان شتېك، دووانه‌يه‌كى پيځه‌وه نوساوېوېن و ئيستا ده‌ترازاين... له برى ئه‌وه‌ى خودا يان پزېشكه ليزانه‌كان ليكمان جيا بگه‌ينه‌وه، خۆمان چه‌قۆمان ده‌نايه‌ گۆشتى خۆمان و به‌ ويستى خۆمان له يه‌ك جيا ده‌بوېينه‌وه و بۆ ئه‌به‌د ده‌ترازاين.

باوه‌شم پياكرد و هه‌لمگرت، وهك من سه‌رى پووتاوه بوو، گوځكانى لار و داكه‌وتوو، هه‌موو شتېكى له من ده‌چوو، ئه‌وه نه‌بيټ سافتر و پۆشنتر و هيمنتر ده‌نواند... نيگاي پاكييه‌كى تيدا بوو، له ميژيوو ئه‌و پاكييه‌ له مندا مردبوو، پيستى وهك پيستى كه‌سيك بوو هه‌رگيز خۆرى نه‌ديبيټ... ئاسه‌وارى وه‌رزه جياوازه‌كانى دونياى له سه‌ر نه‌بوو، ئاسه‌وارى تۆزى زه‌مينى له سه‌ر نه‌بوو. من به‌ گريانه‌وه پيځگووت «بۆ به‌جيتنه‌يشتم». ئه‌و به‌نه‌رمى باوه‌شى پياكردم و گووتى «واى... واى». خسته‌م سه‌ر جيكاكه‌ى خۆم و گووتم «من به‌جيتناهيلىم. ئه‌ى فرېشته‌م». به‌لام بۆ ئيستېك ليم گۆپا و نه‌مزانى من فرېشته‌م و ئه‌و مړوفه‌ ياخود به‌ پيچه‌وانه‌وه من مړوفم و ئه‌و فرېشته، ياخود شته‌كان تيځچوون... به‌ جوړېك هه‌م مړوف و هه‌م فرېشته پيځه‌وه مردون و جگه‌ له دوو مه‌خلوقى ئيفيلېج هيچى دى به‌جيتنه‌ماوه، دوو مه‌خلوق كه نه‌ مړوفن، نه‌ فرېشته‌ن، نه‌ شه‌يتان... هيتد هه‌يه زيندون و جه‌ورى ژيان راډه‌كيشن، ژيانىكى پووت كه كورته‌دبيته‌وه بۆ ئازاريكى دوور و دريژ، بۆ نوقمبوون له هه‌موو هونه‌ره‌كانى پوچيدا. وهك ئه‌وه‌ى مړوف له ناوه‌وه‌را بوويته‌ كۆمه‌ليك بوونه‌وه‌رى جياواز و بۆ ئه‌به‌د يه‌كيتى ديريى خۆى دۆراندبيټ، بوويته‌ كۆمه‌ليك پارچه‌ى شكاو، كه هيچ پارچه‌يه‌ك له پارچه‌كانى ده‌نگى ناگات به‌وانى دى.

ده پۆژ پیکه وه لهو ژووره‌دا ماینه‌وه، ئه‌و ده پۆژه، خۆم وه‌ک بيمارێکی سه‌خت نيشاندا و له ژووره‌که‌م نه‌چومه‌ ده‌رێ. به‌رده‌وام له ئامێزم ده‌گرت، سه‌ریم ده‌نايه سه‌ر کۆشم و قسه‌م بۆ ده‌کرد، هه‌ندێ جار به‌ ده‌نگێکی نووساو هه‌ندێک شتی ده‌گه‌وت، ده‌مزانێ باسی دله‌رقی من ده‌کات، به‌لام هه‌یج کات به‌ پوونی تینه‌ده‌گه‌یشتم ده‌لێت چی. ده‌یویست به‌مریت، ده‌یویست لێم دووریکه‌وێته‌وه، ده‌یویست نه‌بیینم و نه‌مبینیت، بۆ ئه‌وه ترازابوو به‌روات و ته‌نیا له‌ کوچه‌یه‌که‌دا دوا‌جار به‌ ته‌نیا سه‌یرێکی ژيان بکات و تیپه‌پێت... به‌لام من به‌پارمدا هه‌موو شتێک بکه‌م نه‌مریت، مڕۆف که‌مجار فریشته‌که‌ی خۆی ده‌بینیت، مڕۆف که‌مجار پارچه‌ شکاوه‌که‌ی خۆی ده‌بینیت، که‌مجار درزه‌ ترسناکه‌کانی ناخی خۆی هه‌ست پێده‌کات. که‌مجار وه‌ک من ده‌توانیت بیگرێته‌ ئامێز و قسه‌ی له‌گه‌ڵدا بکات. دواتر زانیم ئه‌وانه‌ی فریشته‌کانیان ترازاون، به‌شی هه‌ره‌ژۆریان توانای بینینی فریشته‌که‌ی خۆیان نه‌بووه، نه‌ به‌زیندوویی و نه‌ به‌ مردوویی. دیاربوو، من وه‌فای په‌فعت به‌گ، مه‌خلوقێکی ده‌گه‌نم، ئه‌وه‌ی ده‌توانم فریشته‌که‌ی خۆم ببینم و باوه‌شی پێداکه‌م، ئه‌وه‌ نه‌فره‌تیکه‌ پێکه‌وتی هه‌موو که‌سێک ناکات، به‌لام سوپاس بۆ خودا و هه‌یزه‌ یاوه‌ره‌کانی من به‌ر ئه‌و نه‌فره‌ته‌ که‌وتبووم. دوا‌جار ئه‌وم بێده‌نگ له‌ پێخه‌فه‌که‌یدا به‌جێهێشت. وه‌ک شیت پۆیشتمه‌ ده‌رێ تا به‌ دوا‌ی بولبولیاردا بکه‌رێم. سه‌یریوو، بولبولیارم له‌ هه‌یج جێگا‌یه‌ک نه‌دۆزیه‌وه... گه‌رچی دله‌نیا‌بووم له‌ شاردا‌یه، به‌لام نه‌مه‌ده‌توانی بیدۆزمه‌وه.

ئاشکرا‌بوو هه‌یدی هه‌یدی پا‌په‌رین به‌ره‌و شکست ده‌چیت، گرتنی ته‌واوه‌تی که‌رکوک له‌لایه‌ن خه‌لکی پا‌په‌ریوه‌وه پووبه‌پووی به‌رگه‌یه‌کی توندی هه‌یزه‌ فاشیستییه‌کان ده‌بووه‌وه. من له‌وساته‌دا بۆم گرنگ نه‌بوو دنیا چی به‌ سه‌ر دیت، به‌لام په‌یوه‌ندیم به‌ نزار ئیدریس و هه‌فاله‌ شێرخانه‌وه‌ کرده‌وه، بۆ ئه‌وه‌ی له‌ گه‌راندای بولبولیاردا

کۆمه که مېکه، هه وه کانی نه وانیش بیسوودبوو، سه روسه کوتی بولبولیار ونبوو، چه ندهم کرد هه والیکم لیته بیست و له جیگایه که وه ئاماره یه کی نه وتۆم نه هاته ده ست... من بهر له په وه گه وره که، بهر له وهی هیزه کانی ده ولت بگه پینه وه و خه لک به کۆمه ل له شار هه لپین، پۆژانم به گه پان له دوی بولبولیار و شه وانم له گه ل فریشته که مدا ده برده سه ر. کاروباری شوپش و حیزیم، ته نیا وه ک شتی لابه لا و بیبایه خ سه یرده کرد، هینده ی مردنی ته واوه تی فریشته که م ده یترساندم، گه پانه وهی فاشیسته کان موچرکیان پیدا نه ده هینام و له رزبان نه ده نایه جه ستم. ترسناکتر له فاشیسته ده ره کییه کان، ئازاری نه وه بوو که له ناخدا فاشستیکی په ها بییه چ به زهیی و پینماییه ک بژی و بیته ده ر، من دلنیا بووم گه ر هوشه نگ نه دۆزه وه، زیندوو پاگرتنی فریشته که م کاری مه حاله. فریشته ش وه ک هه ر بوونه وه ریکی دی زیندوو پاگرتنی هونه ری خو ی هیه. من شه وان وه ک مندا ل له ته نیشت خو مه وه ده مخه وان، هه ستم پیده کرد هه ندیچار باوه شم پیداده کات، ده سته کانی له ده ستی من زۆر نه رمتر و سووکت ر بوون، تاده هات دهنگی سافتر و پوونتر ده بووه وه، به لام تا زیاتریش له من ورد ده بووه وه غه مگینتر ده بوو، ئاره زوویه کی قوولی مردنم له چاویدا ده خوینده وه، بیزارییه کی هه میشه یی له هه ر شتیگ بۆنی نه م زیانه دزیوه ی لیبت.

له پۆژانی دواتردا، زیان له شاردا پرپوو له ترس و ئومید و خورافه ت، هیزه کانی ده ولت له باشوور به جوړیکی درپدانه شوپشگیپه شیعه کانیان تیکشکاند، نه وه هه م ترس و هه م خولای خورافیانه ی له شاری ئیمه دا دروستکرد. شاری ئیمه له و شارانه یه که هینده ی ترس بینیه وه، گه ر به خورافه ت رووبه پووی نه بیته وه ناتوانیت بهرگه ی میژووی خو ی بگریت... مۆفه کانیشمان به بی خورافه ت بهرگه ی زیان ناگرن. زیان ده ردیکه ته نیا له پیکای نه فسانه وه تهحه مولده کریت، گه وره ترین

دەرمانىك مړوف بۆ دهردى بچوكى و ناچيزى خوى دوزيبتهوه،
 نهفسانهيه، نهوندهى نهفسانه مړوفى له فهوتان و نابووتى پزگاركردوه،
 هيچ زانستىك نهو كارهى نهكردوه. بهر له شكستى تهواوهتى پاپهپين
 نهفسانهى شكستى گهورهى هيزهكانى دهولت به دهستى پيشمهركه
 به جورىكى بيماننا شارى تهنيبوو، مړوفهكان له پىگاي دروه ئومىديان
 به خويان ددها، دهنگوى گرتنى سهرانى گهورهى دهولتتيان به دهستى
 پيشمهركه بللودهكردهوه، بهلام نزار ئيدريس نهوكات له من باشتر له
 روهتى شتهكان ئاگاداربوو، بهمنى گووت ههقال جهنگيز تۆ ناساغي،
 تهنروستيت باش نيينه، بهر لهوهى بارودوخ تهواو بگاته جيگاههكى
 بهد و نالهبار، نهبا تووشى دۆخىك بيت لهبهر خراپى تهنروستيت
 نهتوانيت شار جيتهيلت، بهقسم بكه و برۆ لهم شاره، له دهرهوهى
 شار بنكهيهك دابنن. من سهرهتا نهوهم به ترسنوكى و ههلهاتن زانى،
 راسته هيچ كات خۆم وهك دلارهريكى گهوره و جواميرىكى نهفسانهيى
 نهبينيوه، بهلام ههميشه ههلهاتنى ترسنوكانهشم پى شهرم بووه. بهلام
 دهنگوباسه راستهقينهكان كه له كهركوكهوه دهگيشتن پىكرا ئامازهبوون
 بۆ كۆتاييهكى غهمگين و تراژيديانهى پاپهپين. من بيرم لاي نهوه بوو
 گهر سهرتاپاي شار له ناكاههلبيت، گهر سهدان ههزار كس به پرتاو
 و بى هيچ ئامادهكارىيهك شار جيتهيلتن، دهبيتته كارهساتىكى گهوره،
 لهوانهيه لهو شلوعى و جهنجالييه بيسهروينهدا فرىشتهكه م بمرىت... دوو
 شهو بهر له گهورهترين ههلهاتن له ميژووى كۆن و نوئى خورهلاتدا،
 من فرىشتهكه م سوار ماشينىكى تاييهت كرد و گهياندمه ناو كۆنه
 خانويهكى فهراموشكراو، له دۆلىكى چهپهكى نزىك سنوور، خانويهكى
 داكهوتوى گونديانه، لهو ماله داتهپيوانهى چهند سالىكه ئادهميهكه
 پىي تينهخستوون، نهو دهم كوردستانى ويران پىپوو لهوجۆره خانوانه
 كه له سهردهمى راگويزانه گهورهكانهوه جيمابوون. لهوى جيگاههكى

تایبەتم بۆ فریشتەكەم خۆشكرد و دەرگام لە سەر كۆمكرد و بە
 نیازی گەڕانەوه هاتم بگەڕێمەوه بۆ شار، بەلام شەپۆلی پەوكەران لە
 شارەوه پێگای گرتم و سەفەری پێچەوانەمی وەستاند. لەپێگا هەندێك
 لە ئەندامانی ئەنجومەنی بالام بینی كە لە پێش خەلكەوه بەرەو سنوور
 هەڵدەهاتن، ئەوان داوایان لێكردم لیژنەیهكی پێكخستن و سەرپەرشتیكردن
 بۆ خێوەتگەیهك لە سەر سنوور دابەمزێتم. من لە ناو ئەو كارەسات
 و جەنجالییەدا تەنیا شتێك خەیاڵم لەلای بوو، فریشتەكەم بوو...
 دڵنیابووم تا دڵنەرم و باش بزم، ئەو زیاتر دەژی... زیندەگی ئەو
 وابەستەى پۆحى من بوو، كە لە قوولاییدا هۆ و سۆنگەیهكی نەمابوو
 چیتەر لەگەڵ دۆنیادا باش و میهرەبان بێت. لە بەر فریشتە بيمارەكەم
 كەوتمە خزمەتكردنى پەوكەران، بە بریارێكى بالاتر سەرپەرشتى كاروبارى
 ئەوانم گرتە دەست و كەوتمە زەمینەسازى تا بيماران و نەخۆشان بە
 خێراترین شیۆه بگەننێنە ئەو دیو سنوور... دواجار... دواجار... لە
 چادریكى شیندا، پێكەوتى «هۆشەنگى بولبولیار»م كرد. ئەو پۆژە بە
 پێشێكى درێژەوه «سەمبولى ئەبەدى شۆپشگێژان» لە ژێر ئەو چادردا
 لە دەست دەردیكى نادیار دەینالاند، نیوههۆش لە سەر دۆشەكێكى سپی
 پاكشابوو، یەكێك بە چەند بەتانییەكى ئەستوور دایپۆشیبوو... یەكێك
 بە چەند بەتانییەكى ئەستوور دایپۆشى بوو... یەكێك... دایپۆشى بوو.
 ئەو دەبوو نەمریت، ئەو تەنیا كەس بوو بتوانیت فریشتەكەى من و
 لەوانەیه نەسلى فریشتەكانیش لەم شارەدا پزگاریكات، بەلام خۆى بە
 جۆریك لاواز بوو، بە ئەندازەیهك لە مردوو دەچوو، ئێستا بەر لە
 هەر فریشتەیهك پێویستى بە پزگاركردن بوو. من كە لەگەڵ خۆمدا
 گەیاندمەوه بيمارستانی مەریوان، هیچم نەدەزانى، نەمدەزانى كە كەشتى
 فریشتەكان سووتاوه، نەمدەزانى چارەنوسى مەهداثیلی فریشتە و خانمى
 مەلەكبەین نادیاره. تەنیا شتێك دەمزانى ئەوه بوو فریشتەكەم بە بێ

بولبولیار ده‌مریت. دلنیا‌بووم زیندویتی فریشته‌کان وابه‌ستی مانه‌وهی مروّفه جوانه‌کانه له سهر زه‌وی، هر کاتیکیش کهسانی وهک هۆشه‌نگ له سهر زه‌وی نه‌مان، نه‌وکات ئیتتر فریشته‌ش نامیتیت... به‌لام ئیستا هۆشه‌نگ له به‌رده‌مدا ده‌مرد، وهک شۆرشگیتپکی خورافه‌ت په‌رست و نه‌به‌دی چاوه‌ بیماره‌کانی لیکه‌نا و خۆی بۆ مردن ئاماده‌ده‌کرد. من توند ده‌ستیم ده‌گرت و پیمده‌گووت «هۆشه‌نگی برام مه‌ره... هۆشه‌نگی برام مه‌ره». نه‌و ده‌نگی لیوه‌ نه‌ده‌هات... توند ده‌ستیم ده‌گووشی و ده‌مبینی ده‌سته‌کانی ساردن، هه‌لده‌ستام و به‌پرواقیتی درێژدا رامده‌کرد... به‌ره‌و ژووری پزیشکه‌کان رامده‌کرد و هاوارمه‌کرد... پامده‌کرد و هاوارمه‌کرد... پامده‌کرد و هاوارمه‌کرد... پامده‌کرد و هاوارمه‌کرد... پامده‌کرد و هاوارمه‌کرد... ترسای پیاویک نییه‌ که چه‌ندین ساله‌ به‌ ئاگا و بیئاگا، نه‌م بیماره‌ په‌نگه‌زده‌ ده‌پاریزیت که ناوی هۆشه‌نگی بولبولیار، به‌لکو پاکردنی دیوانه‌یه‌کی گه‌وره‌یه، پاکردنی مه‌ستیکی به‌دکاره، له سهرده‌میکه‌وه بۆ سهرده‌میکێ تر. من ده‌چوومه‌ به‌رده‌می ژووری دکتۆره‌کان و هاوارمه‌کرد «فریامکه‌ون، هۆشه‌نگ ده‌مریت». هاواره‌که‌م له هه‌وادا، له شه‌ودا، له پپواقی گه‌روی گریاوی خۆمدا ده‌نگیده‌دایه‌وه... من ده‌مزانی نه‌وه بولبولیار نییه‌ ده‌مریت، به‌لکو منم، ئیوه‌ن، نه‌وانی ترن... له‌و ساته‌دا بولبولیار بۆ من سه‌مبولی هه‌موو فریشته‌ کوژراوه‌کانی سهر زه‌وی بوو، توند له‌ ده‌رگای ژووری پزیشکه‌کانم دا و گووتم «بولبولیار ده‌مریت... ده‌مریت». به‌لام هیچ که‌س ده‌رگای نه‌کرده‌وه، هیچ که‌س... دلنیا‌بووم نه‌و ساته‌ ساتی کۆتاییه، ساتیکه‌ جیهان خالیک له سهر هێلی خۆی داده‌نیّت و پیمانه‌لێت «بوه‌ستن».

مروّف ده‌ییت هه‌میشه‌ پشوو‌یه‌کی درێژ بدات بۆ نه‌وه‌ی بیریکاته‌وه، چۆن له‌گه‌ڵ فریشته‌که‌ی خۆی و فریشته‌ی نه‌وانی تردا په‌فتاریکات، من

هینده هاوارمه‌کرد و هیند توند ده‌رگای پزیشکه‌کانم ده‌کوتا، بیّه‌وش ده‌بووم. له‌و ساته‌دا که گێژده‌بووم و ده‌که‌وتم و سه‌رم ده‌یدا به‌ کاشی زه‌مینی بیمارستانه‌که‌دا، ده‌مزانی که هۆشم دیته‌وه، له‌ سه‌رده‌میکی دیکه و زه‌مانتیکی دیکه و جیهان‌تیکی دیکه‌دا به‌ ئاگادیمه‌وه. به‌لام چ سه‌رده‌میک و چ زه‌مانتیک و چ جیهان‌تیک، ئه‌و کات نه‌ستم بوو هیچی ده‌ریاره‌ بزانه‌م... که که‌وتم و گویم له‌ ده‌نگی له‌شی خۆم بوو ده‌که‌وینه سه‌ر زه‌وی بیمارستانه‌که، دل‌نیا‌بووم پێویستیم به‌ پشووه... پشوویه‌کی درێژ... زۆر درێژ... پشوویه‌ک تێیدا بتوانم وێرانی دنیا و وێرانی نیشتمانی و وێرانی خۆم له‌ بیریکه‌م. ئه‌وه یه‌که‌مجارم بوو له‌زه‌ت له‌ بیّه‌وشی به‌رم، له‌زه‌تیکی قوول، به‌تامتر له‌ له‌زه‌تی ژیان و له‌زه‌تی مه‌رگ. به‌ر له‌وه‌ی ته‌واو ئاگام له‌ خۆم نه‌می‌نیت، به‌ر له‌وه‌ی باوه‌ش بو تاریکی و بیده‌نگی بکه‌مه‌وه، هاوارم‌کرد «وا‌ی چ جوانیت... چ جوانیت... چ جوانیت... ئه‌ی بیّه‌وشی».

کو‌تایی کتییی یه‌که‌م